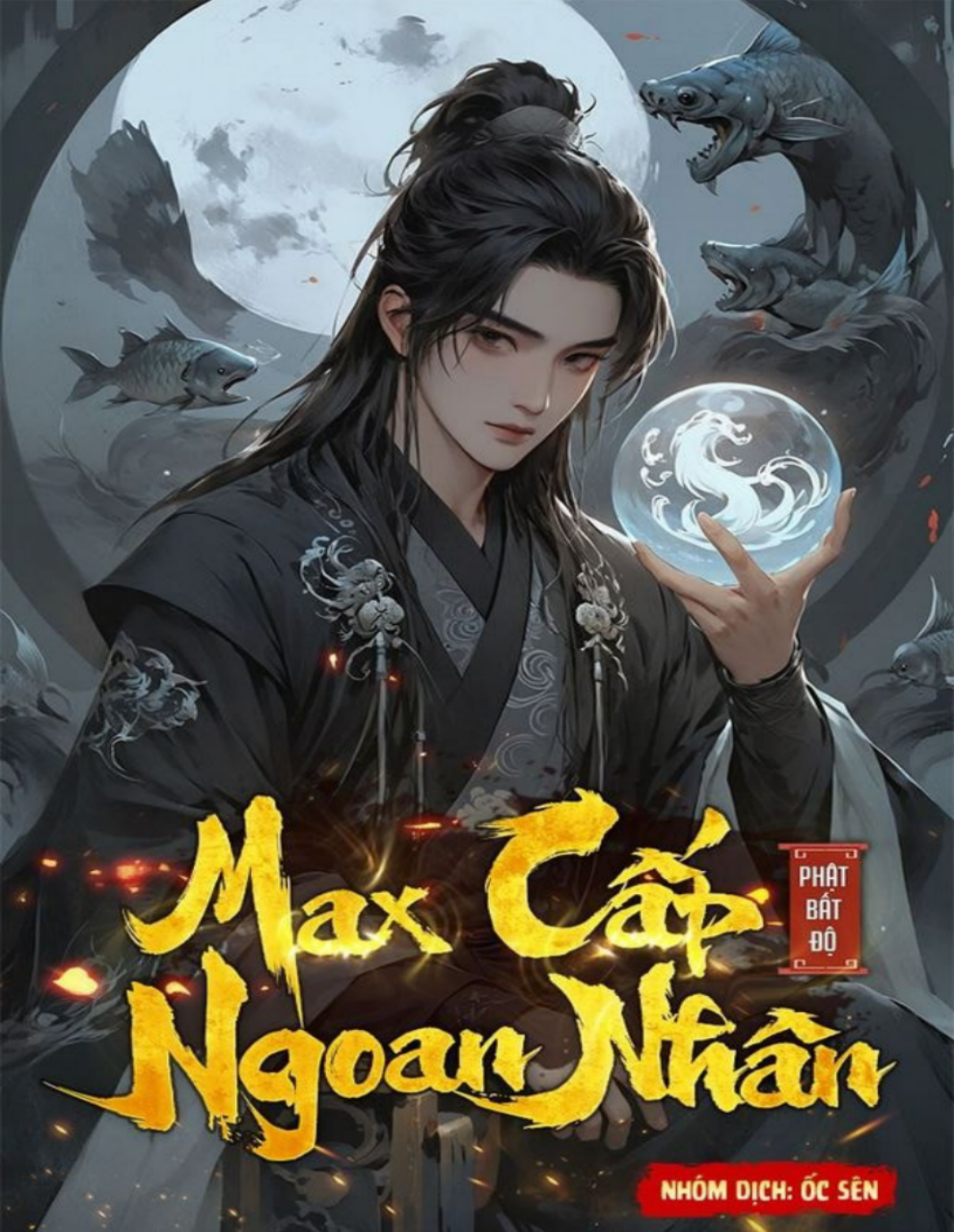

Max Cấp Ngọa Nhân

PHẬT
BÁT
ĐỘ

NHÓM DỊCH: ỐC SÊN

MAX CẤP NGOAN NHÂN

Tác giả: Phật Bất Độ

Thể loại: Tiệp Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Người Gây Họa

“Chia tay cũng được, có điều 38 vạn tiền lễ hỏi này cô phải trả lại cho tôi!”

Lý Đông Húc cầm điện thoại di động, mặt mày nhăn nhó, giọng nói khàn khàn đè nén lửa giận cuồng loạn.

Hắn sắp phát điên rồi!

Hai tháng trước hắn vô tình quen biết một cô gái tên là Hồ Điệp Hoa. Người đã đẹp, chân đã dài lại còn ngây thơ thuần khiết. Lý Đông Húc bị tiếng sét ái tình bổ trúng, vừa gặp đã yêu nên vội vàng chủ động theo đuổi người ta.

Không ngờ, Hồ Điệp Hoa cũng có ý với hắn.

Sau vài lần hẹn hò, hai người xác định quan hệ yêu đương nhanh như điện xẹt. Chưa đến một tháng đã bắt đầu nói chuyện cưới hỏi, mọi chuyện đều vô cùng xuôi chèo mát mái.

Lý Đông Húc cho rằng chẳng mấy chốc mình sẽ có thể lấy vợ lập gia đình, trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

Có điều Hồ Điệp Hoa lời nghiêm nghĩa chính, nói muốn cưới cô ta thì phải chuẩn bị 50 vạn tiền lễ hỏi!

Lý Đông Húc chỉ là dân làm công ăn lương, đào đâu ra nhiều tiền vậy chứ? Thế nên hắn đành năn nỉ chèo kéo, mãi mới có thể ép giá xuống còn 38 vạn.

Hắn lấy hết số tiền vất vả làm lụng, chi tiêu chặt bóp trong suốt bảy năm ra. Sau lại đi vay mượn cô dì chú bác, khó khăn lắm mới góp đủ tiền lễ hỏi rồi tràn ngập vui vẻ chuẩn bị hôn lễ.

Nhưng ngay đêm hôm qua, hắn đi làm về sớm, mua một bó hoa tươi rồi hôn hờ cầm đến nhà Hồ Điệp Hoa, định bụng sẽ cho cô một niềm vui bất ngờ.

Có điều ngay lúc đến cổng tiểu khu, Lý Đông Húc lại nhìn thấy vợ sắp cưới của mình ôm ôm ấp ấp một thằng đàn ông khác! Lại còn như chim non nép vào người gã, cùng nhau về nhà.

Đánh chết Lý Đông Húc cũng không dám tin, nổi giận đùng đùng hỏi Hồ Điệp Hoa xem gã đàn ông kia là ai?

Nào ngờ chưa kịp mở lời thì gã đàn ông kia đã đảo khách thành chủ, giễu cợt nhìn Lý Đông Húc, nói mình và Hồ Điệp Hoa mới là yêu đương chân chính. Còn hắn chỉ là một cái lớp xe dự phòng.

Hồ Điệp Hoa không nói năng gì, thậm chí còn chẳng thèm nhìn Lý Đông Húc lần nào, rõ ràng là đã ngầm đồng ý với những lời nói kia.

Lý Đông Húc then quá hóa giận, nhào về phía gã đàn ông kia nhưng lại bị đối phương dùng một đấm hạ gục. Hai mắt nổ đom đóm, trắng sao quay mòng mòng, mũi miệng nhễu nhão máu.

“Thứ chó má ở đâu ra, đàn bà của bố mày mà cũng dám theo đuổi à?”

“Ha ha ha, mày hẹn hò với cô ta tận hai tháng, rồi đã nắm tay được mấy lần? Chắc hôn cũng chưa được cái nào đâu nhỉ?”

“Thằng ngu, ngày nào tao cũng ngủ với cô ấy đây này!”

Gã đàn ông kia lạnh lùng châm chọc, sau đó ôm Hồ Điệp Hoa nghênh ngang rời đi.

Lý Đông Húc ngơ ngơ ngác ngác quay về nhà, không hiểu sao lại trôi qua đêm này. Sang hôm sau, cuối cùng hắn cũng tỉnh táo

lại, vội vàng gọi điện cho Hồ Điệp Hoa, không yêu cầu gì khác mà chỉ muốn lấy lại 38 vạn tiền lễ hỏi.

“Tiền lễ nào chứ, anh đưa tôi lúc nào?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười lạnh lùng của Hồ Điệp Hoa: “Tôi với anh chỉ là gặp dịp thì chơi, chẳng nợ nần gì nhau. Từ giờ đừng gọi điện, liên lạc với tôi nữa.”

Cô cúp máy.

“Con đàn bà đê tiện này, tại sao lại lừa tao?” Lý Đông Húc cuống lên, vội vàng gọi lại nhưng đối phương đã khóa máy.

Lý Đông Húc không kìm được cơn giận, hoàn toàn bùng nổ. Hắn vào bếp vớ đại một con dao thái, tông cửa chạy ra ngoài.

...

Bóng tối ghẹo người. Quán đồ nướng cực kỳ náo nhiệt.

Bốn anh em tốt đang ngồi quanh một cái bàn, uống bia ừng ực, ăn uống thoải mái, thi nhau chém gió.

Bọn họ không những là bạn nối khố mà còn từng kết bái huynh đệ, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm sẽ tụ tập ăn uống vui chơi.

Lưu Đại Năng rít một hơi thuốc, gỡ gỡ cái đầu tóc lưa thưa, nghiêm túc kể chuyện cười.

Hắn nói: “Lúc tao còn nhỏ, mẹ tao tìm một ông thầy bói tiếng tăm rất lớn để xin một quẻ. Kết quả thằng cha kia nói số tao sau này chắc chắn sẽ đi móc phân! Hừ, con mẹ nó, ông đếch tin nên học hành khắc khổ, cố gắng phấn đấu. Kết quả là giờ trở thành bác sĩ khoa hậu môn!”

“Ha ha ha ha!”

Nhóm người cùng cười vang.

Lưu Đại Năng nhìn về phía Phương Tri Hành, hỏi: “Nghe nói mày mới làm phẫu thuật, sao lại thế?”

“Ày, có chuyện gì to tát đâu.”

Phương Tri Hành làm một hớp bia lớn, thản nhiên nói: “Trên mông tao lòi ra một cục thịt, sờ sờ nắn nắn cũng thấy rất thoải mái nên mới bóp thử xem sao. Ai ngờ nó lại vỡ luôn! Sau tao đến bệnh viện khám, bác sĩ bảo: Từ lúc ống hành nghề đến nay, tao là người đầu tiên tự tay bóp nát búi trĩ!”

Ba người còn lại lập tức nổi lòng tôn kính, mở miệng là ‘á ừ’, ‘trâu bò’.

Phương Tri Hành lại nhìn Trương Trường Kích người đầy hình xăm y như dân giang hồ, cười nói: “Còn mày thì sao? Nghe đồn lại có bạn gái, đúng không?”

“Hớ hớ hớ, ‘lại’ cái khỉ gì chứ. Tao là loại người như thế à?”

Chương 2: Ấm No

Trương Trương Kích giơ tay, lắc lắc cái đồng hồ hàng hiệu đính đầy kim cương, vẻ mặt rõ ràng là rất đắc ý.

Phương Tri Hành luôn miệng chắc chắn, vội vàng hỏi: “Em gái kia thế nào? Đã thịt được chưa?”

Vừa dứt lời, Trương Trường Kích bỗng ngừng phất đầu, hai mắt trợn trừng lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Một người đàn ông cầm dao thái, vẻ mặt tràn đầy phần nộ, biểu cảm dữ tợn đến vận vẹo đang lao đến như một con trâu điên, Sau đó, gã vung tay chém lia lịa.

...

Đam Châu, quận Thanh Hà, nước Đại Chu.

Giếng vàng đã rụng lá ngô,

Rèm châu biếng cuốn đêm mờ sương tan.

Ồ Ó O o o o~

Bên ngoài, gà đã gáy.

Vừa tờ mờ sáng, Phương Tri Hành choàng tỉnh khỏi ác mộng, ngây ngốc nhìn căn nhà tranh rách nát, bốn bề gió thổi như đã dựng được mấy đời mình đang ở.

Lẳng nghe tiếng gà gáy, kiểu đồng hồ chạy bằng thóc nguyên thủy này khiến cậu lại một lần nữa tin chắc: MÌNH XUYÊN KHÔNG THẬT MẸ NÓ RỒI!

Nguyên chủ tên là Đại Ngưu, năm nay 18 tuổi. Cậu ta sinh ra ở sơn mạch Phục Ngưu, thuộc quận Thanh Hà, trong một cái thôn nằm giữa núi rừng.

Đại Ngưu từ nhỏ đã mất mẹ, thiếu niên mất cha, của nả được thừa hưởng chỉ có một mái nhà tranh (đông rét hè nóng), một con chó nhỏ, một cây cung, một cái bao đựng tên và 18 mũi tên.

Khi tỉnh lại lần nữa, Đại Ngưu đã biến thành Phương Hành Tri.

Ục ục ục.

Phương Hành Tri vừa mới tỉnh thì bụng đã lập tức réo vang, cảm giác đói khát quặn lên từng đợt. Cậu bò xuống giường, ngó một vòng quanh căn nhà một nghèo hai nát này mà không hề tìm thấy tí thức ăn nào.

Hết cách, Phương Hành Tri đành đẩy cửa bước ra ngoài. Cậu đi đến trước cái lu lớn đã mở một góc, dùng gáo hồ lô múc nước uống tạm cho đỡ đói.

“Àng ằng!”

Phía sau có một con chó con bảy phần giống loài ngáo ba phần giống chó cỏ, lông tạp lao đến.

“Đói quá đói quá, sắp đói chết rồi!”

Một tràng tiếng phàn nàn được truyền vào đầu Phương Tri Hành: “Phương Tri Hành, mày mau đi tìm đồ ăn cho tao đi. Nếu không tao đói chết mất!”

Phương Tri Hành quay đầu lại, mắt tròn tròn nhìn con chó nhỏ khoảng mấy tháng tuổi đang cụp tai, nằm rạp trên mặt đất. Cậu giận mà không chỗ trút, phun ra vèo vèo: “Con mẹ nó, mày còn có mặt mũi đòi ăn hả? Nếu không phải tại mày đi tòm tem vợ chưa

cười của người khác thì sao tao lại bị thằng đầu sừng kia chém chết?”

“Mày hung dữ gì chứ!”

Chó con tủi thân muốn chết nhưng tự biết bản thân đuối lý nên chỉ đành nghẹn ngào truyền âm: “Tao sai rồi, được chưa. Má nó, ai biết thằng điên kia lại vác dao đi chém người. Với lại lúc nó chém, sao mày không biết đường mà né hả.”

“Né? Để xem mày có né được không?”

Phương Tri Hành đi nhặt một cây gậy gỗ, đánh về phía con chó nhỏ.

“Áu ~”

Chó nhỏ nhanh chóng bỏ chạy, Phương Tri Hành hùng hực đuổi theo.

Chưa được hai vòng, một người một chó đã dừng lại, ngồi liệt dưới đất.

Bọn họ cùng chung cảnh ngộ, thật sự là đôi quá, chẳng còn sức mà dẫn vật nhau nữa!

“Phương Tri Hành, mày bình tĩnh tí đi.” Chó nhỏ thở hồng hộc, ngoạo đầu thè lưỡi chuẩn dáng vẻ của loài ngáo (Husky) .

(Husky)

“Bọn mình vừa tỉnh lại, không phải sẽ lại chết đói thật chứ.”

Cậu ta yếu ớt ỉu xiu, truyền âm đến: “Mày cũng đầu muốn trở thành người xuyên không đầu tiên chết đói đầu ha.”

Phương Tri Hành khinh bỉ nói: “Mày thích ứng cũng nhanh ghê nhỉ, mới đó mà đã chấp nhận bản thân là người xuyên không rồi

à? Chó chân dài*?”

Gốc là Tế Cẩu 细狗: 1 loại chó ở Sơn Đông, lông ngắn chân dài, mặt dài nhưng nhìn khá gầy gò. Nhìn chung là hơi xấu.

Chó nhỏ nhìn xuống bốn chân còn ngắn ngủn của mình, không khống chế được bản thân mà đưa lưỡi liếm lông. Cậu ta bất đắc dĩ nói: “Mẹ nó, mày cho là tao muốn xuyên thành một con chó lăm hả? Nói chứ, sao cùng là xuyên không mà mày lại được làm người chứ? Tao cảm thấy rất chi là khó hiểu.”

Phương Tri Hành nói: “Mày đã làm bao nhiêu chuyện mất nết, trong lòng không tự đếm được à? Hừ, ông trời công bằng lắm. Mày, con mẹ nó làm người không xứng làm người, hiểu chưa?”

Chó nhỏ không phục, cãi: “Chả có nhẽ mày thì chưa từng làm chuyện gì mất dạy? Nợ ngân hàng đã trả hết chưa con?”

Phương Tri Hành cây ngay không sợ chết đứng: “Bố mày mua phải toà nhà nát, dựa vào cái rầm gì mà còn phải trả nợ?”

Nói xong câu này, tự nhiên Phương Tri Hành lại thấy trong lòng thả lỏng hơn nhiều.

Cậu suy nghĩ một lát rồi trầm ngâm nói: “Sắp xếp lại hiện trạng tí đi. Hai đứa mình chết thẳng cẳng rồi cùng nhau xuyên đến thế giới xa lạ này. Tao thành Đại Ngưu, mày thành Tế Cẩu.

Chó nhỏ tức giận nói: “Đừng tùy tiện đặt biệt danh cho bố mày. Tao là Trương Trường Kích, đi đến đâu cũng vẫn là họ Trương.”

Phương Tri Hành túm lấy chó nhỏ, vò viên thật mạnh rồi tức giận nói: “Tế Cẩu, Tế Cẩu, mày chính là một con Tế Cẩu gầy nhất trong đám Tế Cẩu!”

Ục ục ục ~

Bụng của một người một chỗ lại réo vang.

Đói đến mức hai đứa lập tức bị kéo về hiện thực.

Chương 3: Phân chia

Phương Tri Hành đến sức nổi giận cũng không có, chỉ đành giữ vững tinh thần tiếp tục phân tích: “Dựa vào ký ức của Đại Ngưu thì đây là một thế giới cực kỳ lạc hậu, rất giống mấy vương triều phong kiến thời xa xưa, có hoàng đế, có huyện lệnh. Chỗ bọn mình đang ở là sơn thôn (thôn trong núi), tên là thôn Phục Ngưu. Người ở đây sống bằng việc làm nông và săn bắn. Có điều mấy năm nay thiên tai nhân họa đua nhau kéo đến nên thu hoạch cực thấp, người người nhà nhà đều chịu đói.”

Trương Trường Kích cũng phân tích: “Theo kí ức của con chó nhỏ này thì thôn Phục Ngưu có hai cái nhà xí, một ở đầu đông, một ở đầu tây. Cái ở đầu đông thôn bị con chó vàng nhà trưởng thôn bá chiếm. Cái nhà xí ở đầu tây thôn cũng bị con quỷ này chiếm luôn.”

Sau đó cậu còn cảm khái: “Haiz, thời buổi này chỉ có chó vừa hung ác vừa mạnh thì mới tranh được miếng đồ ăn nóng.”

Phương Tri Hành trợn trắng mắt, tổng kết lại: “Túm cái quần là giờ mất mùa, dân chúng lầm than mà hiểu biết của bọn mình về thế giới này chỉ bằng đúng một cọng lông.”

Trương Trường Kích, giờ là Tế Cầu chợt nói: “Có lẽ đây là một thế giới tu tiên, trong thiên địa có linh khí. Mà mau mau thử nạp(cách hít thở của người tu tiên) thử xem.”

Phương Tri Hành ngấm nghĩ một lát, hít sâu mấy hơi rồi thở ra thật dài.

Tế Cầu vênh tai, kích động hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Phương Tri Hành im lặng nói: “Mẹ nó, tao thấy còn đói hơn.”

Tế Cửu lập tức cup tai, cầu nhàu: “Hai đứa mình tốt xấu gì cũng là dân xuyên không, bàn tay vàng trốn mẹ nó đi đâu rồi? Nói chứ, mày không có hệ thống à? Ông bụt này kia thì sao?”

Phương Tri Hành làm quái gì có bàn tay vàng tay bạc gì, hỏi ngược lại: “Mày hack được à?”

Tế Cửu đáp: “Tao cảm thấy hai đứa mình có thể tâm linh tương thông. Có lẽ đây chính là bàn tay vàng của chúng ta.”

Phương Tri Hành: “Có tác dụng mẹ gì đâu.”

Cậu đứng lên, nhìn về phía bên ngoài hàng rào, nói: “Phải nghĩ cách tìm chút đồ ăn mới được.”

Tế Cửu lập tức nói theo: “Trong thôn nhà nào nhà nấy đều cạn lương thực rồi. Ngoài nhà trưởng thôn còn mót được tí đồ cho vào nồi nấu, còn những thôn dân khác đều phải ra ngoài đi săn cả rồi.”

Phương Tri Hành gật đầu, đáp: “Bọn mình cũng đi săn đi.”

Tế Cửu hỏi: “Mày biết săn bắn à? Được thừa kế kỹ năng của nguyên chủ hả?”

Phương Tri Hành nhìn lại bản thân: Chiều cao khoảng hơn 1m7, khá là gầy yếu. Chân tay lẻo khẻo, da dễ xanh xao vàng vọt... vừa nhìn đã biết là bị đói trường kỳ, suy dinh dưỡng nặng.

Cậu nắm chặt bàn tay thô ráp, lắc đầu nói: “Nguyên chủ làm gì có kỹ năng đi săn cao siêu gì. Đơn giản là xuống nước mò cá, trèo cây móc tổ trứng chim thôn.”

Tế Cửu nhìn túi đựng tên treo dưới mái hiên, hỏi: “Không thử à?”

Phương Tri Hành giật giật khoé miệng: “Tao đói đến mức sắp

méo đứng vững rồi đây này. Sức đâu là kéo cung bắn tên?”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Một người một chó thất thiếu lắc lư đi ra khỏi cửa.

Lúc này các thôn dân khác cũng lần lượt thức dậy đi ra ngoài, kéo nhau vào núi rồi tản ra khắp nơi tìm đồ ăn.

Phương Tri Hành đeo một cái sọt tre thủng trên lưng, cố lục lợi kí ức để tìm đường trên núi. Cậu băng qua một mảnh rừng nhỏ, đi thêm khoảng ba dặm thì nghe được tiếng nước chảy ào ào.

“Mày định bắt cá à?” Tế Cửu tỏ vẻ nghi ngờ: “Mày không có cần câu, lại càng không có lưới đánh cá. Bắt bằng niềm tin à?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Lúc nguyên chủ còn nhỏ đã từng nhìn thấy ba mình xuống sông bắt cá. Ở bờ sông có rất nhiều hang nhỏ, có thể móc được tôm với lươn.”

Tế Cửu mừng rỡ, bắt đầu chạy bằng cả bốn chân: “Tao tìm hang, mày đi móc. Đúng rồi, mày có biết bơi không đấy?”

“Cái này mà còn phải hỏi à?”

Phương Tri Hành đến bên bờ, quan sát nước sông. Tốc độ dòng chảy hơi nhanh, đục không chịu được, bên trong còn cuốn theo đầy cành khô lá úa.

Cậu cởi giày cỏ, lại dùng nhánh cỏ kết thành nút rồi đeo lên cổ. Sau đó mới cẩn thận từng ly từng tí tiến vào trong nước.

Tuy trời tháng 9 còn oi bức nhưng nước sông vẫn hơi lạnh.

Phương Tri Hành đợi một lúc cho cơ thể thích ứng rồi mới bơi dọc theo bãi sông lên thượng du, thỉnh thoảng lại dùng chân giẫm thử lớp bùn bên dưới.

Cùng may mà đây là cổ đại, không có mảnh vụn thủy tinh này kia.

Không lâu sau, Phương Tri Hành đứng phải thứ gì đó. Cậu thay đổi sắc mặt, xoay người lặn vào trong nước sò soạng thủ. Lúc kéo lên xem, nét mặt không nhịn được mà lộ ra vẻ vui mừng.

“Ốc đồng!”

Phương Tri Hành nhặt được một con ốc to cỡ nắm tay, còn sống, có thể nhìn thấy phần thịt màu trắng sữa ở.

Một lát sau, cậu lại đào được một con sò ở trong bùn, to bằng bàn tay.

“Trong sông có không ít đồ tốt nha.”

Phương Tri Hành nhếch miệng cười, trong lòng bỗng thấy nhiệt tình hơn nhiều.

“Gấu gấu ằng!”

Ở phía xa, Tế Cầu sữa ầm lên.

Chương 4: Loạn Thế

Phương Tri Hành không hiểu thằng bạn nổi khổ đang nói gì. Tâm linh tương thông giữa bọn họ có giới hạn khoảng cách, vượt qua phạm vi nhất định thì dù Tế Cửu có nói gì thì cũng thành gâu gâu ăng ăng.

Cậu đi qua.

Tế Cửu đang theo dõi một cái lỗ nhỏ trên bờ sông, truyền âm nói: “Chỗ này có hang, bên trong hẳn là có vật sống.”

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Mày có thể nhìn xuyên thấu à? Hay là người thấy cái gì?”

Tế Cửu đặc ý nói: “Mày nhìn kỹ lại xem, có phải là bùn đất chỗ cửa hang rất xốp không? Tao nghi đây là hang tôm hùm.”

Phương Tri Hành im lặng đổi vị trí rồi ngồi xổm xuống, thò tay vào trong hang.

Tế Cửu sửa, ý nói: “Mày cẩn thận chút coi, đừng để tôm hùm kẹp cho.”

“Cái này còn cần mày nói à.” Phương Tri Hành cực kỳ cẩn thận, toàn thân căng cứng, cánh tay từ từ với vào.

Ngón tay cái đột nhiên chạm vào vật gì đó. Thứ này lập tức chui vào chỗ sâu hơn.

Phương Tri Hành giật mình. Đầu tiên là rút tay lại, tiếp đó lại áp sát hơn. Rất nhanh cậu lại chạm vào vật kia.

“Không phải tôm hùm...”

Phương Tri Hành bất ngờ dùng chộp lấy nó, nhanh chóng lôi ra ngoài.

Vèo vèo!

Phương Tri Hành ưỡn thẳng lưng, một thứ rất dài bị cậu nắm chặt, lôi ra. Đây rõ ràng là một con lươn vàng siêu bự, dài đến hơn 1m.

Lươn vàng giãy dụa điên cuồng, vừa trợn lại vừa dím.

Phương Tri Hành cầm không nổi, dứt khoát ném thẳng lên bờ, để nó rơi trên mặt cỏ.

Lươn vàng lập tức vận vẹo cơ thể, định chui xuống đất.

“Xem tao đây!”

Tế Cầu chạy đến cắn vào đuôi lươn vàng. Ai ngờ con hàng này lại như rồng thần quấy đuôi, vả vào mặt chó ta.

“Áu áu ~”

Tế Cầu đau đến mức rú ầm lên.

“Vô dụng chết đi được.” Phương Tri Hành vọt lên bờ. Cậu dùng một chân dẫm lên con lươn, sau đó dùng cả hai tay ấn chặt cổ nó xuống đất.

Phương Tri Hành cũng chẳng còn bao nhiêu sức lực nhưng cậu có thể dùng trọng lượng và hai tay của mình để kiềm chế con lươn vàng siêu bự kia.

Cứ giằng co như thế một lúc, cuối cùng lươn vàng dần kiệt sức. Phạm vi giãy dụa cũng nhỏ đi rất nhiều.

Phương Tri Hành tranh thủ cầm nó lên, nhét vào trong cái sọt trúc rất nát của mình rồi ngã ngòai sang một bên, thở hổn hển.

Lăn lộn một hồi khiến cậu mệt đến hai mức tối sẫm, tay nổi hết gân xanh gân đỏ còn run lẩy bẩy.

“Úi mẹ ơi, con lươn này bự thật chứ!” Tế Cửu lắc lư quanh cái sọt trúc, nước miếng chảy ròng ròng.

Phương Tri Hành nằm liệt trên đất, phải mất một lúc lâu mới hòa hoãn được. Đợi đến khi cơ thể hồi lại chút sức lực, cậu bò dậy, nhấc cái sọt rách kia lên.

Tế Cửu reo hò: “|Đi, về nhà nấu lên ăn.”

Phương Tri Hành khẽ lắc đầu: “Cứ xử ngay tại chỗ thì hơn.”

“Xử ngay tại chỗ á?” Tế Cửu hơi nghiêng đầu, đôi mắt ướn sưng trũng lờn: “Đừng nói là máy đói quá, định ăn sống luôn nha? Thật ra tao ăn sống thì không vấn đề gì, còn mày, không sợ ký sinh trùng à?”

Phương Tri Hành bó chiếu, nói: “Nấu cơm dã ngoại, hiểu không?”

Tế Cửu giật mình, cẩn thận nghĩ lại thì không quay về là chí lý.

Thứ nhất, hai người họ đã đói đến phát sợ rồi, không còn sức để đi xa.

Thứ hai, bọn họ về thôn bắc bếp nấu cơm, lại còn là đồ mặn... dự là chưa ăn xong thì chó cả thôn đều ngửi thấy, chạy lại nhà.

Miễn bàn đến những thôn dân khác, người nào người nấy đều đói như lang như hổ. Nếu bọn họ mò đến đòi chia một miếng, mi cho hay không đây?

Một người một chó rời khỏi bờ sông, đi vào trong rừng cây.

“Đi hết nỗi rồi. Làm ở đây đi.”

Phượng Tri Hành tìm thấy một chỗ có cát vàng, phía trên có mấy tảng đá chồng lên nhau. Cậu thả sọt trúc xuống, đi xung quanh gom chút cành và lá khô.

Sau đó cậu nhặt nhặt chọn chọn trong đồng đá mấy cục hơi vuông vức, dựng thành một cái bếp lò đơn giản.

Tế Cửu cũng không nhàn rỗi, dùng miệng kéo mấy cành cây khô đến, không quên hỏi thẳng bạn thân: “Nhóm lửa kiểu gì mà? Chắc không cần dùng đá đánh đâu nhỉ?”

“Ồ hử, tao có cái này!”

Phượng Tri Hành móc từ trong túi ra một viên đá đánh lửa rồi đập nghiêng lên tảng đá.

Xoẹt! Xoẹt!

Chỉ vài cái đã thấy tia lửa bắn ra, rơi xuống đồng lá khô.

Cậu đánh thêm vài lần nữa, có nhiều tia lửa rơi xuống lá khô hơn, khói dần bốc lên.

Phừng!

Một ngọn lửa bốc lên.

Phượng Tri Hành vừa tranh thủ dùng miệng thổi để lửa cháy mạnh hơn vừa nhanh tay cho thêm lá và cành khô, tạo thành một đồng lửa lớn.

“Mày được đấy!”

Tế Cửu tấm tắc khen lạ, dùng mắt chồ nghiêng túc nhìn người.

Phượng Tri Hành không thèm đáp lời, đúng là không còn hơi sức đâu mà ba hoa chích chòe với con hàng này. Cậu lấy lươn vàng ra khỏi giỏ trúc, dùng đá đập chết rồi vứt lên bếp nướng. Ốc đồng

cùng sò cũng bị lôi ra luôn, ném thẳng vào lửa nướng chung.

Không lâu sau, lớp da lưỡng đã xém vàng, ốc đồng và sò cũng phát ra tiếng xèo xèo rồi mở miệng.

Mùi thơm mang theo chút tanh tanh của thủy sản tràn ra.

Chương 5: Tạo Phản

Ực ực!

Phượng Tri Hành liên tục nuốt nước miếng, không thể ngừng được. Nước dãi của Tế Cầu thì cứ gọi là chảy thành dòng xuống đất.

Trong ba cái, quen thuộc nhất đường nhiên là sò. Hơn nữa trước khi xuyên đến đây, bọn họ đang ăn đồ nướng, thứ vừa bỏ vào miệng chính là sò biển nướng tỏi ăn kèm với bún tàu.

Phượng Tri Hành đưa tay nhắc con sò lên. Có điều vỏ ngoài của nó nóng đến bỏng cả tay, cậu chàng tranh thủ bỏ sang một bên cho nguội bớt.

Tế Cầu nhích nhích người, đến gần con sò nướng.

Phượng Tri Hiểu liếc mắt nhìn con hàng này, nghe rằng nói: “Mày ăn trước đi.”

“Tao ăn trước á?”

Tế Cầu ngẩng đầu, hết nhìn Phượng Tri Hành lại nhìn con lươn nướng vàng ươm, thơm ngào ngạt, lắc đầu nói: “Không không không, mày ăn trước đi. Dù sao thì đây cũng là thành quả lao động vất vả của mày, tao chỉ là chân lon ton phụ việc thôi.”

“Stop đê! Coi như mày biết điều.”

Phượng Tri Hành không vội không chậm cầm con sò lên. Vừa hé miệng, cảm giác đói khát đã lên đến cực điểm.

Trong cái nhìn chăm chú đầm đìa nước miếng của Tế Cầu, cậu

làm một miếng hết nguyên con sò. Nhai nhai vài lần, khoang miệng bùng nổ vị thơm, bùng nổ nước ngọt tiết ra từ sò.

Cậu nuốt xuống.

Một miếng thịt sò giống như chứa sức nặng của vạn quân, mạnh mẽ đè ép cảm giác đói khát tưởng chừng không thể thắng được kia xuống.

“Quá là sướng!”

Phương Tri Hành cực kỳ cảm động, cực kỳ thỏa mãn!.

Chỉ có những người từng thật sự chịu đói mới có thể cảm nhận được phần thỏa mãn này.

Tiếp theo cậu thả vot sò xuống, đặt trước mặt chó nhỏ nhà mình.

Tế Cầu:???

“Nhìn gì mà nhìn, mau liếm đi!”

Phương Tri Hành thúc giục: “Trên vỏ còn nước lại có muối, không thể lãng phí được.”

Tế Cầu cảm thấy cơn giận cùng xấu hổ xộc lên não, chửi ầm lên: “Đệt cả nhà mày! Phương Tri Hành, mày chịu khó làm người tí đi! Bố đây đường đường chính chính nói cho mày biết: đừng xem tao là chó. Bố đây không phải chó!”

“Có cái rắm. Mày còn chó hơn cả chó.” Phương Tri Hành khinh bỉ, lạnh lùng nói: “Không liếm thì dẹp mọe nó đi. Dù sao đứa chịu đói cũng là mày.”

Tế Cầu vừa nghe đến chữ ‘đói’ là thì bụng lập tức sôi lên ùng ục, bản năng bắt nguồn từ cơ thể nhanh chóng chiến thắng lý trí.

Loạt xoạt~

Tế Cửu liếm vỏ sò, trong đôi mắt chó lập tức hiện lên vẻ say mê. Liếm kiểu này sướng khoái chết được!

Đây là thú vui khi làm chó à?

Thật là kỳ diệu mà!

Sau đó, chó ta giống như mở được cánh cửa thông đến một thế giới mới, mê mẩn, liếm như điên.

Liếm xong mặt trong của vỏ sò còn lật lại, liếm luôn cả phía ngoài.

“Hừ, chó chính là chó.”

Trong lòng Phương Tri Hành thầm cười trộm, dùng nhánh cây lật đi lật lại con lươn thêm vài lần. Cậu nướng đến khi trong mềm ngoài xém mới cảm thấy đủ rồi, bắt đầu đánh chén.

“Chờ đã, chia cho tao một nửa coi!”

Tế Cửu bước lên phía trước, chân phải đặt lên một tảng đá, ngẩng cao đầu, nhe răng ềnh ềnh. Mặt sữa non choẹt cổ tỏ ra hung ác.

Phương Tri Hành lạnh lùng nói: “Tao ăn thịt, mày gặm xương.”

Tế Cửu quát: “Tao còn bé tí thế này, ăn thế méo nào được xương động vật? Làm người thì phải có lương tâm chứ! Mày đừng quên hàng lươn là do tao phát hiện.”

Phương Tri Hành nói nhỏ: “Cho mày ăn thịt cũng được. Sửa câu ‘chủ nhân siêu đẹp trai’ nghe thử đi nào.”

“Mày thả rắm chó đi! Đứng trước mặt Trương Trường Kích

tao, mày cũng xứng hả?” Tế Cửu nhe răng trợn mắt, của áu áu.

Phường Tri Hành trực tiếp quay đi, há miệng cắn phần dày nhất trên lưng lươn vàng. Miệng lập tức bị nhồi đầy thịt.

“Phường! Tri! Hành!”

Tế Cửu sốt ruột, bốn chân nhỏ đạp đạp chạy đến trước mặt thẳng bạn trố.

Có điều Phường Tri Hành lại quay phắt sang chỗ khác, chuẩn điệu bộ trêu chó.

“Áu áu, bố liều mạng với mày!”

Phường Tri Hành không thèm phản ứng lại, ăn như gió cuốn mây tan, quét sạch vạn vật. Chỉ thoáng cái quá nửa con lươn đã chui vào bụng cậu.

Cuối cùng thì cảm giác đói đến cồn cào cũng biến mất.

Lúc này tốc độ của cậu mới chậm lại, thấy nguyên con lươn bự chẳng chỉ còn mỗi cái đầu với một đoạn đuôi dính tí thịt.

“Tiết kiệm tí sức đi. Nào, đến đây, cho mày ăn.”

Phường Tri Hành đặt bộ xương lươn lên tảng đá.

Tế Cửu lập tức chạy đến há miệng cắn đuôi lươn tha đi, vẫn không quên lăm bằm lầu bầu: “Mẹ mày, thử ăn mảnh. Sớm muộn gì cũng bị quả báo.”

Phường Tri Hành tỉnh bơ nói: “Tao ăn không đủ no thì lấy đâu ra sức đi săn, lúc đấy cả hai đều chết đói nhe răng. Nếu mày có thể săn bắt, sau này tao để mày ăn nhiều hơn, thế nào?”

“...”

Tế Cầu lập tức cầm họng, không cãi được câu nào.

Cũng may là hình thể nó không lớn lắm, ăn tí thịt chỗ đuôi với cái đầu, lại thêm ít xương vụn cũng no được 7 - 8 phần.

Cuối cùng, con ốc đồng còn lại cũng bị Phương Tri Hành ăn hết.

Một người một chó nằm rải rác trên đất vừa đợi tiêu cơm vừa phơi nắng, ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời. Hai người đối với tương lai ngoài mônng lung thì cũng chỉ có mờ mịt.

Chương 6: Cung tên

Một lúc lâu sau, Tế Cầu đột nhiên hỏi: “Mày nói xem, mấy con ghê của tao có niệm tình cũ, nhớ tao không?”

Phương Tri Hành im lặng một lát rồi trả lời: “Chắc chắn là có rồi đấy. Cho đến khi mấy cô ấy cùng đến lễ tang của mày.”

Tế Cầu không nhịn được, trong đầu hiện lên hình ảnh mấy cô gái trong tang lễ. Sau đó lại kinh ngạc phát hiện ra: Không chỉ có một người bạn gái thôi đâu.

“Ha ha ha ha!”

Một người một chó bỗng nhiên cười phá lên.

Nghỉ ngơi khoảng hai tiếng, mới đảo mắt đã đến lúc mặt trời lên cao.

Phương Tri Hành thử cảm nhận cơ thể, thấy khí lực đã phục hồi gần đủ.

Hừm, không hổ là sức trai mười tám, thể năng khôi phục đúng là nhanh.

“Đi, lại xuống sông bắt thêm ít đồ, bảo đảm trưa có cơm ăn.” Cậu nhắc cái sọt rách của mình lên, cất bước trở về bờ sông.

Tế Cầu nhắm mắt theo đuôi, cái đuôi lắc lư loạng choạng, có vẻ rất sung sướng.

Không lâu sau, Phương Tri Hành lại một nữa lội xuống dòng sông đục ngầu, lần mò dọc theo cỏ dại rậm rạp bên bờ để tìm kiếm. Còn Tế Cầu thì chạy phía trước tìm hiểu tình hình.

Một con sò, lại mò thêm được một con sò ...

Phương Tri Hành nhanh chóng phát hiện: Thật ra dưới đáy bùn có không ít sò, thể hình đều tương đối lớn. Giống như bình thường không ai đánh bắt chúng.

Cẩn thận lục tìm trong ký ức, Phương Tri Hành lại phát hiện: Trong trí nhớ của nguyên thân Đại Ngưu, cậu ta chưa từng ăn sò! Cũng chưa từng thấy những người khác ăn sò .

“Chẳng lẽ người ở thế giới này không biết sò có thể ăn được ư?” Phương Tri Hành suy nghĩ.

Cứ như vậy, nửa tiếng thoáng cái đã trôi qua.

Phương Tri Hành thu hoạch rất khá, mò được chừng 20 con sò và ốc nhồi, để đầy hơn nửa cái sọt. Trong lúc đấy cậu thọt thử ba cái hang, tiếc là toàn bộ đều trống rỗng toi công.

“Không thể mò tiếp được, xách không nổi.”

Phương Tri Hành hao hết sức lực, kéo cái sọt trúc rách nát lên bờ, nét mặt tràn đầy vui vẻ nhìn phần thu hoạch của mình. Đủ để bọn họ chén no một bữa.

Lúc trước cậu còn nghĩ là năm bị nạn đói thế này thì tìm kiếm thức ăn sẽ cực kỳ khó khăn, có lẽ bọn họ sẽ phải ăn cỏ gặm vỏ cây. Đánh chết cũng không ngờ được trong sông lại có nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy.

Thế nhưng tại sao những thôn dân khác không đến đánh bắt? Tất cả đều cắm đầu cắm cổ chạy chạy lên núi chứ?

Phương Tri Hành đang suy ngẫm thì Tế Cầu chạy đến góp mặt. Nó nhìn thử vào trong cái sọt trúc rách nát, hài lòng nói: “Hai ta làm tốt lắm, hợp tác vui vẻ.”

Phương Tri Hành khinh bỉ: “Có mày hay không thì kết quả khác méo gì nhau.”

Tế Cầu lập tức kêu lên: “Nói lời khốn nạn gì thế? Tao không giúp mày tìm được mấy cái hang à? Tao không giúp mày canh chừng chắc? Mày thế này là trở mặt không nhận chó. Còn tiếp tục như thế, sớm muộn gì lương tâm của mày cũng đen thùi lùi. Có vứt cho chó, nó cũng không thèm ăn.”

“Ha ha, mắt trố của mày tìm mãi mới được ba cái hang nhưng bên trong trống rỗng, đến sợi lông cũng chẳng có. Còn không biết xấu hổ mà ở đây kể lể, mặt chó dày ghê ha!” Phương Tri Hành xem thường, nói

Một người một chó đấu võ mồm đến tận buổi trưa, sau đó lại đi nhóm lửa nướng đồ, làm một bữa no nê thỏa thích.

Liên tục có được hai bữa cơm no là chuyện cực kỳ khó tưởng.

Cả người Phương Tri Hành tràn đầy hăng hái, buổi chiều lại tiếp tục lội sông, mục tiêu cực kỳ rõ ràng: Mò sò, ốc.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, mới đó mà mặt trời đã sắp lặn, hoàng hôn đến nơi rồi.

“A! Kia là cái gì?”

Tế Cầu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về mặt sông phía thượng du. Giữa sóng lớn cuộn cuộn, có một bóng đen lơ lờ đang liên tục nhấp nhô.

Nghe vậy, Phương Tri Hành cũng ngẩng đầu nhìn lại, hơi nheo lại.

Thị lực của chó yếu hơn con người rất nhiều, Tế Cầu chỉ nhìn được một mảng đen thui nhưng Phương Tri Hành lại thấy rất rõ: có một chiếc thuyền lớn đang xuôi dòng.

Ban đầu nhìn thì thấy rất xa, có điều thuyền lớn lại nhanh chóng lướt đến

Sóng đánh lớn hơn, tràn cả lên hai bên bờ sông.

Phường Tri Hành vội vã trèo lên.

“Này, chàng trai trên bờ ới!”

Trên boong có người vẫy tay, cất giọng lôi kéo: “Cho hỏi đường chút đi. Phía trước là thôn Phục Ngưu hả?”

Phường Tri Hành khẩn cấp đánh giá gã chèo thuyền. Đối phương có người rất khỏe mạnh, làn da ngăm đen, râu ria xồm xoàm. Cậu lên tiếng đáp lại: “Đúng vậy.”

“Còn xa lắm không?”

“Không xa. Cách hạ du khoảng hai dặm.”

“Được, xin đa tạ!”

Người chèo thuyền làm động tác chấp tay.

Phường Tri Hành đưa mắt nhìn thuyền lớn lướt ngang qua mình, thấy được trên boong còn có hai bóng người cao lớn. Chiều cao của bọn họ vào khoảng 1m8 đến 1m9, hở ngực lộ lưng, vạm vỡ, da màu đồng cổ. Ánh mắt sắc bén, xương gò má nhô cao, quanh huyết Thái Dương nổi đầy gân xanh thô to.

Quan trọng nhất là bọn họ đeo đao ở bên hông!

Cột buồm cũng treo cờ, phía trên dùng ngân câu bút sắt viết một chữ hay ký hiệu gì đó.

Tiết là Đại Ngưu đốt đặc cán mai, Phường Tri Hành cũng chưa từng nhìn thấy loại này văn tự nên xem không hiểu.

Chương 7: Xạ Thủ

Chương 7: Thời loạn lạc. (2)

Lúc này, Tế Cầu truyền âm đến: “Con thuyền to thế này, đến thôn Phục Ngưu làm quái gì?”

Phương Tri Hành im lặng một lát rồi thấp giọng nói: “Đi, chúng ta về xem thử thế nào.”

Tế Cầu cũng rất tò mò, không thể bỏ qua được.

Phương Tri Hành tìm một chỗ khá kín đáo để giấu sọt trúc của mình trước, sau đó lại chọn đường gần nhất để quay về.

Một người một chó vừa vào trong thôn đã thấy chiếc thuyền lớn kia thả neo, có ba người từ trên boong bước xuống.

Đi ở giữa là một ông chú trung niên để râu chữ bát (/\), bụng phệ, mặt ngấn mỡ. Tuy bộ dáng có hơi hèn mọn nhưng quần áo mặc trên người lại cực kỳ lộng lẫy, nạm vàng đính ngọc. Nhìn thôi cũng biết là người giàu sang phú quý, không bao giờ lo chuyện đói ăn thiếu mặc.

Một tay gã vôn về hai viên bi sắt, khiến chúng va chạm với nhau, phát ra những tiếng cạch cạch.

Phía sau gã có hai người hộ tống, chính là hai cái tráng hán mà Phương Tri Hành đã nhìn thấy lúc trước.

Dưới ráng trời hoàng hôn ảm đạm, ba người đi thẳng đến đầu đồng thôn Phục Ngưu.

“Ôi, ông chủ Tiền ngài đến rồi ạ!” Dưới tàn cây xiêu vẹo ở đầu

đồng thôn, có một ông lão râu trắng đang ngồi hút thuốc lá sợi bông nhanh chóng đứng lên, khom lưng cúi đầu nói.

Không phải lão thôn trưởng thì còn ai vào đây nữa.

“Thôn trưởng Triệu à.”

Ông chú dầu mỡ chuyên dùng lỗ mũi nhìn người, khoanh tay nói: “Thế nào, chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị hết mọi thứ, đều thoả thuận xong cả rồi!”

Lão thôn trưởng tươi cười, xoay người hướng vào trong thôn hô: “Mọi người ra đi, ông chủ Tiền đến rồi.”

Tình cảnh này... Phương Tri Hành khẽ chớp mắt, cảm thấy không hiểu cho lắm.

Rõ ràng là lão thôn trưởng chưa từng nói với Đại Ngưu về chuyện ông chủ Tiền sẽ đến đây.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành liền thấy Tổng đại gia dắt hai cô cháu gái ra khỏi cửa. Hai đứa bé chưa đến mười tuổi, cúi đầu khóc nức nở.

Tiếp đó, Vương đại thẩm cũng kéo con gái mình ra, sắc mặt hai mẹ con đều cứng ngắc, ánh mắt hờ hững, lạnh lẽo đến lạ.

Còn có Lý đại gia, bạch nhị thúc...

Thôn Phục Ngưu tất cả có khoảng 110 hộ gia đình, bông hiên có hơn 40 nhà chạy ra. Toàn bộ đều là trưởng bối dẫn theo bé gái trong nhà.

Ngay lúc này, Phương Tri Hành đã nhờ nhợ đoán được chuyện gì sắp xảy ra.

“Xếp thành hàng, lần lượt từng người đi lại đây.” ông chủ Tiền

vén tay áo, cười ha hả nhìn các tiểu cô nương .

Tiếp theo, đầu tiên là gã đi đến trước mặt hai cô cháu gái Tống đại gia, sờ đầu, cánh tay, ngón tay...hỏi thăm tuổi tác rồi mới bảo các cô hé miệng, kiểm tra răng lợi.

“Hừm, hai đứa nhỏ này không có bệnh tật gì, đáng đắp cũng không tệ. Ta thấy ông nuôi bọn họ cũng không dễ dàng nên sẽ ra giá cao hơn một chút. Mỗi người đổi lấy 30 cân gạo, thế nào?” ông chủ Tiền cười tủm tỉm, nói.

Trên mặt Tống đại gia không có quá nhiều biểu cảm, chỉ dựng thẳng 5 ngón tay, cắn răng nói: “Số này, thiếu một chút cũng không bán.”

ông chủ Tiền lập tức sầm mặt, hừ lạnh: “Năm nay nhiều thiên tai, mùa màng thu hoạch chắc chắn sẽ thất bát. Không có lương thực, cả nhà người làm sao mà sống qua mùa đông giá rét?”

Gã liếc mắt nhìn cả đám thôn dân, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ : “Bây giờ, tình hình bên ngoài đã loạn thành cái dạng gì, các người có biết không? Đang đánh trận rồi, nơi nơi rối loạn, ôn dịch lan tràn, trộm cướp hoành hành. Nói không chừng, ngày nào đó thôn Phục Ngưu của các người cũng bị ác phỉ sơn tặc đến bứng trộm ổ.”

Ông chủ Tiền tạm dừng một lát, lúc nói tiếp thì giọng điệu đã mềm đi nhiều. Gã cười nói: “Ta tới đây mua con gái, cháu gái của các người, đưa đến những gia đình giàu có làm nha hoàn, để bọn họ có miếng cơm mà ăn. Ta đây là đang làm việc thiện tích đức, giúp các người đấy. Hiểu chưa?”

Hiện trường lặng ngắt như tờ, người nào người nấy đều đang đói rã ruột chịu đói nên không hơi sức đâu mà tranh luận, cũng chẳng nói ra đạo lý hay những lời có văn hoá gì.

Ông chủ Tiền làm một bài đả thông tư tưởng xong, lại một lần nữa nhìn về phía Tống đại gia, cười nói: “Như vậy đi, ta thêm chút, một người đổi 35 cân gạo.”

Tống đại gia thống khổ gật đầu, thở dài sườn sượt.

“Quản nhiên là buôn bán nhân khẩu!”

Thái độ của Phương Tri Hành nghiêm túc hẳn. Cậu biết nạn đói lan tràn, cuộc sống của mọi người đều không dễ dàng gì

Chỉ không nghĩ đến tình thế đã xấu đến mức mọi người phải mang con gái, cháu gái trong nhà đi bán.

Lúc này Phương Tri Hành lại để ý thấy có mấy gã chèo thuyền đang vận chuyển khá nhiều bao tải xuống khỏi thuyền lớn, bên trong chắc là lương thực.

Có hai người chèo thuyền vừa làm việc vừa thấp giọng nói chuyện phiếm.

“Xùy ~ “

Phương Tri Hành lập tức liếc Tế Cầu.

Chỉ cần một giây chó ta đã hiểu ngay.

Nó đâu phải con chó bình thường, là loại dị dạng, có thể nghe hiểu tiếng người đấy!

Thế nên Tế Cầu loạng choạng chạy đến gần hai người kia. Đầu tiên là nằm rạp xuống, giả vờ lẫn lộn mấy vòng, ra vẻ đang tự chơi rất vui vẻ.

Chương 8: Nghi ngờ

Chương 8: Tạo phản

Người chèo thuyền nên làm việc thì vẫn làm việc, nên nói chuyện phiếm thì vẫn nói chuyện phiếm. Chẳng ai để ý đến một con chó.

Lần mua bán này không kéo dài quá lâu, chưa đến nửa tiếng đã xong xuôi.

Có 57 cô bé bị bán đi, nhỏ thì có 5 - 6 tuổi, lớn có 15 -16 tuổi.

Cô nương trẻ tuổi thuộc thế hệ này của thôn Phục Ngưu đã bị tận diệt gần hết.

“Cha, ngài đừng bán ta, đừng bán ta!”

Một bé gái bỗng bật khóc, tiếng gào phá tan bầu không khí im ắng nặng nề.

Phương Tri Hành đưa mắt nhìn, nhận ra cô bé chính là con gái của Bạch nhị thúc, tên Nha Nha. Lại nói, dưới gối Bạch nhị thúc không có con trai, chỉ có mỗi một đứa con gái này.

Bạch nhị thúc ngồi xổm trên mặt đất, cúi đầu, buồn bực không lên tiếng. Từ đầu đến cuối không ngẩng đầu nhìn con mình dù chỉ một cái.

“Mang đi, mang đi.”

Ông chủ Tiền không nhin được, phất phất tay. Có một tên lực lưỡng đi qua, chẳng nói năng gì đã ngang ngược của kéo Nha Nha.

Tiếp đó, một người chèo thuyền quảng nửa túi gạo đến trước mặt Bạch nhị thúc.

Nha Nha lớn lên rất đẹp, bán được 40 cân gạo.

Bạch nhị thúc yên lặng của nhấc túi gạo kia lên, quay người đi về nhà. Bên tai vẫn còn quanh quẩn từng tiếng gọi “Cha ơi!” của Nha Nha.

“Mẹ ơi!”

“Ông nội!”

“Bà nội!”

Những bé gái bị bán khác bỗng đồng loạt kêu lên. Từng tiếng gào khóc xé lòng, giống như đây chính là lần được kêu gào cuối cùng trong đời mình.

Thế nhưng...

57 bé gái, tất cả vẫn bị kéo lên thuyền. Vừa tiến vào trong khoang, tiếng kêu khóc của bọn họ cũng theo đó mà im bật.

“Thôn trưởng Triệu, chuyện này người làm khá lắm.”

Ông chủ Tiền cười tủm tỉm, mở miệng khen ngợi. Sau đó gã nghiêng đầu, gật nhẹ với một một người chèo thuyền đứng gần đó.

Người chèo thuyền kia lập tức gánh nửa túi gạo đến, đặt bên chân lão thôn trưởng.

“Đây là thù lao đã thỏa thuận trước, 50 cân gạo.” ông chủ Tiền cười nói.

“Vâng, vâng, vâng, tạ ơn ông chủ Tiền.” lão thôn trưởng cúi người, luôn mồm vâng dạ. Khuôn mặt già nua tươi cười rạng rỡ, nom y như một bông vạn thọ nở rộ.

Ông chủ Tiền cũng không nhiều lời nữa, quay người lên thuyền.

Thuyền lớn nhanh chóng rời đi, từ từ biến mất dưới bầu trời đêm ngàn sao lấp lánh.

Không lâu sau, từng nhà trong thôn Phục Ngưu đều có khói bếp bốc lên.

Phương Tri Hành và Tế Cầu lại quay về bờ sông, lấy sọt trúc rách rồi đi đến chỗ cát vàng, sau đó nhóm lửa, nướng đồ.

“Sao rồi, có nghe lén được gì không?” Phương Tri Hành hỏi.

Tế Cầu sắp xếp lại đôi chút rồi chậm rãi nói: “Hai người chèo thuyền kia liên tục nói nhảm, chủ yếu là về nữ nhân. Tối qua bọn chúng đi qua thanh lâu, ngủ với kỹ nữ. Rồi lại tả mấy ả kia trắng trẻo thế nào, tươi ngon mọng nước ra sao.”

Phương Tri Hành liếc Tế Cầu, phát hiện tâm trí con hàng này đã đi chơi rất xa. Cậu khinh bỉ nói: “Đáng tiếc, đời này mày có muốn cũng không đi thanh lâu được.”

Tế Cầu bị đánh về hiện thực, mắng: “Cút mẹ mày đi, có muốn nghe nữa không hả.”

Phương Tri Hành chỉ chỉ đồ ăn đang nướng, lạnh lùng cười: “Không muốn ăn thì thôi.”

Tế Cầu lập tức đầu hàng, nói: “Được được được, Trương Trường Kích tao không chấp nhận với loại tiểu nhân như mày.”

Sau đó, nó nói tiếp: “Bọn họ nói, ông chủ Tiền này một đường xuôi nam, ven đường buôn bán rất nhiều bé trai bé. Đợi lúc đến quận thành Thanh Hà, bán sang tay cho người khác là có thể kiếm lời gấp 10 lần, thậm chí còn hơn.”

Phương Tri Hành nhẹ răng nói: “Lòng mê đúng là đen như nước cống. Không gian thì không buôn bán được.”

Tế Cầu rất chi là tán thành, lập tức tiếp lời: “Bọn họ còn nhắc đến chuyện Bồ Châu đã xảy ra bạo động. Một kẻ rất mạnh tên Vương Thiên Bồ đã đứng lên tạo phản, giết thủ sử Bồ Châu, tự phong làm đại tướng quân- Thiên Bồ Bình Quân kiêm đô thống - Hải Nội Chư Hạo! Thanh thế mười phần to lớn.”

Phương Tri Hành cau mày nói: ” Quận Thanh Hà ở Đam Châu, không biết khoảng cách đến Bồ Châu bao xa.”

Tế Cầu thở dài: “Nếu có một tấm bản đồ thì tốt quá rồi.”

Một người một chó hưởng dụng bữa tối, no căng cả bụng.

Sau khi ăn xong, Phương Tri Hành dập tắt lửa, công sọt trúc nát về thôn.

Vừa đến cửa thôn hắn đã ngửi thấy mùi nước cơm, cháo tràn ngập trong không khí, xộc thẳng vào mũi.

Phương Tri Hành và Tế Cầu đưa mắt nhìn nhau rồi im lặng lắc đầu.

“Ui cha, đây chẳng phải là Đại Ngưu à?”

Từ chỗ rẽ giao lộ bỗng đâu có người bất ngờ nhảy ra, dọa cho một người một chó sợ run.

Phương Tri Hành định thần nhìn lại, thì ra là tên ăn bơ làm biếng nổi tiếng trong thôn, gầy như cây gậy trúc, xương sườn lộ ra ngoài tên Nhị Cầu.

Thằng cha này vừa nghèo lại vừa lười, hơn 40 tuổi vẫn chưa cưới được vợ, một thân một mình sống qua ngày.

“Nhị Cầu thúc, đã muộn như này mà vẫn chưa về nhà đi ngủ

à?” Phương Tri Hành lên tiếng đáp lại.

Nhị Cầu vỗ bụng nói: “Còn chưa ăn gì đâu. Ta đang định đến nhà Tống đại gia của người mượn chút gạo đây.”

Chương 9: Thỏ (1)

Trong lòng Phương Tri Hành thầm cười nhạo: Tổng đại gia phải bán hai đứa cháu gái mới đổi được tí gạo, sẽ cho người mượn chắc?

“VẬY THÚC ĐI MƯỢN ĐI.” Phương Tri Hành cất bước, tiếp tục đi lên phía trước.

Nhị Cầu đột nhiên đưa tay ngăn lại. Gã nhìn chăm chăm vào Tế Cầu, chảy nước bọt nói: “Ta nói này Đại Ngưu, thời buổi này người còn chẳng có đủ ăn, người còn nuôi chó làm gì? Không bằng, hai ta giết nó, làm một bữa thịt chó linh đình. Thế nào?”

“GÂU GÂU!”

Tế Cầu kích động, sửa loạn xỉ. Lọt vào tại Phương Tri Hành thì chính là một câu chửi quốc hồn quốc túy tổ truyền.

Nhị Cầu muốn ăn thịt chó... Phương Tri Hành cười khùng khục. Cậu cảm thấy rất buồn cười, lại nhìn đáng vẻ tức đến hỗn hển của Tế Cầu, vui vẻ nói: “Con chó này còn quá nhỏ, đợi nó lớn hơn một chút, nhất định sẽ cho vào nồi.”

“ĐỢI LỚN LÀM GÌ, CHỌN NGÀY KHÔNG BẰNG ĐỤNG NGÀY.” Nhị Cầu nuốt nước bọt cái ực, bất ngờ duỗi tay ra bắt Tế Cầu.

“Thúc...” Phương Tri Hành và Tế Cầu đều không ngờ được tên Nhị Cầu này lại ngang ngược hồ đồ như vậy. Nghe không hiểu tiếng người, đúng không?

Tế Cầu tranh thủ thời gian trốn ra phía sau.

Phương Tri Hành nâng hai tay lên, đẩy mạnh Nhị Cầu.

Nhị Cầu lão đảo, cơ thể nghiêng ngã rồi ngã bệt xuống đất, đập cả mông.

“Người dám đánh ông!” Nhị Cầu đột nhiên nổi giận. Gã đứng bật dậy, vung nắm đấm đánh tới.

Nhị Cầu khoảng 1m75, cao hơn Phương Tri Hành hẳn một cái đầu. Chạm phải cơ ba gai của gã thì đúng là không sợ trời không sợ đất thật.

Phương Tri Hành vô thức nhấc chân, cho ngay một cước vào giữa bụng, đập đối phương bay ra ngoài, đập vào tường đất rồi bắn ngược lại, nằm rạp trên mặt đất.

Phương Tri Hành được ăn no, cuối cùng thì sức lực đã mạnh hơn một chút. Thanh niên trai trẻ nên tốc độ phản ứng cũng nhanh hơn nhiều.

“Ôi, ai u...” Nhị Cầu nằm bò trên mặt đất rên rỉ.

“Xi, đáng đời!” Phương Tri Hành nhổ một ngụm nước bọt, nghênh ngang rời đi.

Tế Cầu hắc hắc cười lạnh lẽo, chạy đến bên cạnh đầu Nhị Cầu rồi nhấc chân sau, tè cho một bãi.

Về đến nhà, một người một chó vừa nằm xuống giường đã ngủ ngay

Một đêm không mộng mị.

Sáng sớm hôm sau, Phương Tri Hành bị một chuỗi tiếng ồn đánh thức, nghiêng tai nghe thử thì thấy có người ở hô to:

“Nhị Cầu chết rồi!”

Phương Tri Hành không nhận được, trợn to mắt rồi rùng mình.

“Chết rồi à?!”

Tế Cầu cũng đứng lên, nhìn về phía Phương Tri Hành, hỏi: “Đêm qua mày có ra đôn hiểm đâu?”

Phương Tri Hành không dám chần một cước của mình có uy lực thế nào nên tranh thủ thời gian rời giường, đi ra ngoài.

Tới nơi thì thấy thôn dân đã kéo nhau đến đây hết, vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài.

Phương Tri Hành chen vào, cúi đầu quan sát. Con người lập tức co rút mạnh.

Nhị Cầu vẫn gục nguyên tại chỗ đêm qua, phần đất phía dưới bê bết máu.

Đầu gã bị nện vỡ, bên cạnh còn có một hòn đá dính đầy máu.

Còn nữa, hai chân của gã đã bị người ta chặt mất!

Điều quỷ dị nhất chính là: Hai cái chân không có ở hiện trường...

“Không thấy hai chân đâu à?”

Đáy lòng Phương Tri Hành thấy hơi lộp độp. Nhìn hiện trường thì Nhị Cầu là bị hung thủ dùng đá đập chết, sau đấy còn chặt mất hai chân.

Giết người thì giết thôi, tại sao còn phải tốn công tốn sức chặt chân?

Trừ khi...

Lúc này suy nghĩ Phương Tri Hành đã bay đi xa, trong đầu không nhận được mà xuất hiện 6 chữ:

NĂM NẠN ĐÓI, NGƯỜI ĂN NGƯỜI!

Tế cầu luồn lách qua khe hở giữa đám đông, quan sát hiện trường máu me kia một lát rồi hoảng sợ nói: “Đậu má!”

Nó cũng nhanh chóng liên tưởng đến hình ảnh người ăn thịt người vô cùng kinh dị.

Phượng Tri Hành chậm rãi tách khỏi đám người, Tế cầu cũng nhanh chân chạy theo.

Một người một chó đứng bên ngoài, nhìn thôn dân người nào người nấy đều đói đến hốc mắt trũng sâu, sắc mặt vàng vọt...đáy lòng ứa đầy lãnh lẽo.

Không bao lâu sau, lão thôn trưởng đã thông thả đi đến, nhìn thấy thi thể trên mặt đất thì hai đầu lông mày nhú chặt, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Ông ta không nói câu nào, chỉ bực bội lấy tẩu thuốc ra.

Loại thôn nhỏ nằm sâu trong núi như thôn Phục Ngưu này vừa xa xôi hẻo lánh lại vừa cách xa quận thành trung tâm, thuộc về khu vực không ai quản lý.

Một khi xảy ra chuyện, xử lý thế nào cơ bản đều do một mình lão thôn trưởng quyết định.

Dù sao thì trên danh nghĩa, ông ta cũng là đình trưởng.

Về phần Nhị Cầu, một tên lưu manh tứ cố vô thân trong thôn nên có giết chết cũng chẳng có ai khóc than kể lể, lại càng khỏi nói đến chuyện kêu oan.

Một lát sau lão thôn trưởng nhả ra một hơi khói, mở miệng hỏi: “Hôm qua có ai gặp Nhị Cầu tử không?”

Bạch nhị thúc đáp: “Tôi hôm qua gã có đến nhà mượn lương

thực nhưng đã bị ta đuổi đi.”

“Đúng đấy, đúng đấy. Gã cũng đến nhà ta mượn lương thực...”

Đột nhiên có rất nhiều thôn dân đứng ra, cùng nhau quở trách.

Hay lắm, hoá ra Nhị Cầu đã mò đến từng nhà vay mượn, tiếc là quan hệ với ai cũng nát bét, chẳng người nào đồng ý.

Chương 10: Rút Dao

Lão thôn trưởng gật đầu, cất cao giọng giải quyết dứt khoát: “Theo ta thấy thì tối qua hẳn là có kẻ trộm lẻn vào thôn chúng ta, muốn trộm lương thực nhưng đúng lúc lại bị Nhị Cầu đang đi khắp nơi vay mượn. Thế nên chúng mới giết người bịt miệng.”

Chúng thôn dân nghe vậy thì xôn xao phụ họa, nói: “Đúng, đúng, đúng. Chắc chắn là như thế.”

“Hừm, xem ra thôn chúng ta phải tăng cường tuần tra, cẩn thận người lạ lẻn vào trộm hết lương thực.” Lão thôn trưởng đưa ra tổng kết. Sau đó ông ta cũng không nói nhảm thêm nữa, hỏi han mấy người để trước rồi dặn dò bọn họ mang nửa thân trên của Nhị Cầu ra ngoài chôn.

Chuyện này cứ vội vội vàng vàng chấm dứt, rất chi là qua loa.

Phương Tri Hành cùng Tế cầu lững thững quay về nhà, không hiểu sao tâm trạng lại thấy hơi nặng nề.

Tế cầu truyền âm, nói: “Chậc chậc, lão thôn trưởng này đúng là cao thủ giả vờ hồ đồ. Y chang con đà điểu trong sa mạc, vừa nhắc thấy nguy hiểm là lập tức vùi đầu vào trong cát, vờ như không nhìn thấy gì.”

Phương Tri Hành gật đầu, phân tích lợi hại trong đó. Cậu chậm rãi nói: “Lão thôn trưởng là hộ giàu nhất trong làng. Toàn bộ Triệu gia có đến mấy chục nhân khẩu, người đông thế mạnh nên không ai dám trêu vào. Cho nên mặc kệ là ai chặt mất hai chân Nhị Cầu thì cũng không ảnh hưởng gì đến an nguy Triệu gia. Nhưng nếu lão thôn trưởng cứ cắn chết chuyện này không chịu nhả, có lẽ sẽ khiến hung thủ chó cùng rứt giậu.”

Tế cầu ừ ừ mấy tiếng, tiếp lời: “Kệ nó đi, dù sao thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến bọn mình.”

“Sao lại không liên quan?”

Sắc mặt Phương Tri Hành vô cùng nghiêm trọng: “Nhị Cầu bị giết, hẳn là có người đã đoi đến cực điểm nên mới theo dõi gã. Mày nghĩ kỹ lại đi, tại sao bọn chúng lại nhắm trúng Nhị Cầu?”

Tế cầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Nhị Cầu là chó độc thân, sống một mình...”

Nó đột nhiên lấy lại tinh thần, nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành, sợ hãi nói: “Có thể mày sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo!”

“Là hai chúng ta! Tao mà bị bọn nó làm thọt thì mày thoát được chắc?”

Nét mặt Phương Tri Hành u ám, trầm giọng nói: “Đậu xanh rau má, sao lại xuyên đến thế giới thối hoắc, nát bét như này chứ?”

Tế cầu không dám tiếp lời, nói cho cùng thì chuyện xuyên không này cũng là do nó làm chuyện mất nết mà ra.

Phương Tri Hành bỗng đứng phắt dậy, ba chân bốn cẳng chạy đến góc phòng. Ở đó có một đồng đồ linh tinh lộn xộn.

Cậu tìm tới tìm lui, mãi mới lôi ra được một thanh liệp đao (dao chuyên dùng đi săn) rỉ sét loang lổ.

(dao chuyên dùng đi săn)

“Đồ đặc trong nhà, thứ có thể dùng làm vũ khí chỉ có mỗi thanh đao này.”

Phương Tri Hành cầm liệp đao mà không cười nổi.

Bởi lẽ thanh đao này không phải nứt thì cũng mẻ bầm mẻ vằm,

nhìn thôi cũng biết là sắp báo hỏng xin nghỉ hưu, căn bản là không thể chém người được.

Tế cầu bỗng lên tiếng nhắc nhở: “Có phải là mày quên là mình có cung tên rồi không?”

Phương Tri Hành im lặng nói: “Cung tên có thể dùng làm vũ khí cận chiến à? Mang thứ đồ chơi này theo, lúc cần đánh đấm thì dùng được chắc. Chẳng có tác dụng mẹ gì.”

Tế cầu nghĩ lại thì thấy cũng đúng. Nguy hiểm đến từ thôn dân, toàn hàng xóm láng giềng cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy. Nếu có người bất thành linh ám toán, chắc chắn là giáp mặt mới ra tay.

Nó khuyên lớn: “Nói gì thì méo mó có còn hơn không.”

Phương Tri Hành thở dài, đi đến chỗ dưới mái hiên. Cậu gỡ cây cung xuống, thử kéo căng.

[Vũ khí lạnh: Cung, làm từ gỗ bồ kết. Chiều dài 72cm, tầm bắn xa nhất khoảng 60m.]

Ngay khoảnh khắc Phương Tri Hành tiếp xúc với cây cung, cảm giác giống như điện giật bất ngờ truyền đến mà không hề có dấu hiệu nào báo trước, khiến tay cậu run bắn lên.

Phương Tri Hành trợn trừng mắt. Đáy mắt vốn trống rỗng bỗng xuất hiện một giao diện hình chữ nhật bán trong suốt, đang tỏa ra ánh sáng mờ mờ.

[Điều kiện trở thành Xạ Thủ Học Nghề max cấp:

1, Liên tục chống đẩy/ hít đất: 20 cái(chưa hoàn thành)

2, Bắn trúng hồng tâm từ khoảng cách trên 10m: ít nhất 5 lần(chưa hoàn thành).]

“Đây là...”

Phương Tri Hành cứng đờ tại chỗ.

“Ồi mẹ ời, đây là cái gì thế?” Tế cầu bất ngờ bị doạ cho giật nảy cả mình. Mắt chó trợn to như đèn pha, nhìn chăm chăm về phía trước.

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn lại, phát hiện trên đầu Tế cầu cũng có một giao diện bán trong suốt như cửa mình, văn tự trên đó đang phát sáng lập loè.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú: Cầu Cơ Bán (chó ràng buộc) (Làm bạn bên cạnh ai đó trong một thời gian dài, lúc đối phương thăng cấp thì sẽ được thăng cấp theo, thức tỉnh thêm nhiều thiên phú.)]

(chó ràng buộc)

[Số mạng còn lại: 2]

“Phương Tri Hành, mày mau xem này...” Tế cầu ngẩng đầu lên, sau đó cũng nhìn thấy giao diện trước mặt đối phương.

Một người một tró mắt to trừng mắt nhỏ, hai miệng một lời hét lên kinh ngạc:

“Hack đến rồi!”

“Bàn tay vàng online rồi!”

Người thăm chó khổ, có đánh chết cũng không ngờ hack lại xuất hiện bất ngờ thế này. Đúng là làm cho người ta mừng phát điên.

Chương 11: Bại Lộ

Cái này là do Phương Tri Hành chạm vào cung tên nên điều kiện mới bị phát động à?

Tế cầu nhìn chằm chằm thẳng bạn nối khố của mình, kinh ngạc nói: “Hack của mày là gì đấy? Điều kiện max cấp là ý gì?”

Phương Tri Hành trầm ngâm một lát, nói: “Dựa vào kinh nghiệm chơi game nhiều năm của tao thì đây chắc là &LThack; max cấp>. Chính là chỉ cần thoả mãn điều kiện đưa ra, chỉ cần chớp mắt sẽ đạt được kết quả. Ví dụ: Trở thành Xạ Thủ Học Nghề max cấp có 2 điều kiện, vậy thì tao chỉ cần rập khuôn hoàn thành là được rồi.”

Tế cầu cả kinh nói: “Ý mày là cắt được nguyên cả quá trình ở giữa, một bước đúng luôn? Vừa gieo hạt đã nở hoa, hoa vừa ở đã gặp phật à?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Chính là kiểu đấy.”

Tế cầu cảm thấy y như truyện khoa học viễn tưởng, không thể nào tin được. Chó ta lú lỏi nói: “Nếu thật là như thế thì, con mẹ nó, nghịch thiên quá luôn.”

Phương Tri Hành lại nói: “Hack của mày kìa, nhìn cũng trâu bò vãi chưởng.”

Tế cầu nghĩ nghĩ rồi nói: “Thiên phú của tao là kiểu < ràng buộc >. Hình như chỉ cần khoá chặt với một nhân tài là có thể phát huy hiệu quả. Khoá với ai thì tốt nhỉ?”

Phương Tri Hành nghe thế thì cười nhạt, nói: “Có ý gì đây.

Hoá ra mày không định trói buộc với tao à? Còn định giữ giá làm nôm hủ mày?”

Tế cầu cười khắc khắc: “Người một nhà không cần nói nhiều, mày hiểu tao mà. Tốt xấu gì tao cũng là một con chó được bật hack, không tìm mấy em gái xinh đẹp làm bạn thì hơi bị có lỗi với bản thân í!”

Phương Tri Hành đã hiểu. Con chó chết này vừa bật hack là bộc lộ bản chất, lên mây ngay!

Cậu nghiêm túc lại, chân thành nói: “ Cái [Số mạng còn lại: 2] kia là gì? Chẳng có lẽ mày lại có đến 2 cái mạng?”

“Hai cái mạng!!”

Tế cầu nhìn chăm chăm vào giao diện, đầu lưỡi liên tục thè ra thụt vào, cực kỳ phấn khởi: “Ừm, ừ. Để tao ngâm cứu lại xem nào.”

Phút chốc sau, cái bóng dưới chân Tế cầu bỗng phình to, nhô lên. Sau đó ‘phốc’ một cái vỡ tan, giống như bươm hơi quá đà.

Khoảnh khắc cái bóng bị vỡ, có một con chó nhỏ thoáng hiện ra, ngoại hình y chang Tế cầu.

Phương Tri Hành hình hai con Tế cầu, đúng là không khác nhau tí nào. Cậu kinh ngạc nói: “Đậu xanh rau muống, ảo ảnh phân thân à?”

“Ừ, cũng na ná thế.” Tế cầu lập tức đắc ý, đáp: “Tao có mấy cái mạng thì sẽ tạo ra được từng đống bản thể. Cũng tương tự, giết một tao thì vẫn còn một tao khác.”

Phương Tri Hành hít một hơi thật sâu, nói: “Mày có thể sống lại, cái này còn không trâu bò hủ?”

“Khử khử khử. Cũng đúng.”

Tế cầu cười đến nhe răng trợn mắt. Giờ nó đã có 2 cái mạng, có thể chết thêm một lần.

Đối với ‘chó’ sinh mà nói thì có nghĩa là nó có thêm một cơ hội để thử lỗi.

Phương Tri Hành tấm tắc bảo lạ, vừa định khen thêm mấy câu thì đã thấy hai con chó rượt đuổi chạy vòng vòng còn liếm lông cho nhau...làm không biết mệt là gì.

Phương Tri Hành không nhận được, khinh bỉ: “Về sau mày sẽ không còn cô đơn nữa.”

Tế cầu bỗng trịnh trọng nói: “Mau lên, thử hack của mày đi. Xem có dùng được hay không?”

Phương Tri Hành lại một lần nữa nhìn về phía giao diện của mình.

“Chống đẩy liên tục 20 cái...”

Cậu hít thở thật sâu rồi lập tức nằm rạp xuống. Hai tay chống lên mặt đất, nâng cơ thể lên.

Ép xuống, nâng lên!

Ép xuống, nâng lên!

“Hộc hộc!” Phương Tri Hành mới làm được hai cái đã bắt đầu thở dốc.

Tế cầu đứng bên cạnh xem kịch vui, còn hô lên: “Rốt cuộc thì mày có ‘lên’ được hay không hả?”

Phương Tri Hành không trả lời, cắn răng làm thêm 3 cái.

Lúc này hai tay cậu đã bắt đầu run rẩy, cảm thấy mỗi nhừ.

Tế cầu xoay tới xoay lui, rất một vẻ lo lắng sông.

Phường Tri Hành thở hổn hển mấy hơi, làm tiếp 3 lần nhưng miễn cưỡng lắm mới chống lên được. Hai cánh tay rung như người bị parkinson.

Tế cầu chép miệng, nói: “Toang rồi toang rồi. Mà vô dụng quá.”

Lời vừa nói xong đã nghe cái ‘phịch’! Phường Tri Hành nằm bẹp trên mặt đất, tổng cộng mới làm được có 8 cái.

Cậu lật người lại, nằm trên đất. Lòng ngực phập phồng kịch liệt, cả người đều thấy đau nhức khó chịu.

Hết cách rồi. Cơ thể này thiếu dinh dưỡng trường kỳ, thể năng chênh lệch muốn chết. Có thể một hơi hít được 8 cái đã là thành tích khá lắm rồi.

Tc khinh bỉ nói: “Mày thể là không được rồi. Tao luôn nghĩ mày là thiên tài cơ, ai dè chỉ là thanh gỗ mục.”

Phường Tri Hành cũng cực kỳ buồn bực, im lặng một lát mới nói: “Chưa ăn sáng, không có sức.”

Vừa nhắc đến ‘ăn’, Tế cầu lập tức thấy đói.

Một người một chó nhanh chóng nhất chí với nhau: Ra ngoài đánh bắt.

Phường Tri Hành xe nhẹ đường quen, xuống sông mò sò với ốc nhồi. Cậu còn tiện tay bắt được mấy con tôm lẫn trong đám rong rêu lơ lửng.

Nướng đồ, ăn cơm thôi.

Nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng xong, Phương Tri Hành lại thử hít đất. Lần này có tiến bộ, liên tục chống đẩy được tận 10 cái.

Chương 12: Vu Hãm

“Thế chất này của mày, đúng là làm cho người ta nhìn mà phát khóc.” Tế cẩu đứng bên cạnh, cười trên nỗi đau của người khác.

“Lắm nhảm lắm thế.”

Phương Tri Hành không thèm để ý đến con hàng này, trầm ngâm: “Xem ra không vội được rồi, phải từ từ nuôi dưỡng cơ thể mới được.”

Tế cẩu đề nghị: “Nếu không, mày thử điều kiện thứ hai đi?”

[Bắn trúng hồng tâm từ khoảng cách trên 10m: ít nhất 5 lần.]

Phương Tri Hành cầm cung tên. Đầu tiên là tìm một cái cây có lớp vỏ đã bị mục, dùng than củi mới đốt vẽ lên đó mấy vòng tròn đồng tâm thành một cái bia ngắm đơn giản.

Sau đó cậu mới dùng bước chân đo đủ 10m, nghĩ nghĩ rồi lui về phía sau thêm một chút.

Tay phải Phương Tri Hành giương cung, tay trái rút tên trong bao đựng rồi lắp lên dây cung.

Cảm giác quen thuộc bỗng xuất hiện, xông thẳng lên đầu.

Đây chính là ký ức cơ bắp của Đại Ngưu. Cậu ta từng được cha dạy bảo, cũng tập luyện rất nghiêm túc.

Vèo!

Mũi tên phóng ra, trúng ngay đại thụ nhưng tiếc là không trúng hồng tâm.

Phương Tri Hành lại bắn thêm một mũi tên, vẫn là trúng đại thụ nhưng lệch hồng tâm khoảng mấy cm.

Có điều cậu đã dần tìm được cảm giác, hơi điều chỉnh lại hô hấp rồi bắn tiếp mũi tên thứ 3.

Phập~

Mũi tên ghim sâu vào thân cây, phần đuôi rung lên bập bập.

Trúng ngay hồng tâm!

[2, Bắn trúng hồng tâm từ khoảng cách trên 10m: ít nhất 5 lần(1/5).]

“Úi cha, bắn ba trúng một. Không tệ đâu!”

Tế cầu chắc chắc mấy tiếng rồi nói: “Nói không chừng mày lại có thiên phú bắn tên đấy!”

Phương Tri Hành điều chỉnh hơi thở, khước miệng hơi nhếch lên: “Chỉ mỗi 10m thôi mà. Thế này có nhắm mắt lại cũng bắn trúng.”

“Dẹp moẹ mày đi. Tao chỉ nói cho có chuyện thôi, mày tưởng thật chắc. Hừ!” Tế cầu nói. “10m cũng phải bằng chiều dài của một sân bóng chuyền. Bắn trúng cái cây kia có lẽ khá dễ, thế nhưng bắn trúng hồng tâm thì sẽ rất khó.”

Dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ, tất nhiên là Phương Tri Hành biết độ khó không hề nhỏ. Lúc đầu thể lực của xạ thủ còn dồi dào, kéo cung khá ổn định, khả năng ngắm bắn sẽ không tệ. Có điều sau khi bắn vài mũi tên, thể dục dần cạn kiệt thì tầm ngắm sẽ càng ngày càng kém.

Phương Tri Hành cố giữ vững trọng tâm, khống chế tiết tấu, bắn ba phát thì nghỉ một lát.

Trong lúc không để ý, nửa tiếng đã trôi qua.

[2, Bắn trúng hồng tâm từ khoảng cách trên 10m: ít nhất 5 lần(Đã hoàn thành).]

Phương Tri Hành lau mồ hôi nóng hổi trên mặt, thở phào một hơi rồi nhíu mày nhìn Tế cầu: “Thấy chưa, đây chính là phong phạm của Xạ Thủ lv thánh.”

“Hừ, mày cứ vờ vịt đi!” Tế cầu khinh bỉ nói: “Ờ hớ, là đứa nào chống đẩy có 20 cái cũng méo làm được?”

Phương Tri Hành cắn nhẹ môi. Cậu cứ cảm thấy từ khi Tế cầu xác định được mình có 2 cái mạng, thái độ trở nên huênh hoang, bố đời hơn nhiều.

Không thèm để ý đến mấy cái tâm tư rắm thối của con hàng này nữa, Phương Tri Hành nhanh chóng vạch cho mình một kế hoạch huấn luyện hoàn chỉnh.

“ 9 năm giáo dục bắt buộc cũng không phải học chay, phí công.”

Chạy bộ, nhảy xa, gập bụng, đu xà đơn, plank...

Ngoài những lúc phải xuống sông mò thức ăn, sáng sớm Phương Tri Hành đã thức dậy luyện tập, tối mịt về nhà lại tiếp tục, kiên trì không nghỉ ngày nào.

Đảo mắt đã qua nửa tháng.

Phương Tri Hành quan sát cơ thể mình, cảm thấy đã có thêm ít cơ, chắc khoẻ hơn một chút.

Dù sao thì ngày nào cũng có thịt ăn, cộng thêm phương pháp luyện tập khoa học nên hiệu quả rất rõ ràng.

Không chỉ có mỗi Phương Tri Hành cường tráng hơn, đến cả

Tế cầu, dùng mắt thường cũng có thể thấy nó béo thêm một vòng. Lông chó càng trở nên dày rậm, sáng bóng hơn.

“Đến đây.”

Phương Tri Hành hít sâu vài hơi rồi nằm xuống, bắt đầu chống đẩy.

1 cái, 1 cái, 1 cái, 4...

“15, 16...Cố lên! Sắp xong rồi!” Tế cầu hô hào cổ vũ.

Phương Tri Hành đã nhìn đến mặt mũi đỏ bừng nhưng vẫn cắn răng kiên trì, lần lượt ép xuống rồi lại chống lên.

“19, 20!”

Tế cầu lập tức nhìn thẳng vào giao diện bán trong suốt trên đầu Phương Tri Hành, thấy dòng chữ lập loè trên đó lại một lần nữa hiện ra.

[1, Liên tục chống đẩy/ hít đất: 20 cái(Đã hoàn thành).]

“Thành công rồi!” Tế Cầu nhảy dựng lên tuyên bố.

Phương Tri Hành đứng dậy, mặt mũi hồng hào phấn chấn nói: “Ha ha, game easy!”

Tế cầu hỏi: “Thế nào? Có thấy biến hoá gì không?”

Phương Tri Hành tỉ mỉ cảm nhận tình huống trong cơ thể mình.

Gần như ngay cùng lúc đó, văn tự trên giao diện hệ thống lại phát sáng.

[Đã hoàn thành điều kiện max cấp. Chúc mừng bạn đã thăng cấp thành Xạ Thủ Học Nghề!]

Chỉ trong thoáng chốc, một lượng lớn ký ức và kinh nghiệm về việc tập luyện về bắn tên đã tràn vào đầu Phương Tri Hành.

Giống như cậu đã đích thân tập luyện được ba năm. Không ngừng tích lũy, không ngừng nâng cao tay nghề.

Cuối cùng, Phương Tri Hành đã lột xác thành Xạ Thủ Học Nghề.

[Xạ Thủ Học Nghề max cấp:

Trong tầm bắn 30m, bách phát bách trúng.

Trong tầm bắn từ 30 đến 50: độ chính xác 80%.

Tầm bắn vượt ngoài 50m: độ chính xác dưới 20%.]

Chương 13: Đói Khát

“Được lắm, trong vòng 30m, bách phát bách trúng!” Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi.

Dựa vào cách phân chia đẳng cấp của xạ thủ thì Học Nghề được chia làm 4 cấp bậc: Sơ cấp, trung cấp, cao cấp và max cấp.

Xạ Thủ Học Nghề max cấp tất nhiên là cấp bậc lợi hại nhất trong phân khúc Học Nghề. Trong vòng 30m, bắn tên nào trúng tên nấy.

“Đây chính là hack max cấp, chỉ cần thỏa mãn điều kiện hệ thống đưa ra là có thể ‘một bước đúng chỗ’ ngay!” trong lòng Phương Tri Hành đã hiểu rõ.

Tiếp theo cậu kéo dài khoảng cách, khoảng trường trên 30m rồi nhắm chuẩn hồng tâm, kéo cung bắn.

Vèo, vèo, vèo!

Phập phập phập!

Trúng đích! Trúng đích! Vẫn trúng đích!

Không lệch phát nào!

“Guào, trâu bò vãi chưởng luôn!”

Tế Cầu sợ hãi, vô cùng thán phục. Đúng là mở rộng tầm mắt!

“Mày còn méo thêm tập bắn tên, trước sau chỉ tốn có nửa tháng mà đã có danh hiệu Xạ Thủ Học Nghề. Con mẹ nó, quá là dễ dàng luôn.”

Phương Tri Hành vui muốn chết, đưa mắt liếc Tế Cầu rồi cười cười nói: “Đừng tị nạnh vội, mày thì sao? [Hack ràng buộc] có thể đồng bộ nâng cao, không đúng à?”

“Ồ, đúng nhỉ!”

Tế Cầu lập tức háo hức. Mắt chó trợn to nhìn chăm chăm vào giao diện hệ thống, đầy mong đợi.

Thế nhưng chờ mãi cũng chẳng thấy cái gì xuất hiện.

“Tình huống gì thế này? Sao hack của tao lại mất linh rồi?” Tế Cầu sốt ruột hỏi.

Phương Tri Hành phân tích: “Ràng buộc, ràng buộc...chẳng lẽ là do thời gian mày ràng buộc với tao còn chưa đủ?”

Tế Cầu chớp chớp mắt, trầm ngâm: “Trên giao diện có viết rõ cần ‘làm bạn một thời gian dài’, có lẽ nửa tháng bọn mình sống chung còn chưa được tính là ‘thời gian dài’.”

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi nhếch lên, thiện tâm nhắc nhở: “Quan hệ ràng buộc này chắc không phải loại bình thường, ít nhiều gì cũng cần tí chân tâm thật ý chứ nhỉ? Cái kiểu chần chừ do dự, không hề xem tao là chủ nhân như mày thì ràng buộc được chắc?”

“...”

Tế Cầu im lặng, như có điều suy nghĩ.

Từ tận đáy lòng, chưa bao giờ Trương Trường Kích cam tâm chấp nhận mình là chó. Hần và Phương Tri Hành nhất định phải ngang vai ngang vế.

Thế nhưng lúc này, cố tình là hack lại mất linh...

“Hừ, mày nghĩ cho kỹ đi. Tao cảm thấy làm người quan trọng

nhất là phải chân thành, làm chó cũng thế.” Phương Tri Hành dù bận vẫn dung dung, tranh thủ làm một bài tẩy não.

Cậu vừa dứt lời thì trước mắt đã lập lòe ánh sáng, xuất hiện thông tin mới.

[Điều kiện để trở thành Xạ Thủ Phổ Thông max cấp:

1, Bắn trúng hồng tâm từ khoảng cách trên 50m: ít nhất 10 lần. (chưa hoàn thành)

2, Ngũ cốc, hoa màu tùy chọn: 100 cân. (chưa hoàn thành)

3, Thịt: 50 cân. (chưa hoàn thành)]

“Ồ, kỹ thuật bắn tên của mình còn có thể thăng cấp nữa à?” Đáy mắt Phương Tri Hành bắn ra một ánh sáng kỳ dị.

Tế Cửu thấy thế thì lập tức lấy lại tinh thần, chững chạc đàng hoàng phân tích: “Điều kiện số một khá dễ hoàn thành. Dù sao thì trong tầm bắn 50m, tỷ lệ trúng đích của mày cũng là 80%. Bắn thêm mấy mũi, kiểu gì chẳng hoàn thành. Còn điều kiện thứ 2, thứ 3...toàn là kiểu dùng tài nguyên đập vào!”

Phương Tri Hành gật đầu đáp: “Điều kiện thứ 2 là lương thực. Ngũ cốc, hoa màu chọn cái nào cũng được. Còn điều kiện thứ 3 lại không nói rõ là thịt gì, heo bò cá...vân vân, có lẽ là cái nào cũng okay. Chỉ cần góp đủ 50 cân là được.”

Tế Cửu suy nghĩ một lát, nói: “Nếu thế thì không cần lo khoản thịt, xuống sông là bắt được. Cái khó ở đây là lương thực.”

Hiện giờ đang ở thời kỳ mất mùa, thứ thiếu thốn nhất chính là lương thực.

Phương Tri Hành ngẫm nghĩ rồi đưa ra một phương pháp giải quyết. Cậu truyền âm cho Tế Cửu: “Tao có thể đi săn, dùng con

mồi đổi lấy tiền bạc hoặc lương thực.”

Tế Cửu mừng rỡ: “Mày biết bán kiểu gì không? Vác đi đâu bán?”

Phương Tri Hành lục lọi ký ức, cố nhớ lại: “Ra khỏi thôn Phục Ngưu, xuôi theo hạ du con sông, đi về phía nam khoảng 80 dặm sẽ gặp một thị trấn. Phụ thân Đại Ngưu đã từng đến đó bán da thú và thảo dược.”

Tế Cửu lại hỏi: “Cậu ta đã từng đến đấy chưa?”

Phương Tri Hành lắc đầu.

Tế Cửu trầm ngâm, sau đó nói: “Cách này đúng là có thể thử xem sao. Nếu mày có thể săn được nhiều con mồi, đương nhiên là sẽ không phải lội sông mò sò bắt ốc nữa.”

Phương Tri Hành gật đầu, trong lòng nhanh chóng tính toán.

Không biết từ lúc nào, màn đêm đã lặng lẽ buông xuống.

Một người một chó lại dắt nhau về thôn.

Mấy hôm nay hai người đi sớm về trễ, cố hết sức tránh né những thôn dân khác. Hành động cực kỳ điệu thấp, y như một con sói già cô độc.

Không trung lốm đốm sao, sắc trời đã tối.

Thôn xóm vô cùng yên tĩnh, không một hộ gia đình nào phát ra ánh sáng.

Hết cách rồi, điều kiện chỗ này lạc hậu muốn chết. Trời tối thì cần thắp đèn hay đốt nến mới có tí ánh sáng.

Nhưng đèn hay nến đều là hàng xa xỉ, mấy ai dùng nổi chứ?

Nghe thiên hạ đồn, thật ra trong nhà lão thôn trưởng có rất nhiều bảo bối. Có điều nhà lão cũng tiếc của, không nỡ tùy tiện lấy ra dùng.

Chương 14: Siêu Phàm

Chương 14: Nghi ngờ (2)

Phương Tri Hành đi đến đầu đông, từ chỗ này, lần mò trong bóng tối để vào thôn rồi men theo con đường quen thuộc để về nhà.

“Dừng lại!”

Tế Cửu đột nhiên vênh tai, truyền âm cho thẳng bạn.

Phương Tri Hành cũng lập tức dừng bước, vô thức nâng cung tên, lấp tên rồi lên dây. Hành động liền mạch dứt khoát, nước chảy mây trôi.

Cậu cũng truyền âm lại: “Sao thế?”

Tế Cửu vừa đi vừa đảo mắt quan sát xung quanh, truyền âm đáp lại: “Vừa nãy tao nghe được tiếng bước chân, rất nhẹ, cách đây không xa.”

Phương Tri Hành nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh. Dưới ánh trăng, cảnh sắc trở nên mờ ảo, đại địa như được khoác lên một lớp lụa mỏng.

Nhà cửa thưa thớt, bóng tối liên miên, có quá nhiều góc chết.

Cậu không không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào.

Tế Cửu nằm rạp trên mặt đất nghe ngóng rồi đột nhiên ngẩng phắt lên, nhìn chăm chăm vào một ngõ nhỏ tối đen cách đó không xa, truyền âm cho Phương Tri Hành: “Chỗ kia có người, tao nghe được tiếng hít thở cực nhẹ. Chuẩn không cần chỉnh!”

Trong lòng Phương Tri Hành đã hiểu rõ, chậm rãi kéo cung, liếc về phía bên kia. Cùng lúc đó, cậu cũng hắng giọng mấy lần rồi bỗng dùng giọng điệu bực bội, chửi ầm lên: “Đứa mất nết nào thế này, ủa bày mấy bãi trên đường làm ông mày dẫm trúng.”

Bốn phía xung quanh vẫn rất yên tĩnh, không có ai trả lời.

Tế Cửu cẩn thận lắng nghe, một lúc sau mới gật đầu nói: “Tên kia đi rồi. Bước chân càng ngày càng xa.”

Phương Tri Hành thở hắt ra nhẹ nhõm, nhanh chân đi về nhà. Cậu đóng cửa, dùng ván gỗ chặn cứng phía sau.

Phương Tri Hành quay đầu hỏi Tế Cửu: “Có người theo dõi không?”

Tế Cửu vẫn luôn căng tai nghe ngóng. Thính giác của chó vốn cực kỳ nhạy bén, lắc đầu nói: “Chắc là không có.”

“Thế thì tốt rồi.”

Lúc này Phương Tri Hành mới thả lỏng cơ thể đang căng cứng, có điều khuôn mặt vẫn vô cùng âm trầm.

Tế Cửu ngồi xổm xuống, dùng chân sau gãi gãi cằm rồi trầm giọng nói: “Tên kia...có lẽ chính là hung thủ đã giết chết Nhị Cửu.”

Phương Tri Hành cũng có cùng nghi ngờ: “Đã qua nửa tháng, dự là hai chân của Nhị Cửu cũng bị ăn hết rồi.”

Tế Cửu sợ hãi, nhớ lại: “Tao từng xem qua một bộ phim tài liệu, chuyên gia nghiên cứu tâm lý phát hiện ra: Những kẻ ăn thịt người vô cùng biến thái. Chỉ cần nếm thử một lần là thành nghiện, sẽ muốn ăn lần thứ 2, thứ 3...Dù có bày sơn trân hải vị trước mặt thì bọn họ vẫn chỉ muốn ăn thịt người.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Sau này chúng ta hành động

càng phải cẩn thận hơn.”

Đảo mắt đã sang ngày hôm sau.

Trời vừa mới tờ mờ sáng.

Phường Tri Hành và Tế Cầu thức dậy rất sớm, mang theo cung tên rồi xuất phát từ đầu thôn phía tây, đi về phía núi to rừng rậm menh mông.

“Ô, đây không phải là Đại Ngưu à?” Từ chỗ rẽ có một đám người xuất hiện.

Dẫn đầu rõ ràng là 3 người con trai của lão thôn trưởng: Triệu Đại Hổ, Triệu Nhị Hổ và Triệu Tam Hổ. Những kẻ đi theo đều là người trong tộc của nhà họ Triệu.

Người trong thôn có thói quen ôm đoàn. Bình thường sẽ phân chia theo huyết mạch, cùng tộc tính là người nhà, số còn lại đều tính là người ngoài.

Lão thôn trưởng là hộ gia đình giàu nhất thôn Phục Ngưu, anh em cùng thế hệ và con cháu...cộng lại cũng phải đến 60 -70 người.

Ngược lại, những dòng họ khác nhiều nhất cũng chỉ có tầm 10 người. Ít hơn nữa thì một nhà 3 người, lộ rõ khuyết điểm thế đơn lực bạc.

Kiểu không nơi nương tựa như Đại Ngưu cũng có mấy hộ.

Trên mặt Phường Tri Hành lập tức treo lên tươi cười, vừa ngoan ngoãn vừa hèn nhát nói: “Chào Triệu đại thúc, Triệu nhị thúc, Triệu tam thúc ạ.”

Triệu đại thúc gật đầu, nói: “Đã lâu không thấy người, dạo này đang bận rộn chuyện gì à?”

Phường Tri Hành chỉ chỉ vào vết sẹo trên trán mình, đáp lại:

“Mấy hôm trước đi săn gặp phải gấu đen, ta bị ngã nên mấy hôm nay đều ở nhà dưỡng thương.”

Triệu Đại Hổ hiểu rõ, hỏi: “Sao thế, người phải lên núi săn bắn à?”

Phương Tri Hành trả lời: “Trong nhà hết lương thực rồi, đành mò ra ngoài thử thời vận.”

“Có muốn đi cùng chúng ta không?” Triệu Đại Hổ đột nhiên hỏi.

Phương Tri Hành lập tức nói: “Không được đâu ạ. Ta chẳng có bản lĩnh gì, chỉ tổ liên lụy đến mọi người thôi.”

“Thôi được rồi, tự mình cẩn thận một chút nhé. Đừng đi xa quá, coi chừng lạc đường là xong luôn đấy. Chúng ta đi trước đây.” Triệu Đại Hổ vỗ vai Phương Tri Hành, cười ha hả rồi đi về phía trước.

Phương Tri Hành vẫn đứng im tại chỗ. Cậu đưa mắt nhìn đám người đi xa dần, sau đó quay người, bước theo hướng khác.

Sau khi đã đi xa, Triệu Đại Hổ đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó nên ngoái lại nhìn, cau mày.

“Đại ca, sao thế?” Triệu Nhị Hổ hỏi.

Triệu Đại Hổ do dự nói: “Các người có để ý không? Sắc mặt Đại Ngưu hồng hào, khí sắc rất khá. Vừa rồi ta sờ thử vai nói, cảm giác trên đó có chút cơ bắp.”

Sắc mặt Triệu Nhị Hổ lập tức thay đổi, giật mình nói: “Đại ca đừng nói nữa. Tinh thần của thằng nhóc kia đúng là rất khá.”

Chương 15: Cảm mạo

Triệu Tam Hồ kinh ngạc: “Thời buổi mất mùa này, mọi người đều đói đến người không ra người quỷ không ra quỷ. Sao nó lại không hề hấn gì, vẫn phây phây như thế?”

Triệu Đại Hồ suy nghĩ một lát, nói: “Sau khi cha chết, Đại Ngưu vẫn sống cô độc, một thân một mình. Trong nhà hẳn là đã nghèo mạt rệp nhưng nhìn nó lại như chưa từng bị đói.”

Ba huynh đệ bàn bạc mãi, càng nói càng thấy Đại Ngưu có vấn đề.

Phượng Tri Hành vào núi, xung quanh cây cối um tùm đất đá lổn nhổn, thi thoảng lại nghe thấy tiếng chim kêu vượn hú. Có điều cậu nhìn quanh một vòng cũng chẳng thấy một bóng quỷ nào.

Thỉnh thoảng Phượng Tri Hành lại ngẩng đầu quan sát phương hướng của mặt trời.

Địa hình trên núi phức tạp, tán cây che khuất cả bầu trời. Nếu cứ cắm đầu đi thẳng, khả năng cao là sẽ mất phương hướng, không tìm được đường về.

Cậu đi được một đoạn lại cẩn thận làm ký hiệu, còn truyền âm cho đồng bọn: “Tế Cầu, loài cho có thể dễ dàng ghi nhớ những con đường nó từng đi qua, đúng không?”

“Đấy là chuyện đương nhiên!”

Tế Cầu lập tức tự hào vênh váo, đắc ý nói: “Mèo nhớ nghìn, chó nhớ vạn! Tao với mày không cùng đẳng cấp, không cần cố gắng nhớ đường. Chó và mèo đều dựa vào mũi để phân biệt, ghi

nhớ lộ tuyến chứ không phải là dựa vào trí nhớ.”

“Thế là tốt rồi!”

Phương Tri Hành đột nhiên cảm nhận được tầm quan trọng của Tế Cầu: “Nếu lỡ tao lạc đường, thì phải dựa vào mày cả đấy.”

Tế Cầu hào phóng nói: “Cứ bao hết trên người tao.”

Lúc hai người nói chuyện nó chạy ở phía trước, khi thì chạy đến dưới tàng cây, khi thì chạy đến cạnh tảng đá...đãi một bãi để đấu đấu.

Không biết từ lúc nào, đã qua hơn một tiếng.

Phương Tri Hành một đường leo lên leo xuống, xuyên giường băng suối, đi đến mức hai chân mỏi nhừ nhưng vẫn không phát hiện bất kỳ con mồi nào. Cậu chàng không khỏi buồn bực, phàn nàn với Tế Cầu: “Rốt cuộc thì cái mũi chó của mày có được hay không hả? Tốt xấu gì thì bắt được một con chuột cũng được mà!”

“Đù má, không mèo bắt chó đi vồ chuột hả mày!”

Tế Cầu cũng có tí khó chịu: “Ngọn núi này là tự mày chọn, không tìm được con mồi lại quay sang trách tao à? Tao chỉ là một con chó nhỏ, đáng thương vô tội thôi! Đu diu ăn đồ sen (Do you understand)?”

(Do you understand)

Phương Tri Hành phỉ nhổ: “Nuôi mày để làm cảnh à? Còn mèo bằng nuôi một con heo!”

Hai người đang cãi qua cãi lại thì nghe thấy tiếng huýt sáo từ phía xa vọng lại.

Huýt~

Chíp chíp~

Cảm giác rất có tiết tấu, không giống tiếng chim hót.

Phương Tri Hành và Tế Cầu liếc nhau, lập tức cầm miệng rồi trốn ra sau một gốc cây lớn.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành liền thấy 4 bóng người đi đến. Nhìn kỹ thì ra là Tổng đại gia và hai người con trai, còn có một đứa cháu khoảng 12, 13 tuổi.

Bốn nam nhân khỏe mạnh của Tổng gia đều lên núi săn bắt.

Bọn họ và Phương Tri Hành đi cùng một hướng, không ngờ lại chạm mặt nhau.

Phương Tri Hành không rõ đây có phải là truyện ngoài ý muốn hay không, nghi là người nhà họ Tổng đã theo dõi mình. Cậu cần thận trọng, chuẩn bị kéo cung.

“Gâu gâu!”

Một con chó đen không biết từ đâu chui ra, hướng thẳng về phía Phương Tri Hành và Tế Cầu mà sủa loạn.

“Hắc Tử, sao thế?”

Tổng đại gia vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, đứng lại. Ông ta đứng lại, nhanh chóng rút liệp đao rồi nheo mắt nhìn về phía trước.

Con chó đen vẫn không ngừng gào rít, hung thần ác sát.

Phương Tri Hành bất đắc dĩ thu hồi cung tên, mở miệng nói: “Chó nhà ai vậy trời, sủa gì mà sủa?”

Sau đó cậu làm bộ xách quần bước ra từ phía sau đại thụ, nhìn như vừa đi tiểu xong.

Tế Cửu cụp tai rũ đuôi ghé vào trong bụi cỏ không dám thò mặt ra, đến rằm cũng không dám đánh, giống như cực kỳ e ngại con chó đen kia.

“Ồ, là Đại Ngưu đấy à!”

Tổng đại gia thu liệp đao về, kinh ngạc nói: “Sao người lại ở đây? Đi săn hả?”

Phương Tri Hành thấy vậy thì nở nụ cười tươi rói, vừa xoa bụng vừa thành thật nói: “Đói quá nên đành ra ngoài thử thời vận ạ.”

Tổng đại gia hiểu rõ, đáp: “Chỗ này chẳng có may mắn gì cho người chạm vào đâu, con mèo bị giết sạch từ lâu rồi. Người cứ thẳng về phía trước, ít nhất phải ngoài thôn 15 dặm thì mới săn được con mèo.”

Phương Tri Hành líu lưỡi, nói: “Hơn 15 dặm, xa thế cơ ạ?”

Tổng đại gia gật đầu thở dài: “Thời buổi này mọi người đều không có cái ăn, toàn dân chạy đi săn hết, gặp được cái gì bắt cái nấy, đến cả cóc nhái cũng bị ăn sạch. Trong vòng 15 dặm quanh đây, chẳng còn gì nữa rồi.”

Một người khá chen miệng nói: “Vớ lại, khu vực có khá nhiều con mèo đã bị nhà thôn trưởng chiếm mất rồi. Chúng ta muốn săn được con mèo, chỉ có thể chạy đến chỗ xa hơn.”

Con trai lớn của Tổng đại gia đưa tay chỉ, nét mặt toàn là oán giận. Hướng kia chính là chỗ đám người Triệu Đại Hổ đã đi đến.

Phương Tri Hành như đã rõ, nhụt chí thở dài: “Đi săn khó quá.”

Chương 16: Lại là điều

Tổng đại gia im lặng một lát rồi đề nghị: “Thế này đi, người cứ theo chúng ta. Mặc kệ là con mồi gì, ai bắt được thì cũng sẽ chia cho người một phần.”

Phương Tri Hành lập tức lên tiếng: “Thôi thôi, ta vẫn đừng tự làm khổ mình thì hơn. Đào ít rau dại về ăn qua bữa là được rồi.”

Tổng đại gia nghe vậy cũng không kiên trì khuyên nhủ, chỉ gật đầu nói: “Được rồi, vậy chúng ta đi trước đây.”

Một đám bốn người mang theo con chó đen rời đi.

Tế Cửu thấy thế thì mới sợ hãi rụt rè, bò dậy.

Phương Tri Hành khinh bỉ: “Mày cũng là chó. Chó với chó có thể kết nối được không?”

“Kết nối cái rắm!”

Tế Cửu buồn bực nói: “Chó cũng có nói chuyện méo đầu. Chỉ thông qua mùi vị, tiếng sủa và động tác của tai, đuôi để phán đoán những con chó khác là địch hay bạn. Con đen thù kia là giống chó săn chứ không phải thú cưng, cực kỳ hung ác. Có lẽ chỉ cần một tát của nó cũng đủ để cắn đứt cổ tao.”

Phương Tri Hành vẫn khinh bỉ: “Tốt xấu gì cũng là một con chó được bật hack, kết quả là vẫn ăn hại như thế.”

Tế Cửu cả giận nói: “Đừng nói tao, mày thì khá khẩm hơn tí méo nào chứ. Tốt xấu gì cũng là một thằng đàn ông được bật hack, sao gặp ai cũng như chuột nhìn thấy mèo thế hả?”

Phương Tri Hành khẽ nói: “Mày thì biết cái chó gì. Đây gọi là thận trọng vững vàng!”

Cậu vừa dứt lời, một người một chó bỗng trợn trừng mắt. Bọn họ nhìn thấy trên đồng cỏ cách đó không xa, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một con thỏ xám, không coi ai ra gì mà nhớn nhợ gặm cỏ.

“Có thỏ, còn là một con béo múp!” Tế Cầu kích động truyền âm.

Phương Tri Hành nín thở, tất cả cảm xúc trên mặt đều cấp tốc chuyển thành tỉnh táo tuyệt đối

Kéo cung, bắn tên!

Vút!

Cách đó hơn 20m, cơ thể con thỏ bỗng run lên rồi bị ghim chặt xuống đất. Từ chi nó giật giật mấy cái rồi nhanh chóng nằm im, không còn động tĩnh gì.

Tế Cầu vắt chân lên cổ chạy đến xem xét.

Mũi tên bắn vào mắt trái của thỏ xám, sâu đến mức xuyên qua cả xương sọ, ghim chặt nó xuống mặt đất.

Vừa chuẩn vừa ác!

Một phát trí mạng!

Đầu lưỡi Phương Tri Hành liếm nhẹ, cực kỳ hài lòng với phát bắn của mình. Thực lực học nghề max cấp đúng là hàng thật giá thật, không bơm thêm tí nước nôi nào.

Cậu bước về phía trước, việc đầu tiên là thu lại mũi tên rồi mới xách con thỏ xám lên xem thử nặng được bao nhiêu.

Rất mập, chắc phải đến 5 cân.

“Khà khà, cuối cùng cũng có bữa sáng rồi.” tâm trạng của Phương Tri Hành thoáng cái đã trở nên cực kỳ vui vẻ.

Tế Cửu cũng sững đến mức nháy dựng lên, cười hớ hớ nói: “Mau mau mau, tao muốn ăn thịt thỏ.”

“Gâu gâu~” Chợt có tiếng chó sủa loạn từ đâu truyền đến.

Phương Tri Hành giật mình, lập tức ngoái lại. Cậu vừa quay đầu đã thấy một con chó đen to bụi đang phi đến, lao thẳng về phía mình.

“Đệt mợ!” Tế Cửu bị dọa đến mức nằm rạp xuống đất, cảm như hén, không dám nhúc nhích.

Nó biết mình không thể chạy. Càng chạy sẽ càng kích thích hung tính của loài chó săn.

10m, 8m, 5m!

Chó đen lớn tiếp cận nhanh như gió, quá nhanh!

Phương Tri Hành nhanh tay lẹ mắt, chỉ trong thời gian cực ngắn đã vút con thỏ sang một bên rồi giương cung bắn.

Vút!

“Ặng Ặng~”

Con chó đen bất ngờ ngã quỵ xuống đất, theo quán tính trượt thẳng đến bên chân Phương Tri Hành.

Mùi tên của cậu cực kỳ chính xác, trúng ngay mi tâm của con chó đen.

Chỉ một lát sau bốn người Tống đại gia cũng chạy đến, hết

nhìn con chó lại nhìn Phương Tri Hành.

Nhất thời, bầu không khí vô cùng đè nén.

Tim Phương Tri Hành đập thình thịch, hai tay đang giương cung chậm rãi hạ xuống. Cậu cười làm lành nói: “Tổng đại gia, việc này cũng không thể trách ta được. Con chó nhà ông đột nhiên nhào đến, tình thế quá cấp bách nên ta đành phải ra tay.”

Sắc mặt Tổng đại gia tối đen, không nói câu nào.

Có điều đứa con lớn của ông ta lại nổi trận lôi đình, quát: “Đại Ngưu, người đặc biệt ăn tim hùm gan gấu rồi đúng không? Dám giết cho nhà chúng ta!”

Gã đột nhiên lao đến, vừa vung liệp đao vừa gào: “Ta giết người.”

Phương Tri Hành hít một hơi khí lạnh, dựng cũng bắn luôn.

Vút!

Toàn thân đứa con lớn của Tổng đại gia cứng đờ, cúi đầu đầu nhìn ngực mình. Nơi đó có một mũi tên xuyên qua, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ ngực áo.

Biểu cảm căm giận trên mặt gã dần chuyển thành sợ hãi, quỳ rạp xuống đất, thở hồng hộc.

“Đại minh, con trai của ta!”

“Cha!”

Tổng đại gia trợn mắt há mồm, chạy đến đỡ con trai lớn của mình. Cháu ông ta thì sợ đến choáng váng, cứng đờ tại chỗ.

Đứa con thứ hai của ông ta vội vã giương cung, rút ra một mũi tên, định lên dây.

Vút!

Một ánh sáng sắc lạnh đột nhiên phóng tới, xuyên thẳng qua phần cổ cực kỳ chính xác. Tiếp đó, hắn đưa tay che cổ rồi ngã thẳng xuống.

Máu tươi tràn ra từ khe hở, chảy ra ào ạt.

“Nhị Minh!”

Tổng đại gia hoảng sợ nhìn hai đứa con đang nằm gục trên mặt đất, phát ra tiếng gào thét đau đớn thảm thiết rồi quay đầu, tay nắm chặt liệp đao.

Chương 17: Độc Ác

Chẳng qua là không đợi ông ta đứng thẳng, Phương Tri Hành đã kéo căng dây cung, động tác nước chảy mây trôi, bắn thêm một lần nữa.

Mũi tên phóng theo đường cong nhẹ, cắm phập vào lồng ngực ông ta.

Tổng đại gia ngã ngửa về phía sau.

“Phụt!”

Ôc ra một búng máu.

“Ông ơi!” Đứa cháu trai đã triệt để choáng váng, không biết phải làm gì.

“Mau, chạy mau!” Tổng đại gia nhăn mặt, gấp gáp nói.

Lúc này cháu trai của ông ta mới phản ứng kịp, đứng bật dậy, co chân định chạy.

Thế nhưng hắn vừa xoay người, một mũi tên bắn lén từ phía sau đã lao đến, trúng ngay phần lưng rồi chui ra từ ngực hắn.

Sau đó đứa cháu trai này cũng suy sụp, ngã xuống đất.

Nét mặt Phương Tri Hành đã hoàn toàn rét lạnh, trên trán lấm tấm mồ hôi. Một lúc lâu sau cậu mới hạ cung xuống, đi đến trước mặt Tổng Đại gia.

Tổng đại gia ngửa mặt nhìn trời, hai mắt như tro tàn, đã không còn hơi thở.

“Ồi đệt, đệt!”

Tế Cửu nơm nớp bò dậy. Nó nhìn con chó đen to bự đã ‘ợ ra rắm’ rồi lại nhìn bốn người Tống đại gia đang nằm sõng soài trong vũng máu, cảm thấy sững sốt, chấn động đến ngu chó.

“Phương Tri Hành! Mày, mày làm cỏ cả nhà người ta rồi!”

Tế Cửu thụt cái lưỡi đang thè lè bên ngoài về. Chó ta nhìn chăm chăm vào bạn tốt, lông lá trên người dựng ngược cả lên.

Ngay lúc này, nó đã thật sự cảm nhận được cái gì gọi là rừng mình!

Thằng nhãi Phương Tri Hành này ra tay, một phát bắn chết một người, không hề có tí chần chừ do dự nào. Đủ hung tàn!

“Tại sao?”

Cơ thể Phương Tri Hành hơi run rẩy, cúi đầu nhìn Tống đại gia rồi tự hỏi: “Tại sao các người lại quay về?”

Tế Cửu lập tức giật mình, cũng bật ra câu hỏi tương tự: “Đúng nhỉ. Rõ ràng là bọn họ đã đi xa rồi cơ mà, tại sao còn phải vòng lại chứ?”

Phương Tri Hành cẩn thận nhớ lại từng đoạn tiếp xúc gần gũi giữa mình và bốn người nhà họ Tống, sau đó trầm ngâm nói: “Mày có phát hiện ra không, từ lúc gặp nhau, mấy người Tống đại gia đã rất nhiều lần nhìn về phía bao đựng tên của tao?”

Tế Cửu không hề phát hiện ra chuyện này, vạn sự chú ý của nó đều đặt hết lên người con chó đen kia.

Có điều nó lập tức chạy lên phía trước, kiểm tra số tên của bốn người Tống đại gia rồi đáp: “Bọn họ có tất cả 11 mũi tên, mày lại có tận 18 mũi!”

Phượng Tri Hành thở dài: “Bọn họ vòng lại, quá nửa là muốn cướp mũi tên của tao.”

Tế Cầu nghĩ lại cũng thấy đúng.

Lần đầu con chó đen nhìn thấy Phượng Tri Hành thì chỉ sủa loạn, lần thứ hai vòng về lại nhào lên cắn luôn.

Rõ ràng là con chó săn này đã nhận được lệnh của chủ nhân, thế nên mới bất ngờ tấn công người khác.

Tế Cầu không nhận được, cảm khái: “Lòng người đúng là khó dò mà. Một giây trước đám người Tổng đại gia nhìn vẫn rất chi là hiền lành, một giây sau đã có ý nghĩ xấu xa với mày.”

Phượng Tri Hành cũng rất thất vọng, buồn lòng.

Sinh ra ở thời nạn đói hoành hành này, chỉ cần một giây lơ là mất tập trung thôi cũng có thể mất mạng trong tay người khác.

Cậu hít sâu vài hơi, sắp xếp lại tâm trạng, sau đó bắt đầu lục lợi đám thi thể.

11 mũi tên bị lấy ra hết, 5 mũi trên mấy cái xác cũng thu về luôn, còn lau sạch vết máu trên đó.

Như vậy, túi đựng tên của Phượng Tri Hành đã có 29 mũi.

Tiếp đó cậu bắt đầu lục lợi túi của mấy người kia, mò được 15 thông bảo.

Đây là tiền tệ lưu thông ở vương triều Đại Chu, dân chúng thường gọi là ‘đồng tiền’. Tiền ở đây được chia thành ba cấp bậc, theo thứ tự là bánh vàng, đậu vàng và thông bảo.

1 bánh vàng = 10 đậu vàng = 10 nghìn thông bảo (thường được gọi là đồng)

Loại nghèo mặt như Đại Ngưu, trên người không có tí của nả nào, đến một đồng tiền cũng không có.

Trong tay đám người Tổng đại gia cũng không có nhiều, chỉ độc mỗi 15 đồng tiền.

Phương Tri Hành nhét hết vào túi mình.

Sau đó cậu lại nhìn ba thanh liệp đao dưới đất, trong đó có hai thanh đã sứt mẻ, chỉ có thanh của Tổng đại gia là còn khá tốt, được mài đến sáng loáng.

Phương Tri Hành vừa sờ vào chuôi đao, giao diện hệ thống đã lập tức bắn ra!

[Vũ khí lạnh: Khảm đao, dài 79cm, rộng 11cm, nặng 1.4kg]

[Điều kiện đạt tới Bạt Đao Thuật Phổ Thông max cấp:

1, Rút đao: 1000 lần. (chưa hoàn thành)

2, Giết hai sinh mạng cùng cấp bậc: (chưa hoàn thành)]

“Xuất hiện rồi!”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng bừng lên, tinh thần cực kỳ phấn chấn.

Xem ra chỉ cần chạm vào một số vật phẩm đặc biệt, cậu sẽ có thể phát động [Hack max cấp].

Tế Cửu thấy vậy thì mắt chó lập tức trợn to.

Nói thật thì tuy [Hack ràng buộc] của nó trâu bò nhưng bản chất lại là kỹ năng bị động.

Chỉ cần khóa chặt với một người nào đó, đi theo tiết tấu của đối phương rồi nằm chờ đồng bộ thăng cấp.

Nếu phải so sánh thì rõ ràng là hack của Phương Tri Hành chiếm nhiều ưu thế hơn, có thể tử chủ trong vấn đề thăng cấp. Chỉ cần cố gắng hoàn thành nhiệm vụ hệ thống đưa ra là okay.

Chương 18: Bạch Trảm

Cái này hơi giống game jigsaw puzzle. Thu nhặt đủ mảnh ghép thì sẽ được một tấm hình hoàn chỉnh là có thể thăng cấp!

Nghĩ đến đây, Tế Cầu đúng là có tí ghen tị hận!

Cùng là xuyên không, sao mình lại xuyên thành chó, còn nhận được một cái hack bị động chứ.

Người so với chó, tức chết chó!

Lục lọi mấy cái thi thể xong, Phương Tri Hành kéo hết chúng vào trong bụi cỏ. Nhìn từ ngoài vào, đám thi thể đã bị cỏ cây um tùm che kín hết.

“Hừm, đi thôi.”

Phương Tri Hành nhắc con thỏ xám lên, quay người rời đi.

Tế Cầu lập tức nhắm mắt theo đuôi, cảm đầu đuôi theo. Mãi một lúc lâu sau, cuối cùng chó ta cũng không nhin được nữa, hỏi: “Mày không sao chứ, cảm giác giết người như thế nào?”

Phương Tri Hành im lặng, một lát sau mới chậm rãi nói: “Thực ra lúc đấy mọi chuyện xảy ra nhanh quá, tao chẳng kịp nghĩ ngợi gì nhiều nên cũng không nói rõ được cảm giác như thế nào. Giờ thì tao chỉ cảm thấy mình quá bất cẩn, phải sớm phát hiện đám người Tổng đại gia đã động lòng tham, sau đó ra tay trước chiếm lợi thế chứ không phải để bản thân rơi vào hoàn cảnh bị động như này. Dù tao có hack nhưng đầu thế lần nào cũng phản sát thành công được.”

Tế Cầu im lặng, không nói gì.

Phương Tri Hành là một kẻ rất hung ác, kiếp trước như thế, kiếp này cũng y chang.

Bốn thằng bạn nổi khố cùng lăn lộn ngoài xã hội, chỉ có mỗi Phương Tri Hành là khá nhất, cực kỳ có tương lai. Đã trở thành chuyên gia quản lý tài sản, thực hiện được giấc mơ tự do tài chính.

Nếu không bị chém chết, có lẽ cậu sẽ nhanh chóng chuyển mình từ quản lý sang đối tác.

Từ nhỏ Tế Cầu đã không phục Phương Tri Hành, thế nhưng lại chưa từng thắng được cậu.

Một người một chó thuận lợi xuống núi, hướng thẳng về phía thôn Phục Ngưu nhưng lại không vào mà đi đến trắng cát vàng bên bờ sông kia.

Phương Tri Hành dùng liệp đao mổ bụng thỏ xám rồi lột da, bỏ hết nội tạng, chặt thành từng miếng nhỏ. Tiếp đó cậu lại nhóm lửa, nướng đồ ăn.

Tuy không có gia vị nhưng thịt thỏ cực kỳ tươi ngon.

Thỏ xám nặng chừng 5 cân, bỏ hết da lông, tiết, xương...cũng còn lại khoảng tầm 2 cân thịt.

Một người một chó ăn no căng.

Tế Cầu hỏi: “Tiếp theo còn đi săn không?”

Phương Tri Hành lắc đầu, nói: “Không đi nữa. Lúc trước tao muốn đi săn là để nâng cao kỹ thuật bắn tên, nhưng giờ có đao rồi...”

Tế Cầu đã hiểu rõ.

Nghỉ ngơi một lát, Phương Tri Hành bắt đầu luyện tập Bạt Đao

Thuật.

Bạt Dao Thuật bắt đầu từ tư thế rút đao khỏi vỏ rồi phát động tấn công trong chớp mắt, cố gắng đạt tới tình trạng một chiêu tất sát.

Phương Tri Hành chưa từng luyện đao pháp, lại không có cao nhân dạy dỗ nên chỉ đành tự mày mò tự học.

Cậu thử rút đao ra khỏi vỏ, chỉ về phía trước.

[1, Rút đao: 1000 lần (0/1000).]

Rõ ràng là lần rút đao đầu tiên của cậu đã không hợp yêu cầu, hack không chấp nhận nên không được tính.

Tế Cửu thấy thế bèn nhắc nhở: “Rút đao tức là giết người, ít nhất thì mày cũng phải chém vào cái gì chứ.”

Phương Tri Hành nghĩ cũng đúng nên đi đến phía trước một gốc đại thụ. Trước tiên, cậu thu đao vào vỏ rồi lại đột ngột rút ra, bổ mạnh vào thân cây.

“Rắc!”

Sau khi va chạm với vỏ cây, liệp đao thế mà bị bắn ngược lại!

Hồ khẩu Phương Tri Hành tê dại.

Tế Cửu đứng ngoài bình luận: “Trước khi lưỡi đao chém vào vỏ cây thì đã bị lệch rồi. Mày thế này không phải chém mà là đập!”

Phương Tri Hành hít thở thật sâu, chém lại nhưng vẫn thất bại. Rút đao về, chém tiếp, lại thất bại...

“Chém người khó thế cơ à?” Phương Tri Hành không hề nhụt chí. Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần kiên trì luyện tập, nhất định sẽ nắm giữ được bí quyết.

PHẬT~

Nường theo tư thế rút đao của Phương Tri Hành, lưỡi đao bổng vạch ra thành một đường cong xinh đẹp rồi cắt vào giữa lớp vỏ cây.

[1, Rút đao: 1000 lần(1/1000).]

“Hừm, có chút cảm giác rồi.”

Phương Tri Hành cảm thấy rất là phấn chấn. Từ rút đao ra khỏi vỏ đến chém xuống, trong suốt quá trình phải liên mạch, không có bất cứ điểm chần chừ hay đứt quãng nào. Động tác chẳng những phải vừa nhanh vừa mạnh mà còn cần ổn – hung – chuẩn – ác.

Tiếp theo cậu lần lượt luyện tập, mồ hôi cũng dần túa ra đầm đìa.

Nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục luyện tập... Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Trong lúc mê mải, hai tiếng đồng hồ đã trôi qua. Mặt trời đã lặn về phía tây.

Phương Tri Hành thử cảm nhận cánh tay xem sao thì thấy vẫn được, không quá nhức mỏi.

Có căn cơ là Xạ Thủ Học Nghề max cấp, Phương Tri Hành hơi hiểu được phải vận lực như thế nào, thế nên không xuất hiện tình trạng quá sức, bị thương.

Sau đó cậu lại xuống sông đánh bắt, mò được một ít sò cùng ốc nhồi. Vận may cũng khá, lại móc được một em lươn vàng mập ú.

Bữa chiều, một người một chó ăn đến cực kỳ thỏa mãn.

Đến khi tối hẳn, hai đứa lại dắt nhau về nhà đi ngủ.

...

Chương 19: Giải Hận

Bóng đêm mờ mịt. Lúc này đám Triệu Đại Hổ mới đi sẵn về, mười mấy người hợp sức khiêng một con heo rừng béo tốt về nhà.

Lão thôn trưởng vui vẻ ra mặt, đi ra ngoài nghênh đón.

Trong thời buổi nạn đói hoành hành này mà một nhà mấy chục người còn có thể ăn thịt, cho dù là ai thì cũng sẽ cực kỳ vui vẻ.

Lúc ăn cơm, Triệu Đại Hổ chợt nhắc đến: “Cha, ngài có để ý đến tên Đại Ngưu kia không?”

Lão thôn trưởng có hơi sững sốt, nghi ngờ nói: “Thằng nhãi kia sắp chết đói rồi đi, để ý đến nó làm gì?”

Triệu Đại Hổ bèn tranh thủ kể lại chuyện hôm nay mình đã gặp Đại Ngưu

Lão thôn trưởng lập tức nghi ngờ không dám chắc, ngẫm nghĩ rồi nói: ” Mặt mũi thằng nhãi Đại Ngưu kia rất hồng hào à? Nhà nó còn đồ ăn à?”

Triệu Đại Hổ thấp giọng nói: “Cha, hai chân của Nhị Cầu không tìm thấy, không phải là ngài nghi ngờ có người...”

Lão thôn trưởng biến sắc, cả kinh nói: “Người hoài nghi chuyện kia là do Đại Ngưu làm!”

Triệu Đại Hổ gật đầu, giọng điệu chắc nịch: “Không phải thì nó vỗ béo bản thân kiểu gì ạ?”

Lão thôn trưởng vuốt vuốt chòm râu.

...

Trời vừa hừng đông, gà đã gáy sáng.

Phương Tri Hành đang ngủ ngon thì bị tiếng gà ồn ào đánh thức nên có tí bực mình, chỉ muốn làm thịt con điên lẩm mồm kia.

Nhưng nó lại là vật nuôi trong nhà lão thôn trưởng! Cả thôn chỉ có mỗi nhà lão vẫn còn nuôi gà.

Một người một chó lại đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, chưa được mấy bước thì đã chạm mặt một người. Không phải lão thôn trưởng thì còn ai vào đây nữa.

Phương Tri Hành lập tức bày ra dáng vẻ khéo léo, cúi đầu cười nói: “Chào buổi sáng, lão thôn trưởng. Ngài đã ăn sáng chưa ạ?”

“Còn chưa đâu, đợi lát nữa mới ăn.”

Lão thôn trưởng híp mắt, mỉm cười hiền lành. Ông ta vẩy vẩy cái tẩu thuốc đang cầm trong tay của thuốc lá sợi, hỏi: “Đại Ngưu, người sống vẫn ổn chứ? Trong nhà còn lương thực không?”

Phương Tri Hành liền nói: “lương thực đã hết từ lâu rồi ạ. Hiện giờ mỗi ngày ta đều phải chạy ra ngoài, đào rau dại ăn.”

Lão thôn trưởng gật đầu, cười nói: “Có cần ta cho mượn chút lương thực không? Tiếp tế người 8 cân, 10 cân thì vẫn được.”

Phương Tri Hành đầu tiên là ngắc đầu, trên mặt lộ rõ vẻ chờ mong. Sau lại cười ngây ngô nói: “Giờ lương thực là quý nhất, không có gì so sánh được. Ngài có mượn ta cũng không trả nổi đâu! Thế này đi, trong nhà còn có nửa mẩu ruộng, ta sẽ bán cho ngài. Lão thôn trưởng mua cho là được ạ.”

Nét mặt lão thôn trưởng hơi cứng lại.

Tình hình bây giờ đã thành cái gì rồi, ruộng đồng bỏ hoang đầy rẫy. Ta lấy nửa mẫu đất cần của người làm quái gì?

Lão thôn trưởng im lặng một lát rồi cười nói: “Người muốn bán đất à? Ừm, để ta cân nhắc rồi sẽ nói với người.”

Hai người chia ra, ai đi đường nấy.

Phượng Tri Hành nhanh chân rời khỏi thôn, tiến vào trong rừng. Sau đó trốn sau một gốc cây, quan sát cửa thôn.

Tế Cửu thấy thế bèn truyền âm: “Sao thế, mày nghi gặp chuyện đụng phải lão thôn trưởng không phải là tình cờ à?”

Phượng Tri Hành gật đầu, đáp: “Ngày nào lão cũng lượn lờ trong thôn, mày đã bao giờ thấy lão quan tâm đến chuyện sống chết của tao chưa? Hôm nay tự nhiên lại nổi lòng tốt, chuyện quá bất thường ắt có chỗ kỳ lạ.”

Tế Cửu bưng tỉnh, ngẫm nghĩ rồi nói: “Hôm qua chúng ta mới gặp đám người Triệu Đại Hổ, hôm nay lại gặp lão thôn trưởng... Chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện ra chuyện gì?”

Phượng Tri Hành bỗng ngẩng đầu. Cậu nhìn thấy một thanh niên đi ra khỏi thôn, cũng hướng về phía cánh rừng này.

“Triệu Tử Khôn!”

Phượng Tri Hành nhận ra đối phương. Triệu Tử Khôn chính là con trai của Triệu Đại Hổ, là đứa cháu ngoan của lão thôn trưởng.

Lúc đi săn hăn té ngã, cánh tay bị thương nên dạo gần đây vẫn luôn ở nhà dưỡng bệnh, là một kẻ rảnh rỗi điển hình.

Thấy Triệu Tử Khôn vừa đi vừa nhìn dáo dác, âm thầm lẻn vào rừng cây rồi vòng tới vòng lui. Hình như đang tìm kiếm cái gì đó.

Phường Tri Hành bình tĩnh né tránh.

Sau một lúc lâu, Triệu Tử Khôn dần có chút nôn nóng. Hắn tức giận giẫm chân rồi quay người trở về.

Phường Tri Hành tận mắt nhìn thấy thanh niên đi vào thôn, lúc này mới nhanh chân rời đi.

Tế Cửu chần chờ nói: “Lão thôn trưởng có ý gì? Chúng ta có đắc tội với lão đầu nhỉ?”

Phường Tri Hành bĩu môi, nói: “Thời buổi loạn lạc, không cần phải suy xét động cơ làm việc của một người. Hại người, thậm chí là giết người có thể là do nhất thời nổi hứng, cũng có thể là âm mưu gì đó. Nhưng mặc kệ là cái gì, điều chúng ta phải làm chính là sống tiếp!”

Tế Cửu chợt hiểu rõ, lập tức nói: “Tao sẽ nâng cao tính cảnh giác, thời thời khắc khắc luôn.”

Một người một chó xuyên qua rừng cây, đi đến bờ sông đánh bắt rồi làm cơm. Ăn xong lại bắt đầu luyện tập Bạt Dao Thuật.

Một ngày phong phú trôi qua rất nhanh.

[1, Rút đao: 1000 lần (269/1000).]

Một đêm không có chuyện gì, đảo mắt trời đã sáng.

Phường Tri Hành và Tế Cửu dậy sớm hơn bình thường, trộm dò dẫm ra ngoài rồi đổi một con đường khác rời khỏi thôn.

Chương 20: Bắn vòng cung (1)

Cứ thế, bảy – tám ngày thoáng cái đã qua.

[1, Rút đao: 1000 lần (Đã hoàn thành).]

“Cuối cùng cũng xong rồi!”

Phương Tri Hành thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Mỗi ngày cậu đều kiên trì luyện tập Bạt Đao Thuật, tay nổi bọng nước rồi lại bị ma sát đến vỡ ra. Đau chết đi được.

Cũng may, rút đao chỉ cần làm có 1000 lần!

[2, Giết hai sinh mạng cùng cấp bậc: (chưa hoàn thành).]

Phương Tri Hành nhìn điều kiện thứ 2, rơi vào trầm ngâm.

“Sinh mạng cùng cấp bậc là cái gì?” Tế Cầu nghĩ mãi vẫn chưa ra.

Rất dễ nhận thấy, những ngày này Phương Tri Hành đã thử dùng đao chém sò, ốc, tôm, lươn...tất cả đều phí công. Hệ thống không chấp nhận một cái nào.

Tế Cầu không khỏi nghĩ đến một khả năng: “Mày...có lẽ phải giết hai người mới được.”

Sinh mạng cùng cấp bậc với Phương Tri Hành, không phải người thì là cái quái gì.

“Chưa chắc!”

Phương Tri Hành lắc đầu: “ ‘Cùng cấp bậc’ ở thế giới này có lẽ

là chỉ tổ chất cơ thể hay một mặt nào đó. Ví dụ, động vật có tốc độ tương đương với tao. Hoặc là trọng lượng, sức mạnh, sức bật... vân vân.”

Tế Cửu nghi ngờ, nói: “Tốc độ của tôm cũng không chậm nha.”

Phương Tri Hành nghĩ nghĩ: “Tôm nhỏ quá. Với lại, bị tao bắt thì tốc độ cũng chẳng nhanh mấy.”

Tế Cửu trầm ngâm, đáp: “Chỉ là suy đoán thôi. Cứ tìm một vật sống để thử thì biết ngay.”

Sau khi suy tính, Phương Tri Hành gật đầu: “Mai chúng ta thử lên núi săn thú xem sao.”

Màn đêm buông xuống.

Một người một chó trở về, từ xa hai người đã thấy trong thôn sáng choang.

“Cháy à?”

Phương Tri Hành và Tế Cửu liếc nhau, không hện mà cùng tăng tốc. Sau khi về thôn, nhìn kỹ thì thấy không phải là cháy.

Các thôn dân cầm đuốc, tụ tập ở cửa nhà Lưu đại thúc.

Lưu đại thúc này là một người đàn ông ở góa. Vợ bệnh chết, không con không cái nên sống cô độc một mình.

Phương Tri Hành tiến lên phía trước, đi đến bên cạnh Vương đại thẩm, nhỏ giọng hỏi: “Đại thẩm, có chuyện gì thế ạ?”

Wương đại thẩm liếc cậu, thấp giọng nói: “Lưu đại thúc của người xảy ra chuyện rồi, bị người ta hại chết!”

“Hại chết?”

Đáy lòng Phương Tri Hành run lên, lại nghe Vương đại thẩm nói tiếp: “Lưu đại thúc của người đã mấy ngày không thấy mặt, sống không thấy người chết không thấy xác, trong nhà còn bốc lên mùi vị khác thường. Chạng vạng ngày hôm nay, Bạch nhị tẩu ở sát vách không chịu nổi cái mùi kia nữa nên chạy sang hỏi thử. Ai ngờ lại phát hiện ra thi thể của hần, thối hoắc luôn rồi.”

“Thối?”

Phương Tri Hành bịt mũi. Trong không khí, ngoài mùi cứt đất, mồ hôi, hôi miệng ra thì đúng là có có lẫn một thứ mùi đặc biệt hôi thối.

Đây chính là mùi xác chết đang phân hủy!

Giờ đã là cuối tháng 9, xuất hiện mùi xác thối...thời gian tử vong chắc là đã quá 48 tiếng đồng hồ.

“Ngài nói là Lưu đại thúc bị hại chết, sao mà xác định được thế?” Phương Tri Hành hỏi.

“Ôi trời, Lưu đại thúc của người chết thảm quá mà!”

Wang đại thẩm nháy mắt ra hiệu, hai tay để ngang ngực rồi làm động tác gạt ra mấy lần: “Hần bị người ta mổ bụng phanh ngực. Tim gan này, phổi này...mất hết rồi!”

Mổ bụng phanh ngực!

Còn bị lấy hết bộ đồ lòng!

Phương Tri Hành không nhịn được, hít vào một hơi khí lạnh.

Phản ứng đầu tiên của cậu chính là: gã giết Nhị Cẩu rồi ăn thịt kia lại ra tay rồi!

Lưu đại thúc sống một mình, không nơi nương tựa. Đường nhiên sẽ trở thành một trong những mục tiêu săn giết của gã ăn

thịt người.

Lông mày Phương Tri Hành như xoắn lại với nhau, đáy lòng lan tràn lạnh lẽo.

Kết~

Lúc này, cửa buồng trong đột nhiên bật mở.

Lão thôn trưởng từ trong nhà bước ra.

Chỉ thấy lão bịt mũi, thái độ vô cùng nghiêm trọng đi đến trước mặt các thôn dân rồi gầy gầy tẩu thuốc.

Một đám thôn dân im lặng nhìn theo.

Phương Tri Hành thừa cơ nhón chân, nhìn vào trong buồng. Con người đột nhiên co rút thật mạnh.

Trong buồng, cách cửa không xa có một thi thể đã chuyển sang màu đen. Nửa thân trên không mặc áo, lồng ngực bị đục một lỗ lớn, máu thịt nhung nhúc giòi bọ. Tử trạng kinh khủng khiến người ta cực kỳ sợ hãi.

Trên cái bàn bên cạnh, vẫn còn nửa quả tim.

Cảnh tượng này...

Phương Tri Hành nín thở.

“Đột ngột!”

Tế Cửu nằm rạp trên đất, cặp tai truyền âm cho cậu: “Hung thủ giết Lưu đại thúc xong, ngồi ăn luôn tại trận kia!”

Phương Tri Hành đáp: “Ừ.”

Tế Cửu sợ hãi, nói: “Kế tiếp, khả năng cao sẽ đến lượt mày!”

Lão thôn trưởng rít một hơi thuốc, ánh mắt đục ngầu, cao giọng nói: “Mọi người nghe rõ, lão Lưu bị người giết hại.”

Hiện trường lặng ngắt như tờ, khủng hoảng không cách nào hình dung lặng lẽ lan ra.

Nhị Cầu chết, lão Lưu cũng chết rồi!

Hai chân Nhị Cầu biến mất, bụng lão Lưu lại bị người ta đào rỗng!

Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, đã quá rõ ràng rồi.

Thôn dân chẳng dai ngu ngốc, chỉ nhìn thôi cũng đoán ra được.

Trong thôn Phục Ngưu có kẻ ăn thịt người!

Chúng thôn dân căm như hến nhìn nhau, trong mắt mọi người đều là nghi ngờ cùng cảnh giác.

Chương 21: Rời Đi

Lão thôn trưởng thấy thế thì lập tức tỏ rõ thái độ: “Mọi người đường hoàng hốt. Trong thôn đã xảy ra án mạng, nhất định phải báo quan xử lý. Bất kể là ai đã hại chết lão Lưu, chúng ta nhất định phải bắt hẩn về quy án, đòi lại công lý cho người đã khuất.”

“Đúng, đúng, đúng. Phải như thế!” Chúng thôn dân sôi nổi phụ họa.

Uy tín của lão thôn trưởng được tích lũy qua thời gian dài, không có người nào dám tùy tiện chất vấn lão. Lão nói làm thế nào thì sẽ làm thế đó.

“Được rồi. Mọi người ai về nhà nấy đi, nhớ khóa cửa thật chặt, có việc gì thì phải la lớn lên.” Lão thôn trưởng khoát tay, giải tán đám đông.

Phương Tri Hành đưa mắt nhìn Tế Cầu rồi quay người về nhà.

Tế Cầu ngẫm hiểu, lén lén lút lút trốn vào góc tường. Bóng tối bao phủ nó, chẳng ai nhìn thấy được.

Đợi đến khi đám người tan hết, hiện trường chỉ còn lại lão thôn trưởng và 3 đứa con trai.

Triệu Đại Hổ nói: “Cha, ngài muốn báo quan thật ạ? Trong huyện tùy tiện phái một bộ khoái đến, chúng ta lại phải lo một ngày ba bữa. Ăn ở nhà ai chứ? Còn không phải là sẽ đổ hết lên đình trưởng ngài đây à? Đi khắp nơi kêu gọi, vừa phải ra sức lại vừa phải ra tiền!”

Triệu Nhị Hổ gật đầu, tiếp lời: “Đúng đấy. Mời thần dễ đuổi

thần khó.”

Lão thôn trưởng cười haha, nói: “Báo quan cái gì, ta chỉ nói thế thôi. Vừa ổn định lòng người, vừa tiện thể hù dọa tên ăn thịt người kia một chút.”

Ba đưa con lập tức hiểu rõ.

Triệu Đại Hổ nói: “Không báo quan thì việc này phải xử lý thế nào đây?”

Triệu Tam Hổ lên tiếng: “Đại ca, chẳng phải anh nghi kẻ ăn thịt người là Đại Ngưu à? Nếu không tìm được hung thủ, chúng ta cứ bắt nó, xử tử trước mặt thôn dân được không?”

Triệu Đại Hổ lắc đầu: “Nhị Cửu có thể là do Đại Ngưu giết những vụ lão Lưu thì đúng là không phải do nó làm.”

Triệu Tam Hổ khó hiểu, hỏi: “Không phải à?”

Triệu Đại Hổ khoanh tay, nói: “Mấy hôm nay ta để tiểu Khôn theo dõi Đại Ngưu rất chặt, phát hiện ra nó đi sớm về trễ, thần thần bí bí, không biết là đi đâu. Thế những lần cuối cùng lão Lưu lộ diện là buổi trưa ba ngày trước, sau khi về nhà thì không thấy ra khỏi cửa nữa. Trong khoảng thời gian này, Đại Ngưu vẫn luôn bị tiểu Khôn theo dõi.”

Lão thôn trưởng gật đầu, đáp: “Nếu con người rơi vào trạng thái cực kỳ đói khát thì cái gì cũng dám ăn. Đại Ngưu ăn Nhị Cửu, một kẻ khác ăn lão Lưu! Nếu còn tiếp tục như này, đến mùa đông, sợ là cả thôn đều sẽ ăn thịt người.”

Triệu Đại Hổ lú lười: “Cha, trước kia ngài cũng từng trải qua nạn đói, đã bao giờ gặp chuyện này chưa?”

Lão thôn trưởng tựa như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt bỗng thay đổi thất thường. Ông ta đột ngột rẽ sang chủ đề khác: “Hình như

mấy ngày nay không thấy đám người Tống đại gia trở về, đúng không?”

Triệu Đại Hổ lập tức trả lời: “Đã bảy – tám ngày rồi thì phải.”

“Ừ.” Trên mặt lão thôn trưởng hiện lên nét vui mừng.

Mấy ngày trước, bốn người Tống đại gia ra ngoài đi săn nhưng chưa từng trở về thôn. Tống đại nương cùng con dâu vô cùng lo lắng nên mỗi ngày đều chạy đến nhà thôn trưởng, một nháo hai khóc, năn nỉ lão nhanh chóng tổ chức thôn dân lên núi tìm người.

Nhưng thời buổi này bản thân còn khó mà đảm bảo, ốc còn chẳng mang nổi mình ốc, làm gì có ai dư thừa tinh thần với sức lực, nhàn rỗi đi tìm người chứ?

Lão thôn trưởng cười cười: “Xem ra toàn bộ nam đinh nhà họ Tống đều xong đời, chết ở trong núi cả rồi. Chuyện này thật ra lại rất tốt!”

Ba đứa con đều cảm thấy kinh ngạc: “Cha, tốt chỗ nào ạ?”

Lão thôn trưởng liếc mắt nhìn về phía Triệu Tam Hổ, cười cười: “Lão tam à, không phải là người vẫn luôn thích vợ Tống lão nhị à? Chờ lát nữa cha sẽ đi qua cầu hôn cho người. Cưới cô ta về, lương thực và tiền tài của Tống gia cũng vào hết tay nhà mình.”

Triệu Đại Tam vui mừng quá đổi, phấn khởi nói: “Cha, ý kiến này quá hay. Tạ ơn cha!”

Triệu Đại Hổ chần chờ hỏi: “Còn Tống đại nương, phải xử lý thế nào ạ?”

Lão thôn trưởng hờ hững nói: “Lão bà bà chết dẫm này, chắc chắn là sẽ làm âm lên. Nhất định phải chơi chết bà ta. Thế này đi, chúng ta sẽ nói hung thủ hại chết lão Lưu là Tống đại nương. Bà ta mất chồng mất con trai nên phát điên rồi.”

Triệu Đại Hổ liên tục gật đầu: “Cha, vẫn là ngài lắm mưu nhiều kế!”

Sau khi bàn bạc kỹ càng, lão thôn trưởng dặn dò 3 đứa con chôn cất Lưu đại thúc cẩn thận, còn mình thì đi đến nhà Tống lão nhị.

Đợi 4 người đi hết, Tế Cầu mới nhảy ra khỏi góc túi, vắt chân lên cổ chạy về nhà.

Phương Tri Hành đợi đã lâu, vừa thấy liền hỏi: “Có nghe ngóng được gì không?”

Tế Cầu phun ra vèo vèo, kể hết từ đầu đến cuối.

“Cái gì, bọn họ nghi tao ăn thịt Nhị Cầu à?”

Phương Tri Hành cạ lời, không còn gì để nói. Cảm thấy không thể hiểu nổi.

Tế Cầu nhìn thẳng bạn nối khối một lát rồi nói: “Tao cảm thấy bọn họ nghi ngờ là do mày béo lên đấy!”

Chương 22: Dân chạy nạn

Phương Tri Hành nhìn nhìn cơ thể mình rồi chột nói: “Cũng đúng, chẳng trách!”

Tế Cửu còn để thêm vào: “Thôn trưởng đúng là lão già tàn ác, lòng dạ đen thui. Chơi người ta tuyệt hậu luôn, quả này Tống gia xong thật rồi.”

Phương Tri Hành nghĩ thôi vẫn thấy sợ, nghĩ nghĩ rồi nói: “Xém chút là lão đã lấy tao ra làm tốt thí rồi.”

Sáng sớm, trời đang mưa to.

Uỳnh uỳnh~

Sấm chớp rền vang, mưa trút ào ào, từ nửa đêm đến giờ vẫn chưa ngớt được tí nào.

Trời đã sáng nhưng Phương Tri Hành nhìn ngoài trời mưa to, tâm tình không cách nào sáng sửa lên được.

Hôm nay cậu vốn định lên núi đi săn, ai ngờ người tính không bằng trời tính.

“Trong nhà không có gì ăn, trời mưa cũng phải đi ra ngoài.” Phương Tri Hành than nhẹ.

Cậu có tí hối hận, hẳn là nên nghĩ cách tích trữ một ít đồ ăn, phòng hờ tình huống này mới đúng.

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào giải quyết được.

Mỗi lần cậu xuống sông mò sò bắt ốc, bắt được bao nhiêu đều

chén hết bấy nhiêu, thế mới có sức mà tập bắn tên, luyện Bạt Dao Thuật.

Căn bản là không thể tích trữ đồ ăn.

Tế Cầu do dự nói: “Không có áo mưa, đi ra ngoài sẽ ướt hết, đổ bệnh thì phải làm sao?”

Ở cái sơn thôn...cổ đại này, có bệnh thì cũng chỉ có thể cắn răng chống chọi cho qua, không chống được thì chết chắc.

Tất nhiên là Phương Tri Hành biết rõ điều này, thế nhưng cậu không biết cơn mưa này sẽ kéo dài bao lâu, không thể cứ ru rú trong nhà đợi tạnh được.

Huống gì cho dù trời tạnh rồi, trong lúc ra ngoài vẫn có thể mắc mưa lại. Sao mà tránh mãi được.

Một người một trú đội mưa ra ngoài.

Mưa rất to, Phương Tri Hành thoáng cái đã ướt sũng. Tế Cầu cũng rơi vào tình trạng lông ướt đầm dề, dính bết vào nhau.

Trong thôn ngoài thôn toàn là đường đất, mưa to một cái là trở nên cực kỳ lầy lội.

Phương Tri Hành một bước nông một bước sâu ra khỏi thôn, đi thẳng đến bờ sông thường đánh bắt thủy sản.

Rõ ràng là nước sông đã dâng lên rất nhiều, dòng chảy rất xiết, sóng lớn cuồn cuộn.

“Đậu xanh rau muống!”

Phương Tri Hành đứng trên bờ, tóc tai dán bết vào nhau, trên mặt toàn là nước mưa.

Không thể xuống sông, quá nguy hiểm.

Tế Cầu tròn tròn mắt, truyền âm đến: “Lần này toang rồi. Khả năng cao mà mấy ngày nữa nước sông cũng không hạ được đâu.”

Phương Tri Hành khẽ cắn môi rồi quay người đi vào rừng cây hái chút rau dại, sau đó trở về.

Về đến nhà, cậu vội vàng nhóm lửa hong khô quần áo đã ướt sũng, luộc hết chỗ rau dại. Hai người miễn cưỡng lắm mới no bụng.

Đến chiều, mưa vẫn chưa tạnh, ngược lại còn to hơn.

Trong thôn khắp nơi đều bị ngập, cứ như một vũng nước mênh mông.

Phương Tri Hành nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề. Trận mưa này không bình thường, thuộc vào hàng thiên tai rồi!

Đảo mắt đã đến chạng vạng tối, mưa vẫn như trút nước.

Phương Tri Hành và Tế Cầu lại đói cồn cào.

“Ngày mai, dù mưa lớn đến mấy chúng ta cũng phải lên núi săn bắt.” Phương Tri Hành thở dài.

Tế Cầu mặt ủ mày chau, chỉ hừ hừ mấy tiếng.

Một đêm trôi qua rất nhanh...

Sang ngày hôm sau, Phương Tri Hành bị đói đến tỉnh ngủ. Ra ngoài xem thử thì thấy sắc trời vẫn âm u nhưng mưa thì đã tạnh rồi.

Nhiệt độ không khí hạ xuống rất nhiều, đã hơi lạnh lạnh.

Một người một chó mừng muốn chết, lập tức vác theo cung tên chạy ra ngoài, đi thẳng lên núi.

Chưa đi được bao xa, trời lại mưa phùn lất phất, động trên người lạnh muốn teo héo.

Tế Cửu nhìn hướng Phương Tri Hành định đi, kinh sợ nói: “Mày định đến khu vực săn thú bị đám Triệu Đại Hồ chiếm giữ à?”

Phương Tri Hành gật đầu.

Tế Cửu chần chờ, nói: “Không sợ xảy ra chuyện hử? Một khi mày và đám người nhà lão thôn trưởng xảy ra xung đột, Triệu gia nhiều mũi tên hơn mày đấy.”

Phương Tri Hành trả lời: “Mấy hôm nay hẳn là cả nhà lão thôn trưởng còn bận bận chiếm đất chiếm tài sản của Tống gia, sẽ không ra ngoài đi săn.”

Tế Cửu nghĩ nghĩ rồi ngập ngừng nói: “Chỉ hy vọng là như thế.”

Một người một chó xâm nhập vào núi hoang rừng già. Họ đi một đoạn rất xa, xem chừng là khoảng 11, 12 dặm.

Phương Tri Hành đi mệt, ngồi dưới một gốc đại thụ nghỉ ngơi.

“Ồi ối, mệt chết chó rồi.” Tế Cửu cũng mệt muốn chết, nằm rạp trên mặt đất, không ngừng thè lưỡi thở.

Uỳnh uỳnh ~ ~

Rất ư là xui xẻo, trời lại đột nhiên mưa to.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn trời. Mây đen dày đặc, tia sét thô to như xé toạc không trung. Giống như thần long đang nổi giận.

“Đi thôi, không thể trú dưới gốc cây.” Cậu đứng lên, không thể không đội mưa di chuyển.

Hai người tìm mãi mới thấy một mỏm đá nhô ra, tạo thành một cái hốc khá hẹp. Vừa lúc có thể trú mưa.

“Ế, nhìn kìa! Chỗ kia là một mảng dâu dại, đúng không?” Tế Cửu trông thấy cái gì đó, duỗi cổ nhìn cho kỹ.

Phượng Tri Hành nhìn theo, ánh mắt lập tức sáng lên, ba chân bốn cẳng chạy đến.

Chỉ thấy phía trên một sườn dốc mọc đầy bụi cây, chính là dâu dại. Cành nào cành nấy treo đầy quả đỏ mọng, tất cả đều to cỡ củ lạc.

Chương 23: Thổ Phỉ

Phương Tri Hành cấp tốc hái mấy quả, đang định nhét vào miệng thì bỗng khựng lại.

“Tế Cửu, mau qua đây!” Cậu gọi.

Tế Cửu không muốn dính mưa, hô to: “Mày mau hái đi, tao qua thì làm chó gì. Muốn cũng có giúp được gì đâu.”

Phương Tri Hành bĩu môi. Cậu cởi áo gai, nhanh tay hái dâu.

Bỏ ra chút thời gian, trong lòng Phương Tri Hành càng lúc càng nhiều. Xem chừng còn quá nửa chưa hái, có điều cậu không cảm nổi nữa.

Phương Tri Hành đành quay lại hốc đá, ngồi xuống.

Tế Cửu lập tức nhảy lên đùi cậu, ngửi ngửi đám dâu dại. Một mùi thơm ngọt ngào lập tức lan ra, làm nước miếng nó chảy ròng ròng.

Phương Tri Hành thấy thế liền thúc dục: “Mau ăn đi.”

Tế Cửu ngẩng đầu, nhe răng hỏi: “Ý gì đây? Trước giờ không phải toàn là mày chén trước, toàn để tao đồ thừa à?”

Phương Tri Hành cười cười, nói: “Dâu dại là do mày phát hiện, đáng được thưởng!”

“Có cái cứt!”

Tế Cửu nhe răng, gừ gừ: “Mày sợ dâu dại này có độc, bắt tao là thí nghiệm thì có.”

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc: “Con chó nhà mày, không biết lòng người tốt. Lúc nào cũng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Được, được, được, cứ coi như tao lấy mày ra làm thí nghiệm đi. Thế thì đã sao? Mẹ nó, không phải là mày có đến 2 cái mạng à? Sợ cái lông gì!”

Tế Cửu cười nhạt: “Ờ ờ. Phương Tri Hành, lần này tao ghim gút mày rồi.”

Dứt lời chó ta há miệng cắn liền mấy quả dâu dại, nhai nhai mấy cái rồi nuốt xuống bụng.

“Wow! Ngon quá là ngon, chua chua ngọt ngọt!” Tế Cửu mừng rỡ, không thèm đếm xỉa đến thẳng bạn thân, ăn lấy ăn để.

Phương Tri Hành nhìn mà bụng kêu ùng ục, nước miếng ứa ra ào ào nhưng vẫn cố nhịn xuống.

“Úi chà, ăn ngon thật đấy!”

“Mày không ăn à?”

“Không ăn thật à?”

Tế Cửu vừa ăn vừa liên tục chòe ghẹo Phương Tri Hành, không biết mệt là gì.

Phương Tri Hành mắt diếc tai ngơ. Cậu đợi một lúc lâu, đến khi xác nhận Tế Cửu hốc một đồng mà không bị làm sao thì mới bắt đầu ăn.

Hương vị dâu dại đúng là khá ngon.

Nên nói là từ lúc xuyên đến thế giới này, đây là loại hoa quả đầu tiên bọn họ được ăn. Đúng là hưởng thụ xa xỉ!

Phương Tri Hành ăn một lèo hết chỗ dâu dại, cơn đói dịu bớt liền chạy đi hái tiếp. Một mảng dâu dại bị cậu càn quét hết, sau đó

ăn sạch nên cũng no được sáu, bảy phần.

Mưa càng ngày càng to.

Phương Tri Hành trầm ngâm: “Trận mưa này qua đi, sợ là tình hình thiên tai sẽ càng nghiêm trọng. Thời thế càng thêm loạn lạc.”

Tế Cửu ngẫm nghĩ rồi nói: “Có nhớ ông chủ Tiền không? Mà xem người ta lẩn lộn tốt biết bao! Tao cảm thấy bọn mình nên tìm một đường ra, không thể chết dí ở thôn Phục Ngưu này mãi được.”

Phương Tri Hành lắc đầu: “Chúng chẳng biết gì về thế giới bên ngoài, cứ chạy lung tung có khi tình cảnh còn nguy hiểm hơn.”

Tế Cửu chân thành nói: “Phải đến thành phố lớn, người có tiền có quyền đều tập trung hết ở đấy. Nói cho mày biết, nếu tao chuyển thế thành người, chắc chắn vẫn sẽ siêu cấp đẹp trai, tùy tiện thả lưới một phú bà thì còn cái quái gì phải sầu nữa.”

Phương Tri Hành nghe vậy thì cười nhạt, đáp lại: “Chó không đổi được thói quen ăn cứt.”

Tế Cửu cười khà khà: “Mày thì biết méo gì, các cụ bảo ‘đàn ông không xấu phụ nữ không yêu’. Anh đây chính là Hải Vương*, tự tin toả hào quang!”

Hải vương: Chủ vừa cá, ý là đào hoa lắm gái theo.

Khoảng chừng 2 tiếng sau, cuối cùng mưa cũng nhỏ lại.

Một người một chó khoan khoái đi đến khu vực đã định trước, đội mưa nhỏ tìm kiếm con mồi khắp nơi.

Một lát sau...

Phương Tri Hành vòng qua một gốc đại thụ 3 người ôm không hết, bước chân bỗng khựng lại. Ánh mắt cậu xuyên qua những tán cây rừng rậm rạp, nhìn thấy 2 con hươu sao đang đứng dưới một

gốc cây, nhớn nhơ gặm cỏ non.

2 con hươu sao một lớn một nhỏ, có thể là đôi mẹ con.

“Ồ mố, có hươu!”

Tế Cầu ló đầu ra, hai mắt nhìn đăm đăm.

Kiếp trước cậu chỉ được nhìn thấy hươu sao trong vườn bách thú, thịt thì xưa nay chưa từng được ăn.

“Khoảng cách có hơi xa, lại đến gần hơn một chút.” Phương Tri Hành cúi thấp người, cẩn thận từng li từng tí lần mò qua.

Thế nhưng con hươu mẹ kia đột nhiên quay đầu lại, phát hiện ra Phương Tri Hành nên đánh động cho hươu con cùng chạy.

Chỉ trong chớp mắt, bọn chúng đã biến mất trong rừng sâu núi thẳm.

“Kỳ lạ, mình bị lộ ở chỗ nào nhỉ?” trên mặt Phương Tri Hành lộ rõ vẻ hoang mang, khó hiểu.

Tế Cầu đáp: “Có thể là do tiếng bước chân của mày to quá. Đường lầy lội thế này, có muốn đi nhẹ nói khẽ cười duyên cũng khó.”

Phương Tri Hành như có điều suy nghĩ.

Chỉ một lát sau trời lại mưa ào ào, được một lúc thì nhỏ lại... cứ lặp đi lặp lại như thế.

Một người một chó bị xối đến ướt nhẹp, toàn thân rét run.

Tìm kiếm hơn 1 tiếng đồng hồ, cuối cùng hai người phát hiện ra một đàn heo rừng. Không phải 1 con mà là 20, 30 con tập chung một chỗ.

Phương Tri Hành nín thở nằm rạp xuống đất, chậm rãi bò qua.

Chương 24: Hiệu Lệnh

Sau khi bò được khoảng 30m, cậu bỗng đứng bật dậy, cấp tốc kéo cung nhắm bắn.

Vèo!

Mũi tên bắn lên quá nhanh, phá không, trúng đích.

Éc éc ~

Một con heo rừng nhảy dựng lên, điên cuồng hất đầu.

Mũi tên của Phương Tri Hành bắn trúng hốc mắt của nó, máu tuôn ồ ạt.

Bị dọa chấn kinh, đàn heo rừng bắt đầu chạy rầm rập, bao gồm cả con bị trúng tên. Rất nhanh đã giải tán hết, chẳng còn bóng dáng con nào.

“Đuổi theo!”

Phương Tri Hành và Tế Cầu vội vàng truy vết, muốn tìm dấu móng cùng vết máu trên mặt đất.

Có điều vết máu đã nhanh chóng bị nước mưa rửa sạch, dấu móng cũng trở thành rất mờ nhạt.

Một người một chó một đến mức thở hồng hộc. Đuổi mãi đuổi mãi, bỗng thấy phía trước xuất hiện một sườn dốc.

Dấu móng biến mất dưới sườn dốc này.

“Tiếc quá...” Phương Tri Hành đưa tay lau nước mưa trên

mặt, im lặng lắc đầu.

Tế Cửu buồn bực nói: “Heo rừng đều mạnh thế này à? Một tên bắn thủng đầu mà vẫn không chết, còn chạy nhanh như thỏ?”

Phượng Tri Hành thở dài: “Có lẽ là do tao với mày đen quá thôi. Lúc trước tao từng đọc được một tin tức: Có người bị thanh thép xuyên qua đầu, thế mà cuối cùng vẫn cứu được đấy.”

Một người một chó không xơ múi được gì, đành phải tìm chỗ nghỉ ngơi.

Đảo mắt đã đến buổi chiều.

Hai người tìm một gốc đại thụ đã đổ nghiêng, vội núp ở bên dưới tránh mưa, Người chó chó người đều ướt sũng, chặt vật không chịu nổi.

Mưa dần tạnh hẳn.

Ộp~

Ộp oạp~

Mưa vừa tạnh, giũ rừng núi bỗng vang lên một loạt tiếng ếch kêu.

“Có ếch xanh!”

Tinh thần của Phượng Tri Hành đại chấn, chân đạp vũng bùn, bắt đầu tìm kiếm ở xung quanh.

Không bao lâu sau, cậu nhìn thấy ở vũng nước cạnh phía xa xa có 4,5 con ếch to bự đang ngồi chồm hổm. Loại ếch xanh này có hình thể siêu khổng, chiều cao phải đến hơn 20cm. Tiếng ộp ộp oạp oạp cũng to như bò rống.

“Đù mé, đám này có khi là ếch trâu!”

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh ếch trâu sốt tiêu, ếch trâu kho khô, lẩu ếch trâu...vân vân và mây mây.

Tế Cửu đột nhiên lên tiếng: “Mày nhìn cẩn thận chút coi. Đã bao giờ nhìn thấy ếch trâu có cái đầu phát sáng chưa?!”

Phương Tri Hành cẩn thận nhìn lại, lúc này cậu mới để ý đến đỉnh đầu của mấy con ếch trâu. Giữa 2 con mắt to đùng là một cục u nhìn na ná như 1 cái sừng, màu sắc đỏ tươi ươn ướt.

Phương Tri Hành cả kinh nói: “Sừng đỏ?”

Tế Cửu liếc Phương Tri Hành, ngạc nhiên nói: “Sừng đỏ cái mẹ gì. Rõ ràng là một ngọn lửa, y chang lửa ma chơi!”

“Cái gì mà lửa ma chơi?”

Phương Tri Hành có hơi sửng sốt, cúi đầu nhìn Tế Cửu rồi nghiêm túc hỏi: “Mày nhìn thấy lửa ở đâu?”

Tế Cửu cũng thành thật nói: “Trên đỉnh đầu mấy con ếch kia kìa, con nào chả đội một đốm lửa. Mày không nhìn thấy à?”

Phương Tri Hành lắc đầu.

Một người một chó mắt to trừng mắt nhỏ.

Mãi một lúc sau, hai người mới xác định được một chuyện: Hình ảnh mắt người và mắt chó nhìn thấy không giống nhau!

“Hừm, cuối cùng cũng có tí mùi vị của dị giới rồi.” Phương Tri Hành tặc lưỡi làm lạ. Tâm trạng không khỏi kích động, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ bọn mình gặp được sinh vật siêu phàm rồi.”

Tế Cửu rất tán thành: “Ghe gớm thật. Thế giới này chắc chắn không đơn giản.”

Tuy miệng nói như thế nhưng Phương Tri Hành vẫn đưa tay với đến bao đựng, rút ra một mũi tên.

Trong mắt cậu, cho dù là sinh vật siêu phàm hay thần kỳ thì cũng chỉ là một nguyên liệu nấu ăn mà thôi.

Phương Tri Hành lặng lẽ mò qua, rút ngắn khoảng cách, dựa vào đại thụ để ẩn nấp.

Đi đến khoảng cách khoảng 20m, cậu nâng cung, kéo căng dây, bắn tên. Hành động cực kỳ lưu loát, nước chảy mây trôi.

Vút!

Mũi tên phóng mạnh ra ngoài, xé đôi không khí lạnh lẽo, nhắm thẳng đến bên phải vũng nước cạn.

“ỘP ~”

Một tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết lập tức vang lên.

Phương Tri Hành chăm chú nhìn lại, liền thấy đám ếch xanh nhảy xa tứ tán. Tốc độ của chúng cực kỳ nhanh, lên lên xuống xuống mấy cái đã trốn hết vào trong rừng, biến mất không còn chút dấu vết.

Chỉ có con to nhất là bị tên bắn trúng đuôi sau, đóng đinh trên mặt đất là vẫn đang giãy dụa tại chỗ.

Đuôi lông mày của cậu nhướng lên, vô cùng kinh ngạc.

Phải biết một tên này của cậu nhắm chuẩn chính là trán của con ếch kia, kết quả lại lệch ít nhất 10cm!

“Tỉ lệ chính xác bách phát bách trúng, suýt nữa lại bắn trượt?”

Đáy lòng Phương Tri Hành run lên, đột nhiên nhận ra: Tỉ lệ chính xác của Xạ Thủ Học Nghề không phải là tuyệt đối. Nó có

phạm vi áp dụng nhất định.

Ví dụ, nếu cậu bắn thú hoang bình thường thì sẽ không trượt phát nào. Thế nhưng đối đầu với sinh vật siêu phàm, kết quả là... tùy duyên.

Tế Cửu nhanh chóng chạy đến, duỗi móng vuốt nhỏ đè lên cái chân còn lại đang đập loạn của ếch.

Ếch trâu lập tức bị chế trụ, chỉ còn mỗi cái đầu đang lắc lư trái phải.

Phương Tri Hành đi tới, cúi đầu dò xét con ếch rồi cau mày nói: “Chỉ mỗi thế? Cũng có siêu phàm lắm đâu!”

Chương 25: Tập trấn

Chương 25: Bị cảm.

Tế Cửu cũng có tí thất vọng, nói: “Có lẽ con hàng này cũng không phải là sinh vật siêu phàm gì. Mà nhớ không, trong biển có một loại gọi là ‘cá lồng đèn’. Trên đầu chúng nó mọc lên một cái cần câu, còn có thể phát sáng.”

Phượng Tri Hành ngẫm nghĩ một lát rồi bất ngờ rút đao ra khỏi vỏ, đâm thẳng xuống.

Phập!

Mũi đao xuyên qua phần lưng ếch trâu, khiến nó chết hằn, không còn bất kỳ động tĩnh nào.

[2, Giết hai sinh mạng cùng cấp bậc: (1/2).]

Giao diện hệ thống bỗng nhiên lấp lóe ánh sáng .

Đáy mắt Phượng Tri Hành sáng rực, tim đập rộn ràng.

“Hở??!”

Tế Cửu sợ ngây người, trên mặt xuất hiện một dấu chấm hỏi to đùng, liú lười nói: “Không phải chứ. Mà với ếch trâu là ‘sinh mạng cùng cấp bậc’ à?”

Phượng Tri Hành cũng thấy không thể tưởng tượng nổi. Có điều sự thật bày ra trước mặt, tiến độ nhiệm vụ đã hoàn thành được ½.

Cậu nhắc con ếch xanh lên, ném vào sọt trúc rách nát của

mình, phấn khởi nói: “Đi, giết thêm một con ếch trâu nữa là có thể luyện thành Bạt Dao Thuật.”

Tế Cầu cũng rất mong chờ, vui vẻ chạy về phía có tiếng ếch kêu.

Không lâu sau, hai người bọn họ lại phát hiện thêm một vũng nước cạn, bên trong có hơn 10 con ếch trâu đang tụ tập cất giọng ca vàng.

Trong lòng Phương Tri Hành siêu mừng rỡ...

Lặng lẽ đi qua, dựng cung, nhắm chuẩn, BẮN!

Vút!

Dây cung rung động, mũi tên phá không mà đi, chỉ nháy mắt đã tăng tốc độ nên trong cự ly ngắn đã tạo thành hiệu quả nhanh như điện chớp.

ỘP ộp~~

Một con ếch trâu đột ngột kêu lên, cực kỳ thê lương, cực kỳ bi thảm.

Đám ếch còn lại kinh hãi, nhao nhao nhảy lên. Cả hội lập tức giải tán.

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi nhếch lên. Không hiểu sao sau cơn mưa tính cảnh giác của bọn ếch trâu này lại thấp đến kỳ lạ như vậy, tạo cơ hội cho cậu có thể nhẹ nhàng nhặt nhạnh chỗ tốt.

“Bắn trúng rồi!”

Tế Cầu vận sức chờ phát động, sẵn sàng vọt ra.

Thế nhưng sắc mặt Phương Tri Hành lập tức thay đổi, vội

vàng truyền âm: “Có nguy hiểm, đừng đi!”

“Hả?!”

Tế Cửu giật mình phanh gấp. Cu cậu lập tức ngã lộn mào, miệng ôm hôn mẹ đất...Chuẩn dáng vẻ ngã như chó ăn cứt.

Đồng tử Phương Tri Hành co rút thật mạnh.

Chỉ thấy từ trên cây đại thụ bên cạnh vũng nước cạn có một bóng đen bất ngờ lao xuống, há cái miệng to như bồn máu của mình ra, cắn chuẩn một con ếch xanh đang nhảy lên giữa không trung.

Bóng đen này phải dài đến hơn 3m, trên người phủ kín một lớp vảy đen trắng đan xen. Khoang miệng siêu to, răng nanh sắc nhọn đến dọa người.

Thật đáng sợ, là một con mãng xà!

Đớp mồi ngay trên không, đúng là quá hung mãnh!

Mãng xà một miếng nuốt chửng con ếch trâu kia. Cái đuôi còn thuận thể vung vẩy trên không, đập trúng 2 con ếch vừa nhảy lên khiến chúng rớt bộp xuống đất rồi nhẹ nhàng ăn luôn.

Tiếp đến, mãng xà lại để ý đến con ếch bị ghim trên mặt đất. Phần bụng nó trúng tên, máu tươi chảy ròng ròng.

Mãng xà hơi khựng lại rồi đột ngột há miệng cắn phần đầu ếch, kéo mạnh về phía sau.

Xoẹt xoẹt!

Phần bụng bị mũi tên xuyên qua lập tức bị xé thành 2 nửa, chui vào bụng mãng xà.

Quá là tàn bạo!

Phương Tri Hành và Tế Cầu đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Một người một chó lập tức gập người tránh né, vội vã lùi lại phía sau.

Chỉ trong chớp mắt ếch trâu xung quanh đã chạy hết. Mãng xà vừa quay đầu đã nhìn thấy Tế Cầu đang rón ra rón rén, lập tức đổi mục tiêu, theo dõi nó.

“Cái đệt!”

Tế Cầu rùng mình, vắt chân lên cổ chạy như bay.

Mãng xà cúi đầu, trườn trên đất nhanh như một con báo đang phi nước đại để săn mồi.

“Bắn nó!” Tế Cầu hoảng sợ gào lên.

Không cần nó kêu, Phương Tri Hành đã sớm quay lại, bắn ra một tên.

Mũi tên phá không lao về phía mãng xà, trúng ngay phần lưng của nó rồi phát ra một tiếng Coong!

Giống y như bắn trúng lá chắn bằng kim loại.

“Bắn không trúng luôn?!”

Đáy lòng Phương Tri Hành trầm trọng hẳn. Có điều một tên này đã làm mãng xà chuyển hướng, nhào về hướng phát ra mũi tên.

Phương Tri Hành và Tế Cầu lộn nhào, bỏ trốn mất dạng.

“Hộc hộc hộc~”

Ngoài bìa núi rừng, một người một chó nằm bệt trên đất thổ hỗn hển. Cả hai đều mệt đến thoát xác, động đậy ngón tay thôi cũng thấy tốn sức.

Không lâu sau, trời lại đổ mưa.

...

Màn đêm buông xuống, mưa rào xối xả.

Trong tiếng sét đánh ầm ầm, Phương Tri Hành và Tế Cầu chặt vật xuyên qua con đường lầy lội, đội mưa quay về thôn Phục Ngưu.

Bước chân bọn họ nặng nề, hai chân như đeo chì.

Đi đến cửa thôn, ngẩng đầu lên nhìn!

Khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi của cả người lẫn chó đột nhiên biến sắc.

Trên gốc đại thụ đầu thôn đang treo lủng lẳng một bà lão tóc tai bù xù, quần áo bị lột sạch, người đầy thương tích. Tử trạng cực kỳ thê thảm.

“Bà ta chính là Tổng đại nương!”

Phương Tri Hành nheo mắt, vừa nhìn đã biết đây là kiệt tác của lão thôn trưởng.

Ăn đến tuyệt đường!

Ăn người không nhả xương!

Ruộng đồng, tài sản của nhà họ Tống hẳn là đã rơi vào tay lão thôn trưởng.

Chương 26: Bến Tàu

Tế Cửu thấy thế thì trầm giọng, nói: “Thời buổi này, người tốt thường chết sớm mà!”

Phương Tri Hành không nói câu nào, vừa về đến nhà đã lập tức nhóm lửa hơ khô quần áo đã ướt nhẹp, làm mình ấm áp hơn một chút.

“Hắt xì!” Tế Cửu đột nhiên hắt hơi.

Phương Tri Hành đang định nói nó mấy câu, ai ngờ bản thân cũng hắt hơi theo, nước mũi thò lò.

Ọc ọc ọc~

Bụng dạ một người một chó lại réo rắt, đói đến hốt hoảng.

Phương Tri Hành không nghĩ được nhiều, lục giỏ lấy con ếch trâu đã bắt được ra. Cậu im lặng thở dài: “Lăn qua lăn lại cả ngày, chỉ kiếm được mỗi tí đồ ăn thế này.”

Ếch trâu bị gác lên bếp lửa, nướng cháy.

Tế Cửu được chia cho phần đầu với 1 cái chân, phần còn lại đương nhiên là vào bụng Phương Tri Hành hết.

“Ít quá, căn bản là không bỏ dính răng.” Tế Cửu vẫn chưa đã mồm, oán trách.

Phương Tri Hành mệt mỏi muốn chết. Cậu lười nói chuyện, vừa lên giường, đặt đầu xuống gối đã ngủ luôn.

Một giấc tới sáng.

Lúc Phương Tri Hành mở mắt, tự nhiên cảm thấy cổ họng đau rất, giống như có người đang lấy kim đâm vào yết hầu của mình.

Cậu muốn ngồi dậy nhưng lại thấy hoa mắt váng đầu, toàn thân đau nhức. Cậu sờ thử trán mình mới biết là bị sốt rồi.

“Đầu mề, cảm cúm phát sốt rồi!” Phương Tri Hành thầm kêu không hay rồi. Cậu lập tức xuống giường, đi đến chỗ vạc nước múc một bát uống để giảm bớt đau nhức trong họng.

“Phương Tri Hành, tao khó chịu quá!” Tiếng rên rỉ của Tế Cầu đột nhiên truyền đến.

Phương Tri Hành cúi đầu xem thử, phát hiện Tế Cầu đang ể oải nằm nghiêng, bên cạnh còn có một bãi nôn.

“Mày cũng ốm rồi à?”

Sắc mặt Phương Tri Hành lại càng khó coi, lẩm bẩm: “Mày bị cảm còn lây cho tao.”

Tế Cầu không phục, cãi: “Vớ vẩn, rõ ràng là mày bị cảm rồi lây cho tao.”

Phương Tri Hành bực bội mắng: “Chó cảm cúm!” (1 loại virus cảm cúm lây từ chó sang người.)

(1 loại virus cảm cúm lây từ chó sang người.)

Tế Cầu kêu lên: “Bệnh cúm người, bệnh cúm người!”

“Được rồi, lẩm mồm quá!” Tâm trạng Phương Tri Hành khá bực bội, khó chịu đẩy cửa bước ra ngoài. Ngoài trời vẫn còn mưa nhỏ, trong viện toàn là nước.

Cả thôn vô cùng yên tĩnh, đến gà cũng không thềm gáy sáng.

Phương Tri Hành nghĩ ngợi một chút rồi hỏi Tế Cầu: “Tao

nghe nói nếu chó bị bệnh thì sẽ tự biết tìm thảo dược đấy. Mà thì sao?”

Tế Cửu nghe xong liền bò dậy, nghiêng đầu kinh ngạc nói: “Thật hay xạo đấy ba. Tao còn có kỹ năng này á?”

Phương Tri Hành liền nói: “Tranh thủ thời gian thử xem sao.”

Tế Cửu lập tức chạy ra ngoài, Phương Tri Hành cũng nhanh chóng theo sau. Một người một chó tiến vào rừng cây, khắp nơi tìm cỏ.

Mỗi lần tìm thấy cỏ dại Tế Cửu đều phải chạy đến ngửi thử, Phương Tri Hành cũng tiện tay hái chút rau rừng.

“Phương Tri Hành, là loại cỏ này!” Tế Cửu bỗng kêu lên.

Phương Tri Hành chạy qua xem thử. Đó là một loại cỏ màu xanh lục, phiến lá có hình trái tim. Bề mặt thô ráp lại có lông, phía sau cũng có một lớp lông tơ màu trắng.

“Đây là cỏ gì?” Tế Cửu không biết tên nhưng trực giác cho nó biết: ăn loại cỏ này sẽ có lợi cho mình.

Thật ra Phương Tri Hành lại biết: “Chắc là lá gai dại, thuộc về thực vật thân cỏ. Có tác dụng thanh nhiệt, lợi tiểu, an thai, cầm máu và giải độc.”

Tế Cửu giật mình, trầm ngâm: “Suýt nữa thì quên mất. Mẹ nó, hồi trước mà là con ma ốm nên phải uống một đồng thuốc đông y, toàn là tự bốc tự sắc.”

Phương Tri Hành không muốn tiếp tục đề tài này. Cậu hái mười mấy phiến lá, quay về nhà đun nước uống rồi ăn chút rau dại cho đỡ đói.

Sau đó tranh thủ lúc mưa nhỏ, hai người lại mang cung, lết cái

thân bệnh tật đi săn.

Hết cách rồi!

Không muốn chết đói hay chết bệnh thì nhất định phải liều mạng.

Một người một chó ra khỏi cửa, đang định rời khỏi thôn thì bỗng thấy một con gà bay ngang qua mặt.

“Ồ ó o o o~”

Con gà trống to béo, cả người phủ kín một lớp lông đỏ đen xen kẽ. Trên đỉnh đầu có một cái mào đỏ tươi, phần đuôi lại xòe ra, nom như một cái quạt siêu to khổng lồ, mỗi lần bước đi lắc bên này lắc bên kia. Dáng vẻ không coi ai ra gì, vừa oai phong lại vừa uy vũ.

Phương Tri Hành và Tế Cửu liếc mắt nhìn nhau.

“Gà nhà lão thôn trưởng!”

Mập mập quá nhể!

Một người một chó tâm linh tương thông, cấp tốc nhìn quanh một lượt.

“Không có ai ...”

Tế Cửu cẩn thận lắng nghe rồi truyền âm.

Phương Tri Hành không nói không rằng, chỉ chậm rãi giương cung, rút tên ra khỏi bao đựng.

Lúc này, con gà trống đang quay lưng, chống hông về phía cậu.

Vút!

Mũi tên bắn ra!

Đầu con gà trống gục xuống, lộn nhào mấy vòng rồi mới ngã xuống đất. Hai chân nó chống lên trời, đập loạn xạ mấy cái rồi bất động.

Mũi tên xuyên qua mắt khiến nó lập tức đi đời, đến chết cũng không kịp gáy một tiếng nào

Phượng Tri Hành lập tức thu cung, nhanh tay lẹ mắt quơ con gà trống nhét gọn vào trong cái sọt trúc rách nát của mình.

Sau đó, cậu lại đảo mắt nhìn quanh thêm một lần nữa, xác nhận xem có người đang nhìn trộm hay không.

Chương 27: Võ Giả

“Mau mau, về nhà, kho gà thôi!” đi

Tế Cửu kích động muốn chết, sửa đến mức chảy cả nước mũi.

Đầu óc Phương Tri Hành nóng bừng bừng nhưng vẫn tỉnh táo dị thường, lắc đầu nói: “Đừng sốt ruột, tốt nhất là đường ăn gà trong thôn.”

Tế Cửu nói: “Sợ cái gì, có ai biết là chúng ta làm đâu

Phương Tri Hành nghiêm túc nói: “Một khi lão thôn trưởng phát hiện con gà trống nhà mình biến mất, chắc chắn sẽ nghi có người ăn trộm. Đến lúc đấy kiểu gì cũng đi lục soát từng nhà. Mùi máu gà nặng như thế, lăm lăm lá như thế, rồi cả mùi gà nướng thơm nồng như thế, dấu vết quái nào được?

Tế Cửu giật mình.

Ngắm lại thì cũng đúng. Dù Phương Tri Hành có xử lý máu gà sạch sẽ máu gà, đốt hết lông gà thì cũng không thể khử hết mùi được.

“Mày định làm thế nào?” Tế Cửu hỏi.

Phương Tri Hành suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cứ ra khỏi thôn trước rồi tính tiếp.”

không quay về nhà, vẫn theo kế hoạch rời khỏi thôn

Rặng núi Phục Ngưu, núi vờn quanh núi

Sống giữa núi hoang rừng già thế này, ngoài nhiều núi, nhiều

cây, nhiều sông ra thì còn có một thứ cực kỳ nhiều. Đây chính là hang động.

Phương Tri Hành và Tế Cửu treo lên một ngọn núi, chẳng bao lâu đã tìm thấy một hang động.

May là hang động này không bị đột mưa, bên trong chẳng những khô ráo mà còn chất đầy cành khô lá héo, có lẽ là do gió lớn thổi vào trong động.

Phương Tri Hành lên dây cót tinh thần, lôi con gà trống béo tròn kia ra khỏi sọt trúc rồi bắt đầu vật lông, mổ bụng bỏ lòng mề. Sau đó gác lên bếp lửa nướng.

Trong lúc Phương Tri Hành bận rộn, Tế Cửu cũng không hề nhàn rỗi, nó phụ trách tuần tra bên ngoài hang động.

“Gâu gâu!”

Ngay khi nghe tiếng sủa, Phương Tri Hành vội vàng cầm cung tên, bước ra ngoài

Nhìn kỹ thì thấy Tế Cửu đang đứng trước mấy lùm cây thấp bé, vẫy vẫy cái đuôi.

Phương Tri Hành chạy tới, hỏi: “Sao thế?”

Tế Cửu quay đầu, lè lưỡi, nói như thể đang tranh công: “Mày nhìn xem có phải ột đại trên núi không?”

Phương Tri Hành mừng rỡ, vội vàng cúi đầu kiểm tra thật kỹ, phát hiện thực vật trước mặt xanh biếc sum suê lại thêm chút đỏ đỏ.

Quả trên cây có màu đỏ rực, hình dạng như ngón tay nằm lẫn trong đám lá xanh, Cả quả lẫn thân cây đều đâm lên thẳng tắp, có điều vẫn còn hơi nhỏ.

“Ừ, đúng là ‘ớt chỉ thiên’.”

Phương Tri Hành hết sức vui mừng. Cậu mà một người thích ăn cay, không cay không vui, dù có bị trĩ lòi thì vẫn thích ăn cay như thường.

Cậu nhanh chóng hái một nắm ớt chỉ thiên rồi đem về hang động, tiếp đó đặt lên tảng đá, nghiền nát làm thành nước ớt.

Thời gian trôi qua thoăn thoắt, thoáng cái đã gần đến trưa.

Gà nướng đã gần chín, lớp da vàng ruộm thơm mỡ. Trong hang động tràn ngập mùi thịt, còn lan ra ngoài. Mùi thơm cứ gọi là nức hết cả mũi.

Tế Cửu đứng bên ngoài canh gác, bắt đầu sốt ruột: “Xong chưa? Mà đừng có mà ăn mảnh đấy!”

Phương Tri Hành xé một cái đùi gà, không nhanh không chậm bôi thêm một lớp nước ớt rồi mới điềm tĩn trả lời: “Nghe mà nói kìa, tao là loại người đấy hả?”

Cắn vào một miếng, vị cay bùng nổ!

“Đậu má, sướng miệng!”

Phương Tri Hành ăn như gió cuốn mây tan, quét sạch mọi thứ. Cảm giác thỏa mãn bùng nổ, khó mà tả được.

Lúc này, Tế Cửu bất ngờ chạy vào. Nó giận tím mặt, quát: “Thằng khốn, mẹ nó, tao biết ngay mà!”

Phương Tri Hành liếm môi, trả lời: “Mày biết cái gì, tao có ăn vụng đâu...”

Lời còn chưa dứt, Tế Cửu giận đến mức thét ra lửa: “Bốc phét vừa thôi, mày không ăn vụng á? Thế nguyên cái đùi gà kia đâu, chẳng lẽ bị chó ăn rồi hả?”

Phương Tri Hành lời lẽ hùng hồn: “Mày biết cái méo gì, tao đang thử độc cho mày đấy.”

Tế Cửu không nhịn nổi nữa, nhào đến, sửa ầm lên: “Cái đùi kia là của tao, cánh gà cũng là của tao nốt!”

Phương Tri Hành không nói lời nào, vặt phần đầu, cổ gà nhét vào mồm chó của Tế Cửu, nghiêm túc nói: “Đầu và cổ gà ngon hơn nhiều.”

Tế Cửu cứ “a ô ô ưm”, trộn mắt phun lửa.

Có điều, mùi thịt nướng cùng vị ớt cay bỏng chốc xộc đến làm nó muốn ngừng mà không được, nhanh chóng cúi đầu gặm thịt như bị ma nhập. Ăn vào rồi mới thấy mùi vị ngon không thể nào tả nổi.

Phương Trí Hành thấy vậy, cười nói: “Đấy, thấy tao tốt với mày chưa?”

Một người một chó chia nhau ăn con gà. Con gà trống này cực kỳ to béo, hai người ăn đến mức bụng căng phồng, no không chịu nổi.

“Đây là lần đầu tiên tao ăn no quá đà kiểu này.” Phương Tri Hành nằm ườn ra đất, xoa bụng rất chi là thỏa mãn

Tế Cửu gật đầu nói: “Quan trọng nhất là nó có vị cay, vừa ăn đã sướng muốn chết. Tao toát hết cả mồ hôi rồi đây này.”

Phương Tri Hành sờ thử trán mình, đúng là hơi nóng nóng: “Ra tí mồ hôi cũng tốt, mong là có thể hết cảm luôn.”

Tế Cửu nằm xuống, nhìn cơn mưa to như trút nước ở bên ngoài, cơn buồn ngủ ập tới.

Phương Tri Hành cũng nằm bên cạnh đống lửa ấm áp, từ từ

nhắm mắt lại.

...

Chương 28: Bát Quái

“Cha ơi, chuồng gà nhà mình dầm mưa lâu quá, bị sập rồi ạ!”

Triệu Đại Hổ vô cùng lo lắng chạy đến, nói cho cha mình biết con gà trống to cùng bốn con gà mái già đều chạy sạch cả rồi.

“Cái gì?”

Lão thôn trưởng lập tức nóng nảy. Gà mái già có thể đẻ trứng, mỗi ngày nhà lão đều có trứng ăn. Trứng gà lại có thể nở ra gà con, cũng có thể đem đi đổi lương thực... tuyệt không thể xảy ra sai sót được.

Con gà trống kia cũng không thể thiếu được! Nếu không có nó thì lúc gà mái đẻ trứng, sẽ không cách nào nở ra gà con được.

Trong năm nạn đói hoành hành thế này, 5 con gà quá đổi quan trọng, không thể làm mất được.

“Nhanh đi tìm gà đi!”

Lão thôn trưởng ra lệnh triệu tập, toàn bộ nam nữ già trẻ trong Triệu gia cùng đi tìm gà.

Hơn nửa tiếng sau, bọn họ tìm được ba con gà mái.

Vẫn còn một con trống và một con mái là chưa thấy tăm hơi.

Triệu Đại Hổ trầm giọng: “Cha, chúng con đã lùng sục khắp trong thôn ngoài thôn nhưng vẫn không tìm thấy.”

Lão thôn trưởng mặt mày u ám, nói: “Gà sẽ không tùy tiện chạy đến chỗ lạ, chắc chắn chúng vẫn còn ở trong thôn.”

Triệu Đại Hổ lập tức thay đổi sắc mặt, sợ hãi nói: “Chẳng lẽ có người đã bắt gà của chúng ta rồi ă?”

Lão thôn trưởng ngược mắt nhìn sắc trời, cơn mưa mới tạnh chưa được bao lâu, màn đêm đã buông xuống rồi.

Lão lấy ra một cái chiêng đồng, gõ Cheng! Cheng ~.

Không lâu sau, nhà nhà người người đều tụ tập ở đầu thôn, bao gồm cả Phương Tri Hành và Tế Cầu. Trước đó không lâu, bọn họ mới từ bên ngoài về.

“Lão thôn trưởng, có chuyện gì vậy?” vợ Bạch lão nhị ể oải hỏi.

Lão thôn trưởng dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua từng thôn dân, gằn giọng: “Có người đã trộm gà của nhà ta!”

Các thôn dân quay mặt nhìn nhau, ta nhìn người, người nhìn ta.

Lão thôn trưởng quát: “Ai trộm, mau tự đứng ra! Đừng để ta bắt được, nếu không chắc chắn sẽ không tha thứ.”

Không một ai dám đứng ra thừa nhận.

Không lâu sau đám người Triệu Đại Hổ chạy tới, trên tay cầm một nhúm lông gà, đi đến trước mặt lão thôn trưởng, thăm thì mấy câu.

Lão thôn trưởng bỗng quay đầu, trừng mắt nhìn về phía một người, quát lớn: “Trương Nhị Thiết, người cút ra đây cho ta.”

Trong đám đông có một người đàn ông trung niên da ngăm đen, hẳn chính là lão nhị của Trương gia.

Lúc này, Trương Nhị Thiết hoảng sợ đến mức mặt mày tái mét, cổ không còn giọt máu, hắn vô thức muốn lùi về phía sau.

Nhưng đám đông tự động cách xa và tạo thành một vòng tròn vây xung quanh hắn.

Triệu Đại Hổ không nói lời nào, lập tức lao lên, một tay túm chặt tóc hắn kéo ra khỏi đám đông, quăng xuống đất và dùng chân giẫm lên mặt hắn.

Một đám người hung thần ác sát của Triệu gia xông tới, đám đá túi bụi lên người Trương Nhị Thiết.

“Ui, ôi, ối ~”

Trương Nhị Thiết ôm đầu nằm co ro trên mặt đất, kêu la thảm thiết như con lợn đang bị giết thịt, chỉ chốc lát hắn bị vỡ đầu chảy máu.

“Lão thôn trưởng, xin hãy tha mạng!”

Vợ của Trương Nhị Thiết vội lao ra, quỳ xuống và cầu xin: “Tất cả là tại ta, con gà mái già của nhà ông chạy vào trong sân nhà ta, Lão nhị bắt được vốn định trả lại cho ông nhưng lúc đó ta đói quá, cơ thể bị thấm mưa và sinh bệnh, Lão nhị muốn bồi bổ cho ta nên mới ăn con gà.”

Vừa dứt lời, Triệu đại nương bước tới, giơ tay tát vào mặt vợ Trương Nhị Thiết, cú tát mạnh đến nỗi khiến cả người cô ta nghiêng xuống và ngã vào trong vũng bùn.

Triệu đại nương giận không kiềm được: “Tiện phụ, ai cho người lá gan ăn gà mái già nhà ta hả?”

Ngay sau đó, các con dâu của Triệu gia vây lại, giữ chặt vợ Trương Nhị Thiết, véo thật mạnh, cầm kim đâm vào người cô, đau đến mức khiến cô kêu lên thảm thiết.

Thấy cảnh tượng này, các thôn dân không dám hó hé tiếng nào.

Lúc này, Trương Đại Thiết đứng dậy, quỳ xuống trước mặt lão thôn trưởng, dập đầu và nói: “Lão thôn trưởng, đệ đệ ta làm sai, bọn ta nhận tội chịu phạt, bọn ta đền gà cho ông.”

“Đền ư?”

Lão thôn trưởng hừ lạnh lùng: “Con gà mái già kia có thể đẻ trứng, các người đền nổi à?”

Trương Đại Thiết nghẹn ngào nói: “Trong nhà vẫn còn chút lương thực.”

Đó là lương thực đổi được do bán con gái của hắn.

Lão thôn trưởng liếc nhìn con trai.

Triệu Đại Hồ hiểu ý, kéo Trương Đại Thiết đứng dậy, đẩy hắn đi lấy lương thực.

Trương Nhị Thiết và vợ hắn tiếp tục bị đánh đập.

Mãi đến khi Triệu Đại Hồ mang theo nửa túi lương thực trở về, người họ Triệu mới chịu dừng tay.

Mọi người đều thấy Trương Nhị Thiết mình đầy thương tích, tay chân bị bẻ cong nghiêm trọng, đa phần là đã bị đánh gãy xương, trông rất thảm.

Vợ hắn cũng thảm không kém, toàn thân đầy những vết kim đâm, máu me nhầy nhụa.

Trương Đại Thiết và vợ hắn vội vàng dìu hai người bọn họ, đi về nhà.

Lão thôn trưởng nhìn thôn dân, mặt tối sầm nói: “Thấy rõ hết rồi chứ, đây chính là hậu quả khi các người làm chuyện xấu mà vẫn muốn dối gạt ta! Ta vẫn còn một con gà trống to cũng bị trộm mất, kẻ nào làm thì tự đứng ra, nếu không thì Trương Nhị Thiết

chính là lời cảnh cáo dành cho các người!”

Chương 29: Quán Lực

Thôn dân rùng mình, không ai trả lời lại.

Lão thôn trưởng cau mày, nghiêng đầu hỏi Triệu Đại Hổ: “Đã lục soát hết chưa?”

Triệu Đại Hổ gật đầu và nói: “Con đã lục soát từng nhà, chỉ phát hiện lông gà bên trong nhà Trương Nhị Thiết.”

Lão thôn trưởng hai mắt lóe lên, cười khẩy: “Đi, ngửi mùi trong miệng bọn chúng, chỉ cần đã ăn thịt thì mùi trong miệng chắc chắn sẽ khác.”

“Đúng, đúng!”

Triệu Đại Hổ cười chế nhạo, bước tới và yêu cầu từng thôn dân há miệng, thở ra và ngửi hơi thở của bọn họ.

Tế Cẩu ngồi xổm trên mặt đất, không khỏi ngược nhìn Phương Tri Hành.

Chẳng bao lâu, Triệu Đại Hổ bước tới trước mặt Phương Trí Hành.

“Đại Ngưu!”

Triệu Đại Ngưu nhìn chằm chằm Phương Tri Hành, giữa hai đầu lông mày hiện lên một tia chán ghét, hắt lạnh lùng nói: “Há mồm.”

Phương Tri Hành rất phối hợp, há mồm hà một hơi.

Triệu Đại Hổ vừa ngửi thấy, bỗng ngửa đầu ra sau, bóp lỗ mũi

lại và quát: “Sao mà hôi quá vậy, mẹ nó, người ăn cái gì vậy hả?”

“Đây không phải mùi hôi mà là mùi thuốc.”

Phương Tri Hành giải thích: “Ta bị bệnh nên vào núi tùy tiện hái chút thảo dược rồi sắc lên uống.”

Triệu Đại Hổ không tin, hắn đưa tay lên sờ trán Phương Tri Hành, lập tức cảm thấy trán hơi ẩm ẩm.

Hắn vội vàng đẩy ra, quát lớn: “Mẹ nó, người cút xa một chút, đừng lây cho ta.”

Phương Tri Hành tự lê thân đi về nhà.

Về đến nhà, Tế Cấu kích động nói: “May là mày dự đoán như thần, ăn chút lá hương thung để át đi mùi thịt.”

Phương Tri Hành lộ vẻ nghiêm trọng, nhe răng nói: “Trốn được mừng một nhưng không tránh khỏi mười lăm!”

Một đêm trôi qua nhanh chóng.

Sáng sớm hôm sau, tiếng khóc bỗng truyền khắp thôn.

Trương Nhị Thiết không qua khỏi, chết rồi!

Vợ hắn cũng chìm vào hôn mê nặng, khả năng cũng không sống nổi.

Hôm nay không mưa, trên trời vẫn còn hơi âm u nhưng có thể sẽ trở nên quang đãng.

Từ sáng sớm, Phương Tri Hành và Tế Cấu lê thân xác ốm yếu ra khỏi nhà.

Bệnh của bọn họ chẳng những không thuyên giảm mà còn có xu hướng trở nặng hơn.

Tạm thời Phương Tri Hành vẫn cầm cự được nhưng Tế Cầu ngày càng trầm trọng, đi lại không được.

Bọn họ nghiêng răng kiên trì, rời khỏi thôn như thường lệ, định lên núi đi săn.

“Đại Ngưu!”

Bỗng nhiên có người gọi cậu ở phía sau.

Phương Tri Hành quay đầu nhìn lại, đồng tử không khỏi co rút, cậu thấy đám Triệu Đại Hổ đang vội vã đuổi theo.

“Chào Triệu đại thúc!” Phương Tri Hành cười gượng, cúi đầu khom lưng.

Triệu Đại Hổ bước tới trước, cười lớn: “Đại Ngưu, đi săn đó à?”

Phương Tri Hành lập tức trả lời: “Đi thử vận may tí ấy mà.”

Triệu Đại Hổ ừm, cười nói: “Thúc thương lượng với người một chuyện, mũi tên của bọn ta không đủ dùng, người cho thúc mượn vài mũi tên được không?”

Phương Tri Hành hơi hồi hộp trong lòng, sau đó vội vàng lấy bao đựng mũi tên đưa cho hắn, cười lấy lòng: “Triệu đại thúc khách khí quá, nói gì mà mượn chứ, những mũi tên này ở trong tay ta cũng vô dụng, ta đưa hết cho người đó.”

Triệu Đại Hổ hơi nhướng mày, vui vẻ nói: “Tiểu tử người cũng nghĩa khí đó chứ! Thế này đi, hôm nay bọn ta săn được gì thì sẽ chia cho người một phần.”

Phương Tri Hành đáp: “Vây thì tốt quá, cảm ơn cảm ơn nhiều.”

Triệu Đại Hổ không nói nhảm nữa, cầm lấy bao đựng mũi tên

lên và rời đi, một đoàn người cười nói vui vẻ.

Phương Tri Hành nhìn bọn họ đi xa, sắc mặt hơi tối sầm.

Tế Cửu tức giận: “Bắt nạt người quá đáng, bọn họ ăn cướp trắng trợn thì có! Mẹ nó, diễm còn không thêm diễm cho xong!”

Phương Tri Hành truyền âm: “Cả nhà lão thôn trường càng ngày càng quá đáng, muốn cắt đứt kế sinh nhai của ta.”

Tế Cửu hỏi: “Phải làm sao đây, không có cung tên thì còn đi săn thú nào được?”

Phương Tri Hành sờ vào liệp đao, thở dài: “Chỉ đành trông cậy vào nó thôi.”

Một người một chó tiến vào trong núi, đi được tầm bảy tám dặm, Tế Cửu bỗng nhiên nằm bò ra mặt đất.

“Tao chịu hết nổi rồi, Phương Tri Hành!”

Tế Cửu đau đớn rên gừ gừ: “Tao hoa mắt rồi, đầu thì choáng váng, không chịu nổi nữa.”

Phương Tri Hành nhất thời không nói nên lời, bế Tế Cửu lên, lập tức cảm giác toàn thân cậu nóng lên, tim đập như trống châu, hô hấp vô cùng nặng nề.

“Không xong rồi!”

Phương Tri Hành lộ vẻ bất lực, lông mày nhíu lại thành một cục.

Vào lúc này, cậu chợt nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau.

Phương Tri Hành quay đầu lại, nhìn thấy hai người đang đi tới, cậu hơi nheo mắt để nhìn cho rõ.

“Triệu tam gia?”

Phượng Tri Hành biết hai người này.

Một người hơn 50 tuổi, người kia khoảng chừng 30 tuổi, lần lượt là tam đệ của lão thôn trưởng và con trai của ông, tên là Triệu Đại Chí.

Triệu tam gia cười lớn và hỏi: “Đại Ngưu, người đang làm gì ở đây vậy?”

Phượng Tri Hành ôm Tế Cầu, từng bước lùi về sau, cười giả lả: “Lên núi đi săn ạ, sao hai người lại tới nơi này?”

Triệu tam gia thấy vậy, nụ cười lạnh băng, thở dài: “Đại Ngưu, ta vốn cho rằng người là đồ ngốc, giết người dễ như bỡn, không ngờ người lại cẩn thận như vậy, hết lần này đến lần khác thoát khỏi tay ta.”

Chương 30: Cảnh giới

Phương Tri Hành trong lòng nghiêm nghị, miệng cười ngây ngô và nói: “Tam gia, người nói gì vậy, sao ta nghe không hiểu gì hết?”

“Tốt nhất là nghe không hiểu!”

Triệu tam gia mỉm cười, cảm thán: “Khi ta còn trẻ đã từng trải qua một nạn đói còn nghiêm trọng hơn cả lần này, người người nhà nhà đói con cái lấy thức ăn, người đã từng ăn thịt trẻ con bao giờ chưa?”

Phương Tri Hành rung mình, cậu chậm rãi đặt Tế Cầu xuống.

Thấy vậy, Triệu Đại Chí cho rằng cậu muốn bỏ chạy, lập tức rút liệp đao ra, nghiêm nhiên nói: “Đừng nhúc nhích, ta sẽ cho người châu trời một cách thanh thản!”

Phương Tri Hành lại đặt chiếc sọt trúc gãy nát xuống.

Triệu tam gia cười khẩy: “Người muốn chạy thì cứ chạy đi, những người chạy có nhanh hơn bọn ta không hả?”

Phương Tri Hành hít một hơi thật sâu, đột nhiên rút liệp đao ra, cắm xuống mặt đất.

“A woo woo ~”

Tế Cầu kêu thảm thiết.

Lưỡi đao cắt vào cổ nó, máu tuôn ra như suối văng lên người Phương Tri Hành.

“Hả cái này?!”

Triệu tam gia và Triệu Đại Chí cũng sờ tại chỗ.

Phương Tri Hành thành linh đâm chết con chó của cậu.

Đây là ý gì?

Hai cha con nhìn mà choáng váng.

Vẻ mặt Phương Tri Hành lạnh lùng, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy giao diện hệ thống mơ hồ chợt trở nên rõ ràng.

[2. Giết hai sinh mạng cùng cấp bậc: (2/2)]

[Bạt Dao Thuật Phổ Thông: Đã hoàn thành điều kiện max cấp, Có thăng cấp hay không??]

“Thành công rồi!!”

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, cậu đã thành công, Tế Cầu và cậu đúng là sinh mệnh cùng cấp bậc, ít nhất linh hồn nhất trí.

“Thăng cấp rồi!”

Phương Tri Hành không chút chần chờ, tâm trạng thay đổi.

Chỉ một thoáng, cậu đã tiến vào trạng thái huyền diệu khó giải thích, giống như tiến vào một cảnh trong mơ kỳ diệu.

Ở trong mơ, cậu liên tục tập luyện Bạt Dao Thuật, nâng cao cảm giác tay, cảm xúc cổ tay, thân thể, đáng đi.

Dần dần, cậu có thể luyện đến không đơ cứng, ôn tập không ngừng, hình thành một luồng hợp thể.

Toàn thân ngưng tụ thành một luồng sức mạnh, tích lũy năng

lượng vào đao, có thể nói là người đao hợp nhất!

Trong chốc lát, Phương Tri Hành tỉnh táo lại, phun ra một luồng khí dơ thật dài.

Lúc này cậu cảm giác cực kỳ tuyệt, sức mạnh trong cơ thể liên tục tràn ra.

Không chỉ như thế!

“Ồ, bệnh của của mình khỏi rồi!”

Cả người Phương Tri Hành thoải mái không cách nào hình dung, một khắc trước cậu còn đau đầu bị sốt, cả người đau nhức, lúc này đã biến mất giống như kỳ tích.

Khỏi bệnh rồi!

Không cần thuốc cũng tự lành!!

Phương Tri Hành chấn động, mở hai tay ra nhìn, nhất thời phát hiện vết chai trên bàn tay mình do ma sát tạo ra cũng không thấy đau, biến thành làn da rắn chắc sáng sủa.

Bản thân cậu giống như được nảy sinh cái mới, sắp xếp lại, hơn nữa thăng cấp lên bản 2.0!

“Nói cách khác, sau khi ta thăng cấp, bệnh tật vết thương tích lũy trên người và tai hoạ tiềm ẩn đều được che lấp, loại trừ.”

Trong lòng Phương Tri Hành không khỏi mừng như điên.

Lúc này, giao diện hệ thống hoàn thành đổi mới tin tức.

[Bạt Đao Thuật Phổ Thông viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Bạch trảm (Lv1)]

Đáy mắt Phương Tri Hành nhất thời bắn ra một tia sáng kỳ dị.

Bộc phát tên như ý nghĩa chính là đột nhiên phát tác.

Nói trắng ra kỹ năng bộc phát chính là lượng lớn thương tổn tạo thành khi người đột nhiên thả ra đại chiêu.

“Kỹ năng bộc phát cũng không phải là kỹ năng mà phàm nhân có thể nắm giữ!”

Phương Tri Hành ngẩng đầu, lần nữa cầm chuôi đao, nhổ ra từ người Tế Cầu.

“Người...”

Triệu tam gia ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, buồn bực nói: “Người đang làm gì, tại sao giết chó của mình?”

Triệu Đại Chí nhếch miệng nhe răng cười nói: “Đại Ngưu, không phải người cảm thấy bọn ta muốn ăn chó của người đó chứ? Ngu ngốc, bọn ta muốn ăn, hừ hừ, là người!”

Trên mặt Phương Tri Hành như một cái lồng sương lạnh, nhàn nhạt nói: “Ta vốn tưởng rằng, người hại chết nhị cầu và Lưu đại thúc là bởi vì quá đói, lúc này mới phải làm ra chuyện tàn nhẫn như ăn thịt người. Chỉ là làm sao ta cũng không ngờ, hung thủ lại là hai cha con các người.”

Triệu tam gia nghe vậy, tặc lưỡi nói: “Người có thể không cách nào hiểu, ta vẫn rất hoài niệm hương vị đó. Lần này mất mùa đã kêu gọi ký ức ngủ say của ta, ta thật sự không nhịn được, hiểu không?”

Triệu Đại Chí liền nói: “Cha, đừng nhiều lời với hắn.”

Dứt lời, hắn xách theo liệp đao đi tới.

Triệu Đại Chí cao gần mét tám, cao hơn Phương Tri Hành hai

cái đầu, dáng người cũng cường tráng hơn.

Hắn đi ba bước gộp thành hai bước, càng chạy càng nhanh, đột nhiên phát lực xông tới trước mặt Phương Tri Hành, giơ cao liệp đao, thuận thế chém xuống!

Phương Tri Hành né sang một bên, Bạt Đao chéch nghiêng, mũi đao chỉ lên không trung, đứng yên.

Xì xì!

Hai người lần lượt lướt qua nhau.

Triệu Đại Chí chạy hai bước về phía trước, cúi đầu nhìn thấy cái bụng thủng một lỗ lớn, máu tươi và ruột cùng nhau chảy ra bên ngoài.

“Hửm???”

Triệu Đại Chí trừng to hai mắt, đại não trống rỗng, sau đó hắn cảm giác được sự nhức nhối cực lớn đánh úp lại.

Chương 31: Thiết Chưởng

“Đại Chí!!”

Triệu tam gia cứng đờ, tròng mắt há miệng, đầy vẻ khó tin.

Triệu Đại Chí từ từ ngã xuống.

Phương Tri Hành thu đao vào vỏ, xông thẳng đến Triệu tam gia.

“Người, người đừng qua đây!”

Triệu tam gia hoảng sợ kêu to, cuống quýt lui về phía sau.

“Kỹ năng bộc phát - bạch trảm!”

Hàn quang hiện ra, Triệu tam gia hoa mắt, mơ hồ nhìn thấy một đường hào quang xuất hiện trên đỉnh đầu, sau đó chiếu vào trên thân thể ông.

Bạch trảm còn gọi là bạch thiết.

Đao pháp này giản dị tự nhiên, có thể bày ra vô cùng nhuần nhuyễn sự sắc bén nguyên bản của bản thân đại đao.

Sức mạnh toàn thân Phương Tri Hành vặn thành một sợi dây thừng, giống như kéo cung bắn tên, bộc phát ra đao uy!

Vù!

Thân thể Triệu tam gia chợt cứng còng!

Chỉ thấy một đường máu dần dần hiện ra, theo ấn đường của ông đi xuống.

Rầm!

Thân thể Triệu tam gia nứt ra từ giữa, chia làm hai nửa rồi ngã về sau.

Máu tươi điên cuồng tràn ra, chảy khắp mặt đất!

Phương Tri Hành thở dốc nặng nề, thân thể không ngừng run rẩy, sau đó cậu đặt mông ngồi tê liệt trên mặt đất, sắc mặt hơi trắng bệch.

Không hổ là kỹ năng bộc phát, thi triển một lần, tiêu hao quá nhiều thể năng.

Trong nhất thời, Phương Tri Hành sinh ra cảm giác hư thoát do mệt nhọc quá độ!

“Phương! Tri! Hành!”

Bỗng nhiên, một tiếng rít gào chui vào trong đầu Phương Tri Hành: “Đù má con tró này, thằng khốn nạn, má nó mày lại giết tao!”

[Tế Cầu - Số mạng còn lại: 1]

Tế Cầu đứng lên, vết thương xuyên qua trên cổ đã biến mất giống như kỳ tích.

Nó chạy tới, nhe răng trợn mắt, phần nộ gào thét với Phương Tri Hành, miệng phun quốc túy, hận không thể cắn chết Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành thở hỗn hển, bình tĩnh hỏi: “Mày còn bị bệnh không?”

Tế Cầu sửng sốt, nó cảm giác thân thể một cách cẩn thận, nhất thời ngạc nhiên không thôi, reo lên: “Có chuyện gì thế, sao tao không còn thấy khó chịu nữa, hoàn toàn khỏi hẳn rồi!”

Phương Tri Hành nói trong lòng quả nhiên, gật đầu nói: “Sự sống lại của mày tuyệt đối là sống lại đầy máu! Nói cách khác, mặc kệ trước khi mày chết gặp phải tổn thương nặng cỡ nào, cho dù là thiếu cánh tay gãy chân, sau khi sống lại tất cả đều khôi phục như ban đầu.”

Tế Cửu chột ngơ ra, rồi lại nhe răng kêu lên: “Nhưng điều này không thể thay đổi sự thật mày giết chết tao một lần.”

Phương Tri Hành không có chút hối hận, lạnh lùng nói: “Không giết mày, sao tao giết được hai tên quỷ ăn thịt người này chứ?”

Tế Cửu nhìn hai thi thể trên mặt đất, rồi lại nhìn giao diện hệ thống của Phương Tri Hành, khiếp sợ nói: “Mày giết tao để hoàn thành yêu cầu, sau đó được thăng cấp!!”

Phương Tri Hành gật đầu.

Tế Cửu rơi vào trầm mặc, sau một lúc lâu, nó bỗng nhiên cười ha ha.

Phương Tri Hành nhú mày, cạ lời nói: “Mẹ nó mày cười cái gì?”

Tế Cửu điên cuồng trào phúng nói: “Ha ha, thì ra mày cũng cấp bậc với một con chó!”

Da mặt Phương Tri Hành co giật, ngồi dậy đi mò xác.

Trên người Triệu tam gia không có nổi một đồng tiền, chỉ đem theo một cây chủy thủ, một cây cung, năm mũi tên.

Trên người Triệu Đại Chí cũng không mang tiền, trừ liệt đao còn có một cây Ngưu Giác cung, mười hai mũi tên.

Phương Tri Hành cầm lấy Ngưu Giác cung.

[Vũ khí lạnh: Ngưu Giác cung, làm bằng sừng trâu, khung tre,

gân trâu, chiều dài 78cm, tầm bắn xa nhất ước khoảng 120m]

“Thật là một cây cung tốt!”

Đáy mắt Phương Tri Hành sáng ngời, tâm trạng nháy mắt vô cùng sung sướng.

Tế Cầu thấy cảnh tượng này, truyền âm nói: “Thật tốt quá, hiện tại có cung tên, chúng ta lại có thể đi săn rồi.”

“Hừ, đi săn?”

Phương Tri Hành quay đầu nhìn về phía sau, trong đồng tử hắc bạch phân minh bắn ra một tia lạnh lẽo.

Trong lòng Tế Cầu lộp bộp.

Nó quá quen thuộc với ánh mắt này, sắc bén giống như đôi mắt ưng, lạnh lùng hung ác giống như ác lang.

Tên Phương Tri Hành này có ánh mắt như ưng như sói!

“Đúng, chúng ta nên đi săn!” Cậu thu hồi Ngưu Giác cung và túi đựng tên lại xoay người trở về.

“... Quay về thôn?”

Tế Cầu không rõ tại sao.

Phương Tri Hành không nói một lời, ánh mắt nhìn phía xa.

Theo thể năng dần dần khôi phục lại, bước chân của cậu càng chạy càng có lực, càng chạy càng nhanh.

Tế Cầu tăng tốc đuổi theo, cảm xúc hỗn loạn.

Nó nhìn giao diện hệ thống của Phương Tri Hành, lại nhìn của mình.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú: Cầu Cơ Bán (chó ràng buộc) (Làm bạn bên cạnh ai đó trong một thời gian dài, lúc đối phương thăng cấp sẽ được thăng cấp theo, thức tỉnh thêm nhiều thiên phú.)]

[Số mạng còn lại: 1]

“Phượng Tri Hành đã thăng cấp hai lần, tại sao ta không có bất kỳ biến hóa nào?” Tế Cầu không khỏi tự hỏi, đến tột cùng xảy ra vấn đề ở đâu.

Cái gọi là [ràng buộc] đến tột cùng là gì?

Trong bất giác, một người một chó đã quay trở về thôn.

Phượng Tri Hành ngẩng đầu ưỡn ngực, đi thẳng tới đại viện của tường đất.

Đó là nhà của lão thôn trưởng.

Trong thôn chỉ có nhà của lão xây bằng tường đất, trong viện có hơn hai mươi căn nhà đất, có thể nói là lộng lẫy xa hoa hơn cả sân hàng rào nhà tranh của những người khác.

Chương 32: Phiền Nao

Cả nhà Triệu gia đều ở trong đại viện tường đất.

“Ủa, đây không phải Đại Ngưu à?”

Ở cửa lớn có bốn người đang chơi đấu đế, lần lượt là con trai của Triệu Tử Khôn - Triệu Đại Hổ và ba thiếu niên của Triệu gia, đều là vai vế con cháu.

“Đại Ngưu có việc à?” Triệu Tử Khôn không thèm đứng lên, chỉ liếc mắt nhìn cậu.

Phượng Tri Hành đi đến trước mặt ông, đột nhiên rút đao.

Vù!

Một bóng đao lướt qua.

Xì!

Một cái đầu người bay ra ngoài, lăn lốc trên mặt đất, năm bước máu bắn tung tóe.

“Mé!!!”

Tế Cửu trường to mắt chó, lông chó dựng đứng.

Mặt của ba thiếu niên khác đều là máu, mọi người bị dọa choáng váng, ngơ ngác nhìn Phượng Tri Hành.

Phượng Tri Hành giơ tay chém xuống, bên trái vung một đao, bên phải chém một đao rồi chặt một đao, trên mặt đất lập tức có thêm ba thi thể.

Toàn bộ là một đao trí mạng, cực kỳ hả hê!

Phượng Tri Hành lau đi máu trên mặt, bước chân không ngừng, nghênh ngang đi vào cửa lớn đã mở rộng.

Dưới mái hiên nhà chính bày hai cái ghế trúc.

Lúc này, lão thôn trưởng đang nửa nằm trên ghế trúc, thanh thoi quạt quạt hương bồ.

Bên cạnh còn một chiếc ghế trúc, Triệu đại nương nằm nghiêng ở phía trên, thanh thoi cắm hạt bí rồi nhả vỏ.

Trong viện không còn ai khác, mấy tráng đinh của Triệu gia đều ra ngoài săn bắn, mấy con dâu thì ra bờ sông giặt quần áo.

Đột nhiên, một bóng đen bao trùm tới.

Lão thôn trưởng nâng mí mắt, hốc mắt đột nhiên trừng to một vòng, kinh ngạc và nghi hoặc nhìn Phượng Tri Hành cầm đao trong tay với ánh mắt hung ác, nói: “Đại Ngưu người, sao người...”

Phượng Tri Hành không nói hai lời, hai tay cùng sử dụng cầm chuôi đao, đâm xuống.

Xì!

Lão thôn trưởng sợ hãi biến sắc, ngực bị liệt đao đâm xuyên qua, máu chảy như suối. Lão nhìn Phượng Tri Hành, đầy vẻ khó có thể tin.

“A!!”

Triệu đại nương phục hồi tinh thần lại, kinh hãi thét chói tai: “Giết người rồi, giết...”

Phượng Tri Hành bỗng nhiên rút liệt đao đâm đâm máu ra, lật tay chém vào trên cổ Triệu đại nương.

Xì!

Triệu đại nương che cổ, ngửa mặt ngã xuống.

“Phù~”

Phường Tri Hành thở dài một hơi, máu nóng rửa mặt, trong lồng ngực có một niềm vui sướng khó có thể nói nên lời.

Sau đó, cậu tiến vào nhà chính, nhanh chóng tìm kiếm.

Tế Cầu cũng chạy tới, nhìn thoáng qua Phường Tri Hành, sau đó nó không nói gì, bắt đầu điều tra trong nhà lão thôn trưởng.

Một lát sau, Phường Tri Hành tìm được quỹ đen của lão thôn trưởng, một cái hộp gỗ, bên trong có năm đậu vàng và chín trăm năm mươi bảy đồng tiền.

Trong thôn Phục Ngưu ai nấy đều không mặc nổi quần này, đây quả thực là một khoản tiền bất chính.

“Phường Tri Hành, tao tìm được lương thực.” Tế Cầu truyền âm đến.

Phường Tri Hành lập tức đi qua, trong một căn phòng gió lùa khá tốt, cậu nhìn thấy bao tải xếp thành đống, mở ra xem thử, bên trong chẳng những có gạo, đậu tương còn có bột mì.

Trên vách tường sát cửa sổ có một hàng thanh ngang, treo từng miếng thịt khô dài, có phơi khô, cũng có mới.

“Có gạo có bột còn có thịt!”

Tế Cầu cắn răng, tức giận bật cười: “Mỗi ngày chúng ta đều đang chịu đói, lại nhìn lão thôn trưởng, người ta trải qua cuộc sống thế nào, má nó thoải mái vãi!”

Phường Tri Hành nhìn một đống lương thực và thịt khô kia,

không khỏi đau đầu, trầm ngâm nói: “Chỉ dựa vào một mình ta, rất khó chuyển đi nhiều thứ như vậy.”

Cậu vừa dứt lại, giao diện hệ thống chợt sáng lên.

[Điều kiện max cấp Xạ Thủ Phổ Thông:

1, Bắn trúng hồng tâm từ khoảng cách trên 50m: ít nhất 10 lần (Đã hoàn thành.)

2, Ngũ cốc, hoa màu tùy chọn: 100 cân(Đã chuẩn bị. Có hoàn thành hay không?)

3, Thịt: 50 cân (Đã chuẩn bị. Có hoàn thành hay không?)]

“Ồ, còn có thể như vậy?”

Phương Tri Hành chớp mắt, trên mặt xuất hiện vẻ không thể tin.

Cậu luôn cho rằng lương thực và thịt phải ăn vào bụng, ăn đủ rồi mới có thể xem như hoàn thành yêu cầu.

Nhưng...

Tế Cửu cũng nhìn thấy, như có suy nghĩ, phân tích nói: “Có vẻ, chỉ cần người tìm được lương thực và thịt là xem như hoàn thành yêu cầu, phía dưới thì sao?”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, cảm xúc hơi khẽ động, lựa chọn [Có].

Chỉ một thoáng, chuyện thần kỳ đã xảy ra, một đồng bao tải kia xẹp xuống một cách quỷ dị.

Đồng thời, những miếng thịt khô cũng bắt đầu co rút, khô héo với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, cuối cùng biến thành tro tàn bay xuống.

Phượng Tri Hành đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu nóng bỏng tràn vào trong thân thể.

Trong nháy mắt cánh tay, hai chân, ngực, phía sau lưng của cậu đều phồng ra, to lên, mọc ra cơ bắp rắn chắc.

Trong vô hình, cường độ cơ bắp, mật độ xương đều được cường hóa.

Dáng người của cậu trở nên cường tráng hơn rất nhiều, cả thân thể đều dày thêm một tầng, giống như một người tập gym rất nhiều năm.

Toàn thân Phượng Tri Hành khô nóng, mồ hôi đầm đìa, thở ra một luồng khí trắng, trừng mắt nhìn hai cánh tay của mình tráng kiện hơn một vòng, thịt đùi phồng lên một vòng, làn da từ ngăm đen dần dần chuyển sang màu đồng cổ hồng nhuận.

Không chỉ như thế, ngay cả phần bụng cậu cũng dựng thẳng lên, từng khối cơ bắp chồng lên nhau, phác họa hình dáng cơ bụng tám múi.

Chương 33: Đại tiệc

“Đù mé!”

Tế Cửu ngẩng đầu lên cao, trong mắt chó đột nhiên phản chiếu ra một bóng dáng cao lớn, trở nên cường tráng hơn một vòng.

“Trời ạ, mày phát dục một lượt ba năm hả!”

Tế Cửu chấn động không thôi, kinh ngạc đến rơi cả cằm.

“Sưóng!”

Phượng Tri Hành nắm thành nắm tay, một luồng sức mạnh to lớn tràn ra, tất cả suy yếu vô lực trước đó được thay thế tiêu trừ, cả người tản mát ra khí thế cuồng dã mạnh mẽ.

Đúng lúc này, Tế Cửu bỗng nhiên giật mình, giao diện hệ thống của nó cũng sáng lên.

“Rắc rắc rắc!”

Trong cơ thể Tế Cửu lập tức truyền ra âm thanh lạ của khớp xương chuyển động, hình thể bành trướng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trên lưng mọc ra đai lông trắng lông lá.

Dáng vẻ của nó thoát nhìn giống Husky, còn mang theo mấy phần khí chất của linh cẩu.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú: Cửu Cơ Bán (chó ràng buộc)]

[Huyết mạch: Liệp Lang]

[Số mạng còn lại : 2]

“A đùa, ta thức tỉnh huyết mạch rồi!”

Tế Cẩu vui mừng điên cuồng cười to, không kiềm chế được.

Đến rồi đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi.

Phượng Tri Hành đã tăng liên tiếp ba đợt, tốt xấu gì cũng đến lượt nó!

Trực tiếp thức tỉnh huyết mạch!

“Huyết mạch Lập Lang, nghe thôi đã thấy đỉnh rồi!”

Tế Cửu đắc ý, không cần cảm nhận cũng biết được nó đã mạnh lên với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Bốn chân có lực, răng nanh sắc bén, dữ được hiền được!

Càng hoàn mỹ hơn là nó lại có hai cái mạng, có thể chết thêm một lần.

Ha ha ha, hổng hách được rồi!

Nó quay đầu nhìn.

Lúc này, Phương Tri Hành vẫn chưa chú ý đến nó thức tỉnh huyết mạch, chỉ nhìn chằm vào giao diện hệ thống.

[Xạ Thủ Phổ Thông max cấp : trong vòng trăm thước, tên nào cũng trúng mục tiêu]

[Kỹ năng bộc phát : Khúc Xạ]

...

[Điều kiện để trở thành Xa Thủ Tinh Anh max cấp :

1, Trở thành Xạ Thủ Phổ Thông max cấp (Đã hoàn thành.)

2, Một con mắt của 3 loại động vật (chưa hoàn thành)

3, Ngũ cốc và hoa màu bất kỳ: 300 cân (chưa hoàn thành)

4, Thịt: 200 cân (chưa hoàn thành)]

“Khúc Xạ?”

Phương Tri Hành hơi cau mày, chột đi ra bên ngoài, giương cung tên.

Kéo cung!

Nhắm chuẩn vào tấm ngói trên tường đất ngoài 50 mét!

Phương Tri Hành và tấm ngói đó nằm trên cùng một đường thẳng, nhưng giữa bọn họ lại có cây ngô đồng ngăn cản.

“Kỹ năng bộc phát, Khúc Tốc!”

Phương Tri Hành đã thi triển tuyệt kỹ, cơ bắp hai cánh tay cậu nhanh chóng phát động, mơ hồ sinh ra kỹ xảo chuyển lực kỳ diệu vô song.

Lập tức, mũi tên trên dây cung uốn lượn.

Vút!

Mũi tên bắn ra ngoài, tạo thành vòng cung đẹp đẽ, lách qua cây ngô đồng.

Keng!

Mũi tên chui vào tường đất, mái ngói vỡ vụn ra.

“Đù, mũi tên được bắn ra ngoài còn rẽ lệch được nữa à?” Tế Cửu sợ hãi thán phục.

Đây rõ ràng giống với bắn bằng súng ngắm mà!

Phường Tri Hành cười, rất hài lòng, nghiêng mắt nhìn Tế Cầu, đuôi lông mày không khỏi nhếch lên.

“Cừ lắm, Huyết mạch Liệp Lang! Mày cũng thăng cấp rồi!”

Cậu chặc chặc thán phục: “Có kỹ năng đặc biệt nào không?”

Tế Cầu chần chờ, trả lời: “Khứu giác của tao rõ ràng đã được cường hóa, có thể nhớ rõ, theo dõi mỗi một mùi.”

Không chỉ thế.

Thật ra nó còn có một kỹ năng đặc biệt, nhưng lại không muốn nói cho Phường Tri Hành.

Thằng nhóc Phường Tri Hành âm hiểm xảo trá, mềm được cứng được.

Lúc mềm yếu, cậu sẽ nhẫn nhịn, nhút nhát như thằng cháu, cả người vô hại.

Nhưng một khi trở nên mạnh mẽ, dù bạn là lão tử Thiên Vương, cậu sẽ lật đổ hết, là kiểu người tàn nhẫn!

Lão thôn trưởng là cáo già khôn khéo, ngờ ngác đến chết đều không phát giác được không thể giữ người này lại!

Có lẽ Phường Tri Hành đã sớm tính toán bóp chết lão thôn trưởng thế nào rồi.

Phường Tri Hành phản nghịch từ nhỏ gặp phải sát thần, sớm muộn cũng có ngày cậu sẽ phát tay lật tung 3 vạn dặm biển Đông.

Tế Cầu cũng xem như nhìn thấu người này, vì thế nó ít nhiều cũng muốn giữ lại con át chủ bài.

“Khẩu giác cường hóa? Hửm, cũng không tồi.”

Phương Tri Hành gật đầu.

Dù sao Tế Cầu cũng là chó nhỏ, tạm thời không trông cậy một đêm sẽ trở thành Hao Thiên Khuyển giỏi giang.

Một người một chó đều có tiến bộ, đương nhiên tâm trạng cũng vui vẻ gấp đôi.

Tiếp theo, Phương Tri Hành kiểm tra lại lương thực thịt.

“Chỉ còn lại 2 miếng thịt khô, đậu nành và bột mì thì hết rồi, còn lại ít gạo.”

Cậu đựng gạo trong bao bố vào chiếc túi, có lẽ khoảng 80 cân.

Lúc này, Tế Cầu truyền âm: “Tao phát hiện 3 con gà mẹ, nửa ổ trứng gà, còn có 1 con lừa. Trong phòng bếp còn có túi muối!”

“Có con lừa!”

Phương Tri Hành lập tức vui mừng.

Cậu vội dắt con lừa qua, lại ôm túi gạo đặt lên lưng con lừa, dùng dây thừng cố định lại.

2 miếng thịt khô cũng được nhét vào túi, cùng mang đi.

Bắt lấy 3 con gà mái, trói chân lại, còn có nửa ổ trứng gà cũng mang đi hết.

Một lúc sau, hai bọn họ bước ra khỏi cửa lớn.

Tế Cầu hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Rời khỏi cái nơi nghèo nàn này, đến nơi phồn hoa hơn.”

Tế Cầu cân nhắc: “Sau khi đám người Triệu Đại Hổ trở về, nhất định sẽ đuổi theo chúng ta.”

Chương 34: Màu Đỏ

Phượng Tri Hành cười giễu: “Đương nhiên phải xử lý xong chúng ta mới đi, diệt cỏ phải trừ tận gốc mà!”

Tế Cửu hiểu ngay tức khắc.

Bọn họ rời khỏi thôn nhỏ, xuyên qua rừng cây, đi đến bãi cát vàng.

Làm thịt 1 con gà mẹ, rắc muối lên, nướng nó, rồi dùng làm bữa trưa.

Tế Cửu tham ăn, cứ đòi trứng gà nên Phượng Tri Hành lại rán 2 quả trứng gà.

Ăn no quá đi!

Thỏa mãn trước giờ chưa từng có!

“Rắc muối lên món ngon, mùi vị đúng là khác biệt.” Tế Cửu vô cùng xúc động.

“Ừm, muối rất quan trọng mà.” Phượng Tri Hành gật đầu: “Nếu con người không ăn muối thời gian dài thì sẽ không thèm ăn, không có sức lực, cơ bắp dễ co rút.”

Lúc nói chuyện, một tia sáng mặt trời xuyên qua mây đen, chiếu xuống mặt đất.

Trời sáng lại rồi.

...

Lúc chạng vạng, trời vẫn chưa tối hẳn.

Đám người Triệu Đại Hồ bước ra khỏi núi sâu, ai nấy đều hớn hở, trò chuyện vui vẻ.

Hôm nay, vận may của bọn họ không tồi, tuy không săn giết được dã thú lớn nhưng lại phát hiện được ổ thỏ, bắn chết được 5 con.

Săn bắn cần kiên nhẫn và vận may, không phải ngày nào cũng săn được heo rừng và nai đực.

Đoàn người bước vào cổng thôn, chợt nghe thấy tiếng khóc.

Tiếng khóc rất chói tai, Triệu Đại Hồ loáng thoáng nghe thấy quen tai, dường như là tiếng của vợ hắn, không khỏi cau mày lại.

Bọn họ vội chạy vào nhà, xa xa, đã nhìn thấy rất nhiều thôn dân tụ tập trước cửa.

“Sao vậy?”

Triệu Đại Hồ gấp gáp kêu lên.

Đám thôn dân lập tức lùi lại.

Lập tức, đồng tử của Triệu Đại Hồ co rút lại, nhìn thấy vợ của hắn ngồi trên mặt đất, khóc đến chết đi sống lại.

Mấy con dâu Triệu gia đều có mặt ở đây, ôm nhau khóc, có người đã khóc ngất.

Trên mặt đất có 1 thi thể đứt đầu, rõ ràng là con trai Triệu Tử Khôn của hắn.

3 thi thể khác là con trai của Triệu Nhị Hồ bọn họ.

“Hả?”

Triệu Đại Hổ cực kỳ khiếp sợ, đầu óc trống rỗng.

“Con trai của ta!” Đám người Triệu Nhị Hổ trợn mắt há mồm, bị dọa sợ.

Hình ảnh thê thảm đánh thẳng vào võng mạc khiến bọn họ điên cuồng.

“Ai làm đấy?”

“Ai đã giết con trai của ta vậy?”

...

Bọn họ giận dữ nhìn vào đám thôn dân, gào thét.

Nhưng không ai trả lời cả.

Đám thôn dân lùi hết về phía sau, ai nấy đều thờ ơ lạnh nhạt, có người cúi đầu cười giễu, nhìn có chút hả hê.

“Đại Hổ, ba và mẹ cũng...” Vợ của Triệu Đại Hổ chỉ về phía căn nhà chính.

Sắc mặt Triệu Đại Hổ thay đổi kịch liệt, hoảng hốt chạy vào nhà, liếc mắt nhìn thấy 2 thi thể dưới mái hiên.

Khoảnh khắc này, một luồng hàn ý cực lớn thuận theo lòng bàn chân xông thẳng lên đầu!

Triệu Đại Hổ cứng đờ tại chỗ, không biết ra sao.

Nhưng hần tỉnh táo lại rất nhanh, chạy ra ngoài quát lớn với đám thôn dân: “Là ai làm vậy? Các người không nói đúng không, không nói thì ta sẽ giết hết các người!”

Đám thôn dân lập tức hoảng sợ, thím Vương vuốt tay nói: “Không biết, bọn ta cũng mới trở về từ bên ngoài, vừa về đến đã

phát hiện trong nhà các người có chuyện.”

“Hôm nay không có mưa mấy, ai cũng ra khỏi thôn tìm kiếm lương thực, có người đào rau dại, có người săn bắn, chỉ có nhà người rảnh rỗi ở nhà thôi.”

Trương Đại Thiết cười giễu: “Chẳng phải vợ người ở nhà à, người hỏi cô ta đi.”

Triệu Đại Hổ vội vàng nhìn về phía vợ, nhưng người đó lại lắc đầu: “Bọn ta đến bên bờ sông giặt đồ, buổi trưa về đến nhà thì thấy bọn họ chết hết rồi.”

Triệu Đại Hổ quả thật là phát điên, quay đầu lại nhìn, đám thôn dân giải tán ngay lập tức, không ai muốn dính vào thị phi cả.

Triệu Tam Hổ kiểm tra thi thể rồi mở miệng nói: “Anh cả, đều là một đao lấy mạng, hung thủ không phải là người thường, chắc chắn có luyện đao pháp.”

Triệu Nhị Hổ chạy qua, dậm chân nói: “ y da, lương thực và thịt khô trong nhà mất hết rồi!”

“Cái gì?”

Đầu óc Triệu Đại Hổ mơ màng, hô hấp ngưng trệ.

Có người nói: “Lẽ nào là cướp qua đường làm à?”

“Có khả năng đấy!”

“Cũng có thể là ai đó trong thôn ác ý báo thù chúng ta!”

Mọi người thảo luận.

Trong lòng Triệu Đại Hổ bức bối, không rõ manh mối.

Bọn họ ra ngoài săn bắn một ngày, vừa mệt vừa đói, đột nhiên

gặp phải án thăm ly kỳ, dù là ai đều không cách nào làm rõ ngay được.

Triệu Đại Hổ trầm giọng nói: “Xử lý thi thể trước đã, sau đó làm đồ ăn dùng bữa. Cho dù hung thủ là ai thì chúng ta phải ăn no mới có thể báo thù!”

Mọi người đồng ý, có người xách thỏ đi vào phòng bếp lột da nấu.

Đám người Triệu Đại Hổ ngồi quanh trước bàn ăn, bắt đầu ăn.

Đàn ông ăn trước, phụ nữ ăn sau.

Mỗi bọn họ ít nhiều đều được chia chút thịt.

Màn đêm dần dày đặc, điểm xuyết nhiều ngôi sao.

Thôn Phục Ngưu lặng ngắt như tờ, là một mảng tĩnh mịch.

“Cạch cạch!”

Tiếng mở cửa nhúc rảng vang lên, cánh cửa lớn nhà lão thôn trưởng từ từ được mở ra.

Một người một chó xuất hiện ở ngoài cửa.

Bên trong đại viện tường đất yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Chương 35: Dị Thú

Trong sân bày chiếc bàn dài, trên bàn có ngọn đèn dầu cùng với rất nhiều xương thịt thỏ.

Đèn dầu vẫn chưa tắt hết, ánh lửa còn chập chờn.

Dưới ánh sáng, tộc nhân của lão thôn trưởng tụ lại bên cạnh bàn, bao gồm ba anh em Triệu Đại Hổ, có ai thì tính nấy.

Bọn họ hoặc là nằm dài trên bàn, hoặc là ngã cạnh bàn, hoặc là nằm trên mặt đất cách đó không xa.

Miệng ai nấy đều sùi bọt mép, sắc mặt đen xì, bờ môi tím tái, đã tắt thở hết rồi.

“Đừng nhìn nữa, đều nguội lạnh rồi...”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng lên, không ngừng liú lú.

“Hi hi hi, bọn họ đã uống loại nước có vấn đề, thăng thiên hết cả rồi!”

Tế Cầu đắc ý, vô cùng kiêu ngạo, lần này hành động có thể nói không thể bỏ qua công lao của nó.

Nói thật, mấy người Triệu Đại Hổ trên thực tế đều là chết trong tay Tế Cầu.

Tế Cầu thức tỉnh huyết mạch, khứu giác có được cường hóa cực lớn, lúc nó đang vui vẻ ở trong rừng, ngẫu nhiên phát hiện được một loại nấm, sau đó ngửi ra được loại nấm đó có độc.

Vì thế, sự việc trở nên đơn giản hơn.

“Cả nhà phải chỉnh tề chứ.”

Phương Tri Hành nở nụ cười vui vẻ, nhanh chóng quét dọn hiện trường, thu hồi cả vốn lẫn lời mũi tên đã bị cướp, sau đó có được 78 mũi tên.

Ngoài ra, cậu còn lấy được 52 đồng tiền.

...

Sáng sớm hôm sau, thời tiết vẫn trong xanh, trời xanh mây trắng, ráng chiều vạn dặm.

Sáng sớm Phương Tri Hành đã dậy nhóm lửa nấu cháo, cho thêm 4 quả trứng gà.

Một người một chó ăn bữa sáng xong thì bắt đầu sửa sang lại hành lý.

Thật ra cũng chẳng có gì sửa sang cả, mang nồi sắt bếp lò ra ngoài, kể cả gà mẹ, trứng gà... đều là nhét hết vào trong giỏ trúc.

Phương Tri Hành mang giỏ trúc, đeo túi cung và mũi tên, dắt con lừa, có Tế Cầu đồng hành, nghênh đón ánh bình minh, rời khỏi thôn Phục Ngưu.

Cả đường thuận theo Hà Nam xuống.

“Nếu như không nhớ nhầm, từ thôn Phục Ngưu đến thị trấn đó phải vượt qua 4 ngọn núi.” Phương Tri Hành truyền âm nói.

Tế Cầu cạ lời: “Tổng cộng 80 dặm, bên trong có tận 4 ngọn núi à?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Thôn Phục Ngưu vô cùng xa xăm, 80 dặm thật ra là khoảng cách đường thẳng, nếu như dùng bước chân đo đạc, có thể là lộ trình 200 300 dặm.”

Tế Cầu không khỏi hừ lên: “Đường dài đằng đẵng mặc ta xông, mang thân can đảm và nhiệt huyết...”

Một người một chó càng đi càng xa, để lại thôn Phục Ngưu dần biến mất ở phía sau bọn họ.

Mặt trời từ đường chân trời lên đến đỉnh đầu.

Phương Tri Hành và Tế Cầu đi dọc theo bờ sông, không giây phút nào nghỉ ngơi, đến trưa thì đã đi được khoảng 40 dặm.

Đến trưa, hai bọn họ mới dừng lại, nhóm lửa nấu ăn, ăn xong bữa trưa thì dứt cho lửa ăn.

Nghỉ ngơi một tiếng đồng hồ lại xuất phát.

Buổi chiều lại đi thêm 2 tiếng đồng hồ, lúc này phía trước xuất hiện một ngọn núi cao hơn 200 mét, chặn đường đi lại.

Một người một chó leo lên núi.

“Cẩn thận, tao ngửi thấy mùi của mãnh thú.”

Tế Cầu ngửi thấy mùi trong không khí: “Có lẽ ngọn núi này là lãnh địa của mãnh thú nào đó.”

Phương Tri Hành hiểu ra, cậu rút cung ra nắm trong tay, phòng bị mỗi giây phút.

Leo lên núi, xuống núi.

Bình yên vô sự.

Sau khi xuống núi, Phương Tri Hành nhìn thấy một lối rẽ cùng với bảng chỉ đường.

Bên tay trái thông đến “Ngọa Ngưu trại”.

Bên tay phải thông đến “thị trấn Tiểu Thanh Hà”.

Bảng chỉ đường viết rất rõ.

Chỉ tiếc, Phương Tri Hành không biết chữ nên không hiểu bảng chỉ đường đó viết gì.

Nhưng cậu lại biết số.

Cậu muốn đến thị trấn, tên đầy đủ là “thị trấn Tiểu Thanh Hà”, có lẽ là năm chữ.

Ngoài ra, thị trấn nằm ở phía Nam, vừa vặn cũng đúng với phương hướng bên phía tay phải.

Một người một chó không dừng lại mà dọc theo đường núi đi về phía trước, dần dà, mặt trời lặn xuống ở phía Tây.

Hai bọn họ không tìm thấy nơi có thể ngủ, chỉ có thể nghỉ đêm dã ngoại.

Điều này rất nguy hiểm.

Hơn nữa không nói mãnh thú săn mồi vào ban đêm rất nhiều, khó lòng phòng bị, chỉ nói đến người dã ngoại, tất nhiên sẽ gặp phải lượng lớn muỗi đốt, khó chịu chết đi được.

Lỡ như trong đêm có gió lớn hoặc là có mưa thì càng khó chịu hơn.

“Đêm nay chúng ta thay phiên ngủ đi.” Tế Cầu đề nghị.

Phương Tri Hành không từ chối.

Nhưng hai bọn họ tưởng tượng quá đẹp rồi.

Đêm xuống, từng đợt muỗi chen chúc tới khiến hai bọn họ đau đớn không thôi, hoàn toàn không ngủ được.

Khó khăn thức đến sáng, toàn thân Phương Tri Hành đã nổi mẩn, trên người đều là chấm đỏ giống như bệnh mẩn ngứa, rất ngứa, vừa gãi đã trầy da, quả thật là khóc không ra nước mắt.

Tế Cầu có bộ lông bảo vệ nên tình hình tốt hơn nhiều.

Buổi sáng, một người một chó vừa buồn ngủ vừa mệt mỏi, ngáp ngắn ngáp dài vượt qua ngọn núi thứ hai.

May mà cả chặng đường bình an, không có bão tố.

Sau khi xuống núi, hai bọn họ thuận theo đường núi tiến lên, đi khoảng 60 70 dặm thì xuất hiện một thôn nhỏ ở con đường phía trước.

Phương Tri Hành đề phòng, không mạo muội đến gần mà truyền âm nói: “Tế Cầu, mày đi xem đi.”

Chương 36: Đôi mắt

Tế Cầu có hai cái mạng, việc dò đường rất thích hợp để nó đi làm.

“Được!”

Tế Cầu không từ chối, mà cũng không cách nào từ chối được, nếu nó không đi mạo hiểm thì chắc chắn sẽ không ăn được bữa ăn sau nữa.

Vì thế Tế Cầu cẩn thận tiến vào thôn nhỏ.

Một lát sau, Tế Cầu chạy về truyền âm nói: “Là một thôn hoang, không có ai cả.”

Thôn hoang?

Sao có thể?

Phương Tri hành cau mày: “Có mấy căn nhà rõ ràng là mới xây dựng nên, mày không phát hiện ra à?”

Tế Cầu nói tiếp: “Tao đã phát hiện xương trắng khắp nơi trong thôn, có 20 30 bộ xương, tao nghi ngờ thôn này đã bị cướp sạch, thôn dân có khả năng bị giết sạch, cũng có thể là chạy nạn rồi.”

Phương Tri Hành hỏi: “Mày có thể thông qua mùi vị, ví dụ mùi mồ hôi của nhân loại, đoán được thôn nào không có người ở thời gian dài à?”

Tế Cầu đáp lại: “Được, tao chắc chắn thôn đó không có mùi mồ hôi mới đâu.”

Lúc này, Phương Tri Hành mới yên tâm, cậu nhìn sắc trời, đoán có lẽ là 4 giờ chiều, nên trầm ngâm nói: “Đêm nay qua đêm ở thôn hoang này đi.”

Tế Cửu cũng mệt mỏi nên đáp lại: “Được!”

Một người một chó tiến vào thôn, chọn một căn nhà tương đối tốt rồi vào ở.

Sau đó, hai bọn họ cẩn thận tìm tòi một lượt trong thôn.

Trên mặt đất rải rác xương trắng, bên trên xương trắng có lớp vải thô áo gai.

Phương Tri Hành kiểm tra mấy bộ xương trắng, phát hiện đầu lâu của một bộ xương trắng trong số đó bị vỡ tạo thành một lỗ thủng, dường như người đó bị đập vỡ hộp sọ mà chết.

“Phương Tri Hành, đến đây.”

Đột nhiên, Tế Cửu sửa âm lên.

Phương Tri Hành không nhìn đồng xương trắng nữa, cậu gạt bỏ những suy nghĩ lan man, bước vào một căn nhà.

Chỉ thấy, trong nhà vô cùng bừa bộn, lộn xộn.

Bàn bị đập vỡ, ghế ngã dưới đất, mảnh gốm vỡ vương vãi khắp nơi, trước mắt mạng nhện trắng đan xen chằng chịt, còn có mùi mốc meo.

Tế Cửu đứng trong góc nhà, đang dùng móng vuốt nhỏ cào cào thứ gì đó.

Phương Tri Hành tiến đến gần, cúi đầu nhìn xuống, lông mày khẽ nhíu lên.

Một quyển sách đang bị đè dưới lớp bụi của chiếc bình gốm

bên cạnh.

Tri Hành vội vàng cầm nó lên, phủi sạch bụi bẩn, để lộ bìa sách màu đen, bên trên viết những ký tự lạ lẫm.

Mở sách ra, từng trang giấy trắng tinh được viết đầy chữ, nét chữ gọn gàng đẹp mắt, đan xen ngẫu hứng, giống như những ngọn núi nhấp nhô, mang một vẻ đẹp không thể tả được.

Loại chữ viết xa lạ này thoạt nhìn giống như chữ giáp cốt cổ đại, có nền tảng của chữ tượng hình, toát lên hơi thở thần bí và đẹp đẽ.

Tế Cầu truyền âm: “Chắc thư tịch ở thế giới này là hàng cao cấp nhỉ! Thôn Phục Ngưu chúng ta không có lấy một quyển, thậm chí còn chưa từng nhìn thấy, chỉ toàn dùng lá cây để chùi dẹt.”

Phượng Tri Hành khẽ gật đầu, vô cùng đồng tình, cảm thán nói: “Tiếc rằng tao không biết chữ, không có văn hóa thật đáng sợ, bỏ lỡ cơ hội tiếp xúc với xã hội thượng lưu...”

Cậu còn chưa dứt lời, giao diện hệ thống của cậu bỗng loé sáng.

[Điều kiện để biết đọc biết viết max cấp:

1, Đọc hết một quyển từ điển: Mười lần (chưa hoàn thành)]

“Mẹ nó, vậy cũng được à?!”

Đôi mắt Phượng Tri Hành lập tức sáng bừng lên, tâm trạng bỗng chốc bồi hồi, cuộn cuộn trào dâng.

“Ngầu thế!”

Tế Cầu tặc lưỡi ngạc nhiên, vô cùng ngưỡng mộ, “Người ta nói rằng đọc sách trăm lần thì sẽ hiểu ý nghĩa, hay lắm! Mà không cần đọc đến trăm lần, chỉ cần đọc mười đã đủ rồi.”

Phường Tri Hành vui không tả xiết, lè lưỡi nói: “Nếu chúng ta trở về Trái đất, dựa vào hack max cấp này, thi đại học đạt điểm cao nhất toàn tỉnh, dễ như ăn kẹo.”

“Ôi, Trái đất!”

Tế Cửu không khỏi nghĩ đến người bạn gái đầu tiên, người bạn gái thứ hai, người bạn gái thứ ba...

Một người một chó trở về nơi ở.

Phường Tri Hành đao ít cỏ cho lừa ăn trước, sau đó cậu đốt lửa nấu cơm, thịt khô ăn chung với cơm, vô cùng ngon miệng, cậu ăn no nê cảm thấy rất hài lòng.

Màn đêm buông xuống.

Thôn vắng vẻ càng trở nên tĩnh lặng hơn.

Nửa đêm đầu, Phường Tri Hành ngủ trước, đến nửa đêm sau, Tế Cửu mới đi ngủ.

Tuy hai người vô cùng cẩn thận, cứ cảm thấy sẽ có chuyện bất ngờ nào đó xảy ra, nhưng cuối cùng cả đêm không có chuyện gì, vô cùng thuận lợi.

Khi trời vừa rạng sáng, Phường Tri Hành hơi buồn ngủ, ngáp ngắn ngáp dài, cậu lại ngủ thêm một giấc.

Khi cậu thức giấc một lần nữa, mặt trời đã lên cao rồi.

Cậu vội vàng nấu bữa sáng, ăn xong một người một chó lại lên đường.

Một đường đi về phía trước, Phường Tri Hành phát hiện rằng đường núi càng đi càng rộng rãi, thậm chí còn có dấu bánh xe xuất hiện trên đường.

Không lâu sau, hai người vượt qua một đỉnh núi, một con đường lớn rộng rãi chợt xuất hiện trong tầm nhìn, rộng đủ để xe ngựa chạy.

“Có người!”

Phượng Tri Hành đứng trên cao nhìn ra xa, lập tức phát hiện có người đi lại trên đường lớn.

Tế Cửu nhìn không rõ cho lắm, hỏi: “Ai vậy? Chắc không phải chặn đường cướp giết đúng không?”

Phượng Tri Hành trầm ngâm nói: “Bóng người đều đi về hướng nam, người đi phần người nấy, chắc không phải Ma phỉ đâu.”

Chương 37: Phá Giáp

Tế Cầu lập tức nói: “Có khi bọn họ lên thị trấn đó, chúng ta theo sau đi.”

Phương Tri Hành gật đầu, dắt lừa xuống núi, rẽ trái, bước lên đường lớn.

Trước sau đều có người.

Phương Tri Hành liếc nhìn phía sau, thấy 3 người nam nữ quần áo rách rưới, một nam một nữ dẫn theo một hài tử, nghi ngờ bọn họ là một nhà 3 người.

Bọn họ đầu tóc rối bù, da vàng hoe, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, hốc mắt sâu hóp.

Ăn mày còn có một cái bát vỡ, 3 người này không mang theo bất kỳ hành lý nào, hơn nữa còn đi chân trần, thậm chí không có đến một đôi dép rơm.

Phương Tri Hành quay đầu nhìn về phía trước.

Vài người đi trước cậu cũng đầu tóc bù xù, người này thô thả hơn người kia.

“Nạn dân!!”

Phương Tri Hành và Tế Cầu nhìn nhau, lập tức hiểu ra tình trạng của mấy người này.

Nay đây mai đó, không còn gì cả.

Rặng núi Phục Ngưu rất lớn, có rất nhiều thôn làng, thôn bản,

thôn Phục Ngưu chỉ là một trong số đó.

Bây giờ nhìn ra, thôn Phục Ngưu vẫn chưa phải là nơi thảm hại nhất.

Khi Phương Tri Hành xuất hiện trên đường lớn, trước sau đều có người nhìn cậu.

Một người một chó một con lừa, còn có một cái bao tải nặng trĩch...

Cảnh tượng này giống như điểm nhấn phong cảnh rực rỡ, chiếu vào lòng nhiều người.

Một số người nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành, đặc biệt là khi nhìn thấy con lừa mà cậu đang dắt theo, sắc mặt lập tức thay đổi, lộ rõ vẻ hung hãn, con mắt liếc ngang liếc dọc, yết hầu không ngừng chuyển động, rõ ràng đang nuốt nước miếng.

“Ôi đêch!”

Tế Cửu nhìn thấy cảnh này, hoảng hốt nói: “Làm thế nào đây? Bọn họ đói lá người rồi, chắc chắn sẽ đến cướp đồ của chúng ta!”

Sắc mặt Phương Tri Hành u ám, cậu lặng lẽ lấy cung ra cầm trong tay.

Sau đó, những người đi sau bước nhanh hơn, bám theo thật chặt, theo sau Phương Tri Hành, những người đi trước cũng cố ý thả chậm bước chân, cũng dần dần lại gần.

Bọn họ không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành, gần như bao vây cậu trong một vòng tròn.

Trong lúc không hay biết, số người bao vây Phương Tri Hành ngày càng đông, có đến sáu bảy mươi người.

Chẳng mấy chốc, đến buổi trưa rồi.

Phương Tri Hành không ngừng bước, đi càng lúc càng nhanh.

Một số nạn dân dần dần kiệt sức, không theo kịp bước chân của cậu, bị bỏ lại phía sau.

Đột nhiên, một thanh niên tóc tai bù xù bất ngờ lao ra, nhảy về phía trước như một con ếch, nhào về phía Tế Cầu.

“Gâu gâu!”

Tế Cầu vô cùng hoảng sợ, nó nhảy lên tại chỗ, cắn trúng bàn tay đưa ra của đối phương.

Gần như cùng lúc đó, Phương Tri Hành rút đao ra khỏi vỏ, xoẹt một tiếng chém chéo một nhát.

Phụt!

Lưỡi đao rạch một đường trên bụng thanh niên kia, kéo theo một dòng máu tươi.

“A!!!”

Thanh niên gào thét thảm thiết, ngã gục xuống đất, trên bụng lập tức rách ra một vết hở.

Tế Cầu cắn trúng tay hắn.

Lúc này, giống như bản tính dã thú nào đó được kích hoạt, Tế Cầu hung hăng dữ tợn, nó cắn xé dữ dội, lắc qua lắc lại xé thịt, máu nóng hồi chảy dọc theo kẽ răng, ồ ạt tuôn vào miệng chó, ngọt ngào!

“Aa!!!”

Thanh niên không ngừng la hét thảm thiết, những người xung quanh vô cùng kinh ngạc, hoảng sợ, đều lùi về phía sau.

Chẳng mấy chốc, thanh niên ngừng la hét, nằm im trên mặt đất.

“Hửm, chết nhanh vậy à?” Trong lòng Phương Tri Hành mơ hồ cảm thấy có chút kỳ lạ, nhìn vào vết thương trên tay thanh niên, đột nhiên phát hiện vết thương thâm tím chuyển sang màu đen.

Cậu khẽ híp mắt lại, liếc Tế Cửu, nhưng không nói gì cả, ung dung thản nhiên.

Lúc này, một đám nạn dân vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ, không dám đến gần.

“Đi!”

Phương Tri Hành lập tức dắt lừa, xông thẳng ra khỏi vòng vây, sải bước lớn đi về phía trước.

Tế Cửu liếm lưỡi, nhìn chằm chằm mấy người nạn dân, ngẩng cao đầu chó.

“Tráng sĩ!”

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên đuổi theo từ phía sau, chấp tay mỉm cười, chào hỏi cậu.

Phương Tri Hành ngoảnh đầu nhìn đối phương, trên người mặc áo da thú, khuôn mặt thô kệch, râu ria đầy mặt, liệt đao treo ở thắt lưng, vừa nhìn đã biết người này là một thợ săn chính hiệu.

Cậu mở miệng nói: “Có chuyện?”

Người đàn ông trung niên cười nói: “Ta là người thôn ‘Tiểu Ngưu’, không phải nạn dân, ta và mấy vị bằng hữu lên thị trấn bán da thú. Vừa rồi ta thấy tráng sĩ ra tay, đao pháp thật đẹp mắt, muốn lập nhóm đi chung với ngài, giúp đỡ lẫn nhau, ngài thấy thế nào?”

Phượng Tri Hành nhìn ra sau, liền nhìn thấy một chiếc xe ba bánh, phía trước có một con bò vàng kéo xe, có bốn rương gỗ lớn được xếp chồng trên xe.

Xung quanh xe có 5 người mặc áo da thú, vị lớn tuổi nhất đầu tóc bạc phơ, khuôn mặt đầy nếp nhăn.

Phượng Tri Hành không quen mấy người này, cũng không muốn chọc thị phi, dứt khoát nói: “Cảm ơn lời mời, không cần.”

Nghe vậy, người đàn ông trung niên liền nói: “Ngọn núi phía trước rất hỗn loạn, nghe nói có Ma quỷ hoành hành, bạo dân chặn đường, tráng sĩ đi một mình, e rằng khó lòng bảo toàn mạng sống.”

Chương 38: Báo Thù

Phương Tri Hành khẽ động lòng, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Ta có bạn đồng hành, chỉ là tạm thời chia tay thôi, ta người ai đi đường nấy đi.”

Nghe thấy lời này, người đàn ông trung niên lộ vẻ thất vọng, nhưng cũng không kiên trì nữa.

Cứ như vậy, Phương Tri Hành bước nhanh hơn, cắt đuôi mấy người thợ săn kia.

Một lát sau, cậu bỗng rời khỏi đường lớn, bước vào khu rừng bên đường, nhanh chóng đi xuyên qua khu rừng.

“Chỗ này đi.”

Phương Tri Hành dừng bước bên một sườn dốc, cậu nhìn xung quanh, xác nhận không có nguy hiểm.

Sau đó cậu lấy nồi ra khỏi giỏ trúc cũ, nhặt một vài thanh củi rồi nhóm lửa nấu cơm.

Tế Cầu cảnh giác xung quanh, chép miệng rồi cẩn thận nhớ lại hương vị kia.

Chẳng mấy chốc, bữa ăn đã sẵn sàng.

Một người một chó ăn cơm ngon lành.

Tế Cầu ăn cơm thơm phức, nhưng đầu óc vẫn luôn nhớ đến một hương vị khác, bỗng nhiên cảm thấy cơm trắng thịt khô không còn ngon như vậy nữa.

Sau khi no bụng, Phương Tri Hành tiếp tục lên đường, cậu đi vòng một đoạn rồi trở về con đường lớn.

Đi được một lúc, lại có mấy nạn dân không có mắt, có ý định cướp bóc Phương Tri Hành, cậu thuận thực vung đao chém chết bọn họ.

Khoảng hai, ba tiếng sau, vừa ngẩng đầu!

Phương Tri Hành nhìn thấy một ngọn núi màu đỏ, rừng phong trải dài khắp núi, nhuộm màu từng lớp, đẹp như tranh vẽ.

Một đám nạn dân bước đi lảo đảo, loạn choạng leo lên núi.

Phương Tri Hành lấy lại tinh thần, cầm cung và đao, hòa mình vào đám đông, từng bước leo lên núi.

“Ma phải đến rồi!”

“Mau chạy đi, mau chạy đi!”

Một hàng người vừa mới leo đến lưng chừng núi thì nghe thấy tiếng la hét.

Ngay sau đó, rất nhiều người chạy từ trên đỉnh núi xuống, chen lấn xô đẩy, gây ra sự hỗn loạn lớn.

Một số người không may bị ngã, cơ thể lăn xuống theo sườn dốc, hoặc đập vào cây lớn, hoặc lăn thẳng xuống dưới.

Trong lúc hỗn loạn, dường như có vài người đã bàn bạc sẵn, đột nhiên xông đến từ bốn phương tám hướng, nhân cơ hội nhào về phía Phương Tri Hành, Tế Cầu và con lừa.

“Cẩn thận!”

Phương Tri Hành đã sớm đề phòng, ngay khi truyền âm, cậu giương cung bắn tên, vút vút bắn ra hai mũi tên, ghim vào ngực

hai người.

Sau đó cậu rút đao ra khỏi vỏ, người đao hợp nhất, lưỡi đao lấp lánh ánh sáng.

Lưỡi đao xoay chuyển, chém vào cánh tay của người kia.

Phụt!

Ngay sau đó, có người lao đến sau lưng cậu, dang rộng vòng tay ôm lấy cậu.

Phương Tri Hành nửa ngồi xồm trên mặt đất, cơ bắp toàn thân cuộn cuộn, sức mạnh bùng nổ, thoát khỏi vòng ôm của người đó, trở tay đâm một đao.

Không đợi người đó ngã xuống, Phương Tri Hành đã bật dậy!

Cùng lúc đó, Tế Cầu gầm gừ, di chuyển linh hoạt, lao đến dưới chân một người, há miệng cắn thẳng vào cổ chân.

Chớp mắt, một đồng người ngã xung quanh bọn họ, máu vãi đầy đất, tiếng rên rỉ không ngớt.

“Còn! Ai! Nữa!?”

Phương Tri Hành cầm đao đứng dậy, cả người đầm máu, tức giận nhìn xung quanh, uy nhiếp bát hoang.

Thấy Phương Tri Hành lợi như vậy, tàn nhẫn như vậy, đám nạn dân chờ đợi cơ hội hành động không rét mà run, nơm nớp lo sợ, toàn bộ rút lui.

Một người nạn dân nghiêng răng nghiêng lợi, hét lên: “Bắt nạt những nạn dân tay không tấc sắt như bọn ta, tính là anh hùng hảo hán gì chứ, có gan thì người lên núi, giết Ma phỉ đi.”

Vút!

Phương Tri Hành giương cung bắn tên, liền mạch lưu loát.

Phụt!

Một mũi tên xuyên thủng đầu người hét lên, hấn ngã thẳng xuống đất.

“Mẹ kiếp, không có chút mắt nhìn nào cả, ai khiến người ảo giác ta là anh hùng hảo hán hả?”

Phương Tri Hành liếm đôi môi dính máu.

Xung quanh im phăng phắc, mọi người đều không dám thở mạnh, nhìn Phương Tri Hành, vô cùng kính sợ.

Đột nhiên, Phương Tri Hành nhìn về phía một người, hỏi: “Trên đỉnh núi có bao nhiêu Ma phỉ?”

Người đó là một trong những người chạy từ trên đỉnh núi xuống, trả lời: “Không biết, Ma phỉ ẩn nấp trong rừng, yêu cầu tất cả chúng ta để lại tiền mua đường, không đưa thì chạy ra giết người, giết người xong thì biến mất không còn dấu vết.”

Phương Tri Hành nghe vậy, trầm ngâm suy nghĩ.

“Tráng sĩ, xin mời nói chuyện riêng.”

Lúc này, trên sườn dốc có một người đàn ông trung niên vẫy tay.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn, nhận ra người đó là thợ săn thôn Tiểu Ngưu mà cậu đã gặp lúc trước.

Cậu bước đến đó.

Người đàn ông trung niên nhìn Phương Tri Hành cả người đầy máu, vẻ mặt hơi căng thẳng, đưa tay làm động tác mời, liếm mặt cười nói: “Mời đi bên này, ta giới thiệu vài vị bằng hữu để tráng sĩ

làm quen.”

Phượng Tri Hành nhìn thấy có 3 người lớn tuổi tập trung dưới gốc cây cổ thụ.

Một trong số đó là lão giả thôn Tiểu Ngưu, hai người còn lại cậu chưa từng gặp.

Người đàn ông trung niên giới thiệu: “Đây là trại chủ Thủy Ngưu trại, lần này ông ấy lên thị trấn để bán quặng sắt. Vị này là thôn trưởng thôn Hắc Ngưu, trong tay ông ấy có vài xe bông vải, cần đổi lấy lương thực gấp.”

2 vị lão giả gật đầu chào, vừa nãy bọn họ đã tận mắt chứng kiến Phượng Tri Hành giết người xung quanh, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ dè chừng và kính nể.

Chương 39: Môn Phiệt

Phương Tri Hành nhìn tình hình này, liền biết bọn họ muốn hợp tác vượt qua tuyến phong tỏa của Ma phỉ.

Hỏi: “Các người biết bao nhiêu về đám Ma phỉ đó?”

Trại chủ Thủy Ngưu trại liền nói: “Đám Ma phỉ trên núi, thực ra chỉ là một đám bạo dân tụ tập thành giặc cướp, chúng biết ngọn núi này là nơi nhất định phải đi qua khi đến thị trấn Tiểu Thanh Hà, cho nên mới chặn ở đây để cướp bóc.”

Phương Tri Hành lại hỏi: “Vậy các người muốn làm thế nào?”

3 vị lão nhân nhìn nhau, thôn trưởng Tiểu Ngưu đáp: “Suy nghĩ của bọn ta là tìm thủ lĩnh Ma phỉ nói chuyện trước, không thỏa thuận được mới dùng vũ lực đột phá.”

Phương Tri Hành liền nói: “Được thôi, các người cứ đi nói chuyện trước, nếu thất bại thì ta sẽ cùng các người đột phá.”

3 vị lão nhân nghe vậy, nét mặt không khỏi căng thẳng.

Trên thực tế, bọn họ muốn kéo Phương Tri Hành cùng đi đàm phán, có một người dũng mãnh như vậy bên cạnh, có thể giúp bọn họ thêm can đảm.

Nhưng không ngờ Phương Tri Hành đã nhìn thấu ý đồ nhỏ của họ...

“Được rồi!”

3 vị lão nhân nhìn nhau, cắn răng leo lên đỉnh núi, lớn tiếng gọi: “Thủ lĩnh Ma phỉ là vị bằng hữu nào, ra ngoài nói vài câu!”

Rừng phong màu đỏ, gió thổi lay động.

Một lúc lâu sau, một giọng nói thô lỗ hung hăng vọng ra từ trong rừng, đáp lại: “Lão tử Quá Sơn Phong ở đây, có rắm mau thả.”

Trại chủ Thủy Ngưu trại chỉ nghe tiếng mà không thấy người, vội vàng chấp tay, hét rằng: “Quá Sơn Phong đại gia, mấy người bọn ta muốn qua núi, mong ngài có thể giơ cao đánh khẽ.”

Giọng nói thô lỗ im lặng một lúc rồi đáp: “Người có thể qua, tiền bạc thì phải để lại hết.”

Trại chủ Thủy Ngưu trại nói khéo: “Quá Sơn Phong đại gia, chớ hét giá trên trời, ngài đòi nhiều hơn nữa mà bọn ta không lấy ra được thì có ích gì? Thế này đi, bọn ta đã gom góp được 500 đồng tiền tặng ngài làm quà gặp mặt, hi vọng có thể kết bằng hữu, ngài thấy thế nào?”

“Hừ, 500 đồng tiền mà muốn đuổi bốn đại gia hả? Coi thường ai vậy?” Quá Sơn Phong gầm lên.

Trại chủ Thủy Ngưu trại cười gượng gạo, xoa tay nói: “500 đồng tiền cũng không ít đâu! Thời buổi này thiên tai địa biến, chiến tranh loạn lạc, mọi người đều sống không tốt cả.”

Bên phía Quá Sơn Phong im lặng một lúc, rồi đột ngột lên tiếng: “Để lại một nửa số hàng hóa các người mang theo, ta sẽ cho qua ngay lập tức.”

Đương nhiên trại chủ Thủy Ngưu trại không chịu, nghiến răng nói: “Hàng hóa ta chở là quặng sắt, người lấy hàng của ta có thể bán được tiền không? Có thể ăn được không? Thế này đi, chúng ta mỗi người lùi một bước, 800 đồng tiền thế nào?”

Quá Sơn Phong khinh miệt nói: “Con mẹ nó, ít hơn 5 đạu vàng, miễn bàn.”

5 đấu vàng tức là 5000 đồng tiền!

Lời nói này vừa thốt ra, sắc mặt trại chủ Thủy Ngưu trại lập tức trở nên khó coi.

Người trong Thủy Ngưu trại vất vả khai thác quặng, đào được vài xe quặng sắt thô, cho dù bán hết cũng chưa chắc kiếm được năm đấu vàng.

Quá Sơn Phong hét giá trên trời, rất khó để tiếp tục đàm phán với hắn.

“Quá Sơn Phong đại gia, xin chờ một lát, cho phép bọn ta bàn bạc lại.”

3 vị trưởng lão nhìn nhau, xám xịt quay trở về.

Phương Tri Hành nghe tận tại, nhìn tận mắt toàn bộ cảnh tượng ấy.

“Tên Quá Sơn Phong này, tham lam vô độ, thật sự rất quá đáng!” Trại chủ Thủy Ngưu trại phẫn nộ nói.

Thôn trưởng thôn Hắc Ngưu thở dài nặng nề nói: “Xem ra, chuyện này không thể giải quyết êm thấm được rồi, chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể xông qua thôi.”

Phương Tri Hành thấy vậy, suy nghĩ một lát, đề nghị: “Nạn dân ở đây rất đông, chúng ta có thể tập hợp tất cả nạn dân cùng nhau tấn công tuyến phong tỏa của bọn chúng, chỉ cần mở một lỗ hổng thì có thể đột phá được.”

Nghe vậy, 3 vị trưởng lão vô cùng tán thành.

Người đông sức mạnh lớn mà.

Đừng nói nhiều người như vậy, dù chỉ là một đàn heo rừng thì đám Ma phủ muốn chặn đứng toàn bộ cũng phải tốn nhiều công

sức.

Sau đó, 3 vị trưởng lão tập hợp một đám nạn dân, thuyết phục bọn họ cùng nhau vượt qua cửa ải.

“Không xông qua đó, tất cả chúng ta sẽ chết đói ở đây!”

“Mọi người đừng sợ, hãy theo bọn ta xông lên!”

“Người đông thế mạnh, chúng ta nhiều người như vậy cùng nhau hành động, Ma phỉ cũng phải e dè ba phần!”

Một đám nạn dân đã sớm đói lả, không còn lựa chọn nào khác, thấy có người dẫn đầu, đương nhiên bọn họ sẵn sàng đi theo.

Lúc này, Phương Tri Hành lại đề nghị đốn một ít củi để cháy, đốt thành đuốc, phân phát cho mỗi một nạn dân.

Nếu Ma phỉ xông đến, bọn họ sẽ dùng đuốc làm vũ khí, cùng ném về phía trước.

Mọi người đều cho rằng ý kiến này rất hay, không chỉ chi phí thấp mà ai cũng có thể tham gia.

Chưa đầy nửa tiếng, mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này, trời gần xế chiều.

Núi Phong Lâm cũng dần tối sầm lại, nhưng nhanh chóng được thắp sáng bởi từng ngọn đuốc, như những vì sao rơi xuống, nối liền thành một dải ngân hà.

Chương 40: Thủy Tặc

“Xông lên!”

Sau tiếng hô vang dội, 3 vị trưởng lão dẫn đầu tấn công.

“Xông lên đi!”

Hàng trăm người tích cực hưởng ứng, giơ cao đuốc, hò hét ầm ĩ, hùng hổ lao lên đỉnh núi.

Phương Tri Hành cũng hòa mình vào đám đông, cậu dắt lửa xông về phía trước nhưng lại cố ý đi sau đám đông.

Mọi người chạy lên đỉnh núi, tranh nhau đi về phía trước, dần dần kéo thành một hàng người rất dài.

Phương Tri Hành đi ở nửa sau đội hình, mắt nhìn đến nhìn lui.

Bỗng nhiên, cậu nhìn thấy có rất nhiều bóng người xuất hiện trên một sườn dốc, số lượng đông đúc, cả mấy chục người.

Những người này cũng quần áo rách rưới, tóc tai bù xù, nhưng người nào cũng cầm đủ loại vũ khí trong tay, có gậy gổ, có liệp đao, có cả giáo dài và cung tên, vô cùng đa dạng.

“Đại ca, làm sao đây?”

Một tên Ma phỉ chưa từng thấy cảnh tượng này, nhất thời hoảng hồn, không biết làm sao.

Trước đây, bọn chúng chặn đường cướp bóc, nạn dân thường đi từng đợt, có thể chạy đến cướp luôn hoặc bắn tên giết chết.

Nhiều như vậy cùng chạy, giống như vỡ đê vậy, cảnh tượng thực sự hơi choáng ngợp.

“Làm sao đây gì chứ, người mù à?” Quá Sơn Phong bước ra khỏi đám đông, vác theo một thanh đao lớn.

Hắn là một tráng hán cao lớn vạm vỡ, trên mặt có những vết sẹo xấu xí, ánh mắt hung dữ, vẻ mặt gớm ghiếc, miệng nhai nhồm nhoàm một miếng xương gà.

Quá Sơn Phong cười lạnh lùng: “Nghe cho kỹ, ai mang theo nhiều đồ nhất thì chúng ta sẽ cướp của người đó.”

“Tuân lệnh!”

“Đại ca anh minh!”

Đám Ma phỉ hiểu ngầm trong lòng.

Ngay lập tức, bọn họ chú ý đến đoạn đầu của hàng người dài, đó là đội xe của 3 vị lão nhân.

Có xe chở bông, xe chở da thú, xe chở quặng sắt!

Thật sự quá nổi bật, rất khó để không chú ý.

“Huynh đệ, theo ta lên!”

Quá Sơn Phong gầm lên, giơ thanh đao lao lên phía trước, đám Ma phỉ hò hét chạy theo sau.

“Ma phỉ đến rồi!”

“Chạy mau!”

Đám nạn dân hoảng sợ tột độ, co giò chạy hết sức như phát điên.

“Mau mau mau!” 3 vị lão nhân thúc giục, bánh xe quay không ngừng, tiếng lộc cộc lộc cộc vang lên.

Đột nhiên, Phương Tri Hành hét lớn: “Đừng hoảng, đợi Ma phỉ đến gần, ném đuốc cùng một lúc!”

Tiếng hét của cậu vang vọng, truyền đến tai mỗi một người.

Đám Ma phỉ cũng nghe thấy, mới hiểu ra lý do tại sao mấy tên nạn dân đều cầm đuốc, ai nấy đều không nhịn được hoảng sợ, thả chậm bước chân.

“Khốn kiếp, các người muốn nhịn đói, hay muốn ăn uống no say, ngủ với nữ nhân!”

Quá Sơn Phong tức lộn ruột, liên tục hò hét.

Lời nói của hắn lập tức có hiệu quả, đám Ma phỉ kích động phát ra những âm thanh kỳ quái giống như tiếng khỉ kêu.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng thu hẹp.

30 mét, 20 mét, 10 mét!

“Ném!”

Phương Tri Hành hét lớn, cậu ném đuốc đầu tiên..

Cùng với ánh lửa đầu tiên bùng lên, hàng trăm cây đuốc bay vọt lên giữa trời, soi sáng cả khu rừng phong rục rở.

Tách tách tách~

Những cây đuốc cắt ngang không trung, vạch ra những đường cong riêng lẻ, đập về phía đám Ma phỉ.

Bùm!

Chiếc đuốc Phương Tri Hành ném ra đập trúng một tên Ma phỉ, đập khiến đối phương nhảy dựng lên ngã lăn nhào.

Mấy tên Ma phỉ khác buộc phải ngừng đầu né tránh những cây đuốc tấn công, nhất thời có người bị đập trúng, có người né tránh được.

Nhưng càng nhiều cây đuốc rơi xuống đất cản trở đường đi của đám Ma phỉ.

Trải qua chuyện này, đám Ma phỉ mất hết phương hướng, vô cùng hỗn loạn.

“Đạch mẹ nó!”

Quá Sơn Phong nổi trận lôi đình, trơ mắt nhìn hàng trăm nạn dân chạy qua trước mắt h lẫn, bỏ h lẫn lại phía sau.

“Đưa cung đây!”

Đột nhiên, h lẫn giơ tay ra.

Một tên Ma phỉ nhanh chóng đưa một cây cung và một mũi tên cho Quá Sơn Phong...

Trại chủ Thuỷ Ngưu trại lập tức hét lên: “Phân tán, chia ra xông lên!”

Đám nạn dân nghe vậy, vội vã chạy tán loạn trong khu rừng lá phong, cảnh tượng bỗng chốc vô cùng hỗn loạn.

Quá Sơn Phong giương cung, nhắm về phía trước.

Nhưng không ngờ, mấy người nạn dân đột nhiên tản ra, vô cùng hỗn loạn, bóng người đè lên nhau, trở thành một mớ hỗn độn, khiến h lẫn không biết nên bắn người nào.

Thực ra, h lẫn muốn bắn chết Phương Tri Hành.

Chính tên Phương Tri Hành này đã lệnh cho nạn dân, nếu không có sự chỉ huy của cậu, đám nạn dân này hoàn toàn vô dụng, không hề có sức uy hiếp, chẳng phải để mặc cho đám Ma phỉ bọn họ tùy ý bắt nạt sao?

Đám đông hỗn loạn, sắc trời tối đen.

“Vù!”

Quá Sơn Phong nghiêng răng nghiêng lợi bắn bừa một mũi tên, nhưng không trúng ai càng khiến hắn càng tức giận.

“Địch mẹ nó, đuổi theo cho lão tử!”

Quá Sơn Phong một cước đá bay cây đuốc trên mặt đất, sải bước lớn lao về phía trước.

Đám Ma phỉ vội vã đuổi theo.

Đám nạn dân phía trước chạy trốn, Ma phỉ phía sau truy đuổi.

Vèo!

Bỗng chốc, một mũi tên lạnh lẽo lao đến từ bên hông, quá bất ngờ!

Quá Sơn Phong chột ngoẻo mạnh đầu xuống, bước chân dừng lại, hai mắt tròn lớn, để lộ vẻ mặt giống như nhìn thấy ma quỷ.

Mũi tên lạnh lẽo xuyên qua cổ họng hắn từ phía bên trái, xuyên ra phía bên phải.

“Lão đại?!”

Chương 41: Kẻ Vô Dụng

Đám Ma phỉ trốn mất há mồm, cực kỳ hoảng sợ.

Mũi tên này bất ngờ lao tới, khiến tất cả mọi người đều không kịp trở tay.

Bọn họ vội vàng nhìn sang bên trái, rừng phong rậm rạp, tối tăm, không ai biết kẻ bắn tên ẩn nấp ở đâu.

Lúc này, đám Ma phỉ hoảng hốt tột độ, vội vàng tìm một cái cây để trốn đằng sau.

Một lúc trôi qua, kẻ bắn tên không hề xuất hiện thêm lần nào nữa.

Vài tên Ma phỉ gan cần thận dè dặt bước ra, vừa nhìn lão Đại Quá Sơn Phong của bọn họ, hắn đã tắt thở từ lâu, chết không nhắm mắt.

Cùng lúc đó, Phương Tri Hành và những người khác đã xuống núi, bước lên một con đường lớn.

“Hahaha, chắc đám Ma phỉ đó không bao giờ nghĩ rằng chúng ta thực sự có thể xông qua được nhỉ.”

“Đúng vậy, đám Ma phỉ đó đều ngu người rồi!”

“Thật tốt quá, chúng ta có thể đến thị trấn Tiểu Thanh Hà rồi!”

“Từ bến tàu thị trấn ngồi thuyền đến quận thành, ta nghe nói có người phát cháo bên đó, còn có thể tìm được mấy công việc để kiếm tiền.”

...

Cả đám nạn dân vui mừng hớn hở, ánh mắt ảm đạm lúc trước lại le lói tia hy vọng.

3 vị lão nhân lại đến bên cạnh Phương Tri Hành.

Bọn họ hiểu rõ rằng, nếu không phải Phương Tri Hành lên kế hoạch, chỉ huy tài tình thì bọn họ không thể đột phá chốt chặn của đám Ma phỉ dễ dàng như vậy.

“Tráng sĩ thật đúng là bậc cao nhân, anh hùng thực sự!” 3 vị lão nhân cúi người vái dài, vô cùng khâm phục.

“Không cần khách sáo.” Phương Tri Hành khẽ nâng tay, nhàn nhạt nói: “Thật ra cũng không có gì, đám Ma phỉ kia chỉ là một lũ người ô hợp mà thôi.”

Cậu không chém gió.

Ban đầu, cậu chưa nắm rõ tình hình của đám Ma phỉ, nên không dám hành động vội vàng.

Khi hai bên giao đánh giáp lá cà, cậu mới chắc chắn rằng đám Ma phỉ ngay cả rắm cũng không phải.

Tên thủ lĩnh Ma phỉ Quá Sơn Phong kia chỉ là một mãng phu, ngoài chuyện giận sôi máu vì bản thân vô dụng, thực ra cũng không có tài cán gì, cuối cùng bị cậu bắn chết bằng một mũi tên.

Kỹ năng bộc phát · Khúc Xạ!

Thật sự rất hữu ích, có thể dùng để đánh lừa kẻ thù.

Quá Sơn Phong đến chết cũng không biết rằng, thực ra mũi tên bắn chết hắn được bắn từ phía chính diện.

Nói tóm lại, nếu một mình cậu xông thẳng vào, chắc cũng

không có chuyện gì lớn.

Phường Tri Hành nhìn sắc trời, hỏi: “Còn bao xa nữa đến thị trấn Thanh Hà của chúng ta?”

Thôn trưởng thôn Hắc Ngưu trả lời: “Không xa lắm, khoảng chừng 12, 13 dặm.”

Trong lòng Phường Tri Hành nhanh chóng hiểu ra, không hề nghi ngờ, tiếp tục tiến về phía trước.

Không lâu sau, một ngã ba xuất hiện phía trước, bên cạnh có một bảng chỉ đường.

Nhìn thấy cảnh này, Phường Tri Hành lập tức nhận ra, thị trấn Tiểu Thanh Hà chính là con đường giao thông trọng yếu nối liền toàn bộ rặng núi Phục Ngưu.

Nếu có người muốn rời khỏi núi, trạm đầu tiên chính là thị trấn Tiểu Thanh Hà.

Phường Tri Hành nhìn bảng chỉ đường, nhìn quanh mọi người rồi hỏi: “Có ai biết chữ không?”

Mọi người nhìn nhau, người nhìn ta ta nhìn người, thế mà không có người nào đứng ra.

Phường Tri Hành hiểu ra, hơi thất vọng.

Cậu từng cho rằng mình có thể tìm được một người biết chữ để dạy cậu đọc sách, nhưng cậu đã đánh giá cao trình độ văn hóa của đám thôn phu sơn dã này.

Khi giáo dục chưa được phổ cập, chữ viết trở thành một thứ độc quyền chỉ được nắm giữ bởi người thuộc tầng lớp đặc biệt.

Mọi người nhanh chóng vượt qua ngã ba rồi đi về phía trước thêm vài dặm.

Bỗng nhiên, phía cuối con đường chìm trong bóng đêm, một vật sáng xuất hiện.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn, lơ mờ thấy một cụm kiến trúc, ngôi xanh tường trắng, còn có mấy chỗ lầu cao.

“Đến rồi, đó chính là thị trấn Tiểu Thanh Hà!”

Đi càng lúc càng đến gần.

Phương Tri Hành nhanh chóng thấy rõ thị trấn Tiểu Thanh Hà, nhà cửa ở khắp nơi, đá xanh trải đường.

Những ngôi nhà đó không phải nhà tường đất hay nhà tranh.

Mà là một kiến trúc được kết hợp giữa đá và gỗ, rường cột chạm trổ, lộ ra vẻ cổ kính và trang nhã.

Sự tương phản giữa thị trấn và thôn xóm rất rõ nét, giống như hai thế giới, hoàn toàn khác biệt.

“Đây là thị trấn à, cũng được đấy chứ!”

Tế Cầu ngẩng đầu lên, hếch cái mũi, ngửi thấy mùi thịt nướng đầy vị hương liệu thoang thoảng lan tỏa trong không khí, nó không kìm lòng được mà vênh đuôi, lắc qua lắc lại, thềm thường trong lòng.

Phương Tri Hành âm thầm gật đầu, truyền âm: “Tế Cầu, mau nhìn mấy tòa lầu cao ngôi lưu ly kia, có phải có cảm khác như đang mơ về thời Đại Đường không hả?”

“Mơ về thời Đại Đường?”

Tế Cầu không đồng tình, phản nản: “Đáng tiếc là vào thời cuối Đại Đường mắc dịch đó, núi sông chia cắt, bách tính chịu cảnh loạn lạc, ly biệt quê hương, mệnh như sâu kiến, tiếng kêu than vang dậy khắp trời đất.”

Nó cảm thán một cách chững chạc đàng hoàng: “Haizz, câu kia nói thế nào nhỉ? Nước hưng thịnh thì bách tính khổ, nước mất thì bách tính cũng khổ.”

Chương 42: Hủy Ước

“Hừ, bách tính chẳng là cái khỉ gì cả!”

Phương Tri Hành bữu môi, ra vẻ rất khinh thường, biểu cảm không thay đổi và nói: “Tao nói cho mày biết, cho dù là thịnh thế hay loạn thế thì những người ở tầng dưới cùng mãi mãi chịu khổ, nghèo rớt mồng tơi, thân bất do kỷ.”

Tương tự, bất kể là vào thời thịnh thế hay loạn thế, luôn có những người nắm giữ quyền thế và phú quý ngật trời, lật tay hô mây trở tay gọi mưa, hưởng thụ cuộc sống sung sướng vô tận.

Cậu nhìn sang nơi phồn hoa nhất trong thị trấn, hơi nheo mắt lại: “Nếu đường đã đóng băng, xương đã cứng, nhất định sẽ có ‘nhà giàu có rượu thịt để ôi’! Mục tiêu của chúng ta là trở thành ‘nhà giàu có rượu thịt để ôi’ kia.”

Nghe xong lời này, Tế Cầu nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Phương Tri Hành là một người thực tế cực độ, cảm xúc ổn định và không quá đa sầu đa cảm.

Đám người tràn vào trong trấn.

Phóng tầm mắt nhìn tới, hai con đường “chữ thập nghiêng” giao thoa, chia cắt toàn bộ thị trấn thành bốn khu vực không đều nhau.

Ngay khu vực nằm ở phía Đông bị ngăn cách bởi một bức tường cao, những tòa kiến trúc phía sau bức tường trông khá hoa lệ và hùng vĩ, hơn hẳn ba khu vực còn lại, có thể thấy khu vực này

là nơi tập trung của những người giàu có.

Các nạn dân vẫn đi không ngừng, chen lấn mà đi vào, đi thẳng qua các đường lớn.

Ngay cuối ngã tư đường có một con sông lớn tên là sông Tiểu Thanh Hà.

Dù được gọi là sông Tiểu Thanh Hà, kỳ thực nó không hề nhỏ chút nào, độ rộng của sông cũng phải bốn năm mươi mét.

Bên bờ sông có xây một bến tàu.

Trên dòng sông nước cuồn cuộn dâng cao, rất nhiều thuyền có mái che và thuyền trúc tập trung, xếp san sát nhau.

Ngoài ra, còn có ba chiếc thuyền lớn.

Mỗi con thuyền đều treo đèn lồng, đung đưa theo gió, chiếu lên mặt sông lấp lánh.

Đêm đã buông xuống từ lâu nhưng vẫn còn rất nhiều người làm công đang bốc dỡ hàng hóa, trông rất bận rộn.

“Nhanh lên, chúng ta đi ra bến tàu!”

Đa số các nạn dân tranh nhau đổ xô về bến tàu, trong mắt ánh lên tia hy vọng nào đó.

Thấy cảnh này, Phương Tri Hành không khỏi thắc mắc: “Bọn họ muốn đi thuyền đến đâu vậy?”

“Ra bên ngoài!”

Chủ của trại Thủy Ngưu đáp lại: “Thật ra, thị trấn Tiểu Thanh Hà chỉ là một điểm chuyển tiếp, từ nơi này xuất phát, đi thuyền nửa ngày là có thể rời khỏi rặng núi Phục Ngưu, đi ra bên ngoài.”

“Đúng vậy!”

Trưởng thôn Tiểu Ngưu gật đầu lia lịa: “Những ngày này, các nạn dân ở trong rừng núi Phục Ngưu đã không còn đường sống, bọn họ không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ đành rời đi. Bên ngoài ngọn núi lớn có đất đai phì nhiêu, có thành thị trù phú, còn có quận thành Thanh Hà.”

Trưởng thôn Hắc Ngưu tán đồng, thở dài: “Ta nghe nói người trong quận thành ca hát hàng đêm, sống trong vàng son nhung lụa, xưa nay chưa từng đói ăn mặc rách. Những nạn dân chạy tới đó, cho dù là nhặt được chút cơm thừa canh cặn cũng có thể sống sót được.”

Phương Tri Hành chợt hiểu ra, gật đầu nói: “Mọi người không cần rời khỏi thị trấn ư? Đêm nay ở đâu vậy?”

Chủ trại Thủy Ngưu cho biết: “Trên thị trấn có một nhà nghỉ, chỗ ở tương đối lớn, chi phí thấp, mỗi lần bọn ta tới thị trấn bán hàng, đều sẽ đến nơi đó tá túc.”

Ba vị lão nhân đi trước dẫn đường.

Không bao lâu, một nhóm người đã tới trước một tòa đại viện thấp bé.

Phương Tri Hành ngẩng nhìn đại viện một chút, bên ngoài cổng không treo tấm bảng nào, cũng không xây dựng cổng tò vò, nhìn bề ngoài trông không giống một quán trọ chút nào.

“Hoan nghênh, hoan nghênh.”

Một đôi vợ chồng trung niên bước ra, mặt nở nụ cười.

“Ông chủ, bà chủ.”

Chủ trại Thủy Ngưu tươi cười chào hỏi: “Dạo gần đây việc

làm ăn thế nào? Giá phòng không tăng đó chứ?”

Ông chủ dang tay, cười nói: “Haizz, cuộc sống càng ngày càng khó khăn, giá phòng vẫn như cũ, không tăng, có điều tiền ăn thì...”

Chủ trại Thủy Ngưu hiểu ra, cười nói: “Không sao cả, bọn ta có mang theo lương khô.”

Ông chủ nhanh nhẩu nói: “Tốt tốt tốt, mời vào trong.”

Một nhóm người bước vào cổng, băng qua sân vườn rồi tiến vào một gian phòng rất rộng rãi.

Phương Tri Hành vừa đến trước cửa, mùi phân và nước tiểu nồng nặc xộc thẳng vào mũi khiến cậu vô thức nhíu chặt hàng mày.

Không gian trong phòng rất lớn, còn lớn hơn cả một sân bóng rổ nhưng nó không có cái giường nào.

Trên mặt đất có phủ một lớp rơm rạ.

Ngay lúc này, trong phòng có hơn trăm con người, phần lớn là các nạn dân bản thổ, nam nữ già trẻ gì cũng có.

Có người nằm ngủ, có người ngồi trên mặt đất.

Bên trong góc có tiếng trẻ con khóc lớn, người phụ nữ không thể không quay mặt về phía bức tường, cởi nút áo và cho con bú.

Ông chủ cười nói: “Mời vào mời vào, phòng này chắc chắn đủ chỗ cho các người ở lại.”

Chủ trại Thủy Ngưu không hề kén chọn, gật đầu nói: “Không sao, bọn ta chen chúc tí là được.”

Một nhóm người nối đuôi nhau đi vào phòng.

Phương Tri Hành không hề nhúc nhích, cậu nghiêng đầu hỏi ông chủ: “Chỗ của ông có phòng đơn không?”

Chương 43: Ứng tuyển

Ông chủ không khỏi phấn khích, nói liền: “Có những giá phòng hơi đắt, một đêm là bốn mươi lăm đồng tiền!”

Phượng Tri Hành đáp: “Dẫn ta tới một gian phòng sạch sẽ chút.”

“Được được được, mời đi bên này.”

Ông chủ nhướng mày vui mừng, trong nháy mắt ông trở nên vô cùng nhiệt tình, cúi đầu khom lưng dẫn đường cho Phượng Tri Hành.

Một lát sau, ông chủ đã dẫn Phượng Tri Hành tiến vào một phòng khách đơn.

Phượng Tri Hành quan sát căn phòng, không gian khá nhỏ, chỉ có một cái giường, trên giường có cái gối và chăn đệm.

“Khách quan, ngài hài lòng không? Nếu vẫn chưa hài lòng, ta đổi gian khác cho ngài, có điều kiểu dáng đều tương tự như thế này, không khá hơn chút nào và cũng không kém hơn bao nhiêu.”

Ông chủ xoa xoa hai bàn tay, cười xòa.

Phượng Tri Hành gật đầu, lại hỏi: “Ta có thể mượn dùng nhà bếp của ông nấu cơm không?”

Ông chủ gật đầu: “Tất nhiên là được, có điều phải thu phí củi lửa, một bó củi là một đồng tiền, nước miễn phí.”

Phượng Tri Hành không gì không thể.

Tiếp đó, cậu đi vào nhà bếp, nhóm lửa nấu cơm, ăn no nê rồi còn cho con lừa ăn nữa, lúc này cậu mới về phòng đi ngủ.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Đến sáng sớm hôm sau, Phương Tri Hành đang ngủ say thì bị một trận huyền não đánh thức.

Cậu đứng dậy mở cửa, thấy trời bên ngoài vẫn tờ mờ sáng, sương mù giăng lối.

Trong sân có nhiều nạn dân đang đi lại, nhao nhao rời khỏi nhà nghỉ này.

Ba vị lão nhân cũng trong số đó, người nào người nấy tự dẫn đội xe rời đi.

Phương Tri Hành ngáp to, quay về giường nằm ngủ thêm một lát nữa, cho đến khi trời sáng hẳn mới rời khỏi giường.

Tế Cầu nhảy lên giường, ngồi xồm trước mặt Phương Tri Hành, hỏi: “Tiếp theo mày có dự định gì?”

Đối với chuyện này, Phương Tri Hành đã sớm có dự tính trong lòng, đáp: “Thu thập thông tin trước đã, chúng ta hiểu quá ít về thế giới này.”

“Ừm, lập kế hoạch trước rồi hành động sau!”

Tế Cầu hiển nhiên cũng nghĩ như vậy.

Nội tâm nó luôn mong mỗi, thế giới này là một thế giới tu tiên.

Như vậy, một ngày nào đó trong tương lai nó sẽ có cơ hội hóa thành hình người, trở lại làm hot boy một lần nữa!”

“Hóa thành hình...”

Tế Cẩu không khỏi miên man bất định, làm chó cũng biết mơ mộng chứ bộ.

Một người một chó ăn xong điếm tâm, đi ra khỏi nhà nghỉ, tản bộ trên đường lớn.

Gần như ngay lập tức, cậu nhìn thấy ở góc đường có bày mấy quầy hàng bán bữa sáng như: Mân thầu, bánh bao, sữa đậu nành, cháo loãng, chỉ không có bán bánh quẩy và tào phớ.

Phương Tri Hành nhích lại gần, tiếng thực khách nghị luận truyền đến bên tai cậu.

“Haizz, trước kia mua ba cái mân thầu chỉ tốn 1 đồng tiền, bây giờ phải mất 3 đồng tiền mới mua được một cái mân thầu.”

“Lương thực càng ngày càng đắt, lương thực trong nhà ta sắp ăn hết rồi, mua không nổi nữa!”

“Ta đã sớm nhắc nhở người rồi, tranh thủ dự trữ lương thực, thuốc men, trước mắt, những thứ này chính là tiền tệ loại mạnh.”

...

Phương Tri Hành đang nghe ngóng, bỗng từ xa truyền đến tiếng kêu thảm.

Cả đám người đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Thì thấy trên đường lớn, năm sáu người đang quỳên đâm cước đá lên một nạn dân có bộ dạng rách rưới.

“Đại ca, xin hãy tha mạng, ta đói quá, ta không có ăn trộm đồ, nửa cái mân thầu này rơi trên mặt đất, ta nhặt được...”

Nạn dân đó ngã trên mặt đất, tay nắm chặt lấy nửa cái mân thầu, kêu rên cầu xin tha mạng.

Nhưng đều vô ích.

Không lâu sau, nạn dân kia lại bị đánh thương tích đầy mình, chết ngay tại chỗ, bị ném xác xuống sông cho cá ăn.

“Haizz, lại thêm một kẻ trộm đồ, đáng đời bị đánh chết!”

Một thực khách đã quá quen với điều này, thay vì tỏ ra thông cảm, hẳn lại cảm thấy vui mừng trên sự bất hạnh của người khác.

“Đám nạn dân chó má này, cả đám kéo nhau chạy hết sang chỗ chúng ta.”

Một thực khách khác với vẻ mặt đầy sự oán giận: “Đám nạn dân chạy đến chỗ chúng ta, xin ăn khắp nơi, đi ị đi tiểu đầy đường, ghê tởm chết đi được!”

“Hừ, đáng lẽ nên giết hết bọn họ!” Có người hòa theo.

Một vị lão giả vuốt râu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chúng ta nhất định phải xin chỉ thị của ‘lý chính’, nhanh chóng đuổi những nạn dân này đi.”

Lý chính là một quan hàm, tương đương với trưởng trấn hoặc trưởng làng.

Lý chính của thị trấn Tiểu Thanh Hà chắc hẳn là quan địa phương lớn nhất ở đây.

Phương Tri Hành nghe xong, trong lòng dấy lên nhiều cảm xúc lẫn lộn.

Tế Cầu truyền âm: “Mày nghe xem, không ai thông cảm cho nạn dân cả.”

Phương Tri Hành cười lạnh lùng: “Mày học lại lịch sử đi, chẳng phải xã hội cổ đại đều như vậy hay sao? Đừng dùng ‘tam quan’ của người hiện đại để quan sát và lý giải thế giới này, quả

thật đa số người ở đây đều rất ngu muội và vô tri.”

Tế Cầu không cách nào phủ nhận được điểm này.

Thái bình thịnh thế mà còn có nam trộm cắp, gái mại dâm chứ đừng nói đến niên đại mất mùa đói kém?

Lúc này, cậu chú ý tới một người, một nam tử trung niên có vóc dáng vô cùng cường tráng, đầu cạo trọc, râu quai nón, cao hơn 1m85, cơ bắp cuồn cuộn, dung mạo cực giống Lỗ Trí Thâm.

Chương 44: Tán gẫu

Mấy người vừa tham gia đánh đập nạn dân đã chết nọ, sau khi vứt xác hẳn xong, bọn họ vây quanh gã đại hán đầu trọc, kẻ nào kẻ nấy đều cúi đầu khom lưng, như tiểu đệ bái kiến đại ca xã hội đen vậy.

Tế Cầu lập tức truyền âm: “Gã kia chắc là đầu sỏ.”

Phương Tri Hành cũng chú ý đến gã đầu trọc nọ.

Không cần cậu hỏi thăm, những người gần đó lập tức xì xào bàn tán, nghị luận về hắn.

“Cẩn thận chút, vị kia chính là đại gia của Trần gia!”

“Trần gia là thủ phủ của thị trấn Tiểu Thanh Hà chúng ta, gia tài bạc triệu, gia chủ Trần lão gia túc trí đa mưu, giỏi về kinh thương quản lý tài sản, con trai của ông ta là Trần đại gia võ nghệ cao cường, nghe nói hắn là đệ tử chính thức của ‘Hắc Hồ môn’ đó.”

“Đúng đúng, Trần đại gia đã bái môn chủ của ‘Hắc Hồ môn’ làm thầy, luyện võ nhiều năm, có sức mạnh cực lớn. Ta đã tận mắt chứng kiến hắn nhổ cây liễu rũ và giết chết một con bò bằng một quyền.”

...

“Luyện võ!”

Phương Tri Hành và Tế Cầu liếc nhìn nhau.

Tế Cầu hơi hoảng hốt, trợn trừng cặp mắt cú, nói: “Không

phải chứ, chẳng lẽ đây là một thế giới mà võ đạo hưng thịnh ư?”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, quay người nhìn sang vị đại thúc trung niên đang ngồi trên bậc thang hút tẩu thuốc, vừa cười vừa hỏi: “Đại thúc, hỏi thúc một chuyện được không?”

Đại thúc trung niên nhả một ngụm khói, ánh mắt dò xét nhìn Phương Tri Hành, thấy cậu mặc quần áo rách rưới, tóc tai bù xù, trên người có mùi thôn dân núi rừng tầm thường, vẻ mặt hẩn lập tức lộ rõ sự chán ghét và xem thường.

Hắn cứ thế hút thuốc, như thể không nghe thấy câu hỏi của Phương Tri Hành, không thèm để ý đến cậu.

Thấy thế, Phương Tri Hành máu nóng bốc lên não, nụ cười trên mặt vẫn giữ nguyên, móc một đồng tiền từ trong túi ra đưa cho hắn.

“Đại thúc, ta chỉ hỏi thăm một chuyện, sẽ không chiếm nhiều thời gian của thúc đâu.” Phương Tri Hành thành khẩn nói.

Đại thúc trung niên vừa thấy thông bảo, vội đưa tay ra chớp lấy, nhét vào trong lồng ngực, lãnh đạm đáp lại: “Người hỏi đi.”

Phương Tri Hành lập tức hỏi: “Thúc có nghe nói đến tiên nhân chưa?”

“Ai cơ?”

Đại thúc trung niên ngơ ra: “Tươi Nhân*? Người đang nói đến ‘tộc Tươi Nhân’ ở phương Bắc à?”

*Chỗ này ông chú kia nghe nhầm: Phương Tri Hành nói là ‘tiên nhân (Xiānrén), kiểu như người tu tiên nhưng ông kia lại hiểu thành ‘tươi nhân’(xiānrén) 1 tộc người ở phía Bắc.

Phương Tri Hành nghe vậy, vội vàng đổi cách hỏi khác: “Ngài

biết loại người mạnh nhất là ai không?”

Đại thúc trung niên đáp: “Đương nhiên là ‘Thiên Nhân’, bọn họ cao cao tại thượng, không gì làm không được.”

“Thiên Nhân?!”

Phương Tri Hành và Tế Cửu đều kích động, cho rằng Thiên Nhân có thể chính là thần tiên, chỉ là cách nói khác biệt mà thôi.

Cậu lại hỏi: “Thiên Nhân, có phải thông qua tu hành để đạt tới một cảnh giới cực cao không?”

“Người đang nói về thứ gì vậy?”

Đại thúc trung niên càng lúc càng mất kiên nhẫn: “Thiên Nhân bẩm sinh đã quyền quý rồi, cái gì mà tu luyện với không tu luyện.”

Nói xong, hắn đứng dậy, mặc kệ Phương Tri Hành, cứ thế bỏ đi.

“Thằng báo đời này thật thiếu đánh mà.”

Tế Cửu nhìn chằm chằm ông chú trung niên có vẻ mặt ngạo mạn, ánh mắt rất khinh miệt, hận không thể cắn ông ta một phát.

Chỉ cần bị nó cắn một ngụm, gừ gừ!

Phương Tri Hành nhìn theo ông chú trung niên kiêu ngạo bước đi, hơi trầm ngâm, không nhanh không chậm đi theo.

Tế Cửu thấy thế nghi hoặc truyền âm nói: “Mày theo dõi thằng cha này làm gì?”

Phương Tri Hành trả lời: “Thằng cha này là một người lười biếng, vừa nhìn là biết chơi bời lêu lổng, hết ăn lại nằm. Người như ông ta chỉ cần có tiền, nhất định sẽ đi nói chuyện phiếm, chơi bời ở nơi đông người.”

Trong lòng Tế Cửu khó hiểu, không tin cho lắm, kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nói: “Mày khẳng định?”

Phượng Tri Hành liếc Tế Cửu, nói thẳng: “Mày không phải là người như thế à?”

“...”

Thế là một người một chó yên lặng theo đuôi.

Không bao lâu, ông chú trung niên thông thả rẽ vào một con hẻm sâu, đi vào trong một lát, phía trước đột ngột xuất hiện một quán trà đơn sơ.

Vị trí quán trà này hơi hẻo lánh, không phải người địa phương, chỉ sợ không tìm thấy.

Ông chú trung niên ngâm nga một khúc hát ngắn, bước đi thông thả tiến vào quán trà, tìm bàn trống ngồi xuống.

Quán trà không lớn, chỉ có bảy tám cái bàn, hơn mười người khách.

Chỉ thấy ông chú trung niên thềm không nhìn ai, vung tay áo tiêu sái, búng tay, bắn bay đồng tiền mà Phượng Tri Hành đưa cho ông ta.

Đồng tiền chuyển động tròn trong không trung, rơi trên bàn, phát ra tiếng leng keng trong trẻo.

Chỉ một thoáng, những người khác trong quán trà bị tiếng vang này thu hút, đều quay đầu lại.

Một người cười nói: “Khổng Nhị Lãng, ông kiếm tiền ở đâu vậy? Không phải ông lại đi trộm đồ của người ta đó chứ?”

Khổng Nhị Lãng lập tức mở to hai mắt, quát lớn nói: “Nói hươu nói vượn, sao người vô duyên vô cớ vậy bắn sự trong sạch của

người khác chứ? Tiền này ta kiếm dựa vào bản lĩnh đấy!”

Chương 45: Học Chữ

Lời này vừa nói ra!

Mọi người kim lòng không đậu cười vang, trong ngoài quán trà tràn ngập không khí vui vẻ.

Tình cảnh này...

Tế Cầu hoàn toàn cạn lời, không muốn phục cũng phải phục.

Má nó, đầu óc Phương Tri Hành xoay chuyển rất nhanh, người khác vừa lau mông, thẳng ranh này đã biết đi phân gì.

Tế Cầu nghĩ đến điều này, cả người không được tự nhiên, càng nhìn Phương Tri Hành càng cảm thấy chán ghét.

Khổng Nhị Lãng hất cằm, kêu to: “Ông chủ, một bình trà!”

Ông chủ xách một bình trà nóng, một cái bát trà lớn, đặt lên bàn rồi thu đồng tiền.

Khổng Nhị Lãng uống trà của mình, không coi ai ra gì, hồn nhiên không chú ý tới Phương Tri Hành cũng đã vào quán trà, ngồi ở bàn ngay góc tường.

Lúc này, người trong quán trà đã bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Nghe nói gì chưa, Trần lão gia lại muốn nạp một tiểu thiếp.”

“Cái gì, lại cưới một người nữa?!”

“Trời mẹ ơi, đây là người thứ mấy rồi?”

“Người thứ chín!”

“Năm nay Trần lão gia bảy mươi hai rồi nhỉ, thật sự là càng già càng dẻo dai!”

Mọi người sôi nổi, nhiệt tình hóng chuyện của nhà giàu nhất thị trấn.

Khổng Nhị Lăng đột nhiên cười khẩy nói: “Các người biết cái gì, Trần lão gia liên tiếp cưới chín thê thiếp, cũng không phải bởi vì ông ta càng già càng dẻo dai.”

Mọi người quay đầu lại, la hét ầm ĩ nói: “Chu choa, vậy người biết nhiều đúng không, thế người nói xem là tại sao?”

Khổng Nhị Lăng cố tình ngậm miệng không nói, thản nhiên uống trà.

Thấy thế, có người đưa qua một cái mâm, phía trên có năm sáu hạt đậu phộng đã bóc vỏ ăn còn sót lại.

Khổng Nhị Lăng nhất thời lộ ra nụ cười, bốc lên một hạt đậu phộng đưa vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Chậc, các người chỉ biết một mà không biết hai, thật ra Trần lão gia có nỗi khổ không nói ra.”

Người tặng đậu phộng nói: “Trần gia có vô số tài sản, Trần lão gia có thể có nỗi khổ gì?”

Khổng Nhị Lăng tặc lưỡi nói: “Chẳng lẽ các người không chú ý tới à, Trần lão gia chỉ có một đứa con chính là Trần đại gia, tuy Trần đại gia cũng đã cưới ba thê thiếp nhưng hẳn không có nỗi một đứa con?”

Sắc mặt mọi người biến đổi.

Bất hiểu có ba tội, không có đời sau là tội lớn nhất!

Thật ra mọi người đã chú ý tới chuyện Trần đại gia không có

đời sau từ lâu, còn truyền ra không ít tin đồn.

Có người nhỏ giọng nói thầm nói: “Nói đúng đó, chẳng lẽ Trần đại gia kia có bệnh gì không tiện nói ra hả?”

Một người khác tặc lưỡi nói: “Không thể nào, Trần đại gia là người tập võ, thân thể khoẻ mạnh, từng một quyền đánh chết một con trâu mà không sinh được con á?”

Rất nhanh đã có người suy đoán: “Có khi nào là bởi vì hắn tu luyện kỳ công nào đó không? Ta nghe nói, người tu luyện <Đồng tử công> là không được gần nữ sắc.”

“Người ngốc à!”

Lập tức, một người khác phản bác nói: “Nếu Trần đại gia không gần được nữ sắc, vậy hắn lấy cưới ba thê thiếp làm gì?”

“Đúng rồi.”

Một người phụ họa nói: “Trần đại gia là đệ tử của Hắc Hồ môn, tuyệt học là của Hắc Hồ môn là &LTH;ắc hồ công>, ta chưa nghe nói võ công này có kiêng kị gì!”

Lúc này, một ông cụ với chòm râu dê cắn hạt dưa nói: “Cháu của ta cũng là luyện võ, bá môn hạ của ‘Thiết Chưởng - Trình Thiên Ân’. Thăng nhóc đó từng nói với ta, luyện võ không có nhiều kiêng kị như vậy, có thể cưới vợ sinh con bình thường.”

Mọi người sôi nổi, nói không ra một nguyên nhân, cuối cùng đều nhìn Khổng Nhị Lãng.

Lúc này, Khổng Nhị Lãng ăn hết một hạt đậu phộng cuối cùng, chậm rãi lấy ra tẩu thuốc, đập tàn thuốc vào chân bàn.

Sau đó ông ta đập không ngừng, đập không ngừng, cách cách vang dội.

Mọi người nhanh chóng phát hiện, Khổng Nhị Lãng không có sợi thuốc lá.

Trong nhất thời mọi người nhìn nhau cạn lời.

Ông cụ với chòm râu dê thở dài, lấy ra một dúm sợi thuốc lá từ trong túi thuốc của mình.

Khổng Nhị Lãng vui mừng quá đổi, vội vàng đứng dậy nhận lấy, vui vẻ rít một hơi, nuốt mây phun sương, vẻ mặt hưởng thụ.

Lúc này ông ta mới mở miệng nói: “Đại nương của ta làm giúp việc cho Trần gia, bà ấy nói cho ta biết, trước giờ Trần đại gia chưa từng qua đêm ở chỗ ba thê thiếp.”

Mọi người không khỏi kinh ngạc, có người cũng đã nghĩ tới cái gì, tặc lưỡi nói: “Chẳng lẽ tin đồn kia là thật?”

Khổng Nhị Lãng cười he he nói: “Trần đại gia thích luyện võ, hẳn nuôi bốn nô tài bồi luyện, đại nương ta nói mỗi ngày Trần đại gia đều ở cùng bốn nô tài kia như keo như sơn.”

Trong thế giới nhất thời vang lên tiếng kinh ngạc.

Trên phố đã nghe đồn từ lâu, Trần đại gia có sở thích đặc biệt. (chỉ người đồng tính luyện ái) Dựa theo lời nói của Khổng Nhị Lãng, dường như là sự thật!

Bát quái này quá mức bùng nổ, quán trà nháy mắt sôi trào.

“Có ý gì, Trần đại gia thích nam nhân, ông ta ngủ với nam nhân?”

Có người ngây thơ không biết, ngạc nhiên nói: “Nam nhân và nam nhân ngủ như thế nào?”

Lập tức, có người cầm lấy hai chiếc đĩa, gõ vào nhau, he he cười nói: “Hiểu chưa?”

Người không hiểu nhìn với vẻ mặt ngờ ngác, người hiểu thì cười ý vị sâu xa.

Chương 46: Công Pháp

Phương Tri Hành lắng nghe một cách tỉ mỉ, đột nhiên giơ tay lên, nói: “Ông chủ, lấy một mâm đậu phộng.”

“Có ngay!”

Ông chủ nhanh tay bưng tới một mâm đậu phộng, cười nói: “Rất vinh hạnh được ngài lui tới, năm đồng tiền.”

Phương Tri Hành không nhanh không chậm móc tiền, đồng thời ý bảo ông chủ nghiêng tai lại đây.

Ông chủ thấy thế, ngẫm hiểu, cúi xuống.

Phương Tri Hành hỏi: “Vừa nãy bọn họ nhắc tới ‘Hắc Hồ môn’ là nơi nào của thị trấn?”

Ông chủ cười nói: “Hắc Hồ môn không phải trên thị trấn, ở quận thành Thanh Hà cơ.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, lại hỏi: “Vừa rồi ông cụ đó nhắc tới ‘Thiết Chương - Trình Thiên Ân’ hẳn ở đâu?”

Ông chủ không khỏi cẩn thận đánh giá Phương Tri Hành, trả lời: “Trình đại hiệp ở phía tây thị trấn, nhà của ngài ấy là đại viện tường trắng, trước cửa bày hai con sư tử bằng đá, ngay cửa trồng một cây chuối tây.”

Hắn nói đến đây, không nhịn được hỏi: “Thế nào, người cũng muốn bái sư học võ?”

Chương 29: Quán lực

Phương Tri Hành hỏi ngược lại: “Trừ học võ, còn có phương pháp khác để người ta trở nên lợi hại không?”

Ông chủ suy nghĩ một lát, cười hì hì nói: “Đúng là không có.”

Phương Tri Hành nhú mày, truy hỏi: “Nếu ta muốn làm quan thì phải làm thế nào?”

“Cái gì, làm quan?”

Ông chủ bất giác cười, nhìn Phương Tri Hành giống như tên ngốc: “Ha hã, chỉ có môn phiệt đệ tử mới có thể làm quan, người phải không?”

Môn phiệt!!

Danh môn vọng tộc làm quan nhiều thế hệ, lại gọi là dòng dõi, y quan, thế tộc, sĩ tộc, thế tộc, thế gia, cự thất v.v....!

Phương Tri Hành đã hiểu, cấp bậc của thế giới này nghiêm ngặt, người thường không làm quan được.

Sinh làm dân đen, chết làm con kiến!

Mà môn phiệt thế gia giống như mặt trời mặt trăng ngôi sao, cao cao tại thượng, nằm trong tay mọi thứ!

Một lát sau...

Phương Tri Hành rời khỏi quán trà, đi về hướng phía tây, quanh đi quẩn lại.

Đột nhiên, cậu nhìn thấy một cây chuối tây, nhánh cây rất thô, lá cây rất lớn, tán cây vươn lên trời, giống một con chim đang giang cánh bay lên, tự do mà tráng lệ.

Cậu đến gần, một bức tường trắng ánh vào mi mắt.

Phương Tri Hành lập tức nhìn thấy một cánh cửa lớn được sơn màu đỏ, hai đầu sư tử bằng đá kiêu ngạo đứng thẳng ở cửa, uy phong lẫm lẫm.

Cửa lớn đóng chặt.

“Hê!”

“Ha!”

Phương Tri Hành nghe thấy trong viện truyền ra tiếng hô, cậu đi đến trước cửa, xuyên qua khe cửa nhìn vào.

Trong viện là một vùng đất cát, bày một hàng cọc người gổ.

Lúc này đang có năm thiếu niên để trần nửa thân trên, quỳ rạp trên mặt đất tập chống đẩy, đổ đầy mồ hôi.

Phương Tri Hành thấy thế, đã biết bản thân tìm đúng nơi.

Cạch cạch!

Cậu giơ tay gõ cửa.

Không bao lâu, cửa lớn mở ra, một thiếu niên đầu đầy mồ hôi nhô đầu ra, khỏe mạnh kháu khỉnh, hắt ánh mắt nhìn Phương Tri Hành rồi quát lớn: “Ăn xin hôi hám, ngươi muốn làm gì? Cút đi, nơi này không có cơm thừa cho ngươi!”

Phương Tri Hành trừng mắt, trầm giọng nói: “Ta không phải ăn mày, ta tìm đến Trình đại hiệp.”

Thiếu niên bị ánh mắt hung ác của Phương Tri Hành làm hoảng sợ, kêu lên: “Ngươi, ngươi chờ đó.”

Rồi hắn xoay người chạy đi.

Không bao lâu, hắn vòng về, mở cửa ra hô: “Vào đi, sư phụ

muốn gặp người.”

Phương Tri Hành bước vào cửa, vừa ngẩng đầu cậu đã nhìn thấy một nam tử đứng dưới mái hiên, dáng người hần cao gầy tóc dài, hai tóc mai hoa râu, xương gò má nhô lên, trên khuôn mặt tái nhợt mang theo nếp nhăn rất sâu, trong tay cầm một cái hồ lô.

“Dường như người này có bệnh.”

Tế Cửu nghĩ thấy mùi thuốc đông y rất nồng.

Phương Tri Hành cũng nghĩ thấy, cậu cẩn thận quan sát Trình Thiên Ân, phát hiện hần thở dốc quá mức nặng nề, mặt trắng như tờ giấy, dáng người gầy nhom, thậm chí hơi yếu đuối, nhìn thế nào cũng không giống hạng người võ nghệ cao cường.

Phương Tri Hành đi lên trước, chấp tay nói: “Vãn bối Phương Tri Hành, bái kiến Trình đại hiệp.”

Trình Thiên Ân nhìn Phương Tri Hành, vừa muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên bịt miệng.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ!”

Một trận ho khan kịch liệt qua đi, trên mặt Trình Thiên Ân chợt đỏ bừng khác thường, hần hòa hoãn một lát mới hỏi: “Tìm ta có việc à?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, nghiêm túc nói: “Vãn bối muốn tìm hiểu một vài chuyện về võ học, hy vọng Trình đại hiệp có thể giải thích nghi hoặc cho ta.”

Khóe miệng Trình Thiên Ân nhếch lên, tức giận nói: “Hừ, giải thích nghi hoặc cho người, người cảm thấy ta rảnh lắm hả?”

Phương Tri Hành liền nói: “Ta có tiền, sẽ không bạc đãi ngài.”

Nói xong, cậu trực tiếp lấy ra ba trăm đồng tiền.

Trình Thiên Ân thay đổi sắc mặt, lời mờ xuất hiện nét giận dữ.

Tế Cầu thấy thế, chợt truyền âm nói: “Mày làm gì vậy, người này không đơn giản, hắc rất sĩ diện, sẽ không vì mấy tiền dơ bẩn mà khúm núm.”

Phương Tri Hành cũng truyền âm nói: “Hắc có bệnh, tất nhiên tiêu tốn cực lớn, khẳng định vô cùng thiếu tiền. Ngoài ra, dù hắc trở mặt, tao cũng không sợ, tao không cảm thấy hắc mạnh hơn tao.”

Tế Cầu rõ ràng trong lòng.

Cũng phải, Phương Tri Hành đã thắng cấp ba lần, nắm giữ hai kỹ năng bộc phát, người chết trên tay cậu ta vượt qua hai bàn tay.

Chương 47: Có Được

Mà Trình Thiên Ân trước mắt này lại là một con ma bệnh lao.

Bề ngoài Phương Tri Hành cung kính đối với hắn, thật ra nội tâm rất khinh thường.

Ngay sau đó, Trình Thiên Ân thở dài, kéo qua một cái ghế ngồi xuống, chỉ vào lư hương bên cạnh nói: “Hỏi đi, thời gian là đến khi cây nhang kia cháy hết.”

Phương Tri Hành nhanh chóng hỏi: “Thiên Nhân là cái gì?”

Trình Thiên Ân nhìn Phương Tri Hành một cách sâu sắc, trả lời: “Ta chỉ nghe nói qua Thiên Nhân, nhưng ta chưa bao giờ gặp bọn họ, cũng không hiểu biết về bọn họ.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Thiên Nhân rất lớn mạnh phải không?”

Trình Thiên Ân: “Ta cũng không rõ. Ta nói rồi, ta không biết bọn họ, thậm chí ta không thể xác định cái gọi là Thiên Nhân có thật sự tồn tại hay không, bọn họ có thể chỉ là truyền thuyết.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, đổi vấn đề khác: “Ngài là võ giả, xin hỏi cảnh giới tu hành của võ giả phân chia như thế nào?”

Trình Thiên Ân hỏi lại: “Người có biết cái gì là ‘võ’ không?”

Phương Tri Hành hơi giật mình.

Trong nhất thời cậu phát hiện bản thân lại không thể nói rõ ràng “Võ” là cái gì, đây là một khái niệm rất lớn.

“Vẫn mong ngài nói rõ.” Cậu thỉnh giáo nói.

Trình Thiên Ân khẽ cười nói: “Luyện võ, luyện võ, đến tột cùng là luyện cái gì? Nếu người là một tráng hán cao mười thước, sức lực vô cùng lớn, mà tất cả những người khác đều là người già yếu, người cảm thấy người còn cần luyện võ không?”

Phương Tri Hành đáp: “Ý của ngài là luyện võ chính là luyện sức mạnh?”

“Đúng vậy!”

Trình Thiên Ân gật đầu: “Chỉ cần sức mạnh của người lớn hơn người khác, sức bật, tốc độ của người đương nhiên cũng càng mạnh, càng nhanh hơn. Cái gọi là luyện võ tức là luyện ra để người có thể đánh bại sức mạnh của người khác!”

Võ là sức mạnh để chiến thắng kẻ địch!

Trình Thiên Ân tiếp tục nói: “Cảnh giới thứ nhất của võ đạo, đó là rèn luyện sức mạnh của bản thân, đạt tới sức mạnh toàn thân quán thông một hơi thở, cảnh giới này tên là ‘quán lực’.”

“Quán lực, sức mạnh toàn thân quán thông một hơi thở?”

Phương Tri Hành nhíu mày nói: “Cụ thể là cảm giác như thế nào?”

Trình Thiên Ân cười nói: “Nói huyền diệu rất huyền diệu, nói đơn giản cũng đơn giản, chính là vận sức mạnh toàn thân thành một luồng...”

Lời này vừa nói ra!

Phương Tri Hành khẽ động tinh thần, cậu đột nhiên rút đao ra khỏi vỏ.

Vù!

Một đao bổ xuống!

Rồi lại thu đao vào vỏ!

Trình Thiên Ân đột nhiên trừng to mắt, một con muỗi rơi xuống trên đùi hắn.

Muỗi vẫn nhích tới nhích lui. Nhưng nó đã không còn cánh!

[Bạt Dao Thuật Phổ Thông max cấp]

Trình Thiên Ân dụi mắt, khó mà tin nổi, qua một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu nhìn Phương Tri Hành, ngạc nhiên nói: “Thì ra người là võ giả Quán Lực cảnh?! Người đao hợp nhất!!!”

Phương Tri Hành thầm nói quả nhiên.

Từ sau khi cậu nắm giữ Bạt Dao Thuật Phổ Thông max cấp, cậu đã lơ mơ có một cảm giác.

Cậu lớn mạnh hơn người bình thường nhiều, giết người như giết gà!

Trình Thiên Ân hỏi: “Sư phụ của người là ai?”

Phương Tri Hành lắc đầu: “Không có sư phụ, tự ta luyện.”

“Cái gì, tự người luyện mà luyện đến Quán Lực cảnh?!”

“Người còn là luyện đao pháp!!”

Trình Thiên Ân quá sợ hãi: “Luyện võ có một khẩu quyết, trước quyền sau cước rồi tới vũ khí!

Công phu quyền cước là dễ dàng tu luyện nhất.

Nhưng cho dù một người luyện tập công phu quyền cước, có sư phụ tay cầm tay chỉ dạy, hơn nữa từ nhỏ bắt đầu luyện võ,

cũng phải khổ luyện tám mươi năm, mới có thể đột phá đến Quán Lực cảnh!”

Trình Thiên Ân nhìn Phương Tri Hành, trong lòng khiếp sợ liên tục phóng đại: “Về phần luyện tập binh khí, độ khó tăng thêm gấp bội, chỉ có thể luyện tập càng lâu! Không có sư phụ chỉ điểm, muốn làm đến ‘người đao hợp nhất’, dường như là không có khả năng!”

Nghe xong lời này, Tế Cửu thầm mắng một câu: Cậu ta chính là một tên bất hack, người khen con mẹ gì!

Phương Tri Hành nghe vậy, không khỏi nhìn năm thiếu niên trong viện.

Bọn họ đều đang rèn luyện thân thể, tôi luyện khí lực, nhưng cách Quán Lực cảnh còn rất xa xôi.

Quán lực là kết hợp hoàn mỹ giữa sức mạnh và kỹ xảo, hai thứ không được thiếu thứ nào.

Sức mạnh của năm thiếu niên đó không đủ, kỹ xảo dở tệ, kém xa tiêu chuẩn của Phương Tri Hành.

“Sau Quán Lực cảnh thì thế nào?” Phương Tri Hành hỏi.

Trình Thiên Ân nói: “Quán Lực cảnh tập hợp sức mạnh toàn thân thành một luồng, nhưng lúc bắt đầu luồng sức mạnh này rất gầy nhỏ, bởi vậy Quán Lực cảnh được gọi đùa là ‘Tế Xà cảnh’ hoặc ‘Trường Xà cảnh’.

Nhưng rắn nhỏ dần lớn mạnh, sẽ có ngày trưởng thành thành măng xà, cho nên cảnh giới thứ hai tên là “Đại Mãng cảnh” hoặc là “Mãng Lực cảnh”.

Cảnh giới phía sau theo thứ tự là Ngũ Cầm cảnh, Cửu Ngưu cảnh, Bách Ngưu cảnh, Thiên Quân cảnh, Vạn Phu cảnh... cảnh

giới càng cao thì sức mạnh càng lớn, chiến lược cũng mạnh hơn.

Ví dụ Bách Ngưu cảnh, sức mạnh của người lớn bao nhiêu, lực chống đỡ trăm trâu, vô cùng dũng mãnh!

Chương 48: Nhục Đan

Ví dụ Thiên Quân cảnh, một mình người có thể quét ngang nghìn quân cuốn đến, dừng cảm đứng đầu tam quân.

Lại ví dụ Vạn Phu cảnh, đó thật sự là một kẻ làm quan cả họ được nhờ, một cái búng tay phá vạn giáp, tiểu ngạo giang hồ.”

Phương Tri Hành gật đầu, trong lòng hiểu rõ.

Phân chia cảnh giới tu hành của võ giả thật ra vô cùng đơn giản, chính là dùng sức mạnh làm thước đo tiến hành bậc thang thăng cấp, bước sau sẽ cao hơn bước trước.

Sau khi Phương Tri Hành xác nhận những thứ này, thì không khỏi nghiêng mắt nhìn Tế Cửu.

Quả nhiên.

Tế Cửu quỳ rạp trên mặt đất, lỗ tai cụp xuống, uể oải, cứ như mất đi ý nghĩa sống tiếp.

Rõ ràng, đây là thế giới võ đạo chí cường, không có linh khí, linh căn gì cả, không cách nào đi trên con đường tu tiên được.

Giấc mộng “hóa thành người” của Tế Cửu tan vỡ rồi.

Có thể cả đời này nó sẽ phải làm một con chó.

Không thiết sống nữa!

Trong lòng Phương Tri Hành buồn cười, không khỏi hỏi Trình Thiên Ân: “Ngoại trừ luyện võ, còn có cách khác để con người trở nên mạnh mẽ hay không?”

Trình Thiên Ân lắc đầu nói: “Cao thủ ta từng gặp đều là võ giả.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu hỏi tiếp: “Ngài biết võ công gì?”

Trình Thiên Ân nói: “Ta là đệ tử của ‘Thiết Sơn môn’, tu luyện &LTThi;ết Sơn công >.”

Phương Tri Hành dò hỏi: “Lúc ngài ở đỉnh phong thì có cảnh giới gì?”

Trên mặt của Trình Thiên Ân hiện lên biểu cảm phức tạp, xoa nắn hai bàn tay răn chắc, rồi đáp lại: “Đại Mãng cảnh sơ kỳ.”

Phương Tri Hành im lặng, sau đó trịnh trọng nói: “Ta muốn học &LTThi;ết Sơn công >, không biết tiền bối đồng ý truyền thụ hay không?”

Trình Thiên Ân chìm vào im lặng, rất lâu sau vẫn không nói gì.

Phương Tri Hành thấy thế, lại nói: “Giá cả dễ thương lượng.”

Khóe miệng Trình Thiên Ân hơi co giật, hắt thở dài một hơi, rồi gật đầu nói: “Ta có thể dạy cho người, học phí giống với năm học đồ của ta, mỗi tháng là 800 đồng tiền, không bao ăn ở.”

Phương Tri Hành nhìn quanh viện lạc lớn như vậy, trả lời: “Mỗi tháng ta đưa ngài một đấu vàng, ngủ lại, ăn uống thì ta tự giải quyết.”

Trình Thiên Ân phát tay nói: “Muốn ở lại chỗ ta ít nhất là một đấu vàng với 500 đồng tiền.”

Phương Tri Hành trả giá: “Mỗi bên nhượng bộ một bước, một đấu vàng với 200 đồng tiền.”

Trình Thiên Ân suy nghĩ rồi chậm rãi đáp: “Được, cứ như vậy đi.”

Phương Tri Hành vui vẻ, thoải mái nộp học phí, sau đó dọn vào đại viện Trình gia.

Tế Cửu đi dạo một vòng trong viện rồi chạy trở lại, truyền âm nói: “Tao xem hết rồi, trong viện ngoại trừ có một bà già người hầu, năm học đồ, thì không còn ai khác. Hình như Trình Thiên Ân không có ba mẹ vợ con.”

Phương Tri Hành đã hiểu.

Tế Cửu đột nhiên nói: “Có phải mày hơi vội rồi không, vừa gặp mặt đã theo người ta học võ, mày cảm thấy Trình Thiên Ân hẳn sẽ thật lòng dạy võ công cho mày à? Hẳn sẽ dốc lòng truyền thụ cho mày? Mày hiểu hẳn không?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Trình Thiên Ân là đại hiệp trong mắt người khác, nghĩ đến danh tiếng của người này có lẽ không tồi. Mặt khác, hẳn mắc bệnh nặng, còn không đứng vững, không tạo nên được sóng gió gì đâu.”

Tế Cửu nói thẳng: “Lòng người khó dò, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Buổi chiều bắt đầu truyền thụ chính thức.

Trình Thiên Ân uống bát thuốc, trong miệng toàn là vị đắng nghét, thở hắt ra nói: “&LTThiết Sơn công> là võ công truyền thừa của Thiết Sơn môn ta, là bộ công phu quyền cước hàng thật giá thật, không luyện binh khí, chỉ tập trung vào quyền cước, được chia thành rất nhiều tầng, nhưng ta chỉ học được phần nhập môn và hai tầng đầu tiên.”

“Phần nhập môn thích hợp với học đồ nhỏ tuổi, cơ thể của bọn nó vẫn chưa hoàn toàn dậy thì, cần phải từ từ huấn luyện và chịu đựng.”

“Tầng thứ nhất tương ứng với Quán Lực cảnh, hiệu quả tu

luyện là để người ta nắm giữ phương pháp vận chuyển khí huyết, từ đó ngừng tụ sức mạnh toàn thân thành một luồng.”

“Tầng thứ hai tương ứng với Đại Mãng cảnh.”

Trình Thiên Ân nhìn Phương Tri Hành, nói nghiêm túc: “Người đã là Quán Lực cảnh, không cần tu luyện phần nhập môn nữa, có thể bắt đầu tu luyện từ tầng thứ nhất.”

Phương Tri Hành gật đầu.

Trình Thiên Ân nghiêm túc giảng giải: “Tầng thứ nhất bao hàm khẩu quyết vận chuyển khí huyết cùng với chiêu thức cơ bản, ta sẽ truyền thụ khẩu quyết cho người trước.”

Phương Tri Hành lắng nghe rồi ghi nhớ một cách nghiêm túc.

Sau khi nghe xong, đầu óc cậu to lên.

Trình Thiên Ân nói một đoạn lớn câu về thuận miệng “Nhẹ như đỡ liễu thân như gió, khỉ già qua ngày an ủi ta”, khiến cậu hoàn toàn không hiểu gì cả.

Phương Tri Hành không khỏi lên tiếng hỏi: “Có công pháp bí tịch à?”

Trình Thiên Ân lắc đầu: “Người biết chữ à? Đưa cho người bí tịch, người cũng xem không hiểu.”

Phương Tri Hành hỏi ngay: “Ngài biết chữ à?”

Trình Thiên Ân lần nữa lắc đầu: “Chưa học qua.”

Phương Tri Hành lập tức cạn lời.

Trình Thiên Ân cũng lơ đãng, nghiêm mặt nói: “Võ công là dạy người thế nào, bản thân làm như vậy, không biết chữ cũng không sao cả.”

Phương Tri Hành im lặng, không có gì phản bác cả.

Chương 49: Lánh Nạn

Tiếp theo, Trình Thiên Ân đứng lên, hắt hít sâu một hơi rồi triển khai tư thế.

“Nhìn kỹ đi, đây là chiêu thức căn bản của &LTThi;ết Sơn công>.”

Trình Thiên Ân cởi bỏ y phục, lộ ra cơ thể gầy yếu, hắt nhấc hai cánh tay lên, chân đạp thiên cang.

Chỉ thấy một cục thịt lồi lên trên người hắn, nhúc nhích qua lại dưới làn da, lướt khắp mỗi một góc toàn thân.

Giống như dưới làn da có con chuột nhỏ đang chạy nhanh vậy.

“Mục đích của luyện tập chiêu thức là trợ giúp vận chuyển khí huyết, có thể khiến cho khí huyết lưu chuyển với tốc độ nhanh hơn, còn dễ dàng tập kết lại một chỗ.”

Trình Thiên Ân diễn tập đầu ra đấy, từng chiêu thức cực kỳ trôi chảy, từ đơn giản đến phức tạp, động tác biên độ cũng từ từ gia tăng, từ lúc đầu chỉ là xuất quyền, đá chân, sau đó xuất hiện động tác có độ khó cao như trở mình trên không, xoay tròn 720 độ.

Khoảng 7 - 8 phút sau, Trình Thiên Ân mới đánh xong, thu lực lại.

Đánh liên tục 7 - 8 phút đủ thấy chiêu thức rất nhiều, hơn nữa còn rất phức tạp.

Mà Phương Tri Hành chỉ nhớ được một phần.

Nhưng lúc này, Trình Thiên Ân đã thở hổn hển, sắc mặt tái

nhọt, toàn thân là mồ hôi đầm đìa, hần đặt mông trên ghế ngồi, không ngừng ho khan, cứ như mất đi nửa cái mạng già.

Phương Tri Hành thấy vậy thì hơi lo lắng Trình Thiên Ân có thể đột nhiên ợ ra rắm.

Đúng lúc này, giao diện hệ thống của cậu chợt lóe lên.

[Thiết Sơn công tăng thứ nhất: Công pháp quyền cước.]

[Điều kiện max cấp:

1, Đọc thuộc lòng khẩu quyết: 1 lần (Chưa hoàn thành)

2, Diễn luyện chiêu thức: 1 lượt (Chưa hoàn thành)]

“Đến rồi!”

Phương Tri Hành phấn chấn tinh thần, sau khi cậu tiếp xúc với nội dung cụ thể của võ công thì hack max cấp được kích phát.

Điều này cũng nói rõ Trình Thiên Ân không giở chiêu trò gì cả, mà là thật sự truyền lại công phu.

Phương Tri Hành rót bát nước nóng cho Trình Thiên Ân.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, cuối cùng Trình Thiên Ân cũng hòa hoãn lại.

Phương Tri Hành bảo hần đọc khẩu quyết lại lần nữa, cậu cầm lấy một cành cây viết lên trên mặt đất, dùng chữ Hán tiến hành sao chép.

Sau đó đọc thầm mấy lần, nhớ trong đầu, nhắm mắt đọc qua một lượt.

[1, Đọc thuộc lòng khẩu quyết: 1 lần (Đã hoàn thành.)]

“Ừm, dễ dàng thôi mà!” Tâm trạng của Phương Tri Hành vui sướng vụn phần.

Chương 31: Thiết Chưởng

Chương 31: Thiết Chưởng

Tiếp theo là chiêu thức căn bản.

Phương Tri Hành trông bầu vẽ gáo, dùng phương pháp như vậy để tiến hành ghi nhớ, phác hoạ ra từng người diêm làm động tác liên tiếp trên mặt đất.

Đáng tiếc, cơ thể của Trình Thiên Ân quá yếu, mỗi ngày chỉ có thể luyện chiêu thức một lần cho Phương Tri Hành xem.

Dù trí nhớ của Phương Tri Hành tốt thì vẫn dùng đến 5 ngày mới có thể phác hoạ ra mỗi một động tác.

Sau đó cậu đối chiếu thực hành.

Lúc bắt đầu, động tác của cậu vô cùng cứng ngắt, lúc thì đứt đoạn lúc thì liên mạch.

Không linh hoạt, còn rập theo khuôn.

Thậm chí, mấy động tác có độ khó cao, ví dụ lộn nhào thì thành té ngã.

Cũng may, cậu là võ giả Quán Lực cảnh, khống chế tỉ mỉ sức mạnh của bản thân, có thể nhanh chóng điều chỉnh, suy một ra ba, dần có thể nắm được các động tác độ khó cao dưới sự không ngừng kiên trì.

Lộn nhào gì đó chỉ luyện tập hai ba ngày là có thể dễ dàng lật nghiêng, lộn mèo, dùng một tay trở mình, lộn về phía trước, lộn ngược ra sau...

“Không đúng không đúng, động tác của người thiếu chút ý tứ rồi.”

Trình Thiên Ân cũng không lấy tiền không, hẳn chỉ điểm, uốn nắn, tràn đầy chi tiết ở bên cạnh, khiến động tác của Phương Tri Hành ngày càng tiêu chuẩn.

Đảo mắt, 10 ngày đã trôi qua.

Trưa hôm nay, Phương Tri Hành dùng bữa trưa xong thì đi vào trong viện, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, hết sức chăm chú.

Trong đầu cậu mô phỏng một lượt của bộ chiêu thức.

Cậu đột nhiên mở mắt ra, toàn thân múa theo, thi triển ra bộ chiêu thức, lưu loát sinh động, niềm vui tràn trề!

Có thể thấy rõ cục thịt lớn như nắm đấm nhô lên trên thân cậu như quả cầu bóng bay chạy khắp toàn thân.

[2, Diễn luyện chiêu thức: 1 lượt (Đã hoàn thành..)]

[Đã hoàn thành điều kiện max cấp Thiết Sơn công tăng thứ nhất. Có thăng cấp hay không?]

“Phù!”

Phương Tri Hành thở dài một hơi, nhếch miệng.

Công phu không phụ lòng người, luyện thành rồi!

“Ừm, tập luyện không tồi.”

Trình Thiên Ân thấy vậy thì gật đầu, bày tỏ tán thưởng.

“Dựa theo tiêu chuẩn của &LTThiết Sơn công>, có lẽ bây giờ người đã đạt đến Quán Lực cảnh sơ kỳ, tiếp theo chỉ cần người siêng năng luyện tập thì sức mạnh sẽ tăng lên từng bước, thăng

cấp trung kỳ, hậu kỳ, cho đến viên mãn.”

Hắn chỉ điểm: “Nhưng người đã là Quán Lực cảnh, hơn nữa từ cảnh giới người đao hợp nhất mà người biểu hiện ra, bây giờ người là Quán Lực cảnh viên mãn, cho nên đa phần người sẽ nhanh chóng thăng cấp đến tầng thứ nhất viên mãn trong quá trình lược bớt.”

Hắn nói đến đây thì giờ hai tay lên, có ý nói: “Lúc tu luyện đến giai đoạn viên mãn, nhớ kỹ phải mài giũa tài nghệ thật tốt, nói không chừng có cơ hội thức tỉnh kỹ năng bộc phát.”

Chương 50: Giao đầu

Phương Tri Hành nghe vậy thì kinh ngạc nói: “Ý của ngài là kỹ năng bộc phát không phải là ai cũng có à?”

“Đương nhiên!”

Trình Thiên Ân điều chỉnh giọng nói cao lên mấy phần: “Tuy ai cũng có thể luyện võ, nhưng mức độ lĩnh ngộ cùng với độ thuần thực luyện võ của mỗi người lại có khác biệt nhất định. Mà kỹ năng bộc phát xuất hiện có yêu cầu rất cao, vô cùng hà khắc. Chỉ có những người tu luyện võ công đến cực hạn mới có thể đạt được kỹ năng bộc phát.”

Hắn nói đến đây thì giơ tay phải lên, trên mặt hiện lên vẻ hồi ức, chậm rãi nói: “Nhớ năm đó, ta khổ luyện &LTThi;ết Sơn công > tầng thứ nhất, kiên trì tập luyện 5 năm, không nghỉ ngơi dù chỉ một ngày, lúc ấy mới thức tỉnh kỹ năng bộc phát Thiết Chưởng.”

Ta dựa vào cặp Thiết Chưởng có thể sánh với đao kiếm để tham gia ‘võ hội Thanh Hà’, đạt được thành tích tốt là đứng thứ 7, vì vậy có được danh hiệu ‘Thiết Chưởng-Trình Thiên Ân’.”

Phương Tri Hành nghe đến tấc tắc, đột nhiên cậu phát hiện không đúng, nên hỏi: “Nghe ý tứ thì Thiết Chưởng là chỉ mình ngài có, người khác không luyện ra được?”

“Cũng không hẳn.”

Trình Thiên Ân cười cười, trong nụ cười có kiêu ngạo.

Hắn giải thích: “Người khác nhau tu luyện cùng một bộ võ công, cho dù mỗi người đều muốn tu luyện bộ võ công đó đến viên

mãn hay cực hạn, hơn nữa còn thức tỉnh kỹ năng bộc phát, nhưng kỹ năng bộc phát chưa chắc đã tương đồng, tùy theo từng người mà thôi.”

Hắn lắc tay phải: “Người khác cũng có thể luyện ra Thiết Chưởng mà ta luyện ra, kết quả có thể giống nhau, cũng có thể giống phần cơ bản, có tí khác biệt, nhưng phần lớn là người khác sẽ thức tỉnh một loại kỹ năng bộc phát hoàn toàn khác hẳn.

Theo ta được biết, người luyện &LTThiết Sườn công> tăng thứ nhất đến cực hạn từng thức tỉnh kỹ năng bộc phát, có trên trăm loại, ví dụ Thiết Chưởng, Thiết quyền, Thiết chỉ, Thiết thối...”

Phương Tri Hành đã hiểu, cử thật, thì ra kỹ năng bộc phát còn tồn tại tỷ lệ rơi đồ, mở hộp mù các thứ.

Cậu nghĩ đến đây thì không chờ đợi được nữa, quay người trở về phòng nghỉ ngơi.

Cậu bước vào phòng.

Phương Tri Hành ngẩng đầu thấy Tế Cầu nằm lì ở trên giường, vô tình, không chịu làm gì cả.

“Sao vậy, mày bị trầm cảm à?” Phương Tri Hành cười giấu nói.

Tế Cầu không thèm giường mí mắt, cũng không muốn để ý đến Phương Tri Hành.

Bây giờ Phương Tri Hành đã bước lên quỹ đạo, sau khi tiếp xúc với võ đạo thì cậu sẽ trở nên lớn mạnh, dần bước lên đỉnh cao của đời người.

Còn nó thì sao, ý nghĩa nỗ lực ở đâu, bước lên đỉnh cao của đời chó à?

Cái quái gì vậy chứ?

Tế Cửu càng nghĩ càng giận, hận không thể đập đầu chết đi cho rồi.

“Thăng cấp!”

Phượng Tri Hành khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, tinh thần khẽ động.

Thăng cái, cậu tiến vào loại trạng thái huyền hoặc khó hiểu, cứ như đang nằm mơ vậy.

Trong giấc mơ, cậu khổ luyện &LTThi;ết Sơn công > tầng thứ nhất, hiểu rõ và cảm ngộ về bộ võ công này dần sâu hơn, dần dà, đạt đến mức độ điều luyện.

Không biết đã trôi qua bao lâu, có thể là mấy tháng, cũng có thể là mấy năm, cơ thể của cậu từ từ thay đổi.

Cơ bắp trên người ngày càng căng đầy, có cơ bắp của bộ phận nào đó nhô lên, cũng có bộ phận nào đó gầy đi.

Đồng thời, xương cốt của cậu cũng cứng cáp hơn.

[Thiết Sơn công tầng thứ nhất·viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Thiết Sơn Khảo (Lv1)]

“Ồ, vậy mà lại là kỹ năng bộc phát này.” Ánh mắt của Phượng Tri Hành sáng ngời.

Thiết Sơn Khảo dựa vào bản thân mình.

Lúc người gần kề cơ thể của người khác, đột nhiên động chân sinh ra gia tốc tức thì, đồng thời sử dụng khuỷu tay hoặc bả vai va chạm mạnh vào đối phương, hạ mạnh xuống, đánh cứng lên!

“Không tồi không tồi, đỉnh của chóp!” Phương Tri Hành liếc mắt nhìn Tế Cầu, cố ý cảm khái.

Tế Cầu vẫn thờ ơ.

Phương Tri Hành tấm tắc nói: “Tao lại thăng cấp một lần, còn mày?”

Tế Cầu nhìn giao diện của nó không hề thay đổi thì càng nhụt chí.

“Phương Tri Hành, mày nói xem, tao sống còn ý nghĩa gì chứ?” Tế Cầu gườm mặt, mờ mịt nhìn nóc nhà, đặt câu hỏi.

Phương Tri Hành thấy vậy thì hơi hả hê, khinh thường nói: “Không muốn sống thì đi chết đi, thế giới này sẽ không ai nhớ đến mày đâu.”

Tế Cầu nghe xong lời này thì không khỏi căm tức, bò dậy quát: “Mày đắc ý cái méo gì, mày thật sự cho rằng mình cầm được kịch bản của nhân vật chính sáng văn đúng không?”

Phương Tri Hành cười nhạo nói: “Mày ngưỡng mộ hay là đồ kỵ vậy?”

Tế Cầu nhe răng nói: “Tao hận! Hận không thể cắn chết mày!”

Phương Tri Hành sầm mặt lại, điềm nhiên nói: “Không phục thì thử xem.”

Tế Cầu giận tím mặt, lao mạnh ra ngoài, nhảy lên, vồ về phía Phương Tri Hành, để lộ ra miệng chó răng nanh.

“Kỹ năng bộc phát·Thiết Sơn Khảo!”

Phương Tri Hành nhoáng một cái, bóng dáng chợt di chuyển, kéo ra tàn ảnh, lúc giơ khuỷu tay lên thì đã đánh về phía trước.

Tế Cầu hoa mắt, toàn bộ tầm nhìn bị cơ thể của Phương Tri Hành che lấp hết.

Bịch!

Từng chiếc răng bị gãy bay ra ngoài, xương mặt vỡ vụn, nát thành bột mịn.

Chương 51: Náo Nhiệt

Cổ của Tế Cầu vặn vẹo, gãy rời, toàn thân méo mó biến dạng, sau đó bay vút ra ngoài, đụng mạnh vào vách tường, lại té xuống đất, để lại vũng máu đỏ.

Chết rồi!

Phường Tri Hành ngồi xổm xuống, thò tay ra nắm lấy đuôi của Tế Cầu, nhắc nó lên.

Cậu nhìn kỹ, a đùa!

Tế Cầu thảm quá đi!

Mặt mũi nó bị cùi trỏ đánh mạnh lồm xuống một lỗ lớn, không phải hổng mặt bình thường, mà là mặt mày tan tành rồi.

Hơn nữa, sức mạnh của cùi trỏ truyền khắp toàn thân, dẫn đến gãy cổ.

Lại thêm nó bị đánh bay ra ngoài, đụng lên vách tường, không biết đã gãy bao nhiêu xương cốt, chắc chắn nội tạng cũng bị đập hết rồi.

Ngủ ngay tại chỗ!

[Tế Cầu - Số mạng còn lại : 1]

“Ừm, không thể xem thường lực công kích của Thiết Sơn Khảo được...”

Phường Tri Hành âm thầm gật đầu.

Nếu cậu thi triển Thiết Sơn Khảo, chỉ sợ người thường sẽ không chịu đựng được, đụng trúng ai thì người đó sẽ chết.

So sánh đôi chút.

Bạt Đạo Thuật Phổ Thông max cấp, người đao hợp nhất, cũng là gắng đạt được một đao chí mạng

Ai mạnh ai yếu đây?

“Nói ra thì cấp bậc của hai kỹ năng bộc phát này đều là Lv1.”

“Rất khó phân?”

Phương Tri Hành lĩnh hội cẩn thận, cảm thấy Bạt Đạo Thuật ưu tú hơn Thiết Sơn Khảo một bậc.

Dù sao phạm vi công kích của rút đao giết người cũng lớn hơn, có thể tiến có thể lùi, mà Thiết Sơn Khảo chỉ có thể áp sát đánh lên.

Nói khách quan chút, chỉ luận đến năng lực công kích, có lẽ hai cái đó không tương xứng.

Nhưng từ góc độ nào đó, Phương Tri Hành rõ ràng thích Bạt Đạo Thuật hơn.

Lúc nghĩ đến đây, Tế Cầu bị treo ngược đột nhiên co quắp.

Phương Tri Hành lập tức lấy lại tinh thần, quan sát cẩn thận.

Lần trước cậu giết chết Tế Cầu, không có cơ hội nhìn thấy toàn bộ quá trình sống lại của nó, lần này nhất định phải xem cho kỹ mới được.

Chỉ thấy vết thương trên người Tế Cầu nhanh chóng khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, xương cốt phục hồi trở về vị trí cũ, vết nứt được lấp đầy, bộ lông như cũ.

Chớp mắt, Tế Cẩu hết sức thê thảm hồi phục lại như ban đầu, như lấp đặt khôi phục xuất xưởng vậy.

Vô cùng kỳ diệu!

Phương Tri Hành thấy đến mức sợ hãi thán phục, điều này đã vượt qua tưởng tượng của cậu.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tế Cẩu trừng mắt nhìn xung quanh, chợt ý thức bản thân đang bị Phương Tri Hành nhắc lên giữa không trung.

“Phương! Tri! Hành!”

“Đệt mợ mày, mày làm thật luôn à?”

Tế Cẩu giãy giụa điên cuồng, giận không kìm được.

Phương Tri Hành cười ha ha, nhắc Tế Cẩu lắc qua lắc lại.

“Tao làm thật? Lẽ nào vừa rồi mày cắn tao thì không phải là thật? Trước mắt cho thấy, những người từng bị mày cắn, dù chỉ bị thương ngoài da đều không ngoại lệ ngủm hết rồi đúng không.” Phương Tri Hành cười giấu hởi lại.

Cậu vừa dứt lời thì Tế Cẩu đã chột dạ.

Từ khi thức tỉnh [Huyết mạch Liệp Lang], thể chất của nó tăng cường rất lớn, không những có được khứu giác cực kỳ nhạy bén, mà còn có loại năng lực đặc thù.

Đó là Nanh Độc!

Bản thân Tế Cẩu từng thử, nước bọt của nó không có độc, nhưng hàm răng thì lại có kịch độc.

Miệng vết thương trên thân của người bị nó cắn sẽ nhanh chóng chuyển biến xấu, vết xanh tím sẽ biến thành màu đen, rồi

người đó sẽ chết rất nhanh.

Tế Cửu nghi ngờ Nanh Độc của nó có thể tương tự với rắn hổ mang chúa, thuộc loại độc tố hỗn hợp có thể tạo thành huyết dịch cơ thể người ngưng kết, thần kinh trúng độc, cuối cùng sẽ khiến cho người ta chết nghẹt thở hoặc là suy tim.

Nói tóm lại, Nanh Độc là vũ khí mạnh nhất của nó, cần ai thì người đó chết.

Tế Cửu vốn muốn giấu con át chủ bài này, không để cho Phương Tri Hành biết.

Ai ngờ trời tính không bằng người tính.

Hai người họ lang thang trên đường, gặp nguy hiểm, Phương Tri Hành không thể không ra tay, Tế Cửu cũng không thể không há miệng.

Như vậy nhiều lần thì bị lộ hết rồi!

Hây, nghĩ đến cũng đúng.

Thằng nhóc Phương Tri Hành có ánh mắt rất sắc bén, đầu óc lại thông minh, sao không chú ý được cơ chứ?

Tế Cửu không khỏi buồn bực tâm tư nhỏ của bản thân bị Phương Tri Hành nhìn thấu, giống như trở về lúc nhỏ, lúc nó copy khi đang làm bài thi thì bị Phương Tri Hành phát hiện.

Tuy Phương Tri Hành không báo cho giáo viên biết, nhưng mỗi lần nó nhìn thấy cậu, trong lòng đều cảm thấy rất khó chịu.

Nỗi sợ hãi của học sinh kém bị học sinh giỏi chi phối thuở nhỏ lại tập kích đến ở thế giới khác.

Tế Cửu bị Phương Tri Hành xách lên, trước mắt hiện ra đèn kéo quân.

“Đủ chưa hả, thả tao ra!” Tể Cầu chột quát lên.

Phương Tri Hành lắc qua lắc lại, cười giễu nói: “Phục chưa?”

Tể Cầu nhé răng trợn mắt, tức giận nói: “Chó ngoan không chịu thiệt thòi trước mắt, tao nhường mày một lần vậy.”

Phương Tri Hành cười ha ha, giơ tay lên ném Tể Cầu xuống giường.

Tể Cầu lập tức kêu lên: “Mày đợi đó cho tao, sớm muộn cũng có ngày tao giẫm mày dưới chân, để mày hát vang bài Chinh Phục.”

Chương 52: Thủy Quái

Phương Tri Hành ngồi xuống, hỏi: “Lúc mày chết có cảm giác gì vậy?”

Tế Cửu chớp mắt, nhớ kỹ lại, chết đi là phía trước đen ngòm, mất đi ý thức, cũng chỉ có vậy mà thôi.

Nó trả lời: “Tao nhìn thấy vợ tao rồi!”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu nhìn Tế Cửu, hỏi: “Bây giờ cảm thấy thế nào, còn trầm cảm không?”

Tế Cửu quả thật không chán nản nữa mà tràn đầy lửa giận, có mục tiêu cuộc đời chó mới, nó muốn xử người đàn ông trước mắt.

Phương Tri Hành đột nhiên thở dài: “Lúc con người đói bụng thường chỉ có một phiên não, nhưng một khi ăn no rồi thì sẽ có rất nhiều phiên não. Tế Cửu, bây giờ chúng ta có thể ăn no, nếu như mày không tìm được phương hướng của đời người, vậy tao hy vọng tao sẽ trở thành phiên não duy nhất của mày.”

Bộ lông của Tế Cửu dựng đứng cả lên, nổi da gà, trợn mắt nói: “Mày buồn nôn không vậy?”

Tâm trạng của Phương Tri Hành vui sướng, cậu đứng lên: “Đi, chúng ta ra ngoài ăn bữa ngon lành nào.”

“Ra ngoài ăn ư?”

Tế Cửu phấn chấn tinh thần, lắc đuôi.

Nói thật, tài nghệ của Phương Tri Hành chẳng ra làm sao cả, hơn nữa mỗi bữa cơm bọn họ đều ăn thịt khô, trứng gà với cơm.

Đã sớm ngán rồi.

Hiện tại đã ăn hết thịt khô và trứng gà, gạo thì còn lại nửa túi.

Một người một chó đi ra khỏi đại viện Trình gia.

Tế Cửu nghĩ thấy các loại mùi tràn ngập trong không khí, vui vẻ nói: “Đi theo tao nào, tao biết ở đâu có đồ ngon.”

Phương Tri Hành nhắc nhở nghiêm túc: “Mày đừng dắt tao đến nhà xí là được.”

“Cút đi mày!”

Tế Cửu vui vẻ lắc đuôi, bước đi mất hết tính chó.

Tửu lâu Lâm Giang!

Đây là một tửu lâu được xây bên cạnh bến tàu, cũng là tửu lâu xa hoa nhất toàn bộ thị trấn, có một không hai, ông chủ đứng đằng sau là nhà giàu Trần gia.

Phương Tri Hành và Tế Cửu đi đến bến tàu.

Bọn họ đưa mắt nhìn, số người trên bến tàu là số lượng lớn nạn dân tụ tập lại.

Nạn dân ra ngoài từ rặng núi Phục Ngưu, tụ lại ở nơi này, hy vọng có thể ngồi thuyền đi đến nơi khác.

“Gì chứ, phí thuyền lại tăng nữa à?”

“Ông chủ, lòng dạ người cũng thâm độc quá, mới có mấy ngày đã tăng phí thuyền lên gấp đôi!”

Đám nạn dân tụ tập lại trước thuyền có mái che, trả giá với phu chèo thuyền, ồn đến mức mặt đỏ tía tai.

Phu chèo thuyền vẫn bình tĩnh nói: “Hạ du bộc phát lũ lụt, nước sông chảy siết tạm không nói, trong sông còn có thủy quái ẩn hiện, ăn tươi nuốt sống. Hừ, ta dùng mạng để kiếm tiền thì phí thuyền đặt ở đâu chứ? Có lúc phải xem nguyên nhân của bản thân, hiểu không?”

Một nạn dân nói: “Thủy quái gì chứ? Dọa ai vậy, đừng có tùy tiện tìm lý do để tăng giá, bọn ta không dễ lừa như vậy đâu.”

Phu chèo thuyền hừ lên: “Ai lừa người chứ? Người không tin thì có thể đi nghe ngóng xem, mấy ngày trước có chiếc thuyền lớn bị thủy quái lật úp rồi, chết mấy trăm người đó.”

Lúc nói chuyện, một chiếc thuyền nhỏ dừng gần bến tàu, có một gã cường tráng nhảy xuống, đội mũ rộng vành, đeo chiếc túi bằng vải màu trắng.

Bên trong túi vải dường như đựng vật sống gì đó, động đậy, thỉnh thoảng phát ra tiếng chít chít.

Gã cường tráng đội mũ rộng vành xuyên qua đám người, lướt ngang qua một người một chó.

“Thủy quái?”

Phương Tri Hành và Tế Cầu nhìn nhau, như có điều suy nghĩ.

Tế Cầu suy nghĩ rồi truyền âm: “Quái thú trong nước có thể lật được thuyền lớn? Có khi nào là sinh vật siêu phàm nào đó không?”

“Ừm, có khả năng đó.”

Phương Tri Hành đáp lại: “Mày thức tỉnh Huyết mạch Liệp Lang, có nghĩa là thế giới này tồn tại sinh linh huyết mạch, nói không chừng là dị chủng hồng hoang đó.”

“Dị chủng hồng hoang!”

Tế Cửu vừa nghe thấy lời này thì kích động.

Nhân tộc là võ đạo hưng thịnh, vậy thì sinh vật siêu phàm sẽ thế nào?

Có lẽ...

Tế Cửu không khỏi suy nghĩ miên man, có ý nghĩ kỳ quái.

Phương Tri Hành đi đến tửu lâu Lâm Giang.

Cậu đến đó nhìn, đám người tập trung trước cửa tửu lâu toàn là nạn dân, ai nấy đều bụng bát vầy quanh cửa lớn xin ăn.

“Xin đại gia thương xót, thưởng cho miếng ăn, đứa trẻ nhà ta đã 3 ngày chưa được ăn gì rồi.”

“Đói quá, ta sắp chết đói rồi, thưởng xót cho ta đi.”

“Là mùi gà nướng à? Lão gia lâu trên, thưởng cho ta miếng xương gà được không, ta sẽ đập đầu với các người!”

...

Mùi thơm trong tửu lâu xốc vào mũi, còn bên ngoài thì toàn là người chết đói.

Người đang đói khát ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, tất nhiên là càng đói hơn.

Cho dù bên ngoài kêu trời kêu đất thì người ở trong tửu lâu vẫn thờ ơ, ăn vẫn ăn, uống vẫn uống, không thèm nghe lấy.

Nạn dân quá nhiều, người người chen lấn nhau.

Phương Tri Hành và Tế Cửu đứng bên ngoài đám người, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào để vào tửu lâu.

Đúng lúc này, bốn gã vạm vỡ bước ra khỏi tửu lâu, ai nấy đều có thân thể khỏe mạnh, mặt mày khá ghét, trên người đầy hình xăm màu xanh.

Bọn họ cầm gậy gỗ trong tay, vừa xuất hiện, đám nạn dân đều đổi sắc, sợ muốn chết, quay người bỏ chạy.

Chương 53: Thoát Chết

Có người chạy chậm bị gã vạm vỡ đuổi kịp, giương gậy gỗ lên đánh tới bời.

Trong chốc lát, hơn mười nạn dân bị đánh đến đầu rơi máu chảy, kêu rên mấy ngày liền.

“Đậu mé, rút ra xa chút cho ông!”

“Nếu còn ai dám làm chậm trễ việc làm ăn của tửu lâu, thì ông sẽ đánh gãy chân chó của các người đó.”

Bốn gã vạm vỡ có khí thế hung hăng, hung thần ác sát.

Bọn họ rõ ràng là người bảo vệ mà tửu lâu thuê đến, dùng thủ đoạn bạo lực để giữ trật tự, ai khiến bọn họ khó chịu thì bọn họ sẽ cho người đó chịu không nổi.

Nạn dân tản ra.

Phương Tri Hành thấy thế thì tự đi về phía tửu lâu.

“ y đồ, đúng là có người không sợ chết kia!”

Một gã vạm vỡ nhìn thấy Phương Tri Hành thì giận quá bật cười, lắc lắc gậy gỗ, bước lên đón chào.

Phương Tri Hành thoáng ngây ra, sau đó cảm thấy không đúng.

Tế Cầu thì dừng bước ngay, cười hì hì: “Mày xem bản thân mày đi, áo quần rách rưới, mang giày rơm, có khác gì với đám nạn dân đó chứ?”

Phương Tri Hành cũng phát hiện được vấn đề nằm ở đâu, vội vàng mở miệng hỏi: “Ta không phải là nạn dân, ta đến từ lâu dùng bữa.”

“Dựa vào người à?”

Gã vạm vỡ hoàn toàn không tin, hắn đưa gậy gỗ lên, nhắm đánh vào đầu.

Khóe miệng của Phương Tri Hành nhếch lên, nghiêng người, thi triển chiêu thức của &LTThi;ết Sơn công>, lướt một bước, tiến sát đến gã vạm vỡ, nắm ngón tay nắm chặt thành quyền, đập ra một phát.

Chiêu này gọi là “Tai họa bất ngờ”, dùng nắm đấm để đánh vào phần hông của kẻ địch, đánh vỡ gan của hắn.

Bịch!

Gã vạm vỡ hừ lạnh, ngã ngay xuống đất, ôm lấy phần lưng sau, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn, một lúc sau thì không đứng nổi nữa, mồ hôi chảy như mưa.

“Hả?”

Ba gã vạm vỡ khác cũng giật mình, nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành, kinh ngạc một cách khó hiểu.

Bốn bọn họ đều là mãnh nam có thân thể khỏe mạnh, phóng mắt khắp toàn bộ thị trấn Tiểu Thanh Hà, chẳng có mấy ai có thể buông quyền với bất kỳ ai trong số họ.

Phương Tri Hành lùi lại một bước, bình tĩnh buông tay: “Ta đến dùng bữa, không phải đến gây chuyện.”

Một gã vạm vỡ cau mày hỏi: “Người có tiền không?”

Phương Tri Hành móc túi tiền ra, lắc lắc, phát ra tiếng loạt

xoạt, rồi hỏi: “Đủ chưa?”

Lúc này, đồng tử của gã vạm vỡ co rút lại, vội nói: “Đủ rồi, mời vào trong.”

Phương Tri Hành thản nhiên cất bước vào cửa, Tế Cầu thì hấp tấp đuổi theo.

“Đây là chó của người à?” Gã vạm vỡ hỏi.

Phương Tri Hành gật đầu.

Gã vạm vỡ nhắc nhở: “Trong tửu lâu có rất nhiều khách quý, người phải quản chó của mình đó, lỡ như cắn làm người khác bị thương thì người phải bồi thường toàn bộ, tiệm sẽ không chịu trách nhiệm đâu.”

“Ừm, hiểu rồi.” Phương Tri Hành đáp lại, rồi chợt hỏi: “Chỗ nào trên trấn bán y phục vậy?”

Gã vạm vỡ trả lời: “Người có thể đến cửa tiệm tơ lụa mua vải, rồi lại tìm thợ may may y phục cho người.”

Phương Tri Hành lắc đầu, nói: “Vậy thì quá chậm, có loại y phục làm sẵn nào không?”

Gã vạm vỡ trả lời: “Cũng có, trên con phố phía nam, nhưng giá cả của y phục thành bộ không rẻ đâu.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu quay người bước vào trong đại sảnh của tửu lâu.

Bên trong đại sảnh có rất nhiều bàn rượu hình tròn, trong đó có hơn một nửa là có khách.

Phương Tri Hành tùy ý chọn chiếc bàn trống rồi ngồi xuống, Tế Cầu cũng nhảy lên trên ghế, ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi lẹ.

Tiểu nhị nhanh chóng bước đến, lấy khăn lau sạch bàn rồi cười nói: “Khách quan, muốn gọi gì nào?”

Phương Tri Hành nói: “Đây là lần đầu ta đến đây, có món gì đặc biệt không?”

Tiểu nhị vội vàng nói: “Món đặc biệt thì có rất nhiều, có thịt rút xương, gà con xào gừng, rau xào hà tam tiên...”

Hắn dùng một hơi giới thiệu 7 8 món ăn.

Phương Tri Hành hỏi giá, rồi chọn ba món mặn một nồi cơm.

Tiểu nhị vội vàng nói: “Khách quan, tiệm này là thanh toán trước rồi đưa món ăn lên sau.”

Phương Tri Hành sảng khoái móc tiền ra, tiêu 182 đồng tiền.

Một lúc sau...

Tiểu nhị bưng món thịt rút xương lên đầu tiên!

Chỉ thấy miếng thịt chồng chất trên đĩa, bên trên có rắc vụn gừng và tỏi, thêm bát nước tương, ngửi thôi đã thấy thơm.

Phương Tri Hành không khỏi nuốt ngụm nước bọt.

Cậu đến thế giới này hơn một tháng, đây là lần đầu được hưởng thụ món ăn do đầu bếp làm.

Cậu gấp một miếng thịt lên đưa vào miệng, vị thịt tan ra quả thật khiến người ta không khỏi sung sướng từ trong ra ngoài.

Sau đó, cậu lại gấp một miếng thịt lên chấm với nước tương rồi đưa vào miệng, vị thịt ôm trọn nước tương quả thật rất tuyệt, khiến người ta thêm muốn chết.

“Gâu gâu!”

Tế Cầu gấp gáp, nó không cầm đũa được, chỉ có thể trơ mắt nhìn, nước dãi chảy thẳng xuống.

Phương Tri Hành trợn mắt, chia nửa số thịt vào bát nhỏ, rồi đặt ở trước mặt Tế Cầu.

“Nước tương! Tao muốn nước tương!” Tế Cầu nghiêm túc hét lên.

Nước tương mới là linh hồn của món ăn này!

Phương Tri Hành không thèm để ý đến nó mà tự ăn, còn cắn rất nhanh.

“Gâu gâu, gâu gâu gâu!”

Chương 54: Xạ Thủ

Tế Cửu sữa ầm lên, không cho nó nước tương thì nó sẽ quậy.

Nó đến thế giới này, ngoại trừ ớt và muối thì vẫn chưa được nếm loại gia vị khác, đã sớm thèm muốn chết.

Tiếng chó sữa nhanh chóng thu hút sự chú ý của người khác, ai nấy đều quay đầu nhìn.

“Mọi người nhìn xem, thời buổi này, người còn không ăn no, vậy mà có người đút thịt cho chó nữa.” Một ông già vuốt râu, lắc đầu thở dài.

“Đó là ai vậy, ăn mặc rách rưới, lại có tiền nuôi chó?” Một người trung niên mặc áo xanh cau mày nói.

Mọi người đều nghị luận.

Phương Tri Hành đều nghe thấy hết, cậu hung hăng trừng mắt Tế Cửu.

Tế Cửu không chết không thôi, nó vươn móng vuốt ra: “Nước tương!”

Phương Tri Hành nhe răng, chia nửa bát nước tương cho nó.

Lúc này, Tế Cửu vui mừng, cuối cùng cũng dừng sữa, vùi đầu vào dùng bữa.

Không lâu sau, món ăn thứ hai được bưng lên bàn.

Vịt quay cay tê!

Da vịt được quay đến khi có màu nâu đỏ, bề mặt bóng loáng, ngoài giòn trong xốp, thơm nức mũi, mùi thơm của khói hòa quyện hoàn hảo với mùi thơm của thịt, rắc thêm một lớp ớt bột rang, vị mặn bên dưới và vị cay bổ sung cho nhau, khiến người ta thèm chảy nước miếng, dư vị bất tận.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là không có bánh cuộn.

Hình như người trong thế giới này vẫn chưa phát hiện ra sức hấp dẫn vô hạn của món bánh cuộn thịt vịt.

Dù vậy, Phương Tri Hành và Tế Cầu vẫn ăn rất ngon miệng, không thể dừng lại được.

Món thứ ba là cá hấp.

Cá là cá lăng được bắt từ sông Tiểu Thanh Hà, không những chất thịt mềm tươi ngon mà còn ít xương, rất thích hợp ăn chung với cơm.

“Xì xụp~”

Phương Tri Hành ăn không ngừng miệng, quét sạch sành sanh.

Tế Cầu cũng ăn no căng bụng, chỉ tiếc mình còn nhỏ nên sức ăn không mạnh, không ăn được nhiều như Phương Tri Hành.

“Ợ~”

Phương Tri Hành đặt bát hoa sứ xuống, chùi miệng rồi ợ một tiếng rõ to.

Ba món được ăn sạch sẽ, bát đĩa trống trơn, thậm chí không còn lại một giọt nước canh hay một giọt dầu nào.

Thấy vậy, Tế Cầu khinh bỉ nói: “Nhìn tướng ăn của mày đi, còn liếm sạch cả đĩa nữa, không thấy xấu hổ à?”

“Mày hiểu cái rắm gì!”

Phượng Tri Hành vỗ bụng, thoải mái nói: “Lãng phí đáng xấu hổ, tiết kiệm đáng đáng tự hào!”

Tế Cầu cảm thấy xấu hổ khi quen cậu, nó nhìn cái đĩa sạch bong, cạ lời đáp: “Tao không phải người, nhưng mày chó thật đó.”

Phượng Tri Hành hừ một tiếng đáp: “Mày ăn no rửng mỡ đúng không, nói nhảm lảm thế.”

Trong lúc cãi nhau, hai bóng người tựa vào nhau bước vào quán rượu.

Bọn họ là hai người đàn ông!

Trong hai người này có một nam tử rất trẻ, chừng 15, 16 tuổi, thân hình mảnh mai giống nữ tử, trên mặt bôi son trét phấn, mặc váy hoa eo thon và giày thêu hoa, nếu không nhìn thì thật sự khó phân biệt nam nữ.

Nam tử trung niên còn lại thì khỏe mạnh cường tráng, đầu trọc, khuôn mặt giống hệt Lỗ Trí Thâm, cơ bắp cuộn cuộn, sức vóc hơn người.

Hai nam nhân tay trong tay, vô cùng thân mật, gần bó keo sơn.

“Đông gia, ngài đến rồi!”

Chưởng quầy và tiểu nhị vội vàng chạy ra đoán, cúi đầu khom lưng.

Đại hán đầu trọc không phải ai khác, chính là độc tử của Trần lão gia, tên Trần Ngọc Sinh.

“Ừ, mấy hôm nay làm ăn thế nào?”

Trần Ngọc Sinh chấp tay sau lưng, chậm rãi bước vào đại sảnh, vẻ mặt thờ ơ.

“À, hồi đông gia, tuy việc làm ăn không dễ dàng, nhưng doanh thu của chúng ta không tệ...” Chưởng quầy đi theo sau, nghiêm túc báo cáo.

Đột nhiên, Trần Ngọc Sinh dừng bước quay đầu lại, liếc về phía Phương Tri Hành và Tế Cầu bên kia, gã nhú mày không vui mà nói: “Chuyện gì đây, sao chó cũng được vào trong này?”

Chủ quầy vội vàng giải thích: “Đông gia, con chó đó không phải chó hoang, vị khách quan kia nuôi nó.”

Tiểu Nhị bổ sung thêm một câu: “Vị khách quan kia rất thích con chó đó, còn nhờ cho nó ăn thịt nữa.”

“Ồ?”

Nghe vậy, Trần Ngọc Sinh không khỏi quan sát Phương Tri Hành kỹ hơn, lại chủ yếu nhìn Tế Cầu, gã quay đầu đi rồi đột ngột quay đầu lại.

Đột nhiên, hình như gã phát hiện điều gì đó rất ghê gớm, bước nhanh đến gần, hai mắt nhìn chăm Tế Cầu, không rời mắt.

“Vãi, làm trò gì thế?”

Tế Cầu bất ngờ bị một đại hán đầu trọc nhìn chăm chăm, nó giật mình phát ra tiếng gầm gừ thấp.

Phương Tri Hành khẽ nhú mày, liếc xéo Trần Ngọc Sinh, cơ bắp toàn thân căng lên, lập tức chuyển sang trạng thái chiến đấu.

“Đây là chó của người hả?”

Trần Ngọc Sinh không thèm nhìn Phương Tri Hành, mở miệng hỏi.

Phương Tri Hành nhượng mảy, đáp: “Là chó của ta, sao vậy?”

Đôi mắt Trần Ngọc Sinh sáng rực, nói thẳng: “Ta mua nó, người ra giá đi.”

Phương Tri Hành sửng người.

“Cái gì, mua tao à?”

Tế Cửu vô cùng ngạc nhiên, nó xù lông rồi nói: “Tên gay lọ này có ý gì đây? Chẳng lẽ hẳn thích ăn thịt chó hả?”

Phương Tri Hành im lặng một lúc, lắc đầu đáp: “Chó của ta, không bán.”

Trần Ngọc Sinh nghiêng đầu, nhìn chòng chọc vào Phương Tri Hành, gã lấy một đậu vàng ra từ trong người rồi đặt lên bàn, nói với vẻ hào phóng: “Ta trả người một đậu vàng.”

Chương 55: Nhảy Vách Núi

“Bao nhiêu tiền cũng không bán.”

Phương Tri Hành tỏ thái độ kiên quyết, nói dứt lời, cậu đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi rồi bước ra ngoài.

Tế Cửu bắt chước cậu.

Trần Ngọc Sinh nhìn theo, gã hơi nheo mắt, sắc mặt thay đổi liên tục.

Một lát sau, một người một con chó đi trên đường.

Phương Tri Hành truyền âm hỏi: “Có ai theo dõi không?”

Tế Cửu trả lời: “Tao không thấy, mà thì sao?”

Phương Tri Hành khẽ lắc đầu.

Tế Cửu do dự nói: “Lạ thật, rốt cuộc tên gay lọ đó nhìn trúng điểm nào của tao vậy?”

Phương Tri Hành cũng rất khó hiểu, cậu cẩn thận nhìn Tế Cửu từ đầu đến chân.

Bây giờ Tế Cửu mới được mấy tháng tuổi, tuy có huyết mạch Liệp Lang nhưng cơ thể nó không có điểm nào khác với những con chó bình thường.

Đột nhiên, Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, truyền âm nói: “Tế Cửu, mà há miệng cho tao xem thử.”

Tế Cửu há to miệng, ú ớ hỏi: “Nhìn thấy gì rồi?”

Phương Tri Hành nhìn kỹ, không nhìn được mà nướng mảy.

Chỉ thấy hai chiếc răng nanh dài nhất của Tế Cầu có màu sắc hơi kỳ lạ, màu trắng xen lẫn đỏ.

Phần lớn chân răng có màu trắng sữa bình thường, nhưng phần đỉnh lại có màu đỏ tươi như máu.

Khi ánh nắng chiếu vào, chúng giống như những viên hồng ngọc trong suốt.

Phương Tri Hành nhớ kỹ lại, đại hán đầu trọc từ ngoài cửa bước vào, nằg từ ngoài cửa chiếu vào trong đại sảnh.

Đứng ở vị trí của gã...

“Ra là vậy.”

Phương Tri Hành lắg bắg: “Tế Cầu, mảy mọc nanh đỏ rồi.”

Ban đầu Tế Cầu sửng sốt, nó ngắg nghĩ rồi bườg tỉnh đáp: “Tao có Nanh Độc, chắc là mấy cái nanh đỏ đó.”

Phương Tri Hành trầm ngắg nói: “Tên gáy lợ kia mắt tỉnh vắ, chỉ liếc mảy mấy lần đã phát hiện mảy không tầm thường rồi.”

Tế Cầu nghe vậy, không khỏi đặc ý đáp: “Hừ hừ, là mảy mắt người nhìn chó thấp, không phát hiện sức hút của anh đây.”

Phương Tri Hành trợn mắt khinh thường, bọn họ đi về phía phố Nam, chẳng mấy chốc đã tìm thấy một tiệm may.

“Lão bản, ông có bán kiếu y phục nào phù hợp cho người tập võ không?” Phương Tri Hành lên tiếng hỏi.

Lão bản là một đại thúc trung niên mập mập, ông liếc nhìn Phương Tri Hành rồi cười nói: “Kiếu y phục nào ta cũng có hết, người có tiền không?”

Phương Tri Hành đành phải lắc lắc túi tiền.

Lão bản thấy vậy lập tức trở nên nhiệt tình, giới thiệu: “Người tập võ dứt khoát mạnh mẽ, kiểu y phục các người mặc hợp nhất chính là đồ ngắn bó sát người...”

Một lát sau, Phương Tri Hành đã thay một bộ đồ ngắn bó sát người màu đen họa tiết con dơi, khi mặc lên người, trông cậu gọn gàng sạch sẽ, không quá xa hoa, oai phong hào hiệp.

Nghĩ đến việc cơ thể mình vẫn có thể tiếp tục phát triển, trở nên khôi ngô cường tráng hơn.

Phương Tri Hành cố ý mua y phục lớn hơn một cỡ, mặc lên người hơi rộng nhưng không ảnh hưởng hành động.

Lão bản rất tốt bụng, ông tặng thêm một dây lụa, còn giúp Phương Tri Hành chải tóc, búi lên rồi dùng dây lụa buộc lại.

Bỗng chốc, hình ảnh một thiếu hiệp giang hồ hiện lên sống động, khí phách ngút trời.

Một từ, soái!

Phương Tri Hành không khỏi cảm thấy vui vẻ, vô cùng hài lòng.

Tế Cửu nhìn mà thèm thường.

Kiếp trước, nó cũng từng tưởng tượng giấc mộng võ hiệp vô số lần, thiếu niên du, tận phong lưu, nhất tiểu xuất môn khứ, thiên lý lạc hoa phong.

Lão bản thấy vội vàng chào hàng: “Khách quan, có muốn mua thêm một chiếc áo khoác ngắn bên ngoài, vừa chống gió vừa chống mưa không?”

“Chống mưa?” Phương Tri Hành liền nói: “Đưa ta xem thử.”

Không lâu sau, một chiếc áo khoác ngắn màu vàng tươi khoác bên ngoài bộ đồ ngắn bó sát của cậu, thêm rất nhiều khí chất hào hiệp.

“Người nhờ y trang, ngựa nhờ yên!”

Phương Tri Hành truyền âm hỏi: “Tế Cửu, mày thấy thế nào?”

Tế Cửu quay đầu đi: “Chán ngấy! Đừng khoe khoang nữa, chỉ phí tiền thôi.”

Phương Tri Hành cười vui vẻ nói: “Thế hả, tao định mua cho mày một bộ nữa, haiz, thế thì thôi vậy.”

“Gâu gâu!!”

Một lát sau, một người một chó bước ra khỏi tiệm may.

Khí chất của Phương Tri Hành hoàn toàn thay đổi, giống hệt một thiếu niên du hiệp.

Còn Tế Cửu cũng mặc một bộ y phục hoa nhí, trông khá lêu lổng, nó thấy phù hợp với gu của mình.

Đi qua những con phố nhỏ, hai người họ trở về đại viện Trình gia.

Vừa vào đại môn, Phương Tri Hành đã phát hiện có khách đến.

Trình Thiên Ân đang tiếp một tráng hán đội nón trúc.

“Đội đã, chúng ta đã gặp người này rồi.” Tế Cửu bỗng nhắc nhở.

Phương Tri Hành hoàn toàn không nhớ gì, hỏi: “Ở đâu?”

Tế Cửu nói ngay: “Ở bến tàu, tao nhớ mùi trên người tên này mà, còn nữa, hần đeo một cái túi, mùi hương của cái túi đó rất đặc

biệt.”

Phường Tri Hành hiểu ra.

Lúc này, Trình Thiên Ân cũng chú ý đến cậu, hần vẫy tay chào hỏi.

Phường Tri Hành bước đến.

Trình Thiên Ân trông khá vui vẻ, hần chỉ vào tráng hán đội nón trúc rồi giới thiệu: “Hần là đệ đệ của ta, Trình Thiên Tích.”

Phường Tri Hành vội vàng chấp tay thi lễ nói: “Chào đại hiệp!”

Trình Thiên Tích gật đầu, nhàn nhạt nói: “Nghe đại ca ta nói, thiên phú của ngươi khá tốt?”

Chương 56: Đại Mãng

Phương Tri Hành đáp ngay: “Đó là Trình đại hiệp tặng bốc ta thôi.”

Trình Thiên Tích không tỏ ý kiến, im lặng một lúc rồi nói: “Lát nữa rảnh không? Giúp ta một việc.”

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên: “Mời đại hiệp dặn dò.”

Trình Thiên Tích không trả lời, gã quay đầu nhìn về phía nhà bếp, lớn tiếng hỏi bà lão người hầu: “Nước sôi chưa?”

Bà lão người hầu trả lời: “Sôi rồi.”

“Tốt!”

Trình Thiên Tích xách cái túi của mình lên rồi đi thẳng vào bếp.

Một người một con chó đi theo sau.

Chỉ thấy một nồi nước lớn đang sôi sùng sục, rất nhiều khói trắng bốc lên.

Trình Thiên Tích mở cái túi của gã ra.

Phương Tri Hành tò mò nhìn lướt qua, lập tức tỏ vẻ ngạc nhiên.

Túi đựng một sinh vật sống, thật bất ngờ là một con khỉ, còn là một chú khỉ con có vẻ mới sinh không lâu, mắt còn chưa mở hẳn.

Khỉ con kêu riu rít, không biết đã đói bao lâu, tiếng kêu yếu ớt

chán nản.

“Đúng đúng, chính là mùi này!”

Tế Cửu người người, truyền âm nói: “Chú khỉ con này không đơn giản, mùi rất đặc biệt, khiến tao cảm thấy áp lực.”

“Cảm thấy áp lực?!”

Phượng Tri Hành nhíu mày, cẩn thận nhìn chú khỉ con.

Đột nhiên, cậu chú ý đến một cái sừng thật tự dưng nhô lên trên trán chú khỉ con, lộ ra màu vàng nhạt.

Cậu không nhận được mà hỏi: “Đại hiệp, ta không nhìn nhầm đúng không, con khỉ này có sừng à?”

Trình Thiên Tích gật đầu: “Loại khỉ này tên ‘Giác Vương Hầu’, là huyết mạch dị thú, có một cái sừng duy nhất mọc ra trên trán, sau khi trưởng thành sẽ có bốn cánh tay.

“Dị thú!!”

Phượng Tri Hành và Tế Cửu nhìn lẫn nhau, đột nhiên hiểu ra.

Thật sự là sinh vật siêu phàm.

Ngay sau đó, Trình Thiên Tích chớp lấy chú khỉ con kia rồi ném thẳng vào nước sôi.

Ào ào!

Phượng Tri Hành và Tế Cửu nhìn mà trợn mắt há mồm, không hiểu ra sao.

Làm trò gì vậy, luộc khỉ con ăn à?

“Chi chi~”

Khỉ con vùng vẫy trong nước sôi, không bao lâu sau, nó ngừng giãy giụa.

“Đệch, sao nó lại...?”

Phương Tri Hành ngạc nhiên thay đổi sắc mặt, khỉ con trong nước sôi tràn đầy sức sống, hồi phục đầy máu, bơi lội thoải mái, không có chuyện gì cả.

“Xem ra lời đồn không sai, con súc sinh này sợ lạnh không sợ nóng.” Trình Thiên Tích lẩm bẩm.

Sau đó, gã cầm một cái bát lớn đưa cho Phương Tri Hành, nói: “Lát nữa ta lấy máu, người dùng cái bát này để hứng.”

Phương Tri Hành cầm bát bằng cả hai tay.

Trần Thiên Tích túm lấy chú khỉ con, ấn nó xuống mặt trên bếp lò rồi rút một con dao găm ra.

Phập!

Đâm vào ngực chú khỉ con, rạch ra một vết thương hở, để lộ trái tim đang đập.

“Hứng lấy!”

Vẻ mặt Trình Thiên Tích nghiêm túc, gã vung dao găm đâm vào trái tim chú khỉ con.

Phập ào ào!

Một lượng lớn máu nóng phun ra.

Phương Tri Hành nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng dùng cái bát lớn hứng lấy, hứng đầy một bát lớn.

“Đủ rồi, mau đem đến cho đại ca ta uống hết đi.” Trình Thiên

Tích nói ngay.

“Hiếu rồi.”

Phương Tri Hành gạt đầu, cậu xoay người bước tới chỗ Trình Thiên Ân, nói: “Đại hiệp, người uống đi.”

Trình Thiên Ân liếc nhìn bát máu nóng hôi hổi, một cảm xúc kỳ lạ chợt dâng lên trong lòng, sự mong đợi không thể nói thành lời hiện lên trong mắt.

Ực ực ực~~

Hắn cầm bát lên, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, Trình Thiên Ân nằm xuống, thở hổn hển như bò, mồ hôi nóng toát ra khắp người, da đỏ ửng nóng bừng, khói trắng bốc trên đỉnh đầu.

“Uống xong rồi à? Mang bát đến đây.” Trình Thiên Tích hét lên.

Phương Tri Hành vội vã quay trở lại.

Trình Thiên Tích lại đâm thêm một nhát vào tim chú khỉ con, tiếp tục lấy máu.

Phương Tri Hành lại hứng một bát lớn, đến khi máu không còn chảy ra nữa.

“Đưa cho ta.” Trình Thiên Tích nhận lấy bát máu to, nhanh chân bước đến chỗ Trình Thiên Ân, tiếp tục đút cho hắn uống.

Phương Tri Hành nhìn tận mắt, cậu cảm thấy máu khỉ này có thể có tác dụng trị thương.

“Phương Tri Hành, mau moi tim khỉ ra cho ta ăn!”

Tế Cửu chợt kêu lên, trực giác mách bảo nó rằng ăn tim khỉ sẽ mang lại lợi ích to lớn cho mình.

Phương Tri Hành lại không làm theo, đáp lời: “Tên Trình Thiên Tích này là một kẻ nguy hiểm, tốt nhất chúng ta không nên tự ý hành động.”

Tế Cửu không khỏi nhìn Trình Thiên Tích một cách sâu xa.

Không lâu sau, Trình Thiên Ân đã uống hết hai bát máu nóng, da thịt toàn thân đỏ ửng, hơi nước bốc lên khắp người, giống như bốc đang bốc cháy.

Trình Thiên Tích quay đầu, hét lớn với Phương Tri Hành: “Mau, đi múc một thùng nước lạnh đến đây.”

Phương Tri Hành chạy ra giếng múc nước, xách một thùng nước đến.

Trình Thiên Tích nhận lấy thùng nước rồi nhấc nó lên, dội thẳng vào người Trình Thiên Ân.

Rào ào ào~

Lượng lớn khói trắng lập tức bốc lên từ người Trình Thiên Ân, lan ra khắp sân, giống như sương mù xuất hiện.

Sau đó, Phương Tri Hành không ngừng múc nước, Trình Thiên Tích không ngừng dội, kéo dài như vậy trong hai ba giờ.

Cuối cùng!

Cơ thể Trình Thiên Ân không còn nóng bừng nữa, hơi thở của hắn trở nên ổn định, màu da cũng dần dần trở lại bình thường, hắn ngủ thiếp đi.

Chương 57: Tấn cấp

“Được rồi!”

Trình Thiên Tích thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói với Phương Tri Hành: “Người vất vả rồi, ta tặng con khỉ kia cho người đó, người ăn thịt dị thú sẽ có lợi ích rất lớn.”

Phương Tri Hành vội đáp: “Tạ đại hiệp ban thưởng.”

“Đừng khách sáo!” Trình Thiên Tích nằm xuống, vẻ mặt mệt mỏi, hần nhanh chóng thiếp đi, tiếng ngáy vang như sấm.

Phương Tri Hành bước vào bếp, nhắc chú khỉ con kia lên.

Tế Cửu vô cùng kích động, vội nói: “Nhanh lên, con khỉ này có huyết mạch, chắc chắn rất bổ!”

Phương Tri Hành vừa định nói, bảng hệ thống chợt sáng lên.

[Thịt dị thú có thể thay thế lương thực và thịt thông thường, đồng thời hiệu quả tốt hơn.]

[Xạ Thủ Tinh Anh-Điều kiện max cấp đã được sửa đổi:

1, Trở thành Xạ Thủ Phổ Thông max cấp (Đã hoàn thành.)

2, Một con mắt của 3 loại động vật (chưa hoàn thành)

3, Con non của Giác Hầu Vương (Đã chuẩn bị , Có hoàn thành hay không?)]

Đáy mắt Phương Tri Hành sáng rực.

Tế Cửu nhìn thấy vậy, không khỏi châm chọc rằng: “Vãi, thế

cũng được à? Còn có thể sửa đổi điều kiện max cấp?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Hệ thống đang điều chỉnh hack max cấp, lúc trước tao chưa từng tiếp xúc với thịt dị thú, điều kiện max cấp cũng không nhắc đến thịt dị thú.”

Tế Cửu hiểu ra: “Nói cách khác, điều kiện max cấp được thiết lập dựa trên tài nguyên này có thể thu thập được.”

Phương Tri Hành vô cùng đồng ý.

Cậu xách xác chú khỉ con vào phòng, đóng cửa lại, sau đó suy nghĩ.

“Chọn hoàn thành!”

Trong một ý nghĩ, xác chú khỉ con đã khô héo với tốc độ nhanh chóng, chất lượng thịt tươi sống nhanh chóng biến thành màu xám thối rửa...

Trong nháy mắt, toàn thân khỉ con mục nát, hóa thành một đống tro tàn, gió thổi bay hết.

Da, lông, xương cốt hay các cơ quan khác đều không còn lại gì.

Hôi phi yên diệt cũng chỉ như thế.

Con non của Giác Hầu Vương triệt để bị ép khô!

Ngay sau đó, giao diện hệ thống trở nên mơ hồ, sau đó lại hiện rõ lần nữa.

[Xạ Thủ Tinh Anh-Điều kiện max cấp :

1, Trở thành Xạ Thủ Phổ Thông max cấp (Đã hoàn thành.)

2, Một con mắt của 3 loại động vật (2/3)

3, Con non của Giác Hầu Vương (Đã hoàn thành.)]

“Humm, chỉ thiếu một con mắt nữa.”

Phương Tri Hành khẽ than, như có điều suy nghĩ.

“O?”

Tế Cầu chớp mắt, cảm thấy kỳ quái: “Mắt của ba loại động vật, mày đã có được hai loại rồi à? Giác Vương Hầu tính một loại, còn một con mắt khác là cái gì, mày thu thập từ lúc nào, sao tao không biết vậy?”

Phương Tri Hành trả lời: “Của gà mái già đó, chẳng phải tao với mày đã ăn ba con gà mái già.”

“Không đúng!”

Tế Cầu đột nhiên kêu lên: “Tao nhớ mày đã nói rằng tất cả gà đều bị cận thị bẩm sinh, mày không muốn mắc bệnh quáng gà cơ mà.”

Nó bỗng nhiên kịp nhận ra.

Hôm nay, Phương Tri Hành đã giết nó một lần, con mắt kia chắc chắn là của nó!

“Đệt, mày muốn có con mắt tốt nên đã cố ý khích tướng tao, để tao tấn công mày, sau đó mày thừa cơ ra tay giết tao, chính vì muốn đặt được con mắt của tao!”

Rốt cuộc Tế Cầu đã tỉnh ngộ.

Phương Tri Hành, cái thằng quỷ này, thậm trọng từng bước, mỗi một nước cờ tất nhiên đều có mục đích trong đó, luôn tính toán thật kỹ.

“A á á, con mẹ nó, mày tính kế tao!!”

Tế Cửu nổi trận lôi đình, tức giận đến mức suýt chút phun cả cơm đang ăn ra.

“Xì, lắm trò nhể!”

Phượng Tri Hành bình tĩnh như thường, lãnh đạm nói: “Mày nghĩ nhiều quá, đó chính là mắt của con gà mái già, mày tin hay không thì tùy.”

Cậu quay đầu lại, nhếch nhẹ khóe miệng.

Tế Cửu phải nói là tức không để đâu cho hết, nhe răng mắng chửi: “Được, được lắm, tao chúc mày thu thập được một đôi mắt chó bằng hợp kim titan.”

Phượng Tri Hành không tiếp lời, đứng dậy, đi ra ngoài mở cửa và nói: “Đi thôi, chúng ta ra chợ dạo chơi, xem thử có tìm được một con mắt tốt nào không.”

Tế Cửu máu nóng đang bốc lên não, bướng bỉnh nói: “Muốn đi thì mày tự đi đi, ông đây không theo nữa.”

Nói xong, nó nằm xuống bất động, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Phượng Tri Hành không quay đầu lại, nói thẳng: “Nếu lúc tao thăng cấp mà mày không có mặt ở hiện trường, còn có thể ăn hôi được chắc?”

Lời này vừa thốt ra!

Tế Cửu không khỏi chần chờ một lúc, cặp mắt chó xoay tròn chuyển động một hồi, rồi lồm cồm bò dậy, chạy theo ra ngoài.

“Mẹ nó, tao cống hiến một đôi mắt, mắc gì thăng cấp mà không có phần của tao chứ!”

“Bất kể thế nào, dù gì cũng lỗ con mắt rồi, không thể chịu thiệt

thêm nữa!”

Tế Cầu hùng hùng hổ hổ đuổi theo Phương Tri Hành.

...

Phố Đông thị trấn có một cái chợ bán thức ăn, lúc nào cũng ồn ào huyên náo.

Nơi đây, gần như cái gì cũng bán: Củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm, trà, rau quả, thịt cá, v.v., đủ thứ trên đời.

Phương Tri Hành đang đi trên đường, bên tai cậu tràn ngập tiếng rao của người bán hàng rong.

Không bao lâu, cậu thấy mấy quầy hàng bán thịt: Thịt gà, thịt heo, thịt bò, thịt dê cùng một loại thịt của giống loài nào đó mà cậu không nhìn ra.

Chương 58: Ngoài ý muốn

“Tế Cửu, người thật kỹ.”

Phương Tri Hành truyền âm.

Tế Cửu không nhin được, hỏi ngược: “Người cái gì?”

Phương Tri Hành liền nói: “Chẳng phải mày có thể người được mùi của huyết mạch dị thú à? Chưa biết chừng, trong chợ thức ăn này có thợ săn giết được huyết mạch dị thú.”

Tế Cửu lập tức hiểu Phương Tri Hành đang muốn làm gì, thằng quỷ này vẫn muốn tìm ra được con mắt của huyết mạch dị thú.

Điều kiện max cấp là [Mắt của ba loại động vật], cậu tự ý thay đổi thành [Mắt của ba loại động vật có huyết mạch dị thú].

Con mẹ nó, đúng là một người có lòng cầu tiến!

Không hổ là học bá, yêu cầu cao về bản thân gớm!

“Đệt, chẳng trách mày lại muốn tao đi cùng.”

Tế Cửu chợt nhận ra mình chỉ là một con chó công cụ.

Phương Tri Hành không phủ nhận, tiếp tục dùng lời nói mê hoặc nó: “Nếu như tao đạt được tiến bộ cực lớn thì mày hẳn cũng sẽ đạt thăng cấp càng nhiều, không phải à?”

Nghe lời này, Tế Cửu dù không tình nguyện chút nào nhưng cũng không thể không thừa nhận sự ràng buộc giữa nó và Phương Tri Hằng, có phần vụn vẹo.

Có vinh cùng vinh, có tổn hại thì một mình nó gánh.

Phương Tri Hành thấy Tế Cầu rề rà không đáp lại, khoe miệng cậu nhếch lên, dùng át chủ bài, chân thành nói: “Bữa tối nay cho mày gọi món đó, tùy ý gọi.”

Tế Cầu lập tức ngẩng cao đầu, cái mũi bắt đầu nhanh chóng co rúm.

Nó vừa ngửi vừa đi về phía trước.

Phương Tri Hành không nhanh không chậm, đi theo nó.

Thời gian dần trôi, hai người bọn họ rời khỏi khu vực bán thịt, tiến vào chỗ bán cá.

Tế Cầu liên tục bước đi, rất nhanh đã tới nơi bán cá, đúng lúc này, từ nơi nào đó bỗng truyền đến tiếng chim hót.

Chợ bán thức ăn bình thường rất lộn xộn và huyên náo, người nói chuyện sát bên cạnh nhau mà nghe vẫn không được rõ lắm.

Nhưng tiếng chim hót lại rất vang dội, từng tiếng từng tiếng lọt thẳng vào tai.

Phương Tri Hành nhìn quanh tìm kiếm, trong lúc nhất thời, cậu chỉ nghe âm thanh chứ không thấy chim đâu.

Tế Cầu dừng lại một lúc rồi đột nhiên quay đầu, lao nhanh về phía trước, một lúc sau, nó rẽ vào một con ngõ nhỏ ở bên cạnh.

Phương Tri Hành đi theo thì thấy có người dựng sạp bán hàng trong ngõ nhỏ đó.

“Thịt thú rừng, thịt thú rừng tươi sống đây!”

Mấy người bán hàng rong đang ra sức rao thật to.

Bọn họ đang bày bán một vài thú săn được ở trên núi, chủ yếu là loài chim.

Tế Cửu vừa đi vừa dừng, cuối cùng đứng lại trước một quầy hàng, nhìn chăm chăm vào một chiếc lồng.

“Con chim này có mùi rất đặc biệt.” Tế Cửu truyền âm.

Phượng Tri Hành nhìn con chim bên trong chiếc lồng, trông nó rất giống điều hâu, hình thể lại nhỏ, khá gầy yếu, đầu chim hơi lớn, màu lông hỗn tạp.

Cậu nhíu mày, kinh ngạc hỏi: “Sao mày có thể xác định con chim này là dị chủng huyết mạch hả?”

Tế Cửu cạ lời: “Mày hỏi tao sao xác định được à? Tao chỉ có thể thông qua mùi để phán đoán, trên thân con chim này toát ra một loại khí tức nguy hiểm nào đó. Còn về phần nó có huyết mạch hay không, tao không cách nào kết luận chính xác trăm phần trăm được.”

Phượng Tri Hành hiểu ra, cậu ngồi xổm xuống.

Người bán hàng rong liền nói: “Vị gia này, tất cả những con chim này đều được bắt trên núi xuống, nướng lên ăn thì thơm thôi rồi.”

Phượng Tri Hành chỉ vào con chim lông tạp kia, hỏi: “Đây là chim gì, ông biết không?”

Người bán hàng mỉm cười và nói: “Đây là chim Khiên Cừu lớn, là một loài chim nước, thuộc họ chim bồ câu, nó rất hoang dã, cái gì cũng ăn, rất khó bắt được. Không giấu gì người, loài chim này rất nóng nảy, chọc tới nó là nó sẽ đuổi theo người, mổ mắt người cho bằng được đó.”

“Chim Khiên Cừu lớn?” Phượng Tri Hành chưa từng nghe qua,

có điều cậu khá thích chim hung hãn, thị lực của loài chim này chắc chắn không tệ.

“Tôi mua!”

Phương Tri Hành nhanh chóng có tính toán.

Sau một phen cò kè mặc cả, Phương Tri Hành đã mua được con chim Cừu lớn này.

Một người một chó vội vàng rời khỏi chợ thức ăn.

Lúc này, đã gần chạng vạng.

Bọn họ định ăn bữa tối xong sẽ trở về đại viện Trình gia.

“Đi ăn ở đâu, vẫn là tửu lâu Lâm Giang à?” Tế Cầu hỏi.

Phương Tri Hành ngẫm nghĩ, trả lời: “Đến chỗ nào yên tĩnh một chút đi, tửu quán nhỏ gì đó cũng được.”

Tế Cầu không khỏi nghĩ đến thằng gay lọ kia, gật đầu nói: “Được, vậy đi ăn chút món thường ngày.”

Một lát sau, bọn họ tiến vào một ngõ nhỏ, rẽ sang một góc khác rồi đến địa điểm ăn vặt ở phố Đông.

“Đứng lại!”

Đột nhiên, có hai người từ trong ngõ lao ra chặn đường.

Phương Tri Hành hơi nheo mắt, đánh giá hai người kia, dáng vẻ la lối ồn ào, rõ ràng là hạng lưu manh đường phố.

Ăn cướp à?

Một gã giận dữ hét lên: “Tiểu tử, đưa phí bảo kê đây.”

Phương Tri Hành cười lạnh lùng, tay phải sờ vào liệp đao.

Thấy vậy, hai tên cướp bóc kia bỗng vùng tay lên, ném ra một nắm bột.

Đó là vôi!

Vôi bột được rải khắp nơi.

Phương Tri Hành đưa tay trái lên bảo vệ mắt, đồng thời vôi lùi lại.

Chương 59: Lựa chọn

Nhưng khi cậu vừa lùi hai bước, sau lưng có tiếng bước chân gấp rút truyền đến.

Ngay khoảnh khắc cậu quay đầu lại, trong tầm mắt xuất hiện một cái lưới lớn.

Roạt~

Cái lưới lớn chụp xuống, bao trùm cả người Phương Tri Hành.

Một gã cường tráng lao tới, đụng thẳng vào người Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành bị mắc vào tấm lưới lớn, không kịp xoay người, đao cũng không thể rút ra kịp thời, nên bị đụng ngã trên mặt đất.

Ngay sau đó, một đám người vây lại, đám đá túi bụi lên người cậu.

Bịch bốp bịch~

Phương Tri Hành đau đớn khắp người, chỉ có thể cuộn mình ôm đầu.

“Gâu gâu!”

Tiếng sủa của Tế Cầu truyền đến bên tai cậu.

Phương Tri Hành không biết chuyện gì đã xảy ra với Tế Cầu, cậu ở trong lưới liên tục bị đánh, xung quanh đều là những bóng người lắc lư.

Những người nọ, lúc đầu chỉ dùng tay chân đấm đá, càng về sau bọn họ dùng tới gậy gố, càng đánh càng hung hăng.

Không bao lâu, Phương Tri Hành chảy máu đầu, mình đầy thương tích.

“Tránh ra.”

Đột nhiên có người la lên.

Đám người tản ra, một thanh niên mặt tàn nhang bước lên trước, tay cầm con dao găm.

Phập!

Phụt!

Con dao găm đâm vào ngực Phương Tri Hành, máu tươi phun ra.

“Tam ca, Trần đại gia không nói lấy mạng hần, sao lại làm vậy?” Có người lên tiếng.

Thanh niên mặt tàn nhang cười lạnh lùng: “Người thật ngớ ngẩn, tiểu tử này không phải loại người lương thiện, diệt cỏ phải trừ tận gốc, hiểu không hả?”

Người kia lập tức im bật.

Thanh niên mặt tàn nhang rút con dao găm ra, dặn dò: “Ném hần xuống sông cho cá ăn, con chó kia đâu rồi?”

Có người đáp lại: “Đã bắt được, nó ở đây!”

Tế Cầu bị một gã cường tráng nắm ngay điểm chí mạng sau cổ, nhấc bổng lên giữa không trung, nó vẫn giãy giụa và sửa loạn không ngừng.

Thanh niên mặt tàn nhang đi qua, nhìn kỹ Tế Cầu, ngạc nhiên nói: “Con chó này có gì đặc biệt, tại sao Trần đại gia lại thèm muốn nó như vậy?”

Gã cường tráng đang nắm Tế Cầu trả lời: “Khó nói lắm, những thú Trần đại gia yêu thích trước giờ luôn khác biệt.”

“Trần đại gia?”

Tế Cầu nghe vậy, lập tức nghĩ đến thằng gay lọ kia.

“Phường Tri Hành, mà sao rồi?”

Tế Cầu la thật to: “Mày ráng giữ sức nhen, tuyệt đối đừng chết đó!”

“Oa~”

Phường Tri Hành nôn ra một ngụm máu lớn, hô hấp khó khăn.

Phổi của cậu bị đâm xuyên, đây là vết thương chí mạng.

Lúc này, có người giật tấm lưới ra.

Ba gã cường tráng vây lại, đưa tay lục soát trên người cậu, vớ vét hết tiền của, mặc kệ cậu chết hay chưa.

“Haha, tiểu tử này có túi tiền!”

Hai mắt gã cường tráng bắn ra ánh nhìn hung ác, giơ túi tiền lên lắc rỗng rỗng.

“Có bao nhiêu tiền vậy?” Một đám người lập tức vây lại, phấn khởi.

Không ai chú ý đến Phường Tri Hành khó khăn cử động cánh tay, sờ vào túi vải phía sau lưng.

Trong túi có con chim Khiên Cừu lớn.

Phương Trí Hành dùng hết sức lực toàn thân, tóm lấy con chim, một tiếng rắc, cổ chim bị cậu vặn gãy.

[2, Một con mắt của 3 loại động vật (Đã hoàn thành.)]

[Điều kiện cần thiết để trở thành Xạ Thủ Tinh Anh max cấp, có thăng cấp hay không?]

“Có!”

Phương Trí Hành không hề chần chừ, trực tiếp lựa chọn thăng cấp.

Chỉ một thoáng, một dòng nước ấm từ trong hư không dâng lên, rót vào trong thân thể cậu.

Đó là năng lượng sinh mệnh bị nghiền ép của Giác Vương Hầu.

Lép lép~

Toàn thân Phương Trí Hành run rẩy, trong khoảng thời gian ngắn thân thể cậu nhận được nguồn bổ sung dinh dưỡng rất lớn, trong cơ thể phát ra âm thanh kỳ lạ như đang xào hạt đậu.

Như một kỳ tích, vết bị đâm trên ngực cậu khép miệng.

Những vết thương và vết bầm tím trên người cậu cũng biến mất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thậm chí, máu đã chảy mất cũng cuốn ngược trở lại vào trong thân thể.

Hình thể của cậu cũng phát sinh một chút thay đổi.

Cơ bắp trên người càng thêm rắn chắc, mật độ xương cốt cũng trở nên chặt chẽ hơn.

Cùng lúc đó, Phương Tri Hành tiến vào trạng thái huyền hoặc khó hiểu, như thể đang mơ một giấc mộng đẹp.

Trong giấc mộng của mình, cậu tiếp tục khổ luyện bắn tên, cảm ngộ về tiễn thuật ngày càng tăng lên, hiểu biết càng lúc càng thâm sâu, cậu dần đạt đến trình độ thành thạo.

[Xạ Thủ Tinh Anh·Viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Khúc Xạ (Lv2)]

[Kỹ năng bộc phát: Phá Giáp (Lv2)]

[Kỹ năng bộc phát: Phóng Tiêu (Lv2)]

[Kỹ năng bộc phát: Biến Động Thị Lực (Lv2)]

Khá lắm, một lèo nắm giữ bốn kỹ năng bộc phát!

Là do hiến tế mắt của ba loại động vật có huyết mạch dị thú, cùng với một con non của Giác Hầu Vương nên đạt được phần thưởng phong phú.

[Khúc Xạ: Bắn theo đường vòng cung.]

[Phá Giáp: Trong vòng 50m có thể xuyên thủng áo giáp , buộc phải sử dụng cường cung.]

[Phóng Tiêu: Ngoài cung tên , có thể tinh thông phi đao, phi tiêu. Kiếm, đao...hay bất kỳ loại vũ khí nào có trong tay cũng có thể dùng để phóng.]

[Biến Động Thị Lực: Tốc độ di chuyển của vật thể càng nhanh thì càng thấy.]

Đột nhiên, Phương Tri Hành mở mắt ra, trong đồng tử đen sâu thăm dường như phản chiếu hình bóng của ác ma.

Chương 60: Đêm Khuya

Cậu bật lên, làm một cú cá chép lộn ngược, bất ngờ xông thẳng đến rồi co chân bỏ chạy.

“Ố???”

Thanh niên mặt tàn nhang và những người khác đều sửng sốt, ai nấy đều tròn tròn mắt nhìn Phương Tri Hành.

Sau khi thấy Phương Tri Hành chạy ra xa 10 mét thì chợt dừng bước, xoay người lại, đứng thẳng, nhắc cung tên lên.

Vút!

Vút!

Vút!

Phương Tri Hành kéo cung bắn tên, động tác nhanh gọn, tốc độ như súng máy, gần như trong một giây phóng ra hai mũi tên.

Puff puff puff~

Mũi tên bay vèo, vừa nhanh vừa chuẩn xác lại vừa hung hăng, xuyên qua từng thân thể.

Có người bị mũi tên xuyên tròng mắt, có người bị bắn trúng yết hầu, có người vừa mới hất cằm lên, một mũi tên chui ngay vào mồm hần...

Năm giây qua đi, mười người trúng tên, ngã xuống đất với đủ kiểu tư thế.

Vẫn còn ba người nữa.

Một thanh niên mặt tàn nhang, một gã cường tráng đang tóm Tế Cửu và một gã tráng hán cầm túi tiền.

Giờ khắc này, ba người đã lấy lại tinh thần nhưng vẫn trợn mắt há to miệng, đứng chết lặng.

Nhất là thanh niên mặt tàn nhang kia, cả người như ngây dại, chính tay hắn chọc tiết Phương Tri Hành, tại sao cậu lại không chết?

Tại sao cậu vẫn có thể đứng dậy, lại còn bắn tên được?

“Hahaha, Phương Tri Hành, cũng ra gì và này nọ phết!”

Tế Cửu vui mừng như điên, vì sự nghịch chuyển kinh thiên này mà nhảy cẫng hoan hô.

Gần như cùng lúc, giao diện hệ thống của Tế Cửu cũng lóe sáng lên.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú : Cầu Cơ Bán (chó ràng buộc)]

[Huyết mạch: Liệp Lang]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Nanh Sói Kịch Độc (mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một sinh mạng)]

[Số mạng còn lại: 4]

“Tạch tạch tạch!”

Trong cơ thể Tế Cửu lập tức vang lên âm thanh xào hạt đậu kỳ dị, thân thể hơi lớn hơn, lông trên thân càng dài và cứng hơn.

Cái bóng của nó nhộn nhạo, đột nhiên lòi ra 3 con chó con giống nhau như đúc.

Ba con chó con chạy về phía ba người, há mồm cắn vào cổ chân bọn họ.

“Ui da!”

Ba người đồng loạt hét thảm thiết, cúi đầu nhìn thì thấy cổ chân bị khoét một lỗ, một miếng thịt rơi ra, máu me đầm đìa.

Ba người bọn họ lập tức ngồi bệt trên mặt đất, đau đến mức chết đi sống lại.

Thấy vậy, Phương Tri Hành lập tức thu cung tên, bước từng bước qua đó.

Cậu bước đến trước mặt thanh niên mặt tàn nhang, rút con dao găm mang theo bên người ra, cười gằn một cách đáng sợ và nói: “Tiểu tử, người có biết nếu đâm vào cơ thể người thì đau nhất là ở đâu không?”

Thanh niên mặt tàn nhang co giật vì sợ hãi, trơ mắt nhìn Phương Trí Hành vung dao găm đâm vào cạnh ngoài đùi của hắn.

Chỉ một thoáng, nỗi đau kịch liệt không thể tưởng tượng nổi ập đến.

Thanh niên mặt tàn nhang như rơi vào địa ngục, sống không bằng chết, một giây trôi qua như thể một năm.

Tế Cầu phân ra làm bốn, vây quanh ba người bọn họ, điên cuồng cắn xé, xé toạc từng mảng máu thịt trên người.

Một lát sau, ba người bọn họ không còn động đậy nữa, có thể thấy là không sống nổi.

Ngõ nhỏ yên lặng như tờ, mặt đất đầy máu.

Phượng Tri Hành hít một hơi dài, nhìn mười ba thi thể, mặt không biểu cảm.

Sau đó, cậu từ từ chạm vào thi thể.

Tế Cầu truyền âm: “Con mẹ nó, đầu sỏ đứng sau màn này là cái thằng gay lọ Trần gia kia.”

Phượng Tri Hành bĩu môi nói: “Đợi lát nữa sẽ đi làm gỏi hắc luân.”

“Đúng, xử hắc đi! Giết chết tên gay lọ đó đi!”

Tế Cầu nghiêng răng nghiêng lợi, gừ gừ gầm rú: “Báo thù là chuyện bắt buộc, nhưng không biết thực lực của thằng gay lọ đó mạnh tới đâu? Lỡ như chúng ta đánh không lại hắc thì sao?”

Mặt Phượng Tri Hành không chút thay đổi, hỏi lại: “Mày cảm thấy mấy tên côn đồ này mạnh hơn tao, đánh thắng được tao hả?”

Tế Cầu suy nghĩ một cách cẩn thận, nó bỗng nhiên hiểu được.

Với thực lực của Phượng Tri Hành, cậu đấu solo cũng có thể đánh thắng bất kỳ một thanh niên mặt tàn nhang nào.

Thậm chí, cho dù là đối mặt với quần ấu, Phượng Tri Hành cũng có thể đủ thông dong ứng đối, đánh thắng được. Ít nhất một đánh mười không nói chơi.

Cho dù không đánh lại, cũng có thể trốn thoát được.

Điều kiện tiên quyết là song phương đánh nhau bình thường, nói võ đức.

Nhưng mà, thế giới này cũng không có nhiều quy củ như vậy, toàn bộ đều không nói võ đức.

Má nó, nào là vô phần đánh lén, nào là dùng lưới trùm đầu,

còn nhiều người đánh hội đồng một người...

Đcm!

Nói tóm lại, nếu người muốn giết chết một người, thực lực của người không nhất định phải mạnh hơn đối phương.

Bởi vì, con người có thể chơi ám chiêu.

Chỉ cần một người am hiểu chơi ám chiêu, nhiều lần ra mưu hiểm kế độc, thậm chí dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Như vậy lấy yếu thắng mạnh, thật ra không khó như trong tưởng tượng.

Phương Tri Hành nhanh chóng hoàn thành mò thi thể.

Phần lớn những tên côn đồ này rất nghèo, trên người không có bao nhiêu tiền tài.

Ít thì trong túi chỉ có mấy đồng tiền.

Nhiều thì cũng chỉ có hơn ba trăm đồng tiền mà thôi.

Chương 61: Điều tra

CHƯƠNG BỊ CHỪNG, MỜI CÁC ĐẠO HỮU ĐỌC CHƯƠNG TIẾP THEO

Cậu bật lên, làm một cú cá chép lộn ngược, bất ngờ xông thẳng đến rồi co chân bỏ chạy.

“Ồ???”

Thanh niên mặt tàn nhang và những người khác đều sửng sốt, ai nấy đều trợn tròn mắt nhìn Phương Tri Hành.

Sau khi thấy Phương Tri Hành chạy ra xa 10 mét thì chợt dừng bước, xoay người lại, đứng thẳng, nhắc cung tên lên.

Vút!

Vút!

Vút!

Phương Tri Hành kéo cung bắn tên, động tác nhanh gọn, tốc độ như súng máy, gần như trong một giây phóng ra hai mũi tên.

Puff puff puff~

Mũi tên bay vèo, vừa nhanh vừa chuẩn xác lại vừa hung hăng, xuyên qua từng thân thể.

Có người bị mũi tên xuyên tròng mắt, có người bị bắn trúng yết hầu, có người vừa mới hất cằm lên, một mũi tên chui ngay vào mồm hần...

Năm giây qua đi, mười người trúng tên, ngã xuống đất với đủ kiểu tư thế.

Vẫn còn ba người nữa.

Một thanh niên mặt tàn nhang, một gã cường tráng đang tóm Tế Cửu và một gã tráng hán cầm túi tiền.

Giờ khắc này, ba người đã lấy lại tinh thần nhưng vẫn trợn mắt há to miệng, đứng chết lặng.

Nhất là thanh niên mặt tàn nhang kia, cả người như ngây dại, chính tay hắn chọc tiết Phương Tri Hành, tại sao cậu lại không chết?

Tại sao cậu vẫn có thể đứng dậy, lại còn bắn tên được?

“Hahaha, Phương Tri Hành, cũng ra gì và này nọ phết!”

Tế Cửu vui mừng như điên, vì sự nghịch chuyển kinh thiên này mà nhảy cẫng hoan hô.

Gần như cùng lúc, giao diện hệ thống của Tế Cửu cũng lóe sáng lên.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú : Cầu Cơ Bán (chó ràng buộc)]

[Huyết mạch: Liệp Lang]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Nanh Sói Kịch Độc (mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một sinh mạng)]

[Số mạng còn lại: 4]

“Tạch tạch tạch!”

Trong cơ thể Tế Cửu lập tức vang lên âm thanh xào hạt đậu kỳ dị, thân thể hơi lớn hơn, lông trên thân càng dài và cứng hơn.

Cái bóng của nó nhộn nhạo, đột nhiên lòi ra 3 con chó con giống nhau như đúc.

Ba con chó con chạy về phía ba người, há mồm cắn vào cổ chân bọn họ.

“Ui da!”

Ba người đồng loạt hét thảm thiết, cúi đầu nhìn thì thấy cổ chân bị khoét một lỗ, một miếng thịt rơi ra, máu me đầm đìa.

Ba người bọn họ lập tức ngồi bệt trên mặt đất, đau đến mức chết đi sống lại.

Thấy vậy, Phương Tri Hành lập tức thu cung tên, bước từng bước qua đó.

Cậu bước đến trước mặt thanh niên mặt tàn nhang, rút con dao găm mang theo bên người ra, cười gằn một cách đáng sợ và nói: “Tiểu tử, người có biết nếu đâm vào cơ thể người thì đau nhất là ở đâu không?”

Thanh niên mặt tàn nhang co giật vì sợ hãi, trơ mắt nhìn Phương Trí Hành vung dao găm đâm vào cạnh ngoài đùi của hắn.

Chỉ một thoáng, nỗi đau kịch liệt không thể tưởng tượng nổi ập đến.

Thanh niên mặt tàn nhang như rơi vào địa ngục, sống không bằng chết, một giây trôi qua như thể một năm.

Tế Cửu phân ra làm bốn, vây quanh ba người bọn họ, điên cuồng cắn xé, xé toạc từng mảng máu thịt trên người.

Một lát sau, ba người bọn họ không còn động đậy nữa, có thể

thấy là không sống nổi.

Ngõ nhỏ yên lặng như tờ, mặt đất đầy máu.

Phương Tri Hành hít một hơi dài, nhìn mười ba thi thể, mặt không biểu cảm.

Sau đó, cậu từ từ chạm vào thi thể.

Tế Cửu truyền âm: “Con mẹ nó, đầu sỏ đứng sau màn này là cái thằng gay lợ Trần gia kia.”

Phương Tri Hành bữu môi nói: “Đợi lát nữa sẽ đi làm gỏi hắc luân.”

“Đúng, xử hắc đi! Giết chết tên gay lợ đó đi!”

Tế Cửu nghiêng răng nghiêng lợi, gừ gừ gầm rú: “Báo thù là chuyện bắt buộc, nhưng không biết thực lực của thằng gay lợ đó mạnh tới đâu? Lỡ như chúng ta đánh không lại hắc thì sao?”

Mặt Phương Tri Hành không chút thay đổi, hỏi lại: “Mày cảm thấy mấy tên côn đồ này mạnh hơn tao, đánh thắng được tao hả?”

Tế Cửu suy nghĩ một cách cẩn thận, nó bỗng nhiên hiểu được.

Với thực lực của Phương Tri Hành, cậu đấu solo cũng có thể đánh thắng bất kỳ một thanh niên mặt tàn nhang nào.

Thậm chí, cho dù là đối mặt với quần ấu, Phương Tri Hành cũng có thể đủ thông dong ứng đối, đánh thắng được. Ít nhất một đánh mười không nói chơi.

Cho dù không đánh lại, cũng có thể trốn thoát được.

Điều kiện tiên quyết là song phương đánh nhau bình thường, nói võ đức.

Nhưng mà, thế giới này cũng không có nhiều quy củ như vậy, toàn bộ đều không nói võ đức.

Má nó, nào là vôi phấn đánh lén, nào là dùng lưới trùm đầu, còn nhiều người đánh hội đồng một người...

Đcm!

Nói tóm lại, nếu người muốn giết chết một người, thực lực của người không nhất định phải mạnh hơn đối phương.

Bởi vì, con người có thể chơi ám chiêu.

Chỉ cần một người am hiểu chơi ám chiêu, nhiều lần ra mưu hiểm kế độc, thậm chí dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Như vậy lấy yếu thắng mạnh, thật ra không khó như trong tưởng tượng.

Phương Tri Hành nhanh chóng hoàn thành mò thi thể.

Phần lớn những tên côn đồ này rất nghèo, trên người không có bao nhiêu tiền tài.

Ít thì trong túi chỉ có mấy đồng tiền.

Nhiều thì cũng chỉ có hơn ba trăm đồng tiền mà thôi.

Chương 62: Giáo Đầu

Thanh niên mặt tàn nhang hiển nhiên là người dẫn đầu, trong túi nhiều tiền nhất, Phương Tri Hành lấy ra một đậu vàng sáng long lanh.

Chuyển thủ của hắn dường như rèn bằng thép không gỉ, cực kỳ sắc bén và khá tốt.

Ngoài ra, Phương Tri Hành sờ được ba bao vôi phấn. Cậu thu toàn bộ vào trong túi, đứng dậy nói: “Đi, chúng ta đi tìm tên gay lọ kia.”

Tế Cửu hỏi: “Đi thẳng đến Trần gia hay là?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Dù sao Trần gia cũng là rắn độc, có chút bối cảnh, chúng ta hoàn toàn không biết gì về tình huống của Trần gia, đối với tao nơi đó có thể là đầm rồng hang hổ.”

Tế Cửu ngẫm lại thấy cũng đúng nói: “Ừm, rồng mạnh khó đè ép rắn độc.”

Phương Tri Hành cân nhắc một chút, liếc mắt nhìn thi thể trên mặt đất, khoe miệng cong lên một độ cung, rất nhanh có ý tưởng.

“Dụ rắn ra hang rồi giết!”

Phương Tri Hành rút đao ra khỏi vỏ, một đao cắt rớt đầu thanh niên mặt tàn nhang.

...

Lúc chạng vạng, nắng chiều chiếu lên mặt sông Tiểu Thanh

Hà, màu da cam đan xen với màu đỏ sẫm.

Một trận gió lớn lướt qua, mặt sông nhất thời nổi lên tầng tầng gợn sóng, ánh sáng phản chiếu trong vắt, giống như gấm vóc kim quang lấp lánh.

Tửu lâu Lâm Giang, mùi thơm bay ba dặm.

“Các vị đại gia phu nhân, xin thương xót đi.”

“Cho đứa nhỏ của ta chút đồ ăn đi, ở hiền ắt gặp lành!”

Lượng lớn nạn dân lần nữa chạy đến trước cửa tửu lâu khát thực, chen chúc đông nghịt.

Bọn họ hy vọng có một người tốt, khí khái ném mấy hạt cơm ăn còn thừa lên đất.

Nhưng bảo tiêu của tửu lâu rất nhanh đã xông ra, “phục vụ” một trận gậy gộc, xua đuổi nạn dân.

Cảnh tượng như vậy, mỗi ngày đều xảy ra vài lần, mọi người đã sớm nhìn quen rồi.

Tới giờ cơm, lục tục có khách tiến vào tửu lâu, thưởng thức món ngon.

Rầm!

Đột nhiên, có thứ gì đó bay tới, đập vào trên cửa lớn của tửu lâu, bắn ngược lại, rơi xuống mặt đất, nó lăn mấy mét, tiến vào trong đại sảnh.

Mọi người quay đầu lại, vừa nhìn đã cảm thấy khủng khiếp!

“Đầu người?!”

“A a!!”

Tiếng kinh hãi và tiếng thét chói tai vang lên bốn phía, mọi người đều bị hoảng sợ biến sắc.

Trên sàn nhà có thêm một cái đầu máu tươi đầm đìa.

“Ai nha nha, cái này cái này...”

Chưởng quầy, tiểu nhị hoảng hốt lo sợ, không dám tiến lên điều tra.

Mấy bảo tiêu cũng hít ngược khí lạnh, sợ hết hồn. Bọn họ liếc mắt đã nhận ra gương mặt đó là thuộc hạ đắc lực của Trần đại gia, tên là Hồ Ba, biệt danh “Tam ca”.

Tên này là tay sai của Trần đại gia, chuyên môn thay Trần đại gia làm một vài công việc dơ bẩn như đi lũng đoạn thị trường, thu phí bảo hộ, đòi nợ, trên tay nhiễm không ít máu.

Tam ca bị giết rồi!

Cừ thật, có người giết chết tay sai của Trần đại gia, còn ném đầu của hắn vào tửu lâu của Trần đại gia.

Đây là tuyên chiến trần trụi!

Ai dũng cảm vậy?

“Mau, nhanh đi thông báo cho Trần đại gia!” Có người vội vàng hô to.

Thời gian từng phút trôi qua.

Đợi đến khi Trần Ngọc Sinh đuổi tới tửu lâu Lâm Giang, sắc trời đã bắt đầu tối.

Khách trong lầu đã sớm chạy hết, ngoài lầu thì tụ tập rất đông người xem náo nhiệt.

Trần Ngọc Sinh nghe tin đuổi tới, dẫn theo rất nhiều thuộc hạ, hùng hổ.

Đám người nhanh chóng nhường ra một con đường.

“Nhìn cái gì mà nhìn, cút!” Bọn thuộc hạ hô to hét nhỏ.

Quần chúng vây xem không dám trêu chọc, lập tức giải tán.

Sắc mặt Trần Ngọc Sinh u ám bước vào tửu lâu, nhìn đầu người trên sàn nhà, cơn giận nháy mắt bùng nổ, mắt sắp nứt ra.

Chưởng quầy và những người khác câm như hến, cũng không dám thở mạnh.

Trần Ngọc Sinh thở dốc nặng nề, ngồi xồm xuống, hai tay ôm lấy đầu người.

Đầu người vẫn mở to hai mắt, trên mặt mất đi huyết sắc, chỉ còn biểu cảm hoảng sợ và tuyệt vọng lưu lại trước khi chết.

“Tiểu Tam, người là bạn chơi chung lúc nhỏ của ta, giống như đệ đệ của ta.”

Trần Ngọc Sinh dùng ngón tay vuốt mắt của đầu người, giúp hai mắt khép lại, lạnh giọng nói: “Ta sẽ báo thù cho người, ta sẽ khiến người giết chết người, chết thê thảm hơn người một vạn lần, khiến hân hối hận đã đến thế giới này.”

Một thuộc hạ nghe vậy, lập tức biểu thị lòng trung thành nói: “Đại gia, tiểu nhân bằng lòng vì hai ngài không tiếc cả mạng sống, đấu tranh anh dũng.”

Tên còn lại liền nói: “Đúng đúng, bọn ta nhất định phải giết hung thủ, đòi lại công đạo cho Tam ca.”

“Giết giết giết!”

“Báo thù! Báo thù!”

Một đám thuộc hạ hùng dũng oai vệ kêu la.

Lúc này, rốt cục có người hỏi một vấn đề mấu chốt: “Đại gia, ngài biết hung thủ là ai hả? Đến tột cùng Tam ca đắc tội với ai lại rơi vào kết cục như vậy?”

Trần Ngọc Sinh nhếch miệng nói: “Lúc trưa hôm nay, trong tửu lầu xuất hiện một người trẻ tuổi, bên cạnh dắt theo một con chó. Con chó đó hơi kỳ lạ, rất có khả năng là huyết mạch dị thú, ta đã muốn mua lại, nhưng đối phương không bán rồi đi mất. Vì thế ta đã dẫn dò tiểu Tam đi thăm dò nơi dừng chân của người đó, nghĩ cách bắt con chó đó cho ta. Nghĩ lại, người hại chết tiểu Tam chính là người trẻ tuổi đó.”

Chương 63: Huyện Thành

Nói đến đây, gã đã nhớ ra khuôn mặt của Phương Tri Hành.

“À, người đó à!”

Chưởng quầy và tiểu nhị hô to, cũng hơi ấn tượng.

Tuy từ lâu người đến người đi, bọn họ không thể nhớ kỹ mỗi người, nhưng người nữ dùng thịt đút chó, quả thực khiến kẻ khác ấn tượng sâu sắc.

Trần Ngọc Sinh thông thả đặt đầu người lên bàn, xoay người đi đến cửa lớn, trầm giọng nói: “Người đó nhất định còn ở trên trần, tìm ra hắn cho ta, cho dù phải đào ba thước đất!”

“Vâng!”

Một đám thuộc hạ nhanh chóng đuổi theo bước chân của Trần Ngọc Sinh, ngẩng đầu ưỡn ngực, toàn bộ đi ra với bước chân lục thân không nhận.

Ngay khoảnh khắc Trần Ngọc Sinh đi ra cửa lớn, vù! Một mũi tên chọt bắn tới, từ hướng tay trái!

Cả người Trần Ngọc Sinh cứng đờ, mũi tên bắn vào từ bên trái cổ của gã, xuyên ra bên phải, máu bắn tung tóe.

Mũi tên này chẳng những góc độ xảo quyệt, hơn nữa còn cực kỳ đột ngột.

Trần Ngọc Sinh hoàn toàn bất ngờ không kịp phòng. Thẳng đến khi bị một mũi tên bắn thủng cổ, gã mới ý thức được bản thân bị đánh lén.

Trần Ngọc Sinh theo bản năng nâng tay lên, ôm hai bên cổ, nhưng máu tươi chảy ra từ khe hở giữa những ngón tay của gã, chảy ra từ trong miệng của gã.

“Đại gia?!”

Một đám thuộc hạ nhận ra quá muộn, nhất thời sợ hãi, toàn bộ bị dọa choáng váng.

Trần Ngọc Sinh lui về phía sau, bọn họ nhanh chóng đỡ lấy gã, kéo gã vào trong cửa lớn.

“Đóng cửa, đóng cửa sổ!”

“Mau mau!”

Cửa chính của tửu lâu rất lớn còn dày và nặng.

Đóng cửa cần một chút thời gian.

Vù!

Vù!

Đột nhiên, hai mũi tên bắn tới từ hai hướng một trái một phải.

Xì xì!

Hai tên gần như đồng thời bắn xuyên qua ngực của Trần Ngọc Sinh, nổ tung thành hai chùm máu tươi.

Chỉ một thoáng, Trần Ngọc Sinh phun ra lượng máu lớn, hai chân duỗi ra, thấy là không sống nổi.

“Đại gia!”

“Đại gia mất rồi!”

“Cẩn thận đi, không chỉ có một xạ thủ!”

Một đám thuộc hạ kinh hãi muốn chết, người nào người nấy xô đẩy lui về phía sau, chạy trốn chết, không ai đi cứu Trần Ngọc Sinh nữa.

Nhưng mà, Trần Ngọc Sinh còn chưa chết hẳn mà.

Gã ngã thẳng xuống đất, cái ót chấm đất, vang lên một tiếng ùng.

“Oa!”

Miệng Trần Ngọc Sinh sặc ra đầy máu, biểu cảm vặn vẹo, hai mắt trừng lão đại, ánh mắt dần dần mất đi toàn bộ thần thái.

Trùng hợp vào lúc này, ở cửa có một con chó nhỏ chui vào.

Mọi người trừng mắt há miệng, vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy trước cửa xuất hiện một bóng dáng, che mặt, tay cầm cung tên, không nói hai lời, cứ vậy kéo cung mà bắn.

Vù vù!

Mưa tên điên cuồng bắn vào, cái này còn nhanh hơn cái kia, giống như có mười người đang đồng thời bắn tên, dễ như trở bàn tay.

“A a a ~ ~”

Những thuộc hạ của Trần Ngọc Sinh liên tiếp trúng tên ngã xuống, kêu thảm thiết thê lương.

“Chậm một chút, giữ lại mấy người cho tao!”

Tế Cầu vô cùng hưng phấn, nóng lòng muốn thử.

Phương Tri Hành liếc giao diện hệ thống của Tế Cầu.

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Nhanh Sói Kịch Độc (mỗi lần sử

dụng sẽ tiêu hao một sinh mạng]]

“Mày muốn thử?”

Phương Tri Hành bắn tên chậm lại, cậu cũng rất tò mò đến tột cùng [Kỹ năng huyết mạch bộc phát] này như thế nào.

“Để tao!”

Tế Cầu rục rịch, nó đã gấp lắm rồi.

Chỉ thấy nó run cái mông mấy cái, thân xác chột bành trướng, lớn lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trong chớp mắt, nó từ một con chó nhỏ biến thành một con chó lớn cao nửa người, hơn nữa, hình thái gần với một con ác lang.

Không thể nói là giống nhau như đúc, chỉ có thể nói là hoàn toàn nhất trí.

Đáng sợ chính là hai chiếc răng nanh của Tế Cầu trở nên dài hơn, mọc ra khỏi miệng, giống như cọp răng kiếm vậy.

Hơn nữa, hai chiếc răng nanh đó có màu đỏ tươi giống như nhuộm máu, lộ ra sự tàn bạo và hung ác vô tận.

“Sức mạnh! Ta cảm giác được sức mạnh cuộn cuộn không ngừng tràn ra!”

“Răng nanh của ta ngứa quá, ta muốn mài răng!”

Đôi mắt của Tế Cầu cũng trở nên đỏ tươi, lạnh lùng, hung tợn!

Bỗng nhiên, nó lao ra, nhanh chóng xông về phía một người.

Một người một chó, lướt qua nhau!

Xì!

Mang theo một đường máu!

Người nọ ngã xuống trên mặt đất, cổ bị xé rách, vết hầu cũng lộ ra, huyết nhục mơ hồ. Máu của hắn chảy ra, trong màu đỏ mang theo màu đen.

Bên rìa miệng vết thương nhanh chóng đổi màu, màu đen nhanh chóng lan tràn toàn thân.

Thân thể người đó cũng nhanh chóng xuất hiện phù thũng, giống như xác chết trôi ngâm trong nước thời gian dài.

Sau một giây, người đó hoàn toàn không còn khí tức, cứ như vậy chết đi.

“Ha ha, ta quá lợi hại!”

Tế Cầu giống như phát điên, xông tới bên này lao qua bên kia, đụng ai cũng cắn.

Nó linh hoạt lại rất nhanh, nhảy lên nhảy xuống, như vào chỗ không người.

Những thuộc hạ của Trần Ngọc Sinh đánh không lại, trốn không thoát, hoàn toàn là nghiêng về một bên bị Tế Cầu tùy ý ức hiếp.

Nhưng mà, Tế Cầu không kiên trì quá lâu, rất nhanh thân thể co rút lại, một lần nữa biến trở về nguyên dạng, hung uy không còn.

Chương 64: Tiệc Rượu

“Lùm mía, mệt quá!”

Sau khi Tế Cẩu khôi phục như ban đầu, nó mệt đến mức thở hổn hển như bò, tứ chi run lên, đứng không vững.

Rất hiển nhiên, thi triển kỹ năng bộc phát là một gánh nặng rất lớn đối với thân thể.

[Tế Cẩu - Số mạng còn lại: 3]

Đối với điều này, Phương Tri Hành cảm động lây, lúc cậu thi triển kỹ năng bộc phát, đều là tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối không lè mề.

Lúc này, trong đại sảnh không còn lại mấy người sống.

Phương Tri Hành kéo cung bắn tên, thuần thục giải quyết hết.

Cứ như vậy, trước sau chẳng qua chỉ nửa khắc, Trần Ngọc Sinh và đám thuộc hạ, toàn quân bị diệt!

Trong đại sảnh thi thể ngã xuống la liệt, khắp mặt đất toàn là máu.

Phương Tri Hành nhanh chóng mò thi thể, tìm kiếm từng người một.

Sau đó, cậu đi đến bên quầy hàng, mở thùng tiền ra, lấy đi toàn bộ thu nhập của tửu lâu, đóng gói mang đi nhưng vẫn chưa xong.

Cậu lại đi ra sau bếp, chuyển tới một ít củi lửa, rưới dầu,

châm lửa.

Phùng phùng phùng ~~

Ngọn lửa nhanh chóng bốc cháy, thổi quét lan tràn, khói đen xông lên tận trời.

Tửu lâu Lâm Giang là kiến trúc bằng gỗ, sau khi cháy, thể lửa sẽ không thể cứu vãn, cả lâu đều không còn.

Trời vừa tối, lửa lớn chiếu sáng nửa bầu trời.

Toàn bộ người trên trấn đều nhìn thấy ánh lửa phóng lên cao.

Một người một chó trở về đại viện của Trình gia.

Sân rất yên tĩnh, huynh đệ Trình thị còn đang ngủ say, hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Phương Tri Hành không quấy nhiễu bọn họ, tự mình trở về phòng, lấy ra hai con gà nướng.

Gà nướng là tiện tay lấy từ trong nhà bếp của tửu lâu.

Một người một chó phân chia thức ăn, ăn uống no say sau đó lăn ra ngủ mất.

Đảo mắt đã tới ngày hôm sau.

Sáng sớm, Phương Tri Hành tỉnh lại từ trong ngủ mơ, mơ hồ nghe thấy một tiếng xé gió truyền đến.

Cậu tò mò mở khe hở cửa phòng, nhìn trộm.

Cậu đã nhìn thấy, Trình Thiên Ân gầy nhom đang đứng trong vùng đất cát đánh quyền.

Lúc này hắn hoàn toàn không giống như một con ma bệnh lao

nữa, một quyền một cước tràn ngập tốc độ và sức mạnh, đánh vô cùng uy vũ, tiêu dao thoải mái.

Trình Thiên Tích đi ra, gật đầu nói: “Xem ra bệnh của đại ca đã khỏi rồi.”

Trình Thiên Ân cười ha ha nói: “Ta khỏe rồi, cuối cùng đã khỏe rồi! Cũng may nhờ có đệ!”

Hai huynh đệ ngồi dưới mái hiên, uống trà.

Trình Thiên Tích nói: “Thân thể của đại ca vừa mới khỏi hẳn, vẫn cần nghỉ ngơi, đợi đến khi đại ca khôi phục trạng thái đỉnh phong thì lại rời núi, đại ca thấy thế nào?”

Trình Thiên Ân hơi im lặng rồi hỏi: “Tình huống hiện giờ bên phía nhà thế nào rồi?”

Trình Thiên Tích trả lời: “Trình gia chúng ta đã quy thuận La gia, toàn tộc già trẻ bốn trăm năm mươi bảy nhân khẩu, toàn bộ làm nô tài cho La gia, mệnh lệnh duy nhất là phục tùng.”

Sắc mặt Trình Thiên Ân hơi trầm xuống, hừ nói: “La gia là môn phiệt thế gia, Trình gia của ta chỉ là nhà nghèo, trong thời loạn, chúng ta chỉ có thể phụ thuộc vào La gia sống tạm.”

Trình Thiên Tích thấy thế, liền nói: “Ta biết đại ca không cam lòng, nhưng tình thế mạnh hơn người, chúng ta hết cách, không còn lựa chọn nào khác.”

Trình Thiên Ân nhìn đệ đệ, nghiêm mặt nói: “Môn phiệt thế gia cao cao tại thượng, mang lại tai họa cho thiên hạ, xem mạng người như cỏ rác, nhìn dân chúng như con kiến, cho dù chúng ta quý liêm bọn họ, bọn họ cũng sẽ không đối xử tử tế với chúng ta, chỉ càng ác độc hơn.”

Trình Thiên Tích cúi đầu nói: “Đại ca nói, ta đều hiểu. Nhưng

sự thật rất tàn khốc, hiện tại chúng ta đều là nô tài của La gia.”

Trình Thiên Ân nhìn ánh bình minh vô cùng xinh đẹp phía không trung, thở dài: “Đại trượng phu sống trong trên đời, há có thể sống nhàn hạ lâu dài!”

Trình Thiên Tích đáp: “Đại ca chớ nổi giận, thất bại nhất thời cũng không đại biểu cho cái gì. Quân tử giấu vũ khí trong người, chờ thời.”

Trình Thiên Ân không khỏi cười hỏi: “Đệ có ý tưởng hay gì à?”

Trình Thiên Tích hơi im lặng, nghiêm túc nói: “Ta nào có ý tưởng hay gì, huynh trưởng như cha, toàn bộ do đại ca làm chủ.”

Trình Thiên Ân hơi vuốt cằm, như có suy nghĩ.

Ầm ầm!

Lúc hai huynh đệ nói chuyện, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

“Mới sáng sớm, ai vậy?”

Trình Thiên Ân nhíu mày, đứng dậy đi mở cửa.

Tiếng cọt két vang lên.

Cửa mở.

Trình Thiên Ân nhìn chăm chú, ngoài cửa có một chiếc xe ngựa chạm sơn đỏ đang dừng.

Người gõ cửa là người đánh xe, một hán tử dáng người thấp, dung mạo hơn năm mươi tuổi.

Người đánh xe vừa nhìn thấy Trình Thiên Ân, lập tức cúi đầu khom lưng, cười nói: “Trình đại hiệp, chào buổi sáng!”

Trình Thiên Ân quen người đánh xe này, hẳn là người đánh xe chuyên dụng của lý chính.

“Lão Lý, là người à.” Trình Thiên Ân đáp, ngẩng đầu, nhìn về phía thùng xe.

Quả nhiên, ngay sau đó chiếc màn hình thông thả mở ra.

Một nam tử trung niên dáng người mập mạp cả người đầy mùi rượu, chậm rãi đi ra khỏi thùng xe, sau đó ngáp liên tiếp hai cái.

Chương 65: Gây Khó Dễ

Trình Thiên Ân thấy vậy, không khỏi cười khổ chấp tay nói: “Lý chính đại nhân, mới sáng sớm, sao ngài đến đây?”

Lý chính của thị trấn Tiểu Thanh Hà tên là La Khắc Hoành.

Hắn chậm rãi đi xuống xe ngựa, dưới chân mềm nhũn, hắn chột lảo đảo, thiếu chút nữa bị ngã.

Trình Thiên Ân vội vàng đỡ hắn, phát hiện trên quai hàm, trên cổ của hắn đều có dấu môi son đỏ của nữ nhân, mùi bột son trên người hắn cũng cực kỳ nồng.

Không cần đoán cũng biết, đêm qua La Khắc Hoành đi chỗ nào chơi vui vẻ.

“Trình lão đệ, vết thương của người đỡ hơn chưa?” La Khắc Hoành lảo đảo, lẩm bẩm hỏi.

Trình Thiên Ân vội vàng trả lời: “Nhờ hồng phúc của đại nhân, thương thể của ta đã đỡ hơn phân nửa rồi.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, oa...”

La Khắc Hoành đột nhiên cong eo, nôn ra một lượng lớn đồ trong miệng, nôn đầy cả đất.

Mùi khó ngửi lập tức tràn ngập.

Trình Thiên Ân cố nén ghét bỏ, võ lưng La Khắc Hoành, dặn dò người đánh xe nói: “Lão Lý, mau đi rót một cốc trà nóng đến.”

Người đánh xe vội vàng chạy vào trong viện.

Không bao lâu, Trình Thiên Tích và người đánh xe cùng đi ra, xách theo một ấm trà và cốc trà.

Hắn rót một cốc trà, đưa đến bên miệng La Khắc Hoành.

Ừ ừc ~

La Khắc Hoành uống xong mấy miếng, giảm bớt chút men say, hắn tựa lưng vào trên xe ngựa, xoa huyệt thái dương, đáng vẻ đau đầu sắp nứt ra.

“Lý chính đại nhân, ta đỡ ngài vào nhà ngồi một lát.”

Trình Thiên Ân và Trình Thiên Tích cùng nhau đỡ La Khắc Hoành, đi tới dưới mái hiên, đặt hắn ngồi trên ghế trúc.

La Khắc Hoành mới ngồi xuống, ọe ọe!

Hắn lại ói ra!

Hai huynh đệ Trình Thiên Ân thấy thế, nhìn nhau không nói gì, bắt đầu bận rộn.

Một người bưng trà rót nước, một người đưa khăn lông ướt.

Tình cảnh này...

Phương Tri Hành trốn ở trong phòng nhìn thấy rõ ràng.

“Tình huống gì, lý chính đến rồi?”

Tế Cầu bỗng nhiên truyền âm đến, giật mình nói: “Tại sao hắn lại đến, chẳng lẽ chuyện hôm qua chúng ta làm đã bại lộ?”

Phương Tri Hành bình tĩnh nói: “Chắc là không phải, nếu lý chính đến bắt tao, sẽ không uống say khướt.”

Tế Cầu ngẫm lại thấy cũng phải, liền nói: “Tao đi nghe thử

bọn họ đang nói chuyện cái gì.”

Phương Tri Hành mở khe hở của cửa lớn hơn, thả Tế Cầu ra ngoài.

Tế Cầu chạy tới trong viện, luồn qua góc tường của mái hiên, bò vào một đám cỏ dại, chợp mắt.

Sau một lúc lâu, rốt cục La Khắc Hoàn tỉnh táo được một chút.

Trình Thiên Ân không nhận được lại hỏi: “Lý chính đại nhân có việc tìm ta?”

La Khắc Hoàn phục hồi tinh thần lại, gật đầu nói: “Có việc, chuyện lớn.”

Hắn lấy ra một bức thư từ trong ống tay áo, đưa cho Trình Thiên Ân, nói: “Người xem đi.”

Trình Thiên Ân nhận lấy, chuyển qua cho Trình Thiên Tích. Hắn không biết chữ, nhưng đệ đệ tự học thành tài.

Trình Thiên Tích lấy tờ giấy ra, sau khi đọc qua, nói thẳng: “Đây là thông báo do quận trưởng đại nhân tuyên bố, đề cập đến mấy ngày gần đây xuất hiện một băng cướp, chuyên cướp bóc ở các đường sông, đã có mười ba chiếc thuyền lớn bị tập kích.

Không chỉ như thế, băng cướp này ngày càng hung hăng ngang ngược, bọn chúng đã không thỏa mãn với việc tập kích những con thuyền trên sông, còn tùy ý xâm nhập một vài bến tàu và thành trấn ven bờ, cướp bóc đốt giết một cách trắng trợn, vô cùng tàn bạo.

Bến tàu thị trấn Tiểu Thanh Hà vô cùng có khả năng trở thành một trong những mục tiêu xâm phạm của một băng cướp này.

Quận trưởng đại nhân nhắc nhở chúng ta chuẩn bị sẵn sàng, tích cực phòng bị chuyện chưa xảy ra.”

“Băng cướp?”

Sau khi nghe xong, Trình Thiên Ân nhú chặt mày, kinh ngạc nói: “Đường sông của quận Thanh Hà chẳng chịt, thuyền bè lui tới cực kỳ bận rộn, cho nên xảy ra nhiều chuyện.

Chính là vì để ứng đối cục diện hỗn loạn này, ‘Tào bang’ sinh ra đúng thời cơ, quản lý mười tám đường thủy.

Từ khi Tào bang sinh ra tới nay, nạn cướp sông sớm mai danh ẩn tích, sao bỗng nhiên nảy ra một băng cướp?”

Trình Thiên Tích cũng kỳ quái nói: “Theo lý thuyết, có quái vật lớn như Tào bang ở đây, giải quyết một băng cướp, hẳn là chuyện dễ dàng mới đúng, sao lại náo loạn đến mức không thể cứu vãn thế?”

“Chậc, các người chỉ biết một mà không biết hai.”

La Khắc Hoành xoa huyệt thái dương, nói chi tiết: “Lão đại thủ lĩnh của Tào bang chết vì bệnh, vì cướp đoạt vị trí của hắn, thuộc hạ bận túi bụi, ai còn rảnh rỗi đi quản chuyện băng cướp kia?”

Hai huynh đệ chợt ngộ ra.

Về mặt La Khắc Hoành nghiêm túc, lại nói: “Có lẽ băng cướp đó theo dõi chỗ chúng ta.”

Trình Thiên Ân kinh hãi, hỏi: “Làm sao nhìn ra? Ngài nhận được tin tức gì à?”

La Khắc Hoành nhìn Trình Thiên Ân, chớp mắt nói: “Người không biết à, từ lâu Lâm Giang bị đốt, lão thổ nhỏ (cách gọi đồng tính nam thời xưa) của Trần gia còn có đám tay sai của hắn, toàn

bộ chết sạch.”

“Cái gì?!”

Trình Thiên Ân ngạc nhiên sắc mặt thay đổi, hô hấp đều ngưng trệ.

Trình Thiên Tích cũng trợn mắt há hốc mồm, khó tin, chần chờ nói: “Trần Ngọc Sinh là võ giả sơ kỳ Đại Mãng cảnh, đệ tử Hắc Hồ môn chính quy, không phải người thường, khó bị giết chết mới đúng chứ?”

Chương 66: Gây áp Lực

La Khắc Hoành thở dài: “Ngay từ đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng tửu lâu Lâm Giang bị đốt, không còn ai sống sót, lão già Trần gia đó gào khóc cả đêm, xin ta tra ra hung thủ, báo thù rửa hận cho con trai của hắn.”

Trình Thiên Ân đã hiểu, giật mình nói: “Ngài hoài nghi Trần Ngọc Sinh bị băng cướp hại chết.”

La Khắc Hoành gật đầu nói: “Bằng không thì sao, cả thị trấn Tiểu Thanh Hà, trừ hai huynh đệ bọn người ra, ai có bản lĩnh giết được lão thỏ nhỏ đó?”

Hay huynh đệ ngấm lại thấy cũng đúng, vẻ mặt không khỏi trở nên nghiêm trọng.

“Tửu lâu Lâm Giang là nơi thu nhập nhiều nhất thôn trấn bọn ta, băng cướp lựa chọn nó xuống tay cũng là trong dự đoán.”

Trình Thiên Ân tưởng tượng nói.

La Khắc Hoành ngẫm chấp nhận, phân tích: “Ta hoài nghi sau khi băng cướp kia theo dõi thôn trấn chúng ta, đầu tiên là phái vài người đến nghiên cứu địa hình, kết quả ở trong tửu lâu Lâm Giang, gặp được lão thỏ nhỏ, người ta dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, nên giết chết hắn, đoạt tửu lâu của hắn, cuối cùng châm một mối lửa rồi nghênh ngang mà đi.”

Trình Thiên Ân nói: “Nếu băng cướp đó còn chưa thỏa mãn, nhất định còn đến nữa, đến lúc đó sẽ phiền phức.”

La Khắc Hoành vỗ đùi, gấp gáp nói: “Thì đó, cho nên ta nhanh

chóng đến tìm người thương lượng đối sách.”

Một lát sau, La Khắc Hoàn đầy mùi rượu mang theo cả người đầy mùi rượu rời khỏi.

Trình Thiên Ân khoanh tay nhìn theo, thở dài một hơi.

“Đại ca thấy việc này thế nào?”

Trình Thiên Tích hạ giọng, đột nhiên hỏi: “Người thật sự cảm thấy tên Trần Ngọc Sinh Đại Mãng cảnh đó là bị băng cướp giết chết?”

Trình Thiên Ân ngẩn người, nhướng mày, trả lời: “Sao vậy, đệ cảm thấy chỗ nào có vấn đề?”

“Ừm, ta cứ cảm giác chuyện này lộ ra chút quỷ dị. Đại ca ngẫm lại xem, nếu băng cướp đã giết Trần Ngọc Sinh, tại sao không chạy tới cướp sạch Trần gia, nhà của gã giàu nhất trấn, gia tài bạc triệu đó!”

Trình Thiên Tích phân tích, đạo lý rõ ràng: “La Khắc Hoàn chắc chắn chuyện này là băng cướp làm, đó là phán đoán của hần. Nhưng đại ca cũng biết, La Khắc Hoàn chính là một bao cỏ, nếu hần không phải con nối dòng của La gia, làm sao được làm quan?”

La gia là môn phiệt thế gia. Cho dù đời sau của La gia là một bao cỏ, cũng là người tôn quý, có cơ hội làm quan.

Trên thực tế, quận trưởng đại nhân của quận Thanh Hà và quan địa phương các cấp, tất cả đều là con cháu của La gia.

Bởi vì cả quận Thanh Hà hoàn toàn ở trong phạm vi thế lực của La gia.

Địa bàn nằm trong tay La gia thật sự quá lớn.

Thật ra quận Thanh Hà chỉ là một trong những khu vực La gia

thống trị mà thôi.

“Người nói không phải không có lý...”

Trình Thiên Ân gật đầu, hẳn đương nhiên cũng biết La Khắc Hoành chính là một bao cỏ, một tên mê tửu sắc, chỉ biết ăn uống bài bạc, không điểm nào tốt.

La Khắc Hoành chưa bao giờ để ý sự sống chết của dân chúng.

Nhiều nạn dân như vậy, hẳn làm như không thấy, cả ngày tửu sắc bài bạc, nên chơi thế nào thì chơi thế nấy.

Nếu không phải băng cướp có thể uy hiếp đến mạng nhỏ của hắn, hẳn chẳng thèm lãng phí sức lực quản việc này đâu.

Trình Thiên Ân cân nhắc nói: “Thị trấn Tiểu Thanh Hà thuộc rặng núi Phục Ngưu, không phải nơi sản sinh lương thực. Tiểu Thanh Hà cũng chỉ là một trong mười tám nhánh sông, vị trí hẻo lánh, dân cư nghèo khó, tỷ lệ băng cướp để ý nơi này quả thực không lớn.”

Trình Thiên Tích liền nói: “Ta hoài nghi trên trấn xuất hiện một vị cao thủ.”

“Cao thủ...”

Ánh mắt Trình Thiên Ân lóe lên, chân mày nhíu lại một cục.

Lúc này, người hầu già đi tới, cười nói: “Bữa sáng đã làm xong.”

Hai huynh đệ cũng đói bụng, tiến vào nhà chính ăn cơm.

Tế Cửu thông thả mở mắt ra, đứng dậy chạy về phòng.

“Phương Tri Hành, mày đúng là không nhìn lầm, Trình Thiên Tích thật sự là một nhân vật nguy hiểm.” Tế Cửu gấp gấp nói.

Phương Tri Hành bình tĩnh tự nhiên nói: “Nói chi tiết xem.”

Tế Cầu rủ rủ, cuối cùng nói: “Trình Thiên Tích là một người thông minh, liếc mắt đã nhìn ra nơi này có vấn đề.”

Sau khi Phương Tri Hành nghe xong sắc mặt hơi thay đổi, trầm ngâm nói: “Trình Thiên Tích và lý chính đều biết chữ!”

Vừa nghe thấy lời này, Tế Cầu nhất thời cạn lời.

Hóa ra Phương Tri Hành còn đang nhớ mãi chuyện này, đây là thói quen của người học giỏi hử, đi đến đâu học đến đó?

Nhưng mà, nó bỗng nhiên nhận ra điểm khác biệt giữa mình và Phương Tri Hành.

Ví dụ nói con người Trình Thiên Tích rất nguy hiểm, phản ứng đầu tiên của Tế Cầu chắc là tránh người này.

Nhưng Phương Tri Hành thì khác, cậu lập tức phát hiện một kỳ ngộ! Một kỳ ngộ có thể khiến cậu trở nên tốt hơn!

Đây là điểm khác nhau của người học dở và người học giỏi đúng không?

Không bao lâu, một người một chó đi ra khỏi nhà, đến quầy hàng bên đường ăn sáng.

“Các người nghe nói rồi chứ, xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Từ lâu Lâm Giang bị đốt thành tro, đại gia của Trần gia cũng mất.”

Chương 67: Chọn Người

“Ta nghe nói, Trần lão gia nổi điên, muốn lấy ra toàn bộ gia sản, treo giải thưởng tước nã hung thủ giết người đó.”

...

Người ăn điểm tâm, nước miếng bay tứ tung, ai nấy đều đang nghị luận.

“Treo giải thưởng?”

Phường Tri Hành nghe vậy cảm xúc khẽ biến đổi.

Tế Cửu truyền âm nói: “Mày có muốn xử Trần lão gia luôn không?”

Phường Tri Hành đáp: “Đã muện rồi, tối hôm qua nên ra tay.”

Tế Cửu kinh ngạc nói: “Sao lại muện?”

Phường Tri Hành thở dài: “Trước đó chúng ta không biết quá nhiều về Trần gia, không dám mạo muội xâm nhập Trần gia giết người. Hiện tại chúng ta đã biết, Trần gia trừ có tiền, cũng chỉ có gay lọ kia là võ giả, những người khác không đáng nhắc đến, Trần lão gia muốn giết thì giết.”

Tế Cửu buồn bực nói: “Đúng vậy, tại sao người không đi giết thế?”

Phường Tri Hành trả lời: “Nếu hiện tại ta đi giết Trần lão gia, vậy Trình Thiên Tích nháy mắt sẽ kết luận, phán đoán của gã là đúng, có thể sẽ triển khai điều tra, gây trở ngại.”

Tế Cửu nhất thời ngộ ra.

Tuy Trình Thiên Tích nổi lên lòng nghi ngờ, nhưng dường như gã không có ý điều tra tiếp, chỉ là thuận miệng nói thôi.

Phượng Tri Hành ăn xong bữa sáng thì trở về đại viện Trình gia, sau đó giả vờ như khổ luyện Thiết Sơn công.

Cậu cần diễn một chút, sau đó qua vài ngày, lại nói với Trình Thiên Ân là cậu đã luyện Thiết Sơn công tăng thứ nhất đến cảnh giới viên mãn, mọi gợn sóng không sợ hãi, nước chảy thành sông.

Như vậy, nếu không có gì bất ngờ, Trình Thiên Ân sẽ truyền thụ cho cậu Thiết Sơn công tăng thứ 2.

Tế Cửu nhìn thấy cảnh này không khỏi kỳ quái, hỏi: “Tại sao hack max cấp của mày không hiện thị ra Điều kiện max cấp của Thiết Sơn công tăng thứ 2?”

Phượng Tri Hành trả lời: “Không có công pháp, làm sao hiện thị?”

Tế Cửu nói chi tiết: “Sau khi mày tiếp xúc với cung tên, liên tiếp xuất hiện Xạ Thủ Học Nghề, Xạ Thủ Phổ Thông, Xạ Thủ Tinh Anh, tầng tầng tiến dần lên Điều kiện max cấp, không phải hả?”

Phượng Tri Hành đáp: “Cung tên quả thật là như vậy, nhưng không hoàn toàn là như thế. Sau khi tao tiếp xúc với liệp đao, chỉ biểu hiện Điều kiện max cấp của [Bạt Đao Thuật Phổ Thông] không có sau đó. công pháp cũng thế.”

Cậu tự mình phân tích: “Tao cảm thấy xuất hiện tình huống này có quan hệ với trình độ phức tạp của một kỹ năng.

Đao pháp và Thiết Sơn công đều là kỹ năng tương đối phức tạp, không có nội dung cụ thể, hệ thống sẽ không thể đạt được Điều kiện max cấp tương ứng.

Mà cung tên tương đối đơn giản, cho nên có thể liên tục thắng cấp ba lần.

Nhưng [Xạ Thủ Tinh Anh] cũng không phải đỉnh điểm, có lẽ còn có sau đó, nhưng cũng bởi vì thiếu điều kiện kích hoạt nào đó, dẫn đến hệ thống không thể hiện thị ra.”

Tế Cửu nghe vậy, suy nghĩ một lát liền cảm thấy nhức đầu, nó nhìn giao diện hệ thống của mình, không khỏi đặc ý nói: “Gù gù, vẫn là hack ràng buộc của ta trâu bò hơn, hoàn toàn là hệ bị động, vốn không cần ta cố gắng cái gì.”

Phượng Tri Hành khinh thường nói: “Kiếp trước của mày cũng vậy, nhìn thấy mấy dì xinh đẹp thì nói tao không muốn cố gắng nữa.”

“Dì, ta không muốn cố gắng nữa.”

Tế Cửu vô cùng hoài niệm câu nói này.

Nói thật, nó từng trêu ghẹo một phú bà, từng cảm nhận được mị lực của người phụ nữ trưởng thành.

Ừm ừm, dư vị vô tận!

Đương nhiên miệng nó sẽ không chịu thua, nên kêu lên: “Mày hiểu cái rắc gì, rõ ràng có thể nằm thắng, tại sao còn phải nỗ lực? Phượng Tri Hành, cả đời này của mày là mạng vất vả, còn tao thì khác, tao nằm thôi cũng có thể thắng!”

Phượng Tri Hành chẳng thèm ngó tới.

Cầu người chi bằng cầu mình, số phận nên được nắm giữ trong lòng bàn tay mình.

Nằm thắng không phải là thắng thật sự, chỉ là dính lấy ánh sáng của người thắng mà thôi.

Đảo mắt đã đến buổi trưa.

Một người một chó đi ra khỏi đại viện Trình gia để dùng bữa.

“Cậu nhóc, xin dừng bước.”

Hai người họ vừa đi ra ngõ nhỏ thì một người đàn ông trung niên cười hi hi chạy lên đón chào.

Phương Tri Hành quan sát đối phương cẩn thận, bụng phê, y phục không tồi, tuyệt đối không phải là ăn mày.

“Đại thúc, có chuyện gì à?” Cậu hỏi.

Người đàn ông trung niên vẫy tay nói: “Đói bụng chưa, ta sẽ mời người dùng bữa, tiện thể trò chuyện đôi ba câu.”

Phương Tri Hành lộ ra vẻ cảnh giác, nói: “Ta không quen người, không dám dùng bữa với người đâu, lỡ như người lừa ta thì sao?”

Người đàn ông trung niên vẫy tay nói: “Người yên tâm, ta không phải là người xấu, chỉ là muốn tìm người hỏi thăm chút chuyện. Đi đi đi, ta dẫn người đi ăn bữa ngon lành.”

Phương Tri Hành vẫn sợ hãi rụt rè không dám đi, cậu đưa tay nói: “Người cho ta tiền là được rồi.”

Người đàn ông trung niên thấy thế thì móc ra 10 đồng tiền ở trong túi đặt lên trên tay Phương Tri Hành, hỏi: “Người là học đồ của Trình đại hiệp đúng không? Người ở trong đại viện Trình gia đúng không?”

“Đúng thế, sao vậy?” Phương Tri Hành liên tục gật đầu.

Người đàn ông trung niên hỏi: “Hôm qua người có gặp Trình đại hiệp không? Hắn đã đi những nơi nào?”

Chương 68: Giám Sát

Phương Tri Hành nghi ngờ, ấp úng nói: “Ta, ta không thể tiết lộ bí mật riêng của Trình đại hiệp, nếu không thì ta sẽ bị đánh.”

Người đàn ông trung niên móc ra 10 đồng tiền nhét vào trong tay Phương Tri Hành, cười hi hi nói: “Không sao đâu, người không nói thì ai biết là do người tiết lộ, đúng không?”

Phương Tri Hành cúi đầu, lộ ra dáng vẻ cũng có lý, nên trả lời: “Hôm qua Trình đại hiệp ở nhà, cũng có ra ngoài.”

Đại thúc trung niên hỏi: “Lúc chạng vạng, hắn có ở nhà không?”

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi lắc đầu nói: “Chạng vạng, chắc, không rõ cho lắm, lúc ấy ta đi ăn cơm rồi.”

Đại thúc trung niên lộ ra vẻ thất vọng, lại hỏi tiếp: “Vậy người có nghe Trình đại hiệp nhắc đến Trần đại gia không?”

“Trần đại gia...”

Phương Tri Hành nhíu mày nói: “Hình như có nhắc đến mấy lần.”

“Ồ, hắn nói thế nào?” Đại thúc trung niên kích động.

Phương Tri Hành trả lời mơ hồ: “Hắn nói Trần đại gia là lão thỏ nhỏ. Ta không hiểu là có ý gì, tại sao lại gọi là lão thỏ nhỏ?”

Biểu cảm của đại thúc trung niên hơi cứng đờ, hắn vỗ vai Phương Tri Hành, nghiêm túc nói: “Chuyện này chỉ có người biết ta biết, tuyệt đối đừng nói cho bất kỳ ai, đặc biệt là Trình đại hiệp,

biết chưa?”

Phương Tri Hành liên tục gật đầu.

Đại thúc trung niên xoay người rời đi, lẫn vào trong đoàn người trên đường phố.

Tế Cửu nhìn theo, nghi ngờ nói: “Người đó là ai, tại sao lại đi nghe ngóng hành tung của Trình Thiên Ân?”

Phương Tri Hành cũng rất tò mò, truyền âm nói: “Đi, chúng ta đi theo xem xem.”

Một người một chó không nhanh không chậm đi theo sau.

Có Tế Cửu ở đây theo dõi mùi thì không thể mất dấu được.

Khoảng nửa tiếng sau, người đàn ông trung niên bước vào đại viện có cổng lớn, trước cửa bày hai con sư tử đá.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn, trên tấm biển thành linh viết hai chữ lớn bằng nước sơn màu vàng kim, mà cậu lại không biết chữ.

Vì vậy cậu chặn một người đi đường lại, nghe ngóng chủ nhân của hộ này.

“A ðù, thì ra đây là Trần gia!”

Tế Cửu lúu lúoi không ngớt, buồn bực nói: “Người của Trần gia đang điều tra Trình Thiên Ân, là có ý gì?”

Phương Tri Hành im lặng, đột nhiên giật mình, có biểu cảm đang suy nghĩ, trầm ngâm nói: “Lẽ nào Trần gia nghi ngờ người hại chết Trần Ngọc Sinh là Trình Thiên Ân?”

“(๖o๖)...”

Tế Cửu trường mắt há miệng, không ngờ sự việc lại phát triển theo phương hướng này.

Chẳng qua nó nghĩ kỹ, lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Nó nói: “Trần Ngọc Sinh là võ giả Đại Mãng cảnh, nhìn khắp toàn bộ thị trấn Tiểu Thanh Hà, người có thực lực giết chết gã quả thật chỉ có một mình Trình Thiên Ân. Ha ha, khó trách Trần gia lại nghi ngờ hung thủ là hắn!”

Ánh mắt của Phương Tri Hành chớp động.

Tế Cửu thấy vậy, bèn hỏi: “Mày đang nghĩ gì vậy? Có cần nói chuyện này cho Trình Thiên Ân không?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Khoan đã, yên lặng theo dõi động tĩnh trước đi.”

Cứ như vậy, một ngày trôi qua.

Cả ngày Trình Thiên đóng cửa không ra ngoài, mỗi ngày đều tu luyện, điều dưỡng, cơ thể hồi phục ngày càng tốt, cơ bắp trên người cũng tăng nhanh với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Trình Thiên Tích thì đi sớm về trễ, không biết đang bận cái gì.

Nhoáng cái đã 7 ngày sau.

Trưa hôm nay, Phương Tri Hành cảm thấy thời cơ đã đến, cậu đi đến trước mặt Trình Thiên Ân, mở miệng nói: “Đại hiệp, ta đã tu luyện Thiết Sơn công tăng thứ nhất đến cảnh giới viên mãn, ngài xem có phải là có thể truyền thụ cho ta tăng thứ hai không?”

Trình Thiên Ân nhếch mày, mấy hôm nay hắn tập trung hồi phục bản thân nên không chú ý đến tiến độ tu hành của Phương Tri Hành, bèn hỏi: “Sao rồi, người có thức tỉnh kỹ năng bộc phát nào không?”

Phượng Tri Hành trả lời theo đúng sự thật: “Có, tên là Thiết Sơn Kháo.”

“Thiết Sơn Kháo, vậy mà lại là kỹ năng bộc phát này!”

Trình Thiên Ân nghe vậy thì vẫn bình tĩnh, hần thản nhiên nói: “Thiết Sơn Kháo cũng được xem là một trong những kỹ năng bộc phát thường thấy, nhưng nói thật, kỹ năng bộc phát này tương đối phổ thông, tình thế xấu khá lớn trong vận dụng thực chiến.”

Phượng Tri Hành cau mày nói: “Kỹ năng bộc phát cùng cấp 1, còn phân chia ưu điểm khuyết điểm à?”

“Đương nhiên rồi!”

Trình Thiên Ân nói tỉ mỉ: “Tuy kỹ năng bộc phát đa dạng, đủ loại, nhưng tình cảnh mà chúng ta thi triển kỹ năng bộc phát phần lớn là ở trong chiến đấu. Nếu một loại kỹ năng bộc phát không có hiệu quả giết địch trong thực chiến, vậy sẽ không có chút giá trị nào cả.”

“Thiết Sơn Kháo chỉ thích hợp cận chiến, hơn nữa người phải bảo đảm mình có thể cuốn lấy kẻ địch, mới có cơ hội chống đối đối phương.”

“Nếu như người gặp phải những võ giả có tốc độ khá, thân pháp linh hoạt, thì Thiết Sơn Kháo của người hoàn toàn không có đất dụng võ.”

Phượng Tri Hành nghe xong những lời nói này thì như có điều suy nghĩ.

Sau đó cậu nói: “Đa tạ đại hiệp nhắc nhở, xin truyền thụ công pháp đằng sau cho ta.”

Trình Thiên Ân im lặng, rồi trả lời: “Mấy ngày nữa hẵng nói, gần đây là thời kỳ quan trọng mà ta hồi phục, không thể phân tâm

được.”

Chương 69: Chắc Thắng

Phương Tri Hành thoáng ngáy ra, rồi chậm rãi nói: “Được, ta đợi thêm mấy ngày nữa cũng chẳng sao.”

Vì vậy, chờ đợi ròng rã bảy ngày.

Phương Tri Hành lại đến tìm Trình Thiên Ân, kết quả lần nữa bị hắt từ chối.

Lý do vẫn là hắt đang trong quá trình hồi phục, không dạy nổi.

Phương Tri Hành trở về phòng, sắc mặt âm trầm xuống.

Tế Cửu nghi ngờ nói: “Trình Thiên Ân có ý gì chứ, tại sao sống chết lại không chịu dạy cho mày?”

Phương Tri Hành nhìn ra ngoài cửa, phát hiện Trình Thiên Tích đã ra ngoài, ngồi dưới mái hiên, nói chuyện với Trình Thiên Ân.

“Tế Cửu, mau đi nghe lén đi.” Phương Tri Hành vội nói.

Tế Cửu chạy ngay ra ngoài.

Giây tiếp theo, nó chỉ nghe thấy Trình Thiên Tích mở miệng hỏi: “Đại ca, tại sao huynh không dạy cho hắt? Chẳng phải huynh đã nói hắt là kỳ tài võ học à?”

Trình Thiên Ân thở dài: “Không phải ta không muốn dạy cho hắt, mà là ta muốn quan sát thêm tính cách của hắt. Ta luôn cảm thấy cậu nhóc này...”

Một lúc sau, Tế Cửu chạy về phòng.

Phương Tri Hành hỏi: “Nghe được gì rồi?”

Tế Cửu liếc nhìn Phương Tri Hành, ánh mắt hơi phức tạp, hừ hừ nói: “Nói đơn giản, sở dĩ Trình Thiên Ân không dạy cho mày là bởi vì hắn cảm thấy mày không phải là người tốt.”

Phương Tri Hành cạ lờ, tặc lưỡi nói: “Tao không phải là người tốt? Sao hắn biết tao không phải là người tốt!”

Phương Tri Hành để tay lên ngực tự hỏi, trước mặt Trình Thiên Ân, cậu luôn cẩn thận dè dặt, biểu hiện không thể xoi mói được.

Tế Cửu nói ra: “Trình Thiên Ân nói, lần đầu tiên hắn nhìn thấy mày thì mùi máu tanh trên người mày rất nặng. Lần đầu người ta gặp đã cảm thấy mày có vấn đề, nên chưa bao giờ xem mày là người của mình.”

Phương Tri Hành chớp mắt.

Hắn đi từ thôn Phục Ngưu đến thị trấn, quả thật trên đường đã giết rất nhiều người, chưa tắm qua, cũng không có điều kiện để tắm.

“Mùi máu tươi rất nặng...”

Phương Tri Hành căng da mặt, rất khó chịu, cắn răng nói: “Đậu má nó, tao dùng tiền mời hắn dạy võ công cho tao, chẳng phải là bá sư học nghệ mà!”

Tế Cửu cười chế giễu, nói: “Trước đây vì Trình Thiên Ân thiếu tiền chữa bệnh mới dạy người ta mà không phân biệt gì cả, bây giờ người ta chữa thương khỏi rồi, tất nhiên là phải xem lại. Đừng quên, người ta là đại hiệp nổi tiếng bên ngoài đó, đương nhiên là có phong cách của đại hiệp rồi.”

Phương Tri Hành không khỏi phiền muộn, cậu suy nghĩ một lúc, đột nhiên đứng dậy thu dọn hành lý.

Tế Cửu thấy thế thì giật mình: “Không phải chứ, vậy mà đã đi à? Không tranh thủ chút à?”

“Tranh thủ cái rắm!”

Phương Tri Hành hờ hững nói: “Trình Thiên Ân đã sớm quyết định không dạy cho tao, con người hắc đạo đức giả, sẽ không nói rõ ra, chỉ nghĩ cách đuổi tao đi. Nếu tao tiếp tục ở lại nơi này thì chính là lãng phí thời gian.”

Tế Cửu hiểu rõ.

Chẳng qua nó rất vui vẻ, rất thích nhìn Phương Tri Hành khuất phục.

Đảo mắt đã đến buổi trưa.

Sau khi Phương Tri Hành thu dọn ổn thỏa thì đi tìm Trình Thiên Ân từ biệt.

Cậu chấp tay nói: “Đại hiệp, trong nhà của ta đột nhiên xảy ra chút việc gấp, cần ta nhanh chóng trở về.”

Trình Thiên Ân im lặng, trên mặt hiện lên biểu cảm sâu xa, rồi thản nhiên hỏi: “Việc gấp gì, cần ta giúp một tay không?”

Phương Tri Hành nói lại: “Chút việc vặt vãnh mà thôi, không dám làm phiền đến đại hiệp.”

Trình Thiên Ân gật đầu, rồi cười nhạt nói: “Vậy người đi đường cẩn thận chút, ta không tiễn đâu.”

Phương Tri Hành xoay người trở về phòng, mang hành lý nhanh chóng rời khỏi đại viện Trình gia.

Trình Thiên Ân quả nhiên là không ra ngoài tiễn đưa, chút ý nín kéo cũng không có.

Được lắm!

Tế Cầu bước đi vui sướng, nín cười hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

Phương Tri Hành trả lời: “Nơi này không giữ ông lại thì tự có nơi khác giữ, chúng ta đến phủ đệ của lý chính đại nhân đi.”

Tế Cầu kinh ngạc nói: “Đến đó làm gì?”

Phương Tri Hành nói nghiêm túc: “Tao nghe nói lý chính đại nhân đang tuyển hộ vệ. Mặt khác, thân phận của lý chính không đơn giản.”

Tế Cầu lập tức giật mình.

Khoảng thời gian này, mỗi lần Phương Tri Hành ra ngoài dùng bữa thường bắt chuyện với những khách hàng khác, nghe ngóng được rất nhiều tin tức.

Lý chính La Khắc Hoành xuất thân từ La gia môn phiệt, một trong tứ đại môn phiệt Đam Châu.

Thế lực của môn phiệt này hùng hậu đến mức nào, quả thật là một tay che trời.

Lấy ví dụ, Trình Thiên Ân là đệ tử của Thiết Sơn môn, Trần Ngọc Sinh là đệ tử của Hắc Hồ môn.

Nhưng Thiết Sơn môn và Hắc Hồ môn thật ra đều thần phục La thị, thuộc cùng một thế lực tổ chức.

Tế Cầu nghĩ ngay đến lúc Phương Tri Hành biết được tin tức này, có lẽ đã vạch ra đường đi cho tương lai rồi.

Cậu muốn tiếp cận La Khắc Hoàn, tìm cơ hội tiến vào xã hội thượng tầng.

Sau đó, một người một chó nhanh chóng đi đến bên ngoài cổng lớn phủ đệ của La Khắc Hoàn.

Phương Tri Hành bước lên gõ cửa.

Không bao lâu sau, một người gác cổng lò đầu ra hỏi: “Người là ai, biết đây là nơi nào không mà gõ cửa?”

Chương 70: Độ Thảm

Phương Tri Hành vỗ vào liệp đao bên hông, trả lời: “Làm phiền thông báo với lý chính đại nhân, ta đến để ứng tuyển làm hộ vệ.”

Người gác cổng hiểu ra, nên trả lời: “Xin đợi cho.”

Không bao lâu sau, cổng lớn được mở ra.

Người gác cổng lần nữa hiện thân, nói: “Vào đi, đi theo ta.”

Phương Tri Hành cất bước tiến vào phủ đệ theo người gác cổng.

Không hổ là nơi ở của quan liêu, rường cột chạm trổ, hòn non bộ với dòng nước chảy đặc biệt khí phái.

“Đứng ở đây đợi đi.”

Người gác cổng dẫn Phương Tri Hành đến một viện lạc rộng rãi, sau đó tự rời đi.

Phương Tri Hành đứng đợi một lúc thì nhìn thấy La Khắc Hoành với vóc người mập mập đang bước qua đây với người đàn ông trung niên cường tráng.

“Tiểu nhân Phương Tri Hành bái kiến lý chính đại nhân.”
Phương Tri Hành đọc nhấn rõ từng chữ, chấp tay thi lễ.

“Ừm ừm, miễn lễ.”

La Khắc Hoành tùy ý phất tay, thậm chí còn không thèm nhìn Phương Tri Hành, hắc hắc: “Biết quy củ mà bốn quan tuyển hộ vệ không?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ta có nghe nói, dưới quyền ngài có một mãnh tướng, người ứng tuyển phải tiếp được 10 hiệp dưới tay hãn mới tính là đủ tư cách.”

Cậu vừa nói ra lời này.

Trên mặt của người đàn ông trung niên cường tráng hiện lên vẻ ngạo nghễ, nhếch miệng cười nhạt.

Hắn rõ ràng là mãnh tướng đó.

La Khắc Hoành gật đầu nói: “Đó chỉ là thử xem thân thủ của người thế nào thôi, nếu như người học nghệ không tinh thông, bị thuộc hạ của ta đánh thương thì chỉ có thể trách bản thân người, không trách người khác được.”

Phương Tri Hành vội nói: “Tiểu nhân hiểu rõ.”

Người đàn ông trung niên hơi chớp tay nói: “Tại hạ Vương Nghĩa Đồng, luyện &LTV;ương gia Thốn quyền > gia truyền, xin huynh đệ chỉ giáo.”

Phương Tri Hành bày ra tư thế, nghiêm túc nói: “Mời!”

Vương Nghĩa Đồng không cho là đúng, hắn đưa tay ra ngoắc ngón tay, nói: “Người lên trước đi.”

Phương Tri Hành cũng không khách sáo, cậu xông lên, thi triển đường lối của Thiết Sơn môn, vung quyền công kích lên thắt lưng của Vương Nghĩa Đồng.

Vương Nghĩa Đồng nhanh chóng xê dịch, liên tục tránh né được, cười giễu nói: “Chỉ vậy thôi à?”

Hắn vừa dứt lời, cơ bắp toàn thân của Phương Tri Hành đã phát động, bện thành sợi dây thừng, chột nghiêng xuống, nghiêng vai, tiếp xúc gần, va chạm!

Vương Nghĩa Đồng khiếp sợ, giơ cao song chưởng lên đỡ ở trước ngực.

“Kỹ năng bộc phát-Thốn Kinh!”

Bịch!

Vương Nghĩa Đồng bị va chạm, cơ thể lùi lại, hai chân chạm đất trượt ra xa mấy mét.

Hai tay của hắn đau rát, hơi run rẩy.

Phương Tri Hành cũng dừng lại, cậu cảm giác bờ vai run lên.

Vừa rồi hai loại kỹ năng bộc phát va chạm với nhau.

“Khá lắm, người luyện được kỹ năng bộc phát rồi!”

Vương Nghĩa Đồng hít thở sâu, trên mặt không còn vẻ ngạo nghễ nữa, mà sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Nhuờng rồi!”

Lúc này, cậu đã thăm dò được nội tình của Vương Nghĩa Đồng, Quán Lực cảnh đỉnh phong, chưa đạt đến Đại Mãng cảnh.

Mà trải qua [Xạ Thủ Tinh Anh] thăng cấp, sức mạnh của cậu đã vượt qua Quán Lực cảnh đỉnh phong.

“Gì chứ, người thua rồi?”

La Khắc Hoành thất kinh, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng hắn biết Vương Nghĩa Đồng là cao thủ đứng thứ 3 trên thị trấn.

Ngoại trừ Trình Thiên Ân và Trần Ngọc Sinh thì không ai có thể mạnh hơn Vương Nghĩa Đồng.

Vương Nghĩa Đồng hơi xấu hổ, mím chặt môi nói: “Tiểu huynh đệ thoát nhìn rất trẻ, nhưng lại rất mạnh.”

La Khắc Hoàn cười ha ha: “Tốt tốt tốt, ta lại nhận được một cao thủ rồi!”

Phượng Tri Hành vội vàng nói: “Nguyện cống hiến sức lực cho đại nhân.”

“Được được được!”

La Khắc Hoàn vui vẻ nói: “Phượng Tri Hành, sau này người hãy làm việc chăm chỉ ở chỗ ta, bản quan tuyệt đối sẽ không bạc đãi người. Còn chuyện tiền công mỗi tháng, năm đầu tiên là 3000 đồng tiền, bao ăn ở, sau này mỗi năm ta đều sẽ tăng tiền công cho người, còn chuyện tăng bao nhiêu thì phải xem biểu hiện của người.”

Phượng Tri Hành không có ý kiến gì.

Thực ra tiền công mỗi tháng bao nhiêu cũng không quan trọng, dù sao bây giờ cậu cũng không thiếu tiền đến vậy, cậu tiếp cận La Khắc Hoàn với mục đích khác.

La Khắc Hoàn nghiêng đầu, nói với Vương Nghĩa Đồng: “Lão Vương, người sắp xếp đi.”

Vương Nghĩa Đồng lập tức nói: “Rõ, đại nhân.”

La Khắc Hoàn một mình đi trước.

Vương Nghĩa Đồng vội vàng quay sang nhìn Phượng Tri Hành, cúi đầu cười nói: “Phượng huynh đệ, sau này chúng ta cùng sống dưới một mái nhà, cùng làm cho một chủ, ta hy vọng chúng ta có thể chung sống hòa thuận.”

Thái độ của hắn đã thay đổi từ kiêu ngạo sang nhiệt tình, thấu

tình đạt lý.

Chính là thay đổi 180 độ.

Phương Tri Hành lén lút liếc nhìn đôi tay của hắn.

Đã một lúc lâu rồi mà đôi tay của Vương Nghĩa Đồng vẫn còn hơi run rẩy, nơi cổ tay lại xuất hiện một vòng sưng đỏ.

Có vẻ như đòn Thiết Sơn Khảo vừa rồi, cậu dùng sức hơi mạnh khiến Vương Nghĩa Đồng bị thương ở khớp cổ tay.

Phương Tri Hành cũng tự cảm nhận chỗ vai, ngoài cảm giác tê bì ngẩn ngủ lúc đầu, bây giờ cảm thấy hoàn toàn bình thường.

Chương 71: Thua Đậm

“Đúng lắm, chung sống hòa thuận.”

Phương Tri Hành đáp lời, mỉm cười hỏi: “Huynh thích ta gọi huynh là Vương đại ca, hay lão Vương?”

Vương Nghĩa Đồng cười ha hả nói: “Đều được, người thích gọi thế nào cũng được.”

Phương Tri Hành nói ngay: “Ta thấy lão Vương thân thiết hơn một chút, vậy ta gọi huynh là Lão Vương nhé.”

Khoe miệng Vương Nghĩa Đồng khể giật.

“Lão Vương” là cách gọi của La Khắc Hoành, người cũng gọi vậy?

Vậy thì chẳng phải là nói người và La Khắc Hoành cùng một đẳng cấp à.

Trong lòng Vương Nghĩa Đồng bất lực, hắn vươn tay làm tư thế mời, cười nói: “Đi thôi, ta sắp xếp chỗ ở cho người.”

Hai người bước vào một khu biệt viện rộng rãi, bên trong có nhiều phòng.

Vương Nghĩa Đồng cười nói: “Chỗ biệt viện này chuyên dành cho hộ vệ ở.”

Phương Tri Hành hỏi: “Lý chính đại nhân có bao nhiêu hộ vệ?”

Vương Nghĩa Đồng đáp: “Hộ vệ thân cận chỉ có hai người chúng ta, hộ vệ tạm thời không cố định, thường được quản gia

tuyển dụng trả tiền công trong ngày, bao ăn không bao ở.”

Phương Tri Hành hiểu ra, hộ vệ thân cận có biên chế, không phải người làm thời vụ.

Chẳng mấy chốc, Phương Tri Hành đã dọn vào một trong mấy căn phòng, nằm ngay cạnh phòng của Vương Nghĩa Đồng, hai người trở thành hàng xóm.

Không lâu sau, đến buổi trưa.

Đồng thời cũng đến giờ ăn.

Có người hầu mang cơm canh đến.

Phương Tri Hành nhìn kỹ, phần ăn của hộ vệ thân cận là một món mặn hai món chay một món canh, lượng cơm đảm bảo đủ ăn, khá tốt.

“Lão Vương, sang đây ăn chung với ta đi.” Phương Tri Hành gọi sang phòng bên cạnh.

“Được thôi.”

Vương Nghĩa Đồng cũng đang có ý này, hẩn vội vàng bưng cơm canh sang.

Hai người ăn cơm chung.

Vương Nghĩa Đồng chủ động hỏi: “Phương huynh đệ, người là người ở đâu?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ta đến từ thôn Phục Ngưu, thôn quê xảy ra nạn đói, cho nên ta mới ra ngoài lang bạt, kiếm miếng cơm ăn.”

Vương Nghĩa Đồng bưng tỉnh, lập tức nói: “Ta là dân bản địa thị trấn này, nương mất sớm, cha cũng bệnh mất cách đây vài

năm, trong nhà chỉ còn mình ta thôi.”

Phương Tri Hành ngạc nhiên hỏi: “Huynh chưa cưới thê tử à?”

Vương Nghĩa Đồng thở dài: “Đã từng lấy một thê tử, tiếc rằng nàng ấy chết vì khó sinh, hài tử trong bụng cũng không giữ được.”

Phương Tri Hành nghe vậy, vội vàng nói: “Xin nén đau buồn.”

Vương Nghĩa Đồng mỉm cười, xua tay nói: “Đều là chuyện cũ rồi, người không hỏi, ta suýt nữa quên mất nàng ấy trông như thế nào.”

Phương Tri Hành khó hiểu hỏi: “Nói ra thì với điều kiện của huynh, muốn cưới thêm mấy người thê tử nữa cũng là chuyện nhỏ phải không?”

Vương Nghĩa Đồng đưa tay đỡ trán, cười gượng: “Không giấu gì huynh đệ, sau khi nàng ấy qua đời, ta khó nhịn cô đơn, tình cờ hàng xóm bên cạnh mới cưới thê tử, ta trò chuyện với nàng ấy vài lần, thế mà lại nảy sinh tình cảm, lén lút gặp sau. Ai ngờ chuyện này bị trưởng phu của nàng ấy phát hiện, âm ỉ mãi không ngừng, ta nhất thời tức giận nên đánh chết cả nhà hần.”

“....”

Phương Tri Hành cạn lời luôn rồi.

Cậu chỉ muốn trò chuyện với Vương Nghĩa Đồng, nghe ngóng một vài tin tức, nhưng không ngờ lại nghe thấy bí mật động trời như vậy.

“Chết tiệt!”

Tế Cầu, đang nằm dài trên mặt đất ngủ gật, bỗng nhiên tỉnh dậy, la lên: “Phương Tri Hành, bảo hần nói chi tiết hơn đi.”

Phương Tri Hành không để ý đến Tế Cầu, cậu nói với giọng

ngghiêm túc: “Lão Vương, chắc huynh bị ép vào đường cùng mới làm như vậy.”

Vương Nghĩa Đồng không để bụng mà cười nói: “Haiz, dù sao ta cũng đã phạm tội giết người, bị bắt về quy án, ngồi nhà lao ba năm.

May mà lý chính đại nhân coi trọng ta, giúp ta xóa án, trả lại tự do cho ta, hơn nữa còn cho ta làm hộ vệ thân cận của ngài ấy. Có thể nói lý chính đại nhân chính là cha nường tái sinh của ta.”

Phương Tri Hành gật đầu, cảm thán rằng: “Lý chính đại nhân đúng là một người tốt!”

Vương Nghĩa Đồng hỏi: “Huynh đệ thì sao, người còn trẻ như vậy mà học được một thân bản lĩnh từ đâu thế?”

Phương Tri Hành im lặng một lát, từ tốn nói: “Ta bỏ tiền mời Thiết Chương- Trình Thiên Ân dạy ta Thiết Sơn công.”

“Ồ, hóa ra người học võ công từ Trình Thiên Ân, ta nói mà, sao kỹ năng bộc phát người vừa thi triển giống ‘Thiết Sơn Khảo’ đến vậy.”

Vương Nghĩa Đồng chợt hiểu ra.

Nhưng mà, khi hần nhắc đến Trình Thiên Ân, rõ ràng cảm xúc của hần dao động dữ dội.

Phương Tri Hành chú ý đến chi tiết này, không khỏi suy nghĩ.

Vương Nghĩa Đồng ngẫm nghĩ, đột nhiên kinh ngạc hỏi: “Nếu đã vậy, sao huynh đệ không theo Trình Thiên Ân tiếp tục học võ, mà lại đến đây?”

Phương Tri Hành buồn bực than thở: “Ôi, ta và Trình Thiên Ân bất tự không hợp, hần không muốn dạy ta nữa nên đã đuổi ta ra

ngoài.”

Vương Nghĩa Đồng nhướng mày, nghiêm túc hỏi: “Tại sao họ Trình lại đuổi người đi?”

Phương Tri Hành đáp: “Có thể vì ta đã giết mấy tên nạn dân có ý đồ cướp lương thực của ta, sau khi Trình Thiên Ân biết được chuyện này thì thái độ của hắn thay đổi hoàn toàn.”

“Thì ra là vậy.”

Chương 72: Ngũ Cầm

Vương Nghĩa Đồng tỏ vẻ hiểu rõ, cười lạnh đáp: “Hừ, họ Trình kia tự xưng đại hiệp, rất xem trọng thanh danh của mình, không thể chấp nhận bất cứ vết nhơ nào.”

Nghe lời này, Phương Tri Hành thầm nghĩ đúng như vậy, hỏi: “Lão Vương, huynh cũng có hiềm khích với Trình Thiên Ân à?”

Vương Nghĩa Đồng gật đầu, lạnh lùng nói: “Ta phải chịu tai họa ba năm ngục tù, còn phải cảm tạ Trình Thiên Ân.”

Phương Tri Hành hiểu ra, trong lòng lập tức vô cùng vui sướng, hừ lạnh nói: “Theo ta, Trình Thiên Ân cũng chẳng có gì ghê gớm, chỉ tiếc rằng ta không có phần công pháp Thiết Sơn công tiếp theo, bằng không sớm muộn gì ta cũng sẽ vượt qua hắn, đánh hắn thất bại thảm hại, nhặt răng đầy đất.”

Vương Nghĩa Đồng phấn chấn tinh thần, gật đầu nói: “Thì ra huynh đệ đang phiên nào chuyện này, vậy thì người đến đúng chỗ rồi, trong tay lý chính đại nhân có sẵn công pháp!”

“Thật hả?!”

Phương Tri Hành không khỏi tim đập nhanh, đầy mong đợi.

Vương Nghĩa Đồng gật đầu nói: “Có thể huynh đệ không biết, tất cả võ công trên đời này, thực ra đều xuất phát từ các môn phiệt thế gia, bao gồm cả võ công gia truyền của ta &LTV;ương gia Thốn quyền >.”

Phương Tri Hành ngạc nhiên hỏi: “Võ công đều xuất phát từ môn phiệt thế gia à? Không thể nào, người khác không có hả?”

Vương Nghĩa Đồng giải thích: “Ta nghe cha ta nói, khi vương triều Đại Chu mới thành lập, đã từng thu gom toàn bộ bí tịch võ công khắp thiên hạ, đồng thời thanh lọc toàn bộ giang hồ.

Từ đó về sau, võ công không còn lưu truyền trong dân gian, người bình thường không có cơ hội học được võ công, trừ khi được sự cho phép hoặc ban thưởng của các môn phiệt thế gia.

Lấy nhà ta làm ví dụ, tổ tiên nhà ta từng là một trong số những nô tài được La gia môn phiệt nuôi dưỡng, bởi vì có chút thiên phú về võ học nên được bồi dưỡng thành tùy tùng, cho nên mới có cơ hội học được võ công.”

Nghe thấy mấy lời này, Phương Tri Hành vô cùng ngạc nhiên, thốt lên hay lắm.

Trong thế giới này, võ công chính là khoa học kỹ thuật cốt lõi bị các môn phiệt thế gia lũng đoạn.

Các môn phiệt thế gia kiểm soát chặt chẽ bản quyền trong tay.

Bất cứ ai muốn học võ, nhất định phải quỳ gối nịnh hót các môn phiệt thế gia!

Phương Tri Hành phẫn chấn hỏi: “Lão Vương, lý chính đại nhân có truyền công pháp cho ta không? Có điều kiện gì không?”

Vương Nghĩa Đồng ngẫm nghĩ, trả lời: “Với sự hiểu biết của ta về lý chính đại nhân, chỉ cần người có thể lấy được lòng tin của ngài ấy, đừng nói là bí tịch võ công, thậm chí người còn có thể chơi đùa với đám nữ nhân ngài ấy bao nuôi nữa đó.”

Phương Tri Hành động lòng, hỏi: “Lý chính đại nhân có sở thích đặc biệt nào không?”

Vương Nghĩa Đồng xua tay nói: “Ta biết ý nghĩ của huynh đệ, thuận theo sở thích ngài ấy chứ gì. Bình thường thì cách này rất

hiệu quả, nhưng bây giờ cướp sông hoành hành, thị trấn của chúng ta đang trong tình trạng nguy cấp, lý chính đại nhân cũng vì chuyện này mà lo lắng sợ hãi, thậm chí không dám ra ngoài vui chơi nữa.”

Hắn nói với giọng nghiêm túc: “Vì vậy, ta khuyên người nên giúp đỡ lý chính đại nhân san sẻ nỗi lo.”

Nghe vậy, sắc mặt Phương Tri Hành thay đổi liên tục, cậu hỏi: “Không phải thị trấn Tiểu Thanh Hà vô cùng hẻo lánh à? Lũ cướp sông sẽ tấn công nơi đây sao?”

Vương Nghĩa Đồng trả lời: “Người có điều không biết, vì đủ chuyện thiên tai nhân họa, nạn dân khắp nơi, bọn họ ăn không đủ no, bụng đói cồn cào nên có thể nổi dậy bất cứ lúc nào.

Đám cướp sông lợi dụng điểm này, tích cực thu nạp nạn dân rồi biến bọn họ thành cướp sông, cướp giết dọc theo mười tám tuyến đường thủy và các nhánh sông, thanh thế cực kỳ to lớn.

Cách đây không lâu, mấy thị trấn dưới hạ lưu chỗ chúng ta bị cướp sạch sẽ cả rồi.”

Phương Tri Hành hiểu ra.

Cậu thật sự không ngờ rằng đám cướp sông cũng có chút đầu óc, biết cách kích động nạn dân để thực hiện “mua sắm miễn phí” .

Dựa theo tình thế bây giờ, rõ ràng đám cướp sông đã có thể lực mạnh mẽ không thể ngăn cản được, trừ khi triều đình phái thủy sư ra quân, e rằng không ai có thể giải quyết được bọn chúng.

Với chút thực lực của Phương Tri Hành, có thể làm nên chuyện lớn gì chứ?

San sẽ nổi lo cái rắm!

Thần thiếp không làm được đâu.

Phương Tri Hành không nhin được mà hỏi: “Vương đại ca, công pháp gia truyền của huynh...”

Vương Nghĩa Đồng lập tức cạ lời, vừa nãy còn gọi hắn là lão Vương, chớp mắt đã gọi Vương đại ca rồi, tốc độ đổi mặt thật sự con mẹ nó quá nhanh.

“Công pháp gia truyền của ta, người đừng mơ tưởng nữa.”

Hắn xua tay nói những lời lẽ đanh thép: “Nói thật với người, công pháp nhà ta đã thất truyền từ lâu, ta chỉ biết tầng thứ nhất, phần công pháp tiếp theo cũng mất rồi. Nhưng mà lý chính đại nhân đã cho ta tầng thứ hai của công pháp, điều kiện là ta phải phục vụ ngài ấy mười năm, trong thời gian này không được rời đi và không được dạy cho người khác.”

Chương 73: Tuyên Vũ

Phương Tri Hành hiểu ra, thở dài nói: “Ta hiểu, trên đời không có bữa ăn nào là miễn phí.”

Ăn xong, Phương Tri Hành ngồi trên ghế, nhắm mắt suy nghĩ.

Tế Cửu thấy vậy, truyền âm hỏi: “Mày nghĩ gì thế?”

Phương Tri Hành đáp: “Tao đang nghĩ rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể lấy được công pháp từ tay La Khắc Hoành.”

Tế Cửu đứng dậy nói: “Chuyện này còn phải nghĩ hả? Có câu: “Pháp không truyền lạng lẽ, đạo không bán vung vãi, thầy không tiền đường, bác sĩ không tự đến cửa.”

Mày không trả cái giá đủ lớn, sao người ta có thể cho mày công pháp được? Miễn phí là chuyện không thể nào!”

Phương Tri Hành vờ như không nghe thấy, tự mình lầm bầm: “Thượng sách là làm theo lời lão Vương, hạ sách là trộm.”

“Trộm?”

Tế Cửu kiên quyết không đồng tình, “Đồ của môn phiệt thế gia, mày cũng dám trộm hả? Muốn chết à!?”

Phương Tri Hành không quan tâm, nói: “La Khắc Hoành chỉ là một kẻ ngu si đần độn, nếu ta làm việc không sơ sót gì, hẳn không biết công pháp bị trộm thì sao?”

Tế Cửu hỏi: “Làm sao mới có thể làm việc không sơ sót gì?”

Phương Tri Hành đáp: “Rất đơn giản, tao tìm được công pháp

trước đã, sau đó chép lại một bản, không phải được rồi à?”

Tế Cửu liền nghi ngờ hỏi: “Khoan nói đến chuyện làm thế nào để tìm được công pháp, mày đều biết chữ, chép thế quái nào được?”

Khỏe miệng Phương Tri Hành cong lên, cậu nói: “Chỗ này là phủ lý chính, người học chữ đây ra đó, ta có thể học bất cứ lúc nào.”

Tế Cửu không khỏi nhìn vào bảng hệ thống của Phương Tri Hành.

[Điều kiện biết đọc biết viết max cấp:

1, Đọc hết một quyển tự điển: Mười lần(chưa hoàn thành).]

Buổi chiều.

Phương Tri Hành cầm cuốn sách rách nát mình nhặt được đến tìm Vương Nghĩa Đồng, cậu cười nói: “Vương đại ca, huynh biết chữ đúng không?”

Vương Nghĩa Đồng lập tức vô cùng tự hào, đắc ý nói: “Lúc nhỏ, cha ta đã dạy ta đọc sách viết chữ.”

Phương Tri Hành lập tức lấy cuốn sách rách nát ra, hỏi rằng: “Huynh xem thử, đây là sách gì?”

“Ồ, đây là tự điển vỡ lòng.”

Vương Nghĩa Đồng vừa nhìn đã nhận ra ngay, “Học trò nhỏ tuổi đọc sách học chữ thường bắt đầu từ cuốn tự điển này.”

Phương Tri Hành hỏi: “Huynh có đọc được tất cả các chữ trong cuốn tự điển này không?”

Vương Nghĩa Đồng cười ha hả đáp: “Đương nhiên rồi, lúc nhỏ

ta là thần đồng nổi tiếng trong thị trấn mà.”

Phương Tri Hành vô cùng vui mừng, vội vàng hỏi: “Huynh có thể dạy ta không?”

Vương Nghĩa Đồng ngần người, vội vàng xua tay đáp: “Không không không! Ta nói cho người biết, đọc sách khó hơn luyện võ, nhất là khi người đã lớn tuổi như vậy rồi, học chữ lại càng khó hơn. Hơn nữa ta miệng lưỡi vụng về, không dạy được người đâu.”

Phương Tri Hành đã lường trước được chuyện này, cậu bèn rút một thỏi thông bảo ra rồi nói với giọng nghiêm túc: “Dạy ta một tháng, ta sẽ cho huynh 1000 đồng tiền!”

“1000 đồng tiền, thật hả?” Vương Nghĩa Đồng sửng sốt đứng hình.

Phương Tri Hành vô cùng nghiêm túc: “Ta sẽ đưa tiền trước rồi huynh mới dạy.”

Vương Nghĩa Đồng hít một hơi thật sâu, tươi cười chân thành nói: “Ta vừa nhìn Phương huynh đệ đã biết người chính là kỳ tài thông minh tuyệt đỉnh, nhất định có thể học được!”

Sau đó, hần lật cuốn tự điển, bắt đầu dạy Phương Tri Hành cách đọc từng chữ một, mỗi chữ có ý nghĩa gì.

Phương Tri Hành chăm chú lắng nghe, cậu một chiếc lông gà ra, nhúng vào bùn đất ẩm ướt rồi ghi chú bằng phiên âm.

Có đến hơn 3 vạn chữ được viết trong quyển tự điển này.

Vương Nghĩa Đồng dạy khoảng 3000 chữ mỗi ngày, dạy trong mười hai ngày mới hết toàn bộ quyển tự điển.

Phương Tri Hành cũng đọc theo một lượt.

[1, Đọc hết một quyển tự điển: Mười lần (1/ 10).]

“Ừm, được rồi, tiếp theo ta tự học là được rồi.” Phương Tri Hành cất quyển sách rách nát.

“Cái gì, người tự học?”

Vương Nghĩa Đồng vô cùng bất ngờ, “Ta chỉ dạy người một lần mà người đã nhớ hết rồi sao?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Đã nhớ gần hết rồi, nếu gặp chữ nào không nhớ, ta lại đến hỏi huynh.”

Vương Nghĩa Đồng tỏ vẻ không thể nào tin được.

Nói thật, đó là hơn 3 vạn chữ, cho dù một người một lòng một dạ học tập hai ba năm cũng chưa chắc có thể học hết.

Phương Tri Hành đóng cửa lại, chuyên tâm đọc sách, đọc hết lần này đến lần khác.

Bốn ngày trôi qua nhanh chóng.

[1, Đọc hết một quyển tự điển: Mười lần(Đã hoàn thành.)]

[2, Biết đọc biết viết. Đã hoàn thành điều kiện max cấp. Có thăng cấp hay không?]

“Thăng cấp!”

Phương Tri Hành không hề do dự, cậu lập tức đưa ra quyết định.

Ngay sau đó, cậu cảm thấy giống như đầu mình to hơn một vòng, đau đầu như muốn nứt ra.

Lượng lớn chữ viết chui vào não cậu, giống như bọt biển hút nước, nhanh chóng được hấp thu dung nạp.

Chốc lát sau, Phương Tri Hành chậm rãi mở mắt ra, những

giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy đầy trán.

Sau đó cậu mở đại một trang tự điển, nhanh chóng đọc lướt qua.

Cậu có thể đọc được tất cả các con chữ đập vào mắt một cách dễ dàng.

“Cuối cùng!”

Phương Tri Hành cảm thấy vô cùng vui sướng, cuối cùng cậu cũng giải quyết triệt để mối phiền não mù chữ rồi.

Chương 74: Dẫn Đo

“Ô, thành công rồi!”

Cơ hội hiếm có, Tế Cửu hấp tấp chạy tới, tranh thủ góp cái mặt lại thật sát.

Sau đó, nó tràn đầy kỳ vọng nhìn giao diện hệ thống của nó.

Trong phút chốc, giao diện hệ thống của nó bỗng mơ hồ, rồi dần hiện rõ.

“Haha, tao cũng thăng cấp rồi...”

Tế Cửu vui mừng như điên, nhìn kỹ lại bảng hệ thống lần nữa, nó đột nhiên im bật.

Phương Tri Hành liếc nhìn.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú: Cửu Cơ Bán (chó ràng buộc)]

[Huyết mạch: Liệp Lang]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Nanh Sói Kịch Độc (mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một sinh mạng)]

[Số mạng còn lại: 4]

“Ừa, không thăng cấp, có điều trước đó mày còn lại ba mạng, giờ đã khôi phục thành bốn mạng rồi kìa.”

Phương Tri Hành nhướn mày, trầm ngâm nói: “Xem ra sau khi tao thăng cấp, mày không nhất định cũng thăng cấp theo

nhưng trạng thái của mây có lẽ sẽ được tăng lên tối đa.”

Tế Cửu tiu ngửu cụp tai xuống, thất vọng nói: “Mẹ nó, tao còn cho rằng mình cũng sẽ biết chữ.”

Phương Tri Hành trợn trắng mắt, xùy và nói: “Có rắc đấy mà hít. Mẹ nó, mây chính là một con chó. Nếu biết chữ thì không phải là quá trái với ý trời à?”

Tế Cửu không phục, dùng chân nhỏ mở trang đầu tiên của cuốn từ điển, ấn vào chữ đầu tiên và nói: “Từ này phát âm là ‘shan’, có nghĩa là vùng núi sông.”

Những ngày này, nó đi theo bên cạnh Phương Tri Hành, xem Vương Nghĩa Đồng dạy bảo Phương Tri Hành, mưa dầm thấm lâu, nó cũng học được mấy chữ.

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng lên, tặc lưỡi: “Mây được đó chứ, thế mà còn biết học lén.”

Tế Cửu ngẩng cao đầu, mạnh dạn nói: “Đừng coi thường chó ghen, nếu tao mà nghiêm túc thì không còn việc của mây nữa rồi.”

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, nhếch khóe môi và nói: “Tốt, thấy mây biểu hiện tích cực như vậy, giao cho mây một nhiệm vụ cực quan trọng.”

Tế Cửu bỗng nhiên lùi lại mấy bước, nhìn chằm chằm Phương Tri Hành, cảnh giác vạn phần: “Nhiệm vụ gì hả, mây lại nảy ra ý đồ xấu gì đây?”

“Mây có bốn cái mạng, hoảng cái rắm!”

Phương Tri Hành khinh bỉ nói: “Nhiệm vụ rất đơn giản, lợi dụng ưu thế dung mạo soái khí của mây đi vào phòng ngủ và thư phòng của La Khắc Hoanh, tìm kiếm võ công bí tịch.”

Tế Cửu khề răng và nói: “Ý mày là người ta sẽ không chú ý đến một con chó đúng không?”

Phường Tri Hành cười nói: “Đây chính là một trong số ít ưu điểm của mày, xem thử mày có muốn phát huy nó thật tốt không thôi?”

Tế Cửu quay đầu, khinh thường nói: “Ít cái con khỉ, mẹ nó, ăn rồi cứ sai ông đây làm việc cho mày!”

“Ai yo, ba ngày không đánh, đã biết leo lên mái nhà dỡ ngói rồi chứ gì!”

Phường Tri Hành khoanh hai tay trước ngực, thản nhiên nói: “Ngứa da rồi phải không?”

Tế Cửu không hề lay chuyển: “Tao đi mạo hiểm, mày ngư ông đắc lợi, không có cửa đâu.”

Phường Tri Hành tức đến mức bật cười, quát lớn: “Ồ ngu, tao thắng cấp rồi, chẳng phải mày cũng thắng cấp theo à? Ai ngư ông đắc lợi hả? Không đúng, mày còn lợi hại hơn, mày là nằm không hưởng, nằm không mưu lợi bất chính!”

Tế Cửu không phục: “Mức độ thắng cấp của hai chúng ta không hề đồng nhất, mày có thể tiếp tục thắng cấp không ngừng, nhưng tao thắng hay không thắng cấp còn phải xem may mắn. Tao hỏi mày, mày có thể đảm bảo rằng lần sau mày thắng cấp, tao nhất định sẽ thắng cấp không hả?”

Phường Tri Hành cười khẩy: “Tao hiểu rồi, té ra mày chỉ muốn nằm không thôi, chứ chẳng muốn bỏ ra chút sức lực nào cả.”

Tế Cửu hừ lạnh lùng: “Ai muốn làm việc xấu chứ? Mày làm không?”

Phường Tri Hành ngẫm nghĩ, đáp: “Thế này đi, nếu mày giúp

tao lấy được công pháp, lần sau tao thắng cấp mà mày không thắng cấp miếng nào thì tao sẽ bù đắp cho mày một ít.”

Tế Cầu mừng rỡ, vẫy đuôi: “Bù đắp cái gì?”

Phương Tri Hành trợn mắt và nói: “Ngoại trừ việc làm chút đồ ăn ngon cho mày ra, mày còn có nhu cầu nào khác ư? Chẳng lẽ mày muốn tao tìm cho mày một em chó cái à?”

“Đệt mợ!”

Tế Cầu hú như chó sói: “Nghe cho kỹ đây, tao muốn ăn xương bò to, ba ngày ăn chín bữa, nuôi cõm trước rồi mới làm việc.”

“Được, được lắm, mày có gan!” Phương Tri Hành tức đến mức nghiến răng ken két.

Có điều, trong việc lặng lẽ tìm kiếm công pháp, Tế Cầu đóng vai trò không thể thay thế.

Cuối cùng, Phương Tri Hành đành cắn răng nhẫn nhịn.

Chạng vạng, cậu dẫn theo Tế Cầu đi đến một quán thịt bò lâu đời, gọi một nồi xương bò lớn.

Một người một chó ăn gần như no nê.

Tiếp đó, bọn họ trở về phủ đệ lý chính.

Phương Tri Hành viết chữ trên mặt đất và nói với Tế Cầu: “Theo lời lão Vương, trong tay La Khắc Hoành không chỉ có một bản võ công bí tịch, công pháp đã xác định có &LTV;ưng gia Thốn quyền > và &LTThi;ết Sơn công >, mày cần nhớ kỹ bảy chữ này.”

Tế Cầu âm thầm đọc thuộc mấy lần, gật đầu nói: “Được, nhớ kỹ rồi.”

Lúc này, trời vừa tối, trăng treo trên ngọn cây.

Thân thể Tế Cầu run run, biến ra một bản thân khác, để nó ở yên trong phòng.

Chương 75: Sức Mạnh

Tiếp đó, Phương Tri Hành ôm lấy Tế Cấu, cười giả lả và gõ cửa phòng Vương Nghĩa Đồng, tìm hắn nói chuyện phiếm.

Một lát sau, một Tế Cấu khác chui ra từ trong khe cửa, lặng yên rời khỏi biệt viện, cả đường cứ chạy rồi dừng mấy lần, vòng qua hòn non bộ, tiến vào một cổng vòm hình tròn, tới trước cửa một gian phòng.

Bên trong gian phòng vẫn sáng đèn, bóng người lắc lư hắt lên trên cửa sổ.

Nơi này là thư phòng của La Khắc Hoành.

“Lão gia, không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi rồi.”

Quản gia đứng trước bàn, cúi đầu cười hỏi: “Đại phu nhân, nhị phu nhân và tứ phu nhân đã hẹn bạn bè chơi mạt chược, ngũ phu nhân bây giờ thân thể không tiện, ngài muốn tới chỗ tam phu nhân hay là lục phu nhân?”

La Khắc Hoành há miệng ngáp, nghiêng đầu hỏi: “Lão thất đâu?”

Quản gia lập tức đáp: “Ngài quên rồi à, mẫu thân thất phu nhân bệnh tình nguy kịch, ba ngày trước đã về nhà ngoại rồi.”

La Khắc Hoành gãi đầu, chần chờ một lát rồi mới lên tiếng: “Vậy đi qua chỗ lão lục.”

“Vâng, nô tài sẽ đi báo cho lục phu nhân chuẩn bị.”

Quản gia cười nói, quay người bước ra khỏi phòng, lúc đi đến

cửa, hấn phất tay.

Lập tức có một thị nữ bưng tới một bát canh cầu kỷ, đưa đến bên miệng La Khắc Hoàn uống.

Không bao lâu, La Khắc Hoàn đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Bên trong gian phòng chỉ còn lại hai thị nữ, hai người bắt đầu dọn dẹp, quét sà và lau bàn.

“Gâu gâu!”

Đột nhiên có tiếng chó sủa truyền đến nghe như tiếng cún con.

Hai thị nữ tập trung nhìn, thấy một con chó nhỏ bò qua cánh cửa, tiến vào trong thư phòng.

“Á, chó con ở đâu ra vậy?”

“Trong phủ có người nuôi chó à?”

Hai thị nữ tò mò, bế Tế Cầu lên trên đùi.

Tế Cầu vui vẻ lè lưỡi, liếm khắp nơi, thậm chí còn thọc sâu vào ngực của bọn họ.

“Được rồi được rồi, tranh thủ làm việc đi, nếu không quản gia lại mắng nữa đó.”

Một lát sau, hai thị nữ đặt Tế Cầu xuống mặt đất, mặc nó chơi đùa.

Tế Cầu chui lên nhảy xuống trong phòng, thấy quyển sách nào liền dùng móng vuốt cào mấy cái.

Gian phòng này dù được gọi là thư phòng nhưng lại không có bao nhiêu cuốn sách, ngược lại có rất nhiều tác phẩm gỗ chạm khắc tinh xảo.

Bởi vì La Khắc Hoàn vốn không phải người thích đọc sách, hẳn thích chơi gỗ điêu khắc hơn.

Một lát sau, Tế Cầu phát hiện một hộp gấm nặng nề, bề ngoài có dấu vết điêu khắc, trang trí vô cùng hoa mỹ.

Nó tốn hết sức lực dùng đầu đẩy nắp hộp ra, vừa nhìn liền thấy bên trong có cuốn sách.

Phía trên bìa của quyển sách có hai chữ nhìn khá quen mắt.

Hình như là &LTTh;ốn quyền > !

“Tìm thấy rồi!”

Tế Cầu mừng như điên, nhanh chóng chạy ra khỏi thư phòng, vừa ra tới cửa bỗng có thứ gì đó từ bên cạnh nhảy vọt ra.

“Meo~”

Tế Cầu giật nảy mình, xù lông.

Một con mèo trắng to chắn trước mặt nó, con mèo trắng nhìn chăm chăm Tế Cầu, hơi cong thân mèo, nghe răng đe dọa.

“Đệt, mèo ở đây ra vậy?”

Tế Cầu không định dây dưa, lách qua mèo trắng, co cẳng chạy.

Nào ngờ, mèo trắng vừa thấy Tế Cầu định chạy, đột nhiên nhào tới, quơ móng vuốt lên cào xuống.

“Á ù!”

Mặt Tế Cầu đau rát, da bị trầy xước, trong nháy mắt tính hung hăng của nó bộc phát, chộp lấy con mèo trắng, há mồm cắn một phát vào cổ nó.

“Ai da, sao lại đánh nhau rồi?” Một thị nữ hoảng sợ kêu to.

“Đây là mèo của đại thiếu gia, không được cắn!” Thị nữ hô to gọi nhỏ.

Tế Cửu nhả ra, mặc kệ sự sống chết của mèo trắng, ba chân bốn cẳng co giò chạy thẳng.

Tế Cửu trốn vào trong bóng tối rồi đột nhiên tan rã, biến thành khói đen chui xuống lòng đất.

Ngay lập tức, trong gian phòng Vương Nghĩa Đồng!

Tế Cửu ngẩng đầu, liếc nhìn Phương Tri Hành, truyền âm: “Tìm được võ công bí tịch rồi, ngay trong thư phòng, đằng sau giá sách có một hộp gấm khắc hoa văn.”

Phương Tri Hành mừng thầm, hỏi: “Không xảy ra chuyện gì đó chứ?”

Tế Cửu chần chờ một lúc, trả lời: “Tao gặp phải một con mèo trắng lớn, nó tấn công tao nên tao cắn nó một cái, hình như cắn chết rồi.”

“Mèo trắng to?”

Phương Tri Hành không nói gì, tiếp tục trò chuyện với Vương Nghĩa Đồng.

Không bao lâu, keng keng keng~

Một hồi tiếng gõ chiêng truyền ra.

“Có biến, đi mau.”

Vương Nghĩa Đồng biến sắc, bỗng nhiên đứng bật dậy, tông cửa xông ra.

Thấy thế, Phương Tri Hành cũng đứng dậy đi theo hắn.

Tế Cầu cũng lon ton chạy theo, lo lắng hỏi: “Chẳng lẽ tao làm to chuyện rồi ư?”

Phương Tri Hành không thay đổi sắc mặt, bình tĩnh nói: “Đừng hoảng hốt, chỉ cần bản thể của mày nấp kỹ là được.”

Tế Cầu hiểu ra, quay người chui trở về phòng.

Rất nhanh, Vương Nghĩa Đồng và Phương Tri Hành lần theo tiếng gõ chiêng, đi tới bên ngoài thư phòng.

Người gõ chiêng chính là quản gia, bên cạnh hắn là hai thị nữ đang run lẩy bẩy quỳ tại đó.

Trước mặt hai thị nữ là một con mèo trắng to đang nằm bất động, ngay cổ có máu me đầm đìa, vết máu hơi chuyển sang đen.

Ngoài ra, phía trước con mèo trắng còn có hai người đang đứng.

Một già, một trẻ.

Lão già khoảng ngoài 60, tóc mai điểm bạc, râu bông bênh, xương gò má nhô lên, mắt trái đục ngầu trắng bệch, hình như bị mù.

Chương 76: Huyết Hải

Ông ta mặc một áo choàng đen, dáng người rất gầy gò, mắt phải sắc bén và sáng ngời.

Còn tên thiếu niên kia trông chỉ mới 13 14 tuổi, tướng mạo bình thường, thậm chí có thể nói là hơi xấu xí, mắt nhỏ hẹp, mũi to, cảm giác ngũ quan không được cân đối.

Vương Nghĩa Đông hạ giọng: “Vị kia là đại thiếu gia La Hưởng Bằng, vị lão giả mặc áo choàng đen bên cạnh là sư phụ của cậu ta Tôn Cung Trường, lúc đỉnh phong đạt tới Đại Mãng cảnh cao thủ, từng dùng một đôi ‘ưng trảo’ mổ mù mắt ‘song hùng Hắc Sơn’, rất có uy danh, nay tuổi già lui ẩn giang hồ, chuyên tâm dạy bảo đại thiếu gia học võ.”

Phượng Tri Hành lập tức hiểu rõ, không khỏi nhìn Tôn Cung Trường thêm vài lần.

Chỉ chốc lát, La Khắc Hoành cũng chạy đến, gào lên: “Chuyện này là thế nào đây?”

Quản gia lập tức trả lời: “Lão gia, con mèo trắng đại thiếu gia nuôi bị một con chó cắn chết rồi.”

Nghe vậy, La Khắc Hoành không hỏi tiếp: “Ta còn tưởng là có chuyện gì to tát, chẳng phải chỉ chết một con mèo thôi à?”

Về mặt La Hưởng Bằng dữ tợn, tức giận hét lên: “Ba, nó không phải là con mèo bình thường mà là mèo Thiên Thiên tỷ tặng cho ta!”

La Khắc Hoành vỗ trán, sắc mặt lập tức thay đổi: “Ui trời, sao

ta lại quên được nhỉ, quà Thiên Thiên tỷ tặng cho con chính là con mèo trắng này ư? Tiêu rồi tiêu rồi, lần này xong đời rồi!”

La Hưởng Bằng gấp gáp nói: “Nếu như Thiên Thiên tỷ biết được ta nuôi chết con mèo tỷ ấy tặng thì chắc hẳn tỷ ấy sẽ không thích ta nữa.”

Đột nhiên, cậu ta để mắt tới hai thị nữ đang quỳ trên mặt đất kia, nổi giận mắng té tát: “Đều do hai con tiện tì các người không bảo vệ tốt con mèo của ta, ta đánh chết các người!”

Cậu ta nhào về phía một thị nữ, trước tiên là dẫm đá túi bụi, tiếp đó là giật tóc kéo đi trên mặt đất.

“Đại thiếu gia tha mạng, xin hãy tha mạng!” Mũi và miệng của thị nữ nọ chảy máu, ôm đầu khóc rống.

Thấy cảnh này, Phương Tri Hành hơi nheo mắt lại.

Nhưng Vương Nghĩa Đồng dường như đã nhìn quen rồi, không có gì ngạc nhiên.

“Chó hoang ở đâu ra vậy?”

La Khắc Hoàn cũng nổi giận, chất vấn quản gia: “Trong nhà có người nuôi chó ư?”

Quản gia liền nói: “Có một con chó giữ nhà vẫn luôn buộc dây tại cửa ra vào, còn một con khác là...”

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Phương Tri Hành.

Thấy vậy, Phương Tri Hành tỏ ra tự nhiên, chấp tay nói: “Lão gia, tiểu nhân cũng nuôi một con chó nhỏ nhưng con chó của ta không thể làm hại đến con mèo trắng này được. Từ chiều đến giờ, ta và nó vẫn luôn ở cùng nhau.”

Trong lúc nói chuyện, cậu vừa vô tình vừa cố ý liếc mắt sang

Vương Nghĩa Đồng.

Cũng may Vương Nghĩa Đồng ngẫm hiểu, chủ động nói: “Lão gia, ta có thể làm chứng, lúc chuyện xảy ra ta và Phương huynh đệ đang trò chuyện, con chó nhỏ của hắn vẫn luôn ở bên cạnh bọn tôi.”

Nghe xong, La Khắc Hoành lập tức đưa ra phán đoán: “Vậy là có một con chó hoang chạy vào trong nhà rồi.”

Quản gia nhanh nhẩu nói: “Lão gia đừng vội, nô tài lập tức tập hợp mọi người tiến hành lục soát toàn phủ.”

“Nhanh đi!”

La Khắc Hoành nổi giận đùng đùng.

Gặp tình cảnh này, Phương Tri Hành vội nói: “Đại nhân, ta và Vương đại ca cũng có thể giúp đỡ tìm kiếm.”

“Tốt lắm, các người cũng đi cùng, bắt buộc phải tìm ra con chó hoang kia cho ta.” La Khắc Hoành vội vàng nói.

Hai cận vệ quay người rời đi.

Vừa đi, Phương Tri Hành vừa hạ giọng hỏi thăm: “Lão Vương, tính nết của đại thiếu gia thế nào vậy?”

Vương Nghĩa Đồng âm ừ nói: “Như người thấy đấy, một khi tức giận là hành hung các tỳ nữ, năm nay đã có hai tỳ nữ bị hắn đánh chết rồi.”

Phương Tri Hành lập tức im lặng.

Thấy thế, Vương Nghĩa Đồng hạ giọng nhắc nhở: “Huynh đệ, đây chính là tác phong của đệ tử thế gia, bọn họ có thân phận hiển hách, khác với chúng ta, bọn họ giết dân chúng thấp cổ bé họng không có gì khác biệt với giết gà chó cả.”

Phường Tri Hành trầm mặc, hỏi tiếp: “Vị Thiên Thiên tử mà bọn họ nhắc đến là ai?”

Vương Nghĩa Đồng trả lời: “Con gái của quận trưởng đại nhân La Thiên Thiên. Chắc người không biết, La Khắc Hoàn có huynh đệ cùng cha khác mẹ với quận trưởng đại nhân, nghe nói quan hệ của bọn họ rất tốt.”

Phường Tri Hành hiểu ra.

Bất chợt đêm đã dần khuya.

Cả phủ đệ bị lục soát từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài nhiều lần nhưng vẫn không tìm được con chó hoang kia.

Mọi người đều bị giày vò khá lâu.

Về sau, có người phát hiện một cái chuồng chó tương đối bí ẩn.

Tiếp đó, quản gia thông minh đã đề xuất một phương án giải quyết.

Đó là mua một con mèo trắng cùng chủng loại để thay thế con mèo đã bị cắn chết kia.

Dù sao La Thiên Thiên chưa từng gặp con mèo trắng sau khi lớn lên trông như thế nào nên chỉ cần một con mèo trắng là được.

Lúc này, hai cha con lý chính mới dừng tay, quay về phòng ngủ.

Mọi người cũng lập tức giải tán, ai về phòng người nấy ngủ.

Lần này ầm ĩ một phen, ai cũng mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, bọn họ nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Chương 77: Bổng Lộ

Phương Tri Hành không ngủ, cậu và Tế Cầu lặng lẽ rời khỏi phòng, đi thẳng tới cửa thư phòng.

“Khóa cửa mất tiêu rồi, làm sao bây giờ?” Tế Cầu hỏi.

Phương Tri Hành sớm có chủ ý, cậu đẩy cửa hé ra một khe nhỏ, truyền âm: “Lén vào.”

Thân hình Tế Cầu nhỏ, nó nghiêng người, vịn vẹo vài cái, thế mà thật sự chui lọt.

“Nhanh đi mở cửa sổ ra.” Phương Tri Hành chỉ huy.

Tế Cầu lập tức chạy tới bên dưới cửa sổ, đầu tiên nhảy lên ghế, sau đó nhảy lên bệ cửa sổ, dùng răng xê dịch chốt cửa.

“Được rồi!”

Phương Tri Hành đẩy nhẹ, cửa sổ liền chậm rãi mở ra.

Cậu trèo qua cửa sổ đi vào, ánh trăng trên bầu trời chiếu trên mép cửa sổ.

“Hộp gấm ở ngay kia!” Tế Cầu chạy tới.

Dưới ánh trăng yếu ớt, Phương Tri Hành đi tới trước hộp gấm kia.

Hộp gấm không bị khóa, có thể mở ra luôn.

Vừa nhìn vào!

Không ngờ lại có năm bản võ công bí tịch.

&LTTh;ốn quyền>, &LTTh;ết Sơn công>, &LTH;ắc Hồ công>, <Đường Lang quyền>, &LTB;át Quái chưởng>.

Phương Tri Hành cầm cuốn &LTTh;ết Sơn công> đi tới trước cửa sổ, lật ra xem dưới ánh trăng mờ lung.

Tế Cửu hỏi: “Bốn môn võ công khác trông cũng không tệ, mà không thêm à?”

Phương Tri Hành trả lời: “Tham thì thâm, làm người không thể quá tham lam.”

Tế Cửu đáp lại: “Lỡ như bốn môn võ công kia còn cao hơn một bậc so với &LTTh;ết Sơn công> thì sao?”

Phương Tri Hành không trả lời, tập trung chú ý đọc &LTTh;ết Sơn công>.

Chỉ có điều, khi cậu xem hết lời giới thiệu vẫn tắt phía trước, hàng mây đã dần thành một cục.

“Chỉ có hai tầng phía trước...”

Phương Tri Hành lập tức quay trở lại cầm bốn môn công pháp khác, lật trang giới thiệu vẫn tắt của từng cuốn ra xem.

Sau đó, cậu rơi vào im lặng.

Tế Cửu kinh ngạc: “Sao vậy?”

Phương Tri Hành hít thật sâu rồi nói: “Năm môn công pháp này đều chỉ có hai tầng trước, không có nội dung tiếp theo.”

Tế Cửu trợn mắt: “Gì kỳ vậy, tức là công pháp không đầy đủ à, hay là những võ công này tổng cộng chỉ có hai tầng thôi?”

Phương Tri Hành trả lời: “Những công pháp này không chỉ có hai tầng, có điều, dường như La Khắc Hoàn không mang theo bản

công pháp hoàn chỉnh ra.”

Tế Cửu giật mình: “Có thể là vì mục đích bảo vệ công pháp, hoặc La Khắc Hoàn chỉ là một người có địa vị thấp trong La gia, không có quyền hạn để nhận được bản công pháp hoàn chỉnh.”

“Ừm, dù gì võ công là vật có thể gây lúng đoạn môn phiệt thế gia, không thể nào cho phép một người mang bên mình bản công pháp đầy đủ được, chạy đến nơi khác...”

Phượng Tri Hành gật đầu, không chần chừ nữa, cậu bước tới bàn sách, dời bàn đến trước cửa sổ, rồi lấy ra giấy bút mực, nhanh chóng sao chép công pháp.

Phượng Tri Hành đã nắm rõ nội dung nhập môn và tầng thứ nhất công pháp &LTThi;ết Sơn công > vào trong đầu mình.

Cậu tiếp tục bắt đầu sao chép tầng thứ hai công pháp.

Bởi vì vấn đề thói quen viết chữ, cậu không dùng bút lông để viết và cũng không biết cách viết thư pháp nên phải dùng lông đuôi gà chấm mực nước viết.

Có thể viết chữ vừa nhanh vừa nhỏ.

Nhoáng cái 4 tiếng đã trôi qua, bên ngoài trời tờ mờ sáng.

Tế Cửu đang canh gác bên ngoài cửa lại thúc giục lần nữa: “Xong chưa?”

Phượng Tri Hành không đáp lại, tập trung tinh thần sao chép, tốc độ viết như điện xẹt.

Một lát sau, cậu thở phào, gấp tờ giấy nhét vào trong lồng ngực, sau đó chuyển bàn về vị trí cũ, mọi đồ vật trên bàn đều được khôi phục như ban đầu.

Sau đó, cậu ôm Tế Cửu lên, trèo qua cửa sổ, nhanh chóng quay

về phòng mình.

Trong góc hẻo lánh của biệt viện, một Tế Cẩu khác hiển lộ ra, bản thể tan rã hóa thành khói đen chui vào lòng đất.

Sau một khắc, Tế Cẩu truyền âm: “Vương Nghĩa Đồng vẫn luôn ngủ say, hẳn không hề phát hiện mày rồi đi.”

Phương Tri Hành thầm thở phào.

Tế Cẩu có thể phân làm bốn, có tám đôi mắt, cộng thêm khứu giác và thính giác cực nhạy bén, có sự trợ giúp của nó, cậu như hổ mọc thêm cánh.

Có thể nói, nếu không có sự hỗ trợ của Tế Cẩu, chỉ dựa vào một mình Phương Tri Hành đi lấy trộm công pháp, thực ra độ khó không quá cao.

Cậu ngồi xuống, uống ngụm trà, sau đó móc từ trong lòng ngực ra một tờ giấy gấp gọn, mở ra xem.

Gần như cùng lúc, giao diện hệ thống bỗng nhiên lóe sáng.

[Điều kiện max cấp Thiết Sơn công tăng thứ 2:

1, Tu luyện tầng thứ nhất viên mãn: (Đã hoàn thành).

2, Sử dụng chiêu thức tầng thứ nhất chiến thắng hoặc giết: 5 sinh mạng cùng cấp bậc (chưa hoàn thành).

3, Đọc nội dung tầng thứ 2: 10 lần (chưa hoàn thành).

4, Thệt dị thú cấp 1: 600 cân hoặc Nhục Đan cấp 1 thượng phẩm: 365 viên (chưa hoàn thành).]

“Ồ, hiện ra nhanh vậy.”

Phương Tri Hành không khỏi sửng sốt.

Tế Cửu cũng ngậy ra, nói: “Có ý gì đây, mà vẫn chưa lĩnh ngộ được tầng thứ hai, sao lại hiển thị ra điều kiện max cấp rồi, lẽ nào...”

Phượng Tri Hành bất giác giật mình, suy ngẫm: “Nơi này khả năng có bug hệ thống. Có lẽ, chỉ cần tao giữ võ công bí tịch quá khoảng thời gian nhất định, hệ thống sẽ ngầm công nhận rằng tao đã sở hữu môn võ công bí tịch này, đồng thời tự động bắt đầu tiến hành phân tích, từ đó thôi diễn ra điều kiện max cấp.”

Chương 78: Kế Hoạch

Tế Cầu liên tục tặc lưỡi: “Vãi, thế thì khác nào nói mày méo cần phải sao chép cho cực thân.”

Phượng Tri Hành gật đầu, hít sâu: “Nếu là như vậy thì cũng có thể bẻ bug!”

Tế Cầu nhìn kỹ 4 điều kiện kia, ngoại trừ điều đầu tiên đã hoàn thành, điều thứ 2 và 3 có lẽ cũng dễ hoàn hoàn thành, chỉ có điều thứ 4 là khá thú vị.

“Thịt dị thú cấp 1 thượng phẩm? Hóa ra dị thú cũng phân chia đẳng cấp!”

Tế Cầu tặc lưỡi, nhất thời tò mò: “Mày nghĩ tao là dị thú cấp mấy hả?”

Phượng Tri Hành trầm ngâm: “Lúc mày thi triển kỹ năng huyết mạch bộc phát, chắc là dị thú cấp 1.”

Lời vừa nói ra!

Tế Cầu sờn hết cả gai ốc, kinh hãi nói: “Phượng Tri Hành, mẹ nó, tao cảnh cáo đấy, mày tuyệt đối không được hiến tế máu thịt của tao!”

Phượng Tri Hành khinh bỉ: “Mày cũng xứng? Mày nặng được 600 cân không hả, thẳng chớ? Giết mày 3 lần cũng không đủ gom 100 cân.”

Tế Cầu thâm thở phào, nhanh chóng đổi chủ đề: “Nhục Đan là cái gì?”

Phương Tri Hành cũng không biết.

Một lát sau, người hầu đưa bữa sáng đến.

Phương Tri Hành từ tốn ăn bữa sáng.

Không bao lâu, cậu thấy Vương Nghĩa Đồng đi đến bãi cỏ trong sân, giãn gân cốt vài lần rồi bắt đầu dấm quyền một cách có trật tự.

Thấy thế, Phương Tri Hành ăn thật nhanh rồi đi qua đó, cười nói: “Lão Vương, hai chúng ta cùng luyện.”

Wương Nghĩa Đồng cười nói: “Luyện thì được nhưng không được thi triển kỹ năng bộc phát đâu đấy.”

“Được!”

Vừa dứt lời, Phương Tri Hành lập tức xông lên, tung một cú dấm vào đối thủ.

“Người đánh lén!” Vương Nghĩa Đồng vội vàng lùi về sau một bước, phản ứng lại trong phút chốc.

Chỉ thấy hấn cong khuỷu tay, lòng bàn tay trước hướng lên trên, đặt ngang ngực, tay sau bảo vệ phần xương sườn, lòng bàn tay xoắn ốc về phía trước từ ngoài vào trong, đồng thời nắm chặt tay phát thốn kinh đánh vào ngực Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành dậm chân bày quyền, phát lực tại gót chân, dọc theo thắt lưng, xuyên vào đầu ngón tay, đẩy nắm đấm của Vương Nghĩa Đồng ra.

Hai người cứ tới lui một hơi giao đấu mấy hiệp, mỗi một chiêu thức đều là uy vũ bất phạm.

Thốn quyền của Vương Nghĩa Đồng chính là thuật phát lực đỉnh cao, nó theo đuổi cách bộc phát ra uy lực lớn nhất trong

khoảng thời gian ngắn nhất.

Cho nên phong cách tấn công của hắn cực kỳ đơn giản: Linh hoạt nhất, uy lực nhất và mãnh liệt nhất!

Còn Thiết Sơn công của Phương Tri Hành lại cương mãnh như sắt, vững vàng như núi, chiêu thức giản dị tự nhiên, phát lực tấn mãnh, lực bộc phát cực lớn, nó có rất nhiều điểm đặc sắc trong quyền thuật.

Hoảng bàng chàng thiên đảo, dọa cước chấn cửu châu!

Đây là cuộc đọ sức giữa hai gã hán tử bằng hai môn công pháp mạnh mẽ!

Có điều, chung quy là Phương Tri Hành nhờ trẻ tuổi hơn nên khỏe hơn, sức chịu đựng càng bền bỉ, cộng thêm cậu được gia trì bởi “Biến Động Thị Lực”, luôn có thể nắm bắt được quỹ đạo tấn công của Vương Nghĩa Đồng, khiến cậu tấn công và phòng thủ mượt mà hơn.

Thời gian dần qua, Vương Nghĩa Đồng kiệt sức, thở hổn hển, không chống đỡ nổi nữa.

“Không đánh nữa không đánh nữa, ta nhận thua.”

Vương Nghĩa Đồng đặt mông ngồi bệt trên mặt đất, mồ hôi túa ra như tắm.

Phương Tri Hành đã dễ dàng chiến thắng trong cuộc đọ sức này mà vẫn giữ được sức.

[2, Sử dụng chiêu thức tầng thứ nhất chiến thắng hoặc giết: 5 sinh mạng cùng cấp bậc (1/5)].

Phương Tri Hành hơi nhếch khóe miệng, ngồi xuống cạnh Vương Nghĩa Đồng, cười nói: “Lão Vương, ta muốn thỉnh giáo một

chuyện, ta tình cờ nghe có người nhắc đến từ ‘Nhục Đan’, huynh có biết đó là gì không?”

Vương Nghĩa Đồng trả lời: “Nhục Đan là một loại thuốc bổ được luyện chế từ thịt dị thú và bổ sung các loại thảo dược, nó dễ tiêu hóa, dễ hấp thu, lại có nguồn dinh dưỡng khổng lồ, chuyên dùng cho các võ giả, nó là vật tiêu hao không thể thiếu của người tập võ!”

Phương Tri Hành nhất thời kinh ngạc: “Đồ tốt như vậy mà Trình Thiên Ân chưa từng nói với ta?”

“Haizz, chuyện này cũng không thể trách hẳn được, bởi vì Nhục Đan là vật phẩm đặc biệt và bị cấm bán, nó chỉ dành cho những tầng lớp quyền quý, người bình thường không có cơ hội sờ tới, nó cũng không được bày bán trên đường phố hay các cửa hàng nào cả.”

Vương Nghĩa Đồng nói một cách cường điệu: “Người có tư cách ăn Nhục Đan không phú thì quý, có Nhục Đan bồi bổ, tiến độ luyện võ của bọn họ tăng nhanh chóng mặt, vượt chúng ta không chỉ gấp mười lần, gấp trăm lần đâu.”

Nghe xong, Phương Tri Hành không khỏi hỏi tiếp: “Vậy những người bình thường như chúng ta thì sao? Chỉ có thể săn giết dị thú, ăn thịt dị thú để tiến hành bổ dưỡng thôi ư?”

Vương Nghĩa Đồng lại lắc đầu, thở dài: “Thịt dị thú không phải thứ có thể tùy tiện ăn đâu.”

Phương Tri Hành sửng sốt: “Sao huynh lại nói vậy?”

Vương Nghĩa Đồng cẩn thận giải thích: “Trong giới tự nhiên, rất nhiều sinh vật đã biến đổi bản thân thành loài có độc vì để tránh bị sinh vật khác ăn mình.

Mà dị thú sở dĩ kỳ dị không chỉ bởi chúng mạnh mẽ dị thường,

cũng bởi máu thịt của chúng có độc tính kịch liệt.

Chương 79: Mưu Đồ

Nếu loài người chúng ta ăn thịt dị thú thì độc dị thú chúng ta ăn vào sẽ dần tích tụ trong cơ thể, cuối cùng chắc chắn sẽ phản phệ lại, nhẹ thì gây ra bệnh nan y, nặng thì độc phát chết bất đắc kỳ tử.”

Nói đến đây, hắc thở dài: “Ta có một vị bằng hữu, thiên phú tập võ khá tốt, nhưng bởi vì nóng lòng muốn thành công mà ăn quá nhiều thịt dị thú, dẫn đến toàn thân nát rữa, cuối cùng nổi điên mà chết, hắc chết thảm lắm!”

Trên mặt hắc hiện lên nét sợ hãi, như thể hình ảnh vẫn rõ mồn một trước mắt.

Phương Tri Hành hơi chấn động.

Ngay lúc này, cậu nhớ tới Giác Vương Hầu và Trình Thiên Tích.

Trình Thiên Tích không một mình ăn Giác Vương Hầu, lại đưa cho Phương Tri Hành ăn.

Khi đó, Phương Tri Hành cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì Trình Thiên Tích đối xử với cậu quá hào phóng.

Dù sao, giá trị của Giác Vương Hầu không hề thấp.

Bây giờ nghĩ lại, hắc là Trình Thiên Tích biết thịt của Giác Vương Hầu có độc nên hắc sẽ không ăn.

Tự nhiên hắc lại đem Giác Vương Hầu cho không Phương Tri Hành, đúng là không có ý tốt!

Nhưng tại sao hẳn làm vậy?

Rõ ràng đây là lần đầu bọn họ gặp mặt!

Là chủ ý của Trình Thiên Ân hay là hẳn tự chủ trương?

Nghĩ đến những chuyện này, Phương Tri Hành hạ giọng: “Không thể ăn thịt dị thú, lại không thể mua được Nhục Đan, vậy những người như chúng ta chẳng phải là cả đời này không thể trở nên xuất chúng được ư?”

Vương Nghĩa Đồng cũng cảm thấy như vậy, hiểu được cảm giác bức bối này, hẳn nghiêm túc nói: “Nhục Đan không thể mua được ở bên ngoài nhưng chỉ cần chúng ta gia nhập vào một thế lực lớn nào đấy thì sẽ có cơ hội tiếp xúc với con đường nào đấy, từ đó lấy được Nhục Đan.”

“Thế lực lớn?” Phương Tri Hành bỗng giật mình, hạ giọng: “La gia môn phiệt!”

Vương Nghĩa Đồng cười khỏ, nói: “Thiên phú tập võ của lý chính đại nhân cực kỳ kém cỏi, cộng thêm ngài ta không muốn chịu khổ nên đã sớm từ bỏ con đường luyện võ rồi. nhưng đại thiếu gia lại là một hạt giống võ học, người nghĩ xem thuốc bổ cậu ta dùng là cái gì?”

Phương Tri Hành sáng mắt lên, hít thật sâu rồi nói: “Đại thiếu gia có con đường có thể lấy được Nhục Đan!”

Vương Nghĩa Đồng gật đầu đáp: “Ừm, tử tôn của La gia, gần như chỉ cần luyện võ là có cơ hội nhận miễn phí Nhục Đan đến hạn mức nhất định.”

Phương Tri Hành lộ vẻ xúc động, nói: “Huynh đã bao giờ thử mua lại một ít Nhục Đan của đại thiếu gia chưa?”

“Đương nhiên là ta thử rồi.”

Vương Nghĩa Đồng gãi quai hàm, nghiêng răng nói: “Đại thiếu gia nói là Nhục Đan trong tay cậu ta còn không đủ cho mình cậu ta ăn, lấy đâu ra dư mà bán? Dù sao ta cũng bị hấn mắng chửi một trận, cuối cùng không giải quyết được gì.”

Phương Tri Hành im lặng, lại hỏi tiếp: “Lý chính đại nhân cũng không cách nào giúp huynh lấy được Nhục Đan ư?”

Vương Nghĩa Đồng thả tay: “Người cũng thấy rồi đó, lý chính đại nhân chỉ là một quan nhỏ địa phương, ngài có quá ít quyền hạn. Có điều, lý chính đại nhân từng nói rằng chỉ cần ngài tăng chức lên làm ‘huyện lệnh’ thì sẽ có cách giúp ta lấy Nhục Đan.”

Phương Tri Hành càng im lặng.

La Khắc Hoàn cả ngày rượu chè be bét, không có chút dã tâm nào, đợi hấn thăng chức chẳng khác nào đợi heo mẹ lên cây.

Chẳng mấy chốc đã đến trưa.

Trước cổng phủ đệ bỗng truyền đến một trận cãi vã om sòm, tập trung rất nhiều người, lời qua tiếng lại, nhao nhao đòi gặp lý chính đại nhân.

Phương Tri Hành và Vương Nghĩa Đồng đi cùng La Khắc Hoàn đến cổng chính.

Nhìn xung quanh, những người tụ tập bên ngoài đều là các hộ buôn bán trên thị trấn, người cầm đầu chính là hộ giàu nhất - Trần lão gia.

“Các người có chuyện gì vậy hả?” La Khắc Hoàn cau mày, lộ vẻ không vui.

Trần lão gia lên tiếng: “Bẩm La đại nhân, thuyền buôn của bọn ta vừa rời khỏi bến tàu chưa đầy 20 dặm về phía hạ lưu thì bị bọn cướp sông cướp cả thuyền và hàng hóa rồi!”

Nghe vậy, La Khắc Hoành biến sắc, giật mình nói: “Cái gì, 20 dặm phía hạ du xuất hiện cướp sông ư?”

Các hộ buôn đồng thanh: “Đúng vậy, hàng hóa đều bị cướp sông lấy mất, tiền bạc hết sạch, bọn ta sắp phá sản rồi!”

“Đa thú và thảo dược ta mua hơn nửa năm đều bị cướp hết sạch rồi!”

“La đại nhân, ngài nhất định phải làm chủ cho bọn ta!”

“La đại nhân, ngài mau giúp bọn ta đòi lại hàng bù đắp tổn thất đi mà.”

...

Người một câu ta một câu, La Khắc Hoành nghe đến phát bực, phiền chết đi được.

Hắn quát to: “Đừng ồn nữa! Ta sẽ nhanh chóng bẩm báo chuyện này với quận trưởng đại nhân, mọi chuyện đều do quận trưởng đại nhân định đoạt, các người cứ về nhà trước đi.”

Các hộ buôn không thể làm gì, vừa giải tán vừa rì rầm bàn tán liên tục.

La Khắc Hoành quay người đi vào trong, liên tục thở dài, buồn bực nói: “Không thể làm tiếp cái chức quan quyền này được nữa.”

Vương Nghĩa Đồng vội nói: “Đại nhân, tiêu diệt cướp sông vốn không thuộc chức trách của ngài, là do các hộ buôn cố tình gây sự.”

Chương 80: Kỳ Dao (1)

La Khắc Hoành xoa xoa huyệt thái dương, đau đầu nói: “Điều ta muốn nói không phải việc này, bọn cướp sông xuất hiện cách đây 20 dặm về phía hạ du, rất có thể sẽ xâm chiếm nơi ở của chúng ta.”

Vương Nghĩa Đồng lập tức giật mình.

La Khắc Hoành vốn không hề quan tâm đến những hộ buôn kia, điều hắn đang lo lắng chính là cái mạng nhỏ của mình.

Vương Nghĩa Đồng vội vàng nói: “Tiểu nhân nhất định dùng hết khả năng bảo vệ sự an toàn của đại nhân.”

La Khắc Hoành dường như không nghe thấy lời này, miệng lầm bầm: “Nơi rừng thiêng nước độc này không ở được nữa, lão tử phải rời khỏi đây thật nhanh.”

Hắn vừa nói vừa cúi đầu bước nhanh về phía trước, giống như Tế Cẩu cụp đuôi chạy trốn vậy.

Phường Tri Hành và Vương Nghĩa Đồng bốn mắt nhìn nhau.

La Khắc Hoành thật sự nghiêm túc à.

Đến ngày hôm sau, hắn ra lệnh cho hạ nhân thu dọn đồ đạc và cử người đi đón thất phu nhân về.

Quản gia ra ngoài liên lạc với một chiếc thuyền lớn.

“Trong vòng 3 đến 4 ngày, chiếc thuyền sẽ đến chỗ chúng ta và đưa chúng ta đi về “huyện Khánh Lâm Thành’.” Quản gia thông báo cho mọi người.

Thật ra, thị trấn Tiểu Thanh Hà thuộc huyện Khánh Lâm, mà huyện Khánh Lâm lại là một trong 6 huyện lớn của quận Thanh Hà.

Trong năm chiến tranh loạn lạc này, huyện thành có tường thành bảo vệ chắc chắn sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Phương Tri Hành nghe nói huyện lệnh đại nhân của huyện Khánh Lâm chính là thúc thúc ruột của La Khắc Hoành.

Chớp mắt đã là ba ngày sau.

Sáng sớm, trời còn tờ mờ, cánh cổng phủ đệ từ từ mở ra.

La Khắc Hoành và người nhà cùng đủ loại của cải chất lên 8 chiếc xe ngựa lớn nối đuôi nhau chạy qua những đường phố vắng vẻ.

Phương Tri Hành và Tế Cầu cũng cầm hành lý đi theo.

Một đoàn người đến bến tàu, nhanh chóng leo lên một chiếc thuyền lớn.

“Ôi trời, báỉ kiến lý chính đại nhân.”

Trên thuyền, một nam nhân trung niên để râu hình chữ bát, mặt tươi cười nồng nhiệt chào đón La Khắc Hoành.

Người này ăn mặc sang trọng, bụng phệ, khuôn mặt béo ú, thoạt nhìn có vẻ rất đểu cáng.

“Ừa, đây chẳng phải là tên buôn người à?” Tế Cầu bước lên thuyền trước, đột nhiên la lên.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, vừa nhìn đã nhận ra đại thúc đầy dầu mỡ kia.

Người này chính là ông chủ Tiền đã từng đi qua thôn Phục

Ngưu mua trẻ con.

Không ngờ rằng, chiếc thuyền lớn này là của gã.

Bỗng nhiên, Phương Tri Hành cảm nhận được ánh mắt sắc bén đang nhìn mình, cậu quay đầu nhìn lại, đồng tử bất giác co rút.

Hai huynh đệ Trình Thiên Ân và Trình Thiên Tích cũng leo lên thuyền.

Hai người bọn họ nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, dường như bọn họ không ngờ rằng lại gặp phải Phương Tri Hành ở nơi như thế này nên cũng hơi giật mình.

Nhưng bọn họ nhanh chóng dời ánh mắt và đi vào trong khoang thuyền như thể không nhìn thấy Phương Tri Hành vậy.

Không bao lâu, Phương Tri Hành cũng tiến vào khoang thuyền, cậu và Vương Nghĩa Đồng ở cùng một phòng riêng.

Vương Nghĩa Đồng ở phòng riêng cách vách, thuận tiện cho hai người bọn họ bảo vệ bất cứ lúc nào.

Sau khi mọi người dàn xếp thỏa đáng không lâu, thuyền lớn thông thả xuất phát, rời khỏi bến tàu, đập gió rẽ sóng tiến vào trung tâm đường sông.

“Lão Vương, ông chủ Tiền kia là thần thánh nơi nào?” Phương Tri Hành không nhịn được bắt đầu hỏi thăm.

Vương Nghĩa Đồng cười nói: “Ông chủ Tiền này không đơn giản, gã cũng không phải là người làm ăn bình thường, ông chủ lớn sau lưng gã là một vị đường chủ của Thiết Sơn môn.”

“Gã là người của Thiết Sơn môn!”

Phương Tri Hành kinh ngạc khó hiểu, không ngờ buôn bán người chính là do Thiết Sơn môn làm.

Xem ra, Thiết Sơn môn này cũng không phải danh môn chính phái gì.

“Vậy thuyền lớn này cũng là của Thiết Sơn môn hả?”

“Đúng đó, huynh không nhìn thấy lá cờ trên cột buồm hả? Đó chính là lá cờ của Thiết Sơn môn!” Vương Nghĩa Đồng liền nói.

Trên cột buồm, lá cờ thuần đen tung bay, vị trí chính giữa phác hoạ một ngọn núi lớn mênh mông.

“Thì ra là như vậy!”

Phương Tri Hành không khỏi ngộ ra.

Khó trách Vương Nghĩa Đồng lựa chọn ngôi thuyền lớn này lên đường, có người của Thiết Sơn môn hộ tống, tất nhiên cướp sông cực kỳ kiêng kị.

Lúc này, Tế Cầu truyền âm đến: “Phương Tri Hành, có chuyện này mày phải lưu ý một chút.”

Phương Tri Hành nhướng mày: “Chuyện gì?”

Tế Cầu nghiêm túc nói: “Lúc lên thuyền, tao ngửi thấy một mùi vô cùng kỳ quái, hơi khủng bố, còn hơi ghê tởm. Vì thế, tao tìm kiếm một cách cẩn thận, phát hiện ngọn nguồn của mùi này đến từ một cái ruộng gổ, cái ruộng gổ đó khá to, được Tôn Cung Trường ôm.”

“Tôn Cung Trường, sư phụ của đại thiếu gia!”

Phương Tri Hành im lặng một lát, hỏi: “Trong ruộng có gì?”

Tế Cầu chần chờ nói: “Tao không nhìn thấy, nhưng tao có thể khẳng định bên trong có vật sống, bởi vì tao nghe thấy tiếng thở.”

Phương Tri Hành nghi hoặc trong lòng, trầm ngâm nói: “Có

phải Tôn Cung Trường nuôi thú cưng gì không?”

Tế Cửu nghiêm túc nói: “Mặc kệ đó là thứ gì, nhưng nó khá tà môn, tốt nhất mà hạn chế đến gần.”

Chương 81: Kỳ Dao (2)

Phương Tri Hành nhớ kỹ.

Thuyền lớn đi trên mặt sông lúc nhanh lúc chậm, càng lúc càng xa.

Hôm nay gió không lớn lắm, tốc độ thuyền trước sau vẫn như thế, một tiếng mới đi được hơn hai mươi dặm.

Người ở trong không gian kín mít như khoang thuyền cực kỳ dễ dàng buồn chán.

Tới buổi trưa, Phương Tri Hành và Vương Nghĩa Đồng thật sự không nhịn được, đi ra khỏi phòng riêng, lên boong tàu hóng gió.

“Hây! Ha!”

Lúc này, trên boong tàu có hai thanh niên, để trần nửa thân trên, để lộ cơ bụng, đang so tài võ nghệ.

“Đánh hay lắm!”

“Thân thủ rất mạnh mẽ!”

Chung quanh có rất nhiều người đang vây xem, thỉnh thoảng phát ra những tiếng hò reo.

Phương Tri Hành nhìn quét mọi người, không nhìn thấy hai huynh đệ Trình gia.

Rầm~

Đột nhiên, một âm thanh nặng nề truyền đến.

Chỉ thấy hai thanh niên so tài, đã phân ra thắng bại, trong đó một thanh niên bị đánh nghiêng trên mặt đất, ngực bị nắm tay đánh tụ máu bầm.

“Đã nhường, đã nhường, người không sao chứ?” Thanh niên giành chiến thắng nụ cười sáng lạn, đỡ đối phương dậy.

“Ta không sao, chung quy là kỹ năng của huynh cao hơn một bậc!”

Người thanh niên cười ha hả, chịu thua, dường như không phải lần đầu tiên bị đánh bại bởi người kia, cũng không tức giận.

Phượng Tri Hành nhìn thấy rõ ràng, từ thân thủ của bọn họ không khó nhìn ra, hai thanh niên này đều là võ giả hàng thật giá thật, đạt tới tiêu chuẩn Quán Lực cảnh trung kỳ.

Sở dĩ cậu thấy được chuẩn xác như thế, là bởi vì võ công hai người bọn họ thi triển chính là Thiết Sơn công.

“Nào nào, ai đánh với ta mấy chiêu?”

Một thanh niên dáng người khỏe mạnh đi ra khỏi đám người, mặt đỏ kè, mũi cao, trên người có hình xăm thanh long bạch hổ, uy phong凛冽.

Mọi người người nhìn ta ta nhìn người.

“Huynh lên?”

“Không không, ta không được, hay là huynh lên đi!”

Trong nhất thời không ai ra sân.

Hai tay Vương Nghĩa Đồng giao nhau ở trước ngực, biểu cảm khinh thường, nhỏ giọng nói: “Phượng huynh đệ, tất cả mấy người này đều là đệ tử Thiết Sơn môn, luyện cũng là Thiết Sơn công, nhưng kém xa huynh. Hay là huynh chơi đùa với bọn họ đi?”

Phương Tri Hành nhìn giao diện hệ thống.

[2. Sử dụng chiêu thức tăng thứ nhất chiến thắng hoặc giết: 5 sinh mạng cùng cấp bậc (1/5)]

Không hề nghi ngờ, “Sinh mạng cùng cấp bậc” ở đây chỉ chính là người hoặc dị thú ở thực lực Quán Lực cảnh.

“Ta là Quán Lực cảnh viên mãn, mấy người này chắc còn chưa tới viên mãn, có coi như cùng cấp bậc không?”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, đi lên trước, chấp tay nói: “Huynh đệ bất tài, muốn lĩnh giáo cao chiêu của các hạ.”

Mặt đỏ kéké đánh giá Phương Tri Hành, người cao hơn năm thước một chút, dáng người cân xứng, đường nét cơ thể phát triển, cho người ta một cảm giác điêu luyện hữu lực.

“Mời!”

Mặt đỏ kéké vui mừng không sợ, triển khai tư thế tay “Thiết sơn mở đường”, cơ bắp cả người bắt đầu hoạt động.

Phương Tri Hành thấy vậy, cũng bày ra thế tương tự.

“Ồ, chẳng lẽ huynh cũng luyện Thiết Sơn công?”

Mặt đỏ kéké hơi bất ngờ, kinh ngạc nói: “Huynh thuộc đường khẩu nào, sao ta chưa từng gặp huynh?”

Phương Tri Hành trả lời: “Thắng rồi ta sẽ nói cho huynh biết.”

“...Được!”

Vẻ mặt mặt đỏ kéké nghiêm túc, mũi chân trên mặt đất dùng lực, phần eo phát lực, thân thể nháy mắt bắn ra, đồng thời di chuyển cánh tay phải, một cú đâm lớn đánh vào sườn mặt của Phương Tri Hành.

Khỏe miệng Phương Tri Hành khẽ nhếch, không chút sợ hãi, thân thể tiến lên trên bên phải nửa bước, hơi ngồi chồm hồm, lập tức một quyền đánh vào bên eo của mặt đỏ ké.

Trong lòng mặt đỏ ké căng thẳng, nhận thấy Phương Tri Hành rất mạnh, dĩ nhiên không kịp đổi chiêu, gã -đứt khoát trượt chân, mông chấm đất, hai chân lập tức đẩy về phía trước cắt qua.

Chiêu này không đẹp tí nào nhưng cực kỳ có hiệu quả, ép Phương Tri Hành nhảy lên tại chỗ, tránh cho hai chân bị kẹp lấy.

Sau đó cậu đáp xuống từ trên không, một cước giẫm lên bụng mặt đỏ ké.

Mặt đỏ ké lăn lông lốc.

Phương Tri Hành đáp xuống đất, lần nữa nhấc chân đá một phát, mặt đỏ ké không kịp đứng dậy, chỉ có thể tiếp tục quay cuồng.

“Này! Thiết sơn đề Ngu Công!”

Phương Tri Hành không ngừng đập, mặt đỏ ké không ngừng quay cuồng.

Boong tàu rầm rầm chấn động!

Người vây xem vội vàng lui ra!

Đùng!

Sau khi mặt đỏ ké quay một vòng tròn, gã đột nhiên đụng vào mạn thuyền, lòng gã kêu một tiếng không ổn, ngẩng mặt lên nhìn, một cái đế giày đang nhanh chóng phóng to trong tầm mắt của gã.

Gã sợ tới mức lập tức nhắm hai mắt lại.

Nhưng khi cái chân kia cách mặt gã trong gang tấc thì ngừng

lại.

Mặt đỏ ké mở mắt ra, Phương Tri Hành đã dờì lòng bàn chân, vươn tay với gã, cười nói: “Còn muốn đánh không?”

Mặt đỏ ké thầm thở phào, nắm lấy tay Phương Tri Hành, được kéo dậy, cười nói: “Không đánh nữa, huynh thắng rồi.”

Mọi người tặc lưỡi ngạc nhiên.

Hai người đánh nhau bắt đầu rất nhanh, kết thúc cũng nhanh, căng thẳng lại kích thích, người xem hoa cả mắt, ngừng hô hấp.

Thẳng đến khi chiến đấu chấm dứt, rất nhiều người mới ý thức được mình có thể hô hấp.

Chương 82: Gái Lầu Xanh (1)

[2. Sử dụng chiêu thức tầng thứ nhất chiến thắng hoặc giết: 5 sinh mạng cùng cấp bậc (2/5)]

“Cái này cũng được!!” Trong lòng Phương Tri Hành mừng rỡ.

Thật ra thực lực của mặt đỏ ké chỉ có Quán Lực cảnh hậu kỳ mà thôi, còn kém cậu một khoảng xa!

Xem ra, cái gọi là “Sinh mạng cùng cấp bậc” là một giá trị phạm vi, bao trùm toàn bộ bốn giai đoạn bao gồm Quán Lực cảnh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và viên mãn!

“Ha ha, cái này dễ làm nha!”

Trong mắt Phương Tri Hành phát ra một luồng chiến ý, nhìn mọi người xung quanh nói: “Ta vẫn có thể tiếp tục, có ai muốn luyện với ta không?”

Lập tức, một thanh niên cường tráng cao sáu thước đi ra, hần sờ râu trên mặt, cười nói: “Ta thử xem.”

Phương Tri Hành vươn tay: “Mời.”

Thanh niên cường tráng hoạt động hai tay, đột nhiên giậm chân, xông tới giống như một con trâu.

“Vươn Già Ôm Cây!”

Hần mở ra hai cánh tay, trong miệng quát khế, muốn cho Phương Tri Hành một cái ôm gấu.

Phương Tri Hành cũng quen thuộc chiêu “Vươn Già Ôm Cây”

này, lập tức nghiêng đón, cũng mở ra hai cánh tay.

Hai người đàn ông ôm nhau.

Thanh niên cường tráng dùng sức ôm chặt eo của Phương Tri Hành, đồng thời eo của hắn cũng bị hai cánh tay của Phương Tri Hành kẹp lấy.

Ặc!

Sắc mặt thanh niên cường tráng đột nhiên nghẹn đỏ bừng, khó có thể hô hấp, hai chân cũng rời khỏi mặt đất.

“Ngừng ngừng ngừng...” Hắn kêu lên.

Phương Tri Hành mỉm cười, buông hắn ra.

[2. Sử dụng chiêu thức tầng thứ nhất chiến thắng hoặc giết: 5 sinh mạng cùng cấp bậc (3/5).]

Không mất bao lâu, Phương Tri Hành lại thoải mái đánh bại hai Quán Lực cảnh.

Một hơi chiến thắng bốn đệ tử Thiết Sơn môn can đảm mạnh mẽ, đám người vây xem không khỏi phải ghé mắt.

“Huynh đệ, rốt cuộc huynh là thần thánh ở đâu thế?”

“Nói xem, sư phụ của huynh là đại lão nào trong Thiết Sơn môn chúng ta?”

“Nào nào nào, ta thử hai chiêu với huynh.”

...

Có người tò mò hỏi thăm lai lịch của Phương Tri Hành, có người xắn tay áo, bị kích động muốn đối luyện với cậu.

Phương Tri Hành cười, cậu không bị máu nóng xông lên não, mà là thấy được thì dừng, xoa tay nói: “Không đánh, ta mệt rồi, hẹn lần sau đi.”

“Được, vậy lần sau!”

Mọi người cũng không làm khó Phương Tri Hành, dù sao cậu ra tay rất có chừng mực, có điểm dừng, không đánh thương bất kỳ ai, cho người ta ấn tượng rất tốt.

Phương Tri Hành nhìn về phía giao diện hệ thống.

[Điều kiện max cấp Thiết Sơn công tăng thứ 2:

1. Tu luyện tầng thứ nhất viên mãn: (Đã hoàn thành.)

2. Sử dụng chiêu thức tầng thứ nhất chiến thắng hoặc giết: 5 sinh mạng cùng cấp bậc (Đã hoàn thành.)

3. Đọc nội dung tầng thứ 2: 10 lần (Đã hoàn thành.)

4. Thịt dị thú cấp 1: 600 cân hoặc Nhục Đan cấp 1 thượng phẩm: 365 viên (chưa hoàn thành)]

“Ừm, chỉ thiếu thịt dị thú.”

Phương Tri Hành than nhẹ trong lòng.

Thịt dị thú có độc, không thể ăn bừa, phải luyện chế thành Nhục Đan, loại trừ độc tính, mới có thể ăn.

Nhưng mà, cậu có hack max cấp, không cần phải ăn thịt dị thú vào trong bụng. Cho nên, chỉ cần có thịt dị thú là được...

Phương Tri Hành và Vương Nghĩa Đồng trở về khoang thuyền, cậu nhân cơ hội hỏi: “Lão Vương, huynh từng săn giết dị thú chưa?”

“Ừm!”

Vương Nghĩa Đồng cởi bỏ áo, lộ ra ba vết sẹo vằn vẹo bên ngực trái, gật đầu nói: “Ta đã đi săn giết dị thú một lần, suýt chút nữa mất luôn cả mạng.”

Phương Tri Hành ngạc nhiên nói: “Chỗ nào có dị thú, trong dãy núi Phục Ngưu à?”

Vương Nghĩa Đồng lại lắc đầu: “Thật ra dãy núi Phục Ngưu không có quá nhiều dị thú, khu vực mà dị thú thường hoạt động được gọi là ‘Cấm Khu’, chính là khu vực nguy hiểm mà người thường cấm tiến vào.”

Phương Tri Hành hiểu rõ: “Trong huyện Khánh Lâm có Cấm Khu không?”

“Có, không chỉ có một chỗ! Đợi vào trong huyện thành, huynh mua một bản đồ xem thử, phía trên có đánh dấu nơi nào là Cấm Khu.”

Vương Nghĩa Đồng gật đầu, kinh ngạc nói: “Sao vậy, chẳng lẽ huynh muốn đi săn giết dị thú?”

Phương Tri Hành âm ờ nói: “Tương lai một ngày nào đó có thể sẽ đi.”

Vương Nghĩa Đồng hiểu được, liền nói: “Ta bỗng nhiên nhớ tới, có một phương pháp có thể kiếm được Nhục Đan, đó chính là đi Cấm Khu săn giết dị thú, lại dùng thịt dị thú đổi lấy Nhục Đan. Ta nghe nói có người từng làm như vậy, nhưng ta chưa từng thử.”

Phương Tri Hành nghe vậy cảm xúc khẽ rung động.

Hai người trở về phòng riêng nghỉ ngơi, không trò chuyện câu nào.

Tế Cửu rất yên tĩnh, nằm ở cửa, cửa luôn được mở nên rất thoáng gió.

Tế Cửu cứ nhìn chăm chăm một nơi nào đó.

Phượng Tri Hành truyền âm hỏi: “Mày sao thế?”

Tế Cửu trả lời: “Vừa rồi, tao ngửi thấy mùi máu tươi, là truyền ra từ chỗ phòng riêng của Tôn Cung Trường.”

“Mùi máu tươi?”

Phượng Tri Hành nhướn mày, duỗi đầu nhìn qua phòng riêng cách vách của cách vách đối diện lối đi nhỏ.

Đúng vào lúc này, cửa phòng riêng mở ra, Tôn Cung Trường bước ra, sau đó lão đóng cửa, khóa lại.

Tôn Cung Trường bước đi thong thả.

Tế Cửu thấy vậy, lập tức truyền âm nói: “Đã xác định, mùi máu tươi mà tao ngửi được tuyệt đối là máu người!”

Chương 83: Gái Lầu Xanh (2)

Trong lòng Phương Tri Hành nghiêm nghị, kinh ngạc nói: “Rốt cuộc Tôn Cung Trường này đang làm cái quỷ gì?”

Nhưng mà cậu nhanh chóng áp chế tò mò trong lòng.

Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, chuyện không liên quan đến mình thì gác nó qua một bên.

Thuyền lớn tiếp tục xuôi dòng.

Phương Tri Hành và Vương Nghĩa Đồng tán gẫu một, liền nằm trên giường chợp mắt ngủ một lát.

Nào ngờ, Vương Nghĩa Đồng vừa ngủ đã ngáy rung trời.

Phương Tri Hành và Tế Cầu đều đeo lên mặt nạ đau khổ.

“Má nó, tao dứt khoát cắn chết hần cho rồi.”

Tế Cầu hùng hùng hổ hổ, phiền nhất là người khác ngủ ngáy.

Phương Tri Hành rất cặn lời, từ trong chăn lấy ra hai nút bông nhét vào lỗ tai, mơ màng ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, hai người bọn họ bị tiếng ồn ào làm tỉnh giấc, có người ở lối đi la to.

“Sao vậy?” Vương Nghĩa Đồng mở mắt ra, nhanh chóng mở cửa.

Chợt nghe thấy có người đang hô to: “Phía trước xuất hiện cướp sông!”

“Cướp sông!!”

Vương Nghĩa Đồng và Phương Tri Hành nhìn nhau, không hẹn mà cùng đi tới cách vách.

La Khắc Hoàn cũng nghe thấy tiếng động, hần mở cửa ra, do uống say khướt nên cả phòng riêng đều là mùi rượu nồng nặc.

“Cái gì, cướp sông?” La Khắc Hoàn lấp bắp kinh hãi, nháy mắt tỉnh rượu ba phần.

Tuy rằng hần xuất thân cao quý, nhưng La gia môn phiệt đã sinh ra không biết bao nhiêu năm, con cháu đã sớm vượt qua con số mười vạn, hần thuộc dòng nhánh của dòng nhánh của dòng nhánh...

Tóm lại, hần ở La gia môn phiệt không quan trọng gì, có cũng được không có cũng được.

Nếu cướp sông giết đổ mắt rồi, thực sự có thể sẽ giết hần.

“Vương Nghĩa Đồng, người ở lại bảo vệ ta. Còn người, gì ấy nhỉ ra ngoài xem thử tình huống, nhanh chóng báo lại.” La Khắc Hoàn dặn dò.

Phương Tri Hành triệt để cặn lời.

Mẹ nó, hóa ra bao cở này vốn không nhớ tên của cậu.

Cậu cũng lười nói nhảm, nhanh chóng chạy tới boong tàu.

Lúc này, trên boong tàu tụ tập rất nhiều người, bao gồm ông chủ Tiền, huynh đệ Trình thị, còn có Tôn Cung Trường và đám người đệ tử Thiết Sơn môn.

Phóng mắt nhìn đi, phương hướng đầu thuyền, trên mặt sông ngoài 50m.

Sóng biển cuộn cuộn, một con thuyền nhỏ hơn thuyền lớn một vòng, đang lọt vào vây công của hơn mười chiếc thuyền nhỏ.

Toàn bộ người trên thuyền nhỏ quần khăn trùm đầu màu cam, trong miệng bọn họ hô “Giết, giết”, rồi chen chúc nhau trèo lên boong tàu của thuyền lớn.

Trên boong tàu của thuyền lớn đó, đầu người lóe lên, ánh đao bóng kiếm, ánh lửa bắn lên, khói đặc tràn ra.

Ông chủ Tiền không nhanh không chậm lấy ra một cái kính viễn vọng, nhìn một cách cẩn thận rồi nói: “Đó là thuyền buôn của Ngô gia trấn Thanh Thủy.”

Một đệ tử Thiết Sơn môn hỏi: “Có cần cứu bọn họ không?”

Ông chủ Tiền liếc nhìn đối phương, nhàn nhạt nói: “Trấn Thanh Thủy là địa bàn của Hắc Hồ môn, phí bảo hộ cũng là nộp cho Hắc Hồ môn, chúng ta không cần xen vào việc của người khác.”

Mọi người đều im lặng, trơ mắt nhìn, giống như xem náo nhiệt.

Phương Tri Hành thấy vậy, không khỏi liếc nhìn Trình Thiên Ân trong đám người.

Hắn nổi tiếng là người hào hiệp, không thể không quan tâm chứ.

Chỉ thấy Trình Thiên Ân và một tráng hán dáng người vạm vỡ đứng sóng vai, ghé tai nói chuyện với nhau, có nói có cười.

Tráng hán vạm vỡ đầy râu, mắt vòng đầu báo, cơ bắp cuộn cuộn, cho người ta cảm giác áp bách rất lớn.

Phương Tri Hành hỏi một người bên cạnh: “Vị đại gia kia là?”

Người nọ giới thiệu: “Hắn là cận vệ của ông chủ Tiền, ‘Đạn Thối’ - Chu Phúc Quang, cao thủ Thiết Sơn môn.”

“Đạn Thối?” Phương Tri Hành như có suy nghĩ.

Tu luyện Thiết Sơn công tăng thứ nhất đến viên mãn, có thể thức tỉnh vài loại kỹ năng bộc phát đặc biệt.

Đạn Thối chính là một trong những kỹ năng bộc phát cực kỳ nổi tiếng trong đó.

Nói đơn giản, Đạn Thối hơi tương tự với chân cao su, dùng uốn duỗi tốc độ nhanh để kích thích lực, hình thành thế bắn ra ngoài.

Võ giả Quán Lực cảnh bình thường, khoảng cách đứng yên nhảy xa lớn nhất cũng chỉ khoảng bốn năm mét.

Nhưng Đạn Thối lại có thể đạt tới tám mét chín mét thậm chí mười mét.

Hắn chẳng những có thể nhảy rất xa, còn có thể nhảy cực cao, giống như lòng bàn chân trang bị lò xo.

“Ừm, dường như quan hệ của Thiết Chuởng - Trình Thiên Ân và Đạn Thối Chu - Phúc Quang rất tốt.”

Phương Tri Hành chuyển mắt, hơi suy nghĩ, lần nữa nhìn về mặt sông ở xa xa.

Lúc này, đám cướp sông đều lên hết trên boong thuyền, xảy ra hỗn chiến với người của thuyền buôn Ngô gia.

Cùng lúc, lửa lớn trên thuyền buôn của Ngô gia càng đốt càng lớn, khói đặc cuồn cuộn, che khuất tầm mắt.

“Đúng rồi, Ngô gia buôn bán gì vậy?”

Ông chủ Tiền nói thầm, sau đó chợt thay đổi sắc mặt, kêu lên: “Có kịch hay xem rồi, con thuyền đó sắp nổ tung rồi.”

Mọi người nghi ngờ khó hiểu.

Ông chủ Tiền giải thích không nhanh không chậm: “Ngô gia buôn bán dầu hỏa, nếu như ta đoán không lầm thì trên thuyền đó đựng thùng dầu hỏa với số lượng lớn.”

Chương 84: Qua Đêm (1)

Gã vừa dứt lời, ầm!

Ánh sáng chói mắt, tiếng nổ mạnh vang lên, thuyền buôn của Ngô gia đột nhiên giải thể trong ngọn lửa đầy trời, mảnh nhỏ văng tung tóe khuếch tán ra bốn phương tám hướng, thậm chí còn có đám mây hình nấm màu đen nổi lên trên mặt sông.

Những thuyền nhỏ xung quanh thuyền buôn của Ngô gia đều bị nổ bay.

Ngay sau đó, trên mặt sông nhấc lên sóng nước cao mười mấy mét quét sạch hai bờ sông, trùng kích dòng sông, thượng du hạ du.

Ào ào ào!

Sóng đục ngập trời, gợn sóng phập phồng kịch liệt, nhanh chóng đánh lên trên thuyền lớn của Phương Tri Hành từng đợt.

Thuyền lớn kịch liệt đung đưa.

Đám người Phương Tri Hành kịp chuẩn bị, nhưng không ảnh hưởng bao nhiêu cả.

Nhưng người trốn bên trong khoang thuyền thì hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì.

“A, sao thuyền lại lắc lư vậy?”

“Có phải cướp sông đánh đến rồi không?”

“Mẹ ơi, mạng ta mất rồi!”

....

Một mảng sợ hãi kêu rên, ai nấy đều cảm thấy bất an.

Sóng nước đánh đến mãnh liệt, kéo dài một lúc mới từ từ kết thúc.

Rối loạn trong khoang thuyền cũng dừng lại theo.

Lúc này mọi người mới phát hiện chỉ là sợ bóng sợ gió, tự mình dọa mình.

“Đi thôi!”

Ông chủ Tiền ra lệnh, thuyền lớn lần nữa đi về phía trước.

Nó nhanh chóng đến gần khu vực nổ tung.

Gã phóng mắt nhìn đi, trên mặt sông lơ lửng lượng lớn mảnh vỡ thân thuyền, vô số thi thể bị đốt cháy cùng với tứ chi đứt cụt nát vụn.

Nước sông đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tình cảnh này khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

“Chật chạp, tràng diện này đồ sộ ghê!”

“Người của thuyền buôn Ngô gia, còn có đám cướp sông đều đồng quy vu tận rồi!”

“Thoáng cái nổ chết nhiều người, được 100 người không?”

“Không chỉ 100 người thôi đâu, nếu chỉ tính thuyền của cướp sông thì đã có 7 8 chiếc, mỗi chiếc thuyền ít nhất là có 20 người.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, dựa người vào thành thuyền rồi ngóc đầu nhìn quanh.

“Cứu mạng, cứu mạng!”

Bỗng nhiên có tiếng kêu to truyền đến.

Phương Tri Hành nhìn lại theo tiếng, thì nhìn thấy một người nằm sấp trên ván gỗ nổi bồng bênh trong sóng lớn phập phồng trên mặt sông phía trước, đang vẫy tay với thuyền lớn.

“Người có lòng, xin hãy cứu ta!”

Người đó kích động hét lớn: “Chân của ta bị thương rồi, không bơi được, cầu xin các người hãy cứu ta.”

Vậy mà còn một người sống sót!

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía ông chủ Tiền, thuyền là của gã nên chuyện này phải do gã quyết định.

Nhưng ông chủ Tiền lại thờ ơ, không thèm liếc mắt nhìn người đó.

Mọi người thấy thế thì bên lên cúi đầu, trong lòng sáng tỏ.

Phương Tri Hành lần nữa liếc nhìn Trình Thiên Ân.

Kết quả, hắn cũng không nói gì, không làm gì cả.

Đây là phong phạm của đại hiệp à?

Nhưng giây tiếp theo, ào ào!

Bỗng nhiên một thứ rất lớn thỉnh linh vọt ra khỏi mặt nước, há cái miệng dính đầy máu, lộ ra từng hàng răng nanh khiếp người, nuốt lấy người đang kêu cứu một ngụm, sau đó chui vào nước, dâng lên bọt nước cao mấy mét.

Đồng tử của Phương Tri Hành co rút lại, cậu thấy hình thể của thứ đó khổng lồ, dài ít nhất là mười mét, trên thân phủ lớp vảy

đen kịt, đường nét hơi giống cá sấu.

“Đù, đó là thứ gì vậy?”

Mọi người đều bị vật lớn đột nhiên xuất hiện dọa sợ.

“Lẽ nào là thủy quái?”

Có người ghen ngào gào lên, mang theo hoảng sợ cực lớn.

Trong lòng của ông chủ Tiền hơi hồi hộp, sắc mặt thay đổi, gấp gáp hét lên: “Đi mau, mau!”

Gã ra lệnh, đám phu chèo thuyền luống cuống tay chân, thao tác một lượt.

Nhưng thuyền lớn không phải nói nhanh là có thể nhanh ngay được.

Giây tiếp theo, ầm ầm!

Quái vật trong nước chọt nổi lên mặt nước, cắn xác chết trôi rách nát, ngậm ở trong miệng, sau đó ném mạnh về phía trước.

Xác chết trôi bay lên rồi rơi xuống.

Quái vật trong nước rướn cổ lên, cái miệng lớn dính đầy máu mở ra, sau đó xác chết trôi lọt vào trong miệng, khoảnh khắc khép miệng lại.

Phụt!

Miệng đầy dịch thể tràn ra ngoài!

Cảnh tượng này khiến mọi người tê cả da đầu, cực kỳ sợ hãi.

Vì vậy nên Phương Tri Hành thấy rõ dáng vẻ của quái vật trong nước.

Đầu bẹp như cá sấu, nửa thân dưới giống mãng xà như nhau vừa thô vừa dài, không có tứ chi, toàn thân mọc vẩy đen kịt cực dày.

“Quái vật này là dị thú đúng không, có ai nhận ra đây là dị thú gì không?” Có người không nhận được nên mở miệng hỏi.

Đáng tiếc không ai trả lời cả.

Mọi người khẩn trương nín thở.

Thuyền lớn gia tốc từng chút một, chạy qua bên cạnh thủy quái, cách nó chưa đến 10 mét.

Ào ào!

Bỗng nhiên thủy quái lần nữa lặn vào nước, vung đuôi, nhấc lên sóng nước vừa dài vừa cao, đánh lên trên bong thuyền khiến mọi người ướt đầm.

Mọi người không dám khinh thường, vội vã nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của thủy quái.

Nhưng thủy quái đã biến mất, không còn tăm hơi.

“Có phải thủy quái ăn no nên đi rồi hay không?” Có người nhỏ giọng nói.

“Mong là như vậy.”

Thuyền lớn tiếp tục chạy về phía trước ngay lúc mọi người đang lo lắng.

Bồm!

Mặt sông chợt nổ tung, thủy quái vọt ra khỏi mặt nước, đánh thẳng lên phía bên phải thân thuyền.

Chương 85: Qua Đêm (2)

Bịch!

Thuỷ quái đụng đầu lên trên thuyền tạo thành lỗ thủng lớn, hơn một nửa cơ thể khổng lồ của nó đã chạm vào trong khoang thuyền.

Thuyền lớn bị va chạm, sau đó lắc lư mạnh.

Sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó!

Đám người trên boong thuyền đều hoảng sợ thay đổi sắc mặt, ai nấy đều lảo đảo.

Sau đó, thuỷ quái chuyển động cơ thể, chui vào trong khoang thuyền.

Dưới boong thuyền có hai tầng không gian, tầng dưới cùng là khoang chứa hàng, tầng trên là khoang thuyền, cũng là nơi mà đám người Phương Tri Hành ở.

Thuỷ quái chui vào trong khoang chứa hàng từ vị trí mà nó phá vỡ.

“Mau, mau đi giết nó!”

Ông chủ Tiền sợ muốn chết, vội vàng giậm chân, hét lên: “Nếu như thuỷ quái đánh xuyên qua đáy thuyền thì chúng ta sẽ toang hết đó!”

Mọi người khiếp sợ, chỉ nghe Đạn Thối - Chu Phúc Quang hét lớn: “Đi theo ta!”

Một đám đệ tử Thiết Sơn môn lập tức đuổi theo.

Trình Thiên Ân thì hơi chần chờ, nhưng cũng bước nhanh theo.

Mà động tác của Tôn Cung Trường lại rất nhanh, lão chạy về khoang thuyền đầu tiên.

Nhưng lão vẫn là chậm thua Phương Tri Hành một nhịp.

Khoảnh khắc thủy quái đâm vỡ thân thuyền, Phương Tri Hành đã chạy về khoang thuyền nhanh như gió, rồi chui thẳng vào phòng riêng của cậu.

Tiền tài hành lý của cậu đều ở trong phòng riêng, có Tế Cầu đang trông coi.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy, tiếng va chạm vừa nãy là gì?”

Tế Cầu truyền âm đến hỏi.

Phương Tri Hành nhanh chóng thu dọn hành lý, nói một cách đơn giản: “Thuỷ quái xông vào khoang thuyền rồi, chúng ta phải chạy ngay thôi.”

“Thuỷ quái?”

Tế Cầu nghiêm nghị, trước đây có nghe nói thuỷ quái tàn sát sông ngòi bờ bãi, lật tung đội thuyền, không ngờ lại gặp được ở đây.

Quân tử không đứng dưới tường xiêu!

Nếu nguy hiểm đã giáng đến thì tất nhiên không thể ngồi chờ chết, phải giữ lại mạng nhỏ rồi hăng nói.

Một người một chó rời khỏi phòng riêng.

Đúng lúc này, Tôn Cung Trường ôm chiếc rương lớn bước nhanh ra khỏi phòng riêng của lão.

Tôn Cung Trường vừa quay đầu đã nhìn thấy Phương Tri Hành đeo hành lý.

Hai người họ liếc nhìn nhau.

Tôn Cung Trường không biểu cảm, cũng không nói gì, chỉ quay đầu bước đi như bay.

Phương Tri Hành nhắm mắt theo đuôi.

Hai người một chốc dường như đồng thời chạy đến boong thuyền.

Đúng lúc này, thân tàu lắc mạnh, nơi nào đó truyền đến tiếng vang cực lớn.

Phương Tri Hành đưa đầu nhìn thì phát hiện một lỗ thủng lớn bên trái thân thuyền, một chiếc đuôi rắn thô chắc rũ ở bên ngoài, chậm rãi duỗi vào.

Ào ào ào!

Nước sông rót vào theo khe nứt!

Tế Cửu ngạc nhiên nói: “U là trời, đó là thủy quái à?”

Vẻ mặt của Phương Tri Hành nghiêm túc, cậu quay đầu nhìn lại.

Thì nhìn thấy Tôn Cung Trường ôm chiếc rương lớn, giậm chân không chút do dự, nhảy xuống boong thuyền, vào trong dòng sông, sau đó bơi về phía bên bờ.

Bên bờ cách thuyền lớn khoảng 20 mét!

Phương Tri Hành nhìn thấy cảnh tượng này thì đeo hành lý lên, sau đó ôm Tế Cầu nhảy xuống.

Tôm!

Hai người họ chìm ngập trong nước sông.

Hai chân Phương Tri Hành đạp liên tục, nổi lên mặt nước, đồng thời buông Tế Cầu ra.

Tế Cầu biết bơi, nó bơi kiểu chó, bốn móng vuốt nhỏ đạp liên tục, bơi từng chút về phía bên bờ.

Phương Tri Hành thì bơi ếch.

Hết cách, cậu mang theo hơi nhiều vật nặng, những thứ như liệp đao, chuỷ thủ, cung tên, đồng tiền đều là kim loại, nặng trĩu ở trong nước, cần phí không ít sức lực mới kéo theo được.

Một người một chó dùng toàn bộ sức mạnh bơi về phía trước.

Dần dà, hai người họ đã đuổi kịp Tôn Cung Trường, chủ yếu là Tôn Cung Trường còn ôm theo chiếc rương lớn, dường như rất nặng.

“A!”

“Cứu mạng!”

Phía sau truyền đến từng tiếng hoảng sợ và tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Bộp bộp bộp!

Rất nhiều người thấy tình thế không ổn, lần lượt lựa chọn nhảy thuyền chạy trốn.

Có người nhảy phía bên trái, có người lại nhảy phía bên phải,

bơi về phía bờ bên kia.

Khoảng nửa phút sau, Phương Tri Hành và Tế Cầu bơi được lên bờ.

Hai người họ lên bờ, ngồi liệt trên ghềnh bãi, mở miệng thở dốc, ngẩng đầu nhìn về phía dòng sông.

Chỉ thấy thuyền lớn nghiêng nghiêm trọng, đuôi thuyền đã chìm dưới mặt sông, đầu thuyền thì hơi nhếch lên.

Bong thuyền có bóng người đu đưa.

Trong sông thì có người giãy giụa, lại có người đang liều mạng bơi đi.

Bịch!

Bỗng một tiếng vang cực lớn, boong thuyền nổ tung phá thành một lỗ thủng, thủy quái chui ra khỏi boong thuyền, cái miệng lớn dính đầy máu ngậm lấy nửa thân trên của một người, ruột treo ở bên ngoài, máu me đầm đìa.

“Đỉnh lắm, con thủy quái này là dị thú cấp mấy vậy?”

Tế Cầu không khỏi trợn mắt chó.

Phương Tri Hành đâu biết được, tầm mắt cậu đảo qua, nhìn thấy Tôn Cung Trường ôm chiếc rương lớn bò lên bờ cách hạ du 7 8 mét.

Lão cũng mệt đến ngất ngây, nằm ngửa trên đất bùn, ngực phập phồng kịch liệt.

Keng keng! Chiếc rương lớn thỉnh thoảng lung lay, dường như bên trong có thứ gì đó muốn chạy ra ngoài.

Tôn Cung Trường thấy vậy thì không ngừng bò dậy, dán lên

trên chiếc rương, miệng động đậy giống như đang nói gì đó.

Chương 86: Khảo Vấn (1)

Không bao lâu sau, chiếc rường lớn yên tĩnh lại.

Tôn Cung Trường thở phào, sau đó quay đầu nhìn quanh, chợt lão phát hiện Phương Tri Hành đang quan sát lão.

“Hửm?” Hai mắt Tôn Cung Trường hơi tròng lên, nhìn chăm chăm về phía Phương Tri Hành, ánh mắt sắc bén dày đặc khí lạnh mang theo sự tàn nhẫn và ý cảnh cáo.

“...”

Phương Tri Hành giật mình, không hề sợ hãi, cậu bình tĩnh chuyển mắt, sau đó đứng lên, lần nữa sửa sang lại y phục và hành lý ướt đẫm, vắt hết nước.

“Đi!”

Phương Tri Hành đeo hành lý lên, chạy thuận theo bờ sông.

Một người một chó nhanh chóng lướt qua bên cạnh Tôn Cung Trường.

Song phương không có bất kỳ giao lưu nào, cũng không tiếp xúc ánh mắt, mà chỉ lướt qua.

“Ừm!”

Trong rường lớn loáng thoáng truyền ra tiếng nước nổ, âm thanh rất nhỏ rất mơ hồ, nghe không rõ cho lắm, thậm chí là không cách nào xác định có phải là tiếng nước nổ hay không.

Phương Tri Hành biết rõ đạo lý tò mò thì hại chết mèo, không

nghĩ đến thì sẽ không nhiều chuyện.

Hắn và Tôn Cung Trường nước sông không phạm nước giếng, không nhìn nhau, như vậy trái lại là hay nhất.

Bất giác, một người một chó càng đi càng xa.

Lúc đang đi, Phương Tri Hành quay đầu lại nhìn, phát hiện chiếc thuyền lớn đã chìm xuống hết, chỉ còn lại một cột buồm ngã lệch trên mặt sông.

Không biết có bao nhiêu người nguy hại, cũng không biết có bao nhiêu người chạy trốn được.

Ánh mắt của Phương Tri Hành hồ hững, cậu đến thế giới này chưa được hai tháng thì đã quen với kiểu sinh ly tử biệt, chết lặng rồi.

“Huynh đệ, đợi ta một lát.” Bỗng có người hét lên ở phía sau.

Phương Tri Hành kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ quay đầu lại.

Thì nhìn thấy hai thanh niên cũng ướt đầm chạy nhanh tới.

“Chậc, là hai người à?”

Phương Tri Hành có ấn tượng với hai thanh niên này, chính là hai trong số đệ tử Thiết Sơn môn mà trước đó cậu đánh bại.

Một người là mặt đỏ ké, người còn lại là thanh niên cường tráng cao sáu thước.

“Hai người sống sót rồi.” Phương Tri Hành gật đầu với bọn họ.

Mặt đỏ ké vẫn còn sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, lắc đầu than thở: “Mẹ nó, ta suýt chút nữa thì chết rồi.”

“Phàm là vận may kém thì bọn ta đã ngủm trên chiếc thuyền

đầy rồi.” Thanh niên cường tráng cũng cảm thấy may mắn.

Phương Tri Hành hỏi: “Hai người có dự định gì không, có muốn đi với ta?”

Mặt đỏ ké vội vàng nói: “Đương nhiên là đi cùng rồi, trên đường cũng có thể quan tâm nhau tí.”

Thanh niên cường tráng gật đầu theo, rõ ràng cũng có ý này.

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu chấp tay nói: “Vẫn chưa báo tên họ, tại hạ là Phương Tri Hành.”

Mặt đỏ ké trịnh trọng nói: “Ta là Lâm Tử Quang, hần là Mã Vĩnh Đường.”

Phương Tri Hành hỏi: “Hai người biết chúng ta đang ở nơi nào không? Cách huyện thành Khánh Lâm bao xa nữa?”

Lâm Tử Quang lập tức đưa tay vào ngực, lấy ra một tấm vải rồi mở ra.

Phương Tri Hành nhìn chăm chú rồi không khỏi nhếch mày.

Đúng là bản đồ!

Lâm Tử Quang chỉ vào con đường thô trên bản đồ, nghiêm túc nói: “Chúng ta đại khái ở vị trí này, huyện thành Khánh Lâm ở chỗ này, có khả năng là phải đi một đoạn đường, gần thì 30 40 dặm, xa thì 60, 70 dặm.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, với cước lực của võ giả bọn họ, chút lộ trình này chẳng là gì cả.

Ba người họ dẫn theo một con chó lên đường.

Phương Tri Hành thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại phía sau, nhưng không phát hiện Tôn Cung Trường, lão hoặc là không chạy

xuống hạ du, hoặc là không đi dọc theo bờ sông.

Nhưng không cần quan tâm đến lão, Phương Tri Hành vui vẻ nói chuyện với Lâm Tử Quang, nghe ngóng tình hình của Thiết Sơn môn.

Lâm Tử Quang bọn họ chỉ là đệ tử tầng thấp nhất của Thiết Sơn môn, phía trên có hương chủ, đường chủ, phó môn chủ, môn chủ.

“Thiết Sơn môn ta chiếm cứ 2 phần 3 địa bàn của huyện Khánh Lâm, 1 phần 3 địa bàn còn lại bị Hắc Hồ môn chiếm cứ, những căn cơ của Hắc Hồ môn ở huyện Từ Lâm sát vách, cho nên chuyện lớn nhỏ của huyện Khánh Lâm trên cơ bản là do Thiết Sơn môn định đoạt.”

Lâm Tử Quang miệng lưỡi lưu loát.

Phương Tri Hành hỏi: “Hai người luyện võ ở Thiết Sơn môn, đều có được Nhục Đan à?”

“Được chứ!”

Lâm Tử Quang gật đầu, rồi lại bổ sung: “Nhưng Nhục Đan không phải là miễn phí đâu, cần dùng cống hiến để đổi lấy. Ví dụ lần này bọn ta chấp hành nhiệm vụ hộ tống, nếu hoàn thành thuận lợi thì có thể đạt được 5 viên Nhục Đan làm phần thưởng.”

Lâm Tử Quang nói đến đây thì tò mò nói: “Phương huynh, huynh thật sự không phải là đệ tử của Thiết Sơn môn bọn ta ư?”

Phương Tri Hành nói mơ hồ: “Ta theo một vị cao thủ tập võ, hẳn đã dạy ta Thiết Sơn công, trước khi gặp được hai người thì ta hoàn toàn không biết sự tồn tại của Thiết Sơn môn.”

Lâm Tử Quang nghe vậy, không nhịn được mà tự mình tưởng tượng, trầm ngâm nói: “Thiết Sơn công là công pháp độc quyền

của Thiết Sơn môn bọn ta, vị cao nhân dạy Thiết Sơn công cho huynh nhất định có mối quan hệ mật thiết với Thiết Sơn môn bọn ta.”

Chương 87: Khảo Vấn (2)

Gã để lộ hàm răng hơi vàng, nhếch miệng cười nói: “Nếu nói như vậy, chắc huynh cũng được xem là người của Thiết Sơn môn bọn ta đó!”

Mã Vĩnh Đường gật đầu, vội vàng nói: “Đúng vậy, người mình!”

Phương Tri Hành phát hiện hai người này cố ý lôi kéo quan hệ, làm thân với cậu, cho nên cười nói: “Đúng vậy, đều là người mình.”

Trong lúc trò chuyện vui vẻ, mặt trời dần lặn xuống phía tây, ba người một con chó đi xa dần.

Dần dần, bọn họ đi được khoảng hai mươi dặm, đường sá bỗng trở nên gồ ghề dốc đứng.

Hai lên bờ sông dần dần cao hơn, tạo thành vách đá cheo leo, dòng sông cũng biến thành một hẻm núi sâu hun hút.

“Chỗ này là...”

Lâm Tử Quang thấy vậy, gã lại lấy bản đồ ra đối chiếu.

“Ừ, chúng ta không đi nhầm đường đâu, vượt qua hẻm núi này rồi đi thêm khoảng mười dặm nữa sẽ đến huyện thành.” Gã phấn khởi cười nói.

Mã Vĩnh Đường vội nói: “Vậy thì chúng ta mau đi thôi, chắc có thể đến nơi trước khi trời tối hẳn.”

Đương nhiên Phương Tri Hành không có ý kiến gì.

Ba người một chỗ đi nhanh hơn, bọn họ leo lên một đoạn dốc, đến đỉnh vách đá.

Con đường núi gồ ghề nhấp nhô, thỉnh thoảng có mấy tảng đá dử tợn xuất hiện, giống như hổ chặn đường.

Không chỉ như vậy, mặt đất đầy gai nhọn, rất dễ khiến cổ chân bị thương.

“Ôi, thật con mẹ nó khổ quá!”

Lâm Tử Quang đi đầu bất mãn phàn nàn, “Chuyến đi này không kiếm được tiền, cũng đừng mơ tưởng đến Nhục Đan nữa, chỉ toàn chịu khổ thôi!”

Mã Vĩnh Đường cũng rất buồn bực, ầm ừc nói: “Sớm biết thế này, ta đã đến Cẩm Khu săn dị thú rồi.”

Lâm Tử Quang càng nói càng tức giận, đáp lại: “Lúc trước nghe người ta giới thiệu rằng thuyền buôn của Tiền Ký Vân rất an toàn, chưa từng xảy ra chuyện gì, đi theo gã ra ngoài làm nhiệm vụ rất thoải mái dễ dàng, chẳng khác gì nằm không mà kiếm được tiền. Ôi đêch, ai mà ngờ mọi chuyện lại trở nên tồi tệ như thế này.”

Tiền Ký Vân chính là tên của ông chủ Tiền.

Mã Vĩnh Đường đột nhiên cảm thấy lo lắng, hỏi rằng: “Huynh nói, chúng ta chấp hành nhiệm vụ thất bại, sau khi trở về có bị trừng phạt không?”

Lâm Tử Quang chớp mắt, nhất thời không khỏi cảm thấy hơi lo lắng, ngoài miệng lại an ủi rằng: “Không đâu không đâu, chúng ta suýt mất mạng, không có công lao cũng có khổ lao mà.”

Mã Vĩnh Đường nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Bọn họ đang đi thì một cảnh đẹp xuất hiện đằng trước, hoa đỗ quyên nở rộ khắp nơi, phong thái tuyệt đẹp, rực rỡ như gấm hoa, khiến người ta hoa mắt.

“Cảnh đẹp quá, khiến ta nhớ đến ‘Hàm Hương lâu’.” Đôi mắt Lâm Tử Quang sáng lên, đột nhiên liếm khóe môi.

Mã Vĩnh Đường cười ha hả đáp: “Hàm Hương lâu cũng trồng một vùng hoa đỗ quyên trong sân, nhưng mà tiểu tử ngươi nhớ đến mấy bông hoa kia, hay nhớ đến nữ nhân trong Hàm Hương lâu hả?”

Lâm Tử Quang ngẩng đầu nhìn trời hoàng hôn nơi chân trời, cười lớn: “Sau khi trở về ta sẽ mời huynh đến Hàm Hương lâu chơi đùa, à, Phương huynh này, huynh cũng đi nhé, ta nói cho huynh biết, mấy cô nương trong Hàm Hương lâu, phải nói rằng mềm mại...”

Phập!

Vẻ mặt Lưu Tử Quang cứng đờ, giọng nói chợt dừng lại, gã cúi đầu nhìn xuống ngực, một mũi tên ghim vào ngực gã, máu nhanh chóng thấm ra làm ướt đầm cổ áo.

“Hả???”

Mã Vĩnh Đường đứng hình, hai mắt nhìn chằm chằm Lâm Tử Quang, đầu óc lập tức trở nên trống rỗng.

“Cẩn thận!”

Ngay lúc Lâm Tử Quang trúng tên, Phương Tri Hành đã nhanh chóng cúi người xuống quan sát xung quanh. Sau đó cậu nhìn thấy mấy tia sáng lạnh bay đến từ giữa không trung, vút vút, âm thanh xé nát không trung mơ hồ vang lên.

Cậu túm lấy cánh tay Mã Vĩnh Đường, kéo hắn chạy đến núp

dưới một tảng đá nhô cao.

Keng! Keng! Keng!

Sau khi Lâm Tử Quang nôn ra máu ngã xuống đất.

Từng mũi tên bắn vào tảng đá, hoặc bật ngược bay ra, hoặc cắm xuống đất.

Phượng Tri Hành rút cung tên ra, đồng thời thò đầu ra một chút, quét mắt nhìn khu rừng sâu không thấy điểm cuối.

Ánh hoàng hôn lạnh lẽo chiếu xuống, rừng cây tối đen sâu thẳm.

Phượng Tri Hành không thể tìm ra vị trí tên xạ thủ đang đứng.

Tình hình lúc này vô cùng nguy hiểm, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, sau lưng chính là vách đá.

Chắc chắn kẻ thù đang ẩn nấp trong rừng cây, có thể bắn lên bất cứ lúc nào.

Có thể nói rằng tình hình rất bất lợi.

“Cứu, cứu ta với...”

Lâm Tử Quang vẫn chưa chết, gã nằm trên mặt đất rên rỉ.

Mã Vĩnh Đường co rúm người, hét lên với hắn: “Huynh cố gắng lên, ta đến cứu huynh ngay đây.”

“Đau quá!”

Lâm Tử Quang khẽ nâng đầu lên, sợ hãi vô cùng tận hiện lên khuôn mặt gã, “Ta sắp chết rồi, nương còn đang ở nhà chờ ta...”

“Cố gắng lên, huynh sẽ không sao đâu!” Mã Vĩnh Đường hét lên: “Ta sẽ đưa huynh về nhà, ta sẽ đưa huynh đến Hàm Hương lâu...”

Còn chưa dứt lời, vút!

Bất thành linh, một mũi tên bay xuống, bắn trúng bụng Lâm Tử Quang. Gã phun ra một ngụm máu, hai mắt nhanh chóng tối sầm lại.

“Địch con mẹ người!”

Mã Vĩnh Đường không thể kiềm chế cơn giận, hấn nhìn về phía rừng cây bên kia chửi ầm lên, nguyên rửa mười tám đời tổ tông của hung thủ.

Chương 88: Gian Tế (1)

Vẻ mặt Phương Tri Hành lạnh lùng, cậu tạm thời vẫn chưa nắm rõ tình hình của kẻ địch, tuy có kỹ nghệ Xạ Thủ Tinh Anh nhưng lại không thể dùng được.

Bỗng nhiên, cậu nhìn về phía Tế Cầu rồi truyền âm: “Mày tạo ra hai phân thân, chạy vào rừng cây xem thử.”

Tế Cầu im lặng một lát, trốn sau lưng Phương Tri Hành, tránh khỏi tầm nhìn của Mã Vĩnh Đường.

Chỉ thấy cái bóng dưới người Tế Cầu nhúc nhích, hai con Tế Cầu giống hệt nhau ngừng tụ thành hình.

Sau đó hai con Tế Cầu một trái một phải chạy vào rừng cây.

Vút vút vút!

Trong nháy mắt, mấy chục mũi tên bay đến giống như một trận mưa tên quét qua.

“Ấu~”

Mũi tên bắn xuyên qua bụng một con Tế Cầu, nó ngã gục xuống đất.

Con Tế Cầu còn lại suýt trúng tên, nó nhảy vào khe hở giữa hai tảng đá, không dám lộ đầu ra.

Ngay sau đó, hai con Tế Cầu đều tan rã, biến thành khói đen trở về với bản thể.

Tế Cầu truyền âm nói: “Không được, không thể xông được.”

Phương Tri Hành nhìn tận mặt, cậu không trách móc Tế Cầu vô dụng, trầm giọng nói: “Ít nhất có hai mươi tên xạ thủ, cách chúng ta từ 30 đến 50 mét.”

Tế Cầu vội vàng nói: “Rừng cây tối mật, không thấy gì cả.”

Phương Tri Hành đáp: “Đừng vội, bọn chúng nhất định sẽ ra ngoài.”

Thật sự không sai, chừng một lúc sau, đối phương mất kiên nhẫn.

Từng bóng người bước ra khỏi rừng cây, bọn họ mặc áo da thú, chít khăn đội đầu màu cam.

“Cướp sông!!”

Phương Tri Hành nhướng mày, sắc mặt không khỏi thay đổi.

“Sao, sao nơi này lại có cướp sông chứ?” Mã Vĩnh Đường cũng vô cùng kinh ngạc.

Tuy khu vực này có vách đá dựng đứng, rất thích hợp để mai phục nhưng lại không thuận lợi cho việc cướp bóc.

Còn mục đích của đám cướp sông, chắc là muốn cướp những chiếc thuyền qua lại, kiếm vật tư sinh tồn mới đúng.

Phương Tri Hành im lặng một lát, cậu lớn tiếng nói: “Các vị hải hán Lục Lâm, bọn ta chỉ là người đi đường, không có thù oán gì với các vị, tại sao lại ra tay tàn nhẫn?”

Một tên mặc áo da thú cười lạnh: “Không phải các người là người của Thiết Sơn môn à? Lão tử chỉ muốn giết người của Thiết Sơn môn các người!”

Mã Vĩnh Đường phấn nộ gầm lên: “Ta đêch cả nhà người, bắn lén thì ghê gớm lắm à, có gan thì đến đây đánh tay đôi với lão tử!”

Tên mặc áo da thú cười lạnh: “Đánh tay đôi thì đánh tay đôi, người ra đây!”

Mã Vĩnh Đường lập tức đứng dậy.

Vút vút!

Đột nhiên, vài mũi tên lao vun vút đến, dọa khiến hấn rụt người lại, chửi rằng: “Moẹ bọn bây, bọn bây con mụ nó toàn là lũ hèn nhát đàn độn!”

Khỏe miệng Phương Tri Hành hơi giật giật, cậu cũng cạn lời rồi.

Người mặc áo da thú thông dong bình tĩnh, lại hét lớn: “Hai người các người nghe cho rõ, bên bọn ta có hai mươi tên xạ thủ, ngoài ra còn có năm võ giả thực lực mạnh mẽ.

Các người hãy tự cân nhắc xem bản thân có bao nhiêu phần thắng, có bao nhiêu khả năng trốn thoát.

Ta khuyên các người đừng tiếp tục chống cự vô ích nữa, mau chóng ra đầu hàng, bọn ta đảm bảo không giết tù binh.”

Người này đang khuyên hàng!

Nghe thấy lời này, Mã Vĩnh Đường không khỏi nhìn sang Phương Tri Hành, thấp giọng nói: “Phương huynh, tên chó má này chẳng nói câu nào thật cả, chúng ta tuyệt đối không được mắc câu.”

Đậu má, còn cần người nói à!

Phương Tri Hành cẩn thận thò đầu ra, xác định vị trí của từng tên xạ thủ.

Với tốc độ bắn tên của bản thân, cộng thêm thuộc tính mê hoặc của kỹ năng Bộc Phát [Khúc Xạ].

Giả sử đám cướp sông này phản ứng sau ba giây, vậy thì cậu ít nhất có thể bắn chết 6, 7 người trong một lần.

Nếu may mắn, thậm chí có thể bắn chết cả 10 người cùng lúc.

“Ừm, cho dù mình bắn chết bao nhiêu người, một khi đám cướp sông này có thương vong thì chắc chắn bọn chúng sẽ hoảng hốt lo sợ, như vậy mình sẽ có cơ hội thoát thân.”

Phương Tri Hành nghĩ vậy.

Lúc này, Tế Cầu truyền âm hỏi: “Chiến luôn hay dợt ẹ?”

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn Tế Cầu, đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng.

Rơi vào cảnh đường cùng này, cậu rất khó có thể trốn thoát.

Nhưng Tế Cầu thì khác!

Đối với Tế Cầu, thực ra tình cảnh bây giờ hoàn toàn không phải đường cùng.

Nó còn ba mạng nên có thể chọn nhảy xuống vực để trốn thoát bất cứ lúc nào, gần như chắc chắn có thể sống sót.

Nghĩ đến đây, Phương Tri Hành bực bội hỏi ngược lại: “Mày nghĩ tao phải được chắc?”

Tế Cầu đáp: “Chuyện này còn phải xem thằng cướp sông kia có nói láo hay không. Nếu bọn nó thực sự có năm võ giả chưa rõ thực lực + hai mươi tên xạ thủ thì mày xác định cmn rồi.”

Phương Tri Hành nhếch mép đáp: “Mày yên tâm đi, cho dù tao liều cái mạng này cũng đảm bảo mày déo chết được đâu.”

Tế Cầu hừ lạnh đáp: “Thôi bớt mồm mĩ đi thằng chó! Đ-t mẹ mày đi đường núi mà cũng gặp cướp sông, xui vãi đái thế này, có

phải tổ tiên mày bị người ta đào mồ rồi không?”

Phượng Tri Hành trừng mắt nói: “Nuôi mày được cái đểch gì?
Sao mày không phát hiện ra đám cướp sông này sớm hơn đi?”

Chương 89: Gian Tế (2)

Tế Cầu nheo mắt, chửi không thương tiếc: “Đm mày chính là Conan, đi đến đâu thì có xúi quẩy đến đấy!”

Phường Tri Hành cười giễu đáp: “Rầm chó! Nếu tao là Conan thì mày chính là Mori Kogoro, không chỉ đi đến đâu cũng có người chết, hơn nữa mày còn là thứ vô dụng!”

Tế Cầu giận quá bật cười hô hố: “Mày cứ chửi đi, chửi thoải mái, lát nữa tao bị giết thì cứ nằm giả chết, xem mày sống thế nào?”

Lúc này, Mã Vĩnh Đường cựa quậy thân mình, đến gần mép vách đá rồi thò đầu nhìn xuống dưới.

Dưới vách đá, dòng sông cuộn cuộn chảy xiết, những độ dốc ít nhất cũng phải là mười lăm mét.

Mã Vĩnh Đường mặt mày căng thẳng, đột nhiên mở miệng: “Phường huynh, chúng ta nhảy xuống vực đi.”

Phường Tri Hành nhướng mày nói: “Chúng ta khó xác định được con sông này sâu bao nhiêu, lỡ như dưới đáy có đá ngầm, nhảy xuống sẽ chết chắc.”

Mã Vĩnh Đường dang tay nói: “Vậy cũng hết cách rồi, chỉ có thể đánh liều thôi.”

Trong lúc nói chuyện, đám cướp sông bắt đầu hành động, hai mươi tên xạ thủ chia thành hai đội, mỗi đội mười người, di chuyển về hai hướng trái phải.

Một khi bọn chúng tìm được góc thích hợp thì có thể bắn chết

Phương Tri Hành và Mã Vĩnh Đường từ hai bên trái phải.

Tuy võ giả có sức mạnh và khả năng chiến đấu hơn hẳn người thường, nhưng điều đó không có nghĩa là võ giả không sợ đao súng.

Sự uy hiếp của mũi tên với võ giả, không thể xem thường được.

Phương Tri Hành đã dùng tên bắn chết Trần Ngọc Sinh thuộc Đại Mãng cảnh.

Thấy cảnh này, Mã Vĩnh Đường hốt hoảng, hít một hơi thật sâu, nghiêm nghị nói: “Phương huynh, sống chết có số, ta nhảy trước đây!”

Không đợi Phương Tri Hành nói gì, Mã Vĩnh Đường bật dậy, chạy đà vài bước, nhảy vọt lên rồi nhảy thẳng xuống dưới.

“Đệch, người anh em này liều mạng ghê thế!”

Tế Cầu trợn tròn mắt chó, vô cùng ngạc nhiên.

Phương Tri Hành vội vàng thò đầu ra nhìn, chỉ thấy Mã Vĩnh Đường lao xuống sông, bùm một tiếng đập xuống nước tạo ra một vùng nước bắn tung tóe.

Dòng nước chảy xiết, nước sông đục ngầu xen lẫn những bọt sóng trắng xóa.

Phương Tri Hành chăm chú tìm kiếm, nhưng không thấy Mã Vĩnh Đường nổi lên.

“Không phải ngã chết cmn rồi chứ?”

Tế Cầu cúi đầu nhìn xuống từ mép vách đá, cũng không thấy tung tích của Mã Vĩnh Đường.

Nó suy nghĩ: “Với độ cao này, có khi hấn ngã bất tỉnh, trôi theo dòng nước luôn rồi.”

Phương Tri Hành mặt trầm như nước, ánh mắt không rõ cảm xúc.

Tế Cầu đột nhiên truyền âm: “Không ổn, bọn nó vòng ra sau lưng chúng ta rồi.”

Mười tên xạ thủ di chuyển nhanh chóng ra phía sau, bọn họ có thể nhanh chóng tìm được góc bắn thích hợp.

Còn ở phía trước, mười tên xạ thủ khác vẫn chưa tìm được vị trí.

Bên kia khu rừng, cũng có người đang lén lút nhìn.

Phương Tri Hành mím chặt môi, trầm giọng nói: “Chỉ còn cách liều mạng thôi.”

Cậu móc ba túi bột vôi ra.

May mà mấy thứ này được bọc bằng vải dầu chống thấm nước, cho nên không bị nước sông làm ướt.

Phương Tri Hành cầm một túi bột vôi lên rồi ném về phía trước.

Lại cầm túi bột vôi thứ hai lên, ném về phía rừng cây.

Gió thổi nhẹ, bột vôi tản ra tạo thành màn sương mù che khuất tầm nhìn ở hai hướng.

Phương Tri Hành nửa ngồi xổm xuống đất, giơ cao cung tên rồi kéo cung, nhắm vào kẻ thù phía sau, bắn tên!

Vèo vèo vèo!

Mũi tên này nối tiếp mũi tên kia, cực kỳ nhanh chóng, một giây bắn ra hai mũi.

Ba giây sau, sáu người trúng tên.

“Cẩn thận!”

Có người hoảng sợ la lên, vội vàng tìm chỗ ẩn náu.

Đồng tử Phương Tri Hành co lại, cậu tập trung cao độ, khóa chặt quỹ đạo di chuyển của bốn người còn lại.

Vèo!

Cậu bắn ra một mũi tên, cắm vào lưng áo da thú của một người đang vội vàng né tránh, khiến hắn kêu gào thảm thiết trong lúc ngã nhào về phía trước.

Đồng thời, ba người còn lại đều trốn phía sau hoặc phía dưới tảng đá, không nhìn thấy được.

Phương Tri Hành bình tĩnh, dự đoán vị trí ẩn náu của kẻ thù.

“Kỹ năng Bộc Phát · Khúc Xạ!”

Cậu bắn ra ba mũi tên liếp tiếp, vẽ một đường cong, bắn sang bên kia.

“A!”

“A!”

Hai tiếng gào thảm thiết vang lên, tiếng gào thê lương, chắc chắn trúng tên rồi.

Nhưng vẫn còn một người, may mắn né tránh được.

Bảy giây trôi qua, bột vôi tan đi.

“Tế Cầu, canh chừng phía sau cho tao.”

Phương Tri Hành truyền âm, sau đó cậu không quan tâm đến kẻ phía sau nữa, cậu quay người lại rồi giương cung bắn về phía mười tên xạ thủ phía trước.

“Được!” Tế Cầu đáp lời, nó nhảy ra sau lưng Phương Tri Hành.

Ngay sau đó gần như cùng một lúc, bốn tiếng kêu thảm thiết vang lên ở phía trước.

Phương Tri Hành bắn bốn mũi tên liên tiếp, bắn trúng bốn người.

“Mau trốn đi!”

Cuối cùng đám cướp sông cũng cảnh giác, vội vã chạy trốn hoặc tìm chỗ ẩn náu.

Phương Tri Hành không thể quan sát quỹ đạo di chuyển của sáu tên xạ thủ, cậu chỉ khóa chặt vào một người trong số bọn họ rồi phát hiện người đó trốn sau một cái cây.

Ngay lập tức, cậu giơ tay bắn một mũi tên.

“A~”

Cùng với tiếng kêu thảm thiết, một bóng người đang sau cái cây ngã xuống.

Chương 90: Chém Đầu (1)

Phương Tri Hành lại nhìn những người khác, tiếc rằng toàn bộ bọn họ đã ẩn nấp kỹ, không thể xác định vị trí được.

Thế giới trở nên yên tĩnh.

Không lâu sau, tiếng hét của người mặc áo da thú vang lên từ phía rừng cây: “Các người thế nào rồi?”

Có người ở phía sau hét lên: “Chín người trúng tên ngã xuống, chỉ còn lại mình ta.”

Có người ở phía trước đáp lại: “Năm người trúng tên, còn năm người không sao.”

Bên kia khu rừng chìm vào im lặng.

Một lúc lâu sau, người mặc áo da thú nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên: “Hảo tiểu tử, không ngờ người là một tên khó chơi, lão tử xem thường người rồi!”

Kỹ thuật bắn tên của Phương Tri Hành không trượt phát nào, xuất thần nhập hóa, ra tay khiến đám cướp sông này chết lặng.

Bây giờ Phương Tri Hành đã nắm quyền chủ động trong tay, ai lộ mặt thì cậu bắn người đó.

Vút vút vút~

Đột nhiên, âm thanh lớn xé gió vang lên.

Từng mũi tên bắn đến, bắn trúng tảng đá rồi tự bật ra.

Căn bản không thể bắn trúng Phương Tri Hành.

“Bọn chúng đang bắn loạn cái đéo gì vậy?”

Phương Tri Hành thấy khó hiểu trong lòng, cậu vừa quay đầu lại, chợt nhìn thấy có mấy bóng người đang lao đến nhanh như chớp từ phía rừng cây bên kia.

Có năm người!

Bọn họ có thân hình vạm vỡ, mặc y phục ngắn bó sát người, luồn lách qua những tảng đá lộn xộn, di chuyển linh hoạt như rắn, nhanh chóng đến gần.

Trong số bọn họ còn có người còn cầm một tấm khiên màu đen che trước mặt, cái khiên có hình bầu dục, lấp lánh ánh kim loại lạnh lẽo.

Đồng thời, những mũi tên không ngừng rơi xuống, áp chế khiến Phương Tri Hành không thể lộ đầu ra ngoài.

“Bọn chúng muốn cận chiến!”

Tế Cầu rung mình một cái, thôi xong rồi, đây chính là tiết tấu năm đánh một!

Năm người nhanh chóng đến gần, chớp mắt đã đến chỗ cách bọn họ hơn mười mét.

Phương Tri Hành nở nụ cười lạnh lùng, cậu giương cung rồi ngắm bừa một hướng, bắn tên vun vút.

Cậu bắn ra bốn mũi tên trong vòng hai giây, không có khoảng nghỉ giữa các lần bắn.

Mũi tên vẽ ra một đường cong khó lường, hoặc từ bên không phía trước, hoặc từ bên hông phía sau, toàn bộ bắn về phía một người trong số đó.

“A!”

Người đó hành động khá nhanh nhẹn, trong lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy hai mũi tên bắn đến, hấn lắc người sang trái rồi lại lắc người sang phải, né được mũi tên trong lúc nguy hiểm.

Sau đó, hấn tiếp tục lao về phía trước.

Nhưng đột nhiên, một mũi tên lạnh lùng bắn đến từ bên hông, hấn bị bắn vào đùi trước, hấn rên rỉ một tiếng rồi té xuống đất, sau đó một mũi tên bắn trúng cổ, hấn ngã thẳng xuống.

Mọi chuyện từ khi người này bị trúng tên đến khi ngã xuống xảy ra rất nhanh.

Hấn là người dẫn đầu xông lên, bốn người phía sau đều nhìn thấy hấn trúng tên ngã xuống đất.

Nhưng mà, chuyện này không khiến bốn người kia dừng lại, mà còn khiến bọn họ chạy nhanh hơn.

Phương Tri Hành liếc nhìn người cầm khiên.

Tiếc rằng cậu không có cung xịn trong tay, không thể thi triển kỹ năng bộc phát [Phá Giáp], nếu không thì cậu có thể bắn một mũi tên xuyên qua tấm khiên giết chết người kia.

Cậu mặt không đổi sắc, lại nhanh chóng bắn ra hai mũi tên, vẫn chỉ nhắm vào một người.

“Đến rồi, cẩn thận!”

Bốn người bên phía địch nhắc nhở lẫn nhau, bọn họ nhìn quỹ đạo của mũi tên không rời mắt.

“Bắn đến chỗ ta rồi!”

Mắt thấy mũi tên bắn đến chỗ mình, người bị nhắm vào lập

tức căng thẳng, lập tức nhảy lên rồi đáp xuống một tảng đá, sau đó hấn dùng hai chân đạp mạnh để lách sang một bên, thành công né được hai mũi tên.

Hắn không nhịn được mà mừng như điên.

Lúc này hắn chẳng qua chỉ cách Phương Tri Hành 3 mét.

Phương Tri Hành cũng vút cung tên xuống rồi lao ra từ sau tảng đá.

“Đến đây, đánh với ta này!”

Người kia cười gằn, siết chặt nắm đấm, cơ bắp hai đầu cánh tay phình lên dữ dội.

Phương Tri Hành tỏ vẻ bình tĩnh, cậu nhanh chóng giơ tay lên, hai tay đồng thời dùng sức thực hiện động tác quạt với biên độ rất nhỏ.

Ngay lập tức, hai tia sáng lạnh lẽo bắn ra.

[Kỹ năng bộc phát - Phóng]

Hai thanh chủ thủ được bao bọc bởi sức mạnh bộc phát phóng ra với tốc độ cực nhanh, đến nơi trong chớp mắt.

Phập phập!

Người kia toàn thân cứng đờ, trên ngực có thêm hai thanh chủ thủ, đâm sâu vào trong da thịt.

Mắt hắn trừng lớn, cơ thể mất kiểm soát ngã xuống bên cạnh tảng đá, máu chảy ồ ạt trước ngực.

Năm người, đã có hai người ngã xuống!

Ba người còn lại cũng lao đến trước mặt Phương Tri Hành.

Cùng lúc đó, mấy tên xạ thủ ở đằng xa cũng ngừng bắn tên, bởi vì bọn họ không thể đảm bảo mình sẽ không vô tình làm đồng đội bị thương.

Tế Cầu nhìn thấy tình hình này, nó hơi do dự rồi truyền âm nói: “Tao còn ba mạng đây, có thể thi triển kỹ năng bộc phát huyết mạch hai lần, có thể giúp mày chặn được hai người.”

Phượng Tri Hành không đáp lời, có người đang nhào về phía cậu.

Chính là người cầm khiên, hắn cầm tấm khiên bên hông, để lộ thân hình vạm vỡ hung hãn, thế mà lại là một trảng hán tóc dài da màu đồng.

“Là người à?”

Chương 91: Chém Đầu (2)

Tráng hán tóc dài nhìn Phương Tri Hành, vẻ ngạc nhiên xuất hiện trên khuôn mặt.

Lúc này gã quan sát kỹ thuật bắn tên của Phương Tri Hành, cho rằng cậu là một xạ thủ lớn tuổi kỹ nghệ cao siêu, nhưng không ngờ rằng cậu chỉ là một chàng trai trẻ tuổi.

Nhìn khuôn mặt, chắc chắn chưa đến 20 tuổi.

Trẻ tuổi như vậy mà đã sở hữu kỹ thuật bắn tên đáng sợ đến thế, là một thiên tài!

“Chết đi!” Tráng hán tóc dài mặt đầy sát khí, giơ cao tấm khiên màu đen rồi lao thẳng về phía trước, tông thẳng vào.

Phương Tri Hành nhìn thấy vậy, trong lòng lại mừng thầm, cậu xông lên không chút do dự.

Giậm chân, xoay người, nhún vai!

[Kỹ năng bộc phát·Thiết Sơn Khảo]

Phương Tri Hành lắc mình, kéo ra một tàn ảnh rồi tông thật mạnh vào tấm khiên màu đen.

Giống như hai con bò tót đâm sầm vào nhau!

Ầm!

Tiếng kim loại va chạm nặng nề vang lên.

“Hả???”

Cơ thể tráng hán tóc dài rung lên, đà lao về phía trước đột ngột ngừng lại, tấm khiên trong tay bị lõm xuống một mảng lớn, đồng thời gã bị đâm bật ngược lại, bay lên cao.

Cơ thể gã bị lộ ra ngoài.

Sau cú va chạm, vai trái của Phương Tri Hành tê rần, cậu không kịp kiểm tra mà cố gắng giữ vững thân hình, tay phải nắm chặt chuôi đao.

[Kỹ năng bộc phát·Bạch Trảm]

Xoẹt!

Phương Tri Hành rút đao ra khỏi vỏ, cậu chém ra một đường kiếm sắc lạnh, tung ra một nhát chém ngang.

Đồng tử tráng hán tóc dài khẽ run, gã nhanh tay lẹ mắt đột lập tức hạ thấp tấm khiên đập xuống đất.

Keng!

Đao chém vào tấm khiên, tạo ra đốm lửa bắn ra tứ phía.

Thân đao rung lên dữ dội, lưỡi đao uốn cong rồi vỡ vụn.

Tấm khiên phát ra tiếng răng rắc rồi cũng nứt gãy từ chính giữa.

Tráng hán tóc dài run sợ hãi biến sắc, gã loạng choạng liên tục lùi lại vài bước.

Phương Tri Hành liếc nhìn liệp đao bị hỏng, mặt không biểu cảm ném nó đi.

Tráng hán tóc dài nhìn chiếc khiên chỉ còn lại một nửa trong tay, lõm xuống cong vẹo, hỏng đến mức không còn hình dáng, gã lạng lẽ vứt xuống đất.

Lúc này, gã chợt nghe thấy tiếng gào thảm thiết, ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt không khỏi trợn tròn.

Chỉ thấy một con ác lang cao nửa người cắn vào cánh tay của một tên đồng bọn, quật hẳn ngã xuống đất rồi hung hăng cắn xé.

Tên đồng bọn bị quật ngã xuống đất, vung nắm đấm đập mạnh vào đầu con ác lang.

Tráng hán tóc dài vô cùng khó hiểu, quay sang nhìn lại, thì ra một tên đồng bọn khác cũng bị một con ác lang cao nửa người nhả vào.

Tên đồng bọn kia đối mặt với hung thú, trong lòng cảm thấy sợ hãi, vẻ mặt kinh hoàng, chạy qua chạy lại, đuổi bắt lẫn nhau.

Chuyện kỳ lạ chính là hình như hai con ác lang này trông giống hệt nhau.

“Ôi trời, con ác lang ở đâu ra vậy?”

Tráng hán tóc dài không thể hiểu nổi, chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, tà môn, khó bề tưởng tượng.

Khuôn mặt Phương Tri Hành đỏ bừng, cậu thở dốc, thi triển kỹ năng bộc phát liên tiếp khiến thể lực của cậu bị tiêu hao nghiêm trọng.

Hơn nữa, cả người cậu đều đang đau nhức.

Có lẽ bả vai trái đã bị tẩm khiên phản chấn khiến khớp xương bị dịch chuyển, thậm chí có thể đã bị gãy rời, vô cùng đau đớn.

Tay phải cầm đao cũng bị phản chấn, gan bàn tay đau muốn chết, ngón tay không ngừng run rẩy.

Cậu đã xác định được thực lực của tráng hán tóc dài, tuyệt đối chính là sức mạnh của Đại Mãng cảnh.

Chắc tu vi của người này là Đại Mãng cảnh sơ kỳ!

Tuy sức mạnh của cậu cũng đạt đến trình độ Đại Mãng cảnh, nhưng trước đó cậu đã nhiều lần thi triển kỹ năng bộc phát, cho nên thể lực của cậu không thể sánh bằng tráng hán tóc dài.

“Thằng nhãi ranh, hôm nay dù thế nào cũng phải giết chết người!”

Tráng hán tóc dài vừa kinh ngạc vừa tức giận, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, cả người giống như phình lớn một vòng, hung hãn lao tới.

“Kỹ năng bộc phát-Hùng Phác Thủ!”

Tráng hán tóc dài di chuyển nhanh như chớp, gã nhảy cao lên, năm ngón tay phải thành móng vuốt, hấn vung bàn tay móng vuốt của mình giống như một con gấu hung dữ, vừa nhanh vừa mạnh.

Phương Tri Hành không ngừng lùi lại, đột nhiên lưng dựa vào tảng đá, không còn đường lui nữa.

Cậu lập tức lộn một vòng tại chỗ.

Xoẹt!

Móng vuốt gấu của tráng hán tóc dài quét qua tảng đá, để lại những vết cào, sức lực còn dư lại quét trúng lưng Phương Tri Hành.

Roẹt!

Y phục sau lưng Phương Tri Hành rách toạc ngay lập tức, ba vết thương xuất hiện trên lưng, da thịt rách ra, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ hơn nửa lưng.

Sức mạnh của móng vuốt gấu cuồng bạo, tạo ra một cơn gió mạnh.

Phượng Tri Hành bị quét bay, cậu xoay người trên không trung hơn nửa vòng rồi ngã xuống tảng đá, đầu đập vào đá.

Cậu vật vã đứng dậy, máu tươi liên tục tuôn trào, chảy dọc theo trán xuống đầy mặt.

Vết rách ở lưng truyền đến từng cơn đau nhói, cơn đau khiến cậu không thể hít thở bình thường.

Khuôn mặt Phượng Tri Hành méo mó dữ tợn, máu tươi chảy đến khóe miệng, cậu liếm một cái, sự điên cuồng tàn bạo tràn ngập trong ánh mắt.

Chương 92: Cấm Khu (1)

Tráng hán tóc dài đánh trúng một đòn, không khỏi tinh thần phần chấn, gã sải bước lớn lao đến rồi lại giơ cao bàn tay móng vuốt.

Nhưng đột nhiên, gã chú ý thấy Phương Tri Hành đưa tay mò về phía ống tên, cậu rút ra một mũi tên rồi ném ra ngoài.

[Kỹ năng bộc phát-Phóng]

Mũi tên cũng có thể dùng làm ám khí?!

Tráng hán tóc dài tim đập thành thích, đôi mắt khế trừng lên, lập tức phản ứng, gã cúi người nghiêng đầu.

Mũi tên sượt qua má gã, chỉ làm trầy xước một chút da.

“A~”

Tráng hán tóc dài bỗng gào lên thảm thiết, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Gã cúi đầu nhìn xuống, một con chó con cắn vào cổ chân phải của gã, ranh năng khá lợi hại, cắn một cái đã giật ra một miếng thịt.

Sau đó chó con co giò bỏ chạy, xông vào giữa những tảng đá lộn xộn.

Tráng hán tóc dài hơi hoang mang, hoàn toàn không để ý chú chó con này xuất hiện từ chỗ nào.

Cơn đau dữ dội ập đến, chân phải của tráng hán tóc dài không

thể chịu đựng nổi, cơ thể không nhận được mà loạng choạng run rẩy.

Gã hoảng sợ trong lòng, cảm thấy có thể gân gót chân mình đã bị cắn đứt rồi.

Đây là một vết thương rất nghiêm trọng, tiền đồ võ đạo của gã có thể sẽ bị hủy hoại từ đây.

Tráng hán tóc dài càng nghĩ càng sợ hãi, vội vàng dịch chuyển cơ thể, gã dựa vào tảng đá rồi nhắc chân phải lên kiểm tra.

Chỗ cổ chân, máu tươi tuôn ra như suối.

Hơn nữa, vết thương nhanh chóng chuyển sang màu đen sẫm rồi lan rộng ra xung quanh.

“Có độc?!”

Tráng hán tóc dài rợn tóc gáy, nôn nóng đến mức toát mồ hôi lạnh.

Thật sự không thể ngờ rằng, bản thân mới sơ suất một chút đã bị một chú chó con đánh lén, phải chịu thiệt lớn như vậy, rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Bỗng nhiên, một tia sáng lạnh lẽo bất ngờ bắn đến.

Tráng hán tóc dài nín thở, gã giơ cánh tay lên rồi dùng Hùng Phác Thủ quét ngang, gạt bay một mũi tên theo bản năng.

Gã ngẩng đầu nhìn lên, sự hoảng sợ lập tức xuất hiện trên mặt.

Chỉ thấy Phương Tri Hành dùng cả hai tay rút từng mũi tên ra khỏi ống tên, ném về phía gã giống như không tốn tiền vậy.

“A chuyện này, người...”

Tráng hán tóc dài vô cùng sốt ruột, gã vung hai tay đỡ đòn, gã muốn di chuyển cơ thể, nhưng chân phải vừa chạm xuống đất thì đau đến mức khiến gã suýt ngã, buộc phải dựa vào tảng đá một lần nữa.

Phương Tri Hành ném mũi tên ra giống như phát điên, còn đặc biệt nhắm chuẩn vào chân phải của tráng hán tóc dài.

Không bao lâu sau, đầu gối phải của tráng hán tóc dài đã trúng một mũi tên.

“Á!” Cuối cùng tráng hán tóc dài cũng không thể kiên trì được nữa, gã ngã quỵ xuống đất.

Phương Tri Hành tiếp tục phóng mũi tên, cậu ném hết toàn bộ mũi tên mình có trong một lần.

Ngẩng đầu nhìn lên, tráng hán tóc dài bất động, hơn chục mũi tên cắm trên người, gã đã biến thành nhím.

Phương Tri Hành mệt đến mức kiệt sức ngã xuống đất, thở như bò, toàn thân chỗ nào cũng đau nhức.

Cậu cắn răng kiên trì, ngoảnh đầu nhìn sang một bên.

Chỉ thấy Tế Cầu và một tên cướp sông khác ngã xuống cùng một chỗ.

Tên cướp sông kia mặt mày bầm tím, miệng sùi bọt mép, ngã xuống đất co giật, tay trái nắm một cục đá dính máu.

Tế Cầu bò bên cạnh hắn, miệng cắn chặt tay của hắn, đầu chó bị đá đập khiến máu chảy đầm đìa.

Cả hai đều không còn sức giãy giụa rồi, cho người khác cảm giác đồng quy vu tận.

Phương Tri Hành quay đầu lại, cậu đi vài bước về phía trước

rồi vòng qua tảng đá, quan sát khu vực phía sau.

Sau đó, cậu nhìn thấy một con Tể Cầu khác đang truy đuổi tên cướp sông cuối cùng.

“Phương Tri Hành, tao sắp ngòm củ tỏi rồi.”

Tể Cầu đột nhiên truyền âm.

Phương Tri Hành liếc nhìn khe đá cách đó không xa, cái đầu của một chú chó con lộ ra, không phải Tể Cầu thì là ai.

“Kỹ năng huyết mạch bộc phát của tao không thể duy trì quá lâu, phân thân kia sẽ nhanh chóng biến mất.” Tể Cầu vội vã nói.

Phương Tri Hành hiểu ra, ánh mắt lóe lên.

Sau đó, cậu cắn chặt răng đứng dậy bước ra ngoài, đi đến phía trước tên cao thủ cướp sông mà cậu bắn chết đầu tiên, túm lấy cánh tay hắn rồi kéo lê về.

Sau đó đến lượt tên cao thủ cướp sông thứ hai mà cậu dùng chủy thủy giết chết.

Người thứ ba là Lâm Tử Quang.

Thứ tư chính là Tể Cầu và tên cao thủ cướp sông bị nó cắn chết.

Cậu kéo từng cỗ thi thể đến phía sau tảng đá rồi xếp chung với thi thể của tráng hán tóc dài.

Tể Cầu nhìn đến mức mặt chó ngơ ngác, hỏi rằng: “Mày làm cái quái gì thế?”

Phương Tri Hành đáp rằng: “Năm cỗ thi thể này đều là võ giả, bốn tên Quán Lực cảnh, một tên Đại Mãng cảnh sơ kỳ, phân thân của mày lại là dị thú.”

Tế Cửu vô cùng khó hiểu: “Rồi sao nữa?”

Phương Tri Hành không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào giao diện hệ thống.

Chốc lát sau, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[4, Thịt dị thú cấp 1: 600 cân hoặc Nhục Đan cấp 1 thượng phẩm: 365 viên (Đã chuẩn bị. Có hoàn thành hay không?).]

Chương 93: Cấm Khu (2)

“Vãi đái, không phải chứ, thế cũng được hả?!”

Tế Cửu kinh ngạc tột độ: “Hack max cấp, không thể phân biệt được võ giả và dị thú à? Đây lại là một bug hệ thống?”

Phượng Tri Hành cười lạnh rồi nói: “Con người luôn tự tách biệt mình khỏi động vật, nhưng trên thực tế, con người cũng là một loại động vật.”

Tế Cửu đột nhiên hiểu ra.

Phượng Tri Hành không do dự nữa, tâm thần khê động: “Hoàn thành.”

Ngay sau đó, năm cỗ thi thể trên mặt đất và một con Tế Cửu, cơ thể bọn họ co lại với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, trở nên khô héo.

Thịt tươi sống nhanh chóng biến thành màu xám thối rửa rồi hóa thành một đồng tro tàn, gió vừa thổi liền bay đi.

[4, Thịt dị thú cấp 1: 600 cân hoặc Nhục Đan cấp 1 thượng phẩm: 365 viên (Đã chuẩn bị. Có hoàn thành hay không?).]

[Đã hoàn thành điều kiện Thiết Sơn công tầng thứ 2 max cấp. Có thăng cấp hay không?]

“Có!”

Lúc này, một dòng chảy nóng hổi trong hư không tuôn trào vào cơ thể Phượng Tri Hành.

Cậu ngồi xếp bằng, tự nhiên nhắm mắt lại, toàn thân ấm áp, cả người lập tức tiến vào trạng thái vô cùng huyền ảo, như mơ như tỉnh.

Cậu mơ thấy mình kiên trì luyện tập Thiết Sơn công tăng thứ 2, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, sự thấu hiểu đối với công pháp càng ngày càng sâu sắc.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, tu vi của cậu không ngừng tăng lên, từ Đạo Mãng cảnh sơ kỳ, trưởng thành đến trung kỳ, hậu kỳ, cuối cùng đạt đến viên mãn.

Phương Tri Hành chậm rãi mở mắt ra.

Rắc rắc rắc~

Những âm thanh kỳ lạ giống như tiếng rang đậu không ngừng vang lên trong cơ thể cậu.

Xương cốt của cậu trở nên thô thô, phát triển mạnh mẽ, mật độ xương tăng vọt.

Cơ bắp của cậu phồng lên cuộn cuộn, mật độ cơ bắp tăng lên rất nhiều, các đường nét cơ bắp rắn rỏi mượt mà giống như được đẽo gọt bằng dao rìu.

Chiều cao của cậu tăng vọt thêm hai cái đầu, đạt đến 1m78.

Vai cậu trở nên rộng rãi, ngực trở nên rắn chắc, thân hình trở nên cường tráng khỏe đẹp.

“Phù~”

Phương Tri Hành thở một hơi thật dài, cậu đứng dậy cầm cung tên lên.

Kéo cung, bắn tên!

Vút!

Mũi tên vẽ một đường cong kỳ lạ, bắn chính xác trúng vai tên cao thủ cướp sông cuối cùng.

Phập!

Tên đó gào lên thảm thiết rồi ngã xuống, rơi xuống một tảng đá, chậm rãi trượt xuống.

Gần như cùng lúc đó, Tế Cửu đã kiên trì đến cực hạn, thân thể tự nhiên tan rã biến mất.

Vút!

Phương Tri Hành mặt không biểu cảm, bắt lấy rồi bắn ra mũi tên thứ hai ra trúng vào đùi của người kia khiến hắn ngã quỵ xuống đất.

Không giết hắn, nhất định phải giữ 1 tên còn sống.

“Cứu ta, mau đến cứu ta!”

Người kia trúng hai mũi tên, máu tươi chảy ròng, kêu cứu về nơi xa.

Phương Tri Hành hơi nheo mắt lại, quan sát rừng cây bên kia một lát, không thấy ai thò đầu ra, cũng không có một chút động tĩnh nào.

Cậu suy nghĩ một lát, quay mặt và nhìn lên giao diện hệ thống.

[Thiết Sơn công tăng thứ 2 viên mãn].

[Kỹ năng bộc phát: Thiết Sơn Khảo (Lv2)].

[Kỹ năng bộc phát: Đại Bức Đấu (Lv2)].

[Kỹ năng bộc phát: Thảo Thượng Phi (bay trên ngọn cỏ) (Lv2)].

“Tốt, đã có được ba kỹ năng bộc phá!” Phương Tri Hành mắt sáng rực.

“Thiết Sơn Khảo” là được thăng cấp lên, còn hai kỹ năng bộc phát kia thì mới được thức tỉnh.

Dưới điều kiện bình thường, võ giả sẽ tu luyện một tầng nào đó của một môn công pháp đến cảnh giới viên mãn, có thể sẽ chỉ thức tỉnh một kỹ năng bộc phát.

Lần này, Phương Tri Hành lại thức tỉnh ra hai kỹ năng bộc phát.

Hơn nữa, dựa theo ghi chép của Thiết Sơn công tăng thứ 2, hai kỹ năng bộc phát này không tầm thường chút nào, coi như có chút danh tiếng.

Kỹ năng bộc phát “Đại Bức Đấu” thật ra là một loại công kích bằng chuồng pháp cực kỳ lợi hại, biến hóa khó lường, cực hiệu quả khi gây ra sát thương trong cận chiến.

Sở dĩ kỹ năng bộc phát gọi là “Đại Bức Đấu” là bởi môn công kích bằng chuồng pháp này vô cùng đặc biệt, đánh người chuyên đánh vào mặt, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Chính vì nguyên nhân này nên nó còn có một tên gọi khác là “Quỷ Thủ”.

Thử nghĩ mà xem, nếu như người có thể dễ dàng đánh vào mặt ai đó, có phải bạn cũng có thể đánh vào bất cứ vị trí nào trên người họ không?

Kỹ năng bộc phát “Thảo Thượng Phi” là một môn kỹ pháp khinh thân (kỹ xảo khiến cơ thể nhẹ nhàng).

Đúng như tên gọi, khi người thi triển nó thì người có thể dẫm trên lá cây để đi nhanh, người nhẹ như gió.

Đương nhiên, nếu người có thể “Thảo Thượng Phi” thì cũng có thể “lướt trên mặt nước”.

“Thật thú vị.”

Phượng Tri Hành bỗng cảm thấy vô cùng vui vẻ, quay đầu nhìn về phía Tế Cầu.

Lúc này, hai mắt cún của Tế Cầu phát sáng, lè lưỡi cười khi nhìn giao diện hệ thống của mình.

[Giống loài: Chó].

[Thiên phú: Cầu Cơ Bán (chó ràng buộc)].

[Huyết mạch: Liệp Lang (cấp 2)].

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Nanh Sói Kịch Độc (mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một sinh mạng)].

[Số mạng còn lại: 5].

Chương 94: Mưu Định (1)

Phương Tri Hành cau mày, truyền âm: “Giỏi phết, độ tinh khiết huyết mạch của mày thăng lên cấp 2 rồi, còn được 5 mạng.”

Tế Cầu phấn chấn: “Hahaha, đạt được cấp 2 huyết mạch rồi, có nghĩa là tương lai tao có thể phát triển thành huyết mạch dị thú cấp 2.”

“Ừm!”

Phương Tri Hành gật đầu, cậu luôn mong Tế Cầu mau lớn lên, Tế Cầu hiện tại quá nhỏ, gây sát thương cho kẻ địch toàn dựa vào Nanh Độc của nó.

Cậu ngồi xổm xuống, dọn dẹp những vật linh tinh do nhóm tráng hán tóc dài để lại.

Bản đồ của Lâm Tử Quang, hai chủ thủ của gã và một số đồ vật tiền tài khác.

Trên thân nhóm người của gã tráng hán tóc dài không có mang theo thứ gì để chứng minh thân phận, thậm chí tiền tài đều rất ít.

Có điều, Phương Tri Hành cũng tìm được 1 bức bản đồ trên người gã tráng hán tóc dài.

Đơn giản so sánh một chút, hai bức bản đồ này không biệt lắm.

“Đi, chúng ta qua lục soát tên kia thử.”

Phương Tri Hành nhanh chóng thu thập rồi ôm lấy Tế Cầu, nhón chân, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên và đáp xuống 1 tảng đá,

rồi kiễng chân lên, phi thân bay ra ngoài, một bước nhảy là có thể vượt qua xa 7-8 mét, không hề khó khăn.

“Vãi, ngẫu quá~! Đây chính là tuyệt thế khinh công trong thế giới võ hiệp ư.”

Tế Cầu tấm tắc lấy làm lạ, ngưỡng mộ chết đi được.

Động tác của Phương Tri Hành nhanh nhẹn, đáp xuống trước mặt người kia.

Hắn đã dừng kêu cứu từ lâu, sắc mặt trắng bệch do mất máu, biểu cảm trên gương mặt tràn ngập sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Kêu la cả buổi mà không ai tới cứu hắn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, các đồng bạn của hắn đã bỏ chạy hết rồi.

Hắn bị vứt bỏ tại nơi này, chờ chết.

Phương Tri Hành tóm hắn lên, ném lên trên một tảng đá.

“Người là ai?”

Phương Tri Hành đánh giá người kia, hắn là một thanh niên có khuôn mặt vuông, khoảng 24-25 tuổi, ngay khóe miệng có 1 nốt ruồi.

Thanh niên liếc nhìn Phương Tri Hành, hừ lạnh lòng, vẻ mặt quật cường, thà chết chứ không chịu khuất phục, thấy chết không sờn.

Thấy vậy, Phương Tri Hành đưa tay nắm lấy mũi tên trên đùi hắn lắc lư mấy cái.

“A á á~”

Thanh niên kêu thảm thiết, đau đến chết đi sống lại, nhe răng trợn mắt.

Phượng Tri Hành bình tĩnh nhìn hắn, thản nhiên nói: “Người không nói thì ta cứ hành hạ người.”

“Đừng, đừng mà!” Thanh niên thở hổn hển, mặt lộ vẻ sợ hãi, đột nhiên nói: “Ta tên là Nhạc Thành, thành viên nghĩa quân.”

“Nghĩa quân? Quân khởi nghĩa!”

Phượng Tri Hành nhú mày, được lắm, té ra thân phận thật sự của băng cướp sông này là những người dũng cảm cầm vũ khí nổi dậy làm chuyện lớn.

Thật ra, cướp sông là quân khởi nghĩa do các nạn dân hợp thành!

Thanh niên gật đầu nói: “Đúng vậy, thủ lĩnh của bọn ta là Bồ Châu ‘Vương Thiên Bồ’, cũng chính là ‘đại tướng quân - Thiên Bồ Bình Quân kiêm danh hào đô thống - Hải Nội Chư Hạo’ danh tiếng lẫy lừng!”

Phượng Tri Hành giật mình, kinh ngạc hỏi: “Nghĩa quân đã phát triển từ Bồ Châu đến Đàm Châu rồi ư?”

“Hừ hừ, đâu chỉ Bồ Châu và Đàm Châu thôi!”

Thanh niên nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ: “Đại tướng quân Vương Thiên Bồ chỉ cần hiệu lệnh là anh hùng hào kiệt, binh sĩ hiệp nghĩa ở các châu đều tích cực hưởng ứng. Họ tập hợp các nạn dân thành lập dân quân, cướp lương thực, chia ruộng đất, chống lại môn phiệt thế gia, phá hủy triều đình mục nát.

Ở Đàm Châu bọn ta, nghĩa quân mọc lên như nấm, bọn ta cùng chung chí hướng, vì muốn diệt trừ tứ đại môn phiệt, đại nghĩa quên mình, chết cũng không từ!

Huynh đệ, chỉ cần người nguyện ý đeo chiếc khăn màu cam này lên đầu thì người chính là huynh đệ ruột thịt của bọn ta.”

Phương Tri Hành khước miêng giật giật.

Tế Cầu thụt lưỡi lại, nghiêng đầu nhìn thanh niên, truyên âm: “Đệt, tên nhóc này nhiệt huyết ghê nhể!”

Phương Tri Hành trầm ngâm, hỏi: “Tại sao các người lại xuất hiện ở nơi này, tại sao lại đánh lén ta?”

Thanh niên trả lời: “Bọn ta tới đây chấp hành nhiệm vụ ám sát. Đầu lĩnh nhận được tin tức, huyện lệnh La Bồi Vân sẽ đến ‘chùa Tùng Lâm’ thắp hương cầu phúc trong vài ngày tới. Chúng ta định nhân cơ hội này tập kích ‘chùa Tùng Lâm’, ám sát huyện lệnh Bồi Vân, tiếp đó là công chiếm huyện thành.”

Phương Tri Hành hỏi tiếp: “Đầu lĩnh là kẻ nào?”

Thanh niên vội nói: “Chính là vị cầm đầu khiên kia, ngài ấy tên Quách Định Sơn.”

Phương Tri Hành lại hỏi: “Chùa Tùng Tâm ở đâu?”

Thanh niên nhìn thoáng qua phía rừng cây rồi trả lời: “Ở hướng kia, cách nơi này khoảng 6-7 dặm. Bọn ta vốn đang trốn ở nơi này ẩn núp chờ thời nhưng các người bất thành linh xuất hiện, đầu lĩnh lo lắng bọn ta bị bại lộ nên đã hạ lệnh giết các người.”

Phương Tri Hành móc bản đồ của Lâm Tử Quang ra, nhìn kỹ.

Rất nhanh, cậu tìm được vị trí của “chùa Tùng Lâm”.

Ngôi chùa này xây trên núi Tùng Lâm.

Núi Tùng Lâm nằm ngay phía đông sông Thanh Thủy, khoảng cách không đến 10 dặm.

Hơn nữa, nếu người đi bộ từ núi Tùng Lâm về phía nam thì cũng có thể đến huyện thành Khánh Lâm.

“Tức là việc ta gặp các người, các người gặp ta, đơn thuần chỉ là ngoài ý muốn!”

Chương 95: Mưu Định (2)

Phương Tri Hành im lặng nhìn trời, tâm tình hiện tại giống như ngửi mùi sầu riêng vậy, vô cùng chán ngấy.

Cậu hạ giọng hỏi: “Hừ, chỉ dựa vào năm võ giả và hai mươi xạ thủ, các người lại muốn ám sát huyện lệnh, có phải là quá khinh suất?”

Mặt thanh niên đỏ bừng, thẹn quá hóa giận: “Xả thân vì nghĩa lớn, không quản ngại khó khăn.”

Phương Tri Hành gật gật đầu, móc chủy thủ ra, một vết máu nóng xuất hiện trên cổ thanh niên.

Lau đi vết máu dính trên chủy thủ xong, Phương Tri Hành đứng dậy, quan sát xung quanh, suy nghĩ điều gì đó.

Thấy vậy, Tế Cửu không khỏi hỏi: “Mày nghĩ gì đấy, không đi à?”

Phương Tri Hành trầm tĩnh nói: “Mày nói xem, nếu tao đem mấy cái xác này về huyện thành báo quan thì sẽ như thế nào?”

“Cái gì, mày muốn báo quan?”

Tế Cửu nhất thời giật nảy, hỏi lại: “Một mình mày sao có thể hết từng ấy cái xác, rồi phải đi hơn hai mươi dặm đường để báo quan?”

Phương Tri Hành trả lời: “Chặt đầu của bọn họ đưa đến chùa Tùng Lâm trước, sau đó thông qua chùa Tùng Lâm bẩm báo huyện lệnh La Bồi Vân.”

Tế Cửu ngấm nghĩ, gật đầu nói: “Nếu làm như thế thì cũng khả thi, nhưng tao muốn biết rốt cuộc mục đích của mày là gì?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Nếu thuận lợi thì tao sẽ có cơ hội tiếp xúc với La Bồi Vân, dựa vào công trạng tố cáo phản tặc sẽ có thể nhận được một vài phần thưởng, ví dụ như đạt được công pháp phía sau của &LTThi;ết Sơn công>.”

Tế Cửu bình tĩnh: “Được lắm thằng này, mày vừa mới tấn thăng đến Đại Mãng cảnh viên mãn, giờ đã nghĩ đến chuyện thăng cấp lên cảnh giới tiếp theo rồi.”

Phương Tri Hành thở dài: “Công pháp đều bị môn phiệt thế gia lũng đoạn rồi, ngoài việc gia nhập vào thế lực môn phiệt, tao đâu còn con đường nào khác để đi?”

Tế Cửu nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng, phân tích: “Làm như vậy thì cũng được. Với thực lực bây giờ của mày, chưa biết chừng La Bồi Vân sẽ rất coi trọng mày, còn phong một chức quan nhỏ cho mày nữa.”

Phương Tri Hành lại lộ vẻ do dự.

Tế Cửu kinh ngạc nói: “Sao thế, mày còn lo lắng gì à?”

Phương Tri Hành thở dài: “Tao giết người của nghĩa quân, phá hoại kế hoạch ám sát của bọn họ, một khi việc này truyền ra, chắc chắn nghĩa quân sẽ hận tao thấu xương, chưa biết chừng bọn họ sẽ nhắm vào tao, thì phải dồn tao vào chỗ chết.”

Tế Cửu hơi hồi hộp trong lòng, gấp gấp nói: “Chắc chắn rồi, mày với nghĩa quân sẽ ở thế không đội trời chung, huyết hải thâm thù, người ta không tìm mày báo thù thì tìm ai hả?”

Phương Tri hành chần chừ không quyết, nổi lòng lộn tung phèo.

Tế Cửu ngẫm nghĩ rồi đưa ra đề nghị: “Hay thôi bỏ đi, chúng ta cứ thế rời khỏi đây, kết thúc mọi chuyện, dù sao cũng không ai biết những nghĩa quân này là do chúng ta giết.”

Nó trịnh trọng bổ sung thêm: “Làm ời mà không thể quá tham lam, thấy béo bỏ thì lấy.”

Phượng Tri Hành chìm vào suy nghĩ, cân nhắc giữa lợi và hại.

Trong vô thức, gió núi đã xua đi tia nắng hoàng hôn cuối cùng, màn đêm buông xuống, ánh trăng trong vắt soi lên vách núi cheo leo.

“Ừm, đi thôi.”

Phượng Tri Hành khẽ thở dài, dường như đã tính toán sẵn trong đầu.

Tế Cửu mừng rỡ, hỏi: “Đi đâu vậy?”

Phượng Tri Hành quay sang rừng cây, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Đi chùa Tùng Lâm, vì tương lai liệu một phen.”

Tế Cửu dừng hít thở: “Mày nghĩ thông rồi chứ, chỉ cần mày đi bước này, tương đương với việc đắc tội với tất cả nghĩa sĩ hào hiệp trên giang hồ, bọn họ chắc chắn sẽ hận mày thấu xương, bị người người tru diệt.”

Phượng Tri Hành nhếch miệng, cười lạnh lùng: “Sợ bóng sợ gió thì không làm nên chuyện. Mỗi người đều đưa ra lựa chọn cho riêng mình, trên thực tế lại là không được chọn.”

Tế Cửu không khỏi im lặng.

Dù nó không biết nhiều về thiên hạ Đại Chu nhưng không thể không thừa nhận từ những thông tin đang nắm giữ thì Phượng Hằng nói đúng.

Giấc mơ thì luôn đẹp dễ, làm cho người ta cảm thấy mình có rất nhiều sự lựa chọn, nhưng hiện thực lại nói cho chúng ta biết rằng: Chỉ có trẻ con mới nằm mơ.

Phương Tri Hành vung chủy thủ chém đứt từng cái đầu, buộc tóc bọn họ lại với nhau, nhấc lên.

Xạ thủ có 14 người, võ giả có 1 người, tổng cộng là 15 cái đầu.

Phương Tri Hành hít một hơi thật sâu, thi triển Thảo Thương Phi, cả người vụt qua tiến vào rừng cây đen nhạt.

Dưới ánh trăng quỳnh rũ, rừng cây rậm rạp, khắp nơi có thể thấy được những cây tùng cao ngất, xanh um tươi tốt, cành lá xum xuê.

Xung quanh yên lặng như tờ.

Tế Cửu lắng nghe một lát, truyền âm: “Tao không nghe thấy bất cứ động tĩnh khác thường nào, không có cả tiếng người thở dốc.”

Phương Tri Hành gạt đầu, đám cướp sông còn lại có lẽ thấy tình thế không ổn nên bỏ trốn mất dạng rồi.

Một người một chó vào trong rừng, đi về phía đông.

Đi được khoảng 7-8 dặm, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng.

Phương Tri Hành nhích lại gần, hơi nheo lại.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một mảnh đất trống thoáng đãng, một khoảng sân có tường cao nhô lên khỏi mặt đất, cổng hướng về phía Nam.

Chương 96: Săn Bắn (1)

Từ cổng đi ra có con đường rải đá xanh trên mặt đất, độ rộng đủ cho một chiếc xe ngựa đi qua thuận lợi.

Con đường này cực kỳ dài, dẫn đến nơi rất xa, không thấy điểm cuối, có vẻ đây là con đường công vụ được xây dựng riêng.

Dời tầm mắt nhìn lại trước cổng chính có thể thấy 2 con sư tử đá cao lớn ở 2 bên, chạm trổ vô cùng tinh xảo, giống như thật, uy phong凛冽.

Cánh cổng có màu đỏ đồng, trông rất đồ sộ, cao 3 thước, rộng 4 mét.

Ngẩng đầu là có thể nhìn thấy tấm biển treo trên cánh cổng, viết to rõ ba chữ “chùa Tùng Lâm” với lớp sơn son thếp vàng, nét chữ hùng hồn.

Trời đã tối, cánh cổng khép kín.

Xa xa nhìn lại có thể thấy nhiều lầu các đứng san sát trong sân, kiến trúc cao nhất là một tòa cao lầu 6 tầng, ánh sáng hắt ra từ trên cửa sổ tòa lầu.

Phương Tri Hành đi lên trước, bộp bộp gõ cửa.

Sau một lúc lâu, người ra mở cửa là một hòa thượng trung niên, đầu sáng bóng, eo thô mập tròn, nét mặt dữ tợn, thoạt nhìn có vẻ đáng ghét, không giống người lương thiện chút nào.

“Thí chủ là ai?”

Hòa thượng mập hơi nheo mắt, nhìn vào khuôn mặt Phương

Tri Hành.

Phương Tri Hành trả lời: “Ta là người của Thiết Sơn môn, có chuyện quan trọng muốn thông báo cho chủ trì của sư thầy, làm phiền sư thầy vào báo dùm.”

“Thiết Sơn môn?”

Hòa thượng mập hơi sửng sốt, cau mày, ánh mắt tập trung lên tay Phương Tri Hành, lập tức kinh hãi.

“Thí chủ, thí chủ đang cầm gì trong tay vậy?” Hòa thượng mập la thất thanh, lùi về sau, vẻ mặt chấn động và kinh hãi.

Phương Tri Hành nhắc chuỗi đầu người lên, cười diêm đạm: “Đây là đầu của nhóm cướp sông.”

Hòa thượng mập hít một hơi lạnh, không dám đắc tội với Phương Tri Hành, dừng thẳng tay phải lên trước ngực, cúi đầu khom lưng cười nói: “Xin thí chủ đợi một lát, tiểu tăng lập tức đi bẩm báo trụ trì.”

Dứt lời, hắn xoay người chạy một mạch như thể lòng bàn chân được bôi dầu vậy.

Phương Tri Hành đứng trước cổng chờ.

Không bao lâu sau, cánh cổng cột kẹt từ từ mở ra.

Một lão hòa thượng râu bạc phơ và bốn hòa thượng trẻ có thân hình cao lớn từ trong cổng bước ra.

“A Di Đà Phật!”

Lão hòa thượng dừng thẳng một bàn tay lên, vừa dò xét Phương Tri Hành vừa lên tiếng: “Lão nạp ‘Vân Trần’ là trụ trì của chùa Tùng Lâm, xin hỏi tôn tính đại danh của thí chủ?”

Phương Tri Hành chấp tay, đáp: “Tại hạ Phương Tri Hành, từng theo Thiết Chưởng - Trình Thiên Ân luyện võ công được một khoảng thời gian, văn bối bá kiến Vân Trần đại sư.”

Vân Trần gật đầu, vội nói: “Thiết Chưởng - Trình Thiên Ân là người hiệp nghĩa, đảm nhiệm hương chủ trong Thiết Sơn môn, lão nạp có nghe qua về hẳn. Phương thí chủ đến vào đêm hôm thế này, không biết có ý gì?”

Phương Tri Hành vội nói: “Việc này trọng đại, có thể tìm chỗ nào yên tĩnh nói chuyện được không?”

Vân Trần suy nghĩ một lát, đưa tay ra làm tư thế mời và nói: “Mời vào.”

Phương Tri Hành sải bước, xách đầu tiến vào nơi Phật môn thanh tịnh.

Không bao lâu, tại một gian trong thiện phòng, cậu ngồi xuống nhấp một ngụm sơn trà, chậm rãi lên tiếng: “Ta đến từ thượng du thị trấn Tiểu Thanh Hà, lúc đầu ta đi bằng thuyền lớn hộ tống lý chính La Khắc Hoàn tiến về huyện thành Khánh Lâm, không ngờ giữa đường gặp phải thủy quái tập kích, thuyền lớn bị chìm, ta rơi xuống nước rồi bơi đến bờ, sau đó men theo bờ sông đi thẳng về phía Nam.”

Đang nói chuyện, cậu lấy ra một tấm bản đồ, chỉ vào một địa điểm và nói: “Khi đến đây, ta đột nhiên bị một nhóm cướp sông tập kích...”

“Cứ như vậy, ta thẩm vấn tên cướp sông kia thì biết được mục đích của bọn họ là tập kích chùa Tùng Lâm, ám sát huyện lệnh La Bồi Vân đại nhân!”

Theo những gì Phương Tri Hành vừa kể, Vân Trần đại sư dần thay đổi sắc mặt, mười phần chấn động và kinh ngạc.

“Sao, cướp sông lại muốn, lại muốn...”

Ông thở gấp gáp, đứng dậy gọi một hòa thượng trẻ và phân phó: “Mau, mau đi huyện thành, bẩm báo việc này với La huyện lệnh!”

Không bao lâu, Vân Trần dẫn dò tăng nhân đưa thức ăn chay và nước để tắm rửa tới.

“Cảm ơn đại sư.” Phương Tri Hành vừa lòng cười.

Vân Trần xua tay nói: “Phương thí chủ, phải là lão nạp cảm ơn người. Thật không dám giấu giếm, quả thật La huyện lệnh dự định ngày mai hoặc ngày mốt đến bản tự thắp nhang cầu nguyện.

Haiz, nếu không được người cung cấp thông tin, lỡ như La huyện lệnh xảy ra chuyện không hay ở bản tự, e rằng hậu quả không thể tưởng tượng.”

Về mặt Vân Trần hồi hộp, giận dữ nói: “Ôi, ví dụ La huyện lệnh chết trong chùa Tùng Lâm, La gia nổi giận bùng bùng, e rằng tất cả tăng nhân của bản tự đều phải chôn cùng La huyện lệnh.”

Phương Tri Hành nghe ra được, khi Vân Trần nhắc tới La gia, từ đáy lòng ông phát ra nỗi kính sợ nhiều hơn là sợ hãi.

Không bao lâu, Vân Trần đứng dậy rời đi.

Phương Tri Hành nhìn thức ăn chay, không hề động đũa.

Tế Cẩu ngửi một cách cẩn thận, truyền âm nói: “Không có mùi gì lạ, có lẽ không có độc.”

Chương 97: Săn Bắn (2)

Phương Tri Hành phân ra một bát cơm, đưa cho Tế Cầu, nói: “Mày ăn trước.”

Tế Cầu cạ lời nói: “Má nó chứ, mày lại lấy tao thử độc!”

Phương Tri Hành trợn mắt xem thường nói: “Đệt mợ mày có năm cái mạng, mày không thử độc thì ai thử, chẳng lẽ để tao thử độc cho mày?”

“Rồi rồi rồi, tao ăn trước.” Tế Cầu đã sớm đói bụng, không khách sáo nữa, ngoàm ngoàm ăn sạch thức ăn chay cơm chay.

Phương Tri Hành quan sát một hồi, xác nhận Tế Cầu không có chuyện gì, lúc này mới động đũa ăn cơm.

Sau đó cậu đi tắm rửa, tẩy sạch máu và mùi cơ thể, cả người nhất thời tinh thần khoan khoái.

“Tế Cầu, nửa đêm đầu tao đi ngủ, mày trực đêm.”

Phương Tri Hành nằm lên trên giường.

Tế Cầu kinh ngạc nói: “Có cần phải cẩn thận vậy không? Tốt xấu gì nơi này cũng là chùa, sẽ không ai hại chúng ta đâu.”

Phương Tri Hành trịnh trọng nói: “Cẩn thận đi thuyền vạn năm. Mày nghĩ thử đi, làm sao nghĩa quân biết La Bồi Vân muốn tới chùa Tùng Lâm thắp hương cầu nguyện, rõ ràng là có người mật báo cho nghĩa quân!”

Hồ hấp của Tế Cầu ngưng trệ, khiếp sợ nói: “Có gian tế?”

Phương Tri Hành hừ lạnh nói: “Gian tế không phải ẩn núp bên cạnh La Bồi Vân, chính là ẩn núp trong chùa Tùng Lâm, tóm lại chúng ta phải luôn cẩn thận, không thể phớt lờ.”

Tế Cầu hiểu được, nhìn Phương Tri Hành thật sâu, cụp hai lỗ tai xuống.

So về đầu óc, vẫn là Phương Tri Hành suy nghĩ nhanh hơn, rất nhiều chuyện cậu có thể nghĩ tới, giống như mọc thêm tám trăm tâm tư.

Nó lại không được, nó chưa bao giờ suy nghĩ quá sâu cho nên luôn nhận ra một cách muộn màng.

Điều này khiến Tế Cầu hơi không phục, lại hơi buồn bực.

...

Nha môn huyện thành Khánh Lâm!

Đêm đã khuya, huyện lệnh đại nhân La Bồi Vân đang ngủ say, đột nhiên bị quản gia Ôn Dục Văn gọi dậy.

“Chuyện gì?”

La Bồi Vân ngáp dài, tâm trạng hơi khó chịu, không ai thích lúc bản thân ngủ say thì đột nhiên bị đánh thức.

Ôn Dục Văn liền nói: “Lão gia, bên ngoài có một hòa thượng chùa Tùng Lâm đến, nói là phụng mệnh của trụ trì, có việc gấp phải bẩm báo đại nhân.”

La Bồi Vân chớp mắt, sắc mặt buồn vui thất thường, khẽ gật đầu nói: “Truyền.”

Không bao lâu, một hòa thượng trẻ tuổi nhanh chóng đi vào, dựng thẳng một lòng bàn tay lên hành lễ nói: “Tiểu tăng Giới Không, bái kiến huyện lệnh đại nhân.”

“Thì ra là người à.”

La Bồi Vân gật đầu, ông ta quen Giới Không, xe râu cười nói: “Người có việc gì gấp, sao cứ phải đến vào nửa đêm?”

Giới Không nghiêm túc, đọc nhấn rõ từng chữ rõ ràng, mạch lạc nói ra toàn bộ chân tướng sự việc, chủ yếu là thuật lại lời nói của Phương Tri Hành.

“Cái gì, cướp sông muốn ám sát bản quan ở chùa Tùng Lâm?!”

La Bồi Vân nháy mắt nổi giận, chòm râu cũng bay lên, giận dữ đập bàn nói: “Đám cướp này thật lớn gan!”

“Đại nhân bớt giận, đừng tức giận tổn thương bản thân.”

Ôn Dục Văn bình thản ung dung, xoay qua Giới Không hỏi: “Đã xác minh thân phận của người cung cấp thông tin chưa? Lời hắn nói có thể tin không?”

Giới Không hơi im lặng, cẩn thận đáp: “Người đấy tên là Phương Tri Hành, tự xưng là tùy tùng của lý chính La Khắc Hoàn, còn đi theo Thiết Chưởng - Trình Thiên Ân học võ, hơn nữa hắn xách theo mười lăm cái đầu người máu chảy đầm đìa, chỉ ra trong đó một gã cướp sông tên là Nhạc Thành, thủ lĩnh là Quách Định Sơn.”

“Quách Định Sơn?”

Ôn Dục Văn biến sắc, nhíu mày nói: “Ừm, người này trong danh sách truy nã, hắn ở trấn Vân Thủy sát hại cả nhà Trương viên ngoại, hơn nữa mở kho lấy lương thực, dẫn đến nạn dân bạo động, sau đó thì biến mất không còn tung tích.”

La Bồi Vân hừ lạnh nói: “Quận trưởng đại nhân đã điều tra rõ thân phận của băng cướp trên sông từ lâu, chính là một đám người thích ngồi lên đôi mách trên giang hồ.

Bọn họ ai nấy đều tự cho mình là nghĩa sĩ hào hiệp, cả gan làm loạn, rắp tâm hại người, vậy mà lại hưởng ứng lời kêu gọi của phản tặc Vương Thiên Bổ, làm chuyện tạo phản mưu nghịch. Quách Định Sơn này chính là một trong số đó.

Hừ hừ, đám chó đẻ này lại ý đồ ám sát quan viên triều đình, bản quan nhất định phải băm vằm bọn họ, giết chín tộc bọn họ!”

Ôn Dục Văn liền nói: “Đám cướp trên sông đó thừa dịp Tào bang nội loạn, làm loạn mười tám đường thủy, đốt giết đánh cướp, tạo ra hỗn loạn, khoe hung uy nhất thời, vì thế lá gan ngày càng lớn, ai nấy cũng tự cho rằng bản thân có thể làm được việc.”

Nói đến đây, Ôn Dục Văn lại bổ sung nói: “Ngoài ra, hôm nay muộn một chút, bọn ta nhận được tin tức, một con thuyền buôn của Thiết Sơn môn lọt vào thủy quái tập kích, lý chính La Khắc Hoành và con trai của hắn La Hướng Bằng rơi xuống nước mất tích, sống chết chưa biết.”

La Khắc Hoành là cháu của La Bồi Vân, giữa chú cháu trong đó có chút tình cảm.

Giới Không liền nói: “Đúng đúng, Phương Tri Hành nói bản thân hắn cũng ở trên con thuyền kia, sau khi rơi xuống nước thì bò lên bờ, lúc đi trong đồng hoang thì ngẫu nhiên gặp phải thích khách.”

Chương 98: Nghiền Ép (1)

La Bồi Vân vượt chòm râu, nói: “Thuyền buôn gặp phải thủy quái tập kích là một tình huống đột ngột, hơn nữa còn xảy ra vào lúc chiều tối, tin tức chưa truyền ra, người ngoài không thể biết được. Như vậy xem ra, lý do thoái thác của Phương Tri Hành không có sơ hở gì.”

Ôn Dục Văn nói: “Đại nhân, ta sẽ thông báo cho đường chủ Thiết Sơn môn - Lư An Phủ hỗ trợ điều tra.”

La Bồi Vân lại nói: “Kêu ‘Đinh Chí Cương’ suốt đêm đến chùa Tùng Lâm điều tra. Ngoài ra, người chuẩn bị một chút, sáng mai ta phải đến chùa Tùng Lâm thắp hương cầu nguyện.”

Ôn Dục Văn lắp bắp kinh hãi nói: “Lão gia, có phải việc này...”

La Bồi Vân xua tay nói: “Bản quan tuyệt đối không thể yếu thế với đám cướp sông, hồ, hừ hừ, ta thích đánh kẻ người khác không ưa ta nhưng không xử được ta.”

Ôn Dục Văn ngẫm hiểu, liền nói: “Lão gia yên tâm, ta sẽ sắp xếp thỏa đáng.”

...

Bình minh đã lên, bên ngoài một mảnh tối đen.

Đột nhiên, có người gõ cửa hô: “Phương thí chủ, mau tỉnh dậy đi.”

Phương Tri Hành không ngủ, chợt đá Tế Cầu đang ngủ khò khò một cước, mở miêng nói: “Ta tỉnh rồi, mời vào.”

Cửa vang lên tiếng ken két.

Vân Trần đại sư và hai nam tử xa lạ khác xuất hiện ở ngoài cửa.

Hai người kia tuổi tác xem xem nhau, có lẽ đều là bốn mươi tuổi.

Thân hình bọn họ cao lớn hùng tráng, cao hơn một mét tám năm, người còn lại càng cao hơn, hơn một mét chín.

Vân Trần đại sư ở trước mặt hai người bọn họ giống như là một chú lùn.

Ông cười giới thiệu: “Phượng thí chủ, vị này chính là tổng bộ đầu nha huyện - Đinh Chí Cường, vị bên cạnh chính là đường chủ Đúc Bình đường, Thiết Sơn môn - Lư An Phủ.”

Đinh Chí Cường nuôi râu hình chữ bát, hai mắt xếch dài, cho người ta cảm giác một con buôn.

Lư An Phủ thì để râu dê, khuôn mặt trắng nõn, đứng khoanh tay, rất có uy thế.

Về mặt Phượng Tri Hành nghiêm túc, chấp tay hành lễ nói: “Vãn bối Phượng Tri Hành bái kiến hai vị đại nhân.”

Đinh Chí Cường và Lư An Phủ đều đánh giá Phượng Tri Hành, quan sát hô hấp của cậu, tư thế đứng của cậu, đường nét cơ thịt của cậu.

Hai người nhìn một lát, kim lòng không đậu nhìn nhau.

Sau đó, hai người bọn họ im lặng không lên tiếng, cùng Vân Trần đại sư vào nhà ngồi xuống.

Đinh Chí Cường mở miệng nói trước: “Phượng Tri Hành, ta phụng mệnh của huyện lệnh đại nhân đến điều tra chuyện cướp

sông ám sát, cũng muốn hỏi người mấy vấn đề, hy vọng người có thể trả lời chi tiết.”

Phương Tri Hành liền nói: “Ta nhất định phối hợp, Đinh đại nhân cứ việc hỏi.”

“Đại nhân thì không dám nhận, người gọi ta Đinh bộ đầu là được.”

Đinh Chí Cường cười, thay đổi tư thế ngồi thoải mái hơn, không nhanh không chậm nói: “Trước khi đến, bọn ta tìm đọc danh sách của Thiết Sơn môn, bao gồm nhân viên chính thức và nhân viên ngoài biên chế, đều không tra được người, thế là thế nào?”

Nghe vậy, Phương Tri Hành sớm có chuẩn bị đối với chuyện này, trấn định nói: “Có lẽ là ta biểu đạt không chính xác cho lắm dẫn đến hiểu lầm. Ta chỉ là theo tùy Thiết Chưởng - Trình Thiên Ân học võ, không chính thức gia nhập Thiết Sơn môn.”

Đinh Chí Cường hơi im lặng sau đó hỏi: “Ồ, vậy làm sao người và Trình Thiên Ân quen biết nhau?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ta chạy nạn ra khỏi núi lớn, đi tới thị trấn Tiểu Thanh Hà, nghe nói Trình Thiên Ân đang thu đồ đệ truyền kỹ nghệ, nên đến chỗ ngài ấy bỏ tiền ra học võ.”

Lư An Phủ bỗng nhiên híp hai mắt lại, nghi ngờ nói: “Người có thể giết chết mười lăm tên cướp sông, trong đó một người còn là võ giả, nói vậy thực lực không tệ. Trình Thiên Ân, hẳn không giới thiệu người gia nhập Thiết Sơn môn của ta à?”

Phương Tri Hành khẽ chấn động.

Lúc Lư An Phủ nhắc tới Trình Thiên Ân, tiếng nói rõ ràng trở nên bén nhọn hơn.

Điểm này cực kỳ giống Vương Nghĩa Đồng.

Phương Tri Hành hơi im lặng rồi cậu quyết định cựa một phen, thở dài: “Thật không dám giấu giếm, bởi vì ta và một vài nạn dân bộc phát xung đột, đánh giết mấy nạn dân ý đồ cướp bóc của ta, sau khi Trình Thiên Ân nghe nói, dựa vào đó nhận định lòng ta thuật bất chính, đuổi ta ra khỏi cửa.”

Cậu buông tay nói: “Haiz, ta không biết đi đâu, may mà lý chính La Khắc Hoành thưởng thức, nhận ta làm cận vệ của ngài. Cho nên, ta và Trình Thiên Ân đã không qua lại từ lâu.”

Nghe xong lời này, ánh mắt Lữ An Phủ sáng ngời khó hiểu, khóe miệng hiện lên một nụ cười ý vị thâm trường, ha hả cười nói: “Điều này rất giống phong cách của Trình Thiên Ân .”

Đinh Chí Cường từ chối cho ý kiến, hỏi: “Quách Định Sơn thì sao?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ta bắn tên trúng gã, lúc gã tránh mũi tên, trượt chân ngã xuống vách núi, rơi vào sông Thanh Thủy.”

Đinh Chí Cường thay đổi sắc mặt, hỏi: “Có thể xác định gã đã chết không?”

Phương Tri Hành liền nói: “Mũi tên đó của ta bắn trúng ngực hắn, trước khi gã rơi xuống vách núi, chỉ còn lại nửa cái mạng, tám chín mươi phần trăm là không sống nổi.”

Đinh Chí Cường hiểu được, đứng dậy nói: “Đi, người dẫn bọn ta đi xem địa điểm xảy ra sự việc.”

Chương 99: Nghiền Ép (2)

Phượng Tri Hành không thể không làm theo.

Đoàn người ra khỏi chùa Tùng Lâm, xuyên qua rừng cây, đi tới vách đá dựng đứng.

Trời tờ mờ sáng, sương sớm đọng lại, vết máu trên mặt đất nhớp nháp, những thi thể không đầu nằm la liệt.

Đinh Chí Cương cẩn thận kiểm tra hiện trường, đột nhiên hỏi: “Lúc sự việc xảy ra, người đi một mình à?”

Phượng Tri Hành lắc đầu nói: “Trừ ta còn có hai người đồng hành khác, bọn họ là đệ tử của Thiết Sơn môn, làm hộ vệ trên thuyền buôn của Tiền Ký Vân, tên là Lâm Tử Quang và Mã Vĩnh Đường.”

Lư An Phủ vội vàng quay đầu, hỏi: “Bọn họ đang ở đâu?”

Phượng Tri Hành trả lời: “Lâm Tử Quang bị tên loạn bắn chết rồi, Mã Vĩnh Đường nhảy vực chạy trốn, sống chết chưa biết.”

“Cái gì, nhảy vực chạy trốn?”

Lư An Phủ vừa nghe thấy lời này, thì cạn lời, da mặt không khỏi co giật.

Đệ tử Thiết Sơn môn không chiến mà chạy?

Phượng Tri Hành quan sát sắc mặt nói: “Mã Vĩnh Đường cũng không phải là sợ chết, hẳn là bị ép bất đắc dĩ, dám từ nơi này nhảy xuống, dũng khí đáng khen ngợi.”

Lư An Phủ cúi đầu nhìn dưới vách núi, từ chối cho ý kiến.

Một lát sau, bọn họ trở về chùa Tùng Lâm.

Trên đường, Phương Tri Hành hỏi: “Hai vị đại nhân, các ngài có biết tình huống hiện tại của lý chính La Khắc Hoàn như thế nào không?”

Đinh Chí Cường thần nhiên nói: “Mất tích rồi, còn đang tìm kiếm.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Bất giác, đã tới thời gian mặt trời lên cao.

Cùng với tiếng khua chiêng gõ trống, một đội nhân mã chậm rãi đi tới chùa Tùng Lâm.

Vân Trần đại sư dẫn theo một đám tăng nhân, vẻ mặt nghiêm túc xếp thành hàng nghênh đón.

Đinh Chí Cường, Lư An Phủ còn có Phương Tri Hành cũng cùng nhau đi tới, đứng thành một hàng, cung nghênh huyện lệnh La Bồi Vân.

Xa xa nhìn lại, La Bồi Vân ngồi trong một chiếc xe ngựa tinh xảo xa hoa, chung quanh có 200 hộ vệ, 100 nha dịch cường tráng, 100 đệ tử Thiết Sơn môn bưu hãn.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, La Bồi Vân đi xuống xe.

“Bái kiến huyện lệnh đại nhân!” Mọi người đồng loạt hành lễ.

“Miễn lễ.” La Bồi Vân cười ha hả, giả vờ nâng tay.

Đinh Chí Cường lập tức đi đến bên cạnh La Bồi Vân, nói gì đó vào lỗ tai của ông ta.

Sau khi La Bồi Vân nghe xong, thì nhìn chăm chăm Phương Tri Hành.

Rồi ông ta nghênh ngang tiến vào chùa Tùng Lâm, trong tiếng chuông tăng thì thảo niệm kinh, gõ mõ, ông ta đi vào thắp hương cầu nguyện.

“Phương Tri Hành, huyện lệnh đại nhân muốn gặp người.”
Đinh Chí Cương vẫy tay.

Phương Tri Hành lập tức đi lên trước, lại hành lễ, cúi đầu chấp tay nói: “Thảo dân Phương Tri Hành bái kiến huyện lệnh đại nhân.”

La Bồi Vân đứng ở trên bậc thang, trên cao nhìn xuống, cúi đầu nhìn Phương Tri Hành, ông ta nhíu mày nói: “Phương Tri Hành đúng không, năm nay người bao nhiêu tuổi rồi?”

Phương Tri Hành trả lời: “18, sắp 19 rồi.”

“Ừm, đúng là anh hùng xuất thiếu niên!”

La Bồi Vân cảm khái, cười nói: “Trong nhà còn cha mẹ người thân nào không?”

Phương Tri Hành lắc đầu, trả lời: “Không có, cha mẹ đều mất, chỉ còn lại một mình ta.”

La Bồi Vân hiểu rõ, gật đầu nói: “Từ trước đến nay bản quan thưởng phạt phân minh, người giết cướp sông có công, cử báo có công, sẽ được thưởng!”

Phương Tri Hành liền nói: “Thảo dân không xin được thưởng, chỉ mong đại nhân có thể cho thảo dân một cơ hội dốc sức cho ngài.”

La Bồi Vân cười ha ha, nghiêng ngả nói: “Ái chà, người cũng

hiểu xem xét thời thế đó chứ.”

Phường Tri Hành nghiêm trang hô: “Tuy thảo dân bất tài, nhưng có lòng son dạ sắt, nguyện dốc sức vì triều đình, trung thành với đại nhân, mong đại nhân minh giám.”

“Ha ha ha, thú vị!”

La Bồi Vân ngửa đầu cười to, liên tục gật đầu: “Hiện tại người là cảnh giới gì? Có năng lực đặc biệt gì không?”

Phường Tri Hành trả lời: “Đại Mãng cảnh - Thiết Sơn công, hơn nữa tinh thông bắn tên!”

La Bồi Vân ồ lên.

Đinh Chí Cương nhắc nhở: “Những cướp sông đều bị tên bắn chết không có ngoại lệ.”

La Bồi Vân giật mình, nghiêng đầu nói: “Người đầu, lấy Hắc Đàn cung của ta tới.”

Không bao lâu, một gã nha dịch nơm nớp lo sợ mang tới trường cung màu đen, nâng qua đỉnh đầu.

La Bồi Vân nói: “Phường Tri Hành, nhìn thấy người nộm gỗ cuối sân không, nếu người có thể một mũi tên bắn trúng đầu của nó, bản quan sẽ cho người một cơ hội thăng chức rất nhanh.”

Phường Tri Hành nhận lấy Hắc Đàn cung, nhìn người nộm gỗ ngoài trăm mét, chột kéo cung bắn tên.

Một mũi tên, hai mũi tên, ba mũi tên!

Liền mạch lưu loát!

Vù vù vù!

Ba mũi tên xẹt qua sân, người nộm gỗ phát ra tiếng phập phập phập nặng nề.

Tầm mắt mọi người ngưng đọng, trong thế giới chợt vang lên tiếng hít ngược khí lạnh.

Chỉ thấy toàn bộ ba mũi tên kia đều trúng vị trí ẩn đường của người nộm gỗ.

Hơn nữa, toàn bộ ba mũi tên xuyên qua đầu của người nộm gỗ!

Chính xác như vậy, có sức lực như vậy!

Không phí tên nào, toàn trúng hốc mắt!

Đây tuyệt đối là xạ thuật của cấp bậc Phá Giá!

Chương 100: Yêu Ma (1)

“Hay lắm!”

La Bồi Vân mở mang tầm mắt, vỗ đùi thật mạnh, vỗ tay cười to nói: “Kỹ thuật bắn tên cao minh này thần kỳ khó lường, không thể tưởng tượng nổi, khiến bốn quan thấy đủ!”

Người có kỹ thuật bắn tên tương đối tốt có ở khắp nơi.

Nhưng kỹ thuật bắn tên tốt đến cảnh giới này thì đúng là hiếm thấy.

Đinh Chí Cường cũng sợ hãi thán phục, bưng tỉnh nói: “Đúng là rất giỏi! Khó trách hẳn có thể dùng sức mạnh của mình bắn chết 15 tên cướp sông!”

Lư An Phủ hơi nhếch miệng, vẻ mặt rung động, nhìn thật sâu về Phương Tri Hành, không khỏi có suy nghĩ.

La Bồi Vân im lặng rồi cất cao giọng: “Trùng hợp, bốn quan đang gầy dựng một Đội ngũ Cung Binh 300 người, đúng lúc thiếu một giáo đầu. Phương Tri Hành, người có đồng ý đảm nhiệm trọng trách Giáo đầu Cung Binh hay không?”

Ông ta vừa nói ra lời này!

Đinh Chí Cường và đám người Lư An Phủ đều liếc mắt nhìn.

Chức vị “Giáo đầu Cung Binh” rất được ưa chuộng, không biết có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm vào chức quan béo bở này.

Dù là ai đảm nhiệm Giáo đầu Cung Binh, dưới trướng cũng có

300 xạ thủ, nắm chắc binh quyền, các hạng ngân sách tài chính cùng với vận chuyển lợi ích liên quan càng vượt quá tưởng tượng.

Tuyệt đối không ngờ người nhảy dù như Phương Tri Hành lại là chim ưng được cướp đi miếng thịt mỡ mà mọi người thêm thường.

Lúc này, Phương Tri Hành không cảm nhận được giá trị của chức vị Giáo đầu Cung Binh, nhưng cậu biết rõ, chỉ cần ôm chặt đùi của La Bồi Vân, xem như đã mở ra con đường cho tương lai rồi.

Cậu vui mừng, vẻ mặt đều là chân thành nói: “Thuộc hạ nguyện máu chảy đầu rơi, cúc cung tận tụy với đại nhân!”

“Được!”

La Bồi Vân rất hài lòng, hỏi: “Người còn yêu cầu nào khác không, không ngại thì nói ra nghe xem.”

Phương Tri Hành chờ đợi chính là điều này, cậu phấn khởi nói: “Thuộc hạ tu luyện &LTThi;ết Sơn công > nhưng chỉ có hai tầng công pháp đầu tiên, xin đại nhân ban cho công pháp phía sau.”

“Thiết Sơn công ư?”

La Bồi Vân hiểu ra, ông ta nhìn thẳng về phía Lư An Phủ, nói: “Chỗ người có đúng không?”

Lư An Phủ vội vàng nói: “Có, nhưng dựa theo quy củ, công pháp của Thiết Sơn môn chỉ cho phép truyền cho môn nhân, không thể truyền ra bên ngoài.”

“Quy củ” nơi này tất nhiên không phải là môn quy của Thiết Sơn môn, mà là La gia môn phiệt đặt ra.

Dù sao, Thiết Sơn môn chính là La gia môn phiệt dựng lên, ai nấy đều phải nghe hiệu lệnh của La gia.

La Bồi Vân cười nói: “Chuyện này đơn giản thôi, cứ để Phương Tri hành gia nhập Thiết Sơn môn là được, treo cái danh, cho hẳn một chức quan nhàn tản, nhưng có nên đưa lương tháng hay không.”

Lư An Phủ cười bình thản: “Đại nhân anh minh, dựa theo quy tắc của Thiết Sơn môn ta, môn nhân có thực lực Đại Mãng cảnh có thể thăng cấp thẳng lên hương chủ.”

Hắn nhìn về phía Phương Tri Hành, tươi cười nói: “Phương huynh đệ, Thiết Sơn môn ta có rất nhiều phân đường, người có thể lựa chọn gia nhập, tùy người chọn lựa.”

Phương Tri Hành tất nhiên là biết điều, nghiêm mặt nói: “Có nghe qua uy danh của Lư đường chủ, vẫn bồi nghe danh đã lâu, nếu như không chê thì ta nguyện ý gia nhập đến Đức Bình đường của ngài.”

“Hahaha, được!” Lư An Phủ vui vẻ cười lớn.

Phương Tri Hành tuổi trẻ tài cao, rõ ràng có được sự tán thưởng và trọng dụng của La Bồi Vân, tiền đồ vô lượng, sau này đa phần sẽ trở thành tâm phúc, người đáng tin cậy dưới trướng La Bồi Vân.

Lư An Phủ lôi kéo Phương Tri Hành đến bên cạnh hắn, bắt nối quan hệ, kết làm minh hữu, tất nhiên là rất có lợi đối với hắn.

Mọi chuyện được quyết định một cách vui vẻ như vậy.

Nhưng vẫn chưa xong.

La Bồi Vân hỏi: “15 đầu người cướp sông vẫn còn chứ?”

Đinh Chí Cường đáp lại: “Vẫn còn, thuộc hạ đã cắt giữ đầu người lại.”

La Bồi Vân lãnh đạm nói: “Xách đầu người về treo trên cổng thành để những người lòng mang ý xấu nhìn cho rõ.”

“Rõ!”

Đinh Chí Cường trầm giọng nói.

...

Chuyến mắt đã đến buổi chiều.

La Bồi Vân ngồi xe ngựa rời khỏi chùa Tùng Lâm, trở về huyện thành.

Phương Tri hành đi theo đội, bên cạnh còn có thêm một con ngựa trắng.

Hiện tại cậu là giáo đầu nên xuất hành có thể hưởng thụ đãi ngộ ngồi ngựa.

Tâm trạng của La Bồi Vân rất tốt, Hắc Đàn cung chẳng những đưa Phương Tri hành đến, mà còn tặng hẳn một con tuần mã màu trắng.

Ngoại hình của tuần mã rất đẹp, cao lớn cường tráng, có được huyết mạch dị chủng, chẳng những có tải trọng lớn mà còn có thể đi ngày nghìn dặm, cũng là một trong những lương phẩm Kỳ Binh thuần dưỡng, ăn cỏ mà cũng ăn thịt.

Nhưng Phương Tri Hành chưa từng cưỡi ngựa.

Kiếp trước trong nhà cậu từng nuôi lợn, lúc còn nhỏ cậu đã cưỡi qua lợn, nhưng cưỡi ngựa lại là một chuyện khác.

Tế Cầu nhìn con ngựa cao to thì vô cùng hưng phấn, truyền

âm nói: “Lên đi, mau cười xem xem.”

Phương Tri Hành cạ lời: “Trò này chưa từng cười nên không biết.”

Tế Cầu khinh thường: “Không phải đấy chứ, mà chưa bao giờ đến trường cười ngựa chơi à?”

Phương Tri Hành trợn mắt: “Thấy tao rảnh giống mày à?”

Chương 101: Yêu Ma (2)

“Chậc!”

Tế Cửu không thấy nhục, nó đắc ý ngóc đầu chó lên, cười nói: “Tao thường dẫn mấy em ngoan xinh yêu đi cưỡi ngựa, thỉnh thoảng còn đến sa mạc cưỡi lạc đà. Rất đơn giản, mày lên trước đi, tao sẽ dạy cho mày cưỡi thế nào.”

Phượng Tri Hành không tin Tế Cửu nên chậm chạp không nhúc nhích.

“Người đâu, dắt ngựa cho Phượng giáo đầu.”

Đinh Chí Cường thấy thế thì khóe miệng hơi vênh lên, chợt dận dò.

Lập tức, có một nha dịch chạy đến dắt dây cương, cúi đầu khom lưng nói: “Phượng giáo đầu, mời ngài lên ngựa.”

Lúc này Phượng Tri hành mới ngồi trên lưng ngựa, chân đạp yên ngựa, hai tay đặt lên lưng ngựa, lộ ra vẻ vô cùng thận trọng.

Nha dịch dắt ngựa đi về phía trước.

Phượng Tri Hành nhiều lần điều chỉnh tư thế ngồi, dần thích ứng.

Tế Cửu đi theo sau, chạy chậm cả đường, hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Phượng Tri hành đang muốn mở miệng thì giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện trở thành Kỵ Sư Sơ Cấp viên mãn :

1, Vuốt ve cổ ngựa trên 10 giây (chưa hoàn thành)

2, Cho ngựa ăn: 3 lần (chưa hoàn thành)

3, Tắm cho ngựa: 1 lần (chưa hoàn thành)

4, Cưỡi ngựa trên: 5000m (chưa hoàn thành)]

“Đến rồi!”

Đáy mắt của Phương Tri Hành sáng lên, trong lòng vui sướng vạn phần.

Tế Cửu ngay tức khắc trừng lớn mắt, nó vốn muốn khoe khoang thì lập tức buồn chán.

Hack max cấp của Phương Tri Hành quá biến thái.

Cậu chạm đến cung tên thì có thể trở thành xạ thủ;

Cậu chạm đến liệp đao thì có thể nắm giữ Bạt Đao Thuật;

Cậu chạm đến công pháp thì có thể luyện thành võ công siêu mạnh;

Lúc này cậu chạm được một con ngựa thì có thể trở thành Kỵ Sư (người điều khiển ngựa)!

Muôn vạn pháp thuật, mọi loại thần thông, đại đạo vô hạn, còn có cái gì mà Phương Tri Hành không thể đánh hạ được chứ?

Tế Cửu thở dài, tim phổi đều là ngưỡng mộ, đổ kị và hận.

Phương Tri Hành nghiêng người về phía trước, vuốt nhẹ cổ ngựa trắng từng cái một.

[1, Vuốt ve cổ ngựa trên 10 giây (Đã hoàn thành.)]

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi trên đường cái về phía trước.

Phường Tri Hành càng thông dong hơn, cậu chủ động tìm Đinh Chí Cường bắt chuyện, cười nhiệt tình: “Tổng bộ đầu, ta mới gặp ngài mà như đã thân. Ngài lớn tuổi hơn ta, nếu như không chê thì ta gọi ngài một tiếng đại ca, thấy thế nào?”

Đinh Chí Cường cười ha ha: “Vậy thì quá tốt, sau này ta sẽ gọi người là Phường lão đệ.”

“Đinh đại ca!”

“Phường lão đệ!”

Hai người họ nhanh chóng làm quen với nhau.

Phường Tri Hành tò mò hỏi: “Đại ca, giáo đầu như ta có được xem là quan không?”

Đinh Chí Cường không có bất ngờ gì cả, dù là ai lần đầu làm quan đều muốn biết quyền lực của bản thân lớn thế nào.

Hắn giới thiệu cẩn thận: “Ở huyện Khánh Lâm chúng ta, huyện lệnh đại nhân là người có vị trí cực cao đầu tiên, tiếp theo thiết lập hai phò tá.

Người đầu là tổng bộ đầu toàn quyền phụ trách trị an, chính là ta;

Người thứ hai là thống lĩnh nắm giữ Bộ Binh, do con trai thứ hai La Khắc Chiêu của huyện lệnh đại nhân đảm nhiệm.

Còn doanh trại Cung Binh của người là mới đặt ra, nếu như không có gì bất ngờ, có lẽ sẽ đặt dưới trưởng Thống lĩnh Bộ Binh.

Đương nhiên, nếu huyện lệnh đại nhân có suy nghĩ khác, cũng có thể để người tự xây dựng đội, vậy thì tương lai người có thể

được đề bạt làm Cung Binh thống lĩnh không chừng.”

Phương Tri Hành lập tức hiểu ra.

Doanh trại Cung Binh thật ra là một binh chủng vô cùng đặc thù, không cần cận chiến là có thể giết địch, thậm chí là có thể vượt cấp giết người.

Điều quan trọng nhất là chi phí bồi dưỡng một Cung Binh thấp hơn bồi dưỡng một võ giả.

Chứ đừng nhắc đến bạo loạn chính trị trước mắt, La Bồi Vân cần chiến lực gấp, đương nhiên là rất coi trọng Cung Binh, từ đó địa vị của Phương Tri Hành sẽ khác biệt.

Tế Cửu nghiêng tai lắng nghe, đột nhiên truyền âm nói: “Thật hay giả thế, nói như vậy thì hiện tại này là phò tá thứ 3? Địa vị gần với huyện lệnh, con trai thứ hai của hắn cùng với tổng bộ đầu?”

Phương Tri Hành trầm ngâm: “Hình như là vậy, thậm chí tao còn có thể có địa vị ngang với con trai thứ hai của huyện lệnh và tổng bộ đầu.”

Tế Cửu kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ: “Không đúng đúng không? Mà không cảm thấy có vấn đề à?”

Phương Tri Hành hí mắt, nói: “Vấn đề gì, có phải mà chương mắt khi thấy tao ổn không?”

Tế Cửu hừ lên: “Có phải mà bị khoá trá làm choáng váng đầu óc rồi không. Mà nghĩ đi, người mới như mà mới đến, không có lai lịch gì cả, bởi vì giết mấy tên cướp sông, xạ thuật không tồi đã được ủy thác trách nhiệm rồi? Sao tao cảm thấy đây giống như cái bẫy nhỉ?”

Phương Tri Hành bĩu môi nói: “Không thể vì huyện lệnh La Bồi

Vân có ánh mắt tinh thường, biết dùng người, chỉ cần có tài thì sợ gì? Hoặc là lần này tao may mắn thì sao?”

Tế Cửu cười giễu: “Rắm, La Bồi Vân hiểu mày à? Không phải tao cố ý giội nước lã đâu, ra ngoài lăn lộn, hoặc là có thể lực, hoặc là có bối cảnh! Mày có cái gì rồi?”

Chương 102: Quẩn Nhậ (1)

Phượng Tri Hành không khỏi nhìn sâu về chiếc xe ngựa xa hoa, dâng lên nỗi lòng.

Lúc này, ngay cả bản thân cậu cũng không tìm được mà nghi ngờ có phải là có mờ ám hay không.

Dù sao mọi thứ quả thật là hơi thuận lợi.

[4, Cưỡi ngựa trên 5000m (Đã hoàn thành.)]

Từ chùa Tùng Lâm đến huyện thành khoảng 10 dặm.

Lúc Phượng Tri Hành hoàn thành nhiệm vụ cưỡi đi 5000 mét, cậu ngẩng đầu lên nhìn, một thành trì hình vuông đứng vững ở điểm cuối đường cái.

Nhìn từ trên cao sẽ phát hiện phong thủy của thành trì rất tốt, gần núi sát sông.

Gần núi Tùng Lâm, sát sông Thanh Thủy.

Phía bắc thành trì dựa núi, xây vòng lấy tường đá, phía tây gần sông Thanh Thủy, kéo dài ra bến tàu có quy mô rất lớn, hơn nữa còn bộn bề.

Ngoài cổng thành dựng một lầu, có người đang phát cháo miễn phí.

Nơi đó tụ tập rất nhiều nạn dân trôi dạt khắp nơi, ai nấy đều rối bù, y phục rách rưới, đói đến xanh xao vàng vọt, không thành hình người.

Phương Tri Hành phóng mắt nhìn đi, số người chen chúc về phía lều cháo đông nghịt, một mảng âm ỉ, kêu loạn, thối ình.

Có thể thấy được các loại phân và nước tiểu trên mặt đất.

Xa xa, có thể ngửi thấy trong không khí tràn ngập mùi khai của phân và nước tiểu.

“Móa, nạn dân lại đông lên rồi, lúc nào mới hết đây?”

Đình Chí Cường đột nhiên mắng chửi, mặt đầy oán giận, trong mắt phóng hỏa, dường như hận không thể đuổi hết những nạn dân đó.

Cũng đúng, trị an chỗ này là do hãn phụ trách mà.

Mà nạn dân đã sớm trở thành ngọn nguồn khiến trị an lần nữa chuyển biến xấu.

Cư dân trong thành có một loạt vấn đề đối với nạn dân, tiếng oán trách khắp nơi.

Nạn dân ngoài thành thì cực kỳ hỗn loạn, lại không có được nhiều cứu trợ, cũng kêu ca sôi nổi.

Chính ngay lúc này, Đình Chí Cường thấy nhiều nạn dân thì đau đầu, oán khí đầy bụng, toàn thân khó chịu.

Phương Tri Hành nghiêng qua nhìn hãn, trấn an: “Đình đại ca vất vả rồi, xử lý những nạn dân này chắc hãn khó khăn trùng trùng điệp điệp, rất khó giải quyết đúng không.”

“Hây, đâu chỉ là khó giải quyết, quả thật là buồn chết người mà.”

Đình Chí Cường chỉ vào lều cháo, tức giận, quở trách nói: “Lão đệ người có chỗ không biết, rất nhiều nạn dân ở đây thật ra không phải là người huyện Khánh Lâm, bọn họ chạy qua đây từ huyện

thành khác đây.

Mọi nó, không phải là người của khu vực chúng ta quản lý, lại chạy đến nơi này đòi ăn đòi uống, muốn chúng ta quan tâm, ăn uống rồi còn muốn quan tâm, đâu có lý đó!”

Phương Tri Hành không khỏi kinh ngạc nói: “Nạn dân đều chạy về huyện Khánh Lâm à? Lễ nào họa của huyện Khánh Lâm là nhẹ nhất, những nơi khác thì nghiêm trọng hơn?”

Đinh Chí Cường gật đầu, giảm thấp giọng nói, nhếch miệng nói: “Với lương tâm mà nói, quận Thanh Hà có 12 huyện, huyện nào huyện nấy đều nát, tình hình của huyện Khánh Lâm chúng ta xem như đỡ hơn nhiều.”

Phương Tri Hành hiểu ra.

Lúc nói chuyện, đoàn người đã đi đến trước cổng thành.

Phương Tri Hành gật đầu nhìn lại, trên bức tường dày nặng phủ đầy vết lõm đốm, màu sắc của tường đá lằng lằng, không gì sánh được sự tang thương và lâu đời của nó.

Trước cổng thành có người gác cổng canh giữ, chắc chắn nạn dân sẽ không chịu vào thành.

Mọi người nối đuôi nhau vào thành.

“Huyện lệnh đại nhân vào thành, người không phận sự thì tránh ra.”

Quan dẫn đường mở đường ở phía trước, đoàn người trên phố đều tản ra hai bên đường.

Đoàn xe đi một mạch thông suốt.

Phương Tri Hành ngồi trên lưng ngựa, nhìn quanh đường đi và kiến trúc trong thành.

Chỉ thấy bố cục của cả tòa thành trì rất hợp quy cách, phố lớn ngõ nhỏ thẳng đứng giao nhau giống như một bàn cờ.

Trên đường phố chính phủ kín đá xanh, phong cách cổ xưa, rộng rãi lại sạch sẽ.

Nhưng kiến trúc trong thành còn có rất nhiều đường tắt chật hẹp, giằng khắp nơi, mê ly như mê cung, khiến người ta không khỏi sinh ra dực vọng muốn thăm dò.

Mà kiến trúc hai bên đường phố, trong mộc mạc có mấy phần vẻ đẹp, phần lớn nhà bằng ván gỗ, mái hiên nhô ra, chỉ thấy một mảng trời xanh qua khe hở.

Một lúc sau, mọi người đã đến nha huyện.

La Bồi Vân tự đi nghỉ ngơi, đoàn người cũng giải tán.

Đinh Chí Cường và Phương Tri Hành đi đến võ đài ở hậu viện.

Hắn giới thiệu: “Phương lão đệ, võ đài là nơi ngày thường ta huấn luyện. Nha dịch và thống lĩnh chấp chưởng Bộ Binh mà ta suất lĩnh đều huấn luyện ở nơi này, sau này người nắm giữ 300 Cung Binh cũng phải huấn luyện ở nơi này.”

Phương Tri Hành gật đầu, bày tỏ đã hiểu.

Đinh Chí Cường lại nói: “Chu kỳ huấn luyện của nha dịch là 10 ngày huấn luyện 1 lần, bình thường sẽ không chiếm dụng võ đài quá lâu, cũng không ở bên trong doanh trại.

Huấn luyện của Bộ Binh tương đối cần mẫn, 3 ngày tập bài nhỏ, 5 ngày tập bài lớn, hơn nữa Bộ Binh phải ở doanh trại, không có tình hình đặc biệt thì không được nghỉ phép.

Cung Binh của người ấy à, toàn là lính mới chiêu mộ không lâu trước đây, cường độ huấn luyện bình thường có thể sẽ lớn hơn,

người phải chuẩn bị tâm lý đấy.”

Chương 103: Quấn Nhện (2)

Phương Tri Hành hỏi: “Trước đây doanh trại Cung Binh là ai phụ trách chỉ đạo huấn luyện?”

Đinh Chí Cường đáp lại: “Người tên là Cao Đại Hưng, bọn ta đều gọi ông ta là lão Cao, trước đây là thợ săn, kỹ thuật bắn tên rất khá nhưng đã hơn 60 tuổi, về già mắt mờ rồi, chỉ có thể dạy người khác dựa vào kinh nghiệm. Ngày mai ta sẽ giới thiệu ông ta cho người làm quen, nếu người không thích thì cho ông ta nghỉ hưu sớm chút vậy.”

Phương Tri Hành hiểu ngay, cậu vội vàng nói: “Làm phiền Đinh đại ca rồi.”

“Nói gì vậy chứ, đừng khách sáo với ta.”

Đinh Chí Cường cười ha ha, phất tay nói: “Đi, ta dẫn người đi xem nơi ở của người.”

Phương Tri Hành không thể từ chối.

Hai người họ nhanh chóng đi đến doanh trại.

Doanh trại được chia làm hai khu vực trước sau, khu trước là ký túc xá tập thể chuyên dành cho Bộ Binh ở, khu sau là biệt viện nhỏ đơn độc chuyên dành cho quan chỉ huy, quan huấn luyện ở.

Đinh Chí Cường nói: “Ta, mấy người La Khắc Chiêu đã mua nhà trong thành, có phủ đệ của riêng mình nên bình thường sẽ không ở nơi này.”

Hắn vỗ vai của Phương Tri Hành, cười nói: “Đợi người có tiền, cũng có thể mua một tòa nhà ở trong thành, rồi cưới mấy thê

thiếp, an cư lạc nghiệp.”

Phương Tri Hành cười cười: “Vậy thì tốt quá, sau này chắc phải làm phiền Đình đại ca chọn tòa nhà tốt cho ta rồi.”

“Dễ nói, dễ nói thôi.”

Đình Chí Cường vui vẻ đồng ý, sau đó đẩy cánh cửa của biệt viện ra, cười nói: “Người vào trong xem đi, nếu như không hài lòng, ta sẽ dẫn người đi xem mấy phòng khác.”

Phương Tri Hành lập tức bước vào dạo một vòng.

Biệt viện này rất rộng rãi, phòng ngủ thoáng đãng, phòng khách rộng lớn, còn có nhà xí và nhà bếp riêng.

Yêu cầu của Phương Tri Hành không cao, vì vậy cậu cười nói: “Đình đại ca đúng là có mắt nhìn, ta sẽ ở nơi này.”

“Được!”

Đình Chí Cường thích người lanh lẹ, hần suy nghĩ rồi bổ sung: “Ngày mai ta sẽ sắp xếp một thị nữ và một đầu bếp qua đây, thị nữ chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho người, đầu bếp sẽ nấu ăn cho người, tóm lại là người không cần quan tâm đến phương diện cuộc sống.”

Phương Tri Hành không hít sâu một hơi.

Cuối cùng cậu cũng cảm nhận được đãi ngộ người trên người của thế giới này rồi.

Cuộc sống của bách tính đơn giản là củi gạo dầu muối tương giấm trà, cả đời vùi vàng hấp tấp, chỉ vì mấy đồng bạc vụn.

Mà người trên người là giải thoát khỏi sự rườm rà và mệt nhọc, có thể tự do làm chuyện mà bản thân thật sự muốn làm.

Trong khi nói chuyện, một gã sai vặt áo xanh nhanh chóng bước đến, cúi đầu khom lưng nói: “Hai vị đại nhân, lão gia bày tiệc mời hai vị đi qua dùng bữa.”

Đinh Chí Cường mím chặt môi, nhướn mày cười nói: “Lão đệ à, huyện lệnh đại nhân đang đón gió tẩy trần cho người đó. Nào, chúng ta nhanh chóng qua đó xem sao.”

“Được!”

Phương Tri Hành bước nhanh, nhân cơ hội hỏi: “Đinh đại ca, huyện lệnh đại nhân với ta chỉ là mới quen, tại sao lại tiếp đãi ta nồng hậu như thế? Là do tính cách của ông ta vốn dĩ như vậy, hay là có nguyên nhân gì khác?”

Đinh Chí Cường đầu tiên là sửng sốt, sau đó chợt cười nói: “Lão đệ có điều không biết, nghìn quân dễ được một tướng khó cầu. Huyện lệnh đại nhân cầu hiền như khát nước, ông ta tìm kiếm cao thủ có kỹ thuật bắn tên giống như người đã được hơn một năm rồi.”

Phương Tri Hành nhướn mày nói: “Chính là vì xây dựng Cung Binh doanh đó à?”

“Đúng thế!”

Đinh Chí Cường gật đầu, than thở: “Haizz, loạn thế đã đến, phản tặc thi nhau xuất hiện, kẻ cướp vào rừng làm giặc, bạo dân cướp đốt giết hiếp, người người cảm thấy bất an, chiến sự khẩn cấp ở các nơi, tình thế kịch liệt chuyển biến xấu.

Loại thời điểm này, trong tay ai nắm giữ tinh binh tướng giỏi thì lưng của người đó càng cứng rắn!

Một đội ngũ Cung Binh có tài bắn tinh xảo có thể địch nổi Bộ Binh và Kỵ Binh với số lượng gấp ba, bốn lần thậm chí gấp năm lần đấy.

Coi như là võ giả cường đại cũng có thể bị loạn tiễn xuyên tim, thử hỏi có ai dám coi thường Cung Binh chứ?

Lão đệ à, nói thật lòng thì lấy kỹ thuật bắn tên của người, người đi đến chỗ nào cũng ăn ngon được. Nếu như huyện lệnh đại nhân không nhanh chóng chiêu mộ người về dưới trướng của mình, có khi người đã chạy đến chỗ của người khác mất rồi.”

Phường Tri Hành bưng tỉnh, liếc mắt sang Tế Cầu truyền âm nói: “Nghe thấy chưa, mà vẫn còn nghi thần nghi quỷ à? Cái chức giáo đầu Cung Binh này là do ta lấy bằng bản lĩnh! Giá thị trường bây giờ chính là xạ thủ chuyên nghiệp mới ngon nghề!”

Tế Cầu cúi đầu bước đi, âm ức đáp lại: “Lâu ngày mới biết lòng người, dù sao tao cảm thấy môn phiệt quyền quý chẳng có ai là người tốt cả, cứ chờ xem đi.”

“Xí!”

Phường Tri Hành bĩu môi, cười khinh thường: “Mày cũng từng đi làm rồi, mà thấy có ông chủ nào là người tốt không? Chẳng lẽ mày đi làm vì thích ông chủ nào đó à?

Chương 104: Định Nhân (1)

Nếu như La Bồi Vân người tốt thì tao cũng có thể làm người hiền lành; còn nếu như La Bồi Vân tính kế tao, vậy tao sẽ cho ông ta biết một vua hack khủng bố đến mức nào.

Nói chung tao đến là để làm sự nghiệp, dăm ba cái chuyện chỗ công sở, mày có hiểu bằng tao không? Người không ác thì không đứng vững được; người không gian dối, nghề không đến đỉnh!”

Tế Cửu không phục nói: “Lý niệm của mày lạc hậu quá rồi đó, căn bản là tao không cần làm công, bạn gái của tao đều làm công cho tao hết, hiểu chưa?”

...

Nắng chiều hoàng hôn vàng rực óng ả.

Quản gia Ôn Dục Văn đi vào phòng của nhị phu nhân, ngẩng đầu nhìn lên, trong phòng có bốn người.

Nhị phu nhân vẫn còn phong vận, nhị công tử La Khắc Chiêu, đại ca của nhị phu nhân đích Đồng Minh Hiên, cùng với con của lão Đồng Hiển Vinh.

Ôn Dục Văn vừa vào cửa, còn chưa kịp hành lễ thì nhị phu nhân đã không kịp chờ đợi mở miệng nói: “Lão Ôn, người nghe nói rồi chứ, lão gia đưa vị trí giáo đầu Cung Binh cho cái tên mới tới kia.”

La Khắc Chiêu nhắc nhở: “Tên hần là Phương Tri Hành.”

Ôn Dục Văn nghe vậy, đưa mắt nhìn cha con Đồng gia, trong lòng ngập tràn vẻ bất đắc dĩ.

Cha con Đồng gia thêm nhỏ dãi vị trí giáo đầu Cung Binh này đã lâu, vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nó.

Đồng Minh Hiền là đại ca ruột của nhị phu nhân, máu mủ tình thâm, vì tiền đồ của con trai Đồng Hiến Vinh mà một mực hỗ trợ thu xếp chuyện này, lo lắng cực kỳ.

Đương nhiên nhị phu nhân cũng không thiếu nói lời hay ho với lão gia.

Thế nhưng lão gia hiểu rất rõ Đồng Hiến Vinh, tất nhiên không thể giao chức vụ quan trọng như vậy cho một tên bao cở được.

Hắn thận trọng đáp: “Lão nô cũng chỉ mới nghe nói đến chuyện này, đúng là khiến người ta rất bất ngờ thật.”

Nhị phu nhân tức giận bất bình, cảm phẫn nói: “Đều nói phù sa không chảy ruộng người ngoài, tên Phương Tri Hành có tài đức gì, rốt cuộc là lai lịch gì mà có thể được lão gia ưu ái như thế chứ? Hắn không phải là con riêng của lão gia đấy chứ!”

Ôn Dục Văn cười khố nói: “Tình hình cụ thể trong đó lão nô cũng không hiểu cho lắm. Chỉ nghe nói, kỹ thuật bắn tên của Phương Tri Hành tốt vô cùng, bởi vậy mới chiếm được sự thưởng thức của lão gia.”

“Kỹ thuật bắn tên rất tốt? Hắn lợi hại đến cỡ nào?” Nhị phu nhân hỏi.

Ôn Dục Văn nghiêm mặt lại, trịnh trọng nói: “Hơn trăm máp, cường cung Phá Giáp, tên nào cũng trúng mục tiêu.”

Lời này vừa nói ra!

Nhị phu nhân nhất thời rơi vào trầm mặc.

Kỹ thuật bắn tên mạnh mẽ như vậy đúng là vượt xa người

thường, không phải chút tài nghệ mèo cào của Đồng Hiền Vinh có thể so sánh được.

Đồng Minh Hiền thấy thế, ngượng ngùng cười nói: “Từ xưa đến nay, chỉ có đặt binh quyền ở trong tay người nhà mới an toàn nhất. Giao ba trăm Cung Bình cho một người ngoài, ngộ nhỡ hắn có ý xấu trong lòng thì chẳng phải sẽ xảy ra chuyện lớn à?”

Theo ta thấy, cho dù kỹ thuật bắn tên của cái tên Phương Tri Hành mạnh thật thì cũng có thể bắt đầu làm từ phó chức trước, chậm rãi khảo sát lòng trung thành của hắn ta cái đã rồi hẵng dựa vào công lao để tiến hành đề bạt.”

“Đúng thế đúng thế!”

Nhị phu nhân liên tục gật đầu, quay sang nói với La Khắc Chiêu: “Con à, phụ thân con nghe lời của con nhất, con mau đi nói với phụ thân con đi, sao người trong nhà lại đi hướng về người ngoài thế được?”

Đồng Minh Hiền bổ sung thêm: “Khắc Chiêu à, nếu như biểu đệ người trở thành giáo đầu Cung Bình, sau này ba trăm Cung Bình kia sẽ trở thành tâm phúc của người đấy.”

La Khắc Chiêu gật đầu nói: “Nương, cữu cữu, hai người cứ việc yên tâm, hài nhi hiểu rõ mà.”

Ôn Dục Văn cup mắt im lặng không nói gì.

...

Phương Tri Hành và Đinh Chí Cương đi vào phòng khách.

Đưa mắt nhìn lại, trong đại sảnh bày từng chiếc bàn dài nhỏ đơn độc, chia thành hai hàng tách ra hai bên.

Bên cạnh mỗi chiếc bàn đều có một thị nữ trẻ tuổi, tay nâng

bầu rượu.

“Chật chạp, một người một chiếc bàn ăn cơm.”

Phương Tri Hành chỉ nhìn thấy bữa tiệc kiểu này trong phim truyền hình mà thôi.

Gần như cùng lúc đó, Lư An Phủ mang theo ba người cũng đi đến đại sảnh, trên mặt là nụ cười tươi, chấp tay bắt chuyện: “Đình tổng bộ đầu, Phương giáo đầu.”

“Lư đường chủ!”

Phương Tri Hành và Đình Chí Cường nhiệt tình đáp lại.

Lư An Phủ giới thiệu hai nam một nữ bên cạnh cho Phương Tri Hành làm quen, nói: “Ba người bọn họ đều là hương chủ của Đức Bình đường, vị này chính là ‘Thiết Trảo’ - Diệp Hằng Xương, vị này chính là Huyền Chỉ - Hứa Đại Trí, vị này chính là ‘Tiểu Thốn Kinh’ - Lữ Bội Bội.”

Toàn bộ ba vị hương chủ đều đã bước vào trung niên, Diệp Hằng Xương cao lớn thô kệch, đáng vẻ Hứa Đại Trí có phần thư sinh, Lữ Bội Bội cao lớn vạm vỡ, đầu để kiểu tóc Na Tra.

Phương Tri Hành vội vã chào hỏi, ba vị hương chủ đều khách khí.

Không bao lâu sau, La Bồi Vân, La Khắc Chiêu tiến vào trong đại sảnh.

“Bái kiến đại nhân, nhị công tử!”

Chương 105: Địch Nhân (2)

Mọi người nghiêm trang hành lễ, vô cùng có cảm giác nghi thức.

La Bồi Vân ngồi xuống, cười ha hả nói: “Đều đừng khách khí, ngồi đi, ngồi đi.”

“Tạ đại nhân.” Mọi người tản ra, đều tự ngồi xuống.

Đột nhiên, Phương Tri Hành nhận thấy một ánh mắt khác thường đang nhìn chăm chú vào mình. Cậu ngược nhìn lên, phát hiện người nhìn mình chính là La Khắc Chiêu.

Chẳng biết tại sao, giữa hai đầu lông mày của La Khắc Chiêu tràn ngập vẻ chán ghét.

Trong lòng Phương Tri Hành chợt hẫng, nhưng vẫn không thể hiện ra ngoài.

La Bồi Vân nâng chén cười nói: “Nào nào, chúng ta cùng nhau kính Phương giáo đầu một chén, đón gió tẩy trần vì hân.”

“Phương giáo đầu, mời.” Mọi người đồng thời nâng chén.

Phương Tri Hành đứng dậy nâng chén, vẻ mặt thành khẩn nói: “Đa tạ đại nhân dìu dắt, chúc đại nhân vạn sự như ý.”

Cậu uống một hơi cạn sạch.

Rượu chảy xuống cổ họng rồi sinh ra cảm giác nóng rực, cũng tô đậm vừa đúng cho bầu không khí sung sướng của bữa tiệc.

Tửu quá tam tuần, thái quá ngũ vị.

“Phương giáo đầu, nghe nói năm nay người mới 18 tuổi à?”

La Khắc Chiêu uống rượu đến tận hứng bỗng nhìn về phía Phương Tri Hành, không mặn không nhạt hỏi.

Phương Tri Hành hơi căng thẳng nhưng vẫn giữ vững tinh thần đáp: “Bẩm nhị công tử, ti chức đúng là 18 tuổi.”

La Khắc Chiêu gật đầu, cao giọng nói: “Người có kỹ thuật bắn tên cao siêu, chuyện này rõ như ban ngày, mọi người đều tin phục.

Chẳng qua, bản thân nắm được kỹ thuật bắn tên không có nghĩa có thể chỉ giáo người khác, muốn vậy cần rất nhiều, rất nhiều kinh nghiệm.

Mà trên phương diện tích lũy kinh nghiệm này, người chẳng có gì cả nhỉ!”

Gã vừa dứt lời, đại sảnh chớp mắt trở nên tĩnh lặng, bầu không khí đột nhiên thay đổi.

Bọn người Đinh Chí Cương, Lư An Phủ lần lượt đặt ly rượu xuống, thu lại ý cười, ngồi thẳng lưng.

La Bồi Vân đùa nghịch chung rượu, cúi đầu nhìn món ngon trước mặt.

Phương Tri Hành im lặng một lúc rồi cười nói: “Nhị công tử nói phải, bản thân nắm được và chỉ giáo người khác là hai việc khác hẳn nhau.

Nhưng nếu đại nhân đã tin tưởng ta như thế, ta đương nhiên sẽ nỗ lực hết mình, dốc túi tương trợ, tuyệt không phụ lòng kỳ vọng tha thiết của đại nhân.”

La Khắc Chiêu hừ lạnh, cười giễu nói: “Khoác lác thì ai chả nói được, người định dạy người khác thế nào? Đưa phương pháp ra

cho mọi người xem thử.”

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, cực kỳ bình tĩnh hỏi ngược lại: “Không biết kỹ thuật bắn tên của nhị công tử thế nào?”

“Ta?”

La Khắc Chiêu chợt sửng sốt, ngập ngừng nói: “Ta tập trung vào luyện võ, không luyện tập kỹ thuật bắn tên nhiều.”

Phương Tri Hành cười đáp: “Nếu nhị công tử không chê, ti chức muốn dạy người một số kỹ thuật bắn tên ngay tại đây, ngài thấy thế nào?”

“Chuyện này...”

La Khắc Chiêu do dự một lát, nhìn La Bồi Vân bên cạnh rồi đứng phắt dậy, nghiêm nghị nói: “Được. Ta sẽ cho người một cơ hội. Nhưng nếu người không dạy nổi ta thì đừng hòng nhận chức giáo đầu này nữa.”

Phương Tri Hành cười nhạt.

Lập tức có ba người hầu chuyển đạo cụ đến, bao gồm: Cung, tiễn, còn có bia ngắm tập bắn tên và một con bù nhìn.

Phương Tri Hành từng thấy thứ đồ chơi này trên võ đài, Cung Bình giương cung bắn tên về phía bù nhìn.

Đại sảnh dài gần 30 mét!

Bù nhìn đặt ở cửa.

La Khắc Chiêu đặt một mũi tên lên cung, hỏi: “Người muốn dạy ta thế nào?”

Phương Tri Hành đáp: “Mời nhị công tử bắn trước một tên cho ta xem thử.”

La Khắc Chiêu lập tức nâng cao trường cung, kéo căng, nhắm chuẩn, thả tay!

Vú!

Mũi tên bay về phía trước một đoạn, thẳng tắp trượt qua người bù nhìn, rơi ra ngoài.

Lệch đi quá xa.

Kỹ thuật bắn tên của La Khắc Chiêu nát bét miễn bàn.

Phương Tri Hành thầm chế giễu trong lòng.

Nói đến thì cậu đã từng nhìn rất nhiều người bắn tên, mỗi người đều có tư thế riêng.

Nhưng không ai áp dụng tư thế đứng bắn tên tiêu chuẩn, mọi người đều dựa vào cảm nhận, thế nào dễ chịu thì làm thế nấy.

Nói cách khác, thế giới này không có &LTX;ạ Kinh> - một loại sách phổ cập khoa học, thế nhân ngu muội, không biết tư thế đứng chuẩn nhất.

Bắn tên chủ yếu là đứng bắn hoặc cưỡi ngựa bắn.

Đứng bắn, điểm mấu chốt nhất là tư thế đứng.

Đáng tiếc, người ở thế giới này không hiểu.

“Thế này cũng tốt lắm rồi!”

Phương Tri Hành ổn định tâm trạng, đỉnh đạc nhận xét: “Lực cánh tay của nhị công tử không tệ, điều kiện thân thể rất tốt, chỉ cần cải thiện hai điểm là có thể nâng cao đáng kể kỹ thuật bắn tên của mình.”

La Khắc Chiêu không tin, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ hỏi:

“Hai điểm nào?”

Phương Tri Hành nghiêm mặt nói: “Một là tư thế đứng của ngài. Tư thế đứng bần tiện chú trọng ‘phi đình phi bát’.”

La Khắc Chiêu nghe vậy thì cau mày khó hiểu, gào to: “Phi đình phi bát là cái quái gì?”

Phương Tri Hành bước tới, trước tiên để La Khắc Chiêu đứng thẳng, hai chân mở rộng bằng vai. Đồng thời, mặt bên hướng thẳng về hồng tâm, hai bả vai nằm trên một đường thẳng, nhắm ngay hồng tâm.

Vẫn chưa hết.

Chân trước phải lùi lại khoảng nửa bước, mũi chân và phần hông thẳng hàng, hướng về phía hồng tâm.

Chương 106: Định Nhân (3)

Khi tư thế đứng này được điều chỉnh tốt sẽ tạo cho người ta cảm giác sáng bừng rực rỡ.

Vô cùng ngẫu nhiên!

Đám người quan sát kỹ càng, nhanh chóng nhận ra bên trong có không ít cách thức, rất đáng để tỉ mỉ thưởng thức.

Phương Tri Hành cười nói: “Đây chính là thế đứng ‘phi đỉnh phi bát’, cơ thể không tạo thành hình chữ ‘đỉnh’ (丁) cũng không phải chữ ‘bát’ (八)

La Bồi Vân vuốt râu, gật đầu lia lịa, nở nụ cười tán thưởng.

La Khắc Chiêu lại cảm thấy không vui lắm, phát hiện Phương Tri Hành đúng là có chút đỉnh tài năng, không nhịn được hỏi: “Điểm thứ hai thì sao?”

Phương Tri Hành mỉm cười, giơ tay đang cầm cung tên lên, điều chỉnh tầm ngắm cao hơn một chút rồi cười nói: “Mời nhị công tử bắn tên.”

La Khắc Chiêu nửa tin nửa ngờ, thả tay ra.

Víu!

Mũi tên xẹt qua giữa không trung, bay đến cắm thẳng vào lồng ngực bù nhìn.

Trúng đích!

“Ồ, quả nhiên có một ít tài cán!”

Thiết Trảo Diệp Hằng Xương không nhin được khen ngợi.

Đám người cũng gật đầu lia lịa.

“Hay!”

La Bồi Vân vui mừng vượt cả mong đợi, cười ha hả nói: “Phương giáo đầu chẳng những có kỹ thuật bắn tên tuyệt diệu phi phạm mà còn biết cách chỉ dạy. Quả nhiên bản quan không nhìn lầm người!”

Phương Tri Hành đáp: “Tất cả đều nhờ đại nhân cất nhắc!”

Đinh Chí Cương lập tức tiếp lời nịnh nọt: “Đại nhân đúng là có đôi mắt tinh tường!”

Lữ An Phủ không cam tâm bị rút lại phía sau, cười nói: “Đại nhân nhìn người cao siêu, bọn ta tự thẹn không bằng, cực kỳ kính phục.”

Một đồng rằm cầu vòng tung bay lả tả làm tâm trạng La Bồi Vân càng tốt hơn, vẻ vui mừng tốt độ hiện rõ trên khóe mắt.

La Khắc Chiêu thì hơi ngơ ngác, đứng ngó bù nhìn mình bắn trúng, nét mặt vô cùng đặc sắc.

Cả buổi sau, gã vút cung tên xuống, cất cao giọng nói: “Thế này có gì ghê gớm đâu! Ta đã sớm báỉ kiến tư thế đứng này từ lâu, chỉ không biết nó gọi là phi đình phi bát thôi.”

Gã đảo tròn mắt, chợt nói với La Bồi Vân: “Cha, ngài thành lập Cung Binh doanh là vì hình thành một quân đội có chiến lược. Búa ngắỉ là vật chết, còn người lại là vật sống. Dù kỹ thuật bắn tên tốt tới đâu cũng chưa chắc có thể bắn trúng người, không đồng nghĩa với việc có chiến lược tốt. Thế nên, con có một đề nghị.”

La Bồi Vân không nói gì, chỉ cười hỏi: “Đề nghị gì?”

La Khắc Chiêu đáp: “Phương giáo đầu tùy ý chọn ra mười Cung Binh, huấn luyện mười ngày. Con cũng tiến cử một vị cao nhân, để hắn tùy ý chọn mười Cung Binh ra huấn luyện. Mười ngày sau, chúng ta tiến hành tỷ thí trên võ đài.”

La Bồi Vân ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Hai bên đều có mười xạ thủ, tỷ thí phân định thắng thua thế nào?”

La Khắc Chiêu cười nói: “Rất đơn giản, để bọn họ bắn giết bầy thỏ chạy loạn. Trong cùng thời gian, ai bắn trúng nhiều hơn là người thắng!”

La Bồi Vân nghe xong thì quay sang Phương Tri Hành, cười hỏi: “Phương giáo đầu, người dám nhận lời khiêu chiến không?”

Phương Tri Hành trả lời: “Đương nhiên, ti chúc sẵn sàng tiếp nhận mọi thử thách từ đại nhân và nhị công tử.”

La Bồi Vân cực kỳ hài lòng, gật đầu nói: “Tốt! Vậy trận tỷ thí bắt đầu từ ngày mai. Đinh Chí Cường, Ôn Dục Văn, hai người các người giám sát cho tốt, đảm bảo trận tỷ thí này công bằng công chính.”

“Dạ, đại nhân!” Đinh Chí Cường và Ôn Dục Văn đồng thanh đáp.

Không lâu sau, yến hội kết thúc.

La Bồi Vân và La Khắc Chiêu dẫn đầu rời tiệc.

“y dà, ta say rồi.” Đinh Chí Cường đứng dậy, loạng chà loạng choạng, nhanh chân rời khỏi đại sảnh.

Tửu lượng của tên gia hỏa này hẳn là rất tốt, cộng thêm có huyện lệnh đại nhân ở đây, hẳn không dám uống say.

Hiện tại lại bắt đầu giả say.

Mọi nó, biết diễn đấy...

Thấy thế, Phương Tri Hành biết rõ trong lòng, đuổi theo bắt kịp Lư An Phủ, cười nói: “Lư đường chủ, ta tiến ngài một đoạn.”

“Làm phiền rồi.” Lư An Phủ mỉm cười, không hề tránh người xa ngàn dặm.

Phương Tri Hành đưa Lư An Phủ một đường đến ngoài cổng lớn, lúc này mới cất tiếng hỏi: “Hình như nhị công tử không thích ta lắm, Lư đường chủ có biết nguyên nhân trong đó không?”

Lư An Phủ hạ thấp giọng, cẩn thận nói: “Lão gia có ba thê thiếp, mỗi người đều sinh được một cậu con trai.

Đại công tử và tam công tử có thiên phú tập võ cực kỳ cao, lão gia đưa họ đến quận thành học võ.

Chỉ có nhị công tử tư chất hơi kém, ở lại trong phủ học võ.

Nhà mẹ đẻ của nhị phu nhân là Đồng gia, một trong tam đại phú hộ trong thành. Người Đồng gia vẫn luôn muốn đưa tộc nhân vào nha môn làm quan.

Ví dụ, Đinh Chí Cương là tổng bộ đầu, dưới trưởng hãn có bốn bộ đầu. Trong đó có hai tên là người nhà họ Đồng, đều dựa vào quan hệ bám váy, trắng trợn nhét người vào.

Lại ví như hầu hết tiểu đầu mục Bộ Binh nhậm chức dưới trưởng thống lĩnh của La Khắc Chiêu đều là đệ tử Đồng gia.

Vậy nên, người nhà họ Đồng nhất định phải giành bằng được ba trăm Cung Binh doanh này của người đấy!”

“Nhất định phải có được?!”

Thì ra là vậy, chức vị giáo đầu Cung Binh là một vị trí béo bở liên quan đến quá nhiều lợi ích.

Chương 107: Gần như kiệt sức (1)

Người của Đồng gia nhìn chăm chăm như hổ đói, đã sớm nhắm vào miếng thịt mỡ này!

Bọn họ vốn tưởng rằng không có sơ hở nào, nhưng không ngờ Phương Tri Hành lại bất ngờ xuất hiện.

Con vịt đã nấu chín lại bay mất rồi!

Bị Phương Tri Hành chen ngang làm hỏng chuyện tốt, sao người của Đồng gia có thể bỏ qua được?

Còn La Khắc Chiêu thì hoàn toàn đứng về phía Đồng gia, lợi ích của hai bên ràng buộc chặt chẽ, cùng tiến cùng lùi.

Sau khi hiểu rõ mối quan hệ lợi và hại trong đó thì tất cả mọi chuyện trở nên rõ ràng.

Khó trách La Khắc Chiêu liên tục làm khó Phương Tri Hành, bởi lòng tìm vết.

Hóa ra Phương Tri Hành đã vô tình đụng trúng lợi ích của đám người bọn họ.

Nhưng chuyện bọn họ không biết chính là thực ra Phương Tri hành không có dã tâm với vị trí giáo đầu Cung Binh nhiều như vậy.

Mục tiêu của cậu chính là lấy được công pháp phía sau của &LTThi;ết Sơn công>, đây mới là chuyện chính.

Làm chức giáo đầu Cung Binh thật sự chỉ là chuyện ngoài ý

muốn.

Cho nên, Phương Tri Hành cười khỏ rồi xòe tay nói: “Chuyện này phiền phức lớn rồi, nếu như ta thắng thì nhị công tử chắc chắn sẽ không vui, sau này đương nhiên sẽ thường xuyên gây phiền phức, gây khó dễ cho ta. Sớm biết như vậy thì ta dứt khoát nhận thua luôn cho xong.”

Lư An Phủ vỗ vai Phương Tri Hành, cười nói: “Lão đệ, chuyện này người phải suy nghĩ xem phải giải quyết như thế nào rồi, những mảnh khoe trong đó...”

Chưa nói dứt lời, đột nhiên Lư An Phủ ngậm miệng lại.

Chỉ thấy quản gia Ôn Dục Văn bước ra khỏi đại môn, đi thẳng đến trước mặt hai người.

Ôn Dục Văn liếc nhìn Phương Tri Hành trước rồi mới chấp tay với Lư An Phủ, cười nói: “Lư đường chủ, nhị công tử bảo ta truyền lời cho ngài.”

Lư An Phủ không cười nữa, hẩn nghiêm túc nói: “Mời nói.”

Ôn Dục Văn từ tốn đáp: “Nhị công tử nói, để không khiến Phương giáo đầu phân tâm, dốc toàn lực ứng phó trận so tài, xin ngài mười ngày sau mới giao công pháp phía sau của &LTThi;ết Sơn công> cho Phương giáo đầu.”

Lời này vừa thốt ra!

Da mặt Lư An Phủ giật giật, sắc mặt lập tức trở nên phức tạp.

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại sóng to gió lớn.

Ôn Dục Văn tiếp tục nói: “Lư đường chủ, nhị công tử còn nói, lão gia chỉ bảo ngài truyền công cho Phương giáo đầu, nhưng lại

không nói rõ thời gian, muộn mười ngày nửa tháng cũng không sao phải không?”

Lư An Phủ cười khở trả lời: “Nhị công tử nói rất có lý.”

Say đó Lư An Phủ lại vỗ vai Phương Tri Hành, khê thở dài rồi nói: “Lão đệ, người tự giải quyết ổn thỏa đi.”

Hắn xoay người rời đi.

Ôn Dục Văn lại nhìn Phương Tri Hành rồi lặng lẽ quay người vào trong.

Đêm tối lạnh lẽo, Phương Tri Hành đứng trước đại môn bị hai con sư tử đá quan sát, mồm sư tử há to, hình dáng có chút hung dữ giống như muốn nuốt chửng người khác.

“Ha ha ha~”

Bỗng nhiên một tràng cười điên cuồng xâm nhập vào tâm trí Phương Tri Hành.

Tế Cửu nằm dưới đất lăn qua lăn lại, cười đến mức lăn lộn khắp mặt đất.

“Phương Tri Hành, mày nhận thua rồi đó à!”

Tế Cửu toàn bộ nhìn vào trong mắt, nghe vào trong tai, không nhìn được mà bốn chân giơ lên trời, vui vẻ đập qua đập lại, cười trên nỗi đau của người khác.

Nó chế giễu: “Tao biết ngay chuyện này không đơn giản như vậy, với nhân phẩm của mày, uống ngụm nước cũng bị mắc răng.”

Phương Tri Hành ngược đầu nhìn trời, khóe miệng nhếch lên một độ cong, nhàn nhạt nói: “Mày vui cái rắm, sao tao cảm thấy chuyện này ngày càng thú vị nhỉ.”

Tế Cửu lập tức sững người, nó bò dậy, chớp mắt hỏi: “Thú vị chỗ nào vậy?”

Phương Tri Hành cười khẩy hỏi ngược lại: “Mày biết điều đại kỵ số một ở chốn công sở là gì không?”

Tế Cửu biết chết liền, nó chưa từng có công việc chính thức.

Phương Tri Hành nói chi tiết: “Với tư cách là một người thuộc hạ, tuyệt đối không được nghi ngờ uy quyền của lãnh đạo, cho dù lãnh đạo có làm sai thì mày cũng phải cho rằng bọn họ làm đúng, kiên định bày tỏ ủng hộ. Tương tự, với tư cách là một người lãnh đạo, tuyệt đối không được để uy quyền của bản thân bị lung lay.”

Tế Cửu ghét mấy cái quy tắc ngầm chó má chốn công sở này nhất, khinh thường đáp: “Nói tiếng người dê.”

Phương Tri Hành nói kỹ hơn: “Tao chính là giáo đầu Cung Bình do huyện lệnh La Bồi Vân đích thân chọn lựa bổ nhiệm, đã được thông báo chính thức rồi. Nhưng mà tao vẫn còn chưa ngồi nóng đít đã có người công khai nghi ngờ quyết định của La Bồi Vân, thậm chí còn muốn dùng vài thủ đoạn ép tao phải đi vào khuôn khổ rồi đuổi tao đi, chuyện này không phải chính là tát vào mặt của La Bồi Vân thì là gì?”

Tế Cửu chần chừ đáp: “Nhưng người làm chuyện này chính là con trai ruột của La Bồi Vân mà.”

Phương Tri Hành cười giễu ha hả rồi đáp: “Đứng trước quyền lực làm gì có tình thân. La Khắc Chiêu công khai khiêu chiến uy quyền của phụ thân, chuyện này đã phạm phải đại kỵ!”

Chương 108: Gần như kiệt sức (2)

Tế Cửu không tin, nghi ngờ hỏi: “Nếu thật sự đúng như lời mày nói, tại sao La Bồi Vân không ngăn cản khi La Khắc Chiêu làm xằng làm bậy?”

“Mày mù à, sao lại không ngăn cản?”

Phượng Tri Hành cười khẩy một tiếng.

Tế Cửu trợn mắt quát: “Ai mù hả, tao nhìn từ đầu đến cuối, La Bồi Vân ngăn cản La Khắc Chiêu lúc nào vậy?”

Phượng Tri Hành nhàn nhạt nói: “Mày biết tao mong chờ chuyện gì nhất trong buổi yến hội tối nay không? Tao rất muốn biết có phải Cung Bình doanh đã bị điều xuống dưới quyền thống lĩnh của thống lĩnh Bộ Binh La Khắc Chiêu hay không.

Tao muốn biết mình là người đứng thứ hai hay là người đứng thứ ba.

Nhưng mà từ đầu đến cuối La Bồi Vân không hề nhắc đến chuyện này, đáp án không nói cũng rõ, Cung Bình doanh thành lập độc lập, không thuộc quyền của La Khắc Chiêu.

Sau này tao sẽ ngang hàng với La Khắc Chiêu, Đinh Chí Cường!

Mày nghĩ xem, tại sao La Bồi Vân lại làm vậy?”

Tế Cửu giật mình, thè lưỡi nói: “Ý mày là phụ tử bọn họ có mâu thuẫn à?”

Phương Tri Hành trả lời: “Có mâu thuẫn hay không thì khó mà nói chắc, nhưng trong lòng La Bồi Vân chắc chắn không hài lòng với nhi tử này, không muốn cho hắn quyền lực lớn hơn.”

Tế Cầu hiểu ra, nhếch miệng nói: “Nếu đã như vậy, tại sao La Bồi Vân vẫn đồng ý cho mày so tài với người của Đồng gia?”

Phương Tri Hành nói rõ: “Đây chính là sự khôn ngoan, La Bồi Vân không ngu ngốc giống như La Khắc Hoành. Nếu tao đoán không sai, nguyên nhân chắc là vì người của Đồng gia vươn tay quá dài đã khiến La Bồi Vân thấy khó chịu, chắc La Bồi Vân muốn tìm một cơ hội để dẫn mặt Đồng gia.”

Tế Cầu cảm thấy đầu óc của mình không thể theo kịp.

Phương Tri Hành trở nên thoải mái, cười nói: “Hừ hừ, tao là người được huyện lệnh đại nhân đích thân chọn trúng, chỉ sợ ván này tao muốn thua cũng khó.”

Tế Cầu chăm chú lắng nghe, nhất thời không biết nói gì, nó ngẩng đầu chó lên.

Chỉ nhìn thấy Phương Tri Hoành xoay người bước vào đại môn, bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, giống như đang lấp lánh vì cậu.

...

...

Cùng lúc đó, La Khắc Chiêu bước vào phòng nhị phu nhân.

Nhị phu nhân, Đồng Minh Hiên, Đồng Hiển Vinh, ba người đang đợi gã trở về.

“Nhi tử, thế nào rồi?” Nhị phu nhân hỏi.

La Khắc Chiêu ngói xuống, tặc lưỡi đáp: “Phải nói rằng tên

Phượng Tri Hành kia cũng có bản lĩnh đó, không chỉ giỏi ăn nói mà còn khá gan dạ, không bị con dọa sợ.”

Nhị phu nhân và phụ tử Đồng gia không khỏi nhìn nhau.

“Nhưng mà hần còn non lắm, đã sập bẫy của con rồi!”

Đột nhiên La Khắc Nhiên bật cười ha hả.

Đồng Hiễn Vinh vui mừng trong lòng, hần phấn khởi hỏi: “Biểu ca, huynh dùng mưu kế gì vậy?”

La Khắc Chiêu vô cùng đắc ý, từ tốn kể lại.

Nghe xong, Đồng Minh Hiên vui mừng khôn xiết, vỗ tay nói: “Diệu kế diệu kế! Ép buộc Phượng Tri Hành phải công khai so tài với biểu đệ của con, chỉ cần hần thua thì phải giao vị trí giáo đầu Cung Binh ra, không ai có thể nói gì.”

Nhị phu nhân vui sướng quá đổi, hỏi rằng: “Mười người đấu với mười người, nhất định có thể thắng à?”

Đồng Minh Hiên cười ha hả, vẻ mặt phấn khởi nói: “Chuyện này thực ra rất đơn giản.”

Lão quay sang nhìn nhi tử Đồng Hiễn Vinh: “Đêm nay con hãy đi tìm Giáo đầu tạm thời Cao Đại Hưng, bảo ông ta giúp con chọn ra mười người giỏi nhất trong ba trăm Cung Binh kia.”

Đồng Hiễn Vinh lập tức hiểu ra, kích động nói: “Cha, ý hay quá! Mười người bên phía con đều là những người ưu tú nhất, chắc chắn sẽ thắng!

La Khắc Chiêu xua tay đáp: “Chưa chắc có thể thắng chắc đâu, đừng coi thường tên Phượng Tri Hành kia, hần thật sự có bản lĩnh.”

Đồng Minh Hiên cười ha hả: “Không sao, cho dù hần có bản

lĩnh lớn như thế nào, ta cũng có cách khiến hắn phải thua.”

La Khắc Chiêu ồ một tiếng, dựng lỗ tai lên nghe rồi cười nói: “Cửu cửu, ngài có diệu kế nào à?”

Đồng Minh Hiên cười nói: “Ba trăm người trong Cung Binh đều là người địa phương, ta hiểu rõ bọn họ. Cho dù Phương Tri Hành chọn mười người nào, hừ hừ, chỉ cần ta bỏ chút tiền thì có thể mua chuộc họ, khiến bọn họ nghe lời ta, cố ý biểu hiện kém trong lúc so tài, đảm bảo Phương Tri Hành sẽ thua chắc.”

“Siêu! Chiêu này siêu thật đó!”

La Khắc Nhiên đột nhiên hiểu ra, lập tức khen lợi hại rồi cười khẩy nói: “Nếu có người không chịu nghe theo, ngài cứ nói với ta, ta sẽ phái người đến bẻ gãy chân bọn họ, hoặc bắt cóc người nhà bọn họ, ép buộc bọn họ, xem ai còn dám giúp Phương Tri Hành.”

Đồng Minh Hiên cười ha hả: “Cũng không cần phải làm vậy đâu, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, không có người nào không cần tiền đâu.”

Sáng ngày hôm sau, trời hơi âm u, gió thổi mạnh.

Phương Tri Hành ngủ đến tự tỉnh, rời khỏi giường đánh răng rửa mặt.

Không lâu sau, có người hầu mang bữa sang đến, có bánh bao thịt lớn và cháo thịt.

Đây là lần đầu tiên Phương Tri Hành ăn quân lương, cậu ăn một hơi hết mười cái bánh bao thịt lớn và ba bát cháo thịt, ăn đến mức cả người ảm áp.

Chương 109: Kết Thúc (1)

“Đi, đến võ đài.”

Một người một chó rời khỏi biệt viện, đến võ đài.

Lúc này, chắc thời gian vẫn còn sớm.

Nhưng mà khi Phương Tri Hành đến võ đài, cậu phát hiện tất cả mọi người đều đã đến rồi.

Ba trăm Cung Binh xếp hàng chỉnh tề, giáo đầu tạm thời Cao Đại Hưng đứng đầu.

Bên cạnh còn có bốn người, lần lượt là La Khắc Chiêu, Đinh Chí Cương, Ôn Dục Văn, và một thanh niên lạ mặt mặc y phục bằng gấm quý giá.

Bọn họ im lặng không lên tiếng, đều nhìn chăm chăm Phương Tri Hành.

Cảnh tượng này...

Phương Tri Hành hít một hơi thật sâu, không khỏi nghĩ đến một câu nói cũ: “Không có lợi không dậy sớm.”

Cậu mặt không đổi sắc, bước lên phía trước.

La Khắc Chiêu cười hô hố: “Phương giáo đầu, người dậy sớm thật đó, mọi người đều đang đợi người.”

Phương Tri Hành nhàn nhạt đáp: “Ti chúc không giỏi uống rượu, tối qua uống hơi nhiều, xin nhị công tử thứ lỗi cho.”

“Không sao không sao, thực ra người cũng không đến muộn.”

La Khắc Chiêu cười ha hả, giơ tay chỉ về phía thanh niên lạ mặt, giới thiệu: “Hắn tên Đồng Hiến Vinh, biểu đệ của ta, chính là người so tài với người.”

Phương Tri Hành quan sát Đồng Hiến Vinh, thân hình hơi cao, đeo vàng đeo ngọc, nở nụ cười giả tạo trên mặt, không biết ngậm thứ gì trong miệng mà nhai không ngừng.

“Đồng huynh, xin chỉ giáo nhiều hơn.” Phương Tri Hành chấp tay, mỉm cười.

Đồng Hiến Vinh liếc xéo, nghiêng người chấp tay, nhếch miệng nói: “Xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Ừ ừ, đã chào hỏi rồi thì nhanh chóng bắt đầu đi.”

Hình như La Khắc Chiêu không thể kiên nhẫn hơn nữa, gã gào lên với Phương Tri Hành: “Người mau chọn mười người đi.”

Nói xong câu đó, gã lại mặt mày hớn hở bổ sung thêm một câu: “Biểu đệ của ta đã chọn xong mười người trước khi người đến rồi. Đến trước chọn trước, người không có ý kiến đúng không?”

Phương Tri Hành không nhận được mà liếc nhìn Cao Đại Hưng, cậu lập tức hiểu ra chuyện này như thế nào.

Chẳng trách bọn họ đến sớm như vậy, thì ra bọn họ muốn giành mấy Cung Binh ưu tú nhất về tay trước.

Thật ra tối hôm qua cậu từng nghĩ sẽ làm như vậy.

Nhưng nghĩ đến chuyện La Khắc Chiêu sẽ cản trở giữa chừng, chuyện này rất khó để thực hiện, cho nên cậu đã từ bỏ.

“Đám người này thật không biết xấu hổ, không có võ đức.”

Tế Cầu nhìn thấy cảnh này, nó không nhịn được mà cà khịa.

Phương Tri Hành lại không tức giận, cậu chỉ liếc nhìn hai người Đinh Chí Cường và Ôn Dục Văn.

Bọn họ là người giám sát, có trách nhiệm bảo đảm cuộc so tài công bằng công chính.

Nhưng lúc này, Đinh Chí Cường hơi cúi đầu nhìn mấy con kiến trên mặt đất, tập trung tinh thần, hứng thú lạ thường.

Ôn Dục Văn khoanh tay trong tay áo, ung dung nhìn mấy đám mây đen lướt qua trên bầu trời, giống như đang quan sát thiên tượng.

Thấy vậy, Phương Tri Hành cười giễu trong lòng, nói lớn: “Đến trước chọn trước, đó là lẽ thường, ta không có ý kiến.”

La Khắc Chiêu và Đồng Hiên Vinh không khỏi nhìn nhau, không nhịn được mà bật cười ha hả: “Tốt, vậy người mau chọn đi.”

Phương Tri Hành bước vào trận hình vuông do 290 Cung Bình tạo thành, cậu quan sát vóc dáng của từng người, thỉnh thoảng lại dùng tay bóp nhẹ cánh tay và eo của bọn họ.

Chỉ trong chốc lát, cậu đã chọn ra mười người.

“Chọn xong rồi hả?”

La Khắc Chiêu vô cùng hào hứng, gã lập tức thêm một quy tắc: “Một khi đã chọn thì không được thay đổi bất cứ người nào, cho dù người người chọn bị bệnh hoặc không thể tham dự vì lý do nào đó, chỉ được coi là bỏ cuộc chứ không thể bổ sung.”

Phương Tri Hành hỏi: “Hai bên đều không được bổ sung à?”

“Đương nhiên!”

La Khắc Chiêu nói đồng đặc, chặn đứng mọi con đường rút lui có thể xảy ra.

Phường Tri Hành hiểu rõ, gật đầu nói: “Không vấn đề gì, ta có thể chấp nhận.”

“Được!”

La Khắc Chiêu vui mừng khôn xiết, lập tức nói: “Vậy thì so tài chính thức bắt đầu, hai bên tự tập luyện, không được quấy rầy lẫn nhau, mười ngày sau sẽ phân định thắng bại.”

Nói xong lời này, gã nhìn Đồng Hiến Vinh ra hiệu rồi tự mình quay người rời đi.

“Mười người các người đi theo ta.”

Đồng Hiến Vinh vẫy tay rồi dẫn mười người hăn chọn đi đến phía sau võ đài, chiếm lĩnh sân tập bắn.

May mà có đến bốn sân tập bắn, bọn họ chỉ chiếm chỗ rộng nhất.

Phường Tri Hành không vội vàng, cậu không nhanh không chậm gọi mười người mình đã chọn sang đứng một bên trước, tất cả ngồi bệt xuống đất, tạo thành một vòng tròn.

“Các người hãy giới thiệu bản thân trước đi.” Phường Tri Hành nhìn bọn họ, mỉm cười ôn hòa rồi nói.

Một thanh niên trông khá hoạt bát mở miệng trước: “Ta tên Hoàng Đại Thuận, đại nhân, ngài có thể gọi ta Thuận Tử, nhà ta ở ngõ Hòe Thụ, trong nhà có bảy người...”

Hoàng Đại Thuận thao thao bất tuyệt, hăn nói rất chi tiết, mở ra một khởi đầu tốt đẹp.

Phường Tri Hành cười nói: “Tốt lắm, các người cũng giới thiệu

bản thân như vậy.”

Chín người còn lại thấy vậy cũng không rụt rè nữa, bọn họ lần lượt tự giới thiệu.

“Ta tên Đặng Tư Vọng...”

“Ta tên Trương Đại Hà...”

Chương 110: Kết Thúc (2)

Không ngoài dự đoán, tất cả bọn họ đều là người mù chữ, không người nào biết chữ.

Phượng Tri Hành tiếp tục hỏi bọn họ có kỹ thuật bắn cung như thế nào và bình thường bọn họ tập luyện ra sao.

Đám người Hoàng Đại Thuận tranh nhau nói, Cao Đại Hưng dạy bọn họ thế này thế kia.

Sau khi tìm hiểu, Phượng Tri Hành thầm nói đúng là như vậy.

Cao Đại Hưng biết một chút về kỹ thuật bắn tên, nhưng không biết nhiều.

Ông ta hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm tích lũy nhiều năm của mình để dạy người khác một cách cứng nhắc.

Ví dụ, ông ta sẽ yêu cầu khi Cung Bình bắn tên thì đừng nhắm chuẩn vào mục tiêu, mà nên giương cao cung tên nhắm chuẩn vào vị trí cao hơn mục tiêu một khoảng.

Nhưng tại sao lại phải làm như vậy, ông ta không thể giải thích rõ ràng.

Chuyện càng tồi tệ hơn nữa chính là bọn họ chỉ biết nên nhắm chuẩn vào vị trí cao hơn mục tiêu một khoảng, còn chuyện nên giương cao cung tên đến góc độ bao nhiêu, cách 50 mét thì giương cao bao nhiêu, cách 100 mét thì giương cao bao nhiêu, khi có gió và không có gió thì phải điều chỉnh như thế nào.

Cao Đại Hưng không thể giải thích rõ ràng những chi tiết quan trọng này, mọi thứ đều chỉ dựa vào cảm giác không thể nắm bắt

được.

Theo lời ông ta nói thì chính là quen tay hay việc, chỉ cần luyện tập nhiều là được.

Nhưng Phương Tri Hành biết rằng, nếu một người không tóm tắt, nâng cao kinh nghiệm của bản thân, hình thành lý luận có tính hệ thống thì hẳn không thể trở thành chuyên gia được.

Phương Tri Hành trầm ngâm một lúc, nhặt một cành cây rồi vẽ một vài sơ đồ đơn giản xuống đất trước, sau đó cậu giảng một số kiến thức lý thuyết dễ hiểu cho đám người Hoàng Đại Thuận, tiến hành một cuộc tẩy não.

Mười người Hoàng Đại Thuận thực sự cảm thấy vô cùng mới mẻ, người nào cũng được mở rộng tầm nhìn, bọn họ tập trung tinh thần, chăm chú lắng nghe học tập.

Tế Cầu nằm bên cạnh nhìn cảnh tượng này với vẻ mặt chán ngán.

Nó biết Phương Tri Hành từng làm việc ở công ty lớn, tham gia vào việc đào tạo nhân viên mới, cậu có thể áp dụng thuần thục các kiểu tẩy não và PUA để lừa người khác.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, Phương Tri Hành dẫn đám Hoàng Đại Thuận đến một sân tập bắn khác, tự mình làm mẫu cách bắn tên, bắn mười mũi tên liên tiếp.

Cậu chỉ thể hiện một chút bản lĩnh, đương nhiên kết quả chính là bắn không trượt phát nào, chỉ đầu bắn trúng đó, vô cùng thần kỳ.

“Lợi hại!”

“Trâu bò!”

“Đúng là thần!”

Đám người Hoàng Đại Thuận nào đã từng chứng kiến kỹ thuật bắn tên điêu luyện như vậy, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, thật lòng khâm phục, kính trọng cậu như một vị thần.

Uy tín to lớn đã được thiết lập một cách đơn giản như vậy.

Sau đó Phương Tri Hành phân tích mỗi một động tác của mình, cậu bắt đầu giải thích chi tiết từ tư thế đứng rồi dạy từng chút một.

Mười người Hoàng Đại Thuận đều khiếp phục, bọn họ càng nghiêm túc học theo từng bước.

Cùng lúc đó, bên phía Đồng Hiển Vinh càng phô trương hơn.

Hắn sai người dựng một hàng rào kín, mua rất nhiều thỏ thả vào trong để mười tên Cung Binh bắn giết tự do.

“Con thỏ kia, mày đừng chạy nữa, để ta bắn!”

Mười tên Cung Binh rất phấn kích, liên tục bắn tên.

Nói thật, bắn chết con thỏ còn thú vị hơn bắn bù nhìn nhiều, nó kích thích dục vọng giết chóc của con người.

“Các người phải cố gắng luyện tập, vào ngày so tài, nếu các người bắn chết thỏ càng nhiều thì tiền thưởng vào tay cũng càng nhiều, hiểu chưa?” Đồng Hiển Vinh nói to.

“Đã hiểu!”

Mười tên Cung Binh vô cùng phấn chấn.

Bọn họ là 10 trong 300 Cung Binh có kỹ thuật bắn tên giỏi nhất, hơn nữa bọn họ còn có thỏ sống dùng để tập bắn, điều kiện không được tốt lắm.

So với bên kia, Hoàng Đại Thuận và những người khác có xạ thuật kém, cũng không có thời giờ để luyện tập.

Nói tóm lại, ưu thế tại ta!

“Đồng đại nhân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ thắng!” Mười Cung Binh tự tin đầy mình.

Nghe vậy, Đồng Hiến Vinh cười lạnh trong lòng, hẳn chưa từng đặt hy vọng lên người 10 Cung Binh này.

Hắn quay đầu, vẫy tay và gọi: “Lão Cao, ông qua đây.”

Cao Đại Hưng hấp tấp chạy, khuôn mặt già nua lộ ra nụ cười tươi như hoa cúc, gật đầu khom lưng, nói: “Gia, ngài có gì cần dặn dò?”

Đồng Hiến Vinh liếc nhìn Phương Tri Hành, dặn dò: “Ông sắp xếp lại ‘lương tịch’ của mười người kia rồi đưa đến chỗ phụ thân ta đi.”

Hộ tịch ở vương triều Đại Chu được chia thành 4 cấp bậc.

Nhất đẳng là ‘quý tịch’ của thế gia đại tộc;

Nhị đẳng là ‘lương tịch’, tức là dân chúng bình thường;

Tam đẳng là ‘nô tịch’, chính là thân phận nô lệ. Ví dụ: Loại người bán thân vào đại hộ của người ta làm nô làm tỳ.

Tứ đẳng là ‘tiện tịch’, gồm kỹ nữ, con hát, ăn mày... Với lại, ‘tiện tịch’ là đời này nối đời kia. Hậu thế vẫn sẽ là ‘tiện tịch’, không được làm quan.

Người có tư cách được chọn vào Cung Binh doanh đều là ‘lương tịch’.

Nghe xong, Cao Đại Hưng xoa xoa 2 tay, tỏ vẻ khổ sở: “Gia,

‘lương tịch’ của Cung Bình doanh thuộc về cơ mật, nhỏ...”

Chương 111: Tàng Binh (1)

Ông ta còn chưa nói xong thì đã bị Đồng Hiến Vinh ngắt lời, nói thẳng: “Làm tốt chuyện này, phụ thân ta sẽ thưởng cho ông một khoản tiền, đủ để người dưỡng lão.”

Cao Đại Hưng mừng như điên, ủn mông chạy đi.

Đồng Hiến Vinh quay đầu, nhìn chăm chăm Phương Tri Hành một hồi, cười lạnh lùng, quay người rời đi.

Không bao lâu sau, hần ngòi xe ngựa rời khỏi đây, xe nhẹ đường quen chạy qua các ngõ hẻm rồi tiến vào Hàm Hương lâu.

“Biểu đệ, mau tới đây!”

Đồng Hiến Vinh vừa vào cửa thì đã nghe thấy tiếng cười phóng đảng của La Khắc Chiêu.

Một nhóm cô nương quần áo là lượt vây quanh gã oanh ca yến hót, hương thơm tràn ngập.

“Biểu ca, huynh thật tiêu sái!”

Đồng Hiến Vinh bật cười lớn, giang 2 cánh tay, gia nhập vào trong bầu không khí sung sướng này.

...

...

Nhoáng cái đã đến trưa.

Trong sân tập bắn, một đồ vật mới lạ đã thu hút sự chú ý của

mọi người, khiến một nhóm Cung Binh vây lại xem.

Phương Tri Hành tìm một tấm ván gỗ, trét một lớp vôi bột lên mặt tấm ván, dùng nhọ nôi vẽ thêm từng vòng tròn đồng tâm.

Cuối cùng, tâm vòng tròn được sơn màu đỏ bằng son phấn mượn.

Hắn dựng đứng tấm ván gỗ lên.

Cứ như vậy, một “hồng tâm xoay tròn” đã ra đời.

“Phương giáo đầu, đây là cái gì?”

Nhóm Hoàng Đại Thuận trừng to mắt, trên mặt đều là sự tò mò.

Phương Tri Hành cười nói: “Đây là bia ngắm ta tạo ra cho các người. Trước đó, các người sử dụng bù nhìn để luyện bắn tên, những kích thước của bù nhìn quá lớn, lại còn thiếu tiêu điểm. Có bia ngắm này rồi, sau này các người chỉ cần nhắm chuẩn điểm đỏ ở chính giữa để luyện tập bắn tên, chắc chắn nó sẽ khiến độ chính xác của xạ kích được nâng cao hơn.

Mọi người chột hiểu ra, ai nấy đều cảm thấy rất thần kỳ.

Sau đó, mọi người cùng giúp đỡ nhau, nhanh chóng chế tạo được mấy chục cái bia ngắm và bày nó ra.

Đám người Hoàng Đại Thuận vứt bỏ hết bù nhìn, đổi sang dùng hồng tâm xoay tròn luyện tập.

Mới đó mà đã đến chạng vạng.

Phương Tri Hành kết thúc một ngày huấn luyện, trở về biệt viện, ăn bữa tối rồi đi tắm rửa.

Tế Cầu không nhịn được truyền âm: “Mày cũng thiệt tình?

Thật sự muốn trao hết tất cả những gì mình có cho những người kia à?”

Phương Tri Hành trả lời: “Cái gì mà trao hết tất cả, đây chỉ là một giọt nước trong biển cả mênh mông thôi, mày tưởng rằng kỹ thuật bắn tên rất dễ luyện thành à.

Tố chất của những Cung Binh kia rất kém, đa số đều ở mức tầm thường, dù có khổ luyện 10 năm cũng chỉ có một số ít người có thể đạt tới trình độ Xạ Thủ Phổ Thông.”

Tế Cửu khó hiểu: “Đã như thế mà mày còn nghiêm túc như vậy? Khai mau, mày có ý đồ gì hả?”

Phương Tri Hành tức giận trả lời: “Mày động não chút đi được không? Cuộc tử thí này không phải sân khấu của tao, cũng không phải sân khấu của Đồng Hiến Vinh, mà là bàn cờ do La Bồi Vân bày ra, tất cả mọi người đều là quân cờ của ông ta, mọi cử động đều nằm trong lòng bàn tay của ông ta.”

Tế Cửu hơi hồi hộp, cả kinh nói: “Ý mày là chúng ta đang bị La Bồi Vân giám sát ư?”

“Giờ mày mới nhận ra à, mẹ nó, đúng uổng cái kiếp chó của mày, đến giờ mà mày vẫn không phát hiện ra tao luôn bị người ta theo dõi ư, nuôi mày có tác dụng méo gì?” Phương Tri Hành hạn hán lời.

Tế Cửu vô cùng xấu hổ, thẹn quá hóa giận, nói: “Dù tao không phải người nhưng mày đích thị là thằng chó!”

...

...

Màn đêm buông xuống.

Ôn Dục Văn bước vào thư phòng của La Bồi Văn.

“Lão gia.”

Ôn Dục Văn đến bên cạnh La Bồi Văn, cung kính dâng một phần văn thư tới.

La Bồi Văn mở văn thư ra, cẩn thận đọc.

Trên văn thư ghi chép lại tất cả các hành động trong hôm nay của Phương Tri Hành, bao gồm cậu thức dậy lúc nào, ăn cái gì, làm gì ở võ đài, nói những gì, v.v. từng li từng tí, không bỏ sót chi tiết nào.

“Ồ, hẳn tạo ra loại bia ngấm mới?”

La Bồi Văn thay đổi sắc mặt, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, tặc lưỡi nói: “Người này quả thật có tài, xem ra ta đã nhặt được một bảo bối rồi!”

Ôn Dục Văn cười xòa, nói: “Nửa năm trước, “Lý bán tiên” đã tính cho ngài một quẻ, nói vận may sắp đến với ngài, cát tinh cao chiếu, xem ra lời của ông ta ứng nghiệm rồi.”

“Hahaha!”

La Bồi Văn không khỏi ngửa đầu cười to, qua giây lát, ông ta đột nhiên đổi chủ đề, hỏi: “Việc kia điều tra đến đâu rồi?”

Ôn Dục Văn nghiêm mặt nói: “Bẩm lão gia, chuyện ngài muốn đi chùa Tùng Lâm thắp hương cầu nguyện chỉ đề cập 2 ngày trước khi thông báo cho phía chùa Tùng Lâm, nhưng bọn cướp sông đã làm tốt công tác chuẩn bị ám sát trước đó rồi, cho nên người tiết lộ tin tức không phải người của chùa Tùng Lâm.”

La Bồi Văn tối sầm mặt, giọng lạnh lùng: “Nói cách khác, người để lộ tin tức vẫn luôn ở bên cạnh chúng ta.”

Ôn Dục Văn gật đầu nói: “Vâng, chuyện này chỉ có một 5 người chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn cho chuyến đi của ngài biết được, đó là tổng bộ đầu Đinh Chí Vương và 4 bộ đầu.”

Chương 112: Tàng Binh (2)

La Bồi Vân hỏi: “Nhắm được kẻ nào chưa?”

Ôn Dục Văn cúi đầu nói nhỏ vào lỗ tai ông ta.

Nghe xong, La Bồi Vân thay đổi sắc mặt, giận dữ đập bàn.

“Lần trước, cướp sông đánh cướp tiền quân (tiền dùng cho quân đội) của chúng ta là ta đã nghi ngờ bên cạnh có gian tế!”

Ánh mắt La Bồi Vân ngập tràn sát ý.

Tiền quân là một chuyện cực kỳ cơ mật, người hiểu rõ nội tình như vậy chỉ có mấy tên, tất cả đều là người thân cận bên cạnh ông ta.

La Bồi Vân điều tra thêm liền phát hiện ai là kẻ dính hiềm nghi lớn nhất, chỉ là ông ta thiếu chứng cứ xác thực nên không thể khẳng định chắc chắn mà thôi.

Lần này, rốt cuộc đối phương đã lộ đuôi cáo.

“Lão gia, bây giờ bắt người được chưa?” Ôn Dục Văn hỏi.

La Bồi Vân đột nhiên bình tĩnh lại, điềm tĩnh nói: “Không vội, trước tiên phải lấp lỗ thủng chỗ tiền quân đã, đây mới là việc ưu tiên hàng đầu.”

Ôn Dục Văn hiểu ý, gật đầu nói: “Vậy ta sẽ làm theo bước tiếp theo trong kế hoạch mà ngài đã vạch ra trước đó.”

“Ừm, đi làm đi.”

La Bồi Vân chậm rãi ngồi xuống, cầm văn thư lên lần nữa, nhìn một lượt ghi chép những hành động của Phương Tri Hành, trong ánh mắt tràn ngập ý tán thưởng.

Phía trên cổng thành đang treo 15 đầu người.

Đã 2 ngày trôi qua.

Đầu người hơi lắc lư trong gió.

Giòi bọ sinh sôi bằng tốc độ kinh người, chúng bò qua bò lại trên đầu người, chui vào leo ra trong hốc mắt, lỗ mũi, giữa miệng và lỗ lai.

Tất cả những người đi vào hoặc ra khỏi thành, vừa ngẩng đầu đều có thể nhìn thấy 15 đầu người kia, cảnh tượng kinh khủng làm cho nhiều người không thể coi nhẹ.

Rất nhiều dân chúng trong thành sau khi biết tin, vội chạy đến xem náo nhiệt.

“Nhóm cướp sông này muốn hành thích huyện lệnh đại nhân, ai ngờ đâu, haha, bọn họ còn chưa kịp ra tay thì đụng phải cọng rơm cứng, bị cao thủ kia dùng vài ba chiêu thu phục.”

“Lá gan thật to, dám hành thích huyện lệnh đại nhân, chẳng lẽ bọn họ không biết huyện lệnh đại nhân xuất thân La gia môn phiệt à?”

“Vị cao thủ giết chết cướp sông là ai vậy?”

“Nghe nói hần tên là Phương Tri Hành, vì đã lập công lớn nên được huyện lệnh đại nhân phong một chức quan to rồi.”

“Ta biết hần! Phương Tri Hành và công tử nhà họ Đồng - Đồng Hiển Vinh đang đánh cược để tranh chức Giáo đầu Cung Binh đấy!”

“Hả, đặt cược thế nào?”

“Haizz, chuyện lớn như thế mà người lại không biết! Lư đường chủ Đúc Binh đường của Thiết Sơn môn đích thân mở ván cược, cược Phương Tri Hành thắng hay là Đồng Hiền Vinh thắng, ta đã qua đó đặt cược rồi.”

“Không ngờ lại có kèo này! Tốt tốt tốt, ta cũng phải đi đặt cược. Đúng rồi, người đặt ai thắng vậy?”

“Chuyện này còn phải hỏi à? Đương nhiên là cược Đồng Hiền Vinh thắng, Đồng gia là thông gia với huyện lệnh đại nhân, Phương Tri Hành chẳng qua chỉ là một cọng cỏ, hần là cái thá gì, lấy gì để đấu với Đồng Hiền Vinh chứ?”

“Chưa chắc đâu, ta nghe nói Phương Tri Hành rất được huyện lệnh đại nhân coi trọng, phần thắng cũng rất lớn, ta đặt cược cho Phương Tri Hành.”

“Các người nói đều có lý, ôi, ta nên đặt cược cho ai bây giờ, khó nghĩ quá!”

...

Phủ đệ Đồng gia.

“Phụ thân nghe nói gì chưa?”

Đồng Hiền Vinh bước nhanh đến bên Đồng Minh Hiền, tức giận nói: “Lư An Phủ thật quá đáng, không ngờ hần lại lấy ta và Phương Tri Hành ra mở ván cược, hừ, tên đó thật biết gây chuyện.”

Đồng Minh Hiền đang cầm cái kéo tỉa tóc lại bồn hoa của lão, vừa nghe xong liền bật cười và nói: “Hai ngày này, tin tức cướp sông có ý đồ ám sát huyện lệnh đại nhân nhanh chóng lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, tên tuổi của Phương Tri Hành cũng theo đó

được truyền ra.

Cuộc tỷ thí giữa con và hắc cũng âm ỉ đến mức mọi người đều biết, tất nhiên sẽ có người nhân cơ hội này lấy nó rêu rao.”

Đồng Hiến Vinh nghĩ lại thì thấy cũng đúng, ồn ào lớn như thế, ai chẳng muốn ké chút.

“Vấn đề là một khi có nhiều người dính vào thì rất có khả năng sinh ra nhiều biến số.” Đồng Hiến Vinh lo lắng.

Đồng Minh Hiền lơ đãng, cười nói: “Con đang lo lắng chuyện gì? Mười Cung Binh mà Phương Tri Hành chọn lựa kia đã bị chúng ta mua chuộc rồi, chuyện hắc thua là điều tất yếu, vị trí Giáo đầu Cung Binh chắc chắn sẽ thuộc về con thôi.”

Đồng Hiến Vinh hỏi: “Mười người kia đều bị chúng ta mua chuộc rồi ư?”

Đồng Minh Hiền mỉm cười và nói: “Năm đói kém này, cuộc sống của ai cũng khó khăn, những Cung Binh kia đều thiếu tiền, ai cho tiền bọn họ thì người đó chính là cha ruột của bọn họ.”

Đồng Hiến Vinh không hề nghi ngờ gì về chuyện này, trong triều đình từ trên xuống dưới, quan to quan nhỏ, thậm chí cả tiểu lại bên trong nha môn, kẻ nào không tham ô?

Hắc đáp: “Phụ thân, ta không nói về chuyện này, ta lo lắng có người chọc gậy bánh xe. Ví dụ như có người cựa Phương Tri Hành thẳng, bọn họ có thể sẽ giở chút thủ đoạn giống như chúng ta mua chuộc những Cung Binh kia, vậy chẳng phải sẽ hỏng kế hoạch lớn của chúng ta ư!”

Chương 113: Phóng Huyết (1)

Nghe vậy, Đồng Minh Hiên không khỏi dừng tay, trầm mặc một lúc, hít sâu và gật đầu nói: “Đúng là cũng phải đề phòng việc này, người đâu!”

Không bao lâu, quần gia đẩy cửa vào, cúi đầu nói: “Lão gia, có gì cần dặn dò?”

Đồng Minh Hiên ra lệnh: “Người điều một vài người, theo sát 20 tên Cung Bình tham gia so tài kia, theo dõi thật kỹ. Nếu có ai tiếp xúc với bọn họ thì lập tức đến báo với ta.”

“Vâng!”

Quần gia quay người rời đi.

Đồng Minh Hiên xoay người nói với thị nữ thân cận: “Thay quần áo cho ta, chuẩn bị xe ngựa, ta muốn tới thăm Lữ An Phủ một chút.”

Đồng Hiên Vinh vội nói: “Phụ thân, mối quan hệ giữa người và Lữ An Phủ khá tốt, đúng không? Người đi thăm dò ý tứ của hắn, xem thử đôi bên có thể liên thủ, thao túng ván cược được không?”

“Chắc chắn rồi!”

Đồng Minh Hiên gật đầu: “Mục đích Lữ An Phủ mở ván cược đơn giản là muốn kiếm bộn, ta liên thủ với hắn có thể đảm bảo cả hai cùng có lợi, hắn không lý nào không hợp tác với ta.”

...

...

Nha môn - nha sở Thông Phán.

Mặt trời đã lên cao, Đinh Chí Cường từ tốn đi vào trong nha sở.

Vừa vào cửa, bốn vị bộ đầu và m nhóm nha dịch lập tức xông tới.

“Tổng bộ đầu, Lư An Phủ mở sới cược lớn rồi, ngài có đặt cược không?”

Một nha dịch gấp gáp hỏi.

Đinh Chí Cường hơi co rút khoe miệng, nhìn quanh đám người, hỏi lại: “Các người đều đặt cược rồi ư?”

Nha dịch đáp lại: “Bọn ta rất muốn đặt cược nhưng trong túi không có đồng nào.”

Đinh Chí Cường cười nhạt nói: “Không tiền chẳng phải là chuyện tốt à? Dựa vào vận may chó tha của các người, cược một lần thua một lần.”

Nha dịch vội nói: “Lần này không giống, chỉ cần đặt cược công tử nhà họ Đồng, chắc chắn sẽ thắng!”

Đinh Chí Cường sững sốt một lúc, trừng mắt quát: “Nói hươu nói vượn, cuộc tỷ thí còn chưa bắt đầu, làm sao người dám nói nhất định là Đồng công tử thắng hả?”

Nha dịch cười khì, nghiêng đầu nhìn về phía 1 người khác.

Vị kia chẳng phải ai khác mà chính là 1 trong 4 vị bộ đầu, tên Đồng Hiễn Hợp, gã là cháu trai của Đồng Minh Hiễn, là con trai của thúc thúc Đồng Hiễn Vinh.

Đồng Hiễn Hợp cười nói: “Tối qua, ca ca ta và La Khắc Chiêu công tử vui chơi ở Hàm Hương lâu, từ chỗ bọn họ ta biết được

chút tin tức nội bộ. Lần tỷ thí này, Phương Tri Hành chắc chắn sẽ thua.”

Đinh Chí Cường cau mày, hạ thấp giọng hỏi: “Tin tức nội bộ gì?”

Đồng Hiến Hợp thì thầm vào tai hắn.

Sau khi nghe xong, Đinh Chí Cường hít sâu, mắt trũng lớn, cười toe toét và nói: “Nếu là như vậy thì chúng ta phải tăng tiền đặt cược, thắng một khoản lớn luôn.”

Nha dịch đang tay, nói: “Thì đó, nhưng trong tay bọn ta không có bao nhiêu tiền dư!”

Đinh Chí Cường hừ lạnh lòng: “Muốn có tiền thì quá dễ? Các người nghe cho kỹ đây, xét thấy có cướp sông trà trộn vào trong thành, vì để bảo đảm an toàn cho bách tính, nha sở lập tức triển khai điều tra toàn thành, các người bắt buộc phải không ngủ không nghỉ lục soát cho ta, rõ chưa?”

Lời này vừa nói ra, các nha dịch lập tức hiểu rõ.

Một ý nghĩa khác của cái gọi là “điều tra” là vợ được một món béo bở, tức là thừa cơ moi tiền tài từ các hộ buôn, bán hàng rong và dân thường dưới nhiều danh nghĩa.

Đây không phải lần đầu tiên bọn họ làm chuyện vợ món béo bở này nên đã sớm quen với nó.

Mệnh lệnh vừa hạ, cảm xúc của các nha dịch tăng vọt chưa từng có, khí thế ngất trời làm việc.

Rất nhanh, các nha dịch càn quét bên đường, làm cho toàn thành gà bay chó chạy.

...

...

Từng ngày trôi qua.

Mỗi ngày, Phương Tri Hành đều dậy từ rất sớm, buổi sáng ra sân tập bắn chỉ đạo đám người Hoàng Đại Thuận luyện tập bắn tên, buổi chiều lại đi thêm một lần, tối thì nghỉ ngơi trong biệt viện.

Mỗi ngày đều như thế, từng bước một.

Chớp mắt 10 ngày đã trôi qua, ngày trọng đại cuối cùng đã đến.

Sáng hôm đó, trên võ đài dựng một cái đài cao.

Huyện lệnh La Bồi Vân, La Khắc Chiêu, Đinh Chí Cường và Lư An Phủ đều bước vào hiện trường.

Ngoài ra, Đồng Minh Hiên dẫn theo một vài phú hào nhà giàu trong thành, khoảng hơn 50 người ùn ùn kéo đến để quan sát và ổ động cuộc tỷ thí.

Phương Tri Hành và Đồng Hiển Vinh, một trái một phải đứng thẳng, sau lưng đều có 10 tên xạ thủ.

Trên sân bãi trước mặt bọn họ có một hàng rào đường kính hơn trăm mét.

Bên trên bãi cát trong rào chắn có những con thỏ.

Mọi thứ đã sẵn sàng.

“Chư vị, hoan nghênh mọi người đến xem cuộc chiến.”

Dưới ánh mắt của mọi người, La Bồi Vân đứng lên, khoanh tay, cất cao giọng nói: “Tỷ thí hôm nay chẳng những liên quan đến thắng thua của cá nhân Đồng Hiển Vinh và Phương Tri Hành, cũng

liên quan đến quyền sở hữu chức Giáo đầu Cung Bình.”

Ông ta nhìn về phía Phương Tri Hành, hỏi: “Phương Tri Hành, đồng ý cược thì phải thừa nhận thất bại, người sẽ không đổi ý chứ?”

Phương Tri Hành nghiêm mặt, làm như thật nói: “Thuộc hạ vô cùng tự tin với tài nghệ và phương pháp giáo dục của bản thân, tỉ thí hôm nay thắng lợi nhất định thuộc về ta!”

Chương 114: Phóng Huyết (2)

Lời này vừa nói ra, biểu cảm của mọi người khác nhau.

Khóe miệng Đồng Minh Hiên hơi cong lên, Đồng Hiển Vinh thiếu chút nữa bật cười.

Hai tay Đinh Chí Cường giao nhau trước ngực, cười he he hai tiếng.

Lư An Phủ ngồi nghiêm chỉnh, mí mắt dè thấp, biểu cảm đáng nghiên ngẫm.

Da mặt đám người Hoàng Đại Thuận căng chặt, trong biểu cảm hiện lên một chút hổ thẹn, một chút khẩn trương, còn có chút không biết làm sao.

La Bồi Vân gật đầu cười nói: “Vậy bắt đầu đi, ai lên trước?”

Phương Tri Hành và Đồng Hiển Vinh nhìn nhau.

“Đại nhân, ta lớn tuổi hơn, theo lý nên khiêm nhường.” Đồng Hiển Vinh chấp tay nói.

La Bồi Vân hơi im lặng, rồi đáp: “Được, cho Phương Tri Hành lên trước.”

Phương Tri Hành không thể làm gì khác, hạ lệnh cho 10 người của Hoàng Đại Thuận nói: “Bước ra khỏi hàng!”

10 người của Hoàng Đại Thuận lập tức di chuyển đến bên cạnh hàng rào, tự lấy cung tên, lấp cung, giơ lên và nhắm, hoàn thành tích lũy sức lực.

Đồng thời, có người đốt một nén nhang.

Cheng ~

Khi tiếng cồng vang lên, 10 người Hoàng Đại Thuận không chút do dự bắn tên.

Vù vù vù!

Bọn họ không ngừng kéo cung bắn tên, từng mũi tên bắn vào trong hàng rào.

Rất nhanh đã đến thời gian một nén nhang.

Đinh Chí Cường và Ôn Dục Văn đi vào trong sân, hai người bọn họ là trọng tài, sau khi kiểm kê xong thì tuyên bố: “Tiểu đội Phương Tri Hành tổng cộng bắn trúng bảy con thỏ.”

Kết quả vừa công bố, trong sân lập tức xôn xao.

“Sao ít thế?”

“Cho dù là nhắm mắt rồi bắn, mười Cung Binh được huấn luyện tốt cũng không thể chỉ bắn trúng bảy con thỏ chứ?”

“Phương Tri Hành đang làm cái quỷ gì, hẳn dạy mười Cung Binh kiểu gì vậy, quá phế vật!”

“Tiêu rồi tiêu rồi, lần này tiêu hết rồi, ta đặt tất cả tiền nhàn rỗi vào Phương Tri Hành.”

Có người hết hồn, mặt đỏ tai hồng, cũng có người vui sướng khi người gặp họa, vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Chỉ vậy, chỉ vậy thôi á?!”

“Ha ha ha, ta đã nói rồi, Phương Tri Hành không thể thắng, các người không tin ta, giờ lỗ thảm rồi!”

“Bên ngoài đồn đãi Phương Tri Hành là thần xạ thủ, hôm nay vừa gặp, thật không xứng đáng với danh tiếng!”

“Ta tưởng Phương Tri Hành hấn mộc ba đầu sáu tay cơ, thì ra chẳng qua chỉ vậy!”

“Đúng đó đúng đó, ôi mẹ ời còn không bằng ta nữa!”

...

Tiếng xôn xao ồn ào kéo dài một lát.

La Khắc Chiêu, Đồng Minh Hiên và vài vị phú hào nhìn nhau, không nhịn được thoải mái cười to, cười đến ngửa đầu ra sau.

Bọn họ thắng rồi, mọi chuyện đã được xác định.

Bọn họ chẳng những đoạt lại chức Giáo đầu Cung Binh, còn thắng một khoản tiền lớn, quả thực quá tuyệt vời!

“Hahaha, Phương Tri Hành, không ngờ người mà người dạy ra phế vật như thế?”

Đồng Hiên Vinh cũng mở cờ trong bụng, liên tục cười khẩy với Phương Tri Hành, hết sức châm chọc khiêu khích.

Sắc mặt Phương Tri Hành nghiêm trọng, không nói một lời.

Toàn bộ 10 người Hoàng Đại Thuận cúi đầu, xám xịt lui về bên cạnh, không dám nhìn Phương Tri Hành.

“Đến lượt ta!”

Đồng Hiên Vinh sắp xếp người ra, cất cao giọng nói: “Phương Tri Hành, người xem cho kỹ, hôm nay ta cho người thua rõ ràng.”

Hấn vung tay lên, mười Cung Binh phía sau chạy bộ lên, chuẩn bị sẵn sàng.

Đốt một nén nhang, tiếng cồng vang lên.

Vù vù vù ~

Trong thế giới vang lên một vùng âm thanh phá không.

Từng mũi tên xẹt qua giữa không trung, giống như hoa rơi rục rĩ, cực kỳ náo nhiệt.

“Bắn! Bắn cho ta!”

“Ai bắn được nhiều, tiền thưởng của người đó càng nhiều!”

Đồng Hiến Vinh kích động hô to gọi nhỏ, cảm xúc tăng vọt.

“Đã đến giờ, ngừng!”

Thời gian một nén nhang nhanh chóng trôi qua.

Đinh Chí Cương và Ôn Dục Văn lại tiến vào sân kiếm kê.

Đợt kiếm kê này vô cùng kinh khủng.

Trái tim Đinh Chí Cương kinh hoàng, lộ ra biểu cảm như gặp ma, ứa ra mồ hôi lạnh.

Ngay sau đó, Ôn Dục Văn lớn tiếng tuyên bố: “Tiểu đội Đồng Hiến Vinh tổng cộng bắn trúng hai con thỏ.”

Thế giới chợt im lặng giống như chết!

“Cái gì, sao có thể?!”

Đồng Hiến Vinh ngơ ngác. Hắn vượt qua hàng rào, xông vào trong sân, tự mình kiếm kê, sau đó triệt để trợn tròn mắt.

“Cái này, cái này...”

Đồng Minh Hiến cứng đờ tại chỗ, hô hấp ngưng trệ, khó có thể

tin.

Mười mấy phú hào xung quanh hắn cũng gấp đến độ giơ chân, vừa sợ vừa giận, vây quanh hắn, la to với hắn.

“Họ Đồng kia, không phải ngài thề thốt nói với bọn ta, ngài có thể làm được à?”

“Mới bắt trúng hai con, lừa quỷ hay gì, người cố ý thua đúng không?”

“Đồng Minh Hiên, ngài dám hăm hại bọn ta?”

...

Sau một lúc lâu, Đồng Minh Hiên dần dần phục hồi tinh thần lại, sau đó lão lao ra khỏi đám người, đi đến trước mặt Lư An Phủ.

“Lư đường chủ, đây là chuyện gì?” Đồng Minh Hiên chất vấn.

Lư An Phủ cũng là vẻ mặt sốt ruột, buông tay nói: “Sao ta biết được, ta cũng không biết chuyện sẽ biến thành thế này!”

“Đừng xem ta là đồ ngốc!”

Đồng Minh Hiên nắm lấy ngực của Lư An Phủ: “Tại sao ngài phản bội ta, tại sao ngài phải hăm hại ta?”

“Ai hăm hại ngài? Đừng ngậm máu phun người!”

Chương 115: Bảo Dao (1)

Lư An Phủ đẩy Đồng Minh Hiên ra, cười khẩy nói: “Đồng ý cược thì phải thừa nhận thất bại, thua không góc đầu nổi thì đừng cược!”

“Ngài, ngài...”

Đồng Minh Hiên ngã trên mặt đất, đột nhiên phì một tiếng, phun ra đầy máu, ngửa mặt nằm trên đất, ngất đi tại chỗ.

Cùng lúc đó, Đồng Hiên Vinh giống như nổi điên, mắt sắp nứt ra quát mười tên Cung Binh kia: “Các người làm gì? Ai kêu các người hại ta?”

Mười tên Cung Binh kia run sợ trong lòng, chạy trốn khắp nơi.

Đồng Hiên Vinh ngang nhiên ra tay, bắt lấy một Cung Binh, bóp cổ đối phương giơ lên, chất vấn: “Nói, rốt cuộc là ai sai khiến các người?”

Hai chân Cung Binh kia cách mặt đất, giãy giụa lung tung, bị bóp đến mặt chuyển màu xanh tím, hai mắt trắng dã.

“Ặc ặc, cứu mạng...”

Hắn cố gắng phát ra cầu cứu.

Đồng Hiên Vinh cũng không dự định buông tha cho hắn, càng dùng sức bóp hơn.

Đột nhiên, một bàn tay vươn ra, khóa chặt cổ tay của Đồng Hiên Vinh, lật ra bên ngoài.

Đồng Hiển Vinh nhất thời đau đớn, tay tự nhiên buông lỏng.

Cung Bình đặt mông trên mặt đất, ho khan dữ dội, hắt ngẩng đầu nhìn đi, phát hiện người cứu mình, không phải người khác chính là Phương Tri Hành.

“Đồng Hiển Vinh, đánh chó cũng phải nể mặt chủ, hắt là binh của ta, ai cho phép huynh động vào hắt?” Phương Tri Hành thản nhiên nói.

Đồng Hiển Vinh quay đầu nhìn thấy là Phương Tri Hành, thì càng nóng giận, không chút nghĩ ngợi, vung tay trái đánh qua.

Bốp!

Một tiếng tát vang dội truyền ra.

[Kỹ năng bộc phát - Đại Bức Đẩu]

Hai má Đồng Hiển Vinh nhô cao, thân thể đảo quanh trên không, liên tục xoay tròn hai vòng rồi ngã thật mạnh xuống đất.

“Phì ~”

Đồng Hiển Vinh đầu vầng mắt hoa, ho ra một vũng máu, phun ra bảy tám cái răng, cằm trật khớp, hai má nhanh chóng sưng đỏ, sưng vù như bánh bao.

Một cái tát này đánh quá nặng khiến hắt phá tướng rồi!

Não đánh ra đến lỗ mũi!

Đồng Hiển Vinh muốn đứng lên, vừa đứng thẳng lại lảo đảo ngã trên đất, không dậy nổi.

Đúng lúc này, La Khắc Chiêu vọt lại, quát lớn: “Phương Tri Hành cái tên khốn nạn này, người dám ăn gian, trận này không tính!”

Phường Tri Hành nghiêm trang nói: “Nhị công tử, có huyện lệnh đại nhân ở đây, ai dám ăn gian? Vãn xin ngài minh giám.”

La Khắc Chiêu không khỏi giật mình, gã lập tức chạy về đến bên cạnh La Bồi Vân, nói thẳng: “Cha, Phường Tri Hành ăn gian giành được thắng, con không phục!”

La Bồi Vân nhàn nhạt liếc con trai, dùng giọng nói không có chút tình cảm đáp lại: “Con nói ăn gian, là chỉ Đồng gia thu mua 10 người Hoàng Đại Thuận à?”

Lời này vừa nói ra!

Biểu cảm La Khắc Chiêu cứng đờ, giống như bị hóa đá, hầu kết chuyển động nhưng lại không nói được một chữ.

Trong mắt La Bồi Vân lóe lên một tia thất vọng, không để ý tới đứa con này nữa, ông ta đứng dậy, nhìn mọi người xung quanh, cất cao giọng nói: “Bản quan tuyên bố, tỷ thí lần này người chiến thắng là Phường Tri Hành.”

Lời vừa nói ra, mọi chuyện đã được quyết định!

Chỉ một thoáng, có người hoan hô nhảy nhót, không kìm chế được. Có người tâm trạng suy sụp như cha mẹ chết.

Phường Tri Hành thì lạnh nhạt, không vui không buồn.

Bởi vì thắng lợi này không phải thuộc về cậu, cậu chỉ là một quân cờ bị thao túng.

Người cầm cờ là La Bồi Vân!

Cuộc đời như thế cờ, người biết cục sống, người phá cục thì tồn tại, người quản lý cục thì thắng!

“Mé, thật sự để may đoán trúng.”

Tế Cầu nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy mỗi người một vẻ, tâm trạng không khỏi vô cùng phức tạp, buồn bực nói: “VẬY mà mày cũng có thể thắng, má nó tao phục luôn.”

Khỏe miệng Phương Tri Hành khẽ cong, thở dài: “Tao đã nói rồi, thế cờ này tao rất khó thua.”

Tế Cầu không lời nào để chống đỡ.

Hết cách, thằng khốn Phương Tri Hành này, mọc tám trăm tâm tư, chơi âm mưu quỷ kế với hần, ai chơi lại?

Tầm mắt của nó đảo qua mỗi người.

La Khắc Chiêu, cha con Đồng gia và đồng bọn của bọn họ, ai nấy đều thua thảm, lỗ sặc máu.

Có người tức giận, có người gào khóc, một mảnh hỗn loạn.

Đinh Chí Cường cúi đầu, không buồn hé răng đi qua từ bên cạnh Tế Cầu.

Cả người hần hồn vía lên mây, ánh mắt chết lạng, sắc mặt cứng ngắt muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, giống như ăn phân chó. Có vẻ vị này cũng thua đậm rồi.

Trên đài cao, mặt La Bồi Vân không đổi sắc, lạnh nhạt, trong ánh mắt lơ mờ hiện lên một tia đắc ý.

Tế Cầu cẩn thận quan sát, cảm giác La Bồi Vân lúc này, ắt hần giống như Gia Cát Ngọa Long, bày mưu nghĩ kế quyết thắng ngàn dặm, không chút dấu vết.

La Bồi Vân thắng đậm, lúc này ông ta hưởng thụ sung sướng vô tận do chiến thắng mang đến.

Nhưng phần lớn mọi người đều không phát giác ra, từ đầu đến cuối, phát triển của sự việc luôn trong sự khống chế của La Bồi

Vân.

Có lẽ đây mới là bậc thầy “lái tàu” thật sự, ẩn sâu công và danh!

Mà La Bồi Vân bày ra bố cục này, còn cần một người mạnh mẽ hiệp trợ. Trợ thủ xinh đẹp đó giống như nhà ảo thuật.

Chương 116: Bảo Dao (2)

Tế Cầu từng hỏi Phương Tri Hành ai là trợ thủ xinh đẹp.

Đáp án là..

Tế Cầu ngẩng đầu, nhìn về phía trên đài cao, tầm mắt dừng ở Lữ An Phủ.

Ở trong mắt mọi người, lúc này không thể nghi ngờ Lữ An Phủ là người thắng lớn nhất.

Bởi vì người chọn mua Đồng Hiến Vinh thắng, quả thực không nhiều lắm, cộng thêm tỷ lệ cược cao.

Lữ An Phủ là nhà cái, đương nhiên là kiếm đầy bát, người thắng ổn thỏa trong cuộc đời.

Người cược thắng mang ơn hân, người cược thua hận hân thấu xương.

Hai tầng trời băng lửa!

Lữ An Phủ không ở trong đám người, nhanh chóng rời khỏi sân, khoe miệng cong lên không che giấu được vui sướng trong lòng.

“Đcm, người này còn biết diễn hơn người kia!”

Tế Cầu cực kỳ cạn lời.

La Bồi Vân và Lữ An Phủ, một sáng một tối, xoay mọi người vòng vòng.

Tình cảnh này, Tế Cửu không khỏi hỏi: “Phương Tri Hành, rốt cuộc vở kịch hay này đang hát về cái gì?”

“Tiền!”

Phương Tri Hành cẩn thận quan sát mỗi người, quả quyết nói: “Mục đích của La Bồi Vân là kiếm tiền, Đồng gia bị hấn gài bẫy, lỗ sặc máu.”

Tế Cửu cạ lời nói: “Đường đường là huyện lệnh đại nhân, thiếu tiền lắm hả?”

Phương Tri Hành đáp: “Năm thiên tai, nhà địa chủ có thể không có thừa lương tâm.”

Lúc này, Ôn Dục Văn đã đi tới, hai tay cầm một cái mâm.

Trên mâm đặt một bộ quân trang khô giáp, có mũ giáp, giáp ngực, giáp vai, giáp chân, tua mũ giáp, ghép lại tròn một bộ.

Ôn Dục Văn cười sáng lạn, thái độ tốt hơn rất nhiều, cúi đầu nói: “Chúc mừng người chính thức quang vinh thăng lên làm Giáo đầu Cung Binh, hãy nhận hộ giáp của người.”

Phương Tri Hành vui vẻ trong lòng, trịnh trọng vươn hai tay tiếp nhận, thành khẩn nói: “Cảm ơn Ôn quản gia.”

“Ừm, lần này người biểu hiện tốt lắm, đại nhân cực kỳ vừa lòng về người.” Ôn Dục Văn cười, thâm ý sâu sắc nói.

Phương Tri Hành đương nhiên giả vờ nghe không hiểu lời nói của hắn, ngược lại dáng vẻ vô cùng lo lắng, nhỏ giọng nói: “Nhị công tử không hài lòng về ta, có khi nào ngài ấy...”

“Người không cần lo lắng về điều này.”

Ôn Dục Văn cười ha hả nói: “Nhớ kỹ, người chỉ cần làm tốt chuyện thuộc bốn phận là được, nhị công tử sẽ không đi quấy rầy

người nữa.”

Phượng Tri Hành thở phào, lúc này mới lộ ra nụ cười.

Đảo mắt đã tới buổi trưa.

Cao Đại Hưng dẫn theo 300 Cung Binh của Hoàng Đại Thuận, đến trước mặt Phượng Tri Hành.

Cao Đại Hưng lo sợ trong lòng.

Tuy rằng ông ta không tham dự đặt cược, nhưng trước đó ông ta cũng chắc chắn Phượng Tri Hành sẽ thua không thể nghi ngờ, vui vẻ cầm phí trà nước của Đồng gia.

Ai ngờ chuyện xuất hiện xoay chuyển kinh người.

Ông ta đứng sai đội rồi!

Tiền trà nước trong tay nhất thời trở nên phỗng tay.

Cao Đại Hưng nghiêm mặt nói: “Chúc mừng Phượng giáo đầu quang vinh thắng chức, bọn tiểu nhân ở ‘lầu Cạn Thủy’ bày yến hội ăn mừng vì ngài, hy vọng ngài có thể nể mặt.”

Phượng Tri Hành nhìn bọn họ, trong lòng không có gì bất ngờ, cười nói: “Nói gì thế, hôm nay là ngày vui, phải là ta mời khách.”

“Vậy thì tốt, đi đi đi, cùng đi thôi!”

Cao Đại Hưng thầm thở phào, vui vẻ ra mặt.

Phượng Tri Hành đi hai bước, đột nhiên nói: “À đúng rồi, đừng quên kêu Đinh tổng bộ đầu.”

“Ngài yên tâm, ta đã thông báo rồi.”

Đoàn người nhanh chóng đến lầu Cạn Thủy.

Cả tửu lâu đã được Cao Đại Hưng bao trọn, bày 31 bàn tiệc cơ động.

Đinh Chí Cường theo sau đến.

Tuy rằng tâm trạng của hắn không tốt, nhưng chuyện ăn ké uống ké, trước giờ hắn chưa bao giờ vắng mặt.

Mọi người ăn uống, kính rượu cho nhau, rất vui vẻ.

Trong bữa tiệc, Phương Tri Hành lôi kéo Đinh Chí Cường không ngừng cụng ly, tìm hắn nói chuyện phiếm, thường xuyên qua lại.

Đinh Chí Cường vốn buồn bực, rốt cục mở ra máy hát, vẻ mặt căm tức thở dài: “Lão đệ à, ta bị Lư An Phủ kia gài bẫy, lỗ một khoản tiền lớn.”

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Không thể nào, Lư An Phủ gài bẫy cả tiền của đại ca á, ngài ấy thiếu tiền lắm hả?”

“Thiếu!”

Đinh Chí Cường liên tục gật đầu: “Người ngồi thuyền buôn kia, chính là thuyền của Tiền Ký Vân, biết ông chủ phía sau màn là ai không? Chính là Lư An Phủ!”

Phương Tri Hành không khỏi ngừng hô hấp.

Đinh Chí Cường hớp một miếng rượu, tức giận nói: “Má nó chứ, Lư An Phủ tổn thất một chiếc thuyền, xuất hiện thiếu hụt tài chính nghiêm trọng, lúc này hắn mới mở xới cược lớn, cố ý phao tin tức giả, dẫn dụ người khác mua người thua, sau đó kiếm một khoản tiền lớn, đặt nợ nó chứ!”

Phương Tri Hành hiểu rõ trong lòng.

Lư An Phủ gài bẫy đám người Đồng Minh Hiên, sở dĩ hắn làm

chuyện này đặc tội với người khác này, một mặt là gợi ý của La Bồi Vân.

Nguyên nhân quan trọng khác, có lẽ chính là thuyền buôn của hắn chìm nghỉm, tổn thất quá lớn, khiến tài chính không quay vòng được, không thể không nghĩ cách bổ khuyết lỗ thủng.

Tuy nói như thế, trong lòng Phương Tri Hành lại rõ ràng, chắc Lư An Phủ chỉ là kiếm lợi nhỏ, người được lợi thật sự là La Bồi Vân.

Buổi tiệc chậm rãi chấm dứt.

Chương 117: Bại Lộ (1)

Lúc này, Cao Đại Hưng dẫn đầu, đám người Hoàng Đại Thuận theo sát sau đó, mỗi người đều tặng lên phần tiền của mình.

Cao Đại Hưng tặng nhiều nhất, 2 vạn đồng tiền, khoản tiền này chắc là Đồng gia thưởng cho ông ta, cũng là hối lộ của ông ta.

Bởi vì ông ta có thể làm tiếp ở doanh Cung Bình không, tất cả dựa vào một suy nghĩ của Phương Tri Hành.

Ông ta còn muốn tiếp tục làm, cũng chỉ có thể tiêu tiền tiêu tai.

10 người Hoàng Đại Thuận tặng 1 vạn đồng tiền, khoản tiền này chính là chi phí Đồng gia thu mua bọn họ.

Tiểu đội 10 người của Đồng Hiến Vinh cũng là mỗi người tặng 1 vạn đồng tiền.

Toàn bộ những người khác chỉ tặng 2000 đồng tiền.

Đinh Chí Cường cũng không đến tay không, hẳn mang đến một đại hoàn đao tặng cho Phương Tri Hành.

“Đây là một tinh cương đao, cực kỳ sắc bén, là chiến lợi phẩm lần trước lúc ta dẹp giặc, thu được.” Đinh Chí Cường giới thiệu.

Phương Tri Hành nhận lấy.

[Vũ khí lạnh: Thất Hoàn đao, đao dài 3 thước 5 tấc, chuôi đao dài 7 tấc, sau có bảy vòng, cứ cách 3 tấc 5 phân có một vòng, nặng 3,6kg]

Phương Tri Hành rút đao ra khỏi vỏ, cầm đao trong tay, cảm giác một chút, xúc cảm cực kỳ thoải mái.

Cậu tùy ý vung vài cái, đao đại hoàn cắt qua không khí, vù vù rung động, cực kỳ uy vũ.

“Được lắm, được lắm, vô cùng tốt!”

Phương Tri Hành vô cùng vừa lòng, vừa hay cậu thiếu một thanh đao tốt.

Buổi chiều, Phương Tri Hành đi đến Đúc Binh đường của Thiết Sơn môn.

Thiết Sơn môn có rất nhiều phân đường, trải rộng hơn mười huyện thành và một vài thôn trấn quan trọng của quận Thanh Hà.

Huyện thành Khánh Lâm cũng có một phân đường chính là Đúc Binh đường.

Tên như ý nghĩa, buôn bán chính của Đúc Binh đường là rèn đủ loại kiểu dáng binh khí và khôi giáp.

Không mất bao lâu, Phương Tri Hành và Tế Cầu từ lâu Cạn Thủy đến ngoài cửa lớn Đúc Binh đường.

“Phương hương chủ, là ngài nhỉ?”

Người canh cửa vừa thấy cậu đến, liếc mắt đã nhận ra cậu, cúi đầu khom lưng nghênh đón.

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Người báỉ kiến ta?”

Người canh cửa cười nói: “Là lần đầu tiên ta gặp ngài, nhưng mà Lư đường chủ đặc biệt dặn dò, nói hôm nay có thể ngài sẽ đến, bên cạnh dẫn theo một con chó, kêu bọn ta lưu tâm chú ý, không thể mất lễ nghĩa cấp bậc.”

Phượng Tri Hành hiểu rõ, liền nói: “Làm phiền người đi thông báo cho Lư đường chủ.”

Người canh cửa lại xua tay nói: “Lư đường chủ nói, sau khi ngài đến cứ dẫn ngài đi gặp ngài ấy là được, không cần thông báo.”

Phượng Tri Hành không thể không làm theo.

Sau đó người canh cửa dẫn cậu tiến vào trong phân đường, bên tai truyền đến tiếng gõ đình đình đang đang lúc trầm lúc bổng.

Trong không khí tràn ngập mùi than dày đặc.

“Hóa ra Đức Bình đường này chính là một xưởng quân sự à!” Tế Cửu truyền âm nói.

Phượng Tri Hành âm thầm gật đầu, đáp: “Ôn quân gia cho ta bộ khôi giáp kia, có thể chính là Đức Bình đường tạo ra.”

Lúc đi, một chiếc xe đi ngang qua bên cạnh bọn họ, trên xe kéo theo khôi giáp đã chế tạo xong.

Phượng Tri Hành nhìn kỹ, không khỏi ngẩn ngẩn cả người.

Chỉ thấy phần giáp ngực của bộ áo giáp đó cực kỳ to, chiều dài đạt tới 1m5. Nếu nối liền hình dáng của cả khôi giáp ít nhất cỡ 3m!

Khôi giáp khổng lồ như thế là cho người mặc à?

Phượng Tri Hành nhú chặt mày.

“Phượng hương chủ, phía trước chính là thư phòng của Lư đường chủ.” Người canh cửa cười nói.

Phượng Tri Hành thu hồi ánh mắt, vực dậy tinh thần, bước chân nhanh hơn.

Người canh cửa đi lên trước gõ cửa, đi vào thông báo.

“Phường lão đệ đúng không, mau mau mời vào.”

Chỉ chốc lát, trong phòng truyền ra tiếng cười của Lư An Phủ, dường như tâm trạng của hắn rất tốt, trong tiếng nói tràn ngập ngưỡn điệu vui vẻ.

Phường Tri Hành đi vào, chấp tay hành lễ nói: “Lư đường chủ.”

Lư An Phủ cười ha ha nói: “Lão đệ mời ngồi, người đâu, lên trà ngon.”

Hai người ngồi đối diện nhau, thưởng thức trà.

Phường Tri Hành chủ động mở miệng nói: “Lư đường chủ, bên ngoài giờ đang điên cuồng lan truyền, nói ngài giàu to rồi.”

Lư An Phủ xua tay cười nói: “Đừng nghe bọn họ nói bậy, nào có giàu to gì.”

Phường Tri Hành lộ ra biểu cảm tò mò, hỏi: “Nói thật, ngài tính kế Đồng gia như thế nào, mà bọn họ lại dễ dàng mắc câu như thế?”

Lư An Phủ đầu tiên là im lặng, sau đó nghiêng người về trước, hạ giọng nói: “Ta và người đều kết thù kết oán với Đồng gia, lão đệ sau này chính là người một nhà, ta sẽ không giấu người. Nói thật cho người biết, người tính kế Đồng gia không phải ta, mà là huyện lệnh đại nhân!”

Sắc mặt Phường Tri Hành thay đổi, ngạc nhiên hô: “Cái này, cái này là thật à?”

Lư An Phủ tặc lưỡi cười nói: “Rất khó tin đúng không? Đồng gia rõ ràng là người thân của huyện lệnh đại nhân, vẫn bị huyện

lệnh đại nhân tính kế, nước ở đây rất sâu. Ta có thể nói cho người là thật ra huyện lệnh đại nhân có nỗi khổ tâm rất lớn, ngài ấy là bất đắc dĩ.”

Chương 118: Bại Lộ (2)

Phương Tri Hành cũng nghiêng người về trước, cẩn thận hỏi: “Có phải huyện lệnh đại nhân rất thiếu tiền không?”

Lư An Phủ gật đầu thở dài: “Trước mắt thời cuộc rung chuyển, băng cướp nổi dậy như ong, các nơi nguy cấp, không thể không chiêu mộ nhân mã, tiêu dùng ngày càng gia tăng, giống như động không đáy.

Lấy doanh Cung Binh của người mà nói, trước kia thì không có, hiện tại một lúc có thêm ba trăm Cung Binh, chỉ là nuôi sống bọn họ cũng là một khoản chi tiêu khổng lồ.

Ngay giờ phút quan trọng này lại có một đám tiền quân bị cướp sông cướp đi, huyện lệnh đại nhân đương nhiên là vô cùng đau đầu.

Những những phú hào trong thành trong thành, ai nấy đều vắt cổ chày ra nước, vốn không muốn quyên tiền giúp đỡ.

Trong lúc bất đắc dĩ, lúc này huyện lệnh đại nhân mới thực hiện một kế nhỏ, dặn dò ta mở phiên giao dịch đặt bẫy, từ trong tay những phú hộ kiếm một khoản.”

Phương Tri Hành hoàn toàn ngộ ra.

Quả nhiên, La Bồi Vân (ông ta) làm mọi thứ đều là vì kiếm tiền!

Ừm, tạm thời mặc kệ những thứ linh ta linh tinh này.

Phương Tri Hành không quên chuyện chính, trịnh trọng nói: “Lư đường chủ, hiện tại có thể đưa ta công pháp phía sau của

Thiết Sơn công rồi chứ.”

Cậu đã gấp lắm rồi.

Từ chùa Tùng Lâm đến huyện thành, tất cả hành động của cậu đều là vì lấy được công pháp phía sau của Thiết Sơn công.

Tuy rằng quá trình biến đổi bất ngờ, nhưng lúc này, cuối cùng vẫn như ý nguyện.

“Đương nhiên!”

Lư An Phủ gật đầu, hỏi: “Người muốn loại nào?”

“Humm???”

Phương Tri Hành giật mình, nghe không hiểu, chần chờ nói: “Loại mà đường chủ ngài nói là?”

Lư An Phủ chớp mắt, kinh ngạc nói: “Người không biết? Cũng phải, người đi theo Trình Thiên Ân học võ, với bản tính của hắn, chưa chắc bằng lòng nói cho người quá nhiều chuyện.”

Phương Tri Hành vội vàng cúi thấp người, thỉnh giáo nói: “Vẫn mong chỉ điểm bên mê.”

Lư An Phủ gật đầu, cẩn thận giải thích: “Ba cảnh giới trước luyện võ lần lượt là Quán Lực, Đại Mãng, Ngũ Cầm.”

“Quán Lực cảnh là vận sức mạnh toàn thân thành một sợi dây thừng.”

“Đại Mãng cảnh là Quán Lực cảnh tiến thêm một bước.”

“Nhưng mà, Quán Lực cảnh và Đại Mãng cảnh đều là đặt nền móng, dùng phương pháp tương đối thô để củng cố thân thể, gia tăng cường độ nhục thân.”

“Tới Ngũ Cầm cảnh, thì dùng phương pháp tinh tế hóa nâng cao nhục thân của chúng ta, tăng cường sức mạnh của chúng ta.”

Khi nói chuyện, Lư An Phủ dựng tay phải lên, mở ra năm ngón tay, cẩn thận giải thích: “Cường độ thân thể vô giả trải qua vô số thô diễn của tiền bối, tổng kết thành 4 loại hình, 5 giai đoạn.”

“Loại hình thứ nhất là sức chịu đựng, tức khả năng phòng ngự.”

“Loại hình thứ 2 là tính bền dẻo, thứ 3 là nhanh nhẹn, thứ 4 là sức mạnh!”

“Phòng ngự, độ bền dẻo, nhanh nhẹn, sức mạnh!”

“Nếu chúng ta muốn rèn luyện thân thể tinh tế hóa, thì từ 4 loại hình này vào tay, lần lượt tiến hành cường hóa, không có thứ tự trước sau, người có thể chọn một cái bất kỳ tiến hành cường hóa.”

“Ví dụ, người có thể gia tăng sức mạnh của mình trước, vậy thì chỉ cần sức mạnh tăng lên, nhanh nhẹn, độ bền dẻo và phòng ngự cũng sẽ theo đó tăng lên.”

“Khi sức mạnh đạt tới viên mãn, lại gia tăng ba điểm khác, dùng nó loại suy, cho đến khi toàn bộ 4 loại hình đạt tới viên mãn.”

“Người lúc này đã trải qua 4 giai đoạn tu hành, một giai đoạn cuối cùng là tu hành ‘cân đối’.”

“Cũng chính là người phải dung hợp quán thông 4 điểm, khiến thân thể trở nên tự nhiên, phối hợp, hơn nữa loại trừ tất cả khuyết điểm, cố gắng hết sức đi tới hoàn mỹ.”

“Đây là 4 loại hình, 5 giai đoạn!”

Lư An Phủ đứng lên, đi tới một hàng giá sách, lấy ra một bức tranh trải ra.

Phương Tri Hành nhìn thấy trên bức tranh vẽ mười loại động vật, chia làm hai hàng trên dưới, ứng đối từng cặp.

Lư An Phủ chỉ vào động vật trên bức tranh, chậm rãi nói: “Trọng điểm tu hành của 5 giai đoạn, mỗi giai đoạn có điểm khác nhau, để tiện giải thích và ghi nhớ, thường thường lấy động vật nào đó để thay thế, nam nữ mỗi bên 5 loại động vật.”

5 giai đoạn: phòng ngự, độ bền dẻo, nhanh nhẹn, sức mạnh, cân đối;

Nam nhân: Huyền Quy (rùa đen), Linh Viên (vượn), Ảnh Báo, Cự Hùng (gấu lớn), Bạo Hồ;

Nữ nhân: Sa Hạc (bò cạp sa mạc), Thiên Mãng, Linh Hạc, Bạch Kinh (cá voi trắng), Kiều Sư.

“5 loại động vật 5 giai đoạn, đây là Ngũ Cầm cảnh!”

“Người luyện thành một loại, tức là ‘Nhất Cầm cảnh’, hai loại chính là ‘Nhị Cầm cảnh’, phía sau dùng nó loại suy, Tam Cầm cảnh, Tứ Cầm cảnh và Ngũ Cầm cảnh.”

Phương Tri Hành nghiêm túc lắng nghe, tỉnh ngộ nói: “Nói cách khác, Ngũ Cầm cảnh được phân chia thành 5 tiểu cảnh giới.”

“Chính là như thế.”

Lư An Phủ gật đầu: “Tu hành 5 tiểu cảnh giới không giống nhau, bởi vậy công pháp tu luyện cũng không giống nhau.

Có thể nói như vậy, mỗi giai đoạn kế tiếp, người cần lựa chọn một môn công pháp tương ứng tiến hành tu luyện.”

5 tiểu cảnh giới tương ứng với 5 môn công pháp.

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ, không khỏi hiếu kỳ nói: “Mạo muội hỏi một câu, Lư đường chủ ngài là cảnh giới gì?”

Chương 119: Bại Lộ (3)

Lư An Phủ cười, trong ánh mắt hiện lên một tia kiêu ngạo, nói: “Ta là Nhất Cầm cảnh hậu kỳ.”

Phương Tri Hành thầm nói quả nhiên.

Trước đó cậu từng nghe Lư An Phủ nói qua, võ giả thực lực Đại Mãng cảnh có tư cách đảm nhiệm Hưởng chủ Thiết Sơn môn.

Vậy thì thực lực của đường chủ, ít nhất phải đạt tới Ngũ Cầm cảnh.

Nói đến đây, tâm trạng cậu khẽ thay đổi, đột nhiên nhớ tới câu nói vừa rồi của Lư An Phủ: “Người đi theo Trình Thiên Ân học võ, với bản tính của hắc, chưa chắc bằng lòng nói cho người quá nhiều chuyện.”

Những lời này vừa nghe không có vấn đề gì, nhưng suy nghĩ cẩn thận rõ ràng có chỗ kỳ quái.

Cho dù Trình Thiên Ân muốn nói cho Phương Tri Hành việc này, đầu tiên cậu cũng phải có tư cách biết.

Phương Tri Hành thận trọng hỏi: “Trình Thiên Ân thì sao, hắc là?”

Sắc mặt Lư An Phủ khẽ biến, hỏi lại: “Hắc có nói với người, hắc là cảnh giới gì không?”

Phương Tri Hành nói thẳng: “Hắc nói hắc là Đại Mãng cảnh sơ kỳ.”

Lư An Phủ nhất thời ”phì” một tiếng, lắc đầu cười lạnh nói:

“Hắn là cao thủ Nhất Cầm cảnh, có thể là sơ kỳ hoặc trung kỳ, cũng có thể đạt tới hậu kỳ.”

Trong lòng Phương Tri Hành nghiêm nghị, không khỏi nghi hoặc nói: “Nếu Trình Thiên Ân sở hữu thực lực Nhất Cầm cảnh, tại sao hắn vẫn là hương chủ?”

Lư An Phủ lặng lẽ cười nói: “Ở Thiết Sơn môn của ta có một quy củ, nếu người tu luyện đến Nhất Cầm cảnh, muốn từ hương chủ thăng lên làm đường chủ, chủ yếu có hai con đường.

Một là người dựa vào thực lực của mình công chiếm một huyện thành, thành lập một phân đường mới, Thiết Sơn môn sẽ cung cấp cho người 7 phần tài nguyên, dốc sức ủng hộ người;

Hai là người khiêu chiến với đường chủ của các phân đường, chỉ cần người có thể đánh bại bọn họ, người sẽ có thể lấy được vị trí đó.”

Nói đến đây, Lư An Phủ trầm ngâm nói: “Lần trước ta nghe được tin tức về Trình Thiên Ân, là hắn dự định khiêu chiến với phân đường của ‘huyện Khánh An’.

Quận Thanh Hà có 12 huyện, Khánh An chính là 1 trong 6 huyện lớn nhất, bối cảnh không thua huyện Khánh Lâm chúng ta bao nhiêu.

Dã tâm của Trình Thiên Ân cũng không nhỏ, chẳng qua tiếng sấm lớn mưa hơi nhỏ, có tin đồn nói trên đường hắn tới huyện Khánh An xảy ra chút tình huống, hình như bị trọng thương, sau đó biến mất.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Khó trách Lư An Phủ không thích Trình Thiên Ân, hóa ra là bởi vì Trình Thiên Ân mới có khả năng uy hiếp đến hắn.

Nghĩ vậy, Phương Tri Hành đáp: “Ta thấy Trình Thiên Ân khi đó quả thực có bệnh trong người, nhưng mà nhờ đệ đệ hăn trợ giúp, hăn đã được trị thương rồi.”

“Trị xong rồi?!”

Hai mắt Lư An Phủ hơi nheo lại, ánh mắt lấp lóe, nhúu mày nói: “Nếu Trình Thiên Ân khôi phục thực lực, có khả năng hăn sẽ tiếp tục khiêu chiến với các đường chủ, bao gồm ta.”

Phương Tri Hành nhúu mày, nói: “Hai huynh đệ Trình Thiên Ân cũng ở trên thuyền buôn của Tiền Ký Vân.”

“Cái gì, lại có việc này?!”

Sắc mặt Lư An Phủ biến đổi, trong vẻ mặt chợt xuất hiện vẻ kiêng kỵ rất sâu, dường như hơi e ngại Trình Thiên Ân .

Phương Tri Hành thấy thế, kinh ngạc nói: “Ngài không biết việc này? Ta cho rằng ngài biết.”

Lư An Phủ buông tay nói: “Sau khi ta nhận được tin tức thuyền buôn bị thủy quái lật úp, từ trong miệng một người sống sót biết được cả nhà La Khắc Hoành cũng ở trên thuyền.

Đây không phải chuyện nhỏ, sau đó bọn ta chủ yếu đặt tinh lực vào việc tìm La Khắc Hoành và người nhà của ngài ấy, không chú ý chuyện khác.”

Phương Tri Hành hiểu được, đứng dậy nói: “Ta và Trình Thiên Ân đã cắt đứt, nếu một ngày nào đó, Lư đường chủ cần dùng đến ta, cứ việc dận dò.”

“Lão đệ có lòng rồi.”

Lư An Phủ cười ha ha, đứng lên, nhiệt tình nói: “Đi, ta dẫn ngươi đến Tuyên Võ các chọn lựa công pháp.”

Hai người đi ra khỏi thư phòng, đi đến Tuyên Võ các.

Trên đường, Tế Cầu truyền âm nói: “Phương Tri Hành, nghe thấy rồi chứ, Lư An Phủ là Nhất Cầm cảnh, chỉ mạnh hơn mày một cảnh giới mà thôi. Nếu hắc là cao thủ đứng đầu huyện Khánh Lâm, vậy mày tuyệt đối là thứ hai.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Hắc chưa chắc là người đứng đầu huyện Khánh Lâm, tao cảm giác La Bồi Vân còn mạnh hơn hắc, La Khắc Chiêu thứ hai, hắc là thứ ba, ta là thứ tư.”

Tế Cầu khiếp sợ không thôi, tặc lưỡi nói: “La Bồi Vân không phải quan văn à, lão cũng từng luyện á?”

Phương Tri Hành trợn mắt xem thường, nghiêm túc nói: “Mày chưa từng luyện võ, không có kinh nghiệm ở phương diện này. Thật ra, chỉ cần cẩn thận quan sát những chi tiết như dáng người, hô hấp, ánh mắt, tư thế đứng, đi đường của một người, trên cơ bản có thể nhìn ra người kia có phải võ giả không.

Chẳng qua, một võ giả mạnh ra sao, tu hành tới cảnh giới nào, cũng rất khó dùng mắt thường nhận ra được.

Ngoài ra, môn phiệt thế gia dùng võ làm tôn, người có tư cách nhận chức huyện lệnh, nhất định là có võ nghệ trong người, hơn nữa đủ để trấn thủ một phương, áp chế quần hùng.”

Chương 120: Cha nuôi (1)

Tế Cửu nghe vậy, hơi trầm ngâm, đột nhiên chạy tới bên cạnh Lư An Phủ, vòng quanh hắn rồi lại chạy trở về.

“Phương Tri Hành, tao có cách phân biệt một người tốt cuộc mạnh hay không rồi?” Tế Cửu hưng phấn kêu lên.

Phương Tri Hành chớp mắt nói: “Thông qua mùi?”

“Đúng!”

Tế Cửu ngắc đầu, vươn đầu lưỡi ra, ha ha nói: “Một người càng lớn mạnh, mùi của nhục thân tản mát ra càng thơm. ví dụ như Lư An Phủ, mùi trên người hắn thơm hơn, mê người hơn mày một chút.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, trầm ngâm nói: “Lần sau tìm cơ hội, tao dẫn mày đến gần La Bồi Vân, mày ngửi lão cho kỹ.”

Tế Cửu không có lựa chọn khác.

Bất giác, mọi người đã đến Tuyên Võ các.

“Tuyên Võ các là nơi bọn ta cất giữ tài liệu lịch sử quan trọng, võ công bí tịch La gia ban cho cũng ở nơi này.”

Lư An Phủ giới thiệu, rồi cất bước tiến vào Tuyên Võ các.

Tuyên Võ các có trọng binh gác, canh phòng nghiêm ngặt.

Lư An Phủ đi thẳng một đường không ai ngăn cản, tiến vào trong Tuyên Võ các.

Phóng mắt nhìn vào, trong đại sảnh xếp thành từng hàng giá sách, bày thư tịch, quyển trục.

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều là võ công bí tịch, nhiều như vậy à?”

“Đương nhiên không phải.”

Lư An Phủ cười nói: “Nơi này phần lớn thư tịch không đề cập đến võ công, chủ yếu đề cập đến trồng dâu nuôi tằm, tinh luyện kim loại, thiên văn, địa lý và rất nhiều bài võ công tu luyện tâm đắc mà tiền bối lưu lại.”

Hắn tiếp tục đi vào trong, đến trước một pho tượng, nâng hai ngón tay lên, ấn vào hai mắt pho tượng một chút.

Két két két ~

Cùng với tiếng vang của bánh răng cơ quan chuyển động, vách tường chột nứt ra, phía sau lộ ra một mật thất.

Mật thất không phải quá lớn, bày 4 hàng giá sách.

Trên mỗi một hàng giá sách bày số lượng bí tịch khác nhau, nhiều thì có mười mấy cuốn, ít thì chỉ có 2 cuốn mà thôi.

Hơn nữa, trước mỗi một hàng giá sách phác hoạ hình vẽ của một loại động vật, lần lượt đối ứng với Huyền Quy, Linh Viên, Ảnh Báo, Cự Hùng.

Duy nhất không có Bạo Hổ.

Lư An Phủ giới thiệu: “Đức Bình đường của ta là nơi rèn binh khí, lấy nam nhân là chính, nữ nhân rất ít, cho nên công pháp cũng chỉ có nam nhân.”

Phương Tri Hành hỏi: “Tại sao thiếu Bạo Hổ?”

Lư An Phủ cười nói: “Nếu người có thể gia tăng toàn bộ phòng ngự, độ bền dẻo, nhanh nhẹn và sức mạnh, vậy người là cao thủ Tứ Cầm cảnh, có tư cách gia nhập tổng bộ Thiết Sơn môn của ta, thăng chức làm trưởng lão thậm chí là phó môn chủ.”

Phượng Tri Hành hiểu được, một Bạo Hồ công pháp giai đoạn cuối cùng, gửi ở tại tổng bộ Thiết Sơn môn, các phân đường không có, cũng không cần gửi.

Lư An Phủ chỉ vào 4 hàng giá sách nói: “Mỗi một loại đều thu vào nhiều môn võ công có sẵn để lựa chọn.”

Phượng Tri Hành đi lên trước, đầu tiên là đi tới trước hàng thứ nhất giá sách Huyền Quy, phía trên bày 9 môn công pháp.

Theo thứ tự là &LTThi;ết Bồ Sam>, &LTkh;ổ luyện Thập Tam Thái Bảo>, &LTThi;ết Sa Chưởng>, &LTQuy; Dương Công>, &LTV;ô Cầu Quyết>, &LTKim; Sa Công>, &LTThi;ết Tác Hoành Giang>, &LTTh;ứ Vị Công>, &LTXuy;ên Sơn Giáp Lân Công>.

Tất cả đều là công pháp cứng rắn khổ luyện rèn luyện năng lực kháng đòn của nhục thân.

Thiết Bồ Sam:

Rèn luyện thân thể như mặc quần áo được thiết chế, toàn thân cứng như sắt thép, có thể chống đỡ được bất kỳ công kích ngoại lực nào.

Tu luyện đến cảnh giới viên mãn thì sẽ có tỷ lệ nhất định thức tỉnh kỹ năng bộc phát “Đao thương bất nhập”.

Khổ luyện Thập Tam Thái Bảo:

Bên ngoài luyện gân cốt da, chất phác hào phóng, ra tay thanh thoát, áp sát mãnh liệt, cơ thể cứng rắn, đao chém chỉ để lại vết xước, thương đâm chỉ để lại dấu trắng trên da.

Tu luyện đến cảnh giới viên mãn thì có tỷ lệ nhất định thức tỉnh kỹ năng bộc phát “Mình đồng da sắt”.

Cần chú ý, tu luyện thứ này cần phải giữ gìn thân đồng tử. Mất thân đồng tử thì võ công sẽ bị phế.

Thiết Sa chưởng:

Chưởng công do thiết sa luyện ra, bên ngoài rất cường tráng.

Lớp da ngoài hai tay tăng dày, gân cốt cùng với lớp da tạo thành năng lực thích ứng lớn với hoàn cảnh bên ngoài, đốt ngón tay linh hoạt, tăng cường sức mạnh cho cơ bắp dây chằng, mạnh mẽ có lực.

Tu luyện đến cảnh giới viên mãn thì có tỷ lệ nhất định thức tỉnh kỹ năng bộc phát “Tách bia vỡ đá”.

Quy Dương Công:

Gọi là Quy Dương Công, dùng cối xay nghiền ép mặt sau, để cơ bắp phía sau tăng cường, nhô lên như dãy núi, dần dà, phía sau như mọc ra vỏ rùa cứng rắn, không gì phá được.

Tu luyện đến cảnh giới viên mãn thì có tỷ lệ nhất định thức tỉnh kỹ năng bộc phát “Quy Đà Bia”.

...

Hoa mắt, rực rỡ muôn màu.

Phương Tri Hành tẩm tặc, xúc động rất lâu.

Trước đây, cậu vì một bộ công pháp mà nhọc lòng, vất hết cả óc.

Như thế nào đều không nghĩ tới, lúc này nhiều công pháp đều cùng xuất hiện ở trước mặt, mặc cho cậu chọn lựa.

Phương Tri Hành nhìn quanh, không khỏi thỉnh giáo: “Lư đường chủ, tuy nói 4 loại công pháp, chúng ta có thể tùy ý chọn lựa một loại trong số đó, phàm là sự việc đều chú ý nhất mạch tương thừa, trước đây ta tu luyện Thiết Sơn công, không biết bộ công pháp nào tương đối hợp với Thiết Sơn công?”

Chương 121: Cha nuôi (2)

Nghe vậy, Lữ An Phủ mỉm cười, hỏi ngược lại: “Lão đệ à, có phải người cảm thấy tất cả công pháp của thế giới đều ở nơi này không?”

Ta nói cho người biết, công pháp thế gian thành trăm hơn vạn, nhiều không kể hết, vượt qua tưởng tượng của người và ta.

Công pháp có thể xuất hiện ở nơi này tất nhiên đều trải qua thời kỳ tiến hóa lựa chọn tỉ mỉ, toàn bộ đều rất hợp với Thiết Sơn công.”

Phương Tri Hành nghĩ lại thấy cũng đúng, cậu im lặng, rồi hỏi: “4 loại hình, đường chủ người bắt đầu cường hóa từ loại nào vậy?”

Lữ An Phủ nói nghiêm túc: “Đầu tiên ta lựa chọn nhanh nhẹn để làm tăng tốc độ của ta.

Bởi vì cái gọi là ‘Võ công thiên hạ, chỉ nhanh không phá được’!

Chỉ cần chúng ta nắm giữ thân pháp nhanh nhẹn, tốc độ di chuyển siêu nhanh, tiến có thể đánh nhanh, lùi có thể tránh lẹ, không dễ bị đánh bại.

Cho dù gặp phải cao thủ lớn mạnh hơn thì chúng ta cũng có thể chạy thoát được.

Tóm lại, nhanh nhẹn tối cao, bảo vệ tính mạng là quan trọng nhất!”

Phương Tri Hành nghe thấy lời này, không cách nào phản bác được.

Dù sao, từ góc độ bảo vệ tính mạng thì nhanh nhẹn là lựa chọn đầu tiên.

Chỉ cần động tác đủ nhanh thì có thể tập kích kẻ địch.

Chỉ cần chạy đủ nhanh thì không ai bắt được.

Cách nghĩ hay!

Phương Tri Hành như có điều suy nghĩ, chần chờ không quyết định được.

Lư An Phủ thấy thế thì cười nói: “Lão đệ, người từ từ cân nhắc, khoan vội. Ta còn chút chuyện cần xử lý, không ở lại đây với người nữa.”

Phương Tri Hành bất đắc dĩ hỏi: “Sau khi ta chọn xong công pháp thì nên làm gì?”

Lư An Phủ đáp lại: “Công pháp nghiêm cấm mang đi, cho nên người chỉ có thể đọc thuộc lòng toàn bộ công pháp, ghi nhớ lại trong đầu ở trong mật thất.”

Ngoài ra, người tuyệt đối đừng truyền thụ công pháp cho bất kỳ ai, nếu không một khi bị phát hiện, Thiết Sơn môn chẳng những sẽ đuổi giết người, La gia môn phiệt cũng sẽ đích thân phái người đi xử lý người. Tin ta đi, không ai có thể thoát được sự truy sát của môn phiệt thế gia.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu nghiêm túc nói: “Đường chủ yên tâm, ta sẽ không làm ra chuyện tự hủy tương lai của mình.”

“Ừm, người hiểu là được.” Lư An Phủ xoay người rời đi.

Sau đó, Phương Tri Hành lưỡng lự trước 4 kệ sách, cậu lật mỗi một quyển võ công bí tịch, nhưng lại do dự, khó lòng chọn lựa.

“4 chọn 1, mà định chọn cái gì?”

Tế Cửu không kiên nhẫn được nữa, đột nhiên truyền âm hỏi.

Phương Tri Hành thận trọng nói: “Sự việc liên quan đến tiền đồ và tương lai, nhất định phải cân nhắc thật kỹ.”

“Có gì mà đắn đo chứ?”

Tế Cửu cân nhắc: “Mày nghĩ xem, cho dù mày chọn loại nào, kết quả đều là trăm sông đổ về một biển.

Ví dụ mày lựa chọn phòng ngự, tiếp tục không ngừng rèn luyện độ cứng, cường độ thân thể, vậy thì sức mạnh của mày tất nhiên cũng sẽ tăng lên theo, nhạy cảm và độ bền dẻo không có lý nào không tăng lên theo được.

Cũng tức là, cho dù người lựa chọn cường hóa điểm nào, kết quả đều là một suy ra ba, tăng lên toàn diện, không phải à?”

Nhưng Phương Tri Hành lắc đầu, chất vấn: “Mày cảm thấy vận động viên cử tạ am hiểu chạy bộ không? Mày cảm thấy những người chạy Ma-ra-tông cử tạ giỏi không? Nghề nghiệp phải có nghiên cứu chuyên môn, cá và gấu không thể kìm được.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, nó suy nghĩ mấy giây rồi phân tích: “Tuy nói như vậy, nhưng dựa theo lý luận Ngũ Cầm cảnh mà Lư An Phủ nói, kết quả cuối cùng khi tu luyện võ công chính là đạt đến ‘sự cân đối’, cường độ phòng ngự, độ bền dẻo cao, nhanh nhẹn, sức mạnh lớn, hoàn hảo không có khuyết điểm. Đây chẳng phải là cá và gấu có thể nắm giữ toàn bộ à?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Trên lý luận là như vậy, đúng là không sai, nhưng cơ thể của chúng ta dù sao cũng là máu thịt, không phải do bùn đất làm ra, không thể nào thay đổi theo ý muốn, nắm bóp hình thái của bản thân.”

Phương Tri Hành nghiêm túc phân tích: “Theo suy luận của tao, nòng cốt lý luận của Ngũ Cầm cảnh có lẽ là điểm trước mặt,

chính là xác định ‘điểm trung tâm’ trước, tiếp theo khuếch tán ra xung quanh, cuối cùng hình thành một lý luận có thể tự bào chữa.”

Cậu đưa ra một ví dụ: “Giống như thuyết địa tâm và thuyết nhật tâm, một khi mày lựa chọn một hình cầu bên trong làm vật tham khảo, sẽ đạt được vũ trụ quan có khác biệt rất lớn.”

Tế Cửu chớp mắt, đáp lại: “Ý của mày là nếu như lúc đầu mày lựa chọn phòng ngự thì tương lai của mày sẽ dùng phòng ngự làm loại hình chính, cùng lắm chỉ có thể điều chỉnh đôi chút mà thôi.”

“Ừm!”

Phượng Tri Hành gật đầu: “Còn nhớ chọn chuyên ngành trong trường đại học không, ví dụ Lưu Đại Hùng, cậu ta chọn khoa hậu môn, vậy thì ngoại trừ học lý luận tri thức, kỹ năng thực tế của khoa hậu môn, còn phải biết tri thức về các phương diện như tính toán, thuốc sinh vật, chất lượng quản lý, nhưng vào nghề, cuối cùng cậu ta làm bác sĩ khoa hậu môn chứ không phải là làm lập trình viên hay là làm được sĩ.”

Chương 122: Huỳnh Hỏa (1)

Tế Cửu nghe vậy, trái lại cũng thấu hiểu rất rõ.

Từ nhỏ nó đã đẹp trai, biết cách nói chuyện, miệng lưỡi trơn tru, sau khi trưởng thành thì phát huy năng khiếu của bản thân, theo đuổi được rất nhiều cô gái xinh đẹp.

Vậy thì điểm trung tâm của nó chính là đẹp trai, hơn nữa còn biết tán gái.

Điểm trung tâm là mỗi người đều có năng khiếu của bản thân.

Hơn nữa, tuy năng khiếu này hình thành rất chậm, nhưng nó nhất định có điểm bắt đầu, điểm trung tâm.

Nó dần phát triển sau khi người lựa chọn ở giai đoạn nào đó của đời người.

Suy nghĩ ra những điều này thì không khó hiểu tại sao Phương Tri Hành lại dẫn đo.

“Ừm, thế gian đâu có cách vẹn toàn, quả thật là phải lựa chọn cẩn thận!” Tế Cửu cảm thán.

Phương Tri Hành lùi lại mấy bước, nhìn 4 vật tổ là Huyền Quy, Linh Viên, Ảnh Báo, Cự Hùng.

Cậu đột nhiên hỏi: “Tế Cửu, mày cảm thấy mày là loại nào?”

“Tao ư?”

Tế Cửu ngây ra, sau đó cũng nhìn về phía 4 vật tổ động vật.

Nó trầm ngâm: “Tao chắc chắn không phải là hệ Huyền Quy mang theo vỏ, cũng không phải là hệ Cự Hùng có hình thể khổng lồ.”

Tế Cầu ngửa đầu, cặp mắt chó chuyển động giữa Linh Viên và Ảnh Báo.

“Linh Viên, Thiên Mãng đại diện độ bền dẻo, nếu độ bền dẻo cơ thể tốt, chẳng những có sức chịu đựng bền bỉ, hơn nữa cơ thể cũng có thể xoay vận tùy ý, làm ra các loại động tác có độ khó cao.”

Tế Cầu suy nghĩ cẩn thận rồi lắc đầu: “Độ bền dẻo của chó không phải là rất tốt, cùng lắm thì có tí sức chịu đựng thôi.”

Nó nhanh chóng có phán đoán: “Tao là hệ Ảnh Báo, tốc độ chạy nhanh, cộng thêm linh hoạt, có lẽ là điểm mạnh nhất của tao.”

Phương Tri Hành chấp nhận, sau đó bổ sung: “Sức cắn của mày cũng khá đấy, hàm răng còn có kích độ, tổn thương thu phát cao, điểm này tương đối phù hợp với hệ Cự Hùng.”

Tế Cầu không khỏi đặc ý: “Hình như tao có rất nhiều ưu điểm, mỗi loại đều có một tí.”

Phương Tri Hành gật đầu: “Tổng thể mà nói, dù sao mày cũng là giống chó, cho nên nếu như phải phân chia thuộc loại thì mày chắc chắn là hệ Ảnh Báo.”

Tế Cầu gật đầu, hỏi: “Sau đó thì thế nào, mày hỏi cái này làm gì?”

Phương Tri Hành trầm ngâm: “Điểm mạnh của mày và tao tốt nhất nên bổ sung cho nhau, mày là hệ Ảnh Báo, vậy tao không cần phải chọn nhanh nhẹn.”

“Ừm ừm!”

Tế Cầu tỉnh ngộ ra, rồi gật đầu nói: “Vây mà chọn 1 cái từ 3 loại là phòng ngự, độ bền dẻo, sức mạnh đi! Không không, thằng nhóc mà không phải là kiểu người thích bị động phòng ngự, cho nên mà không chọn độ bền dẻo thì chính là sức mạnh!”

Phương Tri Hành đứng là nghĩ vậy, cậu đi về hàng Linh Viên, trên kệ bày 5 quyển bí tịch.

<Linh; Viên Vọng Nguyệt.Hiến Thụy Thiên>, <M;ãng Xà kình>, <Kim; Xà Cuồng Vũ tam thập lục thức>, <Gi;ảo Thổ Nhu Cốt Tỏa>, <Th;ái Hí Sư.ảo thuật ám sát>.

Cậu lật xem giới thiệu để hiểu rõ đại khái.

Sau đó lại đi đến phía trước kệ Cự Hùng, công pháp được đặt trên hàng đó là nhiều nhất, vượt qua 10 quyển.

<B;ạo Hùng Chân Ý>, <C;ửu Đỉnh Thập Thác công>, <C;ự Linh Huyền công>, <H;âm Nhạc công>, <C;ửu Trọng Ban Sơn pháp>, <D;ị; Sơn Long Tức công>, <Đảo Hải Kinh Tức công>, <Th;ần Dương công>, <Th;iên Tâm Bá công>, <X;ích Cực Cửu Sát công> ...

Khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng Phương Tri Hành cũng xem hết phần giới thiệu của những công pháp này.

Quả thật là hơi nhiều công pháp, mỗi một bộ dường như đều rất đỉnh, khiến cậu nhất thời khó lòng lựa chọn, mắc chứng sợ hãi lựa chọn.

Sau đó, vì để so sánh, cậu đã dứt khoát xem hết một lượt toàn bộ phương pháp trong mật thất rồi tiến hành tổng kết.

Hệ Huyền Quy: Lớp vảy giáp siêu dày chồng lên nhau, chống va đập, phản chấn động.

Hệ Linh Viên: Sức chịu đựng mạnh, tùy ý xoay vặn cơ thể, có thể hoàn thành những động tác có độ khó cao.

Hệ Ảnh Báo: Thân pháp tốt, di chuyển nhanh nhẹn.

Hệ Cự Hùng: Sức lớn, vừa cứng cáp vừa mạnh mẽ, thu phát nhanh.

Mỗi một hệ đều có đặc điểm riêng.

Đứng ở góc độ của Phương Tri Hành, trong tay cậu đã có một bộ khôi giáp, đây là vật tư quân dụng cấm bán, người thường không có được.

Có áo giáp trên người tất nhiên không cần phải đi thay giáp nặng nữa.

Ngoài ra, cậu theo đuổi tư tưởng “tiến công mới là cách phòng thủ tốt nhất”.

Nếu như người có võ lực mạnh mẽ thì cần gì phải “không thể nhịn thì không cần phải nhịn nữa” chứ.

Hệ Huyền Quy thì bỏ qua.

Ngoài ra, cậu là Xạ Thủ Tinh Anh, kỹ thuật bắn tên siêu cao, ám khí tinh chuẩn, nắm chắc công kích từ xa.

Tham khảo Tiểu Lý Phi Dao, mặc cho độ bền dẻo của người có tốt, nhạy cảm cao hơn, thì có thể vượt qua ám khí và mũi tên à?

Có thể nói, xạ thủ là Huyền Quy, Linh Viên, nhạy cảm 3 hệ, khắc tinh của thiên nhiên.

Chỉ có hệ Cự Hùng thu phát cận chiến, đánh tay không, sau cùng là mạo hiểm kích thích.

Cuối cùng, từ sở thích cá nhân, Phương Tri Hành cũng hướng

về hệ Cự Hùng, nắm giữ sức mạnh vô địch, có thể đẩy ngang mọi thứ!

Chương 123: Huỳnh Hỏa (2)

“Đúng vậy, tao muốn ưu tiên cường hóa sức mạnh!”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng có tính toán.

Sau đó, cậu lấy mỗi một quyển bí tịch hệ Cự Hùng đặt xuống mặt đất.

Phương Tri Hành khoanh chân ngồi, nhìn từng quyển công pháp, nghiêm túc cân nhắc.

Tế Cửu không biết chữ nên tò mò nói: “Nói cho tao nghe, để tao xem giúp mày.”

Phương Tri Hành im lặng, cậu cầm một quyển bí tịch lên, chậm rãi nói: “Bạo Hùng Chân Ý, sau khi luyện thành, cơ thể sẽ giống như một con Cự Hùng, sức mạnh vô cùng lớn, thế tiến công dũng mãnh.”

Tế Cửu giật mình, nói: “Còn nhớ Quách Định Sơn bị mày giết chết không? Kỹ năng bộc phát Hùng Phác Thủ mà gã thi triển có phải đến từ bộ võ công này hay không?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Cái mà Quách Định Sơn tu luyện có thể là Bạo Hùng Chân ý bản đơn giản hóa.”

Tế Cửu suy nghĩ rồi lắc đầu: “Có thể bỏ quyển này, công pháp bại tướng dưới tay không đáng để luyện.”

Phương Tri Hành đặt bí tịch xuống, lại nói đến Cửu Đỉnh Tháp Thác công bên cạnh: “Bộ công pháp này chủ yếu là rèn luyện thể lực, sau khi luyện thành, lúc nhắc tay lên sẽ có uy lực lớn dời núi nhắc vạc.”

Tế Cửu phê bình: “Là trở thành Hạng Vũ à, ta không đề cử.”

Phương Tri Hành nhíu mày: “Tại sao chứ?”

Tế Cửu nghiêm túc nói: “Trong lịch sử, người nhắc vạc đều không ai có kết cục tốt cả. Hạng Vũ thì không cần phải nói nhiều, chỉ nói đến Tần Vũ vương Doanh Đãng của thời Tần, lúc xuân thu đang thịnh, hắn đã nhắc một cái vạc lên, nhưng lại bị vạc đập trúng mà chết, biến thành trò cười của thiên cổ. Tóm lại, đồ vật có liên quan đến vạc đều không may mắn.”

Phương Tri Hành cạ lời, cạ bật cười, nói: “Mê tín phong kiến sẽ hại chết người đó.”

Tế Cửu không phục: “Mày thì hiểu cái gì, đây gọi là tổng kết quy luật lịch sử, đề phòng cẩn thận.”

Phương Tri Hành không tán gẫu với nó nữa, cạ cầm Thuần Dương công lên, liếc nhìn, rồi ném thẳng sang một bên.

Tế Cửu thấy vậy thì hỏi: “Đấy là võ công gì mà mày lại chê bai như vậy?”

Phương Tri hành đáp: “Thuần Dương công, người tu luyện phải giữ gìn thân trong sạch.”

Tế Cửu giật mình, rồi cười ha ha: “Thì ra là thần công thái giám, rất hợp với mày đó, mày cứ luyện nó đi.”

Phương Tri Hành vươn tay ra sờ về phía một bộ công pháp khác.

Chính ngay lúc này!

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng dưới đáy mắt cạ, hiện lên từng hàng tin tức muôn màu.

[Điều kiện đạt được Bạo Hùng Chân Ý viên mãn:

1, Tu luyện đến Đại Mãng cảnh viên mãn (Đã hoàn thành.)

2, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 10 cái (chưa hoàn thành)

3, Mật gấu cấp 2: 1 viên , đầu trâu cấp 2: 2 cái , da hổ cấp 2: 3 tấm (chưa hoàn thành)

4, Tim của dị thú cấp 3-Bạo Hùng: 1 viên (chưa hoàn thành)

5, Mật của Hạt Vỹ Độc Phong: 100 cân (chưa hoàn thành)

6, Thịt dị thú cấp 2: 8000 cân, hoặc là Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm: 3650 viên (chưa hoàn thành)]

...

[Điều kiện đạt được Cửu Đỉnh Tháp Thác công viên mãn :

1, Tu luyện đến Đại Mãng cảnh viên mãn (Đã hoàn thành.)

2, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 12 điều (chưa hoàn thành)

3, Nhắc một cái đỉnh nghìn cân: 6000 lần (chưa hoàn thành)

4, Gan hổ cấp 2: 1 lá , Tim gấu cấp 2: 2 cái , lưng gấu cấp 2: 3 cái (chưa hoàn thành)

5, Săn giết dị thú cấp 3: 1 con (chưa hoàn thành)

6, Tự rèn đúc một cái đỉnh đồng (chưa hoàn thành)

7, Thịt dị thú cấp 2: : 7500 cân, hoặc là Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm 3620 viên (chưa hoàn thành)]

...

[Điều kiện đạt được Thuần Dương công viên mãn :

1, Tu luyện đến Đại Mãng cảnh viên mãn (Đã hoàn thành.)

2, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 15 mạng (chưa hoàn thành)

3, Tim gấu cấp 2: 1 viên , gan báo cấp 2: 2 cái , đầu sói cấp 2: 3 viên (chưa hoàn thành)

4, Săn giết dị thú cấp 3: 1 con (chưa hoàn thành)

5, Máu linh lộc: 200 cân, pín hổ hoặc pín trâu 100 cân, cầu kỷ ngâm dâm dương hoắc: 1 vạc , nhân sâm nghìn năm: 1 thùng (chưa hoàn thành)

6, Bảo trì tẩm thân xử nữ: 10 năm (chưa hoàn thành)

7, Cướp đoạt âm nguyên của 36 nữ tử (chưa hoàn thành)

8, Thịt dị thú cấp 2: 9000 cân, hoặc là Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm: 4000 viên (chưa hoàn thành)]

...

Từng điều kiện max cấp của các loại công pháp chợt xuất hiện trong đáy mắt cậu.

“Đậu má!”

Tế Cửu vô cùng ngạc nhiên, kinh ngạc thốt lên: “Mày còn chưa đọc công pháp mà điều kiện max cấp đã xuất hiện rồi à?”

Phương Tri Hành nhếch miệng cười nói: “Đây là thể bug, chỉ cần tao giữ công pháp lâu hơn một khoảng thời gian nhất định thì hack max cấp sẽ mặc định rằng ta sở hữu môn công pháp này, từ đó tự động tiến hành phân tích, suy luận ra điều kiện max cấp.”

Tế Cửu nhớ rằng lúc trước Phương Tri Hành đã nhắc đến bug này, nhưng lúc đó chỉ là suy đoán chứ chưa từng xác minh thực tế.

Bây giờ đã được xác nhận rồi.

Hack max cấp có lỗi hồng hệ thống, có thể chui được!

Tế Cửu nhìn bảng điều khiển của Phương Tri Hành, trầm ngâm nói: “Tuy điều kiện max cấp xuất hiện rồi, nhưng mày vẫn phải xác nhận xem mình rốt cuộc mày muốn luyện môn công pháp nào đúng không?”

Chương 124: Huỳnh Hỏa (3)

Phương Tri Hành cười đáp: “Có điều kiện max cấp thì ta không cần phải lựa chọn nữa, câu trả lời nhìn phát biết ngay.”

Tế Cửu nhất thời hoang mang, kiểm tra cẩn thận một lúc rồi mới mím môi hỏi rằng: “Sao lại nhìn phát biết ngay?”

Phương Tri Hành giải thích chi tiết: “Một môn công pháp càng mạnh thì điều kiện max cấp tương ứng chắc chắn sẽ càng nhiều, càng khắc nghiệt, cho nên...”

Tế Cửu đột nhiên tỉnh ngộ, thầm mắng bản thân quá ngu ngốc, thậm chí còn không nghĩ đến chuyện đơn giản như vậy.

Mắt chó lấp lánh, sửa rằng: “Môn công pháp đó có nhiều điều kiện nhất, có 9 điều lận!”

Phương Tri Hành cũng nhìn thấy, các môn võ công như Bạo Hùng Chân Ý, Cửu Đỉnh Thập Thác công, Thuần Dương công... Điều kiện max cấp ít thì 6 điều, nhiều thì 8 điều, nhưng có một môn võ công lại có đến 9 điều kiện.

[Điều kiện đạt được Thiên Sát Huyết Hải công viên mãn :

1, Tu luyện đến Đại Mãng cảnh viên mãn (Đã hoàn thành.)

2, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 18 con (chưa hoàn thành)

3, Tim sói cấp 2: 1 quả, gan báo cấp 2: 2 miếng, đầu hổ cấp 2: 3 cái (chưa hoàn thành)

4, Giết chết dị thú cấp 3: 1 con (chưa hoàn thành)

5, Thu thập 10 loại máu dị thú cấp 2: Mỗi loại 1 thăng (chưa hoàn thành)

6, Dùng máu linh lộc chế tạo huyết trì, ngâm toàn thân: 3 tiếng. Dùng máu âm xà chế tạo huyết trì, ngâm toàn thân: 3 tiếng (chưa hoàn thành)

7, Xả 2 lít máu trong cơ thể mình: 3 lần (chưa hoàn thành)

8, Thu thập Thiên Sát Thảo: 10 gốc (chưa hoàn thành)

9, Thịt dị thú cấp 2: 9300 cân, hoặc Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm: 4100 viên (chưa hoàn thành)]

Tế Cửu thấy vậy cảm khái: “Chín điều kiện vừa nhiều vừa khó khăn, còn không bằng mày tự tu luyện.”

Phượng Tri Hành lại lắc đầu trả lời: “Chúng ta đã bá kiến mấy vị cao thủ Nhất Cầm cảnh, trong đó La Khắc Chiêu trẻ nhất, hẳn luyện võ từ nhỏ trong điều kiện tốt nhất, nhưng cũng hơn 25 tuổi rồi.

Cũng có nghĩa là người bình thường luyện từ Đại Mãng cảnh lên Nhất Cầm cảnh, có thể cần phải tốn mấy năm, thậm chí mười mấy năm để tu luyện.”

Tế Cửu hiểu ra, trầm ngâm nói: “Thực ra tác dụng lớn nhất của hack max cấp chính là rút ngắn thời gian tu luyện, chỉ cần mày thu thập đủ 9 điều kiện thì có thể thăng cấp thẳng đến Nhất Cầm cảnh viên mãn. Trên thực tế, thời gian tu luyện của mày chỉ bằng thời gian mày thu thập vật tư thôi.”

“Không tệ!”

Phượng Tri Hành gật đầu, cậu hít thở sâu rồi nói: “Quyết định rồi, chọn Thiên Sát Huyết Hải công đi.”

Tế Cửu nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, vội vàng nói: “Nhân cơ hội này, mày chọn luôn ba môn công pháp còn lại đi.”

Phượng Tri Hành im lặng một lúc, lắc đầu nói: “Chọn thêm công pháp khác vào lúc này không có ý nghĩa gì cả.”

Tế Cửu ngạc nhiên hỏi: “Sao lại không có ý nghĩa?”

Phượng Tri Hành giải thích: “Nguyên nhân chủ yếu là khi tao ở cảnh giới khác nhau thì điều kiện max cấp cũng khác nhau.”

Ví dụ, bây giờ tao chọn hệ Huyền Quy công pháp &LTThi;ết Bồ Sam > thì cần phải hoàn thành 7 điều kiện mới có thể max cấp.

Nhưng mà, đợi đến khi tu vi của tao tăng lên Nhất Cầm cảnh, số điều kiện max cấp cần hoàn thành có thể biến thành 4 điều, mỗi một điều kiện cũng sẽ khác nhau, chắc chắn độ khó sẽ giảm đi đáng kể.

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, trầm ngâm đáp: “Sau khi mày mạnh hơn thì khả năng phòng thủ của cơ thể cũng sẽ mạnh hơn, đương nhiên điều kiện max cấp sẽ thay đổi theo.”

Nó hiểu ra rồi, cặn lời nói: “Phiền chết đi được, đợi đến khi mày đạt đến Nhất Cầm cảnh viên mãn thì còn phải chạy tới đây thêm một chuyến nữa hả?”

Phượng Tri Hành cười đáp: “Có sao đâu, tao là Hương chủ Thiết Sơn môn mà, có thể đến đây bất cứ lúc nào.”

Một người một chó bước ra khỏi mật thất, rời khỏi Tuyên Võ các rồi trở về thư phòng của Lư An Phủ.

“Ô, lão đệ chọn xong rồi à?”

Lư An Phủ nhướn mày cười hỏi: “Người chọn công pháp nào vậy?”

Phương Tri Hành không giấu giếm, thật thà trả lời: “Thiên Sát Huyết Hải công, ngài thấy thế nào?”

“Chọn nó hả?!”

Lư An Phủ vô cùng kinh ngạc, không ngừng tắc lưỡi.

Phương Tri Hành ngạc nhiên hỏi: “Sao thế, đường chủ cảm thấy ta chọn không ổn à?”

Lư An Phủ trả lời ngay: “Cũng không phải thế, Thiên Sát Huyết Hải công danh tiếng lẫy lừng, người luyện thành công sẽ có lượng máu dồi dào, sức lực vô hạn, sức mạnh vô song, vô cùng mạnh mẽ!”

Nhưng mà, hình như môn Thiết Sát Huyết Hải công này là một môn công pháp ma đạo, thâm sâu khó lường, không chỉ rất khó để lĩnh ngộ mà còn dễ tẩu hỏa nhập ma, khiến người ta trở nên điên cuồng, thậm chí biến thành ma quỷ khát máu, trở thành kẻ thù chung của vô lâm!”

Sắc mặt Phương Tri Hành không khỏi biến đổi.

Lư An Phủ thấy thế thì đề nghị: “Không ngờ lão đệ người lại chọn môn ma công này, ta cảm thấy hơi nguy hiểm, không ổn cho lắm, người có muốn suy nghĩ lại không?”

Phương Tri Hành im lặng một lúc rồi hỏi: “Trong số những người ngài quen biết, có ai chọn tu luyện Thiên Sát Huyết Hải công không?”

Chương 125: Âm Xà (1)

“Rất ít, trong ấn tượng chỉ có một người.”

Lư An Phủ khẽ híp mắt lại, giọng nói trầm xuống một chút, trả lời: “Người đó chính là Trình Thiên Tích, đệ đệ của Trình Thiên Ân , công pháp hắn luyện chính là Thiên Sát Huyết Hải công.”

“Trình Thiên Tích!!”

Phương Tri Hành rung mình, chẳng trách khi cậu gặp Trình Thiên Tích, cậu luôn cảm thấy người này rất nguy hiểm, rất tà đạo.

Hơn nữa, gã còn biết cách sử dụng máu tim của con non Giác Hầu Vương để chữa trị thương tích cho Trình Thiên Ân .

Điều này rất có thể chính là phương pháp chữa trị được ghi chép trong Thiên Sát Huyết Hải công.

“Thú vị đấy.”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi rồi nói với thái độ thành khẩn: “Đa tạ lời nhắc nhở của Lư đường chủ, ta sẽ suy nghĩ lại.”

“Được, người tự quyết định đi.” Lư An Phủ chỉ thuận miệng nói, hắn có ý tốt nhưng có nghe hay không là chuyện của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành lại hỏi: “À đúng rồi, không biết đãi ngộ của Hương chủ như ta thế nào?”

“Ha hã, biết ngay người sẽ hỏi mà.”

Lư An Phủ cười nói: “Đương nhiên đãi ngộ của Hương chủ Thiết Sơn môn chúng ta đương nhiên rất tốt, tiền công 1 vạn đồng tiền, ngoài ra còn được nhận mười viên Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm.”

Phượng Tri Hành nhướn mày hỏi lại: “Chỉ có mười viên Nhục Đan thôi à?”

“Không ít đâu!”

Lư An Phủ tỏ vẻ nghiêm túc, cẩn thận giải thích: “Thịt dị thú có độc, máu thịt của dị thú cấp 2 càng độc hơn, nhất định phải loại bỏ độc rồi mới dùng được.”

Mà giá trị quan trọng nhất của Nhục Đan nằm ở đây, nó chính là vật phẩm bổ dưỡng, vật phẩm tiêu hao đã được loại bỏ độc tố.

Tuy nhiên, bởi vì kỹ thuật luyện chế khác nhau cho nên mức độ loại bỏ độc tố cũng khác nhau.

Nếu có thể loại bỏ được ba phần độc tố thì là hạ phẩm; Loại bỏ được sáu phần độc tố chính là trung phẩm; Loại bỏ được hơn chín phần độc tố mới có tư cách xưng là thượng phẩm!

Nói thật, Nhục Đan thượng phẩm có mức độ gây hại rất rất nhỏ đối với cơ thể võ giả, cho nên nó có giá trị rất cao, cung không đủ cầu.

Thông thường mà nói, chỉ có người của môn phiệt thế gia mới có tư cách sử dụng Nhục Đan thượng phẩm, võ giả bình thường rất đáng thương, có thể ăn được Nhục Đan hạ phẩm đã may mắn lắm rồi.

Thiết Sơn môn chúng ta trung thành với La gia, mà La gia có bối cảnh hùng hậu, có thể cung cấp một lượng lớn Nhục Đan, chia một phần cho chúng ta.

Dù là như vậy, chỉ những thành viên cấp cao từ Hương chủ trở lên mới có tư cách dùng Nhục Đan thượng phẩm.”

Phượng Tri Hành hiểu ra, không nhịn được mà hỏi: “Xin hỏi đường chủ, có cách nào để kiếm thêm Nhục Đan không?”

“Tất nhiên có, rất nhiều cách!”

Lư An Phủ cười ha ha: “Thế này đi, ta sẽ giới thiệu cho lão đệ ba cách khá đáng tin, đệ tự tham khảo ha.

Cách thứ nhất, chỗ ta là Đúc Binh đường, chính là nơi chuyên rèn đúc vũ khí trang bị.

Vũ khí trang bị là thứ quý giá, một người bình thường mặc áo giáp cầm binh khí thì có thể đánh bại võ giả Quán Lực cảnh cực khổ tu luyện nhiều năm.

Nói chung, người có thể đến đây học thuật rèn đúc, chỉ cần người có thể tự rèn đúc vũ khí trang bị thì có thể dùng công lao để đổi lấy Nhục Đan phong phú, có thể nói rằng biết nhiều khổ nhiều!

Cách thứ hai có tính nguy hiểm nhất định, người có thể thử đến Cẩm Khu giết chết dị thú, sau đó dùng thịt dị thú để đổi Nhục Đan, cần phải liều mạng.

Cách thứ ba cũng không dễ gì, thậm chí có thể nói rằng nguy hiểm hơn, đó chính là truy bắt hoặc truy sát tội phạm bị truy nã.

Nhiều tội phạm bị truy nã được treo thưởng hậu hĩnh, chỉ cần người có bản lĩnh bắt hoặc giết bọn họ thì người cũng có thể kiếm được rất nhiều Nhục Đan.”

Phượng Tri Hành nhanh chóng hiểu ra, cậu ngẫm nghĩ rồi tò mò hỏi: “Chúng ta không thể tự luyện chế Nhục Đan hả?”

Lư An Phủ thở dài: “Nếu thực sự có thể tự luyện chế Nhục

Đan thì tốt quá rồi. Nhưng tiếc rằng phương pháp luyện chế Nhục Đan thuộc cơ mật trọng tâm, nằm trong tay các môn phiệt, người ngoài không thể nào biết được.”

Phương Tri Hành thầm nói đúng như dự đoán.

Sau đó, cậu nhận tiền công tháng này cũng với một tấm lệnh bài tượng trưng cho thân phận Hương chủ.

“Xong việc ở đây rồi.”

Phương Tri Hành cười thoải mái, nhanh chóng rời khỏi Đúc Binh đường, trở về nha môn.

Lúc này đã chập tối, trời bỗng đổ mưa phùn, mang theo một luồng khí lạnh.

Bất giác, đã đến cuối tháng mười, trời bắt đầu trở lạnh.

“Trời lạnh rồi, cuộc sống của nạn dân chỉ càng khó khăn hơn, bạo loạn cũng sẽ ngày càng dữ dội, tình thế có thể thay đổi đột ngột.”

Phương Tri Hành khẽ thở dài.

Tế Cầu đáp: “Trong thành còn có khung cảnh thái bình, ca múa tưng bừng, cuộc sống bình thường phải sống thế nào thì sống thế đấy. Người có tiền thì càng sung sướng, ăn chơi trác táng, hưởng thụ xa hoa.”

Phương Tri Hành trầm ngâm: “Loạn thế đã đến, những ngày bình yên như thế này không thể kéo dài mãi được, chiến loạn là chuyện không thể tránh khỏi, cho nên tao phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn mới được.”

Chương 126: Âm Xà (2)

Tể Cầu vô cùng tán thành, chế giễu rằng: “Bây giờ tiếng tăm của mày không nhỏ đâu, lỡ như có vị anh hùng hào kiệt thực lực mạnh mẽ nào đi ngang qua đây, muốn kiếm chút danh tiếng thì sẽ ra tay với mày đầu tiên đấy.”

Đương nhiên Phương Tri Hành biết điều này, người không có nỗi lo xa ắt có nỗi lo gần, cậu vừa có nỗi lo xa vừa có nỗi lo gần.

Một từ thôi, thật phiền!

Đi trên đường, Phương Tri Hành gặp quản gia Ôn Dục Văn.

Phương Tri Hành đã sớm hiểu rõ tên Ôn Dục Văn này không chỉ là quản gia, mà còn là một mưu sĩ, cũng là tâm phúc chân chính của La Bồi Vân, có tầm ảnh hưởng lớn trong ngoài nha huyện, thậm chí địa vị có thể cao hơn cả La Khắc Chiêu.

Cậu lập tức hạ thấp tư thái, mỉm cười chào hỏi: “Ôn quản gia đã ăn tối chưa?”

“Ăn rồi ăn rồi.” Ôn Dục Văn không nóng không lạnh cười nói: “Phương giáo đầu, người đi đâu về vậy?”

Phương Tri Hành trả lời: “Đến Đức Bình đường một chuyến.”

Ôn Dục Văn gật đầu nói: “Chuyện nên làm mà, dù sao người cũng là Hương chủ trên danh nghĩa của Đức Bình đường, người cũng có một phần tiền công bên đấy.”

Phương Tri Hành vô cùng cảm kích, vội vàng nói: “Huyện lệnh đại nhân đã giúp ti chức giành lấy chức Hương chủ này, ti chức thực sự không biết lấy gì để báo đáp!”

Ôn Dục Văn cười ha hả đáp: “Chỉ cần người làm tốt chuyện trong phận sự của mình thì chính là báo đáp tốt nhất cho lão gia rồi. À đúng rồi, nha huyện cũng sẽ phát tiền công cho người, tiền công của người là 1 vạn đồng tiền, cộng thêm mười viên Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm.”

Phương Tri Hành hiểu ra, thù lao của hai bên giống hệt nhau.

Tính ra, mỗi tháng được 2 vạn đồng tiền và hai mươi viên Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm.

Nhưng mà công pháp Thiên Sát Huyết Hải lại cần đến 4100 viên Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm, nếu cậu chỉ dựa vào việc nhận lương để tích lũy thì cần đến mười bảy năm.

Điều này rõ ràng còn lâu mới đủ.

Có nghĩa là, Nhục Đan được phát trong tiền công chỉ là nguồn cung cấp cơ bản, số lượng rất ít.

Một người muốn có thêm Nhục Đan thì chỉ có thể cố gắng nhiều hơn, liều mạng vì lợi ích của môn phiệt thế gia.

“Kiếp trước rất nhiều người chính là nô lệ nhà cửa, phải trả nợ cả đời, đến thế giới này cũng vậy, mọi người chính là nô lệ Nhục Đan, mẹ nó, đúng là chạy trời không khỏi nắng.”

Phương Tri Hành không khỏi cảm khái trong lòng.

Trở về biệt viện, đầu bếp đã nấu xong bữa tối, thị nữ cũng đã chuẩn bị sẵn nước tắm.

Phương Tri Hành ăn tối xong, sau đó cậu sau đó thoải mái ngâm mình trong thùng tắm, tận hưởng sự bình yên tĩnh lặng đã lâu không có.

Không lâu sau, Ôn Dục Văn phái người đem tiền công tháng

này đến.

Phải nói rằng trong cách đối nhân xử thế và xử lý công việc, Ôn Dục Văn nắm bắt vô cùng khéo léo, khiến người khác không thể nào bắt bẻ được.

“Khụ khụ~”

Bỗng nhiên, Tế Cầu bắt đầu ho khan, nó ngồi xổm bên cạnh bồn tắm, vẩy đuôi lia lịa, muốn nói lại thôi.

Phương Tri Hành hiểu rõ tên này muốn làm gì, cậu chỉ lo ngâm mình trong thùng tắm, không thèm để ý đến nó.

“Khụ khụ!” Tế Cầu nóng ruột đi vòng quanh bồn tắm, đi qua đi lại, không ngừng ho khan.

Phương Tri Hành mất kiên nhẫn, liếc nhìn nó rồi bực bội nói: “Mày bị thứ gì chọc vào họng rồi hả? Mặc gì nói lẹ coi.”

Tế Cầu ngồi xổm xuống, thè lưỡi ra, nhẹ nhàng vẩy đuôi rồi cười hô hố nói: “Phương Tri Hành, tao mới tính rồi, mỗi tháng mày chỉ nhận được hai mươi viên Nhục Đan, chừng đó chỉ là thịt muối đối với mày thôi, cũng không có tác dụng gì nhiều, hay là...”

Phương Tri Hành cạ lời đáp: “Gì, mày muốn ăn Nhục Đan hả?”

Tế Cầu lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, vẩy đuôi lia lịa.

“Cút!”

Phương Tri Hành quay đầu sang chỗ khác, dứt khoát từ chối.

Tế Cầu sốt ruột sửa rằng: “Làm người đừng nhỏ mọn như vậy, có phúc cùng hưởng, có hiểu không?”

Phương Tri Hành cười giễu nói: “Bình thường bảo mày làm

chút chuyện thì mày cmn lươn lẹo đủ kiểu, chả bao giờ tình nguyện, bây giờ có phúc cùng hưởng?”

Tế Cửu sửa trả lời: “Lần trước đánh cướp sông, tao đểch giúp mày à? Không có tao thì mày đánh thắng Quách Định Sơn chắc?”

Phượng Tri Hành trừng mắt nói: “Mày đéo biết ngại mà còn nhắc hử? Nhiệm vụ của mày chính cảnh giác, báo trước tình hình địch, kết quả thì sao, mày lại để tao bị cướp sông đánh lén?”

Tế Cửu cạ lời đáp: “Tao vẫn là chó con mà, mày đừng đòi hỏi cao như vậy.”

Phượng Tri Hành hừ lạnh đáp: “Tao nghi ngờ vãi, có khi nào nuôi lợn còn có ích hơn nuôi mày.”

Tế Cửu gầm lên: “Phượng Tri Hành, mày đủ rồi đấy, đừng đòi hỏi quá đáng với tao. Thế này đi, mày nuôi tao lớn hơn một chút, đợi tao mạnh hơn thì không phải sẽ giúp được nhiều à? Có đầu tư mới có lợi nhuận chứ!”

Phượng Tri Hành trợn mắt khinh thường nói: “Mày chính là một vụ đầu tư lỗ vốn rõ như ban ngày, tao đui mù mới đầu tư cho mày!”

Tế Cửu hừ một tiếng đáp: “Nói thẳng cmn đi, rốt cuộc mày muốn thế đéo nào?”

Chương 127: Âm Xà (3)

Phương Tri Hành chuyển động con người, nhếch miệng đáp: “Tao nghĩ rằng hai chúng ta thiếu sự ăn ý, cần phải tập luyện thật nhiều để tăng cường ‘liên kết’!”

Tim Tế Cầu đập lỡ một nhịp, sờn tóc gáy, ngáp ngừng hỏi: “Mày muốn tập luyện thế nào?”

Phương Tri Hoành lặng lẽ cầm một cái đĩa lên, quay người về phía sân bên ngoài, nhướng mày ra hiệu muốn ném ra ngoài.

“...”

Tế Cầu lập tức nhe răng trợn mắt tỏ vẻ muốn giết người.

Vút~

Trong sân, Phương Tri Hành tiện tay ném đĩa ra, trên không trung xẹt qua một đường vòng cung, rơi xuống mặt đất.

Đúng lúc này, một bóng dáng nhanh chóng bò qua, nhảy vọt lên, há mồm ngậm chặt cái đĩa, sau đó ổn định rơi xuống đất.

Tế Cầu ngậm lấy cái đĩa chạy đến trước mặt Phương Tri Hành, hung hăng nhìn cậu, mắt cúm phun lửa, giận không thể kìm nổi.

Phương Tri Hành cười lớn: “Rất tốt, tao cảm giác rằng buộc giữa hai chúng ta rõ ràng tăng cường hơn.”

Tế Cầu vừa định buông lời vàng ngọc, Phương Tri Hành lại lần nữa ném cái đĩa ra.

Tế Cầu vô thức cử động, chạy nhanh như một cơn gió ngọam

được cái đĩa rồi quay trở về.

Một người một chó chơi đến không biết mệt.

“Được rồi, tao đã cảm nhận được thành ý của mày.”

Phương Tri Hành rất hài lòng, từ tốn móc ra một viên Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm.

Chỉ một thoáng, Tể Cầu nổi cơn thịnh nộ, mắt chó sáng lên, cái mũi liên tục co rúm như thể ngửi thấy mỹ vị cực phẩm.

“Mau đưa cho tao, mau đưa cho tao!” Tể Cầu ngồi xổm trên mặt đất, nâng 2 chân trước lên liên tục bái Phật.

Phương Tri Hành cong ngón tay búng ra.

Tể Cầu lập tức nhảy lên tiếp được, há miệng ngoạm.

Sau đó, nó mau lẹ nhai nuốt sạch sẽ, mặt chó lộ ra biểu cảm vô cùng hưởng thụ và thỏa mãn.

“Thơm, thật là thơm~”

Tể Cầu gật gù đắc ý, một bụng nộ khí tan thành mây khói, thay vào đó là mùi thơm ngon không cách nào nói rõ.

Thấy vậy, Phương Tri Hành không khỏi bật cười.

Thật ra ngay từ đầu, cậu không có ý định một mình sử dụng Nhục Đan mà chuẩn bị đưa cho Tể Cầu ăn hết.

Một là bởi vì số lượng Nhục Đan quá ít, nó như hạt cát trong sa mạc đối với điều kiện max cấp của Thiên Sát Huyết Hải công.

Hai là do cậu có thể sẵn giết dị thú để hoàn thành điều kiện max cấp, sẽ không bị phụ thuộc quá vào Nhục Đan.

Điểm này khiến cậu có thể đánh vỡ sự lũng đoạn của môn phiệt thế gia đối với Nhục Đan, không biến bọn họ thành nô lệ Nhục Đan.

“Ngon, ngon quá, cho thêm viên nữa đi.” Tế Cửu kích động như điên, chảy nước miếng ròng ròng.

Phương Tri Hành thấy bụng Tế Cửu phồng lên, cau mày nói: “Có phải chó không cảm nhận được no không? Thứ mày đang ăn chính là Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm, 1 viên đủ để mày tốn 1 ngày tiêu hóa đấy.”

Tế Cửu cảm nhận một chút thì đúng là rất no, nhưng nó không chống lại được sự mê hoặc của Nhục Đan, quả là vô cùng thơm ngon.

May là Phương Tri Hành vẫn luôn nắm rõ sức ăn của nó, không để nó ăn nhiều, tránh cho nó ăn no đến chết.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, bầu trời quang đãng trở lại, mặt đất vẫn còn ẩm ướt và không khí đặc biệt trong lành.

Cái lạnh không thể nào coi nhẹ, ngoại trừ các võ giả khí huyết dồi dào, những người bình thường đều phải mặc nhiều quần áo hơn.

Sáng sớm, Phương Tri Hành thức dậy, mặc quần áo, rửa mặt, rồi ăn bữa sáng.

“Mau, đưa cho tao một viên Nhục Đan.”

Tế Cửu xoắn xít, cái đuôi gấp gáp đến mức lắc lên tận trời.

Nó hoàn toàn đánh mất hứng thú đối với đồ ăn thông thường, chỉ muốn ăn Nhục Đan.

Lần này, Phương Tri Hành không nói thêm gì, cong ngón tay búng 1 viên Nhục Đan ra.

Tế Cầu mừng rỡ ăn hết, mùi vị thơm ngon làm cho nó thỏa mãn đến cực điểm.

Một lát sau, Tế Cầu nằm nghiêng trên mặt đất, bụng no đến không thể động đậy.

Nó lười biếng hỏi: “Hôm nay làm gì? Đi thu thập vật tư à?”

Phương Tri Hành liếc nhìn giao diện hệ thống của mình, đáp: “Trong 9 điều kiện, ngoại trừ cái đầu tiên đã hoàn thành, còn lại 8 điều kiện kia có độ khó khác nhau, trong đó điều kiện 2, 3, 5, 9 có thể hoàn thành cùng lúc.”

Tế Cầu đọc kỹ, điều kiện 2: Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 18 mạng, cái này cùng với điều kiện 3 “Tìm sói cấp 2: 1 quả, gan báo cấp 2: 2 cái, đầu hổ cấp 2: 3 cái không hề xung đột.

Giả dụ Phương Tri Hành hoàn thành điều kiện 3 trước, vậy thì điều kiện 2 sẽ đồng bộ hoàn thành 6/18.

Tương tự, điều kiện 5 “Thu thập 10 loại máu dị thú cấp 2: Mỗi loại 1 thăng” cũng sẽ hoàn thành 6/10.

Điều kiện 9 “dị thú cấp 2: 9300 cân” tự nhiên cũng giảm xuống.

Phương Tri Hành phân tích: “Điều kiện 6 và 8 cần điều tra tình báo tương ứng, phải làm rõ máu Linh Lộc, máu m Xà và Thiên Sát thảo là thứ gì.”

Tế Cầu cũng đồng tình, ba thứ này chỉ cần nghe tên thôi là đã cảm thấy không tầm thường, có khả năng chúng tương đối hiếm có.

Chương 128: Tam cấp (1)

“Khó hoàn thành nhất có lẽ là điều kiện thứ 4 và điều kiện thứ 7.” Phương Tri Hành mím môi.

Tế Cửu tắc lưỡi: “Điều kiện 4 lại là săn giết 1 dị thú cấp 3, với thực lực Đại Mãng cảnh viên mãn của mày, căn bản không thể làm được chuyện này.”

Phương Tri Hành sờ lên Hắc Đàn cung, trầm ngâm nói: “Đúng là rất có tính thử thách, nhưng không phải hoàn toàn không có cơ hội.”

Tế Cửu đề nghị: “Hay là cứ để điều kiện 4 đến sau cùng rồi đi hoàn thành, tao lại cảm thấy điều kiện 7 là khó khăn nhất ‘Xả 2 lít máu trong cơ thể mình: 3 lần’ là cái quần què gì vậy, khác nào kêu tự sát chứ?”

Phương Tri Hành hít một hơi sâu, gật đầu nói: “Người bình thường mất máu vượt quá 2 lít là lạnh người rồi. Tao là võ giả có thể chất mạnh mẽ mất 1 lít máu hẳn sẽ không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng nhưng chắc chắn rằng tao sẽ vì thế mà trở nên cực kỳ suy yếu.”

Tế Cửu hiểu ra, suy nghĩ rồi nói: “Khi làm việc này, tốt nhất là tìm một nơi tuyệt đối an toàn, chuẩn bị thuốc bổ kỹ càng, tranh thủ mau chóng hồi phục lại.”

Phương Tri Hành đương nhiên biết điều này, gật đầu nói: “Bắt đầu từ săn giết dị thú làm lên đi.”

Tế Cửu không khỏi phấn khích: “Mày muốn đi Cẩm Khu?”

“Tất nhiên, chỉ ở Cấm Khu mới có dị thú.”

Phương Tri Hành đáp: “Có điều Cấm Khu vô cùng nguy hiểm, với lại tao không đủ kinh nghiệm, có lẽ phải chịu thiệt nhiều, tổn nhiều ‘tiền ngu’. Trước khi đến Cấm Khu tao còn phải chuẩn bị vài thứ, tốt nhất là có thể thăng cấp lên một chút nữa, an toàn là trên hết.”

Tế Cửu giật mình, kinh ngạc nói: “Mày đã là Đại Mãng cảnh viên mãn rồi, còn có thể thăng cấp nữa à?”

Phương Tri Hành cẩn thận giải thích: “Ta nắm giữ tam đại tuyệt kỹ: Kỹ thuật bắn tên, Bạt Dao Thuật và Thiết Sơn công! Trong đó kỹ thuật bắn tên và Thiết Sơn công đều đã đạt tới cực hạn là Đại Mãng cảnh nhưng Bạt Dao Thuật vẫn còn không gian tăng lên nhất định.”

Tế Cửu chớp mắt, nói: “Nhưng mày không có đao phổ, làm sao tăng lên được?”

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng: “Mày không nhận ra La Khắc Chiêu vẫn luôn đem bội đao bên mình à?”

Tế Cửu không khỏi giật mình, kích động nói: “Gã biết dùng đao, trong tay nhất định có đao phổ!”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Mấy ngày trước, tao vô tình nghe mấy Bộ Binh tán gẫu, nhắc đến chuyện sắp tới hạng mục huấn luyện của bọn họ chính là luyện tập &LTChiến Kỳ Dao Thập Tam Thức>.”

Tế Cửu ngồi dậy, nghiêng đầu nói: “Nhưng mày đắc tội với La Khắc Chiêu rồi, thế như nước với lửa, không thể có chuyện gã truyền thụ đao pháp cho mày được.”

Phương Tri Hành mỉm cười và nói: “Mày quên Đinh Chí Cương rồi à? Hắn cũng xuất thân từ quân ngũ, cũng mang theo đại đao,

hắn nhất định cũng hiểu đao pháp.”

Tế Cầu chợt nhận ra.

Khá lắm!

Chẳng trách Phương Tri Hành nhất quyết mời Đinh Chí Cường đến sự tiệc mừng vào ngày hôm qua, té ra mày đã sớm chuẩn bị sẵn hết rồi.

Đúng là gian xảo!

“Đi, đến võ đài.” Phương Tri Hành đứng dậy, sai bước.

Tế Cầu cũng lật đật chạy theo.

Ngay sau đó, một người một chó đến võ đài.

Bên trái sân bãi, Bộ Binh đã tập hợp đang định luyện công buổi sáng.

Phía bên phải, Cao Đại Hưng chỉ huy 300 Cung Binh luyện công buổi sáng, mồ hôi đầm đìa.

Chương 79: Mò cá

Ánh mắt Phương Tri Hành đảo quanh, không phát hiện La Khắc Chiêu.

Việc bình thường ở huyện.

Dù La Khắc Chiêu là thống lĩnh Bộ Binh nhưng rất ít khi gã đích thân chỉ đạo huấn luyện Bộ Binh của mình.

Bình thường, người dẫn binh huấn luyện là trợ thủ của hắn Ôn Ngọc Đông, con trai thứ của quân gia Ôn Dục Văn.

Ôn Dục Văn có 2 đứa con trai, con trai lớn theo trưởng tử La

Khắc Trú của La Bồi Vân đi quận thành rồi.

Ôn Ngọc Đông trở thành trợ thủ đắc lực của La Khắc Chiêu.

Phương Tri Hành từ tốn đi lên đài cao.

“Chào buổi sáng, Phương giáo đầu!”

Ôn Ngọc Đông hơi nhướn mày, mỉm cười, chấp tay thi lễ.

“Ừm, chào buổi sáng!” Phương Tri Hành thần nhiên nhận lấy, chỉ lịch sự gật đầu.

Dù sao, danh hiệu của cậu vẫn cao hơn Ôn Ngọc Đông 1 cấp.

Sau đó, Phương Tri Hành hạ thấp giọng hỏi: “Sao không thấy nhị công tử?”

Ôn Ngọc Đông trả lời: “Thường ngày, nhị công tử phải luyện võ, không rảnh tới đây.”

Nghe vậy, Phương Tri Hành lộ vẻ tiếc nuối, thở dài: “Haizz, giữa ta và nhị công tử có chút hiểu lầm, không biết còn có thể hóa giải hay không?”

Ôn Ngọc Đông hơi thay đổi sắc mặt, khoe miệng hơi cong, nói: “Đại nhân nói gì vậy, nhị công tử đại nhân rộng lượng, tấm lòng bác ái, ngài không phải loại người hay ghi thù đâu.”

“Vậy thì tốt!”

Phương Tri Hành thở phào, ngại ngùng cười nói: “Chỉ cần nhị công tử đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, sau này hai bọn ta có thể làm bạn tốt, đúng không?”

Ôn Ngọc Đông thoát đầu sửng sốt, gật đầu cười nói: “Đương nhiên rồi, ta và ngài đều ở trong quân, nghe lệnh của huyện lệnh đại nhân, tự nhiên sẽ là huynh đệ có nhau.”

“Tốt tốt tốt.”

Phương Tri Hành bỗng cười rạng rỡ, vô cùng nhiệt tình, thuận miệng đề cập: “Ta nghe nói Bộ Binh sắp bắt đầu luyện đao pháp, đúng không?”

Chương 129: Tam cấp (2)

Ôn Ngọc Đông vội nói: “Đúng vậy, tân binh nhập ngũ đủ 1 năm thì có thể học đao pháp.”

Phường Tri Hành thừa cơ sờ đại hoàn đao bên hông mình, khẽ mỉm cười và nói: “Ta cũng có hứng thú với đao pháp, người rảnh thì dạy ta đi.”

“Không dám không dám, chỉ là chút tài mọn, ta nào dám múa rìu qua mắt thợ với Phường giáo đầu.”

Ông Ngọc Đông cúi đầu, vẻ mặt hơi khó xử, nhưng giữa 2 hàng lông mày lại ẩn chứa sự kháng cự và ý thù địch khó phát giác.

Phường Tri Hành trông mặt mà nói chuyện, thấy thế thì không thèm để ý nữa, nhanh chóng bước xuống đài cao, đi tới trước mặt 300 Cung Binh.

“Toàn thể hành lễ, bái kiến giáo đầu!”

Cao Đại Hưng đứng thẳng lưng, hét lớn.

Xoạt!

300 Cung Binh đồng loạt thi lễ, cảnh tượng khá hoành tráng.

Tình cảnh này khiến trong lòng Phường Tri Hành dâng lên một cảm giác hào tình vạn trượng.

“Miễn lễ.”

Phường Tri Hành mặt không thay đổi, chấp tay nói: “Chư vị

huynh đệ, ta đã làm giáo đầu của các người, vậy ta sẽ toàn tâm toàn ý truyền thụ kỹ thuật bắn tên tinh diệu nhất cho các người, bồi dưỡng các người trở thành xạ thủ hàng đầu.”

Lời này vừa nói ra, các Cung Binh đều lộ vẻ chờ mong.

Bọn họ đã từng chứng kiến 10 người nhóm Hoàng Đại Thuận luyện tập kỹ thuật bắn tên như thế nào.

Tư thế bắn tên và bia ngắm vừa tiêu chuẩn vừa trôi chảy, mang đến cho mọi người cảm giác rất mới mẻ.

Phương Tri Hành đảo mắt, lên tiếng: “Hoàng Đại Thuận, Đặng Tư Vượng, Trương Đại Hà, ...”

“Mười người các người ra khỏi hàng!”

Gần như ngay lập tức, 10 người nhóm Hoàng Đại Thuận ra khỏi hàng, bước tới hàng đầu tiên của đội ngũ, đứng thẳng tắp, mắt không chớp, vẻ sùng kính hiện trên mặt bọn họ.

Phương Tri Hành tuyên bố: “Từ hôm nay trở đi, 300 Cung Binh sẽ chia làm 10 tiểu đội, do mỗi người trong nhóm Hoàng Đại Thuận đảm nhiệm chức đội trưởng, các đội trưởng thay ta truyền thụ xạ thuật mà ta đã dạy cho bọn họ.

10 tiểu đội chia ra huấn luyện, sau đó cứ cách 10 ngày tiến hành tranh tài 1 lần.

Người có biểu hiện tốt nhất trong đội ngũ sẽ nhận được phần thưởng, người có biểu hiện kém cỏi nhất sẽ chịu trừng phạt.”

Phương Tri Hành nhìn sang Cao Đại Hưng, phân phó: “Lão Cao, người giám sát và chỉ điểm cho 10 đội ngũ này, sau đó căn cứ kết quả khảo hạch tuyển chọn ra 10 xạ thủ ưu tú nhất.”

Cao Đại hưng trình trọng nói: “Giáo đầu xin hãy yên tâm, ti

chức nhất định nghiêm khắc quản giáo, tuyệt đối không cô phụ sự kỳ vọng của ngài.”

Phương Tri Hành gật đầu, quay người rời đi.

Những việc khác cứ để Cung Binh doanh tự chơi.

Tế Cửu cười ha ha, nói: “Giỏi lắm, mày tính làm chương quỹ rảnh tay à, đi làm còn mò cá, cái méo gì cũng kệ.”

Phương Tri Hành khinh thường nói: “Mắc gì tao phải lãng phí thời gian quý báu của mình lên người một đám phế vật chứ?”

Tế Cửu cạ lời rồi, nó ngẫm nghĩ, do dự mãi mới nói: “Mày không sợ bọn họ sinh ra tâm tư khác rồi thoát ly khỏi sự khống chế của mày à?”

Phương Tri Hành cười lạnh lùng, nói: “Mày hiểu cái rắm, khoảng cách sinh ra cái đẹp, khoảng cách sinh ra uy nghiêm.”

Tao càng xa cách bọn họ càng chứng tỏ tao sâu không thể dò và đáng sợ, khiến bọn họ càng không dám sinh ra tâm tư khác.”

Tế Cửu không phục: “Điều mày nói là kinh nghiệm của quản lý nhân viên công ty, đây là trị quân, không giống.”

Phương Tri Hành tự tin đầy mình, cười nói: “Trị quân có 2 đại pháp bảo, một là thưởng phạt phân minh, mày càng công bằng công chính thì càng dễ thu phục lòng người.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, hỏi: “Còn pháp bảo thứ 2 thì sao?”

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, nói năng có khí khách: “Đương nhiên là thực lực mạnh rồi, ai mạnh nhất thì bọn họ sẽ phục người đó.”

Nghe vậy, trong lúc nhất thời Tế Cửu không cách nào phản

bác.

Không bao lâu sau, hai người họ đến nha sở Thông Phán.

Thoạt nhìn nha sở Thông Phán vắng vẻ, chỉ có vài người ở đó.

Phương Tri Hành bước qua cửa.

Một nha dịch ngồi sau cái bàn, chân bắt chéo, liên tục ngáp, mặt ủ mày chau.

Đột nhiên, hắn chú ý đến Phương Tri Hành, khi nhìn kỹ lại thì phát hiện bên hông Phương Tri Hành đeo 2 cái lệnh bài thân phận.

Một cái là huy hiệu khắc nổi bằng bạc của Giáo đầu Cung Bình, cái kia là ngọc bài Hương chủ Thiết Sơn môn.

“Người là...”

Nha dịch thay đổi sắc mặt, lập tức nhận thức được Phương Tri Hành là ai, bèn đứng dậy, cúi đầu khom lưng, cười nói: “Hóa ra là Phương giáo đầu ghé qua, tiểu nhân bái kiến Phương giáo đầu.”

Phương Tri Hành đảo mắt quanh đại sảnh, hỏi: “Người đi đâu hết rồi? Đình tổng bộ đâu đây?”

Nha dịch dang tay, nói: “Đều ở nhà ngủ rồi.”

Phương Tri Hành sửng sốt, cau mày: “Đêm qua bọn họ làm gì vậy?”

“Haizz!”

Nha dịch thở dài, giải thích: “Đồng gia và Lưu gia đánh nhau!”

Phương Tri Hành không nhịn nổi bật cười lớn, nhất thời hứng thú, ngồi xuống trò chuyện: “Kể rõ ta nghe xem.”

Thấy thế, nha dịch cũng thả lỏng, cười hì hì: “Lão gia nhà họ Lưu tin lời lão gia nhà họ Đồng, tham gia vào ván cược lớn do Lư đường chủ mở, kết quả chớp mắt thua sạch 4 phần tài sản!

Chương 130: Tam cấp (3)

Lão gia nhà họ Lưu tức đến mức trở mặt luôn, dẫn theo một đám gia đình đánh tới Đồng phủ, huyên náo đến gà bay chó chạy, nguyên đêm không được yên ổn.

Hehehe, cũng nhờ Đinh tổng bộ đầu phải ra mặt giữ trị an, khuyên giải 2 nhà suốt cả đêm.”

Phương Tri Hành hiểu chuyện, bật cười: “Đinh tổng bộ đầu của các người, dạo này bị vận rủi rơi trúng đầu à, sao toàn gặp chuyện xấu không vậy?”

“Chứ còn gì nữa!”

Nha dịch cũng cảm thấy xúi quẩy, đột nhiên hắt lại cảm thấy lời này nói ra không ổn, vội vàng bổ sung: “Tổng bộ đầu cũng không phải toàn gặp chuyện xấu, nghe nói tiểu thiếp của ngài ấy có tin vui rồi.”

Đầu Phương Tri Hành nhảy số, hỏi thăm nhà của Đinh Chí Cương ở đâu, sau đó cậu trở về biệt viện, cười ngửa rời khỏi nha môn.

[Kỵ Sư Sơ Cấp viên mãn].

[Kỹ năng bộc phát: Nhảy Qua Chướng Ngại Vật (Lv1)].

Bây giờ, Phương Tri hành đã là Kỵ Sư Sơ Cấp, cưỡi ngựa nhẹ nhàng.

Thậm chí, cậu có thể cưỡi ngựa nhảy dựng lên, phóng qua một vài chướng ngại vật không cao lắm.

[Điều kiện đạt được Kỳ Sư Trung Cấp viên mãn:

- 1, Trở thành Kỳ Sư Sơ Cấp (Đã hoàn thành)
- 2, Làm bạn qua đêm với ngựa: 3 lần (chưa hoàn thành)
- 3, Cho ngựa ăn liên tục trong: 30 ngày (chưa hoàn thành)
- 4, Đỡ đẻ cho một con ngựa cái (chưa hoàn thành)
- 5, Cưỡi ngựa trên 30.000m (chưa hoàn thành)].

...

Vó ngựa thoăn thoắt, băng đường phố qua ngõ hẻm.

Kỳ thật, phủ đệ của Đinh Chí Cường cách nha môn khá gần, chỉ đi qua ba con phố là đến.

Có điều, Phương Tri Hành đến thăm hỏi người ta, đương nhiên không thể đi tay không được.

Huống hồ, cậu còn muốn cầu cạnh Đinh Chí Cường.

“Ừm, đi ra phố xá mua mấy món lễ vật trước.”

Phương Tri Hành cưỡi con ngựa cao to, cộc cộc cộc, rêu rao khắp nơi.

Dù cậu không có ý khoe khoang, nhưng vô hình chung lại mang đến cho người ta cảm giác hăng hái.

Tế Cửu lè lưỡi, cun cút chạy theo sau, tỏ vẻ rất vui sướng.

Không biết tại sao, khi chạy như thế này, nó tự nhiên cảm thấy rất vui vẻ.

Có lẽ...

Niềm vui của cún con chỉ đơn giản như vậy.

Một lát sau, 2 người bọn họ cùng thông qua 1 cây cầu đã, đi tới một phố xá phồn hoa.

Nhìn từ xa, các cửa hàng từa lầu mọc san sát, người đi đường đông như kiến.

Mùi thơm của đồ ăn ngon tràn ngập trong không khí.

“Phương Tri Hành, có đồ ăn ngon!”

Tế Cầu không khỏi phấn chấn, nước miếng lập tức chảy ra.

Phương Tri Hành cạ lời, nghiêng đầu nhìn Tế Cầu.

Bụng của con chó chết tiệt này vẫn rất to, rõ ràng là trạng thái ăn quá no.

Nhưng khi Tế Cầu ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt thì hoàn toàn kích động.

Chỉ chốc lát, Tế Cầu ngoe nguẩy cái đuôi, dừng lại trước 1 gian hàng bán bánh thịt băm, đi không nổi nữa.

“Kiếp trước mày vừa nhìn thấy mỹ nữ là không dờn nổi bước chân, kiếp này mày tiến bộ rồi, giới sắc luôn!”

Phương Tri Hành tặc lưỡi, cười khẩy.

Tế Cầu chột bưng tỉnh, cười ngại ngùng: “Mày hiểu cái rắm, thế này gọi là chỉ có đồ ăn ngon và tình yêu là không thể phụ lòng.”

Phương Tri Hành không thèm để ý đến nó nữa, thúc ngựa đi về phía trước.

“Chep....chep~”

Tế Cửu liếm lưỡi, do dự một lúc, cuối cùng vẫn nhờ chút lý trí còn sót lại đánh bại cơn thèm ăn mãnh liệt của nó.

“Gấp cái gì, đợi tao với!”

Tế Cửu băng qua đám đông, nhanh chóng đuổi theo.

Phượng Tri Hành đi dạo dọc con phố, mua vài thứ cậu cảm thấy đẹp, sau đó quay lại đường cũ trở về.

“Phượng Tri Hành, hay là mày mua cái bánh thịt băm cho tao nếm thử đi?”

Lúc trở về, Tế Cửu tìm lòng khôngặng, lại đứng trước gian hàng bánh lần nữa.

“Chá~”

Phượng Tri Hành làm như không nghe thấy, thúc ngựa phi thật nhanh.

Đột nhiên!

Từ tầng 2 trà lâu phía bên phải đường xuất hiện một bóng người khô ngô, thành linh nhảy xuống.

Con người của Tế Cửu co rút.

Chỉ thấy cơ bắp toàn thân người kia phồng lên giống như Cự Hùng hung hãn, cánh tay phải giơ lên cao, bắp tay to dị thường, tay phải hóa thành móng vuốt sắc nhọn, lẳng không nhào về phía Phượng Tri Hành, phía trên sau đầu cậu chính là điểm mù.

“Cẩn thận!” Tế Cửu kinh hãi, lập tức truyền âm.

Gần như cùng lúc!

“Cửu tặc, ta đợi ngươi lâu lắm rồi, chịu chết đi!”

Một tiếng hét chói tai truyền ra, trong giọng nói thô ráp tràn đầy hận ý không thể nói thành lời.

Phượng Tri Hành bỗng quay đầu liếc nhìn khoảng không phía trên đầu, một vệt bóng đen bao phủ xuống, gió mạnh gào thét.

Cậu không chút do dự, nẩy thân thể vọt lên, 2 chân chạm lên yên ngựa, thuận thế dậm chân.

“Kỹ năng bộc phát Thảo Thượng Phi”.

Phượng Tri Hành nhẹ nhàng nâng người nhảy lên, đồng thời xoay lại và thấy rõ người đánh lén mình.

Đối phương mặc chiếc váy đỏ tươi, đeo mặt nạ, dáng người cực kỳ cường tráng, mình hổ thân gấu, chổ ngực phồng lên.

Thế mà lại là 1 nữ nhân!

Nữ nhân hùng tráng dị thường!

Sát chiêu mà ả thi triển rõ ràng là Hùng Phác Thủ!

Hai người bọn họ, 1 người bổ nhào xuống, 1 người phi lên cao, lướt qua nhau giữa không trung.

Chương CHƯƠNG 103: HẠ GỤC (1)

Nữ tử hùng tráng che mặt tấn công huyệt, trong mắt ả hiện lên vẻ kinh ngạc, như thể không ngờ rằng kinh công của Phương Tri Hành lại đỉnh như thế, khiến đòn đánh lén của ả vô ích.

Trong nháy mắt, ả vung tay ném bột phấn nổ tung, nhanh chóng khuếch tán xung quanh.

“Con mẹ nó, lại là vôi phấn!” Phương Tri Hành cạ lời.

Nhân lúc bột phấn tràn ngập, nữ tử hùng tráng che mặt quay đầu bỏ chạy, xông qua đám đông, bỏ trốn mất dạng.

Phương Tri Hành muốn đuổi theo.

Nhưng vôi phấn đã làm cho người đi đường rối loạn, mọi người chạy tán loạn, xô đẩy lẫn nhau, người chen kẻ lẫn thành một mớ hỗn độn.

Tầm nhìn của Phương Tri Hành bị vôi phấn che mất, lại thêm đám người đột phát hỗn loạn, trong nháy mắt, không thấy tung tích của nữ tử hùng tráng che mặt kia đâu.

“Tế Cầu, đuổi theo!” Phương Tri Hành truyền âm.

Tế Cầu chảy nước mắt, gào lên: “Truy cái rắm, vôi phấn rơi vào trong mắt tao, cay quá đi, mau cứu tao!”

Mặt Phương Tri Hành giật giật.

Vừa nãy, Tế Cầu vôi chạy tới, định giúp đỡ Phương Tri Hành.

Nhưng thật không may, đúng lúc nó bị vôi phấn nổ tung bay vào mắt.

“Hí hí hí~”

Phương Tri Hành ghì chặt con ngựa trắng đang kích động, rồi ôm lấy Tế Cầu, dẫn nó chạy nhanh đến trước một quây ăn vặt.

“Ông chủ, cho ta mượn chút dầu đèn.”

Phương Tri Hành nắm góc áo của mình, chấm 1 chút dầu ăn, lau mắt Tế Cầu, bôi sạch vôi phấn.

Tế Cầu thở phào, kêu lên: “Má ơi, khó chịu chết lão tử, suýt chút mù mắt cún của ta rồi.”

Phương Tri Hành hỏi: “Mày có nhớ mùi của nữ nhân kia không?”

Tế Cầu ngạc nhiên nói: “Hả, đây là nữ nhân ư?!”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Có lẽ là phản phỉ cướp sông, đồng bọn của Quách Định Sơn.

Tế Cầu chột ngượng ngùng đáp: “Mũi tao bị nghẹt do vôi phấn nên không ngửi được mùi của ả.”

Phương Tri Hành nhếch môi, sắc mặt hơi u ám, nghiêng răng nói: “Haizz, quả thật tao đã bị người ta để mắt tới, đồng bọn của Quách Định Sơn vẫn luôn chờ cơ hội tìm tao báo thù.”

Tế Cầu hít 1 hơi, tặc lưỡi nói: “Mẹ nó, sao cướp sông biết được hôm nay chúng ta phải ra ngoài...”

“Đợi chút!”

Tế Cầu không khỏi giật mình, hẩn nhớ Phương Tri Hành từng nói trong nhà môn có gian tế.

Phượng Tri Hành hiển nhiên cũng nhận ra điểm này, cười lạnh và nói: “Xem ra, tên gian tế kia có thể nắm giữ hành tung của ta bất cứ lúc nào.”

Cậu suy nghĩ một chút, phân tích: “Chắc hẳn không chỉ có 1 gian tế. Ví dụ, ở trong nha môn có 1 gian tế luôn theo dõi tao, khi hắn phát hiện tao rời khỏi nha môn, có lẽ sẽ không mạo muội đi theo tao mà báo cho người khác theo dõi tao, tên gian tế thứ 2 này chắc chắn cũng thuộc nội bộ nha môn hoặc ở gần nha môn.”

Tế Cửu tán thành, hít vào: “Mẹ nó, đúng là khó lòng phòng bị!”

Phượng Tri Hành hít sâu, không chần chừ nữa, ôm lấy Tế Cửu leo lên ngựa, thúc ngựa rời đi.

Mặt trời đã lên cao.

Cuối cùng, Phượng Tri Hành và Tế Cửu cũng tới trước cửa Đình phủ, xuống ngựa, chỉnh trang lại bộ dạng, gõ cửa bước vào.

Lúc này, Đình Chí Cường vừa mới thức dậy, đang ăn sáng.

“Haha, lão đệ tới rồi à!”

Đình Chí Cường nhiệt tình hàn huyên, có điều hắn cũng khá bất ngờ, không nghĩ tới Phượng Tri Hành sẽ chạy đến nhà hắn.

Phượng Tri Hành cười nói: “Nghe nói tẩu tẩu có tin vui, tiểu đệ đặc biệt đem lễ vật đến chúc mừng đại ca trước.”

Trong lúc nói chuyện, lễ vật được đưa tới.

“Haha, lão đệ thật có lòng, quả nhiên ta không nhìn lầm người...”

Đình Chí Cường vui vẻ nhận lễ vật, không khỏi liếc nhìn vài lần, sắc mặt lập tức thay đổi mạnh.

Lễ vật rất nhiều, ngoại trừ son phấn bột nước, còn có một số đồ trang sức cùng 2 vạn đồng tiền.

“Hào khí!”

Đinh Chí Cường phấn kích, nhìn chăm chăm Phương Tri Hành như có điều suy nghĩ, liên tục mời Phương Tri Hành vào phòng ngồi.

Hai người trò chuyện sôi nổi một lúc.

Phương Tri Hành nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề chính, tay sờ lên đại hoàn đao, cười nói: “Đại ca đưa đao cho ta, dùng rất tốt, chỉ tiếc...”

Đinh Chí Cường cau mày nói: “Sao vậy, lão đệ gặp phải vấn đề gì? Mau nói ta nghe.”

Phương Tri Hành dang tay nói: “Ta lại không có đao phổ.”

Trong lòng Đinh Chí Cường bỗng sáng tỏ, lập tức hiểu ra ý đồ hôm nay Phương Tri Hành đến đây, hấn bật cười lớn: “Đao phổ, vừa hay ta có một bản.”

Phương Tri Hành mừng rỡ nói: “Đại ca có thể cho tiểu đệ mượn xem chút được không?”

Đinh Chí Cường cười nói: “Có gì mà không được?”

Phương Tri Hành do dự nói: “Ta nghe nói, công pháp thuộc vật cấm, không được sự cho phép của môn phiệt thế gia thì cấm giữ riêng và đưa cho người khác, đại ca cho ta mượn đao phổ thì có gây phiền phức gì cho huynh không?”

“Không!”

Đinh Chí Cường xua tay, cười nói: “Đúng là môn phiệt thế gia đã lập quy tắc như vậy, nhưng dưới tình huống bình thường,

phạm vi cấm chỉ là công pháp từ cấp bậc Ngũ Cầm cảnh trở lên.

Đạo phổ ta cho đệ mượn tên là &LTChi;ến Kỳ Đạo Thập Tam Thức> chỉ có 2 tầng công pháp, cùng lắm cũng chỉ có thể tu luyện đến Đại Mãng cảnh viên mãn mà thôi.

Chương CHƯƠNG 103: HẠ GỤC

(2)

Với lại, công pháp cấm truyền ra ngoài, lão đệ và ta đều là người quan gia, đâu phải người ngoài.”

Phương Tri Hành hiểu ra, trong lòng mừng như điên, tò mò hỏi: “Đại ca, đạo pháp của huynh luyện tới cảnh giới nào rồi?”

Đinh Chí Cường cười nói: “Trước 30 tuổi, ta luôn kiên trì tu luyện đạo pháp, chỉ tiếc là ta không có thiên phú, tu vi giữ nguyên ở Đại Mãng cảnh hậu kỳ. Về sau tuổi tác càng cao, thực lực càng khó tăng lên, dần dần ta chỉ đành hài lòng với hiện trạng.”

Phương Tri Hành lập tức hiểu rõ.

Tu vi của Đinh Chí Cường quả thật không phải là Nhất Cầm cảnh, nếu như hắn không nói dối.

Không bao lâu, Đinh Chí Cường lấy 1 bản đao phổ, trang bìa đã ố vàng cũ mèm, chân trang nhiều chỗ còn bị hư hỏng.

Phương Tri Hành không thể chờ đợi, lật đao phổ ra xem.

Chiến Kỳ Đao Thập Tam Thức chia làm: Chặt, chẻ, bổ, chặt, cắt, chọc, đâm, quấn, tạt, cản, trượt.

Tu luyện đến tầng thứ nhất viên mãn, kỹ năng bộc phát thức tỉnh có thể rất đa dạng,

Kỹ năng bộc phát có danh tiếng khá lớn, ví dụ “Đan Đao Phó Hội”, “Tiên Nhân Chỉ Lộ”, “Hoành Tảo Liên Hoàn Phách”...vân vân.

Tu luyện đến tầng thứ 3 viên mãn có thể có càng nhiều kỹ năng bộc phát thức tỉnh, muôn hình vạn trạng, không chỉ một loại.

[Điều kiện đạt được Chiến Kỳ Dao Thập Tam Thức tầng thứ nhất viên mãn:

1, Đọc đao phổ: 1 lần (Đã chuẩn bị, Có hoàn thành hay không?).

“Ồ, chỉ có 1 điều kiện!” Phương Tri hành mừng thầm.

Cũng đúng, cậu đã nhân đao hợp nhất từ lâu, chiêu thức đao pháp cấp thấp, cậu chỉ cần nhìn 1 lần là có thể học được.

“Có!”

Trong 1 ý niệm, Phương Tri Hành chỉ cảm thấy đầu truyền đến 1 cơn đau đốn.

Số lượng lớn ký ức và cảm ngộ về tu luyện Chiến Kỳ Dao Thập Tam Thức giống như thủy triều tràn vào đầu cậu.

Giây lát sau, Phương Tri Hành thở ra 1 hơi dài, cậu đã triệt để nắm giữ Chiến Kỳ Dao Thập Tam Thức tầng thứ nhất, có thể tùy ý sử dụng.

[Chiến Kỳ Dao Thập Tam Thức tầng thứ nhất viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát : Đan Dao Trực Nhập (Lv1)].

[Sau khi người khóa chặt mục tiêu và dùng đao đâm đối phương, người sẽ nhận được bộc phát gia tốc tức thời, cho phép đao của người xuyên qua thân thể mục tiêu với tốc độ gấp đôi lúc đầu].

...

[Chiến Kỳ Dao Thập Tam Thức tầng thứ 3 ·Điều kiện max

cấp :

1, Tu luyện tầng thứ nhất đến viên mãn (Đã hoàn thành).

2, Xem người khác diễn luyện đao pháp tầng thứ 2: 3 lượt (chưa hoàn thành)

3, Luận bàn đao pháp với võ giả Đại Mãng cảnh: 2 lần (chưa hoàn thành)].

“Tốt quá rồi, điều kiện max cấp của tầng thứ 3 cũng hiện ra rồi, chỉ là...”

Phương Tri Hành vô cùng kinh ngạc, điều kiện 2 rất dễ hoàn thành, nhưng điều kiện thứ 3 thì hơi kỳ lạ.

“Chỉ luận bàn đao pháp với người ta là được? Không cần chiến thắng hoặc đánh chết đối phương ư?”

Trước tiên cứ kệ nó, Phương Tri Hành ngẩng đầu, cười nói: “Đinh đại ca, huynh có thể diễn luyện đao pháp vài lần cho ta xem một chút được không?”

Đinh Chí Cường mỉm cười nói: “Được chứ, ta cũng đang muốn hoạt động gân cốt một chút.”

Hắn cầm đao bước ra sân, đùa nghịch thanh đại đao, say sưa thi triển từng thức đao pháp.

Trong lúc nhất thời, bóng người tung bay trong sân, bụi đất mù mịt, ánh đao lạnh thấu xương, làm cho người ta hoa mắt, tê cả da đầu, lông tơ dựng đứng.

[2, Xem người khác diễn luyện đao pháp tầng thứ 2: 3 lượt (Đã hoàn thành)].

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, vui mừng quá đỗi, đứng lên nói: “Đinh đại ca, chúng ta thử đấu chút đi.”

Đinh Chí Cường mồ hôi đầm đìa, cười nói: “Thử chút thì được, có điều đao kiếm không có mắt, lão đệ phải cẩn thận đó.”

Phường Tri Hành hơi áp chế sức mạnh, vung đại hoàn đao, vọt lên, lúc tới gần, trái bồ phải chặt.

“Đến hay lắm!”

Đinh Chí Cường ung dung, không vội tiếp chiêu, di chuyển xung quanh rồi mới trả đòn.

Thân pháp Phường Tri Hành không hề thua kém, lợi dụng bước chân của Đinh Chí Cường quẩn lấy và lôi kéo, đao pháp cũng như nước chảy mây trôi thuần thục và gọn gàng.

“Khá lắm lão đệ!”

Đinh Chí Cường giật mình, lập tức hấn đoán đao pháp của Phường Trí Hành ít nhất phải đạt đến Quán Lực cảnh viên mãn, chỉ cao hơn chứ không thấp.

Có điều, vẫn còn non lắm.

Đinh Chí Cường bỗng nhiên phát lực, đao càng sắc bén, trường đao vung trong tay như hổ hổ sinh phong, xuất thần nhập hóa.

Keng!

Đinh Chí Cường chớp thời cơ, khi lưỡi đao va chạm, con dao trong tay Phường Tri Hành bị văng ra ngoài.

“Ta thua rồi.”

Phường Tri Hành khẽ than, miệng hổ đau âm ỉ, nhưng kết quả này không có gì đáng bất ngờ.

Chỉ riêng đao pháp, Đinh Chí Cường đúng là hơn hẳn 1 bậc.

Phương Tri hành lập tức thể hiện ra dáng vẻ thán phục, sùng bái: “Đao pháp của đại ca phi phàm vô song, tiểu đệ cam bái hạ phong.”

“Hahaha, lão đệ chớ khiêm tốn.”

Đinh Chí Cương đắc ý vạm phần, vô cùng vui vẻ, thoải mái nói: “Đệ tiếp tục tu luyện vài năm nữa, nhất định sẽ vượt qua ta thôi.”

Phương Tri hành vội liếc mắt nhìn giao diện hệ thống.

[3, Luận bàn đao pháp với võ giả Đại Mãng cảnh: 2 lần (1/2)]

Chương 133: Thất Sát (1)

“Ta thua rồi nhưng cũng xem như đã hoàn thành 1 lần luận bàn.”

Phương Tri Hành lập tức sáng tỏ.

Mặt khác, yêu cầu là luận bàn 2 lần với võ giả Đại Mãng cảnh nhưng không có quy định chỉ tìm 1 người luận bàn là được hay là bắt buộc phải tìm 2 đạo khách Đại Mãng cảnh để luận bàn?

Ý niệm lóe lên, Phương Tri Hành cười ha ha, nói: “Đại ca, để ta nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta lại luyện thêm.”

“Được, đệ cứ việc tới đi!”

Đinh Chí Cương cũng chưa thỏa mãn, hắc tử ra rất thích thú, muốn cho Phương Tri Hành biết thực lực của mình mạnh đến mức nào.

Chờ một lúc, hai người lại cùng nhau giao đấu, tùy ý chặt chém, khí thế oai hùng.

Tiếng lưỡi đao va chạm nối tiếp nhau vang lên, lá trên cây đại thụ trong sân rơi rụng như mưa, gần như trụi lủi.

Kết quả, Phương Tri Hành lần nữa bại trận, quần áo còn bị lủng mấy lỗ.

“Lão đệ, đã phục chưa?”

Đinh Chí Cương phải gọi là cực đặc ý, mặt mày hớn hở.

Vừa rồi hắc tử đã nương tay lắm rồi, nếu không Phương Tri

Hành đã sớm chết dưới tay hắn mấy lần rồi.

“Đại ca, huynh thật đáng gờm!”

Phương Tri Hành không tiếc lời ca ngợi, khen tới tấp.

Nhưng trên thực tế, sự chú ý của cậu đặt hết vào màn hình ở đáy mắt.

[3, Luận bàn đao pháp với võ giả Đại Mãng cảnh: 2 lần (Đã hoàn thành)]

[Chiến Kỳ Đao Thập Tam Thức tầng thứ 3: Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không?]

Trong tích tắc này, nhịp tim Phương Tri Hành bất giác đập nhanh hơn, sự vui vẻ trong lòng tràn đầy không cách nào hình dung nổi.

“Quá dễ dàng!”

“Không phải chứ, vậy là hoàn thành rồi à!”

Tế Cửu kinh ngạc không gì sánh nổi.

Cứ như vậy, Phương Tri Hành đã thuần thục đao pháp Đại Mãng cảnh, chưa đầy một chén trà đã xử xong rồi.

Nhanh quá vậy!

Phương Tri Hành cười truyền âm: “Cái này gọi là mạnh như thác đổ, tao lấy thực lực Đại Mãng cảnh thu luyện đao pháp, nước chảy thành sông, không hề khó khăn.”

Tế Cửu liên tục tặc lưỡi, đột nhiên kích động nói: “Mau mau, nhanh thăng cấp.”

Nó cũng không thể chờ đợi, muốn cùng thăng cấp!

Phượng Tri Hành thở phào, bình ổn nhịp tim, sau đó cười nói với Đinh Chí Cường: “Đại ca, ta đi nhà xí một chút.”

“Được, nhà xí ở bên kia.” Đinh Chí Cường đưa tay chỉ.

Phượng Tri Hành bước nhanh, rời khỏi tầm mắt của Đinh Chí Cường.

Ngay lúc này, cậu khẽ động tinh thần.

“Thăng cấp!”

Chỉ một thoáng, Phượng Tri Hành cảm thấy đầu mình lại sưng lên, kèm theo đó là một cơn đau nhói.

Nhưng ngay sau đó, cậu tiến vào một kiểu trạng thái huyền hoặc khó hiểu, tựa như nằm mơ vậy.

Trong giấc mơ, ngày qua ngày cậu khổ luyện Chiến Kỳ Dao Thập Tam Thức giống như một mảnh sĩ thiết huyết nam chinh bắc chiến, trong quá trình chém giết ma luyện đao pháp của mình.

Thời gian dần qua, lĩnh ngộ của cậu đối với Chiến Kỳ Dao Thập Tam Thức ngày càng khắc sâu, đao pháp càng thuần thực, đạt đến tình trạng lò lửa thuần thanh.

Nam nhi nhiệt huyết, 1 người 1 đao có thể lấy đầu của 1 vị tướng trong hàng trăm vạn quân, giống như lấy đồ từ trong túi ra.

Kỳ thực, hết thấy sự việc chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Phượng Tri Hành mắt mờ đi trong giây lát nhưng rất nhanh đã thấy lại được ánh sáng.

Cậu cảm nhận thân thể mình, cơ thể cường tráng do tu luyện Thiết Sơn công đã có những thay đổi tinh tế.

Cơ bắp của cậu trở nên săn chắc hơn, đặc biệt là cơ bắp ở

cánh tay, đùi và eo, ngày càng trắng kiện hơn.

Đồng thời, cơ bắp của 1 vài bộ phận khác lại gầy đi một chút, khiến cho đường cong cơ bắp cả người cậu càng thêm sắc nét, giống như 1 con dao sắc rút vỏ ra để giết người.

Đương nhiên, những thay đổi rất nhỏ này đều bị che đậy bởi trang phục, người ngoài rất khó nhận ra.

[Chiến Kỳ Dao Thập Tam Thức tầng thứ 3 viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Đan Dao Trực Nhập (Lv2)]

[Kỹ năng bộc phát: Tha Trảm Dao (Lv2)]

[Kỹ năng bộc phát: Thập Tự Hoa Trảm (Lv2)]

“Phù~”

Phương Tri Hành thở ra hơi thật dài, tiếp đó tâm tình trong người lập tức vui vẻ vạn phần.

“Quá tốt rồi, có 3 kỹ năng bộc phát là đao pháp cấp 2!”

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, suy nghĩ của cậu thật chính xác.

Chỉ cần tìm kiếm 1 môn đao pháp là có thể nhanh chóng tăng thực lực lên không ít.

Sức mạnh tăng lên không đặc biệt lớn, vẫn là Đại Mãng cảnh viên mãn, nhưng kỹ năng chiến đấu của cậu rõ ràng đã tiến bộ, năng lực thực chiến cũng dần tăng lên.

“Chết tiệt, chuyện gì vậy?”

Tế Cầu đột nhiên hét âm lên: “Sao tao không có bất kỳ thay đổi nào, một chút thăng cấp cũng không có vậy!”

Phương Tri Hành nhìn sang giao diện hệ thống của Tế Cầu, nó vẫn y như lúc đầu, có 5 mạng.

Cậu suy nghĩ một chút, phân tích: “Hack ràng buộc của mày là đồng bộ nâng cao, ‘đồng bộ’ ở đây có lẽ là chỉ đồng bộ cảnh giới hoặc sức mạnh của tao.

Dù tao liên tiếp thăng cấp 2 lần nhưng cảnh giới tu hành của tao trên thực tế vẫn không thay đổi, nên mày cũng không có tiện nghi để chiếm.”

Chương 134: Thất Sát (2)

Tế Cửu trợn mắt nói: “Vãi chưởng, vậy chẳng khác nào nói chỉ cần mày 1 ngày không thăng cấp cảnh giới thì tao sẽ luôn giậm chân tại chỗ à?”

Phượng Tri Hành cười nhạo nói: “Mày đã từng nghe qua câu ‘gà chó lên trời’ chưa? Tao còn chưa lên trời được mà mày còn muốn thăng thiên? Mơ đi con!”

“...”

Tế Cửu lập tức hặn hán lời.

Nó không phục, nó muốn vượt qua Phượng Tri Hành, đập cậu dưới chân chó của mình, để nó hát vang bài ca chinh phục, hát về sự cô đơn khi vô địch.

“Không đúng, ở đây nhất định có bug, chỉ là tao chưa phát hiện ra thôi.”

Tế Cửu nhìn dáo dác.

Một lát sau, Phượng Tri Hành quay trở lại, ngồi xuống uống trà.

Cậu nghiêm sắc mặt, lên tiếng: “Đại ca, ta có chuyện muốn thương lượng với huynh.”

Đinh Chí Cương cũng uống trà, cười nói: “Đệ cứ nói.”

Phượng Tri Hành kể lại đầu đuôi ngọn ngành chuyện mình bị tập kích.

“Cái gì, có người muốn giết đệ?!”

Sau khi nghe xong, sắc mặt Đinh Chí Cường thay đổi mạnh, giận dữ đập bàn, chửi ầm lên:

“Bọn nổi loạn này đúng là to gan lớn mật, dám chạy đến thành nội giương oai, thật không để tổng bộ đầu ta đây vào mắt mà.”

Phường Tri Hành gật đầu, mắng theo: “Đúng đúng, một lũ chó má!”

Tế Cửu nhìn trái ngó phải: “???”

Đinh Chí Cường ngấm nghĩ, kinh ngạc nói: “Việc này hơi kỳ lạ, lão đệ vừa ra khỏi cửa liền bị người ta để mắt tới, chứng tỏ vẫn luôn có người đang giám sát đệ.”

Phường Tri Hành vội nói: “Ta cũng nghĩ vậy nhưng lại không hiểu rõ về những người trong nha môn, hy vọng đại ca có thể giúp ta điều tra.”

“Đại ca nhất định sẽ bảo kê đệ!”

Đinh Chí Cường vỗ ngực, nghiêm túc nói: “Có điều, đây cũng không phải việc nhỏ, cần phải báo lên huyện lệnh đại nhân. Đi thôi, chúng ta cùng đi báo cáo.”

Hai người 1 chốc nhanh chóng rời đi, cưỡi ngựa chạy tới nha môn, cầu kiến La Bồi Vân.

“Vào đi.”

Trong thư phòng, La Bồi Vân đang xử lý công vụ, Ôn Dục Văn đứng bên cạnh hầu hạ.

La Bồi Vân ngước mắt lên, thấy Phường Tri Hành và Đinh Chí Cường, ông kinh ngạc hỏi: “Có chuyện gì?”

Phương Tri Hành thuật lại mọi chuyện.

Vừa kể xong, Đinh Chí Cường lập tức nói: “Thuộc hạ thất trách, không ngờ bọn nổi loạn đã len vào trong thành, xin đại nhân hãy trách phạt.”

La Bồi Vân không thay đổi vẻ mặt, ngón tay gõ lên mặt bàn, hỏi lại: “Tức là 2 người các người cho rằng bên trong nha môn có gian tế, đúng không?”

Đinh Chí Cường gật đầu nói: “Từ cuộc đụng độ của Phương giáo đầu đã chứng tỏ bên trong nha môn nhất định có gian tế đang ẩn núp.”

La Bồi Vân gật đầu, hơi trầm mặc, dò hỏi: “Người có cách nào tra ra gian tế hoặc là bắt được tặc nhân tập kích Phương giáo đầu không?”

Đinh Chí Cường đã sớm chuẩn bị trước, hoặc là nói lúc trước hắn đã gặp phải những chuyện tương tự nên đã có biện pháp ứng đối từ lâu.

Hắn đáp: “Bẩm đại nhân, thuộc hạ đề nghị dụ rắn ra khỏi hang, mục đích của phản tặc là giết chết Phương giáo đầu, nếu như thế chúng ta có thể để Phương giáo đầu cố ý đi lại bên ngoài, dẫn dụ tặc nhân đến ám sát, một khi bọn họ xuất hiện, chúng ta có thể một mẻ hốt gọn bọn họ.”

La Bồi Vân hỏi ngược: “Người có chắc đảm bảo trong các thủ hạ của mình không có gian tế không? Muờn sự không bí mật, ngược lại sẽ rất phiền phức!”

Đinh Chí Cường sợ hãi, cúi đầu nói: “Thuộc hạ ngu dốt.”

La Bồi Vân thản nhiên nói: “Có điều, cách của người cũng đáng để thử 1 lần.”

Ông ta nhìn về phía Phương Tri Hành: “Phương giáo đầu, người nguyện ý thử làm mỗi nhử 1 lần không?”

Phương Tri Hành nghiêm sắc mặt nói: “Ti chúc nguyện vì đại nhân xông pha khói lửa, không chối từ.”

“Tốt!”

La Bồi Vân hài lòng mỉm cười, gật đầu nói: “Người biết Hàm Hương lâu chứ, bắt đầu từ tối nay trở đi, người đi Hàm Hương lâu chơi đùa, cứ vui chơi thỏa thích!”

Hàm Hương lâu, thanh lâu kỹ viện!

Phương Tri Hành chớp mắt đáp: “Đại nhân, dù ti chúc lãnh 2 phần lương tháng nhưng ti chúc nghe nói nơi như Hàm Hương lâu là động tiêu tiền, chơi 1 buổi tối cũng tốn hơn vài ngàn...”

Lời còn chưa nói hết, La Bồi Vân liền cắt ngang: “Mọi chi phí ta đều trả cho người!”

Phương Tri hành lập tức mừng rỡ, vội nói: “Đa tạ đại nhân hậu ái.”

Mặt Đinh Chí Cường giật giật, ghen tị.

Hai người từ trong thư phòng bước ra.

Đinh Chí Cường nhin không được tặc lưỡi nói: “Lão đệ, về việc dùng công khoản đi chơi gái, đệ là người giỏi nhất huyện thành Khánh Lâm chúng ta đấy!”

Phương Tri Hành chừng chạc đằng hoàng nói: “Đại ca, ta đang thi hành mệnh lệnh của đại nhân, hy sinh tấm thân trong sạch này chứ không phải ra ngoài chơi bởi không, huynh tuyệt đối đừng làm bại hoại thanh danh của ta.”

Khóe miệng Đinh Chí Cường co giật, giơ ngón tay cái lên, thán

phục: “Đệ thanh cao, đệ không tầm thường!”

Hắn cứ thế bỏ đi.

Phượng Tri hành trở về biệt viện của mình.

Trên đường, Tế Cầu kích động hỏi: “Mày thật sự muốn đi thanh lâu à?”

Phượng Tri Hành trợn trắng mắt, tức giận nói: “Tao đi thanh lâu, mày kích động cái méo gì?”

Chương 135: Diệt Trang (1)

Tế Cầu cười đều nói: “Ai kích động chứ, tao chỉ thuần túy tò mò về thanh lâu ở thế giới này ra sao thôi.”

Phương Tri hành nhếch khóe miệng thành 1 đường cong ngoạn vị, đáp: “Tò mò chứ gì, đi, tối dẫn mày đi ngắm sự đời.”

Nhoáng cái đã đến chạng vạng.

Phương Tri Hành cưỡi ngựa rời khỏi nha môn, Tế Cầu mừng rỡ chạy phía trước.

Một người 1 chó băng đường phố qua ngõ hẻm, rất nhanh đã đến phố Bình An phồn hoa náo nhiệt nhất trong thành.

Con đường này không giống với nơi khác, hơn 20 tòa lầu các đình viện, tất cả đều là pháo hoa liêu ngổ.

Màn đêm vừa buông xuống, đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng giăng đầy khắp lối.

Phương Tri Hành xuống ngựa, buộc con ngựa trắng của mình tại khu dừng xe.

Phóng tầm mắt nhìn, trời còn chưa tối hẳn nhưng khu dừng xe đã có rất nhiều xe ngựa đậu, ít nhất phải hơn trăm chiếc.

Tế Cầu tặc lưỡi mãi thôi, khinh bỉ nói: “Xem kìa, mẹ nó, kẻ có tiền thật sung sướng, cứ đến tối là chạy tới đây, chẳng lẽ bọn họ không biết rằng ngoài thành có rất nhiều nạn dân đang đói ăn mặc rách à?”

Phương Tri hành cau mày nói: “Đừng ganh tị nữa, người ta

vừa có địa vị vừa có thực lực lại có tiền, hưởng thụ 1 chút thì thế nào?”

Tế Cửu gừ gừ, lạnh lùng chế giễu: “Tao thấy là mày muốn hưởng thụ thì có.”

Phương Tri Hành nghiêm túc nói: “Tao đang thi hành nhiệm vụ, bắt buộc phải nhanh chóng diệt trừ kẻ muốn giết tao, nếu không, tao không có cách nào rời khỏi huyện thành và đến Cẩm Khu săn giết dị thú được.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Vào thời khắc bị nhóm phản phỉ cướp sông nhằm tới, cho dù là ai cũng không thể yên tâm.

Đến Cẩm Khu càng nguy hiểm hơn.

Lúc này, Tế Cửu chú ý đến đèn lồng giăng đầy đường, thế mà lại có 2 màu khác nhau.

Một loại là đèn lồng đỏ, một loại khác là đèn lồng xanh.

“Những cái đèn lồng xanh đỏ này có nghĩa là gì?” Tế Cửu hỏi.

Phương Tri Hành nào hiểu được mấy cái này, có điều cậu cũng rất tò mò, thế là chặn 1 người đi đường hỏi thăm.

“Nhà nào có treo đèn lồng xanh tức là đang rảnh rỗi, có thể tiếp khách. Nhà có treo đèn lồng đỏ có nghĩa là đang tiếp khách ở trong hoặc là đã đủ khách, không còn gian phòng dư nào nữa.”

Người qua đường quen đường quen cửa giới thiệu.

Phương Tri Hành kinh ngạc, lòng hiếu kỳ được thỏa mãn.

Không bao lâu, 2 người họ đi đến trước một tòa lầu náo nhiệt nhất, diện tích rất lớn, lầu cao 3 tầng.

Chính là Hàm Hương lâu.

Nói chính xác thì Hàm Hương lâu không phải kỹ viện mà là gánh hát, nơi này phần lớn là các kỹ nghệ nhân am hiểu ca múa, bề ngoài chỉ bán nghệ không bán thân.

Đương nhiên, đấy chỉ là bề ngoài.

“Hoan nghênh đại gia, mời đại gia vào trong.”

“Ai yo, đây chẳng phải là Lưu công tử à, mong ngài đến mỗi mắt luôn hà, các cô nương đều nhớ ngài muốn chết~!”

Tú bà đứng trước cổng chính, nhiệt tình chào mời mỗi vị khách quen và khách mới.

Đột nhiên, tú bà chú ý đến Phương Tri Hành, mang đao, lại còn dẫn 1 con chó theo, vô cùng bắt mắt, rất khó bỏ qua.

“Vị tiểu gia này trông hơi lạ mặt, lần đ tới đây à?” Tú bà xác nhận rằng lúc trước mình chưa gặp qua Phương Tri Hành.

“Ừm, lần đầu ta đến đây.”

Phương Tri Hành bật cười thành tiếng, rồi lộ ra vẻ kiêu ngạo, lớn giọng: “Có điều, chắc hẳn người đã nghe danh hào của ta.”

Tú bà thay đổi sắc mặt, kinh ngạc nói: “Xin hỏi tôn tính đại danh của tiểu gia?”

Phương Tri Hành vén áo ngoài lên để lộ ra 2 miếng lệnh bài.

Tú bà cúi đầu nhìn, lập tức nín thở, hét to: “Ôi trời, hóa ra ngài chính là Giáo đầu Cung Bình tân nhiệm, hồng nhân trước mặt huyện lệnh đại nhân, Phương Tri Hành đại gia!”

Phương Tri Hành cười ha ha, nói: “Xem như người tinh mắt, đúng vậy, ta chính là Phương Tri Hành!”

Lời này vừa nói ra, đám đông nhao nhao ghé mắt.

Tiếng tăm của Phương Tri Hành đã sớm truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, tất cả mọi người đều rất tò mò dáng vẻ của cậu trông như thế nào.

Ngay lập tức, mọi người không khỏi vây lại xem, bàn tán xôn xao.

Tú bà không khỏi kích động, kéo cánh tay Phương Tri Hành, mặt nở nụ cười tươi rói, nhiệt tình nói: “Phương đại gia, ngài đúng là khách quý, mời vào trong.”

Phương Tri Hành cất bước đi vào trong, hỏi: “Ở chỗ các người, cô nương nào nổi tiếng nhất?”

Tú bà đáp: “Đương nhiên là hoa khôi ‘Tố Nương’, cầm nghệ của cô ấy phải nói là trên cả tuyệt vời, ca hát nhảy múa đều giỏi.”

Phương Tri hành gật đầu nói: “Tốt, đêm nay để cô ấy hầu ta.”

“Chuyện này...!”

Tú bà lộ vẻ khó xử, cười khổ nói: “Tố Nương thường tự chọn khách nhân để hầu hạ, khách nhân nào không lọt vào mắt cô ấy thì sẽ không bước qua được cửa phòng cô. Với lại, đêm nay Tố Nương đã có hẹn rồi.”

Phương Tri Hành liếc mắt cười lạnh, móc ra 1 viên đậu vàng vứt cho tú bà, cười nói: “Mau đi giúp ta hỏi thử.”

“Vâng~!”

Tú bà vui mừng như điên, cầm đậu vàng, cười đến mức nhánh hoa run rẩy, cong mông chạy lên lầu 3.

Chương 136: Diệt Trang (2)

Phương Tri Hành đứng trong đại sảnh, xung quanh người đến người đi, 2 bên bày từng bàn rượu, cảnh tượng vô cùng ồn ào.

“Đại gia, ngài uống đi!”

Trước bàn rượu, có 1 thiếu nữ trang điểm đậm, ăn mặc đơn giản, ngồi trong vòng tay của 1 ông lão râu hoa râm, uống rượu với ông lão.

Ông lão rất hưởng thụ, ăn chơi phè phỡn, bàn tay ông giở trò.

Cảnh này làm Tế Cầu muốn ê răng, khinh bỉ nói: “Già dâm dê, a phi!”

Phương Tri Hành cười khẩy nói: “Xem thường ai đấy, ông ta là già dâm dê thì mày cũng là đồ dâm dê à?”

“Cái rắm nè!”

Tế Cầu bất mãn nói: “Không được dùng từ dâm dê với tao nghe chưa, tao theo đuổi gái, tán gái không phải vì tao thèm thân thể của bọn họ, mà là vì tao có thể an ủi trái tim cô đơn của họ và chăm sóc cảm xúc trống rỗng của họ.”

Phương Tri Hành cười nói: “Yo yo yo, không nhìn ra mày cũng là 1 chuyên gia tình cảm đó, thẳng chó.”

Tế Cầu trợn trắng mắt: “Cái loại máy móc không có tình cảm như mày, ngoại trừ học giỏi, làm trò ngoan trong mắt các giáo viên ra thì hiểu cái méo gì?”

Trong lúc cãi cọ, Phương Tri Hành chợt nghe một trận huyên

náo từ cổng truyền đến, nghiêng đầu nhìn lại, hàng mày bất giác nhướng lên.

Chỉ thấy La Khắc Chiêu dẫn theo vài công tử ca, nghênh ngang tiến vào.

Đám người xông xáo nhiệt tình chào hỏi, hiển nhiên La Khắc Chiêu là khách quen ở nơi này, thường xuyên đến chơi.

Bên cạnh La Khắc Chiêu còn có 1 thanh niên tuấn mỹ, đường nét thanh tú, dáng người yêu kiều, khuôn mặt trắng nõn, không có vết hầu, vừa nhìn đã có thể nhận ra cô ta là nữ giả nam trang.

Phường Tri Hành đang thi hành nhiệm vụ, không muốn trêu chọc La Khắc Chiêu, yên lặng lui qua 1 bên.

Đúng lúc này.

Tú bà từ trên lầu hấp tấp chạy xuống, la lớn: “Phường đại gia, Tổ Nương có lời mời!”

Chỉ một thoáng, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn chăm chú Phường Tri Hành.

Khóe miệng Phường Tri Hành co giật.

Nhưng mà, kịch vẫn phải tiếp tục diễn.

Cậu kiều ngạo cười, cổ ý lớn tiếng reo lên: “Hahaha, Tổ Nương đúng là người có nhãn lực, hiểu được thưởng thức cái gì là nam nhân thật sự!”

Tú bà cười làm lành nói: “Phường đại gia, mời lên lầu ba...”

“Đợi đã!”

Đột nhiên, La Khắc Chiêu hô lớn, ngoắc tay nói: “Tú bà, lặn qua đây.”

Tú bà quay đầu nhìn lại, nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ.

“Yo, La nhị công tử, ngài tới rồi!”

Tú bà lập tức phản ứng lại, kéo ra nụ cười càng thêm sáng lạn, bà ta vẫy khăn tay, lắc hông chạy qua, cúi đầu khom lưng nói: “La nhị công tử, mấy ngày ngài không tới rồi đó, ta còn tưởng rằng đêm nay ngài cũng không đến.”

“Haiz, không phải ta không muốn đến, thật sự là chuyện phiền lòng quá nhiều, không tới được.”

La Khắc Chiêu buồn bực, lúc nói lời này, gã lạnh lùng trừng mắt nhìn Phương Tri Hành, trong mắt tràn đầy chán ghét.

Rất hiển nhiên, chuyện phiền lòng mà gã nhắc tới có quan hệ rất lớn với Phương Tri Hành.

“Tổ Nương đâu, ta muốn nghe cô ấy gảy một khúc Can trường đoạn, thuận tiện giới thiệu một người bạn mới cho cô ấy quen.”

La Khắc Chiêu nói xong, nghiêng đầu ý bảo nữ giả nam trang bên cạnh, sau đó cúi đầu nói thầm vài câu vào tai tú bà.

Sắc mặt tú bà biến đổi, nhìn thật sâu nữ giả nam trang kia, không biết tại sao trong mắt chợt xuất hiện vẻ kính sợ to lớn.

Không bao lâu, tú bà xoay người, chạy như bay lên lầu.

Mọi người thấy vậy, không nhịn được đánh giá nữ giả nam trang kia, đều tò mò thân phận của nàng.

Tế Cầu cũng ngạc nhiên muốn chết, truyền âm đến: “Con quý nhỏ này đi dạo gánh hát, cũng biết chơi ghê. Ẽm không phải là les đầu nhỉ.”

Phương Tri Hành nhú mày, đột nhiên đi qua, chấp tay hành lễ nói: “Bái kiến nhị công tử.”

La Khắc Chiêu liếc nhìn Phương Tri Hành, cười lạnh nói: “Phương giáo đầu thật lịch sự tao nhã nha, người mới vừa lên chức đã đến gánh hát chơi đùa rồi.”

Trên mặt Phương Tri Hành lộ nụ cười, đứng đắn nói: “Từ nhỏ ti chức đã đam mê khúc nghệ, hôm nay chỉ muốn đến nơi này nghe tiểu khúc, hun đúc một chút tình cảm.”

“Phì phì~”

Lời này vừa nói ra, nữ giả nam trang kia buồn cười, liền cười sặc.

Nụ cười này không kiêng nể gì, mang theo một loại ý tứ trào phúng không thềm che giấu.

Phương Tri Hành nhân cơ hội hỏi: “Nhị công tử, vị này là?”

La Khắc Chiêu khoanh tay cười lạnh nói: “Cô ấy là một vị quý nhân, thân phận tạm thời giữ bí mật, không phải ai cũng có tư cách biết.”

Vài vị công tử ca khác đều phụ họa nói: “Đúng đúng đúng, thân phận giữ bí mật.”

Phương Tri Hành không khỏi cẩn thận đánh giá nữ giả nam trang, ngũ quan tinh xảo, làn da mềm mại, dung mạo thật xuất chúng.

Thậm chí có thể nói, cô là người xinh đẹp nhất trong tất cả nữ nhân mà Phương Tri Hành gặp qua.

“Được rồi, các người đừng ở đây hù dọa người.”

Nữ giả nam trang bỗng nhiên mở miệng, cười nhẹ nhàng với Phương Tri Hành nói: “Ta họ La, tên Thiên Thiên, nếu luận bối phận, La Khắc Chiêu là thúc phụ của ta.”

La Thiên Thiên?!

Phương Tri Hành rùng mình, cô ta là con gái của quận trưởng đại nhân.

Chương 137: Diệt Trang (3)

La Hưởng Bằng từng nhắc tới cô ta, nói Thiên Thiên tỷ tặng cậu ta một con mèo trắng, chính là con bị Tế Cầu cắn chết.

Tâm tư Phương Tri Hành linh hoạt, nhưng không lôi kéo quan hệ lung tung, làm bộ chưa từng có nghe nói về cô ta.

Dù sao La Khắc Hoàn, La Hưởng Bằng có thể đều đã chết. Cho dù bọn họ còn sống, cũng đã không còn chút tác dụng với Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ nữa.

Vì thế, cậu biểu hiện ra dáng vẻ cung kính nể phục, chấp tay nói: “Bái kiến Thiên Thiên tiểu thư, thất kính thất kính.”

La Thiên Thiên chỉ ừ rồi gật đầu như một phép lịch sự, nghiêm nhiên là tư thái của người ở trên cao, không để ý tới Phương Tri Hành.

Nhưng La Thiên Thiên đột nhiên cúi đầu, nhìn Tế Cầu ngồi xổm trước mặt cô ta, hai tròng mắt hơi trừng lớn, kinh ngạc nói: “Đây là chó người nuôi á?”

Phương Tri Hành trả lời: “Đúng vậy.”

La Thiên Thiên ngồi xổm xuống, nhìn kỹ, đột nhiên kinh ngạc hô to: “Các người xem nè, nó không phải con chó bình thường, dường như là một con Liệp Lang đó!”

“Cái gì, sói?!”

Sắc mặt mấy người La Khắc Chiêu biến đổi, đều cúi đầu quan sát kỹ, một đám người vừa ngạc nhiên vừa tò mò, cũng có người sợ hãi lui ra phía sau vài bước, sợ bị cắn trúng.

La Thiên Thiên ngẩng đầu, nhìn Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Liệp Lang không phải chó, chúng nó trời sinh búng bình, nuôi không quen, sớm hay muộn sẽ cắn lại chủ nhân. Lá gan của người thật không nhỏ, dám nuôi loại sói mắt trắng này!”

Nghe xong lời này, biểu cảm trên mặt Phương Tri Hành nháy mắt trở nên vô cùng phấn khích.

Tế Cầu nhất thời nóng nảy, gầm nhẹ nói: “Đệt mẹ con mẹ nó, mày mới là sói mắt trắng, cả nhà mày đều là sói mắt trắng, vl...”

Măng thật sự khó nghe!

Chỉ tiếc, tất cả lời nói của nó đều là gâu gâu gâu, trừ Phương Tri Hành, không ai có thể nghe hiểu được.

Lúc này, tú bà từ trên lầu đi như bay xuống dưới, lau mồ hôi như hạt châu trên trán, cười làm lành nói: “La nhị công tử, Phương đại gia còn có mấy vị gia này, Tổ Nương cho mời.”

Mọi người nhìn nhau, toàn bộ lục tục đi lên lầu.

Đi vào phòng riêng lớn nhất lầu ba.

Phương Tri Hành bước vào cửa, đầu tiên ánh vào mi mắt chính là trên mặt đất trải một lớp thảm lông tơ rất dày, màu sắc tươi đẹp, nở rộ những đóa hoa cúc màu vàng.

Cuối thảm bị một tấm rèm thủy tinh ngăn cách.

Sau tấm rèm dựng một bức bình phong sa mỏng bán trong suốt.

Trong ngọn đèn dầu lay động, sau bình phong hiện lên một

hình phác họa mê người, dáng người uyển chuyển linh động, duyên dáng thướt tha.

Chỉ nhìn thấy bóng dáng của người đó, cũng đã khiến người ta miên man bất định, hận không thể xông vào để quan sát dung nhan thật.

Một thị nữ đi ra, trên mặt có hai má lúm đồng tiền đáng yêu, nụ cười cực kỳ ngọt, chỉnh đốn trang phục hàng lễ nói: “Hoan nghênh chư vị khách quý, mời ngồi.”

Mọi người ngồi xuống.

Thị nữ bưng tới trà nóng, đồ ăn nhẹ và mâm hoa quả.

Tú bà cũng đi vào phòng riêng, dẫn vào rất nhiều kỹ nữ xinh đẹp, tất cả đều là cô nương trẻ tuổi.

“Các cô nương, hầu hạ cho chu đáo.” Tú bà hét to.

“Đến đây!”

Một đám kỹ nữ lập tức tản ra, ai nấy đều đi đến một vị khách, đứng bên cạnh bọn họ bưng trà rót rượu, nhiệt tình hầu hạ.

Một cô nương trẻ tuổi da trắng xinh đẹp, đi tới bên cạnh Phương Tri Hành.

Trên người cô ta đầy mùi son phấn, mùi thơm phun ra trong miệng xông vào mũi.

“Đại gia, nô gia tên Tiểu Hồi Hương, ta đến hầu hạ ngài có được không?” Cô ta cười nói.

Phương Tri Hành liếc Tiểu Hồi Hương, vẻ ngoài cũng tạm, dáng người cũng đẹp, cậu gật đầu cười nói: “Được.”

Sau đó cậu liếc La Thiên Thiên bên kia.

Cừ thật!

La Thiên Thiên cầm cây quạt trong tay, không coi ai ra gì gảy cầm một cô nương, còn không ngừng đùa giỡn người ta.

Cảnh tượng này, mấy công tử ca nhìn đến trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, ánh mắt tỏa sáng, rất nóng vội.

“Các vị khách quý, hoan nghênh quang lâm, xin cho phép thiếp thân gảy cho các ngài một khúc Can trường đoạn, cầu phúc cho tất cả người chịu khổ chịu nạn trong thiên hạ.”

Bỗng nhiên, một giọng nói cực kỳ đẹp truyền đến, giống như hoa lan sinh ra trong sơn cốc, dịu dàng quyến rũ.

Cô chính là Tố Nương!

Cô vừa mở miệng giống như có một loại ma lực khiến toàn bộ mọi người yên tĩnh lại, ai nấy đều vĩnh tai nghe.

Không ngờ vào lúc này, La Khắc Chiêu không nhịn được khoe khoang nói: “Ta từng nghe tiếng đàn của Tố Nương, rõ ràng và tươi sáng, dần dần cất cao, nghe được khiến tâm trạng người ta vui vẻ, cực kỳ thoải mái.”

Ánh mắt La Thiên Thiên nhìn chằm chằm đường nét phía sau bình phong, đột nhiên lạnh lùng nói: “Câm miệng, đừng quấy nhiễu ta nghe khúc.”

Biểu cảm La Khắc Chiêu cứng đờ, ngượng ngùng ngậm miệng, ngay cả rắm cũng không dám thả, thậm chí ngay cả tiếng hít thở của gã cũng cố ý hạ thấp xuống.

Mấy vị công tử ca cũng căng thẳng, ngồi nghiêm chỉnh, không dám làm càn.

Phượng Tri Hành Thấy vậy, truyền âm hỏi: “Mày đi ngủ mùi

của bọn họ đi, thế nào?”

Chương 138: Ni cô (1)

Tế Cầu trả lời: “Mày không đoán sai, La Khắc Chiêu là một cao thủ, mạnh hơn Lư An Phủ Đúc Bình đường kia, nhưng mà...”

Tế Cầu nhìn chằm chằm La Thiên Thiên, lạnh giọng nói: “Ả thúí hoắc này càng mạnh hơn, tuyệt đối đừng coi thường ả.”

Phượng Tri Hành hiểu rõ, không khỏi hoàn toàn vực dậy tinh thần.

Tiếng đàn từ từ truyền đến, ngay từ đầu giai điệu vô cùng áp lực, dường như là một khúc nhạc đau buồn, lộ ra đau khổ bi thương vô tận.

Dần dần, giai điệu trở nên càng ngày càng hỗn loạn, tràn ngập nốt nhạc ngang ngược, giống như sóng to gió lớn thổi quét đến, cho người ta một cảm giác trời đất sụp đổ hít thở không thông.

Nhưng ngay lúc khúc tiến dần đến cao trào lại đột nhiên im bật, không chừa cho người ta không gian tưởng tượng vô hạn nào.

“Hay!”

La Thiên Thiên đột nhiên đứng lên, bộp bộp bộp nhiệt liệt vỗ tay.

“Hay hay hay!”

“Khúc này chỉ ứng với trên trời có, nhân gian có thể được nghe thấy mấy lần.”

Mọi người cũng trầm trồ khen ngợi theo.

Ngay cả Phương Tri Hành cũng không nhận được tán thưởng. Tổ Nương có thể đánh đàn hay như vậy, phải được huấn luyện từ nhỏ, còn phải có thiên phú, người bình thường không đạt được trình độ cao này.

Tổ Nương là hoa khôi, hẳn không phải là người khác miễn cưỡng khen ngợi, cô quả thật có chút bản lĩnh.

Giây lát sau, thị nữ má lúm đồng tiền đi tới, cười nói với La Thiên Thiên: “Công tử, Tổ Nương mời ngài vào.”

La Thiên Thiên cười vui vẻ, xoắn rèm lên, công khai bước vào.

Đám người La Khắc Chiêu đầy vẻ hâm mộ.

“Được rồi, chúng ta mạnh ai nấy chơi đi.”

La Khắc Chiêu chào hỏi rồi nắm tay một người kỹ nữ, cứ thế bỏ đi. Mấy công tử ca cũng thế.

Phương Tri Hành thấy vậy, dắt tay Tiểu Hồi Hương, đi ra ngoài, tiến vào một căn phòng khác rồi đóng cửa lại.

Tế Cầu theo phía sau, giật mình nói: “Phương Tri Hành, mày muốn làm gì? Không phải chứ, không phải chứ, không phải mày muốn làm chuyện đó chứ?”

Khóe miệng Phương Tri Hành lệch qua một bên nói: “Cái gì mà chuyện này chuyện kia, tao cũng đâu phải tín nam thiện nữ gì, nhập gia tùy tục, chuyện nên làm cứ làm.”

“Nhập gia tùy tục cái rắm!”

Tế Cầu vội vàng khuyên nhủ: “Mày bình tĩnh một chút, ngẫm lại tương lai của mày, giữ lại thân xác thuần dương, có thể giúp mày có cơ hội tu luyện rất nhiều thần công có yêu cầu đặc biệt, một khi phá thân, cái gì cũng hết.”

“Chặc!” Phương Tri Hành không thèm để ý.

Tế Cửu lại nói: “Người phụ nữ này không phải người trong sạch, mà không muốn lần đầu tiên của mày với cô ta chứ?”

Phương Tri Hành nhún vai, tỏ vẻ không sao cả.

Tế Cửu nóng nảy, kêu lên: “Cô ta có thể có bệnh, mày không sợ bị lây bệnh à?”

Phương Tri Hành càng thêm không sao cả, dù sao lần sau hoàn thành điều kiện max cấp, bất kỳ thương thế và bệnh tật nào trên người cậu sẽ được chữa trị thay thế trong nháy mắt.

Tế Cửu còn muốn nói gì nữa, Phương Tri Hành đã đá cho nó một cước, bay ra ngoài cửa.

Rầm ~

Cửa phòng đóng lại.

...

Sáng sớm hôm sau, tiếng ken két vang lên.

Cửa mở.

Phương Tri Hành đi ra, vẻ mặt sáng khoái, vô cùng thỏa mãn.

Tế Cửu nằm bò ở cửa ngủ, đột nhiên đứng lên.

Một người một chó mắt to trừng mắt nhỏ.

“Phương Tri Hành, mày khiến tao quá thất vọng!”

Tế Cửu lắc đầu, tất cả trên mặt chó là vẻ khinh thường, cực kỳ miệt thị!

Phương Tri Hành cười ha ha, cười nhạo nói: “Thì ra làm đàn

ông vui vẻ như vậy.”

Tế Cửu nổi giận, nhe răng gầm nhẹ: “Đắc ý cái rắm, mọe mày sớm muộn gì cũng chết trên bụng phụ nữ.”

“Mày thì sao, hình như kiếp trước mày cũng chưa có cơ hội chết trên bụng phụ nữ đó.”

Phượng Tri Hành cười ha ha, đi nghênh ngang.

Tế Cửu tức giận, há miệng cắn đứt rào chắn.

Phượng Tri Hành đi ra Hàm Hương lâu, đi vào khu đậu xe. Cậu tìm được con ngựa trắng của mình ở trước chuồng ngựa.

Xoạt!

Đồng cỏ xanh bên cạnh chợt lật ra.

Cỏ xanh rào rào đè xuống Phượng Tri Hành.

“Đến rồi!”

Trong lòng Phượng Tri Hành đã chuẩn bị từ sớm, hai chân nhún xuống, thân thể lui mạnh về phía sau.

Dường như đồng thời, một bóng dáng thấp lùn phía dưới đồng cỏ xanh bỗng xông ra.

Người đó mặc hắc y che mặt, cao không đến 1m6, tứ chi lại cực kỳ tráng kiện, ngang nhiên xông tới Phượng Tri Hành, tốc độ cực nhanh.

“Kỹ năng bộc phát Du Long Bộ!”

Hắc y nhân đột ngột xông lên nhưng không đi thẳng, mà là chợt vòng qua trái, rẽ qua phải, di chuyển không chừng, giống như một con du long khiến người ta hoa cả mắt.

Trong nháy mắt, hắn đã đi tới gần Phương Tri Hành, quát lớn.

“Kỹ năng bộc phát - Bát Quái Chưởng!”

Một chưởng gọi ra, cong chân như chảy bùn, chưởng ảnh mơ hồ, quỷ dị khó lường, không thể nắm bắt, chưởng phong sắc bén, mang theo sức mạnh khiến người ta sợ hãi.

Nhưng vẫn chưa xong.

Phương Tri Hành nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Một bước chân nặng nề giẫm lên mặt đất, đang dùng tốc độ cực nhanh xông tới sau lưng cậu.

Lúc này, Phương Tri Hành vẫn cực kỳ bình tĩnh.

“Kỹ năng bộc phát - Biến Động Thị Lực!”

Đôi mắt sâu thăm thẳm của Phương Tri Hành trở nên sáng ngời, bắn ra hàn quang lạnh lẽo.

Chương 139: Ni cô (2)

Chỉ một thoáng, cậu thấy rõ ràng hắc y nhân, bắt được quỹ tích di động của hắn, khóa chặt chưởng của hắn.

Vù!

Phương Tri Hành rút đao ra khỏi vỏ, mũi đao chống trên mặt đất, kéo về phía trước, ma sát ra một tia điện, cuối cùng nghiêng lên trên.

“Kỹ năng bộc phát - Tha Trảm Đao!”

Phì phì!

Mũi đao nghiêng lên chỉ không trung!

Một cánh tay phải rời khỏi thân thể, bay về giữa không trung, mang theo máu tươi bắn tung tóe.

“A!”

Hắc y nhân kêu thảm thiết, chột ngừng lại, bắn ngược ra sau, sau khi dừng cách đó không xa, tay trái che chỗ cụt tay máu chảy đầm đìa, máu tươi chiếu lên mặt đất.

“Đại lang!”

Phía sau truyền đến tiếng thét chói tai, còn là giọng nói thô ráp của một nữ nhân, nghe hơi quen tai.

Phương Tri Hành quay đầu nhìn.

Quả nhiên chính là nữ nhân to lớn mặc hồng y vẫn đang che

mặt.

À ta rõ ràng đã bị dọa, gấp gáp dừng bước, ngơ ngác nhìn hắc y nhân bị chém đứt cánh tay.

“Hắn là cao thủ, chạy mau!” Hắc y nhân hoảng sợ kêu to. Nói xong, hắn xoay người bỏ chạy.

Nữ nhân to lớn mặc hồng y phục hồi tinh thần lại, cũng xoay người bỏ chạy.

Phương Tri Hành thấy thế, hô lớn: “Bắt người!”

Sau tiếng la, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

“Bắt lấy phản tặc!”

Đinh Chí Cương xông ra từ một cái hẻm nhỏ hẹp u ám, phía sau dẫn theo một đám nha dịch.

Cùng lúc đó, trong mấy ngõ nhỏ khác cũng có lượng lớn nha dịch lao tới.

Chặn kín tám hướng, mai phục mười phía!

Phương Tri Hành không lập tức đuổi theo, đầu tiên là dùng chân xóa dấu vết mũi đao kéo trên mặt đất, sau đó mới lần theo vết máu đuổi theo hắc y nhân bị thương.

Vết máu lan thẳng về phía trước, cuối cùng dừng ở một đầu ngõ.

Hắc y nhân không chạy nữa.

Chỉ thấy hắn ôm cánh tay cụt máu chảy đầm đìa, thân thể dựa vách tường, bị một đám Bộ Binh mặc khôi giáp vây quanh, có chạy đằng trời.

Người dẫn dắt Bộ Binh chính là Ôn Ngọc Đông.

Lúc này hắn mang đầy đủ võ trang, tay cầm vũ khí tung hoành, nhìn chăm chăm hắc y nhân, quát: “Đừng giãya giữa nữa, chỉ cần người bỏ tay chịu trói, ta có thể cho người một đường sống.”

Hắc y nhân thở dốc nặng nề, hai mắt điên cuồng, bỗng nhiên ngửa đầu cười to ba tiếng, nổi giận nói: “Cho ta một đường sống? Buồn cười! Đám cẩu nô tài môn phiệt các người, từ khi nào thì cho bọn ta đường sống vậy? Các người hiếp đáp dân chúng, cười lên đầu dân chúng tác oai tác quái, lúc các người ăn uống no đủ tùy ý chơi bời, các người có biết ngoài thành có bao nhiêu người chết đói không?”

Sắc mặt Ôn Ngọc Đông âm trầm xuống, lạnh lùng nói: “Chỉ là măng phu giang hồ, tự cho mình là nghĩa sĩ hào hiệp, tự nâng giá trị, miệng hô vì dân chúng lại làm hết những chuyện giết người phóng hỏa. Đừng không biết điều, ta cho người một cơ hội cuối cùng, có đầu hàng không?”

“Ha ha ha!”

Hắc y nhân buông tay trái ra, máu tươi tùy ý chảy ra, hét lớn: “Đại trượng phu sống có gì vui, chết có gì sợ! Đến đây đi, nếu lão tử nhúu mày một chút chính là cháu của người!”

“Muốn chết!” Hai chân Ôn Ngọc Đông đột nhiên phát lực, từ trên lưng ngựa nhảy lên cao, lao tới hắc y nhân.

Chỉ thấy hắc y nhân hít sâu một hơi, di chuyển bước chân, bóng dáng nhất thời lay động không ngừng, cánh tay trái phồng lên, dồn lực xuất chưởng.

Nhưng hiển nhiên hắn mất máu quá nhiều, bước chân lơ lửng, tốc độ di chuyển chậm lại rất nhiều, kém xa sự nhanh nhẹn trước đó lúc đánh lén Phương Tri Hành.

Hơn nữa hần quen dùng tay phải, lúc này nâng tay trái lên xuất chưởng, nhìn thế nào cũng không được tự nhiên.

Mà Ôn Ngọc Đông ở trên cao tung bay về phía trước, giống như một trận gió mát đảo qua, thân pháp vô cùng nhẹ nhàng.

Chỉ thấy hai tay hần nắm đao, hai cánh tay bành trướng dữ dội giống như thổi khí, giơ lên cao, từ trên chém xuống.

“Kỹ năng bộc phát - Thanh Phong Lạc Diệp!”

Vù!

Trường đao bổ về phía trước, cắt ra nửa vòng tròn hoàn mỹ.

Đao dài hơn cánh tay!

Đao cũng nhanh hơn!

Vì thế, hàn quang hiện ra!

Đao chém tới thân thể trước.

Ngực hắc y nhân tách ra, có thêm một vết nứt khiến người ta sợ hãi, thân thể lập tức thu về, đánh vào trên vách tường, giống như một bãi bùn loãng chậm rãi chảy xuống, ngòi tê liệt trên mặt đất.

“Oc ~”

Hắc y nhân ho ra một đồng máu, máu tươi xuyên thấu qua mặt nạ bảo hộ phun ra tung toé.

Có vài giọt máu đúng lúc rơi trên chân của Ôn Ngọc Đông.

Thấy thế, hần vội vàng lui về phía sau, lắc chân.

Đó là một đôi giày mới!

Nhưng mà, Ôn Ngọc Đông rất nhanh ý thức được, máu bắn lên sẽ vậy không ra.

Trong nhất thời, trên trán của hắn nổi gân xanh, biểu cảm ngày càng dữ tợn, đột nhiên nổi giận ùng ùng đi lên trước, nghiêng đao cắt qua.

Xì xì!

Đầu hắc y nhân lảo đảo, rơi trên mặt đất.

[Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 18 cái (1/18)]

Phượng Tri Hành thu hồi ánh mắt, liếc nhìn giao diện hệ thống, xác nhận tiến độ hoàn thành 1 cái.

Hắc y nhân là Đại Mãng cảnh.

Chương 140: Ni cô (3)

Phượng Tri Hành chặt đứt cánh tay phải của hắn bằng một đao, đánh lui khiến hắn chạy trốn, đương nhiên xem như chiến thắng hắn.

“Chúc mừng Ôn chỉ huy giết chết tên cướp.”

Phượng Tri Hành đi lên trước, vỗ tay cười nói.

Biểu cảm Ôn Ngọc Đông nhanh chóng thu liễm, quay đầu nhìn qua, thản nhiên đáp: “Thực lực người này không tệ, nếu không phải Phượng giáo đầu chém đứt một cái cánh tay của hắn, ta cũng không thể thoải mái xử lý hắn như thế.”

Phượng Tri Hành liền nói: “Chậc, ta là mèo mù vớ cá rán thôi, dưới tình thế cấp bách một đao tùy tay, dường như là nhắm mắt chém, không ngờ lại chém trúng hắn. Ngoài ý muốn, hoàn toàn là ngoài ý muốn!”

Lúc nói chuyện, hắn đi lên trước, tháo mặt nạ bảo hộ xuống, lộ ra gương mặt trung niên râu ria rậm rạp.

Ôn Ngọc Đông hỏi: “Hắn là ai vậy, có ai quen không?”

Mọi người nhích lên xem thử, nhưng toàn bộ lắc đầu.

“Ồ quao, bắt được rồi!”

Bên kia đột nhiên truyền đến tiếng hò reo.

Phượng Tri Hành lập tức chạy tới, tập trung nhìn vào.

Nữ tử to lớn mặc hồng y ngã trên mặt đất, bị trói gô, trong

miệng nhét quần lót của người nào đó.

“Ô ô ô...”

Nữ tử to lớn mặc hồng y sắp nút mắt, gắt gao nhìn chăm chăm mỗi người, hận không thể ăn thịt bọn họ.

Đinh Chí Cường thu đao vào vỏ, xoa mồ hôi trên trán, mệt đến thở hổn hển như bò.

Phương Tri Hành đi lên, cười nói: “Chúc mừng đại ca bắt sống tên cướp, lập được công đầu.”

“Công đầu?”

Đinh Chí Cường trừng mắt nhìn, hỏi: “Tên cướp khác đâu, Ôn Ngọc Đông sẽ không để hãn chạy thoát chứ?”

Phương Tri Hành làm một động tác cắt cổ

Đinh Chí Cường hiểu rõ, nhất thời nhếch miệng nở nụ cười, mặt mày hớn hở nói: “Lão đệ, công đầu cũng có một phần của người.”

Phương Tri Hành nhìn nữ tử to lớn mặc hồng y, hỏi: “Đại ca có quen không?”

Đinh Chí Cường gật đầu nói: “Nếu ta không nhìn lầm, có lẽ ả ta là Quách Hồng Anh - muội muội của Quách Định Sơn, người đó là nam nhân của ả ‘du long Bát Quái Chưởng’ Khương đại lang.”

Đôi cầu nam nữ này cực kỳ hung tàn, ở trấn Vân Thủy, hai người bọn họ và Quách Định Sơn đã giết hại cả nhà Trương viên ngoại, già trẻ lớn bé không buông tha một ai.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, thở dài: “Quả nhiên là tìm ta trả thù.”

Đinh Chí Cương ngẫm thừa nhận, gật đầu nói: “Hiện tại xem ra, Quách Định Sơn nhất định đã chết, chết trong tay lão đệ.”

Phương Tri Hành liền nói: “Xin đại ca phải thăm vấn cẩn thận, tra ra đồng lõa của nàng, một lưới bắt hết, để ta cũng có giấc ngủ yên ổn.”

“Lão đệ yên tâm, giao cho ta đi.”

Đinh Chí Cương lặng lẽ cười, hăm hở phất tay nói: “Các huynh đệ, nâng con heo chết tiết này lên, quay về nha môn!”

“Vâng!”

Một đám nha dịch lập tức bận rộn.

Tế Cửu chạy tới, truyền âm nói: “Mé, kích thích thế à?”

Phương Tri Hành đáp: “Quách Hồng Anh nóng lòng báo thù, rất dễ bị dụ ra.”

Tế Cửu cạ lời nói: “Cho nên kết quả công đầu là của Đinh Chí Cương, Ôn Ngọc Đông thứ hai, moẹ nó mày phụ trách hy sinh một đêm xuân.”

Phương Tri Hành lặng lẽ cười nói: “Vì triều đình, vì huyện lệnh đại nhân, một đêm xuân nhỏ nhoi có là gì, hy sinh một vạn lần tao cũng không tiếc.”

“Đệt, không biết xấu hổ!” Tế Cửu không muốn để ý tới người này nữa.

Rất nhanh, Quách Hồng Anh đã bị áp giải tới nha môn, ném vào trong nhà tù.

Trong thư phòng, La Bồi Vân nghe Đinh Chí Cương, Phương Tri Hành còn có Ôn Ngọc Đông báo cáo.

“Tốt lắm, ba người biểu hiện rất tốt.”

La Bồi Vân phấn chấn cười: “Lần này có thể thuận lợi chém giết một phản tặc bắt sống một phản tặc, là kết quả của các người đồng tâm hiệp lực, ta sẽ luận công ban thưởng.”

Ba người Phương Tri Hành liền nói: “Thuộc hạ chỉ là làm việc trong bốn phận, không cầu ban thưởng!”

Trong lúc nói chuyện, La Khắc Chiêu đột nhiên xông vào, vẻ mặt oán giận, thở phì phì kêu lên: “Phụ thân, chuyện bắt phản tặc lớn như vậy, sao phụ thân không nói cho con biết?”

La Bồi Vân thản nhiên nói: “Con có nhiệm vụ của con, con phải hầu hạ Thiên Thiên cho tốt, không được có sai lầm, hiểu chưa?”

La Khắc Chiêu buồn bực nói: “Bản thân nó rất biết chơi, còn chơi vui hơn cả con, không cần con hầu hạ.”

La Bồi Vân nhú mày, hỏi: “Thiên Thiên đâu?”

La Khắc Chiêu trả lời: “Nó còn ở Hàm Hương lâu, dán lên hoa khôi Tổ Nương kia kìa, nhất thời sẽ không trở lại.”

Khóe mắt La Bồi Vân co giật vài cái, dường như có bảy phần cạn lời ba phần bất đắc dĩ.

Đinh Chí Cường đoán ý qua lời nói và sắc mặt, hỏi: “Đại nhân, Thiên Thiên là vị thiên kim kia của quận trưởng đại nhân phải không?”

La Bồi Vân gật đầu nói: “Thiên Thiên và La Hướng Bằng - con trai của La Khắc Hoàn, quan hệ cực kỳ tốt, con nhóc nghe nói La Hướng Bằng xảy ra chuyện, vì thế đặc biệt từ quận thành chạy qua đây.”

La Khắc Chiêu hừ hừ, buông tay nói: “Nói thì nói như vậy, nhưng mà sau khi nó đến thì chạy lung tung khắp nơi, chỉ lo ăn chơi trác táng, con cũng chưa thấy nó quan tâm La Hường Bằng kia bao nhiêu.

Chương 141: Hắc Họa (1)

Phụ thân, theo con thấy, nó chính là tìm cơ để rời khỏi quận thành, chạy đến bên ngoài chơi đùa.”

La Bồi Vân trầm giọng nói: “Dù vậy, con cũng phải hầu hạ cô ấy cho tốt, bảo đảm an toàn của nàng, hiểu chưa? Nếu cô ấy thiếu một sợi tóc, ta hỏi tội con!”

La Khắc Chiêu thở dài, hậm hực gật đầu.

La Bồi Vân nhìn Đinh Chí Cường dặn dò: “Người đi thăm vấn Quách Hồng Anh cẩn thận, đào ra toàn bộ những thứ ả ta biết.”

“Vâng!”

Đinh Chí Cường xoay người đi.

La Bồi Vân lại nhìn Ôn Ngọc Đông hỏi: “Cửa thành đã đóng chưa?”

Ôn Ngọc Đông đáp: “Đã đóng rồi, mặc kệ bên trong thành ẩn núp bao nhiêu tên cướp, bọn họ một người cũng đừng hòng chạy thoát.”

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhaoáng cái đã tới chạng vạng.

Phượng Tri Hành ăn xong cơm chiều, đi tới hình phòng.

Chỉ thấy Quách Hồng Anh bị cố định trên ghế hùm, tóc tai bù xù, cả người bị roi da đánh cho mình đầy thương tích.

Sắc mặt Đinh Chí Cường u ám, trong ánh mắt tràn đầy vẻ buồn bực.

Phương Tri Hành đi vào, nhìn thấy tình cảnh này, đã biết thăm vãn cũng không thuận lợi.

Quách Hồng Anh là một người rắn rỏi, dù nghiêm hình tra tấn vẫn chết sống không chịu cung khai.

Phương Tri Hành đi đến trước mặt Đinh Chí Cường , nhỏ giọng hỏi nói: “Ả còn chưa khai à?”

Biểu cảm Đinh Chí Cường vặn vẹo, nhếch miệng nói: “Mẹ nó, tất cả đại hình đều dùng một lần lên ả, nhưng con heo mập chết tiệt này rất cứng miệng, cho dù tra tấn ả như thế nào, ả chỉ biết chửi ầm lên, chứ không nói cái gì.”

Nói xong, hắn đi đến bên bếp lò, cầm lấy que hàn nóng đỏ, nhấn một cái lên người Quách Hồng Anh.

Xì xì ~

Trên người Quách Hồng Anh bốc khói, cùng với tiếng thét chói tai.

“Bọn khốn kiếp các người, cầu nô tài, sinh con không có hậu môn, có ngon thì thả ta ra đờn đấu với ta!” Ánh mắt Quách Hồng Anh oán độc mắng không ngừng.

Đinh Chí Cường cắn răng ken két, hắn không sợ cái gì, chỉ sợ gặp phải loại không sợ chết này, không có cách.

“Đại nhân đến rồi!”

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi ầm ĩ của ngục tốt.

Đinh Chí Cường và Phương Tri Hành vội vàng đi đến trước cửa nghênh đón.

Không bao lâu, La Bồi Vân, La Khắc Chiêu còn có La Thiên Thiên kia, ba người cùng nhau đi vào hình phòng.

La Thiên Thiên vẫn là nữ giả nam trang, tò mò nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt mới lạ.

La Bồi Vân nhìn Quách Hồng Anh, khoanh tay hỏi: “Thẩm vấn thế nào rồi?”

“Cái này à...”

Mặt Đinh Chí Cường lộ vẻ quẫn bách, xấu hổ không thôi, ấp úng không để trả lời.

La Khắc Chiêu thấy vậy, cười lạnh nói: “Không phải chứ lão Đinh, một ả đàn bà xấu xí người cũng không làm xong?”

Đinh Chí Cường nhất thời càng thêm buồn bực, cười khổ nói: “Ả đàn bà xấu xí này không phải người bình thường, đại hình không có tác dụng gì đối với ả.”

La Khắc Chiêu không tin, xắn tay áo, đi lên trước nói: “Tránh ra hết, ở bên cạnh nhìn cho kỹ.”

Gã lập tức đi tới trước ghế hùm, nhìn từng món hình cụ, bắt đầu chọn lựa.

Quách Hồng Anh đột nhiên ngẩng đầu, phì!

Cô ta phun ra một cục đờm.

La Khắc Chiêu bất ngờ không kịp phòng, vội vàng trốn tránh, nhưng cục đờm vàng vẫn rơi xuống góc áo của gã.

“Con tiện nhân này...”

La Khắc Chiêu ghê tởm không chịu nổi, rút đao ra, thuận thế cắt rứt góc áo kia, ném vào trong lò lửa.

“Ha hả, thật kiên cường!” La Thiên Thiên che miệng cười khẽ.

La Bồi Vân gật đầu nói: “À ta là một trong những phần tặc hưởng ứng lời kêu gọi của Bồ Châu Vương Thiên Bồ, người này cực kỳ thù hận triều đình, cực kỳ thù hận môn phiệt, cho rằng tất cả cực khổ mà bọn họ gặp phải đều do triều đình và môn phiệt tạo thành.”

La Thiên Thiên cười nhạo nói: “Một đám ngu dân vô tri thôi, không đáng một xu. Mạnh miệng đúng không, để ta “chăm sóc” cho ả.”

La Bồi Vân chần chờ nói: “Thiên Thiên, loại chuyện này vẫn nên giao cho hạ nhân làm đi, đừng làm bẩn tay cháu.”

La Thiên Thiên cười nói: “Không sao đâu, dù sao nhàn rồi không có việc gì, xem như kiếm chuyện giải trí vậy.”

La Bồi Vân không biết làm sao.

Ngay sau đó, La Thiên Thiên vén cổ áo của cô ta lên, lộ ra tường kép trong lớp áo, từ trong lấy ra một cây ngân châm.

Sau đó cô ta nắm ngân châm, đi tới bên cạnh Quách Hồng Anh, lại cười nói: “Người là Đại Mãng cảnh trung kỳ nhỉ, hiểu biết bao nhiêu về Ngũ Cầm cảnh?”

Quách Hồng Anh trừng mắt nhìn La Thiên Thiên, không nói chuyện.

La Thiên Thiên tự mình nói tiếp: “Ngũ Cầm cảnh tức là cường hóa phòng ngự của chúng ta, độ bền dẻo, nhanh nhẹn, sức mạnh và cân bằng, đầu tiên ta lựa chọn gia tăng độ bền dẻo của bản thân, người có biết cái gì là độ bền dẻo không?”

Quách Hồng Anh chau mày, tức giận nói: “Biết thì sao, không biết thì sao?”

La Thiên Thiên rất kiên nhẫn giải thích: “Độ bền dẻo và độ giòn là hai thứ tương phản, đồ sứ sẽ dễ vỡ, măng xà thì cong mà không gãy. Nếu một người muốn nắm giữ độ bền dẻo, nhất định phải khiến thân thể người ta trở nên giống như măng xà, có thể tùy ý vặn vẹo biến hình, cũng không dễ dàng bị đánh nát hoặc bể gãy.”

Chương 142: Hắc Họa (2)

Cô ta giải thích xong thì cắm một cây ngân châm vào trong cánh tay phải của Quách Hồng Anh, cô ta cắm rất sâu, có lẽ chạm đến xương.

Quách Hồng Anh vui mừng không sợ, cười lạnh nói: “Người đừng phí tâm tư, ta sẽ không khai.”

“Thật không?”

La Thiên Thiên hì hì nở nụ cười: “Vừa rồi, ta dùng ngân châm thay đổi độ bền dẻo cánh tay này của người, người muốn xem thử hiệu quả không?”

Quách Hồng Anh phì nói: “Chơi ta hả? Tiểu tiện nhân, lão nương cũng không phải dễ bị dọa đâu!”

Biểu cảm trên mặt La Thiên Thiên biến mất từng chút, cô ta bắt lấy cánh tay phải của Quách Hồng Anh, bắt đầu vặn, vặn, tiếp tục vặn.

Quách Hồng Anh trơ mắt nhìn cánh tay phải của mình bị xoay một trăm tám mươi độ, ba trăm sáu mươi độ, dần dần vặn thành trạng thái bánh quai chèo.

Đau đớn dữ dội không thể nói thành lời, giống như thủy triều đánh úp lại!

“A a a ~”

Quách Hồng Anh phát ra tiếng kêu thảm thiết giống như giết heo, nước mắt chảy ròng ròng, đau đến chết đi sống lại, đau đến mức phát cuồng.

La Thiên Thiên cười lạnh, tiếp tục vặn cánh tay phải của Quách Hồng Anh, một vòng tiếp một vòng.

Rất nhanh, cánh tay đó được vặn giống như giặt quần áo, vượt qua lễ thường, vô cùng quý dị.

Trong lòng Phương Tri Hành nghiêm nghị.

Nhất Cầm cảnh - độ bền dẻo lại dữ dội như thế!

Biểu cảm La Bồi Vân nghiêm trọng, hô hấp La Khắc Chiêu ngừng trệ.

Đinh Chí Cường trừng to mắt, da đầu run lên.

Một đám ngực tốt không rét mà run, nổi da gà.

Thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp.

“Ta, ta khai!”

Cuối cùng Quách Hồng Anh khuất phục, cô ta phát ra tiếng hét tuyệt vọng.

“Người mật báo cho ta đang ở Hàm Hương lâu, cô ấy tên là Ngọc Lan.”

Nói ra rồi!

Khỏe miệng La Thiên Thiên cong lên một độ cung, buông lỏng cánh tay phải của Quách Hồng Anh.

Trong nháy mắt, cánh tay phải kia nhanh chóng xoay tròn theo hướng ngược lại.

“Hàm Hương lâu, Ngọc Lan?”

La Khắc Chiêu trừng to mắt, toàn thân cứng đờ tại chỗ, trên

trán chảy ra một tầng mồ hôi mịn.

La Bồi Vân liếc mắt nhìn con trai, có ý vị sâu xa.

“Ngọc Lan?”

Phương Tri Hành nhú mày rồi chột giật mình.

Nếu cậu nhớ không lầm, kỹ nữ mà tối qua La Khắc Chiêu cưỡng chiều tên là Ngọc Lan, trông rất xinh đẹp, mặt hồng đào tự nhiên, có vẻ đẹp khiến người ta nén lòng muốn nhìn thêm.

La Thiên Thiên quay đầu, tầm mắt nhìn về phía La Khắc Chiêu, kinh ngạc nói: “Đào kép mà thúc thích chẳng phải tên là Ngọc Lan à? Thúc còn muốn chuộc thân cho cô ta, bao nuôi cô ta, cưới cô ta làm tiểu thiếp!”

Miệng lưỡi của La Khắc Chiêu khô khốc, gã lắc đầu nói: “Không thể là cô ta, cô ta tuyệt đối không phải là gian tế, cô ta biết điều động lòng người đến vậy, ngoan ngoãn phục tùng ta, sao có thể phản bội được chứ?”

La Bồi Vân chấp tay lãnh đạm hỏi: “Nếu cô ta là gian tế thì thế nào?”

“Điều này...”

Yết hầu của La Khắc Chiêu hơi động, mặt đỏ tới mang tai, cả người không ngừng run rẩy.

Gã không dám nghĩ tiếp.

Nhưng La Bồi Vân vẫn không bỏ qua, ông ta hỏi: “Lần trước tiền quân bị cướp, con có nhắc đến lộ tuyến vận chuyển của tiền quân cho Ngọc Lan không?”

“Hả?”

La Khắc Chiêu kinh ngạc lùi lại, như bị giẫm trúng đuôi, miệng há to ra, nhưng lại không nói nên lời.

La Bồi Vân lại hỏi: “Lần trước ta muốn đến chùa Tùng Lâm thả nhang, con có nói cho cô ta không?”

Vẻ mặt La Khắc Chiêu thay đổi kịch liệt, ngã xuống mặt đất, trán kề sát đất, mồ hôi rơi như mưa.

La Bồi Vân thở dài, móc ra một phần công văn trong ống tay áo không nhanh không chậm rồi ném đến trước mặt La Khắc Chiêu, thản nhiên nói: “Con tự xem đi.”

Hai tay La Khắc Chiêu run rẩy mở công văn ra, vừa nhìn thì cả người như bị sét đánh, trợn tròn mắt.

Phương Tri Hành lén nhìn mấy cái, bị chấn động lớn.

Trên công văn ghi chép lại mấy ngày nay của Ngọc Lan cùng với người mà cô ta tiếp xúc.

Ngọc Lan kết giao rộng, không chỉ mê hoặc La Khắc Chiêu, cô ta còn có một chân với Đồng Hiến Hợp đầu mục.

Đồng Hiến Hợp là người Đồng gia, thuộc hạ của Đinh Chí Cương!

Hình như người đó bị Ngọc Lan gây khó dễ, mặc cho cô ta sai khiến, ngoan ngoãn phục tùng, lấy lòng nịnh nọt.

Hơn nữa, Đồng Hiến Hợp còn là người dẻo miệng, vì khoe khoang bản thân có quyền thế, địa vị rất cao trong nha môn, mà cơ mật gì cũng nói ra ngoài.

Dường như Ngọc Lan có thể đạt được bất cứ tình báo mà cô ta muốn từ chỗ hai người là La Khắc Chiêu và Đồng Hiến Hợp.

“Tiện nhân, tiện nhân!”

La Khắc Chiêu lập tức nổi trận lôi đình, vẻ mặt nhăn nhó dữ tợn, hàm răng đều sắp cắn nát.

Gã không chỉ bị Ngọc Lan lừa gạt mà còn bị cầm sừng!

La Thiên Thiên thấy vậy thì cười chế nhạo: “Không phải chứ, vậy mà thúc lại bị một nữ tử đùa giỡn trong lòng bàn tay, nếu như truyền ra ngoài thì thể diện của La gia ta sẽ bị thúc làm cho mất hết đấy.”

La Khắc Chiêu sợ hãi, lạnh lùng nói: “Phụ thân, hài nhi sẽ đi bắt Ngọc Lan, lập công chuộc tội.”

Chương 143: Yêu Ma (1)

La Bồi Vân thản nhiên nói: “Đợi con kịp phản ứng thì thiếu nữ đã thành đàn bà rồi. Ước tính thời gian, có lẽ lúc này Ngọc Lan đã bị bắt.”

La Khắc Chiêu trút một ngụm khí lạnh, ngạc nhiên nói: “Phụ thân, phụ thân đã sớm phát hiện Ngọc Lan có vấn đề à?”

La Bồi Vân gật đầu nói: “Trước đây, vì không cách nào chắc chắn cô ta là gian tế hay không, vì vậy không đánh răn động cỏ.”

La Khắc Chiêu tỉnh ngộ ra, cả người uể oải, vẻ mặt cụt hứng.

Đinh Chí Cương rung động, tròn mắt nhanh chóng chuyển động, nói ngay: “Đại nhân, ngoại trừ Ngọc Lan, nhất định còn có gian tế khác đang phối hợp với cô ta.”

La Bồi Vân cười giễu: “Một người cũng không thoát được.”

Ông ta vừa nói ra lời này!

Đinh Chí Cương không khỏi hít một hơi khí lạnh, cúi đầu thật sâu, trên mặt hiện lên vẻ kính sợ.

Cừ thật!

Thì ra mọi thứ đều nằm trong sự khống chế của La Bồi Vân.

Mấy người bọn họ bận tới bận lui đều là làm việc mù quáng.

Lúc này, Phương Tri Hành hơi cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Lúc ở chùa Tùng Lâm, cậu đã suy đoán trong nha môn có gian tế.

Rõ ràng La Bồi Vân cũng nghĩ đến, hơn nữa còn bí mật điều tra trong âm thầm.

Mà sau khi Phương Tri Hành đến nha môn, trên thực tế cậu luôn bị La Bồi Vân nhìn chằm.

Hiện tại xem ra, sở dĩ La Bồi Vân giám sát cậu như vậy, một mặt có thể là vì chưa hoàn toàn tin tưởng cậu, mặt khác là vì bắt gian tế.

Phương Tri Hành là một trong những mục tiêu phản bội để ý, phản bội và gian tế chắc chắn sẽ ra tay với cậu.

Vậy thì chỉ cần giám sát Phương Tri Hành là có thể phát hiện ra manh mối.

Mà hôm nay chính là lúc thu lưới!

Phương Tri Hành rất ngạc nhiên, gian tế ẩn núp ở nha môn rốt cuộc là ai?

Không để cậu đợi quá lâu, đã có 3 người bị bắt vào đại lao.

1 người lớn, 2 thiếu niên mười mấy tuổi.

“Vậy mà lại là các người?”

Đinh Chí Cương vừa nhìn thấy 3 người đó thì kinh ngạc hét lên, khó lòng tin được.

Phương Tri Hành quan sát 3 người đó cẩn thận, cảm giác khá quen, nhưng có lẽ do cậu chưa từng tiếp xúc với bọn họ.

“Bọn họ là ai?” Cậu hỏi.

Đinh Chí Cường tắc lưỡi, trả lời: “Trên con phố gần ngoài nha môn có một quầy hàng bán đồ ăn sáng, đây là ông chủ, còn có hai đứa con trai của ông ta. Cả nhà họ bày quầy bán hàng ở chỗ đó hơn 20 năm rồi.”

“Là bọn họ, khó trách ta thấy khá quen.”

Phương Tri Hành tỉnh táo, nghĩ lại, quầy hàng đó bày ở đầu đường, vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy cổng lớn nha huyện.

Đinh Chí Cường đích thân đi thăm vấn.

Ông chủ tên là Từ Đại Lực, hàng xóm láng giềng đều gọi là lão Từ, thái độ làm người thành thật chất phác, danh tiếng rất tốt.

Có lúc Đinh Chí Cường sẽ đến quầy hàng của ông ta dùng bữa sáng, trên thực tế rất nhiều nha dịch đều qua đó, cũng được xem là người quen cũ.

“Lão Từ, ông sao vậy?”

Đinh Chí Cường không cứng rắn, vì không cần thiết.

Dù sao, hai đứa con trai của Từ Đại Lực đã bị bắt, không sợ ông ta không nhận tội.

Từ Đại Lực cúi đầu buồn bực nói: “Tha cho hai đứa con trai của ta đi, bọn nó còn nhỏ, không biết gì cả.”

Đinh Chí Cường gật đầu nói: “Chỉ cần ông chủ động thẳng thắn, nể tình trước đây, ta sẽ cầu xin huyện lệnh đại nhân.”

Từ Đại Lực do dự một lúc rồi khai ra: “Một năm rưỡi trước, có một người tìm đến ta, bảo ta canh chừng cổng lớn nha huyện xem có ai ra vào hay không. Ví dụ nhân vật quan trọng nào đó ra ngoài thì ta phải kịp thời đưa tin.”

Đinh Chí Cường hỏi: “Ông đưa tin thế nào?”

Từ Đại Lực nói: “Ta biết viết chữ, viết xong tờ giấy thì bỏ ngoài túi rồi bảo con trai ta chạy vật, đưa đến Hàm Hương lâu là được.”

Đinh Chí Cường đã hiểu, hần hỏi: “Người chiêu mộ ông nhập bọn là ai?”

Từ Đại Lực lắc đầu nói: “Không rõ cho lắm. Người ấy che mặt, cũng chưa từng nói với ta là hần tên gì.”

Đinh Chí Cường cau mày nói: “Gì chứ, ông bán mạng cho người mà ông chưa từng thấy qua mặt mày?”

Từ Đại Lực ngẩng đầu, trên mặt hiện lên nụ cười giễu khó miêu tả, phẫn nộ nói: “Chỉ cần có thể báo thù, ta làm gì cũng được.”

“Báo thù?” Trong lòng Đinh Chí Cường hơi hồi hộp, hần chậm rãi đứng lên, bước ra khỏi nhà lao.

Phương Tri Hành hỏi: “Thù gì vậy?”

Đinh Chí Cường bĩu môi nói: “Nương tử của Từ Đại Lực bị Đồng Hiển Hợp uống rượu say cưỡi ngựa đụng chết, sau đó hình như Đồng Hiển Hợp cũng không bồi thường, không xin lỗi, còn đánh Từ Đại Lực một trận.”

Phương Tri Hành cạ lời, lại là gã Đồng Hiển Hợp!

Cậu trầm ngâm nói: “Từ Đại Lực ở bên ngoài nha môn, nội dung tin tức có được có hạn. Vậy thì bên trong nha môn nhất định có nội ứng.”

Đinh Chí Cường hiểu rõ, hần thở dài: “Cứ đợi đi, có thể đại nhân đã bắt được người ấy, đang thẩm vấn riêng.”

Hần vừa dứt lời, có một nha dịch hấp tấp chạy tới bẩm báo:

“Tổng bộ đầu, Ngọc Lan đã bị bắt, dẫn về đến nha môn!”

Chương 144: Yêu Ma (2)

Đinh Chí Cường hít thở sâu, kêu lên: “Lão đệ, chúng ta mau đi xem đi.”

Phương Tri Hành tất nhiên là muốn đi rồi.

Bọn họ cùng nhau đi ra ngoài, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Phương Tri Hành nhìn lại theo tiếng, thấy La Khắc Chiêu bắt được một người mặc đồ nha dịch, tay nắm chân đá, đánh cho người đó đau đớn cầu xin.

“Nhị công tử tha mạng, van xin ngài đừng đánh nữa!”

“Ta sai rồi, ta tặng vợ cho ngài, thế nào?”

La Khắc Chiêu làm như không nghe thấy, đá mạnh về phía đùi quần của người đó, dùng sức đập mạnh.

“Đồng Hiễn Hợp?” Phương Tri Hành suy đoán.

Vẻ mặt Đinh Chí Cường âm trầm, hắn gật đầu, đi qua đó không nhanh không chậm.

“Tổng bộ đầu, cứu ta!” Đồng Hiễn Hợp la lên.

Nhưng Đinh Chí Cường chỉ cảm thấy xui xẻo, không thèm nhìn lấy gã.

Một lát sau, bọn họ đi đến bên ngoài hình phòng.

La Bồi Vân và La Thiên Thiên đã đến trước một bước.

Ngọc Lan ngồi trên ghế, y phục không chỉnh tề, mặt mày biến sắc, nhưng ánh mắt lại rất quật cường.

Cô ta không phải là người tập võ, chỉ là một nữ tử yếu ớt, hơn nữa cô ta là 'tiện tịch', vốn nên mặc cho người ta định đoạt.

Nhưng không ai ngờ, cô ta từng tham gia những vụ án đặc biệt như đánh cướp tiền quân, ám sát huyện lệnh đại nhân, còn đóng vai nhân vật quan trọng.

La Bồi Vân chấp tay, lãnh đạm nói: “Ngọc Lan, trên một tuyến tình báo thường có cửa trên và cánh dưới, mà cô vừa hay ở vị trí trung tâm. Cánh dưới của cô đã lọt lưới rồi.”

Ngọc Lan thay đổi sắc mặt, cười giễu nói: “Chỉ là chết mà thôi.”

” y dô, mạnh miệng thật đấy.”

La Thiên Thiên hào hứng, sự quật cường của Ngọc Lan đã khơi dậy lòng chinh phục của cô ta, La Thiên Thiên tò mò hỏi: “Tại sao cô lại muốn làm phản?”

Ngọc Lan tức giận nói: “Tại sao, cô nói xem tại sao? Dựa vào cái gì mà cô sinh ra là thiên kim môn phiệt, còn ta sinh ra lại là ‘tiện tịch’, cả đời này chỉ có thể làm đào kép mặc cho người ta đùa giỡn?”

La Thiên Thiên cười nhạo: “Đây là số trời, ông trời để ta làm thiên kim môn phiệt, để cô làm ‘tiện tịch’, cô phản kháng bọn ta chính là đang hành sự nghịch thiên, đây là lý do đáng chết!”

Ngọc Lan cười ha ha, nói: “Ra tay đi, giết chết ta thì còn có nghìn vạn ta khác, không giết hết được bọn ta đâu!”

La Thiên Thiên cũng cười ha ha: “Không giết hết thì tốt, rau họ phải cắt từng đợt, các người cũng phải giết từng đợt, như vậy mới

vui chứ.”

Ngọc Lan nổi giận mắng mỗ: “Súc sinh, các người quả thực không bằng cầm thú!”

La Thiên Thiên lấy ra ngân châm không nhanh không chậm, vui vẻ cười nói: “Mắng chử đi, cứ tha hồ mắng, lát nữa cô sẽ nhận lấy.”

Một lát sau, Ngọc Lan ngất đi.

Hai cánh tay của cô ta bị vắn thành bánh quai chèo.

Dù là như thế thì cô ta thà chết chứ không chịu khuất phục, không bán đứng bất kỳ ai.

La Thiên Thiên giận dữ, đây là lần đầu tiên cô ta tra hỏi thất bại, quả thật không cách nào tin tưởng trên đời lại có nữ tử cốt khí đến thế!

La Bồi Vân không có biểu cảm xoay người lại, đi về phía một hình phòng khác.

Phương Tri Hành và Đinh Chí Cường nhìn nhau rồi đi theo.

Cánh cửa lớn của hình phòng mở ra, bên trong chỉ có một người bị trói, quỳ gối ở góc tường.

“Là ông ta?”

Phương Tri Hành bước vào cửa vừa nhìn thì đồng tử không khỏi co rụt lại.

Người đó rõ ràng là Cao Đại Hưng!

Đù!

Người không thể nhìn bề ngoài, huấn luyện tạm thời của Cung

Bình doanh lại là gian tế.

“Lão Cao!”

Đinh Chí Cường cũng rất kinh ngạc.

Biết người biết mặt không biết lòng, tuyệt đối không ngờ Cao Đại Hưng láu lĩnh cũng tạo phản.

La Bồi Vân thản nhiên nói: “Lão Cao, người tự khai ra hay là chịu đại hình rồi khai ra?”

Cao Đại Hưng ngẩng đầu lên, thở dài, rồi lặng lẽ cười nói: “Không cần tra tấn, ta hiểu thủ đoạn của các người, ta nhận tội!”

La Bồi Vân hỏi: “Kẻ đứng đầu làm phản ở huyện Khánh Lâm ta là ai, tổng cộng có bao nhiêu người, địa điểm ẩn náu ở nơi nào?”

Cao Đại Hưng lắc đầu nói: “Điều này thì ta thật sự không biết, ta chỉ là người truyền tình báo, chưa từng nhìn thấy người đứng đầu.

Nhưng ta trái lại biết được danh hiệu của người đứng đầu, người giang hồ xưng là ‘Tham Lang’, cuộc đời thích nhất là tiêu diệt những ác ôn thế gia môn phiệt các người!”

Hai mắt của La Bồi Vân hơi nheo lại, hừ nói: “Vậy người gia nhập phản đồ như thế nào, ai là người tiến cử?”

“Hãy, còn cần có người giới thiệu ư?”

Cao Đại Hưng cười ha ha nói: “Lòng người hướng về, được nhiều người ủng hộ. Lão Cao ta sống cả đời, khoảnh khắc vinh quang nhất chính là gia nhập vào trong nghĩa quân!”

“Xằng bậy!”

Đinh Chí Cường giận tím mặt: “Dám vô lễ ở trước mặt đại

nhân như thế!”

Cao Đại Hưng khinh thường nói: “Đinh Chí Cường, người chẳng qua là con chó dữ mà môn phiệt nuôi dưỡng mà thôi, sửa diên cái gì chứ?”

“...”

Hai mắt Đinh Chí Cường trợn tròn, muốn xông tới hành hung.

La Bồi Vân phất tay áo, ngăn cản Đinh Chí Cường lại rồi kiên nhẫn hỏi: “Lão Cao, có lẽ ta đối xử với người không bạc, tại sao người lại phản bội ta?”

Chương 145: Yêu Ma (3)

Cao Đại Hưng cười ha ha rồi nhìn chăm chăm La Bồi Vân, chậm rãi nói: “Ta sinh ra trong một sơn thôn, có phụ mẫu huynh đệ, người trong thôn lấy săn bắn để sống.

Có một ngày, một đám binh mã từ bên ngoài đến nói La gia có một vị công tử ra ngoài săn bắn, bọn họ không nói lời gì đã bắt hết người trong thôn, sau đó dẫn bọn ta vào trong Cấm Khu.

Bọn họ dùng dao rạch cơ thể của bọn ta khiến bọn ta không ngừng chảy máu. Sau đó mùi máu tanh đã thu hút mấy con dị thú.”

Cao Đại Hưng nói đến đây, trên mặt chỉ còn lại lạnh lẽo và thù hận cuồng loạn.

“Toàn thôn chỉ còn ta là sống sót! La đại nhân, hôm đó ta thấy được người ác như ngài, các người chính là khối u ác tính trên thế gian này, phải nhớ!”

Cao Đại Hưng kích động giận dữ hét lên.

La Bồi Vân đã hiểu, biểu cảm trên mặt không đổi, ông ta chỉ nói: “Chỉ là dân đen, chết không có gì đáng tiếc, có thể chết vì thế gia môn phiệt là vinh hạnh của các người!”

“Hay lắm!” Cao Đại Hưng cười thâm, rồi đột nhiên đụng đầu vào tường.

Bịch!

Trên vách tường xuất hiện một vũng máu, Cao Đại Hưng chậm rãi ngã xuống mặt đất, thấy không sống nổi nữa.

Đinh Chí Cường co giật da mặt, nhìn thấy mà giật mình.

Phường Tri Hành mím môi, ánh mắt lóe sáng.

La Bồi Vân xoay người, dặn dò: “Cho ông ta chút thể diện, chôn cất ông ta đi.”

“Rõ!” Đinh Chí Cường vội vàng đáp lại.

La Bồi Vân đột nhiên dừng bước, trầm ngâm một lúc rồi dặn dò: “Tung tin ra, buổi trưa ba ngày sau chém đầu Ngọc Lan. Ta muốn xem xem những hào hiệp nghĩa sĩ đấy có dám đến cướp pháp trường hay không.”

Màn đêm buông xuống.

Từng căn nhà trong thành đều đóng kín cửa.

Ngay cả chợ đêm của phố Bình An cũng đóng hết cửa, không còn đèn đuốc sáng trưng như cửa mấy ngày qua.

Huyện lệnh đại nhân ra lệnh toàn thành cấm đi lại vào ban đêm!

Huyện thành lớn như vậy trở nên yên tĩnh khác thường.

Gió lạnh gào thét thổi qua mỗi con phố của huyện thành, thổi trúng cánh cửa sổ rung “cạch cạch”.

Tiếng vang như còi âm khiến đêm tối không lành càng thêm âm trầm, hiu quạnh.

Phường Tri Hành trở lại biệt viện dùng bữa, tắm hơi, vẫn như thường ngày.

Tế Cầu cũng thích tắm hơi, nó nằm trong chậu rửa mặt, cổ ngâm trong nước ấm, đầu cúi ở trên rìa, hơi híp mắt lại, biểu cảm rất là hưởng thụ.

Lúc này, một người một chó ôn hòa nhã nhặn, bình yên vô sự, không quấy rầy nhau.

Một lúc sau, Tế Cửu nhìn Phương Tri Hành đang thất thần, chợt truyền âm nói: “Suy nghĩ gì đấy?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Tao đang suy nghĩ về La Thiên Thiên.”

Tế Cửu nghe vậy thì tinh thần tỉnh táo, cười hì hì nói: “Tao biết ngay mà! Vừa thấy mày suy nghĩ kỳ quái như gấu là biết mày đang nghĩ đến nữ nhân! Hừ hừ, nếu mày không nói thì tao còn cho rằng mày đang nghĩ đến bọn phản bội đấy?”

Phương Tri Hành liếc mắt nói: “Tao nghĩ đến bọn phản bội làm gì?”

Tế Cửu nghiêm túc nói: “Mày không cảm thấy Ngọc Lan với Cao Đại Hưng bọn họ rất có cốt khí à?”

Phương Tri Hành cười ha ha, chẳng thềm ngó tới, cười giễu nói: “Một đám phế vật không tự lượng sức, ngoại trừ kêu hô khẩu hiệu, làm chút việc mờ ám thì có tác dụng chóa gì? Bọn họ thay đổi được gì à? Bởi vì bọn họ phản kháng thế gia môn phiệt mà bách tính có thể ăn cơm no ư?”

Tế Cửu tấm tắc nói: “Xem lời này của mày thì ở đâu có áp bách, ở đó sẽ có phản kháng. Bọn họ đã gặp phải điều bất công, chẳng lẽ không thể phản kháng?”

Phương Tri Hành cười nhạo: “Chắc, là người của hai thế giới, tao mày đã bá kiến người bị ép bức muốn phản kháng nhiều rồi! Kết quả thế nào, chẳng phải ai nấy đều thành thật làm việc đúng hạn, đúng hạn còn chối từ?”

Cậu phân tích tỉ mỉ: “Mọi việc đều phải chú ý phương thức phương pháp, còn phải biết giấu tài, xem xét thời thế.

Mày xem đám người Ngọc Lan, Cao Đại Hưng đi, bọn họ chưa rõ La Bồi Vân rốt cuộc có bao nhiêu thực lực thì đã mạo muội ám sát ông ta, đến nỗi khiến La Bồi Vân cảnh giác và ngang nhiên phản công, cuối cùng là hại người hại mình.

Đám người này hồng việc nhiều hơn là thành công, ai ở cùng bọn họ thì người đó đen đủi. Bọn họ có cốt khí ư? Hừ hừ, người ta có thể cầm xương cốt của bọn họ đút cho chó ăn để bọn họ hoàn toàn đoạn tử tuyệt tôn đấy!”

Tế Cầu không phản bác được.

Cũng đúng, Phương Tri Hành không phải là loại người bị ầm đầu, càng không bị mấy câu khẩu hiệu vang dội làm lay động.

Cậu rất thực tế!

Tên của cậu là Tri Hành, tri hành hợp nhất!

Đạo lý và thực hành nhận thức sự vật rất chặt chẽ.

Trong Tri có Hành, trong Hành có Tri!

Dù cho người có lý tưởng cao quý cỡ nào thì cần phải nhớ, mọi việc đều phải làm đến nơi đến chốn, đặt chân ở hiện thực, mơ tưởng xa vời chỉ khiến người té ngã mà thôi.

Đây là phong cách đối nhân xử thế của Phương Tri Hành.

Cậu chỉ chọn phe cánh có thể thắng!

Và xem thường những thứ màu mè.

Chương 146: Lang Nhân (1)

Đây cũng là lý do tại sao cậu mạo hiểm nguy hiểm, vẫn muốn gia nhập dưới quyền của La Bồi Vân.

Hiện tại xem ra cậu đã đúng.

Tế Cửu nghĩ đến những điều này, nhanh chóng kéo chủ đề lại, cười hì hì: “Sao vậy, mày để ý đến ả thúì hoắc La Thiên Thiên, muốn theo đuổi cô ta à?”

Phượng Tri Hành trừng mắt, tức giận nói: “Mày cho rằng tao là mày à, chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ.”

“Chậc!”

Tế Cửu cười giễu: “Là ai tối qua qua đêm ở Hàm Hương lâu, là ai tối qua không quần được nửa thân dưới của mình chứ?”

Phượng Tri Hành hừ hừ: “La Thiên Thiên quả nhiên không nhìn nhầm mày, mày chính là kẻ vô ơn, nuôi không được.”

“Phụt!”

Tế Cửu đứng dậy, run người.

Ào ào ào, giọt nước bắn tung tóe.

Bắn vào bồn tắm, bắn lên trên mặt của Phượng Tri Hành.

Phượng Tri Hành phất tay, bàn tay múc nước, nhấc lên sóng nước, hất lên trên người Tế Cửu làm nó ướt sũng.

“Đù!”

Tế Cửu thấy mình chơi không lại Phương Tri Hành, chó ngoan không chịu thiệt trước mắt, nó nhanh chóng ngừng chiến, lần nữa nằm xuống.

Nhưng nó không phục, tiếp tục cười giễu nói: “La Thiên Thiên rất xinh đẹp, vóc người cũng được, làn da vô cùng mịn màng, nếu chơi chắc chắn sẽ rất đã, ánh mắt mảy từ trước đến giờ rất điệu, có thể để ý đến cô ta trái lại rất hợp lý.”

Phương Tri Hành giơ cánh tay lên, phối hợp nói: “La Thiên Thiên đâm mấy cây ngân châm trên cánh tay của Quách Hồng Anh và Ngọc Lan thì có thể khiến cánh tay của bọn họ có độ bền dẻo, mà không cảm thấy rất thần kỳ à?”

Trong đầu của Tế Cửu không khỏi hiện lên cánh tay méo mó, vẻ mặt không khỏi nghiêm túc, tặc lưỡi nói: “Cũng đúng ha, ả thúì hoặc quả thật có thủ đoạn, giống như khoa học kỹ thuật đen vậy.”

Phương Tri Hành hiểu rõ nên cảm thán nói: “Nội tình của thế gia môn phiệt có thể vượt ra khỏi tưởng tượng của chúng ta.”

Tế Cửu gật đầu, hiếm khi không tranh cãi, đồng ý nói: “Ừm ừm, dù sao bọn họ cũng là chúa tể của thế giới này, có thể áp đảo toàn bộ thế giới tất nhiên là nắm giữ sức mạnh vượt qua tưởng tượng rồi.”

Tế Cửu nói đến đây thì đột nhiên giật mình, đề nghị: “Hay là mày đi dụ dỗ La Thiên Thiên, theo đuổi cô ta, sau đó mày ôm bắt đầu để cô ta dẫn mày bay.”

Phương Tri Hành cạ lời, nói: “Ý mày là giống như mày, chỉ cần gặp được cô gái xinh đẹp, gặp một người thì dụ dỗ một người, chơi hậu cung à?”

“Không tốt à?”

Tế Cửu nghiêm chỉnh nói: “Hậu cung tất nhiên là càng nhiều

càng tốt, nam nhân mà, gặp một người yêu một người không khó coi đâu.”

Phương Tri Hành cười nhạt: “Mày như vậy là ý vào, mặc kệ mày gặp phải bất kỳ chuyện gì, ý nghĩ đầu tiên của mày chính là ghẹo gái, tung lưới rộng, tán được một người thì tính một người, cảm thấy chỉ cần dựa vào con gái là có thể giải quyết tất cả vấn đề.”

Tế Cửu hùng hồn nói: “Có vấn đề gì à? Mày có được La Thiên Thiên, đi con đường ở rể thì có thể hô mưa gọi gió, muốn gì có nấy, sau này nhanh chóng tập hợp vật tư, không ngừng thăng cấp, lớn mạnh hơn!”

Phương Tri Hành trợn mắt: “Mày mù à? Mày nhìn không ra La Thiên Thiên là loại người gì ư? Sở dĩ tao coi trọng La Thiên Thiên, không phải bởi vì tao muốn theo đuổi cô ta, mà là vì tao cảm thấy cô ta quá nguy hiểm, tốt nhất là không nên trêu chọc.”

Tế Cửu khinh thường: “Mày là kẻ nhát gan, phú bà gần trong gang tấc mày cũng không dám theo đuổi, đáng đời bị đám phản bội truy sát.”

Phương Tri Hành trả lời mỉa mai: “Đáng đời cả đời mày làm chó, không, làm kẻ vô ơn.”

Một người một chó tắm xong cũng mệt mỏi, nằm xuống ngủ.

Một đêm không mơ.

Qua ngày hôm sau, toàn thành vẫn giới nghiêm, không cho phép ra vào.

Đinh Chí Cường dẫn đám nha dịch đi bắt người ở khắp nơi.

Quách Hồng Anh, Ngọc Lan, Cao Đại Hưng, Từ Đại Lực!

Người thân bạn bè của bọn họ, người bình thường bọn họ tiếp xúc đều bị bắt vào đại lao, thẩm vấn nghiêm ngặt.

Trong lúc nhất thời, trong đại lao kín hết chỗ.

Mấy người bị bắt vào trong ai nấy đều kêu oan.

Cùng lúc này, tin tức đám người Ngọc Lan sắp bị chém lan nhanh, truyền đi sôi sùng sục.

Đinh Chí Cương và Ôn Ngọc Đông bận rộn trong ngoài, trên dưới nha huyện cũng bận rộn, ai nấy đều một muốn chết, vô cùng nóng nảy.

Chỉ có Phương Tri Hành là vô cùng thanh nhàn, không cần quản chuyện gì cả.

Cung Bình doanh có thể tự huấn luyện.

Dựa theo kế hoạch sắp xếp trước đó của Phương Tri Hành, 10 người Hoàng Đại Thuận đảm nhiệm đội trưởng, tự dẫn đội huấn luyện, Cao Đại Hưng thật ra đã mất quyền lực.

Nói trắng ra là Cao Đại Hưng chỉ là người giám sát mà thôi, có ông ta hay không đều giống nhau, thiếu ông ta thì vẫn làm được.

Nhoáng cái đã ba ngày sau.

Thái Thị Khẩu!

Lúc mặt trời lên cao, Phương Tri Hành đã dẫn 300 Cung Bình đi đến bên ngoài chợ bán thức ăn.

Cậu phóng mắt nhìn, chợ bán thức ăn có hình tam giác.

Trên hai con phố trái phải có xây lầu các và nhà ngói.

Phương Tri Hành nhanh chóng phân chia hai đội gồm 300

Cung Bình theo yêu cầu của La Bồi Vân.

Chương 147: Lang Nhân (2)

“Đội thứ nhất 200 người, Hoàng Đại Thuận người đảm nhiệm đội trưởng. Đội thứ hai 100 người đi theo ta.”

Phường Tri Hành nhanh chóng kiểm kê binh tướng, chỉ về phía tay phải, ra lệnh: “Hoàng Đại Thuận, người dẫn đội ngũ chiếm cứ căn nhà phía bên phải đường phố, thanh lý tất cả cư dân trong nhà với tiểu thương ra ngoài, sau đó chọn góc độ bắn có điều kiện tốt nhất, một khi có người đến cướp phá trường thì hành sự theo lệnh của ta.”

Hoàng Đại Thuận nghiêm túc, hít thật sâu nói: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Phường Tri Hành lại ngoắc tay nói: “Những người còn lại đi theo ta, chúng ta chiếm căn nhà bên trái.”

“Rõ!”

Một đám Cung Binh phục tùng mệnh lệnh, xông vào các căn nhà, bất kể là dân cư hay là cửa tiệm đều không nói lời nào đã đuổi hết người bên trong ra ngoài.

Từng Cung Binh nhanh chóng chọn chỗ đứng, hoặc ngồi xổm trước cửa sổ, hoặc ẩn nấp sau bức tường cao.

Phường Tri Hành ôm Tế Cầu xoay người nhanh nhẹn, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà.

Sau đó, cậu nhìn quanh bốn phía, nhanh chóng tìm thấy một mái hiên tương đối rộng rãi rồi ẩn nấp.

Cùng lúc này, phía bên chợ bán thức ăn nhanh chóng dừng

xong một máy chém, ngoài trừ chính diện thì mặt sau cùng với hai bên đều có vải bạt che.

Chợt nhìn, vải bạt chỉ là đạo cụ dùng để bố trí hội trường.

Nhưng Phương Tri Hành lại biết nội tình ở.

Ôn Ngọc Đông đã dẫn Bộ Binh mai phục ở phía sau vải bạt.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Dân chúng trong thành nghe thấy chạy đến, chen chúc đầy hai bên đường, người người nhốn nháo.

Cảm xúc của mỗi bọn họ tăng cao, nghị luận ầm ĩ.

Bọn họ là đến xem chém đầu!

Chém đầu là tiết mục đánh vào thị giác lớn ở thế giới không có mạng internet này.

Đám dân chúng hoặc là tò mò, hoặc là có tâm lý xem náo nhiệt, chen lấn đến đây xem.

Sắp đến trưa.

Đúng lúc này, đoàn người bộc phát rối loạn.

Chỉ thấy Đinh Chí Cương dẫn theo một đám nha dịch áp tải 3 người là Quách Hồng Anh, Ngọc Lan, Từ Đại Lực xuyên qua đường phố, đến chợ bán thức ăn, đi về phía pháp trường.

“Bọn phản bội này cực kỳ hung ác, thấy người là giết, nghe nói bọn họ còn thích ăn thịt người!”

“Đúng đúng đúng, nhìn thấy nữ nhân mập đó không, chính là cô ta giết cả nhà Trương viên ngoại, chó gà không tha, quá độc ác!”

“Phản bội không chết tử tế được, đáng chết!”

“Ây, Ngọc Lan hình như là kẻ đáng thương.”

“Đáng thương cái rắm, cô ta là ‘tiện tịch’, dù dẫu biết bao nhiêu nam nhân, đã phá hỏng bao nhiêu gia đình?”

“Đáng chết, toàn bộ đều đáng chết!”

...

Cả thế giới ồn ào.

Vẻ mặt của 3 người Quách Hồng Anh đờ đẫn, không kêu la om sòm, cũng không có bất kỳ dấu tranh phản kháng nào.

3 người họ đã sớm bị giày vò chỉ còn lại nửa cái mạng, lại bị đói 3 ngày, đâu còn sức lực và tinh thần?

Một lát sau, 3 người Quách Hồng Anh được đưa lên máy chém giống như chó chết.

Đợi một lúc, huyện lệnh đại nhân La Bồi Vân mặc áo bào, đầu đội mũ cánh chuồn, thông thả đi đến phía sau bàn rồi ngồi xuống.

La Khắc Chiêu đứng bên cạnh ông ta, nắm đao trong tay, vẻ mặt đờ đẫn sát khí.

La Thiên Thiên cũng xuất hiện, cô ta ngồi ghé bên cạnh La Bồi Vân, sắc mặt có vẻ lười biếng, tự nghịch bím tóc của mình.

“Giờ đã đến, đọc tội trạng!”

La Bồi Vân thần nhiên nói.

Lập tức, La Khắc Chiêu dậm chân tại chỗ, mở một quyển trục ra, đọc từng câu từng chữ.

“Tội nhân Quách Hồng Anh đã tham gia giết cả nhà Trương viên ngoại ở trấn Vân Thủy...”

“Tội nhân Ngọc Lan vì lợi ích cá nhân mà cấu kết với bọn phản bội...”

“Tội nhân Từ Đại Lực đã bị tiền tài mê hoặc, cam nguyện cho bọn phản bội lợi dụng...”

Từng tội trạng được đọc ra.

Đọc xong, đám bách tính lòng đầy căm phẫn, tức giận mắng 3 người Quách Hồng Anh đáng giận đến cực điểm, tội không thể tha.

Giây tiếp theo, La Bồi Vân đứng lên, ông ta lấy ra một lệnh thiêm từ trong ống thẻ rồi ném xuống đất.

“Chém!”

Từ này vừa truyền ra!

Thì 3 đao phủ mình trần trên máy chém tự rót rượu, uống một ngụm lớn, sau đó phun mạnh lên trên đại đao.

Phụt!

Trên đại đao dính rượu, rượu thuận theo mũi đao chảy xuống, rắc trên mặt đất.

Sau đó, 3 đao phủ đều nhịp gươm đại đao lên, nhắm vào sau cổ của 3 người Quách Hồng Anh.

Cảnh tượng này...

Phương Tri Hành nhìn đoàn người, lướt qua mỗi một góc xung quanh.

Đám người Hoàng Đại Thuận đã lấy tiền dựng cung từ sớm,

kéo căng dây cung, cả đám như lâm đại địch.

Đám người Đinh Chí Cường, Ôn Ngọc Đông đều có biểu cảm lạnh lẽo nghiêm túc, vô ý thức nắm chặt binh khí.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Đại đao chém xuống, đầu người lăn đều!

Máu rơi vãi xuống mặt đất!

Thế giới đầu tiên là yên tĩnh như chết, sau đó bộc phát ra tiếng núi lở biển gầm.

Máu tươi chiếu rọi, đoàn người nhảy cẫng hoan hô.

La Bồi Vân đưa mắt nhìn đi, trong ánh mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Sau đó ông ta cười khinh thường, nói: “Kẻ phản bội cũng chỉ có thể thôi.”

Đám người Đinh Chí Cường thì không khỏi thở phào.

Sau khi trải qua trận huyết tẩy này, chắc chắn huyện Khánh Lâm sẽ có những ngày tháng yên bình.

Chương 148: Lang Nhân (3)

Chuyện nơi đây.

Phường Tri Hành bấu môi, chán muốn chết, thu binh giải tán.

Lúc xế chiều, hủy bỏ toàn bộ lệnh cấm đi lại vào ban đêm.

Cuộc sống trong thành nhanh chóng trở lại như thường.

Sắp đến chạng vạng!

“Mọi nó, hôm nay ta khẩn trương chết đi được.”

Đinh Chí Cường đi đến bên cạnh Phường Tri Hành, lau mồ hôi nóng trên trán, than thở: “Ta cho rằng hôm nay khó tránh khỏi sẽ bộc phát trận huyết chiến đấy, nào ngờ chút tiếng sấm giọt mưa to, đánh rầm cũng không có.”

Phường Tri Hành cười nói: “Bọn phản bội bố trí quân cờ ở trong thành bị đại nhân diệt tận rồi, chắc là bọn họ biết khó mà lùi.”

Đinh Chí Cường hiểu rõ, gật đầu nói: “Đại nhân tính trước làm sau, chỉ là đám phản bội thôi, không lật trời được.”

Sau đó hần kéo cánh tay của Phường Tri Hành, kêu lên: “Đi đi đi, hôm nay Hàm Hương lâu mở lại rồi, đại ca dẫn người đi nghe tiểu khúc.”

Phường Tri Hành cau mày: “Hàm Hương lâu có một Ngọc Lan mà vẫn chưa bị cấm chỉ à?”

“Hây, sao có thể cấm chỉ được?”

Đinh Chí Cường liên tục lắc đầu: “Ông chủ đứng phía sau Hàm Hương lâu là Lư An Phủ, hẳn tự nhận là không may, đã nộp một số tiền phạt. Quan hệ của đại nhân và Lư An Phủ không tồi thì sao làm khó hắn được.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, chợt cười nói: “Hôm nay không có việc gì, đến gánh hát nghe hát đi.”

Hai người họ kề vai đi ra nha môn, cưỡi ngựa xuất hành.

Mặt trời dần lặn về phía tây, ánh chiều tà đỏ tươi chiếu nghiêng trên đường phố khiến cho tảng đá cùng với nóc nhà mái ngói trên mặt đất hiện lên góc cạnh tràn trề và thô kệch.

Tạch tach tach!

Hai con ngựa cao to đi đến phố Bình An.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn, Hàm Hương lâu lần nữa treo đèn lồng màu đỏ, ngựa xe như nước, đông như trẩy hội, vô cùng náo nhiệt.

Còn có mấy người nhớ rõ trên Hàm Hương lâu đã từng có một cô nương tên là Ngọc Lan dựa vào cửa sổ nhìn xuống...

“Ây dô, Phương đại gia, ngài đến rồi ạ!”

“Úi! Đây chả phải là tổng bộ đầu sao? Dạo này không thấy ngài tới đây nha.”

Tú bà vẫy vẫy khăn tay, cười ha ha nghênh đón.

Hai tay Đinh Chí Cường chấp sau lưng, cười nói: “Chẳng phải vì ta đây có công vụ phải làm nên không có thời gian tới đây thôi à. À đúng rồi, hôm nay Tổ Nương có hẹn ai chưa?”

Tú bà cười nói: “Tạm thời chưa có, nhưng người muốn hẹn với Tổ Nương nhiều lắm nha, phải xếp hàng đấy.”

Đinh Chí Cường nhanh chóng nhìn sang Phương Tri Hành, khẽ tai nói nhỏ: “Lão đệ, đệ vẫn chưa tính chi phí lần này đi để báo với Ôn quân gia chứ?”

Ban đầu Phương Tri Hành hơi giật mình, rồi khước miệng giật giật, cạ lời nói: “Vẫn chưa.”

“Ha ha, thế thì tốt!”

Đinh Chí Cường vui mừng quá đổi, vỗ vai Phương Tri Hành: “Lão đệ, dạo này đại ca phải xấu hổ vì túi tiền rỗng tuếch, tối nay phải nhờ cả vào đệ rồi.”

Phương Tri Hành cắn răng: “Hóa ra đại ca nhiệt tình kéo ta đến Hàm Hương lâu là để ké miếng tiền, mẹ nó đại ca keo quá vậy.”

Đinh Chí Cường lúng túng cười: “Ta học theo lão đệ thôi mà, sống một đời ít nhất cũng phải được hưởng thụ mùi vị chơi gái tự dưng đến là như thế nào chứ.”

Phương Tri Hành nhếch môi: “Được được được, tất cả chi phí trong tối nay đại ca tiêu xài cứ tính cho ta đi.”

Cậu nhìn sang tú bà, ngón tay cong lên búng một hạt đậu vàng đáp thẳng vào mặt bà ta.

Tú bà nhận lấy mà luống cuống tay chân, khuôn mặt cười tươi như hoa nói: “Hai vị gia, trước tiên mời hai vị đến đại sảnh ngồi một lát, nhấp trà thưởng rượu. Ta đi gọi Tổ Nương.”

Vừa nói bà ta vừa vẫy vẫy tay, lập tức có hai cô nương trẻ tuổi xinh đẹp lặc eo chạy đến.

“Các em, hầu hạ Phương giáo đầu và Đinh tổng bộ đầu cho tốt.”

Tú bà gào to, rồi quay người lên lầu.

Hai cô nương kia chạy đến, vén váy thi lễ.

“Nô gia tên Vụ Thúy.”

“Nô gia tên Nhị Anh.”

Một người có làn da vàng, một người có vết tàn nhang vô cùng đáng yêu.

Phượng Tri Hành vừa đảo mắt qua đã vừa ý cô nàng tàn nhang, vóc người nảy nở, ngũ quan hài hòa, giọng nói dễ thương, quan trọng nhất là chân cô nàng dài, phòng ốc rộng.

Cô nàng tàn nhang tên Vụ Thúy, cô hiệu ánh mắt của Phượng Tri Hành, chạy tới cạnh cậu ngay, nhiệt tình kéo tay cậu vào trong.

Cô nàng còn lại là Nhị Anh thấy thế, tự nhiên khoác cánh tay Đinh Chí Cường, kéo hai người vào đại sảnh, tìm chỗ ngồi xuống rồi rót rượu hầu hạ.

Phượng Tri Hành và Đinh Chí Cường thong thả nhấp vài ngụm rượu sưởi ấm dạ dày.

“Đại gia, ngài nhẹ thôi, làm nô gia đau rồi.”

Lúc này xuất hiện một trận huyền náo, có cô nương kia phàn nàn.

Phượng Tri Hành nhíu mày quay đầu sang, thế mà lập tức chú ý vào cái bàn cách đó không xa, có bàn của ba đại hán vạm vỡ đang ngồi.

Ba người này có bờ vai rộng, vạm vỡ khỏe mạnh, rõ ràng là người luyện võ.

Bọn họ ngồi nhậu nhẹt như chốn không người, giở trò với các

cô nương trong ngực không kiêng dè gì, cử chỉ cực kỳ thô lỗ ngang ngược.

Chương 149: Trừ Yêu (1)

Tên đại hán vạm vỡ thiếu răng cửa trong nhóm đó rất lỗ mãng, thích bóp bờ hông đầy đặn của mấy cô nương người ta, lực tay hấn lại lớn khiến cô nương kia khổ không thể tả, đôi mắt rừng rưng chỉ có thể tủi thân khóc.

Phương Tri Hành thấy vậy lại hỏi: “Đại ca, nhóm người này là ai?”

Đinh Chí Cường liếc mắt qua, ồ lên mà trên mặt lộ vẻ khinh bỉ, giới thiệu: “Bọn họ là thợ săn trong Cẩm Khu, là mấy kẻ liều mạng chuyên chạy vào Cẩm Khu nguy hiểm để săn giết dị thú, đúng là mấy kẻ chơi với mạng sống.”

“!”

Phương Tri Hành nhú mày lại, không khỏi hiếu kỳ: “Đại ca, huynh từng đến Cẩm Khu chưa?”

“Tất nhiên là rồi!”

Đinh Chí Cường uống vài chén rượu, hấn nói chuyện chữ dính hết vào nhau, nhưng vẫn thao thao bất tuyệt: “Mùa xuân hàng năm, đại nhân sẽ vào Cẩm Khu đi săn, chắc chắn là ta phải đi cùng rồi.”

Phương Tri Hành giật mình, thấp giọng hỏi: “Trước giờ ta chưa từng đến Cẩm Khu, nơi đó là như thế nào?”

Đinh Chí Cường tặc lưỡi cảm khái: “Hai chữ Cẩm Khu đúng là danh bất hư truyền, khung cảnh trong đó và bên ngoài là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Người có từng thấy rắn ba đầu chưa?”

Phương Tri Hành lắc đầu.

Đinh Chí Cường nâng chén uống một hơi cạn sạch, rồi chùi miệng nói: “Trong Cẩm Khu, đâu đâu cũng có các loại sinh vật kỳ dị giống như rắn ba đầu, phần lớn chúng có tính tình hung hãn, chăm chăm nuốt sống người ta.”

Phương Tri Hành hít sâu, nghĩ nghĩ lại nghi ngờ hỏi: “Dị thú trong Cẩm Khu không chạy ra ngoài hại người à?”

“Có chứ, nhưng rất rất ít!”

Đinh Chí Cường giải thích: “Dị thú thường có ý thức về lãnh địa cực kỳ mạnh, phạm vi hoạt động của bọn chúng chỉ hạn chế trong một khu vực nào đó, trừ phi khu vực đó không còn đồ ăn nữa, chúng mới tiến hành di chuyển.”

Phương Tri Hành hiểu ra, sờ tay lên ngực lấy một tấm bản đồ ra trải rộng trên bàn.

Đinh Chí Cường thấy thế, kinh ngạc nói: “Sao thế? Chẳng lẽ lão đệ người muốn đến Cẩm Khu chơi à?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Ừm, ta đang thiếu Nhục Đan, muốn tìm biện pháp kiếm nhiều hơn.”

Đinh Chí Cường nghĩ lại thì thấy cũng đúng, Phương Tri Hành khác với hắn. Tu vi của hắn đã trì trệ không tiến từ rất lâu rồi, mà chính hắn cũng kém cỏi, gần như đã bỏ tu hành, mất đi oai phong và dã tâm của ngày trước, chỉ hài lòng với ngày hôm nay, sống ngày qua ngày mà chẳng có lý tưởng gì.

Nhưng Phương Tri Hành thì khác, cậu vẫn còn trẻ, chỉ cần tiếp tục nỗ lực, chưa hẳn tương lai không thể bước tiếp.

Đinh Chí Cường suy nghĩ tới đây, tâm trạng không khỏi hơi phức tạp, nhin không được mà mơ mộng viễn vông, nhớ lại quá

khứ.

Một đại thúc trung niên suy sụp chán chường nhìn hậu bối trẻ tuổi tràn đầy năng lượng và sức sống, trong lòng khó tránh khỏi xúc động.

Đột nhiên Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, tay chỉ bản đồ hỏi:

“Đại ca, huyện Khánh Lâm chúng ta có tổng cộng năm Cẩm Khu.

Trên địa đồ, cạnh đánh dấu năm Cẩm Khu có ghi chú phân làm “Một”, “Hai”, “Một”, “Một”, “Ba”; những con số này đại biểu cho điều gì thế?”

Đinh Chí Cường cười: “Đại biểu cấp độ nguy hiểm, cũng tương đương với cấp độ của dị thú nguy hiểm nhất trong Cẩm Khu đó.

Ví dụ, ghi chú số “Hai” tức là trong Cẩm Khu đó, con dị thú mạnh nhất là cấp hai.

Đương nhiên bản đồ này chỉ để tham khảo mà thôi.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu cân nhắc: “Lỡ như có người bắt gặp dị thú cấp 3 trong Cẩm Khu cấp 2 thì sao?”

Đinh Chí Cường cười nói: “Thế thì nhất định tấm bản đồ đó phải được sửa lại. Cho nên, nếu như người thực sự muốn vào Cẩm Khu, thì tốt nhất là mua tờ bản đồ bản mới nhất, thông tin trong đó sẽ chính xác hơn một tí.”

Phương Tri Hành rất tán thành.

Sau đó cậu đứng dậy, bưng chén rượu đi tới bàn nhóm đại hán vạm vỡ đang ngồi.”

Ba tên đại hán vạm vỡ cẩn thận đánh giá Phương Tri Hành, chợt nhìn thấy hai tấm thẻ bài treo trên hông cậu, sắc mặt thay đổi

ngay lập tức, giảm bớt cử chỉ phóng túng lại.

Phương Tri Hành cười nói: “Đừng căng thẳng, ta tìm các người thương lượng chút chuyện.”

Ba người nhìn nhau, một đại hán vạm vỡ trong đó lập tức đứng dậy, cúi đầu khom lưng nói: “Quan gia, mời ngài ngồi.”

Phương Tri Hành ngồi xuống, mở bản đồ ra đặt trên bàn, hỏi thẳng: “Xin hỏi ba vị đại ca, các người từng đi những Cấm Khu nào trong năm Cấm Khu này rồi?”

Đại hán vạm vỡ trả lời: “Quan gia, ba huynh đệ bọn ta đều là võ giả Quán Lực cảnh, chỉ dám đến Cấm Khu cấp 1 để xông xáo.”

Hắn giơ tay chỉ vào hai chỗ trên bản đồ: “Bọn ta từng vào hai Cấm Khu này.”

Phương Tri Hành đã hiểu, hỏi lại: “Nếu như ta muốn vào Cấm Khu, thì không biết là có điều gì cần ta chú ý đặc biệt không?”

Cậu nói đến đây, đại hán vạm vỡ đã tiếp lời: “Nhưng điều cần chú ý đặc biệt rất nhiều. Ví dụ nhớ không được xông xáo trong Cấm Khu một mình, tốt nhất là tìm vài người đồng hành, trong nhóm đi cùng phải có ít nhất một người hiểu y thuật trị liệu.

Chương 150: Trừ Yêu (2)

Nếu không người phải chuẩn bị một vài túi giải độc, phần đuổi côn trùng, kim sang được cầm máu nhanh này kia.

Ví dụ khác như, thực vật và sinh vật trong Cấm Khu cực kỳ quý dị, có hình thù kỳ quái. Trước khi người kịp nhận ra thứ đó là gì, thì tuyệt đối không được tùy tiện đụng vào, lại càng không được ăn.

Còn có, môi trường trong Cấm Khu vô cùng phức tạp, rất dễ lạc đường, đây là điều đáng sợ nhất.

Nhớ có lần bọn ta vào Cấm Khu chưa được bao lâu, đột nhiên xuất hiện sương mù, đợi đến khi sương mù tan đi, nhóm bọn ta lạc đường luôn, không thể phân biệt nổi bắc nam đông tây, xem chút đã kẹt chết trong đó.

May mắn là bọn ta trùng hợp gặp được một đội ngũ khác cũng đang đi săn, họ có lòng tốt dẫn bọn ta ra ngoài, nếu không thì bọn ta chỉ còn là quả rắm thôi.”

Hắn nói đến kinh nghiệm lần đó, vẻ mặt ba người không khỏi thốn thức, vẫn còn sợ hãi không thôi.

Phương Tri Hành đã hiểu, hỏi thăm ghi nhớ tên tuổi của một số đồ vật bọn họ thường mang theo hoặc là thứ nào thì tốt hơn.

Cuối cùng cậu hỏi: “Trong tình huống bình thường, giá của dị thú như nào?”

Đại hán vạm vỡ trả lời: “Dị thú cấp 1 bình thường có giá bán từ một ngàn đến ba vạn tùy loại, dị thú cấp 2 bình thường sẽ có

giá gấp hai thậm chí gấp ba bốn lần.

Thực ra thì giá bán của dị thú chủ yếu được quyết định bằng giá trị thực dụng và độ hiếm hoi của nó.

Ví dụ có một vài loài dị thú cấp 1 cực kỳ hi hữu, giá bán còn cao hơn cả dị thú cấp 2 bình thường.

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Chừng tầm mười phút sau, tú bà đi xuống lầu, trên mặt là vẻ áy náy khoan tay nói: “Hai vị đại gia, thật có lỗi quá! Tự dừng xuất hiện tình huống bất ngờ, hôm nay Tổ Nương đột nhiên đến tháng nên không tiện gặp khách.”

“A, thế này là ngâm máu phun người à!”

Phương Tri Hành cười cười, đối với chuyện này thì cậu sao cũng được.

Nhưng mà Đinh Chí Cường đang một lòng muốn ăn chực thì buồn bực, nói thẳng ra là xúi quẩy, đúng là xui xẻo thôi rồi luôn.

Đánh bạc thì thua mất cả chì lẫn chài, ra đây chơi gái thì gặp bà dì cả.

Cuối cùng, hấn hung dữ chọn hai cô nương, trái ôm phải ấp bước vào một căn phòng.

Phương Tri Hành cười đắc ý nắm tay cô nương mặt tàn nhang, ngênh ngang đi vào phòng đóng cửa lại.

Lúc này Tế Cầu không ầm ĩ nữa, nhưng mặt trố thì tràn đầy u oán, khó chịu các kiểu. Cẩn cộc hàng rào của người ta mãi không nhả.

Không lâu sau, Đinh Chí Cường lại chạy ra khỏi phòng, vô cùng lo lắng mà mua một bình rượu tráng dương, tu ừng ừng vào

miệng rồi mới quay về phòng.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, Phương Tri Hành rời giường, đuổi người, nét mặt thỏa mãn, đẩy cửa ra ngoài.

Tế Cửu nằm ở cửa ra vào ngáy o o.

Cọc hàng rào ở bên cạnh bị nó cắt nát cả đồng.

Phương Tri Hành đá đá nó, gọi nó dậy.

Tế Cửu mơ màng mở mắt ngáp, đi theo Phương Tri Hành xuống lầu, bô bô hỏi: “Thế là đi luôn à? Không đợi Đình Chí Cường rồi cùng về luôn?”

Phương Tri Hành đáp: “Chúng ta đến Đúc Binh đường để tìm đọc một vài tư liệu trước đã, tiện đường mua một tấm bản đồ mới để chuẩn bị.”

Tế Cửu mừng rỡ, vui vẻ nói: “Thật sự vào Cẩm Khu à?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Phản phỉ hành quân lặng lẽ, tạm thời không dám có hành động gì lớn đâu. Nhân cơ hội này, chúng ta phải tranh thủ thời gian thu thập vật tư.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Một người một chó rời khỏi Hàm Hương lâu, ăn đại chút gì đó cho bữa sáng ở quầy ăn vặt bên ngoài, sau đó thì cưỡi ngựa tới Đúc Binh đường.

“Phương hương chủ, ngài đến rồi ạ!”

Hộ vệ gác cổng Đúc Binh đường vừa thấy Phương Tri Hành đã thi lễ cho đi ngay.

Phường Tri Hành thuận lợi bước vào, cậu đi tiếp không ngừng thẳng đến đại sảnh tầng 1 của Tuyên Võ các.

Thanh niên mày rậm là một thanh niên mày rậm.

Lần trước Phường Tri Hành đến, người tiếp đón cậu cũng là người này, hai bên chào hỏi lẫn nhau.

“Phường hương chủ, ngài đến tìm công pháp hay là xem cái khác?”

Thanh niên mày rậm có vẻ hơi ngại ngùng, hơi bị ám ảnh xã hội, đỏ mặt chào hỏi cậu.

Phường Tri Hành hỏi: “Có tài liệu nào giới thiệu về Cẩm Khu không?”

“Có, để ta đưa ngài qua!”

Thanh niên mày rậm vươn tay làm thế mời, dẫn Phường Tri Hành tới khu vực hàng thứ 4, 5 ở phía sau.

“Phần lớn sách vở, quyển trực trên giá hai hàng này có tương quan mật thiết với Cẩm Khu.”

Thanh niên mày rậm quen cửa quen nẻo.

Phường Tri Hành gật đầu: “Được, vậy để ta tự tìm là được, người đi làm việc của người đi.”

Thanh niên mày rậm nhanh chóng cáo lui.

Phường Tri Hành đi tới kệ sách, ánh mắt lướt qua từng quyển, giơ tay lấy quyển &LTD;ị Thú Lục> xuống.

Ý nghĩa như tên, quyển sách này chủ yếu giới thiệu về dị thú.

“Đặc điểm phổ biến của dị thú chính là to lớn hơn dã thú,

hung dữ mạnh mẽ hơn, và đặc biệt là có độc.”

Chương 151: Lòng Hồng (1)

Phương Tri Hành giản lược qua phần giới thiệu, đọc mục thứ nhất.

“Kiến Hỏa Thực: dị thú cấp 1, quần cư, hình thể lớn hơn kiến bình thường từ 2 đến 3 lần, có màu đỏ lửa, trên trán có chấm màu đen.”

“Kiến Hỏa Thực là loại dị thú ăn tạp, phần lớn hoạt động trên hoặc dưới mặt đất, có một số nhỏ mọc cánh màu đỏ, có thể bay được.”

“Kiến Hỏa Thực có độc, sau khi bị cắn trúng, vết thương sẽ nhanh chóng sưng to, vô cùng ngứa ngáy, được vật bình thường rất khó chữa, chỉ có thể chịu đựng.”

“Mặc dù cá thể Kiến Hỏa Thực là dị thú cấp 1, nhưng vì số lượng quần cư khổng lồ, nên độ nguy hiểm thường được xếp là cấp 2.”

“Phương pháp đề phòng, một khi gặp phải đàn Kiến Hỏa thực tấn công, cách tốt nhất là nhảy vào nước sông.”

Cậu nhanh chóng đọc xong tờ thứ nhất.

“Đáng tiếc là chỉ giới thiệu bằng chữ, không có hình ảnh đi kèm.”

Phương Tri Hành chưa bao giờ được gặp Kiến Hỏa Thực, chỉ có thể tự tưởng tượng ra hình dáng của chúng.

Trang thứ hai: Bướm Mặt Người

Trang thứ ba: Nhện Tích Huyết

Trang thứ tư: Đỉa Hấp Hồn

.....

Chủng loại của dị thú rất phong phú, đúng là đủ loại hình thù kỳ quái, không thể mô tả hết được.

“Sao mà càng xem càng thấy giống quái vật được khâu ghép vào quá vậy?”

Trong lòng Phương Tri Hành xuất hiện cảm giác kỳ lạ.

Ví dụ như có một loài tên là: “Vượn Trắng Biết Bay”, là dị thú cấp hai: Có hình thù của loài vượn, kết hợp với cánh chim và sừng trâu.

Tóm lại có cảm giác như đọc Sơn Hải Kinh vậy.

Phương Tri Hành càng đọc mà chân mày càng nhíu sâu, thời gian dần trôi qua, lông mày của cậu sắp kết hôn với nhau luôn rồi.

Tế Cửu thấy thế hiểu kỳ hỏi: “Mày đọc cái mẹ gì đó? Mặt như nhện tiêu thế.”

Phương Tri Hành đáp: “Mày không thấy kỳ lạ à? Mấy con dị thú này con nào cũng quái dị hết, tàn bạo hung hãn, ăn người như đồ ăn vật, nhưng cố tình chúng nó hạn chế phạm vi hoạt động ở bên trong Cấm Khu.”

Tế Cửu chớp mắt: “Thế thì có gì mà kỳ lạ? Không phải Đinh Chí Cương nói dị thú có ý thức lãnh địa mạnh, sẽ không chạy bậy à?”

Phương Tri Hành lắc đầu: “Tao cứ có cảm giác mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu, mày cũng là dị thú, mà mày chỉ ở mãi một chỗ à?”

Tế Cửu hỏi lại: “Ý mày nói là, lẽ nào dị thú bị một loại sức mạnh thần bí nào đó khống chế ở trong Cẩm Khu?”

Phương Tri Hành suy nghĩ một lát, tiếp tục lật xem nhiều tài liệu hơn nữa, cứ đọc quyển này sang quyển khác.

“Quả nhiên!”

Sau một hồi lâu, sắc mặt Phương Tri Hành biến ảo một hồi như nghĩ ra gì đó.

Không có bất kỳ một bản tài liệu nào ghi chép Cẩm Khu hình thành như thế nào cả.

Cứ như Cẩm Khu đã tồn tại ở đó ngay từ khi thiên địa hình thành, độc lập với bên ngoài.

Hơn nữa dị thú cũng thế, ngay từ đầu đã luôn hoạt động trong Cẩm Khu, rất ít khi nào chạy ra quấy rầy thế giới bên ngoài.

Hai bên cứ như nước sông không phạm nước giếng.

Điều này vô cùng kỳ lạ!

Rõ ràng dị thú ăn thịt người!

“Cứ như là, bị nuôi nhốt!”

Phương Tri Hành kim lòng không đặt mà xuất hiện một suy đoán lớn mật.

“Nuôi nhốt?”

Tế Cửu kinh ngạc không hiểu gì, đáp: “Nhưng ai nuôi nhốt dị thú được? Môn phiệt thế gia ư?”

Phương Tri Hành không thể nói chính xác được, thiếu manh mối mấu chốt, không thể phỏng đoán được.

Một hồi lâu sau, cậu đề hết tất cả đăm chiêu suy nghĩ trong lòng xuống, lắc đầu nói: “Mặc kệ đi, bây giờ tao chỉ cần săn giết dị thú thôi, nghĩ nhiều cũng vô ích.”

Đệch!

Tế Cầu nghe vậy thì bó tay hoàn toàn.

Kẻ nghi thần nghi quỷ là mày, giờ mày lại nói nghĩ nhiều cũng vô ích.

Mẹ nó mày khó ở quá!

Chẳng qua sở dĩ Phương Tri Hành nghĩ nhiều như vậy thuần túy là vì tính cách của cậu như thế sẵn.

Phương Tri Hành là người như vậy đấy, tính cách giỏi thay đổi, nhưng cực kỳ đa nghi, gặp phải một việc gì đó là sẽ phân tích theo từng góc độ, phát triển tư duy.

Một khi cậu cảm thấy không đúng, hoặc là quả quyết kết thúc hành động, hoặc là sẽ chuẩn bị sẵn sàng, phòng ngừa chu đáo.

Chớp mắt cái đã hơn một giờ trôi qua.

Đột nhiên Phương Tri Hành nhỏ giọng hô lên: “Tìm được rồi!”

Tế Cầu ngẩng đầu hỏi: “Tìm gì?”

“Máu linh lộc! Một trong 6 điều kiện vật tư cần thu thập!”
Phương Tri Hành đáp.

Tế Cầu chạy tới, hiếu kỳ hỏi: “Rốt cuộc máu linh lộc là của loài hươu nào?”

Phương Tri Hành đang cầm một quyển sách dày, giải thích: “Loài hươu này tên là “Ngân Bối Chích Giác Lộc”, trên lưng mọc có một vòng màu trắng thủy ngân như đai lưng, trên đầu mọc một cái

sừng màu đỏ tươi.

Theo như ghi chép trong sách, sừng trên đầu “Ngân Bối Chính Giác Lộ” mọc lên nhìn như một khối u mềm, thực tế nó là một túi máu. Sau khi cắt vào sẽ phun trào máu nóng hổi, tức Máu linh lộ.

Túi máu này là vật đại bổ, dồi dào dương khí, cực kỳ tráng dương, uống một ly là đủ trị bệnh liệt dương ra sớm.”

Chương 152: Long Hồng (2)

Tế Cầu tặc lưỡi liên tục, phẫn chấn nói: “Vậy thì tốt quá nè, có thứ này thì chẳng phải một đêm bảy lần để ẹc luôn à?”

Khi họ đang nói chuyện, thanh niên mày rậm đi tới, cười hỏi: “Phương hương chủ, ngài có cần ta chuẩn bị bữa trưa cho ngài không ạ?”

Phương Tri Hành sửng sốt đầu tiên, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa lớn.

Mặt trời lên cao, bóng cây ngắn nhất.

Giờ cậu mới ý thức được, bất giác đã qua một buổi sáng rồi.

Phương Tri Hành cặn lời, chậm rãi để sách xuống.

Hôm nay đã đọc đủ nhiều tài liệu rồi.

Cậu cũng đã có kiến thức đại khái về Cẩm Khu và dị thú rồi.

Nếu muốn biết nhiều hơn mà chỉ đọc không thì không được.

“Cũng hòm hòm rồi, có đọc tiếp cũng không nhớ được.”

Phương Tri Hành trả cuốn sách về lại chỗ cũ, cười nói: “Phiền người chuẩn bị bữa trưa cho ta.”

“Vâng ạ!”

Thanh niên mày rậm gật đầu chạy đi.

Chỉ một chốc lát sau, hắn đã bưng đến một phần cơm trưa phong phú.

Phương Tri Hành ngồi xuống, nhai kỹ nuốt chậm, vừa ăn vừa tám chuyện với thanh niên mày râu.

Cậu nghe ngóng: “Trong Đúc Binh đường của chúng ta có ai thường đi săn dị thú trong Cấm Khu không?”

“Có đó!”

Thanh niên mày râu trả lời: “Mặc dù chúng ta là Đúc Binh đường, chỉ cần rèn đúc vũ khí cho tốt là được nhận Nhục Đan, bình thường sẽ không cần đặt mình vào nguy hiểm mà đến Cấm Khu.

Nhưng mà rèn đúc vũ khí chẳng những có quy trình phức tạp, lại còn cực kỳ mệt mỏi, rất vất vả. Nên có khá nhiều người không chịu nổi, thà rằng chạy tới Cấm Khu săn dị thú chứ không muốn làm việc vất vả.

Ngoài ra còn có một kiểu người có tình huống đặc biệt.

Phương Tri Hành vểnh tai lắng nghe.

Thanh niên mày râu uống miếng canh thịt, chậm rãi giải thích: “Mỗi khi hoàn thành rèn đúc binh khí hoặc khôi giáp, đều cần tiến hành kiểm tra thực chiến.

Công việc kiểm tra này do Hứa hương chủ phụ trách, hẳn sẽ mang binh khí và khôi giáp mới đi vào Cấm Khu, dùng binh khí chém giết với dị thú, lấy đó để kiểm tra xem vũ khí này đã đạt tiêu chuẩn hay chưa.

Hứa hương chủ này hẳn đang nói đến “Huyền Chỉ” Hứa Đại Trí.

Trong lòng Phương Tri Hành sáng tỏ, hỏi thêm: “Nếu như ta muốn đến Cấm Khu, thì phải chiêu mộ đồng đội thế nào?”

“À, cái này thì đơn giản thôi.”

Thanh niên mày rậm cười nói: “Chúng ta có một chỗ nội vụ chuyên môn phục vụ cho những môn nhân muốn đi săn giết dị thú. Ngài có thể đến đó tìm đồng đội phù hợp với mình, còn có thể nhận được rất rất nhiều vật tư bổ sung tiếp tế, ví dụ như binh khí, dược vật, bản đồ các loại.”

Phương Tri Hành không khỏi vui mừng quá đổi.

Sau bữa ăn, cậu ngựa không dừng vó mà chạy đến chỗ nội vụ.

Từ xa cậu đã ngửi thấy mùi máu tanh tươi.

Một trần ồn ào kéo theo sau đó.

Phương Tri Hành đi qua một ngã ba, vừa quay đầu đã nhìn thấy một cỗ xe ngựa to lớn từ xa đi tới.

Bốn con ngựa kéo, trên xe chở một con Heo Rừng Long Đen, thân dài hơn 7 mét.

Bánh xe liên tục rung lắc, đang phải chở trọng lượng mà nó không nên chở.

Trước sau xe ngựa có hơn mười tên môn nhân Đúc Binh đường, mặt mày bọn họ tràn đầy mệt mỏi, có mấy người vẫn còn đang chảy máu trên thân, băng bó sơ sài.

Nhưng mà bọn họ đang cười cười nói nói, nét mặt tràn ngập hưng phấn.

Rất rõ ràng, bọn họ vừa trở về từ cấm khu, Heo Rừng Long Đen chính là thu hoạch trong chuyến này của bọn họ.

Phương Tri Hành đi theo đội xe.

Quả nhiên.

Đích đến của đám người này chính là khu nội vụ.

Chỉ thấy người trong khu nội vụ tiếp nhận Heo Rừng Long Đen.

Đầu tiên bọn họ tách rời nguyên cái đầu Heo Rừng Long Đen, chia phần ra cân lên, cuối cùng thu vào trong kho phòng.

Phương Tri Hành đứng bên cạnh chứng kiến cả quá trình xử lý.

Mượt mà, nhanh chóng!

Có thể nói là khá chuyên nghiệp.

Phương Tri Hành đi vào đại sảnh khu nội vụ, lúc nhìn quanh thì có rất nhiều người nhận ra cậu.

Mấy ngày trước, cậu đi cùng với Lư An Phủ bị rất nhiều người nhìn thấy, bởi vậy có rất nhiều người biết cậu chính là Giáo đầu Cung Binh mới nhậm chức.

“Bái kiến Phương hương chủ, ta tên Trần Bình, là nhân viên tiếp tân ở đây. Ta có thể làm gì để cống hiến sức lực cho ngài đây?”

Một thanh niên tiến tới nghênh đón, cúi đầu khom lưng chào.

Phương Tri Hành gật nhẹ đầu, cười nhẹ nhàng: “Ta có chút việc muốn vào Cẩm Khu đi săn, nên muốn nhờ tư vấn một lát.”

“Dạ vâng, mời ngài đi bên này.”

Trần Bình dẫn Phương Tri Hành đến một căn phòng, ngồi xuống nói chuyện.

“Ngài muốn biết chuyện gì?” Trần Bình bắt chuyện trước.

Phường Tri Hành mở miệng nói: “Ta muốn đến Cấm Khu cấp 2 săn thú. Nhưng trước giờ ta chưa từng vào Cấm Khu bao giờ, không biết đường xá, không biết tình huống. Vì thế cần có một người có kinh nghiệm làm dẫn đường, người có biết ai phù hợp không?”

Trần Bình giật mình, đáp: “Thì ra là ngài muốn vào Cấm Khu à! Ừm, người trong Đúc Binh Đường từng vào đó không ít, ta có thể đề cử cho ngài ba vị dẫn đường có kinh nghiệm dày dặn, để ngài tự chọn.”

Chương 153: Ép buộc (1)

Đương nhiên Phương Tri Hành không từ chối.

Một lát sau, Trần Bình dẫn ba người đi vào phòng, là ba nam nhân, hai trung niên, còn lại có điểm bạc trên tóc mai, trong có vẻ thương lão.

Trần Bình giới thiệu: “Vị này là Thạch Quý Sơn, mọi người đều gọi ông ấy là Lão Thạch Đầu. Vị này là Tôn Đại Quang, vị này là Lương Bộ Thanh. Ba người họ đều là người lão luyện, cả ba đều có kinh nghiệm từng vào Cấm Khu cấp 2 từ năm lần trở lên.

Ba người cung kính thi lễ: “Thuộc hạ bái kiến Phương hương chủ, nguyện cống hiến sức lực cho hương chủ.”

Phương Tri Hành gật đầu hỏi: “Thực lực các người ra sao?”

Trần Bình giành lời trước: “Tất cả bọn họ đều là Quán Lực cảnh, tu vi của Tôn Đại Quang là cao nhất, Quán Lực cảnh hậu kỳ.”

Phương Tri Hành cạnh lời, nghi ngờ hỏi: “Cấm Khu cấp 2 có dị thú cấp 2, mấy người dám vào à?”

Nghe vậy Tôn Đại Quang không khỏi cười nói: “Nói như thế không sai. Nhưng Cấm Khu cấp 2 cực kỳ bao la, không phải toàn bộ dị thú trong đó là cấp 2, đa phần là dị thú cấp 1. Chúng tôi đều có thể ứng phó được.”

Phương Tri Hành nghe thế, trong lòng suy nghĩ, kinh ngạc nói: “Ý của người là, trong Cấm Khu cấp 2 cũng không có quá nhiều dị thú cấp 2 à?”

Tôn Đại Quang trả lời: “Đúng vậy, với lại chúng tôi hiểu rõ về phạm vi lãnh địa của mỗi một loài dị thú cấp hai, chỉ cần không đi nhầm vào trong đó thì gần như không gặp phải dị thú cấp 2 nào.”

Hắn nói đến đây, Thạch Quý Sơn tiếp lời nói thêm: “Đương nhiên nếu hương chủ ngài muốn săn giết dị thú cấp 2, chúng tôi có thể đưa ngài đến thẳng đó.

Chẳng qua dị thú cấp 2 hung hãn dị thường, không phải cao thủ Đại Mãng cảnh thì không thể đối đầu với chúng, với thực lực của chúng tôi thì khó mà giúp được việc cho ngài.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, im lặng một hồi lại hỏi: “Trong ba người các người, có ai từng đến Cẩm Khu cấp 3 chưa?”

Cậu vừa hỏi dứt lời, nét mặt Tôn Đại Quang và Thạch Quý Sơn trở nên nghiêm trọng, đồng thời im bặt.

Lương Bộ Thanh chấp tay nói: “Thuộc hạ từng đi theo Hứa hương chủ mấy lần, được bổ sung rất nhiều kiến thức.”

“Được!”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng có so sánh.

Thấy thế, Tôn Đại Quang và Thạch Quý Sơn lập tức thất vọng vô cùng, cười khổ quay người rời đi.

Sắc mặt Lương Bộ Thanh vui mừng, cúi đầu hỏi: “Dám hỏi Phương hương chủ, ngài tính khi nào xuất phát, cần thuộc hạ tổ chức một đội xe hộ tống cho ngài không?”

Vì dị thú rất lớn và vô cùng cồng kềnh, nên sau khi săn giết chúng nó xong, vận chuyển về thế nào là cả một vấn đề.

Vì thế Thiết Sơn môn xây dựng một đội xe hộ tống cho riêng mình, chuyên dùng để vận chuyển dị thú, không cần người đi săn

phải phiền lòng.

Nhưng mà Phương Tri Hành có hack max cấp, cậu không cần phải vận chuyển dị thú sẵn được về làm gì.

Thế là cậu cười đáp: “Tạm thời không cần đâu, ta vào Cẩm Khu để mở mang tầm mắt tích lũy thêm kiến thức, với một vài kinh nghiệm săn giết thôi.”

Lương Bộ Thanh đã hiểu.

Phương Tri Hành phân phó: “Người đi chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta cùng đến Cẩm Khu cấp 2.”

“Vâng!”

Lương Bộ Thanh hít thở sâu, tinh thần dâng cao.

...

...

Sáng sớm hôm sau, tiết trời trong xanh.

Phương Tri Hành đến võ đài một chuyến trước, sắp xếp công việc luyện tập cho mấy ngày sau sẵn sàng, rồi cưỡi ngựa rời khỏi nha môn.

Cậu đi vào Đúc Binh đường.

Lúc này, Lương Bộ Thanh đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Thấy gã cưỡi một con ngựa màu nâu, bên người mang theo bốn năm gói hàng chứa các loại vật tư dùng để sinh tồn thiết yếu trong Cẩm Khu.

Hai người cưỡi ngựa ra khỏi thành.

Tế Cẩu nằm trong ngực Phương Tri Hành, cơ thể giấu sau lớp trang phục, chỉ lộ cái đầu chó bên ngoài đón gió, thè lưỡi dài ra.

Tư thế này thoải mái quá!

Huyện Khánh Lâm có một Cấm Khu cấp 3, một Cấm Khu cấp 2 và ba Cấm Khu cấp 1.

Vị trí của Cấm Khu cấp 2 ở gần núi Hắc Phong, vì thế nên được lấy tên là “Cấm Khu Hắc Phong”, các huyện thành khoảng chừng hơn bốn trăm dặm.

Cũng may triều đình đã sớm xây sẵn một con đường, với lại con đường này còn cực kỳ rộng rãi, đi thẳng tới là được.

Trong tình huống giao thông thuận lợi như thế, Phương Tri Hành và Lương Bộ Thanh phóng ngựa băng băng, ngày đi nghìn dặm còn không sao.

Cả đường bình an vô sự.

Khoảng chừng ba giờ chiều, hai người bọn họ đã tới dưới chân núi Hắc Phong.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên nhìn, núi Hắc Phong không quá nguy nga hiểm trở, cây cối rậm rạp.

“Hương chủ, ngài có biết vì sao ngọn núi này được lấy tên là Hắc Phong không?”

Lương Bộ Thanh tràn đầy phấn khởi giới thiệu: “Thực ra vì đây là một loại hiện tượng khó mà giải thích được, mỗi khi gió bắt đầu thổi qua đỉnh núi này, là gió này sẽ biến thành màu đen...”

Gã còn chưa dứt lời, đột nhiên có một làn gió thổi qua núi, cây cối lay động, lá cây hoa cỏ vang tiếng rào rào.

Phương Tri Hành tập trung nhìn, đuôi lông mày không khỏi

nhuộm cao.

Chương 154: Ép buộc (2)

Cậu nhìn thấy một luồng sương đen mỏng manh mờ mờ lướt qua đỉnh núi, trôi về hướng tây, lắng lại trong một khu bồn địa được thực vật bao quanh rậm rạp.

Bồn địa cực kỳ to lớn, không thấy phần cuối.

“Nhìn kìa, đó chính là Hắc Phong!”

Lương Bộ Thanh chỉ tay vào sương đen phía xa: “Vùng lòng chảo Hắc Phong thổi qua chính là Cẩm Khu cấp 2.”

Phượng Tri Hành hiểu ra, hỏi: “Hắc Phong này, có giải thích gì không?”

Lương Bộ Thanh buông tay: “Giải thích thì nhiều lắm, mỗi người một kiểu, không có kết luận.

Có người nói, núi Hắc Phong có một loại nham thạch màu đen, khi bị gió thổi qua sẽ hòa vào gió thành màu đen.

Cũng có người nói, gió đen kia thổi ra từ trong khe núi.

Còn có người nói, núi Hắc Phong bị ông trời giáng xuống, để nguyên rửa mảnh đất này của chúng ta.”

Phượng Tri Hành cười: “Dù sao thì không ai làm rõ được, mọi người muốn nói thế nào thì nói thôi.”

“Đúng đúng, vậy đó.” Lương Bộ Thanh tán thành.

Hai người cưỡi ngựa tiếp tục đi về phía tây.

Không qua bao lâu, trước tầm mắt xuất hiện một khu doanh trại, có rất nhiều bóng người qua lại.

Lương Bộ Thanh thấy thế liền nói: “Đây là doanh địa của thợ săn, tất cả người đi săn ở Cẩm Khu đều xây dựng cơ sở tạm thời ở đây.”

Phương Tri Hành suy nghĩ, lại hỏi: “Kể kinh doanh đứng đằng sau doanh trại này là nhóm Đúc Binh đường chúng ta à?”

“Không phải thế!”

Lương Bộ Thanh lắc đầu: “Thật ra thì ở đây là một tòa dịch trạm, do triều đình quản hạt.

Ở huyện Khánh Lâm chúng ta, tòa doanh trại này phải do huyện lệnh đại nhân quản lý.

Chẳng qua nhân vật lực nha huyện có hạn, nên ủy thác cho Đúc Binh đường chúng ta thay mặt quản lý.”

Phương Tri Hành hiểu rồi, cậu có song song hai thân phận của nha huyện và Đúc Binh đường, đến đâu cũng được hoan nghênh hết.

Hai người bước vào doanh trại, buộc ngựa.

Với tên tuổi Giáo đầu Cung Binh và hương chủ của Phương Tri Hành, cậu thuận lợi làm thủ tục nhập cư, không gặp phiền phức gì cả.

Tất cả mọi người đều là người tốt, đối xử với Phương Tri Hành rất tốt, ai ai cũng nở nụ cười nghênh đón, nói chuyện khá dễ nghe.

Phương Tri Hành sắp xếp bọc hành lý cẩn thận, đổi bộ áo giáp, đeo đại hoàn đao, chủy thủ và cung tên lên người.

“Đi, chúng ta vào Cấm Khu xem thử đi.” Cậu không thể chờ đợi nổi nữa.

Lương Bộ Thanh nhìn trời, đáp: “Từ giờ tới lúc trời tối còn một lúc nữa, nhưng cũng sắp rồi. Tốt nhất là vào nhanh ra sớm, không được vào quá sâu.”

“Ừm, không sao, nghe người nói.”

Phương Tri Hành không ý kiến.

Hai người một chốc đi bộ vào, dần dần tới gần khu vực bồn địa.

Lúc tới biên giới vùng lòng chảo, Phương Tri Hành nhìn quanh xem xét, cây cối cách đó không xa rất cao lớn, cây nào cây nấy thô to bằng ba người ôm, cao vút tận trời.

Trong rừng cây có sương mù lơ lửng như có như không, tối tăm mờ mịt, lơ lửng không cố định.

Chợt nhìn qua cứ như trong không khí đang có rất nhiều con rắn màu xám đang chuyển động, đầu đầu cũng có vẻ quỷ dị.

Phương Tri Hành và Tế Cửu ăn ý liếc nhau.

“Mày có ngửi thấy mùi gì kỳ lạ không?” Phương Tri Hành truyền âm hỏi.

Tế Cửu ngẩng cao mũi chốc, cái mũi chuyển động, lắc đầu nói: “Tất cả đều bình thường, có thể khẳng định không khí không có độc.”

Phương Tri Hành im lặng, cất bước bước vào bồn địa.

Hai người đi vào trong chừng trăm mét.

Phương Tri Hành liếc trái liếc phải, phát hiện tất cả thực vật

đều cực kỳ lớn, cái lá trên ngọn cây đã to gần bằng mặt người, cỏ mọc từng lớp từng lớp trên đất như là cả ổ rắn quấn chặt vào nhau.

Đột nhiên Lương Bộ Thanh cười nói: “Hương chủ, cho người xem một thứ mới lạ nè.”

Gã ngồi xuống vươn tay bứt một ngọn cỏ, chỗ bị gãy lập tức có chất lỏng chảy ra...

“Ế, sao chất lỏng này đỏ dữ thế?”

Tế Cửu chợt réo lên.

Đồng tử Phương Tri Hành hơi co rút, cậu cũng thấy chất lỏng chảy ra có màu đỏ tươi và sền sệt như huyết dịch.

Cậu không nhịn được hỏi: “Chuyện gì đây?”

Lương Bộ Thanh cười nói: “Đây là đặc trưng vốn có của thực vật trong Cẩm Khu. Dù là cây cối hay các loại thực vật khác đều có nhựa màu đỏ tươi.”

Phương Tri Hành vô cùng kinh ngạc, đi đến trước một gốc cây, rút đao ra khỏi vỏ rồi chém xuống.

Phập!

Vỏ cây nứt toác, bong tróc thành từng mảnh.

Lớp mạch rây lộ rõ, rỉ ra những vệt chất lỏng huyết sắc trông cứ như máu người, càng xem càng quỷ dị, không cách nào diễn tả.

“Đệch, không phải chứ?”

Tế Cửu sốc nặng, sửng sốt nói: “Mấy cái cây này chắc không phải thành tinh rồi đâu ha! Mụ nội nó là yêu tinh cây nào đấy của Nhiếp Tiểu Thiện hả?!”

Cảnh tượng này quả là rất khó tin.

Phương Tri Hành cũng không hiểu nổi, chỉ cảm thấy kỳ dị.

“Yêu tinh cây nào đấy à...”

Cậu không kìm được nghĩ ngợi.

Cậu biết quá ít về thế giới mơ hồ thần bí này, thậm chí còn chưa thấy được phần nổi của tảng băng trôi.

Cậu không nhịn được hỏi: “Đống cây này biết chuyển động không? Có thể làm hại người không?”

Chương 155: Ngàn Cân (1)

“Cái đó thì không.”

Lương Bộ Thanh cười đáp: “Cây cối vẫn là cây cối, chỉ là chảy tí máu thôi.”

Phương Tri Hành trầm ngâm.

Hai người một chó tiếp tục đi về phía trước.

Đi một hồi, phía trước bỗng nhiên không còn đường, cỏ dại mọc um tùm trên mặt đất.

Phóng mắt nhìn quanh...

Đâu đâu cũng có rất nhiều ngải cứu mọc hoang.

Cỏ đuôi chó lắc lư theo gió.

Ngưu Cân thảo, Mã Đường thảo, tầng tầng lớp lớp, phủ kín mọi góc ngách.

Còn có Tiên Nhân Cầu, Thương Nhĩ, hoa Tường Vi, Tiểu Kế thảo...vân vân. Rất nhiều cỏ dại gai góc, không chút kiêng dè lan tràn trên mặt đất, cản trở đường đi.

Thấy tình hình này, Phương Tri Hành quay đầu nhìn lại đoạn đường cậu đã đi.

Nơi cậu đứng chỉ cách biên giới vùng lòng chảo hơn 400 mét.

Bọn họ còn chưa đi được 1 dặm!

Phía trước đã hết mọc đường rồi?!

Phương Tri Hành ngạc nhiên hỏi: “Ở đây có nhiều người săn thú và người đi đường ra ra vào vào như vậy, tại sao lại không hình thành đường?”

Lương Bộ Thanh giải thích: “Hương chủ, bắt đầu từ đây, chúng ta đã chính thức tiến vào Cấm Khu Hắc Phong rồi.

Sức sống của hoa hoa cỏ cỏ trong Cấm Khu Hắc Phong cực kỳ mãnh liệt và tràn trề.

Mặc kệ bao nhiêu người giẫm lên thì hoa dại, cỏ dại cũng không tàn úa.

Thậm chí, dù ngài phóng hỏa cả khu vực này, hai ba ngày sau, hoa cỏ vẫn sẽ như măng mọc sau mưa, lần nữa sinh trưởng.”

Lương Bộ Thanh nhún vai nói: “Huyện lệnh đại nhân cũ từng muốn thử tu sửa một con đường, phá rất nhiều thợ thủ công đến. Kết quả mấy trăm người bận rộn suốt nửa tháng lại nhận ra cỏ trên đất làm thế nào cũng không thể dọn sạch. Cuối cùng chỉ đành phải từ bỏ.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cau mày hỏi: “Vậy có nghĩa phía trước không còn bất cứ đường nào. Mỗi lần vào Cấm Khu phải tự tìm một con đường cho mình?”

“Ừm ừm, đúng là thế!”

Lương Bộ Thanh gật đầu, thở dài: “Đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao Cấm Khu cực kỳ nguy hiểm. Rất nhiều người xâm nhập Cấm Khu đều lạc đường, vĩnh viễn không thể thoát ra.”

Nghe vậy, Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn trời, lại phát hiện cây cối cao chót vót, che khuất bầu trời.

Tuy có những tia nắng chiếu xuyên qua kẽ hở trên cây nhưng

cậu không cách nào nhìn thấy phương hướng mặt trời, rất khó phân biệt đông, tây, nam, bắc.

Phương Tri Hành không nhịn được hỏi: “Người có cách nào giúp không lạc đường không?”

Lương Bộ Thanh gật đầu đáp: “Tổ tôn ba đời nhà ta đều là thợ săn trong Cẩm Khu. Từ nhỏ ta đã theo gia gia và cha đến đây thăm dò, săn thú, nắm rõ nơi này như lòng bàn tay.”

Phương Tri Hành đã hiểu, gật đầu nói: “Người dẫn đường đi.”

“Được.”

Lương Bộ Thanh đi trước, cầm một cây quả trượng trong tay, vừa đi vừa vung lên quét sạch cỏ cây trước mặt.

Gã đi ủng cao cổ có lớp đế rất dày, không sợ giẫm phải vật cứng hay vật sắc nhọn.

Độ cao ủng còn có thể bảo vệ cổ chân không bị trầy xước khi đi gần những thực vật có gai.

Phương Tri Hành càng lố hơn, thân mặc khôi giáp, võ trang đầy đủ, từ đầu đến chân được bảo hộ cực kỳ chặt chẽ.

Ngược lại, Tế Cầu thì gặp phải phiền phức.

Lòng bàn chân dày thịt của nó không quá dày, sau nhiều lần giẫm trúng đồng gai nhọn ẩn trong đám cỏ dại, cuối cùng vận may cũng cạn kiệt.

Một cây gai nhọn đâm vào đệm thịt của nó.

“Á á á á~”

“Mả cha nhà nó!”

Tế Cầu nhấc chân trái trước lên, loạng choạng nghiêng ngã, đau đến mức không nhìn nổi gào thét.

“Cái đểu gì đấy? Bị đâm rồi hả?”

Phương Tri Hành cạ lời, khinh bỉ nói: “Tốt xấu gì mày cũng là một thằng lập lang hàng thật giá thật, sao kỹ năng sinh tồn đã ngoại yếu vãi nổi thế?”

Tế Cầu vừa tức vừa giận, gào lên: “Móa mày bớt nói đểu đi con! Có ngon mày thử cởi khố giăng ra coi.”

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, nắm chân trái trước của Tế Cầu lên lật lại, túm lấy cây gai nhọn.

“Nhẹ tí, nhẹ tí...”

Tế Cầu nhìn cây gai kia, hoảng sợ bẹo hình bẹo dạng.

“Mày sợ cục cứt!”

Phương Tri Hành cười nhạo, rút mạnh cây gai kia ra.

Tế Cầu lập tức đau đến nhe răng nhếch miệng kêu cha gọi mẹ.

“Chó má gì đâu! Cái đờ cờ mờ!”

Tế Cầu hối hận rồi, lần này nó không nên ra ngoài.

Đã là chó thì phải thành thành thật thật ở nhà, trông nhà giữ cửa.

Cuộc phiêu lưu mạo hiểm nơi hoang dã cắt chó này quả là ăn no rừng mỡ, tự hành xác mình mà.

“Bế tao, bế tao coi!”

Tế Cầu không muốn đi đường, cũng đi không nổi nữa, cong

cảng lên.

“Đúng là phế vật!”

Phương Tri Hành hết cách, đành bế Tế Cẩu đặt lên vai.

Khoảng 20 phút sau, Lương Bộ Thanh dừng lại, chỉ tay về phía một vùng đầm lầy bên phải đường trước, nhỏ giọng nói:

“Đầm lầy này là nơi sinh sống của ‘Rắn Vẩy Xám Hai Đuôi’, dị thú cấp 1.

Nhưng mà trong đầm lầy, võ giả bị hoàn cảnh quản chế nên thực lực giảm đi rất nhiều. Thế là độ khó săn giết Rắn Vẩy Xám Hai Đuôi bị đánh giá cấp 2.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Không thể dụ rắn ra khỏi hang à? Có thể dẫn dụ Rắn Vẩy Xám Hai Đuôi ra rồi mới săn giết mà.”

Chương 156: Ngàn Cân (2)

Lương Bộ Thanh lắc đầu đáp: “Có người từng thử phương pháp này rồi, nhưng Rắn Vây Xám Hai Đuôi thích lẫn trong bùn lầy, không dễ chạy ra ngoài.”

Phương Tri Hành hiểu ra. Cậu đứng ở rìa đầm lầy xem xét một lát, không phát hiện thấy con Rắn Vây Xám Hai Đuôi nào.

Cậu lại rẽ sang bên trái.

Tầm 10 phút sau, phía trước xuất hiện một vùng cao nguyên.

Từ xa, một mùi hôi thối gay mũi tràn đến làm người ta buồn nôn.

Lương Bộ Thanh trở nên thận trọng từng li từng tí, cúi đầu nhìn trái ngó phải trên mặt đất.

Chẳng mấy chốc, gã đã phát hiện được gì đó, lập tức ngồi xổm xuống.

Phương Tri Hành liếc nhìn thì thấy cái thứ trước mặt Lương Bộ Thanh là một bãi phân, đã vậy còn hơi sền sệt, nóng hổi.

Lương Bộ Thanh vươn tay bốc nắm phân lên, vội vàng trét lên người gã.

Chứng kiến một màn này, Phương Tri Hành và Tế Cầu không nhìn được bốn mắt nhìn nhau, hú hét cái đêch.

Cậu sững sốt hỏi: “Người đang làm gì thế?”

Lương Bộ Thanh vô cùng cẩn thận, đè thấp giọng đáp: “Cao

nguyên kia là địa bàn của ‘Kim Quan Kê (gà mào vàng kim)’.

Kim Quan Kê có phân chia trống, mái. Số lượng con mái nhiều hơn, tất cả đều là dị thú cấp 1. Chỉ có duy nhất một con trống, lại là dị thú cấp 2, tính tình nó cực kỳ tàn bạo. Bọn chúng rất thích mổ tròng mắt người ta ra ăn.”

Phương Tri Hành phần chấn tinh thần hỏi: “Kim Quan Kê có nhược điểm không?”

Lương Bộ Thanh trả lời: “Thị lực của bọn chúng khá yếu, chỉ cần cách xa chúng một chút thì sẽ không bị phát hiện.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cười nói: “Cũng đến tận đây rồi, giết vài con gà về làm bữa tối đi.”

Lương Bộ Thanh giật mình, thay đổi sắc mặt nói: “Kim Quan Kê là loài chim dữ, còn là dị thú sống theo bầy đàn, khó chơi lắm! Chỉ bằng một mình ngài e là...”

Phương Tri Hành bình tĩnh đáp: “Chúng ta cách xa chút, dùng cung tên săn giết.”

Thấy vậy, Lương Bộ Thanh không thể làm gì khác, vội lui về sau, lượn như một làn khói ra xa 300, 400 mét.

Phương Tri Hành đi đến phía sau một cây đại thụ, ước lượng khoảng cách, tầm 150 mét.

Chỉ thấy cậu thông thả rút một mũi tên ra đặt lên cung.

Sau đó, cậu ra lệnh: “Tế Cầu, sửa mấy tiếng coi.”

Tế Cầu cực kỳ không tình nguyện, lầm bầm: “Moe mài, mày biết cách sai bảo chó rồi đấy nhỉ?”

Nó ngẩng cao đầu, sửa gâu gâu gâu ồm ồm.

Rất nhanh, trên cao nguyên xuất hiện động tĩnh.

“Quác quá quá~”

Khi tiếng gà kêu truyền đến, đồng tử Phương Tri Hành lập tức co rút lại.

Cậu thấy vài con gà mái rất to, cao gần một thước, trên đầu vàng chói.

Tế Cửu sửng sốt, tắc lưỡi nói: “Vãi đạn, đây là Khôn ca hả, sao còn to hơn cả tao nữa này?”

Phương Tri Hành lộ vẻ ngạc nhiên, hít một hơi thật sâu: “Đừng ngừng, sửa tiếp đi.”

Tế Cửu sửa gâu gâu liên hồi.

Bấy, tám con Kim Quan Kê mái nghe tiếng chạy qua, chúng đang cánh chạy ầm ầm trên mặt đất, còn nhanh hơn cả người.

100 mét, gần 100 mét, 50 mét!

Víu!

Một mũi tên lạnh lẽo bất chợt phóng ra, lao vút giữa không trung theo phương gần như thẳng tắp.

“Quác!!”

Một con Kim Quan Kê mái đột nhiên khựng lại, cánh của nó bị mũi tên xuyên trúng, đóng chặt xuống đất.

Nó điên cuồng giãy giụa, gào rú không ngừng.

Những con Kim Quan Kê khác nháo nhào ngừng lại, nhìn chăm chăm vào nó rồi đi loanh quanh, đầu gà nghiêng qua nghiêng lại.

Quác!

Lại một mũi tên bắn ra, chuẩn xác bắn trúng cánh của một con Kim Quan Kê mái bên cạnh, cũng ghim nó trên mặt đất.

Hai con gà mái quang quác gào thét lung tung.

Bầy gà mái khác bị dọa sợ, chạy trốn tán loạn.

“Quác quác~”

Thình lình, có tiếng rít chói tai truyền đến từ cao nguyên, cao vút vang vọng giữa núi rừng.

Phượng Tri Hành nheo hai mắt lại, sắc mặt tức khắc thay đổi rõ rệt.

Chỉ thấy một con Kim Quan Kê trống cao lớn xuất hiện trong tầm mắt, lông vũ toàn thân sáng rực óng ánh, mào vàng trên đầu phát sáng lấp lánh.

Hai cánh, chi trước và đuôi dài của nó được bao phủ bởi những chiếc lông cứng rắn như mũi tên. Trong miệng là hàm răng sắc nhọn, cánh có móng vuốt, đuôi dài và cứng.

Điều ngoài sức tưởng tượng của người ta chính là hình dáng của con Kim Quan Kê trống này cực kỳ giống chim thủy tổ!

Chim thủy tổ 始祖鸟: Có tên khoa học là *archaeopteryx* hoặc điều long lông vũ, sống vào cuối kỷ jura khoảng 150 triệu năm trước.

Chim thủy tổ 始祖鸟: Có tên khoa học là *archaeopteryx* hoặc điều long lông vũ, sống vào cuối kỷ jura khoảng 150 triệu năm trước.

Chim thủy tổ là chim thủy tổ khủng long!

“Má ơi, con Khôn ca này lại giống

đấy phỏng?”

lại giống là hiện tượng một số đặc điểm của tổ tiên xa xăm bỗng xuất hiện lại ở con cháu.

lại giống là hiện tượng một số đặc điểm của tổ tiên xa xăm bỗng xuất hiện lại ở con cháu.

Tế Cửu hoảng sợ hú hét, hết sức bàng hoàng.

Cảnh tượng này chắc chắn sẽ mang đến cho người ta ảo giác như đang lạc vào thế giới khủng long.

Một con chim thủy tổ khủng long nhảy khỏi cao nguyên, lao về phía hai con Kim Quan Kê mái kia, sau lưng nó còn có mấy chục con Kim Quan Kê mái thấp tùng, rầm rầm rộ rộ.

Sau cơn khiếp sợ ngẩn ngủ, Phương Tri Hành nhanh chóng phản ứng, kéo cung bắn tên.

Một mũi lại một mũi!

Hai mũi tên liên tiếp phóng ra trong vòng không quá một giây!

Chương CHƯƠNG 114: BẢY VẠN (1)

Liền mạch lưu loát!

Được Hắc Đàn cung tăng cường sức mạnh, tốc độ mũi tên cực kỳ nhanh, tiếng vang xé toạc trời xanh.

Víu!

Víu!

Kim Quan Kê trống bồng dừng phanh gấp, tiếp theo làm ra một động tác khó tin.

Nó dang rộng đôi cánh lớn ra rồi quẩn quanh thân thể, cuối cùng chột xoay nửa vòng trên không.

Keng!

Keng!

Hai mũi tên gần như bắn trúng chim thủy tổ cùng lúc, đập lên cánh của nó lập tức phát ra âm thanh kim loại va chạm nhau chói tai. Nhưng ngay sau đó, nó dội lại rồi văng ra ngoài.

“Đệch mịa, cánh cứng quá vậy! Làm bằng sắt hả?” Tế Cầu không kìm được gào lên.

Phương Tri Hành cũng nghiêm mặt, rút một mũi tên ra đặt lên cung, kéo căng hết cỡ, chậm rãi tụ lực.

Chim thủy tổ ngóc đầu nhìn quanh bốn phía, tìm người tập

kích, nhất thời không thể xác định vị trí của Phương Tri Hành.

“Kỹ năng bộc phát•Khúc Xạ!”

“Kỹ năng bộc phát•Phá Giáp!”

Phương Tri Hành thi triển hai kỹ năng bộc phát cùng lúc.

Trong phút chốc, mũi tên bắn ra cuốn theo sức mạnh sắc bén kinh người, bay về trước theo hướng phải, vạch ra quỹ đạo hình bầu dục trên không, vòng qua sau ba cây đại thụ...

Chim thủy tổ đột nhiên cảnh giác, đôi cánh dao động, gấp vào nhau, bảo hộ quanh thân thể, đồng thời rụt đầu vào.

Bụp!

Mũi tên bắn trúng cánh của nó, lập tức bắn ra đóa huyết hoa.

“Phập~”

Trong chốc lát, mũi tên cắm thẳng vào rồi xuyên thủng đôi cánh.

Chim thủy tổ rít lên, cánh trái giương cao, vung qua vung lại, làm những chuỗi giọt máu văng ra.

Vú! Vú! Vú!

Phương Tri Hành chớp thời cơ, động tác không ngừng, tiếp tục bắn tên, một hơi bắn ra ba mũi tên.

Toàn bộ đều là một tên phá giáp!

“Quác!”

Chim thủy tổ chột gáy to, tiếng gáy vô cùng dữ dội, bày Kim Quan Kê mái xung quanh vỗ cánh nhảy lên, hiện trường nhanh

chóng trở nên hỗn loạn.

Ba mũi tên Phá Giáp lao vun vút, hai tên trong đó bắn trúng Kim Quan Kê mái, xâu chúng thành một chuỗi.

Mũi tên cuối sượt qua thân một con Kim Quan Kê mái, bị cánh của nó đập trúng lập tức lệch khỏi quỹ đạo, rơi xuống cạnh chân chim thủy tổ, cắm nghiêng trên mặt đất, đuôi tên chấn động kịch liệt một vòng.

Chim thủy tổ quay phắt đầu lại, nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành bên này, nó vậy mà phát hiện chỗ cậu ẩn thân.

“Bồ tiên sư thế này gọi là thị lực yếu đấy hả?”

Phương Tri Hành mím môi, vút cung tên xuống rồi xông lên.

Chim thủy tổ cũng lao tới, bên cạnh nó con có Kim Quan Kê mái đi theo.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn, chớp mắt đã va vào nhau.

Mấy con Kim Quan Kê mái vỗ lên, giành đánh tới trước, chúng nó nhảy lên cao, duỗi vuốt gà hương đến mặt Phương Tri Hành.

“Giao cho tao!”

Tể Cầu sủa gâu gâu, quanh người nó bỗng chốc xuất hiện thêm bốn con Tể Cầu giống nó như đúc. Chúng nhảy vọt lên, há to miệng để lộ răng nanh đỏ rực, nhào tới cắn.

Một khắc sau, vài con Kim Quan Kê mái bị Tể Cầu cắn trúng, rơi lả tả xuống đất.

Phương Tri Hành càng chạy càng nhanh, bỗng rút đao ra khỏi vỏ, đâm thẳng về phía trước.

“Kỹ năng bộc phát•Đan Dao Trực Nhập!”

Đại hoàn đao tăng tốc, rút ngắn khoảng cách giữa hai bên trong chớp mắt, sau đó đâm phập vào ngực chim thủy tổ.

Phụt~

Máu tươi phun tung toé lên mặt Phương Tri Hành.

Đại hoàn đao đâm vào ngực chim thủy tổ, nhưng chim thủy tổ cực kỳ ngoan cường, đôi cánh rung chuyển.

Phương Tri Hành chỉ cảm thấy một luồng khí tức sắc bén ập vào mặt, hệt như đao kiếm chém tới. Cậu lập tức ngồi xổm xuống, rút đao, lật người lăn đi ngay tại chỗ đến bên phải chim thủy tổ.

Thuận thế cọ xát đại hoàn đao xuống đất, đao kiếm ma sát mặt đất, tạo thành tia lửa điện.

“Kỹ năng bộc phát•Tha Trảm Đao!”

Một tia sáng lạnh buốt vạch ra quỹ đạo hình bán nguyệt hoàn hảo, xẹt qua xương sườn chim thủy tổ.

Phụt phụt!

Một bên cánh của chim thủy tổ nhanh chóng cụp xuống, máu chảy như suối, thân thể lắc lư.

“Kỹ năng bộc phát Thiết Sơn Khảo!”

Phương Tri Hành dậm chân, nhún vai, đột tiến, bật mạnh!

Rầm~

Chim thủy tổ văng ngược lại, đâm sầm vào một cây đại thụ, miệng mũi hộc máu, toàn thân run rẩy, không dậy nổi nữa.

Phương Tri Hành hít một hơi thật sâu, cầm đao nhìn quanh.

Lại thấy bầy Kim Quan Kê mái kia vội vã giải tán, chạy trốn mất dạng.

“Vợ chồng vốn là chim liền cành, gặp đại nạn thì tự mình bay đi.”

Phương Tri Hành cười giễu, liếc mắt nhìn Lương Bộ Thanh ở nơi xa.

Xác nhận Lương Bộ Thanh không thấy được vị trí hiện tại của mình.

Cậu ngồi xổm xuống, bổ một đao chặt đứt cổ chim thủy tổ.

Trong nháy mắt, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[2, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 18 con (2/18)]

[5, Thu thập 10 loại máu dị thú cấp 2: Mỗi loại 1 thăng (1/10)]

[9, Dị thú cấp 2: 9300 cân hoặc Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm: 4100 viên (257/9300)]

...

Lúc giao diện hệ thống lóe ra ánh sáng, thi thể chim thủy tổ trên mặt đất khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cuối cùng, toàn bộ thân thể chim thủy tổ bao gồm cả lông chim, xương cốt đều hóa thành tro tàn, chạm rãi tiêu tán.

Chương CHƯƠNG 114: BẢY VẠN (2)

“Giải quyết rồi?”

Tế Cầu chạy tới.

Nó cũng cần chết hai Kim Quan Kê mái, mép miệng chó còn lưu lại vết máu.

Phương Tri Hành gật đầu đáp: “Ừm, dễ như trở bàn tay.”

Tế Cầu tấm tắc không thôi, tán thưởng nói: “Mày dùng thực lực Đại Mãng cảnh viên mãn sẵn giết dị thú cấp 2, 3, có thể một đường quét ngang.”

Phương Tri Hành ngẫm đồng ý.

Cái này không phải tự đại.

Trước đó cậu không dám khẳng định bản thân có thể một mình săn giết dị thú cấp 2; 3 không.

Dù sao, dưới tình huống bình thường, dị thú cấp 2 mạnh hơn võ giả Đại Mãng cảnh, thường thường cần liên thủ với nhiều Đại Mãng cảnh, mới có thể tương đối an toàn giết chết một dị thú cấp 2.

Nhưng trận săn giết vừa nãy đã chứng minh mọi chuyện.

Phương Tri Hành cũng không phải là Đại Mãng cảnh bình thường!

Hiện giờ cậu đã nắm giữ Thiết Sơn công viên mãn, Chiến Kỳ Dao Thập Tam Thức, kỹ thuật bắn tên. Chẳng những sức mạnh mạnh mẽ, hơn nữa kỹ năng bộc phát có thừa.

Chỉ giết mỗi dị thú cấp 2, tay nghề điêu luyện, hoàn toàn không thành vấn đề.

Đây chính là thực lực!

Một chọi một, nghiền áp!

Nhưng so với điều này, Phương Tri Hành càng tò mò hơn rốt cuộc Cấm Khu là chỗ như thế nào? Tại sao nơi này lại có chim thủy tổ thường xuyên lui tới?

Cậu suy nghĩ kỹ lưỡng, cân nhắc nói: “Tế Cửu, mày có cảm thấy Cấm Khu hơi giống với thế giới Hồng Hoang trong truyền thuyết không?”

Tế Cửu lại lắc đầu nói: “Chắc, cái gì Hồng Hoang với không Hồng Hoang, nói chuyện ảo ma gì đâu không!

Tao hoài nghi cái gọi là Cấm Khu chính là khu vực nhiễm phóng xạ!

Sinh vật ở đây, hàng năm bị phóng xạ kích thích, toàn bộ tiến hóa kiểu hình thể như Godzilla.”

“Tia bức xạ?!”

Phương Tri Hành chau mày thành một cục.

Thà mày đừng nói, thật sự có khả năng này!

Dù sao, Cấm Khu hoàn toàn khác với thế giới bên ngoài, tính đặc thù rõ ràng.

Nếu Cấm Khu chính là khu vực nhiễm phóng xạ, hoặc là khu

vực phóng xạ nào đó chưa biết cùng loại với tia bức xạ, vậy mọi thứ ở đây đều có thể giải thích rõ ràng.

Chất lỏng màu máu của thảm thực vật còn có dị thú hình thù kỳ quái, tất cả đều là phóng xạ tạo thành.

“Nếu thật là phóng xạ, vậy Cẩm Khu tuyệt đối không an toàn.”

Trong lòng Phương Tri Hành không khỏi sinh ra lo lắng, bản thân đứng trong một khu vực phóng xạ, nghĩ thôi đã cảm thấy đáng sợ.

Một lát sau...

Lương Bộ Thanh thấy không có chút động tĩnh, cẩn thận chạy tới, nhìn quanh, hỏi: “Hương chủ, Kim Quan Kê trống kia đâu?”

Phương Tri Hành trả lời: “Để nó chạy thoát rồi.”

Lương Bộ Thanh không khỏi hít ngược một luồng khí lạnh, vẻ mặt khiếp sợ nói: “Không ngờ thực lực của Phương hương chủ mạnh như thế, có thể đánh Kim Quan Kê trống đó bỏ chạy, quá, quá lợi hại!”

Phương Tri Hành bày ra dáng vẻ kinh ngạc, cười nói: “Lợi hại lắm à?”

“Ừm ừm!”

Lương Bộ Thanh liên tục gật đầu, nghiêm túc nói: “Theo ta được biết, Hứa hương chủ từng thử săn giết con Kim Quan Kê trống đó, kết quả thất bại trở về mà còn bị thương nhẹ.”

Phương Tri Hành liền nói: “Ta là dựa vào kỹ thuật bắn tên hưởng lợi, nếu đơn đả độc đấu, ta khẳng định không phải đối thủ của Hứa hương chủ, người đừng đồn bậy bạ.”

Lương Bộ Thanh nghiêm mặt, quả quyết nói: “Thuộc hạ biết

chừng mực.”

Phương Tri Hành hơi im lặng hỏi: “Người ở Cấm Khu nhiều năm, cũng quen rất nhiều thợ săn, trong bọn họ có ai thân thể xuất hiện dị biến không?”

“Dị biến?”

Vẻ mặt Lương Bộ Thanh mờ mịt: “Ngài chỉ chính là?”

Phương Tri Hành liền nói: “Ví dụ bệnh nan y, hoặc là xuất hiện bệnh gì đó rất hiếm gặp?”

Lương Bộ Thanh chần chờ nói: “Trong những người ta biết, không có người như vậy. Chỉ cần bọn họ không chết trong Cấm Khu, ra bên ngoài đều có thể sống yên ổn.”

“Là vậy à?” Phương Tri Hành không khỏi như có suy nghĩ.

Sau một lúc lâu, cậu gật đầu cười nói: “Thời gian còn sớm, chúng ta đi dạo nơi khác đi.”

“Vâng!” Lương Bộ Thanh phấn chấn tinh thần, dũng khí rõ ràng tăng lên rất nhiều, không sợ nữa.

Khoảng 20 phút sau, phía trước xuất hiện một vùng núi, đá chất đống, trông có vẻ cực kỳ phức tạp.

Lương Bộ Thanh nhỏ giọng nói: “Nơi này là lãnh địa của ‘Ngân Nguyệt Lang’, Ngân Nguyệt Lang trưởng thành đều là dị thú cấp 2, cho nên gần đây có thể không chỉ có một dị thú cấp 2 thường lui tới, nơi này cũng là một trong những khu vực nguy hiểm nhất của cả Cấm Khu Hắc Phong.”

“Ồ, Ngân Nguyệt Lang!” Đáy mắt Phương Tri Hành sáng ngời.

Trùng hợp vậy, điều kiện 3 vừa hay cần 1 quả tim sói cấp 2.

Phương Tri Hành liếc Tế Cửu, truyền âm: “Nghe thấy chưa, quanh đây có anh em cùng cha khác ông nội với mày kìa.”

Tế Cửu nghiêm túc nói: “Không cần nhận thân thích bữa bãi cho tao, nói đúng hơn tao là chó sở hữu huyết mạch Liệp Lang, không phải cùng loài với Ngân Nguyệt Lang.”

Phương Tri Hành cười khinh bỉ, nói: “Rồi rồi rồi, mày rất cao cấp được chưa.”

Cậu quay đầu nói với Lương Bộ Thanh: “Người trốn xa một chút.”

Lương Bộ Thanh không nói hai lời, bỏ chạy, cút được bao xa thì đi bấy nhiêu.

Chương 159: Huyết Đấu (1)

Tế Cầu ngẩng đầu lên, đánh hơi trong không khí, cất giọng kêu à hú hú.

Chỉ chốc lát!

“Hú hú ~”

Xa xa, bỗng truyền đến từng đợt sói tru, dần dần từ xa đến gần.

Phượng Tri Hành nhìn quanh một vòng, tìm được một khối nhام thạch nhô lên, cậu chọt trèo lên, lấp cung tên, dưỡng sức chờ đợi.

“Có tiếng bước chân, ở bên kia!”

Tế Cầu vểnh tai nghe, đúng lúc nhắc nhở.

Phượng Tri Hành hít sâu, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, thông thả kéo cung tên ra.

Ngay sau đó, một bóng dài màu bạc đột nhiên lủi ra.

Đó là một con cự lang bộ lông màu xám bạc, thân hình cường tráng, cao tới 2m, còn cao hơn cả Phượng Tri Hành.

Cự lang nhanh chóng nhảy lên đá núi, động tác cực kỳ linh hoạt, như giẫm trên đất bằng.

Đôi mắt của nó là màu đỏ thẫm, lúc di chuyển, ánh mắt sẽ kéo tơ, kéo ra hai đường màu đỏ, cảm giác vô cùng áp bách, thoạt nhìn khiến người ta sợ hãi.

Phường Tri Hành truyền âm đến: “Tế Cầu, mau thu hút sự chú ý của Ngân Nguyệt Lang vào mày.”

Tế Cầu sớm tạo ra một Ảnh Phân Thân, chạy tới một tảng đá khác.

“Gâu gâu!”

Tế Cầu kia kêu to hai tiếng.

Ngân Nguyệt Lang lập tức chú ý tới, chạy qua rồi dừng lại, cúi đầu nhìn xuống.

Tế Cầu ngồi xồm trên mặt đất, ngửa đầu nhìn Ngân Nguyệt Lang.

Vù! Vù! Vù!

Phường Tri Hành không có bất kỳ khách sáo nào, đợi đến lúc Ngân Nguyệt Lang dừng lại thì thi triển kỹ năng bộc phát, bắn ra mũi tên Phá Giáp.

Trong vòng một giây!

Đồng thời bắn ra ba mũi tên!

Trong nháy mắt!

Ngân Nguyệt Lang đang nhìn chăm chăm đánh giá Tế Cầu, bất ngờ không kịp phòng!

Bị một mũi tên xuyên qua cổ!

Bị một mũi tên bắn thủng bụng!

Còn có một mũi tên ác hơn, góc độ xảo quyệt, từ bên sườn bay vòng qua, vậy mà nhắm chuẩn vào lỗ tai của Ngân Nguyệt Lang.

Xi ~

Ngân Nguyệt Lang không phát ra kêu thảm thiết, đã ngã thẳng xuống, sau khi run rẩy vài cái thì sẽ không còn động tĩnh nữa.

Phương Tri Hành cười ha ha, chạy qua.

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

Ngân Nguyệt Lang nhanh chóng khô quắt, hóa thành tro tàn tinh mịn, không một tiếng động tản ra theo gió.

[2. Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 18 cái (3/18)]

[3. Tìm sói cấp 2: 1 quả, gan báo cấp 2: 2 cái, đầu hổ cấp 2: 3 cái (1/6)]

[5. Thu thập 10 loại máu dị thú cấp 2: Mỗi loại 1 thăng (2/10)]

[9. Dị thú cấp 2: 9300 cân, hoặc Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm 4100 miếng (582/9300)]

“Cực kỳ tốt!”

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, phấn chấn nói: “Tế Cửu, tiếp tục câu cá!”

Cậu vòng trở về.

Tế Cửu kêu to gâu gâu tại chỗ.

Không qua bao lâu, hai con Ngân Nguyệt Lang chạy tới, một lớn một nhỏ.

Hình thể của con lớn không thua con vừa rồi bị giết, con nhỏ là một con ấu lang.

“Gâu gâu, người lại đây đi!”

Vẻ mặt Tế Cẩu hung ác, cào móng vuốt, khiêu khích tru lên.

Hai con Ngân Nguyệt Lang cẩn thận tới gần, rất nhanh chúng nó sẽ đến trước mặt Tế Cẩu.

Vừa thấy Tế Cẩu nhỏ như vậy, chúng nó lập tức phát ra tiếng gầm nhẹ.

Tế Cẩu nháy mắt cảm nhận được một khí tức nguy hiểm đến từ dị thú trưởng thành, sợ hãi theo bản năng, vô thức rụt cổ.

Xì xì xì ~

Ba mũi bắn lên bắn tới, xuyên thủng thân thể của con sói lớn, mang theo ba chuỗi máu.

Dường như đồng thời, Tế Cẩu chột bực phát, nó nhảy dựng lên, há mồm cắn cổ con sói nhỏ.

“À hú hú ~”

Tiểu lang nhất thời kêu thảm, vung vẩy đầu, không ngừng lui về sau.

Tế Cẩu cắn xé giống như nổi điên, hung thần ác sát, răng nanh bén nhọn đâm vào lớp da dưới lông, máu tươi theo đầu lưỡi chảy vào yết hầu.

Một lát sau, con sói nhỏ ngừng giãy giụa, từ từ ngã trên mặt đất, thấy là không sống nổi.

Phượng Tri Hành lập tức chạy tới, con Ngân Nguyệt Lang lớn kia đã hóa thành tro tàn dưới mí mắt của cậu.

“Sướng quá, làm lại!”

Phương Tri Hành bị kích động vòng trở về.

Tế Cửu lại kêu to, câu cá thôi, có thể câu con nào thì hay con này.

Một người một chó, hợp tác vui sướng!

Bất giác, đã tới hoàng hôn, ánh sáng trong Cẩm Khu Hắc Phong trở nên ảm đạm.

“Hương chủ, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta phải trở về thôi.” Lương Bộ Thanh ở xa xa lớn tiếng kêu lên.

Ban đêm ở Cẩm Khu Hắc Phong nguy hiểm vượt xa ban ngày.

Vừa đến ban đêm, sẽ có rất nhiều quái vật không thể diễn tả chạy đến.

Không ai dám ở Cẩm Khu qua đêm, đây là kinh nghiệm dùng vô số sinh mệnh đổi lấy.

Phương Tri Hành chưa đủ đã, nhìn giao diện hệ thống.

[2. Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 18 cái (7/18)]

[9. Dị thú cấp 2: 9300 cân, hoặc Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm 4100 miếng (2496/9300)]

...

“Cũng được, đúng là được lắm.”

Phương Tri Hành vừa lòng cười, không đến hai tiếng, đã săn giết 6 dị thú, thu thập được 2 loại huyết dịch, thu hoạch chồng chất.

Hai người một chó vòng về theo đường cũ.

Lương Bộ Thanh đi đằng trước dẫn đường, gã quen thuộc khu vực này giống như đi trong nhà mình.

Đương nhiên, Phương Tri Hành chưa bao giờ ký thác toàn bộ hy vọng lên một người.

Chương 160: Huyết Đấu (2)

Trên đường đến, Tế Cầu cũng làm rất nhiều ký hiệu.

Phương Tri Hành có thể lấy được phản hồi bất cứ lúc nào.

Nếu Lương Bộ Thanh có ý xấu gì, ví dụ gã xuất phát từ nguyên nhân nào đó, muốn mưu hại Phương Tri Hành, cố ý vứt bỏ cậu, hoặc là dẫn cậu đi vào bẫy rập v.v...

Có lớp dự phòng Tế Cầu ở đây, Phương Tri Hành sẽ bảo đảm hơn rất nhiều.

Dù sao con chó này không thể nuôi lãng phí!

Trời nhanh chóng tối đi.

Ngay một khắc trước khi màn đêm lên cao, bọn họ tranh thủ thời gian, cuối cùng đã đi ra khỏi Cẩm Khu Hắc Phong.

Cũng may trên đường bình an vô sự.

Phương Tri Hành trở về doanh trại.

Lương Bộ Thanh cười nói: “Hương chủ, đói bụng chưa, chúng ta đi ăn chút gì đi.”

Phương Tri Hành hỏi: “Trong doanh trại có tiệm cơm hả?”

“Có!”

Lương Bộ Thanh lặng lẽ cười nói: “Tiệm cơm, cửa hàng, tiệm thuốc thậm chí thanh lâu, đầy đủ cả.”

Phương Tri Hành hiểu rõ.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới tiệm cơm.

Vừa nhìn, trong tiệm đã ngồi đầy người, tất cả đều là thợ săn trong Cẩm Khu.

Bọn họ ai nấy cũng mạnh mẽ có sức, thân thể cường tráng, nam nhân chiếm đa số, nữ nhân cũng có, thậm chí còn có thiếu niên.

Mọi người tụ tập trước một cái bàn, ăn từng miếng thịt lớn, uống từng hớp rượu to, khoe khoang cái cọ, thần thái thoải mái, không khí hòa hợp, bình yên.

Tình cảnh này khiến Phương Tri Hành rất bất ngờ.

Nói thật, người tập võ nhiệt huyết hiếu chiến, tranh giành thiệt hơn, một lời không hợp sẽ vung tay.

Nhưng người ở đây, ở chung cực kỳ hài hòa, bao gồm những người uống rượu.

Phương Tri Hành đoán ý qua lời nói và sắc mặt, chợt bình thường trở lại.

Cũng phải, ban ngày mọi người săn bắn bên trong Cẩm Khu, tinh thần buộc chặt cao độ, nơm nớp lo sợ, trông gà hoá cuốc, thể xác và tinh thần đều kiệt quệ.

Sau khi đi ra đương nhiên phải thả lỏng một chút.

Không ai còn tinh lực đi gây chuyện nữa.

Khách quá nhiều, đều ngồi đầy, không còn một cái bàn trống nào.

Lương Bộ Thanh bèn đi tìm chủ quán. Sau khi nói ra tên của Phương Tri Hành. Chủ quán cung kính lễ phục, nghiêm túc đối đãi, hẩn mặt dày đi đến trước một cái bàn, nói gì đó với bốn vị

khách đang ăn cơm.

Mặt bốn vị khách lộ chút bất mãn, cũng nhanh chóng đứng lên, bưng đồ ăn, ngồi xuống trên bậc thang bên ngoài ăn.

Chủ quán nhanh chóng thu dọn bàn, lau khô sạch sẽ.

“Hương chủ, ngài ngồi bên này.”

Lương Bộ Thanh vỗ tay, cười vang nói.

Hai chữ “hương chủ” vừa ra khỏi miệng, tiệm cơm to như vậy không khỏi trở nên im lặng.

Mọi người đều xoay người, tầm mắt đồng loạt nhìn chăm chú Phương Tri Hành, bọn họ đều bị tò mò.

Đối với chuyện này, Phương Tri Hành nhìn cũng quen, tự mình đi đến trước bàn ngồi xuống, gọi rượu và thức ăn.

“Bàn Hồ, sao người lại ăn sống thịt dị thú vậy, không sợ mất kiểm soát à?”

Đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn của một nữ nhân.

Phương Tri Hành quay đầu qua. Cậu lập tức nhìn thấy cái bàn trong góc, có 7 8 nam nhân còn có một nữ nhân đang ngồi.

Nữ nhân đó cao khoảng 1m65, cỡ 35 tuổi, dáng người cũng không tệ lắm, màu da hơi ngăm đen.

Ấn tượng đầu tiên là thành thực, mạnh mẽ.

Nữ nhân mặc trang phục màu xanh lục, sắc mặt tức giận, hai tay chống nạnh, hô với một nam tử mập mạp hơn 50 tuổi: “Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, thịt dị thú có độc, không thể ăn trực tiếp, càng không thể ăn sống!”

Nam nhân tên Bàn Hồ đó, trước mặt có một mâm thịt bò sashimi, một bầu rượu.

Biểu cảm trên mặt hắn kiểu không sao cả, cười nói: “Lão đại, ăn ít một chút không sao đâu. Người xem ta, ăn thịt dị thú sống gần 20 năm rồi, còn không phải không có chuyện gì à.”

Nữ nhân lục y gấp giọng nói: “Ta thấy người là không đụng tường nam không quay đầu lại, đã quên chuyện xảy ra trên người ‘Lý Quán’ rồi à.”

Bàn Hồ ngượng ngừng cười nói: “Sao có thể quên chứ, nhưng mà thể chất mỗi người khác nhau, Lý Quán chỉ là ăn sống thịt dị thú một lần, đã mất kiểm soát, ta khác với hắn!”

Chuyện hai người vì ăn sống thịt dị thú này, cãi nhau không ngớt.

Người ở bàn cách vách nghe được, lắc đầu thở dài: “Vị đại ca này thật sự là một người lợi hại, thịt dị thú chín còn có độc, không thể ăn nhiều, hắn lại dám ăn sống, đỉnh thật!”

Có người trẻ tuổi nghe không hiểu, hỏi: “Ăn sống thịt dị thú sẽ thế nào?”

Người nọ trả lời: “Thân thể của người sẽ phát sinh dị biến, có thể mọc ra vảy, cũng có thể mọc ra sừng, còn có khả năng mọc ra cái đuôi, đồng thời đầu óc của người sẽ nổi điên, cả người trở nên điên cuồng, cuối cùng chết bất đắc kỳ tử, cái này gọi là mất kiểm soát!”

Người trẻ tuổi nghe xong lời này, cũng hít ngược khí lạnh.

“Mất kiểm soát?!”

Hai mắt Phương Tri Hành không khỏi tròng lớn một vòng, biểu cảm nháy mắt trở nên cực kỳ phấn khích.

Tế Cầu cũng nghe đến sợ ngáy người, truyền âm đến : “Đệt mợ nó, nghe thú vị ghê, mất kiểm soát không phải là hóa yêu hả? Người sống có thể biến thành yêu ma?!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, hỏi Lương Bộ Thanh: “Người có từng gặp người mất kiểm soát không?”

Chương 161: Nghiền Ép (1)

“Không có.”

Lương Bộ Thanh lắc đầu cười nói: “Người của Thiết Sơn môn chúng ta ăn Nhục Đan, dường như không có khả năng xảy ra chuyện mất kiểm soát này.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, dằn dò nói: “Người mời nữ nhân lục y đó qua, ta hỏi nàng chút chuyện.”

Lương Bộ Thanh vội vàng đứng dậy và đi qua đó, thấp giọng nói vài câu với nữ nhân áo xanh lục kia.

Khuôn mặt cô gái áo xanh lục lộ vẻ kinh ngạc, không ngừng sửa sang lại dung nhan rồi đi tới trước mặt Phương Tri Hành, vén áo thi lễ và híp mắt cười nói: “Tiểu nữ tử Đoạn Thái Diễm, bái kiến Phương hương chủ.”

Giọng của cô trở nên dịu dàng nhỏ nhẹ, hoàn toàn khác với giọng nói tục tằng chói tai ban nãy.

Rất rõ ràng, đây là bóp giọng!

Phương Tri Hành gật đầu làm lễ, đưa tay ra làm tư thế mời ngồi rồi cười nhạt nói: “Đoạn tỷ tỷ, mời ngồi.”

Đoạn Thái Diễm lập tức ngồi xuống, ngoan ngoãn giống như một thiếu nữ bên lén không rành thế sự.

Phương Tri Hành trực tiếp mở miệng hỏi: “Ban nãy cô có nhắc đến việc ‘Lý Quán’ mất kiểm soát, việc này có thật không vậy?”

Đoạn Thái Diễm nghiêm mặt lại, nghiêm túc trả lời: “Lý Quán

là thuộc hạ của ta, năm năm rưỡi trước gia nhập vào đội săn thú của ta, là một người rất trung thành và đáng tin cậy.

Nhưng mà tại bốn tháng trước, khi bọn ta tiến vào chỗ sâu trong Cấm Khu để săn bắt một con ‘Huyết Ảnh thú’ thì hắn tách ra khỏi bọn ta.

Một mình hắn lang thang ở trong Cấm Khu vài ngày, đói cực kỳ, mà lại không dám nhóm lửa nên chỉ phải ăn thịt dị thú sống cho đỡ đói.

Sau đó bọn ta tìm được hắn, đưa hắn ra khỏi Cấm Khu.

Chưa được mấy ngày sau, trên người hắn mọc ra một tầng vảy rắn, lông tóc rụng sạch toàn bộ, một con mắt cũng trở nên đặc biệt lớn, lồi ra khỏi hốc mắt, đồng tử cũng từ màu nâu đen biến thành màu xanh lam.

Sau đó ở hai nơi là lồng ngực và sau lưng của hắn mọc ra bướu thịt rất lớn, còn không ngừng nhú ra bên ngoài, chảy nước mủ, cuối cùng nổ tung, người cứ như vậy chết đi.”

Phương Tri Hành nghe thấy thế như chợt nghĩ ra điều gì. Loại bệnh trạng này của Lý Quán cực kỳ giống với tình hình cơ thể bị biến dị sau khi nhiễm phóng xạ.

Tế Cầu nghe xong, không khỏi truyền âm nói: “Chẳng lẽ bản thân dị thú cũng là nguồn phóng xạ à!”

Phương Tri Hành đáp: “Máu thịt của dị thú có độc, có lẽ loại chất độc này chính là phóng xạ!”

Đương nhiên là Tế Cầu hiểu rõ.

Phương Tri Hành lại suy tư nói: “Cấm Khu là khu phóng xạ, tất cả động thực vật đều bị ô nhiễm phóng xạ, mà dị thú ở vào đỉnh chuỗi thực vật, cho nên chắc chắn trong cơ thể của dị thú có tích

lũy lượng lớn năng lượng phóng xạ.”

Tế Cửu nhất thời giật mình một cái, phân tích: “Vô giả ăn thịt dị thú hoặc là Nhục Đan thì có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ, lẽ nào cũng là bởi vì tác dụng của phóng xạ à?”

Vừa phân tích, suy đoán như vậy, một người một chó đều có loại cảm giác thông thoáng đầu óc.

Suy nghĩ đến đây, Phương Tri Hành lập tức nhắc đến một vấn đề: “Tất cả những ai bị mất khống chế đều chắc chắn phải chết hả?”

Đoạn Thái Diễm chần chờ đáp lời: “Chắc là thế, có điều ta đây cũng chỉ nhìn thấy một người mất khống chế là Lý Quán thôi, nên không chắc cho lắm.”

Lúc này, bên cạnh có người xen ngang hô lên: “Ta đã từng gặp được một người mất khống chế, đến bây giờ vẫn còn sống.”

Phương Tri Hành quay đầu, thấy một đại hán có vẻ mặt hung ác thì đáp: “Đại ca, người nói rõ hơn chút đi.”

Đại hán uống một hớp rượu, trả lời: “Khoảng chừng hai năm trước, khi ta đi ngang qua huyện Khánh An thì có tình cờ gặp được một tiểu cô nương mọc sừng trên đầu.

Nghe người ta nói, bởi vì mẹ cô bé tin vào lời đồn, cho rằng ăn thịt dị thú sống có thể trị bệnh nên bỏ vào miệng, kết quả nhanh chóng nổi điên mà chết.

Nhưng trước khi chết, mẹ cô bé sinh ra cô bé kia, vừa ra đời đã mọc chiếc sừng trên đầu, hơn nữa còn càng ngày càng lớn.

Ngày ta gặp được cô bé, cha cô bé đang dùng cái giũa giúp cô bé mài cái sừng kia đi.”

Phương Tri Hành hỏi: “Cô bé kia có thể sinh sống bình thường không?”

Đại hán lắc đầu, than thở: “Là người đáng thương, không biết nói chuyện, hơn nữa cơ thể yếu đuối mắc nhiều bệnh, gầy như cây gậy, có khi không sống được bao lâu nữa.”

Phương Tri Hành hiểu rõ.

Chuyện này cũng không bất ngờ, sinh vật đã bị nhiễm phóng xạ xảy ra đột biến thường thường đều biến thành quái thai dị dạng.

Nhưng mà có ngoại lệ nhất định!

Phương Tri Hành nhìn quanh mọi người, cao giọng hỏi: “Còn có ai từng nhìn thấy người mất khống chế không?”

Mọi người nhìn nhau, không ai trả lời.

Phương Tri Hành đành phải từ bỏ, quay sang hỏi Đoạn Thái Diễm: “Lần này các cô thu hoạch thế nào, ngày mai còn phải đi Cẩm Khu nữa không?”

Đoạn Thái Diễm trả lời: “Lần này bọn ta đến là vì nhận nhiệm vụ của cố chủ, cố chủ muốn bọn ta bắt sống một con ‘Kim Sắc Song Vĩ Hồ’ cho hắn.

Chương 162: Nghiền Ép (2)

Bọn ta nghe ngóng được là có người từng nhìn thấy một con Kim Sắc Song Vĩ Hồ ở trong Cẩm Khu Hắc Phong nên bọn ta đến thử thời vận, đáng tiếc sắp tìm được hai mươi ngày rồi mà vẫn không thu hoạch được gì.”

Phương Tri Hành gật đầu, nhận lời nói: “Nếu ta nhìn thấy thì sẽ nói cho cô.”

Đoạn Thái Diễm không khỏi vui cực, mặt đỏ lên, liếc mắt đưa tình, ngượng nghịu bóp giọng nói: “Đa tạ hương chủ, không cần báo đáp.”

Nhìn thấy cảnh này, Tế Cầu cười hề hề trêu chọc: “Phương Tri Hành, đồ lẳng lơ này muốn quyến rũ mày kìa.”

Phương Tri Hành trợn mắt trừng nói:

“Sao mày lại nói người ta lẳng lơ thế? Ở trong mắt một tên háo sắc, toàn bộ nữ nhân đều lẳng lơ, một cái nhãn mày một nụ cười đều là đang quyến rũ người khác.”

Cậu tổng kết nói: “Mày như vậy là hoang tưởng đấy!”

“Có cái mộng ấy, bàn về nữ nhân mày có hiểu bằng tao không?”

Tế Cầu phân tích bài bản hẳn hoi: “Đoạn Thái Diễm có thể dẫn dắt một đội ngũ lang bạt ở trong Cẩm Khu, tuyệt đối là một nữ cường nhân cho coi, nam nhân bình thường thì cô ta coi thường.

Cô ta không vấn tóc lên, nói rõ còn chưa lập gia đình, chắc là cũng không có hứng thú lập gia đình, chắc chắn thuộc về kiểu

thích sương sớm tình duyên.

Cuối cùng, cô ta đã lang thang trong cái nơi hoang dã này hơn hai mươi ngày, đã sớm cô đơn trống rỗng, khao khát khó nhịn.

Nam nhân trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, thân phận tôn quý giống như mây vừa vãn phù hợp khẩu vị của cô ta, có thể không liếc mắt đưa tình cho mây được à?”

Phượng Tri Hành nhất thời không hé răng.

Sau đó cậu không nhanh không chậm ăn no bụng, rồi rời khỏi tiệm cơm đi về phía phòng khách.

Lương Bộ Thanh theo sau, cười nói: “Hương chủ, ngài còn muốn phân phó chuyện gì không?”

Phượng Tri Hành bước đi thong thả nói: “Không có, ta tắm một cái rồi đi ngủ, kế tiếp không cần người hầu hạ, người muốn đi chơi thì đi đi.”

Lương Bộ Thanh đảo mắt một vòng, cười nói: “Hương chủ muốn tắm rửa đúng không, ừm, thuộc hạ biết gần đây có một thác nước nhỏ, nước của hồ nước bên dưới thác trong trẻo lạnh lẽo, tắm thoải mái cực, ngài có muốn đi thử một chút không?”

“Ồ!” Phượng Tri Hành nhất thời thấy hứng thú, ở trong sông còn có thể bơi lội, chơi vui hơn ngồi trong bồn tắm nhiều.

“Phía bên này, để ta dẫn đường!”

Lương Bộ Thanh giơ tay làm ra tư thế mời, dẫn đường ở phía trước.

Phượng Tri Hành đi theo đằng sau.

Một lát sau, hai người một chó băng qua một rừng cây, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng ào ào.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lên, dưới màn đêm đầy sao có một dải lụa màu trắng từ trên trời giáng xuống, chính là một thác nước, độ cao ước chừng 50 mét.

Trong không khí tràn đầy mùi hơi nước mát mẻ.

“Chính là ở đó!”

Lương Bộ Thanh cười ha ha đi lên phía trước, đứng bên rìa rừng cây.

Phương Tri Hành thấy thế, bèn hỏi: “Người không đi tắm một cái à?”

Lương Bộ Thanh cười khà khà nói: “Thuộc hạ đã hẹn với cô nương trong thanh lâu rồi, lát nữa phải qua ngay.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, gật đầu nói: “Người đi đi.”

Cậu phối hợp đi đến dưới thác nước, nhìn nước sông chảy xuôi dưới ánh trăng, quả nhiên là trong suốt thấy đáy.

“Cảnh sắc nơi này đẹp đấy.” Phương Tri Hành cởi quần áo ra, tiến vào trong nước.

Vừa đúng lúc này, một tiếng duyên dáng hô to vang lên.

“Ô, Phương hương chủ!”

Phương Tri Hành quay phắt đầu lại, thấy được đằng sau hòn đá bên phía bờ sông đối diện, một bóng hình xinh đẹp nửa chận nửa che, muốn che mà vẫn còn xấu hổ.

Chăm chú nhìn lại, không phải Đoạn Thải Diễm thì là ai.

Lúc này tóc Đoạn Thải Diễm dài tới eo, ướt nhẹp, tản ra như thác nước.

Cô xấu hổ bước xuống dòng sông, bơi đến giữa sông, nhìn Phương Tri Hành mà khước miệng hơi cong lên cười nói: “Nước sông này, lạnh thật...”

Phương Tri Hành thấy tình huống ấy, lập tức nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn phía sau.

Cậu liền thấy được Lương Bộ Thanh cười hì hì, nhấc chân chạy trốn vào trong bóng tối như làm kẻ trộm.

“Móa nó!”

Tế Cửu đứng ở bên bờ, cả con tró đều tròn tròn mắt, tặc lưỡi nói: “Tao đã bảo mà!”

Phương Tri Hành hơi im lặng, bơi đi.

Tế Cửu thấy vậy, đi tới đi lui ở bên bờ, la ầm lên: “Đừng đi, mau trở lại! Đồ lẳng lơ này quyến rũ mày giữa ban ngày ban mặt như vậy, chắc chắn là có ý đồ gì đó cho xem, đừng bị mắc lừa.”

Phương Tri Hành giống như không nghe thấy, bơi đến bên cạnh Đoạn Thái Diễm.

Dưới thác nước ồn ào sục sôi, hai con cá vui sướng bơi lội.

...

Sáng sớm hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng.

Một đám thợ săn dậy thật sớm trong Cẩm Khu, nhanh chóng ăn sáng, chuẩn bị một chút rồi vội vàng nối đuôi nhau tiến vào Cẩm Khu, sau đó tản ra bốn phía.

Phương Tri Hành ngủ một giấc đến lúc tự nhiên tỉnh, cho đến khi mặt trời lên cao rồi mới rời giường.

Lương Bộ Thanh lại thức dậy rất sớm, ngáp ngáp ngáp dưới,

đứng bên ngoài cửa chờ Phương Tri Hành.

Một tiếng cót két vang lên.

Cuối cùng cửa cũng mở!

Chương 163: Nghiền Ép (3)

Phường Tri Hành đi ra, đứng dưới ánh mặt trời đuổi lưng một cái.

“Chào buổi sáng hương chủ!”

Lương Bộ Thanh liếm môi, vẻ mặt đầy thâm ý.

Phường Tri Hành nghiêng đầu nhìn gã, thản nhiên nói: “Chuyện như đêm qua, sau này đừng tự tiện sắp xếp nữa.”

“Vâng vâng, thuộc hạ đáng chết.” Lương Bộ Thanh cúi đầu khom lưng, vẻ mặt tiện cực kỳ.

Gã biết mình đã làm đúng, chiếm được niềm vui của Phường Tri Hành.

Có lẽ chuyện sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tiền đồ của gã.

Phường Tri Hành nghiêm mặt nói: “Đi, chúng ta đi Cẩm Khu.”

Lương Bộ Thanh hỏi: “Hay là tùy tiện đi một chút?”

Phường Tri Hành hơi im lặng, trả lời: “Người biết nơi nào có ‘Văn Lô Báo’, ‘Vĩ Xà Báo’, ‘Độc Giác Hồ’, ‘Ngọa Sơn Hồ’ không?”

Sắc mặt Lương Bộ Thanh thay đổi, toàn bộ bốn loại dị thú Văn Lô Báo mà Phường Tri Hành nói đều là dị thú cấp 2 hung danh hiển hách, vô cùng tàn bạo, còn ác hơn cả Ngân Nguyệt Lang nữa.

“Phạm vi hoạt động của vài loại dị thú này khá lớn, có khi phải thử xem có ăn may được không.”

Lương Bộ Thanh không dám nói lời quá chắc chắn.

Phường Tri Hành gật đầu nói: “Không sao, người xem mà làm.”

Sau đó, hai người một chố lại xông vào Cẩm Khu Hắc Phong, lần này bọn họ thay đổi một con đường khác.

Ba khắc sau! (Ba khắc = 45 phút)

Trong hoang dã, một đám “Thạch Bì Trư” lướt ngang qua.

Loại Thạch Bì Trư này da dày thịt béo, cứng rắn như tảng đá, đao kiếm rất khó bổ ra da lông của bọn chúng.

Nhìn từ thể hình mà phán đoán, vện vện chỉ có con béo tốt nhất kia là miễn cưỡng đạt đến cấp 2.

Vụt!

Tên Phá Giáp nổ bắn ra theo tiếng gió, ba mũi tên bắn ra cùng một lúc, lao đến cùng nhau.

Thạch Bì Trư vẫn còn đang cúi đầu ăn quả anh đào, hồn nhiên không có cảm giác gì.

Phập phập phập!

Ba mũi tên bắn lên từ ba phương hướng, gần như tinh chuẩn bắn trúng đầu của Thạch Bì Trư cùng một lúc.

Một mũi tên trong đó càn đâm trúng mắt của Thạch Bì Trư.

“A graoo graoo ~~”

Toàn thân Thạch Bì Trư cứng đờ, lắc trái lắc phải, thất tha thất thểu, không ngừng kêu gào, cuối cùng ngã vào một rãnh bùn, rất nhanh đã mất hết động tĩnh.

Mấy con Thạch Bì Trư khác chấn kinh, bỏ chạy tứ tán.

Không bao lâu sau một bóng người lướt đến, đáp xuống trước rãnh bùn, đưa tay phất ngang qua người Thạch Bì Trư.

Chỉ một lát sau Thạch Bì Trư đã nhanh chóng teo lại và biến đen, nháy mắt một cái đã chỉ còn lại một đồng tro tàn, lơ lửng trong nước bùn đục ngầu.

Ba mũi tên theo đó rơi ra ngoài.

[Giết chóc: +1]

[Thu thập huyết dịch: +1]

[Thịt dị thú cấp 2: +518 cân]

Khỏe miệng Phương Tri Hành hơi cong lên, vẻ mặt thoải mái không gì sánh được.

Đảo mắt lại hơn một giờ trôi qua.

Trên một ụ đất nhô lên, Phương Tri Hành phát hiện một con “Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím”, phần thân dài hơn ba mét, còn phải khổng lồ to lớn hơn con rồng Komodo nhiều.

Phần lưng của Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím gập gềnh, cái vẩy nhô lên, trông dày vô cùng, hơn nữa còn bao trùm dọc từ phần đầu đến tận phần đuôi.

Lúc Phương Tri Hành tra cứu tài liệu ở Tuyên Võ các, trùng hợp từng nhìn thấy thông tin có liên quan đến Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím.

“Lưng cứng rắn còn hơn cả thép tinh luyện, đao thương khó nhập, nhược điểm ở bụng.”

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, cảm giác kỹ năng bộ

phát Phá Giáp của cậu chưa chắc có thể bắn thủng lớp vảy của Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím.

“Mặc kệ thế nào, cứ bắn một mũi tên trước thử xem.”

Phương Tri Hành thở sâu, kéo cung, trữ sức, sức mạnh được tích trữ đến mức lớn nhất.

Thả!

Vụt!

Mũi tên xẹt qua giữa không trung, vô cùng nhanh chóng, khoảng cách không tới trăm mét chớp mắt đã đến.

Keng!

Một tiếng vang kim loại truyền ra ngoài.

Mũi tên kia đánh trúng đầu Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím thì lập tức bị văng ra, rơi xuống mặt đất.

Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím tức khắc cảnh giác, ngẩng đầu quan sát bốn phía, cái lưỡi dài thụt ra thụt vào.

Phương Tri Hành sầm mặt, bỏ lại cung tên, rút đao ra khỏi vỏ.

“Tế Cửu, chúng ta lên!” Phương Tri Hành xông lên.

Tế Cửu nhanh chóng lao đến trước mặt Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím, sửa loạn xạ với con quái thú lớn hơn nó rất nhiều đích.

Nhất thời Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím có chút ngớ người, nghi hoặc nhìn thẳng nhãi này.

Đột nhiên, nó nghiêng đầu sang chỗ khác.

Phương Tri Hành nhón mũi chân dẫm lên trên hoa cỏ giống

như một cơn gió, lên xuống mấy cái đã nhào tới phía sau Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím.

Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím xoay người lại.

Tế Cầu lập tức xông đến, bắt lấy chân trước của nó cắn một cái.

Cắn xong rồi bỏ chạy ngay lập tức.

Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím giận tím mặt, vung đầu qua đây, miệng đập lên trên mặt đất làm dấy lên một mảng lớn bùn cát, cuốn theo tất cả lao về phía Tế Cầu.

“Má nó!”

Tế Cầu lấy làm kinh hãi, không ngờ Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím lại có một chiêu như vậy, không kịp phản ứng, bị bùn cát nuốt hết.

Gần như cùng lúc đó Phương Tri Hành vọt đến phụ cận, thân hình thoắt một cái.

Chương 164: Tổ Nương (1)

Rung chân, vọt đến, nhún vai, va chạm!

Thình thịch!

Thần Lân Vẩy Đen Mắt Tím bị đụng trúng, thân thể quay cuồng dựng lên, để lộ cái bụng trắng bóc.

Sắc mặt Phương Tri Hành hung ác, bắt thịt cả người kịch liệt phồng lên.

Trong thời gian ngắn, hai vết sáng lạnh lẻo hình thành nên một chữ thập nghiêng ở trước mặt cậu, bao phủ về phía trước.

“Kỹ năng bộc phát - Thập Tự Hoa Trảm!”

Phập ~

Ngay sau đó bụng Thần Lân Vẩy Đen Mắt Tím nứt ra, hai vết hằn đan chéo hầu như xé rách toàn bộ cái bụng.

Rầm rầm ~

Ngay sau đó, ruột nội tạng tuôn ra từ chỗ nứt, máu loãng ào ào chảy xuống.

Thần Lân Vẩy Đen Mắt Tím nhất thời còn chưa chết hẳn, muốn xoay người đứng lên vài lần.

“Kỹ năng bộc phát - Đan Dao Trực Nhập!”

Phương Tri Hành hung ác hơn, nhảy lên một cái đến bên trên của Thần Lân Vẩy Đen Mắt Tím, hai tay nắm ở chuôi đao đâm

thẳng xuống.

Phập!

Đại hoàn đao chui vào bộ phận bộ phận hàm dưới của Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím, xỏ xuyên qua đâm thẳng xuống dưới, phá hủy phần đầu của nó.

“Hệ thống, thu!”

Phương Tri Hành thở gấp chửi thề một câu, Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím dưới chân đột nhiên khô quắt lại, hóa thành bụi tiêu tán.

[Giết chóc + 1]

[Thu thập huyết dịch: + 1]

[Thịt dị thú cấp 2: + 427 cân]

“A phi phi...”

Lúc này, cuối cùng Tế Cầu cũng bò ra khỏi bùn cát, miệng dính đầy đất, khắp khuôn mặt chó toàn là sự phẫn nộ, tâm trạng vô cùng khó chịu, rất muốn cắn chết con Thần Lăn Vẩy Đen Mắt Tím này.

“Ể, giải quyết nhanh như vậy luôn á?”

Tế Cầu nháy mắt mấy cái, lắc mình thật mình, nhất thời cát bụi tung bay.

Phương Tri Hành truyền âm nói: “Dao sắc chặt đứt rồi, đối phó loại dị thú có sinh mạng ương ngạnh như này, phải nhanh ác chuẩn!”

Tế Cầu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, nhìn giao diện hệ thống của Phương Tri Hành.

[Dị thú cấp 2: Huyết dịch: 4/10]

Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 9/18]

“Khá đấy, hoàn thành một nửa nhiệm vụ rồi!”

Tế Cầu khen không dứt miệng.

Nói thật, khi nhìn thấy 9 điều kiện max cấp của &LTThi;ên Sát Huyết Hải công > lần đầu tiên, nó cảm thấy độ khó rất lớn, tổn thời gian công sức, lao tâm tổn trí, Phương Tri Hành có thể phải trải qua nhiều gian khổ mới có thể hoàn thành.

Nhưng không ngờ, Phương Tri Hành chỉ chạy đến Cẩm Khu đi dạo một vòng, đổ mồ hôi một lát đã hoàn thành được một nửa tiến độ.

Trong quá trình đó, cậu còn tiện tay đan dúi với một người phụ nữ có chồng, hưởng thụ thứ được gọi là niềm vui cá nước nữa.

Thế này quá dễ dàng, quá vô lý rồi!

Đây chính là biểu hiện thực lực của Đại Mãng cảnh max cấp!

“Ừm, không có gì khó khăn cả...”

Phương Tri Hành cười ha hả, tâm trạng vô cùng vui vẻ, sau đó cậu thu đao vào vỏ.

Đột nhiên, Phương Tri Hành lại giơ cao đao vòng lớn, cẩn thận ngắm nhìn, không nhìn được mà nhướng mày.

“Sao vậy?” Tế Cầu ngẩng đầu nhìn chăm chú, kinh ngạc nói: “Đậu móa, sao lưỡi đao bị cong vậy!”

Chỉ thấy, ở vị trí một đoạn từ giữa lưỡi đao lớn trở lên, lưỡi đao hơi cong lại, tạo thành những nếp nhăn.

Phượng Tri Hành cau mày, trầm ngâm nói: “Da của Thần Lân Vẩy Đen Mắt Tím vốn có độ cứng rất cao, độ bền dẻo càng cao hơn, không dễ gì chém thủng được.

Ta thi triển kỹ năng bộc phát dùng sức chém mạnh, tuy đã tăng cường độ sắc bén của lưỡi đao đáng kể nhưng cũng tạo ra áp lực cực lớn, khiến lưỡi đao bị bẻ cong.”

Tế Cửu đồng ý đáp: “Bất cứ vũ khí nào cũng có độ bền, mảy sử dụng đao vòng lớn để thi triển kỹ năng bộc phát nhiều lần, thứ này sớm muộn gì cũng bị mảy làm hỏng.”

Phượng Tri Hành không khỏi phiền não, thở dài nói: “Sai lầm rồi, tao nên mang theo mấy thanh đao đến đây mới phải.”

Tế Cửu khịt mũi nói: “Theo tao thì thanh đao Đinh Chí Cường tặng cho mảy vốn chỉ có chất lượng bình thường, căn bản không phải hàng tốt gì đó.”

Phượng Tri Hành suy nghĩ một lát rồi chậm rãi thu đao lại, trầm ngâm nói: “Trong doanh trại có cửa hàng, biết đâu có bán binh khí, tối nay trở về đến đó xem thử.”

Cậu gọi Lương Bộ Thanh lại.

Hai người một chố tiếp tục đi về phía trước, càng đi càng xa, bọn họ đi đường vòng, từng bước một tiến sâu vào Cẩm Khu.

Đang đi thì...

Đột nhiên, mặt đất mơ hồ truyền đến cảm giác rung lên nhẹ nhẹ.

Tế Cửu sửa lên: “Bên trái, khu rừng kia kìa!”

Ngay lập tức, Phượng Tri Hành lách người đến bên một sườn dốc, nửa ngồi xổm xuống rồi nheo mắt nhìn xa, giường cung sẵn

sàng.

Cảm giác rung động ngày càng mạnh.

Bình bịch bình bịch...

Đột nhiên, một đàn hươu sao lao ra từ trong khu rừng.

Bọn chúng chạy rất nhanh, kết nhóm thành đàn, số lượng hơn trăm con, đen kịt một mảng.

Chuyện thần kỳ là đuôi của chúng có màu xanh thẫm, khi chạy đuôi tung bay phấp phới, dáng vẻ đung đưa đẹp đẽ giống như rong biển dưới đáy biển.

“Đây là hươu đuôi xanh, dị thú cấp 1, ăn cỏ chứ không ăn thịt.

Lương Bộ Thanh vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Phương Tri Hành gật đầu, cậu không quan tâm đến dị thú cấp 1, nhưng cậu tò mò tại sao bầy hươu lại chạy loạn hơn.

Chương 165: Tổ Nường (2)

Cậu ngược mắt lên nhìn về phía sau trông khu rừng.

Không lâu sau, một con vật khổng lồ thấp bé, thông thả bò ra khỏi khu rừng.

Đó là một con cá sấu hung dữ, dài hơn 8 mét, nó ngậm chặt một con hươu đuôi xanh trưởng thành trong cái miệng khổng lồ.

Hai hàng răng sắc nhọn cắm sâu vào da thịt con hươu đuôi xanh, máu me bê bết.

Con hươu đuôi xanh vẫn chưa chết, nó vẫn đang cố gắng giãy giụa, nhưng chẳng thấm vào đâu, hoàn toàn vô vọng.

Đồng tử Lương Bộ Thanh co lại, vẻ mặt hoảng sợ, gã rút người lại rồi cúi đầu xuống, núp dưới sườn dốc, lẩm bẩm: “Trời đất quỷ thần, sao lại gặp ‘Tứ Nhãn Ngạc’ vậy?”

“Tứ Nhãn Ngạc...”

Phương Tri Hành nhìn kỹ hơn, cậu mới nhận ra con cá sấu khổng lồ này có đến bốn con mắt, hai trên hai dưới, liên tục đảo tròn.

Cậu lập tức hỏi: “Tứ Nhãn Ngạc có điểm yếu nào không?”

Lương Bộ Thanh lắc đầu nói: “Không có điểm yếu! Tứ Nhãn Ngạc mắt nhìn tám phương, tầm nhìn bao quát, toàn thân được bao phủ bởi vảy cứng, đao kiếm khó có thể đâm thủng, nó còn có bốn chân to khỏe có sức, chạy còn nhanh hơn cả ngựa nữa.”

Gã hít một hơi khí lạnh rồi nói: “Loại dị thú cấp 2 giông như

Tứ Nhân Ngạc được coi là bá chủ trong Cấm Khu Hắc Phong, nó đi lại nghênh ngang, gần như không thể bị săn giết.”

Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu ra.

Đúng vậy, thị lực của cá sấu cao hơn con người ít nhất bảy lần.

Để săn giết con Tứ Nhân Ngạc này, bắt buộc phải liều mạng đánh một trận quyết liệt.

“Bốn con mắt à...”

Phương Tri Hành suy nghĩ nhanh như chớp, nhanh chóng nghĩ ra cách.

Ngay lúc này, Tứ Nhân Ngạc dừng lại bắt đầu chuyên tâm ăn uống, nó xé nát con hươu đuôi xanh, tách rời từng bộ phận rồi cắn từng miếng lớn.

Thấy cảnh này, Phương Tri Hành lập tức giương cung dòn sức, đồng thời nói với Lương Bộ Thanh: “Người hãy tránh xa một chút.”

“Hương chủ, chẳng lẽ ngài muốn?!”

Lương Bộ Thanh ngạc nhiên tột độ, không nhin được mà nhìn sang, sau đó hần vọt dậy, co giò bỏ chạy, không hề ngoảnh đầu lại.

Vút !

Phương Tri Hành bắn một mũi tên, mũi tên xé toạc không khí lao về phía trước, âm thanh xé gió vang dội.

Tứ Nhân Ngạc đang ăn, đột nhiên chú ý đến chuyện gì đó, nó phản ứng rất nhanh, đầu nhanh chóng chuyển động.

Keng!

Tên Phá Giáp lao vun vút, bắn trúng vào đầu cá sấu, đâm vào da cá sấu.

Nhưng ngay sau đó, Tứ Nhãn Ngạc lắc đầu, mũi tên bị hất bay, chỉ để lại một chấm trắng, sau đó chậm rãi rỉ ra huyết dịch màu đỏ.

“Bắn thùng da cá sấu, nhưng độ sâu không đủ để chí mạng.”
Phương Tri Hành nhướng mày.

Đm, da cá sấu còn cứng hơn cả khôi giáp!

Tứ Nhãn Ngạc đau đớn, nó vặn vẹo cơ thể liên tục rồi đột nhiên ngoạm lấy mũi tên rơi xuống đất để trút giận.

Thấy vậy, Phương Tri Hành truyền âm: “Tế Cầu, mày lên đi!”

Tế Cầu lập tức tạo ra một phân thân ảo ảnh chạy lên phía trước, sửa to mấy tiếng thu hút sự chú ý của Tứ Nhãn Ngạc.

Tứ Nhãn Ngạc đứng bằng bốn chân, nhìn chăm chăm vào Tế Cầu, há to cái miệng khổng lồ, mùi tanh hôi nồng nặc xộc vào mặt.

“Đệch!”

Tế Cầu sờn gai ốc, tiếng sửa đột ngột dừng lại.

Vèo!

Mũi tên Phá Giáp thứ hai lao đến, đâm vào đầu cá sấu nhanh như chớp, không hề nghiêng lệch, vừa khéo trúng ngay vị trí mũi tên đầu tiên bắn trúng.

Mũi tên lập tức đâm sâu vào một đoạn!

Tứ Nhãn Ngạc đau đớn tột độ, lắc đầu lắc cổ, điên cuồng vùng lắc cơ thể.

Phương Tri Hành lập tức ném cung tên, cậu lao ra, đầu ngón chân liên tục chạm đất, lướt qua cỏ, nhanh như gió!

Chẳng mấy chốc, cậu đã đến gần Tứ Nhãn Ngạc.

Tứ Nhãn Ngạc cũng nhìn thấy cậu, nó lập tức vùng dậy rồi nhào đến.

Phương Tri Hành lại nhảy lên cao, rút một gói giấy dầu từ trong tay ra rồi ném mạnh xuống dưới.

Bùm!

Lượng lớn bột đá vôi bùng nổ trong nháy mắt, bay tứ tung khắp nơi, bao trùm bên dưới.

Bột đá vôi dính đầy đầu, đầy người Tứ Nhãn Ngạc, lúc này nó hoàn toàn mất tầm nhìn.

Phương Tri Hành khẽ lắc vai, di chuyển chớp nhoáng đến bên hông Tứ Nhãn Ngạc.

“Kỹ năng bộc phát·Thiết Sơn Khảo!”

Cơ bắp vai của Phương Tri Hành cuộn cuộn, như một chiếc xe tăng đâm thẳng về phía Tứ Nhãn Ngạc.

Bùm~

Cơ thể Tứ Nhãn Ngạc lật sang một bên, ngã ngửa ra sau, bốn chân đạp loạn xạ trên trời.

Phương Tri Hành lập tức nhảy lên bụng nó, hai tay cầm đao đâm thật mạnh xuống dưới.

“Kỹ năng bộc phát·Đan Đao Trục Nhập!”

Phập phụt!

Mũi đao tăng tốc, mang theo sức mạnh khủng khiếp lập tức đâm thủng lớp da, thân đao đâm vào một nửa.

Phập phụt!

Máu tươi lập tức phun trào như suối, bắn tung tóe khắp mặt, khắp người Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành giơ đao lên, tiếp tục dùng Đan Đao Trực Nhập, đâm hết nhát này đến nhát khác.

Chỉ mấy chốc, những vết thương lần lượt xuất hiện trên bụng Tứ Nhân Ngạc, máu chảy như suối.

Một lát sau, cuối cùng Tứ Nhân Ngạc cũng ngừng giãy dụa.

“Mày được đó, thế mà mày cũng giết được nó.”

Tế Cầu tặc lưỡi ngạc nhiên.

Con Tứ Nhân Ngạc này không đơn giản, tuyệt đối chính là con dị thú đáng sợ nhất bọn họ từng gặp cho đến lúc này.

Chương 166: Bạo Hùng (1)

Nhưng Phương Tri Hành vẫn giải quyết nó gọn gàng trong ba nốt nhạc.

Phương Tri Hành lau máu trên mặt, nhìn chăm chăm giao diện hệ thống.

“Thu!”

Trong một suy nghĩ, con cá sấu khổng lồ dưới chân khô héo với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, hóa thành một đồng tro tàn rồi tan thành bụi.

“Vô địch mẹ nó rồi!”

Phương Tri Hành thở hắt ra một hơi, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Trận chiến sung sướng đã đời như vậy vô cùng kích thích, mang lại cho cậu cảm giác thỏa mãn cực lớn.

Sau đó...

Phương Tri Hành liên tục săn giết một con tê giác chùy sắt, một con yêu tinh hai sừng và một con trăn độc hoa văn hai đầu.

[Dị thú cấp 2: Huyết dịch: 8/10]

Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 13/18

Thịt dị thú cấp 2: 6385/9300]

Lúc này đã khoảng 3 giờ rưỡi chiều, thời gian vẫn còn sớm.

Nhưng Phương Tri Hành buộc phải quay trở lại doanh trại sớm hơn dự định.

Bởi vì thanh đao vòng lớn đã bị báo hỏng, thanh đao bị nứt rất nhiều chỗ.

“Thôi vậy, về sớm nghỉ ngơi thôi.”

Phương Tri Hành gọi Lương Bộ Thanh đến, bảo gã dẫn đường.

Hai người một chó quay trở về, đường về khá thuận lợi, không có sự cố nào xảy ra.

Dù sao thì Phương Tri Hành đã tiêu diệt tất cả những con dị thú cấp 2 dọc đường đi rồi.

Sau khi về đến doanh trại, Phương Tri Hành đi thẳng đến cửa hàng.

Mà mà cửa hàng có bán binh khí, cậu có thể mua thêm đao, kiếm và cung tên.

Phương Tri Hành chọn tinh cương đao (đao làm từ thép tinh luyện) có chất lượng tốt nhất, mua một lần năm thanh.

Không biết trời tối từ khi nào, trăng sáng vàng vạc.

Phương Tri Hành cởi bỏ khôi giáp, thay y phục ngắn bó sát người rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

“Mày đi đâu đấy, đi dạo hả?” Tế Cuối đi theo rồi hỏi.

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, nói: “Tao đi tắm.”

Tế Cầu dừng bước, híp mắt, ghê tởm nói: “Không phải chứ, mày còn đi nữa hả? Đoạn Thải Diễm gần 40 tuổi rồi, một thanh niên như mày bị cô ta ‘trâu già gặm cỏ non’ có uống không? Còn cần mặt mũi nữa không?”

Phương Tri Hành tặc lưỡi đáp: “Chẳng phải mày thường nói, phụ nữ trưởng thành mới có hương vị nhất à?”

“Oe oe~“

Tế Cửu vô cùng khinh thường, nó quay đầu rồi chui vào phòng.

Phương Tri Hành một mình rời khỏi doanh trại, cậu đi xuyên qua khu rừng đến trước thác nước.

Dưới ánh trăng, một bóng người mảnh mai ngồi trên tảng đá dưới thác nước.

Nghe tiếng bước chân, Đoạn Thải Diễm nhanh chóng quay đầu lại, mái tóc bay cao.

Vừa nhìn thấy Phương Tri Hành, mỹ nhân cong khóe miệng cười, sự quyến rũ vô hạn lập tức hiện lên trên khuôn mặt.

Trăng sáng trên mặt nước, người đẹp ngồi trên đá!

...

...

Ngày hôm sau, Phương Tri Hành bước vào Cẩm Khu Hắc Phong một lần nữa.

Buổi sáng, cậu lại săn giết được một con Thạch Bì Trư, một con Thần Lăn Vảy Đen Mắt Tím và hai con Ngân Nguyệt Lang.

Đến buổi chiều, cuối cùng!

Giữa một vùng đồi núi nhấp nhô, Phương Tri Hành và Lương Bộ Thanh bất ngờ gặp được một con Văn Lôi Báo!

Chỉ thấy con Văn Lôi Báo cao 2 mét, thân hình thon dài, có những mảng hoa văn hình tia chớp giữa lớp lông.

“Văn Lôi Báo nổi tiếng về tốc độ, nó chạy rất nhanh, có thể chính là dị thú chạy nhanh nhất trong toàn bộ Cẩm Khu Hắc Phong.”

Lương Bộ Thanh công bốn thanh đao, nằm sấp trên mặt đất, cỏ cây che chắn quanh người, ẩn nấp rất tốt.

Đương nhiên Phương Tri Hành hiểu rõ sự lợi hại của Văn Lôi Báo, khi nó bỏ chạy, có thể còn nhanh hơn cả tên Phá Giáo của cậu!

“Tế Cầu, trông cậy vào mày đấy.”

Phương Tri Hành dặn dò một tiếng rồi nhanh chóng di chuyển đến một vị trí, bố trí cạm bẫy.

Tế Cầu không nói hai lời, chờ đến khi Phương Tri Hành dụ Lương Bộ Thanh rời đi, nó lập tức tạo ra một bóng phân thân chạy đến.

“Gâu gâu!”

Tế Cầu sửa to hai tiếng trước rồi mới quay đầu bỏ chạy.

Văn Lôi Báo nghiêng đầu nhìn rồi chợt lao thẳng ra ngoài, nhanh như chớp, lao đến với tốc độ kinh người.

Tế Cầu mới chạy về phía trước chưa đến 30m, Văn Lôi Báo đã đuổi đến sau lưng nó rồi.

“Gâu!”

Tế Cầu phanh gấp đứng vững rồi quay người lại gầm lên một tiếng với Văn Lôi Báo.

Văn Lôi Báo khựng lại, nó giảm tốc độ đôi chút rồi nhe răng nanh, hung hăng nhào đến.

Nhưng ngay sau đó, bóng phân thân tự động tan biến, hóa thành làn khói đen chìm vào lòng đất.

Văn Lôi Báo nhào đến chỗ Tế Cầu đang đứng, sau đó!

“Áaaa~”

Văn Lôi Báo bỗng rống lên một tiếng thảm thiết, giống như đau xé ruột gan.

Chỉ thấy bàn chân trước của nó bị bẫy thú kẹp chặt, máu chảy như thác.

Càng vùng vẫy, càng bị kẹp đau đớn.

Không thể bỏ lỡ thời cơ, Phương Tri Hành chọt bật dậy, mũi đao chạm đất, kéo lê về phía trước, tạo ra một vệt tia lửa điện.

“Kỹ năng bộc phát Tha Trảm Đao!”

Xoẹt~

Ánh sáng lạnh lóe lên!

Phương Tri Hành giơ đao chỉ lên trời, đứng bất động.

Cổ họng Văn Lôi Báo bị cắt đứt, máu phun trào dữ dội, cuối cùng nó ngã xuống đất trong tư thế cổ gần như đứt lìa.

“Giải quyết xong!”

Phương Tri Hành vẻ mặt lạnh lùng, hít một hơi thật sâu.

Chương 167: Bạo Hùng (2)

Khi cậu thu trường đao vào vỏ, Văn Lôi Báo đã biến mất không còn dấu vết, chỉ còn lại một ít tro tàn bay lơ lửng trong không khí.

[2, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 18 con (Đã hoàn thành.)]

“Điều kiện 2, cuối cùng đã hoàn thành!”

Phương Tri Hành hài lòng mỉm cười.

Thật ra, điều kiện 2 chính là điều kiện đòi hỏi số lượng nhiều nhất, không nhờ cậu lại hoàn thành điều kiện này đầu tiên.

Phương Tri Hành vẫy tay, gọi Lương Bộ Thanh trở về rồi hỏi: “Có phải Văn Lôi Báo thường xuất hiện theo một cặp một đực một cái không?”

Lương Bộ Thanh đáp: “Trong mùa giao phối thì đúng là như vậy, bình thường bọn chúng đi săn một mình.”

Phương Tri Hành hỏi: “Bây giờ là mùa giao phối hả?”

Lương Bộ Thanh lắc đầu: “Mùa giao phối vào mùa hè, bây giờ sắp đến mùa đông rồi.”

Phương Tri Hành không khỏi có chút tiếc nuối.

Hai người vừa định đứng dậy rời khỏi, một tiếng gầm rú chột vang lên.

“Là tiếng gầm của báo!”

Lương Bộ Thanh lập tức nằm sấp xuống đất, chậm rãi di chuyển về phía sau.

Phương Tri Hành liếc mắt một cái thì thấy một con Văn Lôi Báo chọt xuất hiện trên gò đất cách đó không xa.

Con Văn Lôi Báo đứng trên cao nhìn xuống, lại ở cự ly gần, nó có thể phát hiện Phương Tri Hành và Lương Bộ Thanh bất cứ lúc nào.

Lương Bộ Thanh câm như hến, gã che miệng, không dám thở mạnh.

Phương Tri Hành vẫn bình tĩnh như thường, cậu ngồi xồm giữa mấy bụi cỏ, không nhúc nhích tí nào, như một tảng đá.

Một lúc sau, Văn Lôi Báo lao mình nhảy xuống gò đất, đi lang thang về phía khác.

Phương Tri Hành lập tức bước ra, cậu bố trí lại bẫy rồi ra hiệu cho Tế Cầu.

Tế Cầu ngằm hiểu, nó lập tức tạo ra bóng phân thân chạy đến dụ dỗ.

Phương Tri Hành quay đầu lại, vừa định mở miệng thì thấy Lương Bộ Thanh vội vàng chạy về phía xa, giống như mộng bốc khói vậy.

Phương Tri Hành nhếch mép, không nói nên lời.

Chẳng bao lâu sau, một tiếng rống thảm thiết vang lên.

“Ha ha!”

Phương Tri Hành vui mừng khôn xiết, cậu bật dậy lao ra ngoài, làm theo cách trước đó, kết liễu con Văn Lôi Báo thứ hai.

“Gan báo cấp 2: 2 con, cũng hoàn thành rồi!”

Phương Tri Hành phần chấn tinh thần: “Giờ chỉ cần tìm được ba con hổ dữ nữa thì chuyến đi này có thể kết thúc hoàn hảo rồi.”

Cậu đứng dậy, gọi Lương Bộ Thanh quay lại rồi dặn dò: “Đưa ta đến khu vực mà Độc Giác Hồ thường xuyên xuất hiện.”

Lương Bộ Thanh lau mồ hôi nóng hổi, gã thở hổn hển nói: “Hương chủ, khu vực hoạt động của Độc Giác Hồ cách đây khá xa, đi về một chuyến không kịp thời gian đâu, tốt nhất ngày mai hãy đi.”

Phương Tri Hành nghe vậy cũng đành thôi.

Bọn họ tiếp tục tìm kiếm.

Chớp mắt lại hai tiếng trôi qua.

Phương Tri Hành liên tục gặp được vài con dị thú cấp 1, cậu phớt lờ bọn chúng.

Đang đi, Tế Cầu hít mấy hơi rồi truyền âm: “Phương Tri Hành, có mùi máu tanh bay đến, ở đằng kia!”

Phương Tri Hành quay đầu nhìn, chỉ thấy một đầm lau sậy cao ngút.

“Sao vậy, hương chủ?”

Khi thấy Phương Tri Hành, Lương Bộ Thanh bỗng dừng lại, đầu tiên là khẽ giật mình, hoài nghi đặt câu hỏi.

Phương Tri Hành cau mày, ánh mắt thâm trầm, điềm đạm nói: “Trong bụi cỏ lau hình như có động tĩnh.”

Lương Bộ Thanh sửng sốt, vội vàng quay đầu xem xét cẩn thận.

Bụi cỏ lau phát phới theo gió, một hồi đảo sang hướng bên này, hồi sau lại đảo sang bên kia.

Nào có cái gì dị thường?

Lúc này, Tế Cầu bỗng nhiên chạy về phía trước, cẩn thận ngửi rồi truyền âm: “Cách chúng ta không xa lắm khoảng 100 mét.”

Phương Tri Hành hơi trầm mặc rồi đưa ra đề nghị: “Dùng phân thân của mày đi điều tra xem.”

Tế Cầu đang có ý này, nó nhảy vào bụi cỏ lau, rồi khỏi tầm nhìn của Lương Bộ Thanh, tạo ra một phân thân, chạy về phía trước.

Mùi máu tươi trong không khí càng nồng hơn.

Hơn nữa, mùi máu tươi khá hỗn tạp, chắc hẳn không đến từ một loại sinh vật.

Nói cách khác, ít nhất có hai sinh vật đang bị thương chảy máu, hơn nữa còn chảy rất nhiều máu.

Phân thân xuyên qua bụi cỏ lau, đi về phía trước tầm 70-80 mét.

Đột nhiên, ngay phía trước xuất hiện một bãi đất trống, có một nhóm người đang ngồi nghỉ ngơi tại đó.

Bên cạnh bọn họ có 5 dị thú hình thái cực giống hươu sao đang nằm, thân thể cao lớn hùng tráng, trên lưng có một dải màu thủy ngân kéo dài đến tận gốc đuôi, trông rất đẹp.

Trên đầu 5 con hươu mọc sừng màu đỏ, hình dáng rất kỳ lạ, phồng lên như bấu thịt, to như chậu rửa mặt vậy.

Vừa nhìn thấy, Tế Cầu không khỏi giật nảy mình.

Vãi chưởng, đây chẳng phải là “Ngân Bối Chích Giác Lộ” mà Phương Tri Hành đang tìm kiếm đấy ư?”

Những cái sừng như khối u kia rõ ràng là từng cái túi máu!

Thấy vậy, Tế Cầu tinh ý vội quan sát cẩn thận mỗi người ở hiện trường, sau đó, phân thân tự giải thể, hóa thành khói đen tan vào lòng đất.

Trong nháy mắt, bản thể của Tế Cầu đã biết được mọi chuyện.

Nó lập tức vòng trở lại, nhìn Phương Tri Hành và truyền âm: “Phương Tri Hành, may gặp vận may lớn rồi! Bên kia có 1 đám thợ săn đã giết được 5 con Nhân Bối Chích Giác Lộ.”

Chương 168: Trong chum (1)

“Ồ!!”

Phương Tri Hành thay đổi sắc mặt, hoài nghi: “Mày có chắc đây là Ngân Bối Chính Giác Lộc không?”

Tế Cửu cẩn thận miêu tả lại cảnh tượng mình đã nhìn thấy, kể lại rất nhiều chi tiết, đặc điểm cũng trùng khớp.

“Tốt quá!” Phương Tri Hành mừng phát điên, hỏi: “Đám thợ săn kia có mấy người?”

Tế Cửu trả lời: “Có 22 người, trong đó có 3 người bị thương rất nặng đến tình trạng hành động bất tiện rồi, ngoài ra còn có 5 người bị thương nhẹ!”

“Đội ngũ đi săn có 22 người!”

Phương Tri Hành không khỏi cau mày.

Trong doanh trại, cậu từng quan sát qua rất nhiều đội ngũ đi săn, số người trong mỗi đội không giống nhau, ít thì 2-3 người, nhiều thì mười mấy người.

Ví dụ như đội đi săn Đoạn Thải Diễm có 8 người đã được xem như là đội ngũ tương đối lớn rồi.

“Đội ngũ này không hề đơn giản.”

Phương Tri Hành lộ vẻ thận trọng.

Thấy thế, Tế Cửu hỏi: “Giờ sao? Mày muốn tốn tiền mua lại hay là muốn ra tay cướp luôn?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Nếu có thể dùng tiền mua lại là tốt nhất, tao không muốn rước thêm rắc rối để gây thù hận.”

Tế Cầu hiểu ra.

“Mua cũng được nhưng vẫn phải cẩn thận một chút!” Phương Tri Hành suy nghĩ một lát, buông rơi trường đao trong tay, đuổi tay ra.

Thấy vậy, Lương Bộ Thanh nhanh chóng đưa cho cậu một thanh đao mới.

Phương Tri Hành nhìn Lương Bộ Thanh, trầm ngâm nói: “Ta có nhiệm vụ giao cho người.”

Lương Bộ Thanh nghiêm sắc mặt, vội nói: “Hương chủ cứ việc phân phó, thuộc hạ nguyện vì ngài lên núi đao xuống biển lửa.”

Phương Tri Hành nghe vậy, không khỏi nhớ đến bộ dạng hèn nhát của Lương Bộ Thanh mỗi lần bỏ chạy, khóe miệng hơi co giật, nói thẳng:

“Trong bụi cỏ lau hẳn là có một đội đi săn, chó của ta đã đánh hơi được mùi của bọn họ, đợi lát nữa nó sẽ dẫn người tới đó, người tiếp xúc với những người kia và thăm dò lai lịch của bọn họ.”

Phương Tri Hành lấy cung tên ra, nở nụ cười tự tin và nói: “Ta sẽ núp trong bóng tối chỉ viện người, một khi tình huống không đúng, ta sẽ bắn tên đánh lén bọn họ, người thừa cơ chạy trốn là được.”

Lương Bộ Thanh chớp mắt, chần chừ một lát, cuối cùng gật đầu nói: “Hương chủ yên tâm giao cho ta.”

Tiếp đó, Tế Cầu nhảy vào trong bụi cỏ lau, Lương Bộ Thanh vội vàng đuổi theo.

Phường Tri Hành lặng lẽ theo sau từ một hướng khác.

Một lát sau, Lương Bộ Thanh vạch cỏ lau phía trước, bước chân bỗng nhiên ngừng lại.

“Kẻ nào?”

Gần như ngay lập tức, một tiếng quát chói tai vang lên.

Lương Bộ Thanh ngẩng đầu, đảo mắt nhìn nhóm người trên bãi đất trống phía trước, số lượng người hơi nhiều khiến gã giật nảy mình.

Nhóm người nọ cũng cấp tốc đứng lên, vẻ khẩn trương và cảnh giác hiện lên trên mặt mỗi người, bọn họ quan sát Lương Bộ Thanh rồi lại nhìn xung quanh gã.

Rất nhanh, nhóm người kia xác định người đến chỉ có một mình Lương Bộ Thanh, nét khẩn trương trên mặt lập tức giảm đi rất nhiều.

Tình cảnh này!

Tốt xấu gì Lương Bộ Thanh cũng là một kẻ lọc lõi, khuôn mặt gã lập tức nở nụ cười, chắp tay nói: “Bái kiến chư vị bằng hữu, tại hạ là Lương Bộ Thanh, người của Thiết Sơn môn!”

“Thiết Sơn môn?!”

Nhóm người kia bất giác nhìn nhau, giao lưu ánh mắt.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, trên mặt bọn họ không hện mà cùng hiện lên ý thù địch và căm ghét.

Lương Bộ Thanh nhìn mặt mà nói chuyện, trong lòng không khỏi hồi hộp.

Chuyện gì vậy, hình như đám người này rất khó chịu với Thiết

Sơn môn!

Khuôn mặt gã vẫn duy trì nụ cười nhưng sau lưng đã bắt đầu âm thầm toát mồ hôi lạnh.

Lúc này, người đối diện đặt câu hỏi: “Sao người lại chỉ có một thân một mình loanh quanh ở Cẩm Khu này, đồng bạn của người đâu?”

Lương Bộ Thanh nâng cao tinh thần lên gấp bội, đáp: “À, là như vậy, vì đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên ta và đồng bạn đã bị tách ra. Hiện tại ta đang tìm đường ra ngoài, loanh quanh một hồi mới gặp mọi người ở đây.”

Sau đó, gã cúi đầu xuống, giọng điệu hiền lành: “Còn chưa thỉnh giáo tên của chư vị bằng hữu?”

“Hừ hừ...”

Một đại hán khôi ngô đứng ra giữa nhóm người, xoa nắn hơi thở nồng đậm dưới hàm, giễu cợt: “Người đoán xem, nếu đoán đúng, đại gia sẽ dẫn người ra ngoài.”

Lời này vừa nói ra, Lương Bộ Thanh lập tức rút ra kết luận rằng nhóm người này chính là kẻ địch của Thiết Sơn môn, cực kỳ hận thù Thiết Sơn môn.

“Ừng ực~”

Nội tâm gã kinh sợ, yết hầu co giật, liên tục nuốt nước bọt, trên trán nhanh chóng toát ra một lớp mồ hôi lạnh mỏng.

Có điều, gã chợt nhớ đến Phương Tri Hành, không nhịn được lườm xung quanh vài lần.

Sau đó, gã lấy hết can đảm nói: “Người quang minh chính đại không nói chuyện mập mờ, chư vị bằng hữu nói vậy là có ý gì?”

Đại hán khôì ngô bật cười thành tiếng, cử động cổ tay vài cái, 5 ngón tay bóp lại thành hình lợi trảo, giọng lạnh lùng: “Ý của đại gia chính là hôm nay người gặp xui xẻo rồi, cứ phải đụng trúng người Hắc Hồ môn bọn ta!”

“Cái gì cơ?!”

Sắc mặt Lương Bộ Thanh thay đổi mạnh, ngạc nhiên nói: “Các người, các người lại là người của Hắc Hồ môn!”

Chương 169: Trong chum (2)

Bề ngoài Hắc Hồ môn và Thiết Sơn môn đều là con chó trung thành với La gia môn phiệt nhưng lại không phải người một nhà.

Song phương cạnh tranh, đấu đá và thù địch lẫn nhau, nếu nói là như nước với lửa quả không ngoa.

Ban đầu, toàn bộ địa bàn ở huyện Khánh Lâm đều thuộc về Thiết Sơn môn, nhưng theo từng bước lớn mạnh của Hắc Hồ môn, thế lực không ngừng khuếch trương, thẳng tay cướp đi một vài địa bàn.

Chính vì thế, Thiết Sơn môn hận Hắc Hồ môn thấu xương.

Tương tự, Hắc Hồ môn cũng hận không thể tiêu diệt Thiết Sơn môn vì đã đoạt lấy toàn bộ huyện Khánh Lâm.

Lương Bộ Thanh vô thức lùi về sau, miệng cười gượng và nói: “Chư vị hảo hán Hắc Hồ môn, ta và các người không thù không oán, chỉ bằng xin từ biệt tại đây, nước sông không phạm nước giếng, thế nào?”

Lời vừa nói ra!

“Hahaha...”

Đám người Hắc Hồ môn không nhịn nổi cười vang, tiếng cười tràn ngập sự giễu cợt không cách nào nói rõ.

Đại hán khôi ngô cười đến mức sắp chảy cả nước mắt, giơ tay lên, ngoắc ngón tay, cười gằn nói: “Người qua đây đập đầu 3 cái, đại gia sẽ coi như chưa từng gặp người.”

Lương Bộ Thanh tối sầm mặt, nghiêm nghị nói: “Đừng thấy ta dễ bắt nạt, ta mà liều mạng thì chưa biết ai đập đầu cho ai đâu.”

Đại hán khôi ngô không khỏi ngửa cổ cười to, đuổi lợi trảo phải ra, lẳng không quét qua, hồ khiêu sinh phong, lớn tiếng dọa người.

“Hắc Hồ Đào Tâm!!”

Con người của Lương Bộ Thanh co rút lại, lòng chột lạnh một nửa.

Dù gã đại hán khôi ngô chỉ đơn giản lộ một tay ra nhưng đã thể hiện thực lực đạt đến Quán Lực cảnh viên mãn và cả kỹ năng bộc phát thức tỉnh.

Hơn nữa, từ tư thái thành thạo điều luyện của gã, có khả năng đại hán khôi ngô đã bước vào Đại Mãng cảnh và có được chiến lực cấp bậc hương chủ.

Lương Bộ Thanh tự biết mình nặng mấy cân mấy lượng, căn bản đánh không lại người ta, gã ra vẻ trấn định, gấp gáp nói: “Chỉ có thể thôi à, nếu dám động thủ thì người đầu tiên ta phế bỏ chính là người!”

“Tốt tốt tốt!”

Đại hán khôi ngô liếm láp đầu lưỡi, trợn mắt nói: “Đại gia ta thích nhất là chống cự đấy, các huynh đệ, hãy đè hấn xuống, lột quần hấn, hôm nay ta phải để lại cho hấn một niềm hạnh phúc khắc cốt ghi tâm.”

“Vâng!”

Một đám Hắc Hồ môn phân tán ra, cười lớn, nhanh chóng vây quanh Lương Bộ Thanh.

Lương Bộ Thanh phá vòng vây mấy lần đều thất bại, muốn chạy trốn cũng không thoát nổi.

Lại nghe thấy đại hán khô ngô lộ vẻ bối rối khi nhắc đến cái quần, hai chân gã vô thức kẹp chặt.

Nhất thời, một cơn ớn lạnh chạy từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, toàn thân xuất hiện mẩn ngứa.

Lương Bộ Thanh nôn nóng bất an, đảo mắt nhìn xung quanh, từ đầu đến cuối đều không phát hiện bóng dáng Phương Tri Hành.

“Tiêu rồi, Phương hương chủ sẽ không bỏ lại mình, một mình chạy trốn đấy chứ!”

Lương Bộ Thanh càng nghĩ càng sợ, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Không phải gã không tin Phương Tri Hành mà là bên Hắc Hồ môn người đông thể mạnh, có khả năng Phương Tri Hành biết khó mà lui.

Đối lại là gã thì cũng sẽ lựa chọn bỏ chạy, thử hỏi ai lại dấn đến mức chạy ra chịu chết chứ?

Vút~

Đột nhiên, không hề báo trước, một luồng ánh sáng lạnh phá không mà tới, chui vào sau lưng đại hán khô ngô, xuyên tới trước ngực.

Thân thể đại hán khô ngô cứng đờ, ngực nở một đóa hoa máu.

Gã cúi đầu xuống, nhìn thấy một mũi tên nhuốm máu từ ngực kéo dài ra ngoài, cả đầu óc nhất thời trống rỗng, 2 chân nhũn ra, té quỵ trên mặt đất.

Những người khác còn đang trêu chọc Lương Bộ Thanh, cho

đến khi thấy đại hán khô ngô bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, lúc này bọn họ mới muộn màng quay đầu lại.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt của cả đám Hắc Hồ môn đều thay đổi rõ rệt, hơi hồi hộp.

Bọn họ vội vàng ngẩng đầu nhìn ra sau lưng đại hán khô ngô, tìm kiếm người bắn tên.

Vút vút vút!

Từng mũi tên liên tục bay tới từ các hướng khác nhau.

Mọi người đều không kịp đề phòng, trong khoảnh khắc liên tiếp có người ngã xuống do trúng tên.

Lương Bộ Thanh tê rần cả da đầu, gã trở mắt nhìn cổ của người phía bên tay trái bị mũi tên xuyên qua, mặt mũi tràn đầy sự hoảng sợ và không cam lòng ngã xuống đất.

Mấy giọt máu tươi bắn tung tóe lên mặt hắn.

“Á!”

Gần như cùng lúc, phía bên phải cũng truyền đến tiếng hét thảm thiết.

Lương Bộ Thanh kinh hãi quay đầu nhìn lại, bên kia cũng có hai người đổ xuống.

Một người bị mũi tên đâm mắt trái, người kia bị mũi tên xuyên qua ngực.

Thật khủng khiếp!

“Cẩn thận, mau tránh ra!”

“Xạ thủ ở đâu vậy, có mấy người?”

Đám người Hắc Hồ môn dựng hết tóc gáy, ai nấy đều hoảng sợ chạy tán loạn.

Có người ngã nằm trên mặt đất, có người quỳ chống hông lên, có người chui vào trong bụi cỏ lau, hốt hoảng chạy trốn.

Trong phút chốc mọi thứ đều hỗn loạn.

Nhưng mũi tên vẫn liên tục phóng tới, không kịp nhìn.

Mỗi một mũi tên như thể có mắt vậy, luôn ngắm chuẩn mục tiêu, xuyên qua thân thể của bọn họ.

Chương 170: Yêu Ma (1)

Một lúc sau, bụi cỏ lau dần trở nên yên tĩnh, chỉ còn những đám cỏ lau lớn đang lay động theo gió.

Máu tươi chảy khắp nơi trên mặt đất, trên từng cây cỏ lau cũng dính đầy máu.

Thi thể ngổn ngang lộn xộn, ngã đầy đất.

“Phù phù~~”

Đôi mắt Lương Bộ Thanh trừng lớn, đứng chết lặng tại chỗ, thân thể cứng ngắc, tim đập như trống châu, thở hổn hển.

Chết người rồi!

Chết rất nhiều người!

Lương Bộ Thanh đời này chưa từng gặp qua tràng diện kinh khủng và chấn động như thế.

Bỗng nhiên, ánh mắt của gã thoáng thấy có thứ gì động đậy ở nơi nào đó.

Lương Bộ Thanh nhìn kỹ hơn thì thấy 2 người nằm giữa xác của 5 con Ngân Bối Chích Giác Lộc.

Hai người này vô cùng thông minh, dứt khoát trốn dưới xác của Ngân Bối Chích Giác Lộc, lợi dụng thân xác cao lớn làm lá chắn bằng thịt, thành công trốn khỏi mũi tên bắn lên.

Gặp cảnh này, Lương Bộ Thanh đưa tay chỉ về phía bọn họ, la lên: “Ở đó còn có 2 người!”

Hai người kia nhất thời sửng sốt, vẻ mặt đầy sát ý, hung hăng liếc Lương Bộ Thanh và làm bộ muốn xông ra.

Lương Bộ Thanh giật nảy mình, xoay người bỏ chạy.

Nhưng hai người kia chỉ hù dọa Lương Bộ Thanh một chút mà thôi, bọn họ lại co đầu rút cổ, không lộ ra một bộ phận nào, đôi mắt càng không ngừng nhìn đảo dác xung quanh, tìm kiếm xạ thủ.

Đúng lúc này, có 2 con chó con chạy tới, nhún người nhảy lên trên thân thể Ngân Bối Chích Giác Lộc, nghiêng đầu nhìn 2 người bọn họ.

Chó con lè lưỡi ra, nhiệt tình vẫy đuôi, ra dáng một con vật đáng yêu vô hại.

Hai người kia nhìn nhau, tỏ vẻ khó hiểu.

Vút vút!

Đột nhiên lại có mũi tên phóng tới, vụt qua đỉnh đầu bọn họ, dọa bọn họ phải cuộn thân thể lại.

“Ui da!”

Một người trong đó chột hét lên thảm thiết.

Hắn bị chó cắn.

Hắn chỉ vừa phân tâm một chút, lập tức bị chó con nhân cơ hội nhào lên cắn vào cổ chân.

Cơn đau đớn kịch liệt lan tới tận tâm can, hắn nhắc chân đạp thật mạnh.

Nhưng sau khi con chó con cắn xong, thân thể bỗng hóa thành khói đen, phân tán mất tiêu.

Cảnh tượng này khiến người kia ngâỵ ra.

Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, một người khác cũng kêu thẳm, hẳn cũng bị chó con cắn trúng, đau đến mức lăn lộn ra đất.

Sau một khắc, có một bóng dáng cầm cung tên, không nhanh không chậm xuyên qua vỏ lau, bước tới mảnh đất trống này.

Hai người kia mở to mắt nhìn cậu, trên mặt hiện lên một màu xanh đen, môi tím tái, miệng sùi bọt mép, toàn thân co giật, chẳng mấy chốc đã ngừng cử động.

Phượng Tri Hành không thay đổi sắc mặt, bắt đầu dời 2 thi thể đặt chung 1 chỗ cùng với 20 thi thể còn lại.

“Thu!”

Một ý niệm, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

Ngay lập tức có 2 thi thể nhanh chóng khô quắt và hóa thành tro bụi.

Nói cách khác, bên trong đám người bị giết chỉ có 2 người là Đại Mãng cảnh, ở trước mặt xạ thủ không nói võ đức bọn họ không hề có chút sức phản kháng nào.

Phượng Tri Hành rút đao ra, cắt túi máu trên đầu 5 con Ngân Bối Chích Giác Lộc.

Điều thần kỳ chính là vỏ ngoài túi máu là chất sừng hóa, máu bên trong sẽ không phun ra ngoài.

Ngay sau đó, Phượng Tri Hành đứng giữa 5 con Ngân Bối Chích Giác Lộc vung tay lên.

“Thu!”

Giờ khắc này, giống như bị dội một lượng lớn nước hóa thi, 5

cái xác khô héo biến thành màu đen rồi biến mất với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, chỉ để lại từng đám tro bụi rải rác trong gió.

[5, Thu thập 10 loại máu dị thú cấp 2: Mỗi loại 1 thăng (Đã hoàn thành)]

[9, dị thú cấp 2: 9300 cân , hoặc Nhục Đan cấp 2 thượng phẩm 4100 viên (Đã hoàn thành)]

“Hừm, rất tốt...”

Phương Tri Hành thở phào, tâm tình lập tức trở nên vui vẻ.

Cuối cùng, nhiệm vụ nặng nhất là điều kiện 5 và 9 đã hoàn thành.

Chẳng những vậy, ngay cả máu linh lộc cũng vào tay cậu.

Trước đó, Phương Tri Hành không xác định được bên trong Cẩm Khu Hắc Phong rốt cuộc có Ngân Bối Chích Giác Lộc hay không.

Không ngờ rằng niềm vui lại đến bất ngờ như vậy!

Có người tốt bụng giúp cậu săn giết 5 con Ngân Bối Chích Giác Lộc.

“Trên đời này vẫn còn nhiều người tốt!”

Túi máu của 5 con Ngân Bối Chích Giác Lộc có lượng máu rất lớn, hoàn toàn đủ cho cậu ngâm mình 1 lần.

Như vậy, điều kiện 6 cũng có thể xem như hoàn thành được một nửa!

Sau khi nghỉ ngơi được một lúc, Phương Tri Hành nhanh chóng sờ thi, thu cung tên và túi máu, cuối cùng đóng gói tất cả

chiến lợi phẩm mang đi.

Về phần thi thể cũng không cần thiết phải đốt thi diệt tích.

Dị thú trong Cấm Khu phải nói là quá nhiều, rất nhanh chúng sẽ bị hấp dẫn bởi mùi máu tươi.

Cứ như vậy, một người một chó tiêu sái rời khỏi bụi cỏ lau, không tổn thương một sợi lông hay cọng tóc nào.

“Phương hương chủ!”

Từ phía sau một sườn dốc nhô cao, Lương Bộ Thanh bỗng thò đầu ra, mặt lộ vẻ mừng rỡ, hấp tấp chạy tới.

Phương Tri Hành gật đầu khen ngợi: “Người làm rất tốt, sau khi trở về, ngoài thù lao của người ta sẽ cho người thêm một khoản tiền nữa”

Chương 171: Yêu Ma (2)

Nghe lời này, Lương Bộ Thanh đã biết Phương Tri Hành giết sạch người của Hắc Hồ môn rồi.

Thật khiến người ta chấn động!

Nhiều người như vậy đều bị một mình cậu xử lý hết!

Thật kinh khủng!

Lương Bộ Thanh hít thật sâu, càng thêm kính sợ, vượt mặt nói: “Có thể dốc sức mọn vì Phương hương chủ chính là niềm vinh hạnh không gì sánh bằng của thuộc hạ!”

Phương Tri Hành cười nói: “Hôm nay tới đây thôi, giờ chúng ta trở về.”

Hai người một chó quay về đường cũ.

Sau khi đến doanh trại, Phương Tri Hành về thẳng phòng khách, lấy túi máu ra.

Thấy vậy, Tế Cầu không khỏi liếc nhìn giao diện hệ thống của Phương Tri Hành.

[6, Dùng máu linh lộc chế tạo huyết trì, ngâm toàn thân: 3 tiếng...]

Tế Cầu hỏi: “Bây giờ bắt đầu làm à?”

Phương Tri Hành cũng không thể chờ đợi, trầm ngâm nói: “Thời gian ngâm là 3 tiếng, trong thời gian này không thể bị quấy rầy.”

Tế Cầu hiểu ra, gật đầu nói: “Mày yên tâm, tao sẽ canh cửa thật kỹ!”

Phương Tri Hành gật đầu, trước tiên cứ treo tấm biển “ra ngoài có việc”, sau đó đóng cửa lại, cài chốt rồi đặt một chiếc ghế đầu tựa vào cửa.

Cửa sổ cũng phải đóng lại.

Tiếp đó, cậu kéo bồn tắm lớn ra, cẩn thận kiểm tra một lần, xác nhận không có khe hở làm rỉ nước, lúc này mới lấy từng túi máu ra chọc lủng.

Chỉ một thoáng, huyết dịch đỏ tươi róc rách chảy ra.

Huyết dịch vẫn nóng hổi, hơi nóng bốc lên, cho dù túi máu đã cắt khỏi thân xác được vài tiếng rồi.

Phương Tri Hành nhanh chóng cởi quần áo, bước vào trong bồn tắm, ngâm toàn thân trong huyết dịch.

Cả thân thể lập tức được máu nóng bao quanh, sảng khoái không cách nào tả nổi.

Ngay lập tức , giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng!

[03:00:00]

[02:59:59]

[02:59:58]

...

Một bộ đồng hồ đếm ngược xuất hiện.

Phương Tri Hành nhất thời sáng tỏ, cậu nằm bất động, thân thể hơi cuộn lại như đứa con đang nằm trong bụng mẹ, cậu nhắm

mắt cần thận cảm nhận máu nóng đang lưu động bên ngoài làn da.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, màn đêm lặng lẽ bao trùm khắp nơi.

[00:00:02]

[00:00:01]

Ngay tại tích tắc này, giao diện hệ thống lần nữa lấp lóe ánh sáng.

Máu linh lộc trong bồn tắm lập tức sôi trào lên, màu sắc phát sinh thay đổi, trở nên nhạt đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Gần như trong chốc lát, máu trong bồn tắm không còn chút màu đỏ nào.

Tất cả máu linh lộc đã biến thành nước màu trong suốt.

Soạt~

Phương Tri Hành đứng lên, cảm nhận thân thể ngoại trừ ấm áp và tương đối dễ chịu ra, cũng không có biến hóa đặc biệt lớn nào.

“Cũng đúng, phần lớn năng lượng của máu linh lộc hẳn là bị hệ thống hấp thụ rồi, lưu trữ tạm thời, chưa truyền vào thân thể mình.”

Phương Tri Hành nghĩ tới đây thì cảm thấy nhẹ nhõm.

Có điều...

Sau một lúc, máu nóng trong cơ thể cậu khuấy động, sinh ra từng đợt xung động mãnh liệt khó hiểu, trong đầu vô thức nghĩ tới Đoạn Thải Diễm.

“Máu linh lộc đúng là mười phần trắng dương!”

Phương Tri Hành thở hổn hển, nhanh chóng đẩy cửa bước ra ngoài.

“Chịu không nổi rồi chứ gì, hahaha~”

Tế Cửu đã sớm ý thức được rất có thể sẽ xảy ra việc như vậy.

Khá lắm!

Ngẫm lại thì máu linh lộc là thứ gì, chỉ cần ngửi một chút liền phấn chấn gấp trăm lần, kích phát ham muốn bản năng mãnh liệt.

Chứ đừng nói đến ngâm một lèo 3 tiếng!

“Cũng may tao là chó con, thân thể chưa phát dục, ngửi máu linh lộc cũng không bị gì, nếu không...”

Tế Cửu nhe răng trợn mắt, vẻ mặt cực kỳ phức tạp, một nỗi phiền muộn, không cam lòng và tủi thân khó nói lên lời.

Gừ gừ, nếu nó xuyên không thành người thì bây giờ đã tạo nên một dân tộc luôn rồi, đâu đến lượt Phương Tri Hành hưởng cái điểm phúc vô biên vô tận này chứ?

Một đêm trôi qua rất nhanh!

Trời sáng rõ, Lương Bộ Thanh đã dậy từ sớm, đến bên ngoài cửa chờ Phương Tri Hành.

Nhưng gã chờ mãi đến khi mặt trời lên cao mà cũng không thấy Phương Tri Hành ra ngoài.

Lương Bộ Thanh cảm thấy kỳ lạ, gã chú ý tới một việc còn kỳ lạ hơn.

Hôm nay, tiểu đội của Đoạn Thái Diễm thế mà không đi săn,

nói là thân thể Đoạn Thái Diễm không khỏe nên không đi được.

Chớp mắt lại qua thêm 1 tiếng, cuối cùng Phương Tri Hành cũng đẩy cửa đi ra, sắc mặt hồng hào, tinh thần sung mãn, cho người ta có một loại cảm giác huyết khí phương cương.

Thấy vậy, Lương Bộ Thanh không khỏi giật mình, cười nói: “Hương chủ, chẳng hay ngài đã uống máu linh lộc rồi, phải không?”

Phương Tri Hành không trả lời vấn đề mà hỏi lại: “Đã nghe ngóng được thông tin gì từ nhóm người Hắc Hồ môn kia chưa?”

Lương Bộ Thanh nghiêm sắc mặt, hạ giọng nói: “Nhóm người kia đến từ ‘Vân Hồ đường’ Hắc Hồ môn, do hai hương chủ là ‘Đỗ Khải Bình’ và ‘Cao Đại Xuyên’ dẫn đội, nửa tháng trước đã đến doanh trại.”

Phương Tri Hành vô thức cau mày, nói: “Có phải Vân Hồ đường nằm trong huyện Khánh Lâm chúng ta không?”

Lương Bộ Thanh gật đầu nói: “Đúng vậy, Hắc Hồ môn chỉ có một phân đường ở huyện Khánh Lâm là Vân Hồ đường.”

Chương 172: Nuôi Dưỡng (1)

Phương Tri Hành hiểu ra.

Giết người của Hắc Hồ môn nói lớn thì không lớn lắm, nói nhỏ cũng không hẳn là nhỏ.

Dù sao, việc bọn họ chết trong Cẩm Khu cũng không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

“Chuyện này cứ để im trong bụng.” Phương Tri Hành nghiêm ánh mắt nhìn Lương Bộ Thanh.

“Hương chủ yên tâm, thuộc hạ tự biết rõ.” Lương Bộ Thanh biết rất rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc, không bao giờ dám hó hé một lời nào.

Lúc này, Phương Tri Hành nhìn về phía Đoạn Thái Diễm một chút rồi hỏi: “Người có thấy Đoạn Thái Diễm không?”

Lương Bộ Thanh vội đáp: “Nghe nói cô ấy không khỏe, hôm nay nghỉ ngơi.”

Khóe miệng Phương Tri Hành không khỏi co giật.

Đêm qua lượng vận động hơi lớn.

Phương Tri Hành bạo phát, hai người giày vò nhau suốt cả đêm.

Xương cốt cả người Đoạn Thái Diễm đều sắp rời ra.

Dù cô là người tập võ, thân thể khỏe mạnh, nhưng suốt chút bị chơi hỏng luôn.

Phương Tri Hành ngừng mạch suy nghĩ, hít sâu rồi nói: “Xuất phát, hôm nay chỉ săn mỗi Độc Giác Hồ.”

Lương Bộ Thanh lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, đáp: “Đã rõ!”

Hai người một chó lại xâm nhập vào Cấm Khu.

Bọn họ đi cả một buổi sáng, trong lúc đó không hề săn giết bất cứ dị thú nào mà luôn đi sâu vào trong.

Cuối cùng...

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lên những ngọn núi nhấp nhô và thăm thực vật rậm rạp.

Độc Giác Hồ là vua của các ngọn núi, không có sào huyệt cố định, phần lớn thời gian nó đều lượn lờ giữa núi rừng tìm kiếm thức ăn.

“Hương chủ, vị trí đặc biệt nhất của Độc Giác Hồ chính là chiếc sừng trên đầu chúng.

Một khi gặp nguy cơ sinh tử, chiếc sừng sẽ đột ngột phát nổ, các mảnh vỡ bị thổi bay sẽ văng tứ tán.

Hơn nữa, mảnh vỡ sừng này vô cùng cứng rắn, dễ dàng xuyên qua thân thể của võ giả, ngay cả khôi giáp cũng không thể ngăn được.”

Lương Bộ Thanh giới thiệu.

Phương Tri Hành biết rõ, cậu đã đọc được thông tin này trong thư tịch, sau khi chiếc sừng nổ tung, những mảnh vỡ bay về phía trước, bao trùm Độc Giác Hồ, vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy, chiến lược thành công nhất để đánh bại Độc Giác Hồ chính là đi vòng ra sau lưng nó.

Hai người một chó tiền sâu vào rừng núi, vừa leo lên núi vừa tìm kiếm vết tích trên mặt đất, ví dụ như dấu chân và phân của lão hổ.

Đây là công việc đòi hỏi vừa lâu vừa tỉ mỉ.

Nhoáng một cái đã qua 2 tiếng.

“Phương Tri Hành, ở đây!”

Đột nhiên, Tế Cầu phát hiện và dừng lại trước một gốc gỗ mục nát.

Phương Tri Hành bước tới, hỏi: “Sao vậy?”

Tế Cầu trả lời: “Nơi này có mùi khai thoang thoảng của nước tiểu, rất có thể là do Độc Giác Hồ để lại.”

Phương Tri Hành mừng rỡ, cẩn thận tìm kiếm xung quanh gốc gỗ, trên bùn đất mềm và ẩm ướt, cậu phát hiện một dấu chân rất nhạt.

Dù dấu chân hơi mờ hồ nhưng có thể nhìn ra đây chính là dấu chân của lão hổ.

“Ừm, xem ra chúng ta đã tiến vào địa bàn của một con Độc Giác Hồ rồi.”

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên tia sáng, bắt đầu bố trí bẫy.

Tiếp đó, cậu bắt một con dê sừng hoa, dùng dây thừng trói vào gốc cây rồi cắt đuôi nó cho chảy máu, để mùi máu tanh khuếch tán theo gió núi.

Sau đó, cậu đi tới cây đại thụ cách đó không xa, đặt ba cái kẹp bắt thú xung quanh đại thụ, dùng lá cây phủ lên.

Cuối cùng cậu trèo lên cây đại thụ, cưỡi lên một cành cây, ôm

cung tên chờ đợi.

Tế Cầu được Phương Tri Hành bế lên cây, đặt nằm trên thân cây.

Lương Bộ Thanh đương nhiên là lẩn càng xa càng tốt.

Từng phút trôi qua.

Ước chừng nửa tiếng qua đi, nhìn con dê sừng hoa, máu chảy sắp cạn.

Một con Độc Giác Hồ đột nhiên lộ diện!

Đồng tử Phương Tri Hành không khỏi co rút, hình dáng con Độc Giác Hồ kia vô cùng uy nghiêm, thân cao ba thước, hoa văn gợn sóng như nước chảy, trên đầu có sừng bạc lóng lánh như viên đạn.

Độc Giác Hồ thận trọng tiến tới như một thợ săn lão luyện, đi được vài bước thì dừng lại, cẩn thận quan sát xung quanh rồi lại tiếp tục tiến về phía trước, dần dần tiếp cận con dê sừng hoa.

Sau một hồi xác nhận không có nguy hiểm gì, nó thành linh xông lên cắn cổ con dê sừng hoa, hai chân trước giữ chặt cổ con dê và đè con dê ngã xuống.

Toàn bộ quá trình thực hiện liền mạch, vô cùng thuần thục.

Sau khi dê sừng hoa ngã xuống đất, ngoại trừ chết thảng cảng thì không có chút sức phản kháng nào.

Vút~

Gần như trong khoảnh khắc Độc Giác Hồ bỏ nhào lên dê sừng hoa, Phương Tri Hành đã giương cung chờ sẵn từ lâu, lúc này mới thả dây cung ra.

Một tiễn bắn ra, bay vút xuống!

Phá Giáp!

Độc Giác Hồ bông nghiêng đầu.

Mũi tên bắn chuẩn vào mắt phải của nó, máu tươi xịt tung tóe.

“Grào~”

Độc Giác Hồ lập tức vút bỏ dê sừng hoa, găm lên thảm thiết, liên tục lùi về sau, đồng thời dùng móng vuốt cào mũi tên.

Sau đó, móng của nó chạm đến mũi tên.

“Grào~”

Lại một tiếng rống thê lương vang lên.

Vút vút vút!

Ba mũi tên Phá Giáp liên tiếp bay tới!

Mũi tên đầu tiên nhắm chuẩn vào mắt trái Độc Giác Hồ, kết quả lại trúng ngay trán.

Chương 173: Nuôi Dưỡng (2)

Da hồ dẻo dai lạ thường, xương sọ lại càng cứng cáp, mũi tên Phá Giáp chỉ chìm vào một đoạn nhỏ, sát thương gây ra cũng rất nhẹ.

Mũi tên thứ 2 và 3 đồng thời bắn về phía bụng lão hồ, thuận lợi cắm vào bên trong máu thịt, đáng tiếc mũi tên cắm hơi nông, chưa đủ khả năng tổn thương tới nội tạng.

“Vãi chưởng, da hồ thật dẻo dai!”

Phương Tri Hành không khỏi giật mình.

Dù Độc Giác Hồ là dị thú cấp 2 nhưng da hồ rõ ràng có tiềm chất Nhất Cầm cảnh.

Hiệu quả sát thương của tên Phá Giáp giảm đi nhiều.

Nghĩ đến đây, Phương Tri Hành đảo mắt sang Tế Cầu, truyền âm: “Đến lượt mày.”

Tế Cầu lập tức ngóc đầu lên, gầm lên đầy uy hiếp.

Độc Giác Hồ nghe thấy, ngẩng đầu về phía phát ra tiếng gầm.

Tế Cầu uy phong凛冽, tiếp tục gầm rú, liên tục khiêu khích.

Độc Giác Hồ nổi cơn thịnh nộ, nó lao tới định trèo lên cây.

Ngay khi nó chạy đến dưới gốc cây, lá rụng trên đất bỗng tung bay.

“Grào~”

Độc Giác Hồ tru lên thăm thiết, chân trái phía sau vướng vào kẹp bắt thú, trong nháy mắt máu chảy đầm đìa, không thoát ra được.

Phương Tri Hành lạnh lùng nhìn xuống, nhân cơ hội này bắn thêm một mũi tên nữa.

Mũi tên này vừa bắn ra, đúng lúc Độc Giác Hồ ngửa đầu lên, há miệng tru thăm thiết.

Thế là!

Phập!

Một tiếng chui vào trong miệng hổ!

Một tiếng phịch vang lên, Độc Giác Hồ ngã nghiêng trên mặt đất, thân thể hùng tráng nện lên một vòng bụi đất và lá rụng.

“Hừ, dị thú chẳng qua chỉ mạnh hơn dã thú một chút mà thôi.”

Phương Tri Hành cười nhẹ nhõm rồi nhảy xuống, dùng tay đè trên đầu Độc Giác Hồ.

Điều kiện 3, vẫn cần đầu hổ cấp 2: 3 cái.

“Thu!”

Phương Tri Hành tâm thần khê động, lập tức giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

Toàn thân Độc Giác Hồ nhanh chóng khô quắt và hóa thành tro tàn.

Khi thấy cảnh này!

Phương Tri Hành và Tế Cầu đồng thời kinh ngạc.

“Không đúng, điều kiện 2, 5 và 9 đã hoàn thành, tại sao cả con Độc Giác Hồ đều bị hệ thống hấp thụ rồi?”

Tế Cửu vô cùng bất ngờ.

Theo lý, hệ thống chỉ nên thu hồi đầu hồ thôi chứ!

Phương Tri Hành cũng rất kinh ngạc, nghĩ kỹ lại, bỗng nhiên lộ ra vẻ đã hiểu.

Cậu phân tích: “Khi hệ thống hấp thụ dị thú chắc chắn phải tồn tại trình tự ưu tiên.”

Tế Cửu không hiểu, thắc mắc: “Là sao, trình tự ưu tiên gì?”

Phương Tri Hành hỏi lại: “Mày cảm thấy Độc Giác Hồ là Thạch Bì Trư, con nào có năng lượng máu thịt cao cấp hơn?”

Tế Cửu vội nói: “Đương nhiên là Độc Giác Hồ rồi, Thạch Bì Trư là thức ăn của nó mà.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Vậy thì đúng rồi, khi hệ thống gặp được Độc Giác Hồ và Thạch Bì Trư thì sẽ ưu tiên lựa chọn hấp thụ Độc Giác Hồ.”

Tế Cửu chớp mắt: “Nhưng trước đó, mày đã từng hấp thụ Thạch Bì Trư rồi?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Cho nên hệ thống tự động xóa sạch Thạch Bì Trư và thay Độc Giác Hồ vào đó.”

Tế Cửu lập tức hiểu ra, kinh ngạc nói: “Đậu phộng rau má, hệ thống của mày kén ăn vãi!”

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, cười nói: “Như thế này càng tốt, sử dụng nguyên liệu nấu ăn cao cấp nhất giúp tao thăng cấp, nhất định sẽ khiến tao càng thêm xuất sắc và mạnh mẽ!”

Tế Cửu tấm tắc lấy làm kỳ lạ, thán phục: “Con mẹ nó, đúng là nhân tính hóa, sớm biết như vậy, chúng ta bắt đầu thực hiện nhiệm vụ có độ khó cao nhất.”

Phương Tri Hành cười nói: “Không hề gì, dù sao cũng không chậm trễ bao nhiêu thời gian. Có điều mày nói cũng đúng, quả thực còn chỗ cần cải tiến.”

Trong lúc nói chuyện, thời gian cũng đã muộn.

Bọn họ quay lại đường cũ trở về doanh trại.

Đến đêm, Phương Tri Hành không hẹn gặp Đoạn Thái Diễm với lại có hẹn cũng không được, cô chịu không nổi nữa, ít nhất phải nghỉ ngơi 3-5 ngày rồi nói sau.

Phương Tri Hành không có gì là không thể.

Sáng hôm sau, bọn họ lại lên núi đi săn.

Bởi vì có kinh nghiệm săn giết hôm qua nên mọi việc trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Cả ngày này, Phương Tri Hành liên tiếp săn được 2 con Độc Giác Hồ.

[3, Tim sói cấp 2: 1 cái, gan báo cấp 2: 2 cái , đầu hổ cấp 2: 3 cái (Đã hoàn thành)]

“Vẫn còn điều kiện 4, 6, 7 và 8 là chưa hoàn thành!”

Phương Tri Hành nhìn chăm chăm vào giao diện hệ thống.

Điều kiện thứ 4 là săn giết dị thú cấp 3, nhất định phải đến Cẩm Khu cấp 3 mới có được.

Điều kiện thứ 6 và thứ 8 thì cần phải có cả “máu Âm Xà” lẫn “Thiên Sát thảo” mới có thể hoàn thành.

Điều kiện thứ 7 là xả máu của mình 3 lần, lúc nào cũng có thể làm được.

“Không vội, quay về nghe ngóng đôi chút, sưu tập ít tình báo trước đã.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng có tính toán.

Doanh trại là nơi thợ săn tập hợp, mỗi ngày đám thợ săn đều lang thang ở Cẩm Khu, thấy nhiều biết rộng, có thể tìm bọn họ để nghe ngóng.

Chạng vạng tối.

2 người một chó thuận lợi chạy ra khỏi Cẩm Khu, an toàn trở về doanh trại.

Trời tối xuống rất nhanh.

Từng tiểu đội săn bắn liên tục trở về doanh trại.

Có người thu hoạch tương đối khá, vui vẻ ra mặt.

Chương 174: Oán Độc (1)

Có người mặt mày ủ rũ, thất vọng trở về.

Phương Tri Hành và Lương Bộ Thanh tách nhau ra hành động, tự thăm dò tin tức.

“Từng nghe qua Thiên Sát thảo. Mấy năm trước có người bỏ ra giá cao thu mua kỳ hoa dị thảo này, nhưng ta không biết ở đâu có Thiên Sát thảo.”

“Bên trong cấm Khu Hắc Phong, ừm, hình như chưa nghe nói có người tìm được Thiên Sát thảo.”

“Có đấy, ta nghe nói có người tìm được Thiên Sát thảo ở bên trong Cấm Khu Hắc Phong, đấy là chuyện của nhiều năm trước rồi, nhưng ta không biết bọn họ tìm được ở chỗ nào.”

“Máu Âm Xà là thứ gì? Ta chỉ nghe qua ‘ Âm Quỷ Xà’, ‘ Âm Sát Xà’, ‘ Âm Huyền Mãng’ thôi.”

...

Phương Tri Hành dạo bộ một vòng, thu hoạch không lớn, cũng không có tiến triển gì cả.

Không lâu sau, Phương Tri Hành vô tình gặp được một người qua đường, bất ngờ biết được từ chỗ của hắn là bên trong doanh trại có ông lão, không ai biết rõ tên, bởi vì lão lưng gù nên mọi người gọi là “lão còng”.

Lão còng trà trộn cả đời ở mỗi Cấm Khu, hiểu biết sâu rộng, ăn nói khéo léo, chỉ cần tìm lão nghe ngóng tin tức thì cái nào chuẩn cái đó.

Phượng Tri Hành vui mừng, chột tiến về chỗ lão còng ở.

Cửa chính bị khóa rồi, không có ai cả.

Phượng Tri Hành dò hỏi hàng xóm sát vách thì biết được lão còng thích rượu như mạng, mỗi ngày đều uống mấy chén, trời tối thì chui vào trong quán rượu, uống không say không về.

Vì vậy, Phượng Tri Hành quay người đi đến quán rượu.

Quả nhiên!

Cậu vừa vào cửa đã nhìn thấy một ông lão lưng gù ở trong góc, đầu đội mũ có sừng nhọn màu xám, ngồi một mình, một bầu rượu một đĩa đậu phộng, tự nhấm nháp.

Phượng Tri Hành ngồi xuống đối diện với lão còng, dò xét cẩn thận.

Trên mặt lão còng đầy nếp nhăn, đầu đầy tóc trắng, toàn thân tản ra khí tức già nua nặng nề sắp mục nát.

Lão ngẩng đầu chậm chạp, có ba phần men say, hai mắt đục ngầu, cho người ta cảm giác lơ mờ.

“Lão tiền bối, ta muốn tìm ngài nghe ngóng chút chuyện.”

Phượng Tri Hành chấp tay.

Lão còng nghe vậy thì nhìn Phượng Tri Hành mơ màng, không biểu cảm, rất lâu sau vẫn không lên tiếng, chỉ thò bàn tay ra nắm lấy bầu rượu lắc lư.

Rượu trong bầu không còn nhiều.

Phượng Tri Hành thấy thế thì vẫy tay nói với ông chủ: “Cho một vò rượu, loại tốt nhất.”

“Được!”

Ông chủ vui mừng, ôm ngay vò rượu đến, dắt cuống hòng thét to: “Một vò rượu hoa hạnh, hương nhẹ nhàng 10 dặm, là rượu để lâu năm tốt nhất của tiệm đây.”

Phương Tri Hành nhận lấy, cậu cầm một cái bát to, đích thân rót đầy cho lão còng thay cho chung rượu nhỏ của lão.

Lão còng đã sớm vui vẻ ra mặt, gật đầu nói: “Thấy người có thành ý như vậy, muốn nghe chuyện gì cứ việc hỏi.”

Phương Tri Hành hỏi ngay: “Ngài có nghe qua hai thứ là Thiên Sát thảo và máu Âm Xà chưa?”

Lão còng nghe vậy, uống một ngụm rượu lớn trước rồi bĩu môi nói: “Chắc chắn, vẫn là rượu hoa hạnh hương thuần, không rất cổ hòng, uống vào rất thoải mái.”

Phương Tri Hành kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc sau, lão còng đáp lại: “Thiên Sát thảo, phiến lá dài nhất không vượt qua ngón trỏ, hình dáng quả trứng với đầu nhọn.

Phần cây có hình trụ tròn, lúc khô thì chuyển sang màu vàng, có đường vân rậm rạp, gần như không có lông.

Vị ngọt, cay, hơi đắng, tính bình, được hiệu là tăng cường xương cốt, có hiệu quả trị liệu cực tốt đối với người gãy xương, bởi vậy có biệt danh là “Tiếp Cốt thảo’.”

A đủ!

Biết rõ thật đấy!

Ông lão này là từ điển sống à!

Phương Tri Hành vội vàng hỏi: “Có thể sưu tầm Thiên Sát thảo

ở nơi nào? Cẩm Khu Hắc Phong có không?”

Lão còng đáp lại: “Trước đây Cẩm Khu Hắc Phong có Thiên Sát thảo, còn có không ít, nhưng mấy năm nay đã bị người ta hái lấy trắng trợn, có thể là không còn xuất hiện nữa.

Dù sao giá trị tác dụng thuốc của Thiên Sát thảo cũng rất cao, cung không đủ cầu trên thị trường, ai thấy cũng muốn hái bán.

Ừm, mặc dù bên trong Cẩm Khu Hắc Phong tồn tại chút ít Thiên Sát thảo, đa phần là ở trong góc bí mật tương đối hẻo lánh.

Trừ khi tổ chức người có nhiều nhân thủ tiến hành trải thảm tìm tòi, nếu không dường như không có khả năng tìm thấy.”

Phương Tri Hành thở dài, hơi thất vọng, sau đó tỉnh giấc: “Chỗ khác thì thế nào?”

Lão còng dựng thẳng hai ngón tay lên, chậm rãi nói: “Ta cho người hai con đường, thứ nhất, người có thể đến quận thành tham gia ‘hội đấu giá Thiên Bảo’ do ‘thương hội Thiên Bảo’ tổ chức, mỗi tháng cử hành một lần, mấy vật tư hút hàng trên thị trường đều có khả năng xuất hiện trong hội đấu giá đấy.”

Phương Tri Hành im lặng, cậu trầm ngâm nói: “Giá bán của hội đấu giá chắc chắn không thấp đúng không.”

Lão còng cười hi hi gật đầu: “Ừm, đốt tiền rất nhiều, vì vậy người tốt nhất nên mang nhiều đạu vàng qua đó.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, lại dò hỏi: “Con đường thứ hai thì thế nào?”

Lão còng uống một ngụm rượu làm ướt cổ họng, rồi cẩn thận nói: “Người có thể đến Cẩm Khu cấp 3 thử vận may, Thiên Sát thảo mọc ở vùng hướng mặt trời có độ ẩm, độ nóng cao.”

Chương 175: Oán Độc (2)

Phường Tri Hành ghi nhớ lại, hỏi tiếp: “Tiền bối có nghe qua máu Âm Xà chưa?”

Lão còng nhú mày, cười nói: “Máu Âm Xà? Thứ này rất ít khi chú ý, đã nhiều năm ta không nghe ai nhắc đến rồi.”

Phường Tri Hành phần chấn tinh thần, tranh thủ rót rượu cho lão còng.

Lão còng cười vui vẻ, nói: “Người nghe qua ‘rắn Tam Hoa’ chưa?”

Phường Tri Hành lắc đầu.

Lão còng giải thích: “Rắn Tam Hoa, cái tên như ý nghĩa, chính là loại rắn trên thân có ba màu sắc. Rắn Tam Hoa thường thấy nhất có vảy màu xanh lá, phần bụng trắng như tuyết, trên đầu rắn còn có từng chấm đỏ.”

Phường Tri Hành chớp mắt, nói: “Máu của rắn Tam Hoa chính là máu Âm Xà?”

“Không không!”

Lão còng xua tay: “Nói đúng ra, chỉ có máu của một loại rắn Tam Hoa đặc thù mới được xưng là máu Âm Xà!

Toàn thân của rắn Tam Hoa đen kịt, trên trán có một chấm trắng, ở chỗ đen trắng giao nhau là màu trong suốt!”

Phường Tri Hành ngạc nhiên, loại rắn Tam Hoa đen trắng không đều ngược lại có loại âm thịnh dương suy.

Lão còn nói tiếp: “Rắn Tam Hoa tương đối hiếm thấy, thích bóng râm không thích mặt trời, nghe đồn bọn nó gặp phải ánh mặt trời sẽ chết queo, cho nên cả đời đều sống ở vùng đất Cực Âm.”

Phương Tri Hành nghe xong lời này, trong nháy mắt xác định bản thân đã tìm đúng người.

Máu linh lộc là máu trắng dương, máu Âm Xà rõ ràng là tồn tại đối lập.

Phương Tri Hành thỉnh giáo: “Có thể tìm thấy rắn Tam Hoa đặc thù ở đây vậy?”

Lão còn nghiêm túc nói: “Chỉ sợ người phải chạy đến Cẩm Khu cấp 3 một chuyến, nhiều năm trước ta từng nghe nói có người bắt được rắn Tam Hoa ở trong ‘Âm Phong cốc’.”

Phương Tri Hành có tinh thần, cảm ơn lão còn, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Cậu quay về phòng, không lâu sau Lương Bộ Thanh cũng trở về.

Gã nhắc đến: “Ta thăm dò được từ trong miệng của một thợ săn, hẳn có người bạn từng hái được Thiên Sát thảo ở Cẩm Khu cấp 3, gần chỗ đó có một suối nước nóng phun ra nước suối nóng hổi.”

Phương Tri Hành nghe xong thì kinh ngạc xen lẫn vui mừng nói: “Vậy thì trùng hợp rồi, Thiên Sát thảo vừa hay thích nơi ẩm ướt, có độ nóng cao.”

Lương Bộ Thanh buông lỏng tay nói: “Tuy nói như thế, nhưng có nghĩa là ngài phải xông vào Cẩm Khu cấp 3 một chuyến, chỗ đó nguy hiểm hơn Cẩm Khu Hắc Phong không chỉ 10 lần đâu.”

Phương Tri Hành cảm thấy không sao cả, dù sao thì cậu cũng

phải đến Cẩm Khu cấp 3.

Sự việc không nên chậm trễ, hai người họ tự thu dọn hành lý, trả phòng, cưỡi ngựa rời khỏi doanh trại trở về huyện thành.

Tế Cầu không nhịn được, thốt ra: “Mày phỉu mông là đi, không nói tạm biệt Đoàn Thái Diễm à?”

Phường Tri Hành thản nhiên nói: “Sương sớm tình duyên mà thôi, có duyên thì sẽ gặp lại, không duyên chính là cố nhân giang hồ, gặp lại hà tất quen biết.”

“Đù!”

Tế Cầu không khỏi nhe răng trợn mắt: “Tuy tao hơi bác ái, nhưng mày mới đúng là súc sinh đấy.”

Phường Tri Hành thấy không sao cả.

Tạch tach tach!

Móng ngựa nhẹ nhàng, hai con ngựa cao to chạy tùy ý trên đường.

Bất giác, bọn họ đã đi về phía trước hơn 350 dặm.

Phía trước chợt xuất hiện tình hình.

Con đường bên cạnh có một đồng lửa cực lớn đang thiêu đốt vù vù.

Trong không khí tràn ngập mùi thịt nướng khét lẹt.

Phường Tri Hành tập trung nhìn, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Lương Bộ Thanh cũng ngạc nhiên kêu lên: “Trời ạ, sao có nhiều người chết đến vậy?”

Đồng lửa đó không phải đốt củi, mà là thi thể chồng chất thành núi, vượt qua hơn 100 người.

Bên cạnh đồng lửa còn có một nhóm người đang không ngừng chuyển thi thể, ném vào ngọn lửa.

Phương Tri Hành không biết nhóm người đó, nhưng thi thể mà bọn họ vận chuyển đều mặc quần áo rách rưới, rối bù, rõ ràng đều là nạn dân, hơn nữa nam nữ già trẻ gì cũng có.

Lương Bộ Thanh nhìn kỹ rồi đột nhiên nói: “Thì ra là người của Tiểu Dao bang.”

Phương Tri Hành liếc mắt nói: “Người quen biết à?”

Lương Bộ Thanh vội vàng nói: “Ngài có nghe qua Vương Tiểu Dao chưa? Hắn vốn chỉ là tên côn đồ trên đường phố, tàn nhẫn, thích dùng đao đâm người, phạm vào không ít vụ án ác tính.

Nhưng không biết tại sao, hắn và Hứa hương chủ lại có quan hệ, bái Hứa hương chủ làm cha nuôi, sau đó đổi tên là Hứa Tiểu Dao, thành lập nên Tiểu Dao bang, hiện tại đang bán mạng cho Hứa hương chủ.”

Huyền Chỉ - Hứa Đại Trí...

Phương Tri Hành hiểu ra, cậu quay đầu ngựa đi qua đó, xuất ra lệnh bài thân phận.

“Thì ra là Phương hương chủ, bái kiến đại nhân!”

Đám người của Tiểu Dao bang cũng hiểu lễ phép, ai nấy đều khách sáo cúi đầu bái.

Phương Tri Hành dò hỏi: “Có chuyện gì vậy, đâu ra nhiều người chết đến vậy?”

Một thanh niên thở phì phì trả lời: “Đại nhân có chỗ không

biết, bọn ta có một xe vận chuyển lương thực đi ngang qua đây, đột nhiên bị đám bạo dân tranh mua, còn đánh thương nhiều huynh đệ của bọn ta, nên bọn ta không thể không giết hết bọn họ.”

Phương Tri Hành đã hiểu, hiện tại đã vào tháng 11, thời tiết ngày càng lạnh, đồ ăn ngày càng khó kiếm, hành vi của bạo dân tất nhiên cũng ngày càng kịch liệt cực đoan.

Chương 176: Khâu Vá (1)

Cậu gật đầu, nói: “Mấy huynh đệ vất vả rồi, các người tiếp tục làm việc đi.”

“Phương hương chủ đi đường thuận lợi, cung tiễn Phương hương chủ!”

Người của Tiểu Đào bang cùng hét lớn.

Phương Tri Hành và Lương Bộ Thanh nhanh chóng đến huyện thành, sau khi vào thành thì đi đến Đúc Bình đường trước.

Phương Tri Hành thanh toán thù lao cho Lương Bộ Thanh, sau đó đưa cho gã một khoản tiền cọc, yêu cầu lần sau cậu tiến đến Cẩm Khu cấp 3 thì gã đi theo.

Lương Bộ Thanh tất nhiên cũng mong như vậy, nên vui vẻ đồng ý.

Nói thật, tên nhãi Lương Bộ Thanh vừa gặp nguy hiểm đã bỏ chạy, có thể trốn bao xa thì trốn bấy xa, nghiệp vụ tổ chất có vấn đề, nếu đổi thành người khác chắc chắn sẽ không để ý đến gã.

Nhưng chính vì tính cách thận trọng của gã khiến cậu có thể bình an ra vào Cẩm Khu trên 50 lần.

Hơn nữa, Phương Tri Hành có quá nhiều bí mật không thể cho người khác biết, tác phong kêu cút của Lương Bộ Thanh trái lại rất hợp với cậu.

Sau đó Phương Tri Hành quay về nha huyện, cậu đi kiểm tra Cung Bình doanh trước, xác nhận mọi thứ đều bình thường, lúc này mới trở về biệt viện nghỉ ngơi.

Cậu nằm trên giường.

Một mỗi tích lũy mấy ngày dần kéo đến khiến cậu vừa ngã đầu xuống là ngủ thiếp đi.

Vừa thức tỉnh thì đã là sáng ngày hôm sau.

Phượng Tri Hành ngồi ở trước bàn, nhớ rõ chuyến đi Cẩm Khu Hắc Phong lần này, sơ lược lại toàn bộ quá trình.

Đây là thói quen cá nhân của cậu, điều tra bổ sung, không để lại tai họa ngầm.

Sau đó cậu và Tế Cầu đối chiếu, đều cảm thấy không có sơ hở lớn gì cả.

Tóm lại, chuyến này được gọi là thu quan hoàn mỹ!

Tế Cầu không nhịn được mà hỏi: “Mày tính lúc nào đến Cẩm Khu cấp 3?”

Phượng Tri Hành cân nhắc một lúc, rồi trầm ngâm nói: “Cẩm Khu cấp 3 rất nguy hiểm, chúng ta nhất định phải thăng cấp ít thực lực.”

Tế Cầu cạ lời: “Mày đã mạnh đến nước này rồi, quét ngang cùng cấp bậc Đại Mãng cảnh, còn thăng cấp thế nào được nữa?”

Phượng Tri Hành nói ngay: “Thực lực cá nhân đã đến đỉnh, nhưng ta còn có thể thăng cấp trang bị.

Ví dụ, mức độ sắc bén của mũi tên chưa đủ, không cách nào bắn trúng dị thú có vảy hộ thể như Độc Giác Hồ và Tứ Nhãn Ngạc.

Mặt khác, phẩm chất của đại đao cũng rất kém, cần chuẩn bị thanh đao lợi hại hơn.”

Tế Cẩu hiểu ra, nó nhắc nhở: “Chuyện này dễ làm thôi, mà là hương chủ của Đức Bình đường, làm mấy món binh khí không phải chỉ là chuyện một câu nói à.”

Phương Tri Hành cũng nghĩ như vậy.

Sau buổi trưa, một người một chó cưỡi ngựa xuất hành, tiến về Đức Bình đường.

Đi được nửa đường thì đường đi phía trước bị chặn lại.

Hai xe ngựa xa hoa đi đối đầu nhau, không ai chịu nhường ai.

Phu xe và tùy tùng nổi giận đùng đùng, đánh nhau, khiến cho cảnh tượng hỗn loạn hơn.

Trước đầu xe có một nữ nhân đứng đấy, cách ăn mặc xinh đẹp, nạm vàng mang ngọc, mặc xiêm y với kiểu dáng lưu hành, trông rất quý phái.

” y da, là nhà nào đánh nhau với nhà nào vậy?”

“Ta biết, một bên là nhị phu nhân của Hứa hương chủ Đức Bình đường, một bên là tiểu thiếp của Diệp hương chủ, cũng là Đức bình đường.”

“Ta đã sớm nghe nói 2 hương chủ của Đức Bình đường không thuận mắt nhau, không ngờ nữ nhân của bọn họ cũng không thuận mắt nhau.”

“Không phải à?”

...

Người vây xem náo nhiệt, chỉ trở rất nhiều.

Phương Tri Hành cạn lời, thì ra là hai cô vợ đang bày trò.

Cậu đánh giá hai nữ nhân cẩn thận, trông rất đẹp mắt, chỉ là hơi nhu nhược, có thể là không chịu nổi vận động kịch liệt.

Thấy song phương ầm ĩ không chịu dừng, có lẽ nhất thời không chấm dứt được, Phương Tri Hành bèn có ý định đi đường vòng.

“Tránh ra, tránh ra!”

Đột nhiên có một con tuấn mã xông đến từ phía sau.

Phương Tri Hành quay đầu nhìn rồi không khỏi nhếch lông mày.

Người ngồi trên lưng ngựa chính là La Thiên Thiên, còn là nữ giả nam.

Cô ta hoàn toàn không chú ý đến Phương Tri Hành, mắt nhìn xe ngựa chặn đường, hàng mi thanh tú nhăn lại.

“Cha!”

La Thiên Thiên không dừng lại mà cưỡi ngựa tiến về phía trước.

Đám người vây xem không ngừng né tránh, nhường ra một con đường.

La Thiên Thiên đi đến trước mặt xe ngựa, quát lên: “Là ai không có mắt, mau cút ra.”

Hai nữ nhân cùng với đầy tớ của bọn họ đều dừng tay, quay đầu nhìn.

” y dô, đây là cô nương nhà ai, ăn mặc thành bộ dạng này, là dự định dụ dỗ ai à?”

Nhị phu nhân Hứa gia đánh giá La Thiên Thiên, hai tay đan

chéo trước ngực, cười khinh thường.

“Đúng vậy, nói ai không có mắt đấy?”

Tiểu thiếp Diệp gia cũng bước qua, lạnh giọng nói: “Có tin ta móc mắt của người ra không, xem người có mắt hay không?”

Vừa rồi 2 bọn họ còn thế như nước với lửa, nhưng bởi vì một câu khiêu khích của La Thiên Thiên, trong nháy mắt đã hình thành mặt trận thống nhất.

Ly kỳ nhất là bọn họ đều không quen biết La Thiên Thiên.

“Có kịch hay xem rồi.”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi nghiêng, cậu thờ ơ lạnh nhạt.

Chương 177: Khâu Vá (2)

Quả nhiên!

Hai nữ nhân hoàn toàn không biết bọn họ đã trêu chọc phải sát tinh.

Chỉ thấy La Thiên Thiên hí hóp đôi mắt đẹp lại, khuôn mặt đẹp dễ lạnh đến cực điểm.

Cô ta ngồi trên lưng ngựa, nhìn từ trên cao xuống, giương roi ngựa trong tay lên.

Bốp!

Một tiếng vang trong trẻo vang lên, roi ngựa xẹt qua tạo ra một vòng cung giữa không trung.

Chỉ một thoáng, nhị phu nhân Hứa gia và tiểu thiếp Diệp gia đều ngã xuống đất, truyền ra tiếng kêu rên thảm thiết.

“A, đau quá!”

“A, mặt của ta!”

Nhị phu nhân Hứa gia ôm mặt, tiểu thiếp Diệp gia cũng ôm mặt.

Mọi người nhìn vào, đều bị hoảng sợ làm thay đổi sắc mặt.

Mặt mày hốc hác!

Trên mặt của hai nữ nhân đều bị rạch một vết máu sâu, dài, thô, da thịt bong tróc, máu chảy như suối.

Giống như xé rách mặt từ trái sang phải vậy.

Điều này còn nghiêm trọng hơn cả đao rạch nữa.

Đao rạch thì cũng chỉ là một vết nứt, nhưng roi quất lại là một khe rãnh.

Cho dù vết thương có khép lại, chỉ sợ sẽ để lại vết sẹo rất khó coi, rất dữ tợn.

Quá độc ác!

Quất một roi đã hủy dung mạo của 2 nữ nhân!

“Đánh! Đánh! Các người đánh tiểu tiện nhân này cho ta!”

Hai nữ nhân giận điên lên, hét lớn, cuồng loạn.

Đầy tớ của bọn họ hùng hồn nhắm về phía La Thiên Thiên.

“Hừ!”

La Thiên Thiên nhếch miệng lộ ra độ cong mê người, trên mặt hiện lên sát ý thâm trầm, giơ chân lên, tung người xuống ngựa.

Sau đó nàng lướt thân nhằm về phía một cậu nhóc trẻ tuổi, xê dịch qua người đối phương.

Cậu nhóc chạy về phía trước, mặt đột nhiên xoay 180°, sau khi chạy được mấy bước thì ngã mạnh xuống đất.

Đồng tử của Phương Tri Hành co rụt lại, trong lòng run sợ.

La Thiên Thiên chỉ duỗi tay ra, đẩy nhẹ cằm của cậu nhóc, chỉ nhẹ nhàng đã vặn gãy cổ của hắn, mặt hướng về phía môn.

Giây tiếp theo, La Thiên Thiên như một cơn lốc cuốn qua, lướt nhanh qua trước mặt mấy đầy tớ, như hồ điệp xuyên hoa, phiến lá

không dính thân.

Tổng cộng có 7 đầy tứ gồm 2 phu xe, chỉ chốc lát ngã hết xuống đất, không còn động tĩnh.

Bọn họ đều chết bất đắc kỳ tử!

Đều bị giết!

Cổ ai nấy đều hiện ra tư thế méo mó quỷ dị, mắt còn trừng lớn.

Cảnh tượng này rợn cả người, thật sự kinh khủng!

Đám người vây xem trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, cảm như hén, đều sợ đến mặt không còn chút máu, ngậy ra như phồng.

Nhị phu nhân Hứa gia và tiểu thiếp Diệp gia cũng không ầm ĩ nữa, mà rúc lại với nhau.

Lúc này bọn họ rất nhỏ yếu, đáng thương, bất lực, nhìn La Thiên Thiên như đang nhìn một con ác quỷ, vô cùng hoảng sợ, lạnh run.

Thậm chí, dưới cái nhìn của mọi người, tiểu thiếp Diệp gia sợ đến mức phía dưới thân chảy ra chất lỏng màu vàng đầy trên đất.

La Thiên Thiên phủ tay, đi đến trước mặt hai nữ nhân, lạnh lùng hỏi: “Vừa nãy là ai muốn móc mắt ta?”

“Đừng mà!”

“Cứu mạng!”

Hai nữ nhân sợ đến mức kêu loạn, một người ôm đầu run rẩy xua hai tay, một người thì bò về phía bên đường như nổi điên.

“Hừ, đám dân đen các người...”

La Thiên Thiên cắn răng, dưới đáy mắt hiện lên sự khinh thường, ghét bỏ vô biên, nhưng giây tiếp theo đột nhiên mất đi hăng hái ngày thường, cảm thấy vô vị.

Cô ta xoay người dắt ngựa đi về phía trước.

“Đỉnh, đây là sức mạnh của Nhất Cầm cảnh!”

Phương Tri Hành nhìn theo bóng lưng của La Thiên Thiên, dưới đáy mắt hiện lên sự kiêng kỵ sâu đậm.

Cậu cũng có thể dễ dàng giết chết những người thường này, nhưng tuyệt đối không thể nào làm được theo ý mình như La Thiên Thiên, nhanh chóng! Đơn giản! Thoải mái!

Thậm chí còn không có động tác thừa!

Chỉ chậm nhẹ là có thể lấy được một mạng người!

Có cảm giác như lái xe tăng xông vào tiệm đồ sứ.

Đây không phải là giết người, mà giống như là nghiền chết con kiến hôi.

Tế Cầu cũng sợ ngây người, nó cảm thán nói: “A ò, ả thái hoắc dễ sợ quá đi!”

Phương Tri Hành đáp lại: “Nhất Cầm cảnh mạnh hơn Đại Mãng cảnh viên mãn xa, thực lực khác biệt một mảng lớn!”

Tế Cầu tím tái: “Không chọc nổi, không chọc nổi! Nữ nhân này quá nóng nảy, quá máu lạnh, không cẩn thận là bị cô ta phế liền đó.”

Phương Tri Hành trợn mắt, chế giễu: “Trước đây là ai bảo tao theo đuổi La Thiên Thiên, đi con đường ở rể chứ? Trước đây là ai mắng tao nhất gan?”

Tế Cửu ngậy ra, nó đã sớm quên chuyện này, không ngờ Phương Tri Hành lại đợi để nhắc đến.

Đù!

Đúng là ghi thù!

Tế Cửu đổi giọng ngay, kêu lên: “Chậc, một nữ nhân mạnh mẽ mà thôi, tao chỉ là khen cô ta mấy câu, vậy mà mày tưởng thật à?”

Mày cho rằng tao chưa từng theo đuổi nữ nhân mạnh mẽ ư, bám váy, tay nghề tổ truyền đó hiểu hơn?

Nếu mày dập đầu thì tao sẽ dạy mày theo đuổi nữ nhân mạnh mẽ thế nào, trong vòng 10 ngày bảo đảm sẽ khiến mày mê hoặc được La Thiên Thiên, để cô ta quyết một lòng với mày, thấy thế nào?”

Phương Tri Hành cười giễu: “Được, tao cược! Tao nghĩ thông rồi, tao muốn quen La Thiên Thiên, ôm chặt bắp đùi để cô ta dẫn tao bay.”

“?”

Chương 178: Đơn sát (1)

Tế Cửu sợ ngây người, nó khó tin, trợn mắt nói: “Thật à? Nói rõ trước, mày phải đập đầu tao đó.”

Phượng Tri Hành nhếch miệng lên, cười giễu: “Đập đầu có tính là gì, chỉ cần mày có thể giúp tao theo đuổi La Thiên Thiên, bảo tao gọi mày là tổ tông ngày ngày còn được.”

Tế Cửu khẩn trương: “Có chuyện gì vậy, tại sao mày đột nhiên thay đổi suy nghĩ rồi?”

Phượng Tri Hành nghiêm túc nói: “La Thiên Thiên mắng mày là kẻ vô ơn, nếu như tao quen cô ta, cô ta nhất định sẽ toàn tâm toàn ý ‘thương yêu’ mày, mày nói có phải không?”

“Mịa nó!”

Tế Cửu sờn tóc gáy, nhe răng quát lên: “Phượng Tri Hành, mày làm con người đi!”

“Ha ha ha!”

Phượng Tri Hành ngửa đầu cười to, cưỡi ngựa đi qua đường cái, tiến đến Đúc Binh đường.

Một lát sau, cậu tiến vào Đúc Binh đường, chạy thẳng về phía Tàng Binh các.

Tất cả binh khí được đúc thành hình còn thông qua kiểm nghiệm đều được đặt vào Tàng Binh các, sau đó từ Tàng Binh các phát vào trong tay mỗi người sử dụng.

Phượng Tri Hành đi đến cửa lớn của Tàng Binh các, đang

muốn vào cửa.

Đột nhiên có 2 bóng dáng xuất hiện ở góc rẽ.

Phương Tri Hành tập trung nhìn, biểu cảm ngưng ngẩn.

2 người đó rõ ràng là đường chủ Lư An Phủ cùng với La Thiên Thiên.

“Đù, tại sao lại gặp ả thúì hoắc rồi.”

Tế Cửu cạn lời, càng không muốn gặp La Thiên Thiên thì càng gặp được.

“Cô ta cũng đến Đức Bình đường, trùng hợp đến vậy à?”

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi nhanh chóng thu lại biểu cảm, khoanh tay đứng sang một bên.

Lúc này Lư An Phủ cũng chú ý đến Phương Tri Hành, hần không khỏi cười chào hỏi: “Phương hương chủ, sao người lại ở chỗ này?”

Phương Tri Hành vội vàng hành lễ, nói: “Bái kiến Thiên Thiên tiểu thư, bái kiến Lư đường chủ.”

La Thiên Thiên kinh ngạc rồi quan sát tỉ mỉ Phương Tri Hành, đôi mắt đẹp chớp động: “Người là ai, lại biết tên ta?”

Mịa nó, ả thúì hoắc đã quên mất chuyện cô ta với Phương Tri Hành từng bái kiến.

Phương Tri Hành đang muốn giúp cô ta nhớ lại, đột nhiên cô ta cúi đầu nhìn về phía Tế Cửu, chợt nói: “Ta nhớ ra rồi, người chính là tên ngốc nuôi kẻ vô ơn!”

“...”

Phương Tri Hành và Tế Cầu đồng thời cạn lời.

Lúc này, trong lòng của một người một chỗ như có 1 vạn chữ “Đậu mé” lướt nhanh qua.

Phương Tri Hành không đổi sắc mặt, cậu cười xòa nói: “Thiên Thiên tiểu thư nhớ tốt ghê, chỉ là bá kiến ti chúc một lần trong đám người đã nhớ rõ ti chúc. Ti chúc đúng là vinh hạnh 3 đời, vô cùng cảm động!”

Cậu vừa nói ra lời này, da mặt của Lữ An Phủ co giật, hắn nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, lúc này mới phát hiện da mặt dày vượt quá tưởng tượng.

Biết nịnh đến vậy à!

La Thiên Thiên cười nói: “Tên gốc người nói chuyện dễ nghe đó.”

Phương Tri Hành nghiêm mặt lại, nghiêm túc nói: “Có thể đùa cho Thiên Thiên tiểu thư vui vẻ, ti chúc chết cũng không tiếc.”

La Thiên Thiên cười ha ha: “Thú vị, bốn tiểu thư nhớ kỹ người rồi.”

Cô ta cất bước vào trong, Lữ An Phủ nhắm mắt theo đuôi.

Phương Tri Hành hơi chậm một bước.

Bên trong cửa lớn có một nam tử trung niên mập mạp để râu dê cúi đầu khom lưng chạy ra đón chào, cất cao giọng: “Quân sự Tàng Binh các - Ngô Tam Lượng, bá kiến Thiên Thiên tiểu thư, bá kiến Lữ đường chủ.”

Lữ An Phủ xua tay nói: “Lão Ngô, mau lấy đồ mà Thiên Thiên tiểu thư đặt ra đây.”

Ngô Tam Lượng cười nói: “Đã chuẩn bị xong.”

Hắn nói xong thì xoay người, bưng một cái khay bạc trên quây, bên trên được che bằng tấm vải đỏ.

Ngô Tam Lượng quỳ một chân trên mặt đất, giơ khay bạc lên đưa đến trước mặt La Thiên Thiên, tràn đầy cảm giác nghi thức.

La Thiên Thiên lộ ra vẻ chờ mong, vén lớp vải đỏ lên.

Phương Tri Hành duỗi đầu liếc mắt, phát hiện trên khay bạc đặt một cây gân thịt đỏ sậm, to bằng cánh tay, bện thành từng vòng, độ dài vượt qua 18 mét.

La Thiên Thiên nhìn thấy gân thịt thì lộ ra nụ cười hài lòng.

Lư An Phủ rung động nói: “Đây là gân thịt của dị thú cấp 3 ‘Ám Thủy Huyền Xà’ đúng không?”

La Thiên Thiên gật đầu, lại cười nói: “Có gân thịt của Ám Thủy Huyền Xà, cộng thêm kỹ thuật rèn luyện của ‘Đào đại sư’, có hy vọng chế tạo ra một món binh khí cấp 3 rồi.”

Lư An Phủ cười ha ha: “Đào đại sư là chiêu bài của Đức Bình đường ta, hắn từng thành công chế tạo một bộ vũ trang cấp 4, cũng từng tham gia chế tạo binh khí cấp 5. Hiện tại hắn chế tạo binh khí cấp 3 đã sớm thuận buồm xuôi gió, chưa từng thất bại.”

La Thiên Thiên không thể chờ đợi được, cô ta vội vàng nói: “Đi, mau dẫn ta đi gặp Đào đại sư.”

“Tiểu thư, mời đi bên này.” Lư An Phủ cười ha ha đi cùng.

2 người họ quay người rời đi.

Ngô Tam Lượng thở phào, hắn chợt chú ý đến Phương Tri Hành, nở nụ cười nói: “Ngài là Phương hương chủ đúng không? Thất lễ thất lễ rồi!”

Phương Tri Hành cười nói: “Ngô quân sự, vừa nãy ta nghe bọn

họ nhắc đến binh khí cấp 3, xin thỉnh giáo đôi chút, binh khí phân chia cấp bậc thế nào vậy?”

Ngô Tam Lượng nghe vậy thì không khỏi bật cười, giải thích rõ ràng: “Cấp bậc của binh khí thật ra do cấp bậc của nguyên liệu rèn đúc quyết định.

Chương 179: Đơn sát (2)

Ví dụ ngài dùng vật phẩm cấp 2 làm nguyên liệu chính, vậy tất nhiên chỉ có thể đúc ra binh khí cấp 2, cứ thế mà suy ra.”

Phượng Tri Hành khẽ cau mày: “Vậy nguồn gốc chủ yếu của nguyên liệu rèn đúc là?”

Ngô Tam Lượng gật đầu cười: “Phần lớn cấp bậc của vật phẩm bên ngoài đều là cấp 1 trở xuống, cho nên nguyên liệu rèn đúc mà bọn ta thường nói thật ra phần nhiều đến từ Cẩm Khu, ví dụ vậy, móng vuốt, sừng, gân thịt... của dị thú.

Ví dụ thêm mấy kim loại cao cấp, thép tinh luyện, bí ngân, đồng đỏ, canh kim... cũng đến từ Cẩm Khu.”

Phượng Tri Hành hiểu rõ, cậu vội vàng giơ trường đao bên hông lên hỏi: “Ngài xem tinh cương đao này là binh khí cấp mấy?”

Ngô Tam Lượng trả lời: “Miễn cưỡng có thể đạt đến cấp 2, thuộc binh khí cấp 2 thứ phẩm.

Ừm, căn cứ theo kinh nghiệm của ta, với lực đạo Đại Mãng cảnh của ngài, có lẽ tinh cương đao này chém thêm mấy lần nữa là sẽ hỏng.”

Phượng Tri Hành bình tĩnh, như có điều suy nghĩ.

Ngô Tam Lượng thấy thế, không nhịn được mà hỏi: “Hương chủ, vẫn chưa thỉnh giáo ngài đến Tàng Binh các là vì?”

Phượng Tri Hành im lặng, cậu không trả lời mà hỏi lại: “Giá bán của trường đao cấp 3 là bao nhiêu?”

Ngô Tam Lượng buông lỏng tay, nói: “Bình khí cấp 3 chuyên dành cho cao thủ bước vào Ngũ Cầm cảnh sử dụng.

Ví dụ trường đao cấp 3 chia thành các loại như trọng đao, nhuyễn đao, đoản đao...

Trọng đao chỉ có người từng cường hóa sức mạnh mới có thể nhắc lên được.

Nhuyễn đao chỉ có người từng cường hóa tính bền dẻo mới có thể phát huy ra được uy lực.

Đoản đao chỉ có người từng cường hóa độ mẫn cảm mới thường dùng, rất thích hợp với việc ám sát, vào nhanh ra nhanh.

Nói ngắn lại, hiện tại bình khí thích hợp với ngài nhất có lẽ là cấp 2, cho dù ta đưa ngài bình khí cấp 3, ngài cũng không sử dụng được.

Mặt khác, bình khí cấp 3 thuộc về tài sản quý giá, theo quy củ cũng không cho phép bán tùy ý.”

Trong lòng Phương Tri Hành sáng tỏ, cậu tặc lưỡi nói: “Không ngờ còn có hạn chế.”

Cậu chợt dò hỏi giá cả của bình khí cấp 2.

Sau khi Ngô Tam Lượng trả lời, Phương Tri Hành mới cảm thấy ví tiền rỗng tuếch là gì.

Một bình khí cấp 2 đỉnh phối lại tốn 2 3 năm tiền lương của cậu.

Sau khi hiểu rõ thì Phương Tri Hành ý thức được bản thân suy nghĩ chuyện này quá đơn giản rồi.

Tuy cậu có thân phận hương chủ, có thể dựa vào quy củ của Tàng Binh các, bình khí có quyền sử dụng tùy ý toàn là mấy trang

bị bỏ đi bất nhập lưu.

Muốn dùng binh khí tốt chỉ có 2 phương pháp:

Thứ nhất, người cần chấp hành nhiệm vụ tông môn sai khiến, tông môn sẽ cho người mượn dùng;

Thứ 2, người tự bỏ tiền mua hoặc là dùng công trạng tích lũy để đổi cũng được.

Hiện tại Phương Tri Hành nghèo rớt mùng tơi, không thể bắt chấp được.

Lùi lại mà cầu việc khác thôi...

Hết lần này tới lần khác mục đích cậu chọn binh khí là vì xông xáo Cẩm Khu cấp 3, còn cần chém giết một con dị thú cấp 3.

Binh khí không có tí lợi hại nào sao phá được phòng ngự của dị thú cấp 3?

Tế Cầu nghe cẩn thận rồi nói: “Ý là hương chủ mày chỉ có thể nhặt phế phẩm, chấp nhận dùng vậy thôi.”

Phương Tri Hành trả lời: “Một đại đao cấp 2 đỉnh phối chém sắt như chém bùn, thổi tóc tóc đứt, đặt trên giang hồ tương đương với bảo đao Đồ Long ra đời, sao có thể để ta làm của riêng được?”

Tế Cầu hỏi: “Vậy phải làm sao, không có bảo đao phụ trợ, sao mày có thể giết được dị thú cấp 3?”

Phương Tri Hành suy nghĩ một lúc, đột nhiên nhìn giao diện hệ thống của mình, trầm ngâm nói: “Xem ra chỉ có thể tự đúc mà thôi.”

“Không mua nổi thì tự đúc?”

Tế Cầu suy nghĩ cẩn thận rồi tán thành: “Cũng được, dù sao

mày cũng có hack max cấp, hoàn toàn có thể mở phó bản phụ ‘thợ rèn’.”

“Ừm, cứ quyết vậy đi.”

Phương Tri Hành nghĩ đến đây, không do dự nữa, mà mở miệng nói: “Ngô quân sự, là như vậy, lần trước ta đến, Lư đường chủ đã đề cử ta học thuật rèn đúc, cho ta suy nghĩ cẩn thận. Hiện tại ta nghĩ kỹ rồi, ta muốn thêm chút sức cho Đúc Binh đường.”

Ngô Tam Lượng nghe xong lời này thì biến sắc, không khỏi nghiêm nghị, bắt đầu kính nể.

“Vậy thì tốt quá!”

Ngô Tam Lượng xoa tay, nhưng ngoài miệng vẫn khuyên nhủ: “Vậy ngài phải nghĩ kỹ, không phải 1 2 ngày là có thể học được thuật rèn đúc đâu, hơn nữa việc nặng như rèn sắt vô cùng cực khổ, tất nhiên sẽ làm lỡ thời gian ngài luyện võ, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tiền đồ của ngài.”

Phương Tri Hành có bug nên không sợ, cậu cười nói: “Ý ta đã quyết, làm phiền Ngô quân sự sắp xếp đôi chút.”

“Dễ nói dễ nói thôi!”

Ngô Tam Lượng vui vẻ ra mặt.

Sau đó, hắn đích thân dẫn Phương Tri Hành đến phòng rèn đúc.

Keng keng keng!

Vù vù vù!

Xa xa, Phương Tri Hành đã nghe thấy tiếng gõ chùy cùng với tiếng vang của lửa cháy.

Tầm mắt của cậu xuyên qua cửa sổ, nhìn vào bên trong phòng rèn đúc.

Chương 180: Móc Tim (1)

Chỉ thấy có rất nhiều thợ rèn đang đứng trước bệ đúc quơ búa, ra sức gõ nguyên liệu kim loại nung đỏ lặp đi lặp lại, đập một búa xuống thì tia lửa văng khắp nơi.

Ngô Tam Lượng vừa đi vừa giới thiệu: “Sư phó nơi này của chúng ta được chia làm 3 cấp bậc, học đồ, thợ rèn, đại sư rèn đúc. Thông thường học đồ do thợ rèn chính thức dẫn theo học rèn đúc như thế nào, ngài là người mới, chỉ có thể bắt đầu từ học đồ.”

Phượng Tri Hành thế nào cũng được.

Giây tiếp theo, cậu đi đến cửa lớn của phòng rèn đúc, một luồng sáng nhiệt nóng hổi đập vào mặt.

Cậu không chút chần chờ, bước vào phòng rèn đúc.

Cũng ngay lúc này, giao diện hệ thống chợt lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện trở thành Học Đồ Rèn Đúc max cấp:]

[1, Quan sát toàn bộ quá trình nguyên liệu được rèn thành một món trang bị (Chưa hoàn thành)

2, Tìm được một cái chùy sắt đã qua sử dụng từ 10 năm trở lên. (Chưa hoàn thành)

3, Gõ chùy 3000 lần (Chưa hoàn thành)

4, Kiểm nghiệm 10 món binh khí mới ra lò. (Chưa hoàn thành)]

“Chậc, xuất hiện rồi?”

Phương Tri Hành không khỏi phấn chấn tinh thần, rất bất ngờ.

Không ngờ cậu chỉ tiến vào phòng rèn đúc, chưa làm gì cả, đã soát được điều kiện max cấp của [Học Đồ Rèn Đúc].

Đơn giản hơn luyện võ nhiều rồi!

Bởi vậy có thể thấy nghề nghiệp hoặc kỹ năng khác nhau, thì điều kiện phát động hack max cấp cũng sẽ khác nhau.

Giống như xạ thủ, cái nghề rèn sắt này chỉ cần Phương Tri Hành chạm vào vật phẩm liên quan, hoặc là tiến vào hoàn cảnh đặc biệt là có thể nhanh chóng phát động thành công.

Nhưng đối với kỹ nghệ cực kỳ phức tạp thâm ảo như đao pháp hoặc là võ công, thì điều kiện phát động hà khắc hơn nhiều.

“Lão Mạc, người qua đây!”

Ngô Tam Lượng đứng trước cửa nhìn toàn bộ phòng rèn đúc, tầm mắt đột nhiên nhìn về người trung niên cường tráng có bộ râu rậm.

Người cường tráng này hơn 40 tuổi, cao hơn 1 mét 8, ngực phẳng lộ nhũ, toàn thân vạm vỡ, làn da ngăm đen do quanh năm đứng dưới lò lửa.

” Ấy dô, Ngô quản sự, ngài đến rồi.” Trung niên cường tráng bước nhanh đến, tươi cười, nhiệt tình cúi đầu khom lưng.

Ngô Tam Lượng gật đầu, rồi nghiêm mặt nói: “Giới thiệu đôi chút, đây là hương chủ Phương Tri Hành mới nhậm chức của chúng ta, hẳn cũng có chí trở thành thợ rèn, chịu hạ mình, nguyện ý bắt đầu học từ con số 0.”

Trung niên cường tráng thay đổi sắc mặt, không ngừng cúi đầu bái, kính nể nói: “Thuộc hạ bái kiến Phương hương chủ!”

“Không cần khách sáo.” Phương Tri Hành gật đầu làm lễ.

Ngô Tam Lượng lại giới thiệu: “Hắn tên là Mạch Đồng Kính, đã thăng cấp làm thợ rèn chính thức hơn 10 năm, cũng là lão sư phó có tài nghệ rèn xuất sắc nhất phòng rèn đúc này, sau này hắn sẽ dạy ngài thuật rèn đúc, ngài thấy thế nào?”

Phương Tri Hành tất nhiên sẽ không soi mói, nhanh chóng hạ thấp tư thái, chấp tay nói: “Mạc sư phó, ta là người mới, sau này có thể sẽ khiến ngài phí tâm rồi.”

“Không dám, không dám.” Mạch Đồng Kính sợ hãi muốn chết, xua tay lia lịa.

Ngô Tam Lượng cười nói: “Vậy được, bây giờ hai vị bắt đầu đi, ta đi trước một bước.”

Phương Tri Hành gật đầu: “Làm phiền Ngô quản sự, vất vả vất vả rồi, ngài đi làm việc đi.”

Ngô Tam Lượng chấp tay rời đi.

Sau đó Phương Tri Hành đi theo Mạch Đồng Kính đến một bộ đúc.

Mạch Đồng Kính giảng giải nghiêm túc: “Muốn làm việc tốt thì phải có công cụ tốt. Thứ mà thợ rèn chúng ta làm thật ra là giúp người khác đúc ra binh khí tốt nhất.

Thuật rèn đúc, nói toạc ra chỉ một câu, là từ từ làm việc.

Toàn bộ quy trình bao gồm chín bước là chọn nguyên liệu, tăng nhiệt, rèn, bào, tôi thép (nhúng vào nước lạnh), tôi lại, đánh bóng, trang trí, kiểm nghiệm.

Hiện tại ta đang muốn rèn đúc một áo giáp có cường độ cấp 2, sẽ dạy ngài từng bước từ bước đầu tiên là chọn nguyên liệu.”

Phương Tri Hành thế nào cũng được, cậu học tập nghiêm túc.

“Nguyên liệu chính rèn đúc áo giáp cấp 2 là thép tinh luyện, trộn thêm bí ngân, sơn đồng, tinh kim với tỷ lệ nhất định để tăng tính chất đặc biệt như độ cứng, độ bền dẻo, kháng mòn.”

Mạch Đồng Kính chuyên tâm, chọn nguyên liệu cần thiết từ trong kho chứa nguyên liệu, kiểm tra phẩm chất, cân trọng lượng, sau đó để vào lò lửa nung khô.

“Bước thứ 2 là tăng nhiệt, đặt nguyên liệu khác nhau chung một chỗ rồi đun nóng, nung luyện, tạo thành một thể.”

“Bước thứ 3 vất vả nhất, cần rèn nhiều lần, thay nhau rèn, sau đó không ngừng gõ, mở rộng, thành hình nguyên liệu.”

...

Phương Tri Hành tập trung tinh thần học tập, nhanh chóng đến bước rèn, cậu nhận chùy sắt từ trong tay của Mạch Đồng Kính.

[2, Tìm được một cái chùy sắt đã qua sử dụng từ 10 năm trở lên. (Đã hoàn thành.)]

Leng keng sủng xẻng!

Phương Tri Hành vung chùy sắt, rèn từng chút một.

Mạch Đồng Kính chỉ điểm ở bên cạnh.

Phương Tri Hành là cao thủ Đại Mãng cảnh viên mãn, khổng chế tỉ mỉ sức mạnh của bản thân, nắm bóp đúng chỗ, chỉ trong chốc lát đã nắm giữ được nội dung chủ yếu.

Chương 181: Móc Tim (2)

Tiết tấu rèn sắt càng phát ra đều đều, vui sướng.

[3, Gõ chùy trên 3000 lần (Đã hoàn thành.)]

Cứ như vậy, thoáng cái trôi qua 10 ngày.

Đúc ra một bộ áo giáp mới tinh.

Mặt ngoài áo giáp khắc hoa văn đẹp đẽ mạ vàng, trang trí rất đẹp, thể hiện sự hoa lệ.

Hơn nữa, nửa phần trên áo giáp có hai bánh bao nhô lên, vừa nhìn đã biết là kiểu dáng dành cho nữ nhân mặc.

Mạch Đồng Kính giơ áo giáp lên, kiểm tra cẩn thận, rồi gật đầu nói: “Có lẽ được rồi, ai đến mặc kiểm nghiệm thử xem.”

Không bao lâu sau, một thị nữ được gọi đến, nàng mặc bộ giáp ngực đó.

Mạch Đồng Kính siết chặt tay, đánh 3 cái nặng nề lên trên giáp ngực, vang lên tiếng bịch bịch.

Thị nữ bị đánh liên tục lùi lại, té xuống mặt đất, nhưng nàng nhanh chóng bò dậy, tỏ rõ không sao.

Giáp ngực vẫn còn nguyên trạng, không bị lõm ở đâu cả.

“Ừm, đã đạt tiêu chuẩn!”

Mạch Đồng Kính cười hài lòng, thở phào một hơi.

Hắn là Quán Lực cảnh, lực quyền đánh không vỡ đồ, không

nghe ngờ đã đạt đến cường độ cấp 2.

[1, Quan sát toàn bộ quá trình nguyên liệu được rèn thành một món trang bị (Đã hoàn thành.)]

“Tốt, lại hoàn thành một cái!”

Khỏe miệng Phương Tri Hành hơi vểnh lên, tiếp theo cậu thỉnh cầu Mạch Đồng Kính cho kiểm nghiệm binh khí.

Công việc này tương đối đơn giản, Mạch Đồng Kính cũng cảm thấy không thành vấn đề, trước hết để cho cậu kiểm nghiệm một đồng binh khí cấp 1 do học đồ chính thức chế tạo.

Phương Tri Hành mừng rỡ.

Yêu cầu kiểm nghiệm 4 món binh khí nhưng không nói rõ binh khí kiểm nghiệm là cấp 2, vậy thì cấp 1 cũng được.

Cậu lập tức bận rộn, cầm lấy một thanh đại khảm đao, quan sát ngoại hình, suy nghĩ về trọng lượng, bình hành cầm, cuối cùng vung đao chém cọc gỗ.

“Đạt tiêu chuẩn!”

Cậu nhanh chóng hoàn thành kiểm nghiệm đại khảm đao.

[Kiểm nghiệm binh khí: 1/10]

“Ừm, nhẹ nhàng thôi.”

Phương Tri Hành vui vẻ, tốc độ nhanh hơn, từng món binh khí lướt qua tay cậu.

Chỉ chốc lát!

[4, Kiểm nghiệm 10 món binh khí mới ra lò (Đã hoàn thành.)]

[Đã hoàn thành điều kiện trở thành Học Đồ Rèn Đúc max cấp, có thăng cấp hay không?]

“Ừm, 10 ngày đã xong hết!”

Tâm trạng của Phương Tri Hành sung sướng muốn chết.

Tế Cầu tấm tắc, tặc lưỡi nói: “Tao thấy, nếu muốn trở thành học đồ rèn đúc đạt tiêu chuẩn, ít nhất phải học và rèn luyện 3 năm, 10 ngày thì mày đã hoàn thành, thật là biến thái!”

Phương Tri Hành đắc ý, cười nói: “Xem là chậm rồi, bởi vì áo giáp mà Mạch Đồng Kính chế tạo là cấp 2 nên mới hao phí 10 ngày.

Nếu như hần chế tạo là binh khí cấp 1, vậy chỉ cần 2 3 ngày là có thể thỏa mãn điều kiện.”

Tế Cầu nghĩ lại thấy cũng đúng, nó vội vàng nói: “Vậy mày tranh thủ thăng cấp đi, còn chờ cái gì nữa?”

“Không vội.”

Phương Tri Hành dừng lại.

Chạng vạng, cậu trở về biệt viện của mình dùng bữa, tắm hơi như ngày thường.

Lúc tắm, Phương Tri Hành rút đao ra khỏi vỏ, đột nhiên rạch một đường lên cổ tay của mình.

Xoẹt!

Máu tươi phun như suối!

Trong bồn tắm thoáng cái trở nên đỏ tươi!

“A đùa, mày làm gì thế?”

Tế Cửu bị dọa sợ, nhưng sau đó nó phản ứng lại: “Mày muốn làm điều kiện thứ 7!”

Phương Tri Hành đáp lại: “Ừm, điều kiện thứ 7 là phải phóng máu 3 lần.”

Tế Cửu kinh ngạc: “Phóng máu thì phóng máu, mày rạch vết thương sâu như vậy làm gì? Dù, cổ tay sắp đứt rồi kìa!”

Nó nghi ngờ nói: “Tại sao mày hết lần này tới lần khác lựa chọn phóng máu vào lúc này, ngày mai không rèn sắt nữa à?”

Phương Tri Hành nhếch miệng lên, cười nói: “Mày nghĩ kỹ xem.”

Tế Cửu chớp mắt rồi nhìn kỹ giao diện hệ thống của Phương Tri Hành, đột nhiên giật mình.

“Cừ thật, thì ra mày muốn thề bug!”

Tế Cửu tỉnh táo ra.

Sau một khắc, giao diện hệ thống của Phương Tri Hành lại lấp lóe ánh sáng.

[Lấy 2 thăng máu: 1/3]

“Tốt, hoàn thành rồi!”

Sắc mặt của Phương Tri Hành trắng bệch, cậu lấy lại tinh thần, tâm thần chớp động.

“Thăng cấp!”

Chỉ với một ý niệm, lượng lớn ký ức rèn đúc và cảm ngộ rót vào trong đầu Phương Tri Hành như thủy triều.

Cậu cứ như nằm mơ, đang không ngừng rèn sắt ở trong mơ,

ngày qua ngày nghiên cứu kỹ thuật rèn.

Cứ như nhoáng cái trôi qua 3 năm, Phương Tri Hành chậm rãi mở hai mắt ra.

[Học Đồ Rèn Đúc max cấp]

[Kỹ năng bộc phát: Tỉ Lệ Tinh Chuẩn (Lv1)]

[Lúc bạn lựa chọn nguyên liệu rèn đúc, có thể nắm được tỉ lệ chuẩn nhất của từng loại nguyên liệu.]

Dường như lúc này, vết thương nghiêm trọng trên cổ tay của Phương Tri Hành nhanh chóng khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, ngay cả máu tươi trong bồn tắm cũng nhanh chóng cuốn ngược lại, rót vào trong cơ thể cậu.

Giây lát sau đó, mặt mày Phương Tri Hành trở nên hồng hào, khôi phục lại trạng thái toàn thịnh.

“Đù, mày lì đó!” Tế Cấu cạ lời.

Ngay từ đầu nó cho rằng, sau khi Phương Tri Hành phóng máu chắc chắn sẽ trở nên ốm yếu, có thể phải tu dưỡng 10 ngày nửa tháng mới hồi phục lại được.

Trong thời gian đó, Phương Tri Hành yếu đi, nó thì mạnh, công thủ nghịch chuyển.

Chương 182: Thiên Tầm (1)

Đến lúc đó, hừ hừ, Tế Cầu nó sẽ cười trên đầu Phương Tri Hành rồi tiểu tiện.

Tuyệt đối không ngờ...

Xem ra Phương Tri Hành hẳn đã sớm tính toán như vậy.

Cậu sẽ không dễ dàng giao số phận cho người khác.

Từ đầu đến cuối, cậu chỉ tin vào bản thân mình.

“Ừm, cách này quả nhiên là ổn.”

Phương Tri Hành cười thỏa mãn, lần nữa nhìn về phía giao diện hệ thống.

[Điều kiện trở thành Thợ Rèn max cấp:

1, Trở thành Học Đồ Rèn Đúc đạt tiêu chuẩn (Đã hoàn thành.)

2, Rèn đúc trang bị cấp 1: 3 món (Chưa hoàn thành)

3, Quan sát toàn bộ quá trình nguyên liệu được rèn đúc thành một món trang bị cấp 2 (Chưa hoàn thành)]

“Ừm, điều kiện 2 và 3 thoạt nhìn vốn không khó lắm, chỉ là có thể hao phí thời gian dài hơn mà thôi.”

Phương Tri Hành hơi than thở.

Cậu muốn sớm tiến đến Cẩm Khu cấp 3, nhưng nóng vội sẽ không thành công.

“Không vội, cho dù mình hao phí 1 năm thăng cấp đến Nhất Cầm cảnh thì cũng nhanh hơn người khác khổ tu không chỉ 10 lần!”

Chớ đừng nói đến chỉ cần cậu thăng cấp thì sẽ thăng cấp đến Nhất Cầm cảnh viên mãn.

Mà người khác chỉ là Nhất Cầm cảnh sơ kỳ.

Không cần nói cũng biết chênh lệch cực lớn ở.

Ngày hôm sau, Phương Tri Hành tiến từng bước về phía Đúc Binh đường.

Sau khi nhìn thấy Mạch Đồng Kính thì cậu xin thử đúc một thanh trường đao cấp 1 để luyện tay.

“Được, ngài thử xem.”

Mạch Đồng Kính suy nghĩ, chung quy không dám ngỗ nghịch hương chủ nên hần gặt đầu đồng ý, chỉ dẫn ở bên cạnh.

Phương Tri Hành nhanh chóng chọn nguyên liệu, điều chỉnh tỷ lệ của mỗi một nguyên liệu.

“Khá lắm, mỗi một nguyên liệu không được cho nhiều, cũng không được ít đi.” Mạch Đồng Kính phê bình.

Sau đó Phương Tri Hành bắt đầu tăng nhiệt, khống chế hỏa hầu, cậu cũng nắm giữ thỏa đáng thời gian nung khô khiến Mạch Đồng Kính nhìn thấy thì liên tục gặt đầu.

Sau đó là các bước như rèn, bào, tôi vào nước lạnh, Phương Tri Hành cũng có thể hoàn thành.

3 ngày sau, cậu đã đúc ra một thanh trường đao.

“Vậy mà đã đạt tiêu chuẩn!”

Mạch Đồng Kính vượt trường đao, càng nhìn càng kinh ngạc, vẻ mặt khó hiểu.

Phương Tri Hành mới học rèn 10 ngày lại có thể làm đến bước này, là thiên phú gì vậy?

Phương Tri Hành vội vàng giải thích: “Thật ra lúc còn nhỏ ta sống ở cửa hàng thợ rèn, 7 8 năm gì đó, nên cũng hiểu đôi chút.”

“Thì ra là thế!”

Mạch Đồng Kính tỉnh táo ra, cảm thán nói: “Hương chủ, bây giờ ngài có thể tính là học đồ rèn đúc đạt tiêu chuẩn rồi.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Mạc sư phó, ta muốn rèn thêm 2 món binh khí để luyện tay, ngoài ra ta cũng muốn tham gia rèn đúc vũ trang cấp 2.”

“Được, ta sẽ dẫn dắt ngài.”

Mạch Đồng Kính cười nói: “Hiện tại chiến tranh loạn lạc, nhu cầu của áo giáp mạnh thêm, mỗi ngày chúng ta đều bận không kịp trở tay, nhân thủ càng nhiều càng tốt.”

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ.

5 ngày sau, cậu đúc được 2 món binh khí là trường kiếm và chủy thủ.

[2, Rèn đúc trang bị cấp 1: 3 món (Đã hoàn thành.)]

Nhoáng cái lại trôi qua 1 tháng.

Mỗi ngày Phương Tri Hành đều làm việc với Mạch Đồng Kính, hợp tác với thợ rèn khác, tận mắt nhìn thấy một bộ vũ trang cấp 2 ra đời, gồm mũ, giáp ngực, bao đầu gối...

[Thợ rèn-Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay

không?]

“Tốt thật!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, lại nằm trong bồn tắm, cắt cổ tay.

Lượng lớn huyết dịch tuôn chảy ra ngoài.

[Lấy 2 thăng máu: 2/3]

“Thăng cấp!”

Phương Tri Hành khẽ động tinh thần, vô số kỹ năng rèn đúc và cảm ngộ thao thao bất tuyệt tràn vào trong đầu cậu.

Rất nhanh, cậu chậm rãi mở mắt ra, thở ra ngụm khí đục.

[Thợ Rèn max cấp]

[Kỹ năng bộc phát: Tỉ Lệ Tinh Chuẩn (Lv2)]

[Kỹ năng bộc phát: Năm Chắc Độ Lửa(Lv2)]

[Kỹ năng bộc phát: Ánh Mắt Điều Chỉnh (Lv2)]

“Phù!”

Phương Tri Hành cười xán lạn, rồi đứng dậy khỏi bồn tắm.

Tế Cẩu thì nhàm chán nằm trên giường ngáy lớn.

Dù Phương Tri Hành thăng cấp như thế nào đều không liên quan gì đến nó, nên nó dứt khoát mắt không thấy tâm không phiền.

Phương Tri Hành mặc xong y phục thì đẩy cửa sổ ra.

Cậu thờ phào, gió lạnh gào thét ở bên ngoài cuốn lấy rất nhiều

bông tuyết trắng phà vào trong nhà.

“Tuyết rơi rồi!”

Phương Tri Hành nhú mào lại, bóng đêm ở bên ngoài long trọng, tuyết như lông ngỗng bay lả tả.

Đây là trận tuyết đầu tiên vào đông!

Lúc này Phương Tri Hành mới cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, cậu nhìn lại bản thân, lại cao lên, hơn 1 mét 8, cơ bắp vắt ngang trên người, khôi ngô cường tráng.

Cậu lại liếc mắt nhìn Tế Cầu.

Nửa tháng nay Tế Cầu lớn rất nhanh, đã cao đến đầu gối của Phương Tri Hành, trông rất khỏe mạnh.

Chỉ là...

Càng ngày càng xấu!

Lông mao toàn thân Tế Cầu đủ màu sắc lẫn lộn, nhẵn nhúm.

Mặt chó thiên về hung ác.

Lúc còn nhỏ nó còn có tí ngu ngốc đáng yêu, bây giờ thì chỉ có xấu ác, quả thật không nên lại gần.

Phương Tri Hành chuyển mắt, lần nữa nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trong sân là một mảng tuyết trắng lóa, trên mặt đất có tầng tuyết đọng.

Chương 183: Thiên Tầm (2)

Cậu đột nhiên hăng hái đưa tay ra cầm bội đao của mình, muốn ra ngoài đùa nghịch.

Nào ngờ!

Bất thành linh, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng!

[Trường đao: Cấp 2 thứ phẩm]

[Điều kiện để trường đao cấp 2 thứ phẩm đạt tới max cấp:

1, Thời gian sử dụng: Hơn 1 tháng, thấu hiểu sâu sắc về thanh đao này. (Đã hoàn thành.)

2, Thép tinh luyện: 2.5 cân (Chưa hoàn thành)

3, Bí ngân: 1.8 cân (Chưa hoàn thành)

4, Canh kim 8 hai (Chưa hoàn thành)

5, Dùng lò lửa nung khô trường đao: Trên nửa tiếng. (Chưa hoàn thành)]

“Chắc?”

Hai mắt Phương Tri Hành phóng lớn, sắc mặt biến ảo.

Cậu đá tỉnh Tế Cầu.

“Làm gì chứ?”

Tế Cầu khó chịu bò dậy, trừng mắt Phương Tri Hành, gầm nhẹ: “Tại sao lại quấy rầy tao ngủ, giải thích hợp lý cho tao nghe

đi.”

Phương Tri Hành không giải thích, cậu chỉ lặng lẽ chỉ vào giao diện hệ thống của mình, bảo Tế Cầu tự xem.

Tế Cầu nhìn lên, mắt chó lập tức trừng lớn, đứng thẳng người, trên mặt hiện lên vẻ khó tin.

“Đù, có chuyện gì vậy?”

Tế Cầu chấn động không hiểu nổi, nó đi về phía trước hai bước, gào to: “Mày đã làm cái gì, sao làm ra được thứ này vậy?”

Phương Tri Hành giơ trường đao lên, trầm ngâm nói: “Tao chẳng hề làm gì cả, sau khi tao thăng cấp thợ rèn, cầm lấy đao thì giao diện hệ thống tự động hiện lên cái này.”

Tế Cầu nhìn nhìn, khó tin nói: “Nhìn ý tứ thì chỉ cần mày thỏa mãn 5 điều kiện, có khả năng từ trường đao cấp 2 thứ phẩm thăng luôn thành trường đao cấp 2 đỉnh phối.”

Hình như là vậy!

Không cần nung luyện, không cần thiết kế lại, không cần rèn đi rèn lại...

Được lược bỏ hết quá trình trung gian!

Lên thẳng max cấp, một bước đúng chỗ!

Tế Cầu khó tin, nó tặc lưỡi nói: “Hack max cấp còn chơi kiểu vậy được à? Nghịch thiên quá đi!”

Phương Tri Hành chộn rộn, phấn chấn nói: “Để ngày mai thử xem.”

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, Phương Tri Hành dậy thật sớm, cậu đẩy cửa đi ra ngoài.

Vù vù!

Gió lạnh thấu xương như đao thổi lên trên mặt người ta, mơ hồ đau đớn.

Tuyết trắng khắp nơi, trên nóc nhà là một mảng trắng xóa, trên mái hiên lơ lửng từng chuỗi băng...

Toàn thành được bao bọc tuyết!

Phương Tri Hành vẫn mặc trang phục gọn gàng, chỉ là có thêm áo khoác chống lạnh ở bên ngoài.

Cơ thể cậu khỏe mạnh, sức lực dồi dào nên chút lạnh này chẳng là gì cả.

“Gâu gâu!”

Tế Cửu thì càng vui vẻ, nó chạy rồi lăn trong đống tuyết như điên, chẳng những không thấy lạnh, trái lại còn rất thoải mái, không biết mệt.

“Ừm, hôm nay không cười ngựa được, đi bộ thôi.”

Phương Tri Hành hăng hái đi trên mặt tuyết, sột soạt sột soạt, rất thú vị.

Cậu đi ra khỏi nha môn, lên đường lớn trống trải, để lại dấu chân lan tràn về phía xa.

Không lâu sau, ở góc rẽ đầu phố!

Có 2 người lộ ra ngoài nhìn Phương Tri Hành và Tế Cửu càng đi càng xa.

Một thanh niên cụt mày, đeo đoản đao bên hông, sờ râu dưới mũi, có ý bảo: “Nè, người đấy chính là Phương Tri Hành mà người muốn tìm.”

Hắn là Hứa Tiểu Dao, bang chủ Tiểu Dao bang.

Người quen biết hắn đều biết hắn thích dùng đao, đặc biệt là “Bát Trảm đao” ở bên hông hắn.

Người còn lại cũng là thanh niên, mặt dài, để chòm râu dê, đôi mắt hẹp dài, hình thể rất cường tráng.

Thanh niên mặt dài nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, vẻ mặt bất định.

Hứa Tiểu Dao hỏi: “Hỗ tử, bây giờ người có thể nói cho ta biết tại sao người muốn điều tra Phương Tri Hành không?”

Thanh niên mặt dài tên là Trương Hồ, lúc còn nhỏ gã và Hứa Tiểu Dao từng đi xin ăn nên có giao tình.

Sau khi trưởng thành, bọn họ đều có tương lai riêng, một người trở thành con nuôi của Hứa Đại Trí, một người gia nhập Hắc Hồ môn.

Nếu như dựa vào phe cánh thì hai người họ đều nằm trong phe cánh đối địch, vốn không nên qua lại.

Nhưng sự việc không có tuyệt đối...

Trương Hồ thở dài, giải thích: “Khoảng 2 tháng trước, Vân Hồ đường có 2 vị hương chủ tiến vào Cẩm Khu Hắc Phong săn giết Ngân Bối Chích Giác Lộc, thu thập máu linh lộc. Không ai ngờ 22 người lúc đi đều biệt tăm biệt tích, bất vô âm tín.

Vân Hồ đường bọn ta rất coi trọng chuyện này nên đã phái người điều tra, xác nhận sau khi 22 người họ tiến vào Cẩm Khu

Hắc Phong thì không còn ra ngoài nữa.”

Hứa Tiểu Dao tấm tắc: “Nơi như Cẩm Khu có vào không ra, đại diện bọn họ nhất định là ợ ra rằm, chết hết rồi!”

“Đúng vậy!”

Trương Hồ buông lỏng tay nói: “Vấn đề ở chỗ này, một đám thợ săn muốn thực lực có thực lực, muốn kinh nghiệm có kinh nghiệm, còn có 2 cao thủ Đại Mãng cảnh dẫn đội, sao có thể chết hết được?”

Hứa Tiểu Dao hít thở rồi thay đổi sắc mặt: “Ừm, cho dù bọn họ gặp phải dị thú cực kỳ lợi hại cũng không thể toàn quân bị diệt, sẽ có 1 2 người có thể thoát ra ngoài.”

Trương Hồ tất nhiên là hiểu rõ, gã gật đầu nói: “Đúng là như thế, cho nên bọn ta chắc chắn có thể là bọn họ gặp phải bất trắc, bị người ta diệt rồi.”

Chương 184: Chiến tranh (1)

Hứa Tiểu Dao chớp mắt, kinh ngạc nói: “Tại sao các người lại muốn điều tra Phương Tri Hành, lẽ nào chuyện này là do hắn làm?”

Trương Hồ vội vàng nói: “Bọn ta tra được, trước sau tại nơi 22 người mất tích chỉ có một cao thủ xuất hiện ở Cẩm Khu Hắc Phong, chính là Phương Tri Hành.

Hơn nữa, bên ngoài nghe đồn kỹ thuật bắn tên của Phương Tri Hành rất giỏi, từng dùng sức một mình bắn chết 15 tên cướp sông!”

Trong lòng của Hứa Tiểu Dao hơi hồi hộp, lộ ra vẻ sợ hãi nói: “Không được rồi! Nếu như chuyện này do Phương Tri Hành làm, chỉ sợ Thiết Sơn môn và Hắc Hồ môn lại phải đánh một trận, lần này sẽ máu chảy thành sông.”

Trương Hồ hiểu rõ, gãi đầu thấp giọng nói: “2 hương chủ đã chết, một người trong số đó tên là Cao Đại Xuyên, chính là con trai của phó môn chủ Hắc Hồ môn Cao Liên Thắng bọn ta, chuyện này không thể cho qua dễ dàng được.”

Hứa Tiểu Dao đã hiểu rõ, không sợ chết 22 người, chỉ sợ chết con trai của đại nhân vật!

Trương Hồ hít sâu rồi nói: “Tiểu Dao, người nhất định phải giúp ta, ta đã cược hết toàn bộ tiền đồ lên trên chuyện này.”

Hứa Tiểu Dao suy nghĩ rồi hỏi: “Người muốn làm gì?”

Trương Hồ đã sớm có chủ ý, vội vàng nói: “Phương Tri Hành

không đơn giản, lại ở trong thành, tạm thời bọn ta không làm gì hẳn được.

Nhưng bọn ta tra được người đồng hành cùng với Phương Tri Hành tên là Lương Bộ Thanh, gã là người của Đúc Bình đường.

Rốt cuộc Phương Tri Hành có phải là hung thủ hay không, Lương Bộ Thanh nhất định rất rõ.”

“Lương Bộ Thanh ư?”

Hứa Tiểu Dao hí mắt, sắc mặt biến ảo một trận.

...

Phương Tri Hành đi thẳng đến phòng rèn đúc.

Khí trời bên ngoài rét lạnh nhưng trong phòng rèn đúc lại nóng hôi hổi.

Nóng lạnh luân chuyển ở cửa ra vào, khí trắng hừng hực.

“Chào Phương hương chủ!”

“Phương hương chủ, ngài đến rồi!”

Phần lớn thợ rèn bên trong phòng rèn đúc đã đến, ai nấy đều bận rộn, bọn họ vừa nhìn thấy Phương Tri Hành thì cúi người gật đầu chào hỏi.

“Ừm, chào mọi người!”

Phương Tri Hành gật đầu làm lễ rồi tự cởi áo khoác ném sang một bên, sau đó rút đao ra khỏi vỏ, ném vào trong lò lửa.

Tiếp theo, cậu đến nhà kho nhận lấy một phần nguyên liệu rèn đúc cho Mạch Đồng Kính.

Trong quá trình này, cậu còn lấy thêm ít nguyên liệu.

Lượng tiêu hao nguyên liệu rèn đúc rất lớn, nếu không cẩn thận thì có khả năng luyện hỏng nguyên liệu của một lò.

Tuy có người ghi chép lại nhận bao nhiêu, nhưng lấy thêm hay bớt lại thì sẽ không ai để ý đến.

Vì thế, Phương Tri Hành thuận lợi lấy được thép tinh luyện, bí ngân và canh kim, còn là phiếu trắng.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Bất giác trôi qua nửa tiếng.

[Điều kiện để trường đao cấp 2 thứ phẩm đạt tới max cấp: Đã hoàn thành. Có thăng cấp hay không?]

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

Trái tim Phương Tri Hành không khỏi đập nhanh hơn, cậu thiêu đốt trường đao đến đỏ bừng mới lấy ra ngoài, để sang bên cạnh làm lạnh.

Sau đó cậu giả vờ đi nhà xí để ra ngoài, lách mình tiến vào trong một góc yên lặng.

Tế Cửu canh giữ ở cửa ra vào, theo dõi.

Phương Tri Hành nhanh chóng chất đồng trường đao, thép tinh luyện, bí ngân và canh kim lại với nhau, sau đó hít sâu.

Tế Cửu không nhẫn nại, kêu lên: “Mau bắt đầu đi!”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Mày nói xem, lúc thanh đao này thăng cấp sẽ sinh ra ảnh hưởng gì với tao?”

Tế Cửu giật mình rồi trả lời: “Ý mày là lúc thăng cấp thanh đao

này, mây cũng có thể bị thiết lập lại?”

Phương Tri Hành gật đầu, cậu vươn ngón út tay trái ra rạch nhẹ trên lưỡi dao, một tia máu đỏ tươi chảy xuống.

“Thử xem, thắng cấp!”

Sau một ý niệm, Phương Tri Hành và Tế Cầu trừng mắt to nhìn mấy vật phẩm trên mặt đất.

Chỉ thấy trường đao, thép tinh luyện, bí ngân và canh kim hơi rung động, hấp dẫn nhau như bị nam châm hút vậy.

Phương Tri Hành đột nhiên cảm thấy hoa mắt!

4 vật phẩm trên mặt đất chợt biến mất, đồng thời thanh trường đao có màu hoa râm cứ như dựa vào không trung, hiện lên dưới đáy mắt.

“Thành rồi?”

Tinh thần của Phương Tri Hành chấn động, trường đao mới ngoại trừ khác màu, độ dày thân đao có tăng lên, thì đường viền và độ dài dường như không thay đổi.

“Đù, nghịch thiên quá đi!”

Tế Cầu tặc lưỡi: “Nói không khoa trương thì đây chính là không mà thành có, quả thật!”

“Phù!”

Phương Tri Hành lấy lại bình tĩnh, cậu đè nén nhịp tim kích động, chậm rãi cầm đao lên, giơ ngang, lưỡi dao hướng lên trên.

Sau đó cậu lấy một sợi tóc, lơ lửng trên không trung rồi buông ra.

Sợi tóc chậm rãi bay xuống, rơi lên lưỡi đao.

Sợi tóc đột nhiên đứt ra thành hai.

“Thối tóc tóc đứt!”

Tế Cửu sợ đến ngậy người, kêu than: “Cừ thật, hình như mây chưa làm gì thì đã thăng cấp cho ra một bảo đao đỉnh phối cấp 2.”

Phượng Tri Hành không khỏi rung động, cậu nâng tay trái lên nhìn về phía ngón út.

Đâu còn vết thương nào!

“Khỏi rồi!”

Phượng Tri Hành xác định, lúc trường đao thăng cấp, cơ thể của cậu cũng sẽ làm mới thiết lập lại đồng bộ, dù là thương thế gì đều sẽ hồi phục như lúc ban đầu trong nháy mắt.

Chương 185: Chiến tranh (2)

Phường Tri Hành nghĩ đến đây rồi thu đao vào vỏ, đứng dậy quay về phòng rèn đúc, đi về phía bệ đúc.

Cậu vươn tay cầm trường đao lên.

Trường đao này là binh khí cấp 1 do cậu đích thân rèn đúc.

Dường như lúc cậu chạm vào trường đao, giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

[Trường đao: Cấp 1 chính phẩm]

[Điều kiện để trường đao cấp 1 chính phẩm trở thành max cấp:

1, Tinh thiết 6.8 cân (Chưa hoàn thành)

2, Thép tinh luyện 4.5 cân (Chưa hoàn thành)

3, Bí ngân 2. 2 cân (Chưa hoàn thành)

4, Canh kim 9 lạng (Chưa hoàn thành)

5, Dùng lò lửa nung khô trường đao: Trên 1 tiếng. (Chưa hoàn thành)]

“Quả nhiên!”

Tâm trạng của Phường Tri Hành vô cùng vui sướng.

Hack max cấp của cậu có thể thăng cấp vật phẩm!

Điều kiện phát động chính là cậu phải am hiểu về món đồ kia.

Ví dụ trường đao bình thường cậu sử dụng hoặc là binh khí mà cậu đích thân rèn đúc ra!

Tế Cửu giật mình, kêu lên: “Ngày nào tao cũng đi theo mày, mày có thể phát thiện tâm, tiện thể thăng cấp tao luôn được không?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Có lẽ tao chỉ có thể thăng cấp vật phẩm, mày là vật sống, không phải là vật phẩm!”

Tế Cửu cụp tai xuống, nó chớp mắt nói: “Chậc, tại sao không có đoạn tiếp nữa, sao không lướt thấy điều kiện thăng cấp trường đao cấp 2 lên cấp 3?”

Phương Tri Hành cũng chú ý đến điểm này, cậu trầm ngâm nói: “Dựa theo kinh nghiệm, chắc chắn là thiếu điều kiện phát động nào đó.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Tạm không nói đến cái này, Phương Tri Hành hơi suy nghĩ rồi đến nhà kho nhận lấy nguyên liệu.

Vì thế!

Nhanh chóng gom đủ 5 điều kiện.

Chạng vạng về đến nhà, cậu nằm vào trong bồn tắm, cắt cổ tay, tiến hành phóng máu lần 3.

[7, Xả 2 lít máu trong cơ thể mình: 3 lần (Đã hoàn thành.)]

Ngay sau đó, cậu nhìn về phía trường đao nhất phẩm cùng với 5 món nguyên liệu đặt ở trên bàn.

“Thăng cấp!”

Phương Tri Hành lại thấy hoa mắt, “soạt” một cái, trên bàn chỉ

còn lại trường đao, còn là bảo đao đỉnh phối cấp 2.

Cùng lúc này, Phương Tri Hành đầy máu sống lại, vết thương trên cổ tay cũng tự lành, khôi phục như lúc ban đầu.

Đến lúc này, điều kiện max cấp của Thiên Sát Huyết Hải chỉ còn lại 3 điểm là chưa hoàn thành.

Là sẵn giết dị thú cấp 3, Thiên Sát thảo, máu Âm Xà!

Tế Cửu thấy vậy thì truyền âm nói: “2 bảo đao đã đủ dùng, có thể đến Cẩm Khu cấp 3 xông pha rồi.”

Phương Tri Hành im lặng, sau đó trầm ngâm: “Ngày mai lại đến Đúc Binh đường một chuyến, rèn đúc mấy mũi tên cấp 2, hôm sau sẽ xuất phát.”

“Được!”

Tế Cửu không chờ đợi được nữa.

Trước đây nó không muốn đến Cẩm Khu, nhưng bây giờ nó đã đổi suy nghĩ.

Bởi vì nó cảm thấy bản thân trưởng thành lên rất nhiều, cũng mạnh hơn rất nhiều, vừa hay có thể đến Cẩm Khu kiểm nghiệm rốt cuộc bản thân lợi hại đến thế nào.

...

“Hôm nay không có việc gì, đến gánh hát nghe hát đi!”

Trời đã tối, tuyết bay giữa gió lạnh, nhưng Hàm Hương lâu vẫn náo nhiệt, đông như trẩy hội.

“Lương đại ca, đi mau...”

Đầu phố có 2 nam nhân kề vai bước đi, một người là Lương

Bộ Thanh, người còn lại là Nghiêm Tùng Phát, bạn tốt của gã.

2 người họ hào hứng đi đến Hàm Hương lâu, về mặt phần khởi, không thể chờ đợi được.

Sở dĩ 2 người họ trở thành bạn tốt là bởi vì có chung sở thích là đánh bạc.

Hiện tại vận may của 2 người họ không tồi, thắng không ít tiền, vui vẻ muốn chết, nên chạy đến Hàm Hương lâu tiêu tiền, vui sướng một lần.

Bình thường, với chút thu nhập ít ỏi của 2 người họ hoàn toàn không dám đến Hàm Hương lâu, thật sự là không chi nổi.

Không bao lâu sau, 2 người họ tiến vào Hàm Hương lâu, sau khi tú bà giới thiệu thì một người dẫn kỹ nữ xinh đẹp trẻ tuổi chiếm một cái bàn trong đại sảnh.

“Tửu lượng của Lương đại gia giỏi quá, ngài uống thêm chút đi.”

Kỹ nữ cười uống rượu cùng, Lương Bộ Thanh cũng uống đến thoải mái.

Cùng lúc này, trong hành lang của lầu 3.

Hứa Tiểu Dao và Trương Hồ đứng với nhau, cúi đầu nhìn về đại sảnh, tầm mắt hướng về Lương Bộ Thanh.

Trương Hồ tấm tắc kinh ngạc, hỏi: “Sao người dẫn được Lương Bộ Thanh đến đây? Lê nào Nghiêm Tùng Phát là người của người, người đã bảo Nghiêm Tùng Phát dẫn gã đến đây?”

“Không phải.”

Hứa Tiểu Dao lắc đầu, rồi chậm rãi nói: “Ta nghe thấy thỉnh thoảng Lương Bộ Thanh thích đánh cược, sòng bạc mà gã đến là

do ta mở, ta đã cố ý cho gã thắng một số tiền lớn, sau khi thắng thì tất nhiên bọn họ sẽ đến Hàm Hương lâu vui sướng.”

Trương Hồ bội phục, khen từ tận đáy lòng: “Quá đỉnh, tiếp theo làm gì đây?”

Hứa Tiểu Dao cười giễu: “Kỹ nữ bên cạnh Lương Bộ Thanh là người của ta, rượu đã hạ độ, cô ta sẽ chuốc say gã.”

Trương Hồ tỉnh ngộ ra.

...

Nha huyện thư phòng!

Đêm đã khuya, Ôn Dục Văn đẩy cửa ra bước vào thư phòng, đi đến bên cạnh La Bồi Vân, cúi đầu nói: “Lão gia, đã xảy ra chút chuyện.”

La Bồi Vân đang đọc sách, nghe vậy cũng không ngẩng đầu, chỉ hờ hững hỏi: “Chuyện gì?”

Chương 186: Chiến tranh (3)

Ôn Dục Văn vội vàng nói: “Vân Hồ đường có 3 vị hương chủ đã dẫn một nhóm người phân tán tiến vào trong thành.”

“Vân Hồ đường?”

La Bồi Vân ngẩng đầu không nhanh không chậm, cau mày nói: “Bọn họ muốn làm gì?”

Ôn Dục Văn đáp lại: “Theo tình hình dò xét sơ bộ cho thấy, hình như bọn đang điều tra giáo đầu Cung Bình Phương Tri Hành.”

La Bồi Vân nhíu mày, kinh ngạc nói: “Tại sao Vân Hồ đường đột nhiên quan tâm đến Phương giáo đầu vậy?”

Ôn Dục Văn lặng lẽ móc ra một phần văn thư trong ống tay áo rồi đưa qua đó.

La Bồi Vân nhìn lướt qua, biểu cảm trên mặt ngày càng đặc sắc.

“Ồ, 2 vị hương chủ cùng với 20 môn nhân của Vân Hồ đường mất tích ở Cẩm Khu Hắc Phong, bọn họ nghi ngờ là Phương Tri Hành sát hại những người đó.”

La Bồi Vân không kìm lòng được mà tấm tắc.

Ôn Dục Văn nói khẽ: “Lão gia, từ manh mối có được cho thấy Vân Hồ đường không phải là bản tên không có đích, hiềm nghi của Phương giáo đầu quả thực rất lớn.”

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Lương Bộ Thanh tỉnh lại từ trong ngủ mơ, gã mơ mơ màng màng mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu choáng váng não trướng.

Gã ngồi dậy từ trên giường, ngáp dài, nhìn quanh phòng, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Đây là đâu?”

Lương Bộ Thanh xoa đầu vẫn còn chóng mặt như một đồng tượng hồ, không nhớ ra cái gì.

Gã không biết mình ở đâu, cũng không biết mình đến đây như thế nào.

“Mình uống say?!”

Lương Bộ Thanh ngửi được trên người nồng nặc mùi rượu, bên giường còn có một bãi nôn kích thích, không khỏi hoài nghi tối hôm qua bản thân uống hơi nhiều.

Gã nhanh chóng xuống giường, đi đến trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra ngoài xem.

Trên đường cái tuyết trắng bao trùm, người đi đường ít ỏi.

Một mặt trời nhợt nhạt treo trên bầu trời, nhìn thời gian, mặt trời lên cao sắp qua đỉnh đầu luôn rồi.

Gã ngủ một giấc, sắp ngủ thẳng đến giữa trưa!

Lương Bộ Thanh nhìn kỹ kiến trúc chung quanh, đột nhiên tỉnh ngộ.

“Chỗ này là Hàm Hương lâu!”

Lương Bộ Thanh mơ hồ nhớ ra, gã đến cùng Nghiêm Tùng Phát, gọi một cô nương tiếp khách, uống rượu, chuyện sau đó thì không nhớ ra.

Lương Bộ Thanh quay đầu lại nhìn trên giường, cũng không thấy có người khác, cô nương mà mình gọi đâu?

“Cốc cốc~”

Đột nhiên, tiếng đập cửa truyền đến.

Lương Bộ Thanh lập tức mặc quần áo đi mở cửa.

Ngoài cửa xuất hiện một người.

Lương Bộ Thanh sửng sốt, gã quen đối phương, bang chủ Tiểu Dao bang - Hứa Tiểu Dao.

Nói là quen, chỉ là một phía.

Trên thực tế, gã và Hứa Tiểu Dao chưa từng gặp mặt chính thức.

Sở dĩ gã biết Hứa Tiểu Dao, chỉ là bởi vì Hứa Tiểu Dao đã báỉ Hứa Đại Trí hương chủ làm cha nuôi, chuyện này khá chấn động.

“Hứa bang chủ?” Lương Bộ Thanh vô cùng bất ngờ.

Hứa Tiểu Dao cười, vỗ tay nói: “Lương đại ca, huynh tỉnh rồi, ta chờ huynh cả nửa ngày rồi đó.”

“Ngài đang đợi ta?”

Lương Bộ Thanh ngơ ngác càng thêm ngơ ngác.

Hứa Tiểu Dao tự mình đi vào phòng, ngồi xuống, nâng tay lên búng một cái.

Tách!

Ngay sau đó, hai đại hán hắc y áp một cô nương trẻ tuổi đi đến.

Đồng tử Lương Bộ Thanh co rụt lại, gã nhớ ra cô ấy chính là cô nương tối hôm qua hầu hạ gã.

Cô ấy tên là gì nhỉ?

“Đây, đây là có chuyện gì?”

Vẻ mặt Lương Bộ Thanh khó hiểu.

Hứa Tiểu Dao vươn tay, ý bảo gã ngồi xuống.

Lương Bộ Thanh cau mày, trong lòng bắt đầu bất an, thông thả ngồi xuống.

Hứa Tiểu Dao thản nhiên nói: “Lương đại ca, người uống nhiều nói cũng nhiều, tối hôm qua huynh nói không ít, bị tiểu tiện nhân này nghe được.”

Trong lòng Lương Bộ Thanh hơi lộ bộp, sợ hãi, cười nói: “Ta, ta nói cái gì? Rượu nói không thể xem như thật.”

“Là như vậy không sai, nhưng cũng có người nói sau khi uống rượu sẽ nói là lời thật lòng!”

Hứa Tiểu Dao thâm ý sâu sắc cười, chuyển hướng sang cô nương kia, lạnh lùng nói: “Tối hôm qua người nghe được cái gì?”

Cô nương kia hơi ngẩng đầu, rụt rè nhìn Lương Bộ Thanh, ấp úng nhỏ giọng nói: “Ta nghe thấy gã nói, nói giết người nào đó của Hắc Hồ môn!”

Biểu cảm Lương Bộ Thanh cứng đờ, hô hấp ngưng trệ, đại não nháy mắt trống rỗng.

Hứa Tiểu Dao đoán ý qua sắc mặt, hai mắt hơi nheo lại, thản nhiên nói: “Tiểu tiện nhân này cho rằng Lương đại ca huynh lúc say rượu tiết lộ bí mật, rất đáng giá, liền tìm tới ta, muốn ta giúp ăn tin tức cho Hắc Hồ môn.”

Ừng ực~

Da đầu Lương Bộ Thanh run lên, không ngừng nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh ứa ra, khản trương đến mức cả người không ngừng run rẩy, run giọng nói: “Người, người...”

Hứa Tiểu Dao lập tức xua tay nói: “Ta cũng là người của Thiết Sơn môn, làm sao có thể bán đứng huynh đệ nhà mình? Cho nên, ta lập tức giam giữ ả, áp tải đến, giao cho Lương đại ca xử trí.”

Lương Bộ Thanh thầm thở phào, biểu cảm dần dần dịu tợn, đi lên trước, vung một cái tát.

“Bốp~”

Cô nương kia bị đánh ngã ngửa về phía sau, khóe miệng ứa máu, hai má nhanh chóng sưng đỏ.

Lương Bộ Thanh thở hỗn hển, hai mắt phun lửa, nắm tay thật chặt, hận không thể bóp chết tiểu tiện nhân này.

Chương 187: Chín vạn (1)

Hứa Tiểu Dao thấy thế, không nhanh không chậm nói: “Lương đại ca, tiểu tiện nhân này nói năng bừa bãi, không thể giữ lại.”

Lương Bộ Thanh đứng lên, làm một động tác cắt cổ với hai đại hán hắc y, lạnh lùng nói: “Kéo ra ngoài.”

“Đại gia tha mạng!”

“Ta sai rồi, ta chỉ muốn chuộc thân mà thôi!”

Mặc kệ cô ta hét cái gì, hai đại hán hắc y thô bạo nhét cô ta vào một bao tải, kéo ra ngoài.

Lương Bộ Thanh trở mắt nhìn, thông thả ngồi xuống, cả người giống như hư thoát, ánh mắt hơi dại ra.

Hứa Tiểu Dao vỗ vai của gã, cười nói: “Đã không sao rồi, Lương đại ca, về sau uống ít chút đi, uống rượu hỏng việc đó!”

“Ừm...”

Lương Bộ Thanh chết lặng trả lời, gã đột nhiên ngẩng đầu, hỏi: “Hứa bang chủ, ngài đã cứu ta một mạng, không biết ta nên báo đáp ngài như thế nào?”

Hứa Tiểu Dao xua tay cười nói: “Nói gì thế, huynh với ta đều dốc sức vì Thiết Sơn môn, chẳng lẽ ta không nên giúp huynh à?”

Lương Bộ Thanh chần chờ: “Cái này...”

Hứa Tiểu Dao thấy vậy, nghiêm túc nói: “Như vậy huynh nợ ta một nhân tình, lần sau nếu ta cần huynh hỗ trợ, hy vọng Lương

đại ca đừng từ chối.”

Lương Bộ Thanh liền nói: “Nhất định, nhất định, từ nay về sau Hứa bang chủ chính là huynh đệ tốt của Lương mỗ ta!”

Hứa Tiểu Dao cười ha ha, chấp tay mà đi.

Lương Bộ Thanh nhìn theo, sau đó liên tục lau mồ hôi, tiếp theo cầm lấy chén trà, đổ vào miệng ào ào.

Cùng lúc đó, Hứa Tiểu Dao xoay người đi vào một căn phòng khác.

“Thế nào?”

Trong phòng, Trương Hồ từ chỗ ngồi đứng lên, cấp bách hỏi.

Hứa Tiểu Dao thông thả gật đầu nói: “Ngồi xuống đi, có lẽ người do Phương Tri Hành giết.”

Trương Hồ vui mừng quá đổi, hỏi: “Lương Bộ Thanh khai với người?”

Hứa Tiểu Dao lắc đầu nói: “Loại chuyện này cho Lương Bộ Thanh mượn mười lá gan, gã cũng không dám khai. Là ta thăm dò ra!”

Hắn cẩn thận giải thích: “Tối hôm qua cô nương hầu hạ cho gã đã bỏ thuốc mê, khiến gã bất tỉnh nhân sự, sáng nay gã vừa thức dậy, ta liền dẫn theo cô nương đó đi gặp hắn, lừa gã nói gã say rượu để lộ bí mật, gã quả nhiên mắc mưu.”

Trương Hồ tỉnh ngộ, thán phục nói: “Tiểu Dao, quả nhiên vẫn là người có thủ đoạn.”

Hứa Tiểu Dao hỏi: “Kế tiếp thì sao, người muốn làm thế nào?”

Trương Hồ liền nói: “Ta chỉ cần báo cáo chuyện này cho Phùng

hương chủ là được, chuyện sau đó không liên quan đến ta.”

Hứa Tiểu Dao gật đầu, đáp: “Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng nhắc tới ta.”

Trương Hồ cười nói: “Người yên tâm, cái gì nên nói cái gì không nên nói, trong lòng ta đều biết.”

Gã gấp gáp rời khỏi phòng, băng qua con ngõ, đến khách điểm Duyệt Lai.

3 vị hương chủ đang ngủ lại trong khách điểm này.

Lúc này đã sắp đến buổi trưa, Trương Hồ đứng ở ngoài cửa lớn, đầu tiên là hít mấy hơi, điều chỉnh lại tâm trạng quá mức kích động.

Gã gia nhập Hắc Hồ môn đã bao nhiêu năm, đáng tiếc chẳng làm nên trò trống gì, thật sự không như ý, kém xa Hứa Tiểu Dao.

Nhưng lúc này, cuối cùng gã đã nắm được cơ hội.

“Lập được công này, ta sẽ có thể trở mình.”

Trương Hồ nhếch miệng, gã quá vui mừng, không kiềm chế được muốn cười to.

Lúc này, một con chó bỗng nhiên chui qua bên cạnh Trương Hồ.

Con chó trông vừa xấu vừa hung dữ khiến gã hoảng sợ.

Cũng may, con chó này không quan tâm đến gã, tự mình tiến vào khách điểm, đi dạo chung quanh, giống như là con chó mà khách điểm này nuôi trông cửa.

Trương Hồ cũng không quá để ý, một lát sau gã nhanh chóng đi lên lầu hai, đến ngoài cửa một căn phòng rồi gõ cửa.

“Ai?”

Trong phòng, có người hỏi.

“Thuộc hạ Trương Hồ, có tình báo quan trọng muốn bẩm báo!”
Trương Hồ mở miệng nói.

“Vào đi.”

Trương Hồ lập tức đẩy cửa vào, ngẩng đầu nhìn, trong phòng có ba người chính là 3 vị hương chủ của Vân Hồ đường.

Phùng Hữu Tắc!

Hàn Vinh Phong!

Vu Trung Nhạc!

Trương Hồ nhanh chóng hành lễ nói: “Thuộc hạ bái kiến 3 vị hương chủ.”

Phùng Hữu Tắc nhìn gã, thản nhiên hỏi: “Trương Hồ, người có tình báo gì muốn nói?”

Trương Hồ liền nói: “Thuộc hạ đã điều tra rõ hung thủ sát hại đám người Cao hương chủ chính là Phương Tri Hành!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ ba người Phùng Hữu Tắc biến sắc.

“Thật sao, sao người xác định chính là Phương Tri Hành làm?”

Phùng Hữu Tắc đứng lên, cảm xúc hơi kích động.

Về mặt Trương Hồ nghiêm túc, cẩn thận giải thích: “Thuộc hạ nghe ngóng được, khoảng thời gian Phương Tri Hành ở Cẩm Khu Hắc Phong, bên cạnh có một tùy tùng tên là Lương Bộ Thanh, người của Thiết Sơn môn, vì thế liền xuống tay từ hắn.

Lương Bộ Thanh này thích đi Hàm Hương lâu chơi đùa, ta liền mua chuộc một cô nương của Hàm Hương lâu, kêu ả chuốc say Lương Bộ Thanh, cố ý lừa hấn, từ đó xác nhận hung thủ chính là Phương Tri Hành.”

Ba người Phùng Hữu Tắc nhìn nhau, biểu cảm đều hơi phức tạp và cặn lờ.

Nói thật, 22 người đó mất như thế nào, không ai rõ, vốn là một vụ án không có thi thể.

Thi thể cũng không tìm được, làm sao chắc chắn có hung thủ chứ?

Có trời mới biết bọn họ mất như thế nào?

Chương 188: Chín vạn (2)

Không ngờ người chết là Cao Đại Xuyên, con trai của phó đường chủ Cao Liên Thắng.

Trong nháy mắt mọi chuyện trở nên khó giải quyết.

Vì Cao Liên Thắng nổi giận dùng đòn lằn nữa tạo áp lực, vài vị cấp cao của Vân Hồ đường áp lực như núi.

Để cho Cao Liên Thắng một lời giải thích, vì thế bọn họ nảy ra một kế, đó là chọn một người gánh tội thay.

Người gánh tội này chính là Phương Tri Hành.

Dù sao từ trước đến nay Thiết Sơn môn và Hắc Hồ môn không hợp nhau, người giết ta ta giết người, nói Cao Đại Xuyên bị người của Thiết Sơn môn giết, hợp tình hợp lý.

Mà sở dĩ Phương Tri Hành bị chọn làm người gánh tội thay, thật ra không có lý do gì đặc biệt, hoàn toàn là bởi vì cậu vừa hay xuất hiện ở đó, xui xẻo thôi.

Nhưng làm sao cũng không ngờ...

“Đây là chó ngáp phải ruồi?”

Phùng Hữu Tắc hít ngược một luồng khí lạnh, không tra không biết, vừa tra đã bị dọa nhảy dựng, ngay cả bản thân hắn cũng kinh ngạc.

Vù!

Bất chợt, một hàn mang phá cửa sổ vào.

Đó là một mũi tên!

Đầu mũi tên là màu bạc, lóe hàn mang kim loại khiến kẻ khác hít thở không thông.

Mũi tên màu bạc bắn ra, không nghiêng không lệch đâm vào sau lưng Phùng Hữu Tắc, tiếp theo xuyên qua cả ngực hắn, hơn nữa tiếp tục bay về phía trước, một âm thanh cheng vang lên, đóng vào khung cửa.

Xi xì ~

Máu tươi bắn ra, văng tung tóe!

Trên mặt Trương Hồ nóng lên, hai mắt nhất thời trừng to một vòng.

Gã nhìn thấy ngực Phùng Hữu Tắc xuất hiện một lỗ máu, máu tươi chảy ra ngoài.

Cả người Phùng Hữu Tắc cứng đờ, cúi đầu nhìn ngực, mặt đầy vẻ khó có thể tin, sau đó chậm rãi ngã xuống.

...

Thời gian trở lại sáng sớm.

Phương Tri Hành dậy thật sớm, dẫn theo Tế Cầu chạy tới Đúc Binh đường.

Hôm nay có hai chuyện cần làm:

Thứ nhất, làm ra một đợt mũi tên cấp 2, gia tăng uy lực của kỹ thuật bắn tên.

Thứ hai, thông báo cho Lương Bộ Thanh, ngày mai xuất phát đi Cẩm Khu cấp 3.

Phương Tri Hành đi trên đường, ánh mắt cậu chợt lóe, đột nhiên truyền âm nói: “Tế Cửu, có người đang theo dõi tao.”

Tế Cửu giật mình, quay đầu nhìn về phía sau, tuyết trắng chất đống trên đường một mảnh vắng lặng, chỉ có mấy người đi đường, mờ mịt nói: “Người nào?”

Phương Tri Hành trả lời: “Người mặc áo khoác màu đen, hôm qua tao từng gặp người này, hôm nay lại gặp nữa, cũng không phải là ngẫu nhiên.”

Tế Cửu chớp mắt, kinh ngạc nói: “Không phải là người của La Bồi Vân chứ?”

Phương Tri Hành khẽ lắc đầu nói: “Mặc dù La Bồi Vân muốn giám sát tao, cũng không thể phái một người theo dõi tao trên đường cái trắng trơn thế được.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, hỏi: “Làm sao đây?”

Phương Tri Hành cân nhắc một lát, bình tĩnh nói: “Phía trước có một con ngõ sâu, dụ hắn đi vào.”

Tế Cửu hiểu được.

Một người một chó rất nhanh rẽ vào ngõ nhỏ.

Người theo dõi thấy thế, lập tức bước đi nhanh hơn! Hắn vừa rẽ vào chỉ nhìn thấy một người một chó đứng trước đầu ngõ, bốn con mắt nhìn chằm chằm hắn.

Trong lòng người theo dõi lộ bộ, lông tơ dựng thẳng.

Hắn còn chưa kịp phản ứng lại, Phương Tri Hành điểm mũi chân, giống như một trận gió lao mạnh đến, một quyền đánh thẳng vào bụng hắn.

Bụp~

Người theo dõi nháy mắt khom người như con tôm, khó mà hô hấp.

Phương Tri Hành nắm tóc hắc, kéo da đầu, xách hắc lên, đè vào vách tường.

“Người là ai, tại sao theo dõi ta?” Phương Tri Hành lạnh lùng chất vấn.

Người theo dõi là một thanh niên mặt trắng, Quán Lực cảnh trung kỳ, hắc ra sức giãy giụa, lại hoàn toàn không thể làm Phương Tri Hành dao động.

Thực lực quá chênh lệch!

Thanh niên mặt trắng sợ hãi nói: “Ta không theo dõi người, ta chỉ là một người qua đường thôi.”

Phương Tri Hành lấy chủy thủ ra, chống lên nửa người dưới của thanh niên mặt trắng, đâm vào trong phân nửa, làm bị thương lớp da của phần nào đó.

Thanh niên mặt trắng nháy mắt hoảng sợ, gấp gáp nói: “Người, người muốn làm gì?”

Phương Tri Hành dùng giọng điệu bình tĩnh nhất nói: “Ta chỉ cho người một cơ hội, thành thật nói ra hoặc là biến thành thái giám.”

Thanh niên mặt trắng mồ hôi như mưa, sau một lúc lâu, hắc mở miệng nói: “Ta là người của Vân Hồ đường - Hắc Hồ môn, ta phụng mệnh giám sát người.”

“???”

Hai mắt Phương Tri Hành hơi híp lại!

Một lát sau, thanh niên mặt trắng ngã xuống trên mặt đất, yết

hầu bị cắt, máu chảy ra như suối.

Tế Cửu nhìn thanh niên mặt trắng, cạ lời nói: “Mợ nó, Hắc Hồ môn này có chuyện gì vậy, không có bằng chứng, chỉ là hoài nghi mà, đã hấp tấp chạy tới điều tra mà?”

Phương Tri Hành bĩu môi nói: “Tao sơ ý rồi, trong số người bị tao giết có con trai của đại nhân vật.

Ha ha, cái gì là đại nhân vật, chính là người lợi hại có thể hô mưa gọi gió.

Cho dù bọn họ chỉ là đẩy lên một tia hoài nghi, nhưng cũng có thể điều động sức mạnh khổng lồ đào ba thước đất, tra từ dưới đất lên trời.”

Tế Cửu hỏi: “Vậy mà đã bại lộ, làm sao đây?”

Phương Tri Hành lại thản nhiên nói: “Bại lộ thì bại lộ, không có gì lớn, cũng không ai làm gì được tao.”

Chương 189: Thiên Âm (1)

Tế Cầu chớp mắt, khó hiểu nói: “Có ý gì, người không để Hắc Hồ môn vào mắt à?”

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi cong lên, cười lạnh nói: “Tao cũng không phải là người của Thiết Sơn môn, đó chỉ là một cái tên trên danh nghĩa mà thôi, tao là người của La Bồi Vân, môn phiệt thế gia. Hắc Hồ môn động tới tao thử xem!”

Tế Cầu hiểu được, đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân!

Nó cạ lời nói: “Nói thì nói như vậy, nhưng La Bồi Vân không thể lần nào cũng chùi đất cho mày được.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Lần này không cần La Bồi Vân ra mặt, tự tao có thể giải quyết.”

Tế Cầu giật mình nói: “Mày muốn giết bọn chúng?”

“Đúng!”

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Giết hết, không chừa một ai! Đi, đi Đúc Binh đường trước, làm ra mũi tên cấp 2 đã.”

Tế Cầu tắc lưỡi nói: “Đệt mợ lửa cháy đến mông rồi, mày còn có tâm trạng làm mũi tên cấp 2 gì đó?”

Phương Tri Hành đáp: “Vân Hồ đường phái tới 3 hương chủ, có khả năng bọn họ mang tuyệt kỹ hoặc là trên người mặc hộ giáp, phải cẩn thận một chút, chuẩn bị vẹn toàn rồi mới ra tay.

Không ra tay thì thôi, vừa ra tay phải chém tận giết tuyệt!”

Sau một lát, trong phòng rền đúc!

Vẻ mặt Phương Tri Hành chuyên chú, cầm lấy một mũi tên.

[Mũi tên: Cấp 1 chính phẩm]

[Điều kiện để mũi tên cấp 1 chính phẩm trở thành max cấp

1. Bí ngân 1,2 cân (chưa hoàn thành)

2. Tử tinh thiết: 0,9 cân (chưa hoàn thành)

3. Cổ hỏa đồng: 0,1 cân (chưa hoàn thành)

4. Dùng lò lửa nung khô mũi tên: Trên 45 phút (chưa hoàn thành)]

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi cong lên, vận dụng công cụ, gỡ toàn bộ đầu mũi tên ra khỏi mũi tên.

“50 mũi tên, chắc là đủ dùng.”

Một túi tên tiêu chuẩn, nhiều nhất chứa được 50 mũi tên.

Phương Tri Hành ném 50 đầu mũi tên vào lò lửa, sau đó đi lấy nguyên liệu trong nhà kho.

45 phút sau, cậu lấy đồng mũi tên ra, mang theo nguyên liệu nhanh chóng rời khỏi Đúc Binh đường.

Ngay sau đó, cậu tùy tiện tìm một chốn không người, một hơi thăng cấp 40 mũi tên!

Giữ lại 10 mũi tên không thăng cấp để dự phòng.

Lỡ như trong chiến đấu cậu gặp phải nguy hiểm bị trọng thương gì đó.

Vậy thì 10 mũi tên đợi thăng cấp này, sẽ thay thế và chữa trị

thân thể của cậu 10 lần.

Mặc dù cậu không bị thương, nhưng lúc thể năng hao hết, thăng cấp một lần, hệ thống cũng sẽ làm mới lại thể năng của cậu đến trạng thái full trong nháy mắt.

Sau đó, Phương Tri Hành dựa theo tình báo mà thanh niên mặt trắng nói, đi đến khách điểm Duyệt Lai.

Lần này, Vân Hồ đường trừ phái tới 3 vị hương chủ, còn phái tới 30 môn nhân hiệp trợ.

33 nhân người này chia nhau ở lại, lần lượt 15 người ở khách điểm Vân Thủy, 18 người ở khách điểm Duyệt Lai.

Tất cả 15 người ở khách điểm Vân Thủy kia đều là nhân viên tình báo, phụ trách chạy vật thu thập tình báo. Thanh niên mặt trắng chính là một trong số đó.

Tất cả 18 người ở khách điểm Duyệt Lai đều là võ giả, bọn họ là nhân viên chiến đấu, một khi cấp cao quyết định giết chết Phương Tri Hành, sẽ do bọn họ chấp hành.

Vào thời điểm này, Phùng Hữu Tắc hộc máu ngã xuống đất, Trương Hồ bị dọa ngốc.

Trong phòng phản ứng của 2 vị hương chủ khác hoàn toàn tương phản.

“Lão Phùng!”

Hàn Vinh Phong ngạc nhiên hô to, chậm rãi đứng lên.

Sau đó, hắn bị một mũi tên bắn thủng yết hầu, nghiêng người ngã xuống đất.

Khoảnh khắc đầu tiên Vu Trung Nhạc lại ngồi xổm trên mặt đất, tiếp theo nhanh chóng di chuyển đến mép tường, tìm kiếm vật

che chắn.

Nhưng ngay sau đó, rầm!

Một bóng dáng phá cửa sổ vào, đáp xuống trước bàn.

Người tới chính là Phương Tri Hành!

Vu Trung Nhạc hít sâu một hơi, ngang nhiên bộc phát, lao tới Phương Tri Hành, cơ bắp trên cánh tay nhanh chóng bành trướng, 5 ngón tay thành móng vuốt.

“Kỹ năng bộc phát - Hắc Hồ Trảo!”

Một trảo ảnh cực kỳ cường mãnh, nhanh chóng quét tới cổ họng Phương Tri Hành, hung uy như mãnh hổ xuống núi, không ai bì nổi.

“Kỹ năng bộc phát - Biến Động Thị Lực!”

Phương Tri Hành liếc nhìn đối phương, trảo ảnh chợt chậm lại không chỉ mấy lần, quỹ tích di chuyển hiện ra rõ ràng ở đáy mắt.

Tiếp theo!

“Kỹ năng bộc phát - Đại Bức Đấu!”

Bốp!

Vu Trung Nhạc nhất thời bay ngược ra ngoài, mặt xoay ra sau, cổ vặn vẹo dữ dội, thân thể xoay tròn ba vòng trong không trung, lúc này nặng nề đâm vào vách tường.

Ầm, vách tường vỡ ra một lỗ thủng lớn.

Cách vách là một phòng lớn, có 15 võ giả Hắc Hồ môn đang ở.

Vu Trung Nhạc đụng vỡ vách tường, lăn lộn liên tục mấy vòng

mới dừng lại, mặt xám mảy tro, vô cùng chật vật.

“Phì ~”

Hắn phun ra một búng máu, trong máu mang theo mấy cái răng, rào rào rơi đầy đất.

Trong nhất thời, đau đớn dữ dội thổi quét toàn thân.

Nhất là đau răng, thật sự khiến người ta không chống đỡ nổi.

Vu Trung Nhạc chỉ cảm thấy trời rung đất chuyển, choáng váng đầu hoa mắt, cảm của hắn đã hoàn toàn trật khớp, miệng không khép lại được, xệ xuống.

“Đại Mãng cảnh viên mãn?!”

Chương 190: Thiên Âm (2)

Chút thần trí còn lại của hắn nói cho hắn biết, người đánh hắn là cao thủ Đại Mãng cảnh viên mãn.

Mạnh hơn hắn!

Một cái tát đã làm hắn trọng thương!

Trong lòng Vu Trung Nhạc hoảng sợ, thất tha thất thểu bò dậy, nhìn quanh, cả người ngơ ngác như gà gổ.

Cả phòng đều là thi thể!

3 hương chủ bọn họ dẫn đến 15 võ giả Quán Lực cảnh, ngã la liệt trong vũng máu, toàn bộ chết thảm tại chỗ.

Phần lớn trên người đều cắm tên, rõ ràng là bị tên bắn chết!

Có người còn đang co giật, máu tươi đang không ngừng chảy ra ngoài, rõ ràng là một khắc trước mới bị bắn trúng.

Nói cách khác, lúc Phùng Hữu Tắc và Hàn Vinh Phong trúng tên.

15 người trong phòng này cũng bị tên bắn lén bắn chết.

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, bọn họ bất ngờ không kịp phòng, đều trúng tên, thậm chí không kịp chạy thoát.

Nhưng mà...

Có mấy thi thể thoát nhìn tàn phá không chịu nổi, trên cổ có dấu vết bị cắn xé, làn da cũng biến thành màu xanh đen.

Đây là cách chết gì vậy?

Vu Trung Nhạc chớp mắt, cuối cùng tầm mắt một lần nữa tập trung.

Ngay trong nháy mắt này!

Hắn chợt nhìn thấy chính giữa thi thể, rõ ràng có một chỗ sần vô cùng kinh khủng đang đứng, nhe răng trợn mắt, đang nhìn chằm chằm hắn.

Vu Trung Nhạc không rét mà run, sợ tới mức lùi lại hai bước, lúc xoay người, trong tầm nhìn đột nhiên xuất hiện một bóng dáng.

Chính là người đánh hắn!

Vu Trung Nhạc chưa từng gặp Phương Tri Hành, không biết người xuất hiện trước mặt hắn chính là người gánh tội mà hắn muốn tìm.

Nhưng Trương Hồ từng gặp!

Lúc này Trương Hồ chậm rãi phục hồi tinh thần lại từ trong ngây dại thời gian dài, kinh ngạc thét to: “Phương Tri Hành! Hắn chính là Phương Tri Hành!”

“Cái gì?!”

Vu Trung Nhạc tỉnh ngộ lại, trong lòng kinh hãi muốn chết.

Thì ra Phương Tri Hành mạnh như vậy à?

Trước đó tin tức hắn nghe được là kỹ thuật bắn tên của Phương Tri Hành khá lợi hại, phương diện võ công dường như vừa mới thăng cấp Đại Mãng cảnh không lâu.

Sai lầm rồi!

Hoàn toàn sai lầm rồi!

Phương Tri Hành là Đại Mãng cảnh viên mãn, còn thức tỉnh kỹ năng bộc phát!

“Người...”

Vu Trung Nhạc nghênh đón hai mắt lạnh như băng của Phương Tri Hành.

Chỉ một thoáng, một luồng hàn ý to lớn từ lòng bàn chân chui thẳng lên đỉnh đầu, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng.

“Kỹ năng bộc phát - Thập Tự Hoa Trảm!”

Một tiếng “cheng” vang lên!

Phương Tri Hành chột rút đao ra khỏi vỏ, gọi ra một đao, vù!

Bóng đao phân thành hai, lần lượt thay đổi thành một chữ X, dùng thế lôi đình khắc lên trên ngực của Vu Trung Nhạc.

“Xì ~”

Vu Trung Nhạc bay ngược ra ngoài, ngực xuất hiện một dấu chéo màu máu thật to, miệng vết thương sâu tới mức xuyên thẳng qua lưng.

Chỉ là một đao, khiến trước ngực và phía sau lưng Vu Trung Nhạc đều xuất hiện chữ X.

Máu tươi xuyên qua phía sau lưng hắt bắn tung toé, phun lên vách tường phía sau, phác họa thành một chữ X bắn phóng to.

Đây là bảo đao cấp 2 thêm vào độ sắc bén!

Trước đó Phương Tri Hành không thể làm được tới mức này.

Tương tự, uy lực của mũi tên cấp 2 cũng tăng lên rất nhiều.

Một mũi tên bắn ra, lại xuyên thủng thân thể của Phùng Hữu Tắc đi ra ngoài, còn mạnh hơn tên Phá Giáp!

Ngay sau đó, Phương Tri Hành chuyển hướng sang Trương Hổ.

Tế Cầu nhảy mấy cái, cũng đi tới trước mặt Trương Hổ, tập trung nhìn gã.

Trương Hổ nổi da gà, lui về phía sau, lưng tựa vào tường, không dám nhúc nhích.

Tế Cầu truyền âm nói: “Vừa rồi tao nghe lén được tên này nhắc tới tên của Lương Bộ Thanh.”

Phương Tri Hành đáp: “Ừm, cho nên tao mới không giết hắn.”

Cậu mở miệng nói: “Người nói lại một lần nữa lời mà người có đề cập tới Lương Bộ Thanh.”

Trương Hổ nhìn thi thể đầy đất, mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, há miệng, cong eo.

“Oe oe ~”

Gã ói ra, nôn thốc nôn tháo.

Phương Tri Hành cạy lời, xoay người đi ra ngoài, một tay cầm lấy chậu nước bên ngoài, xách vào trong phòng.

Chờ Trương Hổ nôn xong rồi, Phương Tri Hành nắm lấy cổ gã, ấn vào trong nước.

Oc oc ~~~

Đầu của Trương Hổ một lát bị ấn vào trong nước một lát nổi lên, gã giãy giụa theo bản năng lại không làm nên chuyện gì.

Sức mạnh quá chênh lệch!

Cho dù gã bộc phát ra sức mạnh cha sinh mẹ đẻ cũng vô ích.

Cứ như vậy, sau khi qua vài lần ấ, Trương Hồ chưa bao giờ trải nghiệm chết đuối, nhanh chóng bị cảm giác khủng bố này đánh tan.

“Khụ khụ khụ, ta nói!”

Trương Hồ ho khan vài tiếng, tim đập thành thịch nói, vẫn là lý do thoái thác vừa rồi đã nghĩ sẵn trong đầu, thậm chí không thay đổi một chữ.

“À, người mua chuộc cô nương của Hàm Hương lâu...”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, chất vấn nói: “Người mua chuộc cô nương nào, ả tên là gì, người cho ả bao nhiêu tiền?”

“À cái này!”

Trương Hồ ấp úng không trả lời được, gã vẫn không dám tùy tiện nói dối, bởi vì hiện tại Phương Tri Hành có thể dẫn theo gã đến Hàm Hương lâu tìm người đối chất.

“Hừ, không thành thật đúng không?”

Phương Tri Hành cười lạnh lẽo, lại ấ Trương Hồ vào trong nước, thời gian dài không cho gã nổi lên.

Chương 191: Giao Chiến (1)

Trương Hồ sống một giây như một năm, một lần cảm giác sự khủng bố của cái chết.

Rất nhanh, gã khuất phục hô: “Có người giúp ta, ta có huynh đệ tốt tên là Hứa Tiểu Dao, mọi chuyện đều do hắn sắp xếp.”

Trương Hồ thật sự không chống đỡ nổi, thành thịch, toàn bộ khai ra.

“Bang chủ Tiểu Dao bang Hứa Tiểu Dao!”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Nghĩ thử cũng biết, Trương Hồ đến từ vùng ngoài, đất khách quê người, sợ dĩ gã có thể ở trong huyện thành nhanh chóng thăm dò rõ chi tiết của Phương Tri Hành như vậy, tất nhiên là lấy được trợ giúp nội ứng.

Quả nhiên, nội ứng này chính là cường hào ác bá Hứa Tiểu Dao.

“Hứa Tiểu Dao này cũng là người của Thiết Sơn môn đúng không, hừ, má nó chứ, thật sự là cái thứ ăn cây táo, rào cây sung!”

Phương Tri Hành cười lạnh, rút đao ra khỏi vỏ.

Chém ngang một đao!

Thu đao vào vỏ!

Xi!

Một đầu người tốt bay lên!

Sau đó nhìn quanh trong khách điểm, nghe được tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết điểm của ông chủ và một đám khách, hoặc là chạy trốn ra ngoài, hoặc là trốn ở trong phòng không dám đi ra.

Phường Tri Hành đẩy rơi ngọn đèn, đổ dầu lửa lên thi thể, châm một mối lửa.

Phùng phùng phùng!

Lửa lớn nhanh chóng bốc cháy dữ dội.

Phường Tri Hành và Tế Cầu trèo cửa sổ ra ngoài, lập tức chạy thẳng về phía khách điểm Vân Thủy ngoài một con phố.

Không bao lâu, khách điểm Vân Thủy cũng bốc cháy, lửa lớn hừng hực thiêu đốt, càng không thể cứu vãn.

...

Thật ra phân đường của Tiểu Dao bang cách Đúc Binh đường không xa, khoảng 1000m.

Một thiếu niên ăn mày chạy như bay vào phân đường Tiểu Dao bang, không có bất kỳ kẻ nào ngăn cản hắn.

Hứa Tiểu Dao nuôi dưỡng rất nhiều ăn mày nhỏ, đảm đương tai mắt của hắn.

Một khi những ăn mày nhỏ này phát hiện tình báo có giá trị, có thể đi tìm hãn báo cáo.

Ăn mày nhỏ chạy vào tên là Tiểu Hoa Ngư.

Trước đó Hứa Tiểu Dao đã sắp xếp hắn theo dõi khách điểm Duyệt Lai, lưu ý động tĩnh của những người trong Hắc Hồ môn.

Không vì mục đích gì khác, đơn giản hẳn là cường hào ác bá.

Bất kỳ chuyện gì xảy ra trên ba phần đất này, tất nhiên hẳn phải nắm giữ tình báo trực tiếp.

Hứa Tiểu Dao nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, ngừng đầu, kinh ngạc nói: “Tiểu Hoa Ngư, chuyện gì gấp gáp vậy?”

Tiểu Hoa Ngư chạy tới, thở hồng hộc nói: “Bang chủ, vừa rồi khách điểm Duyệt Lai truyền ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó thì bốc cháy, ngọn lửa rất lớn, có thể sẽ đốt cả khách điểm.”

“Cái gì?!”

Sắc mặt Hứa Tiểu Dao thay đổi kịch liệt, trông mắt nhanh chóng chuyển động, sau đó hẳn suy sụp ngồi tê liệt dưới đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

“Bang chủ, ngài làm sao vậy?” Tiểu Hoa Ngư hoảng sợ, kích động nói.

Hứa Tiểu Dao phục hồi tinh thần lại, cười thảm nói: “Thường đi ở bờ sông, sao lại không ướt giày chứ.”

Tiểu Hoa Ngư nghiêng đầu, nghe không hiểu.

Hứa Tiểu Dao khoát tay, bò dậy, từ trong ngực lấy ra một đậu vàng đưa cho Tiểu Hoa Ngư nói: “Người đi đi, sau này phải tự chăm sóc bản thân.”

“Vâng vâng!” Tiểu Hoa Ngư nhận đậu vàng, vui mừng rời khỏi.

Hứa Tiểu Dao đứng tại chỗ, nhắm mắt lại suy nghĩ một lát, lập tức nhanh chóng rời đi, chạy tới Đúc Binh đường.

Rất nhanh, hẳn tìm được cha nuôi Hứa Đại Trí.

Bịch bịch~

Hứa Tiểu Dao quỳ xuống trước mặt Hứa Đại Trí.

Hứa Đại Trí đang thả câu cá, thấy tình hình như vậy, bật cười nói: “Tiểu Dao, chuyện gì khiến con thất thố như thế? Đã quên bình thường ta dạy con thế nào à?”

Hứa Tiểu Dao dán trán xuống đất, mang theo tiếng khóc nức nở, run giọng nói: “Cha nuôi, Tiểu Dao đã phụ sự dạy bảo của cha, con đã làm sai, lần này chỉ sợ tính mạng khó bảo toàn.”

Hứa Đại Trí kinh ngạc quay đầu, nhíu mày nói: “Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Hứa Tiểu Dao rủ rủ nói: “Lúc nhỏ con có một người anh em làm ăn mày sống chết có nhau, tên là Trương Hồ, mấy ngày trước gã đột nhiên tới tìm con...”

Sau khi nghe xong, sắc mặt Hứa Đại Trí vui buồn thất thường, lạnh lùng nói: “Con có biết con đã làm gì không? Ăn cây táo, rào cây sung, đây là tối kỵ!”

Hứa Tiểu Dao khóc lóc kể lể nói: “Trương Hồ không chỉ một lần cứu mạng của con, chỉ riêng hần, con không thể từ chối.”

Hứa Đại Trí không khỏi dùng tay đỡ trán.

Thiết Sơn môn và Hắc Hồ môn thế như nước với lửa, Hứa Tiểu Dao lại cứu người ngoài, đúng là tìm đường chết mà!

Nhưng mà, hồi tưởng lại, lúc trước sở dĩ Hứa Đại Trí thu Hứa Tiểu Dao làm con nuôi, không đơn giản là coi trọng sự gan dạ sáng suốt và trí tuệ của Hứa Tiểu Dao, càng coi trọng sự trọng tình trọng nghĩa này của hần.

Hứa Đại Trí thở dài, nghiêng đầu nói: “Người đâu!”

Một người hầu nhanh chóng chạy lên chờ đợi sai bảo.

Hứa Đại Trí dặn dò nói: “Người lập tức chạy đến cửa lớn phân đường của Tiểu Dao bang chờ, nếu gặp phải Phương Tri Hành thì mời hắn đến Hàm Hương lâu, ta mở tiệc mời hắn, còn có Tổ Nương tiếp khách.”

“Vâng!”

Người hầu lập tức xoay người chạy đi.

Chương 192: Giao Chiến (2)

Hứa Đại Trí đứng lên, cởi thắt lưng xuống, quật lên mặt Hứa Tiểu Dao vài cái, thẳng đến đánh ra máu mới thôi. Sau đó hất trói gô Hứa Tiểu Dao.

...

Cộp cộp cộp!

Phượng Tri Hành cười ngựa đến phân đường của Tiểu Dao bang.

Chỉ nhìn thấy một người hầu cô độc đứng ở trước cửa lớn, chào đón cúi đầu khom lưng nói: “Phượng hương chủ, lão gia nhà ta mời ngài đến Hàm Hương lâu làm khách, Tổ Nương sẽ đích thân hầu hạ ngài.”

Phượng Tri Hành híp mắt, không nói một lời.

Sau đó cậu quay đầu ngựa, nghênh ngang mà đi.

Người hầu thấy tình hình như vậy, tròn mắt, gấp giọng hỏi: “Ngài đi hay là không đi vậy?”

...

Hứa Đại Trí ngồi vào trong xe ngựa, Hứa Tiểu Dao bị trói gô, ngồi bên cạnh hẳn.

Vẻ mặt hai cha con nghiêm trọng, không buồn hé răng.

Xe ngựa rời khỏi Đức Bình đường, không nhanh không chậm đi trên đường cái.

Rất nhanh, xe ngựa đến phố Bình An thì ngừng lại.

Hứa Đại Trí vén rèm lên, đi ra khỏi thùng xe, nhảy xuống xe trước.

Hứa Tiểu Dao theo sát sau đó, nhưng đột nhiên, vù!

Một âm thanh phá không đột ngột!

“Ủm!!” Hứa Tiểu Dao chột kêu lên đau đớn.

Trong lòng Hứa Đại Trí giật mình, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Chỉ nhìn thấy trên cổ của Hứa Tiểu Dao cắm một mũi tên, máu tuôn như suối, cả người hắt ngửa về phía sau, đặt hông ngồi tê liệt trước thùng xe.

“Cha, cha nuôi...”

Hai mắt Hứa Tiểu Dao trừng lớn, đầy vẻ không cam lòng và tuyệt vọng.

Hứa Đại Trí thấy vậy, tức giận đến giậm chân, hô lớn với không khí: “Phương Tri Hành, cần gì đến mức này, cần gì đến mức này chứ!”

Không ai đáp lại.

Hôm nay phố Bình An tuyết rơi không tiếng động, cực kỳ im lặng.

...

Ngoài nửa con phố, Phương Tri Hành thu hồi cung tên, yên lặng xoay người rời đi.

Tế Cửu liếc nhìn Hứa Đại Trí, hỏi: “Tại sao không giết cả Hứa Đại Trí, không sợ sau này ông ta trả thù mày à?”

Phương Tri Hành lắc đầu thở dài nói: “Hứa Đại Trí không thể giết, giết ông ta sẽ phá hỏng quy củ. Hứa Tiểu Dao ăn cây táo, rào cây sung, ta giết hắn, bất kỳ ai cũng sẽ không nói thêm gì.

Nhưng Hứa Đại Trí thì khác, ông ta không làm sai gì cả, tao giết ông ta thuộc về lạm sát, thuộc về giết hại đồng liêu, sẽ bị người ta chỉ trích.

Ừm, tóm lại hiện tại cho dù tao giết bao nhiêu người, chỉ cần trong quy củ, có lẽ La Bồi Vân đều sẽ mở một mắt nhắm một mắt, thậm chí lão sẽ tán thưởng tao xử lý quả quyết.

Nhưng mà, nếu tao vì lòng riêng của bản thân phá hủy quy củ, không có bất kỳ điểm giới hạn nào, vậy tao có khác gì Hứa Tiểu Dao, La Bồi Vân cũng nhất định sẽ sinh lòng chán ghét tao.”

Tế Cửu nghe thấy liền nhúc nhúc đầu, mỗi lần gặp phải quy tắc nơi làm việc, quy củ giang hồ này, nó đều không hiểu nổi.

Vì thế nó hỏi: “Nếu như thế, vậy tại sao mày cứ phải giết Hứa Tiểu Dao mới được?”

Phương Tri Hành trả lời: “Có lần một sẽ có lần hai, Hứa Tiểu Dao tham gia hãm hại tao, nếu tao buông tha hắn, vậy những người khác sẽ học theo, đều dám đến hại tao.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, rồi rầm nói: “Tuy nói thế nhưng mày giết con nuôi của Hứa Đại Trí, táng mạnh vào mặt ông ta, ông ta không tìm mày báo thù rửa nhục, chỉ sợ sau này sống không tiếp được nữa.”

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Nếu ông ta thật sự có gan, nhất định sẽ công khai khiêu chiến với tao.”

...

Ước chừng một giờ sau, trong nha huyệt.

Ôn Dục Văn nhanh chóng đi tới bên cạnh ao sen.

La Bồi Văn đang nhàn nhã cho cá koi trong ao ăn.

Ôn Dục Văn thấy thế, thức thờ củi đầu, khoanh tay đứng bên cạnh.

Sau một lúc lâu, La Bồi Văn buông thức ăn cho cá ra, ngồi xuống ghế, mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Ôn Dục Văn lập tức bấm báo: “Hai khách điểm Duyệt Lai, Vân Thủy đột nhiên cháy, tuy ngọn lửa đã được khống chế, nhưng hai khách điểm dường như bị thiêu sạch, tình huống thương vong đang được kiểm kê.

Ngoài ra, bang chủ Tiểu Dao bang Hứa Tiểu Dao bị người ta một tên bắn chết trên phố Bình An, hương chủ Hứa Đại Trí cũng có mặt.”

Trên mặt La Bồi Văn không có chút gợn sóng, chỉ là hơi nhíu mày, biểu cảm hơi ý vị sâu xa.

Sau một lúc lâu, ông ta hỏi: “Hứa Đại Trí không sao à?”

Ôn Dục Văn gật đầu nói: “Xạ thủ không tấn công Hứa Đại Trí.”

“Hừ hừ!”

La Bồi Văn khẽ lắc đầu, cười nói: “Haiz, đúng là còn quá trẻ, hơi nóng nảy bốc đồng.”

Ôn Dục Văn liền nói: “Lão gia, hình như chúng ta xem nhẹ thực lực của Phương giáo đầu rồi.”

La Bồi Văn hơi im lặng, nhàn nhạt nói: “Lần này Hứa Đại Trí mất hết mặt mũi, nếu ông ta muốn tiếp tục ở lại, cũng chỉ có thể công khai khiêu chiến với Phương Tri Hành.”

Ôn Dục Văn hiểu được, cân nhắc một lát mới nói: “Hắc Hồ môn và Vân Hồ đường chỉ có 5 vị hương chủ, trước mắt toàn bộ bọn họ đều bị hại, chỉ còn lại có đường chủ ‘Trác Dữ Cầu’ một mình chống đỡ, nếu không có gì bất ngờ, hơn phân nửa là Vân Hồ đường sắp đổi chủ.”

La Bồi Vân cười nhàn nhạt, chậm rãi nói: “Vân Hồ đường là một cây đinh mà Hắc Hồ môn cắm vào huyện Khánh Lâm, cũng đến lúc nhổ ra rồi.”

Chương 193: Nhị Cầm (1)

Mặt trời lặn về hướng tây, thổ ngọc mọc lên ở hướng đông.

Thông tin hai khách điểm đột ngột bị cháy, và Hứa Tiểu Dao bị bắn chết trên đường được lan truyền nhanh chóng, truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

“Ha ha, cuối cùng Tiểu Dao bang cũng xong đời rồi!”

“Đúng thế, Tiểu Dao bang ức hiếp dân chúng, thu phí nhân khẩu của biết bao người, phí bày quầy bán hàng, phí nghỉ lễ,...

“Hứa Tiểu Dao chết là đáng đời, nghe nói bọn chúng không những dọa dẫm bắt chẹt khắp nơi trong nội thành, ngang ngược càn rỡ, mà ngoại thành là bọn chúng càng không thềm kiêng nề gì, cướp đoạt dân nữ trắng trợn, bức dân thường làm kỹ nữ, còn dám giết rất nhiều nạn dân.”

“Sao ta còn nghe nói là, vì Hứa Tiểu Dao dụ dỗ lão bà của người ta, nên giờ mới gây nên họa sát thân như thế?”

“Chà, xưa nay thông dân đều đáng chết hết!”

...

Lúc chạng vạng tối một ngày mùa đông có tuyết rơi, dân chúng có đề tài nói chuyện lúc ngồi trà dư tửu hậu, nên nghị luận ầm ĩ, cái gì cũng nói được.

Ngược lại, hai khách điểm bị đốt cháy trụ lại chẳng có ai để ý đến.

Dù sao bọn họ cũng không thường đến khách điểm để ở.

Nhưng Hứa Tiểu Dao thì khác.

Hắn là địa đầu xà nổi tiếng nhất trong huyện thành, đại biểu điển hình cho ác bá, in sâu vào các phương diện trong cuộc sống của dân chúng.

Sau khi hắn chết, có người nhảy cẫng hoan hô, có người cảm thấy cuối cùng ông trời cũng mở mắt rồi, có người lại đang mưu mô tranh giành địa bàn của hắn.

“Hứa Tiểu Dao, chết rồi...”

Nét mặt Lương Bộ Thanh tiều tụy, hai mắt đỏ lên, tự lẩm bầm với bản thân.

Sáng hôm nay lúc gã rời khỏi Hàm Hương lâu vẫn luôn mất hồn mất vía, lo lắng bất an.

Tinh thần gã căng thẳng liên tục, luôn có cảm giác lạ lạ ở chỗ nào đó, cứ như sẽ xảy ra chuyện lớn.

Gã hoàn toàn không ngờ sợ gì là sẽ gặp điều đó, thế mà chuyện lớn tới nhanh thế này.

“Hứa Tiểu Dao bị mũi tên bắn chết, vậy hung thủ không phải chính là...”

Lương Bộ Thanh kinh hồn táng đảm, không dám suy nghĩ nữa.

Sau khi gã ý thức được mình đã làm lộ bí mật, có từng nghĩ đến chuyện tìm Phương Tri Hành để bẩm báo cho cậu biết.

Nhưng gã lại do dự, ôm mong chờ vào vận may mỏng manh.

Cho đến giờ phút này, gã mới ý thức được rằng mọi thứ đã quá muộn rồi.

Cốc cốc!

Có người gõ cửa.

Lương Bộ Thanh nhanh chóng đến mở cửa, thấy nhân viên tiếp tân Trần Bình của khu nội vụ đứng ngoài cửa.

Lương Bộ Thanh vội mở cửa nghênh tiếp, kinh ngạc nói: “Trần lão đệ, sao đệ lại tới đây?”

Khuôn mặt Trần Bình vô cảm, lạnh lùng, thản nhiên nói: “Lão Lương, Phương hương chủ bảo ta báo tin cho người biết, người bị sa thải rồi, hẳn sẽ không thuê người nữa.”

Hắn vừa dứt lời!

Lương Bộ Thanh như bị sét đánh, mồ hôi lạnh lập tức tuôn như mưa, gã chán nản ngồi liệt trên mặt đất, mặt như tro tàn, thất hồn lạc phách.

Trần Bình thấy thế, khinh miệt lắc đầu, không nói nhảm gì nữa, hất tay áo quay người đi.

...

...

Ngày hôm sau lúc tờ mờ sáng, trời còn chưa sáng hẳn.

Phương Tri Hành dậy thật sớm, ăn đại chút gì đó, rồi mang bọc hành lý lạng lẹ cưỡi ngựa rời khỏi nha môn.

Tất nhiên lần này ra ngoài là để vào Cẩm Khu cấp 3.

Có thăng cấp lên Nhất Cẩm cảnh lên được hay không, là phải xem chuyến này thu hoạch được đến đâu.

Chẳng qua, lần này cậu hành sự bí mật, không từ mà biệt.

Không hề báo tin trước cho bất cứ ai.

Chỉ để lại một phong thư trong phòng mình.

Nếu như cậu không quay về trong một thời gian dài, bị mọi người xem là mất tích, vậy người điều tra hành tung của hắn chắc chắn sẽ vào phòng trong biệt viện của cậu, nhanh chóng phát hiện ra phong thư thôi.

Tế Cửu co quắp trong lòng ngực Phương Tri Hành, chỉ lộ đầu chó ra ngoài, nó ngáp ngủ liên tục, buồn ngủ chết chó.

Nó lẩm bẩm hỏi: “Lần này không có Lương Bộ Thanh dẫn đường, có được không đó?”

Phương Tri Hành đáp: “Không sao đâu, có kinh nghiệm từ lần trước, tao đã thăm dò kỹ càng cách để chơi trong Cẩm Khu rồi, không có Lương Bộ Thanh vẫn chạy vòng vòng được.”

Tế Cửu không thèm nói nhảm nữa.

Năng lực của Phương Tri Hành là không thể bàn cãi, cậu nói được, thì chắc chắn là được.

Nếu Phương Tri Hành đã nói được, vậy có nghĩa Lương Bộ Thanh có cũng được không có cũng không sao.

Hơn nữa, Lương Bộ Thanh đã bán Phương Tri Hành, cho dù không phải là gã cố ý bán cậu, nhưng đã chọc giận Phương Tri Hành rồi.

Tất nhiên Phương Tri Hành sẽ bỏ gã như đôi giày rách thôi.

Ngoài ra có một điểm nữa, trên người Phương Tri Hành có quá nhiều bí mật, mà cậu lại còn cực kỳ đa nghi, sẽ không cho phép một người ở bên cạnh cậu quá lâu một cách dễ dàng.

Lương Bộ Thanh kia bỏ qua thì bỏ qua thôi, không có gì đáng nói.

Dù lần này có mang theo Lương Bộ Thanh, thì lần sau Phương Tri Hành cũng sẽ bỏ rơi gã thôi.

“Hàn giang cô ảnh, giang hồ cố nhân, gặp lại có từng quen biết nhau!”

Phương Tri Hành không chỉ nói ngoài miệng, cậu thật sự bước vào.

Chương 194: Nhị Cầm (2)

Cậu còn đối xử với Đoạn Thải Diễm từng thân mật với mình như vậy, thế thì nói gì đến Lương Bộ Thanh kia?

Lộc cộc lộc cộc!

Một người một chó ra khỏi thành, đi thẳng về hướng tây, cậu ra roi thúc ngựa, ngựa không dừng vó.

Trên đường đi...

Ra khỏi thành chưa được mười dặm, mắt Phương Tri Hành chuyển động, sắc mắt không nhìn được mà chuyển lạnh.

Trên đường đi, cậu nhìn thấy hơn mười thi thể.

Tất cả đều là nạn dân bị đông lạnh chết cứng!

Trong đó còn có hai đứa trẻ sơ sinh vẫn đang nằm trong tã lót.

“Hãy, trên đường đầy xác chết...”

Phương Tri Hành than nhẹ một câu.

Dù mình đã đọc thuộc lòng hơn ngàn câu thơ, nhưng vẫn chưa từng tận mắt nhìn thấy. Khi thực sự nhìn thấy lại càng chấn động, càng xúc động lòng người hơn.

Bi kịch trong thế gian, làm người ta thốn thức!

“Cha!”

Phương Tri Hành đè tâm trạng xuống, phóng ngựa lao nhanh.

Cấm Khu cấp 3 ở bên cạnh rừng Đom Đóm.

Vùng rừng rậm kia vô cùng bao la, trải dài qua ba bốn huyện thành.

Vì trong rừng rậm kia có rất nhiều đom đóm, mỗi khi đêm đến sáng chói huỳnh quang, từng đóm bay múa, dày đặc thành đàn, cứ như những vì sao rơi trên mặt đất, cho nên lấy tên như thế.

Xuất phát từ huyện thành Khánh Lâm đi vào rừng Đom Đóm, lộ trình khoảng chừng 480 dặm.

Phương Tri Hành cưỡi ngựa trắng, cố gắng thúc ngựa, khoảng chừng hai giờ rưỡi chiều đã tới.

Đầu tiên cậu chạy lên một vùng đồi cao chừng hơn 100m, đứng trên cao phóng mắt nhìn ra xa.

Phóng mắt ra xa, phía trước là một khu rừng rậm già đời kéo dài mãi không thấy điểm cuối, cây cối cao ngất lên tận trời mây.

Từ ven rừng rậm đột ngột xuất hiện một bồn địa vô cùng to lớn, hình dáng tổng thể của nó gần như là một hình tròn hoàn mỹ.

Bồn địa hình tròn bị tầng sương xám mỏng manh bao phủ, như thật như ảo, không thể nhìn rõ ràng, khiến người ta cảm thấy thần bí khó lường.

Tế Cầu tỉnh táo lại, lè lưỡi ngáp hỏi: “Đó là Cấm Khu cấp 3 à?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Ừm, nơi đó có tên là Cấm Khu Đom Đóm, nghe nói trời tối xuống sẽ có hàng ngàn hàng vạn con đom đóm, cảnh sắc rất đẹp.”

Tế Cầu nhìn kỹ càng, chợt nó nhìn vào nơi nào đó rồi nhắc: “Mày nhìn kia, doanh trại ở đó.”

Phương Tri Hành đã nhìn thấy rồi.

Chỉ cần cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, quy mô của doanh trại đó hơn xa so với doanh trại tại Cẩm Khu Hắc Phong.

Cũng có nghĩa là, người đến đây đi săn chỉ nhiều hơn chứ không ít.

“Ai ai cũng bảo Cẩm Khu cấp 3 có rất nhiều nguy hiểm, kết quả người đến mạo hiểm chỉ nhiều hơn thôi.”

Phương Tri Hành trầm mặc.

Tế Cửu nghe vậy, nó cười nói: “Cầu phú quý trong nguy hiểm mà, có câu gì nữa nhỉ, sóng gió càng lớn thì cá càng quý!”

Phương Tri Hành không chần chờ nữa, hai chân cậu thúc vào bụng ngựa, ngựa trắng đột ngột lao thẳng xuống núi.

Không lâu sau, Phương Tri Hành cưỡi ngựa bước vào doanh trại.

Giờ thời gian còn sớm, nên doanh trại hoàn toàn yên tĩnh, không nhiều người qua lại.

Đầu tiên cậu đến khách điểm, đưa hai lệnh bài thân phận ra, tiếp đó chọn một gian phòng thượng hạng, thuận lợi làm công tác vào ở.

Sau đó, Phương Tri Hành nhanh chóng sắp xếp bọc hành lý cẩn thận, ngồi xuống ăn chút gì đó cho đỡ đói, rồi tiện thể lấy bản đồ địa hình của Cẩm Khu Đom Đóm ra nghiên cứu một lát.

Tế Cửu thò đầu qua, nhìn bản đồ nói: “Mày tính thế nào?”

Phương Tri Hành đáp: “Có tổng cộng ba nhiệm vụ, săn một dị thú cấp 3, thu nhật Thiên Sát thảo, và thu thập máu Âm Xà.

Trước tiên tao đã chắc chắn được máu Âm Xà có ở một nơi tên là “Âm Phong cốc”.

Thiên Sát thảo sẽ ở dưới mặt đất nơi có suối nước nóng, địa điểm cụ thể còn cần điều tra thêm.

Về phần săn dị thú cấp 3, có thể để hoàn thành cuối cùng cũng được.”

Tế Cửu cảm thấy không sao, đề nghị: “Hack max cấp chỉ yêu cầu mày săn một con dị thú cấp 3, mà không yêu cầu chính xác là loại nào. Cho nên mày hoàn toàn có thể chọn một loại nhỏ yếu để săn.”

Phương Tri Hành gật đầu, rất tán thành.

Dù sao cậu cũng chỉ là một Đại Mãng cảnh, đứng trước dị thú cấp 3 hung hãn, rất rõ ràng cậu như con thỏ độ sức với sư tử, nên chỉ có thể lượng sức mà đi.

Tế Cửu lại hỏi: “Thế thì, dẫn đường thì sao? Chung quy mày chưa bao giờ vào Cẩm Khu Đom Đóm cả, không biết rõ tình huống bên trong thế nào.”

Phương Tri Hành đáp: “Việc này thì đơn giản.”

Cậu đẩy cửa đi ra ngoài gọi điểm tiểu nhị, cho nó chút tiền rồi mượn một tấm ván gỗ.

Sau đó cậu viết một biểu ngữ đặt ngoài tiệm cơm.

Biểu ngữ là một dòng chữ kèm hình minh họa.

Dù sao cũng có nhiều người không biết chữ, chỉ có thể xem hình đoán ý.

Bất giác trời đã dần tối xuống.

Doanh trại dần náo nhiệt hơn.

Từng nhóm đội ngũ đi săn lần lượt đi ra từ bồn địa.

Có người nhuộm bùn toàn thân, có người đâm máu, mặt họ đều xuất hiện vẻ mỗi một.

Bọn họ không quan tâm đến hình ảnh gì nữa, chạy tới tiệm cơm ăn cơm trước, nhồi đầy bao tử đã rồi tính tiếp.

Chương 195: Công đầu (1)

Rất nhanh có người nhìn thấy biểu ngữ, chậm rãi đọc ra: “Thuê một dẫn đường với giá cao, yêu cầu đi tới Âm Phong cốc.”

“Âm Phong cốc à, nói mới nhớ, hình như trước giờ ta chưa từng chạy qua chỗ đó bao giờ.”

“Ừm, ta từng đi ngang qua Âm Phong cốc một lần từ sáu năm trước, giờ đã quên sạch đường đi thế nào rồi.”

“Thực ra ta rất quen thuộc Âm Phong cốc, tháng trước ta từng đi ngang qua chỗ đó, nhưng chưa bao giờ vào thăm dò.”

...

Quả nhiên, nhân tài trong đám thợ săn cực kỳ đông đúc.

Phương Tri Hành ngồi trước bàn, trên bàn bày mười hạt đậu vàng tỏa sáng long lanh, tràn đầy thành ý.

Người đến đây nhận lời nối liền không dứt.

Phương Tri Hành phỏng vấn từng người, hỏi thăm lần trước bọn họ đến Âm Phong cốc thế nào, trong cốc có những thứ gì các loại các loại, hỏi cực kỳ kỹ càng.

Sau đó, cậu tập hợp đáp án của mọi người lại, xác minh qua lại từng từ từng từ một, từ đó chọn được người hiểu rõ về Âm Phong cốc nhất.

“Lữ đại thúc, ta muốn mượn thúc.”

Cuối cùng Phương Tri Hành chọn được một đại thúc trung

niên hơn bốn mươi tuổi, tên là Lữ Truyền Ngân.

Kỳ lạ là, thế mà hắn không phải là võ giả, chỉ là một người hái thuốc bình thường, trước giờ sưu tập các loại kỳ hoa dị thảo để bán mà sống.

Thực sự khó mà tưởng tượng nổi, một người bình thường thế này mà dám chạy tới Cẩm Khu cấp 3 xông xáo.

“Cao thủ trong dân gian đấy!” Phương Tri Hành tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lữ Truyền Ngân cực kỳ vui vẻ.

Thực chất hắn vốn định vào Âm Phong cốc để thu hái dược liệu, nhận nhiệm vụ là vì tiện đường thôi.

Hoàn toàn không ngờ nhờ thế mà hắn lại kiếm được một khoản tiền nhờ dẫn đường, đúng là vui như lên trời.

Phương Tri Hành suy nghĩ, nhin không được hỏi: “Người hái thuốc giống thúc thế này có nhiều không?”

“Nhiều lắm!”

Lữ Truyền Ngân nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng vàng ố mắt đầy tóc, mất một cái răng cửa, nói chuyện bị lọt gió.

Hắn thở dài: “Thời gian dạo gần đây càng ngày càng khó khăn hơn, không chịu chút nguy hiểm, không liều mạng làm, thì cả nhà ta sẽ chết đói hết.”

Phương Tri Hành hiểu ra, nhân dịp hỏi: “Trong nhóm các thúc, có ai từng thu thập được Thiên Sát thảo không?”

“Thiên Sát thảo?”

Lữ Truyền Ngân bất ngờ: “Sao vậy? Ông chủ ngài cũng muốn

thu thập Thiên Sát thảo à?”

“Cũng?”

Phương Tri Hành trừng mắt nhìn, hỏi thêm: “Có ai cũng đang thu thập Thiên Sát thảo à?”

Lữ Truyền Ngân cười đáp: “Người của Thất Sát sơn trang, bọn họ vẫn đang tìm kiếm và mua lại Thiên Sát thảo với số lượng lớn, nghe nói là vì bọn họ tu luyện &LTThất Sát Chưởng>, cho nên cần cực kỳ cực kỳ nhiều Thiên Sát thảo để luyện được.”

“Thất Sát sơn trang ...”

Ngược lại Phương Tri Hành đã từng nghe nói đến Thất Sát sơn trang này rồi.

Theo phân chia thế lực trong giang hồ, dưới tông môn là bang phái.

Mà Thất Sát sơn trang nằm ở giữa hai thế lực này, ngược lên không tới nhìn xuống không bằng.

Bàn về thực lực và phạm vi thế lực, Thất Sát sơn trang tương đương với một phân đường của Thiết Sơn môn, hơi kém Đúc Binh đường một chút.

Nói cách khác, nhất định trong Thất Sát sơn trang có một cường giả Ngũ Cầm cảnh tọa trấn.

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Người của Thất Sát sơn trang cũng tới đây à?”

Lữ Truyền Ngân gật đầu: “Đến rồi đó, mấy ngày trước bọn họ còn bỏ một số tiền lớn ra để thuê người, thiếu chút nữa ta đã nhảy vào đội ngũ đó rồi.”

Phương Tri Hành kinh ngạc hỏi: “Thế sao thúc không đi?”

Lữ Truyền Ngân hạ giọng nói: “Ta nghe người ta nói, một khi người của Thất Sát sơn trang gặp phải dị thú tập kích trong Cấm Khu, bọn họ sẽ nhanh chóng làm một hai người hái thuốc bị thương, sau đó đút bọn họ cho dị thú để thừa cơ chạy thoát thân.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, trời mới tờ mờ sáng.

Phương Tri Hành thay một bộ khôi giáp, mang Tế Cầu theo, để Lữ Truyền Ngân dẫn đường bước vào Cấm Khu Đom Đóm.

Vừa mới vào bồn địa, Phương Tri Hành lập tức phát giác thấy nhiệt độ trong không khí càng ngày càng cao.

Bên ngoài đang là mùa đông giá rét, nhưng trong Cấm Khu lại là không khí cuối thu mát lạnh, thậm chí còn hơi nóng.

Cậu nhìn quanh quanh mình, thấy có một cây già che trời, cành lá sum sê.

Trong tán cây đại thụ, sợi dây leo quấn quýt lấy nhau như lồng lại thành tầng tầng lớp lớp lưới cực lớn, không có bất cứ ánh sáng nào xuyên qua nổi.

Không khí lừng lờ sương mù màu xám, lơ lửng bất định, nhìn từ xa thì thấy dày đặc, nhưng nhìn gần lại thưa thớt mỏng manh.

Đúng là nơi đây không thể tưởng tượng nổi, khó nói thành lời. Khắp nơi tràn ngập không khí âm trầm đáng sợ và thần bí khó lường, khiến người e ngại, nhưng cũng gợi ý muốn người thăm dò.

Khi bọn họ không ngừng đi sâu vào trong, đủ loại cổ mộc kỳ thụ muôn hình vạn trạng đập vào mắt khiến người ta còn không kịp nhìn.

Chừng khoảng hai giờ sau, Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, thì thấy một thác nước tung hoành giữa những dãy núi kỳ lạ.

Chương 196: Công đầu (2)

Mơ đó đây là địa hình mà một bồn địa nên có à?

Tế Cửu nhảy nhót tưng bừng, tò mò nhìn cái này ngửi cái kia.

Nó thật sự trưởng thành rồi, có thể thoải mái đi loại trong đồng bụi gai rải rác khắp nơi trên mặt đất, không hề sợ hãi như trước, lúc đó chỉ có thể nép vào vai Phương Tri Hành.

Lữ Truyền Ngân cũng thể hiện dáng vẻ một lão thợ săn nên có, mỗi khi họ đi đến một vùng đất mới, điều đầu tiên hẳn làm là tìm phân và nước tiểu, rồi bơi lên người.

Với lại hẳn luôn tìm được một con đường an toàn, tránh đụng phải những dị thú đáng sợ.

Tiện thể hẳn còn hái được một ít dược thảo.

Có một lần, đột nhiên trên đại thụ có một loài chim dữ nhào xuống, rõ ràng là chim mặt người.

Phương Tri Hành đã chuẩn bị sẵn sàng phải đánh nhau, nào ngờ đầu bất thành linh Lữ Truyền Ngân huyết sáo mấy câu, bắt chước tiếng chim hót.

Kết quả sau khi con chim mặt người chần chờ một lát, rồi phối hợp bay đi.

Lữ Truyền Ngân cười im lặng: “Con chim mặt người này là con cái, đang trong thời gian giao phối. Ta bắt chước tiếng chim công kêu quyến rũ nó, nó nhìn thấy ta cái là bay đi mất.”

“...”

Phương Tri Hành và Tế Cầu nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Chừng gần tới buổi trưa, bọn họ đã vượt qua một ngọn núi.

“Đến rồi!”

Lữ Truyền Ngân chỉ xuống một sơn cốc dưới núi, phấn chấn nói: “Dưới đó là Âm Phong cốc, cẩn thận nha, nơi đó âm phong thổi liên tục, gió lạnh thấu xương.”

Phương Tri Hành gật đầu, cẩn thận quan sát. Quả nhiên là một nơi chí âm, âm khí rất nặng.

Tinh thần cậu run lên, cất bước xuống núi, nhanh chóng vào trong cốc.

Quác quác!

Bên trong Âm Phong cốc là cuồng phong rít gào giận dữ, hàn ý lạnh thấu xương đập thẳng vào mặt.

Lúc Phương Tri Hành vừa bước vào Âm Phong cốc, đã thấy trời mùa thu đột ngột chuyển sang mùa đông giá rét.

Từng luồng âm phong gào thét thổi qua, cuốn theo vụn băng mỏng nhỏ bay tứ tung khắp nơi, cào vào mặt người ta đau nhức.

Bùn đất dưới chân rất cứng rắn, rắn chắc.

Cách đó không xa có một dòng sông nhỏ, đã đóng băng.

“Ôi mẹ, lạnh vãi cút!”

Hàm răng Lữ Truyền Ngân không ngừng đập vào nhau, hắn đã mặt một bộ đồ da thú cực kỳ dày dặn, nhưng vẫn bị gió thổi cho lạnh run.

Phương Tri Hành vẫn ổn, gió lạnh thổi qua người cậu, trên đầu và quanh thân tỏa ra từng luồng khí trắng.

Thấy đáng vẻ chịu lạnh của Lữ Truyền Ngân, giờ đây cậu mới cảm nhận được sự khác biệt về thể chất giữa võ giả và người bình thường to lớn đến nhường nào.

So sánh môi trường tương tự Âm Phong cốc, Lữ Truyền Ngân như đang ở bắc cực, mà Phương Tri Hành thì lại nhanh chóng thích ứng với nó.

Lữ Truyền Ngân lau nước mũi, chợt hỏi: “Ông chủ, ngài đến đây là để săn à? Dị thú gì thế?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Thúc có từng nghe về rắn Tam Hoa chưa, ta muốn săn giết loại rắn Tam Hoa 3 màu đen trắng và trong suốt.”

Lữ Truyền Ngân chớp mắt, chợt vỗ đùi nói: “Ông chủ, ta từng thấy loại rắn Tam Hoa đó rồi, là lần trước vào đây.”

Phương Tri Hành vui mừng trong lòng: “A, ở đâu thế? Mau dẫn ta đến đó đi!”

Lữ Truyền Ngân lập tức tăng tốc, đi về phía thượng du của con sông nhỏ kia.

Chỉ hai mươi phút sau, phía trước xuất hiện một thác nước.

Dưới thác nước nọ là một đầm nước.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện thác nước đã kết băng, dòng nước trở thành một bức tượng băng tuyệt đẹp.

Đầm nước cũng như thế, kết một tầng băng cực kỳ dày.

Trên hai bên bờ đầm nước, có những con rắn to dài lớn như thùng nước lớn đang trườn trên đất, chúng không có bất kỳ động

tĩnh gì như những bức tượng bằng như đã bị đông cứng.

Trên thân những con rắn kia bao trùm một lớp lân giáp màu đen, trên trán có một điểm rõ ràng bắt mắt, nơi đen trắng giao nhau có màu trong suốt.

Rắn Tam Hoa!

Tất cả chúng đều là rắn Tam Hoa!

Lữ Truyền Ngân xoa xoa hai bàn tay đỏ bừng, cười nói: “Ông chủ, ngài xem thử xem, đây có phải là rắn Tam Hoa ngài tìm không?”

Tâm trạng Phương Tri Hành kích động, không khỏi thở gắt, gật đầu rồi hỏi: “Tại sao chúng lại không di chuyển, chúng đang ngủ động à?”

Lữ Truyền Ngân buông tay: “Ta cũng không biết, dù sao lần trước ta tới đã nhìn thấy ổ rắn Tam Hoa này không nhúc nhích rồi.

Ban đầu ta tưởng là chúng đã chết cơ, muốn nhặt một con về bán thử, nhưng đột nhiên có mưa xuống.

Sau khi mấy con rắn Tam Hoa này dính nước mưa, chúng đột ngột chuyển động, ta sợ tới mức chạy trốn ngay tức khắc.”

Phương Tri Hành đã hiểu, dù trong đó có nguyên nhân gì thì tình hình bây giờ vẫn không quá thuận lợi với cậu.

Cậu nói với Lữ Truyền Ngân ngay: “Đại thúc, người đi xa xa một chút trước đã, ta muốn giết một con rắn Tam Hoa xem thử thế nào.”

Nét mặt Lữ Truyền Ngân thay đổi, quay đầu nhanh chóng chạy về phía hạ du.

Sau khi Phương Tri Hành thấy hắn đã chạy khuất tầm mắt,

mới đi về phía một con rắn Tam Hoa.

Chương 197: Sát Triệu (1)

Cậu nhặt một viên đá lên, cánh tay kéo căng lực, ném thẳng qua.

Bốp!

Cục đá đập lên người một con rắn Tam Hoa, vang lên một tiếng cứng rắn, sau đó bắn ra rơi xuống đất.

Tiếng va đập từ từ truyền đi, sau đó vang lên một hồi âm vang khó hiểu, tiếng vang cứ như lệ quỷ gào khóc, kéo dài mãi không thôi.

Phượng Tri Hành nhú mào đi tới trước, đột nhiên cậu vươn tay lên, nắm lấy đuôi một con rắn, kéo trên mặt băng.

Soàn soạt soàn soạt!

Con rắn Tam Hoa dài mười hai mươi ba mét bị kéo thẳng ra giữa sông, mà từ đầu tới cuối vẫn không có phản ứng gì.

“Không phải chứ, thứ này cứ như chết rồi thế!”

Tế Cửu tặc lưỡi không thôi: “Tao còn tưởng là mình phải khổ tâm phí công hồi lâu mới săn được một con rắn Tam Hoa nữa đó.”

Phượng Tri Hành cũng nghĩ như thế, vì thế mà cậu còn chuẩn bị rất nhiều thứ.

Mẹ nó ai mà ngờ tới kết quả này được.

Rắn Tam Hoa bày sẵn ra trước mặt mi, mặc cho mi bắt giết.

“Có thể cuối cùng nhân phẩm của tao cũng bùng nổ một lần rồi.”

Phương Tri Hành vui vẻ hơn, nhìn quanh bốn phía.

Cậu nhanh chóng phát hiện ra một cái hố nhỏ, dưới đáy hố có đá cuội.

Cậu chạy đến cẩn thận kiểm tra, không khỏi có điều suy nghĩ.

Tế Cửu thấy thế, ngạc nhiên hỏi: “Chắc không phải đâu ha, mà y tính ngâm người trong này hay gì?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Mang máu rắn về phiến toái lăm, chi bằng hoàn thành ngâm người ở đây luôn.”

Tế Cửu nhìn xung quanh, lo lắng nói: “Lỡ như mùi máu tươi thu hút các dị thú khác đến thì sao?”

Phương Tri Hành đã suy xét đến chuyện này rồi, trả lời: “Cả đám rắn Tam Hoa nằm như xác chết ở đây, mà chẳng có kẻ săn mồi nào đến thưởng thức bữa tiệc này, cho thấy ở đây vô cùng an toàn, sẽ không có dị thú nào khác xuất hiện đâu.”

Tế Cửu không thể tán đồng hoàn toàn với phán đoán này, nhưng nó không phản bác được.

“Được, tao đề phòng xung quanh cho mà y.”

Thân thể Tế Cửu run run, tạo ra bốn ảnh phân thân, chia ra bốn phía khác nhau.

Phương Tri Hành không nói gì nữa, kéo con rắn Tam Hoa kia ra, sau đó rút dao ra khỏi vỏ, chĩa mũi dao xuống đất.

“Kỹ năng bộc phát: Tha Trảm Dao!”

Phương Tri Hành vung dao lên.

Keng!

Một tia lửa điện sáng rực cọ sát ra trên mặt đất, bảo đao cấp 2 chém thẳng vào cổ Rắn Tam Hoa.

Phụt!

Chỉ một thoáng, lớp lân giáp nứt ra, đầu và thân rắn tách rời.

Ọc ọc ọc...

Dòng máu tuôn ra xối xả như mưa.

Có mấy giọt máu phun ra hắt lên đầu rắn.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên đầu rắn mở hai mắt ra, lại còn vặn vẹo qua lại, trong mồm thè lưỡi rắn vừa dài vừa đỏ ra.

Phượng Tri Hành và Tế Cầu thấy thế, thì vô thức lùi lại mấy bước, cứ như gặp phải đại địch.

Chẳng qua đầu rắn cũng chỉ như thế mà thôi.

Tế Cầu nghĩ nghĩ một lúc, nhắc nhở: “Cẩn thận chút, cho dù đầu rắn đã bị chặt xuống rồi, thì nó vẫn có thể sống thêm vài ngày nữa đó.”

Phượng Tri Hành gật đầu, nét mặt nghiêm lại, chột cả người lắc lư, nhanh chóng nhắc chân đạp vào đầu rắn bên cạnh.

Bộp!

Đầu rắn bay lên, rơi xuống rừng cây, lăn đi thật xa.

Đúng lúc này, cậu lại kéo thêm một con rắn Tam Hoa tới, xem mèo vẽ hổ, chặt đầu nó, lấy máu, rồi đá văng đầu rắn đi.

Điều duy nhất cần phải chú ý là không được đến máu rắn văng

lên đầu và thân rắn Tam Hoa.

Cậu chém giết bốn con rắn Tam Hoa liên tục, hố nhỏ được rút đầy một cách nhanh chóng.”

“Thu!”

Phương Tri Hành chợt loé lên suy nghĩ, để hệ thống hấp thu bốn con rắn Tam Hoa trên mặt đất.

Nhưng mà không có gì xảy ra cả.

Hệ thống không thềm thu máu thịt của bọn rắn này.

Nói cách khác, hoặc rắn Tam Hoa là dị thú cấp 1, hoặc là chất lượng máu thịt không bằng những dị thú trước kia.

Phương Tri Hành thấy thế, không chần chờ nữa. Cậu cởi bỏ khôi giáp, nhẩy vào hố máu, ngâm từ đầu đến chân.

“Phù!”

Phương Tri Hành không khỏi rùng mình.

Không hổ là máu Âm Xà, lạnh dữ!

Phương Tri Hành cảm thấy hơi lạnh thấu xương bao trùm cả cơ thể, xương cốt cũng bị đóng đến độ cơ thể đau nhức.

Lúc cậu ngâm Máu linh lộc thì cực kỳ sướng khoái.

Nhưng đến phiên máu Âm Xà thì chỉ còn lại đau khổ, vừa lạnh vừa đau, cực kỳ khó chịu.

[03:00:00]

[02:59:59]

...

Đồng hồ tính thời gian đã bắt đầu.

Phương Tri Hành cảm giác như một giây bằng một năm, cắn răng nhịn xuống.

Một lát sau, lông mày cậu đã bắt đầu kết một lớp sương lạnh, răng không ngừng run lên.

Tình cảnh này...

Tế Cửu đứng cạnh nhìn, không khỏi hoài nghi: “Có đến nỗi vậy luôn không?”

Phương Tri Hành không có tâm trạng để ý tới nó, mặt cậu treo đầy đau khổ, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tế Cửu càng nhìn trong lòng càng thoải mái.

“Tao đã nói rồi, không ma luyện đến khắc cốt minh tâm, thì sao có thể chịu được nhảy vượt cả một cảnh giới đây?”

Tế Cửu cười ha ha: “Đau khổ chút mới tốt, chịu đựng đi, mày phải cắn răng nhịn xuống, ngàn vạn lần không được nhụt chí, cố lên nào!”

Chương 198: Sát Triệu (2)

Phượng Tri Hành rút qua kẽ răng: “Mẹ mày, mày đừng ngồi đó chằm chọc nữa, cút sang một bên cho tao!”

Tế Cầu cứ không chịu, tản bộ quanh cái hố nhỏ, lải nhải không ngừng.

[00:00:02]

[00:00:01]

Hết thời gian!

Đột nhiên máu Âm Xà sôi trào cuồn cuộn, màu sắc nhạt đi nhanh chóng, cho đến khi trong suốt, không còn là màu máu nữa.

[6, Dùng máu linh lộc chế tạo huyết trì, ngâm toàn thân: 3 tiếng. Dùng máu Âm Xà chế tạo huyết trì, ngâm toàn thân: 3 tiếng (Đã hoàn thành).]

Phượng Tri Hành thở ra một hơi lạnh lẽo, chột nháy ra khỏi hố, mau chóng mặc quần áo vào, tiếp đó không ngừng hoạt động gân cốt.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cậu cũng dừng lại.

Tế Cầu truyền âm đến: “Hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, đi thôi.”

Phượng Tri Hành cũng không muốn ở lại chỗ quỷ quái này nữa, chuẩn bị khởi hành đi xuống hạ du.

Đi khoảng chừng trăm mét, cậu tìm thấy Lữ Truyền Ngân.

Lúc này, Lữ Truyền Ngân đã hái được mấy loại thảo dược, cơ thể không chịu nổi âm phong quét qua nữa.

Hai người một chó nhanh chóng rời khỏi m Phong cốc, men theo đường cũ mà về, không dừng lại vì bất cứ chuyện gì.

Lúc trời tối xuống, bọn họ đi ra khỏi Cẩm Khu Đom Đóm , về tới doanh địa.

Trên đường đi cũng được tính là êm đềm cực kỳ, không gặp điều gì ngoài ý muốn.

“Lữ đại thúc, thúc không hổ là lão đạo dày kinh nghiệm, Cẩm Khu cấp 3 mà thúc cũng có thể tự do ra vào.”

Phương Tri Hành tán thưởng từ tận đáy lòng, thanh toán số tiền còn lại ngay tại chỗ.

“ y da, đa tạ ông chủ.”

Lữ Truyền Ngân nhận thù lao, không kìm được mà thoải mái cười to, cực kỳ cảm kích.

Phương Tri Hành lại nói: “Ngày mai ta muốn đi tìm Thiên Sát thảo, thúc có biết đường không?”

Lữ Truyền Ngân do dự, xua tay nói: “Rất xin lỗi, ta không giúp ngài được rồi.”

Phương Tri Hành tự hiểu trong lòng.

Rõ ràng Lữ Truyền Ngân có biện pháp, nhưng hẳn không dám đắc tội với Thất Sát sơn trang.

Hai người chia tay nhau tại đây.

Phương Tri Hành đến tiệm cơm ăn cơm trước, tiện thể nghe ngóng người của Thất Sát phường trang ở đâu.

Đã biết, bọn họ ở trong một khách điểm của doanh trại.

Người dẫn đội của Thất Sát sơn trang lần này là phó trang chủ Hoàng Minh Nhiên, ông ta là đệ đệ ruột của trang chủ Hoàng Minh Hạo.

Sau đó, Phương Tri Hành quay về phòng, rửa mặt sạch sẽ, thay đồ, giờ mới đến thăm hỏi người của Thất Sát sơn trang.

Lúc cậu tới khách điểm, đi vào đại sảnh hỏi thăm tiểu nhị khách điểm vị trí phòng của Hoàng Minh Nhiên, nhờ nó đi gõ cửa giúp.

Tiểu nhị khách điểm nhận tiền của hắn, vui vẻ đi gõ cửa.

Lúc này, Hoàng Minh Nhiên vừa ăn cơm no, đang đi ra ngoài đến gánh hát nghe tiểu khúc tiêu cơm thả lỏng một lát.

Trong phòng có một người khác, là Hoàng Tử Bào, con trai ông ta.

“Giáo đầu Cung Bình, hương chủ Thiết Sơn môn, Phương Tri Hành?”

Hai cha con nhíu mày.

Đối với bọn họ, cái tên này rất lạ lẫm.

Nói thật, Thất Sát sơn trang an phận trong một góc, phạm vi thế lực cũng không nằm trong huyện thành, vả lại tiếp xúc khá ít với Thiết Sơn môn.

Mà Phương Tri Hành lại là quan mới nhậm chức, thanh danh vẫn chưa vang xa ra khỏi huyện thành.

Tất nhiên hai cha con họ chưa từng nghe nói về cậu.

Nhưng mà nếu người ta đã đến nhà thăm hỏi, thì vẫn phải gặp

một lát, để biết rõ đối phương muốn làm gì.

“Cho mời, nhớ mang trà tốt nhất lên.” Hoàng Minh Nhiên căn dặn tiểu nhị khách điểm.

“Vâng ạ”

Tiểu nhị khách điểm cười tươi chạy xuống lầu, xông tới chỗ Phương Tri Hành nói: “Phương đại gia, xin mời lên lầu.”

Phương Tri Hành nhanh chóng bước lên, đi thẳng đến cửa phòng, chấp tay nói: “Vãn bối bái kiến Hoàng phó bang chủ.”

Hoàng Minh Nhiên dò xét Phương Tri Hành vài lần, ánh mắt dừng lại thêm hai giây trên lệnh bài cậu đeo bên hông, ông ta vẫn chấp tay cười nói: “Phương giáo đầu đúng không, mời vào ngồi.”

Hai người ngồi đối diện nhau.

Hoàng Tử Bào trẻ tuổi thì đứng bên cạnh cha mình, hai tay khoanh trước ngực, quan sát Phương Tri Hành tới tới lui lui.

Rất nhanh, tiểu nhị khách điểm đã bưng trà nóng lên.

“Ha ha, mời dùng trà.”

Hoàng Minh Nhiên phối hợp nhấp một ngụm trà, cười hỏi: “Phương giáo đầu, ta và ngài chưa từng gặp nhau, không biết vì sao ngài lại tới chơi đột ngột thế này?”

Phương Tri Hành nói thẳng: “Thực sự không giấu diếm, ta đang tìm kiếm Thiên Sát thảo, nghe nói Thất Sát sơn trang mấy người cũng đang tìm loại cỏ này, nên ta đặc biệt tìm tới đây để hợp tác.”

“Hợp tác?”

Đầu tiên là ông ta giật mình, sau đó không nhịn được mà cười.

Thiên Sát thảo thuộc loại khan hiếm, số lượng vốn không nhiều, giá bán luôn luôn cao chót vót.

Chính vì nguyên nhân này, quả thực số lượng thợ săn đến Cẩm Khu cấp 3 này để thu thập Thiên Sát thảo không ít.

Đây chính là quy mô tăng nhiều thật ít, vô cùng tàn khốc.

Nhưng!

Thất Sát sơn trang không giống như vậy.

Người của bọn họ liên tục trà trộn trong Cẩm Khu Đom Đóm mấy đời này, bỏ ra rất nhiều mạng người mới từ từ mò được một khu vực lớn, cho nên bọn họ biết rõ nơi nào có Thiên Sát thảo sinh trưởng.

Chương 199: Sát Triệu (3)

Bọn họ cắt cỏ như cắt hẹ, hàng năm vào thời gian cố định, họ sẽ theo đó vào Cẩm Khu, tiến hành thu hoạch.

Trên thực tế, Thất Sát sơn trang gần như lũng đoạn Thiên Sát thảo trong Cẩm Khu Đom Đóm.

Người khác thì như mò kim đáy biển, đau khổ tìm kiếm mà không được, còn bọn họ lần nào đi thu hoạch lần đấy.

Đây chính là ưu thế cực lớn của việc được nắm giữ tình báo chính xác.

Ngoài ra, phía sau Thất Sát sơn trang có thương hội Thiên Bảo làm chỗ dựa, không sợ bất cứ kẻ nào cả.

Thiên Sát thảo bọn họ hái được, ngoại trừ việc để lại một phần cho mình sử dụng, thì phần lớn là bán với giá cao cho thương hội Thiên Bảo.

Mỗi tháng thương hội Thiên Bảo sẽ tiến hành một lần đấu giá, bán nó đi bằng giá tiền cao hơn nữa.

Hai bên hợp tác, đôi bên cùng có lợi, vừa vui vừa nhẹ nhàng.

Thực tế Thất Sát sơn trang đã độc chiếm Thiên Sát thảo trong Cẩm Khu Đom Đóm từ lâu rồi, không cho phép bất cứ ai nhúng chàm.

Nếu không phải Phương Tri Hành có thân phận quan lại, Hoàng Minh Nhiên sẽ trực xuất cậu khỏi cửa không chút khách sáo ngay lập tức.

“Xin lỗi.”

Ông ta cười nhạt: “Thất Sát sơn trang của bọn ta đã hợp tác với thương hội Thiên Bảo từ trước rồi, toàn bộ số Thiên Sát thảo bọn ta hái được sẽ mang bán cho thương hội Thiên Bảo, không được tự giữ lại dùng hay chuyển tặng cho người khác.”

Phương Tri Hành vừa nghe thế đã hiểu Hoàng Minh Nhiên này hoàn toàn không có ý muốn hợp tác.

Thậm chí ông ta còn chẳng thèm nhìn tới hai tầng thân phận của Phương Tri Hành.

“Ừm, vậy làm phiền rồi.”

Phương Tri Hành không miễn cưỡng nữa, đứng lên nói: “Xem ra ta chỉ có thể tự nghĩ biện pháp thôi.”

Vừa dứt lời cậu đã chấp tay rời đi.

Hoàng Minh Nhiên đóng cửa lại, khinh thường cười.

Hoàng Tử Bào suy nghĩ một lát, mở miệng nói: “Cha, dù sao người này cũng là quan lại, tội gì mà không bán cho nó chút ân huệ?”

Hoàng Minh Nhiên cười lớn: “Con nghĩ bằng đầu xú đi, nghĩ kỹ xem, vì sao nó lại chạy tới tìm chúng ta để hợp tác mà không phải là mua thẳng từ tay chúng ta chứ?”

Sắc mặt Hoàng Tử Bào thay đổi, tỉnh ngộ: “Nó không có tiền!”

Hoàng Minh Nhiên gật đầu: “Một quan sai mà không mua nổi chút Thiên Sát thảo, chắc chắn bối cảnh vô cùng nông cạn, chẳng có gì ghê gớm.”

Hoàng Tử Bào lập tức cười lạnh, khinh bỉ nói: “Hèn chi nó lại lấy hai danh hiện giáo đầu Cung Bình và hương chủ ra, hóa ra là

thùng rỗng kêu to thôi.”

Hoàng Minh Nhiên không nghĩ chuyện này nữa: “Đi, chúng ta đi nghe khúc thôi.”

“Vâng!”

Hoàng Tử Bào mừng rỡ, không nén nổi vui sướng.

Hai cha con ngửa mặt lên trời cười to rồi ra cửa.

...

...

Phượng Tri Hành đi trên đường không nhanh không chậm.

Tế Cửu truyền âm: “Có chuyện gì thế? Tên tuổi của mày không dùng được à, lão Hoàng Minh Nhiên kia hoàn toàn không kinh sợ gì.”

Phượng Tri Hành trầm ngâm nói: “Mày không nghe thấy vừa nãy lão nhắc đến thương hội Thiên Bảo à? Hẳn thương hội này là một tổ chức cực kỳ quyền thế. Thất Sát sơn trang có ngọn núi lớn này làm chỗ dựa, nên hoàn toàn không sợ tao.”

Một người một chó về lại khách điểm.

“Xin hỏi tôn giá là Phượng giáo đầu đúng không?”

Bỗng có người nhiệt tình gọi một câu...

Phượng Tri Hành quay đầu nhìn thật kỹ.

Người gọi cậu là một nam tử trung niên, dáng người to béo, mặt trắng tái không có râu, trên tay cầm một chiếc khăn lụa trắng liên tục lau mồ hôi, có thể nhìn ra là hẳn bị suy thận.

“Tôn giá là ai?” Cậu tò mò hỏi thăm.

“Không dám nhận.”

Nam tử khăn lụa trắng bước lên phía trước, mặt tươi cười, cúi đầu khom lưng, chấp tay nói: “Bỉ nhân tên Diêu Thiện Thành, đến từ Diêu gia trang.”

Phượng Tri Hành hoàn toàn chưa từng nghe qua Diêu gia trang, kiên nhẫn hỏi lại: “Ông biết ta?”

Diêu Thiện Thành vội đáp: “Diêu gia ta trước giờ có rất nhiều mối làm ăn với Đúc Bình đường, tháng trước ta đi Đúc Bình đường, may mắn được bá kiến Phượng đại nhân từ xa một lần.”

Phượng Tri Hành hiểu ra, gật đầu cười nói: “Thế thì ta và ông đúng là có duyên, ông tìm ta có việc gì ư?”

Diêu Thiện Thành cười xòa nói: “Vừa nãy ta gặp được Lữ Truyền Ngân, nghe hắn kể đại nhân đang tìm kiếm Thiên Sát thảo phải không?”

Thật trùng hợp, vài ngày trước người của ta trong lúc đi săn trong Cẩm Khu phát hiện ra một nơi mọc một vùng Thiên Sát thảo.”

Ô hô!

Phượng Tri Hành mừng thầm nhưng không hớn hở ra mặt, bình tĩnh đáp: “Sao, chẳng lẽ trong tay ông có Thiên Sát thảo muốn bán cho ta?”

Diêu Thiện Thành lộ vẻ tiếc nuối, giang tay ra, cười khổ nói: “Đáng tiếc, bọn ta không thể hái được những Thiên Sát thảo kia.”

Phượng Tri Hành cau mày, bình tĩnh hỏi: “Sao vậy, có phải chỗ kia có nguy hiểm?”

“Haizz, đại nhân đoán đúng rồi!”

Diêu Thiện Thành mắt sáng lên, gật đầu: “Nơi đó có suối nước nóng, hơi nóng bốc lên, bởi vậy thu hút một con ‘Vượn Đen Bốn Tay’ thích ngâm mình, chiếm giữ trong thời gian dài.”

“Vượn Đen Bốn Tay?”

Phượng Tri Hành không nhú mày: “Dị thú cấp mấy?”

Chương 200: Đồ Sát (1)

Diêu Thiện Thành vội nói: “Bọn ta không dám trêu chọc con Vượn Đen Bốn Tay kia, không rõ nó cấp mấy, có thể là cấp 2 nhưng cũng có thể là cấp 3.”

Phương Tri Hành hiểu ra, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ông cung cấp thông tin này cho ta, muốn có được thứ gì thì cứ nói thẳng với ta.”

Diêu Thiện Thành vội đáp: “Nói thật, thông tin này không có giá trị bao nhiêu, Diêu mỗ nào dám đòi hỏi thù lao gì chứ...”

Phương Tri Hành không thay đổi sắc mặt, ngắt lời: “Lăn lộn trong Cẩm Khu, tiền kiếm được đều phải liều mạng.”

Diêu Thiện Thành nghe vậy, nụ cười trở nên rạng rỡ, vội nói: “Ở đó có rất nhiều Thiên Sát thảo, nếu ngài thành công hái được chúng mà không dùng đến nhiều như vậy thì có thể giao số Thiên Sát thảo còn dư cho Diêu gia trang bán được không?”

Phương Tri Hành trầm mặc, hỏi lại: “Lợi nhuận chia thế nào?”

Diêu Thiện Thành cười nói: “Giá gốc chia 3-7, ngài 7! Phí lưu kho, các loại phí xử lý, phí quản lý trong thời gian bán ra đều do Diêu gia trang chịu.”

Phương Tri Hành hiểu ý, cười nói: “Tốt lắm, ông bạn này thật thú vị, ta kết giao.”

Diêu Thiện Thành vui mừng quá đỗi, nói tiếp: “Đại nhân, nếu ngài muốn đến chỗ kia xem thử, ta sẽ sắp xếp một người tới dẫn đường cho ngài, có điều ngài phải quyết định thật nhanh, vào buổi

sáng 4 ngày sau đội ngũ bọn ta sẽ rời khỏi nơi này.”

Phương Tri Hành trầm mặc, gật đầu nói: “Thế này nhé, ngày mai ta đi xem thử.”

“Tốt quá, ta sẽ đi an bài.”

Diêu Thiện Thành chấp tay: “Đại nhân, ngài nghỉ ngơi sớm đi, ta không làm phiền ngài nữa.”

Dứt lời, hắn quay người rời đi.

Tế Cửu nhìn theo bóng Diêu Thiện Thành đi xa, nghi ngờ: “Sao lại trùng hợp như vậy, chẳng lẽ có bầy?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Khoan nói tới chuyện quá trùng hợp, tên Diêu Thiện Thành này là thương nhân, đầu óc nhanh nhạy, hiểu được việc nắm bắt mọi cơ hội buôn bán.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, chỉ cần Phương Tri Hành hái được Thiên Sát thảo thì đôi bên đều có lợi, trái lại Diêu Thiện Thành cũng không bị tổn thất gì.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, trời vẫn còn tờ mờ.

Trong doanh trại đã trở nên sôi động.

Các đội ngũ đi săn đã thức dậy từ sớm, vội vàng ăn sáng rồi xuất phát tiến vào Cẩm Khu.

Phương Tri Hành đẩy cửa bước ra, thấy một cậu nhóc đang đứng chờ ngoài cửa.

Cậu nhóc này có vẻ ngoài hơi chất phác và non nớt, cười lên trông đặc biệt thẹn thùng.

Vừa thấy Phương Tri Hành, cậu nhóc cúi đầu chào: “Bái kiến Phương đại nhân, ông chủ Diêu bảo ta tới đây!”

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Người tên gì, năm nay bao nhiêu tuổi?”

Cậu nhóc vội đáp: “Ta tên Tiểu Bảo Nhi, là cô nhi không cha không mẹ, không biết mình họ gì, năm nay có lẽ là 16 tuổi.”

Phương Tri Hành hiểu ra, vội nói: “Tiểu Bảo Nhi, người dẫn đường đi.”

Tiểu Bảo Nhi gật đầu, nghiêm túc đi phía trước.

Hai người một chó tiến vào thung lũng.

Tiểu Bảo Nhi vô cùng hứng thú với Tế Cẩu, thỉnh thoảng còn liếc trộm nó, lúc nghỉ ngơi giữa đường, cậu ta còn thử đưa tay lên sờ đầu Tế Cẩu.

Kết quả là bị Tế Cẩu sửa găm gừ, dọa cậu ta không còn dám đưa tay lung tung nữa.

Thấy cảnh này, Phương Tri Hành không khỏi mỉm cười.

Khoảng chừng 3 tiếng rưỡi sau, tiểu Bảo Nhi dẫn Phương Tri Hành băng qua một bãi đá ngổn ngang rồi ngừng lại.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn, phía trước có một làn sương mù trắng menh mông bốc lên, trong không khí còn có mùi lưu huỳnh cay nồng khuếch tán.

Trong làn sương mù trắng, thấp thoáng hiện lên mấy cây hoa Hạnh cao lớn, cánh hoa bay lả tả rơi xuống một vũng suối nước nóng bên dưới gốc cây.

Nước suối anh biếc như ngọc, giống như ngọc dịch quỳnh tương vừa ấm áp lại mát mẻ.

Trong ánh sáng lấp lánh, vài cánh hoa Hạnh trôi theo dòng nước, xoay tròn.

Róc rách~

Một lượng lớn bong bóng nước liên tục nổi lên từ mặt đất cùng với nước suối.

Hơi nóng mật mờ lan tỏa khắp nơi.

Soạt!

Đột nhiên, trong nước truyền ra động tĩnh.

Bọn họ nhìn thấy một bóng đen cao lớn mơ hồ hiện ra trong màn sương trắng, giống hình người, cao khoảng 5-6 mét, dáng đi cực kỳ uy nghiêm, khi cử động bốn cánh tay vung vẩy qua lại hai bên thân thể.

“Vườn Đen Bốn Tay!!”

Con người Phương Tri Hành co rụt lại, nhanh chóng ngồi sụp xuống.

Gần như cùng lúc, cậu nghe tiểu Bảo Nhi nhỏ giọng nói: “Thiên Sát thảo ở ngay bên dưới cây hoa Hạnh thứ 3 phía tay phải.”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng gật đầu, nghiêm túc nói: “Tiểu Bảo Nhi, bây giờ ngươi trở lại đường cũ, ít nhất phải chạy được hơn 2 dặm, chờ ngươi an toàn thì ta ra tay.”

Tiểu Bảo Nhi mím môi, đáp: “Đại nhân, hãy cẩn thận.”

Cậu ta qua người, lon ton chạy đi.

Phương Tri Hành quay đầu, cẩn thận quan sát Vườn Đen Bốn Tay.

Lúc này, con dị thú kia ngồi trong suối nước nóng, hơn nửa người ngâm dưới nước, thoải mái hưởng thụ.

Thấy cảnh này, Tế Cầu suy nghĩ và nói: “Nếu chỉ nhìn hình thể thì con Vượn Đen Bốn Tay này rất khó dây vào, có thể là dị thú cấp 3.’

Phương Tri Hành hỏi: “Mày có thể gửi được tới đó không?”

Chương 201: Đồ Sát (2)

Tế Cầu lắc đầu, trả lời: “Nơi này tràn ngập mùi lưu huỳnh làm ảnh hưởng đến mùi của nó, tao nhất định phải tới gần nó ít nhất 5 mét thì mới có thể xác định được.”

Phương Tri Hành nghe xong, trầm ngâm nói: “Bây giờ có 2 con đường có thể đi, một là trực đảo hoàng long (phá hủy sào huyệt của quân địch), chúng ta giết con Vượn Đen Bốn Tay này rồi đi hái Thiên Sát thảo;

Hai là chúng ta nghĩ cách dụ con Vượn Đen Bốn Tay đi rồi thừa cơ trộm nhà của nó.”

Tế Cầu ngẫm nghĩ, đề nghị: “Để cho an toàn, tao thích trộm nhà hơn.”

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, nhanh chóng nói: “Đây là mày tự chọn đấy, tao không có ép mày à.”

“Hửm???”

Tế Cầu lập tức cảnh giác: “Mày nói vậy là có ý gì, định làm chuyện xấu gì hả?”

Phương Tri Hành nghiêm túc nói: “Hỏi mày câu này, mày cảm thấy tao với mày ai thích hợp đi dẫn dụ Vượn Đen Bốn Tay hơn?”

Đậu xanh rau má!

Tế Cầu hoàn toàn tỉnh ngộ, vội nói: “Tao suy nghĩ lại rồi, cảm thấy phương án thứ 2 quá hèn, là nam nhân chân chính thì nên đối đầu trực diện, tao giơ cả 4 chân ủng hộ mày săn giết Vượn Đen Bốn Tay.”

Phượng Tri Hành cười lạnh, nói: “Con đường mày tự chọn, dù có khóc cũng phải xuống. Mẹ nó, đừng có mà lèng èng , mau đi đi.”

Tế cầu nhe răng trợn mắt.

Có điều, cuối cùng nó vẫn lựa chọn phục tùng.

Bởi vì Phượng Tri Hành sắp góp đủ 9 điều kiện rồi, công đức viên mãn.

Chỉ cần cậu thành công thăng cấp thì Tế Cầu cũng tự thăng cấp theo.

Giúp cậu chính là giúp mình, cuộc mua bán này có lời.

Huống hồ, nó có 5 mạng lận mà.

Thế là, Tế Cầu lập tức tạo ra một Ảnh Phân Thân.

Ngay lập tức, Ảnh Phân Thân rón rén chạy về phía suối nước nóng, đi vòng sáng phía bên kia, nấp sau một tảng nham thạch.

“Gâu gâu!”

Ảnh Phân Thân sủa lên.

Bỗng nhiên, tiếng nước chảy rào rào xuống, Vượn Đen Bốn Tay từ trong nước đứng lên.

“Gâu gâu!”

Ảnh Phân Thân tiếp tục tru tréo, đồng thời lùi về sau.

Vượn Đen Bốn Tay nhìn theo tiếng sủa, chần chờ một lát rồi mới cất bước ra khỏi suối nước nóng, đưa tay nhặt một cây trụ đá giống như Lang Nha Bổng, lúc này mới quay về phía tiếng sủa và tăng tốc đuổi theo.

狼牙棒 Lang Nha Bổng hay còn gọi là gậy nanh sói. Về cơ bản là 1 cây gậy gỗ hoặc sắt có một đầu to một đầu nhỏ như gậy bóng chày. Phần đầu to có nhiều đinh sắt, mấu sắt đâm ra tua tủa.

Ảnh Phân Thân lập tức quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa sửa.

Vượn Đen Bốn Tay càng chạy càng nhanh, chọt như phát hiện ra Ảnh Phân Thân, nó như bị kích thích, nổi điên gào rú, phi nước đại đuổi theo.

Thấy vậy, Phương Tri Hành không hề chậm trễ chút nào, xông đến suối nước nóng, chạy thẳng đến cây hoa Hạnh thứ 3 bên tay phải.

Đang chạy, trong đầu cậu đột nhiên vang lên tiếng kêu sợ hãi của Tế Cầu: “Không hay rồi, Vượn Đen Bốn Tay bỗng nhiên không đuổi theo tao nữa, đang quay về lại!”

Phương Tri Hành rung mình, nhón mũi chân nhảy lên, thân hình đáp lên cây hoa Hạnh.

Cây hoa Hạnh cành lá rậm rạp, Phương Tri Hành núp ở chỗ dày đặc nhất, che giấu thân hình rất tốt.

Gần như ngay sau đó!

Mặt đất khẽ chấn động, Vượn Đen Bốn Tay chạy như bay trở về.

Nó thở hồng hộc, vừa về tới nơi thì đảo mắt nhìn quanh như thể phát hiện cái gì.

Phương Tri Hành truyền âm hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Tế Cầu trả lời: “Tao cũng không biết, một khắc trước nó còn đang đuổi theo Ảnh Phân Thân của tao, đột nhiên quay đầu chạy ngược về lại.”

Phương Tri Hành nhú hai hàng mày lại thành một đống.

Bỗng nhiên, Vượn Đen Bốn Tay ngẩng đầu lên, mắt nhìn chăm chăm lên cây, ngẩng đầu gào rú thật to.

“Nó phát hiện ra tao rồi?!”

Phương Tri Hành nín thở, ngay lập tức cậu kết luận rằng con Vượn Đen Bốn Tay này có một kỹ năng huyết mạch bộc phát nào đó.

Không phải thính giác siêu cấp mà là thị lực đặc biệt!

Vượn Đen Bốn Tay dễ dàng xác định vị trí của Phương Tri Hành.

Ngay lập tức, Phương Tri Hành không chần chờ nữa, kéo cung bắn tên.

Vút!

Một mũi tên cấp 2 bắn ra.

Trong thoáng chốc, linh quang trong đôi mắt Vượn Đen Bốn Tay phóng ra, đồng thời tay phải bỗng giơ lên, huy động Lang Nha Bổng bằng đá.

Keng!

Mũi tên cấp 2 đang lao tới thì bất ngờ bị Lang Nha Bổng bằng đá đánh văng ra xa.

Phương Tri Hành hơi nheo mắt.

Chắc chắn rằng Vượn Đen Bốn Tay này có thị lực trên mức bình thường.

Vút vút vút...

Phượng Tri Hành không hề hoảng loạn, tiếp tục bắn tên, mũi tên rơi như mưa, giống như máy móc bắn không ngừng.

Lực cánh tay kinh khủng của Vượn Đen Bốn Tay nhẹ nhàng quơ Lang Nha Bổng bằng đá, đánh bay từng mũi tên.

Thế này vẫn chưa hết!

Thân người nó hơi thụt xuống, cánh tay trái quơ trên mặt đất, cầm lên một khối nham thạch.

Bất thành linh ném ra!

Nham thạch cỡ cái đĩa lớn lao thẳng đến.

Phượng Tri Hành bình tĩnh, thân nhiên bắn tên đồng thời nhảy tới một cành cây khác.

Nham thạch bay đến vị trí cậu đứng ban đầu, vài tiếng răng rắc phát ra từ mấy nhánh cây bị nện gãy, không biết bao nhiêu cánh hoa cũng bị chấn động rơi xuống.

Chương 202: Phúc Chu (1)

Vút vút vút!

Phượng Tri Hành bắn một hơi cùng lúc 3 mũi tên.

Cuối cùng Vượn Đen Bốn Tay cũng lộ sơ hở, chỉ đánh rớt 2 mũi tên, mũi tên thứ 3 xuyên qua bốn cánh tay của nó, găm lên ngực.

Phập!

Một đóa hoa máu nổ tung!

Mũi tên cấp 2 tăng thêm kỹ năng bộc phát Phá Giáp, uy lực không thể khinh thường.

“Ngao gào gào~”

Vượn Đen Bốn Tay đau đớn, nổi cơn thịnh nộ, đưa tay nắm lấy mũi tên rồi đột ngột rút ra.

Phụt, nó thật sự rút được mũi tên ra rồi, sau đó nó hung hăng bẻ gãy mũi tên.

Gần như ngay lập tức, Vượn Đen Bốn Tay liền lao thẳng về phía trước, đâm vào cây hoa Hạnh.

Phượng Tri Hành nhanh chóng bắn ra 2 mũi tên trong thời gian cực ngắn, bắn xuống dưới với góc độ gần như thẳng đứng.

Phập!

Phập!

Hai mũi tên đều trúng mục tiêu!

Một mũi tên đâm sau lưng Vườn Đen Bốn Tay, mũi tên kia trúng bả vai của nó.

Nhưng gần như cùng lúc đó, bang!

Một tiếng động cực lớn vang lên, cây hoa Hạnh rung lắc dữ dội.

Phương Tri Hành đã sớm có chuẩn bị, chân phải móc vào thân cây, cố giữ vững trong khi thân thể lắc lư kịch liệt.

Nhưng lực va chạm của Vườn Đen Bốn Tay quá lớn, cây hoa Hạnh bị nghiêng nặng và đổ xuống từng chút.

Thấy vậy, Phương Tri Hành vội giậm chân phi thân ra ngoài, rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Vừa đáp xuống đất, cậu lập tức bắn liên tiếp 3 mũi tên.

Lúc này, Vườn Đen Bốn Tay đã có kinh nghiệm, nó đột ngột lách mình trốn ra sau cây hoa Hạnh ngã xuống.

Cả 3 mũi tên đều bắn lệch.

Ngay sau đó, Vườn Đen Bốn Tay sử dụng cùng lúc 3 cánh tay, nhặt nhăm thạch trên đất lên, dùng sức quăng mạnh về phía Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành lộn nhào, trốn sau một cây hoa Hạnh.

Đùng đùng đùng!

Nham thạch đập trúng cây, vỏ cây đều bị đập nát, mảnh vụn gỗ bay tán loạn.

Nhân lúc này, Vườn Đen Bốn Tay dùng sức xông thẳng tới,

chớp mắt đã đạt được khoảng cách hơn 10 mét.

Phương Tri Hành vội vứt bỏ cung tên, rút đao ra khỏi vỏ, chân tụ lực.

“Kỹ năng bộc phát Thảo Thượng Phi!”

Vượn Đen Bốn Tay lao tới, Phương Tri Hành lập tức dùng thân pháp nhanh nhẹn vòng ra sau gốc cây.

Một người một vượn rượt đuổi xung quanh đại thụ, giống như Tần Vương quần trụ vậy!

Vượn Đen Bốn Tay càng lúc càng phần nộ, bất thành linh giác Lang Nha Bổng bằng đá lên, điên cuồng đập thật mạnh.

Răng rắc~

Nó lại đập vào thân đại thụ, sức lực mạnh khiến đại thụ bị gãy.

Phương Tri Hành bình tĩnh, nhân lúc đại thủ đổ xuống, lộn vòng đến gần Vượn Đen Bốn Tay, mũi đao thuận thế cọ sát trên mặt đất.

Xoẹt!

Nương theo tia lửa điện lóe lên, ánh sáng lạnh thấu xương của thanh đao vung lên.

Tha Trảm Đao!

Xịt phụt~

Một tia máu bắn ra từ bắp chân phải của Vượn Đen Bốn Tay, trên bộ lông đen xuất hiện một vết rách, máu thịt cuộn cuộn, máu chảy ồ ạt.

“Gào gào!!”

Vườn Đèn Bốn Tay lão đảo lùi lại, đùi phải nhấc lên, chân trái chống xuống đất, bất thành linh xoay người tại chỗ, nó dùng tư thế đứng không thể tưởng tượng nổi để vung vẩy Lang Nha Bổng bằng đá.

Hô!

Kinh phong gào thét!

Với tốc độ đáng kinh ngạc, Lang Nha Bổng bằng đá quét qua.

Phương Tri Hành không kịp phản ứng nên bị đập trúng.

Cả người nhất thời bay ra ngoài!

Bảo đao cấp 2 cũng văng khỏi tay!

“Phương Tri Hành!”

Tế Cầu kêu thất thanh.

Phương Tri Hành bay ra xa mười mấy mét, bổ nhào xuống mặt đất rồi trượt thẳng về phía trước, hất tung hết đất đá.

Lúc dừng lại, phần eo của cậu bị uốn cong kịch liệt.

“Ôc!”

Phương Tri Hành hộc ra một ngụm máu lớn, quay đầu nhìn lại, phần eo của giáp ngực lõm xuống, méo mó, biến hình.

Càng tệ hơn nữa là cậu không thể cảm nhận được phần thân dưới của mình.

Không cần nghĩ cũng biết cột sống đã bị gãy.

“Gâu gâu!”

Tế Cửu lòng nóng như lửa đốt, lập tức tạo ra 4 Ảnh Phân Thân, tiếp đó 4 Ảnh Phân Thân đồng thì thi triển kỹ năng huyết mạch bộc phát.

Chỉ một thoáng, 4 Ảnh Phân Thân nhanh chóng bành trướng, thân hình biến lớn, toàn bộ đều biến thành Liệp Lang hung dữ cao hơn một mét.

Bọn chúng phân tán ra, vây quanh Vượn Đen Bốn Tay.

“Hồng học, hồng học!”

Vượn Đen Bốn Tay thở hổn hển, đảo mắt nhìn 4 con Liệp Lang, há cái miệng khổng lồ, vừa gào thét vừa xông tới.

“Grào~~”

Tiếng gầm vang lên, toàn bộ sức mạnh của dị thú cấp 3 được giải phóng.

Cảm giác áp bức tràn đầy!

Tế Cửu không thể đè nén nỗi sợ hãi, cái tai theo bản năng cụp xuống, thân thể vô thức nằm sấp trên mặt đất.

Liệp Lang bây giờ chỉ mới đạt cấp 1 đáng thương mà thôi, quá yếu, thậm chí còn không thể chịu được uy lực tiếng gầm của Vượn Đen Bốn Tay.

Thấy Tế Cửu run sợ, Vượn Đen Bốn Tay không để ý tới nó nữa, phi thân nhảy tới trước mặt Phương Tri Hành và cúi đầu nhìn xuống.

Lang Nha Bổng bằng đá giơ cao, làm bộ muốn nện xuống!

Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Phương Tri Hành đang nằm trên mặt đất, bất thành linh thực hiện một cú cá chép lật mình, nhảy dựng lên.

Điều này đã thành công khiến Vượn Đen Bốn Tay kinh ngạc,
động tác toàn thân không khỏi đình trệ.

Chương 203: Phúc Chu (2)

Phương Tri Hành lắc người, giậm chân, nhún vai đánh vào bắp chân phải của Vượn Đen Bốn Tay.

Thiết Sơn Kháo!

Bang~

Bắp chân phải của Vượn Đen Bốn Tay nhất thời giơ lên cao, thân thể ngã về phía sau.

Bắp chân phải bị đâm trúng ngay vị trí thanh đao vừa cắt.

Vượn Đen Bốn Tay ngã ra sau, hai cánh tay bỗng chống lên, giữ vững thân thể.

Chân trái thuận thế nâng lên, ấn vào trước ngực Phương Tri Hành, bất ngờ đá một cú.

Bốp!

Phương Tri Hành như điều bị đứt dây bay ra ngoài, đập liên tiếp vào một khối nham thạch.

Nham thạch vỡ vụn!

Tiếng xương gãy trong cơ thể Phương Tri Hành vang lên, không biết đã gãy mất bao nhiêu chiếc xương.

“Ôc~”

Một ngụm máu lớn từ trong miệng ọc ra, kèm theo mấy mảnh nội tạng vỡ.

Phượng Tri Hành cảm giác toàn thân như thể đang tan thành từng mảnh vụn, không hề đau đớn, đã hoàn toàn chết lặng.

Lạch cạch!

Giáp ngực trên người cậu không chịu nổi nữa rơi xuống đất.

Toàn bộ giáp ngực bị hư hại nghiêm trọng, không thể khôi phục lại hình dạng ban đầu.

“Phù, phù phù!”

Phượng Tri Hành hít thật sâu mấy cái, đứng lên lần nữa, thương ích toàn thân nhanh chóng khép lại theo tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, trong giây lát khôi phục như lúc ban đầu.

Vừa ngẩng đầu lên!

Đúng lúc nghe được Vượn Đen Bốn Tay phát ra tiếng kêu thê lương, bi thảm.

Chỉ thấy một con Liệp Lang nhân lúc Vượn Đen Bốn Tay còn chưa đứng vững, lặng lẽ chạy tới dưới háng nó, xuất chiêu tuyệt học tổ truyền:

Chọc lỗ đất!

Liệp Lang há miệng, cắn mạnh vào háng Vượn Đen Bốn Tay.

Vượn Đen Bốn Tay đau đến mức nhảy dựng lên, đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ Liệp Lang.

Với sức mạnh to lớn, nó trực tiếp vặn gãy cổ Liệp Lang.

Liệp Lang ngã trên mặt đất, hóa thành khối đen chui vào lòng đất.

Ngay sau đó, con Liệp Lang thứ 2 nhào tới, vẫn dùng chiêu chọc lỗ dít!

Vượn Đen Bốn Tay vội che háng, cầm Lang Nha Bổng bằng đá đập thật mạnh.

Bụp!

Máu thịt văng khắp nơi!

Liệp Lang bị nện thành đồng thịt nát, chết thảm tại chỗ!

Nhưng con Liệp Lang thứ 3 vẫn không sợ chết, hung hăng nhào tới!

Vượn Đen Bốn Tay bị quấn lấy!

Đúng lúc này, Phương Tri Hành vội chạy sang một bên nhặt cung tên lên.

Kéo dây cung!

Thả!

Phập!

Một mũi tên chui vào yết hầu Vượn Đen Bốn Tay.

Vượn Đen Bốn Tay đau đớn, lại dùng tay nắm lấy mũi tên lần nữa, rút ra.

Xịt phụt...

Mũi tên vừa kéo là cảnh tượng ghê gớm xảy ra, vết thương lập tức mở rộng, máu chảy như suối.

“Chết cho tao!”

Phương Tri Hành sĩ khí đại chấn, liên tục kéo cung bắn tên.

Mưa tên bay ào ào!

Vượn Đen Bốn Tay trúng tên ở ngực, chỗ bị thương ở bắp chân phải trúng tên, trong cổ cũng dính một mũi tên.

Trong chốc lát, trên thân thể nó bị cắm mười mấy mũi tên Phá Giáp cấp 2.

Bịch rầm!

Cuối cùng!

Vượn Đen Bốn Tay ngã nghiêng trên mặt đất, toàn thân máu me đầm đìa, ngã xuống ngay vũng máu của nó.

“Gừ gừ gừ, gừ gừ gừ...”

Liệp Lang vẫn ghé vào háng của nó, điên cuồng cắn xé.

Cho đến khi Vượn Đen Bốn Tay không còn chút động tĩnh nào.

Phương Tri Hành bước tới, nhìn Vượn Đen Bốn Tay đã chết, cởi bỏ mũ giáo bị hư hại xuống, đặt mũng ngồi liệt bên cạnh nó, thở hổn hển, mồ hôi nóng nhễ nhại.

Lúc này, thời gian biến thân của Tế Cầu cũng đến.

Con Liệp Lang cuối cùng tự động giải thể và biến mất.

[Tế Cầu - Số mạng còn lại: 1]

Trận chiến đấu này quả thực thảm khốc, Phương Tri Hành chết đi sống lại 2 lần, Tế Cầu vút đi 4 mạng chó.

Thậm chí, Tế Cầu không tiếc sử dụng khẩu kỹ tổ truyền vô cùng xấu hổ là chọc lỗ đất này.

Một người một chó không hề cảm nhận được chút niềm vui

thắng lợi nào.

Cảm giác duy nhất chính là trong lòng vẫn còn sợ hãi!

Dị thú cấp 3 thật là kinh khủng!

[4, săn giết dị thú cấp 3: 1 con (Đã hoàn thành)]

Phương Tri Hành chậm rãi đặt tay trên thân Vượn Đen Bốn Tay, tâm thần khê động.

“Thu!”

Chỉ một thoáng, thân thể khô ngô của Vượn Đen Bốn Tay héo quắt, khô cạn với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, cuối cùng hóa thành tro bụi tan theo gió.

Phương Tri Hành đứng dậy, nhặt lại bảo đao cấp 2, tra đao vào vỏ.

Kế tiếp, cậu đi về phía cây hoa Hạnh Thứ 3.

Phương Tri Hành đảo mắt nhìn quanh, vô thức bóp cổ tay.

Trên mặt đất mọc ra đúng một loại thảo dược, nhìn hình dáng của nó, phiến lá hình trứng dài hoặc hình kim to bản đầu nhọn, đích thị là Thiên Sát thảo.

Nguyên cả một vùng Thiên Sát thảo này ít nhất phải có 100 gốc.

Chỉ tiếc, một phần đã bị cây hoa Hạnh kia đập nát, lúc cậu với Vượn Đen Bốn Tay chiến đấu đập nát thêm một phần nữa.

Thiên Sát thảo còn lại chưa tới 30 gốc.

Phương Tri Hành rút chủy thủ ra, thận trọng cắt tất cả Thiên Sát thảo, vền vền thu được 27 gốc mà thôi.

“Thu!”

Phương Tri Hành suy nghĩ chột lóe lên, ngay tức thì, mười mấy cây Thiên Sát thảo to khỏe nhất biến thành tro bụi.

[Điều kiện để Thiên Sát Huyết Hải công max cấp đã hoàn thành. Có thắng cấp hay không?]

“Rốt cuộc!”

Phương Tri Hành thở phào nhẹ nhõm, vì khoảnh khắc này, cậu bị giày vò gần 2 tháng qua, chạy tới chạy lui giữa 2 Cấm Khu, ngủ với một chị gái thuần thực...

Chương 204: Thăng chức (1)

Thời gian không phụ kẻ có lòng!

“Mau mau, thăng cấp đi!

Tế Cầu sốt ruột còn hơn cả Phương Tri Hành, nó không thể chờ đợi nổi, bởi vì nó chỉ còn lại một cái mạng chó, trong lòng hoảng loạn như điên, không còn chút cảm giác an toàn nào.

Phương Tri Hành lấy lại bình tĩnh, suy nghĩ chợt lóe lên!!

“Thăng cấp!”

Đột nhiên, những ký ức và cảm ngộ khổng lồ về tu luyện Thiên Sát Huyết Hải công tràn về giống như nước sông vỡ bờ.

Phương Tri Hành lập tức tiến vào trạng thái vừa sâu xa vừa khó hiểu, như thể đi vào cõi khác vậy.

Trong giấc mộng kỳ diệu đó, cậu chuyên tâm nghiên cứu Thiên Sát Huyết Hải công, cậu kiên trì không ngừng nghỉ từ năm này qua năm khác, chong đèn thâu đêm thu hành Thiên Sát Huyết Hải công.

Cứ như vậy, lĩnh ngộ của cậu đối với môn võ công này ngày càng khắc sâu, một đường hát vang tiến mạnh, dần đạt đến cảnh giới thông hiểu đạo lý rất viên mãn.

Cùng lúc đó, một dòng nước ấm không gì sánh nổi, trùng trùng điệp điệp truyền vào trong thân thể của cậu, cọ rửa toàn thân, tắm bổ mỗi một chỗ trong cơ thể cậu.

Lạch tách...

Từ trong cơ thể vang lên những âm thanh kỳ lạ như tiếng xào lán hạt đậu!

Cơ bắp của cậu ngày càng săn chắc và dày hơn, xương của cậu trở nên càng chắc khỏe hơn.

Thể lực của cậu tăng lên nhanh chóng, 5 giác quan cũng ngày càng nhạy bén.

Không biết trôi qua bao lâu, Phương Tri Hành từ từ tỉnh táo lại, cậu lập tức nhìn thân thể mình.

Lúc này, cậu đã cao lớn và cường tráng hơn, thân hình nhảy từ 1,8 mét lên 2 mét, vô cùng hùng tráng, khôi ngô cường hoành, cơ bắp cả người phát triển dị thường.

Chỉ cần cậu hơi dùng sức, cơ bắp trên người lập tức phồng lên, như mọc ra từng cái bướu thịt vậy, tràn đầy cảm giác sức mạnh bùng nổ!

Phương Tri Hành siết chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh của bản thân.

Trong điều kiện bình thường, giai đoạn Ngũ Cầm cảnh, sau khi sức mạnh được cường hóa, sơ kỳ là sức lực khoảng 1 vạn cân, trung kỳ là 2 vạn cân, hậu kỳ là 3 vạn cân, viên mãn là sức lực khoảng 5 vạn cân!

Nhưng đây chỉ là trên lý thuyết.

Tình hình thực tế phức tạp hơn nhiều.

Bởi vì thể chất mỗi người khác biệt, tu luyện công pháp khác nhau, cộng thêm chiều sâu lĩnh ngộ công pháp và trình độ nắm giữ cũng không đồng nhất, tuổi tác và mức độ khỏe mạnh cũng cần phải cân nhắc, vân vân!

Điều này dẫn đến sức mạnh mà mỗi vị võ giả tu luyện ra, kỳ thật không có giá trị cố định, nó sẽ nằm trong một phạm vi dao động.

Ngũ Cầm cảnh sức mạnh viên mãn, người có sức mạnh yếu kém chỉ có 3 vạn cân, còn người có sức mạnh mạnh hơn thì có khả năng tăng gấp bội.

Thiên Sát Huyết Hải công là võ công cực tốt, hơn nữa Phương Tri hành có hack max cấp trực tiếp kéo đầy.

Cậu ước tính đại khái rằng sức mạnh có lẽ phải vượt qua 5 vạn cân, thậm chí có thể đạt tới 6 vạn cân.

Đương nhiên việc này cũng liên quan đến tuổi trẻ và sức sống của cậu, nếu cậu càng lớn tuổi, xương cốt trưởng thành đã định hình, mức độ thăng cấp chắc chắn sẽ không lớn như bây giờ, sức mạnh cũng yếu hơn hiện tại nhất nhiều.

[Thiên Sát Huyết Hải công viên mãn.]

[Kỹ năng bộc phát: Thiên Sát Chưởng (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Máu Chảy Thành Sông (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Ảnh Bộ (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Đồng Tử Xích Huyết (Lv3)]

Hết thấy thức tỉnh 4 kỹ năng bộc phát.

[Thiên Sát Chưởng: Trong chưởng lực ẩn chứa huyết khí Thiên Sát, sau khi đánh trúng kẻ địch sẽ khiến kẻ địch khí huyết sôi trào, cuối cùng nổ tan xác mà chết.]

[Máu Chảy Thành Sông: Khi người ở nơi tụ một lượng lớn máu tươi, người có thể dẫn dắt và điều động máu tươi, thu được sức mạnh cường đại hơn.]

[Huyết Ảnh Bộ: Một loại thân pháp khinh công, lúc chuyển động thân thể như hóa thành một sợi tơ máu, nhanh chóng vô song.]

[Đồng Tử Xích Huyết: Huyết dịch tập trung cao độ tại hai mắt, khiến con người biến thành màu đỏ thẫm, tăng thêm rất nhiều đồng lực để người có thể quan trắc khí huyết lưu động lẫn cường độ khí huyết của người khác.]

Phương Tri Hành lập tức sáng tỏ.

Thiên Sát Chưởng là sát chiêu công kích, Máu Chảy Thành Sông cần ở trong hoàn cảnh đặc biệt mới có thể phát động, Huyết Ảnh Bộ là thân pháp khinh công.

Thần kỳ nhất lại là Đồng Tử Xích Huyết, đây là một môn đồng lực thần dị cường đại.

Phương Tri Hành không khỏi nghĩ đến Vườn Đen Bốn Tay, cậu nghi ngờ sâu sắc rằng Đồng Tử Xích Huyết đến từ con dị thú cấp 3 này!

Kỹ năng huyết mạch bộc phát của Vườn Đen Bốn Tay khả năng chính là Đồng Tử Xích Huyết, cho nên nó có thể phát hiện ra vị trí của Phương Tri Hành trong nháy mắt.

Còn Phương Tri Hành nhờ có hack max cấp mà hấp thu được tinh hoa của Vườn Đen Bốn Tay, cộng thêm tính chất đặc biệt kỳ dị của Thiên Sát Huyết Hải công, khiến cậu lấy được loại đồng lực cường đại huyền diệu này.

“Lần này cảm giác thật tuyệt!”

Phương Tri Hành rục rịch cử động, điều động máu tụ lại 2 mắt.

Chỉ một thoáng, con người của cậu từ màu đen nhanh chóng

nhuộm thành màu máu sáng tỏ.

Chương 205: Thăng chức (2)

Đồng Tử Xích Huyết mở ra!

Đầu tiên, Phương Tri Hành nhìn về phía Tế Cầu.

Lúc này, Tế Cầu ở trong ánh mắt Phương Tri Hành với thân thể bên ngoài như có ngọn lửa đang lượn lờ.

Ngọn lửa màu đỏ không ngừng khiêu động kia rõ ràng là huyết khí thể nội của Tế Cầu biến thành.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú: Cầu Cơ Bán (chó ràng buộc)]

[Huyết mạch: Liệp Lang (cấp 3)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Nanh Sói Kịch Độc (mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một sinh mạng)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Lang Ảnh Tật Phong Trảo]

[Số mạng còn lại: 6]

Phương Tri Hành tắc lưỡi nói: “Khá đấy, huyết mạch thăng lên tới cấp 3, tăng thêm 1 kỹ năng bộc phát và 1 mạng chó.”

Tế Cầu cũng không nén được sự vui mừng, rốt cuộc nó cũng thăng cấp rồi, chỉ cần cho nó đủ thời gian, nó nhất định có thể phát dục thành dị thú cấp 3.

Tế Cầu cười khúc khích, ngẩng đầu lên thì bắt gặp ngay đôi con người đỏ lồm của Phương Tri Hành, tức thì giật nảy mình!

Nó kinh hãi hoảng sợ nói: “Vải chướng, đây là cái gì vậy, mẹ nó, mày mở huyết luân nhãn à?”

Phương Tri Hành cười đắc ý, nói: “Tao cũng muốn mở huyết luân nhãn nhưng đây là Đồng Tử Xích Huyết, chỉ quan trắc được năng lực khí huyết của người khác.”

Tế Cửu tắc lưỡi nói: “Cái này cũng đã đỉnh của chớp rồi, mày bây giờ là máy thăm dò hình người, người khác mạnh hay không mạnh, mạnh đến cảnh giới nào, mày vừa nhìn là có thể biết được.”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Chưa chắc đâu, võ giả cao minh chắc chắn biết cách che giấu khí huyết của bản thân, không phải nội tình của tất cả mọi người tao đều có thể vừa nhìn là khám phá ra được.”

Tế Cửu ngẫm nghĩ, nói: “Đồng Tử Xích Huyết này của mày trông khá giống kính mắt tia hồng ngoại, nó có tác dụng trong đêm tối không?”

Phương Tri Hành không thể xác định được, cậu đứng thẳng dậy, nhìn xung quanh mình.

Hoa cỏ cây cối không có màu sắc khí huyết đặc biệt mãnh liệt, bề ngoài chúng tản ra màu đỏ rất yếu ớt.

Bỗng nhiên!

Khi Phương Tri Hành chuyển hướng nhìn vào lùm cây cách xa khoảng hơn 50 mét, cậu bỗng thấy từng đạo huyết khí tụ tập, giống như từng đốm lửa nổi liền với nhau.

“Ê, chỗ kia có gì kìa?”

Phương Tri Hành lo lắng, vội nói: “Tế Cửu, hình như trong bụi cây có người.”

Tế Câu quay đầu nhìn, chỉ thấy một mảnh xanh um tươi tốt, chớp mắt nói: “Mày chắc không? Đồng Tử Xích Huyết có thể phân biệt người và dị thú à? Cung có thể là dị thú cỡ nhỏ, ví dụ như chuột chẳng hạn.”

Phương Tri Hành cũng không dám chủ quan, nếu như chỗ kia vẫn luôn có người ẩn núp, vậy mọi việc vừa rồi cậu làm chắc chắn đã bị bại lộ.

Đối phương mai phục tại nơi đó, từ đầu đến cuối đều không lộ dạng, rõ ràng là không có ý tốt.

Ngay lúc Phương Tri Hành và Tế Câu đồng thời nhìn về phía lùm cây!

Vút vút vút!

Bỗng nhiên, mấy điểm sáng lạnh bay lên trời, vẽ thành hình vòng cung, bắn về phía Phương Tri Hành.

“Tiễn?”

Sắc mặt Phương Tri Hành lập tức như chìm xuống nước, thân thể dao động, không né cũng không lùi, lao thẳng về phía trước.

Đối phương bắn tên là muốn giết cậu!

Đây là một trận phục kích!

Đối phương trốn ở nơi đó hẳn đã được một lúc rồi, muốn chờ cậu lưỡng bại câu thương với Vượn Đen Bốn tay, bọn họ ngư ông đắc lợi.

Chỉ có điều, bọn họ trong lúc vô tình lại thấy trúng điều không nên thấy.

Thế là!

Vút!

Phương Tri Hành không do dự nữa, giương cung bắn tên.

Mũi tên xẹt giữa không trung, hướng về phía lùm cây.

Hai mắt Tế Cầu bỗng phóng to, ngay lúc Phương Tri Hành kéo cung, trong bụi cỏ đột nhiên có bạo động, từng bóng người đứng lên.

Không chỉ một người mà là một nhóm người, hình như khoảng hơn 20-30 tên!

“Vãi!”

Tế cầu lập tức sốt sắng.

Lần này phiền phức lớn rồi, bí mật của Phương Tri Hành và nó đã bị bại lộ rồi!

“Giết!”

Tế Cầu nhe răng trợn mắt, sát ý tăng vọt, thành linh tạo ra 5 Ảnh Phân Thân, chạy như điên tới.

Phương Tri Hành đã sớm phi thân phóng đi, tốc độ như điện xẹt, khiến thân thể hóa thành một đường cong màu đỏ mơ hồ, giống như một con chim ưng màu đỏ, bay qua tầng trời thấp.

Điều đáng sợ chính là trong lúc cậu cấp tốc tiến lên thì vẫn có thể liên tục bắn tên, từng mũi tên liên tiếp được phóng ra.

Vút vút vút~

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên trong bụi cỏ, không ngừng có có người trúng tên và ngã xuống.

“Dừng tay!”

Có một người tức giận hét lớn: “Bọn ta chỉ đi ngang qua, không hề có ác ý!”

Biến mẹ mày đi, không có ác ý mà người bắn tên làm gì hả?

Phượng Tri Hành như thể không nghe thấy, trên mặt cậu đầy sát ý lạnh như băng, bắn giết hết người này đến người khác.

Mấy giây sau, cậu vọt tới trước bụi cỏ, thả cung tên xuống rồi lao vào một thanh niên đang vội tránh cung tên.

Thanh niên kia hoảng sợ đến mức biến dạng, hoảng hốt chạy bừa và đụng phải ai đó.

“Kỹ năng bộc phát•Thiên Sát Chưởng!”

Cơ bắp toàn thân Phượng Tri Hành kịch liệt phồng lên, bàn tay phóng to như cái chày rửa mặt.

Chương 206: Hoa điền (1)

Cậu xông lên trước, không chút nường tay tung ra một chưởng, ẩn chính giữa ngực thanh niên kia.

Toàn thân thanh niên chấn động mạnh, chưởng lực cường đại trút xuống, giống như một trận đất đá đáng sợ cuốn trôi, xung kích tứ chi bách hài của hắn.

Trong lúc nhất thời, huyết dịch trong cơ thể hắn sôi trào, mạch máu toàn thân đều nổ tung.

Bùm!

Giây tiếp theo, toàn thân thanh niên nổ tung, máu thịt bay tứ tung, máu tươi hóa thành sương mù sền sệt khuếch tán ra.

Phượng Tri Hành không hề dừng lại, thoát cái thân hình vòng ra sau lưng một người khác, xuất ra một chưởng.

Bùm~

Giây lát sau, người kia cũng bạo tạc toàn thân, hóa thành một khối sương mù máu sền sệt.

Phượng Tri Hành không thèm nhìn thêm, lách mình đi tới trước mặt một đại thúc trung niên.

“Con à, gắng lên...”

Đại thúc trung niên ngồi trên bãi cỏ, trong lòng đang ôm một người trẻ tuổi bị trúng tiễn ngay cổ, mặt mũi đầy sự lo lắng và hoảng sợ, không biết phải làm sao.

Phường Tri Hành mặt không biểu cảm, dùng một chưởng vỗ trên trán hắn, sau đó không quay đầu nhìn lại mà chạy đến người kế tiếp.

Ngay lúc này, 5 Ảnh Phân Thân của Tế Cầu cũng chạy tới, phân tán ra, nhào lên cắn các kẻ địch còn lại.

“Haha, nếm thử kỹ năng huyết mạch bộc phát của ta đi!”

Tế Cầu đến trước mặt một người trung niên mặc áo xanh.

“Lang Ảnh Tật Phong Trảo!”

Tê Cầu lẳng không vọt lên, móng vuốt giơ cao, cào thật mạnh.

Đột nhiên, trong không trung ẩn hiện một trảo ảnh hình phong nhận.

Ngay tức thì, cổ của người trung niên áo xanh bỗng nhiên vỡ ra, ngửa cổ lên, máu tươi phun về phía bầu trời.

Không bao lâu, các thi thể nằm ngổn ngang lộn xộn trong bụi cỏ, khắp nơi đều có vết máu.

Phường Tri Hành đảo mắt nhìn xung quanh đếm thi thể, tính đến người vừa bị cậu đánh nổ, tổng cộng hết thấy 28 thi thể.

“Tế Cầu, thiếu 2 người, có 2 người bỏ chạy rồi.”

Phường Tri Hành cấp tốc quan sát xung quanh.

Tế Cầu giật nảy, liếc nhìn quanh mình, hỏi: “Mày chắc chứ?”

Phường Tri Hành gật đầu nói: “Đám người này là người của Thất Sát sơn trang, đêm qua tao gặp vài người trong số đó ở khách điểm, hơn nữa tao nghe ngóng được đội ngũ của Thất Sát sơn trang có 30 người!”

Tế Cầu lập tức bưng tỉnh.

Mục tiêu của Thất Sát sơn trang khi tiến vào Cẩm Khu Đom Đóm chính là thu thập Thiên Sát thảo, rất có khả năng bọn họ cũng đang để mắt tới nơi này.

Có thể chỉ là trùng hợp, bọn họ vô tình bắt gặp Phương Tri Hành đang giao đấu với Vượn Đen Bốn Tay nên nhất thời nổi lòng tham.

“Hai người chạy mất hẵn là 2 cha con Hoàng Minh Nhiên và Hoàng Tử Bào.”

“Chắc chắn bọn họ vẫn chưa chạy xa đâu!”

Phương Tri Hành nhón mũi chân nhảy lên trên ngọn của một cây đại thụ, thôi động Đồng Tử Xích Huyết, quan sát bốn phương tám hướng.

Bỗng nhiên, cậu nhìn thấy bên trong đồng đất đá lộn xộn có một đốm sáng máu đang nhanh chóng chạy xa khỏi nơi này.

“Bên kia có một người!”

Phương Tri Hành đưa tay chỉ xuống, Tế Cầu lập tức chạy như điên.

Phương Tri Hành không đuổi theo liền mà tập trung tinh thần, ngừng tụ toàn bộ đồng lực tìm kiếm một người khác.

Nhưng mà...

Mất nhìn thấy người trong đồng đất đá lộn xộn kia chạy càng xa, Phương Tri Hành không dám trì hoãn quá lâu, thả người nhảy xuống mặt đất.

Chỉ thấy, cậu lập tức nhặt cung tên lên, hai chân bỗng phát lực, một tiếng ‘bang’ vang lên, mặt đất rạn nứt theo.

Trong nháy mắt, Phương Tri Hành xông lên, thân thể giống như mũi tên hóa thành một sợi tơ máu, nhanh chóng đuổi theo, phù phù phù, bụi mịt mù khắp đường.

Một lát sau, cậu còn cách đạo ánh sáng máu kia chưa tới 100 mét.

Không lâu sau, người kia quay đầu lại, kinh hãi nhìn về phía sau, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi.

Không phải Hoàng Tử Bào thì là ai!

Một người một chó nhanh chóng đuổi theo, khí thế như bão lũ.

Hoàng Tử Bào tê cả da đầu, vẻ mặt đầy sự kinh hãi và tuyệt vọng, giống như đã nhìn thấy quỷ vậy.

Không bao lâu, dường như hấn ý thức được rằng mình trốn không thoát, trong lòng hụt hẫng, bỗng nhiên ngừng lại.

Hấn quay người, điều chỉnh hô hấp, bày ra tư thái ngênh chiến thấy chết không sờn.

“Hô~”

Sau một khắc, Phương Tri Hành như thể cuồng phong xông đến trước mặt hấn.

Tế Cầu bám sát, phanh gấp, tiêu sái trượt vòng ra phía sau Hoàng Tử Bào.

Thế gọng kìm hình thành!

Hoàng Tử Bào nhìn một người một chó, mặt trắng nhợt như tờ giấy, tim đập như trống châu, mồ hôi lạnh túa ra, con người run rẩy kịch liệt.

Hai mắt Phương Tri Hành đỏ lòm, 3 phần thần dị, 7 phần quỷ

dị, toàn thân tỏa ra ý lạnh âm u như thể Ma Thần giáng thế!

Hình tượng kinh thể hải tặc này ở trong mắt Hoàng Tử Bào càng giống như lệ quỷ xuất hành, dọa chết người!

“Hoàng Tử Bào, cha người đâu?”

Đột nhiên, Phương Tri Hành lên tiếng hỏi.

Hoàng Tử Bào run giọng nói: “Cha ta không tới Cẩm Khu, hôm nay do ta dẫn đội.”

“Không đến ư? Hừ!”

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng lên, thản nhiên hỏi: “Người có phát hiện ra ta không giống ngày hôm qua không?”

Chương 207: Hoa điên (2)

Ực!

Hoàng Tử Bào không khỏi nuốt nước bọt.

Kỳ thật, hắn đã sớm chú ý đến.

Chạng vạng hôm qua, khi hắn tiếp xúc ở khoảng cách gần với Phương Tri Hành.

Khi đó, Phương Tri Hành chỉ cao 1,8 mét, còn chiều cao của hắn là 1,85 mét, so ra hắn nhỉnh hơn Phương Tri Hành một chút, đáng người cũng hơi béo.

Nhưng giờ phút này, Phương Tri Hành rõ ràng đã cao hơn hắn cả 1 cái đầu, so với hắn càng thêm khôi ngô và rắn chắc, toàn thân toát ra cảm giác áp bức kinh khủng giống như dị thú cấp 3 vậy.

“Người, người đã tu luyện công pháp tà môn gì rồi?”

Hoàng Tử Bào giọng phát run hỏi lại.

Dựa vào kinh nghiệm của hắn, chỉ có suy đoán này mới có thể giải thích được tình trạng của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành thầm nghĩ ‘đúng như dự đoán’.

Dù cậu tạm thời không cách nào xác định được đám người Hoàng Tử Bào đã bắt đầu nhìn lên từ lúc nào, nhưng ít ra có thể khẳng định rằng bọn họ hắn đã nhìn thấy cảnh cậu thăng cấp rồi.

Hơn nữa, Hoàng Tử Bào còn lý giải cảnh đó thành kết quả khi tu luyện một loại công pháp tà môn nào đó tạo thành.

Cũng đúng, thân thể người bình thường vốn dĩ không thể phát sinh thay đổi kịch liệt như thế trong khoảng thời gian ngắn được.

Phương Tri Hành không chần chừ nữa, đột nhiên ra tay.

“Bah!”

Hoàng Tử Bào lấy dũng khí, vận sức chờ kích phát.

Hắn tu luyện tuyệt học gia truyền &LTTh;ất Sát Chưởng>, môn võ công này cực kỳ âm hiểm, chuyên công kích bộ vị thất khiếu của người khác, chỉ cần đánh trúng bất kỳ một cái nào trong thất khiếu cơ thể người thì có thể lập tức khiến thất khiếu của họ chảy máu đến chết.

Sau đó, tầm nhìn của hắn mờ đi, cảm giác khó thở ập tới.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn mới nhận ra rằng cổ mình đã bị Phương Tri Hành bóp rồi.

Cả người cảm thấy trời đất quay cuồng!

Bang!

Hoàng Tử Bào trước tiên cảm thấy sau gáy liên tục đụng vào nham thạch, tiếp theo đó cảm giác bị thương nặng nề truyền đến từ sau lưng, đau đến không muốn sống.

Phương Tri Hành bóp lấy cổ Hoàng Tử Bào và nhấc cả người hắn lên rồi ném xuống đất như chó chết vậy.

“Ư ách~”

Toàn thân Hoàng Tử Bào kịch chấn, không thể hô hấp, trong lòng có kiểu suy nghĩ khủng khiếp là muốn chết đi cho rồi.

Phương Tri Hành vẻ mặt lạnh lùng, hỏi gần từng chữ: “Cho người cơ hội cuối cùng, nói, cha người chạy đi đâu rồi?”

Hoàng Tử Bào sợ hãi đến mức vô thức buột miệng: “Bọn ta tách ra bỏ chạy, ta cũng không biết ông ấy chạy đi đâu rồi.”

Phượng Tri Hành lập tức hiểu ra.

Xem ra, Hoàng Minh Nhiên đã bỏ trốn sang hướng khác, đồng thời tránh tầm nhìn của Đồng Tử Xích Huyết.

“Chạy rồi?!”

Tế Cửu không khỏi càng khẩn trương, hấp tấp bất an, gấp gáp nói: “Làm sao bây giờ? Hoàng Minh Nhiên biết quá nhiều, tuyệt đối không thể bỏ qua ông ta được!”

Lo thì lo vậy nhưng người đã chạy mất cũng là sự thật.

Phượng Tri Hành không hề hoảng hốt, ngược lại cậu bình tĩnh nói: “Chúng ta đã bắt được con trai của Hoàng Minh Nhiên, có con tin trong tay, Hoàng Minh Nhiên tuyệt đối sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, nhìn quanh rồi nói: “Nhưng Cẩm Khu rộng lớn như vậy, muốn tìm được Hoàng Minh Nhiên thì gần như không có khả năng.”

Nó chợt nảy ra một ý, đề nghị: “Hay là chúng ta đến lối ra chặn ông ta, thế nào?”

Phượng Tri Hành trợn trắng mắt, lắc đầu nói: “Cẩm Khu là một khu hình tròn khổng lồ, có thể ra ngoài từ bất kỳ chỗ nào. Lối ra mà mày nói chỉ là lối ra đi tới doanh trại, Hoàng Minh Nhiên không ngu ngốc như vậy.”

Tế Cửu lại không nghĩ như vậy, đáp: “Nói thì nói như thế không sai, nhưng Cẩm Khu rắc rối phức tạp, nếu chạy lung tung mà không có ai để thăm dò đường xá rõ ràng thì chỉ có bị lạc đường trong đó mà thôi. Tao cảm thấy khả năng cao Hoàng Minh

Nhiên sẽ chạy đến lối ra để rời đi.”

Phượng Tri Hành trầm mặc, vươn tay ra lục soát khắp người Hoàng Tử Bào.

Không bao lâu, mắt cậu sáng lên, cậu tìm ra một bức địa đồ, trải rộng ra.

Phượng Tri Hành và Tế Cầu nhìn thật kỹ, một người một chó không khỏi trầm mặc.

Thất Sát sơn trang xông xáo trong Cấm Khu Đom Đóm nhiều năm, trải qua nỗ lực tổng kết của mấy đời đã vẽ được bản đồ địa hình vô cùng chi tiết và tường tận.

Trên địa đồ của Hoàng Tử Bào có hơn mười lối ra vào Cấm Khu được đánh dấu.

Ngay lúc này, Tế Cầu không nói nên lời, sốt ruột thốt lên: “Cái con mẹ nó, Hoàng Minh Nhiên có thể trốn thoát từ bất kỳ lối ra nào trên đây, thế này thì làm sao tóm được ông ta.”

Suy nghĩ trong đầu Phượng Tri Hành lộn tùng phèo, vội nghĩ ngược lại, bình tĩnh nói: “Hòa thượng bỏ chạy thì cũng không thoát khỏi miếu, đi thôi, chúng về doanh trại lên kế hoạch đã.”

Tế Cầu bất lực thở dài, chỉ có thể làm thế thôi.

Phượng Tri Hành trước tiên tháo rời 2 cánh tay của Hoàng Tử Bào ra rồi trói hắn lại và nhét chiếc tất thối vào miệng hắn, cuối cùng dùng sợi dây thường buộc cổ hắn lại.

Chương 208: Tấn Cấp (1)

Cậu giao dây thừng cho Tế Cầu.

“Gâu gâu~”

Tế Cầu dùng miệng ngậm lấy dây thừng, hăng hái kéo Hoàng Tử Bào tiến về phía trước.

Phương Tri Hành trở về lùm cây kia, nhanh chóng sờ thi, thu mũi tên.

Sau ó, cậu lại đến bên suối nước nóng, dọn dẹp vết tích chiến trường một chút.

Sau khi làm xong hết thấy mọi việc, lúc này Phương Tri Hành mới nhìn lại thân thể mình.

Khô giáp đã bị tổn hại nghiêm trọng.

Hơn nữa, do sự phát triển đột ngột của mình, cậu không còn mặc vừa bộ khô giáp nhỏ này nữa.

Giày đều bị ngón chân dài ra xé toạc.

Phương Tri Hành dứt khoát vứt luôn bộ khô giáp trên người, chỉ mặc một cái quần cộc, đi chân trần.

Trước khi đi, cậu tắm rửa trong suối nước nóng và rửa sạch vết máu trên người.

Một người một chó kéo Hoàng Tử Bào trở về đường cũ.

Trên đường, bọn họ tìm thấy tiểu Bảo Nhi đang trốn trong một

cái hốc cây.

Tiểu Bảo Nhi chớp mắt, hơi sững sờ.

Cậu ta không hề phát giác ra rằng Phương Tri Hành đã biến cao và cường tráng hơn.

Bởi vì dáng người của cậu ta tương đối gầy thấp, có rất nhiều người cao hơn cậu ta nên họ có cao bao nhiêu thì cũng không khác mấy, cậu ta sẽ không đặc biệt để tâm đến điểm này.

Mặt khác, một điểm càng quan trọng hơn là sáng hôm nay - lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy Phương Tri Hành, toàn thân Phương Tri Hành đang mặc khô giáp, đầu đội mũ giáp độn cao lên, vốn đã vô cùng cao to và khô ngô ròi.

Điều khiến cậu ta tò mò hơn chính là Hoàng Tử Bào đang bị trói gô kia, không biết người này là ai.

“Tiểu Bảo Nhi, chúng ta về thôi.” Phương Tri Hành lên tiếng.

“...Ồ, vâng!”

Tiểu Bảo Nhi nghiêm túc liếc nhìn Hoàng Tử Bào vài lần, cuối cùng cũng kiềm lại tính tò mò, không hỏi gì nhiều.

Bọn họ đi lúc nhanh lúc chậm nhưng vẫn không dừng lại lần nào, gần như là có thể đi nhanh nhất có thể.

Tình huống khẩn cấp, bọn họ nhất định phải mau chóng ra ngoài.

Dù sao cũng có khả năng Hoàng Minh Nhiên đã trốn về doanh trại trước một bước.

Đương nhiên, đi nhanh ở đây là dựa theo tốc độ của tiểu Bảo Nhi để tính toán.

Đợi đến khi bọn họ ra khỏi Cẩm Khu và trở lại doanh trại, tiểu Bảo Nhi đã mệt mỏi tê liệt, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Phương Tri Hành không để ý nhiều như vậy, cậu phóng khoáng nhét ít tiền thưởng cho tiểu Bảo Nhi, sau đó lập tức phi ngựa chạy thẳng đến khách điểm Hoàng Minh Nhiên ở.

“Tiểu nhị, có thấy Hoàng Minh Nhiên trở về đây không?”

Phương Tri Hành bước nhanh vào khách điểm, vừa đảo mắt nhìn bên ngoài lẫn bên trong khách điểm vừa hỏi tiểu nhị khách điểm.

Tiểu nhị khách điểm giật nảy mình, giữa mùa đông mà Phương Tri Hành chỉ mặc mỗi cái quần cộc, không thấy lạnh à?

Sau đó, hẩn nhìn thấy Hoàng Tử Bào bị bắt trời, sợ hãi ấp úng: “A, chuyện...chuyện này...”

Phương Tri Hành đưa lệnh bài Giáo đầu Cung Binh ra, nghiêm nghị nói: “Thất Sát sơn trang cấu kết phản tặc bị ta bắt tại trận, người mau trả lời câu hỏi của ta.”

“Cái gì, cấu kết phản tặc?!”

Tiểu nhị khách điểm hít một hơi rồi vội vàng lắc đầu nói: “Ta...tiểu nhân không nhìn thấy vị khách họ Hoàng kia trở lại.”

Phương Tri Hành trong lòng sáng tỏ, bèn bảo tiểu nhị khách điểm mở cửa phòng của Hoàng Minh Nhiên ra.

Trong phòng không có người.

Phương Tri Hành cầm lấy bộ quần áo trên giường, đưa tới trước mặt Tế Cầu.

Tế Cầu ngửi ngửi, gật đầu truyền âm: “Được rồi, tao đã nhớ kỹ mùi của ông ta.”

Sau đó, Phương Tri Hành lục soát từng phòng nơi người của Thất Sát sơn trang ở và thu được hơn 300 gốc Thiên Sát thảo.

Tế Cửu phân tích: “Tính thời gian, nếu Hoàng Minh Nhiên chạy trốn hết tốc lực thì chắc chắn sẽ dẫn trước chúng ta.

Nói cách khác, ông ta không chạy về doanh trại thì có lẽ là đã chạy trốn từ một lối ra khác.”

Phương Tri Hành tán thành, sát ý hiện lên trong ánh mắt, giọng lạnh lùng: “Không còn cách nào khác, chúng ta bắt buộc phải đến Thất Sát sơn trang một chuyến.”

“Được!”

Tế Cửu gật đầu, ngay tức thì biết được Phương Tri Hành định làm gì.

Việc đã đến nước này, đúng là không còn cách nào khác.

Phương Tri Hành trở về phòng mình mặc quần áo, nhanh chóng thu dọn hành lý.

Sau đó, cậu tìm đến Diêu Thiện Thành, giao luôn hơn 300 gốc Thiên Sát thảo cho hắn.

“Cái...cái này, trời ạ, nhiều quá vậy?!”

Diêu Thiện Thành sợ ngây người.

Hoàn toàn không ngờ rằng Phương Tri Hành lại thu hoạch hơn 300 gốc Thiên Sát thảo, đây đúng là ‘thiên hàng hoành tài’.

“Người cứ việc bán, tiền thì đưa thẳng đến nha huyện.”
Phương Tri Hành dặn dò.

“Không thành vấn đề!”

Diêu Thiện Thành gật gù lia lịa, ngẫm nghĩ lại rồi bổ sung: “Có điều, ta muốn đem Thiên Sát thảo đến quận thành bán, cả đi cả về có thể phải mất 2 tháng, xin đại nhân hãy kiên nhẫn chờ đợi.”

“Được, ta tin người.”

Phường Tri Hành tự tin.

Đêm qua, cậu đã nghe ngóng rõ ràng Diêu gia trang ở đâu cũng như tình huống cụ thể thế nào rồi.

Diêu Thiện Thành cũng được coi như là một thương nhân có tiếng tăm.

Một lát sau, Phường Tri Hành mua một chiếc xe ngựa, ném Hoàng Tử Bào vào trong xe, Tế Cầu cũng nhảy vào theo.

Cậu đích thân điều khiển xe ngựa, nhanh chóng rời khỏi doanh trại.

...

...

Chương 209: Tấn Cấp (2)

Cấm Khu Đom Đóm phía tây nam, cách đó hơn 275 dặm có một hồ Xích Châu, nổi tiếng với những viên trân châu màu đỏ.

Bên cạnh hồ Xích Châu có một thị trấn chính là trấn Xích Châu.

Thất Sát sơn trang nằm ngay tại thị trấn Xích Châu.

Cộc cộc cộc!

Trong hoàng hôn trầm lắng, một con ngựa đen cao to lao vào trấn Xích Châu với tốc độ điên cuồng.

Ngựa đen không hề giảm tốc mà trực tiếp phi thẳng đến cổng Thất Sát sơn trang.

Lúc này, cánh cổng đang mở rộng.

Ngựa đen không dừng lại, xông thẳng vào trong sơn trang

“Đại ca! Đại ca...”

Người cưỡi trên con ngựa đen chính là Hoàng Minh Nhiên, ông ta cưỡi ngựa phi thẳng một mạch đến đại sảnh nhà chính rồi mới xuống ngựa.

Trang chủ Hoàng Minh Hạo nghe tiếng, bước ra cau mày nói: “Nhị đệ, chuyện gì khiến đệ vội vàng hấp tấp như thế?”

Hoàng Minh Nhiên trả lời: “Không ổn rồi, Phương Tri Hành muốn giết ta!”

“Ai?”

Hoàng Minh Hạo giật mình, ông ta thật sự chưa từng nghe nói đến người tên Phương Tri Hành này.

Hoàng Minh Nhiên tranh thủ giải thích: “Hắn là Giáo đầu Cung Binh mới nhậm chức và còn là Thiết Sơn môn...”

Lời còn chưa dứt, người gác cổng bỗng nhiên đến báo: “Lão gia, bên ngoài có một chiếc xe ngựa, người trên xe ngựa đang bắt giữ Tử Bào thiếu gia, yêu cầu gặp ngài ngay bây giờ.”

Sắc mặt Hoàng Minh Hạo thay đổi rõ rệt, tức giận nói: “Thật to gan, dám chạy đến Thất Sát sơn trang ta để giương oai!”

Hoàng Minh Nhiên gấp gáp: “Đại ca, người kia chắc chắn là Phương Tri Hành, hắn đã bắt cóc con trai Tử Bào của ta.”

Hoàng Minh Hạo nghiêm sắc mặt, tỏ vẻ khó hiểu, nói: “Sao đệ và Phương Tri Hành lại kết thù?”

Hoàng Minh Nhiên buông tay nói: “Không kết thù gì cả, bọn ta đang tìm kiếm Thiên Sát thảo trong Cẩm Khu thì bỗng nhiên nghe tiếng đánh nhau kịch liệt nên vội cúi rạp người bò tới lén lút quan sát, không ngờ bắt gặp cảnh Phương Tri Hành và một dị thú cấp 3 đang đánh nhau...”

Nghe đến đây, Hoàng Minh Hạo ngắt lời: “Rồi sao, có phải đệ nhân lúc người ta vừa mới đại chiến một trận, cảm thấy có món hời để chiếm nên mạo muội đánh lén người ta, kết quả lại chọc phải cường địch hay không?”

Hoàng Minh Nhiên muốn kể hết những chuyện không thể tin nổi mà mình đã chứng kiến nhưng bây giờ cường địch đã đuổi giết đến tận cửa, làm sao có cơ hội nói tỉ mỉ được.

Ông ta nói thẳng: “Mọi chuyện cũng không phải đơn giản như

vậy nhưng không phải 2-3 câu là có thể giải thích rõ ràng được. Tóm lại là Phương Tri Hành tới để giết ta, hẳn muốn diệt khẩu!”

Hoàng Minh Hạo cười lạnh lùng: “Hừ, ta ngược lại muốn xem thử bản lĩnh hắc đến đâu, lại dám đánh đến cửa sơn trang!”

Hai huynh đệ khí thế hùng hổ đi ra cổng.

Lúc này, màn đêm đã buông xuống.

Trước cánh cổng có 2 cái đèn lồng treo ở dưới mái hiên.

Chiếc đèn lồng nhẹ đung đưa theo gió, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Người của Thất Sát sơn trang nhanh chóng tụ tập ngoài cổng chính, người người cầm thương vác côn bổng vây quanh chiếc xe ngựa kia.

Kỳ thật, Phương Tri Hành và Hoàng Minh Nhiên là chân trước đuổi chân sau, gần như đến Thất Sát sơn trang cùng một lúc.

Dù Hoàng Minh Nhiên cưỡi ngựa chạy nhanh nhưng ông ta chạy trốn rất lâu trong Cẩm Khu, lại rời đi từ một lối ra chưa quen thuộc khác nên đã trễ nãi khá nhiều thời gian.

Còn Phương Tri Hành phải điều khiển xe ngựa nên đi cũng chậm hơn.

Cứ như vậy, đôi bên lần nữa trùng phùng tại Thất Sát sơn trang.

Hoàng Minh Hạo ngênh ngang bước ra khỏi cánh cổng, ngẩng đầu lên thì thấy trên xe ngựa là một người trẻ tuổi đang đứng đấy, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, dáng người khôi ngô hùng tráng, tay nắm Hoàng Tử Bào như là chim ưng già bắt gà con vậy.

“Ư...ưm~”

Hoàng Tử Bào bị tắt thối nhét vào trong miệng, vừa nhìn thấy phụ thân và bá phụ, tâm trạng trong nháy mắt kích động lên, ra sức giãy dụa, cố kêu la.

Hoàng Minh Nhiên lo lắng nhìn nhi tử, cũng không dám hành động tùy tiện.

“Tôn giá là Phương giáo đầu?”

Hoàng Minh Hạo nheo mắt, từ tốn bước tới trước, chấp tay.

Phương Tri Hành đáp lại: “Chính là ta.”

Hoàng Minh Hạo nén lửa giận, cười nói: “Nhị đệ ta vừa mới trở về còn chưa kịp nói cho ta những chuyện đã xảy ra thì Phương giáo đầu đã theo đến đây.

Haha, ta nghĩ giữa 2 người chắc chắn có hiểu lầm gì đó, chi bằng thế này, mời Phương giáo đầu theo ta vào trong sơn trang uống chén trà cho bớt giận, thế nào?”

Phương Tri Hành điềm tĩnh nói: “Thật ngại quá, dù ta với ông không thù không oán nhưng 2 cha con Hoàng Minh Nhiên tập kích ta trước, hôm nay bọn họ không chết không được, còn Thất Sát sơn trang của ông cũng bị bọn họ liên lụy.”

“Hỗn xược!”

Hoàng Minh Hạo giận tím mặt, quát lớn: “Cái đồ không biết tốt xấu kia, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ngươi là Giáo đầu Cung Binh nên muốn làm gì thì làm à?

Nói thật cho ngươi biết, chống lưng của Thất Sát sơn trang ta chính là thương hội Thiên Bảo, cho dù là huyện lệnh đại nhân La Bồi Vân đích thân đến đây thì cũng phải kiêng nể ta 3 phần.”

Phương Tri Hành không nói lời nào, vịn tay một cái.

Răng rắc!

Cổ Hoàng Tử Bào bị uốn cong nghiêm trọng...

Chương 210: Hang Ổ (1)

Cái cổ gần như uốn cong 180 độ!

Hoàng Tử Bào trợn tròn mắt, khuôn mặt đầy vẻ khó có thể tin nổi.

Hắn không thể ngờ rằng mình đã về tới cửa nhà rồi nhưng vẫn bị giết.

Hắn càng không thể ngờ rằng Phương Tri Hành lại giết hắn trước mặt trang chủ Hoàng Minh Hạo.

Ánh mắt Hoàng Tử Bào nhanh chóng ảm đạm đi, cả thân thể thẳng tắp ngã quy xuống xe ngựa.

Phịch!

Trong ánh sáng mờ mờ và chập chờn, Hoàng Tử Bào ngã trên mặt đất làm bụi bay mịt mù.

“Tử Bào!”

Hoàng Minh Nhiên hô hấp ngừng trệ, trợn mắt đến gần nứt, tiếp đó ông ta nổi trận lôi đình, khàn giọng gầm thét lên: “Phương Tri Hành, ta liều mạng với ngươi!”

Ông ta cuồng loạn, nhảy lên như điên, cơ bắp trên 2 cánh tay phồng lên, 5 ngón tay trên mỗi bàn tay khép lại thành chưởng, áp sát Phương Tri Hành, 2 bàn tay một trái một phải đập vào chính giữa!

“Kỹ năng bộc phát Song Phong Quán Nhĩ!”

Lỗ tai là một trong thất khiếu của cơ thể người.

Hoàng Minh Nhiên thích nhất là đập lỗ tai của người khác.

“Xì, chỉ là Đại Mãng Cảnh hậu kỳ...”

Ánh mắt Phương Tri Hành khinh miệt, chẳng thèm ngó tới.

Chỉ thấy cậu bỗng rút đao ra khỏi vỏ, đầu tiên là dùng chiêu Thập Tự Hoa Đao chém xuyên, tiếp đó là thu đao vào vỏ.

Trong nháy mắt, tất cả đều được thực hiện chỉ trong một lần!

Phụt!

Lồng ngực Hoàng Minh Nhiên nổ tung thành 2 lỗ máu, ngay sau đó, toàn thân ông ta bị chia năm xẻ bảy, vết cắt cực kỳ vuông vức.

Các cơ quan nội tạng bị vỡ rơi rải rác, ào ào rớt đầy trên mặt đất.

Phương Tri Hành đã thắng lên Nhất Cầm cảnh, đã thắng cấp rất nhiều sức mạnh.

Đao pháp cậu thi triển lúc này càng nhanh, càng mạnh, càng độc ác, chẳng những uy lực đao tăng gấp bội mà lúc thực hiện cũng lẹ vể nhẹ nhàng thoải mái.

Một đao tế ra, trực tiếp tách rời!

Dưới màn đêm, thế giới vang lên tiếng thở dốc lạnh lẽo.

Một đám gia đình trong Thất Sát sơn trang đều kinh hãi.

Dưới ánh mắt của đông đảo người, phó trang chủ Hoàng Minh Nhiên cùng với thứ tử Hoàng Tử Bào của ông ta lại bị Phương Tri Hành giết chết ngay tại chỗ!

Chớp nhoáng!

Phó trang chủ đạt cảnh giới Đại Mãng cảnh là người cường đại như thế nào trong mắt bọn họ chứ, thế mà lúc này ở trước mặt Phương Tri Hành lại không chịu nổi một chiêu!

Rốt cuộc, Phương Tri Hành mạnh đến cỡ nào!

Chuyện này vẫn chưa xong!

Trong lúc Phương Tri Hành ra tay giết người, trong xe đột nhiên có 6 con chó dữ nhảy ra, sủa cũng không sủa tiếng nào, bay nhào ra thấy người là cắn.

“Có chó!”

“Cẩn thận ác quỷ!”

Một đám gia đình rừng mình, liên tục giơ côn bổng và trường thương lên đánh chó.

Nhưng mà con chó dữ kia cực kỳ phi phàm, tốc độ cực nhanh, nhảy lại cao, nhẹ nhàng tránh được đòn công kích, bắt được người liền cắn, mỗi lần bị cắn là xác định mất miếng thịt.

Cho dù da chỉ bị trầy xước thì vết thương cũng sẽ nhanh chóng trở nặng và biến thành màu xanh đen.

Trong nháy mắt, liên tiếp có người trúng chiêu.

Nói thật, lúc này Tế Cửu sở hữu huyết mạch Liệp Lang cấp 3, cho dù nó vẫn chưa trưởng thành nhưng thực lực đã tương đương với dị thú cấp 1 rồi.

Sau khi biến thân, thực lực có thể gần như đạt tới dị thú cấp 2.

Khoan nói người bình thường không làm gì được Tế Cửu, ngay

cả võ giả Quán Lực cảnh cũng chưa chắc đã là đối thủ của Tế Cầu.

Hiện trường hoàn toàn hỗn loạn!

“Người, cái tên điên này!”

Hoàng Minh Hạo cũng sợ ngây người trong một lát, tốt xấu gì ông ta cũng là cao thủ thành danh nhiều năm, danh tiếng vang xa khắp giang hồ, bằng hữu ở khắp mọi nơi, ai mà không kiêng nể ông ta mấy phần.

Ai ngờ rằng Phương Tri Hành nói giết là giết, không thêm dây dưa dài dòng.

Một mình Phương Tri Hành hấn giết người thì cũng thôi đi, lại còn thả chó cắn người, đây là muốn diệt sạch Thất Sát sơn trang mà!

Hoàng Minh Hạo nộ khí xung thiên, sợi râu tung bay, cơ bắp trên thân thể nhanh chóng bành trướng, thân hình cường tráng hơn giống như hung thần ác sát, hùng hổ dọa người.

Phương Tri Hành thấy thế, khẽ lắc đầu, khịt mũi coi thường.

Trước khi đến, cậu đã thăm dò về Hoàng Minh Hạo.

Người này vào năm 41 tuổi mới tu luyện đến Nhất Cầm cảnh, năm nay ông ta đã 50 tuổi rồi.

Còn Thất Sát Chưởng > thế công âm hiểm, mãnh liệt, cho nên Hoàng Minh Hạo không còn lựa chọn nào khác ngoài buộc bản thân tăng sức mạnh, tiến một bước cường hóa uy lực của Thất Sát Chưởng.

Ông ta và Phương Tri Hành cùng thuộc hệ Cự Hùng!

Chính vì có cao thủ Nhất Cầm cảnh là Hoàng Minh Hạo tọa trấn nên Thất Sát sơn trang mới an phận ở một góc, không ai dám

trêu chọc.

Lúc vừa đến Thất Sát sơn trang, Phương Tri Hành đã mở Đồng Tử Xích Huyết quan sát người trong sơn trang.

Phóng tầm mắt nhìn, trong đêm tối, vài đạo khí huyết tụ thành cột sáng như ngọn lửa rồi hiện ra trước cặp mắt Đồng Tử Xích Huyết.

Cột sáng khí huyết lượn lờ trên đỉnh đầu mỗi ời bọn họ.

Đã xác nhận!

Trong hoàn cảnh đêm tối, Đồng Tử Xích Huyết cũng có thể nhìn thấy cường độ khí huyết của người khác.

Thậm chí nhìn càng rõ ràng hơn!

Chương 211: Hang Ổ (2)

Khí huyết của người bình thường lượn lơ bên ngoài thân thể vô cùng yếu ớt, không hình thành nổi cột sáng khí huyết.

Chỉ có võ giả tu luyện thành công, thân thể khỏe mạnh, khí huyết tràn đầy, khí huyết màu đỏ rực mới tràn ra bên ngoài thân thể, bay thẳng trên đỉnh đầu giống như cột sáng lửa vậy.

Toàn bộ Thất Sát sơn trang nuôi dưỡng khá nhiều võ giả.

Có điều, lúc này trong sơn trang không có nhiều cột sáng khí huyết.

Thiết nghĩ, đa số võ giả trong Thất Sát sơn trang đều bị 2 cha con Hoàng Minh Nhiên dẫn đến Cẩm Khu Đom Đóm, đã chết trong tay Phương Tri Hành và Tế Cấu.

Trong đó có một cột sáng khí huyết vô cùng cường thịnh, mười phần bắt mắt.

Cột sáng khí huyết của người khác như ngọn nến, còn cột sáng khí huyết của ông ta tựa như đèn lồng.

Không cần đoán cũng biết, cột sáng khí huyết kia chắc chắn đến từ trang chủ Hoàng Minh Hạo.

Chỉ có điều, Phương Tri Hành vừa nhìn liền nhận ra nội tình của Hoàng Minh Hạo chỉ là Nhất Cầm cảnh sơ kỳ mà thôi.

Ngay lúc này, Phương Tri Hành chứng kiến cảnh Hoàng Minh Hạo bộc phát sức mạnh, dáng vẻ sắp ra oai của ông ta thì chỉ cảm thấy cực kỳ buồn cười.

“Cầu tặc, để mạng lại đây!” Hoàng Minh Hạo nhắm mắt, dốc toàn lực vận chuyển Thất Sát Chưởng, ngang nhiên phóng tới.

“Giết người chỉ dùng một chưởng là đủ rồi.”

Phương Tri Hành cũng xông lên, thân thể hóa thành sợi tơ màu đỏ, thoát hiện trước mặt Hoàng Minh Hạo, bàn tay rắn chắc to bằng chậu rửa mặt của cậu đập lên lồng ngực của ông ta.

Bốp bốp bốp!

Thân thể Hoàng Minh Hạo chấn động mãnh liệt, vội lùi về, hai chân nặng nề giẫm trên mặt đất, mỗi một bước đều in hằn dấu chân thật sâu.

Sau đó, ông ta quỳ một chân trên đất, ọc ra một ngụm máu lớn, sắc mặt từ trắng bệch dần chuyển sang sắc đỏ kỳ dị.

“Người, người...”

Hoàng Minh Hạo trợn to 2 mắt, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên và kinh hãi.

Ông ta gánh một chưởng của Phương Tri Hành rồi mới nhận ra, thực lực đôi bên quá khác biệt.

Ông ta đạt Nhất Cầm cảnh sơ kỳ, sức mạnh căng hết cỡ chỉ được 1 vạn cân nhưng Phương Tri Hành lại đạt tới 6 vạn cân có thừa!

Cường địch đáng sợ như vậy, nếu ông ta biết sớm một chút thì nào dám ra tay với người ta.

Đáng tiếc, mọi chuyện đều đã quá trễ.

Bùm!

Toàn thân Hoàng Minh Hạo nổ tung, máu thịt văng tung tóe!

Máu thịt vỡ vụn đếm mãi không hết ào ạt rời xa, rơi lả tả như mưa.

Huyết dịch toàn thân ông ta hóa thành một khối sương mù máu, trông đặc biệt đỏ rực trong đêm tối.

“Trang chủ nổ tung rồi!”

“Á, trang chủ chết rồi!!”

Đám người hoảng sợ đủ kiểu, mất đi đầu lĩnh, chiến ý của bọn họ lập tức sụp đổ, từng người chỉ muốn chạy trốn.

“Thà giết lầm chứ không bỏ sót, không được để lại tên nào!”

Dù gì Tế Cầu cũng là dị thú, ngay lúc này, nó lộ ra hung tính, sát ý tung hoành, nhào lên cắn mỗi một gia đình trong Thất Sát sơn trang.

Phương Tri Hành nhìn như không thấy, loại việc nặng nhọc này cứ giao hết cho Tế Cầu làm, cậu đích thân tiến vào trong sơn trang.

Rất nhanh, cậu bắt được một người đàn ông trung niên tô son trát phấn.

Người này chính là quản gia của Thất Sát sơn trang tên là Phạm Thế Xương, vừa rồi gã vẫn luôn trốn sau cửa nhìn lên.

Sau khi chứng kiến Hoàng Minh Nhiên và Hoàng Minh Hạo liên tiếp bị giết chết thì gã Phạm Thế Xương này xoay người bỏ chạy, xông thẳng vào trong nhà kho, cuồn sạch châu báu trang sức, chuẩn bị chạy trốn.

Đáng tiếc, gã suy nghĩ giống với Phương Tri Hành, bị Phương Tri Hành chặn ngay cửa.

“Đại hiệp, ngài...”

Phạm Thế Xương sợ hãi đến mức bủn rủn, xụi lơ trên mặt đất, cuống quýt dập đầu.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn, thấy trước mặt Phạm Thế Xương có mấy cái rương lớn, bên trong chứa toàn bánh vàng, đậu vàng lóng lánh cùng vô số tài sản.

“Hay cho một Thất Sát sơn trang, các người đúng là giàu có!”

Phương Tri Hành vui mừng quá đổi, đúng lúc cậu đang thiếu tiền.

“Xin đại hiệp tha mạng, xin đại hiệp tha mạng!”

Phạm Thế Xương trợn mắt há mồm, không ngờ rằng Phương Tri Hành lại đến nhanh như vậy.

Phương Tri Hành nhắc bổng Phạm Thế Xương lên, lạnh lùng nói: “Dẫn ta đến chỗ cất võ công bí tịch của Hoàng Minh Hạo, dám nói một câu không biết, ta đập nát đầu ngươi ra!”

“Ta biết, ta biết!”

Phạm Thế Xương hoảng sợ kêu to, vội vã dẫn đường.

Không bao lâu, bọn họ đi vào trong một thư phòng.

Phạm Thế Xương đi thẳng một mạch đến trước kệ sách, xoay tròn một cuốn sách dày.

Tức thì có tiếng vang bánh răng chuyển động truyền ra, giá sách lập tức chuyển dịch, để lộ một gian mật thất.

Phương Tri Hành thò đầu vào nhìn, mật thất không lớn lắm, chỉ khoảng 10 mét vuông mà thôi.

Trên bức tường phía bắc treo bức chân dung tổ tiên họ Hoàng, bên dưới bức chân dung có một chiếc rương màu đen đã bị khóa

kỹ.

Phương Tri Hành vừa quay đầu, con người không khỏi co rút lại!

Bên bức tường phải có đặt một cái giường.

Không phải giường làm bằng gỗ!

Toàn bộ đều từ xương cốt của người ghép lại mà thành!

Những chiếc đầu lâu được xếp cạnh nhau làm gối đầu, lít nha lít nhít xương trắng xếp thành giường.

Chương 212: Cửu Ngưu (1)

Cái quỷ gì vậy, cái này là một chiếc giường xương người!

Chẳng lẽ bình thường Hoàng Minh Hạo ngủ trên giường xương người ư?

Cái sở thích kỳ quặc gì vậy?

Đột nhiên, Phạm Thế Xương nhắc nhở: “Đại hiệp, ngài muốn tìm bí tịch thì trong cái rương kia nhưng chìa khóa ở trên người trang chủ, ta không có giữ.”

Phương Tri Hành hỏi: “Không thể trực tiếp đập vỡ cái rương à?”

“Tuyệt đối đừng làm vậy!”

Phạm Thế Xương vội vàng khuyên can, cẩn thận giải thích: “Cái rương này là đồ đặc chế, nếu phương pháp mở không đúng thì bên trong sẽ chảy ra chất lỏng ăn mòn hủy đi bí tịch.”

Phương Tri Hành hiểu ra, quay người trở về cổng chính, từ trong một đồng máu thịt vụn tìm được một chiếc chìa khóa màu đồng cổ.

“Chính là chiếc này!” Phạm Thế Xương gật đầu.

Phương Tri Hành cùng gã trở về mật thất, ra lệnh: “Người mở khóa đi!”

Phạm Thế Xương cầm lấy chìa khóa, cẩn thận từng li từng tí cắm vào ổ khóa, xoay tròn về phía bên trái một vòng rồi lại xoay tròn về phía bên phải nửa vòng.

Cạch~

Một tiếng động giòn giã vang lên, nắp rương tự động bắn ra.

Một cuốn sách dày với trang bìa xanh lam hiện ra, phía trên viết 3 chữ &LTTh;ất Sát Chưởng>.

Phạm Thế Xương thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, Tế Cầu chạy tới, truyền âm: “Người trong trang tao giải quyết xong hết rồi. Nhưng khi tao kiểm tra khắp nơi thì bất ngờ phát hiện một cái địa lao, bên trong giam giữ rất nhiều nữ nhân.”

Phương Tri Hành nhướng mày, thản nhiên hỏi: “Phạm Thế Xương, có phải trong Thất Sát sơn trang có 1 cái địa lao không?”

Phạm Thế Xương biến sắc, vội trả lời: “Đúng, đúng là có 1 cái địa lao, bên trong giam giữ nữ nhân mua được.”

Phương Tri Hành cười lạnh lùng: “Người nói là nữ nhân cướp được đi.”

“À, đúng đúng, là cướp về!” Phạm Thế Xương hồ thẹn, lập tức tự thưởng cho mình 1 cái tát.

Phương Tri Hành hỏi: “Không ngờ Thất Sát sơn trang còn buôn người nữa, chẳng lẽ bán Thiên Sát thảo không có lời à?”

Phạm Thế Xương thở dài: “Ai lại chê nhiều tiền bao giờ? Năm nay hỗn loạn, mọi người đều cướp bóc nên bọn tôi cũng chỉ cướp một ít thôi.”

Nói đến đây, gã càng thêm hùng hồn: “Đại hiệp, những nữ nhân kia, nếu bọn ta không cướp về thì bọn họ cũng sẽ bị người khác cướp đi, coi như ngài cứu được bọn họ thì cũng chỉ có thể cứu được lúc này chứ không thể cứu được cả đời.”

Phương Tri Hành không thay đổi sắc mặt, chỉ hỏi lại: “Gần đây có nhà nào có thể thu nhận bọn họ không?”

Phạm Thế Xương ngẫm nghĩ, đáp: “Bên cạnh hồ Xích Châu có một am ni cô, chủ trì ‘Vân Tâm’ là người có tâm địa Bồ Tát, có lẽ có thể lo liệu cho các nữ nhân kia.”

Phương Tri Hành ngạc nhiên nói: “Một đám ni cô có năng lực gì để bảo vệ người khác?”

Phạm Thế Xương đáp: “Trong am ni cô cũng có thừa truyền võ đạo, ta từng nghe trang chủ nói chủ trì Vân Tâm là một vị cao thủ Ngũ Cầm cảnh, thực lực thâm bất khả trắc.”

Phương Tri Hành hiểu ra, dặn dò: “Người cầm lấy bí tịch &LTThất Sát Chưởng> lật vài trang đọc cho ta nghe.”

Phạm Thế Xương lập tức đưa tay cầm lấy võ công bí tịch, theo thói quen đưa ngón tay lên đầu lưỡi liếm, rồi mới lật trang thứ nhất ra đọc.

“Tổ tiên Hoàng gia từng là tôi tớ của La gia môn phiệt, vì lập được công hiển hách nên nhận được đặc xá, đồng thời cũng nhận được phần thưởng là công pháp Thất Sát Chưởng, được phép truyền lại cho tộc nhân tu luyện.”

“Thất Sát Chưởng thuộc công pháp hệ Cự Hùng, chia làm 3 tầng, lần lượt tương ứng với Quán Lực, Đại Mãng và Ngũ Cầm cảnh.”

“Khi tu luyện đến Ngũ Cầm cảnh có thể nâng cao sức mạnh!”

“Trong quá trình tu luyện cần phải liên tục sử dụng Thiên Sát thảo, đồng thời phải ngủ trên giường xương người ngay trong đêm đó...”

Phạm Thế Cường lật sang trang tiếp theo.

Phương Tri Hành cẩn thận quan sát gã, chỉ chốc lát, sắc mặt Phạm Thế Xương dần biến thành màu đen, bờ môi tím tái.

“Ai chà, sao ta đột nhiên khát nước thế, ta muốn uống chút nước...”

Phạm Thế Xương ngẩng đầu, gãi gãi yết hầu, sau đó miệng hắn đột nhiên sùi bọt mép, run rẩy ngã trên mặt đất, 2 chân co giật rồi tắt thở.

“Vãi, có độc!”

Tế Cửu ngửi quynh bí tịch kia từ xa, ngửi thấy một mùi khiến người khác buồn nôn, mùi rất nhạt, mũi của con người hẳn là không ngửi thấy được.

Phương Tri Hành không hề bất ngờ gì với cảnh này.

Võ công bí tịch có lẽ là một trong những thứ bí mật đáng giá nhất và cốt lõi nhất trên thế giới này.

Bất luận thế nào thì bảo vệ chút cũng không thiệt.

Cậu xoay người, cầm lấy một chiếc khăn tay trên bàn sách trù lên bí tịch Thất Sát Chưởng rồi cầm trên tay.

Sau một khoảng thời gian, đúng như dự đoán!

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng!

[Điều kiện để Thất Sát Chưởng đạt đến viên mãn:

1, Đọc nội dung công pháp: 1 lần (chưa hoàn thành)

2, Chạm vào thất khiếu của người hoặc những sinh vật khác: 3 (chưa hoàn thành)

3, Thu thập Thiên Sát thảo: 10 gốc (chưa hoàn thành)

4, Ngủ trên giường xương người: 1 đêm (chưa hoàn thành).]

Tế Cửu thấy vậy, kinh ngạc hỏi: “Mày muốn làm gì hả?”

Phượng Tri Hành trầm ngâm nói: “Đây cũng là 1 môn võ công, đương nhiên ta muốn tu luyện một chút.”

Chương 213: Cửu Ngưu (2)

Tế Cửu nói: “Thất Sát Chưởng cũng là công pháp hệ Cự Hùng, chỉ có thể tăng sức mạnh. Mà đã có Thiên Sát Huyết Hải công, không cần thiết phải tu luyện thêm 1 công pháp cùng hệ nữa.”

Phương Tri Hành nghiêm mặt nói: “Mày nghĩ thử xem, nếu 2 môn công pháp hệ Cự Hùng chồng lên nhau thì có phải sức mạnh của tao sẽ tăng lên không?”

“Chồng lên nhau?!” Tế Cửu không khỏi trầm ngâm, nó đắn đo khó định.

Có điều, nó nhìn 4 điều kiện kia, tặc lưỡi nói: “Cái này quá đơn giản, chỉ cần 1 đêm là mày hoàn thành rồi!”

Phương Tri Hành gật đầu cười nói: “Tao đã là Nhất Cầm cảnh viên mãn, tu luyện Thất Sát Chưởng thuộc về mạnh như thác đổ, điều kiện max cấp tự nhiên vô cùng đơn giản.”

Đầu tiên, cậu sờ lên thất khiếu của mình.

Cái gọi là thất khiếu chính là chỉ 7 lỗ trên đầu, bao gồm: 2 con mắt, 2 lỗ mũi, 2 lỗ tai, 1 lỗ còn lại là cái miệng.

[2, Chạm vào thất khiếu của người hoặc những sinh vật khác: 3 (1/3)]

Tiếp đó, Phương Tri Hành lại chạm lên thất khiếu của Phạm Thế Xương và Tế Cửu.

Cứ như vậy, điều kiện 2 đã hoàn thành!

Sau đó, Phương Tri Hành bước tới trước giường xương người,

suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nằm lên.

Một cảm giác lạnh thấu xương khó mà miêu tả truyền lên làn da, khiến cậu vô thức nổi hết cả da gà.

Tiếp đó, cậu cầm khăn tay lật xem từng trang nội dung công pháp.

Sau khi xem xong thì cậu nằm luôn trên giường xương người và chìm vào giấc ngủ.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, Phương Tri Hành vừa thức tỉnh thì lập tức nhìn giao diện hệ thống.

[4, Ngủ trên giường xương người: 1 đêm (đã hoàn thành).]

“Tốt!”

Phương Tri Hành đứng dậy ra khỏi mật thất, đi vào trong nhà kho Thất Sát sơn trang và tìm được 10 gốc Thiên Sát thảo.

[Điều kiện để Thất Sát Chưởng đạt đến viên mãn đã hoàn thành. Có thăng cấp hay không?]

“Thăng cấp!”

Phương Tri Hành không hề do dự, suy nghĩ chợt lóe lên.

Chỉ một thoáng, một lượng lớn ký ức và cảm ngộ về tu luyện Thất Sát Chưởng tràn vào trong đầu cậu.

Rắc kết~

Một vài âm thanh kỳ lạ phát ra từ cơ thể cậu.

Rất nhanh, Phương Tri Hành tỉnh táo lại, cậu quan sát thân thể

mình.

Thân không cao lên, dáng người gần như không thay đổi.

Nhưng dường như có một vài điều chỉnh rất nhỏ ở một số bộ phận trên cơ thể, không rõ ràng lắm.

Cậu siết chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh.

“Sức mạnh của tao tăng lên rồi!”

Sức mạnh của cậu tăng lên ít, khoảng gần 500 cân!

Mắt Phương Tri Hành sáng lên, trong lòng vui mừng như điên.

Suy đoán của cậu đã được kiểm chứng rồi.

Tu luyện nhiều hơn 1 môn võ công hệ Cự Hùng đúng là có thể tiếp tục tăng sức mạnh!

[Thất Sát Chưởng viên mãn.]

[Kỹ năng bộc phát: Thất Sát Tuyệt Độc (Lv3)]

Chỉ đạt được 1 kỹ năng bộc phát.

[Thất Sát Tuyệt Độc: Chưởng lực của người ẩn chứa bảy loại sát độc, khi đánh trúng thân thể kẻ địch, sát độc xâm nhập cơ thể, kẻ địch sẽ mất dần thị giác, thính giác, khứu giác và vị giác.]

“Ồ hồ, Thất Sát Tuyệt Độc này ngẫu vãi cả chưởng, như một loại thuốc độc mãn tính, có thể dùng để ám hại người khác.”

Phương Tri Hành khẽ nhếch khóe miệng.

Chỉ mất một đêm đã có thể thu hoạch ngàn này, tất nhiên cậu vô cùng hài lòng.

Lúc này, Tế Cầu chạy đến tru tréo: “Phương Tri Hành, rốt cuộc

mày có lo tới nhóm nữ nhân trong địa lao kia không đấy? Tốt xấu gì cũng sửa một câu đi chứ!”

Phương Tri Hành neho mắt nhìn Tế Cầu, cười giễu nói: “Sao? Mà lại dăng trào ham muốn hay gì! Vừa thấy nữ nhân là không đi nổi nữa hả?”

“Thằng rắm chó!”

Tế Cầu tức giận chửi um lên, hiên ngang lăm liệt, lời lẽ chính đáng nói: “Thân là một chú chó có lương tri, lòng đầy nhiệt huyết, muốn cứu vớt nhóm nữ tử gặp nạn, việc này có vấn đề gì không?”

Phương Tri Hành chớp mắt mấy cái, nhướn mày, ngạc nhiên hỏi: “Thế nào, có mỹ nữ hả?”

Tế Cầu neho đôi mắt chó lại, cười khà khà đáp: “Tin tưởng ánh mắt tao đi, chắc chắn là mỹ nữ siêu cấp.”

Phương Tri Hành phấn chấn tinh thần, khinh bỉ nói: “Có mỹ nữ thì mày con mịa nó nói sớm chút chứ! Toàn lo nói bá láp bá xàm, nhanh cái chân lên dẫn đường đi.”

Một người một chó chạy về phía địa lao.

Đầu tiên, Phương Tri Hành thấy một địa đạo dẫn xuống dưới, có hai thi thể nằm trên bậc thang. Một thi thể đầu hướng lên trên, thi thể còn lại chân hướng lên, thân thể tàn tạ không chịu nổi, da dẻ xanh đen, đã lạnh ngắt từ lâu.

Đi thẳng một đường đến cuối địa đạo.

Đột nhiên lại có hai thi thể đập vào mắt. Một thi thể rơi xuống dưới bậc thang, thi thể kia thì ngã trước cửa địa lao.

Phương Tri Hành lờ đi, nhắc chân bước qua thi thể, vừa ngẩng

đầu đã thấy sau lối vào địa lao rõ ràng là một thông đạo thẳng tắp.

Hai bên thông đạo có những phòng giam đơn lẻ.

Không gian phòng giam không lớn lắm, chỉ rộng khoảng vài mét vuông, vừa dài vừa hẹp.

Trong mỗi phòng giam đang giam giữ 3 đến 5 cô nương, tất cả đều là cô nương trẻ tuổi, phần lớn là thiếu nữ, thậm chí còn có một số tiểu cô nương.

Chương 214: Dắt Chó Đi Dạo (1)

Các cô đều đầu tóc rối bù, mặt mày bần thỉu, quần áo mỏng tang, không ra hình người.

Trong địa lao tối tăm không thấy ánh mặt trời, âm u lạnh lẽo, đầy ảm thấp!

Các cô run cầm cập vì lạnh cóng, buộc phải rúc vào nhau sưởi ấm.

Mùi phân và nước tiểu nồng nặc xộc vào mũi.

Phường Tri Hành đảo mắt nhìn quanh, đếm số lượng. Cả thấy 10 phòng giam, tổng cộng là 39 cô nương.

Nghe thấy động tĩnh...

Các cô hoặc sợ hãi ôm đầu co rúm hoặc tò mò len lén đánh giá Phường Tri Hành.

“Chó con, đến đây!”

Một tiểu cô nương vô cùng nhếch nhác nằm sấp trước cửa phòng giam, vẫy tay gọi Tế Cầu.

Cô không hề sợ hãi Tế Cầu.

Các cô nương khác cũng thế, trông thấy Tế Cầu xấu tệ nhưng vẫn không lộ ra một tia hoảng sợ nào.

Tế Cầu vui vẻ vẫy đuôi, lè lưỡi cười nhe nhớn, bày ra dáng vẻ

simp chúa ngoan ngoãn, hiền lành, vô hại với cả người và vật.

Trong khi đêm qua nó vừa đột ngột xuất hiện, tàn bạo cắn chết 4 tên thủ vệ.

Lúc đầu, các cô nương ở nơi này đều bị dọa sợ, nhưng rất nhanh các cô đã nhận ra Tế Cầu không có ý làm hại họ.

Một cô nương trong đó vô tri không sợ, vậy mà vươn tay sờ vào Tế Cầu.

Kết quả, Tế Cầu chẳng những để cô vuốt ve mà còn liếm tay và mặt cô, cực kỳ nịnh nọt, thân thiết lạ thường.

Nhờ đó mà các cô nương dần buông lỏng cảnh giác với con chó hung ác sát nhân này.

Các cô cảm hận Thất Sát sơn trang, thù ghét đám thủ vệ ngược đãi các cô.

Tế Cầu cắn chết thủ vệ, tất nhiên chính là chú chó tốt nhất thế giới.

Cứ thế, Tế Cầu trở thành thú cưng được các cô yêu thích nhất.

“Phương Tri Hành, lại đây.” Tế Cầu truyền âm đến.

Phương Tri Hành đi đến ngoài cửa phòng giam của tiểu cô nương kia.

Tế Cầu kêu lên: “Mau nhìn đi, đại mỹ nữ!”

Phương Tri Hành nhìn ngắm kỹ càng, hai mắt chột phóng to một vòng.

Trong phòng giam có tổng cộng 4 cô nương.

Ngoại trừ tiểu cô nương, còn có 2 thiếu nữ trẻ trung và một cô

nường trẻ tuổi.

Cô nường trẻ tuổi kia có đôi mắt trong trẻo, hàm răng trắng sáng, ngũ quan tinh xảo, làn da trắng như tuyết đầu mùa, dáng người uyển chuyển, thướt tha mềm mại.

Lúc này, cô đang cuộn tròn trong góc, nằm nghiêng, để lộ đôi chân thon dài trắng nõn, mắt cá chân thanh tú, bờ mông nhô cao.

Dường như nhận thấy có người đi đến trước cửa phòng giam, cô vén mái tóc xõa tung, ngồi dậy, y phục mỏng manh tùy ý nói lỏng, lộ ra bộ ngực tròn trịa trắng sữa.

Cảnh tượng này đúng là nhân gian khó gặp.

Phương Tri Hành chợt cảm thấy quá ngoạn mục!

Chả trách Tế Cầu lo lắng không yên như thế, ánh mắt của nó tốt thật, rất biết chọn người!

Bàn về nhan sắc, ngay cả La Thiên Thiên đích thân đến, có lẽ cũng thua kém cô một, hai phần.

“Chó con, ngoan nhé!”

Tiểu cô nường cười tươi vui vẻ, liên tục xoa đầu Tế Cầu.

Phương Tri Hành nhìn các cô một lúc, quay người đi đến cạnh thi thể gục trước cửa, đưa tay nhặt chìa khóa treo trên thắt lưng gã rồi mở cửa từng phòng giam.

Không lâu sau, cửa của cả 10 phòng giam đều bật mở.

39 cô nường run rẩy bước ra khỏi phòng giam, ánh mắt đều tập trung lên người Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành mỉm cười, điềm đạm nói: “Tự giới thiệu một chút, ta tên Phương Tri Hành, đến từ huyện thành Khánh Lâm.

Ta đã đồ sát Thất Sát sơn trang, giết chết tất cả bọn người trong trang.

Hiện tại, các cô đã an toàn, cũng tự do, có thể về nhà rồi.”

Nhóm cô nương nhìn nhau, nhưng không một ai lộ ra nét mặt vui mừng khôn xiết.

“Về nhà?”

Một cô nương trẻ tuổi vẻ mặt tê dại, mất mát nói: “Lũ lụt kéo tới, cha mẹ ta đều bị chết đuối, ta đã không còn nhà để về.”

Một cô nương trẻ tuổi khác cúi đầu nức nở: “Ta bị cha mẹ bán đứt rồi, bọn họ không cần ta nữa.”

“Ta cũng vậy, cha mẹ nói với ta chỉ cần bán ta đi thì có thể đổi lấy lương thực ăn.”

“Chúng ta đã không còn nhà, không còn chỗ để đi.”

...

Cả nhóm cô nương không kìm nổi rơi lệ.

Phương Tri Hành thầm nghĩ quả nhiên là thế. Trong thời loạn lạc, đâu đâu cũng là người đáng thương.

Không có nhà để về là một hiện tượng phổ biến.

Cậu ngẫm nghĩ một lát rồi lên tiếng: “Ta sắp xếp chỗ để đi cho các cô.”

Các cô nương ngẩng đầu lên, nhìn Phương Tri Hành bằng ánh mắt rực lửa đầy hy vọng.

“Đi theo ta.”

Phượng Tri Hành quay người ra khỏi địa lao, các cô nương lập tức theo sau, gấp gáp bám sát, như thể sợ bị cậu vứt bỏ.

Ra đến bên ngoài, đứng dưới ánh mặt trời.

Cuối cùng thì các cô nương đã nhìn thấy ánh nắng lâu ngày không gặp, ai cũng giơ tay lên che mặt, nheo mắt lại.

Chốc lát sau, mắt các cô dần thích nghi với ánh sáng bên ngoài.

Ngay sau đó, các cô trông thấy xác chết rải rác khắp trang viên, ngổn ngang bừa bộn, có cả máu me và thịt vụn.

Nhưng các cô không hề hoảng sợ la hét, ngược lại còn tỏ vẻ tập mãi thành quen.

Một đường đến đây, các cô đã chứng kiến rất nhiều người chết đi, thấy đủ loại thi thể thối rữa, đã sớm chết lặng.

Chương 215: Dắt Chó Đi Dạo (2)

Phương Tri Hành nhìn các cô hỏi: “Trong các cô, ai biết nấu cơm?”

“Ta biết!”

“Ta cũng biết!”

Hầu hết các cô nường đều giơ tay.

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Các cô đến phòng bếp làm bữa sáng trước. Nhớ nấu nhiều nước nóng một chút, lát nữa tắm rửa đi. Ta đi tìm ít quần áo cho các cô.”

“Được!” Các cô nường cực kỳ nghe lời, nắm tay nhau đi vào bếp.

“Gâu gâu~”

Tế Cửu quay quanh các cô, thích ý chạy tới chạy lui, dẫn các cô đến phòng bếp.

Phương Tri Hành quay người lại, một mình lang thang khắp sơn trang, thỉnh thoảng lại tiến vào gian phòng nào đó vờ vét một phen.

Phát hiện có y phục tốt sẽ thu gom, thuận tiện dời vài cái thùng tắm lớn đi.

Khoảng nửa tiếng sau, bữa sáng được nấu xong.

Phượng Tri Hành và các cô nương cùng ngồi trước bàn ăn sáng.

Các cô đói meo, ăn rất ngon lành và rất nhiều.

Ăn xong, các cô đi vào một gian phòng lớn, đổ nước nóng và nước lạnh vào thùng tắm, điều chỉnh nhiệt độ rồi vui vẻ tắm rửa.

Tế Cửu cực kỳ phấn khởi, cũng muốn bò vào thùng tắm để tắm rửa, tiến hành một màn tắm uyên ương. Đáng tiếc còn chưa kịp toại nguyện đã bị Phượng Tri Hành đập một cước lăn ra ngoài.

Phượng Tri Hành bắt đầu vận chuyển từng rương bánh vàng và đậu vàng kia ra, chất lên xe ngựa.

Ngoài ra, trong nhà kho còn có rất nhiều dược liệu, vải vóc, binh khí và lương thực, một xe vốn không thể chở hết.

Chẳng qua, Phượng Tri Hành không tham lam đến vậy, cậu chỉ cần tiền.

Lại qua hơn một tiếng nữa, cuối cùng các cô nương cũng tắm xong, người nào người nấy hết như thay da đổi thịt, trở nên trắng trẻo mịn màng.

Mỗi người các cô tự chọn cho mình một bộ quần áo đẹp mặc lên người.

Những bộ quần áo có thể nói là gấm vóc lụa là, cẩm y hoa phục, dát vàng nạm ngọc.

Trong số các cô, có rất nhiều người chưa từng mặc hay chạm vào bao giờ, thậm chí còn chưa một lần trông thấy y phục lộng lẫy như thế.

Nhóm cô nương được mặc quần áo đẹp đẽ, vui vẻ xoay vòng tròn, reo hò phấn khích, rốt cuộc cũng khôi phục lại một ít sức

sống.

Phường Tri Hành tìm hai cỗ xe ngựa trong trang viên đến.

Các cô nương chia làm hai nhóm, lần lượt lên xe.

Hai cô nương lớn tuổi nhất trong đó tự dắt ngựa, kéo xe tiến về phía trước.

Phường Tri Hành thì dắt cỗ xe ngựa của mình, không nhanh không chậm ra khỏi Thất Sát sơn trang.

Một đoàn người đi trên đường cái đến trấn Xích Châu.

Lúc này, bách tính trên trấn vẫn đang sinh hoạt bình thường, không hề biết rằng Thất Sát sơn trang độc bá một phương đã bị tiêu diệt.

Phường Tri Hành hỏi thăm vị trí của am ni cô từ bách tính trên trấn.

Biết được am ni cô cách trấn không xa, ở ngay phía đông bắc trấn Xích Châu, chưa đầy 10 dặm đường.

Hơn nữa, trước đây có một vị đại phú hào bỏ tiền xây dựng một con đường có thể dẫn thẳng đến am ni cô, giao thông vô cùng tiện lợi.

Thế là!

Phường Tri Hành lập tức dẫn các cô tiến về hướng ấy, dọc đường không đi nhanh, nhưng cũng đến đích vào một tiếng sau.

Phường Tri Hành ngẩng đầu nhìn thấy một ngôi chùa cổ đứng sừng sững bên bờ hồ Xích Châu khổng lồ, giữa non xanh nước biếc, cây rừng rậm rạp vây quanh bốn phía, gió mát lướt qua mặt.

Cổng chùa có treo một tấm biển đề ba chữ “Am Thủy Tĩnh”.

Trên những bức tường bên ngoài khắc kinh Phật tinh diệu và huyền ảo, tạo cho nơi này bầu không khí linh thiêng.

Phương Tri Hành đến trước núi, gõ cửa.

Chẳng mấy chốc, cổng chùa bật mở.

Một lão ni cô ngoài 70 bước ra, nhìn Phương Tri Hành dáng vẻ hiên ngang, lại nhìn những cô nương ăn mặc không tầm thường kia, không khỏi chấp tay trước ngực, nghi ngờ nhú mày hỏi: “Chư vị thí chủ, mọi người đây là?”

Phương Tri Hành trả lời: “Tại hạ Phương Tri Hành, người hành tẩu giang hồ. Hôm qua đi ngang trấn Xích Châu, nghe tin Thất Sát sơn trang cưỡng đoạt dân nữ, buôn bán nhân khẩu, làm nhiều chuyện bất nghĩa. Thế là lòng đầy căm phẫn đánh vào trang, giải cứu các cô ấy ra ngoài.”

Lão ni cô đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Thất Sát sơn trang là bá vương của trấn Xích Châu, trang chủ Hoàng Minh Hạo chính là vua một cõi ở nơi này.

Nghe vậy, có vẻ vị thiếu hiệp trước mắt đã lật đổ Thất Sát sơn trang.

Bằng không, với tính cách tham lam và độc ác của Hoàng Minh Hạo, há có thể vô duyên vô cớ thả các cô nương này đi?

“Mời Phương hiệp sĩ chờ một lát, lão ni lập tức đi bẩm báo cho chủ trì.”

Lão ni cô lần nữa chấp tay trước ngực, quay người vội bước.

Lại một lúc sau, 7, 8 ni cô cùng ra khỏi cổng.

Người dẫn đầu trông chưa đến 50 tuổi, dung mạo thanh lệ thoát tục, dáng vẻ hiên hoà, mang đến cho người ta cảm giác như

gió xuân.

Bà quét mắt nhìn, dựng thẳng bàn tay, mỉm cười ăm áp nói: “Bần ni là chủ trì Vân Tâm của am Thuỷ Tĩnh. Chư vị thí chủ đây hữu lễ rồi.”

Phương Tri Hành chấp tay đáp lời: “Vãn bối Phương Tri Hành, bái kiến Vân Tâm đại sư.”

Nhóm cô nương đi theo có bài có bản cùng hành lễ.

Chương 216: Ma Công (1)

Vân Tâm cười nói: “Bên ngoài gió lớn, mời chư vị thí chủ vào trong am nghỉ ngơi.”

Tất nhiên Phương Tri Hành không từ chối.

Một đoàn người tiến vào am Thuỷ Tĩnh.

Nhưng bên trong ngôi chùa cổ có những bức tường viện màu trắng xám, sườn điện màu xanh xám, cổ thụ xanh nhạt cao chọc trời.

Bố cục khắp nơi đơn giản gọn gàng, đồng thời lại vô cùng ý vị, đầy linh khí, tạo cảm giác siêu thoát trần thế.

Mọi người bước vào một thiền phòng, ngồi xuống uống trà.

Vân Tâm im lặng một lát rồi hỏi thẳng: “Dám hỏi Phương hiệp sĩ, hiện tại Thất Sát sơn trang thế nào? Trang chủ Hoàng Minh Hạo...”

Phương Tri Hành gật đầu đáp: “Thất Sát sơn trang đã biến mất khỏi thế gian, quan chức Hoàng Minh Hạo đã bị ta bêu đầu.”

Vân Tâm lộ vẻ xúc động, chấp tay trước ngực, nhắm mắt thở dài: “A Di Đà Phật!”

Phương Tri Hành thấy vậy, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: “Các cô nương này được ta cứu khỏi Thất Sát sơn trang. Trước mắt, các cô ấy không còn nhà để về, không biết đại sư có thể giữ các cô ấy lại hoặc nghĩ cách thu xếp ổn thỏa cho họ không?”

Vân Tâm nhìn những cô nương kia rồi nói: “Thiện tai, thiện

tai, Phương hiệp sĩ thật có tấm lòng nhân hậu! Dù bần ni đã sớm quy y cửa Phật, không hỏi thế sự. Nhưng Ngã Phật từ bi, độ thế gian nhất thiết khổ ách, am Thuỷ Tĩnh ta sẽ giữ những cô nương này lại đến lúc các cô ấy có chốn dừng chân an ổn.”

Phương Tri Hành mừng rỡ đáp: “Đại sư từ ái, khiến người kính phục.”

Các cô nương cũng đồng thanh nói: “Đa tạ đại sư.”

Vân Tâm nói được làm được, vội gọi vài ni cô đến, phân phó họ sắp xếp cho các cô nương ở hậu viện.

Nhóm cô nương nhanh chóng đi theo.

Thấy vậy, Phương Tri Hành nói: “Đại sư, bên trong Thất Sát sơn trang cất giữ lượng lớn vật tư như: dược liệu, lương thực, vân vân. Ta muốn chuyển chúng ra, quyên tặng am Thuỷ Tĩnh, tùy ngài thu xếp sử dụng, ngài thấy thế nào?”

Vân Tâm lập tức cảm động, nói thiện tai thiện tai, khen Phương Tri Hành có tấm lòng đại thiện.

Chuyện này cứ thế giải quyết êm đẹp.

Sau đó, Phương Tri Hành, Vân Tâm dẫn theo hơn 10 ni cô có võ nghệ, cưỡi sáu cỗ xe ngựa quay lại Thất Sát sơn trang.

Đi vào sơn trang, nhóm người Vân Tâm trông thấy những xác chết, chân cụt tay đứt rải rác khắp nơi trên mặt đất, lại tụng niệm một tràng A Di Đà Phật.

Sau đó, bà và mọi người không lập tức đến nhà kho mà là thu dọn những cái xác kia, chắt chắt lại với nhau.

Một ni cô trong đó chạy đến tiệm quan tài trên trấn, gọi vài người làm thuê đến giúp, cho bọn họ một khoản tiền để họ chuyển

toàn bộ thi thể đến nghĩa trang ngoài trấn chôn cất.

Mãi đến lúc này, tin tức Thất Sát sơn trang bị tiêu diệt mới lan truyền khắp trấn Xích Châu.

Thu dọn xong đồng thi thể, cuối cùng nhóm người Vân Tâm bắt đầu đi vào nhà kho vận chuyển các loại vật tư.

Tiếp theo, bà và mọi người tiến vào từng gian phòng trong trang, lục tìm những vật phẩm vẫn có thể sử dụng, bao gồm: quần áo, bát đĩa, bình nước, vân vân.

Vân Tâm làm việc cực kỳ tỉ mỉ, bà ghi chép rõ ràng mỗi một món, chi tiết đến từng cái thìa, chiếc đĩa.

Mọi người bận rộn suốt buổi chiều, thẳng đến khi màn đêm buông xuống mới chất vật tư cuối cùng lên xe, chở về am Thuỷ Tĩnh.

“Đại sư, nếu không còn chuyện gì khác, vãn bối mạn phép cáo từ trước.”

Phượng Tri Hành cảm thấy mọi chuyện ở đây gần như xong xuôi thì muốn rời đi.

Vân Tâm hỏi: “Phượng hiệp sĩ có chuyện gấp gì ư?”

Phượng Tri Hành lắc đầu đáp: “Thế thì không, ta...”

Vân Tâm ngắt lời: “Tất cả vật tư trong Thất Sát sơn trang kia đều là mồ hôi nước mắt của dân mà bọn chúng vơ vét trong bao năm qua. Bần ni muốn phân phát số vật tư ấy cho bách tính trên trấn, trợ giúp những gia đình nghèo khổ sống sót qua mùa đông khắc nghiệt này.”

Phượng Tri Hành khen ngợi từ tận đáy lòng: “Quả nhiên đại sư có tấm lòng Bồ Tát.”

Vân Tâm cười nói: “Dù sao thì bọn ta cũng là người xuất gia, có nhiều chỗ bất tiện, hy vọng Phương hiệp sĩ có thể tạm thời lưu lại vài ngày, trợ giúp bọn ta xử lý chút chuyện này.”

Phương Tri Hành hơi do dự.

Lúc này, Tế Cầu truyền âm đến: “Phương Tri Hành, tao nghĩ mày nên ở lại nơi này thêm vài ngày nữa.

Mày ngẫm lại xem, hiện giờ vóc dáng mày thay đổi quá nhiều, không thích hợp bị người từng gặp mày nhìn thấy, không bằng cứ tránh ở đây, một thời gian nữa lại đi ra ngoài lang thang đi.”

Phương Tri Hành khinh thường trong lòng.

Cậu biết sở dĩ Tế Cầu nói vậy không phải vì nghĩ cho cậu, mà là Tế Cầu muốn ở cùng nhóm cô nương kia.

Chẳng qua, Tế Cầu nói cũng không phải không có lý.

Nghĩ đến đây, Phương Tri Hành thành khẩn cười nói: “Vãn bối nguyện cống hiến sức lực vì đại sư.”

“Tốt!” Vân Tâm đại sư không kìm được hài lòng gật đầu.

...

Tối hôm đó, Phương Tri Hành ở lại am Thuỷ Tĩnh.

Có điều, một đại nam nhân như cậu ở trong am ni cô, trong lòng cứ có cảm giác là lạ sao ấy.

Giống như nam sinh tiến vào ký túc xá của nữ sinh vậy.

Chương 217: Ma Công (2)

Phương Tri Hành nhìn phật đường quanh mình, trong đầu lại thường thường hiện lên một ít hình ảnh không đứng đắn cho lắm.

Kiếp trước cậu từng xem một bộ phim cũ giáo dục vỡ lòng có tên là Kim Bình Mai (bản năm 2008).

Trong đó hình như có một đoạn tình tiết là Tây Môn Khánh rời nhà vào kinh thành, trên đường ngã bệnh, được ni cô cứu mang về am ni cô.

Ở trong am ni cô, hắn ngẫu nhiên gặp được một tiểu ni cô đơn thuần đáng yêu, cũng làm xúc động đến tình yêu thiếu nữ của nàng, cuối cùng dục dõ mang người ta đi mất.

Giờ này khắc này, đặt mình trong nội đường của am, Phương Tri Hành kìm lòng không đặt miên man bất định, tâm tình nhộn nhạo.

“Ày, chắc là đã nhiều ngày rồi không chạm vào nữ nhân nên có chút tình mê ý loạn, lòng ngứa ngáy như ma đây mà.”

Phương Tri Hành than khẽ, chột thở sâu một hơi lấy lại bình tĩnh.

Đúng lúc này, cậu bỗng nhìn thấy Tế Cầu rón rén ra khỏi phòng, dáng vẻ xum xoe chạy hướng phía biệt viện cách vách.

Cô nương được bọn họ cứu ra đều ở bên đó cả.

“Khụ khụ!”

Phương Tri Hành thành linh ho khan một tiếng, Tế Cầu giật

mình, bắt chợt dừng bước.

“Làm gì đó?”

Tế Cửu quay đầu lại, không nhìn được la lên.

Phương Tri Hành nhếch miệng, bình bình nói: “Sao, mày lại muốn đi tìm mấy cô nương kia à?”

“Đúng thì thế nào?”

Tế Cửu tức giận trả lời: “Tao làm phiền gì đến mày chắc, mẹ nó quán rộng quá ha!”

Phương Tri Hành cặn nói: “Vờ lờ, con bà nó mày đúng là đồ vô ơn mà. Bình thường tao đối xử với mày tốt như vậy mà mày chưa bao giờ cho tao sờ một cái, bây giờ gặp được chị gái xinh đẹp thì lại không biết xấu hổ lại gần người ta cơ đấy.”

Tế Cửu trợn mắt nói: “Có cái rắm ấy! Mày vượt lương tâm nói lại xem, bình thường mày tốt với tao lắm hả? Ngày nào tao cũng bị mày quát đến quát lui thì thôi không nhắc đến, mỗi lần gặp phải nguy hiểm, con mẹ nó mày còn bảo tao xông lên, coi tao như là con tốt thí, đậu má mày còn có mặt mũi nói ra câu đấy hả? Mày mới là đồ không biết xấu hổ á?”

Phương Tri Hành khinh bỉ nói: “Hay lắm, đêch mợ mày đúng là gió chiều nào theo chiều đó, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, qua cầu rút ván đúng không hả?”

Tế Cửu hừ hừ nói: “ĐM tao mặc kệ mày đó.”

Nó nói xong rồi chạy như một làn khói, chui vào biệt viện sát vách.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành nghe được tiếng cười của một tiểu cô nương vang lên.

“Chó con, qua đây!”

“Gâu gâu ~”

Tế Cửu nhỏ giọng kêu, cũng bắt đầu chơi bóp giọng làm bộ đáng yêu luôn.

“Móa!”

Phượng Tri Hành bị nó làm cho ghê tởm cực kỳ, nổi lên từng cục từng cục da gà.

Cũng đúng, lúc này Phượng Tri Hành hoàn thành thăng cấp, Tế Cửu cũng thăng cấp theo.

Nhưng dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, trước lần thăng cấp sau đó của Phượng Tri Hành, hẳn là Tế Cửu cũng sẽ không có bất kỳ sự tăng lên nào.

Chính vì nguyên nhân này, Tế Cửu nhanh chóng di tình biệt luyện, chuyển sự chú ý sang những chuyện khác, tự nhiên là xa cách với Phượng Tri Hành rồi.

Dù sao, cho dù nó cố gắng trợ giúp Phượng Tri Hành như thế nào đi chăng nữa, trên thực tế đối với nó chẳng có chút chỗ tốt nào cả.

Không đáng!

Haizz, con chó này ranh ma quá đi, không thấy lợi thì không làm, cho tới bây giờ vẫn chưa từng một lòng Phượng Tri Hành bao giờ!

Phượng Tri Hành ngửa đầu nhìn trời, đêm lạnh mùa đông, bầu trời đầy sao, yên lặng u ám.

Gió lạnh phơ phất, tâm linh của cậu dần dần hoàn toàn bình tĩnh trở lại, không một chút gợn sóng.

Một lát sau, cậu xoay người trở về phòng, nằm ở trên giường, tiến vào mộng đẹp yên ắng xa xôi.

...

Một đêm này, trấn Xích Châu vô cùng náo nhiệt.

Có người đốt pháo, tiếng nổ bùm bùm kéo dài đến hơn nửa đêm.

Có người thả pháo hoa, đốt sáng toàn bộ bầu trời đêm.

Có người gõ chày, có người khua chiêng gõ trống.

Không phải bọn họ đang mừng năm mới, mà là đang ăn mừng một chuyện lớn ghê gớm cực kỳ.

Thất Sát sơn trang xong đời!

Những năm gần đây, Thất Sát sơn trang hoành hành ngang ngược, làm mưa làm gió ở trấn Xích Châu và những khu vực xung quanh.

Mà chuyện xấu nhất Thất Sát sơn trang từng làm chính là cho vay cắt cổ.

Bọn họ đầu tiên là tranh mua lương thực, đầu cơ tích trữ hàng hóa, rồi lại bán với giá cao.

Những năm thiên tai, giá của lương thực đúng thật là cao đến thái quá!

Điều này dẫn đến đại đa số dân chúng căn bản là không mua nổi lương thực, phải đập nồi bán sắt.

Vì vậy, Thất Sát sơn trang tốt bụng cung cấp phục vụ cho vay nặng lãi, cho dân chúng mượn một số tiền nhỏ trước, lại dùng bạo lực đoạt lại lợi tức kếch xù.

Thủ đoạn độc ác như vậy khiến cho không biết bao nhiêu gia đình phải bán con bán cái, táng gia bại sản.

Mà nay Thất Sát sơn trang xong đời, có nghĩa là người chết nợ tiêu, toàn bộ xóa bỏ!

Mọi người được trả lại tự do ngay giữa đêm, làm sao mà không vui được chứ?

Không biết bao nhiêu bách tính vui đến phát khóc!

...

Chương 218: Khó Giết (1)

Đảo mắt đến ngày hôm sau, thời tiết càng lạnh hơn, những phá lệ sáng sửa.

Dưới sự an bài của Vân Tâm đại sư, Phương Tri Hành và một đám ni cô phân phát vật tư cần thiết trong cuộc sống cho các bách tính nghèo khổ trên trấn.

Có thể tưởng tượng được, bách tính trên trấn chỉ cảm thấy vui như lên trời, ông trời cuối cùng cũng mở mắt, tự nhiên là mang ơn tốt đỉnh với am Thuỷ Tĩnh.

Cùng lúc đó, cái tên của Phương Tri Hành cũng nhanh chóng lan truyền ra.

Mọi người biết được chính cậu đã lấy sức một mình phá hủy Thất Sát sơn trang, chính cậu quyên tặng những vật tư cứu mạng này, không khỏi đều tán thưởng, ca tụng không thôi.

Một truyền mười, mười truyền trăm.

Chưa đến ba ngày, tin tức liền truyền đến mấy thôn trang xung quanh trấn Xích Châu, thu hút rất nhiều con nhà nghèo.

Kể từ đó, vật tư của Thất Sát sơn trang nhanh chóng bị phân chia hết.

Chỉ khoảng chừng mười ngày đã bị phát hết sạch.

Hết cách rồi, tăng nhiều thịt ít!

Vân Tâm đại sư cũng lợi hại, bà vẫn còn để lại một hậu chiêu.

Bà bán trao tay khế đất của Thất Sát sơn trang, từ đó có được một khoản tiền phi nghĩa, đi mua lương thực tiếp tục phân phát.

“Oa Oa, cho ngài ăn này.”

Chạng vạng hôm nay, Phương Tri Hành bận rộn suốt một ngày, khi trở về từ bên ngoài thì gặp được tiểu cô nương kia.

Trải qua mấy ngày này ở chung, Phương Tri Hành đã có sự hiểu biết đại khái với mỗi cô nương.

Tiểu cô nương trước mặt tên là tiểu A Hoa, không biết mình họ gì, năm nay có thể là bảy tuổi.

Bé là một trong những đứa bé mất đi gia đình trong loạn thế này.

Lúc này tiểu A Hoa đang cầm một miếng bánh hoa quế trong tay, ánh mắt tỏa sáng, nhón mũi chân dùng sức giơ tay cao cao, hy vọng đưa đến trong tay Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành thấy thế thì mỉm cười, ngồi xổm xuống giơ tay nhận bánh hoa quế, cười nói: “Tiểu A Hoa, nhóc ăn cơm no không?”

“Ừm, ăn no nê rồi.”

Tiểu A Hoa vén áo lên, vỗ bồm bộp vào cái bụng căng tròn của mình, giống như là đang khoe khoang vậy.

Phương Tri Hành không khỏi mỉm cười.

“Gấu gấu ~”

Đột nhiên, cái giọng ỏn ẻn nổi da gà của Tế Cầu truyền đến.

Tiểu A Hoa lập tức ngoắc tay nói: “Chó con, đến!”

Tế Cửu vọt tới, chạy đến trước mặt tiểu A Hoa, nằm nghiêng rung đùi, cái đuôi hướng lên trời vẫy không ngừng.

Tiểu A Hoa đưa tay chỉ vào Tế Cửu, lớn tiếng nói: “Ngồi!”

Tế Cửu tức khắc ngẩng đầu lên, đặt mông ngồi xuống.

Phải nói là ngoan ngoãn cực, chủ yếu nhất là nghe lời!

“Chặc chặc ~”

Đột nhiên Tế Cửu nghe thấy tiếng tắc lưỡi của Phương Tri Hành.

Nó quay đầu đi, chú ý tới Phương Tri Hành đang nhìn mình, vẻ mặt hài hước.

“...”

Chỉ một thoáng, trong lòng Tế Cửu hiện lên một loại xấu hổ không cách nào nói rõ được.

Phương Tri Hành khoanh hai tay trước ngực, truyền âm đến :
“Tế Cửu, bây giờ mày càng lúc càng giống một con chó rồi.”

Vừa nghe lời này, Tế Cửu không khỏi càng thêm xấu hổ, trợn mắt nói: “Cút sang một bên, chớ chọc ông đây!”

Phương Tri Hành hơi cạn lời, nghiêm mặt nói: “Tình huống bên trong am Thủy Tĩnh mày tra xét thế nào rồi?”

Tế Cửu tức giận trả lời: “Không phải bản thân mày có Đồng Tử Xích Huyết à? Mở mắt quan sát một chút không được chắc?”

Phương Tri Hành quát: “Lúc tao mở mắt, hai mắt sẽ biến thành màu đỏ như máu, vô cùng đáng chú ý. Đồng Tử Xích Huyết là lá bài tẩy của tao, đương nhiên không thể dễ dàng bại lộ được.”

Tế Cửu không cãi lại được, không tình nguyện nói: “Tao gửi mấy ni cô bên trong am Thuỷ Tĩnh này rồi, ngoại trừ Vân Tâm đại sư là Nhất Cầm cảnh ra, những người khác không đáng giá nhắc tới.”

“Hơ, Vân Tâm đại sư thế mà lại là Nhất Cầm cảnh thật!”

Phương Tri Hành mừng rỡ, quả quyết nói: “Trong am Thuỷ Tĩnh chắc chắn có một bộ công pháp Ngũ Cầm cảnh cho xem.”

Tế Cửu cạ lời: “Có thì sao chứ, mày chính là quá tham rồi đó!

Có phải mày đã quên công pháp có phân chia nam nữ, võ công truyền thừa của am Thuỷ Tĩnh chắc chắn chỉ thích hợp cho nữ tử tu luyện, liên quan mẹ gì đến mày chứ?”

Phương Tri Hành trợn mắt trừng một cái, lạnh lùng trào phúng: “Mày biết cái gì, biết người biết ta trăm chiến trăm thắng. Sớm muộn gì cũng có một ngày chúng ta sẽ gặp phải một ít cao thủ là nữ, chi bằng chuẩn bị từ sớm.”

Tế Cửu khinh thường lạnh lùng hừ: “Cũng chỉ có loại người không có lương tâm như mày mới có thể đối đầu với nữ nhân.

Nếu đổi thành tao, toàn bộ nữ nhân là nội trợ hiền của tao, các cô ấy sẽ cam tâm tình nguyện đi tìm chết cho tao!”

Phương Tri Hành bĩu môi, cười khẩy nói: “Bàn về tự luyện, mày xưng thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất.”

Tế Cửu cười xùy: “Cái này gọi là tự luyện gì chứ, cái này gọi là tình luyện, cái này gọi là yêu say đắm!

Loại người lấy bản thân mình làm trung tâm, thực hành chủ nghĩa bản thân tinh xảo như mày là căn bản là không cách nào hiểu được.”

Phượng Tri Hành không nhịn được bật cười nói: “Là ai mấy ngày nay phân phát lương thực cứu trợ bách tính không quan tâm vất vả cực nhọc, là ai mấy ngày nay không có việc gì, trước mặt toàn tâm toàn ý làm chó liếm ở trước mặt một tiểu cô nương?”

“...”

Chương 219: Khó Giết (2)

Tế Cửu lập tức không phản bác được.

Con bà nó, việc cãi nhau này nó vẫn luôn không bằng Phương Tri Hành.

Mỗi lần cãi nhau đến cuối cùng, nó luôn luôn bị Phương Tri Hành bắt chẹt.

“Hừ, không nói với loại người như mày nữa, miệng lừa không hợp miệng chó, thuần túy là lãng phí miệng lưỡi.”

Tế Cửu lăm bằm một câu, cụp đuôi chạy ra xa cùng với tiểu A Hoa.

Con hàng này không có lòng tốt, dáng vẻ trông rất giống như là muốn đổi chủ nhân.

“Đồ chó, chính là tiện...”

Phương Tri Hành chẳng thèm ngó tới, không nhanh không chậm đi đến thiện phòng của mình.

Trên đường đi có ba cô nương đã đi tới.

Các cô là ba cô nương có tuổi lớn hơn chút.

Một người trong đó là đại mỹ nhân Phương Tri Hành từng chú ý đến, cô ấy tên Quân Dao, cái tên rất êm tai, năm nay mười sáu tuổi.

Nghe lời cô nói, cô là thư hương môn đệ, đáng tiếc gia đạo sa sút.

Nói cách khác, cô có biết chữ, cũng là người duy nhất biết đọc biết viết trong số các cô nương tại đây.

Ba cô nương xấu hổ đi đến.

Cô nương tuổi tác lớn nhất tên là tiểu Nhã. Cô đỏ mặt, dịu dàng nói: “Phường đại hiệp, ta nghe nói lương thực sắp được phát xong hết rồi, có phải khi nào phát xong lương thực thì ngài sẽ rời khỏi nơi này không?”

Phường Tri Hành gật đầu nói: “Đúng vậy, dù sao nơi này là am ni cô, nam nhân như ta đây ở nơi này có nhiều chỗ bất tiện.”

Tiểu Nhã bèn vội vàng hỏi: “Vậy, ngài có thể mang bọn ta đi cùng không?”

Phường Tri Hành nghe vậy, đuôi lông mày không khỏi nhướng lên.

Tiểu Nhã tiếp tục nói: “Bọn ta có thể giặt quần áo nấu cơm cho ngài, cái gì bọn ta cũng nguyện ý làm.”

Phường Tri Hành hỏi ngược lại: “Các cô không muốn ở lại chỗ này à? Nơi đây không chỉ vô cùng an toàn mà còn không làm cho các cô ăn đói mặc rách.”

Tiểu Nhã đáp: “Ngài hiểu lầm rồi, không phải bọn ta ghét bỏ ở đây, bọn ta chỉ là càng muốn đi theo cạnh Phường đại hiệp ngài mà thôi.”

Phường Tri Hành đã hiểu, trầm ngâm nói: “Để ta cân nhắc cái đã.”

Ba cô nương nhìn nhau, trong ánh mắt là sự chờ mong vô biên vô tận, khiến người cảm thấy mềm lòng.

Không bao lâu sau, Phường Tri Hành trở về thiện phòng, tắm

rửa một cái rồi nằm xuống ngủ.

Đang mơ mơ màng màng ngủ thì thùng thùng!

Tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên.

Phương Tri Hành mở mắt ra, đứng dậy hỏi: “Ai vậy?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của một ni cô: “Phượng hiệp sĩ, ngại quá, quấy rầy ngài nghỉ ngơi rồi, chủ trì cho mời ngài đi qua.”

“Xin chờ một chút.”

Phượng Tri Hành nhanh chóng mặc xong quần áo, đẩy cửa đi ra ngoài.

Cậu cũng biết ni cô trung niên ở bên ngoài, pháp hiệu Huệ m.

“Mời tới bên này.” Huệ m giơ tay ra làm tư thế xin mời.

Phượng Tri Hành nhắm mắt theo đuôi.

Không bao lâu sau, cậu tiến vào chỗ ở của chủ trì.

Ngẩng đầu nhìn lên, trong phòng ngoại trừ Vân Tâm đại sư ra thì còn có hai người, một nam một nữ, tuổi tác đều hơn bốn mươi tuổi rồi.

Nam nhân trung niên mặc bộ đồ xanh, vóc người cường tráng, chiều cao khoảng chừng 1m75, trên mặt để bộ râu ngắn, màu da ngăm đen.

Một phụ nhân khác thì có dung mạo thường thường, màu da cũng ngăm đen, mặc chiếc váy cạp cao đến eo màu xám trắng, trên đầu đội khăn trùm có họa tiết.

Vân Tâm đại sư cười giới thiệu: “Vị này chính là ‘Đường Lang

Thủ' Phong Quang Nghĩa, vị này chính là thê tử của hãn Vân Trân."

Phương Tri Hành chấp tay thi lễ, cười nói: "Bái kiến hai vị bằng hữu."

Hai phu thê cũng đáp lễ, vẻ mặt kính nể nói: "Phương hiệp sĩ, phu thê bọn ta cùng nhau đi tới, tất cả bách tính đều tán dương sự tích của ngài, cử chỉ hiệp nghĩa của ngài khiến người khác phải khâm phục cực kỳ."

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi co giật, cười nhạt nói: "Vi dân trừ hại, việc nằm trong phận sự."

Mọi người ngồi xuống.

Vân Tâm đại sư chậm rãi nói: "Phương hiệp sĩ, sở dĩ gọi thí chủ đến đây vào đêm khuya là vì xảy ra một chuyện Hắc Họa, hy vọng thí chủ có thể giúp đỡ."

"Hắc Họa??"

Phương Tri Hành cau mày hỏi: "Xin hỏi Hắc Họa này là cái gì?"

Vân Tâm lập tức giải thích: "Hắc Họa chính là một địa phương nào đó có yêu ma thường lui tới, liên tiếp tạo thành thảm họa nhân gian."

"Yêu ma!!"

Hai mắt Phương Tri Hành không khỏi trừng to, hô hấp hơi ngừng lại, ngạc nhiên hỏi lại: "Yêu ma thật sự tồn tại à?"

Vân Tâm gật đầu nói: "Đương nhiên! Cũng đúng, chỉ sợ cho đến bây giờ thí chủ vẫn chưa gặp yêu ma bao giờ đúng không?"

Phương Tri Hành lắc đầu, trong lòng chấn động không thôi

hỏi: “Yêu ma rốt cuộc là cái gì?”

Vân Tâm thở dài, cẩn thận giải thích: “Yêu ma, trên thực tế là do nhân loại chúng ta mất khống chế rồi biến thành!

Nhân loại chúng ta ăn thịt dị thú, bất kể là ăn thịt chín hay là ăn thịt sống thì đều có thể bị dị thú gây ô nhiễm thể xác và tinh thần, từ đó xảy ra mất khống chế, cuối cùng dị biến trở thành yêu ma.”

Phong Quang Nghĩa gật đầu, nói bổ sung: “Nếu như một người bình thường ăn thịt dị thú sống thì sẽ càng dễ dàng xuất hiện việc mất khống chế, xác suất biến thành yêu ma cũng càng lớn hơn.”

Chương 220: Phong Thần (1)

Mất khống chế!

Yêu ma!

Nội tâm Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu ra. Cậu hít một hơi thật dài nói: “Nói như vậy, ba người bắt gặp một con yêu ma đúng không?”

Phong Quang Nghĩa gật đầu nói: “Cách nơi này không xa, đại khái bảy tám chục dặm có một thôn trang tương đối lớn.

Lúc phu thê bọn ta đi ngang qua đó, nghe nói trong thôn không ngừng có người mất tích, bèn điều tra một phen.

Gần như có thể khẳng định rằng trong cái thôn kia có một con yêu ma đang ẩn náu, những người mất tích ấy đều bị yêu ma ăn.”

“Ẩn náu?”

Phương Tri Hành kỳ quái không thôi hỏi: “Không phải yêu ma sẽ mọc ra mấy thứ như sừng hoặc là đuôi, vậy gì gì đó à, sao chúng nó ẩn náu được thế?”

Phong Quang Nghĩa bèn đáp: “Người xưa nói rằng, yêu ma có thể biến hóa thành người, ẩn giấu trong đám người, chọn người mà nuốt.”

“Biến hóa!!”

Phương Tri Hành chợt hiểu ra, cũng đúng, yêu ma có kỹ năng này.

Vân Tâm bổ sung thêm: “Tuy yêu ma có thể biến hóa thành người, nhưng thật ra thì chúng nó cũng không thể tùy ý biến thành bất luận kẻ nào, hoặc là biến thành bất kỳ bộ dạng nào.

Chúng nó chỉ có thể biến thành người bị chúng nó ăn!”

Lời này vừa nói ra!

Phượng Tri Hành nháy mắt tê cả da đầu, sờn tóc gáy, giật mình nói: “Nói cách khác, nếu như yêu ma ăn một trong số bốn người chúng ta, nó ngay lập tức có thể biến thành dáng vẻ của người kia, sau đó đường hoàng xuất hiện ở trước mặt chúng ta, đúng không?”

Phong Quang Nghĩa than thở: “Tuy rất khủng bố, nhưng sự thật chính là như thế.”

Phượng Tri Hành cau mày nói: “Yêu ma biến hóa thành người, vển vển chỉ là dáng dấp tương tự thôi đúng không? Ví dụ như trên người ta có một cái nốt ruồi đen, là mọc ra sau này, vậy khi yêu ma biến hóa rồi, hẳn là sẽ không xuất hiện đâu đúng không?”

Phong Quang Nghĩa bèn nói: “Không, yêu ma biến hóa không có bất kỳ sơ hở nào, chúng nó có thể biến hóa ra một thân thể gần giống với chúng ta như đúc, bao gồm mỗi một chi tiết nhỏ trên người.

Ví dụ sau lưng ta có một vết sẹo, chỉ có thể tử của ta biết vết sẹo kia có hình dạng như thế nào, nhưng sau khi yêu ma ăn cơ thể của ta và biến thành dáng vẻ của ta, trên người nó cũng sẽ hiện lên vết sẹo giống y như đúc.

Nói chung, nếu chỉ nhìn từ dung mạo hoặc đặc thù cơ thể cục bộ để phán đoán, mắt thường sẽ không cách nào phân chia ra được điểm khác biệt giữa nó và nguyên chủ.”

Phượng Tri Hành ngạc nhiên!

Lúc này, thê tử của Phong Quang Nghĩa là Vân Trân chen lời, nói bổ sung: “Độ tương tự khi yêu ma biến hóa thành người cao bao nhiêu thật ra quyết định bởi việc nó ăn hết bao nhiêu phần cơ thể của người kia.

Ví dụ như cho nó ăn hết cả tấm da người, vậy thì tất cả chi tiết trên da chúng ta bao gồm cả nốt ruồi, vết sẹo vân vân đều sẽ bị yêu ma phục chế lại y như thật.

Mặt khác, yêu ma không chỉ biến hóa như thế. Nếu như chúng nó ăn hết đầu óc của chúng ta thì có thể lấy được ký ức, tình cảm, cách tự hồi trong đầu chúng ta, thậm chí cả tài nghệ mà chúng ta nắm giữ, ví dụ kỹ năng nấu nướng, ví dụ võ công.”

Nghe lời này xong, Phương Tri Hành không khỏi ngừng thở, vẻ mặt nghiêm trọng vô cùng.

Hay lắm!

Yêu ma ăn hết đầu óc con người thật là đáng sợ, nó có thể hoàn toàn dung nhập vào gia tộc cùng với mối quan hệ của người kia.

Đây đúng thật là thuật thể thân hoàn mỹ nhất!

Lấy một thí dụ, giả dụ một con yêu ma ăn hết Phong Quang Nghĩa, vậy nó chẳng những có thể biến thành dáng vẻ của Phong Quang Nghĩa mà đồng thời vẫn còn có được ký ức và võ công của Phong Quang Nghĩa.

Yêu ma sẽ lấy thân phận của Phong Quang Nghĩa nghênh ngang xuất hiện giữa ban ngày.

Mà Vân Trân thê tử của Phong Quang Nghĩa, người thân cận của Phong Quang Nghĩa đều không phát hiện ra “Phong Quang Nghĩa” kia có vấn đề gì.

Bởi vì con yêu ma kia sở hữu tất cả mọi thứ của Phong Quang Nghĩa, chính là một thể nhân bản hoàn mỹ không có khuyết điểm nào!

Phong Quang Nghĩa không khỏi than thở: “Yêu ma có thể ẩn nấp dưới mắt chúng ta hại người, đây là đứng ở sau đèn thì tối, thế nên bọn ta mới gọi chuyện có liên quan đến yêu ma là Hắc Họa!”

Đứng ở sau đèn thì tối, thật đúng là hình tượng vờ lờ!

Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu rõ. Cậu không khỏi hỏi: “Yêu ma không có khả năng không có bất kỳ sơ hở nào đi?”

Vân Tâm đại sư đáp: “Yêu ma cũng không phải là không hề có nhược điểm, ít nhất bọn ta tổng kết ra hai nhược điểm của chúng.

Thứ nhất, thường cách một đoạn thời gian yêu ma sẽ rơi vào một loại trạng thái đói bụng cực độ, phải ăn thịt người mới được.

Chúng nó không nhịn được loại đói khát đó, chắc chắn sẽ phải đi ăn.

Như vậy, chỉ cần có người bị ăn là sẽ có người mất tích, điều này cũng gia tăng rất lớn xác suất bị lộ của yêu ma.

Chương 221: Phong Thần (2)

Ví dụ như một nơi nào đó đột nhiên có rất nhiều người vô duyên vô cớ liên tiếp mất tích, khả năng là yêu ma gây án sẽ cực cao.

Thứ hai, sức sống của yêu ma phi thường mạnh mẽ, sở hữu năng lực tự chữa trị cực mạnh, gần như có thể làm khép lại thương tổn do các loại công kích tạo thành trong nháy mắt.”

Trong khi nói chuyện, Vân Tâm đại sư bỗng nhiên lấy ra một chủ tử, giơ ra một ngón tay và nhẹ nhàng rạch một cái lên đầu ngón.

Tách!

Máu tươi chậm rãi thấm ra.

Vân Tâm đại sư giải thích: “Ví dụ như ta là yêu ma, khi phải chịu thương tổn cực kỳ nhỏ thì cơ thể sẽ không khống chế được khép lại.

Chúng ta có thể thông qua tính chất đặc biệt này để phán đoán xem đối phương đến tột cùng là nhân loại hay là yêu ma.”

Phong Quang Nghĩa cũng cầm chủ tử nhẹ nhàng rạch một đường trên ngón tay.

Vân Trân cũng làm theo một lần.

Vết thương của ba người đều không có dấu hiệu cấp tốc khép lại.

Thấy thế, Phương Tri Hành cũng phải thể hiện một phen, cắt

lên ngón tay để chứng minh mình không phải là yêu ma biến thành.

Rất may mắn, bốn người đều là nhân loại.

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Phương pháp này có hiệu nghiệm trăm phần trăm không?”

“Không!”

Vân Tâm đại sư lắc đầu: “Đối với đại đa số yêu ma thì nó có tác dụng, nhưng có một bộ phận yêu ma, chúng nó hoặc là có thể chất đặc biệt, hoặc là nắm giữ phương pháp khống chế tốc độ khép lại, đều sẽ khiến phương pháp này mất đi hiệu lực.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, nhưng cậu có chút không tin, nghiêm túc hỏi: “Nếu như yêu ma thực sự khùng bố như thế, vậy chẳng phải nhân loại đã sớm xong đời rồi à?”

Vân Tâm đại sư nghiêm túc nói: “Đầu tiên, số lượng yêu ma vô cùng thừa thớt, dù sao tuyệt đại đa số nhân loại đều không chọn ăn thịt dị thú sống, hơn nữa việc thịt dị thú có độc được rất nhiều người biết đến, người ăn lại càng ít hơn.

Thứ hai, không phải mỗi người ăn thịt dị thú sống thì đều sẽ mất khống chế biến thành yêu ma.

Với cả trong những người xảy ra mất khống chế, kết quả cũng chưa chắc đã dị biến trở thành yêu ma, rất nhiều người bị chết bất đắc kỳ tử trong quá trình dị biến.

Nói chung, loại hiện tượng này chỉ xảy ra trên cực ít người.

Cuối cùng, chính là vấn đề thực lực của bản thân yêu ma.”

Nói đến chỗ này, Vân Tâm đại sư nhấp một ngụm trà cho trơn họng, sau đó chậm rãi nói:

“Căn cứ vào quan sát và nghiệm chứng của bọn ta, dường như cơ thể yêu ma tồn tại thiếu sót nào đó, khiến chúng nó không cách nào trở nên càng mạnh mẽ hơn thông qua việc tu luyện võ công như giống nhân loại.

Phương pháp duy nhất để yêu ma trở nên mạnh mẽ chính là nuốt chửng người mạnh mẽ hơn để thu hoạch sức mạnh của đối phương!

Ví dụ, một con yêu ma nuốt sống Phong Quang Nghĩa, vậy giới hạn thực lực cao nhất của Phong Quang Nghĩa chính là giới hạn thực lực cao nhất của nó.

Thế nhưng, nếu như yêu ma tiếp tục nuốt chửng Phương hiệp sĩ, vậy thực lực của nó sẽ trong nháy mắt tăng lên đến cực hạn của thí chủ!”

Phương Tri Hành nghe thế, lông mày xoắn chặt vào nhau, chần chờ hỏi: “Thực lực của yêu ma không phải là tổng thể sức mạnh của hai người là ta và Phong Quang Nghĩa à?”

Phong Quang Nghĩa đáp: “Là thế này, sau khi yêu ma biến hóa thành dáng vẻ của ta thì nó chỉ thi triển võ công của ta, sức mạnh của ta, không cách nào thi triển võ công của người và sức mạnh của người được.

Trái lại cũng thế!

Cho nên, bất kể yêu ma nuốt chửng bao nhiêu người, sức mạnh cường đại nhất của chúng nó chính là sức mạnh của người cường đại nhất bị bọn chúng nuốt!”

Phương Tri Hành không khỏi giật mình một cái, cậu nhớ đến một trò chơi vô cùng nổi tiếng kiếp trước.

&LTNguy;ên Thần >

Có thể tùy ý tiến hành thay đổi giữa các nhân vật trò chơi khác nhau.

Người đổi sang nhân vật nào thì có thể phát huy ra kỹ năng tương ứng của nhân vật đó.

Yêu ma cực kỳ giống với Nguyên Thần!

Vân Tâm đại sư suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Cần chú ý là năng lực của yêu ma không chỉ như thế, chúng nó còn có một sát chiêu khác, đó chính là ‘Hiện Ra Nguyên Hình’.”

“Hiện Ra Nguyên Hình, cái từ này rất quen thuộc!” Phương Tri Hành dựng tai lên nghe.

Vân Tâm đại sư giải thích rõ ràng nói: “Một khi yêu ma hiện ra nguyên hình, sức mạnh của bọn chúng sẽ trong nháy mắt tăng vọt. Dưới tình huống bình thường, có thể sẽ trực tiếp tăng lên một cảnh giới.

Ví dụ, sau khi một yêu ma nuốt chửng võ giả Quán Lực cảnh hiện ra nguyên hình, sức mạnh của nó khả năng sẽ tăng lên đến Đại Mãng cảnh!

Có điều, một khi yêu ma hiện ra nguyên hình rồi thì rất khó khôi phục trở lại.

Nói cách khác, hiện ra nguyên hình là sát chiêu duy nhất, sau khi dùng xong, yêu ma sẽ không thể biến hóa thành người nữa.”

Phong Quang Nghĩa liên tục gật đầu nói: “Thôn mà bọn ta phát hiện có yêu ma qua lại có một võ giả Đại Mãng cảnh sơ kỳ mất tích.

Chương 222: Dẻo dai (1)

Không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn đã bị yêu ma nuốt chửng, điều này có nghĩa con yêu ma kia ít nhất sở hữu sức mạnh Đại Mãng cảnh sơ kỳ.

Một khi con yêu ma kia bị ép phải hiện ra nguyên hình, sức mạnh của nó có khả năng tăng vọt đến Đại Mãng cảnh viên mãn thậm chí là Nhất Cầm cảnh.

Mà phu thê bọn ta một người là Đại Mãng cảnh sơ kỳ, một người là Quán Lực cảnh hậu kỳ, không cách chắc chắn là sẽ thắng tuyệt đối, do đó mới không thể không đến đây nhờ mọi người giúp đỡ.”

Phương Tri Hành nghe vậy, cau mày nói: “Tại sao hai người không báo quan? Chuyện trọng đại như vậy, chắc chắn triều đình sẽ vô cùng coi trọng nhỉ.”

Nghe thấy Phương Tri Hành nói như vậy, phu thê Phong Quang Nghĩa không khỏi nhìn nhau, vẻ mặt biến ảo một hồi.

Vân Trân hơi im lặng, thấp giọng đáp: “Phu thê ta bị quan phủ phát lệnh truy nã bởi vì sát hại một ít ác ôn làm giàu bất nhân, không thể xuất đầu lộ diện.

Mặt khác là một khi kinh động đến triều đình, cách làm của triều đình sẽ vô cùng tàn bạo.”

Vân Tâm đại sư sâu kín than thở: “Triều đình sẽ phái ra quân đội bao vây thôn trang kia lại, sau đó giết sạch mọi người, chó gà không tha, chấm dứt hậu hoạn.”

Phương Tri Hành không khỏi yên lặng.

Cũng đúng, loại phương thức xử lý giản đơn thô bạo này rất phù hợp với tác phong của triều đình.

Vân Tâm đại sư cảm thán nói: “Mỗi khi loạn thế đến, bách tính mất đi tất cả, đói không no bụng, bụng đói kêu vang, rất nhiều người phải ăn thịt dị thú đờ đói, từ đó trực tiếp dẫn đến số lượng yêu ma tăng vọt.

Haizz, trên sử sách thường nói, những năm cuối vương triều thiên hạ đại loạn, quần ma loạn vũ, thật ra thì chính là bắt nguồn từ đây!”

“Quần ma loạn vũ, hóa ra từ ‘Ma’ này là chỉ yêu ma...”

Trong lòng Phương Tri Hành cấp tốc sáng tỏ.

Vân Tâm đại sư nói tiếp: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta suốt đêm lên đường chạy đến thôn kia. Phương hiệp sĩ, thí chủ nguyện ý đi phụ một tay không?”

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, đáp: “Chuyện liên quan đến sự an nguy của bách tính, văn bối đương nhiên phải góp một phần sức lực.”

Hai phu thê Vân Tâm và Phong Quang Nghĩa nhất thời vui mừng quá đỗi.

Có Phương Tri Hành gia nhập, xác suất bọn họ chiến thắng yêu ma gia tăng rất nhiều.

“Xin cho ta chút thời gian, ta trở về chuẩn bị một chút.” Phương Tri Hành đứng lên.

“Xin cứ tự nhiên, bọn ta cũng phải chuẩn bị.” Vân Tâm đại sư cười nói.

Phượng Tri Hành xoay người đi, sau khi trở về biệt viện thì to tiếng truyền âm đến: “Tế Cầu!”

Không bao lâu sau, Tế Cầu ngáp dài ngáp ngắn chạy về từ sát vách, vô cùng khó chịu la làng: “Mẹ nó, đêm hôm khuya khoắt mà mày còn làm ồn cái gì thế? Mày bị mất ngủ hay là bị trầm cảm hả?”

Phượng Tri Hành không thèm quan tâm đến nó, tự thu dọn đồ đạc.

Tế Cầu thấy thế, chớp mắt nói: “Làm gì đó, mày định đi đâu thế?”

Lúc này Phượng Tri Hành mới lên tiếng giải thích mọi chuyện.

“Cái gì, yêu ma?!”

Tế Cầu nháy mắt tỉnh thần, tặc lưỡi nói: “Thiệt hay giả thế, không phải chứ, thế giới này thế mà lại có yêu ma!”

Phượng Tri Hành gật đầu nói: “Không sai được, Vân Tâm đại sư và phu thê Phong Quang Nghĩa đều không phải lần đầu tiên gặp phải yêu ma, thậm chí bọn họ còn làm nghiên cứu chuyên môn đối với yêu ma nữa, có rất nhiều hiểu biết.”

Tế Cầu suy nghĩ một chút, đột nhiên la làng: “Nếu như thế, biết rõ gặp phải nguy hiểm thì mày đi xem náo nhiệt làm gì, tìm đường chết à? Mày chán sống đấy hả!”

Phượng Tri Hành đáp: “Mày quên tao làm gì rồi à, tại lĩnh vực này, nguy hiểm và kỳ ngộ vĩnh viễn cùng tồn tại.”

“Xí!”

Tế Cầu cười nhạt: “Nguy hiểm và kỳ ngộ cái chó má ấy, theo tao thấy, con mẹ nó mày chính là ăn no rồi việc, việc không đến

tìm mày, chính mày càng muốn kiếm chuyện làm, rảnh rồi quá!”

Phương Tri Hành nghiêm mặt nói: “Sợ hãi bắt nguồn từ không biết! Thế giới này có yêu ma, hiện tại lại đang là lúc loạn thế, có nghĩa chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ đụng phải yêu ma. Giả như bây giờ chúng ta không chủ động tìm hiểu yêu ma, tương lai ứng đối như thế nào?”

Tế Cửu không phục nói: “Việc không liên quan đến mình treo thật cao. Mày có thể đi len lén quan sát xem đám người Vân Tâm đại sư xử lý yêu ma như thế nào, tại sao phải tự mình tham dự?”

Phương Tri Hành chân thành nói: “Thứ kinh nghiệm này, không đích thân tham dự thì làm sao tích lũy được. Mẹ nó mày nói nhảm vờ lơ, rốt cuộc có đi hay không?”

“Không đi!”

Thái độ của Tế Cửu kiên quyết vô cùng: “Nói không đi là không đi, đánh chết đều không đi.”

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Tốt, đây là mày tự chọn đấy, đến lúc đó cũng đừng hối hận.”

Tế Cửu chợt hăng trong lòng, nó chỉ sợ Phương Tri Hành thành linh đi lên nói một câu hung ác như vậy, rất có cảm giác lọt vào bạo kích.

Nó chần chờ nói: “Mày có ý gì thế, tao lý trí như vậy, tại sao phải hối hận?”

Chương 223: Dẻo dai (2)

Phượng Tri Hành thu thập xong, đi ra ngoài, thản nhiên nói: “Yêu ma có thể biến hóa thành người, thành người nha!”

Tế Cầu nhất thời giật mình một cái, mắt chó quay tròn lung tung.

“Móa nó, lại tính kế ông nội mày!”

Tế Cầu nhe răng trợn mắt, cho dù vô cùng không tình nguyện, nhưng nó vẫn bị Phượng Tri Hành dễ dàng gây khó dễ.

Rất nhanh, Phượng Tri Hành và Tế Cầu hội hợp với ba người Vân Tâm đại sư tại một chỗ.

Bọn họ cười khoái mã, rời đi am Thuỷ Tĩnh ngay trong bóng đêm mờ mịt.

Thôn phát sinh Hắc Họa có tên là thôn Đại Liễu, có gần bốn trăm gia đình mấy nghìn miệng ăn.

Cộp cộp cộp!

Dưới ánh trăng, trên đê, trong gió lạnh, bốn con khoái mã lao nhanh qua.

Ước chừng ba giờ, bọn họ đi nhanh đi chậm, cuối cùng cũng đến bên ngoài thôn Đại Liễu.

Nếu không phải đường ban đêm khó đi thì với tốc độ của ngựa dị thú, chắc chắn có thể chạy đến chỉ trong nửa giờ.

Phượng Tri Hành ngẩng đầu nhìn thôn Đại Liễu, một con sông

nhỏ quanh co chia thôn ra thành hai nửa, toàn thôn được xây lên dựa theo con sông này.

Phòng ốc hai bên bờ sông hoặc dày đặc thành hàng, hoặc phân bố rải rác, có vẻ hơi mất trật tự.

Nước sông chảy ào ào, khiến bóng đêm càng thêm u tối.

Tế Cửu đột nhiên tuyền âm đến : “Thôn này không có một con chó nào à? Sao lại an tĩnh như vậy?”

Phượng Tri Hành nghiêng tai lắng nghe, lấy thính giác của cậu cũng không có nghe được bất kỳ động tĩnh nào.

Chính là kiểu bầu không khí hoàn toàn tĩnh mịch ấy.

Bóng đêm tăng tăng, Vân Tâm đại sư quan sát kỹ càng một hồi rồi thấp giọng nói: “Hi vọng chúng ta đến kịp thời. Nếu như yêu ma đã rời khỏi thôn rồi, mọi chuyện sẽ trở nên càng thêm khó giải quyết.”

Vân Trân nói: “Sư tử yên tâm, chúng ta không có đánh cỏ động rần, con yêu ma kia đang ở trong kỳ đói khát, cần phải ăn uống không ngừng, sẽ không dễ dàng rời đi khu săn thú của nó đâu.”

Sư tử?

Vân Tâm là sư tử của Vân Trân?

Tâm thần Phượng Tri Hành khẽ động, không khỏi nhìn chăm chăm Vân Trân, hóa ra trước đây vị này cũng là ni cô à.

Có thể là đệ tử tục gia.

Lúc này, Phong Quang Nghĩa đột nhiên mở miệng nói: “Đến.”

Trong bóng tối một bóng người đi ra, lưng còng, râu bạc, nếp nhăn khắc sâu trên mặt.

Ông lão đi tới trước, vừa thấy hai phu thê Phong Quang Nghĩa thì kích động nói: “Hai vị đại hiệp, các ngài trở lại rồi!”

Phong Quang Nghĩa giới thiệu: “Lão ấy là thôn trưởng của thôn Đại Liễu - Liễu đại gia Liễu Căn Tài.”

Mọi người hiểu rõ, cùng nhau xuống ngựa.

Ngay sau đó, Phong Quang Nghĩa lấy đao nhỏ ra.

Liễu Căn Tài thấy vậy, chủ động đưa ngón trở tay phải ra.

Trên ngón trở của lão có một vết cắt, vết thương đỏ lên.

Nhưng Phong Quang Nghĩa vẫn lại rạch một đao, kiểm tra thử xem để phòng ngừa.

Xác nhận Liễu Căn Tài vẫn là nguyên thân, lúc này Phong Quang Nghĩa mới giới thiệu Vân Tâm và Phương Tri Hành cho lão thôn trưởng làm quen.

Liễu Căn Tài gật đầu, gấp giọng nói: “Bốn vị đại hiệp, mời các ngài cứ lấy thôn Đại Liễu bọn ta, trong thôn đã liên tiếp mất tích mười một người rồi, bao gồm cả một cháu trai của ta.”

Phong Quang Nghĩa quay sang Vân Tâm đại sư hỏi: “Vẫn là biện pháp cũ?”

Vân Tâm đại sư gật đầu nói: “Ừ, vẫn dùng biện pháp cũ kia đi.”

Phong Quang Nghĩa gật đầu, thông thả nói thật với Liễu Căn Tài: “Lão thôn trưởng, người nghe cẩn thận này. Khi trời tờ mờ sáng, người triệu tập mọi người khắp toàn thôn đi đến quặng mỏ bên ngoài thôn.

Nhớ kỹ phải gọi tất cả mọi người, không để sót một ai!

Sau khi đến quặng mỏ rồi, người bảo tất cả thôn dân đều tiến vào trong cái rãnh to kia, chuyện sau đó cứ giao cho bọn ta.”

Lão thôn trưởng gật đầu nói: “Được được, ta chắc chắn làm theo.”

Phong Quang Nghĩa bèn nói tiếp: “VẬY bốn người bọn ta qua quặng mỏ bố trí cạm bẫy trước, chúng ta nội ứng ngoại hợp, cùng nhau tìm ra con yêu ma kia.”

“RỒI!” Thần sắc Liễu Căn Tài phấn chấn, cuối cùng cũng thấy được một chút hy vọng rồi.

“Chúng ta đi.”

Phong Quang Nghĩa lập tức quay đầu ngựa, đi phía trước dẫn đường.

Phương Tri Hành theo phía sau, tới phía bắc của thôn.

Phía bắc của thôn có một ngọn núi lớn, ở dưới chân núi có một khu vực khai thác mỏ khổng lồ.

Trừ ngày mùa, thôn dân thôn Đại Liễu đến khai thác núi đá kiếm sống.

Theo đường núi đi lên mấy dặm đường nữa, một hầm quặng đột nhiên khổng lồ ánh vào mi mắt. Vừa nhìn giống như một lòng chảo cỡ nhỏ. Hình dáng của hầm quặng gần như là một hình tròn, đường kính vượt qua 300m, độ sâu hơn 50m.

Nếu muốn tiến vào chỗ sâu nhất, cần dọc theo bậc thang dài bên cạnh hầm quặng, đi vòng xuống dưới.

Phong Quang Nghĩa nhìn hầm quặng to lớn, phấn chấn nói: “Thật tốt quá, hầm quặng này chính là một nhà giam thiên nhiên, có thể nhốt chắc chắn yêu ma kia, mọc cánh cũng khó thoát.”

Vừa nghe lời này, Phương Tri Hành nhất thời hiểu được “cách cũ” mà bọn họ nhắc tới vừa rồi rốt cuộc là gì.

Chương 224: Thăm Nhà (1)

Hóa ra là bắt ba ba trong rọ!

Vân Trân nghiêm túc nói: “Trước đừng vui mừng quá sớm, lỡ như sau khi yêu ma kia bị chúng ta ép hiện ra nguyên hình, thì mọc cánh, có thể bay lên chạy đi. Ngoài ra, chưa chắc chỉ có một yêu ma.”

Vân Tâm đại sư cũng nhắc nhở: “Trừ biết bay, còn phải nó đề phòng biết đào đất. Ta từng gặp phải một yêu ma, sau khi hiện nguyên hình lại có thể đào đất, có thể nhanh chóng đào ra một cái hang trên mặt đất.

Nếu không phải ở hiện trường vừa hay có một vị cao thủ hệ Thiên Mãng ở đó, có thể đã để yêu ma kia chạy thoát rồi.”

Nghe vậy, biểu cảm trên mặt Phong Quang Nghĩa nhanh chóng thu liễm, gật đầu, thận trọng nói: “Ừ, nương tử nói phải, đại sư nói phải, đối phó yêu ma thế nào đi nữa cần thận cũng không quá.”

Vân Trân xoay qua Vân Tâm đại sư, nghiêm mặt nói: “Sư tỷ, đợi lát nữa vẫn nên do ta và Quang Nghĩa ra mặt, ép yêu ma hiện thân. Sư tỷ nấp ở bên cạnh, chờ đợi cơ hội ra tay đánh chết yêu ma. Về phần Phương hiệp sĩ...”

Bà quay đầu.

Phương Tri Hành chột ngắt lời nói: “Ta tinh thông kỹ thuật bắn tên, bách phát bách trúng, hơn nữa ta có mũi tên cấp 2, có thể đứng ở chỗ cao phục kích yêu ma, trợ giúp các ngài bất cứ lúc nào.”

Đáy mắt Vân Trân sáng ngời, nhất thời cười nói: “Vây thì tốt quá, có một xạ thủ cao siêu phong tỏa không trung, yêu ma này đừng hòng chạy thoát.”

Phong Quang Nghĩa cũng gật đầu nói: “Ừ, lỡ như yêu ma bắt lấy dân chúng làm con tin, hoặc là chạy thoát khỏi sự bao vây của chúng ta, phải dựa vào kỹ thuật bắn tên của Phương hiệp sĩ tiến hành áp chế.”

Vân Tâm đại sư cũng gật đầu cười nói: “Cứ sắp xếp như vậy đi, Phương hiệp sĩ ngài là lần đầu tiên giết yêu ma, ngài có thể tùy cơ ứng biến.”

“Được!”

Phương Tri Hành gật đầu, chột cúi đầu liếc Tế Cầu, truyền âm đến: “Mày đi theo bọn họ đi, thử xem khẩu giác của mày có thể nhận ra yêu ma xen lẫn trong đám người không.”

“Không đi!”

Tế Cầu quả quyết từ chối, nó xem xét ba người Vân Tâm đại sư vài lần, cười nhạo nói: “Có phải ba người này quá ngây thơ rồi không?”

Chẳng lẽ bọn họ thật sự không nhìn ra, sở dĩ mày lựa chọn chỗ cao, là vì khi gặp phải nguy hiểm sẽ bỏ chạy trước? Hừ, mày không muốn dẫn thân vào nguy hiểm thì kêu tao đi?”

Phương Tri Hành trợn mắt xem thường nói: “Mày đang xem thường kỹ thuật bắn tên của tao đúng không?”

Tế Cầu khinh bỉ nói: “Hừ, mày suy nghĩ cái gì, cho rằng tao đoán không ra à? Quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm, mày sẽ không đặt bản thân trong tình cảnh không xác định. Mày sẽ không, thì tao cũng vậy!”

“Mày thả rắm qq gì vậy, tao là loại người tham sống sợ chết hả?”

Phương Tri Hành nghiêm trang nói: “Haiz, con người như mày, không, con chó như mày chính là thích lấy lòng chó so lòng quân tử. Sở dĩ tao lựa chọn chỗ cao, chỉ là bởi vì tao chưa từng tiếp xúc với yêu ma, cần duy trì khoảng cách thích hợp tiến hành quan sát thôi.”

“Chậc, nói hay phết! Tao dễ bị lừa vậy à?”

Tế Cầu nhe răng nói: “Tao còn không hiểu mày? Một bụng ý nghĩ xấu, không có chút lòng tốt.”

“À đúng đúng đúng, mày nói cái gì cũng đúng hết, mọi người đều say chỉ có mình mày tỉnh.”

Phương Tri Hành cạ lời đến cực điểm, chặc một tiếng, nhúu mày nói: “Nhưng mà mày có từng nghĩ tới, Vân Tâm đại sư còn có đôi vợ chồng kia, ba người bọn họ cũng không phải đồ ngốc, tại sao lại tin tưởng tao thế không?”

Tế Cầu quả thực không nghĩ ra.

Dường như ba vị kia tin tưởng Phương Tri Hành một cách khó hiểu.

Phương Tri Hành nói kỹ thuật bắn tên của cậu tốt, nói cậu thích hợp đi chỗ cao hơn, ba vị kia lại không nổi lên chút lòng nghi ngờ.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Từ khi nào nhân duyên của Phương Tri Hành trở nên tốt như vậy?

Phương Tri Hành cười nhạo nói: “Mấy ngày này mày chuyên

tâm lấy lòng người khác, hờ hững với tao, hiện tại trọn tròn mắt rồi chứ gì, không làm rõ tình huống.”

Tế Cửu không khỏi tò mò hỏi: “Rốt cuộc mày đã làm gì, làm sao lấy được lòng tin của ba người đó?”

Khỏe miệng Phương Tri Hành cong lên một độ cung, khoanh tay nói: “Rất đơn giản, trong mắt bọn họ, tao là một nghĩa sĩ hào hiệp giàu tinh thần trọng nghĩa, dám nghĩ dám làm, tuổi trẻ nhiệt huyết, hơn nữa cùng chung chí hướng với bọn họ. Tao là một người tốt!”

Tế Cửu trừng to hai mắt chó, trong nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Má nó chú, bọn họ phải mù cữ nào mới có thể cho rằng Phương Tri Hành là người tốt!

Cho dù thế nào, Tế Cửu hạ quyết tâm, nó tuyệt đối không đi!

Phương Tri Hành hết cách đành phải dẫn theo Tế Cửu cùng nhau đi khỏi, tự mình tìm một điểm phục kích tốt nhất.

Một người một chó rất nhanh tìm được một góc bí mật, bắt đầu ẩn nấp.

Dần dần, bình minh tối đen đã kết thúc, chân trời hiện ra một tia nắng.

“Mọi người nhanh lên đuổi theo, đuổi theo...”

Lão thôn trưởng Liễu Căn Tài dẫn theo mấy ngàn người, rầm rộ đi tới khu vực khai thác mỏ.

Chương 225: Thăm Nhà (2)

“Trong thôn không chỉ có người mất tích, mỗi người cảm thấy bất an. Ta dẫn các người đến một nơi an toàn tị nạn, mọi người nhanh chóng đuổi theo, đừng lạc mất người nào!”

Liễu Căn Tài không ngừng hét to, lửa gạt một đám thôn dân.

Bọn họ đi thẳng vào hầm quặng, trèo thang xuống, cuối cùng đến một tầng dưới cùng.

Tế Cầu nhìn đám người đông nghịt, tắc lưỡi nói: “Đệt mợ, đông người thế! Yêu ma ẩn nấp trong đám người, làm sao mới có thể tìm ra nó?”

Phương Tri Hành tức giận đáp: “Xem nhiều, học nhiều.”

Tế Cầu lập tức nhìn về phía hai vợ chồng Phong Quang Nghĩa.

Chỉ thấy hai người bọn họ xuất hiện bên cạnh Liễu Căn Tài.

Liễu Căn Tài trèo lên một khối nham thạch cao, cất cao giọng nói với tất cả thôn dân: “Các vị hương thân phụ lão, thôn Đại Liễu chúng ta liên tiếp có người mất tích, có người nói trong thôn có ma quỷ lộng hành, có người nói bọn họ chạy nạn đi rồi, nhưng ta muốn nói cho các người biết sẽ không!”

Vẻ mặt lão thôn trưởng trở nên lạnh lẽo, quát: “Các hương thân, trong mọi người có người xấu đó! Chính là người xấu kia, khiến những thôn dân mất tích quỷ dị!”

Lời này vừa truyền ra.

Hiện trường nhất thời bùng nổ, mọi người bắt đầu xông vào,

nghe luận.

Liễu Căn Tài khoát tay, ý bảo mọi người im lặng, tiếp tục nói: “Ta mời đến hai vị cao nhân, bọn họ có cách tìm ra người xấu kia.”

Lời còn chưa dứt, Phong Quang Nghĩa và Vân Trân cũng đi lên đài cao.

Ánh mắt hai vợ chồng lạnh thấu xương, mặt mang sát khí, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Phong Quang Nghĩa cất cao giọng nói, trung khí mười phần lớn tiếng nói: “Chư vị hương thân không cần hoảng, đợi lát nữa các người xếp thành hàng, từng người nối tiếp nhau tiến vào hầm mỏ này nhận kiểm tra của bọn ta, sau khi kiểm tra xong, lập tức rời khỏi hầm, hiểu chưa?”

Dứt lời, hai vợ chồng xoay người tiến vào hầm mỏ.

Liễu Căn Tài nhìn quét mọi người, hô: “Nghe rõ rồi, trước tiên bắt đầu kiểm tra từ người của Liễu gia ta, người đầu tiên, Liễu Đại Sơn!”

Chỉ thấy một ông lão với mái tóc hoa râm ra khỏi hàng, lão là đệ đệ của lão thôn trưởng, đi đường run rẩy, tiến vào hầm mỏ.

Hầm mỏ đó là một hang động chết, độ sâu không đến 10m, bên trong chất đống rất nhiều vật liệu đá khai thác ra.

Phong Quang Nghĩa và Vân Trân đứng trong cửa động.

Liễu Đại Sơn vừa đi tiến vào, Phong Quang Nghĩa lập tức yêu cầu lão nâng tay lên.

Liễu Đại Sơn không rõ chuyện gì, liền làm theo.

Phong Quang Nghĩa đột nhiên lấy ra chuỷ thủ, cắt nhẹ lên ngón tay của lão.

“Ai ya!”

Liễu Đại Sơn kêu thảm thiết, bất mãn cảm tức nhìn Phong Quang Nghĩa.

“Người có thể đi rồi, nhanh chóng rời đi.”

Phong Quang Nghĩa phát tay, đồng thời hô với bên ngoài: “Người kế tiếp, động tác nhanh lên.”

Cứ như vậy, từng người lần lượt nhận kiểm tra.

Phong Quang Nghĩa lặp lại quá trình này, buồn tẻ lại nhàm chán, nhưng không dám có chút lơ là, tinh thần vẫn buột chặt.

Dù sao người căn bản không biết người kế tiếp đi vào có phải yêu ma hay không.

Có thể nói, hai vợ chồng chịu áp lực cực lớn.

Tế Cầu tắc lưỡi nói: “Tìm như vậy, tới khi nào mới xong?”

Phương Tri Hành thở dài: “Đây là ma sói phiên bản hiện thực!”

Tế Cầu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, liền nói: “Mày nhanh chóng mở mắt xem thử, có lẽ Đồng Tử Xích Huyết của mày nháy mắt có thể phát hiện người nào là yêu ma.”

Phương Tri Hành sớm có ý này, cậu nhìn quanh, lần nữa xác nhận vị trí của mình là một góc chết, không ai có thể nhìn thấy cậu, lúc này mới mở ra Đồng Tử Xích Huyết.

Chỉ một thoáng, hai mắt cậu một mảnh màu đỏ, thần thánh mà quỷ dị.

Mấy ngàn người ánh vào mi mắt.

Phương Tri Hành nhanh chóng nhìn quét tới lui hai lần, hai

mắt lập tức khôi phục hai màu đen trắng.

“Thế nào?” Tế Cửu hỏi.

Phương Tri Hành lắc đầu, trả lời: “Chỉ phán đoán từ khí huyết, tất cả thôn dân đều là người thường.”

Tế Cửu cạ lời, khinh bỉ nói: “Chậc, tao còn cho rằng Đồng Tử Xích Huyết của mày trâu bò lắm, xem ra cũng chỉ như vậy.”

Phương Tri Hành không phản ứng với nó.

Bất giác, mặt trời lên cao.

Mọi người vẫn đang xếp hàng làm kiểm tra.

Tế Cửu nằm bò trên mặt đất, nhàm chán ngáp dài, mệt mỏi muốn ngủ.

Phương Tri Hành chặt chẽ chú ý động tĩnh phía dưới, trong lòng kìm lòng không đậu nghĩ đến việc xếp hàng test nước bọt.

“Miêu lão tam, đến phiên ngươi.”

Liễu Căn Tài lại gọi một người.

Miêu lão tam đứng tại chỗ, hồi lâu không nhúc nhích.

Liễu Căn Tài lại hô một lần, lúc này hắn mới bước đi thông thả, chậm rãi đi lên trước.

Lão thôn trưởng thấy hắn đi quá chậm, không kiên nhẫn thúc giục nói: “Người đi nhanh một chút...”

Nhưng còn chưa nói xong, Miêu lão tam bỗng một giậm chân, nhảy lên trên nham thạch, trực tiếp xuất hiện trước mặt Liễu Căn Tài.

“Người?!”

Liễu Căn Tài lắp bắp kinh hãi, nhìn kỹ, lúc này mặt Miêu lão tam không chút biểu cảm, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương.

Lão chợt ý thức được cái gì, mở miệng muốn hô to. Nhưng Miêu lão tam chợt ra tay bóp cổ lão, xoay lão lại, khống chế trước người.

Chương 226: Áp Bức (1)

“Lão già kia, không ngờ người lại lén lút mời cao thủ đến, nếu ta biết người sẽ làm như vậy từ sớm, người đầu tiên nên ăn là người!”

Miêu lão tam đáng sợ nói.

“Cứu hu hu ~”

Lông tơ Liễu Căn Tài dựng thẳng, khó mà hô hấp, hai chân treo trên không, đập tới đập lui.

“Yêu ma, còn không ngừng tay!”

Nháy mắt Phong Quang Nghĩa và Vân Trân lao ra khỏi hầm mỏ, gắt gao nhìn chăm chăm Miêu lão tam.

“Đừng tới đây!”

Miêu lão tam lớn tiếng quát: “Ai dám ra tay, ta sẽ giết lão thôn trưởng!”

Lời này vừa nói ra, một đám thôn dân kinh ngạc không thôi, chỉ trở.

“Tam à, người làm gì?” Mẫu thân của Miêu lão tam kinh ngạc hô to.

“Lão tam, người điên rồi hả, mau buông lão thôn trưởng ra.” Đại ca của Miêu lão tam gấp gáp nói.

“Đều câm miệng đi!”

Miêu lão tam trầm giọng rống to, tiếng hô đó giống như sấm từ gầm, giống như hổ gầm núi rừng, đinh tai nhức óc.

Hiện trường nháy mắt yên tĩnh lại, câm như hến.

Mọi người muợn màng phát hiện Miêu lão tam này rất có vấn đề, không phải người mà bọn họ quen.

Miêu lão tam lạnh lùng nhìn Phong Quang Nghĩa, lạnh giọng nói: “Chỉ cần các người thả ta đi, ta cam đoan không tổn thương bất kỳ ai, thế nào?”

Phong Quang Nghĩa lạnh nhạt nói: “Buồn cười! Người là yêu ma, yêu ma ăn thịt người, người kêu ta tin người sẽ không thương tổn bất kỳ ai à?”

“Yêu ma? Người nói ta là yêu ma?”

Miêu lão tam hơi mê mang, lạnh lùng nói: “Yêu ma gì chứ, ta là người! Ta luôn là người! Nửa tháng trước, bởi vì quá đói bụng, ăn một miếng thịt heo rừng chưa nướng chín, sau đó ta trở nên cực kỳ thích ăn người! Nhưng ta vẫn là người nha, sao ta có thể là yêu ma chứ! Quá đói thì ăn thịt người mà thôi, chẳng lẽ cái này cũng sai!”

Da mặt Phong Quang Nghĩa run rẩy, cẩn thận hỏi: “Người còn nhớ tên của mình không, người tới từ đâu, người nhà của người có mấy người?”

Miêu lão tam lắc đầu nói: “Không nhớ rõ , ta không muốn nhớ lại, ta chỉ nhớ lúc ta tỉnh lại, rất đói bụng, bên cạnh có một đứa trẻ oa oa khóc to, ồn muốn chết, vì thế ta ăn luôn đứa trẻ đó.”

Phong Quang Nghĩa hít thở không thông nói: “Trước khi người biến thành yêu ma, chắc người là một nữ nhân, là một mẫu thân, người đầu tiên người ăn mất chính là con trai của người.”

Miêu lão tam đại ra một hồi, liếm đầu lưỡi, đột nhiên nhe răng cười nói: “Khó trách đứa trẻ đó lại ngon như thế! Khắc khắc khắc!”

Tiếng cười chói tai truyền ra, giống như cái loa được khuếch đại âm thanh, vô cùng lớn, đinh tai nhức óc, khiến người ta nghe xong trong lòng buồn bực, dạ dày sông cuộn biển gầm, không nhịn được muốn nôn.

“A!!”

“Yêu ma!! Hẳn thật sự là yêu ma!!”

Một đám thôn dân kinh hãi muốn chết, mỗi người thấp thỏm lo âu, đều ôm đầu ôm tai, lui về phía sau.

Phong Quang Nghĩa thấy thế, chau mày, vội vàng quát lớn: “Yêu ma, đừng giã giũa nữa, ta sẽ cho người thoải mái, giúp người giải thoát!”

“Chỉ dựa vào người?”

Cổ Miêu lão tam vắn vẹo qua lại vài cái, phát ra tiếng răng rắc quái dị.

Chỉ thấy da của hắn rất nhanh chóng nhúc nhích, dập dềnh không ngừng giống như gợn sóng.

Đồng thời, thân thể hắn nhanh chóng cao lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, ngũ quan trên mặt cũng không ngừng vắn vẹo, thay đổi.

Một lát sau, Miêu lão tam cao hơn một cái đầu, dáng người trở nên cường tráng, đổi thành một gương mặt trẻ tuổi.

Lúc này hắn hoàn toàn biến thành một người khác!

Các thôn dân tập trung nhìn vào, kinh ngạc hô: “Ồ, đó không

phải là Liễu Bình An mất tích hả? Hẳn là tôn tử của lão thôn trưởng!”

“Hu hu!”

Lão thôn trưởng nghiêng đầu nhìn thấy khuôn mặt của tôn tử ruột, nhất thời đau khổ không muốn sống.

Tôn tử của lão là võ giả, đệ tử chính thức của Hắc Hồ môn, hơn nữa thuở nhỏ gã tập võ, thiên phú tập võ còn cực kỳ tốt, tuổi còn trẻ đã tu luyện đến Đại Mãng cảnh sơ kỳ.

Trên thực tế, Liễu Bình An sắp thăng lên chức hương chủ của Hắc Hồ môn!

Lần này, Liễu Bình An trở về quê thăm người thân, cực kỳ phô trương, thuộc loại áo gấm về làng, trở về trong niềm vinh dự!

Nhưng làm sao cũng không ngờ...

Vẻ mặt Liễu Bình An vận vẹo, lộ ra vẻ dữ tợn, tập trung nhìn Phong Quang Nghĩa, cười lạnh nói: “Nói thật cho các người biết, ta cũng biết võ công! Hừ hừ, ai giúp ai giải thoát còn chưa chắc đâu.

Ta khuyên các người thức thời một chút, thả ta đi, bằng không, các người chớ có trách ta đại khai sát giới.”

Phong Quang Nghĩa trầm giọng nói: “Bọn ta đương nhiên biết rằng người biết võ công, hơn nữa bọn ta còn biết võ công mà người biết là Hắc Hồ công mà Liễu Bình An tu luyện!”

Nghe vậy, Liễu Bình An híp hai mắt lại, khiếp sợ nói: “Làm sao các người biết được?”

Phong Quang Nghĩa hừ lạnh một tiếng: “Người là yêu ma vừa mới sinh ra không lâu, còn không hiểu biết lắm về bản thân người, nhưng bọn ta đã giao đấu với yêu ma mười mấy năm, cực kỳ quen

thuộc với tình hình của các người.”

Liễu Bình An kinh ngạc không thôi, tròn mắt nhanh chóng chuyển động, miệng chảy nước miếng.

Chương 227: Áp Bức (2)

Gã chảy nước miếng, rất muốn ăn óc của Phong Quang Nghĩa.

Chỉ cần tiêu hóa ký ức của Phong Quang Nghĩa, vậy gã sẽ hiểu biết bản thân nhiều hơn, hiểu biết đến tột cùng yêu ma là như thế nào.

Mới vừa suy nghĩ đến đây, trong góc nghiêng bỗng nhiên hiện ra một tàn ảnh.

Phía sau Liễu Bình An kinh phong gào thét!

“Ồ, còn có một cao thủ!!”

Liễu Bình An lắp bắp kinh hãi, gã không chút nghĩ ngợi, kéo lão thôn trưởng qua làm lá chắn bằng thịt.

Nhưng mà, động tác của người tới quá nhanh, phản ứng của gã chậm một nhịp, chỉ cảm thấy cổ tay chợt lạnh, đau đớn bèn nhón lập tức đánh úp lại.

Một cây chủy thủ vung lên, cắt đứt gân tay của gã, máu tươi bắn tung tóe.

Liễu Bình An đau đớn, theo bản năng buông lỏng tay.

Lão thôn trưởng thuận thế ngã xuống, lăn xuống đài cao.

“Người...”

Liễu Bình An quay đầu, thấy rõ ràng người cắt gã một đao, rõ ràng là một ni cô đầu trọc, không phải Vân Tâm đại sư còn là ai.

Vân Tâm đại sư vốn trốn trong hầm mỏ, chờ đợi sau khi Phong Quang Nghĩa tra ra yêu ma rồi hiện thân.

Nhưng thật không ngờ, yêu ma kia là vừa sinh ra không lâu, thậm chí gã không biết bản thân là yêu ma, nháy mắt không kiềm chế được, chủ động bại lộ, ép Liễu Căn Tài làm con tin.

Nhưng mà, bọn họ cũng không phải lần đầu tiên gặp phải tình huống này, đều có phương pháp ứng đối.

Vì thế, Phong Quang Nghĩa cố ý kéo dài thời gian, không ngừng dụ dỗ yêu ma nói chuyện.

Vân Tâm đại sư thì lặng lẽ vòng qua phía sau yêu ma, chờ đợi cơ hội ra tay, nháy mắt đánh lén, thuận lợi cứu lão thôn trưởng.

“Liễu Căn Tài, mau dẫn tất cả thôn dân rời khỏi!”

Vân Tâm đại sư cầm chuỷ thủ, chắn trước mặt Liễu Bình An.

“Vâng vâng vâng!”

Liễu Căn Tài cố gắng điên cuồng trốn thoát, trong miệng hô: “Chạy mau, mọi người chạy mau!”

Khoảnh khắc sau đó, Vân Tâm đại sư ngang nhiên ra tay, lần nữa chuỷ thủ đâm ra.

Tay phải tạm thời bị phế của Liễu Bình An, đang nhanh chóng khép lại, gã nâng tay trái đỡ.

Nhưng mà, Vân Tâm đại sư lại ra một chiêu giả, bà thành linh vươn tay trái, bóp cổ Liễu Bình An, cố định gã tại chỗ.

Dường như trong khoảnh khắc này!

Phong Quang Nghĩa và Vân Trân cùng xông tới.

“Kỹ năng bộc phát - Đường Lang Thủ!”

“kỹ năng bộc phát - Thủy Hà!”

Hai vợ chồng đánh về phía sau lưng Liễu Bình An, gọi ra sát chiêu của mình.

Rầm rầm!

Thân hình Liễu Bình An chấn động mạnh, phì một tiếng miệng phun ra đầy máu.

Xương vai phải của gã bị Phong Quang Nghĩa đánh nát.

Cái ót bị Vân Trân đánh trúng, đánh cho đầu gã choáng váng não trướng.

“Ta sắp chết rồi...”

Trên mặt Liễu Bình An hiện lên biểu cảm sợ hãi sau đó thân thể gã đột nhiên bắt đầu run rẩy kịch liệt, giống như co giật.

Ba người Vân Tâm đại sư thấy cảnh tượng như vậy đều biến sắc, nhanh chóng lui về phía sau.

Yêu ma sắp hiện nguyên hình...

Phượng Tri Hành và Tế Cầu ẩn núp trong góc ở chỗ cao, trừng mắt nhìn từng cảnh tượng.

Đầu tiên là Miêu lão tam tự bạo, sau đó hấn lại biến thân, chớp mắt biến thành Liễu Bình An.

Trong nháy mắt, Phượng Tri Hành mở ngay Đồng Tử Xích Huyết tử ra để quan sát kỹ.

Tế Cầu không nhịn được hỏi: “Sao rồi, có thấy thứ như ‘yêu khí’ không?”

Phương Tri Hành không hề chớp mắt.

Miêu lão tam là người thường, khí huyết của hắn yếu ớt lờ mờ như ánh nến lượn lờ ngoài thân.

Nhưng ngay khi hắn biến thành Liễu Bình An!

Khí huyết trên thân đột nhiên tăng vọt, thiêu đốt vù vù giống như ngọn lửa chói mắt.

“Thú vị...”

Phương Tri Hành không khỏi tấm tắc kêu lạ.

yêu ma ăn rất nhiều người, sau đó có thể thông qua biến thân để tùy ý hoán đổi giữa người và vật.

Hoán đổi thành Miêu lão tam thì hắn sẽ là người thường không có gì lạ.

Hoán đổi thành Liễu Bình An thì gã sẽ là võ giả mạnh mẽ có thực lực Đại Mãnh cảnh sơ kỳ!

Phương Tri Hành than nhẹ: “Chỉ với vẻ ngoài, sự biến thân xuất thần nhập hóa của yêu ma quả thật rất khó phân biệt đâu là yêu ma từ trong đám người.”

Sau một khắc, 3 người Vân Tâm đại sư đột nhiên lùi lại, nhanh chóng rời xa Liễu Bình An.

“Chậc, sao lùi lại vậy?”

Đồng tử của Phương Tri Hành co rụt, trong nháy mắt có cảnh giác.

Cậu cách khá xa nên không nghe được bên đó nói gì.

Chỉ thấy toàn thân Liễu Bình An run rẩy co quắp kịch liệt, xẹt

xệt xệt, trên người bốc lên lượng lớn sương xám.

Trong giây lát, sương xám tràn ngập ra ngoài, bao trùm lấy Liễu Bình An.

Sương xám vô cùng dày đặc, còn lẫn với mùi tanh nồng.

Rất nhanh, 3 người Vân Tâm đại sư không còn nhìn thấy bóng dáng của Liễu Bình An nữa.

Nhưng bọn họ lại không hoảng sợ, rõ ràng không phải là lần đầu gặp phải tình hình này.

Hai mắt Phương Tri Hành đỏ tươi nhìn về mảng sương xám dày đặc.

Cậu có thể thấy rõ bên trong sương xám dày đặc có chùm hào quang màu đỏ mãnh liệt, chói hừng hực như lửa trại, ngày càng tràn đầy.

“Khí huyết của yêu ma lần nữa tăng vọt rồi!”

Phương Tri Hành ý thức được tình hình xảy ra vào lúc này, có lẽ là yêu ma có thể “hiện ra nguyên hình” mà trước đó Vân Tâm đại sư bọn họ nhắc đến.

Chương 228: Cường Hãn (1)

Sương xám dày đặc không ngừng khuếch tán, không đến mấy hơi thở thì khuếch trương đến phạm vi 40 - 50 mét.

3 người Vân Tâm đại sư không ngừng lùi lại, dường như bọn họ rất kiêng kỵ sương xám dày đặc nên không đến chạm vào.

Một lúc lâu sau, sương xám dày đặc cũng dừng khuếch tán, bắt đầu nhạt dần, trở nên loãng đi.

3 người Vân Tâm đại sư ngẩng đầu nhìn lại, bên trong sương xám dày đặc hiện lên một bóng mờ cao lớn, tản ra cảm giác áp bách khiếp người.

Chỉ chốc lát, sương xám dày đặc chỉ còn lại một tầng mỏng manh.

Bóng mờ cao lớn cũng hiện ra đường nét rõ ràng.

Đó là một cơ thể nữ cực lớn cao đến 10 mét, có đường nét của loài người, tứ chi hoàn chỉnh, ngũ quan đều đặn, mặt ngoài cơ thể mọc ra bộ lông cứng màu đen rậm rạp.

Phần ngực thành hình có 8 căn phòng lớn chen chúc như quả nho.

Nữ yêu ma ngửa đầu, khép hờ mắt, khoe miệng chảy nước bọt như dòng suối nhỏ, sền sệt lại bắn, tràn ngập mùi tanh.

Phong Quang Nghĩa hít sâu, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, hần ngạc nhiên nói: “Hiện tại thực lực của yêu ma có thể đạt đến Nhất Cầm cảnh rồi.”

Vân Tâm đại sư bình tĩnh tự nhiên, đạp bước đi lên trước, thản nhiên nói: “Không sao, để bần ni đến thử xem.”

Bà bước từng bước đi đến dưới chân của nữ yêu ma.

Nữ yêu ma đột nhiên cúi đầu quan sát Vân Tâm đại sư, hai mắt ả trừng to, khệt khệt nói: “Đứa trẻ ngoan của ta, người đói rồi à, có muốn uống sữa không?”

Ả vươn bàn tay phải cực lớn chụp về phía Vân Tâm đại sư, nhẹ nhàng nói: “Nào, đứa trẻ ngoan của ta, đến vòng tay của mẫu thân nào, mẫu thân sẽ đút sữa cho người.”

Vân Tâm đại sư hít sâu rồi chấp tay trước ngực, bấp thịch trên người bà nhanh chóng động đậy, làn da toàn thân nổi lên nếp uốn như nếp nhăn, càng ngày càng sâu, càng xấu.

Chốc lát sau, làn da toàn thân bà thô ráp như vỏ cây già lâu năm.

Phong Quang Nghĩa thấy vậy thì chấn động nói: “Đây là &LTKh;ô Mộc thần công> đúng không?”

Vân Trân gật đầu cười nói: “Đúng vậy, sư tỷ tu luyện công pháp hệ Sa Hạt, phòng ngự cực kỳ cường hãn.”

Hệ Sa Hạt của nữ tử giống hệ Huyền Quy của nam nhân, đặc thù là chống đỡ đả kích, chấn ngược lại.

Vân Tâm đại sư giậm chân, bộc phát tại chỗ, nghênh đón bàn tay khổng lồ mà nữ yêu ma đang vươn qua.

Bịch!

Lòng bàn tay phải của nữ yêu ma đột nhiên nổ tung, tạo ra một lỗ máu.

Vân Tâm đại sư vọt ra từ lỗ máu, đập lên cánh tay phải của nữ

yêu ma, nhắm về phía bờ vai của ả.

“A, đau quá?”

Nữ yêu ma hét thảm, đột nhiên giận dữ, lạnh giọng nói: “Người không phải là đứa trẻ của ta!”

Ả giơ bàn tay trái cực lớn lên vỗ về phía Vân Tâm đại sư như đập muỗi vậy.

Bốp!

Vỗ một cái lên cùi chỏ bên phải.

Phụt!

Sau nháy mắt, tay trái của nữ yêu ma cũng nổ tung, tạo ra một lỗ máu.

Vân Tâm đại sư vừa vọt ra, dưới chân đã phát lực, 3 bước nhập lại làm 2, nhảy lên trên vai của nữ yêu ma.

Lúc này, lỗ máu trên lòng bàn tay phải của nữ yêu ma đã nhanh chóng khép lại đến khi hoàn toàn biến mất.

Vân Tâm đại sư đứng trên vai nữ yêu ma, động tác không hề dừng lại mà nắm chặt song quyền, đột nhiên nhảy lên, lấn đến gần trán của nữ yêu ma, đâm ra một quyền.

Bịch!

Chỉ một thoáng, trên trán của nữ yêu ma như bom nổ, máu thịt văng tung tóe.

Thiên linh cái đã bị đánh nát, lộ ra màu đỏ trắng ở.

Cùng lúc này, hai tay của nữ yêu ma khép mạnh lại rồi vỗ ra!

Bốp!

Một âm thanh giòn tan vang lên, Vân Tâm đại sư bị hai bàn tay lớn đập trúng.

“Sư tỷ!”

Vân Trân khấn trương, nghẹn đến cổ họng.

Hai bàn tay lớn nhanh chóng mở ra.

Vân Tâm đại sư rớt xuống từ trên cao, đập xuống mặt đất, tạo ra cái hố lớn.

Nhưng giây tiếp theo, bà đã nhảy ra khỏi hố lớn, toàn thân không chút tổn hại, cũng không bị thương.

Vân Trân thở phào nhẹ nhõm, ngửa đầu nhìn lại.

Vết thương cực lớn trên trán của nữ yêu ma đang từ từ khép lại, bằng tốc độ khiếp người.

“Chúng ta cũng lên đi!”

Vân Trân lao ra, chạy về phía chân phải của nữ yêu ma.

Phong Quang Nghĩa thấy vậy cũng không nói nhiều, mà vọt thẳng về phía chân trái của nữ yêu ma.

Vân Tâm đại sư cũng nhảy lên, bay về phía đầu gối phải của nữ yêu ma.

“A!”

Chính ngay lúc này, nữ yêu ma đột nhiên há to miệng, phát ra tiếng kêu thê lương chói tai.

Từng làn sóng xung kích mắt thường có thể thấy được khuếch

tán ra từ trong miệng ả.

Gió mạnh kịch liệt khiếp người trùng kích về phía đại địa.

Vân Tâm đại sư thay đổi sắc mặt, cơ thể bị gió mạnh cuốn đi, bay ngược ra ngoài.

Bà nhanh chóng đáp xuống mặt đất, hai chân chạm đất trượt đi.

Vân Trân và Phong Quang Nghĩa cũng bị thổi ngược về, một người ngã trên mặt đất lăn lộn hơn 10 vòng, một người thì đụng lưng vào nham thạch.

Trần ngập lượng lớn bụi mù, cứ như là bão cát.

Trong lúc nhất thời, 3 người Vân Tâm đại sư không thể không nhắm mắt lại, bịt kín miệng mũi.

Chương 229: Cường Hãn (2)

Cũng may gió mạnh đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Bụi mù cũng tản nhanh theo gió.

2 người họ lần nữa tập hợp lại một chỗ, kiểm tra lẫn nhau, ngoại trừ Phong Quang Nghĩa bị trầy da thì vẫn ổn.

“Đứa trẻ của ta, người ở đâu?”

Nữ yêu ma đột nhiên khóc thút thít, nước mắt chảy ra ào ào.

Nước mắt bắn như nước thải trong đường cống ngầm, giọt từng giọt lớn xuống mặt đất, nện lên bùn đất xoay tròn.

Ầm ùng!

Nữ yêu ma ngồi co quắp trên mặt đất, che mặt khóc lóc, càng khóc càng dữ dội.

Vân Tâm đại sư nhìn thấy tình hình này thì trầm giọng nói: “Hiện tại tinh thần của ả không tỉnh táo, chính là thời cơ tốt để chúng ta ra tay, giết!”

3 người họ không chần chờ mà lần nữa nhào tới.

Nữ yêu ma đột nhiên cúi đầu nhìn về phía 3 người họ, hỏi: “Các người có nhìn thấy đứa trẻ của ta không?”

Vân Tâm đại sư nhảy lên bắt đuôi của nữ yêu ma, điểm mũi chân, sau đó đập lên khuỷu tay của ả, lần nữa bay lên không, nhảy lên gò má của ả.

“Yêu ma, nhận lấy cái chết đi!”

Vân Tâm đại sư ra quyền hung ác, lúc này bà đầu còn chút từ bi nào của người xuất gia.

Bịch!

Gò má của nữ yêu ma nổ tung, chuyển hướng về phía bên kia, phun ra máu tươi.

Vân Trân ở phía dưới vọt đến đầu gối phải, xuất ra một quyền mạnh.

Răng rắc!

Đầu gối phải của nữ yêu ma truyền ra tiếng nứt xương.

Phong Quang Nghĩa không cam lòng tỏ ra yếu kém, tay bọ ngựa đập trên đầu gối trái của nữ yêu ma, rạch ra 2 lỗ hồng sâu, máu chảy như suối.

Nữ yêu ma bị đau, lại là một tiếng gầm rú thê lương.

Lập tức!

Từng làn sóng xung kích mắt thường có thể thấy cuộn cuộn ra ngoài từ trong miệng ả.

Gió mạnh cuốn đến.

3 người Vân Tâm đại sư lại bị gió mạnh thổi đi.

Nhưng lần này bọn họ đã sớm có chuẩn bị, nhanh chóng ổn định bóng dáng, không còn chật vật như lần trước đó nữa.

“Giết!”

3 người họ không ngừng nghỉ mà đánh về phía nữ yêu ma.

“Đứa trẻ của ta, đứa trẻ của ta...”

Nữ yêu ma thì thào rên rỉ, ả đột nhiên lạnh lùng nhìn về phía Vân Tâm đại sư: “Người cướp đứa trẻ của ta đi rồi đúng không? Trả lại cho ta! Trả đứa trẻ lại cho ta mau!”

Nữ yêu ma chột vươn bàn tay khổng lồ bắt lấy Vân Tâm đại sư với tốc độ rất nhanh, hất mạnh xuống mặt đất, té xuống.

Đùng!

Vân Tâm đại sư ngửa mặt lên trời, ngã trên mặt đất, mặt đất rung động kịch liệt tạo ra hố lớn.

Không đợi bà bò dậy!

“Trả! Đứa trẻ! Lại cho ta!”

Yêu ma quơ song quyền nện xuống mặt đất, chấn động ầm ầm!

Mặt đất không ngừng rung động run rẩy!

Bụi đất tung bay!

Nữ yêu ma nện một phát 20 30 cái, hố lớn trên mặt đất nhanh chóng mở rộng.

Ả dừng lại, giơ song chưởng lên, nhìn đi.

Hai nắm đấm rách nát, có thể thấy xương trắng ở.

Vân Tâm bò dậy khỏi hố lớn, phủi bụi trên người, trên mặt hiện lên nụ cười khinh thường.

“Sức mạnh của người vẫn chưa đủ làm tổn thương ta đâu!”

Vân Tâm đại sư bình tĩnh lại, tuy bà là nữ tử nhưng khổ tu

Khô Mộc thần công, cơ thể chịu đòn rất được.

Người đánh bà nhất định sẽ bị chấn ngược lại rồi tổn thương.

Hai tay của nữ yêu ma nhanh chóng khép lại.

Ả khóc lóc la ầm lên: “Đứa trẻ của ta mất rồi, ta phải đi tìm đứa trẻ của ta.”

Ả đứng lên, cơ thể cao 10 mét như lâu cao, mỗi lần hai chân di chuyển dẫm xuống mặt đất đều như địa chấn.

Nữ yêu ma bước ra ngoài.

Vân Tâm đại sư nhìn thấy cảnh tượng này thì vội vàng nhìn ra xa.

Lúc này, lão thôn trưởng đang dẫn đám thôn dân bò lên bậc thang, bọn họ vẫn chưa rút lui đến bên ngoài hố.

“Chặn ả lại!”

Vân Tâm đại sư vọt mạnh về phía trước.

Vút!

Đúng lúc này, một mũi tên thành linh bắn ra ngoài, chui vào ẩn đường của nữ yêu ma.

Một tiếng “phịch” vang lên, mũi tên xuyên thủng qua, bay ra ngoài từ sau đầu.

Ẩn đường và sau đầu của nữ yêu ma xuất hiện một lỗ máu.

Nữ yêu ma lão đảo rồi ngã rầm trên mặt đất.

“Tiễn!”

“Là Phương hiệp sĩ ra tay!”

3 người Vân Tâm đại sư không khỏi mừng rỡ.

Bọn họ không khỏi nhìn quanh, nhưng không tìm thấy Phương Tri Hành đang ẩn nấp ở đâu.

“Ra tay, một hơi giải quyết ả đi!”

Vân Tâm đại sư hít thở sâu, nhảy lên trên bụng của nữ yêu ma, nhảy về phía trước, giẫm phải một căn phòng lớn, bắn lên, sau đó đáp lên sống mũi của nữ yêu ma.

Vết thương bị xuyên ở ấn đường của nữ yêu ma, vẫn đang khép lại, tốc độ khép lại rõ ràng chậm hơn vết thương khác một tí.

Vân Tâm đại sư siết chặt song quyền, vọt về phía sống mũi của nữ yêu ma, đập mạnh từng cái một!

Sống mũi của nữ yêu ma nhanh chóng sụp xuống.

Nhưng không lâu sau, nữ yêu ma chột ngắc đầu lên nhìn chăm chăm vào Vân Tâm đại sư.

Thè đầu lưỡi đỏ tươi ra ngoài, uốn lưỡi lên.

Vân Tâm đại sư vội vàng nhảy xuống, suýt chút nữa thì bị đầu lưỡi cuốn vào.

Nữ yêu ma bắt đầu đứng dậy rồi chậm rãi ngồi xuống.

Nhưng giây tiếp theo lại có một mũi tên bắn đến, nhắm chuẩn vào ấn đường của nữ yêu ma.

Chương 230: Tổng binh (1)

Bịch!

Đầu của nữ yêu ma chùng xuống, lại té xuống mặt đất.

Vân Tâm đại sư phấn chấn tinh thần, nhảy đến chỗ ẩn đường, liên tục xuất quyền về chỗ vết thương, nện thành một lỗ thủng máu rất lớn.

Chỉ chốc lát sau, nữ yêu ma không còn động tĩnh, vết thương trên người cũng ngừng khép lại.

3 người Vân Tâm đại sư mệt mỏi thở hồng hộc, lùi về phía sau.

Không bao lâu sau, thi thể của nữ yêu ma dần biến thành màu đen, cơ thể khô héo từng chút, héo rút, cuối cùng hóa thành một bãi tro tàn, gió thổi qua là tản ra.

“Hãy, cuối cùng cũng đánh chết ả rồi!”

Phong Quang Nghĩa đặt mông ngồi dưới đất, mệt mỏi sức cùng lực kiệt, sắc mặt trắng bệch, toàn thân là mồ hôi nóng.

Vân Trân cũng ngồi xuống, dựa lưng vào nhau thở hổn hển.

Còn toàn thân Vân Tâm đại sư đầy máu, bà chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại thì thảo niệm kinh văn siêu độ về phía tro tàn đang tản ra.

Đợi mọi thứ kết thúc...

“Chuyện xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Vân Tâm đại sư than khẽ, lúc này trên mặt bà đã khôi phục bình tĩnh và sự từ bi.

2 người họ đi ra khỏi hố quặng.

Phương Tri Hành đã đợi bọn họ ở lối ra.

“Phương hiệp sĩ, đa tạ ngài đã trợ giúp!”

Vân Tâm đại sư đứng thẳng lưng lên, khen từ tận đáy lòng: “Kỹ thuật bắn tên của thí chủ quả nhiên cao siêu vô song, không phát nào hụt, bắn khiến con yêu mà đó không ngẩng đầu lên được.”

Vân Trân cũng khen ngợi: “Không có ngài giúp đỡ, có lẽ bây giờ bọn ta vẫn đang chém giết đấy.”

Phong Quang Nghĩa chắp tay nói: “Lão đệ có tài bắn cung tốt lắm, ngưỡng mộ!”

Phương Tri Hành nói: “Chỉ là chút tài mọn mà thôi, không thể phô ra. Không có 3 vị chiến đấu hăng hái, dù tiền của ta có lợi hại cũng không thể nào loại bỏ con yêu ma đấy được.”

Cậu vừa dứt lời, lão thôn trưởng Liễu Căn Tài dẫn đám thôn dân đi qua.

Bịch bịch bịch...

Mấy nghìn người đồng loạt quỳ rạp xuống đất, cuống quýt dập đầu, cảnh tượng hơi đồ sộ.

Liễu Căn Tài cảm động rơi nước mắt, rung giọng nói: “Đa tạ 4 vị đại hiệp, các ngài đã cứu người của thôn bọn ta!”

Vân Tâm đại sư vội vàng đỡ lão thôn trưởng, xua tay nói: “Điều là chuyện bọn ta phải làm, chớ vội mau đứng lên đi.”

Đám người lão thôn trưởng vẫn dập đầu liên tục, nghìn ân vạn tạ.

Một lúc lâu sau...

4 con ngựa cao to thông dong đi trên đường lớn.

“Sư tỷ, Phương hiệp sĩ, hai phu thê bọn ta còn phải đến nơi khác, lúc này tạm biệt nhé.” Vân Trân cười chấp tay nói.

Vân Tâm đại sư gật đầu nói: “Đi đường cẩn thận.”

Hai phu thê họ gật đầu rồi cưỡi ngựa rời đi.

Phương Tri Hành nhìn theo, sau đó quay đầu nhìn Vân Tâm đại sư, tò mò dò hỏi: “Đại sư, yêu ma bị xuyên qua đầu cũng không chết được à?”

Vân Tâm đại sư mỉm cười rồi hỏi ngược lại: “Thí chủ có từng tính toán tổng cộng bọn ta đã giết chết con yêu ma đấy bao nhiêu lần không?”

Phương Tri Hành nhớ kỹ lại rồi không khỏi giật mình, kinh ngạc nói: “Lẽ nào là 12 lần?”

Vân Tâm đại sư gật đầu: “Đúng vậy, con yêu ma đấy tổng cộng ăn 12 người cho nên ả có 12 cái mạng, bọn ta phải liên tục giết ả 12 lần mới có thể giết chết ả được!”

Yêu ma ăn 12 người thì có 12 cái mạng!

Phương Tri Hành run sợ, tặc lưỡi nói: “Lỡ như yêu ma ăn hơn nghìn người, thậm chí là vạn người thì sao, lẽ nào bọn nó sẽ có nghìn đến vạn cái mạng à?”

Vân Tâm đại sư than thở: “Tuy khiến người ta khó tin nhưng hiện thực chính là như thế.

Nếu có ngày chúng ta thật sự gặp được yêu ma có từ nghìn đến vạn cái mạng, thì chúng ta phải giết chết bọn nó từ nghìn đến vạn lần mới có thể diệt tận bọn nó được.”

Phương Tri Hành ngạc nhiên: “Trước đây từng xuất hiện yêu ma đó à?”

Vân Tâm đại sư khẳng định gật đầu nói: “Từng xuất hiện, hơn nữa không chỉ một lần!”

“...”

Phương Tri Hành cạn lời, không kìm lòng được mà liếc mắt nhìn Tế Cầu.

Yêu ma và Tế Cầu thần kỳ giống nhau, bọn nó đều có nhiều mạng.

Tế Cầu nghe ở bên tai, cũng kinh ngạc khó hiểu, truyền âm đến: “Tình hình gì vậy, yêu ma cũng mở bug à?”

“Ừm, hack còn đỉnh hơn cả mày đấy!”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu trầm ngâm nói: “Yêu ma ngoại trừ không thể tu luyện thì là tồn tại giống như bug.”

Tế Cầu suy nghĩ rồi đáp lại: “Theo tao thấy, yêu ma hơi giống ‘kẻ háu ăn’ ở trong game, chỉ cần bọn nó ăn người khác thì có thể nắm giữ kỹ năng của người ta, rất biến thái, quả thật là không thể nói lý.”

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi tiếp tục hỏi Vân Tâm đại sư: “Lúc yêu ma hiện ra nguyên hình, đột nhiên có lượng lớn sương xám xuất hiện là chuyện gì vậy?”

Vân Tâm đại sư giải thích rõ ràng: “Theo bọn ta suy đoán, sương xám đấy là mồ hôi và máu đen của yêu ma bốc hơi hình

thành!

Thí chủ nghĩ lại xem, lúc yêu ma hiện ra nguyên hình thì cơ thể thay đổi kịch liệt, nhiệt độ cơ thể cũng tăng cao, tất nhiên sẽ bài tiết ra lượng lớn mồ hôi và máu đen, sau đó hóa thành sương xám.”

Chương 231: Tổng binh (2)

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu cảm thấy kỳ lạ: “Hình như các người không dám chạm vào sương xám, điều này lại là sao vậy?”

Vân Tâm đại sư nói: “Sương xám đẩy đến từ yêu ma, có kịch độc, nếu hít vào lượng ít sẽ khiến người ta hoa mắt chóng mặt, buồn nôn, cơ thể không khỏe.

Hơn nữa, hít vào quá lượng thì có thể dẫn đến mất phương hướng thần trí, thậm chí chúng ta còn không khống chế được cơ thể!”

Phương Tri Hành nhú mày, nhớ kỹ điểm này ở trong lòng.

“Cha!”

Đường xá lại ổn, hai người họ thúc ngựa lao nhanh đi.

Khoảng một tiếng sau, bọn họ thuận lợi chạy về am Thủy Tĩnh.

“Phương hiệp sĩ, mệt mỗi cả đêm, vất vả cho ngài rồi, hãy nghỉ ngơi cho tốt.” Vân Tâm đại sư cười nói.

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Ta không sao, đại sư cũng nghỉ ngơi thật tốt.”

Hai người họ tách nhau ra.

Phương Tri Hành quay về thiện phòng, đầu tiên là vui vẻ đi tắm rửa, sau đó nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc đến buổi chiều.

Lúc thức tỉnh, Phương Tri Hành nghe thấy tiếng mưa rơi ở song cửa.

Cậu ngáp dài, nằm lười trên giường một lúc mới rời giường mặc y phục.

Cậu đẩy cửa sổ ra nhìn.

Ào ào ào!

Thời tiết bên ngoài âm u lạnh lẽo, rừng trúc chập chờn, mưa nhỏ kèm tuyết.

Mưa rơi tí tách, tuyết bay không tiếng động.

Mọi thứ đẹp như một bức tranh.

Phương Tri Hành thở sâu, hít không khí trong lành vào trong phổi rồi chậm rãi thở ra ngậm khí đục.

Tinh thần cả người thoải mái không ít.

“Phương Tri Hành, mày tỉnh rồi.”

Tế Cửu đột nhiên chạy đến ngồi xổm ở trước mặt Phương Tri Hành, thè lưỡi ra, lắc lư cái đuôi nhiệt tình.

Phương Tri Hành nghiêng mắt nhìn Tế Cửu, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Mấy ngày nay Tế Cửu đều tự chơi đùa, dính chặt tiểu A Hoa, vui chơi thỏa thích, hoàn toàn không muốn ở cùng với Phương Tri Hành.

Sao đột nhiên ân cần đến vậy?

Cậu không khỏi nhú mày: “Gì đấy?”

Tế Cửu động đầu qua bên cạnh mấy cái, có ý bảo: “Đi, đến thị trấn ăn chút gì ngon đi.”

Phương Tri Hành hiểu ra.

Cũng đúng, hai người họ ở am Thuỷ Tĩnh cũng 10 ngày rồi, mỗi ngày đều ăn chay, đã sớm chán rồi.

Tế Cửu thèm rồi!

Phương Tri Hành cười giễu: “Sao vậy, mày muốn ăn mặn rồi à?”

Tế Cửu chảy nước bọt: “Mỗi ngày đều cơm canh đạm bạc, ai mà chịu nổi chứ, lẽ nào mày không muốn ăn mặn?”

“Ừm, tao muốn ăn mặn rồi.”

Phương Tri Hành khoanh hai tay trước ngực, lãnh đạm nói: “Nhưng tao không nhất thiết phải dẫn theo mày mà đúng không.”

Tế Cửu kêu lên: “Có ý gì chứ, mày muốn ăn một mình à?”

Phương Tri Hành hừ lạnh: “Mày muốn ăn đồ ngon thì đến tìm tao, ăn no rồi thì đá tao ra, không thèm ngó đến, vậy tại sao tao phải dẫn theo mày? Tao rảnh lắm à?”

Tế Cửu không phục: “Đêm qua mày gọi tao đi săn bắn yêu ma, lẽ nào tao không đi với mày à?”

“Chậc!”

Phương Tri Hành chẳng thèm ngó tới, cậu lạnh mặt giễu cợt: “Lẽ nào không phải vì bản thân mày nên mới đi à? Lùi lại mà nói, sau khi mày đi, đã cố gắng được gì chưa?”

Tế Cửu không phản bác được.

Đến thôn Đại Liễu giết yêu ma, Phương Tri Hành tốt xấu gì cũng bắn được mấy mũi tên, còn nó toàn bộ hành trình đều làm biếng, từ đầu đến cuối không làm gì cả.

Tế Cửu cãi lại: “Không phải tao không cố gắng, là tao không có cơ hội.”

Phương Tri Hành ngắt lời: “Con chóa không có công, đáng đời ăn cơm canh đạm bạc.”

Cậu dứt lời thì dứt khoát xoay người, mặc áo khoác vào, mở một chiếc ô, tự bước đi vào trong gió tuyết.

Tế Cửu thấy vậy thì bức tức: “Hay cho Phương Tri Hành mày, trả thù tao đúng không, thật sự không dẫn tao đi à?”

Phương Tri Hành không nói lời nào mà rời khỏi thiền viện.

“Đù!”

Tế Cửu tức giận đến cắn răng keng két, quơ tới quơ lui dưới mái hiên.

Tạch tach tach!

Phương Tri Hành cười ngựa rời khỏi am Thuỷ Tĩnh, đi đến thị trấn Xích Châu.

Có mưa tuyết nên trên đường lớn dường như không có người đi đường, vắng ngắt như tờ.

Phương Tri Hành tìm thấy một quán rượu nhỏ rồi bước vào.

Trong quán rượu có một bếp lò nhỏ, ngọn lửa đang thiêu đốt khiến trong phòng ấm áp dễ chịu.

Phương Tri Hành nhìn quanh, không có ai cả.

Ông chủ tiệm ngồi trước lò lửa, cúi đầu ngủ gật.

“Ông chủ, cho một bầu rượu!”

Phương Tri Hành ngồi xuống rồi kêu lên.

“Ồ, có ngay!”

Ông chủ tiệm chột giật mình tỉnh giấc, vội vàng đáp một tiếng, tươi cười, nhiệt tình chào hỏi.

Phương Tri Hành uống rượu, lại gọi 5 cân thịt bò, một đĩa đậu phộng làm đồ nhắm, sau đó dùng thần nhiên.

Bất giác, hoàng hôn phủ xuống, mưa tuyết chẳng những không dừng lại mà còn lớn hơn.

Một tràn vó ngựa từ xa đến gần, cuối cùng dừng ở bên ngoài quán rượu.

” y đô, hoan nghênh 3 vị, mời vào trong.” Ông chủ tiệm chào hỏi nhiệt tình.

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn, chỉ thấy 3 người đi đến.

Gồm có 2 nam 1 nữ, 1 nam nhân trung niên và 2 thanh niên.

Nam nhân trung niên và thanh niên có vóc người to lớn, mạnh mẽ, nhịp chân ổn trọng.

Đặc biệt là sau lưng nam nhân trung niên mang trọng đao có độ dài gần 1 mét 8, rộng bằng 2 bàn tay khép lại, thân đao vô cùng hồn hậu.

Chương 232: Thủy Quái (1)

Chợt nhìn giống như là trát đao.

Nữ tử trẻ tuổi đi theo cũng có dáng người mạnh mẽ, màu da lúa mạch.

Tuy dung mạo không xem là quá đẹp, nhưng cũng có mấy phần đẹp mắt.

“Cha, chúng ta ngồi bên này đi.”

Nữ tử mở miệng rồi chọn vị trí gần cửa sổ.

“Ừm, được!”

Nam nhân trung niên gật đầu, ung dung liếc nhìn Phương Tri Hành rồi chậm rãi ngồi xuống.

Hắn tháo trọng đao ra để dựa trước mặt bàn.

3 người họ gọi rượu và đồ ăn, ăn lặng lẽ, không nói một câu nào.

Không lâu sau, lại có một lão hán bước vào cửa, tay xách rượu hồ lô, hét lên: “Ông chủ, rót cho ta một bầu rượu.”

Ông chủ cười ha ha: “Lão Lâm, vẫn là Trúc Diệp Thanh rẻ nhất à?”

“Đúng đúng, loại rẻ nhất ấy, ta không uống nổi rượu đắt tiền.”

Lão hán cười rồi móc tiền, đột nhiên ông quay đầu, tầm mắt nhìn về phía Phương Tri Hành.

” y đô, Phương đại hiệp!”

Lão hán kích động đi về phía trước, cúi đầu khom lưng bái.

Phương Tri Hành dò xét lão hán rồi suy nghĩ, nhanh chóng tỉnh ngộ ra.

Mấy ngày nay cậu cứu tế vật tư, lão hán này là một trong những người nhận được ân huệ.

“Lão nhân gia, mua rượu à.” Phương Tri Hành cười giơ tay lên.

Lão hán cười cảm kích: “Nhờ có đại hiệp ngài cứu trợ, nếu không lão hán đâu có tiền mua rượu!”

Phương Tri Hành cười cười rồi hét về phía ông chủ: “Cắt 2 cân thịt bò cho ông ấy, ta thanh toán.”

Lão hán xua tay lia lịa, nói: “Không được, không được.”

Phương Tri Hành kiên trì nói: “Uống rượu không có đồ nhắm sao được? Ông chủ, nhanh lên.”

Ông chủ vội vàng đáp lại: “Được! Thì ra ngài chính là Phương đại hiệp, thất kính thất kính rồi! Tất cả bách tính của thị trấn Xích Châu bọn ta đều nhận được ân tình lớn của ngài! Ta sẽ giảm cho ngài nửa giá!”

Phương Tri Hành không nói gì mà chỉ cười cười.

Không bao lâu sau, lão hán vui vẻ rời đi.

Mà Phương Tri Hành cũng đứng dậy, hỏi thăm nhà xí ở đâu để đi giải tỏa.

Nam nhân trung niên nhìn Phương Tri Hành đi ra ngoài thì gọi ông chủ đến hỏi: “Phương đại hiệp là thần thánh phương nào?”

Ông chủ giơ ngón tay cái lên, cười trả lời lại: “Phương đại hiệp là một hào hiệp cái thể, một mình hắn đã diệt sạch Thất Sát sơn trang, cứu không biết bao nhiêu người đấy.”

“Cái gì, Thất Sát sơn trang bị diệt rồi?”

Sắc mặt của nam nhân trung niên thay đổi lớn, khiếp sợ lại kinh ngạc, khó tin.

Ông vội vàng hỏi: “Vậy Phương đại hiệp tên là gì?”

Ông chủ tiệm vội vàng đáp lại: “Phương Tri Hành!”

Nam nhân trung niên cau mày, cảm thấy cái tên này rất xa lạ.

Chỉ chốc lát, Phương Tri Hành đã quay trở lại.

Nam nhân trung niên ngậm miệng không nói gì nữa.

Phương Tri Hành ngồi xuống, xoa tay, sau đó tự uống rượu ăn thịt.

Một lát sau, nam nhân trung niên chuyển hướng về phía ông chủ tiệm, hỏi: “Trên thị trấn có nơi nào có thể ngủ lại không?”

Ông chủ tiệm trả lời: “Cuối con đường này có một khách điểm, nhưng khách điểm đó đã đóng cửa rồi.”

Nam nhân trung niên hỏi: “Sao lại đóng cửa?”

Ông chủ tiệm cười nói: “Khách điểm đấy là do Thất Sát sơn trang mở, là một hắc điểm, gài bẫy người ta, sớm nên đóng cửa rồi.”

Nam nhân trung niên hiểu ra, hàng lông mày không khỏi nhíu lại khó chịu.

Lúc này, nữ tử trẻ tuổi mở miệng nói: “Cha, không xa có một

am Thuỷ Tĩnh, chỉ bằng chúng ta đến đó xin ngủ lại đi.”

Nam tử trung niên lắc đầu nói: “Đó là am ni cô, con có thể đến nhưng nam nhân như bọn ta thì không tiện cho lắm.”

Nữ tử trẻ tuổi không cho là đúng, cười nói: “Sợ gì chứ, cha và Vân Tâm đại sư không phải là bạn cũ à? Bà ta sẽ không khách sáo với cha đâu.”

Nam nhân trung niên lộ ra vẻ chần chờ, do dự bất định.

Lúc này, Phương Tri Hành đột nhiên mở miệng hỏi: “3 vị là bạn của Vân Tâm đại sư à?”

Nam nhân trung niên xoay người, chấp tay nói: “Tại hạ Lý Phong Đăng, có cơ duyên gặp mặt Vân Tâm đại sư mấy lần, không dám trêu cao.”

Phương Tri Hành đáp lại: “Kể hèn mọn Phương Tri Hành trước mắt ở trong am Thuỷ Tĩnh, nếu các người cần nơi dừng chân thì đêm nay có thể đến đó ngủ lại.”

Lý Phong Đăng suy nghĩ rồi gật đầu nói: “Đa tạ Phương đại hiệp.”

Sau khi hai bên giao lưu ngắn gọn thì không nói nhiều nữa, ai nấy tự ăn phần của mình.

Một lát sau, 4 người họ ăn xong, cùng cưỡi ngựa rời đi.

Phương Tri Hành đi trên đường, thuận miệng hỏi: “Lý đại ca, các người đang vội đến nơi nào à?”

Lý Phong Đăng trả lời: “Thật sự không dám giấu diếm, bọn ta đang muốn đến núi Vân Hồ.”

Phương Tri Hành trừng mắt nhìn, kinh ngạc nói: “Núi Vân Hồ có Vân Hồ đường - Hắc Hồ môn đó à?”

Lý Phong Đăng gật đầu đáp lại: “Chính là Vân Hồ đường!”

Phương Tri Hành hiểu ra, cậu tò mò nói: “Chẳng lẽ các người là người của Hắc Hồ môn?”

Lý Phong Đăng xua tay cười nói: “Không phải, nhưng ta và đường chủ Trác Dĩ Cầu của Vân Hồ đường là huynh đệ kết bái, trước mắt hắc gặp phải khó khăn, ta đang đến đó để giúp hắc.”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi co giật.

Chương 233: Thủy Quái (2)

Sau đó trên mặt cậu lộ ra vẻ kinh ngạc, cứ như không tin, bật cười nói: “Thế lực Vân Hồ đường khổng lồ, cao thủ như mây, đường chủ Trác Dĩ Cầu có thanh danh ở bên ngoài, hẳn có thể gặp khó khăn gì chứ?”

Cậu nói xong câu đó thì bổ sung thêm: “Ta là người rất tò mò, chỉ là thuận miệng hỏi, nếu Lý đại ca không tiện nói ra thì xem như ta chưa từng hỏi.”

Lý Phong Đăng buông lỏng tay nói: “Nói thật, cụ thể là khó khăn gì thì ta cũng không biết.

Nhưng ta đã nhận được thư cầu viện của Trác đường chủ, trong thư cũng không nói rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu cũng không hỏi thêm gì nữa.

Đoàn người nhanh chóng đến am Thuỷ Tĩnh.

Vân Tâm đại sư nghe vậy thì ra đón, vừa nhìn thấy Lý Phong Đăng, đáy mắt đã sáng ngời, cười nói: “Không ngờ bần ni còn có vinh hạnh gặp được truyền nhân của Hồng Mao Dao.”

Lý Phong Đăng cũng cảm khái, than thở: “Vân Tâm đại tỷ, đã hơn 10 năm chúng ta không gặp nhau rồi nhỉ.”

Vân Tâm đại sư gật đầu: “Cũng gần 20 năm rồi, lần trước chúng ta gặp nhau là ở trấn Phong Khẩu, chúng ta đã cùng giết một con yêu ma lợi hại.”

Lý Phong Đăng nhớ lại rất nhiều chuyện, rung động nói: “Lần đấy chúng ta có thể sống sót đúng là vạn hạnh.”

Vân Tâm đại sư chuyển mắt nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi bên cạnh Lý Phong Đăng, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ ngươi là...”

Nữ tử trẻ tuổi bước lên, vén áo thi lễ nói: “Dung Dung bái kiến Vân Tâm cô cô.”

“Quả nhiên là Dung Dung!”

Vân Tâm đại sư lộ ra nụ cười sáng lạn, than thở: “Chỉ chớp mắt, ngươi đã lớn như vậy rồi, lần trước ta gặp ngươi, ngươi vẫn chưa tới eo của ta đấy.”

Lý Phong Đăng cười vui vẻ: “Đứa trẻ trưởng thành, cũng hiểu chuyện hơn rồi.”

Sau đó ông chuyển hướng về phía thanh niên khác, cười giới thiệu: “Hắn là Lý Chí Bưu, nghĩa tử mà ta nhận nuôi.”

Thanh niên có vẻ ngại ngùng, vội vàng thi lễ.

Mọi người tiến vào trong am ni cô.

3 người họ nhanh chóng được sắp xếp chỗ ở.

Lý Dung Dung và Vân Tâm đại sư ở cùng nhau, bọn họ muốn ôn lại chuyện cũ.

Lý Phong Đăng và Lý Chí Bưu thì ở trong biệt viện của Phương Tri Hành, trở thành hàng xóm sát vách.

Phương Tri Hành trở về phòng, nhìn quanh, khuôn mặt không khỏi co lại.

Đồ dùng trong thiện phòng đều bị cắn nát, bàn thì gãy chân, đồ sứ rơi xuống đất vỡ nát.

Chăn đệm trên giường lớn còn bị kéo thành một đống.

“Tế Cầu!”

Phương Tri Hành giận tím mặt, truyền âm ở trong đầu.

Tế Cầu không đáp lại.

Phương Tri Hành nhặt cây gậy lên, chạy đến biệt viện sát vách.

Quả nhiên, Tế Cầu và tiểu A Hoa đang chơi đùa với nhau.

“Mày, mày làm gì thế?”

Tế Cầu vừa nhìn thấy Phương Tri Hành cầm gậy nổi giận ùng ùng chạy đến thì sợ đến run rẩy, nhấc chân chạy.

“Tao đùa mày thôi, sao lại tức giận rồi?”

Tế Cầu chạy như điên.

Phương Tri Hành giậm chân, cơ thể hóa thành một tia đỏ, nhanh chóng đuổi theo.

Đánh một gậy lên trên mông của Tế Cầu.

“A hu!”

Tế Cầu kêu thảm, sau đó gào to: “Mày đánh thật đấy à, đau quá đi!”

Phương Tri Hành ấn chặt cổ của Tế Cầu, nhấc nó lên, tức giận nói: “Không có tự trọng, không biết liêm sỉ! Hôm nay tao phải lột da của mày ra!”

Một người một chó gây ra động tĩnh rất lớn.

Những cô nương được cứu, còn có hai cha con Lý Phong Đăng đều bước ra vây xem.

Một tay Phương Tri Hành cầm gậy, một tay xách Tế Cầu lên trở về biệt viện.

Cậu vung côn đánh mạnh lên môn chố.

“Đại ca, mầy bình tĩnh lại đi!”

Tế Cầu khóc hu hu kêu lên: “Mầy đang ngược đãi chó đấy, tao muốn kiện mầy!”

Phương Tri Hành ngoảnh mặt làm ngơ, không ngừng đánh.

Tế Cầu đau đến rú thảm.

“Oa Oa, đừng đánh nữa, đừng đánh chó con mòi!”

Tiểu A Hoa đuổi theo, trong mắt rừng rừng, khóc nức nở.

Phương Tri Hành thấy thế thì bấu môi, ném gậy đi, tát mạnh vào Tế Cầu.

Sau đó cậu lại tìm sợi dây thừng buộc cổ của Tế Cầu, cột nó dưới gốc cây lớn để nó ướt mưa ướt tuyết ở bên ngoài.

Lý Phong Đăng nhìn thấy cảnh này thì dở khóc dở cười: “Phương đại hiệp, có chuyện gì khiến người giận dữ với một con chó đến vậy?”

Phương Tri Hành chỉ vào trong phòng: “Ngài đi xem là biết thôi.”

Lý Phong Đăng bước vào phòng nhìn quanh rồi bước nhanh ra ngoài, lòng đầy căm phẫn: “Đánh hay lắm! Nên đánh chết con chó này mới được!”

Sau đó ông gọi Lý Chí Bân đến cùng quét sạch căn phòng.

Không lâu sau, Huệ m sư tử nghe thấy động tĩnh thì đi qua

xem, cũng dở khóc dở cười, bất lực.

Bà nhanh chóng cầm chăn nệm mới đến.

Trong mưa tuyết, Tế Cầu co rút dưới cây, cụp tai xuống, lạnh run.

Nhưng rất nhanh, tiểu A Hoa cầm ô đi đến bên cạnh che cho nó, cùng ngồi chịu gió lạnh với nó.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Phương Tri Hành đột nhiên mở cửa, nhìn thấy tiểu A Hoa bị lạnh cóng phát run thì lắc đầu cặn lời.

Cậu bước qua đó, thả Tế Cầu ra.

“Cảm ơn Oa Oa.”

Tiểu A Hoa cười vui vẻ, ánh mắt như trăng lười liềm, hoan hô nói: “Oa Oa là người tốt, người tốt!”

Chương 234: Vân Mộng (1)

Cô bé dắt Tế Cầu đi.

Tế Cầu liếc nhìn Phương Tri hành, quát lên: “Phương Tri Hành, mày ăn mảnh còn dám đánh tao, sau này chúng ta tuyệt giao, tao tốt với ai cũng sẽ không tốt với mày đâu!”

Phương Tri Hành liếc nhìn Tế Cầu, lạnh giọng nói: “Cút!”

Tế Cầu kẹp đuôi đi đến sát vách với tiểu A Hoa.

...

Đêm dần khuya.

Quán rượu đã sớm đóng cửa, lò lửa đã tắt, ông chủ tiệm cũng đi tắm ngủ thiếp rồi.

Tạch tạch tạch!

Đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm.

Bịch bịch!

Có người điên cuồng gõ cửa, dùng sức rất lớn, cảm giác cánh cửa sắp bị gõ nát rồi.

Ông chủ tiệm bừng tỉnh, vội vàng rời khỏi giường, đốt đèn dầu, đi đến trước cửa nói: “Ai đấy? Tiệm đã ngủ rồi, không đón khách.”

Bịch!

Cửa lớn chấn động kịch liệt, đổ vào phía.

Ông chủ tiệm giật mình, bị cánh cửa lớn đè lên người, ngã xuống mặt đất.

“ y đô!”

Ông chủ tiệm rú thẳm: “Người đè lên ta rồi!”

Nhưng sau một khắc, có một bàn chân giẫm lên cánh cửa lớn.

Ông chủ tiệm cảm nhận được sức mạnh cực lớn đè ép đến nỗi ông không thể động đậy, khó thở.

“Ông chủ, nghe ngóng một người.”

Một giọng nói khàn khàn thô ráp trầm thấp vang lên.

Ông chủ tiệm không khỏi dựng thẳng lông tơ!

Giọng đó hỏi: “Hôm nay người có nhìn thấy một nam nhân trung niên mang trọng đao đi qua trấn Xích Châu hay không, thanh đao của ông ta rất lớn, rất cồng kềnh.”

Ông chủ tiệm giật mình, không dám không trả lời, nên nói.

“Ồ, người đẩy đến am Thủy Tĩnh ở rồi.”

Đối phương chợt giơ chân lên, quay người rời đi.

Ông chủ tiệm như trút được gánh nặng, dời ván cửa, lộ đầu ra ngoài nhìn.

Nhưng chỉ thấy mơ hồ có 6 con ngựa gào thét đi trong mưa tuyết vô tận.

...

Bịch bịch bịch!

Trong màn đêm long trọng, tiếng gõ cửa kịch liệt như pháo nổ vang truyền khắp am Thủy Tĩnh.

Lão ni cô mơ hồ đứng dậy, mở ra một khe cửa, nhìn ra bên ngoài.

Có 6 bóng dáng cao lớn đội mũ rộng vành đứng trước cửa với khí thế bức người.

Lão ni cô run sợ, sau đó hỏi cẩn thận: “Các vị thí chủ, nơi này là Phật môn thanh tịnh, nửa đêm các người đến đây là vì...”

Một giọng nói khàn khàn thô ráp trầm thấp trả lời: “Bọn ta đến tìm Lý Phong Đăng, bọn ta biết ông ta ở trong am Thủy Tĩnh, gọi ông ta mau cút ra đây đi.”

Lão ni cô giật mình, vội vàng nói: “Xin thí chủ chờ nóng vội.”

Bà nhanh chóng quay người, chạy đi thông báo cho chủ trì Vân Tâm.

“Bên ngoài có 6 người rất hung ác, chỉ mặt gọi tên muốn tìm Lý Phong Đăng...”

Vân Tâm đại sư mặc y phục, chuyển mắt về phía Lý Dung Dung, hỏi: “Cha người đã chọc phải kẻ địch mạnh nào vậy?”

“Không có!”

Lý Dung Dung nghi hoặc: “Hiện tại cha ta nửa lùi nửa ẩn, đã mấy năm không để ý chuyện giang hồ rồi.”

Vân Tâm đại sư gật đầu, sau đó đi tìm Lý Phong Đăng.

“Tìm ta ư?”

Lý Phong Đăng cau mày, mờ mịt nói: “Bọn họ là ai, sao lại biết ta ở nơi này, ta không nói cho bất kỳ ai biết hết.”

Vân Tâm đại sư cạn lời.

Chuyện âm ỉ!

Người ta đã tìm đến cửa, Lý Phong Đăng lại không biết gì cả.

Vân Tâm đại sư im lặng, xoay người đi tìm Phương Tri Hành.

Lúc này Phương Tri Hành đã sớm nghe được động tĩnh, bật dậy mặc y phục.

Vẻ mặt Vân Tâm đại sư tràn đầy áy náy nói: “Bên ngoài có người hung ác đến thăm, hy vọng Phương hiệp sĩ có thể giúp đỡ vào lúc cần thiết.”

Phương Tri Hành cầm cung tên lên, cười nói: “Đại sư yên tâm, bất kể đối phương là ai, nếu như bọn họ dám xâm chiếm am Thủy Tĩnh thì ta nhất định sẽ khiến bọn họ có đi mà không có về.”

“Được!”

Trong lòng Vân Tâm đại sư đã định, có một xạ thủ mạnh mẽ trấn áp khiến bà cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Một lát sau, Vân Tâm đại sư, cả nhà 3 người Lý Phong Đăng đi đến cổng lớn.

Một tiếng “cạch” vang lên!

Cổng lớn của am Thủy Tĩnh từ từ mở ra.

Vân Tâm đại sư xách đèn lồng bước ra ngoài.

Chỉ thấy dưới bậc thang có 2 người đội mũ rộng vành đứng thành một hàng.

6 người đó toàn mang theo trường kiếm, thân kiếm không giống nhau, có kiếm lớn cỡn kình, cũng có đoản kiếm chắt vát.

Bọn họ đứng trong đêm mưa tuyết lạnh, trên người tản ra sát ý khiến người ta hồi hộp.

Vân Tâm đại sư và Lý Phong Đăng liếc nhìn nhau, sắc mặt không khỏi ngưng trọng.

“Ta không quen biết bọn họ.” Lý Phong Đăng nhanh chóng lắc đầu.

Lúc này, một kẻ hung ác trong số đó ngẩng đầu lên, ánh mắt khóa chặt Lý Phong Đăng, dùng âm thanh thô ráp khàn khàn nói: “Tôn giá là Lý Phong Đăng ‘Hồng Mao Dao’?”

Mấy người Lý Phong Đăng vừa nghe xong lời này thì hiểu ngay, 6 người hung ác thật ra vốn không phải quen biết ông.

Nhìn kỹ kẻ hung ác khoảng chừng 40 tuổi, gương mặt hơi gầy, hai mắt như điện, để chòm râu ngắn đẹp, hình như có cắt tỉa gọn gàng.

Lý Phong Đăng gật đầu nói: “Chính là Lý mỗ, vẫn chưa thỉnh giáo 6 vị?”

Râu ngắn trả lời: “6 huynh đệ bọn ta đến từ ‘Kim Xà trại’.”

“Kim Xà trại?”

Chương 235: Vân Mộng (2)

Trong lòng Lý Phong Đăng lộp bộp, sắc mặt ngưng trọng thêm mấy phần.

Kim Xà trại là trại lớn thứ nhất của quận Thanh Hà, tọa lạc bên trong Kim Xà cốc.

Kim Xà cốc dễ thủ khó công, là một tuyệt cảnh có vào mà không có ra.

Chính vì vậy, dường như Kim Xà cốc cách biệt với người đời, tự hình thành một phái, bọn họ rất ít khi quấy rầy bên ngoài, mà bên ngoài cũng không quản được bọn họ.

Lý Phong Đăng nghi ngờ nói: “Lý mỗ với Kim Xà trại vốn không có qua lại, xa không thù gần không oán, không biết đêm khuya các người đến đây tìm ta là vì điều gì?”

Râu ngắn lạnh lùng quát: “Lấy tiền của người thì san sẻ cho người. 6 huynh đệ bọn ta được người ta ủy thác, đặc biệt đến nhờ người một chuyện.”

Lý Phong Đăng không khỏi nghiêm nghị: “Mời nói.”

Râu ngắn vội vàng nói: “Bọn ta biết người đã nhận được thư cầu viện của Trác Dữ Cầu, hy vọng người đừng để ý đến.”

Chỉ cần người không chạy đến núi Vân Hồ, hoặc là sau 15 tháng này người lại đến núi Vân Hồ, thì 6 huynh đệ bọn ta sẽ không làm khó người.”

Hai mắt của Lý Phong Đăng hơi nheo lại, sắc mặt âm trầm hỏi: “Nếu Lý mỗ cố ý đến thì thế nào?”

Râu ngẩn cười ha ha: “Vậy thì ngại quá, người phải bước qua thi thể của 6 huynh đệ bọn ta mới được.”

Hô hấp của Lý Phong Đăng ngừng trệ, nhìn 6 kẻ hung ác, cắn răng nói: “Có thể nói cho Lý mỗ biết rốt cuộc Trác Dữ Cầu làm sao không?”

“Ồ, tin tức đã sớm truyền khắp giang hồ, người lại không biết ư?”

Râu ngẩn cười lớn rồi giải thích rõ: “Nói cho người cũng không sao, Trác Dữ Cầu đã chọc vào cái sọt lớn.

Dưới trướng hãn có một hương chủ Cao Đại Thuận, chết ly kỳ bên trong Cẩm Khu Hắc Phong, mà Cao Đại Thuận đây là con trai của phó môn chủ Cao Liên Thắng.

Cao Liên Thắng vô cùng bất mãn với Trác Dữ Cầu, yêu cầu hãn tra rõ vụ này.

Vì thế Trác Dữ Cầu đã phái ra 3 hương chủ ra ngoài điều tra, nào ngờ 3 hương chủ đó vừa đi thì không trở về nữa.

Cũng tức là 5 hương chủ dưới trướng Trác Dữ Cầu đều không còn, mất đi phụ tá đắc lực, một cây khó đứng vững.

Phó môn chủ Cao Liên Thắng cũng rất ghét hãn nên không còn ủng hộ hãn làm đường chủ nữa.

Vì thế người đẩy tường đổ!

Cho dù là người nội bộ của Hắc Hồ môn hay là người của Thiết Sơn môn, ai nấy đều rục rịch, muốn loại bỏ Trác Dữ Cầu, thay thế hãn.”

Hãn chỉ tay vào Lý Phong Đăng nói: “Chuyện này rất âm ỉ, liên lụy đến rất nhiều thế lực, nhưng có thể chắc chắn Trác Dữ Cầu

nhất định toang rồi.

Lý Phong Đăng, khuyên người tốt nhất đừng xen vào, một khi không ổn thì ngay cả người cũng có khả năng cửa nát nhà tan đấy.”

Hắn nói xong, đáy lòng của Lý Phong Đăng hơi lạnh lẽo, da mặt căng lại: “Vậy 6 vị bằng hữu do ai phái đến?”

Người đó phụt một tiếng rồi cười giễu: “Cố chủ của bọn ta, tất nhiên là người có hy vọng trở thành đường chủ đời tiếp theo rồi.”

Lý Phong Đăng hiểu ngay, ông nói chắc chắn: “Trác Dữ Cầu là huynh đệ kết bái của ta, hắn từng cứu mạng ta, từng chặn đao cho ta.

Mấy năm nay ta nửa lùi nửa ẩn, sở dĩ không có kẻ thù đến gây phiền phức cũng là vì hắn luôn che chở cho ta.

Lý Phong Đăng ta không phải là hạng người tham sống sợ chết, huynh đệ gặp khó khăn, ta tất nhiên phải liều mình rồi.”

6 kẻ hung ác nghe thấy lời này thì nhìn nhau, duỗi tay ra nắm chặt chuôi kiếm.

Râu ngắn trầm giọng nói: “Lý Phong Đăng, khuyên người tự biết điều, đừng ép bọn ta ra tay.”

Lý Phong Đăng thản nhiên nói: “Đại trưởng phu chết thì chết thôi, có gì mà sợ? Nhưng chuyện này không liên quan đến am Thủy Tĩnh, nếu như ta chết đi, hy vọng các người đừng làm khó bọn họ.”

Râu ngắn cười giễu: “Hừ, người xem Kim Xà trại bọn ta là thổ phỉ à? Bọn ta sẽ không ăn hiếp đám nữ nhân đâu.”

“A di đà Phật!”

Vân Tâm đại sư bước qua, chấp tay trước ngực, nói Phật hiệu, chậm rãi nói: “6 vị thí chủ, đây là Phật môn thanh tịnh, Lý thí chủ dừng chân ở nơi này, vậy am Thủy Tĩnh ta sẽ có trách nhiệm bảo vệ ông ta chu toàn, hy vọng các người đừng làm khó ông ta.”

Râu ngắn nhìn chằm chằm Vân Tâm đại sư, quát lên: “Ni cô thôi, ta từng nghe đến người, khuyên người thức thời chút, nếu không ta mỗi lửa đốt am của người đấy.”

Vân Tâm đại sư không đổi sắc mặt, bà thản nhiên nói: “Bần ni và lão trại chủ của Kim Xà trại các người từng có duyên gặp mặt một lần, nếu như hôm nay các người nguyện ý nể mặt, bần ni sẽ đích thân đến cửa cảm tạ.”

Râu ngắn cười ha ha, rồi trả lời: “Lão trại chủ đã quy thiên 2 năm trước rồi, người bớt kéo quan hệ ở nơi này đi, kéo dài thời gian không có ý nghĩa gì đâu.”

Sắc mặt của Vân Tâm đại sư hơi động, thở dài: “Xem ra chuyện này không thể bỏ qua được.”

Râu ngắn lạnh giọng nói: “Nhắc nhở các người chút, việc làm ăn này rất lớn, cố chủ đưa rất nhiều, trại chủ bọn ta lấy mạng ra đảm bảo nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 236: Phó tử (1)

Cho nên 6 bọn ta toàn là Ngũ Cầm cảnh, các người tự suy nghĩ đi.”

Vân Tâm đại sư tin lời này, bà bái kiến qua rất nhiều cao thủ, đã sớm tin 6 kẻ hung ác này rất mạnh mẽ.

Vì thế bà chậm rãi giơ tay lên, trên lòng bàn tay nhanh chóng hiện ra nếp uốn.

Sau đó bà chợt di chuyển bước chân, lấn đến gần một người, chững lên đuôi của ông.

“A!”

Lý Phong Đăng kêu lên, đuôi lớn cong xuống, quỳ trên mặt đất, mặt lộ ra vẻ đau đớn.

“Đại tỷ sao vậy?”

Lý Phong Đăng ngẩng đầu nhìn Vân Tâm đại sư với vẻ mặt khó tin.

Vân Tâm đại sư mặt không đổi sắc, xoay về phía 6 kẻ hung ác nói: “Ông ta đã bị thương rồi, cho dù đến núi Vân Hồ thì cũng không thay đổi được điều gì, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của cố chủ các người, các người cũng xem là hoàn thành nhiệm vụ, không biết 6 vị thí chủ đã hài lòng chưa?”

6 kẻ hung ác nhìn nhau rồi xoay người, cười lên ngựa, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Vân Tâm đại sư xoay người nhìn Lý Phong Đăng, lắc đầu thở

dài: “Sự việc có thể làm mà không làm, gọi là hèn nhát, sự việc không thể làm mà cứ cưỡng ép, gọi là ngu xuẩn.”

Bà quay người bước vào am Thủy Tĩnh.

Lý Phong Đăng ôm lấy đùi lớn, chậm rãi cúi đầu, lộ ra biểu cảm vô cùng đau đớn.

“Cha, để con đỡ cha đứng lên.”

Lý Dung Dung ẩn chứa nước mắt, đỡ Lý Phong Đăng dậy.

Lý Chi Bân cũng giúp đỡ.

3 người họ quay người trở về thiền viện, bóng dáng vô cùng cô đơn.

Phương Tri Hành chậm rãi bước ra khỏi bóng tối.

Vân Tâm đại sư nhìn thấy cậu thì không khỏi thở dài: “Đối diện với 6 cao thủ trẻ trung khỏe mạnh, thực lực sâu không lường được, chúng ta chỉ có 3 Nhất Cầm cảnh, phần thắng hầu như là không có.”

Phương Tri Hành lặng lẽ gật đầu.

Nếu như 6 kẻ hung ác đó toàn là Nhất Cầm cảnh, cậu dựa vào kỹ thuật bắn tên tinh anh, có lẽ có thể giết chết 1 đến 2 người.

Nhưng tên râu ngắn hoàn toàn không xem Vân Tâm đại sư ra gì, khí thế kiêu ngạo, hùng hổ dọa người, thực lực có thể cao hơn Nhị Cầm cảnh.

Đối diện với tình hình này, Vân Tâm đại sư không thể không quyết đoán nhận lùi được.

...

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, sau cơn mưa trời lại sáng.

Phường Tri Hành đẩy cửa ra thì nhìn thấy Tế Cầu và tiểu A Hoa đang chơi đùa ở trong đồng tuyết.

Tế Cầu cũng nhìn thấy nó.

Một người một chó chán ngấy, tầm mắt lướt qua, không ai thèm nhìn lấy đối phương.

“Cha, cha ăn chút gì đi.”

“Ta không ăn, cầm đi!”

Bên trong căn phòng sát vách truyền đến âm thanh giận dữ của Lý Phong Đăng.

Phường Tri Hành hơi suy nghĩ, cậu bước thong thả vào cửa.

Chỉ thấy Lý Phong Đăng nằm trên giường, đùi sưng tấy, đã bôi rượu.

Lý Dung Dung và Lý Chí Bưu chăm sóc ở trước giường.

“Lý đại ca, vẫn ổn chứ?” Phường Tri Hành cười hỏi.

Lý Phong Đăng đang giận dữ thì hơi thu liễm lại, thở dài: “Để Phường đại hiệp chê cười rồi. Vân Tâm sư tử ra tay hơi quá đáng, chút vết thương này của Lý mõ không sao cả, chỉ là cần nằm trên giường 7 8 ngày.”

Phường Tri Hành ngồi xuống, chậm rãi nói: “Nói thật, tuy tiểu đệ rất hiểu tâm trạng muốn đi cứu người của Lý đại ca, nhưng tiểu đệ cũng cảm thấy Vân Tâm đại sư làm rất đúng.”

Lý Phong Đăng siết chặt nắm đấm, phìền muện nói: “Ta biết,

ta không trách Vân Tâm sư tử, chỉ là trong lòng ta không cam tâm!”

Phương Tri Hành cười nói: “Không nói đến chuyện này nữa, càng nói càng ầm ức, chúng ta nói đến chuyện khác đi.”

Lý Phong Đăng liếc nhìn trường đao bên hông của Phương Tri Hành, tò mò nói: “Người cũng luyện đao à?”

“Luyện!”

Phương Tri Hành gật đầu cười, mở miệng nói: “Cha ta từng nhập ngũ tham gia quân đội, có luyện đao quân dụng, nên truyền bộ đao pháp Chiến Kỳ cho ta.”

Lý Phong Đăng giật mình, vừa nhắc tới đao pháp là có tinh thần hơn liền, mặt mũi đầy tự hào nói: “Ta luyện &LTL;ý Thị Hồng Mao Đao > gia truyền, khá có tiếng tăm, chắc chắn phải tốt hơn đao pháp Chiến Kỳ của người một bậc.”

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Đao pháp gia truyền của đại ca có thể luyện đến Ngũ Cầm cảnh không?”

Lý Phong Đăng gật đầu: “Được chứ! Lý Thị Hồng Mao Đao của nhà ta là đao pháp hệ Cự Hùng chính tông, cứng rắn mạnh mẽ hung hãn, vừa nhanh vừa mạnh. Được truyền thừa từ “Bắc Đao vương”.”

Phương Tri Hành nhíu mày, tò mò hỏi: “Bắc Đao vương là?”

Lý Phong Đăng vội vàng giải thích: “Võ công trong thiên hạ đều đã bị các môn phiệt thế gia chiếm lấy, người bình thường không có công pháp để tu luyện, nhưng trong dân gian sẽ tự có cao nhân tồn tại.

Ở phương bắc từng xuất hiện một đao khách thiên tài, ông đã lĩnh ngộ ra đao pháp từ việc chẻ củi. Sau khi khiêu chiến các cao thủ ở khắp nơi, tập hợp được vô số kinh nghiệm. Lúc tuổi già ông

đã tự sáng tạo ra một bộ đao pháp, đồng thời công khai truyền đi cho người đời.

Tổ tiên Lý gia ta từng có may mắn được đi theo Bắc Đao vương học đao pháp, nên cũng có mấy phần da lông. Sau khi trải qua các đời tộc nhân dốc hết tâm huyết để mở rộng, hoàn thiện, mới dần dần tạo thành Lý Thị Hồng Mao Đao của ngày nay.”

Chương 237: Phó tử (2)

Phương Tri Hành sáng tỏ trong lòng, đáy mắt bùng lên ngọn lửa nóng.

Thật ra thì, vốn dĩ cậu vẫn ở lại am Thủy Tĩnh mà chưa trở về huyện thành, là bởi vì sau khi tăng cấp, đáng người cậu có thay đổi quá lớn, sợ sẽ khiến người khác sinh ra hiểu lầm không cần thiết.

Hiện giờ cậu lại không có công pháp để tu luyện, điều này khiến cậu rảnh đến nhàm chán.

Lý Phong Đăng thăm dò ý cậu, cười hỏi: “Sao nào, người muốn học à?”

Phương Tri Hành thản nhiên gật đầu, cười nói: “Người yêu đao pháp, có ai mà thấy hàng là không sáng mắt được đây? Dù sao thì để gặp được một môn đao pháp tốt quá là hiếm có, nên ta vẫn muốn được mở mang tầm mắt.”

Lý Phong Đăng cười ha ha: “Phương đại hiệp quả có tính tình hào sảng, tốt lắm! Nếu người đã coi trọng Lý Thị Hồng Mao Đao của ta, vậy ta truyền lại cho người, thế nào?”

“Thật sao?”

Phương Tri Hành lấy làm kinh hãi, biến sắc nói: “Nhưng đó là công pháp gia truyền của ngài, ta lại là người ngoài...”

“Ha ha, người ngoài cái gì?”

Lý Phong Đăng lắc đầu liên tục: “Bắc Đao vương ngài ấy hy vọng đao pháp của ngài ấy được truyền khắp thiên hạ, phá vỡ

vòng vây võ đạo của môn phiệt thế gia, tổ tiên Lý gia ta cũng đã thừa kế ý chí này.

Hừ, môn phiệt thế gia càng không cho phép truyền công, thì chúng ta lại càng muốn truyền bá võ thuật khắp cả thiên hạ!”

Ông nhìn chăm chú vào Phương Tri Hành, nói chuyện cực kỳ nghiêm túc: “Bắc Dao chúng ta quang minh chính đại, rất thẳng thắn. Từ trước đến giờ hoàn toàn không có mấy quy củ thói gì mà truyền nam không truyền nữ, truyền trong không truyền ngoài gì cả. Chỉ cần người muốn học, ta sẽ dạy người thật chân thành.”

Phương Tri Hành nghe thế không khỏi nổi lòng tôn kính, hít sâu một hơi, đứng dậy chấp tay, trịnh trọng nói: “Xin Lý đại ca dạy ta!”

“Ha ha, được!”

Lý Phong Đăng quay đầu, nhìn Lý Chí Bưu, cười nói: “Chắc trên người người lúc nào cũng mang theo đao phổ đúng không.”

Lý Chí Bưu ngại ngừng cười nói: “Hài nhi luôn luôn mang theo bên người, kịp thời ôn tập lĩnh hội bất kỳ lúc nào.”

Lý Phong Đăng gật đầu, cười nói: “Ừm, lấy ra đây, để Phương đại hiệp đọc mấy hôm.”

Lý Chí Bưu không hề do dự, nhanh chóng lấy một bản đao phổ nhẵn nhụi nhúm nhúm ra, đặt vào tay Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành cầm đao phổ, nhất thời bùi ngùi mãi không thôi.

Trước đó, để đạt được công pháp, cậu luôn phải nhọc lòng, trải qua bao khó khăn trắc trở.

Hoàn toàn không ngờ...

Tâm trạng Phương Tri Hành phức tạp.

Lúc này Lý Phong Đăng vẫn chưa biết, người khiến người anh em tốt của mình – Trác Dữ Cầu gặp rủi ro, chính là Phương Tri Hành cậu.

Trong mắt Lý Phong Đăng, Phương Tri Hành là một nghĩa sĩ hào hiệp, là người một nhà!

Có một ngày, khi ông biết được chân tướng đó, chỉ sợ sẽ hối hận xanh cả ruột!

Phương Tri Hành lấy lại bình tĩnh, không nghĩ nhiều nữa, thông thả lật Lý Thị Hồng Mao Dao ra, đọc cẩn thận.

“Dao múa như gió, đao chém không tiếng động. Đứng - đao nặng ngàn cân, múa - đao nhẹ như lông hồng.”

Đây là hàm nghĩa sâu xa của đao pháp Mao Hồng, múa đại đao nặng ngàn cân như nhẹ tựa lông hồng, vừa thấy nguy hiểm hùng tráng, lại vừa nhẹ nhàng linh động.

Tu luyện đến cảnh giới viên mãn sẽ có hy vọng thức tỉnh nhiều kỹ năng bộc phát, ví dụ như Sư Tử Phi Hồng, Thanh Ngưu Đạp Thiên, Ô Long Bái Vĩ, Tuyết Hoa Cái Đính các loại.

Phương Tri Hành đang nghiêm túc đọc, bỗng giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng!

[Điều kiện đạt tới Lý Thị Hồng Mao Dao viên mãn:

1, Đọc nội dung công pháp: 3 lượt (chưa hoàn thành)

2, Quan sát đao khách Ngũ Cầm cảnh diễn luyện đao pháp Mao Hồng: 1 lần (chưa hoàn thành)

3, Rèn đúc trọng đao nặng không dưới 1000 cân: 1 thanh (chưa hoàn thành)

4, Thịt dị thú cấp 3: 100 cân (chưa hoàn thành)]

“Chỉ có bốn điều kiện...”

Phượng Tri Hành mừng rỡ, ánh mắt đảo qua giao diện hệ thống, cậu xác nhận bốn điều kiện này ngay, không khó để hoàn thành.

Điều kiện 1, đọc công pháp. Có thể hoàn thành trong hôm nay luôn.

Điều kiện 2, phải chờ đến khi Lý Phong Đăng chữa khỏi vết thương mới có thể hoàn thành.

Điều kiện 3, lại càng đơn giản hơn. Trên trấn có một tiệm rèn, bản thân cậu làm thợ rèn, nên việc chế tạo một thanh trọng đao không hề khó khăn.

Điều kiện 4 cũng không khó gì, dù sao thì bây giờ cậu không hề thiếu tiền.

Chỉ cần đến Cẩm Khu Đom Đóm một chuyến, bên ấy có rất nhiều thợ săn giết được dị thú cấp 3, mình bỏ ra ít tiền là kiếm đủ 100 cân thịt dị thú cấp 3 thôi.

Đầu óc Phượng Tri Hành chuyển động, trong lòng nhanh chóng hình thành kế hoạch.

Trước tiên phải hoàn thành điều kiện 1 và 4, rồi hoàn thành điều kiện 2 và 3 sau.

Trình tự này là hợp lý nhất.

Phượng Tri Hành nghĩ thế, bản thân lại trở nên bận rộn hơn.

Cậu cầm đao phổ, cưỡi ngựa rời khỏi am Thủy Tĩnh, chạy thẳng tới Cẩm Khu Đom Đóm.

Quay trở lại Cấm Khu cấp 3, nơi đây vẫn bận rộn đông đúc như vậy, thợ săn vẫn ra vào liên tục như những chú kiến thợ cần cù.

Chương 238: Âm hại (1)

Phương Tri Hành đi thẳng đến chỗ tập hợp của đội xe vận chuyển.

Nhóm thợ săn săn được dị thú cỡ lớn quá khổng lồ và công kênh, thì đều phải mượn xe vận chuyển để mang đi.

Cậu đã nghe ngóng trước rồi.

Đáng tiếc, mấy hôm nay không có thợ săn nào săn được dị thú cấp 3.

Phương Tri Hành không vội gì, bỏ chút tiền mua một quần sự để ý giùm mình.

Sau khi cậu vào khách điểm, nằm nghiêng trên ghế, thoải mái đọc từng trang báo phổ một.

Cậu cứ đợi như thế hai ngày.

Chạng vạng tối, đột nhiên doanh trại náo nhiệt hẳn lên.

Có người giết được một dị thú cấp 3 nên xuất hiện động tĩnh to lớn, mọi người nhao nhao chạy tới xem.

Quần sự cũng nhanh chóng chạy đến báo tin cho Phương Tri Hành.

“Được!”

Trong lòng Phương Tri Hành mừng rỡ, vội vàng chạy qua đó, khi đến cậu nhìn thấy một khung cảnh hùng vĩ.

Mấy trăm người hợp lực lại, kéo một con thú khổng lồ với chiều dài thân hơn 12 mét trong Cấm Khu ra ngoài.

“Đó là, Bạch Tê Đàm Lầy!”

Phương Tri Hành vừa nhìn đã nhận ra, đây đúng là một dị thú cấp 3.

Bạch Tê Đàm Lầy thích chọn vùng nước để sống.

Thật ra bình thường loài dị thú sống dưới nước thế này khó săn giết được lắm.

Quản sự chạy đi nghe ngóng, về báo cáo với Phương Tri Hành: “Cao thủ giết được con Bạch Tê Đàm Lầy này là một vị công tử Nguyễn gia.”

“Nguyễn gia?” Phương Tri Hành nhíu mày.

Quản sự cẩn thận giải thích: “Trong môn phiệt có phân chia lớn nhỏ, ở Đàm Châu chỉ có bốn đại môn phiệt.

Nhưng dưới đại môn phiệt còn có rất nhiều gia tộc phụ thuộc, làm gia thân hoặc gia nô cho bọn họ. Đây chính là tiểu môn phiệt.

Nguyễn gia này chính là một trong những gia tộc phụ thuộc La gia môn phiệt, cũng là một tiểu môn phiệt có số nhân khẩu hưng thịnh và hung hăng nhất.

Phương Tri Hành hiểu ra, gật đầu nói: “Nhanh đi hỏi thử xem, ta muốn mua thịt dị thú cấp 3, chỉ cần 100 cân thôi.”

Quản sự đi hỏi ngay lập tức, sau khi bắt chuyện một phen, hần chạy về cười nói: “Đã thành giao, nhưng bọn họ yêu cầu mua bán theo giá thị trường.”

Giá thị trường đã bao gồm chi phí vận chuyển và lưu kho.

Nên rõ ràng bán theo giá thị trường không công bằng cho Phương Tri Hành.

“Không sao cả, ta mua!”

Phương Tri Hành giàu nứt đổ đổ vách, không thiếu tiền.

Rất nhanh, quán sũ đã mua được một miếng thịt vai tốt nhất, bỏ đi mấy miếng thịt vụn thì vừa đủ 100 cân.

“Thu!”

Phương Tri Hành cầm thịt về phòng khách, vừa nghĩ trong lòng là miếng thịt vai kia nhanh chóng khô lại, hóa thành tro tàn.

1, Đọc nội dung công pháp: 3 lượt (Đã hoàn thành)

4, Thịt dị thú cấp 3: 100 cân (Đã hoàn thành)]

“Hay lắm!”

Phương Tri Hành thỏa mãn cười, trả phòng rời khỏi Cẩm Khu Đom Đóm, quay trở về trấn Xích Châu.

Trên trấn có một tiệm rèn.

Đúng dịp chủ tiệm rèn là lão hán ngày đó đến quán rượu nhỏ uống vài ly, cậu còn nhớ ông ta họ Lâm.

Tiệm rèn do ông ta mở, nhưng ông ta đã không làm nổi nữa rồi, nên giao cho hai con trai quản lý.

“Phương đại hiệp, sao ngài lại đến đây thế?” Lão hán mừng rỡ, nhiệt tình chào đón.

Hai con trai của ông ta đều kính cẩn khép nép.

Nếu không phải Phương Tri Hành phá hủy Thất Sát sơn trang

đang nghiền ép bọn họ, chắc chắn cả nhà bọn họ không thể sống qua mùa đông giá rét này.

Phương Tri Hành cười nói: “Lão nhân gia, ta muốn rèn một thanh trọng đao, loại nặng ngàn cân.”

Mặt lão hán biến sắc, khó xử nói: “Chỗ ta chỉ là một tiệm rèn bình thường, mọi hồi hay rèn mấy cái dao phay nông cụ các thứ thôi. Từ trước đến giờ chưa từng rèn trọng khí lớn cỡ đó.”

Phương Tri Hành cười nói: “Không sao cả, ta cũng biết sơ sơ một chút phương pháp rèn đúc, ông chỉ cần chuẩn bị kỹ càng nguyên liệu giúp ta là được, ta có thể trả tiền cho ông trước.”

“A, ngài còn biết rèn đúc ư?”

Lão hán kinh hãi, suy nghĩ một lúc mới trầm ngâm nói: “Đại đao nặng ngàn cân cần tiêu hao rất nhiều nguyên liệu, với lại ngài còn muốn rèn binh khí, cho nên phải dùng nguyên liệu loại tốt.”

Phương Tri Hành gật đầu: “Đương nhiên chọn nguyên liệu càng cao cấp càng tốt.”

Thực ra điều kiện 2 chỉ yêu cầu rèn một thanh đao nặng ngàn cân thôi, không yêu cầu gì về nguyên liệu tốt hay xấu.

Dù dùng nguyên liệu kém cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Tất nhiên Phương Tri Hành đúc đao để mình dùng mà, nên không cần dùng bug này làm gì.

“Có rồi!”

Đột nhiên lão hán vỗ đùi, kích động nói: “Dùng vẫn thạch thì sao?”

Phương Tri Hành chớp mắt, giật mình nói: “Vẫn thạch chỉ ít cũng là nguyên liệu cấp 2, chỗ ngài có không?”

Lão hán lại nói: “Không phải chỗ ta.”

Ông ta chỉ tay về phía hồ Xích Châu: “Ở trong hồ! Mấy năm trước có một miếng thiên thạch rơi vào trong hồ, rơi cách bờ không xa đâu. Ta từng đi vớt lên thử, nhưng mảnh thiên thạch này nặng quá.”

Phượng Tri Hành mừng rỡ.

Một lát sau, cậu và lão hán cưỡi ngựa đi tới ven hồ.

Lão hán xuống ngựa, nhìn quanh quanh nhìn tới nhìn lui, ông ta đứng dưới tán một cây đại thụ bên bờ hồ, sờ lên vết khắc trên vỏ cây.

Chương 239: Âm hại (2)

“Ừm, ở chỗ này nè.”

Lão hán xoay người nhìn vào trong hồ, chỉ về một hướng nói: “Đi thêm khoảng mười lăm mét theo hướng ta chỉ, thiên thạch nằm dưới lớp bùn.”

Phương Tri Hành hiểu rồi, cậu cởi trang phục, nhảy vào trong nước hồ lạnh băng.

Cậu bơi về phía trước hơn mười mét, ngừng lại hít một hơi thật sâu, sau đó lặn thẳng xuống nước, mở mắt ra nhìn tới nhìn lui.

Nước hồ trong suốt, cây rong dưới đáy hồ không nhiều, dù sao bây giờ cũng là thời tiết mùa đông giá rét.

Một lát sau, đồng tử Phương Tri Hành co rụt lại, cậu nhìn thấy một tảng đá lớn nhô lên, hơn phân nửa lộ ra khỏi bùn.

Cậu bơi qua đó ngay lập tức, phúi tay quét bớt bùn đất và cỏ dại trên đó, tảng đá mập mạp xuất hiện.

“Tìm được rồi!”

Phương Tri Hành cực kỳ vui mừng, chọt nổi lên mặt nước, hít sâu một hơi, rồi lại lặn xuống đáy hồ lần nữa.

Hai tay cậu cùng vận sức ôm lấy thiên thạch, bấp thịch cả người phồng lên, theo đó mà cả cơ thể to hơn một vòng, biến thành một cơ thể quái dị.

Sức lớn hơn sáu vạn cân đột ngột bộc phát, theo đó thiên

thạch được nâng lên từ từ chậm rãi.

Phương Tri Hành ôm thiên thạch lên, bước từng bước dưới lòng hồ.

Ào ào!

Chỉ một lát sau, Phương Tri Hành đi một hơi lên bờ, rồi mới thả thiên thạch xuống.

“Sức lực vô cùng lớn, đúng là thần nhân!”

Lão hán nhìn tới ngậy người, sợ hãi thán phục liên tục.

Ông ta còn nhớ khi đó ông ta triệu tập hai mươi thanh niên trai tráng trong trấn, cùng xuống nước vớt thiên thạch, nhưng vẫn trắng tay mà về.

Ông ta hoàn toàn không ngờ một mình Phương Tri Hành ôm được mảnh thiên thạch nặng như vậy lên trên bờ.

Phương Tri Hành cười thỏa mãn, nói: “Miếng thiên thạch này ít nhất cũng nặng bốn vạn cân đấy, sau khi loại bỏ tạp chất chắc giữ lại được mấy ngàn cân vẫn thạch, đủ để ta dùng.”

Lão hán phấn chấn nói: “Vậy thì tốt quá, trong cửa hàng của ta có một cái lò lớn, để mãi không dùng, đúng lúc bây giờ có thể lấy ra để nung luyện mảnh vẫn thạch này.”

“Được!” Phương Tri Hành thở phào, cậu ôm mảnh thiên thạch đi về trấn Xích Châu.

Cậu đi được một đoạn là phải nghỉ ngơi một lát.

Chừng hai mươi phút sau, hai người bọn họ quay về đến tiệm rèn.

Lão hán gọi hai người con trai đến khiêng cái lò nung lớn ra,

bỏ cực nhiều than hồng vào như thể không cần tiền, bọn họ chính thức bắt đầu nung luyện vẫn thạch.

Lần này nung luyện mất tám ngày!

Cuối cùng thiên thạch tan ra từng chút một, đổ ra đông lại thành một khối, ánh màu vàng nâu, vô cùng cứng rắn.

Phượng Tri Hành cẩn thận kiểm tra lại, cảm giác chất lượng mảnh vẫn thạch này không phải hạng xoàng, có thể đạt tới cấp 2 thượng phẩm.

Ngay khi tay cậu vừa chạm vào vẫn thạch!

Đột nhiên giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng!

[Vẫn thạch: Nguyên liệu cấp 2, 3894 cân.]

[Mục tiêu rèn đúc: Trọng đao]

[Điều kiện để trọng đao max cấp

1, vẫn thạch: 1200 cân (Đã hoàn thành)

2, phôi đao cấp 1 (Đã chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)

3, sử dụng bằng sa (phèn chua) tự nhiên, nung phôi đao trong nửa giờ trở lên (chưa hoàn thành)]

Hai mắt Phượng Tri Hành híp lại, tâm trạng vui sướng vạn phần.

Giỏi lắm nhóc!

Hack max cấp thương cậu quá, thiết kế phương án xong đưa ra cho cậu luôn.

Cậu đứng dậy, hỏi con trai cả của lão hán: “Có bằng sa

không?”

Con trai cả nói: “Có!”

Bằng sa là một trong các nguyên liệu phụ trợ thường dùng trong rèn đúc, chẳng những có thể giảm độ cứng và tính giòn của kim loại, mà còn có thể nâng cao tính dẻo và độ bền dẻo của kim loại.

Phương Tri Hành đi đến bộ rèn đúc, chọn một phôi dao không tệ, rồi ném vào lò lửa, sau đó cậu đổ thêm một lượng bằng sa vừa phải.

Tiếp đó, cậu lấy một ít tiền lẻ ra đưa cho lão hán, cười nói: “Lão nhân gia, mấy ngày nay phiền ông vất vả, ông đưa hai đứa con trai đến quán rượu nhỏ ăn uống no say đi, ta mời.”

Lão nhân gia vui vẻ nói: “Vậy đa tạ Phương đại hiệp.”

Cứ như vậy, Phương Tri Hành đuổi khéo người trong tiệm rèn đi, một mình ngồi chờ đợi trước lò lửa.

Thời gian trôi qua rất nhanh!

[Điều kiện max cấp: Điều kiện để trọng dao cấp 2 phẩm trở thành max cấp: Đã hoàn thành, có thăng cấp hay không?]

“Có!”

Phương Tri Hành không chần chờ một giây, suy nghĩ lóe lên!

Đột nhiên!

Khối vẫn thạch chợt co lại một vòng, phôi dao đột nhiên biến to!

Một thanh trọng dao vừa dài vừa rộng vừa dày đập vào mắt.

Trọng đao dài đến 2 mét, gần bằng chiều cao của Phương Tri Hành.

Chiều rộng cũng đạt hơn 20 cm.

Toàn bộ thân đao lớn hơn một vòng so với trọng đao của Lý Phong Đăng.

“Đao tốt!”

Đáy mắt Phương Tri Hành tỏa ra ánh sáng lạ thường, trong lòng vô cùng hài lòng.

Cậu cầm lấy trọng đao rồi vung thử vài cái, tiếng gió rít lập tức vang lên.

Nhìn từ xa, thứ cậu đang vung vẩy không phải là đao, mà là một nửa cánh cửa.

Cân nặng ngàn cân, quạt vào người, có thể tưởng tượng được sức sát thương, đừng nói là người thường, ngay cả võ giả Đại Mãng cảnh, có lẽ cũng không chịu đựng được.

Chương 240: Phá Giới (1)

Chỉ có những cao thủ Ngũ Cầm cảnh đã cường hóa phòng thủ mới có thể vượt qua mà không bị thương.

“Chờ đến khi ta thành thạo đao pháp lợi hại hơn nữa, thử hỏi ai có thể địch nổi?”

Phương Tri Hành càng hài lòng hơn, trong lòng nghĩ đến một cái tên hay.

“Gió theo đao đến, cứ gọi mày là ‘Thính Phong đao’ đi!”

Phương Tri Hành khẽ thở dài, sau đó cậu xé một dải vải trắng bọc trọng đao lại, đeo trên lưng rồi xoay người rời khỏi tiệm rèn, trở về am Thủy Tĩnh.

Vừa bước vào thiền viện, cậu đã nhìn thấy Lý Phong Đăng đang ngồi dưới mái hiên uống trà.

Sau mấy ngày điều dưỡng, sức khỏe của ông về cơ bản đã hồi phục rồi.

Phương Tri Hành cười nói: “Lý đại ca, sức khỏe thế nào?”

Lý Phong Đăng đứng dậy, vỗ đùi cười đáp: “Hoàn toàn khỏe lại rồi! Nói cho ngài biết, nếu ta trẻ hơn mười tuổi thì chút thương tích nhỏ này có thể hồi phục trong ba đến năm ngày.”

Phương Tri Hành cười ha hả nói: “Bây giờ đại ca vẫn đang trẻ trung khỏe mạnh mà.”

Lý Phong Đăng lắc đầu liên tục, cảm thán không bằng năm xưa rồi lại hỏi: “Lão đệ mấy ngày nay đi đâu vậy?”

Phượng Trì Hành vỗ vào trọng đao sau lưng, cười nói: “Ta đi mua một thanh trọng đao.”

Lý Phong Đăng hiểu ra nói: “Cũng đúng, muốn tu luyện đao pháp Mao Hồng của nhà ta, không có trọng đao thì sao được?”

Phượng Trì Hành nghe vậy, cật ngồi xuống, nhân cơ hội nói: “Nếu đại ca đã khỏe rồi, hay là ngài biểu diễn đao pháp Mao Hồng một lượt cho ta xem đi?”

Lý Phong Đăng gật đầu rồi gọi: “Chí Bưu, lấy đao của ta ra đây.”

“Đến ngay!” Lý Chí Bưu đáp lời, hai tay ôm trọng đao bước ra từ trong nhà.

Lý Phong Đăng không thèm quay đầu lại, ông giơ tay ra vừa vặn nắm lấy cán đao, sau đó lao ra ngoài, đáp xuống trong sân, phóng khoáng diễn luyện đao pháp.

Chỉ thấy trọng đao của ông vung lên, động như gió, tĩnh như tùng, lúc thì nặng như lửa già kéo cối xay, lúc thì nhẹ như đám mây cuộn cuộn.

Nặng ngàn cân, nhẹ như lông hồng!

Nâng nhẹ như nặng, nâng nặng như nhẹ!

Đao pháp Mao Hồng tùy ý chuyển đổi giữa nặng và nhẹ, khó lòng nhìn theo kịp, thật sự huyền diệu không thể diễn tả bằng lời.

[2, Quan sát đao khách Ngũ Cầm cảnh diễn luyện đao pháp Mao Hồng: 1 lần (Đã hoàn thành)]

[Đã hoàn thành điều kiện để trọng đao cấp 2 trở thành max cấp, có thăng cấp hay không?]

“Được rồi!!”

Phương Tri Hành vui mừng khôn xiết, cảm kích nói rằng: “Đao pháp của đại ca uy phong凛冽, xuất thần nhập hóa, tiểu đệ vô cùng khâm phục.”

Lý Phong Đăng lau mồ hôi, cười ha hả đáp: “Không bằng năm xưa rồi.”

Lúc này, Phương Tri Hành nhận ra Lý Chí Bưu vẫn luôn lén lút nhìn vào thanh bảo đao cấp 2 bên hông cậu.

Thấy vậy, Phương Tri Hành khẽ mỉm cười, cậu rút thanh bảo đao ra khỏi thắt lưng rồi đưa cho hắn xem.

Lý Chí Bưu nhận lấy, xoẹt một tiếng rút trường đao ra, ánh sáng lạnh bắn ra từ thân đao lập tức chiếu vào khiến hắn phải nheo mắt lại.

“Đao tốt ! ”

Lý Chí Bưu đứng thẳng người dậy, vô cùng kinh ngạc.

“Đúng là đao tốt!”

Lý Phong Đăng cũng chân thành khen ngợi, tỏ vẻ xúc động nói: “Chẳng lẽ đây là bảo đao cấp 2?”

Ông dùng đại đao cả đời nhưng chưa từng sờ vào bảo đao cấp 2.

Không mua nổi!

Phương Tri Hành gật đầu cười đáp: “Đúng là cấp 2!”

Lý Chí Bưu không khỏi thở nặng nề, ánh sáng mãnh liệt không kìm được mà hiện lên trong mắt.

Hắn vẫn luôn khao khát một thanh bảo đao.

Phương Tri Hành cười nói: “Thích không? Tặng cho ngài đó.”

Lý Chí Bưu thay đổi sắc mặt, vội vàng trả bảo đao cấp 2 lại, xua tay nói: “Không được đâu, thanh đao tốt như vậy, sao có thể dễ dàng tặng cho người khác chứ?”

Phương Tri Hành cười nói: “Ta vẫn còn một thanh bảo đao cấp 2 dự phòng, hơn nữa sau này ta dùng trọng đao là chủ yếu.”

Lý Chí Bưu rất muốn lấy, hần gặng đầu nhìn Lý Phong Đăng.

“Nếu Phương đại hiệp có lòng thì người cứ nhận lấy đi.” Lý Phong Đăng suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Ông biết Phương Tri Hành tặng đao là để trả ơn chuyện ông tặng đao phổ.

Như vậy hai bên không ai mắc nợ ai, đương nhiên chính là tốt nhất.

“Cảm ơn Phương đại hiệp!” Lý Chí Bưu lập tức nở nụ cười rạng rỡ, nhận lấy bảo đao cấp 2, sờ đến sờ lui, vui không tả xiết.

Phương Tri Hành thấy vậy, trong lòng không khỏi nhẹ bớt một gánh nặng.

Cậu không thích thiếu nợ người khác, một thanh bảo đao cấp 2 đủ để trả nợ rồi.

Sau đó, Phương Tri Hành trả lại đao phổ cho Lý Chí Bưu.

Cậu trở về phòng, đóng kín cửa sổ.

“Nâng cấp!”

Trong một suy nghĩ, lượng lớn ký ức và cảm ngộ tu luyện Lý Thị Hồng Mao Đao không ngừng ủa vào tâm trí Phương Tri Hành, xông vào mỗi một sợi dây thần kinh não.

Ngay lập tức, cậu rơi vào trạng thái vừa sâu xa vừa khó hiểu, như giấc mơ tựa ảo giác.

Trong mơ, cậu một mình đứng giữa nơi băng tuyết ngập trời, vùng thanh trọng đao ngàn cân, nghe gió chém tuyết.

Rắc rắc~

Cơ thể cậu không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh lạ như tiếng rang đậu.

Một lát sau, Phương Tri Hành mở mắt ra,

Cậu lập tức kiểm tra toàn thân, chiều cao lại tăng thêm một chút, nhưng không nhiều, chỉ gần 1cm mà thôi.

Chương 241: Phá Giới (2)

Thay đổi lớn nhất nằm ở phần lưng.

Rõ ràng cơ bắp lưng của cậu rắn chắc to hơn nhiều, nhô cao như ngọn núi.

Phương Tri Hành siết chặt nắm đấm, lập tức cảm thấy sức mạnh lại tăng thêm một bậc.

“Ừm, chắc chắn đạt đến 7 vạn cân rồi!”

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên.

Ba môn công pháp hệ Cự Hùng chồng chất lên nhau, nhục thân ngày càng mạnh mẽ, sức mạnh không ngừng tăng lên.

Sức mạnh khổng lồ 7 vạn cân đã vượt qua phần lớn những người tăng sức mạnh đến Ngũ Cầm cảnh viên mãn rồi đứng không.

[Lý Thị Hồng Mao Dao viên mãn.]

[Kỹ năng bộc phát : Sư Tử Phi Hồng (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát : Tuyết Hoa Cái Đỉnh (Lv3)]

“Ồ, chỉ có hai kỹ năng bộc phát thôi à!”

Phương Tri Hành cảm thấy hơi ít, dù sao đây cũng là một môn đao pháp hệ Cự Hùng chính hiệu, hơn nữa bản thân cậu cũng có nền tảng đao pháp.

Tham khảo Thiên Sát Huyết Hải công, theo lý mà nói, ít nhất phải thức tỉnh được ba đến bốn kỹ năng bộc phát.

“Có lẽ môn Hồng Mao Dao này không cùng một hệ với Chiến Kỳ Dao Thập Tam Thức nhỉ.”

Phương Tri Hành phân tích.

Hai môn đao pháp có mức độ tương thích không cao, nối tiếp không tốt cho lắm, đương nhiên sẽ tạo ra ảnh hưởng tiêu cực.

Nhưng mà cậu vẫn rất hài lòng.

Dù sao thì trước sau chưa đến nửa tháng đã luyện một môn đao pháp Ngũ Cầm cảnh đến mức viên mãn, quá nghịch thiên rồi, nói ra ngoài có thể dọa chết người.

Phương Tri Hành cởi y phục rồi ngâm mình rửa sạch bụi bẩn trên người.

Ngâm mình trong thùng tắm, Phương Tri Hành suy nghĩ miên mang, không ngừng suy xét một vấn đề.

Cậu của hiện tại, nếu chỉ bàn đến sức mạnh thì tuyệt đối áp đảo người cùng cấp.

Vấn đề là cậu có thể vượt qua cực hạn nào đấy, từ đó chiến đấu vượt cấp, đánh bại cao thủ Nhị Cầm cảnh hay không?

Mang theo thắc mắc này, Phương Tri Hành đứng dậy, nhanh chóng mặc y phục rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

“Lý đại ca có thời gian rảnh không, ta muốn thỉnh giáo chút chuyện.”

Phương Tri Hành gọi lớn sang phòng bên cạnh.

Chẳng mấy chốc, Lý Phong Đăng bước ra ngoài, cười nói: “Sao vậy, gặp khó khăn trong việc tu luyện à?”

Hai người ngồi dưới hiên nhà.

Phương Tri Hành nghiêm túc hỏi: “Lý đại ca, nếu ta bẩm sinh có thần lực, lại tu luyện võ công hệ Cự Hùng, cường hóa sức mạnh, khiến sức mạnh của ta vượt xa người cùng cấp, liệu ta có thể đánh bại cao thủ Nhị Cầm cảnh hay không?”

Lý Phong Đăng nhú mày, chớp mắt rồi tắc lưỡi nói: “Đừng nói chứ, ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này.”

Phương Tri Hành đổi câu hỏi: “Ngài có từng nghe nói đến trường hợp Nhất Cầm cảnh đánh bại Nhị Cầm cảnh chưa?”

Lý Phong Đăng lắc đầu, chưa từng nghe nói.

Phương Tri Hành suy nghĩ: “Phòng thủ, độ bền dẻo, độ nhanh nhẹn, sức mạnh, cường hóa bất cứ điểm nào trong bốn điểm này chính là Nhất Cầm cảnh, cường hóa hai điểm chính là Nhị Cầm cảnh.

Giả dụ sức mạnh của Nhất Cầm cảnh là 100, sức mạnh của Nhị Cầm cảnh sẽ mạnh hơn, giả sử đạt đến 110.

Nhưng sức mạnh của ta là 120 thậm chí cao hơn, có phải sẽ có khả năng ta có thể chiến đấu vượt cấp đúng không?”

Nghe vậy, Lý Phong Đăng cũng bắt đầu phân tích, trả lời: “Giả sử gã Nhị Cầm cảnh đó đã cường hóa hai điểm sức mạnh và độ nhanh nhẹn.

Độ nhanh nhẹn của người ta cũng là 110, còn độ nhanh nhẹn của người, cùng lắm 50 hoặc thậm chí thấp hơn chút.

Nói cách khác, người ta nhanh hơn người gấp đôi, người có sức mạnh lớn hơn nữa, đánh không trúng người ta thì có ích gì?”

Phương Tri Hành trầm ngâm đáp: “Chỉ cần đánh trúng một đòn, người chiến thắng chính là ta.”

Lý Phong Đăng chợt phá lên cười: “Lão đệ, sao người cố chấp với chuyện chỉ tăng sức mạnh thể, người cũng có thể tăng ba điểm còn lại mà?”

Phương Tri Hành cũng muốn vậy, nhưng rất tiếc, tạm thời cậu không có cơ hội.

Ngoài ra, cậu đang xây dựng hệ thống võ đạo của mình xoay quanh yếu tố trung tâm “sức mạnh” này.

Sức mạnh càng mạnh, tiềm năng trong tương lai nhất định càng lớn.

Chính vì tuân theo lý thuyết này, cho nên cậu mới liều mạng tăng sức mạnh.

Phương Tri Hành tin tưởng lý thuyết của mình, thực tế cũng chứng minh rằng cậu đã làm đúng.

Ví dụ, ba môn công pháp chồng chất đã giúp sức mạnh của cậu tiếp tục tăng lên đến 7 vạn cân.

Đây có lẽ là con đường mà các võ giả khác chưa từng nghĩ đến.

“Tiếp tục chồng chất nhiều môn công pháp, có lẽ sẽ đạt đến một cực hạn vào thời điểm nào đó.”

“Cực hạn đó mới là sự viên mãn chân chính của sức mạnh một người.”

“Tương tự, chắc ba điểm phòng thủ, độ bền dẻo và độ nhanh nhẹn cũng như vậy.”

Phương Tri Hành suy nghĩ miên man, không ngừng hoàn thiện lý luận võ đạo của mình.

Vài ngày trôi qua nhanh chóng.

Lý Phong Đăng đã hoàn toàn bình phục, ông chào tạm biệt Vân Tâm và Phương Tri Hành.

“Cho dù thế nào, ta vẫn muốn Vân Hồ sơn xem thử.”

Lý Phong Đăng đã quyết định từ lâu.

Vân Tâm đại sư cũng không ngăn cản nữa.

Mười lăm ngày đã trôi qua.

Vận mệnh của Trác Dĩ Cầu đã được định sẵn, chỉ là tin tức chưa truyền đến đây mà thôi.

“Thuận buồm xuôi gió...”

Chương 242: Trai Chủ (1)

Phương Tri Hành đưa mắt nhìn ba người Lý Phong Đăng cười ngựa rời đi, bấm ngón tay tính toán, cậu đã lang thang bên ngoài hơn một tháng rồi.

Bây giờ trở về huyện thành, chắc mọi người có thể chấp nhận được sự thay đổi về ngoại hình của cậu.

Dù sao thì võ giả ở thế giới này tu luyện bằng cách ăn Nhục Đan, nếu người trẻ tuổi ngày nào cũng ăn Nhục Đan thì cơ thể vốn thay đổi rất nhanh.

Cho nên Phương Tri Hành chấp tay nói: “Đại sư, ta cũng nên đi rồi.”

Vân Tâm đại sư im lặng một lát, lấy một thứ từ trong người ra rồi đưa cho cậu.

Phương Tri Hành nhìn xem, đó là một chuỗi Phật châu có mặt dây chuyền.

Phật châu có màu vàng nhạt, trên mặt được khắc một ký hiệu phức tạp đẹp mắt, có thể là chữ viết hoặc hoa văn độc đáo của Phật giáo, cậu không nhận ra.

“Thí chủ hãy mang theo chuỗi hạt này bên người, ngày sau nói không chừng sẽ giúp ích cho thí chủ.” Vân Tâm đại sư cười nói.

Phương Tri Hành không khách sáo, cậu đeo chuỗi hạt lên cổ.

Sau đó cậu trở về thiền viện thu dọn hành lý, chuẩn bị xe ngựa.

“Đại hiệp, ngài định đi đó à?”

Một cô nương tình cờ đi ngang qua nhìn thấy cảnh tượng này.

Phương Tri Hành quay đầu lại, cười nói: “Ừm, nên trở về rồi.”

Cô nương vội vàng nói: “Ngài đợi lát, ta đi thông báo các tỷ muội đến tiễn ngài.”

Cô nương quay người chạy sang thiền viện bên cạnh.

Chẳng mấy chốc, 39 cô nương đều chạy đến, các nàng mỗi người đều cầm một món quà nhỏ trong tay.

Tượng người bằng đất, găng tay, lót giày, khăn tay...

Món quà của tiểu A Hoa chính là độc đáo nhất, bé tặng một con bọ hôi.

Phương Tri Hành nhận hết tất cả.

Lúc này, nhân gian rét lạnh, trong lòng ấm áp.

Bỗng nhiên, Tế Cầu cũng chạy đến, trừng mắt nói: “Không phải chứ, đi luôn hả?”

Phương Tri Hành bực mình đáp: “Nếu mày muốn ở lại đây thì tùy mày.”

Tế Cầu ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn vào giao diện hệ thống của Phương Tri Hành.

“Vãi, mày thành thạo một môn đao pháp của Ngũ Cầm cảnh lúc nào vậy?” Tế Cầu gào lên.

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, cười khinh nói: “Tao không chỉ thành thạo đao pháp mà sức mạnh còn được nâng lên một tầm cao mới. Sao thế, mày không có tiến bộ gì à?”

Tế Cửu lập tức nổi giận đáp: “Sao lúc mày thăng cấp không gọi tao đi cùng? Tao không ở bên cạnh mày thì sao thăng cấp được?”

“Đậu má, hóa ra mày cũng biết bắt buộc phải ở bên cạnh tao mới thăng cấp được hả?”

Phương Tri Hành cạ lời nói: “Thế thằng chó nào nói chắc cú sau này đéo theo tao nữa vậy?”

Tế Cửu tranh luận: “Những lời nói lúc tức giận sao có thể xem là thật chứ? Con người mày đúng là bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo!”

“Ờ ờ, lỗi của tao hết đó được chưa, lúc nào cũng là người khác có lỗi với mày hết. Mỗi người trên thế giới này đều phải chết mê chết mệt vì mày, chỉ dành tình yêu vô điều kiện cho mày giống như bạn gái của mày chứ gì.”

Tế Cửu không khỏi cười ngượng ngùng đáp: “Nể mặt mày chủ động nhận lỗi, thế thì tao cũng bày tỏ thái độ, sau này tao sẽ nghiêm túc phản tỉnh, kiên trì nỗ lực, cố gắng trở thành một con chó tốt cao quý trung thành.”

Phương Tri Hành trợn mắt khinh thường, nghiêng rằng nói: “Mày tự nói rồi có tin không?”

Tế Cửu đứng thẳng dậy, giơ móng vuốt chỉ thẳng lên trời, vô cùng nghiêm túc nói: “Tao thề với trời, chỉ cần Phương Tri Hành không hố tao, thì tao tuyệt đối không phụ cậu ấy.”

Phương Tri Hành một dấu câu cũng không tin, quay người đi về phía xe ngựa.

Tế Cửu chột la lên: “Mày không dẫn mấy em gái xinh đẹp theo hả?”

Phương Tri Hành mắng rằng: “Đệch mẹ, mày động não tí đi,

nếu chúng ta nhận bọn họ ở bên cạnh, thì phải mạo hiểm chuyện bị lộ bí mật. Gái đẹp nhiều thấy bà, chơi đùa là được rồi.”

Tế Cửu nhìn tiểu A Hoa, mặt chó vô cùng lưu luyến.

Nó vẫn là chó con chưa trưởng thành, hoặc vì một nguyên nhân nào đó, nó cảm thấy thân thiết trời sinh với tiểu A Hoa.

Khi nó ở chung với tiểu A Hoa, không lo không nghĩ, có thể thoải mái vui đùa, thoải mái hạnh phúc đến chừng nào.

Nhìn lại Phương Tri Hành, khi một người một chó ở chung với nhau, mọi niềm vui đều thuộc về Phương Tri Hành, Tế Cửu không vớt được gì cả, đăm bất công chết đi được.

Nhưng trong lòng Tế Cửu hiểu rõ, rời khỏi Phương Tri Hành, nó chẳng là cái thá gì.

“Haiz, thôi vậy!”

Tế Cửu thở dài nặng nề trong lòng, nhún người nhảy lên xe ngựa.

“Chó con, chó con!” Tiểu A Hoa bật khóc muốn đuổi theo, nhưng lại bị cô nương khác ngăn lại.

Bọn họ lặng lẽ nhìn theo chiếc xe ngựa lộc cộc rời đi, dần dần đi xa...

Tế Cửu bước được ba bước thì quay đầu lại, sau đó cắn răng nhấn tâm rời đi trong tiếng kêu gào của tiểu A Hoa, trong đầu chỗ nào cũng đều cảm thấy khó chịu.

“Oa, Phương Tri Hành!” Tế Cửu đuổi theo, cấp bách quát lên.

Phương Tri Hành nhìn không chớp mắt, ngồi trên lưng ngựa đáp: “Làm sao?”

Tế Cửu hơi im lặng, đề nghị: “Sau này chúng ta thường xuyên quay về đây thăm các cô ấy, thế nào?”

Chương 243: Trai Chủ (2)

Phương Tri Hành đều đều nói: “Mày thích đến thì đến, có ai cản mày đâu.”

Nghe xong lời này, Tế Cầu thầm mắng Phương Tri Hành máu lạnh, chẳng nhớ chút tình cũ nào cả.

Đổi vị trí tự hỏi...

Đứng ở góc độ của Phương Tri Hành, thật ra thì cậu không muốn thành lập quan hệ lâu dài mà lại thân mật cùng với bất kỳ một nữ nhân nào.

Thứ nhất, bởi vì tính cách.

Cậu đến cả một con chó còn không tin nổi, thì làm sao có thể đi tin tưởng một nữ nhân được chứ.

Thứ hai, cậu là người bất hack.

Đối với một người bất hack, người đó gần như là trở nên mạnh mẽ hơn với tốc độ ánh sáng, mà tốc độ tiến bộ của những người khác thì chậm như rùa bò.

Điều này dẫn đến, không có bất kỳ một người bình thường nào có tư cách làm bạn lâu dài cùng với người bất hack, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ bỏ rơi ở đằng sau.

Cuối cùng mọi người chỉ sẽ nhìn người bất hack một bước lên trời, mà bọn họ chỉ có thể vẫn luôn dậm chân tại chỗ, không thể làm gì được.

Có thể làm bạn người bất hack, chỉ có người bất hack khác.

Nữ nhân, đối với Phương Tri Hành phần nhiều là công cụ để giải tỏa sinh lý.

Phương Tri Hành không hiểu nữ nhân, cũng không có tâm tư để đi nghiên cứu nữ nhân.

Chỉ có Tế Cửu mới hiểu được cái gì gọi là chân ái.

Một người một chó mang theo suy nghĩ của mình đi trên cùng một con đường, từ khi mọi thứ còn rõ ràng đến lúc bầu trời tối đen.

Trên đường đi, hai người bọn họ gặp phải một đám bạo dân chặn đường đánh cướp.

“Cầm đao dụ quả phụ, xuống biển cướp thuyền khác. Không trăng đêm giết người, gió lớn ngày phóng hỏa.”

Bạo dân rất có tài, hát một đoạn về thuận miệng trước.

Sau đó, bọn họ bị Phương Tri Hành đơn phương tàn sát, làm thịt sạch sẽ toàn bộ y như là bỏ dưa thái rau.

Tình cảnh kia có chút tàn bạo, Tế Cửu không đành lòng nhìn thẳng.

Ày, mấy người chộc giận cậu ta làm gì thế?

Ngay lúc màn đêm buông xuống, Phương Tri Hành và Tế Cửu lên đường hồi lâu, cuối cùng cũng đến được cổng huyện thành.

“Ồ, đây không phải Phương giáo đầu à?”

Vệ binh giữ cửa nhìn thấy Phương Tri Hành, liếc mắt cái là nhận ra ngay, bèn vội vàng chạy đến tiếp đón, trên mặt là nụ cười tươi, không ngừng cúi đầu khom lưng.

Phương Tri Hành ngồi trên lưng ngựa, quét mắt cửa thành.

Năm xấu lạnh lẽo, tuyết hành gió hung.

Sạp cháo đơn sơ còn đang phát cháo miễn phí. Nạn dân đứng xếp hàng trong gió rét, cả đám lạnh cóng đến tay chân phát tím, lạnh run.

Phương Tri Hành như không nhìn thấy, thản nhiên mở miệng hỏi: “Huynh đệ, một tháng qua có xảy ra chuyện lớn gì không?”

Vệ binh giữ cửa cười nói: “Ngài đang hỏi trong thành hay là ngoài thành?”

Phương Tri Hành đáp: “Đầu tiên nói trong thành trước đi.”

Vệ binh giữ cửa tức khắc mặt mày hớn hỏ, kích động nói: “Nếu là bên trong thành, chuyện lớn nhất đương nhiên là Hứa hương chủ đưa thiệp khiêu chiến cho ngài rồi. Bàn cược đã mở ra từ sớm, tiểu nhân lấy ra ba tháng bổng lộc để mua ngài thắng đấy!”

Hứa Đại Trí còn là người khởi xướng khiêu chiến công khai nữa.

Phương Tri Hành cũng không thấy bất ngờ về chuyện này.

Dù sao mỗi thù giết con bày sờ sờ ra đó, ai cũng không nuốt trôi khẩu ác khí kia được.

Đương nhiên, sở dĩ Hứa Đại Trí dám khởi xướng khiêu chiến cũng không phải vì xúc động nhất thời, càng nhiều là bởi vì hắn cảm thấy mình có thể chiến thắng.

“Ngoài thành thì sao?”

“Vân Hồ đường đổi chủ rồi!”

Vệ binh giữ cửa lặng lẽ cười nói: “Núi Vân Hồ này trước kia là địa bàn của Thiết Sơn môn, bị Hắc Hồ môn đoạt đi, bây giờ Thiết

Sơn môn lại cướp về từ trong tay Hắc Hồ môn!”

Phương Tri Hành tò mò hỏi: “Trác Dĩ Cầu đâu rồi, đường chủ mới nhậm chức là ai?”

Vệ binh giữ cửa trả lời: “Nghe nói Trác Dĩ Cầu thua cuộc tự sát, đường chủ đời mới họ Trình, hình như tên Trình Thiên Ân!”

Hai mắt Phương Tri Hành khẽ híp lại.

“Móa!”

Tế Cầu líu lười nói: “Tại sao lại là tên đó thế, tao còn cho rằng hắn đã chết trên chiếc thuyền buôn kia rồi cơ đấy.”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, không chần chờ nữa, chột giục ngựa vào thành.

Huyện thành Khánh Lâm vẫn phồn hoa như trước.

Cho dù là ban đêm thì vẫn có thể bắt gặp bách tính đang trải qua cuộc sống về đêm phong phú trên đường cái.

Phương Tri Hành không dừng lại ở chỗ nào, một đường đi thẳng về nha môn, tiến vào biệt viện của cậu.

Phương Tri Hành đẩy cửa phòng ra, nhìn quanh một vòng.

Trong phòng không có gì thay đổi, bao gồm cả bức thư trên bàn, dường như cũng không bị ai động vào.

Cậu đầu tiên là cất kỹ bọc hành lý, sau đó đốt lò lửa lên, rồi ném bức thư này vào trong lò lửa thiêu hủy.

Một đêm trôi qua rất nhanh..

Sáng sớm hôm sau, sắc trời cũng không tẻ lắm.

Phượng Tri Hành đúng giờ xuất hiện ở trên võ đài, nháy mắt đã gây ra một cơn náo loạn.

Trên đời không có tường nào không để lọt gió được.

Mấy ngày nay, chuyện Phượng Tri Hành giết Hứa Tiểu Dao đã lan truyền ra từ lâu.

Sau đó, Hứa Đại Trí nổi giận hùng hùng trực tiếp trở mặt, tuyên bố muốn quyết một trận tử chiến với Phượng Tri Hành.

Chương 244: Cướp Bóc (1)

Sự tình bởi vậy càng huyền ảo ồn ào hơn.

Mọi người đương nhiên là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, kiểng chân trông ngóng, lòng tràn đầy chờ mong một trận huyết đấu tiến đến.

Nào nghĩ tới...

Phương Tri Hành bỗng nhiên đi không từ giã, chơi trò biến mất, không biết đã chạy đi nơi nào.

Vì vậy trong lúc nhất thời, lời đồn Phương Tri Hành không đánh mà chạy, Phương Tri Hành sợ Hứa Đại Trí ùn ùn khắp nơi.

Giờ này phút này!

Phương Tri Hành bất thành linh lại tiến vào trong tầm mắt của mọi người.

Chỉ thấy cậu trở nên càng cao cũng càng cường tráng, khí thế vô cùng, uy phong lẫm lẫm.

Điều này khiến người ta không khỏi hoài nghi, có phải một tháng này cậu đã trốn đi bế quan khổ luyện không.

Khổ luyện một tháng, chính là để chuẩn bị chiến đấu với Hứa Đại Trí!

Cậu xuất hiện lần nữa, có phải mang ý nghĩa cậu chắc chắn mình nhất định sẽ chiến thắng không?

Nỗi lòng mọi người lên lên xuống xuống, miên man bất định.

“Bái kiến Phương giáo đầu!”

Ba trăm xạ thủ Cung Binh doanh đều nhíp thi lễ.

Mặt Phương Tri Hành không chút thay đổi, tầm mắt đảo qua mọi người, chấp tay sau lưng thản nhiên mở miệng nói: “Trong khoảng thời gian ta không có ở đây, các người huấn luyện thế nào?”

Hoàng Đại Thuận dẫn đầu đáp: “Hồi bẩm đại nhân, bọn ta cố gắng huấn luyện, hết ngày dài lại đêm thâu, cũng không dám thả lỏng chút nào.”

Các Cung Binh cùng kêu lên phụ họa: “Cố gắng huấn luyện, quyết không lười biếng!”

Phương Tri Hành gật đầu đáp: “Vậy bày ra một ít thành quả huấn luyện của các người cho ta xem xem.”

“Vâng!”

Đám người Hoàng Đại Thuận lập tức tiến vào bãi bắn, nhắm vào bia ngắm, kéo cung bắn tên.

Dựa theo yêu cầu của Phương Tri Hành, mỗi khi bắn một mũi tên thì ghi lại số điểm bắn trúng của lần đó.

Mười mũi tên là một vòng!

Ba lần tỉ thí qua đi, kết quả thống kê nhanh chóng được cho ra.

Phương Tri Hành nhìn thành tích của bọn họ, phát hiện chỉ có hai người miễn cưỡng đạt đến trình độ Xạ Thủ Phổ Thông trung cấp.

Những người khác còn cần tiếp tục cố gắng.

Phương Tri Hành gọi hai người đó đến, đề bạt bọn họ làm tiểu

đầu mục.

Sau đó, cậu cấp tốc kết thúc công việc thị sát của mình, đi một chuyến đến nha sở Thông Phán.

“Lão đệ, người đã về rồi!”

Đinh Chí Cường vừa nhìn thấy Phương Tri Hành, đầu tiên là giật mình, sau đó quan sát cẩn thận vài lần, phát hiện biến hóa của Phương Tri Hành thật sự không nhỏ.

Hắn chợt cười ha ha, nhanh chân bước ra ngoài nhiệt tình nói: “Lão đệ, ta nhớ người muốn chết luôn.”

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Đại ca, gần đây cuộc sống vẫn ổn chứ?”

“Không ổn không ổn, không tốt đẹp gì!”

Đinh Chí Cường khoát tay, nghiêm túc nói: “Trong ngày tháng không có lão đệ người, đại ca nóng ruột nóng gan, cơm nước không vô, cả người không được tự nhiên.”

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi co giật, cười nhạt nói: “Nghe nói bàn cược giữa ta và Hứa Đại Trí đã mở, đại ca nói chuyện dễ nghe như vậy, không phải là mua ta thua đấy chứ?”

“Sao lại thế được!”

Đinh Chí Cường nói hiên người: “Ta không hề nghĩ ngợi, mua ngay lão đệ người thắng!”

Phương Tri Hành khoanh hai tay trước ngực nói: “Tốt nhất là đại ca mua ta thắng thật, bởi vì ta nhất định sẽ thắng.”

Da mặt Đinh Chí Cường không khỏi căng thẳng, cười khan nói: “Lão đệ người đương nhiên nhất định sẽ thắng, ta đang trông cậy vào người để phát tài đấy.”

“Vậy là tốt rồi!”

Phương Tri Hành nghiêm mặt, chân thành nói: “Không nói giỡn, ta hỏi thăm đại ca chút chuyện. Ta nghe nói Vân Hồ đường đổi chủ, cụ thể là tình huống như thế nào?”

Đinh Chí Cương lôi kéo Phương Tri Hành vào nhà, cánh cửa phía sau đóng kín, giải thích rõ ràng:

“Vân Hồ đường đổi chủ là điều tất nhiên, nước trong này rất sâu, dính đến bối cảnh rất phức tạp.”

“Nói đơn giản một chút, chính là môn phiệt thế gia cây lớn rễ sâu, tộc nhân đông đảo, chia thành tông tộc và bàng chi, bàng chi lại chia thành càng nhiều bàng chi hơn.”

“Cả một nhà lớn như vậy, tự nhiên không thể nào bền chắc như thép được.”

“Ví dụ giữa hai bàng chi có khả năng độc lập với nhau, hoặc là tồn tại quan hệ cạnh tranh, thậm chí thù hận lẫn nhau.”

“Thiết Sơn môn là thế lực thuộc hạ do bàng chi bên phía huyện lệnh đại nhân thành lập.”

“Hắc Hồ môn thì lại là thế lực thuộc hạ do bàng chi khác thành lập.”

“Rất không trùng hợp, quan hệ giữa hai bàng chi lớn đó vô cùng không hòa thuận, từ đó trực tiếp dẫn đến Thiết Sơn môn và Hắc Hồ môn như nước với lửa.”

“Lần này Vân Hồ đường đổi chủ, thật ra thì chính là kết quả của song phương lại một lần triển khai tranh đấu gay gắt.”

“Có điều lúc này đây, huyện lệnh đại nhân chúng ta bày mưu nghĩ kế, lấy được sự ủng hộ to lớn của quận trưởng đại nhân, cho

nên Thiết Sơn môn dễ dàng đoạt lại Vân Hồ đường.”

Phương Tri Hành nghe xong những lời này, trong lòng nhất thời có loại cảm giác đẩy ra mây mờ.

Cậu trầm ngâm nói: “Nghe nói đường chủ đời mới là Trình Thiên Ân, hẳn làm sao để có được sự ủng hộ của huyện lệnh đại nhân vậy?”

Chương 245: Cướp Bóc (2)

Đinh Chí Cương lắc đầu nói: “Ủng hộ Trình Thiên Ân nhân không phải huyện lệnh đại nhân, mà là La Thiên Thiên tiểu thư.”

Hồ hấp Phương Tri Hành chợt khựng lại, kinh ngạc nói: “Trình Thiên Ân lại là người của La Thiên Thiên!”

“Không tính thế, chỉ có thể nói tên họ Trình này gặp may mắn thôi.”

Đinh Chí Cương mỉm cười khinh thường, nhẹ nhàng nói.

Thì ra, La Thiên Thiên một mực điều tra tung tích của hai cha con La Khắc Hoành và La Hưởng Bằng.

Kết quả không tìm thấy người đâu, nhưng lại tìm được Trình Thiên Ân.

Trình Thiên Ân phi thường khẳng định nói cho La Thiên Thiên là La Khắc Hoành và La Hưởng Bằng đã đồng thời gặp nạn, chết dưới miệng thủy quái.

Đây là Trình Thiên Ân tận mắt nhìn thấy.

Sau đó, Trình Thiên Ân dường như bắt được kỳ ngộ, leo lên tầng quan hệ là La Thiên Thiên.

Vì vậy sau đó hẳn có thể một bước lên mây, chỉ là chuyện một câu nói của La Thiên Thiên mà thôi.

Trong lòng Phương Tri Hành cấp tốc sáng tỏ.

Đang tán gẫu thì một nha dịch gõ cửa tiến đến nói: “Tổng bộ

đầu, ‘Trần Tam Xà’ lại có người báo án, cứ đòi gặp ngài mới được.”

Đinh Chí Cường nhất thời lấy tay nâng trán, nhức đầu nói: “Tại sao lại là trần Tam Xà thế, một cái mạng già này ghê!”

Phương Tri Hành kinh ngạc hỏi: “Trần Tam Xà cách huyện thành này không xa đi, hình như chỉ có khoảng mấy chục mấy trăm dặm đường, chỗ kia có thể ra vụ án lớn gì chứ?”

“Đúng vậy!”

Đinh Chí Cường tất nhiên là hiểu rõ, buông tay nói: “Thế nhưng, cổ tình chính là trần Tam Xà không có chuyện gì này xảy ra vấn đề, hai ba ngày đầu có người mất tích không thấy đâu. Đám người đang yên đang lành thì hư không biến mất, sống không thấy người chết không thấy xác, người nói có tà môn không?”

“Mất tích?!”

Phương Tri Hành không khỏi giật mình một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đinh đại ca, khả năng đây thực sự là một vụ án lớn đấy.”

Đinh Chí Cường sửng sốt, giật mình nói: “Lão đệ người đừng làm ta sợ, ta chính là đã lâu rồi không gặp được vụ án lớn đấy.”

Phương Tri Hành đáp: “Lần này ta ra ngoài, vừa mới gặp một kỳ án, cũng dính đến nhân khẩu mất tích.”

Cậu kể lại chuyện thôn Đại Liễu xuất hiện yêu ma hại người cho hắn nghe.

“Yêu ma?!”

Hồ hấp Đinh Chí Cường ngừng lại, vẻ mặt không khỏi nghiêm trọng.

Sau một hồi lâu, hắc lăm bẫm thầm nói: “Lẽ nào, thực sự là Hắc Họa?”

Rất rõ ràng, đây không phải lần đầu tiên hắc xử lý án kiện về yêu ma, đã có kinh nghiệm.

“Được, để ta tỉ mỉ điều tra thêm.”

Đinh Chí Cường không dám khinh thường, lập tức rời phòng, tự mình đi gặp mấy người báo án kia.

Phương Tri Hành không đi qua cùng.

Người trong nha môn mỗi người một chức vị, không thể đi quá giới hạn.

Chỉ cần Đinh Chí Cường không có mở miệng yêu cầu Phương Tri Hành hỗ trợ, Phương Tri Hành tuyệt đối sẽ không xen vào việc của người khác, trái lại cũng thế.

“Ồ, Phương giáo đầu.”

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Phương Tri Hành nghiêng đầu nhìn lại, trên mặt chợt hiện lên nụ cười tươi, hạ thấp tư thái nói: “Bái kiến Ôn quán gia.”

Ôn Dục Văn cười ha ha đánh giá Phương Tri Hành, chấp tay nói: “Đã lâu rồi không gặp Phương giáo đầu, ngài đi nơi nào thế?”

Phương Tri Hành hàm hồ trả lời: “Lúc ti chức luyện võ bỗng nhiên thu được một ít cảm ngộ mới, bèn đi ra ngoài lịch luyện một tháng.”

Ôn Dục Văn hiểu rõ, cười nói: “Ngài đang chuẩn bị để nghênh chiến với Hứa hương chủ đúng không? Haizz, con người Hứa hương chủ thực sự là bướng bỉnh, rõ ràng là người của hắc làm sai chuyện trước, rõ ràng là chính bản thân hắc quán giáo không

ngghiêm, cố tình phải xả ác khí lên người người mới chịu.”

Phượng Tri Hành bèn đáp: “Quản gia nói rất đúng, nhưng cho dù Hứa hương chủ có rất nhiều sự không cam tâm đối với ta, ta vẫn coi hấn là đồng liêu như cũ.”

“Tốt!”

Ôn Dục Văn thoả mãn cười, gật đầu nói: “Phượng giáo đầu lòng dạ rộng rãi, có độ lượng, chỉ dựa vào phần tâm tính này, việc tỷ thí giữa người và Hứa hương chủ đã thắng một nửa rồi.”

Phượng Tri Hành cười khiêm tốn, nhưng chân thành nói: “Tuy ti chức không muốn khoe khoang khoáng lác, nhưng lần này ta lịch lãm trở về có thu hoạch không nhỏ, chỉ sợ Hứa hương chủ đã không phải là đối thủ của ta nữa.”

Sắc mặt Ôn Dục Văn thay đổi, cười nói: “Tốt tốt, Ôn mỗ mỗi mắt mong chờ.”

Phượng Tri Hành nghe vậy, biết rõ trận huyết đấu này đã không thể trì hoãn tiếp được nữa.

Cậu lập tức gọi một nha dịch đến và phân phó: “Người chạy đi Đúc Binh đường một chuyến, thông báo cho Hứa Đại Trí hương chủ rằng Phượng Tri Hành ta xin đợi mọi lúc mọi nơi.”

Nha dịch kia mừng rỡ như điên, trận huyết đấu giữa hai đại hương chủ đã tăng nhiệt được một khoảng thời gian rồi, ai mà không muốn xem chứ?

Hấn chạy đi như phát điên.

Rất nhanh...

Bên phía Đúc Binh đường nhận được tin tức.

Không ngoài dự đoán, toàn bộ mọi người đều sôi trào.

“Hừ, cuối cùng hắ ta cũng có lá gan trở về.”

Hứa Đại Trí lạnh lùng cười.

Sau khi chôn cất nghĩa tử Hứa Tiểu Dao xong, hắ ngay lập tức đưa thiệp khiêu chiến cho Phương Tri Hành, định ra một trận quyết đấu giữa nam nhân cho xong hết mọi chuyện.

Chương 246: Tam Cầm (1)

Nhưng hắn không nghĩ tới, Phương Tri Hành thế mà lại bỏ chạy, điều này làm cho hắn không khỏi cực kỳ khinh thường và miệt thị Phương Tri Hành.

Thứ gì vậy?

Giết nghĩa tử của ta xong, quay đầu bỏ chạy luôn?

Hứa Đại Trí giận cực kỳ.

Nhưng hắn cũng vô cùng rõ ràng tại sao Phương Tri Hành phải chạy.

Tuy Phương Tri Hành là Đại Mãng cảnh, vốn dĩ lấy tuổi của cậu ta thì cùng lắm là Đại Mãng cảnh sơ kỳ thôi.

Sát chiêu lợi hại nhất của Phương Tri Hành, chắc là nằm ở kỹ thuật bắn tên.

Thế nhưng tỷ thí công khai, Phương Tri Hành chỉ có thể bị ép phải tiến hành cận chiến với hắn.

Kỹ thuật bắn tên càng lợi hại thì như thế nào, chẳng phải không dùng được à!

Chính là bởi vì như vậy, Phương Tri Hành chỉ dám đánh lén, không dám đánh chính diện. Cậu ta không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chạy trốn.

“Chạy một tháng thì có ý nghĩa gì, chẳng qua là cho người sống lâu thêm một tháng mà thôi.”

Hứa Đại Trí cười lạnh khiến nha dịch truyền lời mang một câu nói trở về.

“Mà thôi, không chọn ngày hoàng đạo nữa, chọn ngày không bằng nhằm ngày, ngay buổi trưa hôm nay ở phố Bình An, ngay tại nơi Hứa Tiểu Dao bị bắn trúng, ta và Phương Tri Hành sẽ phân cao thấp, cũng quyết sinh tử.”

Tin tức này lan ra nhanh chóng, cấp tốc truyền khắp toàn thành.

Trong lúc nhất thời dân chúng trong thành nghe tin lập tức hành động, toàn bộ tuôn về phố Bình An, rất có xu thế muôn người đều đổ xô ra đường.

“A, Phương Tri Hành đã trở về rồi?”

Đường chủ của Đúc Binh đường Lư An Phủ vừa nghe đến phong thanh là biết đại sự sắp tới, chợt tìm đến Hứa Đại Trí.

Hai vị hương chủ khác, ‘Thiệt Trảo’ Diệp Hằng Xương và ‘Tiểu Thốn Kình’ Lữ Bội Bội trước sau đều đến.

Nói cho cùng, Phương Tri Hành chỉ là một hương chủ trên danh nghĩa, chưa tính là người một nhà trong Đúc Binh đường.

Trong lòng bọn họ là hướng về phía Hứa Đại Trí.

Nhưng Hứa Đại Trí vừa nhìn thấy bọn họ, không chờ bọn họ nói cái gì đã nghiêm mặt nói:

“Ba vị không cần khuyên ta, lời nói ra dường như tát nước ra ngoài, không có khả năng thu hồi lại, ngày hôm nay giữa ta và Phương Tri Hành phải có một người chết.”

Lư An Phủ dờ khóc dờ cười, nhúc nhúc nói: “Tuy nói như vậy, nhưng Phương Tri Hành dù sao cũng là tâm phúc của huyện lệnh

đại nhân.”

Hứa Đại Trí cau mày, không vui nói: “Ý của đường chủ là, hóa ra chỉ có thể để hắc giết ta, còn ta thì không thể giết hắc?”

Lư An Phủ buông tay cười khỏ nói: “Người gấp cái gì chứ, ta không có ý đó.”

Lữ Bội Bội bèn nói: “Ý của đường chủ là vẫn phải để lại mặt mũi huyện lệnh đại nhân, không phải, cho dù người giết chết Phương Tri Hành thì có ý nghĩa gì chứ?”

Diệp Hằng Xương cũng nhắc nhở: “Người giết chết Phương Tri Hành chỉ có thể bảo vệ mặt mũi của người, còn mặt mũi của huyện lệnh đại nhân thì sao?”

Hứa Đại Trí không khỏi trầm ngâm không nói gì.

Thấy thế, Lư An Phủ cười nói: “Lời xưa nói hay lắm, làm người để lại một đường, ngày sau vui vẻ gặp lại đó.”

Hứa Đại Trí cau chặt mày vào nhau, chậm rãi nói: “Được thôi, ta sẽ không giết chết Phương Tri Hành, chỉ đánh hắc một trận cho hả giận.”

“Vậy thì đúng rồi!”

Ba người Lư An Phủ nhất thời cười vui.

Dù sao Thiết Sơn môn phụ vụ cho bên bàn chi của La Bồi Vân.

Bọn họ làm việc phải có chừng mực.

Thân phận chính thức của Phương Tri Hành bày ra ở đó, Hứa Đại Trí người là ăn gan hùm mật gấu gì hay sao mà dám giết một vị quan viên?

Cứ như vậy, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Thái dương dần dần lên tới đỉnh đầu.

Trên phố Bình An người người nhốn nháo, người này chen chúc người kia, rậm rạp toàn là đầu người.

Quá nhiều người, thế cho nên trên hai con đường lân cận cũng là người ta tấp nập.

Trong kiến trúc hai bên đường phố, nhất là vị trí xem chiến có điều kiện tốt nhất trên lầu cao đã bị người đoạt tử sớm.

“La công tử giá lâm, người không phận sự né tránh.”

“Con mẹ nó nhường đường hết coi, nhanh lên một chút!”

Một đám người ngang ngược mở đường, khiến cho người đi đường phải dạt sang một bên.

“Công tử, mời lên lầu.”

Bọn họ một đường xông vào Hàm Hương lầu, leo lên lầu ba, mở cửa sổ ra.

“Ừ, ở đây tốt đấy.”

La Khắc Chiêu đứng sau cửa sổ, thu hết hết cảnh sắc trên đường phố vào mắt, không bỏ sót cái gì.

Gã nhìn bóng người dày đặc trên đường, khó hiểu nói: “Thực sự là ngạc nhiên quá đi, chỉ là hai con chó cắn nhau thôi mà, không ngờ lại có thể gây ra sự oanh động to lớn như vậy.”

Đưa mắt nhìn lại, người khắp phố điên cuồng tụm lại một chỗ, La Khắc Chiêu bày tỏ không tài nào hiểu nổi việc này.

Một thuộc hạ nghe vậy thì liếm mặt cười xòa nói: “Công tử nói

rất đúng, Phương Tri Hành và Hứa Đại Trí chỉ là hai con chó, không đáng tí gì.”

Vừa dứt lời, căn phòng cách vách có một giọng lớn truyền đến.

“So với Hứa Đại Trí, thật ra thì danh khí của Phương Tri Hành lớn hơn nữa, từng giết qua rất nhiều bọn cướp, kỹ thuật bắn tên càng tuyệt cực kỳ!”

Chương 247: Tam Cầm (2)

Lúc nói lời này, tất cả mọi người tưởng tượng ra được chắc hẳn người kia đang giơ ngón tay cái lên.

La Khắc Chiêu nhíu mày.

Sau đó gã nghe được người nọ tiếp tục nói: “Không chỉ như vậy, trên giang hồ có lời đồn rằng, ba hươu chủ của Vân Hồ đường - Hắc Hồ môn lặng yên lẻ vào huyện thành Khánh Lâm chúng ta, kết quả đều bị người giết mất, các người đoán xem người đó là ai?”

Người trong phòng cười ha ha nói: “Cái này còn phải đoán à, chắc chắn là Phương Tri Hành đại nhân làm rồi!”

“Đúng thế, một thân bản lĩnh của Phương đại nhân sâu không lường được.”

“Ta đặt cược Phương Tri Hành rồi, không phải bởi vì thực lực của hắn càng mạnh, mà là bởi vì hắn là người của triều đình. Ta hỏi các người, ai dám khiến người của triều đình thua?”

“Ta thì lại khác, ta cá là thế hoà, dù sao bọn họ là đồng liêu, vẫn phải cho nhau mặt mũi.”

Trong lúc nhất thời cả phòng tràn đầy bầu không khí sinh động sung sướng.

La Khắc Chiêu bĩu môi, lạnh lùng hừ, ngồi xuống gần cửa sổ, phối hợp uống trà.

Chưa đến nửa khắc, nơi xa xa truyền đến một trận hoan hô.

La Khắc Chiêu ngẩng đầu nhìn lại, chợt thấy Hứa Đại Trí nghênh ngang hiện thân dưới vòng vây của đám người Lư An Phủ.

Hắn vẫn còn có tâm tư chấp tay với mọi người vây xem, vẻ mặt thoải mái thích ý.

“Ừ, xem ra Hứa Đại Trí tin tưởng vô cùng, nắm chắc thắng lợi trong tay.”

La Khắc Chiêu gật đầu, ngay từ ban đầu gã với Phương Tri Hành đã không hợp mắt nhau, ghét nhau cực kỳ, tự nhiên hy vọng Hứa Đại Trí thắng lợi.

Trên bàn cược cũng là đặt Phương Tri Hành sẽ thua.

Không bao lâu sau, tiếng hoan hô lớn hơn nữa đột nhiên vang dội cả con đường.

Phương Tri Hành mang theo chó của cậu không nhanh không chậm đi tới, phía sau có ba trăm Cung Binh theo sau.

Ba trăm Cung Binh xếp thành một phương trận, bước tiến nhất trí, khung cảnh có chút đồ sộ, đưa tới từng đợt ửng hộ.

Tình cảnh này làm nổi lòng La Khắc Chiêu chán ngán.

Ba trăm Cung Binh kia vốn nên thuộc về gã...

Đoàn người tự nhiên cách nhau một con đường.

Phương Tri Hành ngẩng đầu, cậu thấy được Hứa Đại Trí.

Gần như cùng lúc đó, Hứa Đại Trí cũng nhìn thấy cậu.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung.

“Phương Tri Hành, sao mày không mang ‘Thính Phong đao’ đến?”

Bỗng nhiên, Tế Cầu truyền âm hỏi.

Trên đường đến đây, nó luôn cảm thấy trên người Phương Tri Hành thiếu thiếu thứ gì.

Cho đến giờ phút này nó mới nhớ ra, Phương Tri Hành không có mang theo bên người thanh trọng đao lớn đến khoa trường kia.

Phương Tri Hành bình tĩnh nói: “Có nhất thiết phải mang đến không? Hứa Đại Trí còn chưa có thực lực ép tao phải xuất đao.”

Tế Cầu nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Có điều, cảnh tượng vạn người đều nhìn, mọi người vờn quanh này khiến trong lòng Tế Cầu có chút khó chịu.

Giống như Phương Tri Hành lại trở về thời học sinh còn hô mưa gọi gió, được xem như là một học sinh ưu tú thiên tài, người đầu tiên lên đài nhận thưởng. Cậu đi đến chỗ nào cũng đều là tâm điểm của sự chú ý.

Rất nhanh, Phương Tri Hành đi đến trước mặt Hứa Đại Trí.

“Huyền Chỉ” Hứa Đại Trí, người cũng như tên, am hiểu sử dụng chỉ pháp cực phức tạp.

Chỉ pháp của hắn biến ảo hàng vạn hàng nghìn, hoặc cường tráng mạnh mẽ, hoặc nham hiểm độc ác.

Đáng sợ nhất là, hắn nắm giữ sự ảo diệu của huyết vị cơ thể, tinh thông “Điểm Huyết đại pháp”.

Giang hồ có lời đồn, lúc Hứa Đại Trí giao thủ với người khác thường hay điểm vài cái lên người kẻ địch, từ đó có thể định đối phương đứng im tại chỗ, khiến người đó cho không thể động đậy, tùy ý xâm lược.

“Điểm huyết à...”

Phượng Tri Hành vẫn chưa tăng phòng ngự lên, không cách nào khắc chế Điểm Huyết đại pháp được.

Lúc này Lư An Phủ đi ra, trên mặt hiện lên nụ cười tươi thán thở: “Hai vị hương chủ, các người đều là trợ thủ đắc lực của ta, ta thật sự không đành lòng nhìn các người tay chân tương tàn, không bằng cứ như vậy dừng tay, ta mời các người đến Hàm Hương lâu uống một chén rượu.”

Hứa Đại Trí quả quyết nói: “Ta đã cho Phượng Tri Hành một cơ hội để hóa giải ân oán, nhưng hắn vẫn giết nghĩa tử của ta, việc này không có khả năng bỏ qua được.”

Phượng Tri Hành cũng thờ ơ.

Nói thật, lời nói ban nãy của Lư An Phủ đúng là dối trá vãi chưởng.

Rõ ràng người mở cuộc chính là hắn.

Bà nó chứ, giờ giả vờ làm người hòa giải cái gì?

Lư An Phủ không khỏi nắm tay nói: “Nếu hai vị đã quyết tâm ý, vậy ta cũng không còn gì để nói, các người tự giải quyết cho tốt đi.”

Vừa dứt lời, Hứa Đại Trí rốt cuộc không nhẫn nại được, đưa tay nói: “Mời!”

Phượng Tri Hành cười nhạt nói: “Vẫn là mời huynh trước đi, nếu như ta ra tay trước, có khả năng huynh sẽ không có cơ hội đánh trả.”

“Cuồng vọng!”

Hứa Đại Trí giận tím mặt, điểm mũi chân lao bắn ra, tay phải hơi lùi phía sau, ngón trỏ và ngón giữa khép lại thành kiếm.

“Kỹ năng bộc phát Huyền Chỉ kiếm!”

Hứa Đại Trí lấn đến gần Phương Tri Hành, cấp tốc đưa tay, trực tiếp điểm hướng tử huyệt của cậu.

Vụt!

Dường như có một bóng mờ hiện lên.

Chương 248: Khách Mới (1)

Hứa Đại Trí không nhìn rõ đó là cái gì thì cả người chấn động, đột nhiên bay rớt ra ngoài.

Hắn không thể hô hấp, chỉ cảm thấy có một thứ tanh nóng nhanh chóng lấp đầy miệng mình.

Phụt ~

Một búng máu tươi phun ra khỏi miệng hắn, vung vãi giữa không trung.

Nháy mắt sau đó, Hứa Đại Trí té xuống đất giống như chó chết, hai mắt tối sầm, trực tiếp ngất đi.

Phương Tri Hành không thèm nhìn lấy một cái, xoay người rời đi.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, tiếng cây kim rơi xuống cũng nghe thấy được nữa.

Hô hấp Lữ An Phủ ngừng lại, nhìn Hứa Đại Trí, lại nhìn Phương Tri Hành, trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn.

Diệp Hằng Xương và Lữ Bội Bội thì mắt chữ A mồm chữ O, hai người gần trong gang tấc, nhưng hoàn toàn không thấy được Phương Tri Hành ra tay như thế nào.

“Trời ạ!”

Trên lầu, đồng tử La Khắc Chiêu co rụt lại, hai mắt tròn to thật là to, lộ ra vẻ khiếp sợ không che giấu được.

Thuộc hạ ngây ra hỏi: “Công tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

La Khắc Chiêu hít một hơi thật dài, nắm chặt nắm đấm nói: “Phương Tri Hành, tăng lên đến Nhất Cầm cảnh rồi.”

“Cái gì, Nhất Cầm cảnh?!”

Thuộc hạ hoảng sợ biến sắc.

Huyện Khánh Lâm lớn như vậy, Nhất Cầm cảnh chính là chiến lực trần nhà rồi đấy.

Cho đến ngay sau đó, toàn bộ thế giới mới đột nhiên rối loạn lên, khắp nơi xôn xao.

“Tình huống thế nào vậy, mới thế đã kết thúc rồi?”

“Hai người bọn họ đánh nhau rồi à, đánh như thế nào đó?”

“Hình như Hứa Đại Trí vừa muốn ra chiêu, đã bị nhất luồng sức mạnh thần bí đánh bay.”

“Rốt cuộc là Phương Tri Hành đã làm gì cái gì? Hắn ta có ra tay không vậy?”

...

Trong sự thảo luận nóng bỏng, Lư An Phủ tiến lên chạm vào cổ Hứa Đại Trí.

Sau đó hắn thở phào nhẹ nhõm nói: “Phương hương chủ hạ thủ lưu tình, các người mau dẫn Hứa hương chủ đi y quán trị liệu.”

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, vội vàng nâng Hứa Đại Trí rời đi.

...

Thời gian khoảng một chén trà sau.

Ôn Dục Văn nhanh chóng đi vào thư phòng, bấm báo với giọng điệu thán phục: “Lão gia, đã có kết quả rồi, Phương giáo đầu đại thắng!”

La Bồi Vân ngồi trước bàn không lộ ra một chút vẻ bất ngờ nào trên mặt, thản nhiên nói: “Phương Tri Hành đi ra ngoài lăn lộn một tháng, dám trở về, tự nhiên chắc chắn là sẽ thắng, Hứa Đại Trí thua không oan.”

Ôn Dục Văn nhìn mặt quan sát, biết rõ La Bồi Vân không nghe hiểu ý tứ của hắn.

Vì vậy hắn bổ sung thêm một câu: “Lão gia, Phương giáo đầu chỉ dùng một chiêu đã đánh bại Hứa Đại Trí.”

“Một chiêu?”

La Bồi Vân rút cuộc ngẩng đầu lên, sắc mặt bất ngờ.

Ôn Dục Văn thận trọng nói: “Phương giáo đầu hư hư thực thực thể hiện ra thực lực cấp bậc Nhất Cầm cảnh.”

“HỜ...”

Hồ hấp La Bồi Vân dừng lại, triệt để biến sắc, trầm mặc hồi lâu.

Một lát sau, vẻ mặt của ông ta từ từ khôi phục như thường, nhếch miệng cười nói: “Xem ra, ta thực sự nhật được bảo bối rồi.”

...

“Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân!”

Ba trăm Cung Binh đi theo phía sau Phương Tri Hành, nổi lòng kích động, khí thế ngất trời.

Thực lực làm đầu!

Phương Tri Hành thể hiện ra sức mạnh mang tính áp đảo, đổi mới nhận biết của ba trăm Cung Binh, khiến cho bọn họ trở nên càng thêm tôn sùng, kính như thần minh.

“Các huynh đệ, hôm nay là ngày lành, chúng ta đi tiệm ăn đi, ta mời khách!” Phương Tri Hành hào sảng nói.

“Tốt quá!”

Ba trăm Cung Binh vui mừng quá đổi, nhảy cẫng hoan hô, ào vào trong một tiệm cơm.

Mọi người uống từng hớp rượu lớn cắn từng miếng thịt to, sung sướng cực kỳ.

Tế Cửu vừa ăn vừa nói: “Hứa Đại Trí không chết đúng không, sao mày không giết hắn?”

Phương Tri Hành thần nhiên đáp: “Mọi người đều đang nhìn, giết hắn thì có vẻ tao quá không nhân nghĩa, để lại cho hắn một mạng là tốt nhất.”

Tế Cửu khinh thường nói: “Lòng dạ đàn bà, mày sẽ không sợ sau này người ta đến trả thù bất cứ lúc nào à?”

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, nói thẳng: “Đó là chuyện sau này.”

Tế Cửu nghe xong lời này, không khỏi chớp chớp mắt chó, trong lòng có chút kỳ quái.

Lấy sự hiểu biết của nó đối với Phương Tri Hành thì Phương Tri Hành tuyệt đối không thể buông tha cho Hứa Đại Trí được.

Dù sao, cậu ta là thứ xấu tính xấu nết máu lạnh vô tình có thù tất báo, thậm chí ngay cả chó cũng không buông tha.

“Không đúng!”

Tế Cửu nhìn kỹ giao diện hệ thống của Phương Tri Hành.

[Kỹ năng bộc phát Thất Sát Tuyệt Độc!]

“Hay lắm, mày thâm độc quá rồi đó, không giết Hứa Đại Trí nhưng lại phế hãn ta, cái này còn ác độc hơn cả giết hãn ta nữa!”
Tế Cửu tỉnh ngộ.

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Tao chỉ là muốn kiểm tra xem Thất Sát Tuyệt Độc xâm nhập vào cơ thể người rồi, cần mất thời gian bao lâu mới có thể phát huy tác dụng.”

Tế Cửu sợ cực kỳ.

Giờ khắc này, nó rất chi là đồng tình với Hứa Đại Trí.

Sau khi Sát Độc tiến vào cơ thể người thì sẽ từ từ mất đi thị giác, thính giác, khứu giác và vị giác.

Thử hỏi một người mất đi những thứ này, sống còn có ý gì nữa đây?

Chương 249: Khách Mới (2)

Tế Cầu suy nghĩ một chút, lại không nhịn được nhướng mày hỏi: “Nếu thực lực của mày cách xa Hứa Đại Trí, chơi với hắn ta một hồi rồi thắng một chiêu nửa thức cũng được, tại sao mày muốn bại lộ thực lực?”

Phương Tri Hành bật cười nói: “Tao có để lộ thực lực không?”

Tế Cầu chân thành nói: “Sau trận chiến này, chỉ sợ tất cả mọi người đều đoán được mày đã thắng cấp Nhất Cầm cảnh rồi.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Đúng thế, nhưng thì tính sao, bọn họ tuyệt đối đoán không ra tao là Nhất Cầm cảnh viên mãn, sức mạnh của mày đạt đến 70000 cân, hơn nữa mày đã nắm giữ ba võ công hệ Cự Hùng!”

“Ặc...”

Tế Cầu không còn gì để nói, bật hack chính là làm cho người ta chán ghét thế đó, “Nói như vậy, sau này mày không có ý định giả heo ăn thịt hổ nữa à?”

Phương Tri Hành cười nói: “Trong loạn thế này, thích hợp bại lộ một ít thực lực sẽ làm tao thu được càng nhiều quan tâm và kỳ ngộ hơn, hưởng thụ được phúc lợi và tiện lợi lớn hơn, cũng sẽ khiến tao càng thêm an toàn hơn.”

Tế Cầu đã hiểu.

Kệ bà nó đi, dù sao mỗi một bước đều nằm trong tính toán của Phương Tri Hành.

Đang uống rượu thì một cô nương xinh đẹp trẻ tuổi đi vào tửu

lâu, đi thẳng đến phía Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành liếc nhìn, phát hiện trên mặt cô nương trẻ tuổi này có hai cái má lúm đồng tiền đáng yêu, cảm giác khá quen thuộc, chắc chắn trước đó mình từng nhìn thấy rồi.

“Phương đại gia!”

Cô nương tuổi trẻ vén áo thi lễ, cười nói: “Tổ Nương mời ngài đêm nay đến Hàm Hương lâu nghe hát, cô ấy nói, đêm nay chỉ hầu hạ một mình ngài thôi.”

Phương Tri Hành nghĩ tới, cô nương trẻ tuổi này là tỳ nữ của hoa khôi Tổ Nương.

“Lão đại, Tổ Nương cho mời, ngài có đi không?”

Một đám Cung Binh kìm lòng không đậu có vẻ mặt ước ao.

Hoa khôi Tổ Nương rất có danh tiếng, giá bao nhiêu thì không nói rõ, đó là vượt quá sức tưởng tượng.

Chỉ là nghe cô ấy đàn một khúc thôi, có khi những Cung Binh như bọn họ cả đời cũng không tiêu nổi.

Phương Tri Hành hơi im lặng, gật đầu nói: “Ta sẽ đi.”

Cô nương trẻ tuổi cười mừng rỡ, xoay người chạy đi.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục uống.”

Phương Tri Hành rất hào hứng giơ ly rượu lên.

“Uống!”

Mọi người phấn chấn bừng bừng, mở rộng bụng ăn uống thả cửa.

Trong lúc không để ý, mặt trời lặn xuống phía tây.

Bách tính toàn thành uống trà ăn nhậu, vẫn còn đang nóng bỏng thảo luận về trận huyết đấu giữa Phương Tri Hành và Hứa Đại Trí.

Thuyết thư nhân nhanh chóng biên soạn câu chuyện, ra sức giảng giải trong tửu lầu quán trà.

Dần dần, màn đêm tiến đến, sắc trời từ từ đen xuống.

Phương Tri Hành và Tế Cầu đi đến phố Bình An, bước chân thong thả, không nhanh không chậm đi về phía Hàm Hương lâu.

Tế Cầu lặng lẽ cười nói: “Đêm nay may có diễm phúc rồi đó, nghe nói Tố Nương kia là một mỹ nhân cực phẩm.”

Phương Tri Hành đáp: “Diễm phúc gì chứ, tao nghe nói Tố Nương kia bán nghệ không bán thân.”

“Xí, lời này may cũng tin à?”

Tế Cầu rung đùi đắc ý: “Cô ta là hoa khôi, trên đời này có hoa khôi không bán mình chắc? Nếu như cô ta không bán mình, người khác sẽ nâng cô ta lên làm hoa khôi không chắc?”

Phương Tri Hành tán dương: “Xem ra may thật sự hiểu chơi gái.”

Hàm Hương lâu, đèn đuốc sáng trưng.

Trước cửa đèn lồng đỏ treo trên cao, đại sảnh đốt lên đèn nhang, trong không khí tràn ngập mùi hoa quế và đàn hương nồng đậm.

Ở ban đêm trời đông giá rét, Hàm Hương lâu vẫn đông như trẩy hội, náo nhiệt vang trời.

Cái lạnh không thể ngăn cản sự truy cầu của con người đối với nghệ thuật sinh hoạt.

Mỗi người đi đến Hàm Hương lâu đều mang theo ngọn lửa nóng trong lòng. Bọn họ muốn tìm một người hồng nhan tri kỷ đàm đạo nhân sinh, cảm thụ mị lực của nghệ thuật.

“Hôm nay vô sự, gánh hát nghe hát.”

Có người đang hát vang không kiêng dè.

Mọi người nhìn lại theo tiếng, nhìn thấy một người trung niên mặc quần áo mộc mạc, ôm một vò rượu uống say ngất ngưỡng, lung la lung lay đi hướng Hàm Hương lâu, miệng không ngừng lầm bầm.

Hán tử say đi đến trước cửa lớn, đang định tiến vào.

“Sao con hàng này lại đến nữa thế?”

Tú bà liếc mắt nhìn thấy hán tử say, nhất thời giận không chỗ phát tiết, trên mặt hiện lên vẻ chán ghét rõ ràng, lập tức phát tay lựa với hai hộ vệ.

Hai hộ vệ nọ ngằm hiểu, đi qua, không nói nhiều lời, dừng hán tử say nghèo kiệt hủ lậu kia lên ném gã vào trong khe cổng bên đường.

Cái kia hán tử say bị đông cứng khẽ run rẩy, tỉnh rượu ba phần, liên tục không ngừng leo ra rãnh nước bẩn, chật vật đến cực điểm.

“Ha ha ha...”

Người xung quanh chỉ trở về phía gã, tùy ý cười nhạo.

Hán tử say quỳ rạp trên mặt đất, ngửa đầu nhìn lên lâu ba, sau đó phun ra một bãi nước miếng.

“Tổ Nương, không ngờ cô cũng là một tên vong ân phụ nghĩa chết tiệt!”

Hán tử say chửi ầm lên, vẻ mặt oán độc.

Gã nằm trên mặt đất, khóc lóc om sòm lẫn, ngửa mặt lên trời thét dài.

Chương 250: Khách Mới (3)

“Một đôi tay ngọc ngàn người gối, nửa điểm môi son vạn người nếm, a phi! Thấp hèn!”

Vừa đúng lúc này, Phương Tri Hành và Tế Cầu đi ngang qua.

Tế Cầu nhìn hán tử say kia, chán ghét lại khó ngủ, ghét bỏ nói: “Con hàng này là ai thế, lại dám ngang nhiên nhục mạ Tổ Nương như vậy?”

Phương Tri Hành cũng không khỏi tò mò liếc hán tử say vài lần.

Lúc này, cậu nghe thấy trong đám người có người thở dài nói: “Gã ta tên Giang Hàn Lâm, là người đọc sách, người ta hay gọi Giang tú tài. Trước đây gã là chuyên môn viết khúc phổ sáng tác bài hát cho Tổ Nương, &LTCan; Tràng Đoạn> chính là xuất từ bút tích của gã.”

Người còn lại kinh ngạc hỏi: “Vậy hẳn là gã đó rất có bản lĩnh mới đúng, tại sao lại thành ra dáng vẻ quỷ quái này?”

Người nọ trả lời: “Tự làm thôi chứ sao! Người xem hẳn đi, tính tình xấu vô cùng, động một tí là tức giận, thích rượu như mạng, dùng tiền vô độ, hơn nữa gã cho rằng là gã đã làm cho Tổ Nương nổi tiếng, thái độ đối với Tổ Nương là ta cần ta cứ lấy, lấy mãi không chán.

Nếu muốn tiền thôi thì cũng cho qua, cố tình con hàng này không biết giữ ý tứ, vừa say cái là nói bậy, nói gã với Tổ Nương khuynh mộ lẫn nhau, yêu nhau say đắm, đã sớm ngầm định chung thân rồi.

Kết quả, Tổ Nương không thể nhận được nữa, thực sự chịu không nổi gã, đuổi gã ra khỏi cửa.”

“Thì ra là vậy!”

“Hừ, chỉ là một thư sinh chơi chữ, vô dụng cực kỳ, gã lại tưởng mình hay lắm đấy.”

“Tổ Nương cũng không may thật, đụng phải một tên tổ tông vô lại như vậy.”

“Ỗ vào tài năng, chạy ngang như sói, rơi vào kết cục như thế đúng thật là đáng đời!”

...

Mọi người bừng tỉnh, châm chọc khiêu khích không thôi.

Phương Tri Hành tùy ý nghe, cũng không để ý cho lắm, đi thẳng đến Hàm Hương lầu.

“Ui da, Phương đại gia, cuối cùng ngài cũng đến rồi.”

Tú bà vừa thấy Phương Tri Hành thì trên mặt lập tức cười tươi như hoa cúc, phải nói là nhiệt tình cực kỳ.

Phương Tri Hành gật đầu, đáp: “Làm phiền báo cho Tổ Nương, ta phó ước đến rồi.”

Lúc nói chuyện, cậu cong ngón búng ra.

Một hạt đậu vàng bay đi.

Tú bà vội vàng giơ cao hai tay nhận lấy, nhất thời vui vẻ cực kỳ đến mức ngũ quan mơ hồ, kêu lên: “Đến ngay, Phương đại gia ngài chờ chút.”

Chỉ một lát sau...

Phương Tri Hành bước mười bậc thang, leo lên căn phòng bao xa hoa nhất lầu ba.

“Phương đại gia!”

Cô nương má lúm đồng tiền đứng ở cửa, vén áo thi lễ, cười ngọt ngào nói: “Mời ngài vào trong, Tổ Nương đã đợi hồi lâu.”

Phương Tri Hành mỉm cười, thản nhiên đi vào.

Căn phòng bao này vẫn bố trí như cũ.

Một màn che thủy tinh chia phòng bao ra thành hai.

Phương Tri Hành vừa vào cửa, nhìn về phía màn che thủy tinh một cách tự nhiên.

Cô nương má lúm đồng tiền đi tới, xốc màn che thủy tinh lên, giơ tay làm tư thế xin mời và cười nói: “Mời vào trong.”

Khóe miệng Phương Tri Hành không khỏi nhếch lên.

Hồi tưởng lại lần đầu tiên cậu đến phòng bao này, chỉ có thể ngồi ở bên ngoài nghe Tổ Nương đàn một khúc, người cũng không thấy một mặt.

Bây giờ lại có thể trực tiếp đi vào.

Đây đại khái là có ý khách quý rồi.

Phương Tri Hành đi qua màn che thủy tinh, lại vượt qua một bình phong sa mỏng hơi mờ.

Đập vào mắt là sàn nhà ngọc đàn hương, cuối cùng là một cửa sổ sáng ngời, đằng trước treo một lồng chim.

Chít chít ~

Trong lồng có một con chim thái bình nhỏ, đỉnh đầu màu vàng nâu, sau phần gối có màu đỏ tươi, cũng có lông rất dài vươn ra.

Con chim thái bình nhỏ này trông vô cùng thanh tú, kêu tới kêu lui ở trong lồng, vô cùng hoạt bát, tràn ngập linh tính.

Ở gần cửa sổ bày một chiếc bàn đặt đàn sát đất, hai bên mỗi bên có một lư hương đồng đỏ, đang lượn làn mây khói.

Trên bàn đặt đàn có một chiếc đàn tiêu vĩ trắng ngần không tỳ vết.

Lúc này, ngay đằng sau bàn đặt đàn, một nữ tử tư thái thướt tha đứng đó.

Mặt cô hướng về cửa sổ, lưng đưa ra bên ngoài, để lại cho Phương Tri Hành một bóng lưng.

Trên bóng lưng do mái tóc dài như thác nước, eo thon dễ dàng ôm trọn, bờ mông cong cong, bắp đùi thon dài xinh đẹp tuyệt trần cấu thành.

Chỉ liếc mắt nhìn bóng lưng như vậy thôi đã khiến người ta miên man bất định, tràn đầy hàng vạn hàng nghìn loại tưởng tượng.

Cô nương má lúm đồng tiền chạy chậm đến bên cạnh bóng lưng, khẽ cười nói: “Chủ tử, Phương đại gia tới.”

Tiếng nói vừa dứt, bóng lưng chậm rãi quay người lại.

Phương Tri Hành khẽ ngẩng đầu, đồng tử không khỏi co rút lại.

Hiện ra ở trước mắt, thình lình là một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, sóng mắt dịu dàng, mũi ngọc thanh tú, môi anh đào cong cong, làn da trắng nõn nà, hai đầu lông mày nhện nhạo ba

phần thanh thuần bầy phần quyến rũ.

Cô mặc một bộ váy trắng thuần, trơn bóng như ngọc, tươi đẹp như quang.

“Phương đại gia, thiếp thân xin hành lễ với ngài.”

Tố Nương vén áo thi lễ, cười khẽ.

Nụ cười kia, khéo miệng khẽ nhếch, mặt mày cong cong, giống như đóa hoa anh đào nở rộ dưới ánh mặt trời, tựa như ảo mộng.

Chương 251: Âm Sát (1)

“Mẹ!”

Tế Cửu nhìn Tố Nương, đưa ra đánh giá thẳng thắn nhất: “Cô nàng này thật đậm đàng!”

Phượng Tri Hành giơ tay hờ, cười nói: “Nghe danh đã lâu, hôm nay may mắn được gặp dáng vẻ của Tố Nương, quả nhiên đúng như lời đồn.”

Tố Nương mỉm cười nói: “Mời Phượng đại gia ngồi xuống uống ngụm trà trước, thiếp thân đánh một khúc nhạc cho ngài, thư giãn thể xác và tinh thần.”

Phượng Tri Hành ngồi xuống, cô nương bưng nước đưa trà nóng đến, phối hợp nhăm nháp.

Tố Nương ngồi xuống trước bàn đặt đàn, hai tay lay động, nhẹ nhàng khảy móc.

Ngay sau đó, làn điệu uyển chuyển chảy xuôi giống như dòng suối nhỏ róc rách, khiến toàn thân người ta thả lỏng, tâm thần say sưa.

Không biết từ lúc nào mà Phượng Tri Hành đã uống xong một ly trà, làn điệu cũng kết thúc ngay lúc này.

“Đàn hay!” Phượng Tri Hành khen từ tận đáy lòng.

Tố Nương cười hỏi: “Phượng đại gia hiểu nhạc à?”

Phượng Tri Hành lắc đầu nói: “Chưa từng học qua, ta chỉ là một người thô kệch.”

“Ngài khiêm tốn!”

Tổ Nương cười nói: “Ngài còn trẻ tuổi đã có thân thủ mạnh mẽ như vậy, tất nhiên là kỳ tài võ học đệ nhất, làm sao là người thô kệch được.”

Phương Tri Hành đáp: “Ở trước mặt Tổ Nương, đám nam nhân thúì bọn ta đây đều là người thô kệch.”

Tổ Nương không khỏi che miệng cười, sáng giọng: “Thiếp thân cũng không dám nói Phương đại gia là nam nhân thúì.”

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Ban nãy cô không ngửi ta, làm sao biết ta không thúì?”

Tổ Nương đứng lên, đi đến cười nói: “Chẳng phải ta ngửi là biết ngay à.”

Cô chậm rãi đến gần, gương mặt hơi hơi ửng đỏ.

Phương Tri Hành thuận thế vươn tay ôm cô vào lòng, sau đó bế lên đi hướng giường lớn.

Thấy thế, cô nương má lúm đồng tiền hơi đỏ mặt, vội vàng lui ra ngoài.

...

Một đêm qua đi.

Cho đến khi mặt trời lên cao lúc, Phương Tri Hành mới chậm rì rì rời khỏi Hàm Hương lâu.

Tế Cầu trường lớn đôi mắt chó, nhìn Phương Tri Hành đi ra khỏi phòng của Tổ Nương, không nhịn được hỏi: “Mùi vị cô ả dâm đẳng kia thế nào?”

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, cuối cùng dùng sở học

suốt đời của mình, lấy một chữ để diễn tả.

“Mướt!”

Tế Cửu nghe vậy, nhất thời nhe răng trợn mắt, vừa ước ao lại đổ ky, la làng: “Thời buổi này, thật là cải trắng để cho heo gặm rồi.”

Phượng Tri Hành cười ha ha nói: “Ban nãy mày còn gọi người ta là cô ả dâm đẳng kia mà, lúc này lại thành cải trắng à.”

Tế Cửu hừ một tiếng, khinh bỉ nói: “Con người mày chẳng có một tí theo đuổi gì cả, không phải chạy đến gánh hát chơi đùa thì chính là giao lưu với thực phụ bên ngoài, mày không thể tìm mấy nữ nhân thanh thuần sạch sẽ à?”

Phượng Tri Hành khinh thường nói: “Mày đủ rồi đó, với bất kỳ một nào cô nương đứng đắn, mày không cưới người ta thì người ta sẽ giao thân trong sạch cho mày chắc?”

Tế Cửu đắc ý nói: “Đó là trình độ tán gái của mày không đủ thôi, đổi thành tao, nửa là cửa đổ ngay, trong vòng 3 ngày chắc chắn sẽ lên giường.”

Phượng Tri Hành cười nhạt nói: “Tán đổ thì sao chứ, có thể mướt mát hơn Tố Nương không hả?”

Tế Cửu nhất thời không phản bác được.

Độ mướt của Tố Nương vượt quá sức tưởng tượng.

Đời trước tuy nó có bạn bè khắp nơi nhưng chưa gặp được nữ nhân nào có cấp bậc hoa khôi.

Điều này tương đương với điểm mạnh mà nó đã từng lấy làm kiêu ngạo vì hơn được Phượng Tri Hành, ở kiếp này lại bị cậu vượt qua.

“Má nó!”

Tế Cửu không khỏi buồn bực.

Không lâu sau, một người một chó trở về biệt viện nha môn.

Phương Tri Hành tắm rửa một phen, thay một thân quần áo mới rồi lại ra khỏi cửa.

Tế Cửu theo sau hỏi: “Đi đâu thế?”

Phương Tri Hành đáp: “Đúc Binh đường.”

Tế Cửu nhắc nhở: “Mày hại Hứa Đại Trí, khiến Đúc Binh đường tổn thất một viên đại tướng, người ta chưa chắc đã hoan nghênh mày.”

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Không chào đón ta thì thế nào, ai có thể đỡ nổi ta?”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Thực lực làm đầu.

Lấy thực lực của Phương Tri Hành bây giờ, trên dưới khắp Đúc Binh đường có ai dám bất kính với cậu ta?

Nghĩ tới đây, Tế Cửu đột nhiên giật mình một cái, nhắc nhở: “Mặc kệ thế nào mày vẫn phải cẩn thận một chút, có thể đường chủ Lư An Phủ sẽ gây bất lợi cho mày đấy.”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng ngời, kinh ngạc nói: “Ha, mày thế mà lại nghĩ đến mức này luôn, tao phải khen ngợi mày mới được.”

“A, mày cũng nghĩ đến à?” Tế Cửu nhất thời xấu hổ.

Phương Tri Hành cười nói: “Dựa theo quy củ của Thiết Sơn

môn là cho phép tranh đoạt vị trí đường chủ.

Chỉ cần mày có thực lực khiêu chiến và đánh bại bất kỳ một vị đường chủ nào, vậy thì mày có tư cách trở thành đường chủ mới.

Lư An Phủ giữ kín như bưng với quy củ này, trước đó khi hắn nhắc đến Trình Thiên n, cũng bởi vì Trình Thiên n có khả năng khiêu chiến hắn nên hắn cực kỳ cảnh giác với Trình Thiên n.”

Phương Tri Hành nghiêng đầu nhìn Tế Cầu: “Sau khi ta để lộ thực lực Nhất Cầm cảnh, chỉ sợ Lư An Phủ sẽ ăn không ngon ngủ không yên, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, quan hệ của tao với hắn ta vĩnh viễn khó có khả năng trở lại như trước.”

Chương 252: Âm Sát (2)

Tế Cầu vạn lời: “Vây mày còn đi Đúc Binh đường làm gì, cố ý kích thích Lư An Phủ, hay là cố ý khiêu khích hắn ta?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Tao không có hứng thú với vị trí đường chủ, có chức vị giáo đầu Cung Binh này là đủ rồi, không cần phải quá tham. Tao đi Đúc Binh đường, đương nhiên là vì công pháp bên trong Tuyên Võ các.”

Tế Cầu chột bưng tỉnh.

Cũng đúng, ngoại trừ công pháp ra, bên trong Đúc Binh đường cũng không có cái gì khác đáng giá cho Phương Tri Hành để ý.

Một người một chó xuyên phố qua hẻm, rất nhanh đã đi đến Đúc Binh đường.

“Chào Phương hương chủ!”

“Bái kiến Phương hương chủ!”

Người trong Đúc Binh đường vừa thấy Phương Tri Hành thì đều toát ra vẻ kính nể cúng bái. Cả đám tranh nhau thi lễ, cung kính cực kỳ.

“Ừm, các người đi làm việc đi.”

Phương Tri Hành gật đầu làm lễ, thấy người thì lộ ra ba phần cười.

“Ồ, là Phương hương chủ đấy à?”

Đột nhiên, đằng trước truyền đến một tiếng cười tục tằng.

Phương Tri Hành nghiêng đầu nhìn lại, dừng bước chấp tay nói: “Diệp hương chủ.”

Người tới chính là “Thiết Trảo” Diệp Hằng Xương, Phương Tri Hành không quen thuộc với hắn lắm, gần như là chưa tiếp xúc bao giờ.

Vẻ mặt Diệp Hằng Xương tươi cười, hơi cúi đầu, cười nói với thái độ rất khiêm tốn: “Ta đang định đi tìm đường chủ báo cáo tình huống đây, không ngờ lại gặp được ngài ở nơi này.”

Phương Tri Hành nghe thấy trên người hắn có mùi thuốc, không khỏi hỏi: “Ban nãy ngài trở về từ y quán à?”

Diệp Hằng Xương gật đầu nói: “Ta canh giữ ở y quán một đêm, vừa trở về, còn chưa kịp ăn sáng nữa.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, dò hỏi: “Hứa hương chủ như thế nào? Ngày hôm qua ta hắn là không hạ tử thủ.”

Cậu vừa nói ra lời này!

Tế Cầu không khỏi trợn trắng mắt.

Khóe miệng Diệp Hằng Xương cũng hơi giật giật, chần chờ nói: “Hứa hương chủ thì không chết, chẳng qua là tình huống của hắn không tốt lắm.”

Thần sắc Phương Tri Hành nghiêm lại, mặt lộ vẻ lo lắng nói: “Sao lại không tốt lắm?”

Diệp Hằng Xương than thở: “Sau khi Hứa hương chủ bị đưa đến y quán, trải qua một phen cứu giúp, thương thế nhánh chóng ổn định lại, người cũng đã tỉnh. Đại phu phán đoán, thương thế của hắn không đặc biệt nghiêm trọng, hắn là có hy vọng khôi phục.

Thế nhưng, không biết tại sao mà sáng hôm nay vừa tỉnh dậy, Hứa hương chủ đột nhiên la to, nói hăn không nhìn thấy, hai con mắt hình như bị mù.”

Vẻ mặt Phương Tri Hành hoàn toàn thay đổi, giật mình không thôi, tắc lưỡi nói: “Tại sao lại thế?”

Diệp Hằng Xương cạ lời, nhún vai nói: “Đại phu cũng tạm thời không tra ra mầm bệnh, bó tay hết cách.”

Phương Tri Hành ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Hy vọng ông trời phù hộ Hứa hương chủ, chúc hăn người tốt tự có trời giúp, sớm ngày khỏe lại vậy.”

Da mặt Diệp Hằng Xương co lại mấy cái, sau đó nói: “Vậy ta đi trước một bước, ngài tiếp tục việc của mình đi.”

Phương Tri Hành chấp tay.

Hai người nhanh chóng tách ra.

Tế Cửu không nhịn được càu nhàu: “Ai cũng biết Hứa Đại Trí là bị mày đả thương, tại sao mày còn muốn giả vờ vô tội? Có nhất thiết phải làm thế không?”

Phương Tri Hành cười nhạt: “Mày biết cái gì, cái này gọi là đánh lừa dư luận!”

Cũng bởi vì tất cả mọi người biết Hứa Đại Trí là tao đả thương, mà tao cũng hoàn toàn không cần phải nói xạo.

Thế nhưng tao cố tình không thừa nhận việc hăn bị mù là do tao làm hại, vậy người khác cũng không dám hoàn toàn khẳng định chuyện đó là do tao làm.”

Tế Cửu ngó người hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Chỉ cần tao không thừa nhận, người khác sẽ hoài nghi có thể

là Hứa Đại Trí bị những người khác làm hại.”

Phương Tri Hành cười nói: “Kể từ đó, sẽ không ai có thể nhanh chóng phân tích ra tao thi triển võ công gì để phế bỏ Hứa Đại Trí. Điều này có lợi cho việc ẩn giấu lá bài tẩy của tao.”

Tế Cầu không khỏi im lặng.

Tuy “Thất Sát Tuyệt Độc “ nổi tiếng hung hãn, nhưng sát chiêu này cần tu luyện Thất Sát Chương đến cảnh giới viên mãn lần thứ ba, đồng thời thức tỉnh kỹ năng bộc phát mới có thể thu được.

Người khác không biết Phương Tri Hành tu luyện Thất Sát Chương, càng khó có thể đoán ra Hứa Đại Trí đã trúng Thất Sát Tuyệt Độc.

Cho dù như thế, Phương Tri Hành vẫn muốn đánh lừa dư luận, làm đủ thủ đoạn lừa dối.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành và Tế Cầu đi đến Tuyên Võ các, không hề chần chừ đi thẳng vào trong mật thất.

“Ày, cuối cùng cũng trở về rồi!”

Phương Tri Hành nhìn bí tịch võ công trên bốn cái giá, cảm thấy vô cùng thân thiết từ tận đáy lòng.

Bí tịch võ công là thứ cơ mật quan trọng của thế giới này, cũng là cầu thang giúp cho Phương Tri Hành có thể liên tục trở nên mạnh mẽ.

Vì để trở lại căn mật thất này và lấy được bí tịch võ công, Phương Tri Hành không thể không lưu lạc ở bên ngoài cả một tháng.

Lúc này, Phương Tri Hành hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy đặt mình giữa từng môn bí tịch võ công thú vị làm toàn thân khắp

người đều thoải mái cực kỳ.

Chương 253: Thiết Trúc (1)

Ngay sau đó, cậu vẫn đi về phía giá sách Cự Hùng.

“Ể chờ đã, mày vẫn còn luyện võ công hệ Cự Hùng à?”

Tế Cửu chớp mắt, cạ lời không biết nói gì: “Con bà nó mày đã luyện ba võ công hệ Cự Hùng rồi đấy, có nhất thiết phải luyện thêm cái thứ tư không vậy?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Nếu như suy luận của tao không sai thì nhất thiết phải làm thế.”

Tế Cửu không khỏi khuyên can: “Theo tao thấy, mày nên tranh thủ thời gian tu luyện võ công hệ khác, tăng lên đến Nhị Cầm cảnh trước mới đúng. Nó không tốt hơn à?”

Sắc mặt Phương Tri Hành không thay đổi, cố chấp nói: “Nhanh quá thì không tốt, tao tin tưởng phán đoán của tao.”

Tế Cửu không cho là đúng đáp: “Phòng ngự, độ bền dẻo, nhanh nhẹn, sức mạnh giống như là bốn môn học, mày chỉ chú tâm vào một môn học thôi thì có phải là quá lệch môn rồi không?”

Nó còn định khuyên thêm vài câu, nhưng Phương Tri Hành trực tiếp cắt lời, chặn họng lại nó: “Một đứa học dốt như mày đang dạy một đứa học giỏi như tao nên học tập thế nào à?”

Tế Cửu nhất thời câm miệng, cuộc trò chuyện này không thể tiếp tục được nữa rồi.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành cầm một quyển bí tịch thần nhiên lật xem.

Chỉ chốc lát sau, giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

Tế Cửu vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

[Điều kiện để đạt tới Bạo Hùng Chân Ý viên mãn:

1, Tim gấu cấp 3: 1 quả (chưa hoàn thành)

2, Mật của Hạt Vỹ Độc Phong:100 cân (chưa hoàn thành)

3, Quan sát toàn bộ quá trình gấu giết người hoặc những sinh vật khác: 1 lần (chưa hoàn thành)]

“Ừm, chỉ có ba điều kiện...”

Đáy mắt Phương Tri Hành nhất thời hiện lên một tia sáng kỳ dị.

Cậu vẫn còn nhớ kỹ lần trước khi cậu đến đây, điều kiện để đạt đến &LTB;ạo Hùng Chân Ý> viên mãn mà hack max cấp rà quét ra là sáu cái.

“Thực sự ít đi kìa!”

Tế Cửu cũng phát hiện điểm này: “Điều kiện 1 và 2 vẫn giống lúc trước, không thay đổi.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Xem ra để tu luyện Bạo Hùng Chân Ý, tim gấu và mật gấu là điều kiện tất yếu.”

Tất nhiên là Tế Cửu hiểu rõ. Nó suy nghĩ một chút, đột nhiên truyền âm đến: “Có lẽ điều kiện 3 có thể hoàn thành dễ dàng.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Điều kiện 3 chỉ nhắc tới gấu chứ không yêu cầu là dị thú cấp mấy, cho nên tao có thể lợi dụng sơ hở.”

Tế Cửu đáp: “Ý tao không phải thế.”

Nó nhắc nhở: “Lần trước khi đi dạo phố tao có chú ý thấy một gánh xiếc thú, bên trong đó có hổ sư tử biểu diễn, hẳn là cũng có gấu.”

Phương Tri Hành mừng rỡ, bèn nói: “Được, vậy chúng ta đi xem xem.”

Một người một chó nhanh chóng rời khỏi Tuyên Võ các, đang vừa định đi thì một gã sai vặt áo xanh chạy tới.

“Phương hương chủ, đường chủ cho mời.”

Phương Tri Hành và Tế Cầu không khỏi liếc nhau.

Nên đến cuối cùng cũng sẽ đến!

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành đi vào trong một vườn hoa.

Đang là ngày đông giá rét nhưng trong vườn vẫn trăm hoa đua nở, có cây trạng nguyên, lan quân tử, hoa hồ điệp vân vân, đủ mọi màu sắc, ganh đua sắc đẹp.

“Mời Phương hương chủ vào trong, đường chủ đang chờ ngài ở đình nghỉ mát.”

Gã sai vặt áo xanh nói xong rồi xoay người đi.

Phương Tri Hành đi vào vườn hoa, nhìn quanh một vòng, phát hiện cách đó không xa có một cây đại thụ, thân cây thô chừng ba đến năm người mới ôm hết, đằng sau cây lộ ra một mái hiên.

Cậu thấy vậy, không nhanh không chậm bước tới.

Chỉ một lát cậu đã đi tới dưới đại thụ, cuối cùng cũng thấy được đình nghỉ mát phía sau cây nọ.

Phương Tri Hành sửng sốt, trong đình nghỉ mát không có ai,

chẳng thấy Lư An Phủ đâu cả.

Bỗng nhiên, sau đầu có một luồng kinh phong lạnh thấu xương lao đến.

Vụt ~

Phương Tri Hành đứng im bất động, tóc tung bay về phía trước.

Một thanh trường kiếm đặt trên vai của cậu.

Kiểm phong gần kề bên cạnh cổ, trên da truyền đến từng cơn ớn lạnh.

Tế Cầu sợ hết hồn, quay phắt đầu lại nhắc nhở: “Là Lư An Phủ!”

Phương Tri Hành không thay đổi sắc mặt, cười nói: “Lư đường chủ, ngài đây là đang làm gì thế?”

“Ha ha ha ~”

Phía sau chợt truyền đến một tràng cười to.

Trường kiếm chậm rãi dời đi, soạt một tiếng, nó bị đút vào trong vỏ.

Lư An Phủ cầm kiếm đi tới, lướt qua vai của Phương Tri Hành cười nói: “Phượng hương chủ, người bất cẩn rồi đấy!”

Phương Tri Hành nhếch môi, trên mặt hiện lên nụ cười. Cậu chấp tay, giữ nguyên vẻ kính nể nói: “Đường chủ cường hóa Nhanh Nhẹn, tốc độ cực nhanh như là tia chớp, xuất quỷ nhập thần, cho dù ta có muốn tránh cũng không thể tránh khỏi được!”

Hai mắt Lư An Phủ híp lại, trong ánh mắt có hàn quang nhỏ vun đang chớp nháy.

Hắn cười ha ha nói: “Xem đi, ta đã sớm nhắc nhở ngươi rồi, ngươi hẳn là cường hóa nhanh nhẹn trước đã, nhưng mà ngươi lại cố tình lựa chọn Thiên Sát Huyết Hải công kia.”

Phượng Tri Hành bèn nói: “Sở dĩ ta lựa chọn Thiên Sát Huyết Hải công là bởi vì ta muốn tăng lên đến Nhất Cửu cảnh sớm hơn chút.

Chương 254: Thiết Trúc (2)

Ngài xem, nếu không phải ta thắng cấp, chỉ sợ người nằm ở trong y quán lúc này chính là ta rồi.”

Lư An Phủ nhướn mày, cười nói đầy thâm ý: “Cũng đúng, dù sao Thiên Sát Huyết Hải công là ma công, có đường tắt để đi được.”

Hắn rất hiểu rõ Thiên Sát Huyết Hải công.

Môn ma công này có thể nhanh chóng thắng cấp thông qua việc hút máu tươi của người khác, vô cùng ác độc.

Đương nhiên, loại phương pháp cực đoan này có tác dụng phụ cực lớn, không thể nghi ngờ là tự hủy tiền đồ, kết cục chắc chắn sẽ không tốt.

Phương Tri Hành cúi đầu, có vẻ hơi hổ thẹn: “Đường chủ anh minh, cái gì cũng không thể gạt được ngài.”

Lư An Phủ thấy thế, không khỏi thầm thở phào.

Nếu Phương Tri Hành mạnh mẽ thắng cấp thông qua việc hút máu thì cậu ta không đáng để lo nữa.

Lư An Phủ nửa ngờ nửa tin, cười ha ha nói: “Lão đệ ơi lão đệ, người còn trẻ, con đường tương lai còn dài mà, nhất định đừng vì cái lợi nhất thời mà đi lên con đường cùng!”

Phương Tri Hành bèn đáp: “Đường chủ dạy đúng lắm, ta sẽ khắc sâu tỉnh lại.”

Lư An Phủ gật đầu, cười nói: “Gọi người tới cũng không việc

gì đâu, bởi vì người thắng cấp đến Nhất Cầm cảnh rồi, ta phải đăng báo tình huống của người lên cho tông môn. Thứ nhất là để xin gia tăng đãi ngộ của người.

Thứ hai ấy hả, nhìn xem tông môn có thể đề bạt người hay không, nói không chừng một địa phương nào đó vừa bị bỏ trống, tông môn sẽ ủy thác trọng trách cho người thì sao.”

Phương Tri Hành thấy sao cũng được, bèn nói: “Đa tạ đường chủ, khiến đường chủ nhóc lòng rồi.”

Lư An Phủ cười nói: “Chuyện nên làm.”

Rất nhanh, Phương Tri Hành xoay người rời đi.

Lư An Phủ đứng trong đình nghỉ mát, nhìn theo bóng lưng Phương Tri Hành đi xa mà sắc mặt không ngừng biến hóa.

“Lư An Phủ này muốn giết mày rồi đúng không?”

Tế Cửu quay đầu lại liếc nhìn đình nghỉ mát, nghe răng truyền âm đến.

Phương Tri Hành trầm giọng nói: “Tao là người của La Bồi Vân, không phải thuộc hạ của hắc, hắc còn không dám trực tiếp hạ sát thủ với tao, nhưng đúng là hắc bắt đầu kiêng kỵ tao thật.”

Tế Cửu liền nói: “Nếu đánh nhau thật, mày có mấy phần thắng?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, đáp: “Chắc là năm năm đi, có thể sẽ đồng quy vu tận.”

Tế Cửu kinh ngạc nói: “Không phải chứ, mày chính là năm giữ ba võ công hệ Cự Hùng đấy!”

Phương Tri Hành than thở: “Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá! Nếu như tao gặp phải Nhất Cầm cảnh hệ Huyền Quy hoặc là

hệ Linh Viên thì cho dù không thắng nổi bọn họ, tao cũng tuyệt đối không bại. Duy chỉ có hệ Ảnh Báo là tốc độ quá nhanh, quá khó giết, mà tao lại không thể hoàn toàn đề phòng được việc bọn họ đánh bất ngờ.”

Tế Cửu đã hiểu, đề nghị: “Mày có thể mặc khôi giáp dày nặng rồi đánh với hắn, chỉ cần hắn không đánh bất ngờ được thì căn bản không đủ gây sợ.”

Phương Tri Hành hừ một tiếng, lạnh giọng nói: “Nếu tao muốn giết Lư An Phủ thì không cần phải đối đầu trực diện với hắn, dùng tên là được, len lén bắn chết hắn là xong.”

Tế Cửu bèn nói: “Có tao phối hợp, Lư An Phủ chắc chắn phải chết.”

Một người một chó vừa đi vừa tán gẫu.

Khoảng chừng nửa giờ sau, bọn họ tìm được gánh xiếc thú kia.

Nói đúng hơn thì bọn họ là đoàn tạp kỹ, chủ yếu biểu diễn các loại tạp kỹ, động vật biểu diễn ở trong thành, thỉnh thoảng cũng sẽ xuống nông thôn.

Lúc này, đoàn tạp kỹ còn chưa bắt đầu buôn bán, cửa lớn đang đóng kín.

Phương Tri Hành đi đến gõ cửa.

“Gia, buổi biểu diễn hôm nay phải đến chiều mới bắt đầu, lát nữa ngày hãy quay lại ha.”

Một thanh niên vóc dáng gầy gò, trên mặt vẽ màu trắng cười đứng ở cửa.

Phương Tri Hành móc một trăm đồng tiền ra đưa cho hắn rồi hỏi: “Chỗ người có gấu không?”

“CÓ!”

Thanh niên gầy gò đáp: “Chỗ bọn ta có chăn nuôi một con gấu rất lớn, vẫn còn là dị thú cấp 1 nữa đấy.”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng lên, lại móc ra năm trăm đồng tiền nữa đưa tới, cười nói: “Mang ta vào xem một chút.”

Thanh niên chần chờ một chút, trả lời: “Xem thì được, nhưng người nhất định đừng đến gần con gấu kia, lỡ xảy ra chuyện gì, ta không chịu trách nhiệm nổi đâu.”

Phương Tri Hành liên tục bảo đảm sẽ không làm vậy.

Vì vậy thanh niên gầy gò mở cửa cho Phương Tri Hành đi vào, dẫn cậu đến bên ngoài một chiếc lồng giam.

Phương Tri Hành thò đầu nhìn vào, một con gấu lớn cao hơn bốn mét đang nằm trong lồng giam. Nhìn thấy có người đến, nó hơi ngẩng đầu nhìn lên và phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Thanh niên gầy gò vội vã chắn trước mặt Phương Tri Hành, quát lớn với con gấu kia: “Nằm im đừng nhúc nhích!”

Gấu lớn chậm rãi cúi đầu.

Phương Tri Hành hỏi: “Chỗ người có thả con còn sống không? Đi bắt một con đến đây, ta muốn đút cho con gấu này ăn.”

“HỜ?!”

Thanh niên gầy gò khổ sở nói: “Gia, như vậy không hay lắm...”

Phương Tri Hành lập tức lại kín đáo đưa cho hắn năm trăm đồng tiền.

“Gia, ta lập tức đi bắt cho ngài hai con thả sống ngay, ngài cứ tùy tiện cho nó ăn.” Thanh niên gầy gò xoa người chạy đi.

Chương 255: Tích Lực (1)

Không bao lâu sau, hắc thực sự bắt được hai con thỏ sống, mỗi tay xách một con.

Phương Tri Hành nhận lấy, trực tiếp ném vào trong lòng, đập lên trên mặt con gấu.

“Graoo ~”

Quả nhiên con gấu cảm thấy tức giận, cấp tốc bò dậy, móng gấu đề mạnh xuống con thỏ, há miệng rộng cắn tới.

[3, Quan sát toàn bộ quá trình gấu giết người hoặc những sinh vật khác: 1 lần (Đã hoàn thành.)]

“Thành!”

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, quả nhiên điều kiện 3 hoàn thành vô cùng dễ dàng.

Một người một chó rời khỏi đoàn tập kỹ.

Trên đường đi Tế Cầu hỏi: “Tim gấu cấp 3 thì làm sao đây, còn phải đến Cẩm Khu Đom Đóm một chuyến à?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Bây giờ tao có tiền, có thể mua được thì bỏ tiền mua, không đáng để tốn thời gian tốn công sức, vẫn còn phải đặt mình vào nguy hiểm nữa.”

Tế Cầu cũng cảm thấy thế, lại hỏi: “Hạt Vỹ Độc Phong là cái gì, thứ này làm sao tìm được đây?”

Phương Tri Hành đáp: “Hạt Vỹ Độc Phong là dị thú cấp 1, mật

của nó là loại thuốc tốt để trị bệnh suyễn và mụn trứng cá. Đi, chúng ta đến hiệu thuốc nhìn xem sao.”

Một người một chó lên phố đi dạo.

May mắn là trong một hiệu thuốc lâu đời trùng hợp có một hộp mật của Hạt Vỹ Độc Phong, ước chừng 150 cân.

Phương Tri Hành tiền nhiều như nước, dứt khoát mua hết toàn bộ.

“Thu!”

Cậu ôm hộp mật đấy, không mở nắp ra mà suy nghĩ chột lóc lên.

Chỉ một thoáng, cái hộp lập tức trở nên nhẹ đi nhiều.

[2, Mật của Hạt Vỹ Độc Phong: 100 cân (Đã hoàn thành.)]

Chỉ còn thiếu một quả tim gấu cấp 3 nữa thôi!

Lúc này đã đến trưa.

Phương Tri Hành ăn cơm trưa, rồi trở về nha môn nghỉ ngơi.

Nhưng cậu vừa mới bước vào nha môn thì có một gã sai vặt chạy đến hô: “Phương giáo đầu, huyện lệnh đại nhân gọi ngài qua đó.”

Phương Tri Hành vội vã đi đến thư phòng.

Trên đường đi cậu gặp hai người, La Khắc Chiêu và Ôn Ngọc Đông.

La Khắc Chiêu kinh ngạc hỏi: “Gì vậy, cha ta cũng gọi người qua ư?”

Phương Tri Hành hỏi tiếp: “Đúng rồi, đã xảy ra chuyện gì à?”

La Khắc Chiêu tức giận nói: “Ta còn muốn hỏi người đây, xem ra người cũng chẳng biết gì cả.”

Gã bỏ lại Phương Tri Hành, bước đi nhanh hơn tranh tiến vào thư phòng trước.

Phương Tri Hành đi ở đằng sau, tiến vào thư phòng nhìn quanh, ngoại trừ La Bồi Vân và Ôn Dục Văn ra thì Đinh Chí Cường cũng ở đó.

Cậu cẩn thận nhìn kỹ, phát hiện sắc mặt của Đinh Chí Cường rất khó coi, trong lòng không khỏi hiện lên một tia dự cảm bất tường.

“Cha, chuyện gì vậy ạ?” La Khắc Chiêu ngồi xuống, vắt chéo hai chân hỏi.

La Bồi Vân nhìn quanh mọi người, chậm rãi nói: “Trần Tam Xà xuất hiện yêu ma rồi.”

Lời này vừa nói ra!

Trong thư phòng nháy mắt yên tĩnh lại.

Hồ hấp La Khắc Chiêu chột khựng lại, biến sắc hỏi: “Tin tức chuẩn xác không ạ?”

La Bồi Vân gật đầu nói: “Ngày hôm qua Đinh tổng bộ đầu chạy đến cửa Tam Xà tự mình xác nhận.”

Đinh Chí Cường bèn nói: “Cửa Tam Xà liên tục xuất hiện vụ án mất tích ly kỳ, thuộc hạ mặc y phục thường âm thầm thăm hỏi điều tra.

Lấy kinh nghiệm nhiều năm của thuộc hạ để phán đoán, trong trấn kia chắc chắn có yêu ma ẩn núp, đồng thời con yêu ma kia

cực độ đói khát, cứ cách ba ngày là nhất định sẽ đi ra kiếm ăn, nhằm người để cắn nuốt.”

Sắc mặt La Khắc Chiêu không khỏi nghiêm túc, trầm giọng nói: “Nếu như thế thì cứ xử lý dựa theo biện pháp cũ, trực tiếp bao vây trấn Tam Xà, giết hết toàn bộ mọi người trong trấn là xong.”

La Bồi Vân khoát tay nói: “Đó là đòn sát thủ chỉ sử dụng với điều kiện tiên quyết là không tra ra được ai là yêu ma.”

La Khắc Chiêu trợn mắt nói: “Cha, không phải chứ, ngài muốn điều tra xem ai là yêu ma trước á? Vậy thì làm khó người khác quá đi, ai mà tra ra được chứ?”

La Bồi Vân nói thẳng: “Đương nhiên con đi tra, lẽ nào con muốn ta tự đi điều tra à?”

La Khắc Chiêu nhất thời nóng nảy, hốt hoảng nói: “Cha, yêu ma tinh thông biến hóa, ẩn giấu trong đám người, làm sao có thể tra ra được?”

La Bồi Vân than thở: “Trấn Tam Xà là trọng trấn bến tàu, liên quan đến giao thông thuỷ lợi, không đến mức cùng đường thì không thể đơn giản thô bạo phá hủy chỗ đó được.”

Đinh Chí Cương cũng nhắc nhở: “Nếu trấn Tam Xà bị phá hủy, giao thông giữa huyện Khánh Lâm và hạ du sẽ bị cắt đứt, ảnh hưởng đúng là vô cùng lớn.”

La Khắc Chiêu nhất thời không phản bác được.

La Bồi Vân không nói nhảm nữa, hạ lệnh: “Lần này, Khắc Chiêu con mang theo Bộ Binh của con, hợp tác với Đinh tổng bộ đầu cùng nhau xử lý Hắc Họa.”

Ông ta lại nhìn về phía Phương Tri Hành cười nói: “Phương giáo đầu, Cung Binh doanh của người cũng đã huấn luyện một

đoạn thời gian, lần này cũng đi cùng với bọn họ qua đó rèn luyện một chút đi.”

Phượng Tri Hành nghiêm mặt, trịnh trọng nói: “Xin tuân theo phân phó của đại nhân.”

Sau đó La Bồi Vân nhìn La Khắc Chiêu, nghiêm túc dặn dò: “Con phải cẩn thận chút, nếu như con muốn hủy diệt trấn Tam Xá thì phải được sự đồng ý của hai người Đinh tổng bộ đầu và Phương giáo đầu, hiểu chưa?”

Chương 256: Tích Lực (2)

La Khắc Chiêu mím môi đáp: “Hài nhi hiểu rồi, hài nhi nhất định sẽ không làm nhục sử mệnh.”

La Bồi Vân gật đầu: “Sự tình khẩn cấp, các người mau chóng xuất phát.”

“Rõ!”

Mọi người cùng lên tiếng đáp lại, sau đó đi ra khỏi thư phòng, đều tự bận rộn.

Phượng Tri Hành đi võ đài, phân phó ba trăm Cung Binh lập tức sửa soạn trang bị.

Bên phía La Khắc Chiêu càng thêm bận rộn, Bộ Binh của gã không chỉ cần chuẩn bị trang bị mà còn phải chuẩn bị mấy thứ như lương thảo, dược vật.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ nha huyện bận rộn, náo loạn không gì sánh được.

Khoảng hai tiếng sau, tất cả cuối cùng cũng chuẩn bị ổn thỏa.

Bảy trăm Bộ Binh, ba trăm Cung Binh, năm mươi nha dịch.

Mặt khác, Đúc Binh đường cũng phái một ít nhân thủ qua đây chi viện.

Do ‘Tiểu Thốn Kinh’ Lữ Bội Bội hương chủ mang theo ba mươi võ giả Quán Lực cảnh cầu thành.

Trận chiến này không nhỏ!

Nhiều nhân thủ chuẩn bị xuất phát như vậy đủ để khiến cho toàn thành oanh động, một mảnh xôn xao.

Cứ như vậy, đoàn người trùng trùng điệp điệp xuất phát, nhanh chóng ra khỏi thành trong tình huống cố gắng không tạo ra rối loạn quá lớn.

Đại quân ngựa không dừng vó, lao về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Trên đường tiến lên...

Phương Tri Hành, Đinh Chí Cường, La Khắc Chiêu, Ôn Ngọc Đông, Lữ Bội Bội, toàn bộ năm người chen chúc trong một chiếc xe ngựa.

Cũng không phải bọn họ thích chen chúc chung một chỗ.

Hết cách rồi.

Bởi vì khẩn cấp nên ai nấy đều vội vã, bọn họ không có nhiều thời gian thương lượng đối sách, chỉ có thể vừa lên đường vừa lên kế hoạch.

Dù sao mục tiêu bọn họ muốn săn giết là yêu ma đáng sợ, không phải các loại hàng thông thường như tội phạm truy nã.

Trên mặt La Khắc Chiêu không có quá nhiều biểu cảm, nhìn mọi người hỏi: “Ngoại trừ ta và Đinh tổng bộ đầu ra, các người có kinh nghiệm săn giết yêu ma không?”

Lữ Bội Bội hơi cúi đầu, thái độ kính cẩn, thành thật trả lời: “Thiếp thân không có, cho đến nay đều chưa gặp phải yêu ma bao giờ. Có điều ta từng nghe mấy vị bằng hữu nói chuyện về yêu ma, có sự hiểu biết nhất định.”

Sau đó Phương Tri Hành gật đầu đáp: “Ta từng trải qua một

lần, tuy ta không tiếp xúc gần gũi yêu ma nhưng cũng tính là từng tham dự sẵn giết đi.”

La Khắc Chiêu ồ một tiếng, có chút bất ngờ, tò mò hỏi “Người giết chết con yêu ma kia bằng cách nào thế? Sẽ không để cho nó chạy đấy chứ?”

Phương Tri Hành bình tĩnh đáp lời: “Ta và mấy vị bằng hữu dụ dỗ bách tính toàn thôn vào trong một hầm mỏ để bắt ba ba trong rọ. Sau khi con yêu ma kia bại lộ thì bị bọn ta liên thủ giết chết.”

“Ừm, bắt ba ba trong rọ, coi như cũng được.”

La Khắc Chiêu không mặn không nhạt bình luận một câu.

Sau đó gã lấy một tờ bản đồ và mở ra ở trước mặt mọi người, chỉ vào vị trí của trấn Tam Xà tỉ mỉ nói:

“Trấn Tam Xà có tên như vậy bởi vì ba nhánh sông đổ vào, toàn bộ thôn trấn bị từng con sông vắt ngang qua, đường thủy rắc rối phức tạp, với cả bốn phía không núi cao làm tấm chắn thiên nhiên.

Với hoàn cảnh địa lý như vậy, yêu ma ẩn núp trong đó, muốn bắt ba ba trong rọ gần như là không cách nào hoàn thành.”

Phương Tri Hành cũng đã nhìn ra, trấn Tam Xá này có chút giống như Venezia trên biển vậy ấy.

Đinh Chí Cương gật đầu nói: “Lúc ta âm thầm điều tra ở trấn Tam Xá đã phát hiện ra vấn đề này.

Muốn bao vây trấn Tam Xá không chỉ cần ngăn chặn tất cả đường bộ, mà còn phải chặt đứt tất cả đường thủy.

Muốn làm được chuyện như vậy cần ít nhất 5000 nhân mã.

Đối với chúng ta, đây gần như là nhiệm vụ không thể hoàn

thành.

Càng bết bát hơn là ngộ nhờ con yêu ma kia có thể lặn xuống nước hoặc phi hành, vậy cho dù chúng ta thành công bao vây trấn Tam Xá thì cũng không có chút ý nghĩa nào.”

La Khắc Chiêu nghe vậy, lập tức buông tay nói: “Cho nên ban nãy ta cũng đã nói rồi đấy, dứt khoát giết hết cho xong hết mọi chuyện.”

Nói hồi lâu mà người này vẫn còn muốn thanh trừng toàn bộ, hóa ra là coi lời nói của phụ thân gã như gió thoảng bên tai à.

Đinh Chí Cường không khỏi cười khở nói: “Đại nhân đã có lệnh rồi, chúng ta phải nghĩ biện pháp giữ được trấn Tam Xá.”

La Khắc Chiêu dường như đang chờ những lời này, tiếp lời ngay: “Tốt lắm, các người có chủ ý tốt gì thì cứ thử một lần, ta sẽ toàn lực ủng hộ, nhưng ta cũng nói trước.

Nếu như phương pháp của các người thất bại, hơn nữa ngộ nhờ cuối cùng vẫn khiến con yêu ma kia chạy thoát, cái tội này ta không gánh đâu đấy.”

Nói xong, La Khắc Chiêu khoanh hai tay trước ngực, dựa lưng ra đằng sau, mắt lạnh nhìn mọi người.

Sắc mặt Đinh Chí Cường không khỏi khó coi, thái độ của La Khắc Chiêu tiêu cực, cố tình gã là con trai của huyện lệnh đại nhân, chửi không được nói cũng không xong.

Nhờ đâu làm hỏng chuyện, vô cùng có khả năng La Khắc Chiêu sẽ đẩy hẳn ra để chịu trách nhiệm.

Chương 257: Duyên Phận (1)

Đinh Chí Cường lo lắng trong lòng, ngẩng đầu nhìn xung quanh, bỗng nhiên quay sang Phương Tri Hành cười hỏi: “Lão đệ, người có ý tưởng gì hay ho không?”

Phương Tri Hành hỏi ngược lại: “Trước đó mọi người xử lý Hắc Họa như thế nào vậy, có chương trình nào tương đối tốt không?”

Đinh Chí Cường giơ tay lên làm ra động tác cắt cổ, than thở: “Căn bản là giết toàn bộ.”

Ôn Ngọc Đông nói bổ sung: “Tuy phương pháp này có chút tàn nhẫn nhưng vô cùng có tác dụng, có thể nhanh chóng ép yêu ma hiện thân.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, dò hỏi: “Ngoại trừ biện pháp này ra thì sao, triều đình có thể yên ổn thống trị thiên hạ, hẳn là nắm giữ một ít bí thuật chứ hả.

Ví dụ như pháp môn có thể nhanh chóng tra xét ra ai là yêu ma từ trong đám người?”

Đinh Chí Cường cười khở trả lời: “Bản lĩnh xuất chúng của yêu ma chính là biến hóa thành người. Kỹ năng chúng nó am hiểu nhất chính là ẩn giấu trong đám người.

Nếu như triều đình có cách giải quyết vấn đề khó khăn này thì đương nhiên yêu ma không đáng để lo nữa, chúng ta cũng căn bản không cần hưng sư động chúng như thế này.”

Phương Tri Hành nhất thời không nói gì, hóa ra triều đình

cũng bó tay với yêu ma à.

Vừa xuất hiện yêu ma, biện pháp triều đình có thể áp dụng chính là giết, giết, giết!

Giống như thao tác cắt bỏ tế bào ung thu vậy, cắt bỏ ổ bệnh cùng với một tảng lớn thịt xung quanh, thà giết lầm chớ không bỏ sót.

So sánh như vậy, Phương Tri Hành cảm thấy triều đình còn không bằng Vân Tâm đại sư và hai phu thê Phong Quang Nghĩa nữa. Rõ ràng hai phu thê kia càng thêm chuyên nghiệp hơn ít.

“Có lẽ, ta có một cách.”

Đột nhiên, Lữ Bội Bội mở miệng.

Mọi người cùng quay sang nhìn cô, mặt lộ vẻ vẻ chờ mong.

Lữ Bội Bội hơi im lặng, nghiêm túc nói: “Nếu yêu ma thích ăn người như vậy, nhất là ở lúc đói bụng, chúng nó thậm chí không thể khống chế thú tính của mình.

Cho nên ý nghĩ của ta là, chúng ta có thể bắt một ít tử tù đến tiến hành câu cá.”

Đinh Chí Cương cau mày, suy nghĩ một chút hỏi: “Câu cá thế nào? Yêu ma cũng không phải đồ ngu, chúng nó sẽ không dễ dàng bị lừa như vậy đâu.”

Lữ Bội Bội cười nói: “Chia làm ba bước đi.”

“Bước đầu tiên, sau khi chúng ta đến trấn Tam Xá thì gieo rắc tin tức trước, nói là phải xử tử một nhóm tử tù.

Bước thứ hai, chúng ta xử tử mấy tên tù phạm trước mặt mọi người, sau đó vứt bỏ thi thể của bọn họ ở bãi tha ma bên ngoài trấn.

Bước thứ ba, chúng ta mai phục ở gần bãi tha ma, chờ yêu ma đến đó kiếm ăn.”

Đinh Chí Cường chợt bừng tỉnh, hỏi: “Mọi người cảm thấy thế nào?”

Ôn Ngọc Đông lắc đầu nói: “Không được lắm, yêu ma chưa chắc sẽ chạy đến ăn thi thể.”

Lữ Bội Bội bèn nói tiếp: “VẬY cũng đơn giản, chỉ cần chúng ta lộ mặt, làm ra dáng vẻ muốn nghiêm túc điều tra án kiện mất tích, yêu ma chịu áp lực, chắc chắn sẽ không dám tiếp tục giết người để ăn nữa, vậy nó chỉ có thể đi ăn thi thể thôi.”

Ôn Ngọc Đông phản bác: “Làm như vậy, có khả năng sẽ hù dọa yêu ma bỏ chạy.”

Lữ Bội Bội cười ha ha nói: “Tuy ta chưa giết yêu ma bao giờ, nhưng ta nhiều lần nghe người ta nhắc đến một ít tập tính của yêu ma.

Ví dụ yêu ma giống như dị thú, có ý thức lãnh địa mãnh liệt, một khi chúng nó bắt đầu kiếm ăn ở một địa phương nào đó, trước khi ăn no nó tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời đi, không phải sao?”

Ôn Ngọc Đông vẫn phản bác: “Tuy nói như vậy nhưng mọi chuyện không có cái nào là chắc chắn.”

Lữ Bội Bội tắc lưỡi nói: “Cái này không được, cái kia cũng không được, người đang cố ý tranh cãi với ta hay là người có ý kiến nào tốt hơn thế?”

Ôn Ngọc Đông lạnh mặt nói: “Ta không có ý tứ gì khác, bàn bạc mà thôi.”

Đinh Chí Cường bèn nói: “Tất cả mọi người đều muốn tiêu diệt yêu ma, tiếp thu ý kiến quần chúng là chuyện tốt.

Như vậy đi, dù sao trong lúc nhất thời chúng ta cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, không bằng dựa theo biện pháp của Lữ hương chủ thử một lần?”

La Khắc Chiêu rút cuộc mở miệng lần nữa: “Nếu như biện pháp này không thể thực hiện được thì sao?”

“Cái này...”

Đinh Chí Cương cười khổ nói: “Nếu như hành động thất bại, tất cả đều do nhị công tử làm chủ.”

La Khắc Chiêu lập tức chuyển hướng Phương Tri Hành, mặt không thay đổi hỏi: “Người thì sao?”

Phương Tri Hành lập tức đáp: “Ti chúc dốc hết sức ủng hộ nhị công tử.”

“Tốt!”

La Khắc Chiêu hài lòng mỉm cười, cái gã muốn đứng là hoàn toàn chấp chưởng quyền sanh sát.

Sau đó, mọi người thảo luận từng chi tiết hành động cụ thể của kế hoạch này.

Trong lúc không để ý, bọn họ đi đến một trạm nghỉ chân cách trấn Tam Xá khoảng mười dặm h.

Lý chính đại nhân của trấn Tam Xá - La Sĩ Hiển đã chờ đợi ở trạm nghỉ chân từ lâu.

Có điều La Sĩ Hiển này là một ông lão để râu hoa râm, già cả tầm bảy tám mươi tuổi, hàm răng đều rụng sạch rồi, lúc đi đường còn run run rẩy rẩy, nói chuyện còn cứ ngắt quãng.

Chương 258: Duyên Phận (2)

Người phụ trách chào hỏi là tiểu thiếp của La Sĩ Hiển tam di nương.

Nữ nhân này chỉ khoảng chừng ba mươi tuổi, hào hoa phong nhã, cả người tản ra hơi thở của nữ nhân trưởng thành, cực kỳ giống với Vương Hi Phượng trong Hồng Lâu Mộng, rất có phong độ của người nói chuyện một nhà.

Tam di nương vén áo thi lễ, tự nhiên hào phóng cười nói: “Cung nghênh thống lĩnh Bộ Binh La đại nhân, còn có chư vị đại nhân.”

La Khắc Chiêu cẩn thận quan sát tam di nương, cười nói: “Luận bối phận, ta phải gọi người một tiếng tam nãi nãi nhỉ.”

Tam di nương che miệng cười nói: “Nhất định đừng gọi như vậy, nếu không mọi người sẽ nghĩ nhầm là ta rất già đấy.”

“Ha ha ha!”

La Khắc Chiêu thoải mái cười to: “Tốt, vậy ta sẽ lớn mật một chút, gọi người một tiếng Tam tử thế nào?”

Tam di nương thoải mái cười nói: “Vậy thì tốt quá, chúng ta cứ gọi riêng thôi.”

La Khắc Chiêu gật đầu, sau đó gã nó ra kế hoạch đã bàn bạc xong trên đường đi.

Sau khi tam di nương nghe xong, mắt nhanh chóng chuyển động hai vòng.

Kế hoạch này đơn giản có hai kết quả, thứ nhất là yêu ma bại lộ bị giết, thứ hai là yêu ma trốn khỏi trấn Tam Xá.

Bất kể là cái nào, đối với trấn Tam Xá đều là kết quả tốt.

Vì vậy cô cấp tốc có quyết đoán, gật đầu nói: “Tốt, ta sẽ dốc toàn lực phối hợp các người.”

Ngay sau đó, La Khắc Chiêu cho toàn bộ Bộ Binh và Cung Binh trú đóng ở trong rừng cây cách hai dặm bên ngoài thôn trấn.

Tiếp theo đoàn người tiến vào trấn Tam Xá.

Phương Tri Hành thả mắt nhìn đi, trong trấn quả nhiên trải rộng một mảnh dài sông hẹp.

Hai bên bờ sông xây các loại kiến trúc, ngói xanh tường trắng.

Trên sông có rất nhiều thuyền nhỏ lướt đến lướt đi.

Tam di nương gọi mấy con thuyền nhỏ rồi leo lên, mang theo đám người bọn họ tùy ý đi một vòng quanh trấn trước.

Đảo mắt, màn đêm buông xuống.

“Nếu không còn nhử nhữ nào khác, ta cứ bắt đầu thi hành dựa theo kế hoạch của các người vậy.” Tam di nương thận trọng hỏi một câu.

La Khắc Chiêu đáp: “Kế hoạch này đã được bọn ta thảo luận bàn bạc với nhau nhiều lần, người cứ nghe theo là được.”

Tam di nương yên tâm lại, chợt gọi hạ nhân đến phân phó: “Truyền mệnh lệnh của lý chính đại nhân, xét thấy trên trấn liên tiếp có người mất tích, chúng ta mời cao thủ trong huyện đến điều tra trước. Từ giờ trở đi, tất cả mọi người ở trong nhà, không cho phép ra khỏi cửa, ai ra cửa xử lý như là phản tặc.”

Hạ nhân lập tức làm theo.

Đinh Chí Cường mang theo một đám nha dịch phối hợp lên đường khua chiêng gõ trống, tuyên bố giới nghiêm.

Rất nhanh, người đi trên đường đều về nhà, đóng kín cửa lại.

Sau đó nữa, cứ cách mỗi một giờ là một đám nha dịch lại từng nhà lục soát, kiểm kê nhân số.

Dưới loại tình huống này, nếu trong nhà ai thiếu người thì chắc chắn đã bị yêu ma ăn mất.

Giăng co suốt một đêm.

Đảo mắt đến ngày hôm sau, vẫn tiếp tục làm âm ỉ như vậy.

Giăng co như vậy suốt ba ngày!

Hắn đây là đang tạo áp lực, khiến yêu ma chịu đối.

Trong ba ngày này, ngoại trừ Đinh Chí Cường vội vàng muốn sống muốn chết ra, những người khác ngược lại là vô cùng rảnh rỗi.

Phương Tri Hành chán đến chết, để giết thời gian, cậu chạy đến quán trà nhân nhã uống trà, nghe hát tiểu khúc.

Tế Cửu chạy tới, truyền âm cho cậu: “Mày đoán xem ban nãy tao mới thấy cái gì?”

Phương Tri Hành liếc mắt nói: “Mấy ngày nay không phải mày một mực bám đuôi tam di nương kia à? Thế nào, chẳng lẽ tao thua?”

Tế Cửu cười ha ha nói: “Mày thua, tao thắng!”

Ba ngày trước, Tế Cửu phát hiện khi La Khắc Chiêu nhìn tam di

nường thì híp mắt háo sắc nhìn phần ngực cao ngất của tam di nường.

Vì vậy nó với Phương Tri Hành đánh đố với nhau.

Quả nhiên, chưa đến ba ngày, La Khắc Chiêu và tam di nường cầu kết với nhau, thiên lôi câu địa hỏa.

“La Khắc Chiêu và tam di nường ra ngoài dạo phố, tiến vào một tiệm tơ lụa. Hai người trốn đến sau màn che, tao tận mắt nhìn thấy La Khắc Chiêu đưa tay sờ mông của tam di nường, tam di nường chẳng những không phản kháng mà vẫn còn có vẻ mặt hưởng thụ nữa đấy.”

Tế Cầu miêu tả vô cùng chi tiết.

Phương Tri Hành cạ lời: “Con bà nó mày cũng rảnh rồi thật đấy, quan tâm đôi câu nam nữ kia làm gì?”

Tế Cầu đắc ý nói: “Điều này nói rõ ánh mắt xem nữ nhân của tao vẫn chuẩn vô cùng.

Nó thật, cái loại lẳng lơ giống như tam di nường tao liếc mắt một phát là nhìn thấu đục vọng trong nội tâm của nàng rồi.”

Nói đến chỗ này, Tế Cầu cười khà khà nói: “Nếu như mày giành trước một bước, chắc chắn tam di nường kia cũng sẽ yêu thương nhưng nhớ đối với mày, đáng tiếc mày không nghe tao khuyên bảo.”

Phương Tri Hành hừ lạnh nói: “Nữ nhân nào có thể chạm, nữ nhân nào không thể chạm, chẳng lẽ trong lòng mày không biết tí gì à? Cho dù tam di nường thông đồng tao, tao cũng sẽ không...”

Đột nhiên, Phương Tri Hành ngừng lại, hai mắt khẽ híp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tế Cửu sửng sốt nói: “Sao vậy?”

Chương 259: Kế Điều Nga (1)

Phường Tri Hành trả lời: “Hình như tao nhìn thấy một người quen, đi nhanh vào trong ngõ kia.”

Tế Cầu chớp mắt nói: “Ai vậy, trấn Tam Xá có người mày quen à?”

Phường Tri Hành trầm ngâm nói: “Hình như là Tôn Cung Trường.”

Tế Cầu kinh ngạc nói: “Tên sư phụ kia của La Hưởng Bằng, gặp phải thủy quái thì không chút do dự lựa chọn chạy trốn, từ bỏ La Hưởng Bằng đấy hả.”

“Đúng, chính là lão ta!”

Phường Tri Hành gật đầu: “Tuy chỉ liếc mắt một cái thôi nhưng tao nhìn mặt của người kia, thực sự là cực kỳ giống với Tôn Cung Trường.”

Tế Cầu hỏi: “Có cần đuổi theo đi xem một chút không?”

Phường Tri Hành hơi im lặng, ôm lấy Tế Cầu trực tiếp nhảy xuống từ trên lầu, lắc mình tiến vào con ngõ kia.

Nhưng mà trong ngõ nhỏ trống rỗng, không một bóng người nào.

Một người một chó tiến lên phía trước.

Phía trước xuất hiện ngã rẽ, có vài con ngõ nhỏ.

Tế Cầu ngửi tới ngửi lui, không ngửi thấy mùi đặc biệt nào.

Thấy tình hình này, Phương Tri Hành đành phải thôi.

Đến sáng sớm ngày thứ tư, Đinh Chí Cường đề năm tên phạm nhân đến chợ bán thức ăn.

Ngay trước mặt các dân chúng, hắn công khai tuyên bố: “Các vị hương thân phụ lão, năm người này vi phạm pháp lệnh, tội không thể tha, lập tức xử tử! Sau khi chém thi thể sẽ bị ném đến bãi tha ma bên ngoài trấn, để cho bọn họ phơi thây hoang dã, coi như răn đe!”

Miệng năm người kia bị nhét vào vải rách, ư ư kêu oan.

Trên thực tế đúng là bọn họ bị oan thật. Tất cả bọn họ đều là du côn vô lại trên trấn, trong lúc giới nghiêm lại chạy đi ra ngoài lang thang, bị bắt gọn, mang đi làm mồi.

Phập phập phập...

Giơ tay chém xuống, năm cái đầu người quay cuồng trên mặt đất.

Sau đó, một chiếc xe ngựa tiến vào tầm mắt của mọi người, kéo năm thi thể đi.

Xe ngựa đi một đường, máu tươi cũng nhỏ giọt suốt đường đi.

Đám người Phương Tri Hành mở to mắt nhìn một màn này.

Đây đúng là hiệu quả bọn họ mong muốn.

Yêu ma đã đói bụng ba ngày, giờ lại có máu tươi kích thích, rất có khả năng sẽ không nhả nài được.

Trong bãi tha ma, 5 thi thể bị vứt bỏ tùy tiện trên đám cỏ hoang.

Những tia nắng cuối cùng của trời chiều tà chiếu lên những

ngôi mộ nằm ngổn ngang.

Trời đất dần bị bóng tối bao trùm.

Rích rách~

Bãi tha ma yên lặng như tờ.

Chỉ có tiếng rả rích của côn trùng cùng tiếng gió nhẹ thổi quét đám lá khô đang quanh quẩn tại chỗ.

“Trời tối rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Trên trấn Tam Xà, một đám nha dịch nhao nhao rút lui, chạy đi ăn uống thả cửa.

Khoảng thời gian này, bách tính trên trấn có thể tự do hoạt động, rất nhiều người bận rộn ra ngoài mua thức ăn.

Có một người đang chèo chiếc thuyền có mái che vội vàng qua dòng sông.

Cuối cùng, thuyền có mái che dừng lại ngay đầu phố bên ngoài thị trấn.

Người kia xuống thuyền, cẩn thận quan sát xung quanh, sau khi xác nhận không có ai, thân hình bỗng phình to như biến thành một người hoàn toàn khác.

Chỉ thấy hắn nhón mũi chân phi thân lên, giẫm lên nước và nhảy tới bờ sông bên kia.

Tiếp đó, thân hình hắn lóe lên, trốn vào trong rừng cây.

Hắn nằm bên dưới đám lá khô, cẩn thận ẩn mình, một lúc sau, xác nhận không có người theo dõi xong, lúc này hắn mới đứng dậy, gấp rút chạy về một hướng.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy một đồng mộ có độ cao khác nhau.

Mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không khí.

Hắn rất muốn cẩn thận quan sát một chút xem thử xung quanh có mai phục hay không.

Nhưng hắn quá đói!

Mùi máu tươi lại quá hấp dẫn!

Thế là hắn không thể khống chế nổi bản thân, nhanh chóng chạy về phía mùi máu phát ra.

Năm thi thể bỗng đập vào mắt hắn.

Ừng ực~

Hắn nuốt nước bọt, lập tức nằm sấp trước một thi thể, xé rách quần áo trên người.

Ngay sau đó, hắn lấy một thanh đoản đao ra, chém đứt 2 chân thi thể.

Bàn chân có mùi thối nên trước giờ hắn không thích ăn chúng.

Cả phần hông dít nữa.

Khi con người chết đi có thể sẽ không kiếm chế được đại tiểu tiện.

Phần hông dít quá bẩn thỉu, hắn nuốt không trôi.

Làn da cũng vậy, mùi mồ hôi quá nồng.

Cho dù thật sự đói cồn cào thì hắn cũng không muốn ăn tạm bợ.

“Lột da rồi ăn vậy.” Hắn nghĩ vậy và bắt đầu nghiêm túc lột

da.

Bất thành linh!

Hắn nghe được tiếng bước chân cực kỳ nhỏ, quay đầu nhìn lại.

Thì thấy một người xuất hiện sau lưng hắn khoảng 10 mét.

Con người hắn vô thức co rụt lại, người hắn thấy chính là đầu lĩnh của đám nha dịch kia - Đinh Chí Cường.

Ngay sau đó, lại có thêm một người xuất hiện bên tay phải hắn.

Bên tay trái cũng có người!

Sau lưng cũng có người!

Phía xa xa bóng người trùng điệp, 3 tầng bên trong 3 tầng bên ngoài!

“Ôi, ta thế mà bị bao vây rồi!”

Hắn hít một hơi lạnh, nhìn xung quanh, làn da trên người hắn rục rịch.

Rắc kết~

Thân hình hắn thay đổi kịch liệt, trong chớp mắt, hắn biến thành một người khác, dáng người càng thêm khôi ngô cao lớn.

Người vừa rồi giới khinh công, còn người hiện tại có sở trường chém giết.

Chương 260: Kể Điều Ngoa (2)

Thấy vậy, Đinh Chí Cường tặc lưỡi nói: “Khả năng biến hóa của yêu ma đúng là rất thần kỳ, bất luận nhìn bao nhiêu lần, ta vẫn không thể nào tin nổi.”

Nam nhân khôi ngô bình tĩnh đáp lại với giọng nói trầm thấp: “Ta không phải yêu ma, ta là con người.”

Sắc mặt Đinh Chí Cường tối sầm, lạnh lùng nói: “Người sẽ ăn thịt người à? Chỉ có yêu mà mới suốt ngày nghĩ đến việc ăn thịt người thôi.”

Nam nhân khôi ngô bật cười nói: “Dường như người chưa từng chịu cảnh đói khát bao giờ, người cũng chưa từng thấy qua cảnh người ăn thịt người nhưng ta thấy rồi.”

Đinh Chí Cường nhớ ra gì đó lập tức không thể phản bác lại, cả giận nói: “Chỉ là yêu ma mà miệng lưỡi cũng sắc bén thật.”

Đinh Chí Cường không nói nhảm nữa, rút đao ra khỏi vỏ, phi thân phóng về phía yêu ma, một đao tể ra.

Lưỡi đao như mặt trăng, ánh sáng lạnh chiếu vào người.

Nam nhân khôi ngô cười lạnh lùng, mũi chân cắm vào trong đất rồi nhấc lên.

Soạt~

Cả đám bụi đất bay lên, tung tóe trước mặt Đinh Chí Cường.

Đinh Chí Cường giật mình, nhanh chóng đưa tay trái lên che trước mặt, đồng thời thay đổi chiêu thức.

Nhưng bước chân của nam nhân khôi ngô thay đổi, thân hình thoát một cái tới bên cạnh Đinh Chí Cường, nhắc chân tung một cú đá ngang.

Vụt!

Đinh Chí Cường tê cả da đầu, dựa vào kinh nghiệm và ý thức, trong nháy mắt hạ lưỡi đao xuống ngăn trên lưng.

Bốp!

Một tiếng vang trầm, Đinh Chí Cường bay chéo ra ngoài, tông vào một ngôi mộ rồi lật cả người lại, khiến ngôi mộ bị lật tung rơi xuống.

“Hóa ra người chỉ là Đại Mãng cảnh hậu kỳ, ta còn cho rằng người rất mạnh chứ.”

Nam nhân khôi ngô lạnh lùng chế giễu.

Đinh Chí Cường đứng lên, khắp người phủ đầy bụi đất, lắc lắc bàn tay phải đau nhức, nhật trường đao đã rơi xuống, vẻ mặt dữ tợn.

“Yêu ma, chớ có kiêu ngạo!”

Thấy thế, Lữ Bội Bội lập tức lao ra trợ giúp Đinh Chí Cường.

Gần như cùng lúc, Ôn Ngọc Đông cũng chen lên, rút đao ra khỏi vỏ, tung ra liên hoàn trăm đẹp mắt.

Ba người đồng thời bao vây nam nhân khôi ngô.

“Kỹ năng bộc phát Vô Ảnh Thối!”

Nam nhân khôi ngô di chuyển lên xuống, lúc cao lúc thấp, thối pháp điêu luyện.

Trong lúc quét chân, trước mặt mọi người đều là một mảnh tàn ảnh.

“Đây là Vô Ảnh Thối!”

“Chẳng lẽ người đã ăn “Vô Ảnh Thối” Mạnh Tông Quang?”

Ba người Đinh Chí Cường thầm kinh hãi.

“Vô Ảnh Thối” Mạnh Tông Quang là nhân vật giang hồ đã thành danh nhiều năm.

Người này trẻ trung khỏe mạnh, vào lúc độ tuổi phơi phới đã trở thành cao thủ Đại Mãng cảnh viên mãn hàng thật giá thật!

Thối pháp của Mạnh Tông Quang vô cùng lợi hại, đôi Vô Ảnh Thối xuất thần nhập hóa, nhanh như ma quỷ, đá ngã lăn không biết bao nhiêu cao thủ.

Không thể ngờ rằng, tên yêu ma này lại có bản lĩnh ăn thịt Mạnh Tông Quang.

“Haha, hóa ra các người quen biết tên ngốc kia.”

Nam nhân khôi ngô đặc ý: “Đúng vậy, ta đã ăn thịt Mạnh Tông Quang, ngoại trừ thối pháp khá ghê gớm ra thì không còn gì khác.”

Về mặt Lữ Bội Bội lạnh lùng, cau mày nói: “Làm sao người ăn được Mạnh Tông Quang? Theo ta được biết, Mạnh Tông Quang có một đệ đệ đã bị yêu ma hại chết, đáng lẽ hẳn phải rất cẩn thận mới đúng chứ.”

Nam nhân khôi ngô cười lạnh: “Chỉ cần ta muốn tiếp cận một người thì sẽ có cách thôi.”

Trong lúc nói chuyện, chân hắn đá vào không trung và nhấp ba lần.

Lữ Bội Bội kêu lên đau đớn, hai tay đan chéo trước ngực, bay ngược ra ngoài.

Lưng cô rơi trên mặt đất và trượt đi.

Cũng may, cô thân to thể béo, cao lớn thô kệch, ngoại trừ hai cánh tay tê vì đau đớn thì không chịu vết thương chí mạng nào.

Nhưng một đòn này của nam nhân khôi ngô, lực đạo không hề nhẹ, Lữ Bội Bội bò dậy, khoe miệng chảy ra một tia ẩm nóng.

Cô sờ lên miệng, lúc này mới ý thức được mình bị chảy máu.

“Phế vật!”

Bỗng nhiên, một tiếng hừ lạnh truyền đến.

La Khắc Chiêu dậm chân phi đến, ba người Lữ Bội Bội mãi mà chưa bắt được yêu ma, làm gã không thể nhìn nổi nữa.

Chỉ thấy La Khắc Chiêu vẫy tay, ra hiệu Đinh Chí Cương và Ôn Ngộ Đông mau rút ra xa chút.

Hai người nhìn nhau, đồng thời nhanh lùi lại.

Nam nhân khôi ngô dời tầm mắt, nhìn chằm chằm La Khắc Chiêu, biểu cảm tức thì ngưng trọng.

La Khắc Chiêu dậm chân, thân thể bộc phát xông đến, nhanh như một con báo săn, chớp mắt đã tới nơi.

Một tiếng keng vang lên, gã rút đao ra khỏi vỏ, lưỡi đao sượt qua cổ nam nhân khôi ngô.

Cùng lúc đó, gã và nam nhân khôi ngô lướt qua nhau.

Phụt!

Toàn thân nam nhân khô cứng đờ, cổ bị xé toạc, máu tươi ồ ạt trào ra.

Nhưng qua một hồi sau, cái đầu kia cũng không rơi xuống.

Một đao kia của La Khắc Chiêu trực tiếp cắt đứt toàn bộ cái cổ.

“Đau quá!”

Nam nhân khô ngô đột nhiên lên tiếng, vết thương trên cổ bắt đầu khép miệng với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, rất nhanh không còn nhìn thấy chút dấu vết gì trên cổ nữa.

Thấy vậy, La Khắc Chiêu cười lạnh nói: “Ta có thể giết người 1 lần thì cũng có thể giết người cả ngàn lần, để xem thử người có mấy cái mạng?”

Chương 261: Kế Điều Nga (3)

Nam nhân khôi ngô nhìn thẳng La Khắc Chiêu, lãnh đạm nói: “Nói cho người biết một bí mật, ta không cảm nhận được nỗi sợ hãi, ta biết người rất mạnh nhưng lại không sợ người chút nào.”

La Khắc Chiêu ‘ồ’ lên, vượt vượt trường đao, cười lạnh lùng: “Thật thú vị, yêu ma không biết sợ hãi là gì ư? Ta thật sự không biết chuyện này luôn đấy.”

Nam nhân khôi ngô lạnh lùng nói: “Nói rất nhiều lần rồi, ta không phải yêu ma mà!”

La Khắc Chiêu khẽ lắc thân hình như một cơn gió đột nhiên xuất hiện sau lưng nam nhân khôi ngô, một đao tể ra.

Phập!

Mũi đao cắm vào từ sau cổ kéo ra tới miệng!

Ngay sau đó, lưỡi đao xoay 180 độ từ vị trí thẳng đứng sang nằm ngang rồi thực hiện một cú rạch ngang, vạch một đường trên má của nam nhân khôi ngô, để lại một vết máu dài.

Phịch!

Nam nhân khôi ngô té quy trên mặt đất.

La Khắc Chiêu lạnh lùng nói: “Người có phải yêu ma hay không do ta quyết định, cho dù người là người nhưng ta nói người là yêu ma, vậy người chính là nó!”

Nam nhân khôi ngô chậm rãi giơ tay lên ôm lấy đầu và chỉnh lại ngay ngắn, sau đó đứng dậy.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, miệng hướng lên trời và há thật to, khoe miệng tét ra.

Cùng lúc đó, trên người hắn toát ra đám sương mù màu xám.

La Khắc Chiêu thay đổi sắc mặt, vội lùi lại.

“Nó bị dồn vào chân tường rồi, cuối cùng đã lộ nguyên hình!”

Đám người Đinh Chí Cường nhanh chóng lùi lại.

“Châm lửa!”

Đột nhiên, giọng Phương Tri Hành vang to.

Đám người nghe mệnh lệnh, cấp tốc đốt từng đồng lửa.

Chỉ một thoáng, một vòng tròn các đồng lửa xung quanh bãi tha ma được nối với nhau.

Nơi này bỗng đèn đuốc sáng trưng, giống như ban ngày.

Sương mù xám càng liên tục khuếch tán lan tràn, cuối cùng dừng lại bên trong bãi tha ma và dần trở nên mỏng manh.

Đám người định thần nhìn lại, bất giác hít phải một ngụm khí lạnh, tê cả da đầu.

Chỉ thấy trên ngôi mộ xuất hiện một con quái vật khổng lồ giống như con Rết Trăm Chân, dài hơn 20 mét, toàn thân được bao phủ bởi một lớp da màu đen.

Bộ mặt của con rết là một gương mặt con người trẻ tuổi, khi cái miệng há to, bên trong lộ ra một gương mặt thứ 2 giống hệt.

Điều đáng sợ chính là trên mỗi một cái chân của con rết treo một cái đầu người.

Mỗi đầu người đều khác nhau.

Con người Đinh Chí Cường co rút lại, nhận ra trên cái chân thứ nhất của Rết Trăm Chân là đầu của “Vô Ảnh Thối” Mạnh Tông Quang.

Hắn không khỏi ngạc nhiên, hoảng sợ la lên: “Con yêu ma này ít nhất phải ăn thịt 100 người rồi, nó có 100 cái mạng lận!”

Vẻ mặt La Khắc Chiêu thay đổi, lặng lẽ lui về sau mấy bước.

Rết Trăm Chân có 100 cái mạng, tức là phải giết nó 100 lần.

La Khắc Chiêu lo lắng thể lực của mình không đủ.

Với lại, gã thuộc hệ Ảnh Báo, cường hóa nhanh nhẹn, tốc độ di chuyển nhanh, thân pháp tốt nhưng lực công kích hơi kém, chưa chắc có thể chém được lớp da ngoài của Rết Trăm Chân.

“Các người lên đi!”

La Khắc Chiêu nhìn về phía 3 người Đinh Chí Cường.

Ba người Đinh Chí Cường không nói gì, mạnh mẽ nhào về phía Rết Trăm Chân.

“Chém!”

Đinh Chí Cường chém một nhát đao lên phần đuôi của Rết Trăm Chân, một tiếng ‘keng’ vang lên, trường đao bắn ngược trở về, thân đao bị chấn động rung kịch liệt.

Ôn Ngọc Đồng thi triển liên hoàn trảm, lưỡi đao chém trên thân Rết Trăm Chân tóe ra tia lửa điện.

Lư Bội Bội siết chặt song quyền đâm mạnh vào phần lưng của Rết Trăm Chân.

Ba người ra tay tàn độc và dốc hết toàn lực.

Nhưng!

Rết Trăm Chân như thể là một bộ chiến giáp cơ khí cuồng bạo, không thể phá vỡ.

Sau một khắc, Rết Trăm Chân bỗng nhiên vùng vẫy thân thể, đánh bay 3 người Đinh Chí Cường ra ngoài, bụi đất tung mù mịt.

Tình cảnh này khiến La Khắc Chiêu không khỏi neho mắt, da mặt căng cứng.

“Phương Tri Hành, cung tên của người vô dụng rồi à?”

Đột nhiên, La Khắc Chiêu nghiêng đầu sang chỗ khác, ngang ngược hạ lệnh: “Mấy người các người ngơ ra đây làm gì, mau bắn chết con yêu ma này cho ta!”

Phương Tri Hành đứng đằng sau đồng lửa, khoe miệng nhếch nhẹ rất khó nhìn ra, giơ tay lên.

Trong lúc đó, toàn bộ 300 Cung Binh đều giương cung chờ phân phó.

“Bắn!”

Mệnh lệnh vừa ra, âm thanh vụt vụt xuyên qua không trung vang lên!

Ba trăm mũi tên hóa thành cơn mưa to trút xuống, bắn trúng con Rết Trăm Chân rồi tách tách bật ngược.

Đám người nhìn không chớp mắt, biểu cảm sau đó là không khỏi kinh ngạc, trợn mắt há miệng.

Trộn vện 300 mũi tên rơi trên thân con Rết Trăm Chân, thế mà toàn bộ đều bị bật ngược ra, chỉ để lại một chút vết tích trắng mà

thôi.

“Làn da của nó quá cứng, bắn không xuyên!”

Đám Cung Binh Hoàng Đại Thuận chấn động trong lòng.

Thấy cảnh này, Phương Tri Hành không khỏi nhìn lại 300 Cung Binh.

Giờ phút này, cậu hơi hoài nghi rốt cuộc mục đích tổn công sức bồi dưỡng Cung Binh doanh này để làm gì.

Cái rắm cũng không có mà dùng!

“Cuối cùng vẫn phải dựa vào ta!”

Phương Tri Hành khẽ than, lặng lẽ lấy Hắc Đàn cung ra, rút một mũi tên cấp 2 gắn lên dây cung.

Chương 262: Thể hiện (1)

Kéo dây cung, bắn tên!

Vút!

Mũi tên lóe ánh sáng lạnh giống như sao băng rơi.

Trong phút chốc, Rết Trăm Chân bỗng ngẩng đầu lên, giữa hai hàng lông mày của nó xuất hiện một mũi tên, đâm thật sâu.

Phập~

Rết Trăm Chân gục đầu xuống đất.

Một lượng lớn chất lỏng màu xanh biếc sền sệt chảy ra từ mi tâm.

Nhưng cũng chỉ một giây sau, Rết Trăm Chân lần nữa ngẩng đầu lên.

Cùng lúc đó, một cái đầu treo trên chân nó đột nhiên rớt xuống, hóa thành một bãi nước màu đen.

“Hay!”

Đinh Chí Cường phấn chấn tinh thần lên rất nhiều, nhìn Phương Tri Hành rồi giơ ngón tay cái lên: “Lão đệ giết nó một lần rồi.”

Mắt La Khắc Chiêu cũng lóe sáng, kêu lên: “Biết bắn thì bắn thêm vài mũi tên nữa đi!”

Rết Trăm Chân bỗng quay đầu nhìn chằm chằm về phía

Phương Tri Hành, nhào tới.

Phương Tri Hành hít sâu, liên tục kéo cung bắn tên.

Vút vút vút!

Liên tiếp 3 mũi tên nối tiếp nhau bay ra.

Một mũi tên bắn trúng dưới bụng Rết Trăm Chân, 2 mũi tên khác trúng ngay sau lưng nó.

Cả 3 mũi tên đều trúng mục tiêu.

Gần như cùng lúc đó, Rết Trăm Chân cũng lao đến gần phía trước, dùng đầu đập xuống đất, há cái miệng quỷ dị nhào tới cắn Phương Tri Hành.

“Đến hay lắm!”

Phương Tri Hành lắc thân người hóa thành một tàn ảnh máu, nhanh chóng di chuyển quanh thân thể con Rết Trăm Chân.

“Kỹ năng bộc phát•Thiên Sát Chưởng!”

Phương Tri Hành vung song quyền ngang nhiên đâm lên thân Rết Trăm Chân.

Mỗi lần đâm, trên thân Rết Trăm Chân liền lõm xuống thành hình dạng một nắm đấm.

Trong lúc nhất thời, thân thể Rết Trăm Chân chấn động kịch liệt.

Thấy cảnh này, La Khắc Chiêu bay tới, nhảy lên lưng Rết Trăm Chân rồi thọc một đao xuống.

Điểm rơi của mũi đao cũng chính là nơi mũi tên của Phương Tri Hành bắn rách.

Phụt!

Chất lỏng màu xanh biếc lập tức phun tung tóe!

La Khắc Chiêu rất phấn chấn, bỗng nhiên kéo lưỡi đao mở ra một khe lớn.

Một cái đầu trên chân Rết Trăm Chân lại tiếp tục rơi xuống.

“Gào~”

Rết Trăm Chân điên cuồng vùng vẫy thân thể, đôi khi uốn cong cơ thể và nhào lộn lên xuống.

Bụi mù cuồn cuộn, long trời lở đất.

Phương Tri Hành không thể không lùi lại, bỗng cậu nhướng mày nhìn thấy La Khắc Chiêu vẫn đứng vững trên lưng Rết Trăm Chân mà không bị rớt xuống.

“Kỹ năng bộc phát Định Thân!”

La Khắc Chiêu cường hóa nhanh nhẹn nhưng kỳ thật nhanh nhẹn không chỉ đơn giản là biến nhanh hơn.

Nói chính xác thì sự nhanh nhẹn là làm chủ được sự sâu xa huyền diệu của động và tĩnh.

Động, nhanh như sấm sét.

Tĩnh, bất động như cây tùng!

Trên thực tế, tĩnh lặng cũng là một loại nhanh nhẹn!

Ngay lúc này, La Khắc Chiêu cố định bản thân trên lưng Rết Trăm Chân như thể đang đứng im vậy.

Gã múa trường đao, điên cuồng chuyển vận, liên tục chém

giết.

Từng cái đầu trên chân Rết Trăm Chân rơi xuống như mưa.

Bách Túc Ngô Công lập tức nhận ra mình không có cách nào hất La Khắc Chiêu đang ở trên lưng xuống.

Nó đột nhiên ngừng lại, đập mạnh đầu xuống mặt đất.

Ầm ầm~

Mắt đất chấn động dữ dội, bùn đất văng tung tóe ra ngoài.

La Khắc Chiêu kinh hãi, cúi đầu nhìn. Lúc này hắn mới phát hiện Bách Túc Ngô Công đang đào hang, muốn chui xuống lòng đất.

Gã đang đứng ngay trên cổ nó nên chẳng mấy chốc bùn đất đã văng tới chân.

La Khắc Chiêu lạnh lùng hừ một tiếng, quay người nhảy xuống đất.

Có điều gã đột nhiên phát hiện Bách Túc Ngô Công đã dừng lại, hơn nữa còn từ từ lùi ra bên ngoài.

La Khắc Chiêu sững sờ một lát rồi quay phắt đầu, nhìn về phía đuôi nó.

Chỉ thấy Phương Tri Hành đang dùng cả hai tay ôm chặt phần đuôi Bách Túc Ngô Công, dùng sức mạnh của mình kéo nó ra ngoài.

“Đúng là hệ Cự Hùng!”

La Khắc Chiêu không hề bất ngờ khi thấy cảnh này.

Lần trước, gã quan sát Phương Tri Hành và Hứa Đại Trí huyết

đấu thì đã đoán được khả năng cao là cậu đã cường hóa sức mạnh.

Phòng ngự, độ bền dẻo, nhanh nhẹn, sức mạnh!

Trong tình huống bình thường, chỉ những người có đầu óc đơn giản mới chọn cường hóa sức mạnh đầu tiên.

Nói cách khác hệ Cự Cùng toàn là một đám lỗ mãng, đã man thô bạo lại còn cố chấp. Tự cho là chỉ dựa vào sức lực siêu lớn của mình là có thể quét sạch tất cả.

Lúc trước, La Khắc Chiêu đã từng cân nhắc ưu tiên cường hóa sức mạnh. Nam nhân mà, ai chẳng thích bản thân vạm vỡ chứ?

Có điều, cân nhắc đến võ công &LTThiên La Mật Kinh> mạnh nhất của La gia lại cực kỳ thích hợp với người tu luyện đã cường hóa độ bền dẻo hoặc nhanh nhẹn nên cuối cùng gã lựa chọn hệ Ảnh Báo.

“Hả?!”

Bách Túc Ngô Công cũng vô cùng kinh ngạc.

Từ đầu đến cuối, sở dĩ nó chưa từng hoang mang là do biết rõ: Chắc chắn mình sẽ chạy thoát.

Việc nhân loại là bá chủ trên mặt đất thì nó không hề nghi ngờ gì. Thế nhưng dưới nước, trên bầu trời hay trong lòng đất thì đám hai chân này tạm thời chưa thể làm chủ được.

Chỉ không thể ngờ là...

“Hóa ra người là hệ Cự Hùng, sức mạnh cũng ghê gớm đấy. Xem ra không giải quyết người trước thì ta không đi được rồi.”

Chương 263: Thể hiện (2)

Bách Túc Ngô Công vặn vẹo thân thể, oán độc nhìn Phương Tri Hành rồi chột quay đầu nhào đến gần.

Phương Tri Hành lạnh lùng cười. Cậu dùng tay bắt lấy trọng đao đeo sau lưng rồi lập tức giơ cao, hướng thẳng lên trời.

Con người Bách Túc Ngô Công co rút. Trọng đao khổng lồ như thế, nhìn là biết ngay rất nguy hiểm.

Bản năng khiến nó cảm thấy sợ hãi, thể tấn công lập tức tan biến, rút đầu lại.

Nhưng Phương Tri Hành vẫn không buông tha. Cơ thể cậu bỗng hóa thành một sợi tơ máu, chỉ lắc mình một cái đã dịch chuyển đến bên cạnh Bách Túc Ngô Công.

Thính Phong đao bất ngờ chém xuống!

Phụt!

Chất lỏng màu xanh biếc phun lên cao, phần thắt lưng Bách Túc Ngô Công bị chém đứt, đầu thân chia làm hai nửa. Ngay sau đó, Phương Tri Hành dùng chân đá bay nửa thân sau của nó đi.

Rầm~

Nửa thân sau của Bách Túc Ngô Công rơi ngay trước mặt Đinh Chí Cường.

Đinh Chí Cường ngằm hiểu, vùng trường đao chém thật mạnh vào nó.

“Á~”

Bách Túc Ngô Công rú lên thẳm thiết, dầu thân quần quai rồi rơi xuống rầm rầm.

Phường Tri Hành nhướn mày, phát hiện thân thể Bách Túc Ngô Công không có hiện tượng cấp tốc khép miệng vết thương.

“Xem ra không phải yêu ma nào cũng đều có năng lực ‘khép lại siêu tốc’.

Phường Tri Hành lập tức sáng tỏ.

Quái vật có lớp vỏ ngoài cứng rắn như sắt thì vết thương chỉ có thể khép miệng với tốc độ bình thường.

Chỉ trong chớp mắt, Bách Túc Ngô Công bất ngờ dồn sức bò thật nhanh về phía trước. Nó liên tiếp vượt qua mấy chục ngôi mộ, phóng đến phía ngoài rừng rậm.

“Muốn chạy à?”

Tinh thần La Khắc Chiêu đại chấn, cơ bắp toàn thân phồng lên.

Xoạt!

Nường theo cơn gió mạnh thổi qua, toàn thân gã giống như tên phóng khối cung, chớp mắt đã xuất hiện trên lưng Bách Túc Ngô Công.

Thọc một đao vào thân nó!

Phập~

Bách Túc Ngô Công rít lên đau đớn. Nó then quá hóa giận, quay đầu định cắn nhưng lại nhìn thấy Phường Tri Hành kéo trọng đao đáng sợ kia hùng hổ đuổi đến.

“Đáng chết!”

Ánh mắt Bách Túc Ngô Công toát ra oán độc nồng đậm, lập tức cầm đầu bổ chạy thêm lần nữa.

“Giết!”

Ôn Ngọc Đông chặn ngay phía trước, đằng sau là Bộ Binh được trang bị đầy đủ vũ trang.

Bộ Binh đã bố trí xong chướng ngại vật.

Những thanh trường mâu được cắm ngược trên mặt đất, mũi giáo sắc nhọn hướng thẳng lên trời.

Bách Túc Ngô Công vừa xông đến đã va thẳng vào trường mâu, phần bụng mềm mại ma sát với kim loại phát ra tiếng xẹt xẹt, phóng ra vô số tia lửa điện.

“Hồng hét rồi!”

Bách Túc Ngô Công sốt ruột muốn chết, bị trường mâu cản trở nên tốc độ của nó đã chậm lại rất nhiều.

Đúng như dự đoán!

Phường Tri Hành đuổi theo. Cậu vung Thính Phong đao, chém liên hai nhát.

Xoẹt! Xoẹt!

Chỉ trong chớp mắt, Bách Túc Ngô Công đứt thành 3 đoạn!

Nhân cơ hội này, La Khắc Chiêu dồn sức vào hai chân khiến chúng như mọc rễ trên lưng Bách Túc Ngô Công rồi vung đao chém loạn.

Một lúc sau con rết khổng lồ chỉ còn lại nửa cái đầu, nằm gục

trên một ngôi mộ.

“Người, người là ai?”

Bách Túc Ngô Công hần học nhìn Phương Tri Hành, oán hận quát ầm lên: “Hôm nay, nếu không có người thì ta sẽ không bị dồn đến đường chết!”

Phương Tri Hành hờ hững, chẳng quan tâm.

Thế nhưng La Khắc Chiêu nghe xong những lời này, trong lòng lại cảm thấy hơi khó chịu.

Bách Túc Ngô Công có hơn 100 cái mạng, ít nhất 80 cái trong đó là do gã lấy đi.

Kết quả con hàng này chỉ nhìn chăm chăm Phương Tri Hành gào thét mà không thèm đếm xỉa tới gã.

Măng nhằm người hả mày?

La Khắc Chiêu càng nghĩ càng khó chịu. Gã bước lên phía trước, đâm một đao vào tròng mắt Bách Túc Ngô Công. Lưỡi đao kéo ngược lên, cái đầu lập tức bị bửa đôi.

Chỉ lát sau toàn thân Bách Túc Ngô Công đã từ từ héo khô, cuối cùng hóa thành tro bụi rải rác trong bãi tha ma, bay loạn theo cơn gió.

“Hahaha, chúng ta thắng rồi!”

“Chúng ta giết được yêu ma rồi, haha!”

Đám người không nhịn được, nhảy cẫng lên hoan hô, vui vẻ ra mặt.

Nói thật, loại yêu ma quái vật ăn thịt người này mang đến cảm giác áp bức quá lớn cho người bình thường. Nó còn khủng khiếp

hơn cả dị thú.

Cho dù bọn họ là binh sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt thì trong lòng cũng có điều lo sợ.

Tâm trạng La Khắc Chiêu cực kỳ vui vẻ. Gã nhảy lên một ngôi mộ, đứng trên cao vung cánh tay, hô to: “Chư vị huynh đệ vất vả rồi! Đi thôi, chúng ta đến trấn Tam Xá ăn mừng một trận ra trò nào!”

“Tốt quá!” Đám người lằng lằng, phấn khích.

Phương Tri Hành thấy vậy thì cau mày.

Rất nhanh sau đó, La Khắc Chiêu dẫn theo 700 Bộ Binh của gã nghênh ngang rời đi.

Đám người Đinh Chí Cương và Lữ Bội Bội cũng đi theo.

Phương Tri Hành lại đứng yên tại chỗ, không hề động đậy.

Tế Cửu ngồi xồm bên cạnh, ngẩng đầu nhìn cậu.

“Mày chắc chứ?” Trên mặt Phương Tri Hành lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tế Cửu đáp lại: “Ừ, tao chắc chắn! Sau khi con yêu ma kia hiện nguyên hình, cái mùi trên người nó tao đã từng ngửi thấy rồi.”

Phương Tri Hành hỏi tiếp: “Ở đâu? Trên người ai?”

Chương 264: Tiệc rượu (1)

Tế Cầu đáp: “Mày còn nhớ cái rường to dùng lão Tôn Cung Trường lúc nào cũng kè kè bên người không?”

Tôn Cung Trường, lại là lão ta!

Sắc mặt Phương Tri Hành lập tức thay đổi. Cậu nhớ lúc ở trên thuyền buôn Tế Cầu đã cực kỳ để ý đến cái rường này, còn nói ngửi thấy mùi máu tươi toát ra từ trong đó, lại còn là máu người.

Nói cách khác, lúc đó vật sống trong cái rường chính là con Bách Túc Ngô Công này!

Tôn Cung Trường kết bạn với yêu ma à?!

Hay bản thân lão ta cũng là yêu ma?

Hoặc là...

Phương Tri Hành hít một hơi thật sâu. Cậu nghĩ đến đủ thứ chuyện, nét mặt cũng dần trở nên nghiêm trọng.

300 Cung Binh yên lặng chờ đợi.

Thật lâu sau, Hoàng Đại Thuận không nhin được đành lên tiếng hỏi: “Đại nhân, chúng ta không đi ư?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Không, đêm nay các người vẫn nghỉ ngơi ở bên ngoài đi. Đừng vào quấy rầy bách tính trên trấn.”

Đám người Hoàng Đại Thuận nhìn nhau, ai nấy đều như có điều suy nghĩ.

Nhưng mệnh lệnh chính là mệnh lệnh.

Chẳng người nào dám không phục tùng!

Lúc này Đinh Chí Cường và Lữ Bội Bội đã vòng trở lại, kinh ngạc hỏi: “Lão đệ, sao còn chưa đi?”

Phương Tri Hành trầm mặc đáp: “Ta nghi là trong trấn Tam Xá không chỉ có một con yêu ma đang ẩn nấp.”

Đinh Chí Cường và Lữ Bội Bội bốn mắt nhìn nhau, vừa kinh ngạc vừa khó hiểu.

Hai người nhất thời sững sờ, đứng im tại chỗ.

“Lão đệ!”

Đinh Chí Cường chớp mắt, vẻ mặt nghiêm túc, thận trọng hỏi: “Sao lại nói thế, đệ đừng hù dọa ta chứ?”

Lữ Bội Bội cũng cau mày nói: “Khả năng này không cao lắm. Yêu ma có ý thức lãnh địa cực mạnh, gần như không thể xuất hiện hai con trên cùng một vùng.”

Tất nhiên là Phương Tri Hành không thể đưa ra lời giải thích nào hợp tình hợp lý nên đành nói thẳng: “Bách Túc Ngô Công ăn hơn 100 người nhưng người mất tích trong trấn Tam Xá chỉ có mười mấy. Mọi người không cảm thấy kỳ lạ à?”

Đinh Chí Cường đang tay, nhún vai nói: “Có thể là nó ăn thịt người ở vùng khác.”

Phương Tri Hành hỏi lại: “Ăn ở đâu mới được? Nhiều người chết như thế, tại sao không có ai báo án?”

“Chuyện này...” Đinh Chí Cường không trả lời được.

Lữ Bội Bội nhướng mày, trầm ngâm nói: “Kể ra thì ta cũng

cảm thấy hơi kỳ quái. Cách đây không lâu, ta còn nghe nói Vô Ảnh Thối - Mạnh Tông Quang có hẹn quyết đấu với Quỷ Tiên Thối-Nhậm Nhất Mại.

Hai người này đều am hiểu thối công (loại võ công dùng chân là chính) . Đôi bên cùng phân cao thấp, chẳng ai phục ai nên hẹn nhau: 100 ngày sau quyết phân thắng bại.

(loại võ công dùng chân là chính)

Tính thời gian thì mới được nửa tháng thôi mà. Mạnh Tông Quang đã bị giết từ lúc nào nhỉ?”

Phương Tri Hành vội nói: “Ta cũng chú ý đến một chi tiết: Những người bị Bách Túc Ngô Công ăn thịt đều có gương mặt khá trẻ, đa số là nữ nhân và hài tử.”

Đinh Chí Cương cẩn thận nhớ lại thì thấy đúng là như vậy!

Hắn không khỏi cau mày, khó hiểu nói: “Ý của lão đệ là gì?”

Phương Tri Hành ngẫm nghĩ rồi nói: “Có lẽ Bách Túc Ngô Công còn có đồng bọn. Tên đồng bọn kia có thể là yêu ma nhưng cũng có thể là người.”

Đinh Chí Cương sợ đến đổi cả sắc mặt, tặc lưỡi nói: “Đệ nói là có người âm thầm nuôi dưỡng yêu ma?!”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Đồng bọn của yêu ma liên tục dùng tiền mua nữ nhân và hài tử về rồi ném cho nó ăn. Thế nên Bách Túc Ngô Công mới có cơ hội ăn đến 100 người mà không bị người ngoài phát hiện.”

Đinh Chí Cương và Lữ Bội Bội cảm thấy hít thở khó khăn hẳn, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Nghĩ lại thì cũng đúng. Tình hình bây giờ hỗn loạn, mạng

người vô cùng rẻ mạt. Mấy kẻ buôn bán nhân khẩu ngang nhiên hoạt động, chỉ cần tốn ít tiền là có thể mua được rất nhiều nữ nhân và hài tử.

Hơn nữa, cho dù bọn họ mất tích thì cũng chẳng mấy ai phác hiện hay để ý đến.

Lữ Bội Bội cảm thấy tê dại cả da đầu, sợ hãi nói: “Ai lại làm mấy chuyện thế này chứ? Hắn không sợ yêu ma kia cần ngược lại mình à?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Trước khi yêu ma mất khống chế cũng là người, mà là người thì sẽ có cha mẹ người thân.

Ta cho rằng trước khi yêu ma này mất khống chế thì người nhà hắn không hề ruồng rẫy, thậm chí là còn từng thử cứu nó. Hơn nữa, sau khi thất bại vẫn không chịu bỏ rơi, luôn âm thầm mua người nuôi dưỡng nó.”

Suy đoán này nói ra miễn cưỡng xem như hợp tình hợp lý.

Có vài vị phụ huynh cường chiêu con cái quá độ, dù hài tử trở nên hư đốn hay biến thành ác ma thì bọn họ vẫn yêu thương chúng sâu đậm. Sẵn lòng không từ thủ đoạn, thậm chí có thể làm ra bất cứ chuyện điên rồ nào.

Đinh Chí Cường hít một hơi thật sâu, nói: “Nếu nói như vậy thì đồng bọn của Bách Túc Ngô Công nhất định vẫn còn ở trong trấn Tam Xá.”

Lữ Bội Bội chần chừ nói: “Tuy là nói như vậy nhưng chúng ta phải làm thế nào mới tìm ra người kia?”

Đinh Chí Cường lo lắng, khó xử nói: “Có lẽ đối phương là người chứ không phải yêu ma, muốn tìm ra khó lại càng khó. Có khi hắn chính là người bản địa ở trấn Tam Xá...thế thì lại càng không thể nào tra ra được.”

Chương 265: Tiệc rượu (2)

Lữ Bội Bội nghĩ lại thì thấy cũng đúng. Cô lại nhìn về phía đám người La Khắc Chiêu đang nghênh ngang tiến vào trấn, lắc đầu nói: “La nhị công tử vừa tiến vào trấn, chắc chắn sẽ trắng trợn khoe khoang. Đối phương kiểu gì cũng nghe thấy tiếng gió, có lẽ sẽ ẩn núp càng sâu hoặc cũng có thể là bỏ trốn luôn rồi.”

Phượng Tri Hành thở dài: “Trong tay ta không có chứng cứ xác thực, chỉ có một vài mối nghi ngờ, suy đoán. Với lại nhị công tử rất căm ghét ta nên cũng không tiện nói những suy nghĩ này với ngài ấy.”

Đinh Chí Cương tỏ vẻ vô cùng thấu hiểu. La Khắc Chiêu bảo thủ, vui giận gì cũng thể hiện hết trên mặt, nói với ngài ấy chỉ tỏ phí công.

Ba người nhanh chóng ngầm hiểu ý nhau, chẳng ai tiến vào trấn Tam Xá.

Cùng lúc đó!

“Nhị công tử, hình như đám người Phượng Tri Hành không đi theo.”

Ôn Ngọc Đông quay đầu nhìn, lông mày nhíu lại, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Theo lý thì bọn họ đã tiêu diệt được yêu ma, chuyện vui thế này hẳn là phải ăn mừng một bữa linh đình mới đúng.

La Khắc Chiêu nhìn lại, mặt mũi lập tức tối sầm, tức đến nghiến răng nghiến lợi nói: “Được lắm! Ta có lòng tốt mời bọn

chúng cùng đi ăn mừng, thế mà bọn chúng lại dám không đi?”

Một thủ hạ thừa cơ thêm dầu vào lửa, phụ họa theo: “Bọn họ quá kiêu ngạo, đúng là không hề nề mặt nhĩ công tử. Thế này rõ ràng là không để ngài vào mắt mà.”

La Khắc Chiêu then quá hóa giận, cười nhạt nói: “Mặc kệ bọn họ. Đêm nay chúng ta cứ uống thật nhiều rượu, ăn thật nhiều thịt, chơi đùa thật nhiều nữ nhân, để cho bọn chúng nhìn mà thèm, tức muốn chết.

“Vâng!”

Một đám Bộ Binh không kìm nén được vui mừng, dương dương tự đắc phóng ra bộ pháp nhanh đến lục thân không nhận, tiến thẳng vào trấn Tam Xá .

Rất nhanh, bách tính trên trấn Tam Xá đều biết: Kẻ cầm đầu những vụ án mất tích gần đây đã bị tiêu diệt.

Đương nhiên là nhà nhà người người đều trút được nỗi lo.

Tam di nương lập tức tuyên bố hủy bỏ giới nghiêm, toàn bộ thị trấn khôi phục lại sức sống bừng bừng như trước.

La Khắc Chiêu dẫn theo 700 Bộ Binh, đầu tiên là ngang nhiên ăn uống trong tửu lâu.

Sau đó rất nhiều Bộ Binh lại chạy đến thanh lâu kỹ viện chơi đùa.

Cũng có một số Bộ Binh không chịu là người ngoài cuộc, lang thang ngoài đường rồi lợi dụng men say xông vào mấy hộ gia đình, cướp đoạt chút của cải, vũ nhục mấy cô gái.

Đêm dần khuya...

Bên trong một ngõ sâu tối đen, 2 tên Bộ Binh bò dậy, vừa cười

sung sướng vừa kéo quần lên.

Trên mặt đất là một cô nương đã ngất xỉu, máu chảy lênh láng.

“Đói chưa? Đi thôi, kiếm gì đấy ăn khuya.”

Hai tên Bộ Binh khoác vai nhau, vừa đi được mấy bước thì một tên trong đó chợt nói: “Đợi chút, ta đi xả lũ tí.”

Hắn nhìn trái ngó phải nhưng không tìm thấy cái nhà xí nào.

Tên Bộ Binh còn lại cười khẩy, nói: “Mẹ nó, uống cho lăm vào! Tìm nhà xí làm gì? Xả đại ra chỗ nào chả được.”

Tên Bộ Binh kia sững ra, lúc này mới kịp phản ứng lại rồi mặt quay vào tường đi tiểu.

Xong xuôi, hắn quay đầu lại thì bỗng ngậy ngấn cả người. Hắn đồng bọn của mình đang ôm chặt cổ, máu chảy ào ạt, tràn qua các kẽ ngón tay... sau ngã ngay đơ xuống mặt đất.

“Cái quái gì vậy?” Tên Bộ Binh kia sợ đến mặt mày tái mét.

Bống đầu từ trong bóng tối có một bàn tay to lớn vươn ra, tóm lấy cổ rồi ấn hắn đặt mông xuống đất.

Hắn cảm giác mặt đất không lạnh mà hơi ấm áp, hơi ẩm ướt...

Ngay sau đó, Bộ Binh ý thức được bản thân ngồi tê liệt trên nước tiểu của mình.

Bàn tay to kia sức lực kinh người, mặc cho hắn giãy giụa như thế nào đều không làm nên chuyện gì.

Rất nhanh hắn không còn sức lực, trên mặt đầy sợ hãi không cùng vô tận.

Nhưng bàn tay to này lại chậm rãi buông lỏng ra.

Thẳng đến lúc này, cuối cùng Bộ Binh đã thấy rõ chủ nhân của bàn tay to kia là một hắc y che mặt.

Hắc y che mặt nâng tay lên, một ngón tay ấn lên trán Bộ Binh, móng tay sắc nhọn đâm vào trong da thịt, máu tươi không ngừng chảy ra.

Hắc y che mặt mở miệng nói: “Chỉ cần ta dùng một chút lực, sọ não của người sẽ vỡ vụn, chết chắc không nghi ngờ.”

Bộ Binh hoảng sợ nói: “Đại hiệp tha mạng, ta là Bộ Binh của nha huyện, người giết ta, tội rất lớn.”

Hắc y che mặt cười lạnh nói: “Ta đã giết một người, giết thêm một người nữa có gì khác nhau?”

Bộ Binh nháy mắt cạ lời ghen hòng.

“Thành thật trả lời vấn đề của ta, ta sẽ tha chết cho người.”

Hắc y che mặt hỏi: “Nghe nói các người giết yêu ma kia là thật à?”

“Đương nhiên, ta đích thân tham gia!”

“Làm sao các người tìm được yêu ma, rồi làm sao giết chết hẳn?”

Bộ Binh rủ rủ nói, bởi vì hắn tận mắt nhìn thấy, miêu tả khá tỉ mỉ xác thực.

Hắc y che mặt trầm mặc một lát, giọng điệu âm u rất nhiều hỏi: “Vậy trước khi chết yêu ma có nói gì không?”

Bộ Binh nghĩ một lúc, trả lời: “Yêu ma kia luôn mắng Phương giáo đầu, dường như khá oán hận ngài ấy.”

Chương 266: Tiệc rượu (3)

Hai mắt hắc y che mặt hơi trướng lên, đáp: “Phượng giáo đầu là người nào, tên là gì?”

“Phượng Tri Hành!”

“Ừm??”

Hắc y che mặt ngẩn người, truy hỏi: “Phượng Tri Hành đó trông như thế nào?”

Bộ Binh miêu tả đại khái.

“Không đến 20 tuổi, cao hơn chín thước...”

Hắc y che mặt trướng mắt nhìn, dường như hơi ngạc nhiên và không chắc chắn.

Nhưng giây tiếp theo, hắn nâng tay phải lên, hóa thành ưng trảo, bấu mạnh vào trên cổ Bộ Binh.

Chỉ một thoáng, trên cổ Bộ Binh hiện lên ba lỗ máu, máu tươi ào ào tràn ra.

Xì xì ~

Hắc y che mặt sử dụng cùng lúc hai tay, giống như dã thú xé rách bụng của Bộ Binh, móc trái tim của hắn.

Sau đó, hắc y che mặt không thèm nhìn thêm cái nào, xoay người rời đi, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

...

Đảo mắt tới ngày hôm sau.

Cốc cốc cốc!

Có người gõ cửa.

La Khắc Chiêu tỉnh lại từ trong ngủ mơ, trong ngực có một nữ nhân nép sát vào, không phải tam di nương thì còn ai.

“Ai đó?”

La Khắc Chiêu không kiên nhẫn hét.

Ôn Ngọc Đông đáp: “Nhị công tử, là ta, đã xảy ra chuyện rồi.”

La Khắc Chiêu đột nhiên bừng tỉnh, xốc chân lên, kéo quần áo mặc vào.

Tam di nương cũng tỉnh lại. Cô vẫn cần mặt mũi nên nhanh chóng mặc quần áo, trốn vào buồng trong.

Không bao lâu, La Khắc Chiêu mở cửa ra, hỏi: “Chuyện gì?”

Ôn Ngọc Đông liền nói: “Có hai huynh đệ bị người ta giết, chết trong một ngõ nhỏ.”

Sắc mặt La Khắc Chiêu đột nhiên thay đổi, tức giận nói: “Cái gì, ai dám giết quan binh?”

Ôn Ngọc Đông lắc đầu nói: “Tạm thời còn chưa rõ ràng là xảy ra chuyện gì? Hiện trường còn một tiểu cô nương, theo cô ta kể, cô ta bị hai huynh đệ kia ức hiếp, nhưng cô ta không nhìn thấy là ai giết bọn họ.”

Mặt La Khắc Chiêu u ám, cắn răng.

Nếu là phụ thân La Bồi Vân biết được chuyện này, phỏng chừng lại là một trận răn dạy ập xuống đầu, mắng gã vô năng.

Sau khi im lặng một lúc lâu, La Khắc Chiêu trầm giọng nói: “Tùy tiện bắt mấy tên lưu manh giết chết, cứ nói hai huynh đệ kia chết do đánh nhau.”

Ôn Ngọc Đông nháy mắt hiểu được La Khắc Chiêu muốn khiêm tốn xử lý chuyện này, nhưng trong nhất thời Ôn Ngọc Đông không đáp lại.

La Khắc Chiêu thấy thế, kinh ngạc nói: “Làm sao vậy, có gì không ổn à?”

Ôn Ngọc Đông hạ giọng nói: “Trong đó một huynh đệ bị hại trạng thái chết thê thảm, bị mổ bụng, trái tim bị lấy đi, giống như gặp phải dã thú tấn công.”

Hồ hấp của La Khắc Chiêu không khỏi ngừng trệ!

Ôn Ngọc Đông hơi trầm ngâm, chần chờ nói: “Nhị công tử, ta hoài nghi trên trấn Tam Xá , có khả năng còn có một yêu ma ẩn núp.”

Da mặt La Khắc Chiêu co giật, gấp giọng nói: “Còn một con? Không phải chứ, ở đâu ra nhiều yêu ma thế?”

Ôn Ngọc Đông buông tay nói: “Cũng có khả năng là người nào đó tạo hiện trường hung án giả, tạm thời nói không chính xác, nhưng ta nghĩ có lẽ đám người Phương Tri Hành biết gì đó.”

La Khắc Chiêu nhất thời sửng sốt.

Ôn Ngọc Đông thông thả nói: “Tối hôm qua đám người Phương Tri Hành không tiến vào trấn, ta hoài nghi có thể bọn họ nghi ngờ trên trấn ẩn chứa nguy hiểm, lúc này mới không đến.”

La Khắc Chiêu chớp mắt, trong nhất thời biểu cảm liên tiếp biến đổi, nổi giận đùng đùng nói: “Má nó chứ, bọn họ rõ ràng biết có nguy hiểm, vậy mà cũng không nhắc nhở chúng ta!”

Ôn Ngọc Đông liền nói: “Mặc kệ như thế nào, tốt nhất chúng ta mau rời khỏi nơi thị phi này rồi tính sau.”

La Khắc Chiêu ngẫm đồng ý, nhưng gã nhìn trong phòng, hơi lưu luyến, chần chờ gật đầu nói: “Ừm, vậy người lui ra trước đi.”

Ôn Ngọc Đông liền nói: “Vậy ta đi sắp xếp.”

La Khắc Chiêu lập tức xoay người đi vào trong phòng, nhìn thấy tam di nương đang ngồi trước bàn trang điểm, cầm lược chải đầu.

Tam di nương tràn đầy sức hấp dẫn, khiến người ta muốn ngừng mà không được.

La Khắc Chiêu đi qua, ôm lấy cô, bế cô về giường.

Ước chừng một giờ sau, Ôn Ngọc Đông vòng trở về.

La Khắc Chiêu lưu luyến từ trên giường đứng lên. Không bao lâu, gã dẫn binh của mình chậm rãi rời khỏi trấn Tam Xá .

Trong rừng cây ngoài thôn, đám người Phương Tri Hành đang ăn cơm.

La Khắc Chiêu nổi giận đùng đùng đi tới, nhìn Phương Tri Hành và Đinh Chí Cường, lạnh lùng nói: “Ta có hai huynh đệ tối hôm qua chết trong trấn.”

Phương Tri Hành và Đinh Chí Cường không khỏi nhìn nhau.

Lúc này, biểu cảm hai người khác nhau.

Trên mặt Phương Tri Hành hiện lên vẻ kinh ngạc.

Còn Đinh Chí Cường lại là vẻ mặt quả nhiên là như thế.

La Khắc Chiêu đoán ý qua lời nói và sắc mặt, lập tức nâng

ngón tay chỉ vào mũi Đinh Chí Cường, chất vấn: “Có phải người biết cái gì không?”

Trong lòng Đinh Chí Cường giật mình, cười khỏ nói: “Sao ta có thể biết được gì chứ, tối hôm qua ta lại không đi đến trấn.”

La Khắc Chiêu trừng mắt nói: “Tại sao người không đi?”

“Cái này à...” Đinh Chí Cường ấp úng.

Phương Tri Hành liền nói: “Nhị công tử ngài hiểu lầm rồi, sở dĩ bọn ta không đi đến trấn, là vì suy nghĩ cho ngài đó.”

La Khắc Chiêu nhíu mày nói: “Suy nghĩ cho ta? Có ý gì?”

Chương 267: Giết trong nháy mắt (1)

Phương Tri Hành cẩn thận giải thích: “Bộ Binh của ngài có 700 người, toàn bộ bọn họ đi trấn Tam Xá , với năng lực chiêu đãi của trấn này, tữu lâu không đủ dùng, khách điểm cũng khẳng định không đủ dùng. Nếu mấy người bọn ta cũng đến, chỉ sợ cảnh tượng cực kỳ hỗn loạn, ai cũng đừng hòng ăn mừng.”

Đinh Chí Cương lập tức lời nói nghĩa chính nói: “Đúng đó đúng đó, bọn ta đều là vì suy nghĩ cho nhị công tử!”

Lữ Bội Bội cũng phụ họa: “Ta có thể làm chứng, bọn họ thật sự xuất phát từ suy nghĩ như vậy mới không đi.”

La Khắc Chiêu trừng mắt nhìn, nửa tin nửa ngờ, chẳng lẽ ta hiểu lầm bọn họ?

Nghĩ lại, gã là đệ tử La thị, đường đường là nhị công tử của huyện lệnh đại nhân, ai lại dám cố ý bôi nhọ mặt mũi của gã?

“Thì ra các người suy nghĩ cho ta à!”

La Khắc Chiêu tỉnh ngộ lại, trong lòng nhất thời hơi hổ thẹn, xua tay nói: “Thôi, việc này không đề cập tới nữa, nói chính sự đi, trên trấn Tam Xá có thể còn ẩn núp một yêu ma.”

Gã miêu tả lại tình trạng chết thê thảm của Bộ Binh.

Phương Tri Hành hơi im lặng, đáp: “Yêu ma không trốn đi, ngược lại trực tiếp giết người, hơn phân nửa là bởi vì thù hận, đối phương muốn tìm chúng ta báo thù.”

Đinh Chí Cương phối hợp nói: “Tối hôm qua yêu ma bị ta giết chết, có thể có một người thân ở trong trấn Tam Xá .”

“Người thân trả thù à...”

La Khắc Chiêu suy nghĩ tỉ mỉ, cũng đồng tình với quan điểm này.

Bằng không, ai dám trêu chọc gã và 700 Bộ Binh?

“Vậy kế tiếp nên làm sao đây?” La Khắc Chiêu hỏi.

Đinh Chí Cương cúi đầu, nhú mày làm dáng vẻ khổ tâm suy nghĩ.

Lữ Bội Bội liếc nhìn hắn, cũng bày ra dáng vẻ vò đầu bứt tai cân nhắc.

Phường Tri Hành hơi trầm ngâm, mở miệng nói: “Nhị công tử, ta có một ý tưởng, chắc là có thể thử một lần.”

La Khắc Chiêu mừng rỡ, phấn chấn nói: “Nói mau!”

Phường Tri Hành nghiêm mặt nói: “Hung thủ lựa chọn ẩn núp ở trấn Tam Xá , hơn phân nửa là người địa phương, quen thuộc mọi thứ ở nơi này.

Ngoài ra, hung thủ có thể thoải mái giết chết hai Bộ Binh, hẳn là người tập võ, hơn nữa vũ lực không tệ.

Cho nên, chúng ta phải mau chóng bắt tất cả võ giả phù hợp với hai đặc trưng này trong trấn Tam Xá!”

La Khắc Chiêu nghĩ một lúc, gật đầu nói: “Được, cứ vậy mà làm.”

Gã gọi Ôn Ngọc Đông, kêu hắn đi mời tam di nương đến.

Ôn Ngọc Đông lập tức chạy đi.

Qua một khoảng thời gian, hần vòng trở về, gấp giọng nói: “Tam di nương không thấy đâu, không ai biết cô ta đi đâu.”

“Mất tích?!”

La Khắc Chiêu khó có thể tin, trước đó gã còn lăn lộn với tam di nương ở trên giường, tập thể dục buổi sáng.

Nhưng mà, Ôn Ngọc Đông cũng không phải tay không quay về, hần dẫn theo quần gia của lý chính đại nhân đến.

La Khắc Chiêu dạn dò nói: “Trên trần Tam Xá có bao nhiêu võ giả, liệt kê ra toàn bộ tên và địa chỉ của bọn họ.”

Quần gia rất quen thuộc với chuyện này, cầm bút viết ra trên giấy trúc.

Phương Tri Hành liếc mắt, phát hiện trong danh sách lại không có Tôn Cung Trường.

Tế Cẩu tặc lưỡi nói: “Sao có thể không có? Lẽ ra suy luận của mày không sai chứ, người nuôi dưỡng yêu ma chính là Tôn Cung Trường.”

Não Phương Tri Hành nhanh chóng xoay chuyển, truyền âm đến; “Tôn Cung Trường có khả năng là một cái tên giả.”

Trong lòng Tế Cẩu lộp bộp một chút, kinh ngạc nói: “Đúng là có khả năng, hơn phân nửa Tôn Cung Trường là cái tên lão sử dụng khi bước chân vào giang hồ, có thể lão lo lắng người khác trả thù người nhà của lão, không dám dùng tên thật.”

Phương Tri Hành nhanh chóng suy nghĩ, phân tích nói: “Có lẽ một người sẽ thay đổi tên, nhưng rất ít thay đổi họ.”

Cậu nhìn vào danh sách một lần nữa, phát hiện quả nhiên có

một người họ Tôn, tên là Tôn Cảnh Xương.

Tôn Cung Trường, Tôn Cảnh Xương!

Cực kỳ tương tự!

La Khắc Chiêu cầm lấy danh sách, quét vài lần, mở miệng nói: “Nhân số không ít, có gần một trăm người lận.”

Phương Tri Hành vội vàng đề nghị: “Bắt đầu điều tra từ thực lực mạnh nhất, một người dám giết quan binh, ắt hẳn từng trải qua lịch luyện giang hồ, có thực lực có lòng can đảm.”

La Khắc Chiêu gật đầu, liền nói: “Được, vậy chúng ta phân phối nhiệm vụ một chút, sau đó dựa theo danh sách đi bắt người.”

Đám người Phương Tri Hành không thể làm gì khác.

Trùng hợp thật!

Không ngờ tên Tôn Cảnh Xương này được phân vào trong tay Phương Tri Hành.

“Có thể ta và Tôn Cung Trường, thực sự có chút duyên phận nhỉ.”

Phương Tri Hành nói nhỏ.

Sau đó, mọi người dẫn nhân mã một lần nữa giết về trấn Tam Xá, dùng tốc độ nhanh nhất tìm người, bắt người.

Phương Tri Hành và Tế Cầu đi vào một ngõ nhỏ.

Bên cạnh cậu chỉ dẫn theo một mình Hoàng Đại Thuận.

Lúc này, Cung Binh khác được Phương Tri Hành sắp xếp đi bắt người khác.

“Hoàng Đại Thuận, người qua gõ cửa, nhớ kỹ cẩn thận một chút.”

Phương Tri Hành cầm cung tên trong tay, lựa chọn trốn vào một góc bí mật.

Tế Cầu cũng nằm bò bên chân cậu.

Chương 268: Giết trong nháy mắt (2)

“Vâng!”

Hoàng Đại Thuận hít sâu, vực dậy 12 phần tinh thần, rồi đi qua.

Bước chân của hắn rất nhẹ, chậm rãi đứng ngoài cửa của một ngôi nhà, nâng tay gõ cửa.

“Có ai ở nhà không?” Hoàng Đại Thuận hô.

Hắn chú ý tới, cửa nhà không có khóa, là cài cửa từ.

Điều này tức là trong nhà khẳng định có người.

Không bao lâu, một bóng dáng xuất hiện ở phía sau cửa, hỏi: “Ai?”

Hoàng Đại Thuận đáp: “Ta là quan binh, đang điều tra vụ án, người mau chóng mở cửa.”

Người phía sau cửa mở cửa ra.

Hai mắt Phương Tri Hành hơi nhú lại.

“Mé!”

Tế Cửu lập tức truyền âm đến; “Đúng là Tôn Cung Trường thật!”

Tôn Cung Trường nhìn Hoàng Đại Thuận, lại nhìn trong ngõ nhỏ, thản nhiên nói: “Tra vụ án gì, chỉ có một mình ngài à?”

Hoàng Đại Thuận không trả lời, vươn đầu nhìn trong viện, hỏi: “Trong nhà người có mấy người?”

Tôn Cung Trường trả lời: “Chỉ có một mình ta.”

Hoàng Đại Thuận hiểu rõ, đáp: “Tối hôm qua có hai quan binh bị giết, bọn ta muốn thẩm vấn tất cả võ giả trên trấn, người đi theo ta một chuyến đi.”

Tôn Cung Trường hiểu được, gật đầu nói: “Được, ta đi theo ngài.”

Hoàng Đại Thuận thấy lão phối hợp như thế, buông xuống cảnh giác không ít, hần lui về sau, xoay người muốn đi.

Bỗng nhiên, một bàn tay to chợt đánh úp lại, bóp cổ hần.

Tôn Cung Trường ra tay, lão bắt lấy Hoàng Đại Thuận, lôi hần vào trong cánh cửa.

Hai chân Hoàng Đại Thuận cách mặt đất, vẫn giãy giụa nhưng lại vô ích.

Vù!

Đột nhiên, một mũi tên bắn lên lao tới từ bên cạnh.

Tôn Cung Trường kinh hãi, nhanh chóng vứt bỏ Hoàng Đại Thuận, lui mạnh về sau.

Phập!

Tên bắn lên trên cửa lớn, đuôi mũi tên nhanh chóng lượn vòng tròn.

“Khụ khụ~”

Hoàng Đại Thuận nằm trên mặt đất, mặt nghẹn đỏ bừng, trên

cổ hiện lên vết siết.

Phương Tri Hành đi ra, đến ngoài cửa lớn.

Trong cánh cửa, Tôn Cung Trường ngẩng đầu, tầm mắt dừng trên người Phương Tri Hành, biểu cảm nhất thời biến đổi.

“Vậy mà thật sự là người!!”

Tôn Cung Trường hít ngược một luồng khí lạnh.

Làm sao lão cũng không ngờ, nhân vật nhỏ từng làm bảo tiêu bên cạnh - thuộc hạ của La Khắc Hoàn, nhanh như vậy đã lên chức thành người được tin tưởng bên cạnh huyện lệnh đại nhân.

“Lúc ta nghe thấy tên người, còn tưởng rằng là cùng tên cùng họ cơ.”

Tôn Cung Trường nhếch miệng nhe răng cười nói.

Phương Tri Hành thấy lão diễn cũng không thêm diễn, bèn hỏi thẳng: “Yêu ma kia là gì của người?”

“Con trai ta!”

Tôn Cung Trường trả lời: “Lúc ta bước chân vào giang hồ, quen một nữ nhân, bọn ta rất yêu nhau, nhưng sau này cô ấy chết trong tay kẻ thù, để lại cho ta một đứa con. Ta từng hứa với cô ấy, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt đứa con này.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, mọi thứ đều được nói thông.

Phụ thân vì mất kiểm soát biến đứa con thành yêu ma, táng tận lương tâm!

Phương Tri Hành khoanh tay nói: “Tối hôm qua tại sao người muốn giết người? Người không giết, bọn ta cũng sẽ không tra được người.”

Biểu cảm Tôn Cung Trường oán độc, cười lạnh nói: “Ta không giết người, các người sẽ rời khỏi trấn Tam Xá , vậy làm sao ta tìm được các người báo thù rửa hận?”

Hốc mắt Phương Tri Hành phóng to một vòng, hít sâu nói: “Người điên rồi à, bọn ta có hơn 1000 nhân mã, cao thủ như mây, người chỉ có một mình, làm sao báo thù?”

“Điên rồi? He he he!”

Tôn Cung Trường phát ra tiếng cười bén nhọn hơn nữa còn quỷ dị, bỗng nhiên lại thở dài một hơi, giống như cảm khái nói: “Cũng đúng, ta nên điên từ sớm rồi chứ.

Haiz, ta và con trai sống nương tựa vào nhau, sống an ổn với nhau mười mấy năm, nếu tiếp tục như thế, cũng không tệ.

Nhưng mà, trong lòng ta luôn muốn báo thù cho thê tử, dần dần, chấp niệm của ta cũng ảnh hưởng tới con ta, hắn cũng muốn báo thù cho mẹ.

Nhưng nhà kẻ thù của bọn ta quá lớn mạnh, ta không đánh lại đối phương, chỉ có thể trốn tránh người ta.

Con ta thì trẻ tuổi sức khỏe dồi dào, không biết không sợ, hắn lại một mình chạy đi tìm người ta báo thù, kết quả bị đối phương bắt được.

Trong khoảng thời gian hắn bị nhốt, nhà kẻ thù quá ác độc, trừ tra tấn hắn, còn không cho hắn ăn cơm, mỗi ngày lại cho hắn ăn thịt dị thú sống.

Đợi đến khi ta cứu hắn ra, thần trí của hắn đã không tỉnh táo, thân thể xuất hiện mất kiểm soát.”

Nói đến đây, hai hàng nước mắt không tiếng động lướt qua khuôn mặt Tôn Cung Trường.

“Ta dẫn con trai tìm hết các danh y, uống rất nhiều các vị thuốc để khống chế việc mất kiểm soát, nhưng cho dù làm gì, chỉ có thể trì hoãn việc mất kiểm soát thôi, cuối cùng đứa nhỏ vẫn mất kiểm soát thành yêu ma.”

Tôn Cung Trường đầy tuyệt vọng, nước mắt ào ào: “Ta rất đau khổ, ta từng nghĩ sẽ giết chết hắn, nhưng ta làm không được.

Trong lòng ta ôm một tia ảo tưởng không thực tế, ta ảo tưởng mặc dù con ta biến thành yêu ma, cũng vẫn giữ lại một tia nhân tính, nhớ rõ phụ thân này là ta.

Ta cảm thấy chỉ cần ta giống như phụ thân bình thường che chở hắn, nuôi hắn, hắn vẫn có hy vọng khôi phục lại.”

Chương 269: Tử Cầm (1)

Tôn Cung Trường chột nằm chặt nằm tay, biểu cảm dữ tợn mà vắn vẹo, giọng nói buồn bã: “Nhưng ta đã sai rồi, hắc căn bản không nhớ ta, mỗi ngày trừ kêu đói vẫn là kêu đói, hơn nữa trừ thịt người, hắc không ăn cái gì khác.

Ngay từ đầu, ta tiêu tiền mua một ít người thường đút cho hắc ăn, nhưng hắc ăn càng lúc càng khỏe, hơn nữa hắc muốn ăn những người lớn mạnh.

Mà ta cũng muốn thử một chút, có lẽ cho hắc ăn một ít võ giả, sẽ trợ giúp hắc khôi phục.

Ta dụ dỗ vài người bạn cũ đến, hại chết bọn họ, biến bọn họ thành lương thực cho yêu ma.

Nhưng mà, ta đã quá coi thường yêu ma.

Con ta hắc bỗng dừng biết biến thân, sau khi biến thân trực tiếp nắm giữ tinh thông kỹ năng của nguyên thân.

Trong những người ta cho hắc ăn, có một đạo tặc, tinh thông các loại kỹ thuật mở khóa.

Hắc lén mở khóa, chạy thoát ra ngoài, thoát khỏi trói buộc của ta, ở trấn Tam Xá tùy ý đi sấn, cuối cùng trêu chọc đến các người.”

Phương Tri Hành im lặng nghe, tỉnh ngộ nói: “Thì ra ‘Vô Ảnh Thối’ Mạnh Từ Quang, là bị người hại chết.”

Tôn Cung Trường cười he he nói: “Ta vốn không cố ý hại hắc, chỉ là ngày đó bọn ta trùng hợp đụng phải, hắc trùng hợp muốn đến nhà ta làm khách, con ta trùng hợp lại đói bụng, ta trùng hợp

có một bao thuốc mê, tóm lại mọi thứ đều là trùng hợp, giống như do số phận quyết định.”

Khỏe miêng Phương Tri Hành nhếch lên, cười lạnh nói: “Người đoán xem, hôm nay người gặp phải ta, có phải cũng là trùng hợp, cũng là do số phận quyết định không?”

Tôn Cung Trường nhìn Phương Tri Hành thật sâu, sắc mặt nhanh chóng âm trầm, lạnh như hàn băng, nhe răng cười nói:

“Đương nhiên không phải trùng hợp, các người giết con ta, ta báo thù các người, ta muốn giết sạch đám người các người.

Nhất là người Phương Tri Hành!

Trước khi chết người con ta oán hận nhất chính là người. Ta có thể buông tha bất kỳ ai, duy nhất không thể buông tha người!

Đương nhiên, ta vốn dự định muốn bắt được kẻ trộm phải bắt vua trước, giết La Khắc Chiêu trước rồi giết những người khác, chừa người lại cuối cùng mới giết.

Cũng không ngờ, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người tự đi vào. Nếu người đã chính mình dâng lên cửa, vậy giờ ta xử lý người.”

Lời này vừa nói ra!

Phương Tri Hành không khỏi ngày càng tò mò, hồ hững hỏi: “Người cũng là yêu ma à?”

“He he he!”

Tôn Cung Trường vặn cổ mấy cái, phát ra tiếng két két, làn da trên người theo đó xuất hiện nhúc nhích không theo quy luật.

Lão nhe răng cười nói: “Người ăn thịt dị thú sống sẽ mất kiểm soát biến thành yêu ma, vậy thì người có nghĩ tới, nếu người trực

tiếp ăn thịt yêu ma sẽ thế nào không?”

Phương Tri Hành lập tức biến sắc.

“Bị dọa rồi đúng không!”

Tôn Cung Trường ngửa đầu cười to nói: “Ta vì nghiên cứu yêu ma, từng cắt một miếng thịt trên người con trai ta, vào tối hôm qua, tự ta đã ăn một miếng thịt yêu ma, sau đó ta lại ở trên đường bắt được mấy Bộ Binh say rượu, thừa dịp bọn họ uống đến mơ mơ màng màng, cũng nhét mấy miếng thịt yêu ma vào miệng bọn họ.”

Khóe miệng Phương Tri Hành co giật, không khỏi hít ngược một luồng khí lạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể Tôn Cung Trường kịch liệt mấp máy biến hóa, dáng người lùn đi, vòng eo mỏng hơn, phần ngực nhô cao.

Trong giây lát, một nữ nhân hấp dẫn xuất hiện trước mặt Phương Tri Hành.

“Tam di nương!”

Hai mắt Phương Tri Hành hơi nheo lại, bĩu môi nói: “Xem ra người đã ăn luôn tam di nương, xuống tay thật nhanh.”

“Đúng đó, ta ăn ả là để tiếp cận La Khắc Chiêu, chờ đợi cơ hội giết chết quỷ háo sắc quần áo lụa là kia...”

Tôn Cung Trường vén quần áo, lộ ra cái đùi tuyết trắng, biểu cảm hưng phấn, cười khăng khặc nói: “Thế nào, đây là lần đầu tiên ta biến thân, có giống không?”

Phương Tri Hành thấy vậy, tâm thần khê động, nghi hoặc nói: “Sau khi con người biến thành yêu ma, không phải sẽ mất ký ức à? Tại sao người còn nhớ rõ nhiều chuyện như vậy?”

Tôn Cung Trường buông tay nói: “Ai nói với người yêu ma sẽ mất đi toàn bộ ký ức? Còn nữa, mặc dù sẽ mất đi phần lớn ký ức, tình huống của ta cũng không giống với người khác, dù sao ta là tự nguyện mất kiểm soát biến thành yêu ma.

Hơn nữa, trước khi ta ăn thịt yêu ma, ta đã viết lại toàn bộ ký ức quan trọng nhất lên giấy.

Nói thật cho người biết, lúc ta vừa mới dị biến thành yêu ma, ta quả thực mơ hồ trong chốc lát, nhưng sau khi ta đọc ký ức trên giấy, ta đã nhanh chóng tỉnh táo.”

Phượng Tri Hành cạn lời, thở dài: “Làm một người tự nguyện sa đọa thành yêu ma, thật sự là thần phật cũng không cứu được.”

“Thần phật?”

Tôn Cung Trường he he cười to, kéo xuống quần áo trên người, lắc lư thân thể uyển chuyển trắng như tuyết, đặc ý nói: “Người hiểu cái gì? Nói cho người biết, ta không cảm thấy bản thân là yêu ma. Người nhìn kỹ ta xem, hiện tại ta không gì không làm được, có khác gì thần phật?”

Phượng Tri Hành nắm chặt cung tên, khinh thường nói: “Nếu người là thần phật, vậy hôm nay ta phải gặp thần giết thần gặp phật giết phật rồi.”

Chương 270: Tử Cầm (2)

Vù!

Còn chưa dứt lời, một mũi tên đã bắn ra, xuyên qua cửa lớn, chuẩn xác bắn trúng ấn đường của tam di nương.

Tam di nương ngửa mặt ngã xuống, ngay khi lưng của cô cách mặt đất mấy cm đột nhiên ngừng lại.

Cả người tam di nương mấp máy, cùng với trong cơ thể của cô truyền ra tiếng răng rắc cực kỳ ngắn ngủi, thân hình xinh đẹp nhanh chóng biến thành một thanh niên đầy lông ngực, thông thả đứng lên.

Phương Tri Hành thấy vậy, nhú mày nói: “Từ tối hôm qua đến bây giờ, tổng cộng người đã ăn mấy người?”

Tôn Cung Trường nhếch miệng nhẹ răng cười nói: “Người không cảm thấy, làng trên xóm dưới quá yên tĩnh à?”

Phương Tri Hành hiểu được, lập tức lại kéo cung bắn tên.

Vù vù!

Ba mũi tên liên tục bắn ra!

Gần như đồng thời, trên người Tôn Cung Trường bỗng hiện ra lượng lớn sương mù màu xám, ào ạt khuếch tán ra.

Trong chớp mắt, cả người lão bị sương mù xám nuốt hết, mất đi bóng dáng.

Ba mũi tên nháy mắt bắn vào trong sương mù xám, giống như

đá chìm đáy biển, không có chút phản hồi.

Phương Tri Hành thấy tình hình như vậy, bèn lui mạnh về phía sau.

Đột nhiên, cậu chú ý tới Hoàng Đại Thuận, còn ngây ngốc chờ ở cửa, lập tức hô: “Người nhanh chóng đi thông báo cho ba người La Khắc Chiêu, Đinh Chí Cường và Lữ Bội Bội, cứ nói trong Bộ Binh ẩn núp yêu ma, kêu bọn họ cẩn thận một chút.”

“... à, vâng!”

Hoàng Đại Thuận giật mình, phục hồi tinh thần lại từ chấn động to lớn, xoay người, chạy đi.

Sương mù xám tràn ngập, nhanh chóng mở rộng đến phạm vi trăm mét, chậm rãi ngừng lại.

Phương Tri Hành điểm mũi chân, nhảy lên tường viện, giường cung chờ đợi.

Không bao lâu, sương mù xám chậm rãi biến mất, tầm nhìn lại rõ ràng.

Trong nháy mắt, đồng tử của Phương Tri Hành co rút dữ dội.

Chỉ thấy trong viện một quái vật khâu ghép hình dáng dữ tợn.

Hai chân nó đứng thẳng, cao gần 9m.

Cánh tay phải là một cái cánh sắt khổng lồ, mỗi một cọng lông đều giống như làm bằng sắt thép, lúc giương ra, không khác gì một lá cờ khổng lồ tung bay.

Cánh tay trái có ba xúc tu đan xen lại tạo thành, xúc tu vừa thô vừa dài, từ bả vai rơi thẳng xuống đất, không ngừng nhích tới nhích lui.

Quái vật khâu ghép còn mọc một cái đầu sừng to, đôi mắt rất nhỏ, khép lại thành một khe hở nhỏ, hai cái răng nanh mọc ra khỏi khóe miệng, niêm dịch giàn giụa.

Trên mặt và đỉnh đầu của nó trải rộng cục mụn, loại cục mụn trên người con cóc vô cùng xấu xí, vô cùng ghê tởm.

Tình cảnh này khiến kẻ khác không rét mà run.

“Đệt mọe, quái vật xúc tu!”

Tế Cầu nhảy ra, trên mặt chó viết đầy chữ hiếu kỳ.

Nó có cảm tình khác biệt với xúc tu.

Trước kia Tế Cầu có một người bạn gái, thường xuyên khen ngón tay nó cực kỳ linh hoạt, làm cô ta rất thoải mái, giống như một quái vật xúc tu.

Vù!

Mũi tên bắn ra

Phường Tri Hành ra tay không chút do dự.

Tôn Cung Trường đứng thẳng bất động, cái cánh bằng sắt bên phải nhanh chóng đập thành vòng tròn chắn trước người.

Cheng!

Mũi tên va chạm lên cái cánh bằng sắt, phát ra một tiếng vang chói tai, sau đó kẹt trên cái cánh.

Phường Tri Hành cẩn thận nhìn, chỗ mũi tên bắn trúng, không có một chút vết máu chảy ra.

“He he he, Phường Tri Hành, xem ra là cánh của ta tốt hơn.”

Tôn Cung Trường chột vỗ cánh, nhất thời vung rớt mũi tên kia, đồng thời nổi lên một cơn gió mạnh, bụi đất cuốn bay.

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, tiếp tục bắn tên, một giây ba phát, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, giống như súng máy vù vù không ngừng.

Tôn Cung Trường thấy vậy, nâng cái cánh bằng sắt đảo quanh bên cạnh ngăn cản mũi tên.

Dù sao số lượng mũi tên có hạn, rất nhanh sẽ bắn hết.

Ngay sau đó, đầu Tôn Cung Trường chột nghiêng về phía trước!

Trên ót lại cắm một mũi mũi tên, bắn vào dưới sọ não, máu chảy như suối.

“Ủa?!”

Tôn Cung Trường lắp bắp kinh hãi, kỳ quái làm sao phía sau có mũi tên bắn tới, nghiêng đầu nhìn lại, nhất thời lại có hai mũi tên một trái một phải bắn tới.

Một mũi bắn lên huyệt thái dương của lão, một mũi khác còn ác hơn, vậy mà cắm vào lỗ tai của lão.

“Mũi tên rẽ hướng?!”

Cuối cùng Tôn Cung Trường cũng tỉnh ngộ, ở đây không có người khác, chỉ có một mình Phương Tri Hành đang bắn tên.

Nhưng kỹ thuật bắn tên của Phương Tri Hành khó mà tin nổi.

“Ta không thể ngồi chờ chết.”

Tôn Cung Trường bước ra một bước, ầm một cái, đùi phải trắng kiện phá nát cửa lớn.

Lão tính chuẩn xác khoảng cách, nâng cánh tay trái lên, ba xúc tu giống như roi chém ra.

Phương Tri Hành sớm có chuẩn bị, giậm chân, lẳng không lộn mèo, dừng trên đại thụ bên cạnh.

Hai chân cậu giẫm lên thân cây, thuận thế lại bắn ra ba mũi tên, tiện đà không ngừng nghỉ lần nữa giậm chân, rời khỏi chỗ đó.

Gần như khoảnh khắc tiếp theo, một xúc tu lao tới, đương nhiên là vô ích.

Phương Tri Hành di chuyển nhanh nhẹn, không ngừng thay đổi trên kiến trúc và cây cối xung quanh.

“Nhảy lên nhảy xuống, người là khỉ hả?”

Chương 271: Phong Vân (1)

Tôn Cung Trường nổi giận không thôi, chỉ một lát, trên người lão đã có thêm mấy mũi tên.

Cái cánh sắt của lão dĩ nhiên vô cùng cứng rắn, nhưng chỉ có thể ngăn cản nửa thân mình.

Không ngờ Phương Tri Hành lại bắn tên toàn bộ phương vị không có góc chết, tiễn pháp sắc bén đến cực điểm, quả thực khó lòng phòng bị.

“Người cho rằng chỉ có người biết bắn tên à?”

Tôn Cung Trường đột nhiên lùi ra sau ba bước, kéo giãn ra chút khoảng cách, vùng mạnh cánh sắt.

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, chợt nhảy vào một ngõ nhỏ.

Giữa không trung có ba điểm hàn quang phá không tới, rầm rầm rầm, bắn lên vách tường, phát ra tiếng vang như đạn pháo.

Tiếp theo, vách tường kia ầm ầm sập xuống.

Phương Tri Hành nhìn chăm chú, trong phế tích có ba lông chim sắt, dài hơn 1m, giống như mũi tên cắm nghiêng trên đất.

Cậu quay đầu nhìn chỗ cao.

Đúng lúc nhìn thấy Tôn Cung Trường lần thứ hai vùng cánh.

[Kỹ năng bộc phát - Biến Động Thị Lực]

Chỉ một thoáng, cả thế giới giống như chậm lại mấy lần.

Phượng Tri Hành lập tức nhìn thấy rõ ràng, ba lông chim bằng sắt rời khỏi cánh của Tôn Cung Trường, bắn về phía cậu vô cùng nhanh chóng.

Trong lòng Phượng Tri Hành sáng tỏ, thi triển Huyết Ảnh Bộ, thân thể hóa thành một đường nét màu máu, chọt lao ra ngõ nhỏ.

Đùng đùng đùng!

Ngõ nhỏ trong mưa bom lửa đạn biến thành một mảnh phế tích, khối bụi cuồn cuộn nổi lên bốn phía.

Phượng Tri Hành bay qua một bức tường, còn chưa kịp điều hòa hơi thở, đỉnh đầu có một bóng đen bao phủ xuống.

Ba xúc tu đập xuống, ầm ầm rung động, mặt đất chấn động, tường nhà sụp đổ.

Vèo!

Phượng Tri Hành xông ra từ trong khói bụi mịt mù, nhấc người đáp xuống nóc nhà. cậu nghiêng người, nghiêng đầu, bắn ra hai mũi tên!

Đến tận lúc này, túi tên của cậu đã hết sạch.

Phượng Tri Hành vứt bỏ Hắc Đàn cung, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Tôn Cung Trường trên cao.

Lúc này trên đầu Tôn Cung Trường cắm 6 mũi tên, phía sau lưng cắm 11 mũi tên, còn có trên 2 đùi cũng cắm rất nhiều mũi tên, khắp cả người máu tươi đầm đìa.

“He he, hết tên rồi?”

Tôn Cung Trường cười điên cuồng, đập cánh, bắn ra 4 lông

chim sắt.

Thân hình Phương Tri Hành nhoáng lên, hóa thành một sợi tơ máu, đột nhiên xông thẳng về phía Tôn Cung Trường.

Giây tiếp theo, 3 lông chim sắt rơi xuống đất sau lưng cậu, nổ tung thành từng đám bụi mù.

Phương Tri Hành nhanh chóng lao đi, tay phải cầm Thính Phong đao, chỉ xéo trên mặt đất, lao như bay tới gần Tôn Cung Trường.

“Đến đây đi, để ta ăn ngươi, chúng ta hợp thành một thể.”

Tôn Cung Trường giơ cánh sắt lên, đâm mạnh lên mặt đất, giữa không trung lập tức hiện lên bóng chông liên tiếp, giống như có vô số đại kiếm từ trên trời giáng xuống.

Nhưng mà, biểu cảm Phương Tri Hành vô cùng bình tĩnh, quý tích thẳng tắp xông về phía trước.

“Tế Cầu, lên!”

Một tiếng truyền âm, Tế Cầu trốn trong góc dồn sức chờ bộc phát.

Hai Ảnh Phân Thân lập tức hiện lên, tiếp theo thi triển kỹ năng huyết mạch bộc phát, thân hình nhanh chóng bành trướng.

Trong giây lát, hai Liệp Lang vai cao hơn 1m5 xuất hiện.

Chỉ một lát, Tế Cầu đã gọi ra hai mạng!

Liệp Lang nhanh chóng lao tới dưới thân của Tôn Cung Trường, một trái một phải, xông về phía gót chân của lão, há mồm cắn xé.

Phụt!

Liệp Lang lộ ra răng nanh, cái miệng lớn dính máu thoáng cái rách mảng thịt lớn.

Máu thịt văng tung tóe!

Tôn Cung Trường bị đau, hai chân run rẩy, toàn thân không khỏi lảo đảo.

Cánh màu sắc nghiêng theo, lệch hướng quỹ đạo, lướt qua vai của Phương Tri Hành.

Sau đó!

Phương Tri Hành trượt xuống dưới thân của Tôn Trường Cung, sau đó nhảy dựng lên.

[Kỹ năng bộc phát. Sư Tử Phệ Hồng]

Hồng Mao Dao Lý thị truyền thừa nhiều năm, khai triển vô số đao pháp tinh diệu và bá đạo.

“Sư Tử Phệ Hồng” là một trong những sát chiêu bá đạo nhất.

Chém ra một đao cắt ngang cơ thể của kẻ địch, lượng lớn máu tươi bắn lên trời, vừa nhìn giống như trên người kẻ địch có thêm một áo choàng đỏ tung bay trong gió.

Đó là Sư Tử Phệ Hồng!

Người xuất đao hung mãnh như sư tử, sau khi xuất đao thì máu tươi tung tóe!

Phương Tri Hành nhảy lên thật cao, nhắm trúng phần eo của Tôn Cung Trường, chém ngang một đao!

Soạt!

Thính Phong Dao mang theo luồng đao lớn cắt cơ bắp chặt chẽ

và xương cốt kiên cố ra.

Lượng lớn máu tươi thuận theo Thính Phong Dao bắn tung tóe ra không trung, hình thành lớp áo choàng màu đỏ.

“A!”

Tôn Cung Trường kêu thảm, phần eo nứt ra, xuất hiện chỗ lệch.

Cơ thể to cao của lão khuyu xuống.

Nhưng giây tiếp theo, máu thịt chỗ vết thương nhanh chóng động đậy, lần nữa dính lại với nhau, cấp tốc khép lại.

Phương Tri Hành vòng ra sau lưng, đâm một đao vào đùi phải của lão rồi kéo mạnh ra đằng sau.

Cơ thể của Tôn Cung Trường mất cân bằng, bị ép nằm trên mặt đất.

Phương Tri Hành quay người nhảy lên trên đùi lão, đâm Thính Phong Dao vào trong máu thịt, thuận theo đùi chạy đến phía sau của lão, rạch ra một vết máu dài, máu thịt cuộn tròn, máu loãng giàn giụa.

Chương 272: Phong Vân (2)

“Móa nó...”

Tôn Cung Trường nổi giận như sấm, 3 xúc tu ở cánh tay trái leo đến sau lưng như mãng xà cuốn đến.

[Kỹ năng bộc phát. Tuyệt Hoa Cái Đỉnh]

Sát chiêu này đơn giản rõ ràng, dùng tốc độ cao chém đến.

Nhanh chóng vung trọng đao chém xuống, tuyết lớn như lông ngỗng rơi lả tả, sau đó kẻ địch không còn chỗ trốn.

Vút vút vút!

Phượng Tri Hành điên cuồng vung Thính Phong Đao, trong không trung như có cơn bão tuyết bao trùm xuống.

Vù vù vù!

Bông tuyết che đỉnh cuốn đến!

3 xúc tu trong nháy mắt tách rời, lộn xộn, rơi xuống.

Nhưng sau đó, kinh phong gào thét, tiếng phá không mãnh liệt!

Đôi cánh màu sắt quét tới!

Xúc tu thì thôi, không ngờ đôi cánh cứng rắn như vậy cũng có thể quét ngang!

Phượng Tri Hành vừa mới thi triển kỹ năng bộc phát, hao hết lực cũ, chưa sinh ra lực mới, trong lúc vội vã, cậu dùng hai tay nâng Thính Phong Đao lên trước người.

Keng!

Đôi cánh màu sắt lướt qua, Thính Phong Dao thoát khỏi tay bay ra ngoài.

Phụt!

Trên mặt của Phương Tri Hành hiện lên vết máu to bằng hai ngón tay, sâu đủ thấy xương.

“A!”

Tôn Cung Trường đột nhiên kêu thảm.

Nhưng 2 Liệp Lang nắm bắt được cơ hội, xông đến dưới đũng quần của Tôn Cung Trường, thi triển tuyệt kỹ tổ truyền.

Chọc lỗ đít!

Mặc dù Tôn Cung Trường đã biến thành yêu ma, hình như còn giữ được mệnh căn của nam nhân.

Tế Cầu trộm nhà thành công rồi!

Tôn Cung Trường đau đến mức cuộn mạnh người lại.

Phương Tri Hành liếc nhìn, Thính Phong Dao bị đánh bay ra rất xa, không kịp lấy lại.

Cậu không chần chờ mà hóa thành một sợi tơ máu, vọt đến phía đầu của Tôn Cung Trường.

“Thiên Sát Chưởng!”

Hai cánh tay của Phương Tri Hành trướng lên, chưởng lên sau ót của lão.

Bịch!

Đầu của Tôn Cung Trường chấn động kịch liệt, lão ngẩng mạnh đầu lên rồi ngã xuống đất.

Trong nháy mắt, thất khiếu chảy máu, thứ giống như não bắn tung tóe từ bên trong thất khiếu.

“Ồ, Thiên Sát Chưởng sát thương người mạnh đến vậy à?”

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ: “Hoặc là nói, đầu óc chính là nhược điểm của người?”

Cậu không còn khách sáo, tể xuất ra song chưởng, lần lượt đánh bạo đầu của Tôn Cung Trường.

“Dừng, dừng tay...”

Tôn Cung Trường hàm hồ hét lên, trong giọng nói còn tràn ngập run rẩy.

Phương Tri Hành đâu nghe được, Thiên Sát Chưởng nổ đầu, nổ đầu, tiếp tục nổ đầu!

Một lúc sau, cơ thể được khâu lại cao lớn của Tôn Cung Trường đột nhiên khô quắt, máu thịt tan thành màu đen, sau cùng trở thành tro bụi rồi tản đi.

Phương Tri Hành thở phào, sờ vào một cái túi.

Lập tức, một mũi tên cấp 2 thẳng cấp.

Hình như lúc này vết sẹo trên mặt cậu nhanh chóng khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Tể Cầu chạy qua.

[Số mạng còn lại: 4]

Nó kêu lên như giành công: “Nhìn thấy chưa, đã mất đi 2

mạng, sau này đừng có nói là tao bỏ công không bỏ sức nghe.”

Phương Tri Hành không vui vẻ gì đáp lại: “Ngay cả mồ hôi còn không chảy, vậy mà mày cũng nói là bỏ sức? Bản thể của mày luôn yên ổn núp ở chỗ xa, cũng gọi là bỏ công? Mày mất đi 2 cái mạng, sau này có phải mỗi ngày đều sẽ ăn ít đi 2 bữa không?”

“Mày, mày...”

Tế Cầu nhe răng trợn mắt, tức giận đến uất ức.

Phương Tri Hành nhìn quanh, phát hiện căn phòng của Tôn Cung Trường đã sớm sụp xuống, căn phòng gần đó cũng hóa thành phế tích.

Đánh nhau xong, không có bất kỳ chiến lợi phẩm nào cả.

Chỉ giải quyết được một kẻ thù mà cậu hận thấu xương.

“Đi thôi.”

Phương Tri Hành nhanh chóng thu lại mũi tên, nhật Thính Phong Dao lên rồi đi ra ngoài thị trấn.

Tế Cầu nhắm mắt theo đuôi.

Rất nhanh, một người một chó nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt truyền đến.

2 bọn họ trèo lên một lầu cao 3 tầng rồi nhìn đi theo tiếng.

Chỉ thấy một góc bụi mù cuồn cuộn trong thị trấn có rất nhiều dân chúng hốt hoảng chạy trốn, có người chạy trên đường lớn, có người chèo thuyền, cũng có người bơi trên sông.

Tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Phương Tri Hành nhìn quanh, xác nhận chỉ có một nơi xảy ra

chiến đấu kịch liệt.

Cũng tức là ít nhất thì có một Bộ Binh đã biến thành yêu ma.

Tế Cửu hỏi: “Mày không qua đó giúp à?”

Phượng Tri Hành trầm ngâm nói: “Tôn Cung Trường đã đốt thịt yêu ma cho Bộ Binh, không rõ số lượng, chúng ta tốt nhất phải duy trì thể lực, phía sau có thể phải tác chiến liên tục đấy.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Lùi một bước để nói, Bộ Binh toàn là người của La Khắc Chiêu, người dưới trưởng gã xảy ra chuyện, dựa vào đâu cần đến người khác chùi dít cho gã?

Muốn liều mạng, cũng là La Khắc Chiêu liều mạng trước mới đúng.

Chỉ chốc lát, chiến đấu khá dài từ từ kết thúc.

Không lâu sau, có người bên ngoài thị trấn nổi trống, đây là tiếng trống tập hợp.

Phượng Tri Hành tiến ngay về điểm tập hợp.

Cậu đi rất nhanh.

Lúc đến nơi, phóng mắt nhìn đi, Bộ Binh, Cung Binh, nha dịch cùng với người của Đức Binh đường phần lớn đã trở về.

Khuôn mặt của La Khắc Chiêu âm trầm, gã đứng dưới gốc cây lớn, biểu cảm tràn ngập phiền muộn không cách nào nói rõ được.

Chương 273: Viện Thủ (1)

Đinh Chí Cường ngồi trên mặt đất, trên trán và vai hằn chảy máu, lính điều trị đang băng bó cho hắn.

Lữ Bội Bội thì dựa vào gốc cây, sắc mặt trắng bệch, không ngừng thở dốc.

Ôn Ngọc Đông dánh đầy bụi đất, lồng ngực có 3 vết cào, vết máu loang lổ, quần đầy băng vải.

“Giáo đầu!”

Đám người Hoàng Đại Thuận chạy ra nghênh đón.

Phương Tri Hành gật đầu rồi thấp giọng hỏi: “Truyền tin đến chưa?”

Hoàng Đại Thuận gật đầu đáp lại: “Thuộc hạ đã tìm Đinh tổng bộ đầu trước, nói tin tức cho hắn, sau đó hắn dẫn ta cùng đi gặp nhị công tử.

Ban đầu nhị công tử không tin lời của ta cho lắm.

Đinh tổng bộ đầu đề nghị hắn triệu hồi ngay tất cả Bộ Binh, nhưng nhị công tử do dự mãi không quyết, chần chờ không hạ lệnh.

Không ngờ không bao lâu sau, có một Bộ Binh đột nhiên phát điên, tập kích mấy người đồng hành của hắn, cắn chết 2 người tại chỗ.

Sau đó Bộ Binh ấy mất hết kiểm soát, biến thành một quái vật toàn thân mọc đầy vảy, cổ dài hơn 10 thước, có thể bò nhanh trên

vách tường như thạch sùng, dẫn đến huynh đệ bọn họ không ngừng xuất hiện thương vong.”

Phương Tri Hành hỏi ngay: “Tình hình thương vong của Cung Binh thế nào?”

Hoàng Đại Thuận đáp lại: “Bọn ta và Bộ Binh đã tách nhau ra hành động, lúc ấy chỉ có 5 huynh đệ gần đó, 2 trong số đó bị thương nhẹ, không ai bỏ mình cả, nhưng đám huynh đệ của Bộ Binh thì...”

Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu ra.

Cậu xuyên qua đám người, đi đến bên cạnh Đinh tổng bộ đầu, lo lắng hỏi: “Đại ca, thương thế có nặng không?”

Đinh Chí Cường cười khò: “Chút vết thương nhỏ mà thôi, không đáng ngại.”

“Vậy thì được!”

Biểu cảm của Phương Tri Hành trở nên nhẹ nhõm, cậu nhìn sang Lữ Bội Bội, cười hỏi: “Lữ hương chủ, cô thấy thế nào?”

“Ta cũng không sao, chỉ là tiêu hao hơi lớn, mệt muốn chết thôi!” Lữ Bội Bội phàn nàn.

Dường như cô không ngờ lần này ra ngoài săn bắt yêu ma lại biến đổi bất ngờ, đúng là kích thích.

Phương Tri Hành đi đến trước mặt La Khắc Chiêu, vẻ mặt nghiêm túc, trình trọng mở miệng nói: “Nhị công tử, điều tra Bộ Binh chưa?”

La Khắc Chiêu tức giận đến đánh một cái, nghiêm nghị hỏi ngược lại: “Điều tra thế nào? 700 Bộ Binh, đêm qua phần lớn đều uống sủi, không ai còn nhớ bản thân có bị họ Tôn đẩy đút cho thịt

yêu ma hay không!”

Phượng Tri Hành đề nghị ngay: “Trói hết Bộ Binh lại, yêu ma không nhận được đói khát đâu.”

Vẻ mặt của La Khắc Chiêu biến ảo, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Ngọc Đông có sắc mặt trắng bệch.

“Nhị công tử, chúng ta phải điều tra cho rõ, nếu không, tuyệt đối không thể dẫn 700 Bộ Binh về huyện thành.” Ôn Ngọc Đông nghiêm túc nói.

La Khắc Chiêu cắn răng, gật đầu nói: “Được, làm như vậy đi.”

Sau đó gã triệu tập toàn bộ Bộ Binh, mệnh lệnh bọn họ quỳ trên mặt đất.

Cung Binh và nha dịch cùng ra tay, trói đám Bộ Binh lại.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Bất giác, màn đêm buông xuống, thời tiết giá lạnh, sao đầy trời.

“Hức hức!”

Trong đám người đột nhiên truyền đến âm thanh kỳ lạ.

Một Bộ Binh không hề có dấu hiệu ngã xuống mặt đất, toàn thân co giật, trong miệng không ngừng trào ra bọt mép.

“Lương Đại Quý, người sao vậy?”

Bộ Binh xung quanh dựng thẳng lông tơ, đều tránh xa người kia.

Đám người Phượng Tri Hành chạy ngay qua đó.

Nhìn thấy Bộ Binh tên là Lương Đại Quý lăn qua lăn lại trên mặt đất, tứ chi xoay vặn kịch liệt, cổ đường như bẻ cong 180 độ.

Không lâu sau, Lương Đại Quý bứt đứt dây thừng, đứng thẳng dậy.

Lúc này, hai mắt hấn đỏ tươi, trong mắt tràn ngập sự điên cuồng khiến người ta khiếp sợ.

Hắn không ngừng chảy nước bọt, nhìn mỗi một người xung quanh như con sói đói nhìn chằm vào thịt cừu non mỹ vị.

Tình cảnh này...

Mọi người đều bị hoảng sợ, lùi lại tránh xa Lương Đại Quý.

“Mẹ nó, lại thêm một người!”

La Khắc Chiêu hồn hển, rút đao ra khỏi vỏ, rạch ngang cổ của Lương Đại Quý.

Phụt!

Một đầu người bay lên.

Lương Đại Quý ngã trên mặt đất, sau đó dừng việc mất kiểm soát lại.

Đây còn là lần đầu Phương Tri Hành nhìn thấy toàn bộ quá trình khi một người mất đi kiểm soát.

Giống như bị kinh phong vậy, khó trách lại gọi là mất kiểm soát.

“Chỉ cần giết bọn họ trước khi bọn họ hoàn toàn biến thành yêu ma thì có thể giải quyết dễ dàng, như diệt hết tai họa ngầm vậy.”

Phường Tri Hành than khẽ.

Có ví dụ là Lương Đại Quý, từng Bộ Binh cảm thấy bất an, thấp thỏm lo âu.

Không ai biết người tiếp theo mất kiểm soát có phải là mình hay không.

Đến sau nửa đêm, có 2 Bộ Binh giúp nhau tự cởi dây thừng, nhân lúc sắc trời còn tối muốn chạy trốn.

Đáng tiếc, bọn họ đã bị người của Đức Binh đường bắt được.

La Khắc Chiêu bất chấp tất cả, dứt khoát chém đầu của bọn họ để răn đe.

Lúc này, không còn ai dám đào binh nữa.

2 ngày nhoáng cái trôi qua.

Hôm nay, lúc mặt trời lên cao, trong đám người lại lần nữa truyền đến tiếng xô xao.

Một Bộ Binh để râu đột nhiên hét lớn, nhảy tới nhảy lui tại chỗ.

“Đừng quần, đừng quần...”

Hắn không ngừng kêu to, tiếng kêu thê lương, nôn nóng.

Chương 274: Viện Thủ (2)

La Khắc Chiêu nhào về phía trước, vung đao chém xuống.

“Khoan đã!”

Phương Tri Hành kêu lên.

Nhưng đã quá muộn!

Một đao của La Khắc Chiêu đã kết liễu tên râu dài, gã quay đầu hỏi Phương Tri Hành: “Người hét gì vậy?”

Phương Tri Hành buông lỏng tay nói: “Có thể là hấn không mất kiểm soát.”

La Khắc Chiêu kinh ngạc nói: “Vậy hấn hét lên làm gì?”

Phương Tri Hành thở dài: “Có lẽ là có côn trùng như kiến gì đó chui vào trong đáy quần cắn hấn.”

La Khắc Chiêu chớp mắt, sau đó hơi trợn tròn mắt.

Giết nhầm rồi!

Nhưng gã tất nhiên sẽ không cho rằng bản thân làm sai, mà còn quát với mọi người: “Ai còn kêu bậy sẽ được xem là mất kiểm soát, xử chết hết, nghe thấy chưa?”

Đám Bộ Binh đều cúi thấp đầu xuống, mặt như bụi đất, câm như hến.

Đảo mắt đã đến chạng vạng.

Đột nhiên có người hét lên: “Đại nhân, Hồng Nhị Hồ sắp mất

kiểm soát rồi!”

Đám người Phương Tri Hành nghe tiếng chạy qua đó, nhìn thấy một thanh niên nằm trên mặt đất ngửa mặt lên, trên mặt toàn là dữ tợn và điên cuồng, tứ chi cũng không ngừng co giật, xoay vặn, phần eo cong lên dữ dội, hiện ra tư thế ngược lại với loài người.

Hắn nhanh chóng bị xử chết.

Bầu không khí tràn ngập áp lực khiến người ta hít thở không thông.

Nhoáng cái lại trôi qua 5 ngày.

Một mực không có người mất kiểm soát mới xuất hiện.

La Khắc Chiêu triệu tập mấy người Phương Tri Hành đến bàn bạc, quyết định đợi thêm 3 ngày.

Nếu như 3 ngày sau không còn ai mất kiểm soát, vậy bọn họ sẽ lên đường trở về huyện thành.

Lại trôi qua 3 ngày...

Vạn hạnh!

Tất cả đều gió êm sóng lặng, không xảy ra bất kỳ bi kịch nào.

Đinh Chí Cương suy nghĩ rồi mở miệng nói: “Có lẽ máu thịt của yêu ma lợi hại hơn thịt dị thú, một người ăn máu thịt của yêu ma hẳn sẽ nhanh chóng mất đi kiểm soát, không thể đợi đến 10 ngày mà vẫn chưa mất kiểm soát được.”

La Khắc Chiêu gật đầu: “Lúc này có lẽ đã loại bỏ sạch sẽ, cuối cùng cũng có thể trở về rồi.”

Phương Tri Hành hơi suy nghĩ rồi đề nghị: “Nhị công tử, sau

khi trở về huyện thành, vì đảm bảo mục đích, chúng ta hãy nhốt hết những Bộ Binh này lại quan sát thêm nửa tháng, sau đó mới cho phép bọn họ hành động tự do, ngài cảm thấy thế nào?”

La Khắc Chiêu liếc nhìn Phương Tri Hành, trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: “Được, cẩn thận sẽ không sai, nghe theo người hết.”

Lúc này dường như gã cũng hơi thán phục Phương Tri Hành, tất nhiên chủ yếu là vì một tâm nên không ghét nổi.

Lúc chém giết Bách Túc Ngô Công, Phương Tri Hành đã phát huy tác dụng hết sức quan trọng, sau đó lại chém giết yêu ma họ Tôn chỉ một mình, trên người lại không có vết thương nào.

300 Cung Binh của cậu cũng là tiến lùi có độ, toàn thân trở ra.

Mà bản thân gã lại chặt vật muốn chết.

700 Bộ Binh hao tổn hơn 30, bị thương hơn trăm người.

Không khó tưởng tượng, sau khi gã trở về huyện thành, La Bồi Vân sẽ có vẻ mặt gì.

Thư phòng huyện nha.

La Bồi Vân ngồi ở phía sau bàn sách, yên lặng nghe La Khắc Chiêu báo cáo.

Mấy người Phương Tri Hành cũng có mặt ở đây.

Không có bất kỳ bất ngờ gì, báo cáo của La Khắc Chiêu rất qua loa, tránh nặng tìm nhẹ.

Ví dụ phần đánh chết Bách Túc Ngô Công được gã nói bằng mấy câu đơn giản.

Không nêu ra việc Lữ Bội Bội bày mưu tính kế.

Cũng không nêu ra Đinh Chí Cương làm công việc khổ nhất mệt nhất.

Còn không nêu ra việc Phương Tri Hành xông ra cống hiến.

Nghe xong, sự việc như trở thành đám người cùng đánh tan Bách Túc Ngô Công dưới sự lãnh đạo anh minh của La Khắc Chiêu.

Gã hết lần này tới lần khác nói quá trình đại khái, mà người lại không thể nói gã đang thêu dệt vô cớ.

Cuối cùng...

La Khắc Chiêu nói xong.

3 người Phương Tri Hành mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

“Ừm, thú vị.”

La Bồi Vân nhìn sang mọi người rồi phê bình thản nhiên: “Một trấn Tam Xá bé nhỏ lại có thể xuất hiện 3 con yêu ma một lần, đúng là náo nhiệt.”

Da mặt của La Khắc Chiêu căng lên, gã đáp lại: “Đây là sơ xuất của hài nhi, không ngờ lại có người nuôi dưỡng yêu ma trong âm thầm, Tôn Cảnh Xương đẩy đúng là ác độc, chết chưa hết tội.”

La Bồi Vân liếc mắt nhìn La Khắc Chiêu, có ý sâu xa nói: “Đáng sợ không phải là yêu ma, mà là lòng người.”

La Khắc Chiêu nghe xong, hiểu như không hiểu, còn phụ họa nói: “Phụ thân nói rất đúng, lòng người khó lường, khó lòng phòng bị.”

La Bồi Vân hơi suy nghĩ, rồi phất tay nói: “Được rồi, mấy ngày nay các người vất vả rồi, mau quay về nghỉ ngơi cho khỏe đi, mấy hôm nữa sẽ luận công ban thưởng cho các người.”

“Rõ!”

Mọi người đều đứng dậy chấp tay xin cáo lui, rồi tự quay về chỗ của mình.

“Lão đệ, đêm nay có chuyện gì không?”

Đinh Chí Cường và Phương Tri Hành đi với nhau, đột nhiên cười hì hì hỏi.

Phương Tri Hành nhìn hẩn, vết thương trên người cũng đã khỏi được 7 8 phần.

Cậu cười nói: “Tạm thời không có sắp xếp.”

Đinh Chí Cường cười bình thản: “Hay là buổi tối đi nghe tiểu khúc với đại ca?”

Chương 275: Thiết Tú (1)

Phường Tri Hành ngẫm hiểu, sau đó đáp lại: “Được, cho đại ca làm chủ.”

Đinh Chí Cường mừng rỡ: “Vậy buổi tối gặp nhau ở Hàm Hương lâu.”

Hai người họ tách nhau ra.

Sau đó Phường Tri Hành và Tế Cầu quay về biệt viện.

Mấy ngày hai người họ ra ngoài, phần lớn thời gian đều ngủ ngoài trời nên người đã sớm hơi thối.

Vừa về đến nhà, một người một chó đã tranh thủ đi tắm.

Phường Tri Hành nằm trên giường, buông lỏng toàn thân, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.

Lúc chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài, vì đề phòng yêu ma đánh lén, cậu và Tế Cầu đã thay phiên nhau gác đêm, không dám ngủ quá lâu, mặc dù là lúc ngủ cũng không dám ngủ say.

Chỉ có ở nhà mới dám kê đầu ngủ say.

Tế Cầu ngáp dài rồi ngã đầu ngáy, không thèm quan tâm đến ai cả.

Phường Tri Hành cũng căng thẳng tinh thần nhiều ngày, đầu dính lên gối cái là đã ngủ say.

Ngủ một giấc đến chạng vạng, rất thỏa mãn.

Sau khi Phương Tri Hành tỉnh lại thì ăn ít cơm tối.

Tế Cầu ăn một viên Nhục Đan khiến chiếc bụng nhanh chóng căng đầy.

Một người một chó đón ánh nắng bước ra ngoài, cưỡi ngựa đến phố Bình An.

Bọn họ phóng mắt nhìn đi, đoàn người trên phố Bình An như dệt, vô cùng huyền ảo.

Có 2 thanh niên uống say ôm nhau ngã bên đường, không phải là đánh nhau, chỉ là đang đùa giỡn.

Ánh mắt của Phương Tri Hành sáng lên, cậu đột nhiên phát hiện có rất nhiều khuôn mặt quen thuộc bên trong đám người.

Có Bộ Binh, có Cung Binh của cậu, còn có nha dịch!

Những người này đều ra ngoài chấp hành nhiệm vụ trừ yêu.

Nghĩ lại thì thấy cũng đúng, những người này bị giày vò ở trấn Tam Xá hơn 10 ngày, đã sớm khát khao khó nhịn.

Bọn họ vừa về đến huyện thành đều chạy đến thanh lâu kỹ viện giống như học sinh được nghỉ định kỳ chạy đến quán Internet vậy, cho phép buông thả, phát tiết một phen!

“Mẹ ơi, La Khắc Chiêu không nhốt những Bộ Binh đấy lại à?”

Phương Tri Hành nhướng mày.

Cậu có lòng nhắc nhở La Khắc Chiêu cần phải cách ly 700 Bộ Binh quan sát một thời gian.

Nhưng không ngờ La Khắc Chiêu lại xem lời nói của cậu như gió thoảng bên tai.

Tế Cầu thấy vậy thì cười khẩy: “Người giống như La Khắc Chiêu sao có thể tin lời mày chứ? Nếu không phải lần này mày cẩn thận, thận trọng từng bước, vậy mày có tin gã sẽ đổ hết tội lên trên người mày, để mày đội nôi hay không?”

Khóe miệng của Phương Tri Hành nhếch lên, trầm giọng nói: “Trời tạo nghiệp chướng còn có thể thứ cho, tự mình làm bậy thì không thể sống được. La Khắc Chiêu bảo thủ, sớm muộn sẽ hại người hại mình.”

Cậu không nghĩ nhiều nữa mà cột ngựa lại, đi về phía Hàm Hương lâu.

“Lão đệ mau đến đây, đang đợi người đấy!”

Đinh Chí Cường bước đến, ngồi trước bàn rượu ở đại sảnh, ôm một cô nương trẻ tuổi, thảnh thơi uống rượu.

Phương Tri Hành cười rồi ngồi xuống.

Tú bà thấy vậy thì lập tức sắp xếp một cô nương trẻ tuổi qua hầu hạ cậu.

“Đêm nay Tố Nương rảnh không?” Phương Tri Hành ngẩng đầu hỏi.

Tú bà cầm khăn tay che miệng cười: “Đêm nay La tiểu thư sẽ đến, Tố Nương có khả năng không rảnh hầu hạ ngài.”

Phương Tri Hành nhú mày: “Bà nói La Thiên Thiên tiểu thư à?”

Tú bà liên tục gật đầu.

Phương Tri Hành không khỏi tò mò: “Đã một thời gian ta không gặp La Thiên Thiên rồi, cô ta đang bận gì vậy?”

Đinh Chí Cường cười nói: “Cô ta đang chuẩn bị một bộ vũ

trang, bao gồm áo giáp và binh khí, ta nghe nói cô ta luôn ở chỗ của Đào đại sư.”

Phương Tri Hành búng tỉnh.

Cũng đúng, lần trước cậu gặp La Thiên Thiên, cô ta đang muốn sử dụng gân thịt của “Ám Thủy Huyền Xà” để đúc ra binh khí cấp 3.

“Một bộ vũ trang, giá trị chế tạo xa xỉ đấy!”

Phương Tri Hành than khẽ.

Đinh Chí Cương cười nói: “Ta nghe nói sở dĩ Thiên Thiên tiểu thư chế tạo bộ vũ trang này là vì tham gia ‘võ hội Thanh Hà’, cô ta dự định đứng đầu bảng đấy.”

“Võ hội Thanh Hà?”

Phương Tri Hành nghe rất quen tai, cậu cẩn thận nhớ lại rồi đột nhiên giật mình.

Trình Thiên Ân từng nhắc với cậu, nói hắn từng tham gia võ hội Thanh Hà, cũng đoạt được thành tích tốt là đứng thứ 7.

“Đại ca, võ hội Thanh Hà là gì?” Phương Tri Hành tò mò nói.

Đinh Chí Cương giải thích rõ ràng: “Võ hội Thanh Hà 3 năm cử hành một lần, chính là việc trọng đại của toàn bộ quận Thanh Hà, do quận trưởng đại nhân đích thân chủ trì, tất cả thanh niên tài tuấn dưới 30 tuổi đều có thể báo danh tham gia.

Người lấy được thưởng chẳng những có được phần thưởng phong phú, mà còn có cơ hội đạt được sự tán thưởng và đề bạt của quận trưởng đại nhân cùng với các thế lực lớn, từ đó có thể một bước lên mây, thậm chí là một bước lên trời.

Rất nhiều võ giả xuất thân bình thường đều hy vọng bộc lộ tài

năng ở võ hội Thanh Hà, từ đó thay đổi số phận của bản thân.”

Phương Tri Hành hiểu ra.

Võ hội Thanh Hà có tính chất tương tự với thi tuyển, là sân khấu cho lứa trẻ cạnh tranh PK.

La Thiên Thiên rất coi trọng võ hội Thanh Hà, không tiếc chế tạo một bộ vũ trang đắt tiền, có dáng vẻ nhất định phải có được.

Chương 276: Thiết Tú (2)

Lúc nói chuyện, tú bà đột nhiên kích động quát lên: “La công tử, ngài đến rồi!”

Phường Tri Hành và Đinh Chí Cường quay đầu nhìn lại.

Thì nhìn thấy La Thiên Thiên nữ giả nam, cầm quạt giấy trong tay, quạt thản nhiên, thông dong bước vào cửa.

Bên hông nàng quần lấy một roi dài màu hồng phấn, chột nhìn, roi dài đó dường như đang ngọ nguậy như vật sống, rất thần dị, vô cùng đẹp đẽ.

“Huyền Xà Tiên cấp 3!”

Trong lòng Phường Tri Hành hơi run rẩy, sau đó không khỏi liếc mắt nhìn về roi dài màu hồng phấn.

La Thiên Thiên bước vào đại sảnh, nhìn quanh một vòng, rồi cười hỏi tú bà: “Tổ Nương có ở đây không?”

Tú bà nói ngay: “Tổ Nương đã đợi ngài lâu rồi.”

“Ừm!”

La Thiên Thiên gật đầu rồi cất bước về phía trước, nghênh ngang xuyên qua đại sảnh.

“Tổ Nương, Tổ Nương!”

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng hét lớn của nam nhân, trong âm thanh còn tràn ngập phần nộ và oán hận.

“Tổ Nương, cô đúng là lòng dạ độc ác, tại sao cô lại tuyệt tình với ta như thế?”

“Chúng ta từng thề non hẹn biển không rời nửa bước, gần nhau cả đời, cô quên hết rồi ư?”

Mọi người nghe vậy thì quay đầu nhìn ra ngoài cửa, nhìn về phía một nam nhân có vẻ mặt chán nản.

Y phục của nam nhân không chỉnh tề, vừa bẩn vừa rách, tóc tai bù xù, tay ôm vò rượu, khắp người đều là mùi rượu.

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn rồi thấp giọng nói: “Lại là tú tài nghèo!”

Đinh Chí Cương tò mò: “Là ai vậy?”

Phương Tri Hành giới thiệu sơ lược: “Người này là Giang Hàn Lâm, tác giả của &LTCan; Tràng Đoạn > ...”

Sau khi nghe xong, Đinh Chí Cương không khỏi cười khẩy: “Tổ Nương là hoa khôi, nữ nhân như vậy đã định trước là không thể bị một nam nhân độc chiếm. Giang Hàn Lâm gã là thứ gì, chẳng đáng giá một xu!”

Phương Tri Hành đang muốn nói chuyện thì nhìn thấy La Thiên Thiên đột nhiên dừng bước, xoay người, bước đến cửa lớn.

Lúc này tú bà đã chạy ra cửa lớn, quát lớn với hai hộ vệ: “Các người mù à, còn không mau đuổi hắn đi?”

Hai hộ vệ cũng rất buồn bực, vừa mới thất thần thì thẳng nhóc Giang Hàn Lâm đã chạy tới khiến bọn họ không kịp trở tay.

“Cút đi!”

Hai hộ vệ tức giận, ra tay cũng không khách sáo, đánh mấy quyền rồi bứt tóc của Giang Hàn Lâm, sau đó kéo gã đi.

“Thả hần ra.”

La Thiên Thiên đột nhiên đi ra ngoài.

Tú bà thấy vậy thì vội vàng nói: “Công tử, đây là một kẻ điên, ngài chớ so đo với hần.”

Khóe miệng của La Thiên Thiên hơi vểnh lên, cô ta cười vui vẻ: “Người ta dám tỏ tình Tố Nương ở trước mặt mọi người, rất có dũng khí, không phải à?”

Tú bà cạn lời.

Hai hộ vệ thấy thế thì kéo Giang Hàn Lâm trở lại, ném đến trước mặt La Thiên Thiên.

Giang Hàn Lâm miệng mũi đầy máu, ngẩng đầu lên đánh giá La Thiên Thiên thì ngửi được mùi thơm mê người.

“Người, người là nữ nhân?” Giang Hàn Lâm ngạc nhiên.

“Mắt nhìn rất tốt! Ta là nữ nhân, hơn nữa ta rất thích dũng khí của người.”

Hai mắt La Thiên Thiên cười thành hình trăng lưỡi liềm, giọng nói thành khẩn tán dương: “Nam nhân mà, nên lớn tiếng nói với nữ nhân mà mình thích rồi cuộc người yêu cô ta cỡ nào.”

Giang Hàn Lâm không rõ cho lắm nên hỏi: “Người muốn thế nào?”

La Thiên Thiên cười nói: “Ta muốn giúp người, chỉ cần người chứng minh người thật sự yêu Tố Nương thì ta sẽ dẫn người đi gặp cô ta.”

“Thật à?”

Giang Hàn Lâm rung động, rồi lão đảo bò dậy.

La Thiên Thiên gật đầu nghiêm túc: “Ta trước giờ nói được làm được, quyết không nuốt lời. Nhưng điều kiện đầu tiên là người phải chứng minh với mọi người là người thật lòng với Tổ Nương.”

Giang Hàn Lâm vội vàng nói: “Đương nhiên là ta thật lòng rồi, những người muốn ta chứng minh thế nào?”

La Thiên Thiên mỉm cười rồi sờ bên hông, rút chủy thủ ra đặt lên trên tay của Giang Hàn Lâm.

Giang Hàn Lâm mơ màng, nhìn chủy thủ lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, hàng lông mày nhíu lại khó chịu.

La Thiên Thiên nhìn mọi người xung quanh rồi cất cao giọng: “Chúng ta đánh cược đi, hắc nói hắc thật lòng với Tổ Nương, vậy hãy để hắc moi tìm ra cho mọi người xem, thấy thế nào?”

Cô ta vừa nói ra lời này!

Mọi người không khỏi hít sâu một hơi.

Giang Hàn Lâm cũng không khỏi gấp gáp nói: “Cố tình gây sự, ta moi tìm ra vậy chẳng phải là sẽ chết à?”

“Không chết được!”

La Thiên Thiên nhếch miệng cười: “Ta có cách cứu người, bảo đảm người không chết.”

Giang Hàn Lâm cười giễu: “Ai tin người chứ?”

La Thiên Thiên tự móc ra cây thủy chủ khác, cười nói: “Vì bày tỏ thành ý của ta, lúc người moi tìm ra, ta cũng sẽ moi tìm của ta ra, thấy thế nào?”

Giang Hàn Lâm chớp mắt, nửa tin nửa ngờ, cười giễu: “Được lắm, người muốn trêu đùa ta đúng không? Được thôi, người ra tay

trước đi.”

Phụt!

Một ngụm máu nóng hồi phun lên trên mặt của Giang Hàn Lâm.

Giang Hàn Lâm trừng to mắt, nhìn lại thì thấy La Thiên Thiên cầm chủy thủ vào tim cô ta, máu tươi điên cuồng bắn ra.

Trên mặt La Thiên Thiên tràn ngập hưng phấn và nụ cười điên cuồng.

Giang Hàn Lâm sồn tóc gáy, sợ đến mức ngồi liệt trên mặt đất, giơ nón tay chỉ vào La Thiên Thiên, hoảng sợ nói: “Người, người...”

Chương 277: Bắt Cóc (1)

Hồ hấp của mọi người đều ngưng trệ, cảm như hén.

Phượng Tri Hành và Đinh Chí Cường nhìn nhau, sắc mặt không khỏi thay đổi, khó tin được.

Mọi người đều bị thao tác điên cuồng của La Thiên Thiên chấn nhiếp.

La Thiên Thiên cười tùy ý: “Đến lượt ngươi rồi, đã đến lúc chứng minh ngươi thật lòng với Tô Nương đến thế nào.”

Giọng nói của Giang Hàn Lâm run rẩy: “Kẻ điên, ngươi là kẻ điên!”

La Thiên Thiên nhếch miệng cười: “Đây là sự thật lòng của ngươi à? Thì ra ngươi chỉ là một kẻ nhát gan, là một phế vật.”

Cô ta nắm chặt chủy thủ, kéo xuống, cắt ngực, hơi nghiêng về phía trước cơ thể, xé vết thương rách ra, rồi nghiêm túc nhìn Giang Hàn Lâm, hỏi: “Đây là sự thật lòng của ta, ngươi nhìn thấy chưa?”

“A!”

Giang Hàn Lâm khiếp sợ muốn chết, vừa lăn vừa bò chạy đi.

“Công, công, công tử...”

Tú bà cũng sợ hãi, bà ta biết thân phận của La Thiên Thiên, nếu như người này chết ở đây vậy tất cả mọi người ở Hàm Hương lâu đều sẽ chôn cùng cô ta.

“Làm sao đây, mau mời đại phu!” Nước mắt của tú bà sắp chảy ra ngoài rồi.

“Không cần!”

La Thiên Thiên bình tĩnh phất tay, cô rút Huyền Xà Tiên bên hông xuống, đặt lên trên miệng của vết thương.

“Chẳng qua là hư hại mấy sợi gân mà thôi, không có gì lớn cả.”

La Thiên Thiên xem thường, sau đó đưa lưng về phía đám người Phương Tri Hành, không biết là làm cái gì.

Đợi đến lúc cô ta xoay người lại thì vết thương được xé rách trước ngực đã biến thành một vết sẹo.

Tình cảnh này!

Khiến đám người Phương Tri Hành bị chấn động lớn, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó La Thiên Thiên lại móc ra bình sứ màu đen từ trong ngực, đổ ra ít bột phấn lên trên vết sẹo.

Vết sẹo nhanh chóng nhạt dần, từ từ biến mất không thấy gì nữa.

Trong nháy mắt, cả đại sảnh đều xôn xao!

Nếu không phải mọi người tận mắt chứng kiến thì đánh chết cũng không tin chuyện ly kỳ này.

La Thiên Thiên cười cười, thông dong trở về đại sảnh, phe phẩy quạt nói: “Thấy hết chưa, nếu sau này có ai dám bám lấy Tổ Nương thì ta sẽ moi tim của hắn.”

Mọi người đều cúi đầu, không dám đối diện với cô ta.

Nữ nhân như vậy thật đáng sợ, ai dám trêu chọc chứ?

Không bao lâu sau, La Thiên Thiên leo lên lầu 3, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“Hãy...”

Đinh Chí Cường liên tục lắc đầu, than thở: “Nhìn thấy chưa, đấy chính là đệ tử môn phiệt, bọn họ quá yêu nghiệt, không thể trêu chọc nổi, không thể trêu chọc nổi!”

Phương Tri Hành trầm ngâm không nói gì, giữa hai hàng lông mày cứ như hiện lên thay đổi bất ngờ.

Cùng là Nhất Cầm cảnh!

Cậu phát hiện mình với La Thiên Thiên, một người như trên trời, một người lại như dưới đất.

Cậu là hệ Cự Hùng, đã cường hóa sức mạnh!

La Thiên Thiên là hệ Thiên Mãng, cường hóa độ bền dẻo!

Nhưng La Thiên Thiên thấu hiểu và điều khiển cơ thể quả thực vượt quá tưởng tượng.

Thậm chí cậu còn hoài nghi, nếu như cậu và La Thiên Thiên giao thủ, có thể nào bị giết ngay tức khắc hay không.

“Đại ca, huynh nói xem người thường như chúng ta và đệ tử môn phiệt kém nhau ở chỗ nào?” Phương Tri Hành không kìm được mà hỏi.

Đinh Chí Cường uống một ngụm rượu, buông lỏng tay nói: “Không nói đến thứ khác, chỉ với thiên phú tập võ của đệ tử môn phiệt đã ưu tú hơn người thường trăm nghìn lần, trước 20 tuổi bọn họ đã có thể tu luyện đến Ngũ Cầm cảnh, người nói xem có đáng sợ hay không?”

Còn nữa, Nhục Đan mà bọn họ ăn vào là thứ tốt nhất, võ công bọn họ tu luyện toàn là thần công tuyệt thế, chúng ta lấy cái gì mà sánh với người ta chứ?”

Phương Tri Hành im lặng.

Tế Cửu thấy vậy thì truyền âm đến : “Ồn ào cả buổi, thì ra đệ tử môn phiệt treo bug, còn hai chúng ta chẳng là cái thá gì cả.”

Phương Tri Hành nhe răng nói: “Cùng một cảnh giới, đệ tử môn phiệt lại mạnh hơn người thường rất nhiều, hơn nữa song phương chênh lệch không chỉ một chút. Tao đã sớm chú ý đến điểm này, chỉ là tao không ngờ đệ tử môn phiệt lại mạnh hơn tao nhiều đến vậy.”

Phương Tri Hành nắm giữ nhiều bộ võ công, tích lũy không ít con át chủ bài, cậu luôn tràn đầy tự tin, cảm thấy bản thân vô địch cùng giai cấp.

Nào ngờ...

Tế Cửu suy nghĩ cẩn thận một lúc rồi suy xét: “Kém ở chỗ nào? Tu vi của mày là hack max cấp thăng cấp thẳng lên, theo lý, có lẽ không phải do Nhục Đan.”

Phương Tri Hành hiểu rõ rồi trầm ngâm nói: “Kém hai điểm, một là thiên phú thể chất cá nhân tao kém hơn bọn họ, 2 là võ công mà tao tu luyện cũng kém.”

Thể chất của mình không bằng người ta thì có nghĩa là tiềm lực phát triển của người khá thấp.

Còn chênh lệch về phương diện võ công, thật ra thuộc vấn đề thay đổi kỹ thuật.

Hết cách, tốc độ mạng 5G nhanh hơn 3G nhiều.

Thần công tuyệt thế mà đệ tử môn phiệt tu luyện có khả năng là cấp bậc 5G.

Thiết Sơn môn chỉ là thế lực dưới trướng môn phiệt, có thể là đang dùng 3G.

Song phương hoàn toàn không cùng một cấp bậc!

Tế Cầu không khỏi tắc lưỡi: “Thiên Sát Huyết Hải công rất lợi hại, vậy mà còn kém à?”

Chương 278: Bắt Cóc (2)

Phương Tri Hành gật đầu: “Công pháp của Thiết Sơn môn đều đến từ La gia, mà cảm thấy La gia sẽ truyền tất cả công pháp có khả năng uy hiếp đến bọn họ cho người ngoài à?”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, nó cặn lời: “Nói như vậy, mặc kệ mà luyện bộ võ công nào thì kết quả đều giống nhau, chắc chắn sẽ không đánh lại đệ tử môn phiệt.”

Phương Tri Hành im lặng, đáp lại: “Chúng ta hiểu biết về thế gia môn phiệt quá ít, trước mắt không còn phương pháp, phải nắm lấy cơ hội, tích lũy nhiều hơn.”

Tế Cửu hiểu rõ.

Một lát sau, Đinh Chí Cường ôm ấp cô nương trẻ tuổi lên lầu chơi đùa.

Phương Tri Hành cũng dắt một cô nương trẻ tuổi đi thuê phòng.

Đêm nay sát tâm của ta hơi nặng, mượn hồ Động Đình của cô nương để giết chết mấy tử sinh mệnh vậy.

...

Sáng hôm sau, ánh mặt trời vừa đẹp.

Phương Tri Hành và Tế Cửu rời khỏi Hàm Hương lâu, ăn bữa sáng ở quán nhỏ ven đường rồi đi thẳng đến Đúc Binh đường.

“Phương hương chủ!”

Quản sự Trần Bình của nội vụ tươi cười đón chào, cúi đầu khom lưng, hết sức lễ nghi.

Phương Tri Hành gật đầu làm lễ rồi dặn dò: “Giúp ta một việc, ta muốn mua một quả tim gấu cấp 3, người có cách không?”

Trần Bình hiểu ra, sau đó cười nói: “Bên trong nội vụ chuyên phụ trách tiếp nhận dị thú săn giết được, có lúc cũng sẽ tiếp nhận dị thú cấp 3, ta có thể để ý giúp ngài.”

Phương Tri Hành đáp lại: “Vậy thì quá chậm, không biết phải đợi đến năm tháng nào.”

“Ngài gấp lắm à?”

Trần Bình hoạt động đầu óc: “Còn một cách, đó là tiến hành đặt hàng thông qua đường dây của thương hội Thiên Bảo, nhưng chi phí sẽ rất lớn.”

Thương hội Thiên Bảo!

Phương Tri Hành không khỏi giật mình, hỏi: “Trong huyện thành có thương hội Thiên Bảo à?”

“Không có.”

Trần Bình lắc đầu nói: “Thương hội Thiên Bảo chỉ có một chi nhánh ở huyện Khánh Lâm chúng ta, ở sơn trang Bùi thị, do tiểu môn phiệt Bùi thị kinh doanh, Thiết Sơn môn chúng ta và sơn trang Bùi thị luôn có buôn bán qua lại.”

Đây là lần đầu Phương Tri Hành nghe đến sơn trang Bùi thị, cậu không tìm được mà hỏi: “Sơn trang Bùi thị cách huyện thành xa không?”

“Không xa!”

Trần Bình lấy bản đồ ra chỉ vào một đường cong dòng sông

đen thò, giải thích kỹ: “Sơn trang Bùi thị ở hạ du sông Thanh Thủy, nếu như ngồi thuyền chỉ cần nửa ngày, đi đi về về cũng chỉ một ngày. Ngoài ra, bình thường song phương dùng bồ câu đưa tin để tiến hành liên lạc, truyền tin chỉ cần 1 đến 2 tiếng đồng hồ.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Được, đặt trước giúp ta đi, cần bao nhiêu tiền đặt cọc?”

Trần Bình lắc đầu nói: “Quan hệ giữa sơn trang Bùi thị với chúng ta không tồi, không cần nộp tiền đặt cọc, chỉ cần xong việc thanh toán là được.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu gật đầu nói: “Vậy nhờ cậy người rồi.”

Trần Bình nhanh chóng bận rộn, đầu tiên là thả bồ câu đưa tin bay đến sơn trang Bùi thị, dò hỏi có tìm gấu cấp 3 hay không.

Chưa đến 2 tiếng đồng hồ, bồ câu đưa tin đã quay trở lại.

Trần Bình nhận được hồi âm, vừa nhìn thì mừng rỡ.

“Thật tốt quá, mấy ngày trước sơn trang Bùi thị mới thu mua một con ‘Hàn Sương Bạo Hùng’, chưa bán tìm gấu.”

Trần Bình hưng phấn chạy đến bấm báo cho Phương Tri Hành.

“Giá bao nhiêu?” Phương Tri Hành vội vàng hỏi.

Trần Bình hơi khó xử nói: “Tim gấu cấp 3 rất đắt, chào giá là 15 vạn đồng tiền.”

Phương Tri Hành không cân nhắc nhiều mà gật đầu nói: “Mua, bảo bọn họ đưa đến nhanh lên.”

Trần Bình phấn chấn tinh thần, không ngờ Phương Tri Hành lại hào phóng đến vậy, tiêu hết 15 vạn đồng tiền mà mắt không thèm chớp lấy một cái.

Đảo mắt đã là một ngày sau, sơn trang Bùi thị phái người đưa đến một hộp gấm màu đen lớn.

Mở hộp gấm ra, bên trong là lớp chăn bông dày đặc bốc lên khí trắng lạnh như băng.

Xung quanh chăn bông toàn là khối băng.

Phượng Tri Hành xốc chăn bông lên, nhìn thấy một quả tim gấu lớn hơn cả nửa cái bàn!

[1, Tim gấu cấp 3: 1 quả (Đã chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)]

Giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

Điều này cũng có nghĩa là đây thật sự là tim gấu cấp 3, sơn trang Bùi thị không bán hàng giả cho cậu.

Phượng Tri Hành sảng khoái thanh toán tiền rồi ôm lấy hộp gấm trở về nhà.

Cậu đóng cửa kỹ càng, bảo Tế Cầu giữ cửa.

“Thu!”

Chỉ một ý niệm, tim gấu trong hộp gấm đột nhiên tàn lụi, khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy, sau cùng hóa thành một đồng tro tàn, chìm xuống đáy hộp.

[Bạo Hùng Chân Ý. Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không?]

“Có!”

Phượng Tri Hành không chút chần chờ mà lựa chọn ngay.

Đột nhiên, lượng lớn ký ức và cảm ngộ tu hành Bạo Hùng

Chân Ý tràn mạnh vào trong đầu cậu như thủy triều.

Phương Tri Hành lại tiến vào trạng thái vừa sâu xa vừa khó hiểu, cứ như là nằm mơ.

Trong giấc mơ, cậu cứ như biến thành một con gấu dữ có cơ thể to lớn mạnh mẽ, không ngừng giết các loại dị thú.

Chương 279: Thất bại (1)

Dần dà, móng gấu của cậu ngày càng sắc bén, tiếng gào rú ngày càng dọa người, hơn nữa còn phát ra tuyệt chiêu đụng con mồi.

Không biết trôi qua bao lâu, Phương Tri Hành chậm rãi tỉnh táo lại, mở hai mắt ra, trong mắt tràn ngập vẻ chưa thỏa mãn.

Cậu vội vàng nhìn cơ thể mình.

Vóc người không thay đổi quá lớn, cao không đến 1 cm mà thôi.

Bắp thịt các nơi trên cơ thể vẫn cường tráng uy vũ, cao ngất, nhô lên từng bướng thịt.

Thay đổi lớn nhất trên dưới toàn thân có lẽ là mấy vị trí chi tiết, ví dụ trên cổ, nách, xương bả vai... có thêm ít cơ bắp.

Trên cơ thể của con người có rất nhiều cơ bắp phụ trợ.

Những cơ bắp phụ trợ chủ yếu là cung cấp tính chống đỡ và ổn định, để cơ bắp càng mạnh mẽ có lực.

Không thể nghi ngờ, nhóm cơ bắp phụ trợ mới xuất hiện trên người của Phương Tri Hành tăng cường sức mạnh càng lớn.

Phương Tri Hành siết chặt nắm đấm, trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn.

Quả nhiên, sức mạnh của cậu đã tăng vọt, khoảng một vạn cân.

Cũng tức là lúc này sức mạnh cường hóa của cậu đã hơn 8 vạn cân!

“8 vạn cân rõ ràng vẫn chưa phải là cực hạn của ta!”

Phương Tri Hành không kìm được vui mừng, điều này nói rõ sức mạnh của cậu còn có thể tăng lên.

“Tiềm lực của ta cũng không nhỏ.”

Tâm trạng của Phương Tri Hành trong nháy mắt cực kỳ sung sướng, tầm mắt nhìn về phía giao diện hệ thống.

[Bạo Hùng Chân Ý. Viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Bạo Hùng thảo (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Bạo Hùng rống (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Bạo Hùng lăn đùng (Lv3)]

“3 kỹ năng bộc phát...”

Phương Tri Hành gật đầu, thầm nghĩ “quả nhiên”.

&LTB;ạo Hùng Chân Ý> và &LTTh;ết Sơn công> là mạch tương thừa, độ phù hợp rất cao.

Thức tỉnh thêm kỹ năng bộc phát giống như &LTTh;ên Sát Huyết Hải công>.

Điểm này, so sánh tình hình của &LTTh;ất Sát Chưởng> và &LTL;ý Thị Hồng Mao Đao> thì sẽ biết hai thứ đó đều thiếu chút ý tứ.

Một tiếng cọt kẹt vang lên!

Phương Tri Hành đẩy cửa đi ra ngoài, vừa cúi đầu nhìn.

Tế Cửu đang nhìn chăm chăm vào giao diện hệ thống của nó.

[Số mạng còn lại: 6]

Tuy Tế Cửu không thắng cấp, nhưng 2 cái mạng chó mất đi đã khôi phục thuận lợi trở lại.

Tế Cửu ngẩng đầu lên, trên gương mặt chó không vui cho lắm, nó truyền âm đến: “Dựa theo tình hình hiện tại cho thấy, trước khi mày đột phá Ngũ Cầm, có thể ta sẽ không có tiến bộ lớn.”

Phượng Tri Hành lắc đầu: “Chưa chắc, đợi tao thắng cấp đến Nhị Cầm cảnh hẵng xem.”

Tế Cửu liếc mắt nói: “Vậy mày thắng cấp nhanh đi!”

Phượng Tri Hành cười nói: “Gấp cái gì chứ, đi, chúng ta đến Tuyên Võ các.”

Một người một chó đi đến Tuyên Võ các, tiến vào bên trong mật thất.

Phượng Tri Hành đi tới trước kệ sách Cự Hùng.

“Cửu Đỉnh Thập Thác công, Cự Linh Huyền công, Di Sơn Long Túc công...”

Từng bộ bí tịch võ công đập vào mắt.

Phượng Tri Hành cầm lên từng quyển.

[Cửu Đỉnh Thập Thác công. Điều kiện max cấp:

1, Đọc công pháp: 1 lần (Chưa hoàn thành)

2, Nhắc lư nặng 5 vạn cân lên: 10 lần (Chưa hoàn thành)]

...

[Cửu Đỉnh Thập Thác công. Điều kiện max cấp:

1, Đọc công pháp: 1 lần (Chưa hoàn thành)

2, Tưởng tượng tư thế của một người khổng lồ ở trong đầu (Chưa hoàn thành)]

...

[Cửu Trọng Ban Sơn pháp. Điều kiện max cấp:

1, Đọc công pháp: 1 lần (Chưa hoàn thành)]

...

Phượng Tri Hành chớp mắt, dần dà, biểu cảm trên mặt cậu trở nên vô cùng đặc sắc.

“A ù, không phải đấy chứ!”

Tế Cửu cũng nhìn đến ngây người, kinh ngạc hét lên.

“Điều kiện max cấp đều biến thành 1 hoặc 2 cái, hơn nữa những điều kiện này đều dễ dàng hoàn thành.

Ví dụ &LTC;ưu Trọng Ban Sơn Pháp>, chỉ cần xem nội dung công pháp một lần là được, đơn giản quá đi!”

Phượng Tri Hành gật đầu đáp lại: “Quả nhiên là tao đoán không nhầm, tao càng mạnh mẽ thì điều kiện max cấp sẽ càng ít, càng đơn giản.”

Bất giác, cậu làm mới lại toàn bộ điều kiện max cấp của mười mấy bộ võ công.

Ngoại trừ đánh mất tư cách tu luyện &LTThu;ần Dương công>.

Đa số điều kiện của võ công đều là 2 cái, cũng có mấy bộ võ công là 1 cái.

Chỉ có bộ &LTThiên Tầm Bá Kinh > là 3 điều kiện.

[Thiên Tầm Bá Kinh. Điều kiện max cấp:

1, Đọc công pháp toàn văn: 1 lần (Chưa hoàn thành)

2, Tìm kiếm con tấm vàng: 1 con (Chưa hoàn thành)

3, Sử dụng vạn thảo vạn dược nấu thành nước thuốc, ngâm toàn thân 1 tiếng đồng hồ, sớm cắt đứt xương cốt toàn thân (Chưa hoàn thành)]

“Khá lắm!”

Đáy mắt Phương Tri Hành sáng ngời: “Thiên Tầm Bá Kinh, thú vị.”

Tế Cửu suy nghĩ cẩn thận, nó nhớ lại: “Lần đầu đến đây, điều kiện max cấp của bộ Thiên Tầm Bá Kinh có phải là 8 cái, gần với Thiên Sát Huyết Hải công hay không?”

Phương Tri Hành cũng có ấn tượng, cậu trầm ngâm: “Tuy điều kiện max cấp thiếu 1 cái, nhưng độ khó hoàn thành điều kiện không thiếu cái nào cả.”

Tế Cửu tràn đầy đồng cảm, tò mò nói: “Con tấm vàng là gì?”

Phương Tri Hành cũng không biết, cậu đi ra khỏi mật thất, tìm đọc ở trong đại sảnh.

Nhoáng cái đã mấy canh giờ.

“Tìm thấy rồi!”

Chương 280: Thất bại (2)

Phương Tri Hành cầm quyển &LTK;ỳ Vật Lục> lên đọc: “Thiên Tằm cũng là một loại dị thú nhả tơ, phẩm cấp chỉ là cấp 1, tơ tằm mà nó phun ra rất cứng cỏi, sắc bén như dao cắt vậy.

Mà bên trong Thiên Tằm có một loại tằm vàng, thuộc biến dị của Thiên Tằm.

Toàn thân của con tằm vàng màu vàng kim, sợi tơ được phun ra cũng là màu vàng kim.

Hơn nữa mức độ bén nhọn của sợi tơ màu vàng kim vượt xa sợi tơ bình thường, cường lực và độ duỗi có thể đạt từ 3 đến 5 lần, bởi vậy bọn nó là dị thú cấp 2.”

Tế Cầu tỉnh ngộ ra, nó tắc lưỡi nói: “Thứ đồ chơi này nghe thì hiểm thấy, nói không chừng đã sớm bị diệt sạch, đi đâu để tìm đây?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Thiên Tằm là dị thú có năng lực sinh sản rất mạnh, số lượng vô cùng khổng lồ, không đến mức bị diệt sạch đâu.”

Cậu đặt thư tịch xuống, xoay người đi tìm Trần Bình.

“Con tằm vàng?”

Trần Bình chớp mắt, dù hắn có kiến thức rộng rãi, cũng là lần đầu nghe nói đến con tằm vàng.

Phương Tri Hành giải thích rồi dẫn dò hắn chọn mua ở sơn trang Bù thị.

Thứ đồ chơi này quả thật là hiếm thấy.

Có khả năng chỉ có mượn đường dây của thương hội Thiên Bảo mới có thể làm được.

“Mặt khác, người mua giúp ta một phần vạn thảo vạn dược đi.” Phương Tri Hành lại nói.

Trần Bình hít thở không thông: “Vạn thảo vạn dược là phương thuốc chữa thương tập hợp hơn một vạn loại linh thảo kỳ dược, người sống chết, thịt xương trắng! Loại thuốc này phải tốn 50 vạn đồng tiền đấy!”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Mua đi, không thiếu tiền mà.”

Trần Bình phục rồi.

Chi tiêu kinh khủng như vậy đúng là khiến người ta ghen hợm, khó tin được.

Nửa ngày sau, phía bên sơn trang Bùi thị có hồi âm.

Bọn họ có cách có được con tằm vàng, nhưng yêu cầu phải đợi một thời gian, ngắn thì mấy ngày, lâu thì một tháng.

Phương Tri Hành không sợ phải đợi, mà chỉ sợ bọn họ không tìm được con tằm vàng.

Lúc này thì hay rồi.

3 ngày sau, Trần Bình mua được vạn thảo vạn dược, kéo chiếc xe đầy dược vật qua đây.

Phương Tri Hành ném vào trong nồi, nấu thành nước thuốc rồi rót hết vào trong bồn tắm.

Sau đó cậu cởi y phục, đứng trong bồn tắm, vùng Thính Phong đao lên.

[Kỹ năng bộc phát. Hoa Tuyết Ngập Đầu]

Chỉ một thoáng, đao ảnh dày đặc như tuyết bao trùm xuống.

Phương Tri Hành dùng sống đao công kích toàn thân, chỉ trong nháy mắt, rắc rắc rắc!

Xương cốt toàn thân đứt đoạn!

Tế Cửu thấy một màn này, nó không kinh lòng được mà nghe răng trợn mắt, nhưng không đành lòng nhìn thẳng.

Ác dữ!

Phương Tri Hành không những hung ác với người khác, mà cậu còn ác với bản thân hơn.

Thực sự không thể tưởng tượng nổi cảm giác xương cốt toàn thân đứt đoạn đau đớn như thế nào.

Mặc dù Tế Cửu đã từng chết mấy lần, nhưng nó chết nhanh quá nên không cảm thấy đau khổ mấy.

Phương Tri Hành thì không giống thế, cậu phải chịu đựng đau nhức kịch liệt mà người thường khó có thể tưởng tượng ra nổi.

Cậu đang sống không bằng chết.

Mặc dù Tế Cửu không muốn thừa nhận ra miệng, nhưng trong lòng nó không thể không bội phục Phương Tri Hành, cậu đúng là loại người tàn nhẫn.

“Rào rào!”

Toàn thân Phương Tri Hành tan ra thành từng ảnh đổ sụp xuống như một tòa nhà, ngã thẳng vào bồn thuốc.

Quả thực giờ cậu cực kỳ thâm hiểm, cả người đầm đìa máu me,

đầu đến không thiết sống nữa, ngũ quan vận vẹo mớ hồ.

Để đảm bảo “xương cốt toàn thân” đều đã đứt đoạn, ngay cả xương sọ trong đầu mình mà cậu cũng không buông tha.

Cả người hoa mắt chóng mặt, tầm nhìn biến thành màu đen.

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, ráng chống đỡ mới không ngất xỉu.

Ánh mắt mớ màng của cậu nhìn chăm chăm vào giao diện hệ thống.

Nhưng mà...

Dù cậu đã tàn nhẫn với bản thân đến thế rồi, giao diện hệ thống vẫn không có động tĩnh gì.

Đồng hồ đếm ngược vẫn chưa xuất hiện!

“Vẫn chưa đủ ư?”

Chỉ giây lát sau Phương Tri Hành đã hiểu nguyên nhân là vì sao.

“Tế Cầu...”

Phương Tri Hành cất tiếng gọi, gác cằm lên thành bồn tắm, thò cánh tay ra ngoài.

Tế Cầu chạy tới, sợ hãi nói: “Sao thế? Mà đừng nói gì nữa, nhanh ngâm đi chứ?”

Phương Tri Hành gian nan trả lời: “Tay phải của tao vẫn chưa gãy, mà giúp tao bẻ gãy nhanh đi.”

Tế Cầu không khỏi giật mình.

Tay phải, cũng là tay cầm đao.

Tất nhiên Phương Tri Hành không thể tự bẻ gãy đoạn xương ở vùng này.

“Bẻ kiểu gì giờ, tao chỉ biết bơi chó với cắn thôi mà?” Tế Cửu gấp gáp nói.

Nó biết bơi chó, nhưng không bẻ xương được, chỉ biết xé thịt trên cánh tay xuống thôi.

Răng nanh của nó lại có kịch độc, không thể cắn được.

Phương Tri Hành nhắc nhở: “Dùng kỹ năng bộc phát của mày đi!”

Tế Cửu nhớ ra, nâng chân trước lên, thận trọng nói: “Nói trước nha, tao ra tay không biết nặng nhẹ đâu, có khi sẽ chặt đứt xương tay mày luôn đấy!”

Phương Tri Hành không nói gì, không cần phải nói gì nữa.

Tế Cửu thấy thế, nó không khỏi nín thở.

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Lang Ảnh Tật Phong Trảo]

Chương 281: Lân Y (1)

Roẹt!

Móng vuốt quét ngang qua.

Trong một thoáng, không gian lẫn lộn, xuất hiện thấp thoáng một đao gió có hình móng vuốt.

Phốc!

Tay phải của Phương Tri Hành run lên, hai ngón tay tách rời khỏi cơ thể, máu tươi chảy đầy đất, ba ngón tay còn lại và bàn tay gãy răng rắc.

“Mẹe!”

Tế Cầu thấy xấu hổ.

Rõ ràng lần này nó ra tay hơi nặng.

Cũng chịu thôi, nó vừa thi triển Kỹ năng huyết mạch bộc phát, tức là đang phóng đại chiêu nên hoàn toàn không thể kiềm chế sức mạnh của mình được.

Tế Cầu vội vàng ngậm hai ngón tay lên ném vào trong bồn tắm.

Phương Tri Hành không nói một lời, chỉ kéo lên tay phải lại vào trong bồn tắm, cả người cũng theo đó mà chìm xuống dưới.

Nước thuốc đậm đặc bao trùm lấy cậu.

[01:00:00]

[00:59:59]

...

“A, đếm ngược rồi!”

Tế Cầu xúc động reo hò.

Thời gian trôi qua từng giây từng giây một.

Đối với Phương Tri Hành mà nói, mỗi một giây dài như một năm.

Nước thuốc chế từ vụn cỏ vụn thuốc đang liên tục không ngừng tràn vào trong cơ thể cậu, chữa trị phần xương bị gãy khắp cả người.

Cuối cùng!

[00:00:02]

[00:00:01]

Nước thuốc trong bồn tắm nhanh chóng nhạt màu đi, dần biến thành nước trắng.

Gần như cùng lúc đó, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng lần nữa.

[3, Dùng được thủy nấu từ vụn cỏ vụn thuốc, ngâm toàn thân một giờ, cần bẻ gãy tất cả xương cốt trong người (Đã hoàn thành)]

“Rào rào!”

Phương Tri Hành vọt lên khỏi mặt nước, cậu ngồi lại trong bồn tắm để kiểm tra thân thể.

Các đoạn xương gãy vẫn chưa liền lại với nhau hoàn toàn, chỉ

liền lại một phần, mà hai ngón tay đứt lìa thì hoàn toàn không liền lại nữa.

Phương Tri Hành nhìn thấy như thế, cậu cầm lấy cái bọc, suy nghĩ chợt lóe lên!

Tạo ra ngay một mũi tên cấp 2.

Ngay khi đó, trong cơ thể cậu xuất hiện cảm giác kỳ lạ khác thường, tất cả xương gãy được nối lại hoàn hảo, khép lại trong chớp mắt.

Đồng thời tay phải cậu thấy ngứa ngứa, hai ngón tay bị đứt lìa lóe lên mọc lại trên tay, hợp lại một thể với bàn tay như ban đầu.

Giây lát sau, Phương Tri Hành đã khôi phục lại trạng thái đầy máu, tinh thần cả người dồi dào, thể năng tràn đầy.

“Ừm, trải nghiệm lần này còn kích thích hơn cả lần ngâm trong máu Âm Xà nữa.”

Phương Tri Hành khẽ than.

Tế Cầu cạ lời không cảm thán nổi: “Phải cực khổ đến thế này, có đáng không?”

Phương Tri Hành cười cười, hỏi lại: “Mày thấy có đáng không?”

Tế Cầu quả quyết nói: “Rất không đáng, những võ giả khác chẳng cần chịu tội ăn khổ giống như mày làm gì!”

Phương Tri Hành bật cười: “Mày cảm thấy những võ giả khác luyện võ quanh năm suốt tháng, là ít chịu khổ, ít chịu đau lắm hả?”

Tế Cầu nói: “Đương nhiên không ít rồi, nhưng bọn họ không thử tu luyện nhiều môn võ công để giày vò bản thân như mày

đâu.”

Phương Tri Hành cười: “Sở dĩ người tập võ chăm học chăm khổ luyện, là để bản thân mạnh lên liên tục không ngừng.

Cho nên, những võ giả chưa bao giờ sợ phải chịu bao nhiêu đau đớn, chỉ sợ mảy có nỗ lực thế nào cũng trì trệ mãi không tiến được thôi.”

Phương Tri Hành đi ra khỏi bồn tắm, mặc quần áo vào, phần chần nói: “Mỗi một việc tao làm, đều khiến tao mạnh lên không ngừng. Giờ chỉ còn thiếu con tắm vàng nữa thôi, nếu không tao sẽ cho mày chứng kiến rốt cuộc khổ đau của tao đáng giá đến thế nào.”

Tế Cầu không khỏi im lặng.

Thực ra nó cũng khá chờ mong.

Phương Tri Hành vô cùng cố chấp và kiên trì xây dựng một hệ thống võ đạo, đến giờ còn đang trong giai đoạn hoàn thiện lý thuyết, chưa thể hiện ra hiệu quả nghịch thiên gì đặc biệt trong thực chiến.

Một khi lý luận của cậu có sai sót, vậy thì tất cả nỗ lực, đầu tư của cậu trước đó sẽ đổ sông đổ bể, mất cả chì lẫn chài.

Đến lúc đó, chắc Tế Cầu nó không chế giễu cậu thì không sống nổi mất, đến lúc đó cậu còn nhảy nhót nổi không?

Thế là!

Một người một chó bắt đầu đợi con tắm vàng xuất hiện.

Mà quá trình chờ đợi thì thật là nhàm chán.

Ban ngày Phương Tri Hành ở trong Tuyên Võ các, đọc mấy cuốn sách tiêu khiển, tiếp thu kiến thức.

Buổi tối thì đến Hàm Hương lâu nghe tiểu khúc, góp phần chấn hưng kinh tế cho các chị em.

Mỗi ngày của Tế Cẩu ngoại trừ ăn thì là ăn, cơ thể lớn dần lên từng ngày.

Nhoáng một cái đã trôi qua hơn nửa tháng.

Con tầm vàng vẫn xa xa khó vời như trước.

Ngày đông giá rét im lặng biến mất.

“Huyện Khánh Phong thất thủ rồi!”

“Huyện Khánh Quang thất thủ!”

Buổi sáng hôm nay, hai thông tin nóng hổi đủ để bùng nổ nổi đuôi nhau tới, chấn động cả thành.

Đột nhiên “Tham Lang” đại nghịch dẫn đầu nghĩa quân phát động bạo loạn, công chiếm liên tiếp hai huyện thành Khánh Phong và Khánh Quang.

Huyện lệnh đại nhân huyện Khánh Phong La Cảnh Xuyên chết thảm bị chặt thành tám khúc, người nhà không có bất kỳ ai chạy thoát, toàn bộ bị nghĩa quân giết chết.

Huyện lệnh đại nhân huyện Khánh Quang La Thiên Thái vừa nhác thấy nghĩa quân kéo quân mệnh mông cuồn cuộn đánh tới đã hoảng loạn đủ kiểu, giành ngay một con ngựa tốt để chạy trốn, chẳng những vứt bỏ tâm phúc dưới trướng mà còn có cả vợ con.

Chương 282: Lân Y (2)

Nghĩa quân bắt vợ con của La Thiên Thái, ném cho một đám nạn dân đói khát, cuối cùng bọn họ bị những nạn dân kia ăn tươi nuốt sống.

Quận Thanh Hà có mười hai huyện, Khánh Phong và Khánh Quang là một trong sáu huyện lớn, nhân khẩu có hơn tám mươi vạn người.

Chẳng ai ngờ nghĩa quân yên lặng được một mùa đông, không lên tiếng thì thôi, mà hết một tiếng là chấn động lòng người.

“Phiền phức lớn rồi, giữa huyện Khánh Lâm và huyện Khánh Quang chỉ cách nhau một núi một sông.

Sáng sớm nay, Đinh Chí Cường mở bản đồ ra cẩn thận nghiên cứu.

Phương Tri Hành ngồi bên cạnh hắn, cúi đầu nhìn vào bản đồ.

Cậu vừa từ Hàm Hương lâu về, trên người vẫn còn dính mùi son phấn nồng đậm.

Đinh Chí Cường nhìn bản đồ, thấp giọng nói: “Lão đệ, với tình thế hiện giờ, rất có khả năng phản quân sẽ tiến đánh đến chỗ chúng ta.”

Phương Tri Hành nghiên cứu một hồi, lắc đầu nói: “Chưa chắc đâu, huyện Khánh Quang và huyện Khánh An ở sát gần nhau, phản quân có muốn đánh tiếp cũng sẽ tiến quân đến huyện Khánh An trước. Ngoài ra, huynh xem thử huyện Khánh Phong gần nơi nào nhất?”

Mắt Đinh Chí Cường sáng lên, sắc mặt thay đổi, hoảng sợ nói: “Quận thành!”

Phương Tri Hành gật đầu: “Phản quân vừa gặt hái một trận đại thắng, sĩ khí tăng vọt, nên có khả năng bọn họ sẽ tiến đánh quận thành.”

Đinh Chí Cường chặc lưỡi: “Nếu Tham Lang nắm được quận thành, thì cả quận Thanh Hà sẽ không ai cản nổi hần nữa, cả quận sẽ rơi vào tay hần, rồi chúng ta xong đời theo.”

Phương Tri Hành nghe vậy, trong đầu kìm lòng không đặt mà xuất hiện khung cảnh La Thiên Thiên moi tim, cậu trầm ngâm nói: “Phản quân cổ động nạn dân tạo phản, chỉ có thể đạt được vui vẻ nhất thời thôi, khó mà thành đại sự.”

Đinh Chí Cường lại lo lắng, thở dài: “Hầy, có thể phản quân không tổn thương môn phiệt thế gia nổi, nhưng mấy đứa nhân vật cở con không nặng không nhẹ như chúng ta lại đủ để bị bọn họ ăn tươi nuốt sống đấy.”

Đinh Chí Cường vừa dứt lời, có một tôi tớ chạy đến hô to: “Phương giáo đầu, Đinh tổng bộ đầu, đại nhân cho mời.”

Phương Tri Hành và Đinh Chí Cường liếc nhau, lập tức đứng dậy chạy đến thư phòng.

Trên đường, hai người bọn họ đụng phải La Khắc Chiêu và Ôn Ngọc Đông.

Thế là bốn người cùng nhau đi đến thư phòng.

Một lát sau Lư An Phủ đưa Lữ Bội Bội và Diệp Hằng Xương chạy tới.

Mấy người có giá trị võ lực cao nhất huyện Khánh Lâm đều đã tụ hội lại một chỗ.

La Bồi Vân và Ôn Dục Văn đến muộn một bước.

Sau khi mọi người hành lễ, thì tất cả ngồi xuống.

La Bồi Vân thản nhiên nói: “Chắc là mọi người cũng nghe nói rồi, hai huyện Khánh Phong và Khánh Quang cùng rơi vào tay phản quân chỉ trong một đêm.”

La Khắc Chiêu không khỏi hỏi: “Phụ thân, đến tột cùng thì tên Tham Lang kia là ai? Con nghe nói La Thiên Thái chỉ mới nhìn thấy tên Tham Lang kia từ xa thôi, mà đã bị dọa đến tè ra quần, không màng vợ con gì nữa luôn.”

La Bồi Vân trả lời: “Theo tin tức đáng tin, thế lực lớn nhất đứng đằng sau ủng hộ bọn phản quân là một tổ chức tên “Võ Minh”.”

“Võ Minh?”

Mọi người nhìn nhau, toàn bộ đều cảm thấy rất lạ lẫm, chưa nghe bao giờ.

La Bồi Vân thở dài nói: “Tiền thân của Võ Minh chính là Võ Sĩ hội.”

Đám La Khắc Chiêu đồng thời tỉnh ngộ ra.

Phương Tri Hành chớp mắt hỏi: “Đại nhân, Võ Sĩ hội này là?”

La Bồi Vân cẩn thận giải thích: “Ban đầu Võ Sĩ hội do một đám đạo tặc tạo thành, bọn họ đánh cướp võ công mà các môn phiệt thế gia cất giữ, vừa lén luyện tập, vừa bán lại cho người của các tầng lớp khác, khiến cho rất nhiều võ công bí tịch đang lưu lạc trên giang hồ.

Sau này, bọn chúng vẫn chưa hài lòng với điều đó, chúng tự cho là đúng rồi đưa ra khẩu hiệu truyền bá võ thuật khắp thiên hạ,

yêu cầu triều đình mở lệnh cấm, cho phép bách tính trong nhân gian ai ai cũng được tập võ.”

Nói đến đây, La Bồi Vân khinh thường cười lạnh: “Mấy kẻ trong Võ Sĩ hội kia đúng là buồn cười.

Không phải bọn chúng không biết rõ, triều đình chưa bao giờ công bố lệnh cấm bách tính tập võ một cách chính thức cả, tất cả mọi người đều có thể luyện võ hết.

Nhưng để luyện thành môn võ cần có hai điều kiện tiên quyết, thứ nhất là phải có thiên phú tốt, thứ hai là tài nguyên sung túc.

Chỉ mới điều kiện thiên phú thôi đã đánh rớt phần đa người rồi.

Người có thiên phú xuất chúng hiếm như lông phượng sừng lân, đã ít lại càng ít.

Mà võ giả có thiên phú xuất chúng sẽ chỉ càng ngày càng mạnh mẽ hơn, cuối cùng trở thành chúa tể một phương.

Mà đời sau của các chúa tể đó cũng thường có thiên phú đặc biệt từ khi sinh ra, đời này truyền đời sau, nên cứ thế mà thành môn phiệt thế gia.”

Mặt mũi La Bồi Vân tràn đầy kiêu ngạo: “Dựa vào cái gì mà người cảm thấy mình khổ tu mười năm là có thể chống lại môn phiệt thế gia bọn ta tích lũy ba đời?”

Nghe thế....

Phượng Tri Hành hơi cúi đầu xuống tỏ vẻ tôn kính, trong lòng lại giật giật.

Chương 283: Quỳ Xuống (1)

La Bồi Vân vẫn tiếp tục nói: “Võ Sĩ hội đại nghịch bắt đạo nên bị tiêu diệt nhanh chóng. Nhưng những võ công bí tịch bị bọn chúng trộm vẫn chưa tìm về được.

Xem ra một vài dư nghiệt của Võ Sĩ hội lại tiếp tục tổ chức, thay hình đổi dạng, gây dựng lên Võ Minh.

Có tin tức nói, “Vương Thiên Bồ” đại nghịch kia chính là một trong những lãnh tụ của Võ Minh, “Tham Lang” thì có thể là sư đệ hoặc đồ đệ của Vương Thiên Bồ.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ.

“Cái bọn Võ Minh đáng ghét này lại dám tạo phản, nên giết cả lũ!”

La Khắc Chiêu chửi ầm lên, cau mày nói: “Tham Lang lòi cuốn đâm bạo dân tạo phản, hẳn đã cướp đoạt Khánh Phong và Khánh Quang, trạm tiếp theo sẽ là ở đâu đây?”

La Bồi Vân lắc đầu nói: “Bọn chúng không có trạm tiếp theo đâu, kẻ giết người của La gia chúng ta, đừng mong có ai sống sót được.”

Nhất thời nét mặt mọi người nghiêm lại, cảm giác được sát ý vô cùng vô tận.

La Bồi Vân hờ hững nói: “Mọi người bắt đầu chuẩn bị chiến đấu đi, đợi đến khi quận trưởng đại nhân truyền lệnh xuống đây, chúng ta sẽ xông lên chiến trường.”

Mọi người đứng dậy hô: “Cẩn tuân lời đại nhân phân phó.”

Cuộc họp đến đây là kết thúc.

Phường Tri Hành rời khỏi thư phòng, đến võ đài một chuyến. Cậu triệu tập doanh Cung Bình, truyền đạt chỉ thị của La Bồi Vân cho bọn họ nghe.

“Phải đánh trận kìa!”

Sau khi ba trăm Cung Bình nghe xong thì có nét mặt khác nhau, có người vô cùng bối rối, có người lại cực kỳ hưng phấn.

Phường Tri Hành chẳng quan tâm bọn họ nghĩ gì, lên ngựa chạy tới Đúc Binh đường.

Cậu tìm Trần Bình, để hắn đưa tin tức đến sơn trang Bùi thị, phải nhanh chóng tìm được con tằm vàng ngay.

Nhoáng cái đến chạng vạng tối.

Phường Tri Hành lại đến Hàm Hương lâu.

“Phường đại gia, ngài đến rồi à.”

Tú bà chạy đến nghênh đón, cười hì hì nói: “Bây giờ Tổ Nương đang rảnh, cô có dặn dò từ đầu rồi, chỉ cần ngài tới là mời ngài đi lên ngay lập tức.”

Phường Tri Hành nhướng mày.

Mấy ngày nay La Thiên Thiên cứ chiếm lấy Tổ Nương liên tục.

Phường Tri Hành lại không muốn chọc đến La Thiên Thiên, cho nên cố gắng né tránh Tổ Nương hết mức có thể.

Cậu không khỏi hỏi: “Thiên Thiên tiểu thư đâu?”

Tú bà trả lời: “Ngài không biết à? Ta nghe nói vị tiểu thư kia đã quay về quận thành rồi.”

Phượng Tri Hành tự hiểu trong lòng, chân bước lên tầng ba, đi vào phòng khách riêng của Tố Nương.

Lúc này, Tố Nương mặc một bộ sa mỏng màu hồng nhạt, đang ngồi cạnh đàn, điều chỉnh từng dây đàn một.

Lò lửa ấm áp được đốt một bên.

Ngọn lửa lay động chiếu sáng lớp sa mỏng, như ẩn như hiện đường viền cơ thể.

Phượng Tri Hành thấy cảnh này, cậu nhóc dưới thân không khỏi nổi lòng tôn kính.

Cậu đi qua đó, không dây dưa gì mà ôm lấy Tố Nương luôn, đưa cô lên giường, nhất nhật giải thiên sầu.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Lúc mặt trời lên cao, Phượng Tri Hành tỉnh khỏi cơn mơ màng ngáp ngủ, trên mặt toàn là vẻ thỏa mãn.

Tố Nương ngồi trước bàn, đang loay hoay với đồng trà cụ, nấu một bình trà ngon, dịu dàng nói: “Phượng đại gia, ngài dậy rồi à. Đến đây nếm thử trà thiếp thân nấu.”

Phượng Tri Hành rời giường mặc quần áo, ngồi đối diện cô, hớp một ngụm trà nóng, gật đầu nói: “Tay nghề khéo lắm, trà này chẳng những thơm mát lại đậm đà, chén trà giống cô vậy đó.”

Gương mặt xinh đẹp của Tố Nương ửng đỏ, giận lấy Phượng Tri Hành, chột đổi chủ đề hỏi cậu: “Ta nghe nói, sắp phải đánh trận rồi?”

Phượng Tri Hành gật đầu: “Xem tình hình này thì phải đánh thôi!”

Trên mặt Tố Nương xuất hiện vẻ lo lắng, cúi đầu xuống khẽ

hỏi: “Ngài cũng lên chiến trường ư?”

Phương Tri Hành cười ha ha, giơ tay nâng cằm Tố Như lên, cười nói: “Sao thế, cô đang lo lắng cho ta à?”

Tố Như hừ hừ, đẩy tay Phương Tri Hành ra, sáng giọng: “Ai thèm lo lắng cho ngài? Thiếp thân chỉ là một nữ tử nơi phong trần, nào có tư cách lo lắng cho ai?”

Phương Tri Hành nghe vậy, tự tin cười nói: “Cô yên tâm, ta nhất định sẽ sống sót quay về từ chiến trường.”

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt!

“Phương hương chủ, tin tốt!”

Buổi chiều hôm đó, Trần Bình ôm một hộp gấm vội vã chạy đến.

Phương Tri Hành nhìn kỹ, thấy trên hộp gấm có khắc một chữ “Bùi”, trong lòng lập tức vui mừng, vội vàng hỏi: “Có phải là con tằm vàng không?”

Trần Bình cười nói: “Đúng thế, sơn trang Bùi Thị đã tốn không ít công sức mới tìm được con tằm vàng ngài cần.”

Phương Tri Hành nhận lấy, mở hộp ra xem.

Có vài lá dâu được đặt trong cái hộp thoáng khí, có những âm thanh sột soạt nho nhỏ vang lên dưới lá dâu.

Phương Tri Hành đưa tay ra kéo lá dâu ra, nhưng tay chưa kịp chạm vào lá dâu thì đột nhiên sờ phải thứ gì đó, đầu ngón tay bị một vật vô hình cắt trúng.

Phương Tri Hành giơ tay lên, lật lại nhìn thử, một vết trắng rõ ràng xuất hiện trên đầu ngón tay.

Cậu cầm hộp gắm rồi đi đến phía trước, đặt ở nơi có ánh sáng tốt để quan sát kỹ hơn.

Chương 284: Quỳ Xuống (2)

Một lúc sau, cậu nheo mắt lại, cuối cùng nhìn thấy một sợi tơ mỏng manh nằm ngang trong hộp gấm.

“Tơ lấp lánh ánh vàng...”

Mắt Phương Tri Hành sáng lên, cậu dời hai lá dâu từ phía bên cạnh.

Ngay lập tức, một con tằm vàng to dài bằng ngón tay cái hiện ra trước mắt.

Con tằm vàng toàn thân vàng rực rỡ giống như được bôi một lớp vàng.

Nếu không phải con tằm vàng không ngừng ngo ngoáy thì sẽ khiến người khác lầm tưởng nó là một tác phẩm nghệ thuật được đúc bằng vàng.

“Đây chính là con tằm vàng, trông đẹp đó chứ.”

Phương Tri Hành lập tức vô cùng vui sướng, cậu thưởng cho Trần Bình rồi quay về phòng, đóng cửa sổ cẩn thận.

“Thu!”

Suy nghĩ chợt lóe lên, toàn thân con tằm vàng chợt cứng đờ, co rút với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, khô héo, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Đến lúc này!

[Đã hoàn thành điều kiện trở thành max cấp Thiên Tằm Phách

Kính có thăng cấp hay không?]

“Cố!”

Phương Tri Hành mong đợi đã lâu, không chút do dự, lập tức chọn thăng cấp.

Lúc này, cậu chột ngẩng đầu lên, đôi mắt giống như được bao phủ bởi một tầng sương mù mờ mờ, bước vào trạng thái như mơ như ảo.

Răng rắc!

Những tiếng nổ giống như rang đậu vang lên trong cơ thể Phương Tri Hành.

Mật độ xương toàn thân cậu nhanh chóng trở nên rắn chắc hơn, các khớp xương ngày càng cứng cáp vững vàng hơn.

Cơ bắp toàn thân cậu chuyển động khắp mọi góc ngách trên cơ thể giống như dòng nước chảy không ngừng.

Dần dần, cơ bắp khắp nơi trên cơ thể thể hiện những đường nét phong phú.

Cơ bắp không còn là một cục hay một khối, mà là từng thớ, được sắp xếp dày đặc và trật tự giống như tơ lụa.

Điều thần kỳ hơn chính là khi cậu vận công, da thịt cậu mơ hồ lấp lánh ánh vàng nhạt, giống như bôi phấn vàng vậy.

“Phù~”

Phương Tri Hành chậm rãi mở mắt ra, sương mù trong mắt nhanh chóng tan biến, một lần nữa biến thành một vùng trong veo thanh khiết.

Cậu thở dài một hơi, khoe miệng không tự chủ được mà nhếch

lên.

“Cuối cùng sức mạnh của ta cũng đạt đến viên mãn rồi.”

Phương Tri Hành siết chặt nắm tay, sức mạnh sung mãn tràn đầy cơ thể, không ngừng tuôn trào ra ngoài.

“Thế nào rồi bro?”

Tế Cửu chạy đến, nó kích động nhìn Phương Tri Hành.

Vừa mới nãy, giao diện hệ thống của Tế Cửu chợt lấp lóe ánh sáng.

[Số mạng còn lại: 7]

Tế Cửu bất ngờ được thêm một mạng.

Điều này có nghĩa là Phương Tri Hành đã thuận lợi hoàn thành việc thăng cấp.

Phương Tri Hành phấn khích nói: “9 vạn! Sức mạnh của tao đã đạt đến hơn 9 vạn cân rồi!”

“Đệch mợ, 9 vạn...”

Tế Cửu lè lưỡi nói: “Mày đạt đến cực hạn rồi hả?”

Phương Tri Hành gật đầu.

Tế Cửu lập tức vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu hỏi: “Cực hạn ở đâu? Sao mày có thể xác định được?”

Phương Tri Hành đáp: “Tiềm năng của con người giống như một cái ao, trước khi mày tát hết nước trong ao thì mày sẽ không biết ao sâu bao nhiêu, nhưng ngược lại, mày sẽ nhìn thấy rõ độ sâu là bao nhiêu.”

Tế Cửu nghe có vẻ hiểu mà lại không hiểu, đáp: “Có nghĩa là sức mạnh của mày đã đạt đến cực hạn tiềm năng rồi, phải không?”

Phượng Tri Hành đáp: “Ờ, trước khi tao nâng cao ba điểm phòng ngự, độ bền dẻo và nhanh nhẹn thì sức mạnh của tao sẽ không tăng thêm nữa.”

Tế Cửu hiểu rồi, nó nhìn cẩn thận.

[Kim Tầm Phách Kính•Viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Kim Tầm Bá Kinh (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Mua Dây Buộc Minh (Lv 3)]

[Kỹ năng bộc phát: Phá Kiển Thành Điệp (Lv3)]

“Lại thêm ba kỹ năng bộc phát!”

Phượng Tri Hành vô cùng vui sướng.

[Kim Tầm Bá Kinh: Sức mạnh bá đạo vô song, lại giống như tấm vàng nhả tơ vô cùng tận, dẻo dai vô địch]

Ngay khi nhìn thấy chú thích này, Phượng Tri Hành lập tức hiểu được sự đáng sợ của “Kim Tầm Bá Kinh”.

Khi võ giả thể hiện sức mạnh của bản thân thì thường mạnh nhất trong đợt đầu tiên, sau đó suy yếu rồi cạn kiệt.

Nhưng mà “Kim Tầm Bá Kinh” hoàn toàn khắc phục được điểm yếu này, có thể phát huy sức mạnh ổn định, đồng thời có thể duy trì phát huy ở mức tối đa.

Nói cách khác, nếu kẻ thù thua Phượng Tri Hành về sức mạnh ở lượt đánh đầu tiên, thì sau đó dù bọn họ có cố gắng thế nào cũng không còn hy vọng chiến thắng Phượng Tri Hành nữa.

[Mua Dây Buộc Minh: Kim Tầm Phách Kính di chuyển khắp da thịt toàn thân, có thể đạt được hiệu quả ‘da cứng như vàng’, thời gian duy trì có hạn]

Đáy mắt Phương Tri Hành lại sáng lên.

Mua Dây Buộc Minh, ý nghĩa ngoài mặt chính là tắm nhả tơ tạo kén, tự bọc mình.

Mở rộng đến tầng nghĩa trong võ học, chính là xây dựng một lớp bảo vệ trên bề mặt cơ thể.

“Da cứng như vàng?!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, cậu sử dụng sức mạnh toàn thân.

Đúng như dự đoán, da thịt của cậu thực sự biến thành màu vàng nhạt, giống như được khoác lên một lớp giáp bảo vệ được làm từ tơ vàng.

“Chuyện gì thế này?”

Tế Cầu nhìn ngây người: “Da cứng như vàng không phải kỹ năng bọc pháp thức tỉnh khi cường hóa phòng ngự hả?”

Chương 285: Lang Ky (1)

Phương Tri Hành cười ha hả: “Đây gọi là ‘học một biết ba’, sức mạnh của tao đã đạt đến mức viên mãn, đương nhiên phòng ngự cũng tăng lên theo.”

Tế Cửu chớp mắt, bưng tỉnh: “Mua Dây Buộc Minh, hình như chính là kỹ năng bộc phát kết hợp giữa phòng ngự và độ bền dẻo.”

Phương Tri Hành gật đầu: “Ngoài chuyện thời gian duy trì có hạn, chắc hiệu quả phòng ngự quá tệ.”

Tế Cửu phấn khởi nói: “Cũng có nghĩa là mày đã trở thành cao thủ Nhị Cầm cảnh rồi hả?”

Phương Tri Hành khẽ nhếch miệng, cười nói: “Tao không chỉ là Nhị Cầm cảnh thôi đâu.”

Cậu cầm lấy một tờ giấy, viết xuống bốn điểm phòng ngự, độ bền dẻo, nhanh nhẹn và sức mạnh.

“Giả sử sức mạnh của tao là 100 điểm tối đa, thì bây giờ phòng ngự, độ bền dẻo và nhanh nhẹn của tao có lẽ đã đạt đến 80~90 điểm rồi, cách viên mãn không bao nhiêu nữa!”

Tế Cửu hỏi: “Thế người khác bao nhiêu điểm?”

Phương Tri Hành phân tích: “Đệ tử môn phiệt tao không chắc, nhưng so sánh những võ giả bình thường cùng cảnh giới với tao, bốn điểm này đều phải giảm mạnh, có thể phải giảm từ hai phần đến năm phần.”

Tế Cửu nghe thấy lời này lập tức kinh ngạc, nghệt thờ nói: “Nói cách khác, phòng ngự hiện tại của mày có thể mạnh hơn cả

võ giả hệ Huyền Quy Nhất Cầm cảnh! Nhất Cầm cảnh của hệ Ảnh Báo và hệ Linh Viên cũng chưa chắc lợi hại bằng mày!”

“Mày không phải Nhất Cầm cảnh, mày là Tứ Cầm cảnh hậu kỳ!”

Phương Tri Hành nhin không được bật cười: “Bây giờ mày còn nghi ngờ lý thuyết võ đạo của tao nữa không? Đây gọi là từ điểm đến diện, chỉ cần chinh phục được một điểm, thì ba điểm còn lại cũng tự thông.”

[Phá Kiển Thành Điệp : Tiêu hao Kim Tầm Phách Kính miễn cưỡng tăng tốc độ, thời gian duy trì có hạn.]

Phương Tri Hành liếm môi rồi đứng dậy: “Đi, chúng ta đi Đúc Binh đường.”

“Giờ ra ngoài luôn hả?” Tế Cầu ngẩng đầu lên, cẩn thận quan sát Phương Tri Hành.

Hình như chiều cao của cậu không thay đổi, chỉ cao thêm một chút xíu, nhưng vóc dáng có sự thay đổi khá lớn.

Cậu vốn là một người cơ bắp cuộn cuộn, khối cơ bắp nhô lên, nhưng bây giờ đường nét cơ thể của cậu đã được cải thiện rõ rệt.

Giống như từ máy bay chở khách thành máy bay ném bom vậy.

Nhưng mà, sau khi Phương Tri Hành mặc y phục rộng rãi, sự thay đổi này nhanh chóng được che đậy.

Ngoài những người phụ nữ từng ngủ với Phương Tri Hành, chắc không có ai nhìn ra được sự thay đổi của cậu.

Một người một chó ra khỏi phòng, ngựa phi nước đại, phi thẳng về phía Đúc Binh đường.

Một lát sau, Phương Tri Hành đến Đúc Binh đường, gọi một đệ tử, dẫn hắn đi tìm đường chủ Lư An Phủ.

Sau đó, cậu đi thẳng đến vọng lâu trong hậu hoa viên, bình tĩnh ngồi xuống.

Vừa thấy tư thế này, Tế Cầu lập tức hiểu được Phương Tri Hành định làm gì.

Không lâu sau, Lư An Phủ đi một mình đến, bước vào vọng lâu, chấp tay cười nói: “Phương hương chủ, vội vàng gọi ta đến đây, có chuyện gì quan trọng à?”

Phương Tri Hành cúi đầu, cung kính chấp tay nói: “Lư đường chủ, sắp phải khai chiến rồi, nói thật thì trong lòng ta hơi lo lắng.”

Lư đường chủ mỉm cười: “Với kỹ thuật bắn cung và thực lực của Phương hương chủ, có gì phải lo? Nếu phải lo, thì người khác lo mới đúng.”

Phương Tri Hành lập tức nói: “Đường chủ là người hiểu rõ chút bản lĩnh đó của ta nhất, lỡ như bị một cao thủ nào đó tóm được, giao chiến cận thân thì ta sẽ chết rất thảm.”

Lư đường chủ cười ha hả: “Lão đệ không cần lo lắng, khi khai chiến, chúng ta nhất định sẽ phối hợp tác chiến, hỗ trợ lẫn nhau, không để lão đệ một mình rơi vào hiểm cảnh đâu.”

Phương Tri Hành xòe tay nói: “Vậy cũng không nói chắc được, hay là thế này đi, đường chủ dành chút thời gian để huấn luyện ta, thế nào?”

Lư An Phủ trầm ngâm một lát, sự đặc ý không thể che giấu được dần dần hiện lên trên mặt, hắn khó xử nói: “Sắp khai chiến rồi, mọi người đều rất bận rộn.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Chỉ cần chỉ điểm ta nửa ngày

thôi, ta cần chút kinh nghiệm giao chiến với cường giả Ngũ Cầm cảnh.”

Lư An Phủ cười ha hả đáp: “Được, vậy chúng ta cộ xát một chút, học hỏi lẫn nhau.”

Hắn nhìn quanh, nhặt một cành cây lên rồi cười nói: “Lão đệ cứ việc tấn công ta đi.”

Phương Tri Hành chậm rãi giơ cao thanh Thính Phong đao, vẻ mặt nghiêm túc, nở nụ cười rất vô hại nói: “Đường chủ cần thận.”

Lư An Phủ khinh thường mỉm cười.

Khoảnh khắc sau đó, Phương Tri Hành bước nửa bước về phía trước, đột ngột lao ra.

“Kỹ năng bộc phát • Huyết Ảnh Bộ!”

Bỗng nhiên, Phương Tri Hành hóa thành một vệt máu, lướt người tiến lên, thẳng tiến đến gần Lư An Phủ.

Lần này cậu dùng “Huyết Ảnh Bộ”, tốc độ rõ ràng nhanh hơn trước rất nhiều.

Tế Cầu hoa mắt chóng mặt, suýt không thể bắt kịp thân ảnh của Phương Tri Hành.

Lư An Phủ tỏ vẻ hơi kinh ngạc, lập tức nhanh chóng lùi về phía sau.

Phương Tri Hành nhìn thấy rõ ràng.

Đây cũng là lần đầu tiên cậu tận mắt nhìn thấy rốt cuộc độ nhanh nhẹn của Lư An Phủ nhanh đến mức nào.

Chương 286: Lang Ky (2)

Hai người một trước một sau tiến vào hoa viên.

Phương Tri Hành đuổi đánh dữ dội, Thính Phong đao sẵn sàng chém xuống.

Còn Lữ An Phủ bình tĩnh không nao núng, nhẹ nhàng rút lui, tuyệt đối không tùy ý đến gần một cao thủ hệ Cự Hùng.

Hắn hiểu rất rõ sức mạnh của hệ Cự Hùng khổng lồ đến mức nào, chỉ cần bị đánh trúng một lần, hắn có thể sẽ bị trọng thương.

Phương Tri Hành đuổi đánh, trong khi quan sát, cậu nhanh chóng nhận ra được một số manh mối.

Thân pháp của Lữ An Phủ vô cùng nhẹ nhàng, chuyển thần kỳ chính là hắn giống như một con bướm vô cánh, lượn giữa đám hoa.

“Đường chủ, chớ lẽ ngại tu luyện &LTH;óa Diệp Tuyệt Trần Công > à?” Phương Tri Hành chợt mở miệng hỏi.

Lữ An Phủ khẽ nhếch miệng, cười nói: “Lão đệ có nhãn lực tốt, trong hệ Ảnh Báo, &LTH;óa Diệp Tuyệt Trần Công > nổi tiếng với sự nhẹ nhàng hư ảo, nhẹ nhàng như bướm khẽ khàng bay múa, hư ảo như khói bụi, vô tầm vô tích.”

Vừa dứt lời, cơ thể hắn bỗng trở nên mờ ảo giống như hóa thành một làn khói, biến mất khỏi tầm mắt.

May mắn!

Phương Tri Hành có Biến Động Thị Lực, bắt được một mảng

tàn ảnh.

Cậu chột quay đầu về phía sau bên phải!

Bốn mắt chạm nhau trong nháy mắt!

Lư An Phủ nghệt thở, da đầu lập tức tê dại, hẳn không cần suy nghĩ đã nhanh chóng lùi lại lần nữa.

“Người, người nhìn thấy ta?”

Lư An Phủ đáp xuống một bông hoa cúc, mũi chân dẫm lên cánh hoa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Phương Tri Hành.

Nhưng Phương Tri Hành chỉ nở một nụ cười ngốc nghếch, chỉ tay vào mắt mình rồi nói: “Quên nói với ngài, từ nhỏ ta đã đi săn trên núi, luyện được một đôi mắt có thị lực siêu phàm, có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không nhìn thấy được.”

Lư An Phủ khó có thể tin được, nhưng lại không thể không tin.

“Được, thêm lần nữa!”

Lư An Phủ không dám sơ ý, gồng cơ bắp toàn thân, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Phương Tri Hành không đổi sắc mặt, lập tức nhìn chăm chăm vào Lư An Phủ.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, hai người di chuyển cùng một lúc!

Bọn họ lao nhanh vào nhau.

Tế Cửu lập tức trừng to mắt chó.

Nó nhìn thấy trong hoa viên có hai bóng người nhanh chóng tiến lại gần nhau, lướt qua nhau, rồi lại lao về phía nhau một lần

nữa.

Tiến gần, lướt qua, lại tiến gần...

Dần dần, đồng tử của Tế Cầu không ngừng run rẩy, nó chỉ nhìn thấy hai tàn ảnh mờ ảo, thậm chí còn không thể phân biệt được ai là ai.

“Lão đệ, người cũng từng cường hóa nhanh nhẹn à?”

Lư An Phủ ngày càng kinh ngạc, lúc này hắn đã bộc phát gần tám thành tốc độ.

Nhưng dù vậy, Phương Tri Hành vẫn có thể dễ dàng đuổi kịp hắn.

Người thuộc hệ Ảnh Báo nổi tiếng với chiến thuật dùng nhanh chế ngự nhanh, sử dụng lợi thế tốc độ để áp đảo kẻ thù, sau đó dùng những đòn tấn công bất ngờ để gây sát thương.

Nếu như tốc độ của Phương Tri Hành rất chậm thì Lư An Phủ có thể tùy ý khống chế cậu.

Ví dụ như hắn đột ngột xuất hiện sau lưng Phương Tri Hành, đâm một nhát dao vào thắt lưng của Phương Tri Hành thì có thể giành chiến thắng ngay lập tức.

Nhưng mà...

Phương Tri Hành cười nói: “Ta chưa từng cường hóa nhanh nhẹn đâu, ta chỉ cường hóa một chút xú sức mạnh mà thôi.”

Con mẹ đó đây là một chút xú hả?!

Lư An Phủ vô cùng ngạc nhiên tức giận, hít sâu một hơi, hắn bộc phát toàn bộ sức mạnh, tốc độ của hắn chợt tăng vọt.

Gần như cùng lúc đó!

[Kỹ năng bộc phát•Phá Kiển Thành Điệp]

Phường Tri Hành sử dụng Thiên Tầm Phách Kính cơ bắp toàn thân siết chặt, từng sợi cơ quăn lấy nhau, tốc độ của cậu đột ngột tăng vọt.

Vù!

Gió thổi điên cuồng!

Trong nháy mắt, Phường Tri Hành giống như một con bướm vàng chui ra khỏi kén, cậu vòng ra sau lưng Lữ An Phủ với tốc độ không thể tin được.

Thính Phong đao chỉ về phía trước.

Mũi đao chĩa sát vào lưng Lữ An Phủ!

Lữ An Phủ toàn thân cứng đờ, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

Lúc này, hắn có cảm giác giống như bị thần chết bóp cổ đến mức không thể thở nổi.

“Ôi, Lữ đường chủ, có phải ngài bị trượt chân không?”

Bỗng nhiên, Phường Tri Hành thu lại Thính Phong đao, vô cùng ngạc nhiên kêu lên.

“Ta trượt chân, hả?”

Lữ An Phủ bình tĩnh lại từ trong sự kinh hoàng tột độ, cười gượng một tiếng, thuận nước đẩy thuyền nói: “Hôm nay ta đi một đôi giày mới, không vừa chân cho lắm.”

Phường Tri Hành vội vàng đáp: “Bảo sao tốc độ của ngài cứ không thể tăng nhanh được, ta nhớ lần trước ngài đột ngột xuất hiện sau lưng ta, tốc độ nhanh kinh người, khiến ta giật cả mình.”

Khóe miệng Lư An Phủ giật giật, cười ha hả nói: “Lần đó là ta sai, đột ngột xuất hiện sau lưng người khác là hành động không lễ độ.”

Phương Tri Hành nói ngay: “Ừm ừm, biết sai có thể sửa là tốt rồi.”

Da mặt Lư An Phủ giật giật, chớp tay nói: “Hay là hôm nay đến đây thôi?”

Phương Tri Hành gật đầu hài lòng đáp: “Được thôi, sau khi được đường chủ đặc huấn, bây giờ ta tràn đầy tự tin đối với thực lực của bản thân.”

Trong lòng Lư An Phủ vô cùng khó chịu, giống như có một cục máu nghẹn ở ngực không khạc ra được.

Hắn rặn ra một nụ cười, chớp tay rời đi,

Phương Tri Hành nhìn theo, nhìn những cánh hoa rụng đầy đất, tâm trạng sáng khoái chưa từng có.

Chương 287: Dung Hợp (1)

Tế Cửu lắc lư đi đến, nhìn Lư An Phủ đi xa cạnh lời nói:

“Chúc mừng mày báo được thù, sướng lắm đúng không? Thế nhưng, mày có nghĩ đến chuyện thực lực của mày cũng bởi vậy bại lộ không!”

Phương Tri Hành cười hỏi ngược lại: “Sao lại bại lộ rồi?”

Tế Cửu bèn nói: “Lư An Phủ đã biết chứ sao nữa, có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, sớm muộn gì cũng sẽ truyền ra thôi.”

Phương Tri Hành lại lắc đầu, quả quyết nói: “Lư An Phủ sẽ không nói cho ai khác đâu.”

Tế Cửu trợn mắt nói: “Mày quản được cái miệng của hắn à?”

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Coi như Lư An Phủ nói ra ngoài, khiến người khác biết tao thắng hắn, thực lực của tao ở trên hắn, mày đoán xem sẽ xảy ra chuyện gì?”

Tế Cửu chớp mắt, chần chờ nói: “Hắn sẽ bị mất mặt?”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, quả quyết nói: “Mất mặt là chuyện nhỏ, mất mũi cánh chuồn mới là chuyện lớn.”

Tế Cửu nhất thời bưng tỉnh.

Nghĩ lại thì thấy cũng đúng, thế giới này lấy thực lực làm đầu.

Dựa theo quy củ của Thiết Sơn môn, vị trí đường chủ không phải vĩnh hằng bất biến. Bất kỳ ai cũng có thể khiêu chiến đường chủ, chỉ cần đánh bại đường chủ là có thể leo lên vị trí đó.

Nói cách khác, chỉ cần Phương Tri Hành nổi lên lòng tham kia, cậu có thể cướp lấy vị trí của Lư An Phủ bất cứ lúc nào.

Tương tự, đương nhiên Lư An Phủ biết rõ điểm này.

Để giữ được vị trí đường chủ của mình, đương nhiên hắn sẽ không chủ động tiết lộ bí mật của Phương Tri Hành, thậm chí đánh chết hắn cũng sẽ không nói ra bên ngoài luôn.

“Ha ha, may độc thật đó.”

Tế Cửu tấm tắc không thôi: “Lần này Lư An Phủ là cầm điếu ngậm bõ hòn làm ngọt, có nỗi khổ mà không thể nói nên lời.”

Phương Tri Hành khinh thường nói: “Là hắn trêu chọc tao trước, tao không phể đi hắn đã xem như là khoan hồng độ lượng rồi. Sau này xem biểu hiện của hắn, nếu vẫn còn không thức thời thì tao có thể giết hắn bất cứ lúc nào.”

Tế Cửu lại rất tin tưởng lời này không nghi ngờ gì cả.

Là người bật hack, cậu có một loại năng lực cực kỳ đáng sợ.

Đó chính là, chỉ cần người bị người bật hack vượt qua thì người sẽ vĩnh viễn không cách nào vượt qua người đó được nữa.

Chỉ cần người bại bởi người bật hack một lần, vậy người sẽ vĩnh viễn bị người đó dẫm nát dưới chân.

“Đi!”

Tâm trạng Phương Tri Hành rất tốt. Cậu xoay người đi ra vườn hoa, lại một lần nữa tiến vào mật thất của Tuyên Võ các.

Nhìn bốn hàng giá sách...

“Đã không cần bí công võ tịch hệ Cự Hùng nữa.”

Ánh mắt Phương Tri Hành trực tiếp rơi lên ba hàng giá sách Huyền Quy, Linh Viên, Ảnh Báo.

Tế Cửu góc cổ lên nhìn, hỏi cậu: “Chọn cái nào? Dựa theo lý luận võ đạo của mày thì cam chịu ‘Sức Mạnh’ là trung tâm, ba điểm khác toàn bộ đều là kéo dài của hạch tâm, phụ trợ, tùy tiện chọn cái nào cũng không sao cả, đúng không?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Trên lý luận thì đúng là như vậy, những cân nhắc từ góc độ cân bằng chiến lược thì tăng cường phòng ngự đối với tao gần như không có chút ý nghĩa nào.”

Tế Cửu gật đầu than thở: “Cũng đúng, mày có thể dùng phương thức thăng cấp binh khí, nháy mắt sống lại mẫn huyết, phòng ngự đối với mày chẳng có chút xú tác dụng nào luôn. Như vậy thì Độ Bền Dẻo hay là Nhanh Nhẹn đây?”

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, đi về phía giá sách Ảnh Báo và trầm ngâm nói: “Phương pháp nhanh nhất để tăng cường thực lực chính là gia tăng tốc độ.”

Phóng mắt nhìn lại, trên giá sách Ảnh Báo liệt kê tám bản bí công võ tịch.

&LTV;ân Long Tam Chiết>, &LTH;óa Điệp Tuyệt Trần Công>, &LTLang; Hành Thiên Lý>, &LTLoa; Toàn Cửu Ảnh>, &LTT;ật Phong Truy Điện>, &LTThi;ên Âm U Ảnh Bộ>, &LTNg;ự Phong Thối>, &LTPhi; Nhứ Phiêu Miểu Công>.

Vân Long Tam Chiết:

Tức nhảy ba đoạn, sau khi luyện thành có thể vọt bắn nhảy cao, thẳng như du long. Khi hết thế xông lên rồi thì có thể không mượn bất kỳ vật thể nào, chỉ dựa vào thân hình xoay một vòng trên không trung là có thể lập tức cất cao, lại còn có thể xoay ba lần.

Hóa Điệp Tuyệt Trần Công: Linh hoạt, huyền ảo.

Lang Hành Thiên Lý: Thích hợp tập kích bất ngờ ở cự ly xa, kéo dài sức chịu đựng.

...

Phương Tri Hành cẩn thận xem xét mỗi một công pháp bí tịch.

Chờ chốc lát, giao diện hệ thống bỗng nhiên lấp lóe ánh sáng.

Ngay sau đó, điều kiện max cấp của tám môn võ công đều hiện ra.

[Điều kiện để đạt tới Vân Long Tam Chiết mãn cấp:

1, Đốn 3 cây trúc trăm năm trở lên (chưa hoàn thành)

2, Tìm kiếm một vách đá dốc đứng có chiều cao không thấp hơn 3000 mét để leo lên: 1 lần (chưa hoàn thành)

3, Nhảy 3 bước 10 lần (chưa hoàn thành)]

...

[Điều kiện để đạt tới Ngự Phong Thối max cấp:

1, Săn giết 1 con dị thú cấp 3 có cánh (chưa hoàn thành)

2, Nhận công kích của gió xoáy 1 lần (chưa hoàn thành)

3, Đá gãy 10 cái cây to ba người ôm hết (chưa hoàn thành)]

...

[Điều kiện để đạt tới Lang Hành Thiên Lý max cấp:

1, Chân của Tật Phong Lang: 12 cái (chưa hoàn thành)

2, Hoàn thành 1 hành trình ngàn dặm (chưa hoàn thành)

3, Mô phỏng tiếng sói tru dưới ánh trăng 36 lần (chưa hoàn thành)]

...

Chương 288: Dung Hợp (2)

Phương Tri Hành nhìn chăm chú vào giao diện hệ thống, biểu cảm trên mặt ngày càng đặc sắc.

Tế Cửu nhìn thêm vài lần, kinh ngạc nói: “Định mệnh, điều kiện max cấp chỉ có 3 cái thôi à? Ít thế!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, gật đầu nói: “Lúc sức mạnh của tao đạt đến viên mãn, nhanh nhẹn chỉ ít cũng được cường hóa bảy tám phần, không phải bắt đầu từ con số 0, điều kiện cần thiết để max cấp đương nhiên là thiếu đi rồi.”

Tế Cửu liền nói: “Mau nhìn xem võ công nào có nhiều điều kiện nhất.”

Phương Tri Hành tập trung sự chú ý, kéo giao diện hệ thống xuống.

Đột nhiên mắt cậu sáng lên, tinh thần phấn chấn nói: “A, môn công pháp này thậm chí có 5 cái này.”

Tế Cửu nhảy dựng lên nhìn cẩn thận.

[Điều kiện để đạt tới Thiên Âm U Ảnh Bộ max cấp:

1, Săn giết 10 con Thiên Âm Phi Trùng (chưa hoàn thành)

2, Nhắm mắt lại đi thẳng 100 mét (chưa hoàn thành)

3, Trộm 10 chiếc gối của người đang ngủ say (chưa hoàn thành)

4, Tìm một không gian đen nhánh tuyệt đối, sinh sống 7 ngày

dưới tình huống không có bất kỳ tia sáng nào (chưa hoàn thành)

5, Da rắn của U Ảnh Âm Xà: 1 tấm (chưa hoàn thành)]

“5 điều kiện, không thể nghi ngờ là môn công pháp này tốt nhất rồi!” Tế Cửu nói.

Phương Tri Hành gật đầu, cũng không hề chậm trễ lựa chọn môn võ công &LTThi;ên m U Ảnh Bộ >.

“Điều kiện 1 và 5 dính đến hai loại dị thú là Thiên Âm Phi Trùng và U Ảnh Âm Xà, cần điều tra xem chúng nó là cái gì.”

“Điều kiện 2, 3, 4, tương đối dễ dàng hoàn thành, bây giờ có thể bắt đầu làm luôn.”

Phương Tri Hành nhanh chóng có tính toán trong lòng.

Cậu đặt tám bí tịch về chỗ cũ, xoay người đi ra mật thất.

Nhìn quanh đại sảnh bên ngoài, khoảng cách giữa các giá sách vừa lúc là một đường thẳng.

“Tế Cửu, giúp tao nhìn xem.”

Phương Tri Hành nhắm mắt lại, khống chế bước chân đi từng bước về phía trước.

Tế Cửu không hề chớp mắt nhìn chăm chăm, biết Phương Tri Hành đang làm nhiệm vụ 2, nhắm mắt đi thẳng 100 mét.

Nói từ góc độ thực tế, người nhắm mắt lại là không thẳng đi được. Mất đi vật tham chiếu xung quanh mình, cứ đi cứ đi kiểu gì rồi cũng méo xệch.

Quả nhiên, Phương Tri Hành nhanh chóng lệch hàng, quẹo sang bên trái, sau đó đụng đầu vào giá sách.

Phương Tri Hành mở mắt ra, quay đầu lại nhìn, phát hiện mình còn chưa đi được 30 mét nữa.

Tế Cửu chạy tới, truyền âm đến: “Nhất định đừng coi thường điều kiện 2, độ khó của nó hẳn là cao vô cùng.”

Phương Tri Hành chau mày, suy xét nói: “Sở dĩ độ khó cao là vì hai chân của nhân loại phần lớn đều không giống nhau, sức mạnh của bắp thịt cũng không cân xứng, vì vậy lực kéo của cơ thể đối với bắp đùi không cân bằng.

Hơn nữa, sau khi con người nhắm mắt lại thì sẽ đánh mất cảm giác phương hướng, lúc đi bộ tất nhiên sẽ ngã đông ngã tây.”

Suy nghĩ tới đây, Phương Tri Hành hít sâu một hơi, toàn thân căng thẳng.

Cậu cường hóa sức mạnh, có thể tiến hành điều khiển tinh tế đối với bắp thịt toàn thân.

Sau đó cậu nhắm mắt lại đi về phía trước, một hơi thở đi ra sáu mươi, bảy mươi mét, sau đó lại đập vào giá sách lần nữa.

“Vẫn chưa được à?!”

Vẻ mặt Phương Tri Hành không chịu tin tưởng.

Tế Cửu thấy vậy thì phân tích: “Tuy mày có thể hoàn mỹ điều khiển bắp thịt trên người nhưng thói quen đi đường hằng ngày của mày vẫn còn tồn tại. Ví dụ người bình thường biên độ đùi phải của mày lớn hơn một chút, từ đó sau khi mày nhắm mắt lại rồi vẫn sẽ vẫn duy trì thói quen đó, không phải nói thay đổi là có thể thay đổi được.”

Phương Tri Hành đã hiểu, suy xét nói: “Sai một ly đi nghìn dặm, dù chỉ là một thói quen rất nhỏ thôi cũng sẽ dẫn đến việc tao không cách nào nhắm mắt đi ra 100 mét theo đường thẳng được.”

Tế Cửu tất nhiên là hiểu rõ, đáp: “Trừ phi mày quen quen làm người mù.”

Nói đến chỗ này, nó hì hì cười nói: “Nếu không, mày dứt khóa đâm chốt hai mắt làm người mù một khoảng thời gian xem sao?”

Phượng Tri Hành trợn mắt trừng nó, tức giận nói: “Thói quen không phải một ngày hai ngày là có thể hình thành được, chiến sự sắp đến, tao làm gì có thời gian đi làm một người mù?”

Đương nhiên Tế Cửu biết Phượng Tri Hành không ngu như vậy. Nó tự hỏi trong chốc lát, đề nghị: “Hay thử bắt bug xem sao?”

Phượng Tri Hành trầm ngâm nói: “Tìm một sợi thừng banh thẳng, tao vuốt sợi dây đi theo.”

“Ày, không cần phải phiền toái như vậy.”

Tế Cửu vênh đuôi: “Tao mang mày đi không phải cũng giống nhau à?”

Phượng Tri Hành bắt lấy đuôi chó, lại nhắm mắt lại.

Tế Cửu đi về phía trước theo cái khe trên sàn nhà, còn cậu theo ở phía sau.

Một người một chó đi tiếp hơn 100m.

Bỗng nhiên, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[2, Nhắm mắt lại đi thẳng 100 mét (Đã hoàn thành.)]

“Ha ha!”

Tế Cửu nhất thời nheo mắt nheo mày: “Hack max cấp của mày có nhiều bug quá rồi đó.”

Phượng Tri Hành suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Thật ra

thì, cũng không tính là bug.”

Chương 289: Dung Hợp (3)

Cậu xoay người, nhắm mắt lại, đi về phía trước.

Tế Cầu mắt mở trừng trừng nhìn, vẻ mặt dần dần khiếp sợ.

Lúc này Phương Tri Hành lại có thể đi theo một đường thẳng, không hề bị lệch khỏi quỹ đạo một chút nào.

Nó chạy tới, tắc lưỡi nói: “Mày làm bằng cách nào vậy?”

Phương Tri Hành cười trả lời: “Rất đơn giản, tao nhớ kỹ mỗi một bước từng đi qua ban nãy, bây giờ chỉ là lặp lại một lần mà thôi.”

Tế Cầu bình tĩnh, không khỏi hít thở không thông.

Con bà nó chứ!

Không hổ là cường giả Ngũ Cầm cảnh, năng lực học tập quá mạnh mẽ.

Lúc này, mặt trời lặn xuống, sắc trời đã dần tối đen.

Phương Tri Hành và Tế Cầu cũng đói bụng.

Hai người bọn họ nhanh chóng rời đi Đúc Binh đường, đến Hàm Hương lâu, gọi hai cô nương trẻ tuổi đến tiếp khách, ăn uống một phen.

Đêm dần khuya.

Phương Tri Hành đứng dậy từ trên giường, bên người là ba cô nương đang nằm.

Mỗi cô gói đầu lên một chiếc gối.

Phương Tri Hành nhìn các cô, xác nhận các cô đã ngủ rồi mới ra tay, ôm ái dờ gối đầu đi.

[3, Trộm 10 chiếc gối của người đang ngủ say (3/10)]

“Hơ, dễ dàng quá nhỉ.”

Phương Tri Hành mỉm cười, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Nhoáng lên đến buổi tối ngày hôm sau.

Phương Tri Hành lại đi tới Hàm Hương lâu, lần này cậu một hơi thở gọi bảy cô nương trẻ tuổi tiếp khách.

Cậu tốn một chút sức lực lăn qua lộn lại các cô ấy vài lần. Sau nhiều lần lăn qua lăn lại, cho đến khi cực kỳ mệt mỏi, cả đám nằm nằm ngáy o o, chìm sâu vào trong giấc mơ đẹp.

Nhìn thấy cảnh này, Phương Tri Hành lặng yên ra tay, trộm gối của các cô.

[3, Trộm 10 chiếc gối của người đang ngủ say (Đã hoàn thành.)]

“Hừ hừ, chính là đơn giản như vậy.”

Phương Tri Hành hài lòng cười, điều kiện 3 hoàn thành không một chút gợn sóng.

Chẳng qua điều kiện 4 hơi phiền toái tí.

“Mình phải cách ly bản thân tận 7 ngày...”

Phương Tri Hành cảm giác thời gian rất khẩn trương.

Quả nhiên!

Đúng như cậu dự đoán, sáng hôm sau, La Bồi Vân đột nhiên triệu tập mọi người, báo cho đám người Phương Tri Hành là bộ đội sẽ suốt đêm xuất phát.

Đi nơi nào thì chưa nói.

Nhưng La Bồi Vân sẽ đích thân mang đội.

Trong lúc nhất thời toàn bộ trên dưới nha môn lu bu bận rộn, cấp tốc chuẩn bị xong cho việc xuất hành.

Sau khi ăn trưa xong, đại bộ đội khởi hành xuất phát.

Ngoại trừ nha dịch là ở lại duy trì trật tự cơ bản của huyện thành ra đại bộ đội gồm có một nghìn Bộ Binh, ba trăm Cung Binh, mặt khác Đúc Binh đường cũng phái ra 150 võ giả.

Hơn nữa cao thủ tập hợp, đội hình cường đại!

La Bồi Vân, La Khắc Chiêu, Phương Tri Hành, Đinh Chí Cương, cùng với Lư An Phủ, Lữ Bội Bội, Diệp Hằng Xương, toàn bộ đều tham dự.

Có thể nói, toàn bộ cao thủ của huyện Khánh Lâm đều bị điều động.

Đoàn người đầu tiên là đi đường bộ hơn nửa ngày.

Lúc bầu trời tối đen, mọi người đến một bến tàu ở sông Thanh Thủy.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện từng chiếc chiến thuyền đỗ ở gần bến tàu.

“Lên thuyền!”

Sắc mặt La Bồi Vân nghiêm túc, thúc giục mọi người.

Đám người Phương Tri Hành không dám chần chờ, lấy tốc độ nhanh nhất leo lên hai chiếc chiến thuyền trong đó.

“Tập kết hoàn tất, khởi hành!”

Sau tiếng ra lệnh, chiến thuyền rời khỏi bến tàu, giương buồm, thuận theo chiều gió lái nhanh về phía hạ du.

Phương Tri Hành đứng ở khoang thuyền, ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

Một màu đen kịt.

Sao trời mệnh mông bị bầu trời đêm bao phủ, mọi thứ đều vắng vẻ không tiếng động, thâm thúy mà mờ tối.

Không lâu sau, Phương Tri Hành tiến vào trong khoang thuyền, ở cùng với ba trăm Cung Binh.

Chiến thuyền lắt lư qua lại trên đường sông rộng rãi.

Rất nhiều Cung Binh không thể thích ứng, không nhịn được nôn mửa ra, mùi xung quanh nhanh chóng trở nên gay mũi

Phương Tri Hành nhất thời không nhịn được, đi ra ngoài hít thở không khí.

Tế Cầu cũng không chịu nổi. Nó sợ mình xúc động một cái, ăn luôn bãi nôn của người ta.

Dần dần, đêm đã khuya.

“Lão đệ, người cũng không ngủ được à?”

Đột nhiên, Đinh Chí Cường cũng đến bong thuyền, liếc mắt nhìn thấy Phương Tri Hành đứng ở mũi tàu hóng mát.

“Đại ca.”

Phường Tri Hành mỉm cười, vẫy tay nói: “Đại ca cũng không ngủ được hả?”

Đinh Chí Cường đi tới, nằm úp lên thành thuyền bấu môi nói: “Sao có thể ngủ được chứ, trừ phi người kiếm được cho ta bảy tám cô nương xinh đẹp.”

Phường Tri Hành hừ hừ: “Bản thân ta cũng muốn đây này, đi đâu kiếm bây giờ?”

Đinh Chí Cường cười ha ha nói: “Chờ đến huyện Khánh Quang, đại ca nhất định sẽ bắt mấy mỹ nữ cho người chơi đùa.”

Phường Tri Hành nhướn mày nói: “Chúng ta đang đi huyện Khánh Quang à?”

Đinh Chí Cường gật đầu cười nói: “Tuyến đường này ta quen lắm, chính là đi huyện Khánh Quang đấy.”

Phường Tri Hành chợt bừng tỉnh, trầm ngâm nói: “Không biết tình hình bây giờ của huyện Khánh Quang này như thế nào?”

Đinh Chí Cường trả lời: “Ta có nghe được một vài tin đồn, nhưng cũng có thể nó không chính xác, người cứ nghe thôi ha.”

Phường Tri Hành vội vã về tai.

Chương 290: Võ Minh (1)

Đinh Chí Cường hơi im lặng, cẩn thận nói: “Huyện Khánh Quang có một môn phái võ đạo rất mạnh, tên là ‘Du Long Ổ’, cũng là thế lực nuôi dưỡng dưới trướng La gia.

Có lời đồn rằng khi Tham Lang đánh huyện thành, Du Long Ổ đột nhiên trở mặt, mở cửa thành ra, phối hợp với Tham Lang cùng nhau công thành, trực tiếp dẫn đến huyện Khánh Quang bị đại bại.”

“Du Long Ổ...”

Phương Tri Hành ghi nhớ thật kỹ.

Trong lúc không biết thời gian đi đến nửa đêm

Hai chiếc chiến thuyền đột nhiên giảm tốc độ, rời khỏi giữa dòng sông dừng sát ở bên bờ.

“Rời thuyền!”

La Bồi Vân đi ra buồng nhỏ trên tàu, ra lệnh một tiếng. Mọi người vực dậy tinh thần đều lên bờ.

Đưa mắt nhìn lại, bên bờ hình như là hoang sơn dã lĩnh, không có con đường nào để đi cả.

Bọn lính đều ngó người ra, căn bản không biết là mình đang ở đâu.

Sau đó, La Bồi Vân mang theo mọi người sờ soạng đi về phía trước. Khoảng chừng nửa giờ sau, khi họ đi đến một ngọn núi thì ông ta lại đột nhiên hạ lệnh dừng trại đóng quân.

Đám người Phương Tri Hành không rõ ràng cho lắm, lại không thể hỏi bậy, chỉ có thể làm việc theo lệnh.

“Giáo đầu, ngài ngủ một lát trước đi.”

Đám người Hoàng Đại Thuận dựng một cái lều, cung kính mời Phương Tri Hành vào ở.

Phương Tri Hành liếc nhìn cái lều rồi lại quan sát hoàn cảnh xung quanh một lúc, sau đó cậu mới vào lều nằm xuống.

Tế Cửu cũng chui vào lều, nằm sấp ở cửa, truyền âm đến: “Mày ngủ trước đi, tao canh cho mày.”

Lúc này, Tế Cửu cũng biết giữ chừng mực, không quậy phá Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành im lặng một lát, đáp: “Mày cũng ngủ đi, nơi này do La Bồi Vân chọn, tao đoán ông ta đã phái người đến kiểm tra trước rồi, khả năng an toàn rất lớn. Hơn nữa, trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta không ngủ được bao lâu đâu.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Lùi một bước mà nói, xung quanh toàn là thủ vệ gác đêm, dù có nguy hiểm xảy ra thì bọn họ cũng có thể nhận được cảnh báo kịp thời.

Cho nên!

Tế Cửu cũng nằm xuống nhắm mắt ngủ, có thể ngủ được thêm một lát chính là một lát.

Chẳng mấy chốc, trời tờ mờ sáng.

Vào sáng sớm, sương đọng lại, từng giọt rơi xuống tí tách.

Mọi người thức dậy sớm, ăn chút lương khô rồi uống chút

nước lạnh để chống đói.

La Bồi Vân vô cùng cẩn thận, không cho phép nhóm lửa nấu cơm, toàn quân chỉ được ăn lương khô.

Phương Tri Hành và Tế Cấu thì khá xa xỉ, hai người ăn Nhục Đan.

Đại quân nhanh chóng lên đường một lần nữa, bọn họ vượt qua hai ngọn núi, băng qua một con sông.

Chẳng biết từ bao giờ, đã gần đến giờ Ngọ.

“Dừng!”

La Bồi Vân chợt giơ tay lên, toàn quân lập tức dừng lại.

Phương Tri Hành nhanh chóng quan sát xung quanh, phát hiện bọn họ đang ở trong một rừng cây rậm rạp.

Sau đó La Bồi Vân tung mình xuống ngựa, nhảy lên một tảng nhám thạch rồi nhìn xung quanh.

Chẳng mấy chốc, một thanh niên mặc áo đen quần khăn trên đầu lao ra từ trong rừng, đi thẳng đến trước mặt La Bồi Vân, quỳ một chân xuống, hai tay nâng một cuộn giấy.

La Bồi Vân nhận lấy, mở cuộn giấy ra rồi gật đầu.

Thấy vậy, thanh niên áo đen lập tức đứng dậy rồi đi, nhanh chóng biến mất trong khu rừng.

La Bồi Vân quay người lại, ông ta ngồi trên tảng nhám thạch, bình tĩnh nói: “Các người qua đây đi.”

La Khắc Chiêu là người đầu tiên bước đến.

Mấy người Phương Tri Hành thấy vậy cũng theo gã bước đến.

La Bồi Vân nhìn họ, chậm rãi mở miệng nói: “Cách chỗ này mười dặm nữa có một ‘Cổ Nguyệt Trại’. Tiếp theo, chúng ta sẽ tấn công ‘Cổ Nguyệt Trại’, giết tất cả mọi người trong trại, không chừa một con gà hay con chó nào.”

Mấy người Phương Tri Hành nhìn lẫn nhau.

La Khắc Chiêu hỏi: “Cha, Cổ Nguyệt Trại này là nơi nào?”

La Bồi Vân đáp: “Một trong những cứ điểm do Võ Minh xây dựng, bọn họ đã đào tạo một nhóm võ giả ở Cổ Nguyệt Trại, xúi giục bọn họ căm thù triều đình, ghét các môn phiệt, sau đó tiến hành chuyện mưu phản.”

Mọi người bưng tỉnh.

Tiếp theo, La Bồi Vân mở cuộn giấy ra rồi giới thiệu: “Cổ Nguyệt Trại được xây dựng trên sườn núi, vô cùng bí mật, dễ thủ khó công.

Nhưng mà bọn ta đã thăm dò được một con đường nhỏ bí mật, có thể im hơi lặng tiếng tiếp cận phía bên phải trại.”

Ông ta chỉ vào một vị trí trên bản đồ, nhìn Phương Tri Hành rồi nói: “Cổ Nguyệt Trại đã xây dựng 4 tòa tháp, bên trong mỗi tháp có 20 xạ thủ.

Người sẽ bố trí 300 Cung Binh chỗ này, đợi đến lúc bọn ta phát động tấn công, các người phải tiến hành áp chế bốn tòa tháp và yểm trợ cho bọn ta.”

Phương Tri Hành đáp ngay: “Ti chức hiểu.”

La Bồi Vân lại nhìn sang La Khắc Chiêu và Lư An Phủ, ra lệnh: “Cổ Nguyệt Trại có một cửa hông, lát nữa, các người thống lĩnh một đội 100 người tạo thành đội tập kích bất ngờ, đánh vào từ cửa hông.

Lư An Phủ ngăn người trước rồi mới hỏi: “Tấn công vào cửa hông rất dễ à?”

La Bồi Vân cười lạnh đáp: “Trong Cổ Nguyệt Trại có người của chúng ta, khi các người tấn công đến cửa hông, tự nhiên sẽ có người mở cửa cho các người.”

Chương 291: Võ Minh (2)

Lư An Phủ chợt bừng tỉnh, phấn chấn nói: “Đại nhân bày mưu nghĩ kế, anh minh thần võ!”

La Bồi Vân cười nói: “Những người còn lại hãy theo ta, nhiệm vụ của chúng ta chính là thu hút sự chú ý của kẻ địch, cho nên nhất định phải tạo tiếng vang lớn, các người phải hét lớn một chút.”

“Rồ!”

Mọi người đồng thanh đáp lời, nói trắng ra thì bọn họ đóng vai trò mờ nhạt chứ gì.

Có sự sắp xếp rõ ràng như vậy, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, biết mình phải làm gì.

“Được, xuất phát thôi!”

La Bồi Vân cưỡi ngựa, tiếp tục băng qua khu rừng.

Một lát sau, một ngọn núi cao hùng vĩ đội đất mọc lên.

Nhìn lên từ chân núi, sườn núi cùng với những nơi cao hơn bị bao phủ bởi một lớp sương mù trắng dày đặc, không thể nhìn thấy gì.

La Bồi Vân xuống ngựa, đi bộ lên núi.

Cứ đi một đoạn, ông ta lại giống như được thần giúp đỡ, tìm thấy một dấu hiệu, hoặc khắc trên cây, hoặc khắc trên đá, chỉ dẫn ông ta đi về phía trước.

Mọi người cũng xuống ngựa, vô cùng cẩn thận theo sau.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy một con đường núi rộng mở bất ngờ xuất hiện ở sườn núi, uốn lượn dẫn lên trên.

“Đến rồi.”

La Bồi Vân quay đầu lại, gật đầu với Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành gật đầu đáp lại, cậu vẫy tay dẫn theo 300 Cung Binh âm thầm di chuyển về phía một con dốc ngược bên phải phía trên.

Đến con dốc ngược đó, Phương Tri Hành thò đầu nhìn lên.

Đột nhiên, một cái trại rất lớn đập vào tầm mắt của cậu.

Trại được xây dựng dựa vào núi, mặt hướng nam được cấu tạo từ những cọc gỗ cao, cắm xuống lòng đất san sát nhau tạo thành bức tường, cao hơn 30 mét.

Bức tường cọc gỗ này có hình bầu dục, có bốn tòa tháp được dựng ở hai đầu và chính giữa bức tường, cao 50 mét.

Phương Tri Hành nhắm chừng khoảng cách, từ vị trí dốc ngược nơi bọn họ đang ẩn náu đến đỉnh tòa tháp, ít nhất phải cách 120 mét.

Đối với phần lớn Cung Binh, bắn tên từ khoảng cách này lên đó, có bắn trúng tòa tháp hay không còn phải xem dựa vào nhân phẩm, vận may, chứ đừng nói đến việc bắn trúng người trong tòa tháp.

Phương Tri Hành quan sát một lúc, cậu nhanh chóng phát hiện ra rằng phía trước có một chỗ đất trũng, diện tích hơi nhỏ, chỉ có thể chứa được tối đa ba người.

Phượng Tri Hành gọi hai người có kỹ thuật bắn cung tốt nhất đến, dẫn theo bọn họ cùng bò về phía trước, bước vào chỗ đất trũng.

Từ chỗ đất trũng này đến đỉnh tòa tháp, khoảng cách chỉ khoảng 100 mét.

Lúc này, La Khắc Chiêu và Lữ An Phủ dẫn theo một trăm võ giả rón ra rón rén di chuyển về phía bên trái.

Độ dốc hơi lớn.

Không bao lâu sau, Phượng Tri Hành không còn nhìn thấy bọn họ nữa.

“Xông lên!”

Đột nhiên, La Bồi Vân hét lớn một tiếng.

“Các huynh đệ, lên!”

Đinh Chí Cương gân cổ hét lớn một tiếng, cầm đao xông lên.

“Giết đi!”

Một đám Bộ Binh hét lớn lao về phía trước, rầm rộ như đàn châu chấu bay qua.

“Bắn!”

Phượng Tri Hành nhìn thấy cảnh này lập tức ngẩng đầu lên, trầm giọng quát.

300 Cung Binh quỳ một chân xuống, bọn họ đã giương cung sẵn sàng, đồng loạt bắn tên lên trời.

Vút vút vút~

Mũi tên như mưa cắt ngang không trung, bắn về phía Cửu Nguyệt trại.

Phóng mắt nhìn sang, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Nhưng mà kết quả lại là...

Một số mũi tên bay qua đầu, bắn vào trong trại.

Một số mũi tên bắn trúng bức tường gỗ, một số khác rơi xuống đất bên ngoài trại.

“Cho dù có trúng hay không, cứ bắn liên tục cho ta!” Phương Tri Hành gầm lên.

300 cung thủ hiểu ý, không cần quan tâm điều gì khác, chỉ cần không ngừng bắn tên là được rồi.

“Địch tập kích!”

Ngay lập tức, tiếng chiêng trống vang lên trong Cổ Nguyệt trại.

Xạ thủ trong bốn tòa tháp, đứng từ trên cao nhìn xuống, lần lượt bắn tên ra ngoài.

Phương Tri Hành quỳ một chân xuống, cầm thẳng một cái ống tên đựng mũi tên bình thường xuống đất, sau đó cạy rút ra ba mũi tên cùng lúc, đồng thời cài vào dây cung.

Vút!

Ba mũi tên được bắn ra cùng lúc, vẽ nên một ra những đường cong độc lập tuyệt đẹp, lao thẳng vào trong tòa tháp.

“A a~”

Ngay lập tức, tiếng kêu thảm thiết vang lên, một tên xạ thủ ôm lấy ngực, ngã thẳng từ trên tháp xuống, rơi mạnh xuống đất.

Phường Tri Hành không ngừng kéo cung bắn tên.

Chẳng mấy chốc, tòa tháp mà cậu nhắm đến đã không còn động tĩnh.

Tổng cộng có hai mươi xạ thủ, Phường Tri Hành bắn bảy lần tên, chỉ dùng bảy giây đã giết sạch bọn họ.

Sau đó, cậu nhắm chuẩn vào tòa tháp liền kề, lại bắn giết một trận.

Chớp mắt, cậu đã giải quyết xong hai tòa tháp.

Nhưng hai tòa tháp còn lại nằm bên kia, góc bắn hơi lệch, không dễ bắn cho lắm.

“Đi theo ta!”

Phường Tri Hành vung tay ra hiệu, 300 Cung Binh lập tức xông lên phía trước.

Bọn họ dừng lại cách chốt chặn chưa đầy 50 mét, nơi đó khá rộng rãi, xung quanh không có bất kỳ vật che chắn nào.

Nhưng cũng không cần lo lắng nguy hiểm nữa.

Dù sao hai tòa tháp uy hiếp bọn họ lớn nhất đã được Phường Tri Hành giải quyết rồi.

Phường Tri Hành nhanh chóng giương cung bắn tên.

Chương 292: Võ Minh (3)

Lúc này, đám người Đinh Chí Cường cầm khiên, bắt chấp mưa tên rải rác xông đến trước cổng trại.

Chỉ có mấy người vận may không tốt, trúng tên bị thương phải rút lui.

“Lên!”

Đinh Chí Cường đứng chặn trước cổng trại, dùng vai đập mạnh vào cổng trại.

Cùng lúc đó, có người ném móc câu lên trên, dùng móc câu để leo lên.

Có người dựng thang mây, đập bậc thang leo lên.

Nhưng rất nhanh, có người thò đầu ra từ trên đỉnh, bọn họ ném đá và tạt dầu hỏa xuống dưới.

Vù vù~

Lửa lớn bùng cháy, có người nhảy múa trong đám lửa.

Có người bị ném trúng đầu chảy máu, lăn lộn trong đám lửa.

Tiếng hét giết ầm trời vang vọng khắp núi rừng, khiến chim bay thú chạy.

“Chết!”

Phương Tri Hành lại giải quyết thêm một tòa tháp.

Mưa tên do 300 Cung Binh bắn ra cũng hoàn toàn áp chế tòa

tháp cuối cùng.

“Ha ha ha, không hổ là xạ thủ thần!”

La Bồi Vân không nhanh không chậm đến Cổ Nguyệt Trại, nhìn thấy số tên bắn ra từ tháp canh ngày càng ít, không khỏi bật cười sảng khoái.

Chỉ chốc lát sau, âm thanh đánh giết dữ dội bỗng vang lên bên trong trại.

La Bồi Vân bước nhanh hơn, khuôn mặt tỏ rõ vẻ mong đợi.

Chẳng mấy chốc, cổng trại đột ngột mở ra từ.

La Khắc Chiêu tay cầm trường đao, xuất hiện ở cửa, máu nhuộm đỏ khuôn mặt và cổ áo gã, vẻ mặt đằng đằng sát khí.

“Các huynh đệ, giết!”

Nhìn thấy cảnh này, đám người Đinh Chí Cường tinh thần phấn chấn, gào thét xông vào trại.

Trùng hợp vào lúc này, sáu bóng người xuất hiện lao ra.

Một trong số đó là một tráng hán cường tráng lao nhanh về phía Đinh Chí Cường, tung một cú đâm vào mặt hắn.

Đinh Chí Cường giật mình, hấn vội vàng giơ tay trái lên nắm chặt thành quyền, cứng đối cứng chạm một quyền.

Bùm~

Hai người đồng thời bị bắn ra.

Đinh Chí Cường nhăn mặt đau đớn, tay trái run rẩy dữ dội, không nhận được vung vẩy vài cái.

“Kỹ năng bộc phát • Võ Bì Nứt Đá!”

Tráng hán cường tráng mặt đả đả sát khí, chỉ tạm dừng thở một chút, rồi lại lao tới, xuất quyền như rồng.

Đinh Chí Cường nhìn thấy vậy, sắc mặt không khỏi nghiêm túc, tay phải nắm chặt trường đao chém tới.

Hai người quần lầy nhau trước cổng trại, đập lên đám lửa dưới mặt đất chém giết.

La Khắc Chiêu bên kia cũng bị hai cao thủ quần lầy.

Lư An Phủ cũng gặp phải một nam nhân trung niên nho nhã, vậy mà đối phương cũng là Nhất Cầm cảnh hệ Ảnh Báo.

Hai người giao tranh, so tài nhanh nhẹn.

Lúc này, La Bồi Vân đến trước cổng trại.

Ông ta đột ngột lắc mình, xuất hiện trước mặt Đinh Chí Cường, tung ra một cú đâm.

Bùm!

Một bóng người bay ngược ra ngoài.

Tráng hán cường tráng kia, hấn tông mạnh vào đáy tòa tháp, toàn bộ cơ thể xuyên qua.

Tòa tháp lập tức nghiêng sang một bên, ầm ầm sụp đổ.

Tráng hán cường tráng bị đồng đổ nát đè bên dưới, mắt thấy không sống nổi nữa.

“Đa tạ đại nhân.” Đinh Chí Cường vô cùng cảm kích.

Tráng hán cường tráng kia là Đại Mãng cảnh viên mãn, mạnh

hơn hẳn rất nhiều, hẳn không đánh lại đối phương.

“La Bồi Vân, hóa ra là người!”

Bỗng nhiên, một giọng nói phẫn nộ vang vọng khắp nơi, tựa như tiếng gầm rú của sấm sét.

Mọi người đều rung mình, cảm thấy áp lực to lớn đè nặng lên người.

Ngay sau đó, một bóng người cường tráng xông ra từ trong trại, rơi xuống trước mặt La Bồi Vân.

Chỉ thấy người này cở trần, chân trần, tóc tai rối bời, trên ngực và sau lưng đầy các loại vết sẹo gớm ghiếc.

Trông hẳn khoảng bốn mươi tuổi, mặt đỏ, mắt to, râu quai nón, khuôn mặt tràn ngập khí tức điên cuồng hoang dã.

La Bồi Vân khoanh tay, lạnh lùng hỏi: “Người là ai, ai cho phép người gọi thẳng đại danh của ta?”

Tráng hán cường tráng cười ha hả: “Gia gia của người chính là Tham Lang.”

La Bồi Vân cười lạnh: “Tham Lang là một kẻ mưu trí, người không phải là hắn.”

Tráng hán cường tráng khạc nhổ: “Gia gia chính là Tham Lang, đứng trước mặt người mà người còn dám không nhận à?”

La Bồi Vân khẽ cười khẩy, lạnh lùng nói: “Tham Lang hiện đang ở huyện Khánh Phong, người tưởng bọn ta không biết chỗ ẩn náu của hắn hả?”

Tráng hán cường tráng sắc mặt đại biến, toàn thân cơ bắp căng phồng, hung hãn vùng một chưởng.

La Bồi Vân mặt không đổi sắc, vung chưởng đỡ đòn.

Bùm!

Một vòng sóng bụi tỏa ra theo hình vòng tròn.

Rầm rầm rầm! Tráng hán cường tráng liên tiếp lùi lại, mặt đất bị hấn dẫm nát tạo thành từng hố sâu.

La Bồi Vân đứng im bất động, trên mặt hiện đầy vẻ mỉa mai.

“Chỉ có chút sức mạnh này mà cũng dám làm phản hả?”

La Bồi Vân điểm nhẹ mũi chân, lao nhanh như chớp về phía tráng hán cường tráng, một chưởng đập vào ngực hấn.

“Kỹ năng bộc phát • Thiên La Phá Tâm!”

Tráng hán cường tráng biến sắc kinh hoàng, đột ngột há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

La Bồi Vân hơi kinh ngạc, vội vàng đổi chiêu, né tránh sang một bên.

Tráng hán cường tráng nhân cơ hội lùi sâu, hít một hơi thật sâu, ôm lấy hông bên, vẻ mặt đầy đau đớn.

“À, người tự làm mình bị thương.”

La Bồi Vân ngạc nhiên trong giây lát, sau đó chợt hiểu ra, bật cười ha hả: “Không ngờ rằng loại võ công &LTThất Thương Quyền> rác rưởi này cũng có người luyện?”

Chương 293: Võ Hội (1)

Tráng hán cường tráng cười khẩy: “Gia gia của người cứ thích luyện đây, sao hả?”

Hắn giơ tay, đâm thêm một cú vào bụng.

Phụt~

Hắn lại phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng khí thế của cả người lại nhanh chóng tăng vọt.

“La Bồi Vân, đại gia ta đã giết bốn người La gia của người, hôm nay lại giết thêm người, đủ một bàn tay, sau này ta có thể nói với mọi người rằng ta đã giết một bàn tay La gia, ha ha ha!”

Tráng hán cường tráng lao ra, tốc độ nhanh hơn nhiều so với trước đây.

La Bồi Vân vẫn mặt không đổi sắc, đưa tay sang bên hông, rút ra một thanh kiếm mềm.

Nhuyễn kiếm kia mảnh nhỏ mà lại còn dài, mềm nhũn, càng không ngừng chuyển động giống như một con rắn đang bò.

Xi xì xì ~

La Bồi Vân phi thân lên, nhuyễn kiếm phát ra tiếng vang lẹ làm mọi người sợ hãi.

“Thất Thương Quyền!”

Tráng hán cường tráng đâm ra một quyền, trong không khí mơ

hồ hiện lên một đoàn khí lưu.

Hai người lướt qua nhau.

Trâm gài tóc của La Bồi Vân đứt gãy, mái tóc tung bay.

Tráng hán cường tráng rơi trên mặt đất, đột nhiên quỳ rạp xuống, hai mắt chảy máu như suối.

“La Bồi Vân, con mẹ nhà ngươi, ngươi hủy hai mắt của ta!”

Tráng hán cường tráng khàn giọng rống to.

Chỉ là một lần giao phong, cặp mắt của hắn đã bị nhuyễn kiếm chọc mù.

La Bồi Vân hừ một tiếng, chậm rãi nói: “Đám phế vật các ngươi, chỉ là luyện một chút đường ngang ngõ tắt thôi đã cảm giác mình có thể nghịch thiên cải mệnh rồi, đúng không hả?”

Tráng hán cường tráng đứng lên, cẩn thận lắng nghe, đột nhiên bùng nổ, lại vung tay đánh vào một chỗ.

La Bồi Vân nghiêng người tránh né...

Cách đây mấy chục mét, Phương Tri Hành và Tế Cửu theo dõi sát sao trận chiến này.

“Cái đêch!”

Tế Cửu trừng lớn mắt chó, tặc lưỡi liên tục, kinh ngạc nói: “Quả nhiên La Bồi Vân rất mạnh nha! Tốc độ nhanh như tặc, còn mơ nó biết dùng nhuyễn kiếm nữa!”

Bất kể trường hợp nào, người biết chơi nhuyễn kiếm đều không thể xem thường.

Có câu nói: Đại trượng phu có được dẫn được!

Một người dám chơi mềm với người, nói rõ hẳn chắc chắn đã đủ cứng rồi.

Nếu không thì chính là thằng hèn!

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, trầm ngâm nói: “Nhận định sơ bộ, tu vi của La Bồi Vân ít nhất đạt đến Nhị Cầm cảnh viên mãn. Ông ta đã cường hóa độ nhanh nhẹn và độ bền dẻo thành công.”

Nhanh nhẹn tương ứng với tốc độ thân pháp, độ bền dẻo thì tương ứng với thanh nhuyễn kiếm kia.

Nhuyễn kiếm đã được tăng cường độ bền dẻo, cứ như có thần trợ, quá ngoạn mục!

Tế Cửu chợt nhận ra nói: “Chả trách! Một cây trường kiếm mềm nhũn lại bị ông ta chơi đến xuất quỷ nhập thần, đè bẹp được cả Thất Thương Quyền.”

Phương Tri Hành nói: “Người luyện Thất Thương Quyền kia đã cường hóa sức mạnh và nhanh nhẹn. Có lẽ sức mạnh của hắn là viên mãn, nhưng nhanh nhẹn vẫn hơi kém, tu vi hắn là Nhị Cầm cảnh hậu kỳ, thua La Bồi Vân một đoạn. Chẳng qua, hắn gần như có thể tăng mạnh thực lực thông qua việc tự mình hại mình.”

Tế Cửu khinh thường nói: “Hừ, có tác dụng chó gì đâu! Chẳng phải cũng bị La Bồi Vân dễ dàng phế bỏ hai mắt đấy thôi!”

Ngay lúc một người một chó giao lưu tâm trí!

Tráng hán cường tráng hai mắt chảy máu nghe âm thanh biết vị trí, vung quyền đánh về phía La Bồi Vân.

Rít rít rít!

Nhuyễn kiếm lại nhanh chóng rung động, hệt như Độc Xà Thổ

Tín, tiến gần cánh tay đang vung đến của tráng cường tráng, quần quanh nhiều vòng.

Sau đó, La Bồi Vân vung nhuyễn kiếm.

Xương khớp của tráng hán cường tráng bị nhuyễn kiếm quần lấy, quấy nhiễu, năm đấm của hán lập tức thay đổi phương hướng, đánh vào chính mặt hán.

Bịch!

Một đòn nặng nề!

Tráng hán cường tráng lệch cả cằm, hai chiếc răng rụng mất, văng ra ngoài.

Ý thức hán mơ hồ trong chốc lát, khụy một gối ầm ầm xuống đất, đầu cúi xuống thật sâu.

Cứ thế, tráng hán cường tráng bị đùa bỡn thê thảm!

La Bồi Vân nhếch miệng cười khẩy, chế nhạo nói: “Người không phải đối thủ của ta, đầu hàng đi!”

Tráng hán cường tráng khẽ ngẩng đầu lên, máu me đầy mặt nhưng ngập tràn ý chí kiên cường bất khuất, thở nặng nhọc nói: “Không ngờ kẻ chết tiệt như người đã là Nhị Cầm cảnh viên mãn. Gia gia ta đây nhận thua, muốn chém giết, muốn róc thịt cứ tự nhiên.”

La Bồi Vân lạnh nhạt nói: “Lúc này ta nường tay, chỉ muốn người đầu hàng, khai ra đồng bọn. Ta không chỉ tha cho người con đường chết, còn có thể chữa lành mắt người, cho người tiền đồ xán lạn.”

“Ha ha ha, ta phi!”

Tráng hán cường tráng tùy ý cười to, khinh thường nói: “Sĩ

khả sát bất khả nhục, nếu gia gia ta muốn làm chó thì đã làm từ lâu, không cần chờ tới hôm nay.”

La Bồi Vân không nhịn được cười giễu nói: “Hình như người hiểu nhầm rồi, loại phế vật như người còn không bằng heo chó, chưa có tư cách làm tay sai cho môn phiệt nữa là.”

“Ta đêch con mẹ người!”

Tráng hán cường tráng gào to, gắng sức đứng dậy, giang rộng hai tay, định lao qua túm chặt ông ta.

La Bồi Vân giơ nhuyển kiếm lên, nhuyển kiếm dài co lại trong chớp mắt, cuộn thành hình xoắn ốc, sau đó bất ngờ bắn ra hết như đuổi thẳng chân.

Chương 294: Võ Hội (2)

Phập!

Nhuễn kiếm nhanh như chớp đâm thẳng vào giữa ấn đường của tráng hán cường tráng, xuyên thủng qua sau đầu hần.

Vẻ mặt tráng hán cường tráng thoáng chốc cứng đờ, hai tay rũ xuống.

Tình cảnh này khiến người ta thấy mà rợn tóc gáy.

Phương Tri Hành và Tế Cầu nín thở!

Tế Cầu nghiêng đầu nhìn Phương Tri Hành, không nhịn được hỏi: “Nếu mày với La Bồi Vân đánh một trận đến mức thế kia, mày có nắm chắc thắng ông ta không?”

Phương Tri Hành hít một hơi thật sâu, phân tích: “Độ bền dẻo của ông ta cao hơn tao, nhanh nhẹn cao hơn tao một chút, mà tao chỉ có ưu thế sức mạnh. Nếu đánh bật mạng thì rất có thể xác suất thắng bại là 5-5.”

Tế Cầu nghe xong nhất thời choáng váng, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đệ tử môn phiệt chỉ luyện một môn võ công thôi đã ngang bằng hiệu quả của 5 môn võ công mà Phương Tri Hành hao công tổn sức, vất vả giày vò tích lũy được.

“Sư phụ!”

Đột nhiên, có tiếng hét thảm thiết đầy phẫn nộ, tràn ngập bi thương vang vọng khắp Cổ Nguyệt trại.

Mọi người nhìn theo hướng tiếng hét, chỉ thấy một người trẻ tuổi khỏe mạnh vạm vỡ, có lẽ vẫn chưa tới 18 tuổi, xuất hiện trên đỉnh tầng 3.

Người trẻ tuổi mắt to mày rậm, thân cao mét tám, cao lớn thô kệch, cả người toát ra sức sống dâng trào của thanh xuân hừng hực.

Hắn thấy trán hán cường tráng bị giết, hai mắt lập tức ứa đầy nước mắt, trên mặt viết đầy phẫn nộ và thù hận.

La Bồi Vân ngẩng đầu, ha hả cười nói: “Người chính là ‘Thạch Tái Hưng’ đúng chứ?”

“Đúng thì sao?”

Người trẻ tuổi gầm lên, bay qua rào chắn, tung người nhảy xuống, giẫm vào hư không, lơ lửng trước mặt La Bồi Vân.

La Bồi Vân bình thản tự nhiên, không chút hoang mang đáp: “Nghe nói người trời sinh có thần lực, Cổ Nguyệt trại này được tạo dựng để bồi dưỡng người, đúng không?”

“Hừ, người thử xem chẳng phải sẽ biết à!”

Khóe mắt Thạch Tái Hưng gần như nứt ra, bắp thịt toàn thân căng lên, cơ thể phình to thêm một vòng, hết như một con Cự Hùng sừng sững, siết chặt nắm đấm, không ngừng phun ra khói trắng, mãnh liệt đập tới.

La Bồi Vân cũng thu kiếm vào vỏ, nâng hai tay lên, hung hãn vững vàng đỡ lấy quyền phong của Thạch Tái Hưng.

Bịch~

Cú va chạm cực mạnh nhưng trầm thấp, tạo thành một vòng sóng bụi, cuộn cuộn tràn ra xa.

Thân thể La Bồi Vân chợt thấp xuống một đoạn.

Đồng tử Phương Tri Hành co rụt lại!

Cậu khai triển Biến Động Thị Lực, có thể thấy cực kỳ rõ ràng.

Quyền kinh của Thạch Tái Hưng không thể khinh thường, nhưng sau khi La Bồi Vân đỡ được nắm đấm của hắn, phần eo ông ta xoắn lại, hai chân cũng tựa như xoắn ốc, làm giảm sức mạnh từ cú đấm của Thạch Tái Hưng.

Thạch Tái Hưng cũng vì thế mà sưng sờ.

Ngay sau đó, thân thể La Bồi Vân vặn ngược trở lại, giống như lò xo bị đè chặt, trong nháy mắt bộc phát sức mạnh bắn ngược cực kỳ kinh người.

Thạch Tái Hưng bỗng chốc bị hất bay, ngã chổng vó, đặt mông trên mặt đất.

“Ừ, cũng không tệ lắm.”

La Bồi Vân gật đầu: “Người chỉ cường hóa sức mạnh đã có được sức mạnh gần bằng 80 ngàn cân, nói người thiên sinh thần lực cũng xứng đáng.”

Thạch Tái Hưng lộ vẻ hoảng sợ, khó có thể tin.

Ở Cổ Nguyệt trại hắn có sức mạnh lớn nhất, mạnh đến không thể chống đỡ, ngay cả sư phụ hệ Cự Hùng cũng không bằng hắn.

Dù thế nào cũng không ngờ được hắn sẽ thua bởi một người không cường hóa sức mạnh.

La Bồi Vân lấy ra một sợi thừng, sợi dây kia giống như một vật còn sống, lăng không bay lượn, lơ lửng bất định, sau đó giống như một con rắn, chợt nhả về phía Thạch Tái Hưng, quấn quanh, buộc chặt, bao vây một vòng lại một vòng, cuối cùng trói chặt cả

người hấn lại.

“Buông ra!”

Thạch Tái Hưng điên cuồng đấu tranh, bắp thịt trên người vận động dữ dội, gần giống như bị xé rách.

Nhưng mà, sợi dây kia vô cùng cứng cỏi, hơn nữa còn xoắn diệp quấn chặt lấy từng khớp xương trên người Thạch Tái Hưng.

Thạch Tái Hưng càng giãy dụa, sợi dây trái lại càng siết chặt hơn.

“Có giỏi thì buông ta ra, chúng ta đánh lại một lần nữa.”

Thạch Tái Hưng té trên mặt đất, rống giận liên tục.

“Câm miệng đi, thằng nhóc!”

La Bồi Vân bĩu môi chế giễu: “Nếu như người không phải con trai của Thạch Hưởng Dương, còn có chút giá trị lợi dụng thì bây giờ người đã sớm chết thẳng cẳng rồi.”

Thạch Tái Hưng vừa nghe thấy ba chữ “Thạch Hưởng Dương” thì sắc mặt chợt thay đổi, yết hầu như là bóp chặt, không phát ra một âm thanh nào.

Chỉ một lát sau, thế giới từ từ an tĩnh.

Kết thúc chiến đấu!

La Khắc Chiêu đi đến, cười ha ha nói: “Cha, người bên trong Cổ Nguyệt trại đều bị chúng ta giết, một lưới bắt hết, không có một ai chạy thoát.”

La Bồi Vân gật đầu, cười nói: “Rất tốt! Con dẫn người quét dọn chiến trường, trị liệu người bị thương đi.”

Ông ta nhìn mọi người xung quanh, hạ lệnh: “Toàn quân nghỉ ngơi một canh giờ, sau đó chúng ta lại chạy đến huyện thành Khánh Quang.”

“Rõ!”

Mọi người lập tức bận rộn, ai nấy đều vội vàng vàng, còn tích cực hơn cả trận chiến ban nãy.

Bọn họ nhanh chóng sờ xác chết, lấy hết toàn bộ tài vật trên thân người chết.

Chương 295: Võ Hội (3)

Đương nhiên thứ đáng giá bên trong Cổ Nguyệt trại đều bị cướp hết ra ngoài, sau đó phân chia.

Phượng Tri Hành và ba trăm Cung Binh của cậu cũng vội vội vàng vàng gia nhập trong đó.

Loại thời điểm này, ai tìm được tài vật gì thì chính là của người đó, chân chính tay chạm là đối ăn!

Tất cả mọi người đều không khách khí.

Phượng Tri Hành tăng nhanh bước chân đi vào trong trại, tiến vào lầu các thăm dò.

“Tế Cầu, nhanh lên một chút!”

Cậu truyền âm thúc giục: “Trong cứ điểm của Võ Minh hãn là có rất nhiều bí công võ tịch.”

“Biết rồi, mày gấp gấp cái gì.”

Tế Cầu cũng chạy đến rất nhanh, mau chóng chui vào các gian phòng ngửi chỗ này hít chỗ kia, tìm kiếm thứ tốt.

Phượng Tri Hành đi thẳng đến tầng cao nhất của lầu các.

Đột nhiên Ôn Ngọc Đông chặn đầu bậc thang, giơ lên tay nói: “Phượng giáo đầu, thật ngại quá, tầng này là các huynh đệ Bộ Binh doanh bọn ta liều mạng công chiếm, theo lý nên để cho bọn ta cướp đoạt một phen trước.”

Phượng Tri Hành hơi hột đẩy tay của hắn ra, tiếp tục đi lên

phía trước, cười nhạt nói: “Không có các huynh đệ Cung Binh doanh ta trợ giúp, các người có thể thuận lợi công chiếm nơi này như vậy không hả?”

Ôn Ngọc Đông sầm mặt xuống, lạnh lùng nói: “Nhị công tử có lệnh, ngoại trừ Bộ Binh ra, chẳng ai được tự tiện xông vào tầng này.”

Phương Tri Hành lạnh lùng nghiêng người nhìn Ôn Ngọc Đông, hờ hững nói: “Các huynh đệ đều lấy mạng liều lĩnh, nhị công tử ăn mảnh như vậy, truyền đi không tốt lắm đâu.”

Ôn Ngọc Đông nắm thật chặt chuôi đao, lạnh giọng nói: “Người muốn kháng mệnh à?”

Phương Tri Hành híp mắt, lạnh lùng nói: “Nếu như ta nhớ không lầm thì thống lĩnh Bộ Binh và giáo đầu Cung Binh là cùng cấp đúng chứ, nhị công tử không có quyền trực tiếp ra lệnh cho ta, không phải à?”

“Người!”

Ôn Ngọc Đông nhất thời không phản bác được.

Nói từ chức quan thì hai người đúng là cùng cấp không sai.

Nhưng thân phận của La Khắc Chiêu bày ở đó, tuyệt đối đề được Phương Tri Hành một đầu.

Bình thường Phương Tri Hành ngoan ngoãn như chó, làm người hiền lành, đối với nhị công tử cung kính cực kỳ, chẳng dám xúc phạm, nào dám có nửa điểm làm càn.

Nhưng bây giờ vì để tranh đoạt tài vật, cậu trực tiếp trở mặt luôn.

Ôn Ngọc Đông mím chặt môi, mắt mở trừng trừng nhìn

Phương Tri Hành lướt qua hần, đi vào. Hần vài lần nhịn xuống xúc động rút đao ra.

Phương Tri Hành đi qua bên ngoài một căn phòng, nhìn vào trong thì thấy vài tên Bộ Binh đang lục tung.

Cậu không nhìn nhiều, tiếp tục đi lên phía trước, tìm kiếm nơi tương tự với Tuyên Võ.

Ừng ừng ~

Đột nhiên, trong một căn phòng đằng trước truyền đến ánh lửa, khói đặc cuồn cuộn xuất hiện.

Phương Tri Hành nghiêng đầu nhìn, phát hiện La Khắc Chiêu đi ra từ một căn phòng, trong tay cầm một cây đuốc.

Sau khi ra cửa, La Khắc Chiêu lạnh lùng cười, ném cây đuốc vào trong phòng, sau đó xoay người rời khỏi.

Trong lòng Phương Tri Hành chợt hăng, cấp tốc chạy vội tới.

Cậu đến cửa nhìn!

Quả nhiên!

Trong phòng có từng hàng giá sách, trên kệ bày từng quyển sách một.

Có điều cả phòng đã bị hắt đầy dầu hỏa, thế lửa nhanh chóng lan tràn.

Sách và giá sách đều bị đốt hết.

Phương Tri Hành phải nói là cạm lời cực kỳ.

Chỉ là đến chậm một bước thôi, thẳng nhãi La Khắc Chiêu này lại thả một mồi lửa luôn rồi.

Phương Tri Hành túm một miếng vải bịt miệng mũi lại, xông vào trong biển lửa, cố nén cơn đau bị lửa đốt cháy để sưu tầm bí tịch không bị đốt.

Cậu bước lên ngọn lửa, dạo qua một vòng trong phòng, giày của cậu càng ngày càng nóng lên, ống quần cũng đã liếm lửa, ngọn lửa gặm nhấm như kiến trên lông chân và trên da.

Phù!

Một kệ sách đột nhiên sụp xuống, lượng lớn lửa trút xuống, rồi bùng lên.

Phương Tri Hành né tránh mau lẹ nhưng vẫn bị ngọn lửa lan đến, vai bị bỏng, tóc cũng bị đốt cháy.

“Hãy, muộn rồi...”

Phương Tri Hành cạy lời rồi bước ra ngoài.

Cậu đột nhiên chú ý đến dưới đáy của một kệ sách có ánh lửa rất nhỏ.

Phương Tri Hành ló đầu nhìn, phát hiện chỗ đó có một quyển đồng, chất liệu hình như là tránh lửa, ngọn lửa không đốt nó, chỉ là mặt ngoài bị đốt hơi khét lẹt.

Nhìn thấy cảnh tượng này! Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, cậu vọt lên quơ lấy quyển đồng, sau đó chạy ra ngoài.

Sau khi đi ra ngoài thì cậu nhanh chóng dập tắt ngọn lửa trên người.

Vừa hay mấy Bộ Binh đi ngang qua, nhìn thấy toàn thân Phương Tri Hành bốc khói, cả người cháy đen thì rất kinh ngạc.

Phương Tri Hành liếc nhìn bọn họ rồi xoay người tiến vào căn phòng không có người.

“Thăng cấp!”

Phương Tri Hành hợp thành một mũi tên cấp 2 trước để chữa trị vết bỏng trên người.

Trong nháy mắt, tất cả thương thế đều biến mất.

Đáng tiếc, y phục bị cháy hỏng, không cách nào phục hồi lại được.

Phương Tri Hành cũng không quan tâm, cậu kiểm tra cẩn thận quyền đồng.

“A, vậy mà lại làm từ sắt.”

Phương Tri Hành dự cảm bản thân đã nhận được bảo bối, cậu cố sức mở nắp, đổ đồ vật bên trong ra ngoài.

Đập vào mi mắt là một quyền trục.

“Lẽ nào đây là bí tịch của thần công tuyệt thế gì đấy?”

Chương 296: Tức Điền (1)

Trong lòng Phương Tri Hành tràn đầy mong chờ mở quyển trực ra, nhìn kỹ, sau đó biểu cảm trên mặt cậu âm trầm.

Trên quyển trực viết rất nhiều chữ.

Nhưng không phải là thần công tuyệt thế.

Mà là một phần danh sách!

Phương Tri Hành thở dài, tắc lưỡi nói: “Ừm, cũng không tính là không có thu hoạch gì.”

Cậu nhét quyển trực vào trong lòng, đứng dậy đi ra ngoài.

“Phương Tri Hành, mau đến lầu 2!”

Tế Cầu đột nhiên truyền âm đến.

Phương Tri Hành mừng rỡ, vội vã chạy xuống lầu.

Cậu và Tế Cầu nhanh chóng tụ tập lại.

Tế Cầu liếc nhìn cậu rồi kinh ngạc nói: “Sao mày làm thành dáng vẻ này rồi?”

Phương Tri Hành nói đơn giản: “Không sao, mày tìm thấy gì rồi?”

Lúc này Tế Cầu đứng ngoài một căn phòng, có ý bảo: “Mau nhìn đi, bên trong có thứ tốt.”

Phương Tri Hành nhìn chăm chú rồi không khỏi ngạc nhiên.

Không gian của căn phòng rất lớn, ít nhất cũng lớn như sân bóng rổ.

Trong không gian cực lớn tồn trữ rất nhiều da thú, toàn là da của các loại dị thú, mỗi một tấm còn rất lớn.

Cậu lướt mắt nhìn đi, có da hổ của Độc Giác Hồ, cũng có da cá sấu của Trảo Trạch Cự Ngạc...

“Toàn là đồng tiền mạnh có giá trị không nhỏ.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu ra.

Phản quân cũng cần mua những vật tư như lương thực, binh khí, tiêu dùng rất lớn.

Nguồn thu nhập của bọn họ đa phần là săn bắt dị thú, bán thịt dị thú, da dị thú.

Phương Tri Hành bước vào, những tấm da thú hoặc là bị treo trên vách tường, hoặc là được đặt dưới mặt đất.

Cậu dạo một vòng rồi đột nhiên dừng lại.

Trong góc phòng có một bóng mờ, chợt nhìn, không có gì cả.

Nếu như không phải lúc này bên ngoài cửa sổ có đốm lửa vừa chiếu vào thì Phương Tri Hành sẽ không thể phát hiện được bên trong bóng mờ đó thật ra cũng có thứ gì đó.

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, vươn tay ra sờ.

Bóng mờ lập tức lắc lư.

“Đây là?”

Phương Tri Hành nắm lấy thứ đó, chậm rãi giơ lên cao.

Dần dần, thứ đấy lộ ra đường viền, rõ ràng là da rắn, có độ dài hơn 15 mét.

Thần kỳ là màu sắc của da rắn không ngừng thay đổi, như tắc kè hoa vậy.

Đặc biệt là lúc da rắn gặp phải màu đen, dường như toàn bộ đều hòa vào trong bóng tối, trở thành một phần của bóng tối khiến người ta khó cảnh giác được.

“Chẳng lẽ đây là da rắn của ‘U Ảnh Âm Xà’?”

U Ảnh Âm Xà, đúng là một loại dị thú cấp sát thủ thích sống ở trong hoàn cảnh đen tối, hơn nữa có thể hoàn mỹ dung hợp bản thân vào trong bóng tối.

Ở trong Cẩm Khu, U Ảnh Âm Xà là một trong những con dị thú cấp 3 có độ khó săn giết cao nhất.

Giá bán một con U Ảnh Âm Xà là gấp 3 lần mấy con dị thú cấp 3 khác.

“Nhân phẩm bùng nổ rồi!”

Nhìn tấm da rắn to lớn đó, Phương Tri Hành không khỏi giật mình một cái.

Đúng vào lúc này, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[5, Da rắn của U Ảnh Âm Xà: 1 tấm (Đã chuẩn bị, Có hoàn thành hay không?)]

“Ha ha!”

Phương Tri Hành không nhịn được bật cười ra tiếng.

Cái này gọi là đập phá giày sắt chẳng thấy đau, lấy được lại chẳng uống tí gì.

“Thu!”

Chỉ một suy nghĩ, tấm da rắn to lớn màu đen trong tay cậu trống rỗng biến mất.

[5, Da rắn của U Ảnh Âm Xà: 1 tấm (Đã hoàn thành.)]

“Ừm, cuối cùng cũng không uống công.”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, tâm tình lập tức sung sướng vô cùng.

Một người một chó xuống lâu, ra khỏi lâu các.

Phương Tri Hành nhìn quanh một vòng, rất nhanh đã tìm được La Bồi Vân.

Lúc này La Bồi Vân đứng bên ngoài cửa trại, đang thẩm vấn Thạch Tái Hưng.

Nhìn từ vẻ mặt thấy chết không sờn của Thạch Tái Hưng thì tên này cũng là một con lừa cổ chấp, không chịu khuất phục đây mà.

Phương Tri Hành bước qua đó, đến sau lưng La Bồi Vân.

“Phương Tri Hành!”

Tiếng gầm lên giận dữ thành linh truyền đến, làm tất cả mọi người giật mình rụt cổ lại.

Đoàn người rất quen thuộc với người phát ra tiếng rống giận, không phải La Khắc Chiêu thì là ai.

Phương Tri Hành quay đầu lại, nhìn thấy La Khắc Chiêu đang nổi giận đùng đùng đi đến cùng với Ôn Ngọc Đông.

La Bồi Vân cũng bình tĩnh mở mắt ra, liếc nhìn bọn họ.

La Khắc Chiêu sải bước đi tới, hùng hổ phần nộ quát: “Gan chó của người lớn quá ha, lại dám phạm thượng, không nghe theo mệnh lệnh của ta!”

Gã vừa nói ra lời này, mọi người đều kinh hãi, ánh mắt đồng loạt lên người Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành không thay đổi sắc mặt, cười nhạt nói: “Hà cớ gì nhị công tử nói ra lời ấy, ti chức mạo phạm ngài chỗ nào thế?”

La Khắc Chiêu hừ lạnh nói: “Con mẹ nó đừng giả vờ đáng thương nữa, trước mặt một kiêu sau lưng một kiêu, ta khinh thường lũ tiểu nhân như ngươi nhất đấy.”

Phương Tri Hành bình tĩnh nhìn La Khắc Chiêu, nhún vai nói: “Nếu nhị công tử khó chịu chỗ nào thì có thể đánh ti chức một trận, ti chức tuyệt đối không đánh trả.”

La Khắc Chiêu giơ mạnh tay lên.

“Khụ!”

Bỗng nhiên, La Bồi Vân khẽ tăng hắng một cái.

Cánh tay nâng lên của La Khắc Chiêu ngừng ở giữa không trung, quay đầu nhìn La Bồi Vân có nét mặt thay đổi liên tục, thở phì phò kêu lên: “Cha, thằng nhãi Phương Tri Hành này bằng mặt không bằng lòng...”

Chương 297: Tức Điền (2)

Gã còn chưa nói hết lời thì La Bồi Vân đã phát tay. Ông ta quan sát Phương Tri Hành một lát, tò mò hỏi: “Tại sao y phục của người lại bị đốt thành như vậy?”

Phương Tri Hành bước tới, chấp tay nói: “Ban nãy ti chức phát hiện ra một nơi cất giấu rất nhiều sách ở tầng cao nhất của lầu các, đáng tiếc còn chưa kịp tra xét rõ ràng thì đã bị nhị công tử đốt quách hết rồi.”

La Khắc Chiêu nhướn mày quát lớn: “Căn phòng kia vừa nhìn là biết nơi cất giữ bí tịch võ công của Võ Minh rồi, đương nhiên phải đốt hết chứ sao. Còn nữa, lúc ta phóng hỏa người có ở trong phòng đâu.”

Phương Tri Hành bèn đáp: “Ti chức chưa nói làm như vậy có cái gì không đúng. Chẳng qua là có khả năng phản tặc đặt tài liệu quan trọng ở trong đó, hẳn là tìm đọc trước sau đó mới đốt cũng không muộn.”

La Khắc Chiêu cả giận nói: “Phản tặc thì có gì mà nhìn chứ?”

Phương Tri Hành móc quyển trục kia ra khỏi lòng, giăng lên cho La Bồi Vân, nghiêm mặt nói: “Ti chức phát hiện một phần tình báo quan trọng, nên tranh thủ cứu vớt nó trước khi bị lửa đốt cháy hết.”

La Bồi Vân hơi im lặng, sau đó cầm quyển trục và mở nó ra. Ông ta chỉ mới liếc mắt qua thôi, trên mặt đã lập tức hiện lên vẻ mừng như điên.

Ông ta nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, cười ha ha nói: “Tốt

lắm! Phương giáo đầu, sau trận chiến này, công đầu chắc chắn sẽ thuộc về người!”

Vừa nghe thấy lời này, La Khắc Chiêu tức khắc trợn tròn mắt.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

Phương Tri Hành nở một nụ cười tươi, kính cẩn nói: “Đa tạ đại nhân ưu ái!”

La Khắc Chiêu thấy thế thì kinh ngạc nghi ngờ không thôi, bước nhanh đến thấp giọng hỏi: “Cha, đây là thứ gì vậy?”

La Bồi Vân thản nhiên nói: “Trên quyển trục này ghi chép một phần danh sách, chính là nhân viên mật thám mà phản quân xếp vào các nơi trong quận Thanh Hà, bao gồm tên và danh hiệu của bọn họ.”

“Cái gì?!”

La Khắc Chiêu lập tức ý thức được giá trị của phần danh sách này, hối hận đến xanh cả ruột.

Nếu như gã cẩn thận hơn chút thì danh sách gian tế này đã rơi vào trong tay của gã rồi.

Tám ngày công lao mà như vậy vượt mất khỏi tay mình.

La Khắc Chiêu không khỏi hối hận hận cực kỳ, hận không thể tát cho mình một cái thật kêu.

Gã lạnh lùng liếc Phương Tri Hành một cái, trong lòng phải nói là phiền muộn cực, có loại xúc động muốn hộc máu.

“Thạch Tái Hưng, người xem đây là cái gì?”

La Bồi Vân cầm quyển trục đi tới trước mặt Thạch Tái Hưng, cười lắc lắc nó.

Sắc mặt Thạch Tái Hưng đã trở nên khó coi không gì sánh được, mồ hôi lạnh túa ra như suối, gầm nhẹ nói: “Danh sách trong tay người chỉ là giả thôi, người lấy cũng chẳng có tác dụng gì cả.”

La Bồi Vân cười lạnh nói: “Thằng nhãi, bây giờ người có nói cái gì cũng đều quá muộn rồi. Ngay tại thời khắc các người phát hiện ra bọn ta đang tấn công thì các người nên lập tức hủy diệt danh sách này đi mới đúng.”

Thạch Tái Hưng không khỏi cuộn tròn cơ thể, trên mặt hiện lên sự hối hận vô biên vô tận.

Chờ thêm chốc lát, quân đội tập kết một lần nữa, lại khởi hành lao đến một chiến trường khác.

“Lúc này huyện thành Khánh Quang đã bị phản quân chiếm lĩnh, người thủ thành tên là Thạch Hường Dương.”

La Bồi Vân triệu tập đám người Phương Tri Hành, kỹ càng giới thiệu tình huống, chậm rãi nói:

“Thạch Hường Dương này liêu là gia nô của tiểu môn phiệt Phan thị, nghe nói bề ngoài của hắn vô cùng tuấn tú, rất được tiểu thư Phan gia yêu thích.

Tên này dã tâm bừng bừng, âm thầm xúi giục tiểu thư Phan gia len lén dạy hắn võ công, đợi đến khi hắn học thành rồi thì ngầm định chung thân, châu thai ám kết với tiểu thư Phan gia.

Đợi đến khi người Phan gia phát hiện ra tiểu thư mang thai thì bụng của cô ta đã to sáu bảy tháng rồi.

Dưới sự giận dữ người Phan gia muốn giết Thạch Hường Dương, lại bị tiểu thư Phan gia liều mạng ngăn cản.

Sau đó, tiểu thư Phan gia mang theo Thạch Hường Dương bỏ trốn, chạy đến vùng đồng không mông quạnh, kết quả lại sinh non,

sinh ra một đứa con trai rồi mất máu quá nhiều mà chết.”

La Bồi Vân liếc nhìn Thạch Tái Hưng: “Thằng nhãi kia chính là đứa con hoang tiểu thư Phan gia sinh.”

Đám người Phương Tri Hành không khỏi bùng tỉnh.

“Những năm gần đây, người nhà họ Phan vẫn luôn mật thiết chú ý hai cha con Thạch Hưởng Dương, nhất là khi bọn họ phát hiện Thạch Tái Hưng trời sinh thần lực, thiên phú tập võ vô cùng xuất sắc thì muốn đưa Thạch Tái Hưng quay trở về Phan gia.

Nhưng Thạch Hưởng Dương đã sinh lòng oán hận với Phan gia từ lâu, âm thầm gia nhập Võ Minh, dần dần lấn lộn trở thành một trong những người cốt cán của quân phản loạn.”

La Bồi Vân cười nói: “Lúc này, sợ dĩ chúng ta có thể thuận lợi phá được Cổ Nguyệt trại như vậy thật ra nhờ có tình báo Phan gia cung cấp.”

La Khắc Chiêu nghe vậy, phấn chấn nói: “Cha, có Thạch Tái Hưng làm con tin, Thạch Hưởng Dương chắc chắn sẽ sợ ném chuột vỡ đồ.”

Chương 298: Tinh Văn (1)

La Bồi Vân gật đầu đáp: “Nếu như Thạch Hưởng Dương thức thời chút, nói không chừng chúng ta có thể không đánh mà thắng đoạt lại huyện thành Khánh Quang.”

Lư An Phủ nghe xong lời này thì nhú mày, nghiêm túc nói: “Đại nhân, bên trong huyện thành Khánh Quang còn có một thế lực tên là ‘Du Long ố’. Bọn họ phản bội La gia, hẳn là biết được kết cục của mình. Chỉ sợ bọn họ sẽ liều mạng phản kháng đến cùng, tuyệt đối sẽ không đầu hàng.”

La Bồi Vân ừ hử, lãnh đạm nói: “Chắc chắn phải giết đám vong ân bội nghĩa Du Long ố kia không còn một manh giáp, cho dù bọn chúng đầu hàng cũng chết.”

Lư An Phủ bèn nói: “Nghe nói huyện thành Khánh Quang dễ thủ khó công, nếu như Du Long ố liều chết phòng thủ không ra ngoài, dựa vào chút quân lực này của chúng ta chỉ sợ rất khó phá được.”

La Bồi Vân bình tĩnh cười nói: “Người không cần lo lắng.”

Ông ta không nói tỉ mỉ.

Nhưng tất cả mọi người có thể cảm nhận được lòng tin to lớn khi thắng lợi ở ngay trước mắt của ông ta.

Đại bộ đội đi ra núi rừng, rất nhanh đã tiến vào một quan đạo.

Con đường đột nhiên trở nên dễ đi.

Phương Tri Hành ngồi trên lưng ngựa, chạy một ngày đường.

Lúc chạng vạng tối, cuối cùng bọn họ cũng đến dưới huyện thành Khánh Quang.

Phường Tri Hành ngẩng đầu nhìn, lập tức phát hiện bốn phía của huyện thành đều bị nước bao quanh, giống như một hòn đảo đơn độc.

Sông đào bảo vệ thành vừa rộng lại còn sâu, chỉ có thể đi qua cầu treo thì mới vào thành được.

Những cầu treo bị kéo lên thật cao.

Ở ngoài thành, có một nhán quân đội đã đến dưới thành trước, bao vây cả tòa huyện thành.

“Cha, đó là quân đội của ai thế?” La Khắc Chiêu kinh ngạc hỏi.

La Bồi Vân nhướn mày ồ một tiếng, trả lời: “Là người huyện Khánh An, bọn họ đến nhanh phết.”

Ông ta vừa dứt lời, liền có hai người sải bước đi tới.

Một người trong đó mặc quan bào huyện lệnh, thân hình cao lớn, tuổi tác tương đương với La Bồi Vân.

Người còn lại còn lại là một nữ tử trẻ tuổi có vóc dáng mạnh mẽ, dung mạo không tầm thường, rất có nhan sắc, chỉ là không có cảm giác đáng ngạc nhiên khiến người ta nhìn một cái là sáng mắt.

“Vân đại ca!”

Người đến cười ha ha vỗ tay.

La Bồi Vân cười nói: “Triệu Đông, đã hai năm rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ?”

“Còn không phải à? Huynh đệ chúng ta gần hai nơi, quanh năm suốt tháng nan gặp được một lần.”

Đối phương cười cảm thán.

Người này chính là huyện lệnh Khánh An La Triệu Đông.

Ông ta và La Bồi Vân không thuộc cùng một bàng chi.

Nhưng quan hệ của hai người hình như cũng không tệ lắm.

Ngay sau đó, nữ tử trẻ tuổi bên cạnh La Triệu Đông tiến lên, dung mạo của cô cực kỳ giống với La Triệu Đông, vừa nhìn là biết ngay hai người có quan hệ cha con rồi.

Cô vén áo thi lễ: “Vân Cẩm bái kiến thúc phụ.”

La Bồi Vân cười nói: “Cẩm Nhi con cũng đến à, tốt lắm, đi ra rèn luyện một chút, còn hơn khổ tu ở nhà ba năm.”

La Vân Cẩm bèn đáp: “Thúc phụ nói rất đúng, Cẩm Nhi cũng có ý nghĩ này.”

La Bồi Vân gật đầu hỏi: “Các người đến sớm như vậy, chắc hẳn cứ điểm kia của Võ Minh đã bị các người nhổ sạch rồi nhỉ?”

“Haizz, đừng nói nữa.”

La Triệu Đông khoát tay, vẻ mặt tức giận nói: “Cũng không biết là tên quy tôn tử nào tiết lộ tin tức, đợi đến lúc bọn ta chạy đến cứ điểm kia thì đám phản tặc đó đã chạy hết từ sớm, người đi nhà trống rồi. Bọn ta đi một chuyến tay không.”

La Bồi Vân thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói: “Có biết ai để lộ tin tức không? Trong các người chắc chắn có gian tặc.”

Tất nhiên là La Triệu Đông hiểu rõ. Ông ta nói: “Không bắt được gian tặc, chẳng biết là ai nữa.”

La Bồi Vân lạnh lùng cười, lấy quyền trục kia ra khỏi ngực và thấp giọng nói: “Đệ xem một chút, mau mau bắt được gian tặc đi.”

La Triệu Đông chỉ quét mắt lướt nhìn qua danh sách trong quyển trục là sắc mặt không khỏi thay đổi, hô hấp đều ngừng lại.

“Vân ca, không hổ là huynh nha, cái thứ này mà huynh cũng có thể lấy được!” Về mặt La Triệu Đông kính phục.

“May mắn mà thôi.”

La Bồi Vân cười cười, bỗng nhiên chuyển chủ đề hỏi: “Tình huống trong thành thế nào rồi?”

La Triệu Đông đáp: “Thạch Hưởng Dương đóng cửa không đánh, xem ra hẳn định chơi trò hao tổn với chúng ta.”

La Bồi Vân không hề cảm thấy bất ngờ với chuyện này, cười nói: “Hẳn là phản quân đã sớm dự đoán được việc chúng ta sẽ phản công. Thạch Hưởng Dương ở chỗ này bất động, chỉ là vì kéo dài thời gian mà thôi.”

La Triệu Đông nhướng mày nói: “Chẳng lẽ, hẳn đang đợi Tham Lang qua đây gấp rút tiếp viện?”

La Bồi Vân lắc đầu nói: “Tham Lang ở huyện Khánh Phong, tính thời gian thì tên kia đã bị bao vây rồi, nhưng nếu như Tham Lang thành công đột phá vòng vây, cũng có khả năng hẳn sẽ nhân cơ hội trộm nhà chúng ta.”

Hơi thở La Triệu Đông cứng lại, không khỏi nghiến răng nghiến lợi, lạnh giọng nói: “Tên đại nghịch này, chết không có gì đáng tiếc cả!”

Chương 299: Tinh Văn (2)

La Bồi Vân chấp tay nói: “Cứ mặc kệ Tham Lang đi, ta có cách phá được huyện thành Khánh Quang.”

“Thật không?!”

Vẻ mặt La Triệu Đông biến đổi, phần chấn nói: “Vậy thì tốt quá rồi, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Vân ca.”

La Bồi Vân quay lại nhìn lướt qua đám người La Khắc Chiêu, Phương Tri Hành phân phó: “Chuẩn bị tốt cho việc công thành trước đã. Đinh Chí Cường, người áp tải Thạch Tái Hưng đi gọi cửa.”

“Vâng, đại nhân!”

Nét mặt Đinh Chí Cường nghiêm lại, lập tức tung người xuống ngựa, túm lấy Thạch Tái Hưng đi đến bờ bên kia của sông bảo vệ thành, ẩn hẳn xuống quỳ trên mặt đất.

Sau đó Đinh Chí Cường rướn cổ, la lên thật to: “Huynh đệ thủ thành nghe cho kỹ đây, mau đi nói với Thạch Hưởng Dương là con của hắn trong tay bọn ta.”

Những lời này lặp lại ba lần mới dừng lại.

Trên cổng thành rối loạn theo.

Lát sau, một nam tử trung niên mặc áo trắng xuất hiện trên cửa lầu.

Người này dáng vẻ đường đường, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, chính là Thạch Hưởng Dương.

Chỉ thấy hắt nhìn bờ bên kia sông bảo vệ thành, đồng tử không khỏi co rụt lại thật mạnh.

“Cha!”

Thạch Tái Hưng đột nhiên quát to: “Cổ Nguyệt trại đã bị phát hủy, sư phụ chết rồi, tất cả mọi người đều đã chết.”

Vẻ mặt Thạch Hưởng Dương nhất thời nghiêm trọng, siết chặt đấm đập mạnh lên thành tường.

Thạch Tái Hưng lại hô: “Cha, hài nhi chết không có gì đáng tiếc, ngài nhất định đừng đầu hàng bọn họ!”

“Câm miệng!” Đinh Chí Cường cởi giày, ngang ngược nhét vào trong miệng của Thạch Tái Hưng.

Thạch Tái Hưng căm tức, ánh mắt như muốn nuốt chửng người khác.

Chát ~

Đinh Chí Cường tát lên mặt hắt một cái thật là mạnh.

Thạch Tái Hưng lệch mặt qua một bên rồi lại quay đầu lại, trừng mắt nhìn chằm chặp vào Đinh Chí Cường.

“Định mệnh!”

Đinh Chí Cường cảm thấy chán ngấy trong lòng. Cái đám phản tặc này tên nọ điên cuồng hơn tên kia, chơi mạnh bạo với bọn họ không có hiệu quả quá lớn.

Vì vậy, Đinh Chí Cường hét lên với trên cửa lầu: “Thạch Hưởng Dương, chỉ cần ngươi mở cổng thành ra, quy hàng đại nhân nhà ta là có thể bảo đảm cho hai cha con ngươi không chết.”

Thạch Hưởng Dương kinh ngạc không nói gì, ngoài mặt thay

đổi thất thường.

Đinh Chí Cường tiếp tục khuyên nhủ: “Thạch Hưởng Dương, tình huống của người bạn ta đều hiểu cả. Chỉ cần người đầu hàng, đại nhân nhà ta không chỉ đặc xá cho toàn bộ tội lỗi của người mà còn có thể đưa bạn người trở về Phan gia, cho Thạch Tái Hưng đoàn tụ với nhà ngoại công ngoại bà của hắn.”

Đinh Chí Cường hô lên với giọng lớn hơn nữa: “Thạch Hưởng Dương, người không cân nhắc cho mình thì cũng nên cân nhắc cho con mình chứ. Hắn còn rất trẻ, thiên phú võ học của hắn tốt như vậy, người thực sự muốn cho hắn toi công uổng mạng như thế à?”

Thạch Hưởng Dương do dự, dần dần cúi đầu, vẻ mặt thống khổ.

Đột nhiên, một người đi đến đằng sau hắn gấp rút nói: “Thạch Hưởng Dương, nếu như người đầu hàng, mọi người trong Du Long ổ chắc chắn phải chết.”

Cả người Thạch Hưởng Dương run lên, sắc mặt lập tức tái nhợt không còn chút máu.

Bên kia, Đinh Chí Cường lại hô: “Các huynh đệ Du Long ổ, các người cứ việc yên tâm, đại nhân nhà ta nói chỉ cần các người đầu hàng, tất cả tội lỗi đều sẽ được bỏ qua.”

“Sẽ được bỏ qua? Ha ha!”

Người đứng đằng sau Thạch Hưởng Dương không phải ai khác, thành linh là ổ chủ của Du Long ổ, Thường Nghĩa Thâm!

Người giang hồ gọi hắn là nghĩa bạc vân thiên, danh tiếng nghĩa hiệp truyền xa.

Thường Nghĩa Thâm cười lạnh nói: “La gia sẽ bỏ qua cho chúng ta chắc? Loại lời nói dối lừa gạt người khác thế này, trẻ con

cũng không tin tưởng.”

Hắn nhấn mạnh: “Quy củ La gia từ trước đến nay ác nghiệt vô tình, tất cả những ai hoặc là tổ chức nào đã từng phản bội La gia đều bị rửa sạch toàn bộ, không có một ai là ngoại lệ!”

Thạch Hưởng Dương nghiêng đầu, trịnh trọng nói: “Thường huynh nói rất đúng, La gia sẽ không bỏ qua cho chúng ta được đâu.”

Thạch Hưởng Dương nói những lời này xong, cả người giống như là thoát lực, mặt lộ vẻ tuyệt vọng vô cùng, rưng rưng nói: “Tái Hưng hẳn, đã không cứu được nữa.”

Trước đây sở dĩ hắn dám bất cứ giá nào, buông tay đánh cược một lần chính là vì chắc chắn con trai Thạch Tái Hưng của hắn vẫn an toàn.

Ai có thể ngờ được, Thạch Tái Hưng trốn ở trong cứ điểm bí mật như thế kia rồi mà vẫn có thể bị La gia tìm được, bắt giữ.

Sự đả kích đột nhiên lập tức làm tan rã ý chí chiến đấu của Thạch Hưởng Dương.

Thường Nghĩa Thâm hơi im lặng, than thở: “Việc đã đến nước này, có lẽ chúng ta cũng hết cứu rồi, chỉ là chuyện chết sớm hay chết muộn thôi.”

Thạch Hưởng Dương ngẩng đầu lên nhìn Thường Nghĩa Thâm, vẻ mặt hối hận, bi thống nói: “Đều tại ta, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của ta. Trước đây nếu không phải ta cực lực khuyên bảo huynh khởi nghĩa, bây giờ huynh cũng sẽ không...”

“Có cái rắm ấy!”

Thường Nghĩa Thâm ngắt lời nói với vẻ mặt kiên định như sắt: “Mũi tên đã bắn ra thì không thể quay lại được. Sở dĩ ta tham gia

tạo phản là bởi vì ta đã sớm muốn tạo phản rồi, không phải nghe lời khuyên của huynh.”

Chương 300: Biến Thân (1)

Thạch Hưởng Dương nghe vậy, không khỏi cảm thấy xấu hổ, gật đầu cười thảm nói: “Thường huynh mắng đúng, nếu như ta với huynh là người sợ chết, nếu như ta với huynh là người ham vinh hoa phú quý thì đã không đi đến một bước này rồi.”

Hắn hít sâu một hơi, từ từ tỉnh táo lại hỏi: “Thường huynh, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Ánh mắt Thường Nghĩa Thâm như điện, dứt khoát kiên quyết nói: “Cho dù chúng ta chắc chắn chịu chết, chúng ta cũng phải chết oanh oanh liệt liệt, kéo thêm mấy người làm đệm lưng.”

Thạch Hưởng Dương mừng rỡ, xoay người trịnh trọng chấp tay nói: “Ta nguyện liều mình bồi quân tử!”

Thường Nghĩa Thâm cầm tay của Thạch Hưởng Dương, nghiêm túc: “Dựa theo chỉ thị của Tham Lang đại nhân, nhiệm vụ của chúng ta không phải chiếm huyện thành này mà là kéo chân nhân mã của La gia, kéo càng lâu càng tốt.”

Thạch Hưởng Dương nhú mày, chần chờ hỏi: “Ý của huynh là?”

Thường Nghĩa Thâm cười nói: “Ngăn cản bọn họ ở bên ngoài thành là kéo, thả bọn họ vào thành cũng là kéo.”

Thạch Hưởng Dương nhất thời hít sâu một hơi, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Tìm đường sống trong cõi chết à?”

Thường Nghĩa Thâm vui sướng cười nói: “Có đôi khi, thiêu thân lao đầu vào lửa không phải bởi vì ngu xuẩn, có khi chúng nó

chỉ quá lạnh mà thôi.”

Thạch Hương Dương gật đầu thật mạnh nói: “Chúng ta đều quá lạnh, nên dùng máu tươi của môn phiệt đệ tử và đám chó săn này để sưởi ấm cho chúng ta. Chỉ sợ kết cục của chúng ta cũng giống như con thiêu thân đó, có chết cũng không hối hận!”

Thường Nghĩa Thâm cười ha ha nói: “Hay cho câu có chết cũng không hối hận, Hương huynh, chúng ta tới sinh làm tiếp huynh đệ!”

Một lát sau!

Thạch Hương Dương lại lộ đầu ra, kêu gọi đầu hàng với bên kia của sông đào bảo vệ thành: “Thạch mỗ nguyện ý quy hàng, chỉ có một điều kiện, xin La đại nhân buông tha cho Du Long Ổ và bách tính toàn thành.”

Đinh Chí Cường vui mừng quá đổi, bèn nói: “Không thành vấn đề, đại nhân nhà ta sẽ đại xá toàn thành, lập tức có hiệu lực.”

Chỉ chốc lát sau!

Rầm rầm ~

Bánh răng chuyển động, xích sắt trượt xuống.

Cầu treo được thả xuống chậm rãi, nối liền với hai bên bờ sông đào.

Cổng thành chậm rãi mở ra.

Thạch Hương Dương xuất hiện ở trước cổng thành. Hắn đã trói gô mình lại.

Dưới ánh nhìn của vạn người, hắn đi đến giữa cầu treo, sau đó hai đầu gối khụy xuống chấm đất.

Nhìn thấy cảnh này, đại quân dưới trướng La Bồi Vân và La Triệu Đông nhất thời xôn xao một mảnh.

“Không phải chứ, thực sự đầu hàng à?”

“Sao mà đơn giản quá vậy, ta còn tưởng còn phải có thêm một trận đại chiến nữa cơ.”

“Ha ha ha, tốt quá, chúng ta tranh thủ thời gian vào thành, khao bản thân rượu ngon thịt ngon mới được.”

“Sau khi vào thành, đại nhân có cho phép chúng ta cướp sạch ba ngày không nhỉ?”

...

“Hèn như thế cơ á?”

Trong bóng đêm, Tế Cầu liếc nhìn Thạch Hưởng Dương, chán đến chết ngáp một cái, hàm hồ nói: “Không phải là có bấy đấy chứ?”

Phương Tri Hành nhíu mày, cũng cảm thấy quá dễ dàng. Cậu đáp: “Theo lý thuyết, tổ chất tâm lý của đám người tạo phản đều vô cùng mạnh mẽ, sẽ không bởi vì con trai bị bắt nên sợ luôn đâu.”

Nghe cậu phân tích như vậy, Tế Cầu nghĩ lại, suy xét nói: “Có lẽ Thạch Tái Hưng chính là điểm yếu của Thạch Hưởng Dương. Dù sao cũng là con ruột, hổ dữ còn không ăn thịt con kia mà.”

Lúc này, hai người La Bồi Vân và La Triệu Đông không nhanh không chậm đi đến trên cầu treo, tới trước mặt Thạch Hưởng Dương.

“Thạch Hưởng Dương, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.”

La Bồi Vân cười gật đầu nói: “Người có thể thống thống khoái khoái đầu hàng, thật ra thì đối với hai bên chúng ta đều là chuyện

tốt cả.”

Thạch Hường Dương ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nói: “Thạch mỗ không cầu gì khác, chỉ mong hai vị đại nhân có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn.”

La Bồi Vân chấp tay nói: “Bản quan đương nhiên sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, người và con của người đều sẽ bình an vô sự.”

La Triệu Đông đột nhiên hỏi: “Thường Nghĩa Thâm đâu rồi, hẳn hàng hay là không hàng?”

Thạch Hường Dương bèn đáp: “Hắn vẫn còn ở trong thành, ta sẽ đích thân đi chiêu hàng hắn.”

La Triệu Đông thoả mãn cười, nhìn La Bồi Vân vui vẻ nói: “Nếu không, chúng ta cứ thế vào thành?”

La Bồi Vân khẽ nhún mày, lo lắng trong giây lát, lắc đầu nói: “Không vội, chờ Thường Nghĩa Thâm đi ra nhận đầu hàng rồi...”

“Hừ!”

Ông ta còn chưa dứt lời thì một tiếng cười lạnh truyền đến.

“Khỏi cần phí tâm, Thường Nghĩa Thâm ta cho dù sắp chết cũng sẽ không đầu hàng.”

Một người trung niên mặc áo bào đen xuất hiện ở trên cửa lầu, tóc tai bù xù giống như kẻ điên, trong tay cầm trường kiếm.

Thạch Hường Dương ngoái đầu, đám người La Bồi Vân cũng đều ngẩng đầu lên.

“Thường huynh, huynh làm gì vậy?” Thạch Hường Dương gấp giọng hô.

Thường Nghĩa Thâm giận dữ hét: “Thạch Hường Dương, đồ

nhát gan nhu nhược nhà ngươi, Thường mỗ nhân ta đúng là mắt mù, đã nhìn nhầm ngươi rồi.”

Thạch Hưởng Dương xấu hổ cúi đầu.

Vẻ mặt La Bồi Vân âm u lạnh lẽo, lãnh đạm nói: “Thường Nghĩa Thâm, cổng thành đã mở, đại thế đã mất, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Chương 301: Biến Thân (2)

Thường Nghĩa Thâm ngửa đầu nhìn trời, chậm rãi rút kiếm xuất vỏ, cười ha ha nói: “Ai làm người nấy chịu, Du Long ồ phản loạn đều là do một mình Thường Nghĩa Thâm ta sai sử, không liên quan đến kẻ khác.”

Hắn kề kiếm ở bên cổ, bỗng nhiên cửa mạnh một vòng.

Phụt!

Theo một dòng máu tươi phun mạnh ra, Thường Nghĩa Thâm rơi thẳng xuống từ trên cửa lầu. Ầm một tiếng, hắn ngã mạnh xuống đất, mặt hướng xuống, màu trắng trắng đỏ đỏ rơi vãi khắp đất.

“Thường huynh!”

Thạch Hưởng Dương cất tiếng đau buồn gào thét.

Tình cảnh này không khỏi khiến mọi người xúc động.

Thường Nghĩa Thâm là cao thủ Ngũ Cầm cảnh, uy danh hiển hách, không ngờ lại tự sát như vậy.

Sắc mặt La Bồi Vân không đổi, khua tay nói: “Vào thành!”

Ông ta ra lệnh một tiếng.

Đại quân lập tức hành động, trùng trùng điệp điệp đi qua cầu treo, nối đuôi nhau tiến vào cổng thành.

Bên trong thành, toàn bộ phản quân quỳ trên mặt đất, vứt bỏ binh khí, hai tay ôm đầu.

Không ai phản kháng.

Cả đám phản tặc đều bó tay chịu trói.

Đại quân không chút gợn sóng tiếp quản huyện thành Khánh Quang.

“Bắt giữ toàn bộ phản tặc và nhốt vào đại lao, chờ đợi xử lý.”

La Bồi Vân mang người vào nha môn, chỉ huy đầu vào đây.

Chưa đến nửa giờ, Thạch Hưởng Dương cùng với người Du Long ổ bị tóm gọn toàn bộ, nhốt vào đại lao.

“Ngoại trừ thành viên nòng cốt của quân phản loạn ra thì còn có rất nhiều bạo dân cũng tham gia tạo phản. Số lượng bạo dân đông đảo, khả năng vượt quá 3 vạn người, lúc này bọn họ rải rác khắp các nơi trong thành.”

Một người quen thuộc tình huống bên trong thành báo cáo với đám người La Bồi Vân.

Người này vốn là nha dịch bên trong nha huyện, bởi vì chủ động đầu hàng Thạch Hưởng Dương nên được miễn tội chết.

“Sau khi mấy vạn bạo dân vào thành thì đánh, đập, đoạt, giết. Bọn họ chiếm đoạt nhà dân của dân chúng trong thành, cướp bóc lương thực và tài vật, sát hại rất nhiều dân chúng vô tội.” Nha dịch cẩn thận bẩm báo.

Đám người La Bồi Vân thờ ơ lắng nghe.

Sau khi một huyện thành bị rơi vào tay giặc, toàn bộ thảm kịch có khả năng xảy ra gần như đều phát sinh trong huyện thành Khánh Quang.

Tham Lang dẫn dắt đám người Thạch Hưởng Dương cùng với mấy vạn bạo dân công chiếm huyện thành Khánh Quang, sau đó

giết thổ hào làm mạnh bản thân, chia tiền tài lương thực!

Dân chúng trong thành phải trải qua biết bao thảm kịch nhân gian, vượt quá sức tưởng tượng.

La Khắc Chiêu nghe vậy, mừng rỡ nói: “Cha, bạo dân không thể không quản, hài nhi lập tức dẫn binh đi bắt người.”

La Vân Cẩm cũng bước ra khỏi hàng nói: “Thúc phụ, cha, ta cũng đi!”

La Bồi Vân và La Triệu Đông liếc nhau.

Hai người bọn họ vô cùng rõ ràng, cái gọi là bắt bạo dân chỉ là một việc nhỏ, cướp sạch toàn thành trong quá trình bắt bạo dân mới là trọng điểm.

La Triệu Đông cười nói: “Hay là để bọn nhỏ đi chơi đùa đi.”

La Bồi Vân hơi chần chờ, gật đầu đáp: “Ừ, đi thôi.”

La Khắc Chiêu và La Vân Cẩm vui mừng quá đổi, xoay người rời đi.

Đinh Chí Cương thấy vậy bèn nói: “Đại nhân, ta cũng đi hỗ trợ cho.”

La Bồi Vân cũng gật đầu.

Trong lòng Đinh Chí Cương mừng như điên, vội vàng đi theo.

Đám người Lư An Phủ thấy tình cảnh này, không khỏi lộ ra vẻ mặt ước ao.

“Giáo đầu, chúng ta...”

Mấy người Hoàng Đại Thuận cũng nóng nảy, người khác đều đi phát tài, bọn họ sao có thể không đi được.

Phượng Tri Hành hơi im lặng, gật đầu nói: “Muốn đi thì đi thôi.”

Ba trăm Cung Binh nhất thời đều cười tươi như gia, gia nhập vào cuộc vận động khổng lồ cướp sạch khắp thành.

Trong lúc nhất thời toàn thành nổi lên rối loạn.

Bịch!

Cánh cửa của một nhà dân bị đá vỡ.

Bảy tám tên Bộ Binh xông vào trong sân.

“Các người làm gì vậy?”

Một người người trung niên vóc dáng gầy yếu đi ra, theo sau là một phụ nhân và một bé trai.

“Bọn ta là quan sai, mau mau đưa hộ tịch của người ra đây, tiếp thu kiểm tra.” Một Bộ Binh lớn tiếng quát.

Nam nhân gầy yếu ngậy tại chỗ.

“Không lấy được hộ tịch thì chắc chắn người là bạo dân rồi, giết!”

Đám Bộ Binh chen nhau xông lên chém nam nhân gầy yếu và đứa bé, xô đẩy phụ nhân kia tiến vào trong phòng.

Rất nhanh, trong phòng truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết của nữ nhân.

Đêm dần khuya.

La Khắc Chiêu mang theo vài người cười ha ha đi vào trong một căn nhà to.

“Phủ đệ của thủ phủ huyện Khánh Quang, không tệ phết nhỉ.”

La Khắc Chiêu nhìn quanh trái phải.

Một thuộc hạ gào lên: “Nghe nói lúc phản tặc công thành, cả nhà thủ phủ đã sớm bỏ chạy mất dép rồi, không kịp mang đi rất nhiều tài vật trong nhà nữa.”

La Khắc Chiêu gật đầu nói: “Vậy các người mau đi sưu tầm đi, để coi có thứ gì tốt.”

“Vâng!”

Một đám thuộc hạ vui vẻ tản ra bốn phía.

Lúc này, lại có hai Bộ Binh khiêng một cái bao tải chạy tới.

Bọn họ quỳ một chân trên đất nói: “Thống lĩnh, bọn ta bắt được một mỹ nhân hiến cho ngài này.”

“Ừ ư ~”

Trong bao có người đang giãy dụa, phát sinh rên rỉ mơ hồ.

“Mỹ nhân?”

Chương 302: Diệt Môn (1)

Ánh mắt La Khắc Chiêu sáng lên, xoa hai tay vào nhau rồi chỉ vào một căn phòng nói: “Đưa vào đó đi.”

Hai Bộ Binh không nói nhiều khiêng bao tải đi vào phòng, đặt bao tải lên bàn xong rồi xoay người rời đi.

La Khắc Chiêu cười hì hì đóng cửa lại, đi đến trước bao tải, đưa tay vỗ xuống phần nhô lên trên bao tải.

Bộp!

Cảm xúc trên tay nói cho gã biết nơi này chính là phần mông, rất căng mềm, rất đàn hồi.

“Ưm ưm!”

Trong bao truyền ra tiếng kêu kháng nghị.

La Khắc Chiêu càng vui vẻ hơn, mở miệng bao ra.

Trong nháy mắt sau đó bao tải chọt nổ tung, một bàn tay thò ra, vô cùng nhanh chóng đánh vào lồng ngực của La Khắc Chiêu.

Ầm!

Thân thể La Khắc Chiêu chấn động, bay vọt ra ngoài, sau lưng đụng lên tường rồi lại bắn ngược nằm úp sấp trên mặt đất.

“Phụt ~”

Ngay khi La Khắc Chiêu nằm dưới đất, một búng máu tươi bị phun bắn ra ngoài.

Gã hoảng sợ ngẩng đầu, khuôn mặt bởi vì đau đớn mà hơi vặn vẹo.

Một người nhảy ra khỏi bao, áo đen che mặt, vóc người cường tráng, ánh mắt như điện.

Gã chẳng thèm nói một lời vô ích, hắc y nhân lao thẳng về phía La Khắc Chiêu, nhanh như cơn lốc.

La Khắc Chiêu thấy vậy, tay phải mạnh vỗ mạnh xuống, thân thể nhảy lên, cũng không phải đứng thẳng mà là lấy tư thế bình thân, rơi xuống trên xà nhà như là nhảy vọt.

Hắc y nhân điểm mũi chân theo sát đằng sau, đánh một quyền về phía xà ngang.

Két oanh!

Xà ngang gãy!

La Khắc Chiêu lại rơi xuống đất, gã nhấc chân giẫm mạnh lên một đoạn gỗ, cơ thể bay xéo ra ngoài giống như mũi tên rời cung, xông về phía cửa sổ.

Nhưng hắc y nhân cũng phản ứng không chậm, đập mạnh lên cột chịu lực, lấy tốc độ nhanh hơn lao đến gần cửa sổ.

Cạch!

Cửa sổ mở rộng!

Hai bóng người gần như đồng thời đánh vỡ cửa sổ.

Hắc y nhân vung nắm tay đập tới, La Khắc Chiêu giơ trường đao đón đỡ.

Thình thịch ~

Nắm tay đập lên trên vỏ đao.

Sau một tiếng vang nặng nề, hai người đều tự văng ra, rơi xuống đất.

Hắc y nhân ổn định rơi xuống đất.

Hai chân La Khắc Chiêu thì trượt dài cách xa mấy mét, cơ thể phải lắc lư hai lần rồi mới đứng vững.

Phụt!

Khóe miệng gã lại chảy ra máu tươi, không nhìn được quát lớn: “Người là ai?”

Hắc y nhân giậm chân một cái, lại vọt tới lần nữa.

La Khắc Chiêu nhanh chóng lùi lại, hô lớn: “Địch tập!”

Tiếng la nhanh chóng truyền ra.

Mấy Bộ Binh nghe được tiếng hô, lập tức sợ hãi cực kỳ, móc một pháo hoa ra giơ thẳng lên bầu trời đêm.

Đùng đùng ~

Pháo hoa bay lên bầu trời rồi nổ tung.

Gần như cùng lúc đó hắc y nhân đuổi kịp La Khắc Chiêu, vai và khuỷu tay hạ xuống, thế tiến công mãnh liệt.

La Khắc Chiêu gian nan đáp trả, rõ ràng hắc y nhân đã cường hóa nhanh nhẹn, thân pháp ở trên gã, khiến cho gã chẳng có ưu thế gì cả.

Phải tốn sức chín trâu hai hổ, cuối cùng!

La Khắc Chiêu bắt được một tia cơ hội, rút trường đao ra bổ

xuống một nhát.

Hắc y nhân không né tránh, trái lại nghênh đón nhát bổ.

Keng!

Dao phong chém lên đầu vai của hắc y nhân, truyền ra tiếng đánh giòn vang của kim loại.

Trong nháy mắt này, sắc mặt La Khắc Chiêu hoàn toàn thay đổi. Gã ý thức được hắc y nhân cũng cường hóa phòng ngự, cơ thể rất mạnh mẽ, đao không bổ ra được.

Hắc y nhân đánh ra một quyền, trúng ngay giữa ngực của La Khắc Chiêu.

“Oa!”

La Khắc Chiêu bay rớt ra ngoài, trong miệng phun máu tươi tung toé, ngã trên mặt đất giống như chó chết rồi lăn đi hơn mười vòng.

Hắc y nhân thở hổn hển chửi thề một câu, dưới mặt nạ phật phòng, ánh mắt đột nhiên chột lóe.

Bỗng thấy La Khắc Chiêu bò lên lần nữa, xoay người bỏ chạy, bay qua một bức tường và nhảy xuống.

Ánh mắt hắc y nhân hơi luống cuống, lướt người đuổi theo. Hắn điểm mũi chân nhảy vọt qua bức tường kia, rơi xuống mặt đất.

Sau tường là một cái ngõ sâu, màn đêm rét lạnh.

Hắc y nhân nhìn quanh trái phải, nghiêng tai lắng nghe, nhất thời không cách nào xác định được La Khắc Chiêu chạy theo hướng nào.

“A!”

Đột nhiên, có người kêu thảm một tiếng.

Trong bóng tối có một bóng mờ nhanh chóng lao tới.

Hắc y nhân kinh hãi, trong lúc vội vã gã giơ song quyền lên giao nhau ở trước ngực.

Nháy mắt sau đó có đồ vật gì đó bay tới, lấy tốc độ cực nhanh đụng vào người hắc y nhân.

Hắc y nhân chỉ cảm thấy một luồng sức lực to lớn đánh đến, cả người bị đụng bay ra ngoài, sau lưng hắc y nhân nhanh chóng đập phải vách tường.

Trong lúc nhất thời, hắc y nhân bị đụng trúng đến choáng váng đầu óc.

Cũng may hắc y nhân là hệ Huyền Quy, da dày thịt béo nên không bị thương quá nặng.

Trong lúc mơ hồ, hắc y nhân nhìn thấy bên kia ngõ nhỏ có 2 đốm sáng đỏ lóe lên rồi vụt tắt, giống như một đôi mắt phát sáng.

Nhưng hắc y nhân không xác định được đó là cái gì, cũng có thể do đầu hắc y nhân bị choáng váng lên sinh ra ảo giác.

Tiếp đó, hắc y nhân sờ lên lồng ngực của thứ kia.

Vừa sờ vào liền cảm thấy không thể tin được, đó thực sự là một con người!

Thứ vừa bay tới đụng hắc y nhân lại là một con người!

Chương 303: Diệt Môn (2)

Nhưng thân thể của người kia vô cùng tàn tạ, phần ngực gần như bị gãy làm 2 đoạn, toàn thân máu me đầm đìa, nhầy nhụa.

Hắc y nhân kinh hãi, tim đập thình thịch, hắn ôm lấy người kia, nhảy qua tường, quay về dưới ánh trăng.

Nhìn kỹ hơn, hắc y nhân lập tức hít một hơi lạnh.

Người kia không phải ai khác, chính là La Khắc Chiêu mà hắn muốn ám sát!

Nhưng lúc này La Khắc Chiêu đã ngủm củ tỏi, ngực của gã gần như bị đập nát, xương sườn bị gãy, lục phủ ngũ tạng nát bấy.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Hắc y nhân ngơ ngác cứ vậy đực mặt ra.

Thương thế này quá tàn bạo, rõ ràng không phải do hắn gây ra.

“Ở đây!”

Đột nhiên, một tên Bộ Binh hét to.

Hắn y nhân ngẩng đầu nhìn lên, cách đó không xa có một Bộ Binh đang nhìn hắn.

Ngoài ra còn có tiếng bước chân lộn xộn từ xa vọng tới.

Hắc y nhân không nghĩ nhiều, xoay người chạy, thân hình thoát một cái trốn vào trong bóng tối, không còn thấy tăm hơi.

Rầm rập~

Càng ngày càng nhiều người chen chúc đến.

Một đám Bộ Binh cầm theo đèn lồng chạy đến, vây quanh trước thân thể của La Khắc Chiêu, người xung quanh đông như kiến cỏ.

Bọn họ nhìn thấy trạng thái chết thê thảm của La Khắc Chiêu, ai nấy đều không rét mà run.

“Thống lĩnh chết rồi!”

“Nhị công tử bị người ta giết rồi!”

m thanh hít khí lạnh vang lên trong không khí.

“Tránh hết ra, đã phát sinh chuyện gì?”

Đinh Chí Cường nhanh chóng chạy tới, xông vào trong đám người đang vây xem.

Sau một khắc, hắn cũng nhìn thấy thi thể của La Khắc Chiêu, cả người nhất thời đờ đẫn tại chỗ, nghẹn họng nhìn chết trân!

Không bao lâu, Ôn Ngọc Đông cũng chạy đến.

Lát sau, La Vân Cẩm chạy tới nơi.

Lát sau nữa, Phương Tri Hành cũng chạy tới.

Lát sau nữa, La Bồi Vân và La Triệu Đông cùng nhau đi đến.

Đám người tự nhiên tản ra nhường đường.

La Bồi Vân ngẩng đầu nhìn thì thấy Ôn Ngọc Đông ôm một thi thể gào khóc ngáy tại chỗ, nước mắt nước mũi giàn dụa.

“Khắc Chiêu!”

Sắc mặt La Bồi Vân thay đổi rõ rệt, ngồi xồm trên mặt đất, nhìn thi thể tàn tạ của nhi tử, vẻ mặt đầy sự khó tin, đầu óc nhất thời trống rỗng.

La Triệu Đông cũng sợ ngây người, giận dữ hét lên: “Ai làm? Hung thủ là ai?”

Một Bộ Binh bước lên trước trả lời: “Một người áo đen bịt mặt, tiểu nhân tận mắt nhìn thấy người đẩy giết nhị công tử.”

La Triệu Đông hỏi: “Người áo đen bịt mặt kia trông như thế nào, cao bao nhiêu, có vạm vỡ không, thi triển võ công gì?”

“Ơ... chuyện này!”

Bộ Binh chớp mắt nhớ lại: “Người kia cao hơn tiểu nhân gần một cái đầu, dáng người rất khỏe mạnh, những cái khác...”

Hắn sợ hãi nói: “Đêm quá tối, tiểu nhân đứng hơi xa nên không thấy rõ.”

Lúc này, La Bồi Vân chậm rãi đứng lên, biểu cảm trên mặt lạnh băng.

Ông ta mở miệng: “Lúc xảy ra chuyện, không có ai đi theo bên cạnh nhị công tử ư?”

Một Bộ Binh đáp: “Bọn ta và thống lĩnh đại nhân cùng tiến vào tòa dinh thự này, sau đó thống lĩnh đại nhân phân phó bọn ta đi điều tra nơi này, thế là bọn ta liền chia nhau ra.”

La Bồi Vân ngẩng nhìn xung quanh, xua tay và nói: “Tất cả mọi người rút khỏi đây.”

“Vâng!”

Đám người nhanh chóng rời đi.

Sau khi dọn dẹp xong, La Bồi Vân quan sát xung quanh, rất nhanh ông ta chú ý tới cửa sổ của gian phòng kia bị phá hư.

La Bồi Vân đi vào, thấy thanh xà ngang gãy, bàn thì đổ cùng với 1 cái bao tải.

“Nhìn vết tích có vẻ như trận đánh nhau bắt đầu từ nơi này.”
La Triệu Đông quan sát một vòng xung quanh, trầm ngâm nói.

La Bồi Vân cúi người chui vào phòng, nhặt cái bao tải kia lên, mặt lộ vẻ trầm tư.

Sau đó, ông ta lại ra bên ngoài, cẩn thận kiểm tra dấu vết trên mặt đất.

Dấu vết đánh nhau, vết máu tươi nhỏ giọt!

Không bao lâu, La Bồi Vân tìm được trường đao lạc trong bụi cỏ.

Đây là đao của La Khắc Chiêu, lúc gã bị hắc y nhân đánh bay ra ngoài thì tuột tay rơi xuống nơi này.

La Bồi Vân cầm đao, mặt âm trầm nói: “Khắc Chiêu rút đao ra chứng tỏ nó và hung thủ đã giao đấu kịch liệt, không địch lại nên bị giết.”

La Triệu Đông chấn kinh nói: “Thực lực của hung thủ có khả năng đạt đến Nhị Cầm cảnh!”

La Bồi Vân tán thành với suy đoán này, gật đầu nói: “Tốc độ của hung thủ chắc chắn không thua gì Khắc Chiêu, nếu không thì Khắc Chiêu không thể nào trốn không thoát.”

Tiếp đó, ông ta quay người trở lại trước thi thể La Khắc Chiêu, cẩn thận kiểm tra vết thương trên thi thể.

“Lồng ngực nó bị công kích nhiều lần, thứ hung thủ dùng

chính là nắm đấm.”

La Bồi Vân bình tĩnh phân tích.

La Triệu Đông hỏi: “Hệ Cự Hùng?”

La Bồi Vân trầm giọng nói: “Có thể lắm nhưng cũng có khả năng là hệ Huyền Quy!”

La Triệu Đông nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Dù võ giả hệ Huyền Quy thiên về phòng ngự nhưng lực công kích kỳ thật gần tương đương với hệ Cự Hùng, bọn họ chẳng những toàn thân cứng rắn như sắt, chuyển vận tổn thương cũng cao hơn hệ Linh Viên cùng hệ Ảnh Báo.

“Khắc Chiêu thuộc hệ Ảnh Báo, nếu hung thủ cường hóa nhanh nhẹn cùng với phòng thủ hoặc sức mạnh thì có thể nhẹ nhàng đánh bại nó.”

La Bồi Vân tổng kết lại.

“Nhưng hung thủ có thể là kẻ nào?”

Chương 304: Diệt Môn (3)

La Triệu Đông dang tay và nói: “Chỉ tính riêng trong huyện Khánh Quang, cao thủ Nhị Cầm cảnh chỉ có 2 người là Thạch Hướng Dương và Thường Nghĩa Thâm, Thạch Hướng Dương đang bị giam giữ, còn Thường Nghĩa Thâm cũng đã chết, chẳng lẽ trong huyện thành còn có một cao thủ thần bí khác đang ẩn núp ư?”

La Bồi Vân nghe xong, đứng bật dậy nói: “Đi thôi, chúng ta đi thăm vấn Thạch Hướng Dương.”

Lúc này!

Bên ngoài phủ đệ, Phương Tri Hành đụng độ mấy người Đinh Chí Cương và Lữ Bội Bội đang bàn tán ầm ĩ cùng nhau.

Đinh Chí Cương lo lắng, hạ giọng nói: “Hung thủ có thể giết được nhị công tử trong khoảng thời gian ngắn, chắc chắn có thực lực giết được chúng ta.”

Lữ Bội Bội thì thào: “Không ngờ rằng bên trong huyện Khánh Quang ngoại hồ tàng long này còn có một đại nghịch đang ẩn núp.”

Phương Tri Hành gật đầu thở dài: “Haizz, là chúng ta đã chủ quan.”

Trong lúc nói chuyện, La Bồi Vân bước nhanh ra, leo lên lưng ngựa, thúc ngựa phi nhanh.

Thấy vậy, đám người Phương Tri hành lập tức đi theo.

Một lát sau, một nhóm người trở về nha huyện.

La Bồi Vân đi thẳng đến nơi sâu nhất trong đại lao.

Bên trong phòng giam, Thạch Hưởng Dương và Thạch Tái Hưng đang ở cùng chỗ, 2 tay 2 chân đều bị đeo gông cùm xiềng xích, bọn họ đang nằm ngủ.

Đột nhiên, La Bồi Vân mở tung cửa phòng giam, trực tiếp lao vào, dùng một tay bóp cổ Thạch Tái Hưng và nhấc lên.

Ông ta dùng trường đao của La Khắc Chiêu kề vào cổ của Thạch Tái Hưng.

Thạch Hưởng Dương tỉnh giấc, ngạc nhiên biến sắc, nói: “Người làm gì vậy?”

La Bồi Vân lạnh lùng nói: “Con trai của ta vừa bị người ta ám sát, hung thủ là ai?”

Thạch Hưởng Dương ngây ngốc, dang tay nói: “Ta, làm sao ta biết được?”

Xoẹt!

La Bồi Vân xê dịch đao, trên cổ Thạch Tái Hưng lập tức hiện lên một vết máu.

“Cho người cơ hội cuối cùng.” Mặt mũi La Bồi Vân tràn đầy sát ý.

Thạch Hưởng Dương vội nói: “Ta vẫn luôn ở trong phòng giam này, thật sự không biết là ai giết cả?”

“Không biết phải không?”

La Bồi Vân lạnh lùng quan sát biểu cảm của Thạch Hưởng Dương, cả buổi sau ông ta mới bình tĩnh thu đao.

Ông ta hạ lệnh: “Áp giải 2 cha con bọn họ ra bên ngoài.”

Đinh Chí Cương lập tức bước vào phòng giam, kéo xiềng xích.

Không lâu sau, 2 cha con Thạch Hưởng Dương và Thạch Tái Hưng bị áp giải đến sân vườn, quỳ trên mặt đất.

La Bồi Vân đứng dưới mái hiên, vung tay lên.

Lập tức có mười tên phản tặc bị áp giải tới, toàn bộ quỳ trên mặt đất.

Bên người mỗi phản tặc đều có một Bộ Binh cầm đao.

“Giết!”

La Bồi Vân lạnh lùng hạ mệnh lệnh.

Sau một khắc, dưới ánh nhìn chăm chú của Thạch Hưởng Dương, 10 tên Bộ Binh đồng loạt vung đao.

Phụt phụt xịt~

Máu vẩy trên mặt đất, đầu người lăn lông lốc.

Toàn bộ 10 tên phản tặc chịu cảnh chặt đầu thê thảm.

Thấy vậy, Thạch Hưởng Dương giật mình, quát âm lên: “La Bồi Vân, tại sao ngài lại giết quân đầu hàng? Ngài muốn thất tín bộ nghĩa ư?”

La Bồi Vân không nói gì, vung tay lên, lại có thêm 10 phản tặc bị áp giải lên.

“Giết!”

Một mệnh lệnh ban ra lại có thêm 10 cái đầu rời khỏi cổ.

Thạch Hưởng Dương thấy tình cảnh này, lập tức hiểu ra.

Chỉ cần hắn không khai gì thì La Bồi Vân vẫn sẽ tiếp tục giết.

“Đừng giết ta, đừng giết ta!”

Nhóm phản tặc thứ 3 bị áp giải lên, vừa nhìn thấy đầu người đầy trên mặt đất, không khỏi hoảng sợ và kinh hãi, bọn họ thất thanh cầu xin tha thứ.

La Bồi Vân cất cao giọng nói: “Chỉ cần các người nói ra hung thủ sát hại nhi tử ta là ai thì ta sẽ tha mạng cho các người.”

Một đám phản tặc nhìn nhau, không ai biết gì cả.

“Giết!”

La Bồi Vân không hề do dự hạ lệnh.

Thạch Hưởng Dương lộ vẻ vô cùng đau khổ, nghiêng rằng nghiêng lợi mắng: “La Bồi Vân, cái đồ cầu quan nhà người, giết quân đầu hàng không may mắn, sớm muộn gì người cũng gặp báo ứng thôi!”

La Bồi Vân không thèm để ý, từng đợt tiếp nối từng đợt phản tặc bị chém giết.

Thời gian dần trôi, bình minh sắp ló dạng, bóng đêm càng thêm tối tăm và dày đặc.

Thi thể trong sân chất đống, máu tươi rót thành dòng suối nhỏ, róc rách chảy xuôi.

Thạch Hưởng Dương thần sắc tê dại, tái nhợt.

La Bồi Vân nhìn sắc mặt mà nói chuyện, lạnh nhạt nói: “Thạch Hưởng Dương, người còn không khai ra?”

Thạch Hưởng Dương chán nản nói: “Ta không biết gì cả, người bảo ta nói gì đây.”

La Bồi Vân cười gằn nói: “Khá lắm, thật cả gan! Xem ra người không chỉ biết hung thủ là ai mà còn có ý định bảo vệ kẻ đẩy bằng bất cứ giá nào.”

Thạch Hưởng Dương cúi đầu, cười thắm nói: “Người nói cái gì thì chính là cái đấy, nếu sớm biết người là kẻ tiểu nhân không giữ lời hứa như vậy, chẳng thà ta liều mạng với người luôn cho rồi.”

La Bồi Vân vừa muốn nói gì, bỗng 1 Bộ Binh vô cùng gấp gáp chạy đến, quỳ 1 chân trên đất và nói: “Bẩm đại nhân, xảy ra chuyện rồi!”

La Bồi Vân cau mày nói: “Chuyện gì?”

Bộ Binh đáp: “Có một đội tuần tra hơn 100 người đêm qua đi tuần sát chữa về, bọn ta vừa mới tìm được bọn họ nhưng toàn bộ đã bị giết chết, thi thể bị ném vào trong ngõ cụt.”

Chương 305: Phong Lôì (1)

La Bồi Vân khựng lại, nhanh chóng liếc nhìn Thạch Hưởng Dương.

Giờ khắc này, trong ánh mắt Thạch Hưởng Dương như có một tia sáng nhạt lóe lên rồi vụt tắt.

“Vân ca, ta đi xem thử.”

La Triệu Đông thần sắc nghiêm trọng, cất bước đi.

“Được, người cẩn thận một chút.”

La Bồi Vân gật đầu.

La Triệu Đông cùng đám người La Vân Cẩm cưỡi ngựa rời đi.

Một lát sau, đột nhiên lại có 1 Bộ Binh hoảng hốt chạy tới, vội vàng nói: “Bẩm báo đại nhân, có người đốt kho lúa, lửa lớn bùng lên, thiêu hủy quân lương của chúng ta rồi.”

“Cái gì?”

Sắc mặt La Bồi Vân thay đổi mạnh, bước nhanh vào trong sân, nhìn đằng sau mái hiên.

Đúng vậy!

Có ánh lửa bập bùng từ hướng kho lúa, thấp sáng cả bình minh.

La Bồi Vân chợt sửng sờ.

Phương Tri Hành và Đinh Chí Cường liếc nhìn nhau, 2 người

dẫn quân nhanh chóng chạy về phía kho lúa.

Hai người vừa chạy đến chỗ đấy xem xét, trong lòng nhất thời hồi hộp.

Thế lửa ngút trời!

Gió lúc này rất mạnh, ngọn lửa cuồn cuộn như thể đang phát điên, lan ra tứ phía, khắp nơi tán loạn, nuốt chửng mọi đồ vật dễ cháy không chút kiêng dè.

Quân lương đã không thể cứu được nữa.

Đinh Chí Cương ngậy người, gấp đến độ dậm chân nói: “Khỉ gió, rốt cuộc tên khốn nào đã làm chuyện này?”

Phương Tri Hành giật khóe miệng, ánh mắt lấp lóe.

Tế Cửu tắc lưỡi nói: “Thật ghê gớm, đây là chiến thuật đánh du kích, không ngờ đám nghĩa quân này cũng được việc đấy chứ.”

Phương Tri Hành chặc chặc, nói: “Nội thành nhất định còn một tiểu đội tinh anh đang ẩn núp, số lượng không nhiều nhưng người nào người nấy đều là tinh nhuệ.”

Tế Cửu lặng lẽ cười, nói: “Mày nói xem có khi nào La Bồi Vân bị lật thuyền trong mương, rồi gặp trận chiến Waterloo* 1 lần không?”

*Trận chiến Waterloo: dưới sự chỉ huy của Napoleon Bonaparte chống lại các lực lượng Anh dưới Công tước xứ Wellington,[1] quân đội Phổ dưới Gebhard Leberecht von Blücher, và binh lính từ Hà Lan, tỉnh Hanover, công tước Nassau và Công quốc Brunswick-Wolfenbüttel. Đây là trận chiến kết thúc đế chế Napoléon.

Phương Tri Hành bĩu môi nói: “Sở dĩ cường giả mạnh là bởi vì

bọn họ luôn có thể đạt được thắng lợi, nhóm phản tặc này đúng là khá lợi hại nhưng không nhiều, hơn nữa bọn họ đã thành công chọc giận La Bồi Vân, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.”

Tế Cầu chớp mắt, trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Một lát sau...

Phượng Tri Hành và Đinh Chí Cường trở về sân vườn, đi đến trước mặt La Bồi Vân, thận trọng bẩm báo: “Bẩm đại nhân, ti chức vô năng, không thể kịp thời dập lửa, kho lúa đã bị thiêu rụi rồi.”

Sắc mặt La Bồi Vân không có quá nhiều thay đổi, bình tĩnh phân phó: “Triệu tập tất cả mọi người về đây.”

“Vâng!”

Đinh Chí Cường nhanh chóng bắn 3 quả pháo hoa lên trời.

Những người tản ra bên ngoài vừa nhìn thấy pháo hoa nổ trên trời, lập tức quay lại.

Đám người La Triệu Đông cũng lần lượt trở về, bọn họ vừa biết được kho lúa bị đốt, sắc mặt ai cũng u ám.

“Vân ca, thế này thì phiền phức rồi!”

La Triệu Đông lòng nóng như lửa đốt, không có quân lương, lòng quân chắc chắn sẽ loạn.

La Bồi Vân bình tĩnh như thường, nói: “Vội cái gì, nội thành có lương thực, cứ đoạt lấy là được.”

Ông ta nhìn đám người, hạ lệnh: “Thông cáo toàn thành, lúc xế trưa, tại cổng nha môn, công khai chém đầu 2 cha con Thạch Hưởng Dương và Thạch Tái Hưng.”

Đinh Chí Cương lập tức đi thực hiện.

La Triệu Đông chần chừ nói: “Vân ca, làm vậy chưa chắc đã ép được đám phản tặc kia hiện thân, trông có vẻ bọn chúng không thèm đếm xỉa đến.”

La Bồi Vân chẳng hề để tâm, hờ hững nói: “Mặc kệ đám phản tặc kia có xuất hiện hay không, chúng ta phải nắm quyền chủ động lần nữa, không thể cứ để bọn chúng dặt mũi dẫn đi được nữa.”

La Triệu Đông chợt hiểu ra, cũng đúng, từ đêm qua đến bây giờ, bọn họ vẫn luôn bị đám phản tặc kia trêu đùa.

Sau khi lệnh chém giết lan khắp huyện thành!

Đúng như dự đoán, nội thành bỗng nhiên rơi vào sự im ắng quỷ dị.

Không còn sự kiện tập kích hoặc phát sinh chuyện gì khác.

Rất nhanh đã đến buổi xế trưa.

Hai cha con Thạch Hưởng Dương bị áp giải đến cổng nha môn, quỳ trên mặt đất phơi nắng.

Con đường lớn bên ngoài nha môn vắng tanh như chùa bà đanh, xung quanh không một bóng người.

Không ai đến đây vây xem!

La Bồi Vân thản nhiên nói: “Thạch Hưởng Dương, người còn di ngôn gì không?”

Thạch Hưởng Dương ngẩng đầu, lạnh lùng liếc nhìn đám người La Bồi Vân, đột nhiên bật cười lớn.

“Đồ khốn các ngươi, không ngờ rằng mọi chuyện lại biến thành thế này!”

“La Bồi Vân, người thông minh một đời nhưng không ngờ đến con của người sẽ chết tức tưởi như thế chứ gì.”

“Đúng vậy, tất cả đều do ta làm!”

“Tới đi, 18 năm sau, Thạch Hưởng Dương ta lại là một trang hảo hán!”

Thạch Hưởng Dương hướng về phía xa xa trên đường lớn, khàn giọng hét to: “Các huynh đệ, cứ giết đi, giết 1 tên lấy lại vốn, giết 2 tên là có lời rồi, hahaha!”

Lời này vừa nói ra!

Mọi người không khỏi giật mình, kinh hãi, hoang mang.

Nói thật, trước đó Thạch Hưởng Dương chứng kiến huynh đệ nghĩa quân của hắn bị tàn sát dã man nhưng không hề rã ngũ nửa lời.

Chương 306: Phong Lôì (2)

Khi gặp tình cảnh này, mọi người đều thầm nhủ, nghi ngờ có phải đã trách oan Thạch Hưởng Dương hay không?

Mọi chuyện có thể do một thể lực khác gây ra, từ đầu tới cuối đều không liên quan đến Thạch Hưởng Dương.

Thạch Hưởng Dương bị oan uống!

Dù gì hắc và con trai hắc đều bị cầm tù.

Hắc có điên loạn đi nữa thì cũng không đến nỗi làm ra chuyện chắc chắn sẽ hại chết bản thân và con trai hắc chứ!

Đúng là không thể ngờ...

“Đúng là Thạch Hưởng Dương giả trò quỷ!”

“Tại sao vậy, hắc đã đầu hàng rồi?!”

“Hắc đã chấp tay dâng huyện thành cho chúng ta rồi, sao còn chống cự?”

Ta không hiểu nổi, tại sao hắc không dứt khoát liều chết thủ thành và chiến đấu với chúng ta đến cùng?”

Đám người nhìn nhau, hoang mang không hiểu.

La Bồi Vân chậm rãi bước đến trước mặt Thạch Hưởng Dương, khuôn mặt bình tĩnh cuối cùng cũng thể hiện sự tức giận đến tận cùng, gằn từng chữ: “Đúng là người.”

Thạch Hưởng Dương cười lạnh nói: “Dù người đã sớm đoán

được là ta nhưng thật đáng tiếc, người tỉnh ngộ quá muộn rồi.”

La Bồi Vân điềm nhiên nói: “Một đám chuột nhắt cứ lần trốn thì có thể làm nên trò trống gì?”

Thạch Hường Dương bật cười: “Luận về sức chiến đấu thì các người có ưu thế áp đảo.

Phía bọn ta chỉ có 2 người là Ngũ Cầm cảnh, vốn không có khả năng thủ được tòa huyện thành này.

Cho dù bọn ta liều chết chống cự thì kết quả cũng chỉ là gặp cảnh bị tiêu diệt và thảm sát, bọn ta không thể đạt được chút kết quả nào cả.

Ai cũng nói rằng La Bồi Vân người gian xảo như cáo, nói thật, chỉ 1 mình La Bồi Vân người đã khiến bọn ta cảm thấy rất áp lực chứ đừng nói đến các người còn có đám cường thủ La Triệu Đông.

Nhưng ta tự lấy thân mình làm mồi dụ làm cho các người tê liệt, hiện tại bọn ta chẳng những giết được huyết mạch La gia mà còn thiêu hủy luôn kho lúa của các người.

Hahaha, có thể lấy được kết quả trọng đại như thế từ trên tay La Bồi Vân người, thật đúng là kỳ tích!”

La Bồi Vân nổi gân xanh, lạnh giọng nói: “Cho nên, rốt cuộc là ai đã giết con trai của ta?”

Thạch Hường Dương lạnh lùng chế giễu: “Người giết con trai người xa tận chân trời.”

La Bồi Vân nhếch khóe miệng, lộ ra 1 nụ cười dữ tợn và lạnh lùng.

“Được, được lắm, bây giờ ta lại muốn xem thử, rốt cuộc ý chí của người sắt đá hay là đồng bọn của người máu lạnh vô tình hơn.

Ông ta vỗ tay.

Bốp!

Lập tức, có hai đại hán vạm vỡ nhanh chóng chạy đến, kéo Thạch Tái Hưng lên cột vào một cây giá gỗ.

Cùng lúc đó, 1 nam nhân cồng lưng mang theo chiếc rương gỗ đi tới.

Người trung niên này có dung mạo vô cùng xấu xí, tuổi tác khoảng ngoài 50 tuổi, chòm râu hơi hoa râm, cả người nồng nặc mùi rượu.

La Bồi Vân nhàn nhạt giới thiệu: “Vị này là Tôn Cửu Đức, người trong giang hồ xưng tụng là ‘ba ngàn đao’, am hiểu về cực hình lăng trì.”

Nghe đến đây, yết hầu Thạch Hưởng Dương không khỏi run rẩy, nhìn sang con trai Thạch Tái Hưng, gấp gáp nói: “Đồ cầu quan, có gì thì xông vào ta này, đừng trút giận lên con trai ta!”

La Bồi Vân ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía đường lớn xa xa.

Tôn Cửu Đức mở cái rương của hắn ra, bên trong chứa nhiều loại lưỡi đao.

Hắn lấy ra 1 thanh tiểu đao rồi mài lên đai mài đao 2 lần, tiếp đó cắt quần áo Thạch Tái Hưng, lột sạch sẽ.

Sau đó, Tôn Cửu Đức đổi sang 1 thanh tiểu đao có lưỡi mỏng như cánh ve, bắt đầu từ chân trái vát một nhát.

“Á~”

Thạch Tái Hưng nhịn không được kêu lên thảm thiết.

Một miếng thịt mỏng đầy máu me, lượn lờ rơi trên mặt đất.

Tôn Cửu Đức giơ tay hạ đao xuống, vát tiếp một miếng thịt mỏng nữa.

Không bao lâu sau, toàn bộ chân trái của Thạch Tái Hưng chỉ còn lại khung xương, da thịt đều bị cắt sạch.

Con phố dài vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng kêu thảm thiết liên tục quanh quẩn.

Thạch Tái Hưng đau đớn ngất đi lần, mỗi lần hấn vừa ngất đi, lập tức bị tạt 1 chậu nước lạnh lên mặt làm cho tỉnh lại.

Thạch Hướng Dương quay đầu sang chỗ khác, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

“Cha, con không sao, con chịu được!”

Thạch Tái Hưng cắn răng, thở hổn hển.

Thạch Hướng Dương khóc và nói: “Tái Hưng, cha có lỗi với con.”

Thạch Tái Hưng quật cường nói: “Cha, người có nhớ đã từng dạy hài nhi rằng con người rồi sẽ chết đi, đại trượng phu nếu chết vì chúng sinh thì chết cũng không hối tiếc!”

Thạch Hướng Dương khóc ròng, nói: “Tốt lắm, cha có được nhi tử thẳng thắn cương nghị như con thì không còn cầu mong gì nữa!”

Hắn quay đầu, lạnh lùng nhìn đám người La Bồi Vân, trầm giọng: “Các người có biết bọn ta làm thế nào để công đánh huyện thành không? Không phải bọn ta lợi hại nhiều như thế nào mà là bọn ta phát động 4-5 vạn dân chúng xâm nhập vào nội thành như trận hồng thủy, phá hủy mọi thứ ven đường.

Nhưng sau khi công phá huyện thành, dân chúng cướp được nhà cửa, tiền bạc và lương thực thì bọn họ không nguyện ý tiếp tục nổi loạn cùng bọn ta nữa, bọn họ chỉ muốn sống sót thôi.”

Nói đến đây, ánh mắt Thạch Hưởng Dương phát ra tia sáng mãnh liệt và điên cuồng.

Chương 307: Bát Trảo (1)

“Cảm ơn sự bạo hành của các người vào đêm qua, các người cướp bóc khắp nơi, sát hại dân chúng khiến cho bọn họ 1 lần nữa không còn gì cả, đồng thời nhìn không thấy hy vọng sống sót.”

Thạch Hưởng Dương quay đầu về phía phố dài xa xa, khàn giọng hét lớn; “Các hương thân, cửa thành đã đóng chặt, nếu các người không phản kháng thì chỉ còn 1 con đường chết! Tất cả mọi người liên hợp lại diệt môn phiệt, bình thiên hạ!”

Tiếng gào thét như làn sóng lan rộng ra.

“Muốn sống, chỉ có phản kháng!”

“Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền!”

“Diệt môn phiệt, bình thiên hạ!”

Thạch Hưởng Dương liên tục hô to, cổ họng sắp bị rách đến nơi.

Bỗng nhiên, trên phố dài xuất hiện một bóng người.

Đó là một người trung niên gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, bước đi lảo đảo, chậm rãi đi tới.

Trên ngực hắn có một vết chém rất đáng sợ, vết thương khiến cả người hắn uể oải suy sụp, dường như sắp chết đi.

Bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra, trong ánh mắt nam nhân gầy yếu tràn ngập sự phẫn nộ và nỗi hận vô biên.

Hắn vừa đi tới, trong tay cầm một con dao phay, cầm hận nhìn

đám người La Bồi Vân, kích động hét lớn: “Đám khốn kiếp các người giết con trai ta, cưỡng hiếp rồi giết vợ ta, ta liều mạng với các người!”

Hắn vừa gào thét vừa giơ con dao phay lên, xông đến.

Một Bộ Binh nhảy từ bên cạnh ra, giơ đao lên chém vào cổ nam nhân gầy yếu.

Nam nhân gầy yếu ngã gục xuống đất như điều bị đứt dây, máu tươi chảy ròng ròng.

Nam nhân gầy yếu nhanh chóng không còn động đậy, chỉ là đôi mắt vẫn mở thật to, đầu hơi ngẩng lên, trừng mắt với đám người, làm người ta phải rùng mình.

Rầm rập~

Ngay sau đó, những tiếng bước chân hỗn loạn bỗng truyền đến từ xung quanh.

Đám người La Bồi Vân ngẩng đầu nhìn quanh, thấy rất nhiều người lần lượt xuất hiện trên 4 con phố dài.

Bọn họ đều là những bạo dân đã từng tham gia vào sự kiện công thành, nam nữ già trẻ đều có, trên tay người nào người nấy cầm đủ thứ dụng cụ như cây cuốc, cái liềm, gậy gỗ, v.v, trùng trùng điệp điệp hùng hổ xông tới.

“Hahaha!”

Thạch Hướng Dương vui mừng như điên, hô to: “Những cầu quan, chó săn các người đã cảm nhận được lửa giận của bách tính chưa?”

La Bồi Vân nhìn đám dân chúng, mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: “Chỉ vậy thôi à?”

“...”

Thạch Hưởng Dương lập tức lộ vẻ cứng ngắc.

La Bồi Vân giơ tay lên, quả quyết quát: “Giết!”

Mệnh lệnh vừa hạ.

Hai ngàn Bộ Binh xếp hàng hùng dũng oai vệ, bày ra thế trận tấn công.

Cung Binh cũng nhanh chóng xếp hàng ở phía sau, giương cung chờ lệnh.

Phương Tri Hành lạnh lùng, hạ lệnh: “Bắn tên!”

Vút vút vút!

Mũi tên điên cuồng bắn ra, rào rào như mưa rơi.

Từng mũi tên rơi vào trong đám người, bên trong lập tức vang lên tiếng la hét.

“Xông lên, giết!”

“Bọn họ không chết, tức là chúng ta chết!”

Thay vì khiến đám đông sợ hãi, tiếng la hét đã khơi dậy sự phẫn nộ trong dân chúng, bọn họ điên cuồng lao về phía trước.

Rất nhanh, đôi bên đã giáp lá cà.

Bộ Binh cầm thương đâm chọt, vung đao chém giết.

Bọn họ huấn luyện nghiêm ngặt, giết người như ngóe, như là những cỗ máy giết chóc hiệu suất cao vậy.

So sánh ra, những bạo dân kia đều như gà sắp chết, trải qua sự giày vò của mùa đông giá rét, từng người trong bọn họ đều xanh

xao vàng vọt, tay trối gà không chặt.

Cuộc chiến gần như nghiêng về đồ sát một bên.

La Bồi Vân lặng lẽ liếc nhìn quanh mình, cao giọng quát: “Thứ phản tặc các người còn không mau ra nhận lấy cái chết? Hay là các người chỉ dám trốn đằng sau dân chúng làm rùa rụt cổ?”

“Cũng được, các người muốn làm rùa rụt cổ thì cứ tiếp tục làm đi, ta sẽ đồ sát toàn thành, cho đến khi tìm ra các người mới thôi!”

Giọng nói tràn ngập sát ý lẫn sự tàn nhẫn và quả quyết không thể nghi ngờ.

“La Bồi Vân khinh thường dân chúng vô tội, đâu xứng anh hùng hảo hán, gia gia người ở đây!”

Bỗng nhiên, một bóng đen vượt qua nóc nhà, như chim ưng bay xuống con phố dài.

Người này song quyền cùng đâm tới, quyền ra như rồng, sức mạnh kinh người, trong nháy mắt đánh bay 2 tên Bộ Binh.

Hai tên Bộ Binh bay ra ngoài, đụng phải 10 tên Bộ Binh phía sau rồi ngã rạp.

Phía trước bóng đen lập tức xuất hiện một khoảng không gian lớn.

Ngay sau đó, có 7-8 bóng người nhảy xuống từ chỗ cao, đáp ngay sau lưng bóng đen kia.

Đám người La Bồi Vân bỗng ngẩng đầu nhìn chăm chú người kia.

Giờ khắc này, con người bọn họ không khỏi co rụt lại.

Bóng đen kia trông quá quen mắt, chẳng phải Thường Nghĩa Thâm kia ư?

“Thường Nghĩa Thâm?!”

“Không phải hắn đã chết rồi ư?”

“Chúng ta đều tận mắt chứng kiến hắn tự sát, chẳng lẽ còn có thể giả được?”

Đám người tỏ vẻ khó hiểu.

La Bồi Vân nheo mắt lại, bật cười nói: “Thì ra là thế, người tự sát trên thành lâu đêm qua có lẽ là thể thân của người?”

Thường Nghĩa Thâm cười lạnh lùng, nói: “Người chết trước mặt các người chỉ là một thể thân mà ta đã nuôi dưỡng nhiều năm, hắn cam lòng chết vì ta. Đây chỉ là một thủ thuật nhỏ mà thôi, không ngờ nó thật sự có thể lừa được La Bồi Vân đại nhân danh tiếng lẫy lừng.”

Chương 308: Bát Trảo (2)

La Bồi Vân hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Vậy thì sao, cũng không thay đổi được kết quả rằng toàn bộ các người phải chết tại đây.”

Thường Nghĩa Thâm khinh thường: “Giết nhi tử của người, đốt kho lương thảo, kéo hết các người ra đây, vậy là đủ rồi.”

La Bồi Vân nghe xong liền cười khẩy: “Đây là nhiệm vụ Tham Lang giao cho người ư? Xem ra các người đều bị Tham Lang bán đứng rồi, Tham Lang không nói rõ tình hình thực tế cho các người biết à?”

Thường Nghĩa Thâm và Thạch Hưởng Dương đều sững sờ.

La Bồi Vân cười nhạo, nói: “Vốn cho rằng 2 người các người là anh hùng, không ngờ rằng các người chỉ là anh hùng rơm, bây giờ kết cục đang chờ các người chính là cái chết!”

Ông ta chạm vào thắt lưng của mình, xoát một chút và rút thanh nhuyễn kiếm dài ngoằn ra.

Xì xì xì~

Bỗng nhiên có tiếng rầm quanh quẩn bên tai bọn họ.

Thanh nhuyễn kiếm lướt qua khuôn mặt Thạch Hưởng Dương.

Ngay lập tức, thanh nhuyễn kiếm chui vào trong miệng Thạch Hưởng Dương rồi chui ra từ mắt trái của hắn, tiếp tục rút trở về, rồi lại chui ra từ mắt phải của hắn.

Cuối cùng, thanh nhuyễn kiếm bỗng xuyên thủng đỉnh đầu của

hắn.

Thất khiếu của Thạch Hường Dương chảy máu, đầu gục xuống, trông có vẻ không sống nổi nữa.

“Cha!”

Thạch Tín Hưng kêu lên thảm thiết, thê lương.

Ngay lập tức, nhuyễn kiếm chui vào trong miệng hắn xuyên qua yết hầu, đâm qua ống thở, xuyên xuống dạ dày và ruột của hắn, cuối cùng chui ra từ dưới đáy quần!

Toàn thân Thạch Tín Hưng co quắp, thổ huyết mà chết.

Tình cảnh này khiến đám người nhìn thấy hít một hơi lạnh, không rét mà run.

Tường Nghĩa Thâm trợn mắt như sắp nứt, đột nhiên giậm chân lao thẳng đến.

Lư An Phủ thấy vậy, phóng người tới.

“Phụ thân, con đi hỗ trợ!”

Thấy vậy, La Vân Cẩm không khỏi ngo ngoe muốn động đậy.

La Triệu Đông gật đầu nói: “Ừm, cẩn thận ‘Du long quyền’ của hắn.”

La Vân Cẩm khinh thường nói: “Chẳng qua chỉ là một môn võ công cấp thấp mà thôi, hắn có thể làm gì con được chứ?”

Nàng nhón mũi chân, vắn vẹo vòng eo, xoay tròn tại chỗ, rồi bắn ra ngoài như đạn pháo.

Lư An Phủ và Thường Nghĩa Thâm đều là hệ Ảnh Báo, La Vân Cẩm là hệ Thiên Mãng.

Dưới tình cảnh 2 đánh 1, Thường Nghĩa Thâm hít một hơi thật sâu, toàn thân căng cứng, cơ bắp trở nên rắn chắc như khối sắt.

Thực lực Nhị Cầm cảnh bỗng bạo phát.

Thấy cảnh này!

“Đúng như dự đoán, Thường Nghĩa Thâm đã cường hóa phòng ngự, kẻ sát hại Khắc Chiêu chính là hắn!”

Mắt La Triệu Đông sáng lên, mặt đầy vẻ giận dữ.

La Bồi Vân gật đầu, lạnh lùng nói: “Mối thù của nhi tử ta, ta sẽ đích thân tới báo!”

Ông ta cất bước đi ra, từng bước từng bước từng bước tiến về phía Thường Nghĩa Thâm.

Lữ An Phủ và La Vân Cẩm nhìn nhau, đột nhiên rút lui và lao vào đồng bọn của Thường Nghĩa Thâm.

Thường Nghĩa Thâm quay đầu, liếc xéo La Bồi Vân, thở mạnh và nói: “Tới đây, hôm nay ta không có ý định sống sót rời đi.”

La Bồi Vân vung nhuyễn kiếm, điềm nhiên nói: “Trước khi giết người, ta nói cho người biết một tin tức.

Sau khi Tham Lang công hạ huyện thành Khánh Phong thì phát hiện mình đã hao binh tổn tướng, tử thương nghiêm trọng, căn bản không có khả năng chiếm cứ huyện thành lâu dài, thế là hắn bí mật rút đi toàn bộ lực lượng tinh nhuệ, rời khỏi quận Thanh Hà.”

Thường Nghĩa Thâm nghe được lời này, tim đột nhiên đập thình thịch, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

La Bồi Vân bật cười, nói: “Tại sao Tham Lang lại bảo người ở đây cầm chân bọn ta? Chẳng phải vì hắn có kế hoạch vĩ đại nào

cả, hẳn chỉ đơn giản là vứt bỏ các người, để các người trở thành vật hi sinh yếm hủ cho lực lượng tinh nhuệ mà thôi.”

Thường Nghĩa Thâm chấn động, thân thể bất giác run rẩy.

Một lúc lâu sau, hẳn lộ ra nụ cười thảm, nói: “Thế thì sao? Ta đã sớm không để ý đến sống chết của bản thân, ta cam tâm tình nguyện chết vì Tham Lang!”

La Bồi Vân cười lớn, nói: “Các người gặp ai cũng đều nói triều đình vô đạo, môn phiệt vô tình, vậy bản thân các người thì sao?”

Thường Nghĩa Thâm không phản bác được, gào thét rồi nhào về phía La Bồi Vân.

Cảm xúc của hắn lúc này đã hơi mất khống chế, xuất chiêu cũng rất hấp tấp.

La Bồi Vân chẳng thèm ngó tới, thanh nhuyễn kiếm cuộn thành hình xoắn ốc, bỗng nhiên bắn về phía trước.

Phập!

Nhuyễn kiếm đột nhiên thẳng băng, đâm vào ngực Thường Nghĩa Thâm, xuyên qua lưng hắn.

“Đây...”

Thường Nghĩa Thâm cúi đầu nhìn bên trái tim, vẻ mặt hiện rõ nét không thể tưởng tượng nổi.

La Bồi Vân lại có thể dùng 1 chiêu để lấy mạng hắn!

Đều là Nhị Cầm cảnh, tại sao thực lực lại chênh lệch lớn như vậy?

La Bồi Vân thu nhuyễn kiếm, hờ hững nhìn Thường Nghĩa Thâm, lạnh lùng nói: “Khắc Chiêu con ta thế mà lại chết trong tay

loại phế vật như người, đúng là quá nhục nhã.”

Thường Nghĩa Thâm nghe vậy, ngã trên mặt đất, trên mặt nở nụ cười kỳ lạ.

“Con người không phải chết trong tay ta...”

Nói xong câu đấy, Thường Nghĩa Thâm nhắm mắt chết đi.

La Bồi Vân nhướng mày, sắc mặt nhất thời thay đổi.

...

Chương 309: Săn Nhện (1)

Cùng với Thường Nghĩa Thâm bị giết!

Đồng bọn của hắn càng thêm không chịu nổi một kích, bị đám người Lữ An Phủ, La Vân Cẩm nhanh chóng xử lý hết.

Phương Tri Hành cũng tham gia, cậu đứng ở xa xa, dùng kỹ thuật bắn tên tinh chuẩn, thoải mái bắn chết hai người trong đó.

Nhưng giết chóc không dừng lại ở đây.

Bạo dân trong thành quá nhiều, cỡ mấy vạn người!

Nói thật, đó là ba vạn con heo, cũng phải giết một khoảng thời gian rất dài.

Một đám Bộ Binh giết đến nhũn tay, giết đến tê liệt, giết đến kiệt sức.

Cũng may!

Trước sự giết chóc máu lạnh, sau khi các bạo dân mất đi người tâm phúc, dần dần suy sụp, bỏ chạy tán loạn.

Cuối cùng mọi người có thể thở dốc.

Phương Tri Hành ngồi trên bậc thang, ánh mắt trống rỗng nhìn xa xa.

Tế Cầu ngồi xổm bên cạnh cậu, nhìn thi thể nằm la liệt khắp nơi trên con phố dài, máu chảy thành sông.

Một người một chó tâm trạng phức tạp khó hiểu.

Sau một lúc lâu, Tế Cửu mở miệng nói: “Vừa rồi tao nghe lén được trước khi Thường Nghĩa Thâm chết nói cho La Bồi Vân biết, nói La Khắc Chiêu không phải bị hấn giết.”

Khỏe mắt Phương Tri Hành hơi co giật, nắm chặt nắm tay, nhưng bất chợt, vẻ mặt của cậu nhanh chóng khôi phục như ban đầu.

Tế Cửu chần chờ nói: “La Bồi Vân không phải đồ ngu, mà nói xem có khi nào lão nghĩ ngờ đến...”

Phương Tri Hành đáp: “Hoảng cái gì, tuy La Bồi Vân cực kỳ thông minh, nhưng lão vẫn không thông minh đến mức có thể biết rõ ràng tất cả chân tướng.”

Mà cho dù Thường Nghĩa Thâm nói thật hay giả, hiện tại có lẽ La Bồi Vân cũng không có cách nào hoàn toàn xác định.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, thở dài: “Haiz, tao kêu mày nhịn một chút rồi, mày vẫn không nhịn nổi.”

Phương Tri Hành hừ lạnh nói: “Lúc cho nhiều mặt mũi, heo cũng cảm thấy bản thân là sư tử. Tao đã cho La Khắc Chiêu quá nhiều mặt mũi, nhưng thằng ngu đó lại muốn chết, vậy đừng trách tao.”

Tế Cửu cười khổ nói: “Người ta là đệ tử môn phiệt, trong lòng gã xem thường mày, đây là khinh bỉ đến từ người thượng đẳng, giai cấp chênh lệch bày ra ở đó, mày chỉ có thể chịu đựng, một khi phản kháng, hậu quả khó liệu.”

Phương Tri Hành không cho là đúng, nghiêm túc nói: “Cho tới bây giờ tao không phải là người tuân thủ quy củ. Người tạo ra quy củ, thường thường là người không tuân thủ quy củ nhất. Nói đến cùng, quy củ chẳng qua là xích chân của kẻ yếu, công cụ của cường giả thôi.”

Tế Cầu không còn gì để nói.

Nó cực kỳ rõ ràng cá tính của Phương Tri Hành.

Từ lúc La Khắc Chiêu bắt đầu nhắm vào cậu ta, có lẽ cậu ta đang tính toán làm sao xử lý tên đó.

Trước đó thằng nhãi này ở huyện thành Khánh Lâm, ở trên địa bàn của người ta, mãi không có cơ hội tốt để ra tay, đành nhẫn nhịn.

Thằng đến tối hôm qua, cơ hội đột nhiên xuất hiện!

Tế Cầu chính mắt nhìn thấy, cái gì gọi là không thể nhịn thì không cần nhịn nữa!

Tế Cầu không khỏi thở dài: “Tuy nói như thế, nhưng một khi việc này bại lộ, mày không đơn giản là đắc tội La Bồi Vân, mày có thể sẽ gặp phải sự đuổi giết của La gia môn phiệt.”

Phương Tri Hành không gấp gáp không lo lắng, đáp: “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, mày và tao sinh ra trong loạn thế, vốn giống như đi trên miếng băng mỏng.

Mày xem La Bồi Vân đi, người này máu lạnh độc ác, nếu như có một ngày lão ra lệnh cho tao đi chết, vậy mặc kệ tao có giết La Khắc Chiêu không, tao đều sẽ cắt đứt với lão, tiện đà trở thành kẻ địch của La thị, không phải à?”

Tế Cầu nhất thời im lặng, gật đầu nói: “Hiểu rồi, quan hệ giữa mày và La Bồi Vân, quyền chủ động chưa bao giờ ở trong tay của mày.”

Trong lúc trao đổi tâm thần, Đinh Chí Cương và Lữ Bội Bội cùng nhau đi tới, một trái một phải, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Phương Tri Hành.

“Lão đệ, vừa rồi ta đã hỏi đại nhân.”

Đinh Chí Cường chà xát vết máu trên tay: “Đại nhân nói, chúng ta cướp sạch trong thành ba ngày, thu thập lương thảo, đồng thời giết nhiều bạo dân nhất có thể.”

Phương Tri Hành gật đầu, thở dài: “Phải làm như vậy, kho lúa bị đốt, bữa cơm sau của chúng ta còn chưa được giải quyết đâu.”

“Chứ gì nữa!”

Đinh Chí Cường buông tay, mắng: “Bọn Thạch Hưởng Dương và Thường Nghĩa Thâm má nó có bệnh, bản thân tìm đường chết cũng thôi đi, còn hại nhiều người như vậy.”

Lữ Bội Bội chỉ vào thi thể đầy đường cái, quát lớn nói: “Nếu ngay từ đầu Thạch Hưởng Dương thật sự đầu hàng, trận thảm kịch này căn bản sẽ không xảy ra.”

Phương Tri Hành ngẩng đầu, nhìn mặt trời lặn, ánh chiều tà chiếu lên đường cái, máu tươi trên mặt đất giống như bốc cháy, ánh ngược vào trong mắt của mỗi người.

...

Ba ngày nhoáng cái đã trôi qua!

La Bồi Vân và La Triệu Đông đều dẫn theo hai nhánh quân đội rời khỏi huyện thành Khánh Quang, trở về nhà.

Huyện thành Khánh Quang lúc này trở nên rắc rối.

“Ngôi thành này đã bị hủy...”

Phương Tri Hành than khẽ.

Tế Cầu thăm đồng ý, trả lời: “Đúng đó, trải qua hai lần rung chuyển, nhiều lần cướp sạch, thành phố phồn hoa hơn nữa cũng

không chịu nổi sự giày xéo thế này.”

Chương 310: Săn Nhện (2)

Đại quân rất nhanh đã tiến vào.

La Bồi Vân không ngừng thúc giục, mọi người dường như xông lên với tốc độ cao nhất.

Hết cách.

Lương thảo mà bọn họ thu thập được thật sự không nhiều lắm, chỉ có thể đủ duy trì một ngày rưỡi mà thôi.

Đoàn người đi bộ phía trước, theo sau là hai chiếc thuyền chiến, đi lên ngược dòng.

Hai ngày sau, cuối cùng bọn họ tranh thủ thời gian về tới huyện thành Khánh Lâm.

Một đám binh lính đói bụng vào thành.

La Bồi Vân cũng có lòng, một lát sau khao thưởng mọi người, cho phép phung phí ăn uống ba ngày.

Đồng thời, tang lễ của La Khắc Chiêu cũng bắt đầu chuẩn bị làm.

Quản gia Ôn Dục Văn xử lý mọi chuyện.

Ngày tiếp theo trở về.

Buổi sáng, Phương Tri Hành, Đinh Chí Cường và Ôn Ngọc Đông ba người đi vào thư phòng.

La Bồi Vân nhìn ba người, gật đầu nói: “Chuyến đi này của các

người biểu hiện không tệ, nhất là Phương giáo đầu, lấy được một tình báo quan trọng, theo lý nên trọng thưởng.”

Phương Tri Hành liền nói: “Ti chúc cống hiến cho đại nhân, không cầu được thưởng, chỉ hận ti chúc vô năng, không thể bảo vệ tốt nhị công tử.”

Đinh Chí Cương và Ôn Ngọc Đông liền nói: “Ti chúc vô năng, mong đại nhân nén bi thương.”

La Bồi Vân thản nhiên nói: “Chuyện đã xảy ra, chỉ có thể trách bản thân Khắc Chiêu không cẩn thận, chẳng trách bất kỳ ai. Được rồi, chuyện này sau này không cần nhắc lại nữa.”

Ông ta nhìn Phương Tri Hành, cười nói: “Phương giáo đầu, người lập được công, ta chính thức đề bạt người làm thống lĩnh Bộ Binh.”

Thân hình Phương Tri Hành chấn động, trên mặt bày ra biểu cảm mừng như điên và khẩn trương đan xen, hành lễ nói: “Cảm ơn đại nhân thưởng thức, ti chúc nhất định tận hết khả năng, muôn lần chết không chối từ.”

Đinh Chí Cương cười.

Khóe miệng Ôn Ngọc Đông nhếch lên, trong ánh mắt hiện lên vẻ bất mãn.

“Ừm, làm cho tốt!”

La Bồi Vân cười, sau đó lại ban thưởng cho Đinh Chí Cương và Ôn Ngọc Đông.

Không bao lâu, ba người Phương Tri Hành đi ra khỏi thư phòng.

Đinh Chí Cương liền nói: “Chúc mừng lão đệ, không, chúc

mừng thống lĩnh đại nhân!”

Phượng Tri Hành xua tay nói: “Đại ca khách sáo với ta làm quái gì, sau này chúng ta nên như thế nào thì cứ thế nấy.”

Đinh Chí Cường cười ha ha, vâng dạ nói: “Đêm nay, có muốn đi Hàm Hương lâu vui chơi một chút không, đại ca làm chủ!”

Phượng Tri Hành liếc Ôn Ngọc Đông sắc mặt khó coi, liền nói: “Tang lễ của nhị công tử còn đang tiến hành, chúng ta khiêm tốn một chút, qua thất đầu rồi nói sau.”

“À đúng đúng!”

Đinh Chí Cường lập tức phản ứng lại, vội vàng thu liễm biểu cảm lố lảng, trở nên nghiêm trang.

Ba người tách ra.

Phượng Tri Hành cưỡi ngựa, đi Đúc Binh đường, tới chỗ nội vụ.

“Phượng hương chủ, ngài đã trở lại!”

Trần Bình chào đón với khuôn mặt tươi cười, cất cao giọng nói: “Chúc mừng ngài chiến thắng trở về.”

Phượng Tri Hành khoát tay, nhỏ giọng nói: “Nhị công tử tử trận, hiện tại không nên phô trương.”

Trần Bình tỉnh ngộ, nhanh chóng điều chỉnh dáng vẻ.

Phượng Tri Hành ngồi xuống, hỏi: “Thế nào, người đã điều tra rõ ‘Thiên Âm Phi Trùng’ là cái gì chưa?”

“Tra được rồi!”

Trần Bình phấn chấn tinh thần, cẩn thận trả lời: “Thiên Âm

Phi Trùng là một loại kỳ trùng, được nhận định là dị thú cấp 1, đặc điểm của trùng này là tốc độ bay cực nhanh, nhanh đến mắt thường của người cũng không nhìn thấy bóng dáng của chúng nó, chỉ có thể nghe được tiếng đập cánh ầm ầm đầy trời, cho nên được gọi là ‘Thiên Âm’.

Phương Tri Hành hiểu rõ, hỏi: “Sơn trang Bùi thị có thể đặt hàng được Thiên Âm Phi Trùng không?”

Trần Bình đáp: “Ta từng hỏi bên đó, bọn họ trả lời rằng tính tình Thiên Âm Phi Trùng thô bạo, sau khi chúng nó bị bắt, sẽ không ngừng phản kháng, thẳng đến khi mệt chết mới thôi, cho nên bọn họ không thể mang Thiên Âm Phi Trùng sống về.”

Phương Tri Hành liếc nhìn giao diện hệ thống.

Dựa theo yêu cầu, cậu phải săn giết 10 con Thiên Âm Phi Trùng, cho nên Thiên Âm Phi Trùng chết khẳng định là không phù hợp với điều kiện.

Vì thế cậu lập tức hỏi: “Cấm Khu nào có Thiên Âm Phi Trùng?”

Trần Bình lấy ra bản đồ, chỉ vào một Cấm Khu cấp 1 tên là “Kính Thủy”, nói: “Trong Cấm Khu này, có một khe núi oi bức, trong cốc có rất nhiều Thiên Âm Phi Trùng.

Nhưng mà, ngài tuyệt đối phải cẩn thận, Thiên Âm Phi Trùng thành quần kết đội hoạt động, hơn nữa cực kỳ thích hút máu, một đoàn Thiên Âm Phi Trùng lớn xông tới, mức độ nguy hại của nó có thể vượt qua dị thú cấp 3 đó.”

Phương Tri Hành nhớ kỹ, lập tức trở về nha huyện.

Tế Cầu hỏi: “Chờng nào mà định đi săn giết Thiên Âm Phi Trùng?”

Phương Tri Hành đáp: “Phải chờ tang lễ của La Khắc Chiêu

qua đi, hiện tại nếu rời khỏi, quá thu hút sự chú ý của người khác.”

“Ừm, phải khiêm tốn!”

Tế Cửu cũng lo lắng Phương Tri Hành sẽ bại lộ.

Nghĩ thử là biết, một khi Phương Tri Hành lọt vào chuỗi giết, ngày tháng tốt đẹp của nó cũng sẽ kết thúc.

Nhoáng cái đã đến ngày thứ bảy!

La Khắc Chiêu bị hạ táng, theo quan tài của gã được chôn xuống mồ, mọi thứ coi như đã kết thúc.

Chương 311: Dung Hợp (1)

Mọi chuyện trong thành dần dần khôi phục bình thường.

Sau đó, Phương Tri Hành tham gia mấy bữa tiệc mừng công, tiệc thăng chức, xã giao không ngừng.

Sau khi bị giày vò năm sáu ngày, cuối cùng cậu cũng sắp xếp xong mọi chuyện, đi đến Cẩm Khu Kính Thủy.

Cẩm Khu cấp 1 này cách huyện thành hơi xa.

Xem từ trên bản đồ, Cẩm Khu Kính Thủy ở mảnh đất bên cạnh phía tây huyện thành.

Bên cạnh có một “Kính Thủy sơn trang”.

Trước khi xuất phát, Phương Tri Hành đã hỏi thăm Kính Thủy sơn trang này, biết được nơi đó thuộc về tiểu môn phiệt Nguyễn gia.

Kính Thủy sơn trang hoàn cảnh hậu đãi, phong cảnh tuyệt đẹp, đông ấm hạ mát, nhất là khi mùa hè ánh nắng chói chang đến, nơi đó cực kỳ mát mẻ.

Nguyên nhân chính là vì vậy, Nguyễn gia ở nơi này xây dựng rầm rộ thành một sơn trang nghỉ hè.

“Tiểu môn phiệt Nguyễn gia, tao từng nghe nói. Lần trước ta mua 100 cân thịt dị thú cấp 3, chính là vai thịt của một con Bạch Tê Đàm Lầy do một vị công tử Nguyễn gia săn giết.”

Phương Tri Hành nghĩ ra.

Tế Cầu truyền âm hỏi: “Thế nào, chẳng lẽ mày còn muốn nhân cơ hội này, tiếp xúc một chút với tiểu môn phiệt này?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Nếu có cơ hội, đương nhiên phải tiếp xúc một chút, chúng ta phải hiểu biết về môn phiệt nhiều hơn.”

Tế Cầu đáp lại: “Đại môn phiệt cũng được, tiểu môn phiệt cũng được, có lẽ bọn họ đều là một dạng người, không phải mày nghĩ muốn tiếp xúc là có thể tiếp xúc được.”

Phương Tri Hành liền nói: “Không bắt buộc, mục đích chuyến đi này của chúng ta vẫn là săn giết Thiên Âm Phi Trùng là chủ yếu.”

Lúc này Tế Cầu mới yên tâm, nó sợ tính cách của Phương Tri Hành bộc phát, má nó giống với Conan, đi đến đâu gặp chuyện không may đến đó, sẽ trâu chọc đến một vài cường địch khó hiểu.

Một người một chó cưỡi ngựa chạy đi, đi hết ba bốn ngày.

Hai người bọn họ cố gắng hết sức đi đường lớn, không gây chuyện.

Mà suốt quãng đường này cũng trôi chảy vô cùng thần kỳ.

Cũng phải, phần lớn bạo dân bị dụ đến đi hai huyện Khánh Phong và Khánh Quang, ngược lại nơi khác trở nên thanh bình rất nhiều.

Một người một chó đến Cẩm Khu Kính Thủy.

Phóng mắt nhìn lại, Cẩm Khu Kính Thủy vô cùng kỳ lạ, nằm ở phía trên một hồ nước khổng lồ.

Hồ nước sâu không gợn sóng, tĩnh lặng giống như một mặt gương.

Tên Kính Thủy được đặt vì như vậy.

Phía trên hồ nước khổng lồ có vài đảo nhỏ điểm xuyến trong đó.

Trong đó có một hòn đảo biệt lập, hàng năm bị sương mù bao phủ.

Không cần đoán cũng biết, nơi đó là Cấm Khu cấp 1.

Từ ven hồ đi đến Cấm Khu, phải ngồi thuyền nhỏ.

Cũng may, ven hồ cũng có một doanh trại, hơn nữa xây dựng một bến đò, có rất nhiều con thuyền lui tới.

Phượng Tri Hành và Tế Cấu vào doanh trại trước, tiếp theo thuê một người dẫn đường, hơn nữa đặt trước một con thuyền có mái che.

Người dẫn đường đó là một lão gia tử gần năm sáu mươi tuổi, hàng năm ở trong Cấm Khu cấp 1, quen cửa quen nẻo.

Lão vừa mới đi qua khe sâu oi bức đó, thậm chí chính mắt gặp được Thiên Âm Phi Trùng trông như thế nào.

Mà phu chèo thuyền là một người đàn ông trung niên, dáng người không cao, chỉ khoảng 1m65, màu da ngăm đen, nụ cười nhiệt tình đôn hậu.

“Vị gia này, ngài muốn đi Cấm Khu hay là đi Kính Thủy sơn trang?” Đại ca chèo thuyền cười hỏi.

Phượng Tri Hành vừa lên thuyền, vừa trả lời: “Đi Cấm Khu.”

“Được thôi!”

Phu chèo thuyền lập tức chèo thuyền, nước gợn dập dềnh, chiếc thuyền không nhanh không chậm chạy về phía trước.

Phương Tri Hành nhìn phía trước, hỏi: “Đảo nào là Kính Thủy sơn trang?”

Phu chèo thuyền nâng ngón tay đáp: “Chính là hòn bên phải Cẩm Khu, cách không xa lắm.”

Phương Tri Hành giật mình, hỏi thăm nói: “Có rất nhiều người đi Kính Thủy sơn trang à?”

Phu chèo thuyền gật đầu nói: “Trong khoảng thời gian này cực kỳ nhiều, ta nhận không ít mỗi làm ăn, đều là đi Kính Thủy sơn trang.”

Phương Tri Hành ồ một tiếng, hỏi: “Chẳng lẽ Kính Thủy sơn trang xảy ra chuyện gì?”

Phu chèo thuyền lại lắc đầu tỏ vẻ không rõ lắm.

Lão gia tử dẫn đường liền nói: “Đại gia, ta nghe nói trong Kính Thủy sơn trang ở một vị quý công tử, hẳn cực kỳ thích kết bạn, dùng võ kết bạn, so tài võ công, rất nhiều nhân sĩ giang hồ ngưỡng mộ danh tiếng mà đến.”

Nghe vậy, Phương Tri Hành và Tế Cầu không khỏi liếc nhau.

Cậu hỏi thăm tình huống cụ thể của vị quý công tử này.

Đáng tiếc lão gia tử dẫn đường cũng không biết nhiều.

Ước chừng nửa giờ sau, chiếc thuyền đã đến đảo biệt lập Cẩm Khu.

Phương Tri Hành đứng lên, nhìn quanh đảo biệt lập, phát hiện bờ biển đậu rất nhiều con thuyền.

Trong đảo biệt lập còn là rừng cây rậm rạp, giống như rừng mưa nhiệt đới, sương mù màu xám lượn lờ, không nhìn được quá xa.

Phượng Tri Hành hỏi: “Phu chèo thuyền, bọn ta trở về như thế nào?”

Đại ca chèo thuyền cười nói: “Đại gia ngài yên tâm, ta sẽ luôn ở đây chờ ngài đi ra, nhưng mong ngài hãy nhớ, trước khi trời tối nếu ngài không ra, ta sẽ không chờ nữa.”

Chương 312: Dung Hợp (2)

Phương Tri Hành hiểu được, thả người nhảy lên bờ.

Lão gia tử dẫn đường nhanh tay lẹ chân, theo sát xuống thuyền.

Ngược lại Tế Cẩu là con chó cuối cùng.

Hai người một chó tiến vào trong đảo biệt lập.

Ước chừng hai tiếng sau, bọn họ vòng trở về, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Cấm Khu cấp 1 không hề có độ khó.”

Phương Tri Hành nở nụ cười, cậu dùng thực lực Ngũ Cầm cảnh lang thang trong Cấm Khu cấp 1, không có bất kỳ dị thú nào có thể uy hiếp đến cậu.

Về phần Thiên Âm Phi Trùng, quả thực chúng bay cực kỳ mau, mắt người khó có thể bắt giữ.

Nhưng mà, Phương Tri Hành sở hữu Biến Động Thị Lực, còn sở hữu Đồng Tử Xích Huyết, rất dễ dàng bắt được quỹ tích bay của Thiên Âm Phi Trùng, lại thi triển đạo pháp “Hoa Tuyết Ngập Đầu” sắc bén, một đạo loạn xạ chém giết.

[1. Săn giết Thiên Âm Phi Trùng 10 con (Đã hoàn thành.)]

Đến đây, điều kiện 1, 2, 3, 5, hoàn thành vô cùng nhẹ nhàng.

Chỉ còn lại điều kiện 4.

Điều kiện 4 này khá kỳ lạ, yêu cầu Phương Tri Hành ở trong một không gian tối đen tuyệt đối suốt bảy ngày.

“Tự giam mình lại à?”

Phương Tri Hành suy nghĩ một lát, nơi phù hợp với điều kiện “không gian tối đen tuyệt đối” này, không ngoài hầm ngầm hoặc là mật thất.

“Phần lớn mật thất là xây dựng tư nhân, cung cấp cho cá nhân chuyên dụng.”

Phương Tri Hành suy nghĩ, mật thất mà cậu biết chỉ một nơi có.

Tuyên Võ các cửa Đúc Binh đường nơi cất chứa võ công bí tịch.

“Tao không thể ở trong mật thất đó bảy ngày không ra ngoài được, ngoài ra ‘tối đen tuyệt đối’ ý nghĩa là trong bảy ngày đó tuyệt đối không thể ra ngoài...”

Phương Tri Hành nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ này trong đầu, cậu càng thiên về hướng tìm kiếm một căn hầm ngầm bí mật.

“Ừm, không vội, về doanh trại trước rồi nói sau.”

Tâm trạng Phương Tri Hành rất tốt, đi lên thuyền có mái che.

Chiếc thuyền rất nhanh rẽ tới bến đò ven hồ.

Phương Tri Hành rời thuyền, sắm khoái trả tiền cho phu chèo thuyền và lão gia tử dẫn đường, lập tức trở về doanh trại.

Không bao lâu, cậu nghe được phía nam doanh trại, không đến 15 dặm, có một thôn nhỏ tên là “thôn Hoa Hạnh”.

Phương Tri Hành nhanh chóng sắp xếp thỏa đáng, cưỡi ngựa

đi đến thôn đó.

Rất nhanh, phía trước xuất hiện một cây hạnh lớn.

Ngày đông giá rét qua đi, vạn vật sống lại, đang lúc mùa hoa hạnh nở rộ.

Đi trong rừng hoa hạnh, giống như trôi nổi trong một vùng biển màu hồng.

Rất nhiều cây hoa hạnh, trong trắng lộ đỏ, cánh hoa trơn bóng trong suốt, giống như uống rượu, ửng đỏ đầy cành.

“Nhìn xem, đẹp quá chứ.”

Tế Cầu vui vẻ nhảy dựng lên, cắn rơi một nụ hoa hồng hồng non nớt, đầy miệng đều là hương thơm thấm vào ruột gan.

Phượng Tri Hành ngồi trên lưng ngựa, thả chậm tốc độ, thưởng thức cảnh đẹp.

Bỗng nhiên, cậu ngẩng đầu liền trông thấy cuối đường nhỏ trong rừng, hiện lên một thôn trang xinh đẹp mà yên lặng.

Bên ngoài cùng của thôn trang này, đứng lặng một vòng rào bằng tre, bên trong sân dựng một dãy hàng rào, mộc mạc mà cao nhã.

Trong mỗi tiểu viện đều trồng đủ loại hoa cỏ các màu, hương thơm tràn ngập, cây thường xuân trải dài trên hàng rào, tạo nên bóng râm.

Hoa cỏ tươi tốt mọc đầy hành lang gấp khúc, cây tử đằng leo cả nửa bức tường.

Nơi đây coi như một bức thi họa điền viên, tràn ngập tình thơ ý họa, ý vị tuyệt vời.

“Không phải chứ, chẳng lẽ thôn Hoa Hạnh này là thế ngoại đào nguyên?”

Tế Cầu tặc lưỡi không thôi, nhìn mà choáng váng.

Trong loạn thế rung chuyển không ngớt này, lại có một chỗ rời xa ồn ào náo động đẹp như bức tranh như vậy, quá hiếm có!

Phượng Tri Hành nhíu mày, cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Trong tay cậu âm thầm nắm chặt một phi đao, cẩn thận đến gần.

Bên ngoài thôn có một khối nham thạch.

Lúc này đang có một lão hán râu bạc đội đầu lập, tựa vào trên nham thạch, chân bắt chéo, thản nhiên hút tẩu thuốc.

Phượng Tri Hành chấp tay nói: “Lão nhân gia, nơi này là thôn Hoa Hạnh à?”

Lão hán gạt đầu nói: “Đúng đó, người đến mua hoa cỏ à?”

Mua hoa cỏ?

Phượng Tri Hành không khỏi giật mình, kinh ngạc nói: “Thôn Hoa Hạnh của các người trồng hoa cỏ để sống à?”

Lão hán tự hào cười nói: “Thôn Hoa Hạnh của bọn ta gieo trồng hoa cỏ nổi tiếng gần xa, tất cả đều là hạt giống hiếm có, chuyên môn cung ứng hạt giống hoa hoặc hoa cỏ cho hoa viên của các phủ đệ hào môn lớn.”

Trong lòng Phượng Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Hóa ra thôn Hoa Hạnh này chính là một căn cứ chăm sóc hoa cỏ, tất cả thôn dân đều là thợ trồng hoa.

“Khó trách thôn này đẹp như vậy, trong mắt đều là kỳ hoa dị thảo.” Tế Cầu cũng tỉnh ngộ lại.

Phượng Tri Hành hỏi: “Lão nhân gia, ta muốn thuê một căn phòng, kiểu có một cái hầm ngầm khá kín, trong thôn có phòng như vậy không?”

Lão hán nghĩ thử rồi trả lời: “Đi đến chỗ ‘Hoa Cô’ hỏi thử đi, đi thẳng về phía trước, đi mãi đến chỗ sâu nhất của thôn, cái viện có hàng rào bằng tre lớn nhất ấy.”

Phượng Tri Hành cảm ơn rồi cưỡi ngựa vào thôn.

Chương 313: Chà Đạp (1)

Một lát sau, cậu đi thẳng tới cuối đường.

Ánh vào mi mắt chính là một ruộng hoa rất lớn, hết luống này tới luống khác.

Trung tâm của ruộng hoa dựng một trúc lâu 2 tầng rộng lớn, tràn ngập khí tức cổ kính.

Phương Tri Hành thuận theo đường nhỏ chằng chịt, đi tới cửa lớn ngoài trúc lâu.

“Gâu gâu!”

Bỗng nhiên, một con chó đen lớn vọt ra, cách cổng rào, gầm rú với Phương Tri Hành và Tế Cầu.

Tế Cầu liếc nhìn con chó đen lớn, vẻ mặt khinh thường.

Con chó đen thấy vậy, dường như bị chọc giận, cách một cánh cửa, sủa điên cuồng không ngừng.

Phương Tri Hành xuống ngựa, chú ý tới trên cửa treo một cái chuông, cậu vươn tay lay một lát.

Leng keng leng keng ~

Tiếng chuông từ từ truyền ra.

Chỉ chốc lát, trong trúc lâu 2 tầng lộ ra một cái đầu, rõ ràng là một phu nhân trung niên, bà nhanh chóng rút trở về.

Tuy Phương Tri Hành chỉ nhìn thoáng, lại cảm giác phu nhân

kia phong tư yếu điệu, nhìn quanh khiến người ta lóa mắt, dường như là một đại mỹ nhân.

Ngay sau đó, phu nhân đi ra khỏi trúc lâu, đi thẳng tới trước cổng rào.

“Tiểu Hắc, đừng kêu nữa.”

Phụ nhân vươn tay sờ đầu con chó.

Con chó lớn lập tức yên tĩnh lại.

Phượng Tri Hành cẩn thận đánh giá, quả nhiên dung mạo phu nhân cực kỳ đẹp, ngũ quan tinh xảo, màu da trắng nõn như đồ sứ, dáng người lại càng ấn tượng.

Trên gương mặt của bà có vết tàn nhang nhàn nhạt, tăng thêm vài phần quyến rũ phong tình.

Nội tâm Phượng Tri Hành nhanh chóng đưa ra đánh giá, thành thực hơn La Thiên Thiên, có thêm vài phần vẻ đẹp dã tính hơn Tố Nương.

“Người là vị nào, tìm ai vậy?”

Mặt trời đang tỏa sáng, phu nhân giơ tay ngang phía trên chân mày, nhìn kỹ Phượng Tri Hành dáng người khôi ngô cao lớn.

“Tại hạ Phượng Tri Hành, đến từ huyện thành Khánh Lâm, xin hỏi tỷ tỷ là Hoa Cô đúng không?”

Phượng Tri Hành cười đáp: “Ta muốn thuê một căn phòng có hầm ngầm, có người nói cho ta biết chỗ của tỷ có.”

Hoa Cô hơi im lặng, nhú mi hỏi: “Người cần hầm ngầm làm cái gì?”

Phượng Tri Hành nói thẳng: “Ta là người tập võ, cần một nơi

tuyệt đối yên tĩnh bề quan tham ngộ công pháp.”

Hoa Cô hiểu rõ, cân nhắc một lát, hỏi: “Chỗ ta có hầm ngầm, người muốn thuê bao lâu?”

Phương Tri Hành liền nói: “Chỉ cần một tháng, ta có thể sẽ đi sớm hơn, nhưng tiền thuê ta sẽ trả một tháng.”

Hoa Cô gật đầu, nâng ngón tay chỉ phía đông ruộng hoa, cẩn thận nói: “Bên đó ta dựng mấy căn nhà nông trang nhỏ, là cho nông dân chuyên trồng hoa tạm thời thuê tới ở, bên cạnh nông trang có một hầm ngầm, từng có một khoảng thời gian chuyên môn dùng để cất giữ hạt giống hoa, sau này bị bỏ hoang.”

Bà nhắc nhở: “Cái hầm đó thời gian dài không được dọn dẹp, hơi bẩn, hơn nữa bên trong có thể có con chuột sâu gù đó.”

Phương Tri Hành hỏi: “Độ kín của căn hầm thế nào, có lọt sáng không?”

“Vậy thì không lọt.”

Hoa Cô cười nhạt nói: “Hầm được xây dựng khá vững chắc, không lọt sáng, không thấm nước, không ẩm ướt.”

Phương Tri Hành vừa lòng nói: “Được, ta sẽ tự mình quét tước.”

“Vậy được, ta dẫn người qua xem thử.”

Hoa Cô mở cổng rào, đi ra.

Con chó đen lớn đó vừa lúi ra, đến trước mặt Tế Cầu, nhìn chăm chăm Tế Cầu không ngừng, trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra gừ gừ nhẹ.

Tế Cầu trợn mắt xem thường, không để ý tới.

Từ lúc làm chó, Tể Cầu ghét nhất chính là chó!

Hoa Cô dẫn theo Phương Tri Hành đến phía đông.

Con chó đen lớn theo đuôi Tể Cầu suốt dọc đường, vừa cảnh giác vừa tò mò, thỉnh thoảng ý đồ nhích lại gần, để ngửi mông Tể Cầu.

“Gừ!”

Tể Cầu trừng mắt tức giận, nhe răng trợn mắt, hung thần ác sát.

“Àng ~” Con chó đen sợ tới mức co rụt cổ lại, lổ tai cụp xuống, trốn đến bên cạnh Hoa Cô run rẩy.

Hoa Cô không khỏi nhìn Tể Cầu thật sâu, vuốt ve đầu con chó đen, biểu thị an ủi.

“Con này của người là chó hay là sói?” Hoa Cô không nhận được hỏi.

Phương Tri Hành cười nói: “Nó là Tể Cầu.”

“Tể...”

Hoa Cô hơi trừng to mắt, mơ hồ hiểu được cái gì, hai má hơi đỏ lên, không miệt mài theo đuổi nữa.

Thấy vậy, khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, chợt chuyển hướng đề tài, tò mò giống như thuận miệng hỏi: “Hoa Cô, một cánh đồng hoa lớn như vậy đều thuộc về tỷ hả?”

Hoa Cô trả lời: “Ừm, từ trong tay tổ mẫu của ta truyền xuống.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, thở dài: “Bên ngoài lộn xộn, vô số dân chúng trôi giạt khắp nơi, nơi này của mọi người là một mảnh thái bình, không tranh với đời, thật tốt!”

Hoa Cô nghe vậy, liếc Phương Tri Hành, cười khẽ, đáp: “Trên đời này tồn tại nơi không tranh với đời à? Thôn Hoa Hạnh cũng không thái bình như người nghĩ.”

Phương Tri Hành đầu tiên là ngần ra, vừa muốn hỏi kỹ, nhưng Hoa Cô đột nhiên bước chân nhanh hơn, chỉ vào một hàng nhà trúc phía trước nói: “Tới rồi, nơi này tổng cộng có 8 căn nhà trúc.”

Phương Tri Hành nhìn, tất cả nhà trúc đều trống không, không ai ở lại, bên trong từng được quét dọn, nhìn cực kỳ sạch sẽ.

Hoa Cô đi tới bên cạnh nông trang, cong thắt lưng, vươn tay xốc lên một cái nắp trúc trên mặt đất.

Chương 314: Chà Đạp (2)

Chỉ một thoáng, phía dưới lộ ra một cửa động đen nhánh.

Phương Tri Hành ló đầu nhìn, dưới hang động có một cái thang gỗ, thông xuống phần đáy, độ sâu gần 3m, cũng đủ người ta đứng thẳng.

Cậu trèo xuống theo thang gỗ, nhìn quanh.

Chiều dài căn hầm khoảng 4m, phần đáy trải một tầng đất cát, vách tường bốn phía cũng trát lên một lớp tường hồ, mặt ngoài xử lý thật sự bóng loáng, khô ráo.

Trong không khí không có mùi kỳ lạ nào.

Nhưng ánh mặt trời từ cửa động chiếu vào, nháy mắt lộ ra tầng tầng mạng nhện đan xen.

Phương Tri Hành ngửa đầu nói: “Trừ mạng nhện khá nhiều, cần xử lý một chút, ngoài ra không có gì.”

Hoa Cô liền nói: “Người đợi một lát, ta lấy chổi cho người.”

Rất nhanh!

Mạng nhện trong hầm đều được quét dọn sạch sẽ.

Hai người bàn xong tiền thuê, Phương Tri Hành sẵn khoái trả tiền.

Sau đó, Hoa Cô tự mình dẫn theo con chó đen rời khỏi.

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, nhìn hầm ngầm, khẽ thở

dài: “Haiz, chỉ cần ngồi tù bảy ngày là được.”

Tế Cửu vội ho một tiếng nói: “À, tao không cần ngồi tù cùng mày đâu ha.”

Phượng Tri Hành liếc Tế Cửu, buông tay nói: “Tùy mày, nhưng lỡ như, tao nói lỡ như, tiếp theo tao thăng cấp mày không thăng cấp, vậy mày cũng đừng trách tao.”

“...”

Tế Cửu không khỏi do dự, cắn răng nói: “Thôi vậy, đã cùng mày tới đây rồi, nhịn bảy ngày nữa thì có sao.”

Phượng Tri Hành nhú mày nói: “Tao cảm thấy tao ở trong hầm, mày canh ngoài cửa hầm, không cho người ta tùy tiện mở ra, cũng là một loại đồng hành, đúng không?”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, phần chần nói: “Đúng rồi, tao canh...”

Chốc lát, nó chợt phản ứng lại, trong nháy mắt nói: “Đợi đã, ngay từ đầu mày đã định kêu tao canh cửa bảy ngày cho mày rồi đúng không?”

Phượng Tri Hành đáp: “Tao chưa từng nghĩ tới chuyện này, tao có thể khóa cửa hầm từ, không cần canh mãi.”

Tế Cửu hí mắt nói: “Mày không lo có người từ bên ngoài cưỡng ép mở ra à?”

Phượng Tri Hành bĩu môi nói: “Nếu có người thật sự muốn làm như vậy, chỉ dựa vào một con chó như mày chống đỡ được hả?”

Tế Cửu tức giận nói: “Xem thường ai đó, thực lực của tao quét ngang Quán Lực cảnh, chính là võ giả Đại Mãng cảnh đó, tao cũng

có thể áp chế một phần.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Được, vậy mày canh đi.”

Cậu ôm một chậu nước, nhảy thẳng vào rồi lập tức đóng nắp trúc lại.

“...”

Tế Cửu yên lặng nhìn, nhàm chán nằm úp sấp xuống, đề lên nắp trúc.

Trong hầm một mảnh tối đen, vươn tay không thấy năm ngón.

Phương Tri Hành đặt chậu nước vào trong góc, lại trải chiếu trúc lên mặt đất.

Bảy ngày kế tiếp, cậu sẽ ăn Nhục Đan chống đói, nước dùng để uống cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Về phần đi vệ sinh, toàn bộ dựa vào chậu nước kia.

Điều kiện cũng chỉ như vậy, chịu đựng thôi!

Ngày đầu tiên nhanh chóng trôi qua.

Tới ngày hôm sau, đột nhiên đổ mưa.

Tế Cửu không thể không trốn vào nông trang trú mưa.

Trận mưa xuân này tí tách tí tách, liên miên vô tận, nháy mắt đã qua ba ngày.

Sau khi trời trong, Tế Cửu buồn chán muốn chết, ở trong hoa viên đi dạo khắp nơi.

Con chó đen kia xa xa theo dõi nó, dường như vẫn muốn chạy tới chơi đùa với nó.

Nhưng Tế Cửu có sự kiêu ngạo của bản thân, đánh chết cũng không chơi với chó.

Chạng vạng hôm nay, Tế Cửu đang nằm úp sấp ngủ, đột nhiên trong gió truyền đến tiếng vó ngựa.

Nó ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa lớn trúc lâu của Hoa Cô, có 3, 4 con ngựa cao to đến.

Trên ngựa có người.

Nhưng mà, khoảng cách hơi xa, nó nhìn không rõ lắm.

Tế Cửu nhanh chóng nằm úp sấp xuống.

Nhưng không qua bao lâu, tiếng sủa điên cuồng của con chó đen truyền đến, sủa cực kỳ kích động.

Tế Cửu nghiêng đầu, che lỗ tai, tiếp tục ngủ ngon.

Không bao lâu, tiếng vó ngựa từ xa đến gần.

Tế Cửu nghi hoặc ngẩng đầu, tập trung nhìn, đồng tử không khỏi co rút lại.

Một con ngựa hoảng loạn chạy tới, phía sau mông ngựa có một sợi dây cương.

Ở cuối dây cương, quấn chân của một người.

Người kia bị kéo lê, đè hông hoa cỏ dọc đường.

Tế Cửu đứng lên, cẩn thận nhìn, phát hiện trong miệng người kia hộc máu, lồng ngực hõm vào một lỗ to.

Ngay sau đó, một bóng dáng rất nhanh chạy tới, rõ ràng là Hoa Cô.

Chỉ thấy bà điểm mũi chân, nhảy lên cao, nhẹ nhàng đáp xuống trên lưng ngựa, ổn định con ngựa bị kinh hãi.

Lúc sau bà xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt người kia, cúi đầu nhìn hẳn, nâng chân ngọc lên, đập thật mạnh.

Rắc!

Trong thế giới vang lên tiếng cột sống bị đập gãy.

Tế Cửu nổi da gà, cụp lỗ tai, nằm bò trên mặt đất.

Hoa Cô nghiêng đầu liếc Tế Cửu rồi thu hồi ánh mắt. Bà xách thi thể người kia lên, nằm ngựa rồi đi mất.

Tế Cửu xa xa nhìn, thấy Hoa Cô đào một cái hố trong ruộng hoa, chôn người kia.

Hoa Cô làm xong mọi thứ, lau mồ hôi, đột nhiên xoay người đi tới, đi thẳng đến trước mặt Tế Cửu.

Lúc này, trong lòng Tế Cửu hoảng loạn, gấp gáp kêu: “Phượng Tri Hành, mau ra đây.”

Phượng Tri Hành truyền âm trả lời: “Làm sao vậy?”

Chương 315: Sóng Gió (1)

Tế Cửu khó có thể miêu tả tình huống trước mắt, nói thẳng: “Hoa Cô kia có thể sẽ giết tao.”

Khoảnh khắc tiếp theo, Hoa Cô ngồi xổm trước mặt Tế Cửu, nhẹ nhàng sờ đầu của nó, cười nói: “Người xem ruộng hoa này của ta, hôm nay lại chôn 3 người, đất đai nhất định sẽ trở nên càng phì nhiêu, có thể mọc ra hoa càng đẹp hơn, đúng không?”

Tế Cửu nằm bò trên mặt đất, nơm nớp lo sợ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Một lát sau, Hoa Cô đứng lên, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Tế Cửu thở phào một hơi, kêu lên: “Má ơi, cái bà điên này, suýt chút nữa hù chết lão tử!”

Phương Tri Hành ngửa đầu, nhú mày ở bên trong hầm ngầm.

“Tế Cửu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hiện tại cậu không thể ra ngoài, nếu không thì sẽ thất bại trong gang tấc.

Qua một lúc lâu, Tế Cửu đáp lại: “Hay, không gì cả.”

Phương Tri Hành cạ lời: “Cái gì mà không gì cả? Vậy vừa rồi mày gào cái gì?”

Tế Cửu giải thích rõ ràng: “Tao nói cho mày biết, Hoa Cô đây không đơn giản, vừa nãy bà ta đã giết chết 3 người, còn chôn thi thể trong vườn hoa để làm phân bón.”

Hồ hấp của Phương Tri Hành ngừng lại, sau đó cậu kinh ngạc nói: “Bà ta biết võ công à?”

“Biết!”

Tế Cửu trả lời khi trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Võ công của bà ta khá mạnh, dễ dàng đuổi kịp một con khoái mã đứt dây cương chạy như điên đấy.”

Phương Tri Hành im lặng, cậu suy nghĩ rồi truyền âm đến : “Mày cẩn thận chút, nhịn thêm 3 ngày nữa đi.”

“Nhịn ư? Mày nói nghe dễ quá.”

Tế Cửu giận không có chỗ phát tiết, phàn nàn: “Mày xem nhân phẩm của mày đi, tùy ý chọn chủ thuê nhà lại là nhân vật nguy hiểm.”

Phương Tri Hành cạ lời, trầm ngâm nói: “Tao đã quan sát Hoa Cô rất kỹ, từ tư thế đi đến nhất cử nhất động của bà ta, nhưng không nhìn ra bất kỳ khí phách mà võ giả nên có.”

Phương Tri Hành nói đến đây thì cả giận: “Chẳng phải mũi của mày rất nhạy à? Sao lại không ngửi ra bà ta rất mạnh chứ?”

“Chậc...”

Tế Cửu ngượng ngùng, nó gấp giọng nói: “Lúc đó tao bị con chó đen quấy nhiễu.”

Phương Tri Hành cười phụt rồi khinh thường: “Cho nên nói, nuôi mày rồi cuộc có tác dụng què gì chứ?”

Tế Cửu cảm thấy ấm ức: “Sao tao ngờ được là vùng đất hẻo lánh nghèo nàn này lại ẩn giấu cao thủ.”

Phương Tri Hành bĩu môi: “Nói chung là 3 ngày này mày khiếm tốn chút, có chuyện gì đợi tao ra ngoài rồi hẵng nói.”

Tế Cửu đầu còn dám dương oai, không nhìn điều sai, thành thật nằm trên nắp trúc, đôi thì ăn Nhục Đan mà Phương Tri Hành để lại cho nó.

Nhoáng cái trôi qua 3 ngày.

[00:00:02]

[00:00:01]

...

Đã đủ 3 ngày!

[4, Tìm một không gian đen kịt tuyệt đối, sống từ 7 ngày trở nên dưới tình hình không có bất kỳ tia sáng nào (Đã hoàn thành.)]

“Cuối cùng!”

Phương Tri Hành sớm nóng lòng không đợi được nữa.

Trải qua 7 ngày bế quan cũng có thể tưởng tượng được mùi bên trong hầm ngầm.

Phương Tri Hành cũng sớm hôi thối rồi.

Lúc này cậu thả người nhảy lên, vén nắp trúc rồi vọt ra ngoài.

Một mùi vị gay mũi cũng lan ra.

“A ù!”

Tế Cửu lùi thẳng về phía sau, chê bai cậu: “Mày mau đi tắm đi.”

Phương Tri Hành nhìn quanh bốn phía, bên cạnh vườn rau có một dòng suối nhỏ, cậu không nói gì đã cởi y phục nhảy vào nước lạnh để tắm rửa.

Một lát sau, đầu tóc của Phương Tri Hành ướt nhẹp, xách theo giày trở về nông trại, đóng kín cửa sổ.

Tế Cầu ngoan ngoãn ngồi xõm trước cửa canh giữ mà không cần cậu dẫn dò.

Cuối cùng cậu cũng đợi được đến ngày này!

Phương Tri Hành gần chính thức thăng cấp đến Nhị Cầm cảnh viên mãn, hoàn thành cường hóa sức mạnh và nhanh nhẹn.

Theo lý, lúc Phương Tri Hành thăng cấp thì Tế Cầu cũng sẽ thăng cấp theo.

Dù sao thì mấy ngày này nó luôn bầu bạn ở bên cạnh Phương Tri Hành, cần trọng, không ngại gian khổ.

Không có công lao thì cũng có khổ lao.

Trời đất chứng giám!

Ít nhiều cũng dính chút ánh sáng đúng không?

Không thể nào không vớt được gì cả!

“Phù!”

Phương Tri Hành hít sâu rồi chậm rãi phun ra, vẻ mặt không buồn không vui, vô cùng tỉnh táo.

Cậu nhìn về phía giao diện hệ thống.

[Thiên Âm U Ảnh Bộ. Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không?]

“Có!”

Chỉ một ý niệm, Phương Tri Hành tĩnh tâm đột nhiên cảm giác

đầu óc trưởng lên.

Lượng lớn ký ức và cảm ngộ tu luyện Thiên Âm U Ảnh Bộ tràn vào trong đầu cậu như thủy triều, được cậu nhanh chóng hấp thu, cuối cùng tiêu hóa hoàn toàn, sau đó chuyển thành một phần của cậu.

Lượng lớn ký ức không ngừng đánh thẳng vào thần kinh não khiến toàn thân cậu chìm vào trạng thái vừa sâu xa vừa khó hiểu, như nằm mơ vậy.

Trong giấc mơ, cậu cường hóa nhanh nhẹn kiên trì, chong đèn thâu đêm, năm này qua năm khác!

Dần dà, tốc độ của cậu nhanh chóng tăng lên, di chuyển càng lúc càng nhanh, thân pháp cũng ngày càng linh hoạt.

Cột kệt!

Cả người của Phương Tri Hành chấn động, trong cơ thể truyền ra chuỗi âm thanh khác thường như đậu nổ vậy.

Chương 316: Sóng Gió (2)

Cơ bắp trên người cậu ngọ nguậy kịch liệt như gợn sóng phập phồng.

Lúc này, cả người cậu như rơi vào trong sông lớn, cơ thể bị dòng nước xiết trùng kích mãnh liệt.

Dần dà, cơ bắp trên người cậu thay đổi từng chút một, trở nên êm dịu, bóng loáng.

Như đá cuội dưới đáy sông trải qua nước lũ trùng kích, cùng với đè ép không ngừng trong quá trình nước chảy, cọ xát, cuối cùng mất đi tất cả góc cạnh bất quy tắc.

Cơ bắp trên thân Phương Tri Hành ngày càng phát ra đường nét tràn đầy như nước chảy.

Một lúc sau, Phương Tri Hành mở mắt ra, mơ hồ trong mắt nhanh chóng biến thành một mảng trong suốt.

Khoảnh khắc tĩnh lại, cậu theo bản năng siết chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh của bản thân tăng trưởng bao nhiêu.

“Sức mạnh có tăng lên nhưng không nhiều cho lắm.”

Phương Tri Hành đánh giá, sức mạnh tăng trưởng gần 3000 cân.

Sau đó cậu đứng dậy kiểm tra toàn thân.

Chiều cao không có thay đổi rõ ràng, dường như không cao thêm chút nào cả.

Vóc người thì có thay đổi.

Đôi chân dài thô chắc hiện lên cơ bắp.

Đặc biệt là phần bắp chân, cơ bắp rõ ràng là dày đặc hơn, còn được tăng cường sức bật.

Nửa thân trên cũng có điều chỉnh rất nhỏ, cơ bắp phân bố gọn hơn, đường cong thiên về hình thái cá bơi, như viên đạn vậy.

Vóc người hình thể đó không thể nghi ngờ, có lợi cho việc giảm lực cản của không khí.

[Thiên Âm U Ảnh Bộ. Viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Thiên Âm Bạo Sát (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: U Ảnh Âm Hành (Lv3)]

“Chắc, chỉ có 2 kỹ năng bộc phát thôi à?”

Phượng Tri Hành nhú mày, không hài lòng với kết quả này cho lắm.

Đây là bộ võ công hệ Ảnh Bảo đầu tiên mà cậu tu luyện.

Hơn nữa, cậu đặc biệt lựa chọn bộ có nhiều điều kiện nhất để luyện.

Kết quả chỉ thức tỉnh 2 kỹ năng bộc phát.

Phải biết rằng, bất kỳ một bộ võ công hệ Cự Hùng nào, chỉ cần là công pháp của mạch tương thừa Thiết Sơn công thì tất cả kỹ năng bộc phát thức tỉnh đều có hơn 3 cái.

Thiên Sát Huyết Hải công 4 cái, Bạo Hùng Chân Ý 3 cái, Thiên Tầm Bá Kinh cũng là 3 cái.

Phương Tri Hành dâng lên nỗi lòng, hàng lông mày nhíu lại khó chịu.

Nhưng cậu bình thường trở lại rất nhanh.

“Xem ra lý luận võ đạo của ta đã đúng, ta dùng ‘sức mạnh ‘ làm trung tâm xây dựng hệ thống võ đạo, vậy thì ‘nhanh nhẹn ‘ cũng chỉ có thể phụ trợ cho ta.”

“Một công pháp phụ trợ thì kỹ năng bộc phát có thể thức tỉnh tất nhiên sẽ có hạn!”

Phương Tri Hành dần tỉnh ngộ ra rồi kiểm tra cẩn thận 2 kỹ năng bộc phát đấy.

[Thiên Âm Bạo Sát : Tốc độ của người có thể bộc phát đến cực hạn trong nháy mắt, đột phá phạm vi bắt kẻ địch, thích hợp với cự ly ngắn.]

[U Ảnh Âm Hành: Lợi dụng kỹ xảo cước bộ và di chuyển nhiều lần đặc thù khiến cho tốc độ di chuyển chẳng những cực nhanh mà còn bí ẩn, như U Linh, khó bị kẻ địch phát hiện, hơn nữa còn tăng hiệu quả gấp đôi trong hoàn cảnh phức tạp hoặc là bóng tối.]

“Ừm, không tồi.”

Phương Tri Hành cười thỏa mãn, sau đó phát lực.

Bịch!

Đột nhiên trong không khí mơ hồ truyền đến tiếng nổ vang như đạn pháo nổ tung.

Sau nháy mắt, trong căn nhà trúc xuất hiện 2 Phương Tri Hành.

Một người đứng tại chỗ, người còn lại thì ngồi xổm ở góc tường.

Sau đó Phương Tri Hành đứng tại chỗ dần trở nên mơ hồ, rồi chậm rãi tiêu tán.

“Chật chịt, đây là Thiên Âm Bạo Sát!”

Đáy mắt của Phương Tri Hành tỏa ra ánh sáng, vui mừng quá đổi.

Không hề nghi ngờ, “Thiên Âm Bạo Sát ” đã toàn diện vượt qua “Phá Kiển Thành Điệp “.

Giả dụ Phương Tri Hành và Lữ An Phủ lần nữa so đấu tốc độ thì cậu hoàn toàn có thể nghiền ép hẳn.

“Thiên Âm Bạo Sát rất nhanh, nhược điểm duy nhất là mỗi lần thi triển kỹ năng bộc phát này, động tĩnh đều sẽ rất lớn.”

Phương Tri Hành thử liên tục mấy lần, chỉ cần mỗi lần cậu di chuyển với tốc độ cao đều sẽ kèm theo một tiếng bịch!

“Tế Cửu, mày có nhìn thấy quỹ tích mà tao di chuyển không?”
Phương Tri Hành nghiêng đầu hỏi.

Rất lâu sau, Tế Cửu vẫn không mở miệng.

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn thì thấy trên gương mặt chó của Tế Cửu nhanh chóng hiện lên nụ cười.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú: Cửu Cơ Bán (Chó rằn bụng)]

[Huyết mạch : Liệp Lang (Cấp 3)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Nanh Sói Kịch Độc (Mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một sinh mạng)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Lang Ảnh Tật Phong Trảo]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Súc địa]

[Số mạng còn lại: 8]

“Ồ!”

Phường Tri Hành nhíu mày lại, tất tắc nói: “Cừ thật, lần này mày thăng cấp không nhỏ đấy.”

Tế Cầu ngẩng đầu lên, cười hài lòng: “Ừm, lại có thêm kỹ năng huyết mạch bộc phát, ngoài ra tao có 8 cái mạng rồi!”

Phường Tri Hành tò mò: “Thúc Địa là cái gì, thần thông à?”

Tế Cầu nghe hỏi vậy thì nghiêm mặt, đi đến bên cạnh vách tường, chợt phát động ra kỹ năng huyết mạch bộc phát.

“Thúc Địa!”

Chỉ một thoáng, nó đứng cạnh vách tường, hóa thành một tàn ảnh mơ hồ di chuyển mạnh đến vách tường bên kia.

Chương 317: Linh tính (1)

Toàn bộ quá trình, Tế Cấu không hề làm ra động tác nhảy nào, chột nhìn là di chuyển qua đó, vô cùng đột ngột, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Không thể tưởng tượng nổi!

Phương Tri Hành không ngừng tắc lưỡi, than thở: “Bây giờ mày đã có chút bản lĩnh của huyết mạch cấp 3 nên có rồi.”

Tế Cấu cười ha ha: “Có kỹ năng bộc phát là Thúc Địa thì tao hoàn toàn có nắm chắc giết Đại Mãng cảnh ngay tức khắc.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Hiện tại mày trưởng thành nhanh, một ngày một dạng, thực lực của bản thân cũng sắp tiếp cận Đại Mãng cảnh sơ kỳ rồi.”

Một người một chó có thu hoạch riêng nên tâm trạng tất nhiên rất sung sướng.

Một lát sau, Phương Tri Hành hong khô tóc, lần nữa chải vuốt rồi búi lại.

Sau đó cậu mặc y phục, thu dọn hành lý, mở miệng nói: “Đi, trả phòng thôi.”

Tế Cấu đột nhiên khẩn trương, sợ hãi nói: “Hay là chúng ta đi luôn đi.”

Phương Tri Hành kinh ngạc: “Mày sợ Hoa Cô đến vậy à?”

Tế Cấu sợ hãi nói: “Mày chưa nhìn thấy dáng vẻ Hoa Cô giết người đâu, tuyệt đối là nữ nhân biến thái.”

Phượng Tri Hành nhếch miệng lên, khinh thường: “Không phải mày là cao thủ tán gái à? Chẳng phải mày nói trên thế giới này không có cô em nào mà mày không tán được ư?”

Tế Cầu không phục, nó kêu lên: “Mấy cô gái bình thường đương nhiên là không thành vấn đề, nhưng Hoa Cô không phải là người thường!”

Phượng Tri Hành hơi im lặng, sau đó cười nói: “Ngựa của tao còn ở chỗ của bà ta, cũng phải đi lấy lại chứ.”

“Muốn đi thì mày đi đi.”

Tế Cầu đi ra ngoài, đánh chết cũng không muốn tiếp xúc với nữ nhân biến thái đó.

Phượng Tri Hành cũng không miễn cưỡng nó, mà chỉ xem thường: “Nhát như chó, uống phí cho 8 cái mạng.”

Cậu bước ra khỏi lầu trúc, đi đến bên ngoài hàng rào rồi cất cao giọng: “Hoa Cô có ở đây không?”

Không bao lâu sau, phụ nữ xinh đẹp lộ đầu ra từ cửa sổ của lầu 2, cười nói: “Dô, đây không phải là khách thuê trọ của ta à? Có việc gì ư?”

Phượng Tri Hành cười nói: “Ta đến chào tạm biệt.”

“Người mới ở 7 ngày đã muốn đi rồi?” Hoa Cô kinh ngạc.

Phượng Tri Hành gật đầu nói: “Ta đã hiểu rõ võ công, không cần phải bế quan nữa.”

Hoa Cô hiểu ra, gật đầu nói: “Chúc mừng, ngựa của người ở bên kia, tự đi dắt đi, ta sẽ không tiễn đâu.”

Bà ta nói xong thì phất tay, rồi thu người trở lại.

Khoảnh khắc bà ta xoay người, hai mắt của Phương Tri Hành trở nên đỏ như máu, vô cùng yêu dị.

Nhưng sau đó, màu đỏ trong hai mắt cậu dần biến mất, cứ như chưa từng đỏ lên.

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi đi dắt ngựa, cưỡi ngựa rời đi.

Tế Cửu chạy đến, hỏi: “Thế nào rồi?”

Phương Tri Hành trầm ngâm rồi nói: “Tao mở mắt nhìn rồi, khí huyết trên thân bà ta bình thường không có gì lạ cả, chỉ là một người thường thôi.”

“Hả?”

Tế Cửu ngạc nhiên khó hiểu, không tin được: “Sao có thể vậy được?”

Chợt nó nghĩ đến điều gì đó, vẻ sợ hãi nói: “Lẽ nào bà ta là yêu ma?”

Phương Tri Hành hỏi ngược lại: “Lúc bà ta giết người có biến thân không?”

Tế Cửu lắc đầu nói: “Không có, lúc bà ta giết người vẫn duy trì dáng vẻ của Hoa Cô.”

“Ừm, vậy thì đúng rồi.”

Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu ra, quả quyết nói: “Hoa Cô là cao thủ, bà ta có thể khống chế cường độ tản ra của khí huyết trên người, hiểu cách làm thế nào để che giấu khí tức của bản thân.”

Tế Cửu tắc lưỡi nói: “Người đàn bà này rốt cuộc là ai chứ?”

Phương Tri Hành nhìn quanh thôn hoa Hạnh, than thở: “Xem

ra nơi này yên tĩnh lại hài hòa, không phải là không có nguyên nhân.”

Một người một chó đi ra khỏi thôn hoa Hạnh.

Lúc này, Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy lão hán để râu trắng 7 ngày trước.

Lão vẫn ngồi trên nhام thạch như thường, bắt chéo 2 chân, thản nhiên hút thuốc lá.

Lão hán nhìn thấy Phương Tri Hành, trong mắt lóe ra dị sắc.

Trong nháy mắt, soạt!

Phương Tri Hành đột nhiên tung người xuống ngựa, vọt đến trước mặt lão hán, vỗ tay lên sau đầu của lão.

Cả người lão hán cứng đờ, vô ý thức nhắm mắt lại, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ.

Qua một lát, lão mở mắt ra nhìn thì Phương Tri Hành chậm rãi dờ tay đi.

“Người, người làm gì vậy?” Lão hán thấp thỏm lo âu, chần chờ nói.

Biểu cảm trên mặt Phương Tri Hành lạnh lùng, hờ hững nói: “Ta cho người một cơ hội thành thật khai báo, tại sao người lại dẫn ta đến chỗ của Hoa Cô?”

“Ai, ai dẫn người chứ?”

Lão hán khẩn trương, đứng dậy muốn rời đi.

Thì một thanh đao chặn ở phía sau lão.

Phương Tri Hành rút đao ra khỏi vỏ, bảo đao cấp 2 sắc bén

bức người, hàn ý xuyên thấu qua da thịt, thẩm thấu đến phần lưng của lão hán khiến lão rùng mình, nổi da gà.

Phương Tri Hành lãnh đạm nói: “Người muốn chết à?”

Lão hán nuốt nước bọt ừng ực, run giọng nói: “Ta phụng mệnh lệnh của Nguyễn công tử Kính Thủy sơn trang, bất kể là ai đi ngang qua thôn hoa Hạnh, mặc kệ người đấy có mục đích gì đều phải dẫn bọn họ đi tìm Hoa Cô.”

Chương 318: Linh tính (2)

Phương Tri Hành trừng mắt hỏi: “Tìm Hoa Cô làm gì?”

Lão hán lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ cho lắm, nhưng nói thật, ta cảm giác Hoa Cô là người rất nguy hiểm.”

Phương Tri Hành ồ lên một tiếng: “Nói như thế nào nhỉ?”

Lão hán đáp lại: “Người bị ta dẫn đến tìm Hoa Cô, 10 người thì hết 9 người không ra khỏi thôn hoa Hạnh được nữa, sống không thấy người, chết không thấy xác.”

Hô hấp của Phương Tri Hành không khỏi ngưng trệ.

Cậu chậm rãi thu đao lại, trầm ngâm nói: “Nguyễn công tử vẫn luôn ở trong Kính Thủy sơn trang à?”

Lão hán gật đầu nói: “Mấy ngày qua hắn luôn ở đấy, mấy ngày trước ta còn gặp hắn.”

“Hử, người gặp Nguyễn công tử rồi?”

Đôi mắt Phương Tri Hành sáng lên, tràn đầy hứng thú ngay lập tức: “Hắn là người như thế nào, võ công cao không?”

Cậu vừa dứt lời!

Tinh thần Tế Cửu lập tức căng thẳng, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Phương Tri Hành.

Nó vừa nghe thấy Phương Tri Hành hỏi thăm chi tiết về người nào đó...

Là trong lòng quan tâm đến ngay.

Cũng hết cách.

Nó hiểu Phương Tri Hành quá mà, vừa nhắc mông đã biết vừa ỉa cốt gì.

Chọc vào loại tiểu nhân có thù tất báo như Phương Tri Hành, chưa từng ai có quả ngọt hết.

Thứ chó như cậu vẫn là bản tính này thôi.

Lão hán trả lời: “Nguyễn công tử à, là người cực kỳ hào sảng, làm việc cho hần được thưởng rất nhiều, hơn nữa võ công của hần cũng rất cao.

Phương Tri Hành cẩn thận hỏi: “Rốt cuộc là cao cỡ nào?”

Lão hán giơ tay chỉ lên trời: “Dù sao thì cũng là cao cực kỳ cao, đâm ba người mà còn không đánh lại hần.”

Phương Tri Hành hiểu ra, gật đầu: “Ông đi đi.”

Lão hán cất bước chạy nhanh như được ân xá.

Đột nhiên hai mắt Phương Tri Hành đỏ ngầu, nhìn xung quanh rồi thân hình nhoáng lên, bắt kịp lão hán, tung một chưởng lên lưng ông ta.

[Kỹ năng bộc phát: Thiên Sát Chưởng]

Toàn thân lão hán chấn động mãnh liệt, cơ thể văng ra ngoài, bay về phía gần rãnh thoát nước.

Bộp!

Cả người lão hán nổ tung, máu thịt văng tứ tung hóa thành một đồng sương máu sền sệt, đang hòa tan vào rãnh thoát nước.

Tế Cửu thấy cảnh này, giật mình nói: “Sao lại giết ông ta, ông ấy chỉ là một người bình thường thôi mà?”

Màu đỏ trong mắt Phương Tri Hành dần rút đi, trả lời: “Rõ ràng ông ta biết Hoa Cô kia rất nguy hiểm, nhưng vẫn dụ dỗ từng người qua đường, từng người từng người một đi đến đó, chẳng lẽ không nên giết người như vậy à?”

Tế Cửu không còn gì để nói.

Thực ra trong mắt nó, lão hán đó rất vô tội, ông ta chỉ đang làm việc để kiếm tiền thôi, chắc hẳn đầu sỏ gây tội là cái tên Nguyễn công tử kia.

Nhưng Phương Tri Hành lại đối xử bình đẳng, lão hán đó là đồng lõa, nên bị giết.

Phương Tri Hành quay lại, xoay người lên ngựa.

“Ha!”

Vó ngựa lao nhanh, nhanh chóng vượt qua rừng cây hạnh.

Tế Cửu chạy như điên theo sau, mắt nhìn hướng đi, truyền âm đến: “Mày muốn đi đâu?”

Phương Tri Hành trả lời: “Trước tiên đến doanh trại đã.”

“Đến doanh trại làm gì?”

Tế Cửu cảm lòng không đành mà giật mình, ngạc nhiên nói: “Chắc không phải đâu ha, chẳng lẽ mày tính đi trả thù tên Nguyễn công tử kia à?”

Phương Tri Hành đáp: “Phải xem tình huống thế nào đã rồi nói tiếp.”

Tế Cửu không nhịn được mà nhắc nhở: “Ít nhiều gì Nguyễn gia

cũng là một tiểu môn phiệt. Không cần biết môn phiệt đó lớn hay nhỏ, nhưng đó cũng vẫn là môn phiệt hàng thật giá thật. Không phải chỗ này muốn chọn đến là chọn được đâu.”

Phương Tri Hành ngoảnh mặt làm ngơ, đáng vẻ mọi chuyện không liên quan đến tao.

Tế Cửu thấy vậy, tắc lưỡi nói: “Lần này mày đã tăng bao nhiêu cấp, mạnh đến cỡ nào rồi, mà dám không để tiểu môn phiệt vào mắt hả?”

Phương Tri Hành cạ lời: “Mắt chó nào của mày thấy tao không để môn phiệt vào mắt thế? Tao chỉ đi điều tra chút thôi, cũng có nói là nhất nhất phải giết người đâu.”

“Địch mẹ bớt sữa!”

Tế Cửu hừ lạnh: “Nếu đổi lại là lúc trước, thằng nhóc mày vừa nghĩ thấy có mùi nguy hiểm thì phản ứng đầu tiên chắc chắn là sai tao đi điều tra, mày thì trốn xa được bao nhiêu thì trốn.”

Phương Tri Hành liếc Tế Cửu, khinh thường nói: “Thế rốt cuộc là mày có tám cái mạng, hay tao có tám cái hả? Sao mạng của mày càng ngày càng nhiều mà gan lại càng ngày càng nhỏ thế hả?”

Tế Cửu trợn ngược hai mắt lên, nét mặt nghiêm túc nói: “Tao nói trước rồi đó, nếu mày đi trêu chọc tên Nguyễn công tử kia thì tao tuyệt đối không liều mạng cùng mày đâu!”

“Xùy, tùy mày thôi!”

Phương Tri Hành lắc đầu khinh miệt.

Lát sau, hai người quay về doanh trại.

Phương Tri Hành đi vào một tiệm cơm.

“Khách quan, mời ngồi bên này.” Tiểu nhị khách điểm nhiệt

tình chào mời.

Phượng Tri Hành chọn một bàn rồi ngồi xuống, chọn ít món ăn và rượu nhắm, ngay sau đó hỏi thăm tiểu nhị: “Tiểu nhị, ta nghe người ta đồn rằng Kính Thủy sơn trang có một Nguyễn công tử, người này cực kỳ hào sảng, thích dùng võ kết bạn, có phải thật không?”

Tiểu nhị khách điểm giơ ngón tay cái lên, cười nói: “Vị Nguyễn công tử kia nức tiếng xa gần. Người này nhiệt tình vì lợi ích chung, thích làm việc thiện. Lại còn thích kết giao với anh hùng hảo hán khắp nơi, nổi tiếng là người hào hiệp.”

Chương 319: Huyết Nang (1)

Phương Tri Hành hỏi: “Hắn tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi, tu vi ra sao?”

Tiểu nhị khách điểm trả lời: “Đại danh là Nguyễn Ứng Thần, hắn chưa đủ 25 tuổi. Còn tu vi à, nghe nói hắn là cao thủ Ngũ Cầm cảnh.”

Phương Tri Hành hiểu ra, tiếp tục hỏi: “Hắn có địa vị gì trong Nguyễn gia?”

Tiểu nhị khách điểm xua tay nói: “Cái này thì ta không biết rõ, có người nói hắn ở dòng chính của Nguyễn gia, nhưng cũng có người nói hắn chỉ là con riêng.”

Phương Tri Hành móc một ít tiền lẻ trong túi ra nhét vào trong túi tiểu nhị, hỏi: “Trong doanh trại thì sao? Ai hiểu về vị Nguyễn công tử này nhất?”

Tiểu nhị cẩn thận nghĩ nghĩ, chợt hắn vỗ đùi nói: “Trong doanh trại có một kẻ chuyên đi bợ đỡ, mọi người gọi là lão Vu. Vợ lão này làm người hầu ở Kính Thủy sơn trang, chắc chắn là lão biết chút chuyện trong đó.”

Ngay sau đó Phương Tri Hành phân phó: “Người đi mời lão Vu tới đây, ta mời lão uống rượu.”

Tiểu nhị cầm tiền thưởng, vui vẻ đi làm việc.

Một lát sau, hắn gọi lão Vu tới, lão Vu là một người đàn ông trung niên tóc muối tiêu có vẻ sương gió, bộ râu không dài, nhưng cạnh khóe miệng có một nốt ruồi đen, trong nốt ruồi lại mọc một

sợi râu cực kỳ dài.

Lão Vu cười ha ha ngồi xuống, quá ba tuần rượu, trên mặt lão đã đỏ bừng, cẩn thận nói: “Nguyễn Ứng Thần là tộc nhân dòng bên của Nguyễn gia tiểu môn phiệt. Hơn nữa nhân khẩu dòng bên này điêu tàn, hình như chỉ còn mỗi mình hấn là độc đinh.”

“Độc đinh?”

Phương Tri Hành nghe thế thì trầm ngâm, cảm thấy kỳ lạ: “Kính Thủy sơn trang là nơi tránh nóng của Nguyễn gia. Nếu Nguyễn Ứng Thần vẫn luôn sống ở đó, vậy chắc là quan hệ giữa hấn với tông tộc cực kỳ tốt nhỉ?”

Lão Vu cười nói: “Vợ ta có từng nhắc đến, Nguyễn công tử không thường lui tới dòng chính. Kính Thủy sơn trang là do phụ thân Nguyễn công tử tu sửa, không liên quan gì đến dòng chính.”

Không hay lui tới...

Thích quảng giao với bạn bè trên giang hồ...

Phương Tri Hành nhảy bèn nắm lấy mấy câu mấu chốt này, chột nói: “Võ công của Nguyễn Ứng Thần mạnh cỡ nào?”

Lão Vu cười nói: “Nghe vợ ta nói, nàng từng nghe mấy nhân sĩ giang hồ hay ra vào sơn trang nghị luận là tu vi của Nguyễn công tử đã đạt đến Nhị Cầm cảnh, giỏi lắm đó.”

Phương Tri Hành nhướn mày, cuối cùng hỏi thêm: “Vậy trong Kính Thủy sơn trang, ngoại trừ Nguyễn Ứng Thần ra thì còn cao thủ nào nữa không? Ví dụ như người có võ công cao cường hơn Nguyễn Ứng Thần chẳng hạn?”

Lão Vu lắc đầu nói: “Cái này thì khó mà nói, Kính Thủy sơn trang thường xuyên có rất nhiều nhân sĩ võ lâm ra vào tới lui, hình như ai ai cũng có lai lịch rất lớn.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu lấy một ít tiền ra ném cho lão Vu, đuổi lão đi.

Sau khi ăn uống no say, Phương Tri Hành đứng dậy, đi ra khỏi doanh trại rồi tới bến đò.

Tế Cửu thấy thế, lặng lẽ nói: “Mày vẫn muốn đến Kính Thủy sơn trang à?”

Phương Tri Hành không thèm quay đầu lại: “Nếu mày sợ, thì đợi tao ở đây đi.”

Tế Cửu kêu lên: “Ai sợ? Tao chỉ không muốn gây chuyện thôi.”

Một người một chó leo lên một con thuyền có mái che, đi chậm chậm ra giữa hồ.

Trời xế chiều, ánh sáng chói lọi, mặt hồ như gương.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn một hòn đảo ở phía xa xa, có thể thấy mơ hồ trên đảo có núi đá san sát, địa hình có phần hơi phức tạp.

Lát sau, thuyền có mái che đã nhanh chóng cập bờ.

Phương Tri Hành ngửa đầu lên nhìn, phát hiện ra ngay một vách núi dựng đứng ở phía trước.

Ngay trên vách đá cheo leo kia có một tòa nhà to lớn.

Phương Tri Hành và Tế Cửu lên bờ, đi về phía trước men theo một con đường nhỏ.

Đường nhỏ này thông về hướng tay phải, càng đi tới thì khoảng cách tới tòa nhà trên vách đá kia lại càng xa.

Cứ đi cứ đi...

Phương Tri Hành nhảy lên một miếng nham thạch nhìn khắp xung quanh, lúc này mới phát hiện thì ra vách núi là một sườn dốc kéo dài về phía bên phải.

Nói cách khác, đáy dốc ở phía tay phải.

Một người một chó không cần truyền âm, thông dong đi về phía trước.

Đột nhiên phía trước xuất hiện một khúc cua nghiêng lên trên.

Ngay tại khúc cua có hai thanh niên, hình như họ đang phơi nắng.

Bọn họ cầm một loại lá cây xanh biếc trong tay, thỉnh thoảng xé một miếng ra nhét vào miệng rồi nhai nhai liên tục, trên miệng toàn là nước bọt.

Phương Tri Hành xem tình hình để nói chuyện, hai mắt híp lại.

Tế Cầu cũng nhìn ra vẻ kỳ lạ, truyền âm đến: “Hai người này bị sao vậy? Dáng vẻ cứ lơ mơ mơ màng như mới uống say vậy.”

Phương Tri Hành gật đầu: “Nhìn cho kỹ kìa, con người của bọn họ giãn to, thở gấp, tinh thần không tỉnh táo, rõ ràng là đang phê.”

“Cái lá bọn họ ăn không phải là...”

Tế Cầu tỉnh ra.

Phương Tri Hành chậm rãi đi về phía trước.

Hai thanh niên trợn mắt lên, uể oải hỏi: “Người là ai vậy, tới đây làm gì?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ta là người tập võ, đặc biệt tới đây để thăm hỏi Nguyễn công tử, muốn dùng võ kết bạn.”

Chương 320: Huyết Nang (2)

Một thanh niên đứng lên, cười ha hả đáp: “A, người cũng đến đây xin cơm ăn đúng không?”

Xin cơm?

Phương Tri Hành và Tế Cầu không khỏi nhìn nhau.

Thanh niên vẫy vẫy tay, nói: “Đi nào, ta dẫn đường cho người.”

Một người một chó thấy thế nên không hỏi nhiều nữa, phối hợp đi theo.

Trên sườn dốc có một con đường lát đá xanh, uốn lượn kéo dài chín quẹo mười tám rẽ.

Trên đường đi bọn họ của quẹo liên tục, sau khi leo lên một bậc thềm, vừa ngẩng đầu lên nhìn...

Ngay lập tức, Phương Tri Hành nhìn thấy một tòa sơn trang có không khí thâm nghiêm, lầu các san sát, thủy tạ ca đài, xà nhà chạm trổ đại bàng, là một tòa kiến trúc bằng gỗ cực kỳ lộng lẫy.

Cổng chính đang mở rộng.

Thanh niên đưa Phương Tri Hành đi thẳng qua cổng chính, vòng qua bức bình phong chắn trạch đi vào trong, họ nhanh chóng bước vào một hành lang thật dài.

“A ha ha!”

“Đáng ghét ghê!”

Đột nhiên trong căn phòng nào đó phát ra tiếng nam nữ cười đùa vui chơi ầm ĩ.

Phượng Tri Hành nhìn thấy một cửa sổ đang mở, lúc đi ngang qua có liếc mắt vào trong phòng, đồng tử không khỏi trợn to lên.

Trong phòng có hai nam ba nữ đang quần áo không ngay ngắn, đang làm chuyện xấu hổ phịch nhau, khó mà miêu tả hết.

Thanh niên đã tập mãi thành quen cảnh này rồi, nhắm mắt làm ngơ.

Tế Cửu truyền âm đến: “Đậu xanh rau muống, hình như cái chỗ Kính Thủy sơn trang này là một ổ mại dâm á!”

Phượng Tri Hành nhú mày đáp: “Sơn trang thành lập trên một hòn đảo hoang, lại còn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Muốn làm gì trong này cũng được, vô pháp vô thiên.”

Tế Cửu rất tán thành, trầm giọng nói: “Xem ra Nguyễn Ứng Thần này không phải thứ gì tốt đâu.”

Không lâu sau, bọn họ lại đi ngang qua một căn phòng, bên tai nghe thấy từng tiếng kêu thảm thiết.

Cửa phòng đang khép hờ.

Phượng Tri Hành nghiêng đầu ghé mắt xem qua, đồng tử co lại.

Cậu thấy một nữ nhân nằm sấp trên bàn, bờ lưng trắng như tuyết lộ ra ngoài hết.

Lúc này có một nam nhân lỗ mãng tóc tai bù xù đang cầm dao trên tay, rạch từng đường trên lưng cô.

Bờ lưng trắng như tuyết kia trở thành máu me đầm đìa đến mức không đành lòng nhìn thẳng.

Bỗng nhiên tên nam nhân lỗ mãng kia nhận ra ánh mắt của Phương Tri Hành, hẩn nghiêng đầu qua, hất tóc lên.

Lúc hất tóc lên làm khuôn mặt hẩn lộ ra, là một gương mặt đã bị bỏng nghiêm trọng, xấu xí, dữ tợn, khuôn bố đến không thể miêu tả.

Nam nhân lỗ mãng lạnh lùng trợn mắt trừng Phương Tri Hành, sau đó hẩn lại cúi xuống tiếp tục rạch đao trên lưng nữ nhân.

Phương Tri Hành thấy tình hình này, không nói nổi câu nào.

“A, người vẫn giữ được bình thản nhỉ.”

Người thanh niên dẫn đường kia quay đầu lại, thấy vậy thì kinh ngạc không thôi, cười ha ha nói: “Những người tới đây, phàm là gặp phải tình huống thế này đều không khỏi ngạc nhiên mãi thôi, rồi có vô số nghi vấn, sao người không hỏi gì cả?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ta từng lẩn lộn trong một tiểu môn phiệt rồi, cũng từng được mở mang tầm mắt, nên không còn thấy kinh ngạc nữa.”

Thanh niên giật mình: “Thì ra huynh đệ cũng là người đã chứng kiến việc đời, thất kính thất kính.”

Không lâu sau, bọn họ đi đến trước một cánh cửa lớn.

Bên trong cánh cửa tỏa ra mùi rượu nồng đậm xộc vào mũi.

“Người đứng đây chờ, ta vào trong bẩm báo.” Thanh niên phẩy phẩy tay ra hiệu dừng bước, tiếp theo hẩn cất bước vào cửa.

Phương Tri Hành đứng bất động, đưa mắt ra hiệu cho Tế Cầu.

Tế Cầu ngẫm hiểu, nó ngóc đầu lên hít hít trong không khí, lắc đầu nói: “Mùi rượu nồng quá át hết những mùi khác, tao không ngửi được gì.”

Phường Tri Hành đã hiểu.

Chờ mất một lát, thanh niên quay lại cười nói: “Đi vào đi, đúng lúc công tử có thời gian rảnh, có thể gặp người.”

Phường Tri Hành lập tức bước qua cửa, đầu tiên là đi ngang qua một cái màn che.

Ngay sau đó!

Một ao rượu to lớn rộng rãi đập ngay vào mắt.

Cái ao rượu đó lớn như một hồ bơi vậy, trong hồ đựng đầy rượu gạo lên men màu xanh biếc.

Có bốn mỹ nhân trẻ tuổi chiếm cứ bốn góc ao rượu. Bọn họ không một mảnh áo che thân, thân hình bốc lửa tỏa ra hơi thở gọi mời quyến rũ, thu hút sự chú ý của mọi người.

Hai bên ao rượu bày mấy cái bàn.

Phía sau mỗi một cái bàn đều có một nhân vật uy phong lẫm liệt đang ngồi, có cả nam cả nữ.

Có nhân sĩ cử chỉ nho nhã trôi chảy, cũng có hạng người dã nam đáng ghét.

Có lão giả bộ râu hoa râm, cũng có người trẻ tuổi mặt non choét.

Cách ao rượu 7 8 mét có một chỗ ngồi lót một tấm da hổ lớn.

Giờ phút này, trên ghế có một người trẻ tuổi đang nằm nghiêng, bên cạnh có sáu mỹ nhân vây quanh hẳn. Có người đấm lưng bóp vai cho hẳn, có người đút hẳn ăn uống, tự do tự tại.

Khung cảnh này!

Tế Cửu chặc lưỡi nói: “Mẹ ơi, đây không phải là hồ rượu rừng thịt sao?”

Khóe miệng Phương Tri Hành co giật, thở dài: “Đối với chúng ta mà nói, hồ rượu rừng thịt đã từng chỉ là thành ngữ trong sách vở. Không ngờ trong hiện thực lại có người được trải qua quãng thời gian thoải mái như vậy mỗi ngày.”

Chương 321: Huyết Nang (3)

Tế Cầu chắc chắc cảm thán: “Mẹ nó mục nát vãi, xa hoa đậm đặc. Chắc đây mới là cuộc sống hằng ngày của đám đệ tử môn phiệt nhỉ?”

Nó nói tới chỗ này lại nhớ tới đám người La Bồi Vân, tiếp tục chắc lưỡi nói: “So sánh với nhau, ngược lại La gia hiền lành dễ thân hơn, ít nhất không mục nát trắng trợn thế này.”

Phương Tri Hành hít sâu, chấp tay với người trẻ tuổi kia rồi nói: “Bỉ nhân Trương Trường Kích, bá kiến Nguyễn công tử.”

“???”

Tế Cầu đập đập Phương Tri Hành, nổi giận kêu lên: “Mẹ nó sao mày lại dùng tên tao?”

Phương Tri Hành nhếch miệng lên, không đáp lời nó.

Nguyễn Ứng Thần chậm rãi ngồi dậy đánh giá cậu vài lần, cười nói: “Trương huynh là nhân sĩ từ đâu tới, sư thừa là người thế nào?”

Phương Tri Hành liền nói: “Bỉ nhân đến từ trấn Xích Châu, từng ở trong Thất Sát sơn trang một thời gian.”

“Thất Sát sơn trang?”

Nguyễn Ứng Thần nhíu mày, nét mặt như xa lạ.

Lúc này, có một tên tráng hán râu ria xồm xoàm nhắc nhở: “Công tử, chính là Thất Sát sơn trang của Hoàng Minh Hạo. Nhưng mà trước đây không lâu, ta có nghe thấy một tin đồn rằng Thất Sát

sơn trang đã bị người ta tiêu diệt, nhưng không biết thực hư thế nào.”

Phương Tri Hành gật đầu đáp: “Quả thật có chuyện này, Thất Sát sơn trang đã không còn tồn tại nữa.”

Nguyễn Ứng Thần nghe vậy, ồ lên kinh ngạc: “Mười năm trước Hoàng Minh Hạo đã tấn thẳng đến Nhất Cầm cảnh rồi đúng không, ông ta cũng bị giết rồi à?”

Phương Tri Hành gật đầu đáp: “Đúng thế.”

Nguyễn Ứng Thần thấy tò mò hỏi: “Ai giết ông ta thế?”

“Ta cũng không rõ lắm.”

Phương Tri Hành lại nói: “Lúc Hoàng Minh Hạo bị giết thì ta không có ở đó, chỉ nghe hương thân trên trên trấn nói ông ta chết rất thảm.”

Tráng hán râu ria xồm xoàm mở miệng nói: “Ta nghe nói có một cao thủ tên là Phương Tri Hành đã giết Hoàng Minh Hạo.”

“Phương Tri Hành là tên nào nữa?” Nguyễn Ứng Thần nghi ngờ hỏi.

“Không biết.”

Tráng hán râu ria xồm xoàm xòe tay nói: “Dạo này loạn thế xuất anh hùng, lúc nào cũng có thể có một cao thủ giang hồ nhảy ra thôi, chả ai từng nghe nói về danh hào của người ta cả.”

Nguyễn Ứng Thần gật đầu, chợt không còn hứng thú chuyện này nữa, cười hỏi Phương Tri Hành: “Người thì sao, người luyện võ công gì?”

Phương Tri Hành giơ bàn tay lên chưởng xuống, trả lời: “Thất Sát chưởng.”

Nguyễn Ứng Thần hơi híp mắt lại, hỏi: “Bên người người có mang theo trọng đao, chắc hẳn người cũng hiểu đao pháp?”

Phương Tri Hành trả lời: “Phụ thân ta là người quen cũ của “Hong Mao Dao” Lý Phong Đăng, cho nên ta may mắn được đi theo Lý Phong Đăng, học sương sương chút đao pháp của ông ta.”

“Lý Phong Đăng, hừm, cũng không phải hạng người vô danh.”

Nguyễn Ứng Thần đã hiểu rõ, nghiêng đầu nhìn sang một thanh niên mặc quần áo sặc sỡ, cười nói: “Trương Tử Liêm, người cũng có họ Trương, hay là người chạy ra múa hai phát với Trương Trường Kích đi?”

Khuôn mặt thanh niên kia vẫn luôn toét miệng ra cười, vẻ mặt phê pha, nét mặt xem thường tất cả mọi người.

Hắn nghe vậy thì vứt chén rượu trong tay đi, đứng lên chà xát hai tay, khinh miệt cười lạnh: “Thất Sát chưởng chỉ là võ công hạng ba, chắc chắn kém xa Hắc Phong chưởng của ta.”

Phương Tri Hành không có biểu cảm gì, triển khai tư thế, đáp lời: “Công pháp cũng do người luyện nữa. Cho dù công pháp tốt mà người không tốt thì chẳng có ý nghĩa gì.”

“Đánh rắm!”

Trương Tử Liêm giận tím mặt, giậm chân, bấp thịch cả người rung lên, cơ thể nở rộng hơn một vòng.

Hắn nhảy lên vọt tới, tay phải chấn động răng rắc, mu bàn tay xuất hiện một tầng khí màu đen mơ hồ, bay thẳng tới chỗ Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành lùi về phía sau nửa bước, tránh khỏi chưởng phong của Trương Tử Liêm, thuận thế chưởng một phát lên vùng xương sườn của hắn.

Bộp!

Trương Tử Liêm bay thẳng ra ngoài, đâm sầm vào một cây cột cực lớn ở gần đó, cơ thể rớt xuống như bao tải bị quăng đi.

“Khục!”

Trương Tử Liêm ngẩng đầu lên, đột ngột phun ra một ngụm máu, tầm nhìn biến thành màu đen.

Hắn cố gắng đứng lên, nhưng chẳng hiểu tại sao mà hắn không thể cảm nhận được nửa thân dưới của mình nữa.

“Xương cột sống của ta bị gãy rồi?!”

Trương Tử Liêm lập tức sợ hãi tới bay màu, khó mà tin nổi.

Hắn khó khăn ngẩng đầu nhìn Phương Tri Hành, mặt tỏ vẻ như gặp phải quỷ thần, sợ hãi nói: “Người đã phế ta ư?”

Phương Tri Hành thản nhiên cười: “Ta không cố ý, là người gà quá mà. Có ai ngờ một chưởng ba phần lực của ta thôi mà đã đánh người tàn phế luôn rồi đâu.”

Câu này nghe cứ như giết người giết cả lòng người.

“Phốc!”

Trương Tử Liêm lại phun máu, đầu nghẹo qua ngất đi.

Nguyễn Ứng Thần ngồi thẳng người lên, ánh mắt tỏa sáng.

Nét mặt những người khác nghiêm túc lại, ánh mắt đồng loạt tập trung trên người Phương Tri Hành.

Trương Tử Liêm không phải võ giả bình thường, hắn là Đại Mãng cảnh viên mãn, hơn nữa lại là tuổi trẻ khí thịnh, tất nhiên có tiền vốn để phách lối.

Ai mà ngờ...

“Ha ha ha, tốt!”

Nguyễn Ứng Thần cực kỳ vui vẻ, đứng dậy vỗ tay cười nói: “Người mạnh tự khắc có người mạnh hơn. Trương Tử Liêm bất cẩn quá, là do hắn không hiểu núi cao còn có núi cao hơn.”

Chương 322: Ngũ Cầm (1)

Phượng Tri Hành xùy cười, đáp: “Loại phế vật như hắc, cho dù có bất cần thì đã sao, có xuất thủ bình thường thì cũng không phải là đối thủ của ta.”

Nguyễn Ứng Thần sửng sốt, chợt cười ha ha nói: “Đúng đúng, cho dù hắc có dốc toàn lực ra ứng phó cũng không phải là đối thủ của Trương huynh đây.”

Hắc giơ tay làm tư thế xin mời: “Trương huynh, mời ngồi.”

Phượng Tri Hành thản nhiên ngồi xuống, lập tức có hai cô nương trẻ tuổi xinh đẹp ngồi sát bên hắc, hầu hạ hắc ăn uống.

Đồng thời, hai người hầu áo xám nhanh chóng bước từ bên ngoài vào, lau sạch vết máu trên sàn nhà, khiêng Trương Tử Liêm đi.

Lúc này tên Tráng hán râu ria xồm xoàm mở miệng hỏi: “Trương Trường Kích, với hiểu biết của ta về Thất Sát chưởng, chắc hẳn Thất Sát chưởng không có uy lực mạnh đến vậy, người luyện như thế nào vậy?”

Phượng Tri Hành nhíu mày: “Người hiểu về Thất Sát chưởng rất rõ à?”

Tráng hán râu ria xồm xoàm cười chặc lưỡi: “Thất Sát chưởng không hề được Hoàng Minh Hạo độc hữu, ta có một người bạn cũng tu luyện Thất Sát chưởng.”

Phượng Tri Hành gật đầu: “Xem ra người cũng có mắt nhìn đấy. Từ khi sinh ra ta đã có sức mạnh như thần, nên khi thi triển

bất cứ loại võ công gì cũng đều có uy lực khá lớn.”

“Trời sinh sức mạnh như thần?”

Tráng hán râu ria xồm xoàm lập tức trợn tròn mắt, thay đổi sắc mặt vì câu nói này.

Mọi người nhìn nhau, tất tắc lầy làm kỳ lạ.

Nguyễn Ứng Thần ngạc nhiên: “Trưởng Huynh là cao thủ Nhất Cầm cảnh đúng không? Chắc người đã lựa chọn cường hóa sức mạnh, xin hỏi sức mạnh của người lớn đến nhường nào?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ, ta chưa từng thử qua.”

Cậu vươn tay, làm động tác xoay cổ, cười nói: “Hay là, Nguyễn công tử thử so sánh với ta xem?”

Nguyễn Ứng Thần xua tay nói: “Ta cường hóa phòng ngự và nhanh nhẹn, chắc chắn so sức mạnh sẽ không bằng người.”

Hắn giơ tay chỉ vào một đại hán có vóc người khô ngô ngời trong góc: “Ngô Tự Trung, người cũng là hệ Cự Hùng, hay là người thử xem sao?”

“Được!”

Đại hán khô ngô đứng dậy, cởi bỏ áo da thú trên người xuống, để nửa thân trên lộ lợ đi tới đối diện Phương Tri Hành, rồi ngồi xuống.

Hắn giơ tay đặt lên bàn, chống cùi chỏ lên cổ định chắc chắn.

Phương Tri Hành thông dong cầm lấy tay hắn.

Hai người chuẩn bị kỹ càng.

Nguyễn Ứng Thần cầm chén rượu lên rồi ném xuống đất.

Choang!

Chén rượu vỡ nát, bắn thịt toàn thân đại hán khô ngô giã to, nhất là phần cơ thể ở chỗ cánh tay phải to lên cứ như được bơm đầy hơi, bộc phát sức mạnh kinh người ngay lập tức.

Hắn đè cánh tay Phương Tri Hành xuống dưới.

Phương Tri Hành hơi nhú mào, trong lòng thì cạn lời.

Thoạt nhìn đại hán khô ngô này rất hung hãn, khí thế cực căng.

Nhưng thực chất chỉ là giả dối.

Sức mạnh của hắn chỉ khoảng chừng bốn vạn cân.

Yếu vãi!

Phương Tri Hành bĩu môi, nhẹ nhàng đè tay hắn lại, ép tay hắn xuống dưới.

Hai mắt đại hán khô ngô trợn to, sắc mặt nghen đỏ, nhe răng trợn mắt, cứ như dốc hết toàn lực từ thời bú tí mẹ ra.

“Cố gắng lên!”

“Dùng sức, dùng sức!”

Mọi người rướn cổ lên, vội vã quan sát, hô hào liên tục.

Nguyễn Ứng Thần đi qua, nhìn chằm chằm không hề chớp mắt.

Phương Tri Hành dần dần chiếm cứ ưu thế.

Đại hán khô ngô không đủ sức lật kèo nữa, vừa mới nhụt chí

là mu bàn tay đã bị nhấn xuống mặt bàn.

Hắn mệt mỗi thở hổn hển, mặt mũi không thể tưởng tượng nổi mà reo lên: “Sức mạnh của huynh đài thật là lớn, người có bao nhiêu khí lực vậy, chắc hơn sáu vạn cân nhỉ?”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Cũng tầm tầm số đó.”

“Giỏi dữ ta!”

Nguyễn Ứng Thần vỗ tay khen: “Nếu Trương huynh có sức mạnh sáu vạn cân, vậy tương lai có hy vọng đấy, người có hy vọng đột phá đến “Cửu Ngưu cảnh”.”

Trong lòng Phương Tri Hành nảy lên, kinh ngạc nói: “Xin được chỉ giáo?”

Nguyễn Ứng Thần uống một chén rượu, cười nói: “Cảnh giới tiếp theo của của Ngũ Cầm Cảnh là Cửu Ngưu cảnh, nhưng Cửu Ngưu cảnh nghĩa là gì? Ý nghĩ như tên, là chỉ võ giả có sức mạnh như chín trâu.”

Hắn ngồi xuống, cẩn thận giải thích: “Sức mạnh một trâu là ngang ngang sức mạnh một vạn cân, sức mạnh chín trâu là chín vạn cân!

Nhưng mà, sức mạnh chín vạn cân vẫn chưa phải hạn mức cao nhất, mà lại là hạn mức thấp nhất.

Nói cách khác, khi người tu luyện đến Ngũ Cầm cảnh viên mãn, nhất định sức mạnh phải đạt đến hạn thấp nhất là chín vạn cân, thì người mới có hy vọng tiếp tục đột phá lên trên, nâng cao thêm một bước.

Trong tình huống bình thường, võ giả cường hóa sức mạnh thì chỉ có sức mạnh khoảng chừng bốn, năm vạn cân mà thôi.

Chúng ta giả định là năm vạn cân đi. Sau này cứ mỗi lần cường hóa một lần, thì sức mạnh có thể tiếp tục tăng thêm một vạn cân. Đợi đến khi người cường hóa phòng ngự, bền bỉ và nhanh nhẹn, sức mạnh của người sẽ đạt đến khoảng tám vạn cân. Bước cuối cùng sẽ là “Cân đối”, khi đó tăng thêm một vạn cân, thế thì sẽ vừa đủ để đạt tới sức mạnh chín trâu.”

Chương 323: Ngũ Cầm (2)

Nói tới đây, Nguyễn Ứng Thần buông tay nói: “Tuy nói thì nói thế, nhưng tình huống thực tế phức tạp khác xa lời ta vừa mô tả. Đại đa số người khó mà đạt được tiêu chuẩn này, khi bọn họ tu luyện đến Ngũ Cầm cảnh viên mãn, sức mạnh chỉ có chừng bảy vạn cân hoặc quá lắm là tám vạn cân.”

Hắn lắc đầu nói: “Một khi sức mạnh của người chưa thể đột phá chín vạn cân, vậy tức là con đường võ đạo của người đến đây là kết thúc, đời này sẽ dừng bước tại đây.”

Phương Tri Hành nghiêm túc lắng nghe, trong lòng dâng lên gợn sóng liên hồi.

Hắn không khỏi hỏi: “Người vừa nói đến tình huống của người bình thường, vậy đệ tử môn phiệt thì sao?”

“Ha ha ha!”

Nguyễn Ứng Thần nhin không được mà phá lên cười, giữa lông mày xuất hiện vẻ cao ngạo từ khi mới sinh ra.

“Tất nhiên người bình thường không thể sánh với đệ tử môn phiệt được rồi.”

Trong mắt hắn tuôn trào kiêu ngạo và coi thường dày đặc.

“Nếu đệ tử môn phiệt lựa chọn cường hóa sức mạnh. Thiên phú kém cũng có khả năng đạt tới bảy vạn cân rồi, thiên phú tốt hơn chút thì có khi đạt thẳng tới chín vạn cân luôn. Sau khi bọn họ cường hóa ba điểm khác, thì sức mạnh sẽ tiếp tục tăng vọt lên nữa.

Nói thật cho người biết, một đệ tử môn phiệt xuất sắc, thì chắc chắn khi hần tu luyện đến Ngũ Cầm cảnh viên mãn đã có sức mạnh đột phá mười vạn cân, cũng tức là sức mạnh chín trâu!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, trong lòng nhanh chóng hiểu ra.

Cậu đã đọc rất nhiều tài liệu, tâm đắc về tu hành.

Nhưng đáng tiếc không có ai nói về những điều này cho cậu nghe, rõ ràng là thông tin quan trọng như vậy nhưng lại không có bất cứ ghi chép nào về nó.

Là do đây là điều tất cả mọi người đều biết, hay nó đang bị cố gắng triệt tiêu?

“Đệch...”

Tế Cửu chớp mắt chó, tâm thần phải chịu một trận kích thích lớn, tặc lưỡi không thôi.

Trước đó Phương Tri Hành liên tục liều chết với sức mạnh, thông qua việc chong chất rất nhiều môn võ công hệ Cự Hùng lên người, cuối cùng tăng sức mạnh lên cực hạn, đạt tới hơn chín vạn cân.

Tế Cửu vẫn luôn cực trong lòng, cực cho lý luận võ đạo của Phương Tri Hành là sai.

Nhưng bây giờ xem ra, quả thực hệ thống võ đạo mà Phương Tri Hành xây dựng dựa trên sức mạnh là trung tâm đã quá đúng!

Bởi vì, Phương Tri Hành đã nhận được tư cách nổi thẳng đến Cửu Ngưu cảnh!

Nếu Phương Tri Hành sau khi Phương Tri Hành luyện thành Thiên Sát Huyết Hải công, rồi không tiếp tục cường hóa sức mạnh

nữa, mà lại lựa chọn cường hóa ba điểm khác.

Nếu làm như thế, tự nhiên sức mạnh của cậu vẫn sẽ tiếp tục tăng trưởng, nhưng chưa chắc cuối cùng cậu có thể đạt tới chín vạn cân.

Lui lại một bước, cho dù cậu có thể đạt tới chín vạn cân chỉ sau một buổi tối, thì tiềm lực của bản thân cũng sẽ bị ép khô nhanh thôi, lại còn thiếu một hệ thống trung tâm.

Phương Tri Hành dùng điểm phá toàn cục mà hoàn toàn dựa vào suy luận của bản thân mình, mạnh mẽ phá đảo một con đường bước thẳng tới Cửu Ngưu cảnh!

Mẹ nó, không hổ là học sinh giỏi!

Ngay lập tức, Phương Tri Hành cố ý liếc qua Tế Cầu, trong mắt có vẻ đắc ý cười cợt.

“Đệch mọe mi!”

Tế Cầu nghiêng răng kèn kẹt, trong lòng cực kỳ buồn bực.

Hầy, lại để Phương Tri Hành giả ngẫu thành công rồi.

Phương Tri Hành im lặng, cười nói: “Công tử, người cũng là đệ tử môn phiệt, chắc hẳn người có thể dễ dàng thăng cấp lên Cửu Ngưu cảnh đúng không?”

Nguyễn Ứng Thần cười nói: “Đó là điều đương nhiên, công pháp ta tu luyện là thần công tổ truyền của Nguyễn gia &LTHuy;ền Vũ Ma Pháp>. Nghe tên đã biết đây là một môn công pháp hệ Huyền Quy, thiên về phòng ngự, sau khi luyện thành sẽ trở thành đao thương bất nhập.”

Phương Tri Hành hiểu ra, tò mò hỏi: “Ta từng nghe người ta nhắc đến, người bình thường không thể tu luyện thần công mà

môn phiệt thế gia truyền thừa, mà có luyện cũng vô dụng, điều này là thật sao?”

Nguyễn Ứng Thần cười ha ha, gật đầu nói: “Lời đồn này nói đúng cũng đúng, mà nói không đúng cũng không đúng.

Võ công là do người luyện thôi, cho dù là võ công gì thì bất kể ai cũng có thể tu luyện được.

Chẳng qua thần công mà môn phiệt thế gia truyền thừa xuống đã được trải qua hơn trăm năm thậm chí là ngàn năm cải thiện, rất thích hợp với thể chất của tộc nhân.

Đồng thời như thế cũng có nghĩa, độ phù hợp giữa một thần công mà gia tộc truyền thừa với thể chất một người ngoại tộc là không cao.

Cho nên, dù ta đưa công pháp &LTHuy;ền Vũ Ma Pháp> cho mọi người luyện, thì mọi người cũng không luyện được hiệu quả gì tốt cả. Ngược lại có thể vì giày không vừa chân mà càng ép bản thân tu luyện thì càng tổn thương thân thể.

Phượng Tri Hành bỗng hiểu ra.

Không ngờ một nghi vấn khiến cậu bối rối rất lâu, lại được giải thích hoàn mỹ ở nơi đây.

Nguyễn Ứng Thần không hổ là đệ tử thế gia, biết rõ rất nhiều bí mật mà võ giả bình thường không thể chạm đến.

Chương 324: Huyết Vồng (1)

Lúc này, đột nhiên Nguyễn Ứng Thần lại hỏi: “Trương huynh, vì sao người lại đến Kính Thủy sơn trang của ta? Chắc không đơn thuần là vì dùng võ kết bạn đâu đúng không?”

Phương Tri Hành nói: “Công tử mắt sáng như sao, trước mắt Trương mỗ đang thiếu một chỗ đặt chân.”

“Được!”

Nguyễn Ứng Thần vui mừng không thôi, liền nói: “Kính Thủy sơn trang của ta muốn gì có đó, công pháp, Nhục Đan, nữ nhân, bất kể người muốn gì, ta cũng có thể thỏa mãn người.”

Phương Tri Hành nghiêm mặt lại, trịnh trọng nói: “Trương mỗ vui lòng tận tâm cống hiến cho công tử. Có điều công tử có thể nói cho ta biết, người tiêu phí nhiều như vậy để nuôi dưỡng võ giả bọn ta, không biết là vì điều gì?”

Vừa nghe thấy nghi vấn này, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

Hình như những người khác cũng rất tò mò, nhưng lại không biết nguyên nhân trong đó.

Theo lý thuyết, Nguyễn Ứng Thần đường đường là một đệ tử môn phiệt, thân phận tôn quý, không nên làm bạn với giang hồ dân gian như vậy.

Môn phiệt đệ tử khác không làm vậy, hình như chỉ có Nguyễn Ứng Thần hãn là không tiếc tự hạ thân phận.

Sắc mặt Nguyễn Ứng Thần biến ảo một hồi, hai mắt cong thành hình mặt trăng, cười ha ha nói: “Con người ta thích kết giao

bạn bè, chỉ cần ta thấy thuận mắt thì kết giao, chỉ thế thôi.”

Trong lòng Phương Tri Hành cạn lời, trên mặt lại lộ ra vẻ khâm phục, cười nói: “Quả nhiên công tử là người hào sảng. Nếu ngài không bỏ, Trương mỗ ta nguyện đi theo cả đời.”

“Ha ha, được!”

Nguyễn Ứng Thần vui mừng không thôi, cười nói: “Nào nào nào, chúng ta cùng kính Trương huynh một chén!”

“Chào mừng Trương huynh!”

Tất cả mọi người đứng dậy, giơ cao chén rượu.

“Đa tạ công tử khen ngợi.”

Phương Tri Hành cũng giơ chén lên, nhìn quanh một vòng rồi uống một hơi cạn sạch.

Rượu vào cổ họng.

Phương Tri Hành lập tức phát giác ra trong rượu này có lẫn vào thứ gì đó không sạch sẽ.

Có thể trong rượu là có thành phần thuốc trợ tình, sau khi uống thì tiểu đệ nhanh chóng ngóc đầu lên.

Bầu không khí tại đây trở nên vui mừng và thích thú hơn.

Nhoáng cái đã trôi qua hơn nửa canh giờ.

Phương Tri Hành dùng lý do đô không cao nên được hai thị nữ hộ tống rời khỏi đại điện.

Cậu bước vào một gian phòng khách.

Phương Tri Hành nằm vật xuống giường, ngủ thẳng giấc.

Hai thị nữ thấy thế, vốn dĩ các cô còn muốn hầu ngủ nhưng đành phải thôi.

Chờ các cô ấy rời đi rồi, Phương Tri Hành mới chột đứng dậy, đóng cửa kỹ càng.

Đúng lúc này!

Tâm thần Phương Tri Hành thay đổi, hợp thành một mũi tên cấp 2, thiết lập lại cơ thể một lần, tiêu diệt sạch mọi ảnh hưởng của rượu lên cơ thể mình.

“Ôi trời~”

Tế Cửu than một tiếng, nó cảm thấy rất bất ngờ, tắc lưỡi nói: “Hai mỹ nữ này nhan sắc không tệ đâu, vóc dáng cũng rất tuyệt, trông khá mịn màng, vậy mà mày lại nhìn được, sao không thịt bọn họ đi, chê bẩn hả?”

Phương Tri Hành trợn mắt khinh thường, không thèm để ý đến sự trêu chọc của Tế Cửu.

Thấy vậy, Tế Cửu lập tức có hứng thú, cười gian nói: “Chẳng lẽ cơ thể mày có vấn đề, không thể làm chuyện đó nữa à? Có bệnh thì phải đi khám chứ!”

Phương Tri Hành bĩu môi, cậu khinh thường nói: “Mày tưởng tao là mày hả, không phân biệt rõ tình hình, không phân biệt được thời điểm, nhìn thấy nữ nhân thì không đi được nữa.”

Tế Cửu không thích nghe lời này, hừ lạnh đáp: “Ờ đúng đúng đúng, chỉ có mày biết phân biệt rõ tình hình thôi. Người nào đó rõ ràng có thể về thẳng huyện thành, yên ổn thăng cấp mạnh hơn, nhưng người ta ngẫu nhiên đâu có chịu, nhất định phải chạy đến hang thâm này để gây chuyện.”

“Mày hiểu cái rắc rối!”

Phương Tri Hành ngắt lời: “Nếu tao không tiếp xúc với Nguyễn Ứng Thần thì có thể tìm hiểu bí mật của Cửu Ngưu cảnh nhanh như vậy hả? Đây chính là thu hoạch!”

Tế Cầu không phục đáp: “Chút xíu thu hoạch này có cũng được, không có cũng chẳng sao, không đáng nhắc đến.

Mày cmn chính là thằng làm màu, cho dù mày không hiểu cái đích gì về tình hình Cửu Ngưu cảnh, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chuyện tu hành tiếp theo của mày.”

Phương Tri Hành chặc một tiếng, cười lạnh nói: “Lúc đầu tao mà nghe lời mày, nóng vội ham lợi, chỉ sợ bây giờ hối hận không kịp. Được rồi, bớt nói nhảm đi đm.”

Phương Tri Hành tỏ vẻ nghiêm túc hỏi: “Mày vừa đi vòng quanh đại điện, nghĩ từng người một, thu thập được tin tức gì rồi?”

Tế Cầu không kiên nhẫn đáp: “Nguyễn Ứng Thần thật sự rất mạnh, chất thịt tươi ngon, khí tức nồng nặc, nhưng vẫn kém hơn La Bồi Vân một bậc. Ngoài hắn ra thì những người khác toàn là thứ rác rưởi, không đáng lo ngại.”

Phương Tri Hành không khỏi trở nên trầm ngâm, tâm trạng bồn chồn.

Thấy vậy, Tế Cầu không nhịn được mà truyền âm hỏi: “Nghĩ gì thế, không phải mày thật sự đang tính kế giết Nguyễn Ứng Thần đó chứ?”

Phương Tri Hành trầm mặc một lát, từ tốn nói: “Mày cảm thấy Nguyễn Ứng Thần là loại người như thế nào?”

Tế Cầu đáp ngay: “Một tên công tử bột chứ gì nữa, trong nhà có hầm mỏ, giàu có tự do, đích phải lo gì cả, muốn chơi thể nào thì chơi thể đó.”

Chương 325: Huyết Vãng (2)

Phương Tri Hành hỏi ngược lại: “Nếu mày là Nguyễn Ứng Thần, mày có giao du với những người trong giang hồ có lai lịch không rõ ràng không?”

Tế Cầu ngăn người, nó suy nghĩ kỹ lại thì phát hiện chuyện này có vấn đề lớn.

Một người bình thường ra ngoài chơi gái, đa phần sẽ ra mấy tiệm cắt tóc gội đầu hay mấy quán KTV tay vịn để tìm.

Một kẻ có tiền có quyền ra ngoài chơi gái thì sẽ bỏ ra tí tiền vào các club hay hội sở cao cấp, chơi đùa với toàn là người mẫu trẻ, tiếp viên hàng không, gái bao cao cấp...vân vân

Người không cùng đẳng cấp, gần như không có cơ hội gặp nhau.

Tế Cầu không khỏi do dự nói: “Nguyễn Ứng Thần thuộc tầng lớp quý tộc, cao cao tại thượng. Đám giang hồ kia tầm thường chẳng có tài cán gì, thấp kém hèn mọn.

Trong tình huống bình thường, theo lý mà nói, những người không cùng đẳng cấp rất khó chơi chung với nhau, nhưng cũng không loại trừ chuyện Nguyễn Ứng Thần khác người, cứ thích kết giao với loại người này.”

Phương Tri Hành lắc đầu trả lời: “Không, tao từng quan sát kỹ Nguyễn Ứng Thần, khi hãnh nhể đến thân phận đệ tử môn phiệt của bản thân thì không hề che giấu sự kiêu ngạo và tự mãn trên khuôn mặt.”

Tế Cửu suy nghĩ lại, kinh ngạc thốt lên: “Ý mày là Nguyễn Ứng Thần kết giao rộng rãi với bằng hữu giang hồ, có ý đồ riêng?”

“Ừ!”

Phương Tri Hành phân tích: “Chúng ta đang sống trong thế giới võ cổ, quan hệ giữa những người nơi này chủ yếu có hai loại: Thứ nhất là huyết mạch gia tộc, thứ hai là thứ bậc trên dưới, hơn nữa cấp bậc nghiêm ngặt, lễ không xuống đến thứ dân, hình không lên tới đại phu.

Thử hỏi sao một tên quý tộc có thể chân thành kết bạn với một đám tiện dân được?”

Nghe thấy lời này, Tế Cửu chợt nhớ đến một người đã chết, gật đầu đồng ý: “Nguyễn Ứng Thần chẳng qua chỉ là một La Khắc Chiêu khác, chắc chắn hẳn không có ý tốt, nhưng chúng ta điều tra hẳn thế nào đây?”

Một lát sau...

Mặt trời dần lặn về phía tây, tà dương đỏ như máu.

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi đứng dậy, tìm một sợi dây thừng, buộc một vòng ở một đầu.

“Tế Cửu, lại đây.” Cậu gọi một tiếng.

“Làm gì?”

Tế Cửu đến gần, tò mò nhìn sợi dây thừng.

Phương Tri Hành cúi xuống, cầm sợi dây thừng, định tròng vào cổ Tế Cửu.

“Mày làm gì vậy?”

Tế Cửu hoảng hốt, lùi mạnh về sau, vô cùng kháng cự.

Phượng Tri Hành tươi cười rạng rỡ nói: “Tao muốn ra ngoài tra xét toàn bộ sơn trang, để không khiến người khác nghi ngờ, mày chịu ẩm ỨC chút đi.”

Tế Cửu gào lên : “Ẩm ỨC gì chứ, sao mày không chịu ẩm ỨC chút đi?”

Phượng Tri Hành cười ôn hòa: “Mày đừng kích động mà, diễn một lát thôi.”

“Đéo diễn, tao thật sự không diễn được đâu!”

Tế Cửu giầy giụa dữ dội, nhe răng cắn dây thừng.

Sau đó, Phượng Tri Hành không hề nói một lời, nhanh tay lẹ mắt, quăng sợi dây thừng tròng vào cổ Tế Cửu.

Tế Cửu nổi trận lôi đình, gào lên: “Phượng Tri Hành, ông nội mày!”

Phượng Tri Hành vội vàng an ủi: “Chỉ lần này thôi, lần sau có thức ăn ngon thì tao cho mày ăn hết.”

“Cút mẹ mày đi!” Tế Cửu thà chết không chịu.

Một lát sau...

Phượng Tri Hành đẩy cửa bước ra, cậu vô cùng đặc ý cầm một sợi dây thừng.

Tế Cửu vẻ mặt hung dữ đi trước.

Một thị nữ bước đến, cười nói: “Trương đại hiệp, ngài đi đâu vậy?”

Phượng Tri Hành cười đáp: “Dắt chó đi dạo xung quanh một vòng.”

Thị nữ hiểu ra.

Sau đó, Phương Tri Hành ung dung đi lại trong sơn trang, cho dù ai hỏi thì cậu cũng nói mình dắt chó đi dạo.

Người khác cũng chẳng nói gì, cũng không thể cấm người khác dắt chó đi dạo đúng không.

Không lâu sau, hai người đi trên một hành lang dài, khi bọn họ đi ngang qua ngã rẽ, một người đi đến từ phía đối diện, chính là tráng hán râu ria xồm xoàm kia.

“Trương huynh?”

Tráng hán trái ôm phải ấp, ôm hai nữ tử uống rượu say khướt, gần như khóa thân trong lòng.

Phương Tri Hành cười nói: “Vừa nãy quá vội vàng, chưa kịp thỉnh giáo tôn tính đại danh của đại ca?”

Tráng hán lập tức trả lời: “Tại hạ ‘Phiên Vân Thủ’ Lạc Tài Vinh.”

“Thì ra là Lạc đại ca, đã nghe danh từ lâu.”

Phương Tri Hành kính cẩn đứng dậy, nhiệt tình mỉm cười, cho dù cậu hoàn toàn chưa từng nghe nói đến Phiên Vân Thủ gì đó.

Sau đó cậu hỏi: “Lạc đại ca đến Kính Thủy sơn trang từ bao giờ?”

“Khoảng hai tháng trước, ợ~”

Lạc Tài Vinh đáp hững hờ, đột nhiên ợ một cái, mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mặt, xen lẫn mùi hôi thối giống như nhiều năm không đánh răng.

Trong lòng Phương Tri Hành chán ghét, nhưng ngoài mặt vẫn

bình thần, lại hỏi rằng: “Ngài vẫn luôn ở nơi này, cả ngày ăn chơi hưởng thụ à?”

Lạc Tài Vinh gật đầu, chu miệng hôn lên cổ mỹ nhân một cái, vui vẻ nói: “Đúng vậy, ta vẫn luôn hưởng thụ như thế này.”

Phương Tri Hành cẩn thận hỏi: “Không cần làm gì cả à?”

Lạc Tài Vinh gật đầu: “Không cần làm gì hết, người cứ việc chơi đùa thoải mái.”

Phương Tri Hành nghe vậy, càng thêm nghi ngờ.

Nguyễn Ứng Thần đang nuôi lợn hả?

Chẳng mấy chốc...

Một người một chó đi dạo khắp Kính Thủy Sơn Trang rồi trở về phòng.

Phương Tri Hành hỏi: “Thế nào, có phát hiện gì không?”

Tế Cửu tức giận nói: “Mày cởi dây cho tao trước đã.”

Chương 326: Câu Cá (1)

Phương Tri Hành mỉm cười, vội vàng cởi dây thừng rồi xoa đầu Tế Cửu an ủi: “Lần này thật sự khiến mày chịu ấm ức rồi.”

“Cút!”

Tế Cửu lắc đầu bỏ đi, vẻ mặt khinh thường.

Một lúc sau, nó đáp: “Chắc Nguyễn Ứng Thần là người mạnh nhất trong sơn trang, trừ phi có người nào đó ẩn núp, tao chưa từng nghĩ thấy.”

Phương Tri Hành gật đầu, lại hỏi: “Còn phát hiện gì khác không?”

Tế Cửu suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Có một chi tiết, đúng là khá kỳ lạ.”

“Gì vậy?”

“Trên người nữ nhân trong sơn trang đều có một mùi hương đặc biệt, giống như mùi thuốc nào đó.”

Tế Cửu không dám khẳng định mình đã nghĩ thấy gì.

Đúng lúc này.

Bộp bộp hai tiếng gõ cửa vang lên.

Phương Tri Hành mở cửa, hai thị nữ trẻ tuổi xinh đẹp xuất hiện ngoài cửa.

Bọn họ liếc mắt đưa tình, quyến rũ chết người, cười nói: “Đại

gia, tối nay nô gia đến hầu hạ ngài.”

Phượng Tri Hành suy nghĩ một lát rồi nhường đường cho bọn họ vào trong.

Cậu tiện miệng hỏi: “Có một mùi hương khá đặc biệt trên người hai người, đó là gì vậy?”

Hai thị nữ nhìn nhau, cười nói: “Đó là hương hoa, bình thường bọn ta luôn dùng cánh hoa để tắm.”

Phượng Tri Hành không bình luận, mỉm cười nói: “Ta muốn tắm trước đã, hai người tắm chung với ta nhé.”

Lời nói này vừa thốt ra.

Hai thị nữ nở nụ cười e ấp, vội vàng mang một cái thùng tắm đến.

Phượng Tri Hành cùng bọn họ nhảy vào thùng tắm lớn, vui vẻ nghịch nước.

Tế Cửu thấy vậy mừng rỡ: “Súc vật, lúc trước còn bày đặt giả vờ thanh cao với tao.”

Phượng Tri Hành không thèm để ý nó, cậu trắng trợn kiểm tra thân thể của hai thị nữ.

Đột nhiên, cậu nhận ra trên người hai thị nữ đều có hai dấu chấm đỏ song song.

Thị nữ cao ráo, hai chấm đỏ nằm trên đùi cô ấy.

Thị nữ còn lại, hai chấm đỏ nằm trên vai cô ấy.

Phượng Tri Hành nheo mắt nhìn thật kỹ.

Chẳng mấy chốc, cậu xác nhận hai dấu chấm đỏ đó là sẹo,

hình như do rắn cắn.

Phương Tri Hành hỏi: “Sao người lại có vết sẹo này vậy?”

Thị nữ cười trả lời: “Rắn cắn.”

Phương Tri Hành lập tức kinh ngạc, lấy làm lạ hỏi rằng: “Cả hai người đều từng bị rắn cắn à?”

Thị nữ mỉm cười: “Công tử nuôi một con rắn rùa, các thị nữ trong sơn trang khi vào đây đều bị con rắn rùa đó cắn một cái.”

“Tại sao?”

“Bọn ta cũng không biết tại sao.”

Phương Tri Hành trầm ngâm một lát, đột nhiên ra tay, ấn ngón cái vào sau tai của hai thị nữ.

Hai thị nữ ngửa đầu ra sau, im hơi lặng tiếng mà ngất xỉu.

Phương Tri Hành bế bọn họ lên, ném lên giường rồi đắp chăn cho bọn họ.

Tế Cửu nhìn thấy cảnh tượng này, nó ngồi thẳng người dậy.

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Nguyễn Ứng Thần nuôi một con rắn rùa, chúng ta đã đi dạo một vòng cũng không phát hiện ra.”

Tế Cửu đáp: “Đúng vậy, đâu có con rắn rùa nào?”

Trời dần về khuya.

Phương Tri Hành mở bọc hành lý, lấy một bộ đồ màu đen ra mặc vào người, che đầu che mặt.

Sau đó, cậu một mình lặng lẽ rời khỏi phòng, lắc người một

cái, biến mất trong bóng tối.

Chứng kiến cảnh này, tâm trạng Tế Cẩu không khỏi phức tạp.

Nếu là lúc trước, ra ngoài điều tra vào ban đêm là chuyện nguy hiểm, chắc chắn Phương Tri Hành sẽ giao cho Tế Cẩu làm.

Nhưng bây giờ Phương Tri Hành trở nên mạnh mẽ, cũng can đảm hơn, hoàn toàn không cần dùng đến Tế Cẩu nữa.

Tế Cẩu càng nghĩ càng thấy buồn bã, cảm thấy Phương Tri Hành đang nhanh chóng đẩy mình ra xa, cảm giác tồn tại ngày càng mờ nhạt, trở nên có cũng được, không có cũng chẳng sao.

[Kỹ năng bộc phát•U Ảnh Âm Hành]

Phương Tri Hành bước đi không một tiếng động, cả người biến thành một khối màu đen, hoàn toàn hòa mình vào màn đêm.

Cậu nhảy qua bức tường viện, hai tay bám vào tảng đá, nhẹ nhàng đáp xuống mái nhà.

Đôi chân đạp lên ngói bước về phía trước, không phát ra tiếng động nào.

Chẳng mấy chốc, cậu đến một lầu các hai tầng.

Nguyễn Ứng Thần sống ở đây.

Cửa sổ tầng hai đang mở.

Phương Tri Hành nhảy lên mái nhà trước, hai chân móc vào mái hiên, cơ thể treo ngược, bám sát vào bức tường bên phải cửa sổ, bí mật quan sát tình hình trong phòng.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng.

Nguyễn Ứng Thần ngồi xếp bằng trên một cái ghế dài, hai tay

cầm một cuốn sách dày.

Có một thị nữ áo xanh cầm quạt quỳ trước mặt hần, không ngừng quạt cho hần.

Vấn đề là, hôm nay cũng không nóng lắm.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Nguyễn Ứng Thần từ tốn đặt cuốn sách dày xuống, ngẩng đầu lên hỏi: “Có bao nhiêu người đến sơn trang rồi?”

Thị nữ áo xanh trả lời: “Tính cả ba người đến hôm nay, tổng cộng 76 vị.”

Nguyễn Ứng Thần cau mày, trầm giọng nói: “Theo ghi chép trong &LTHuy;ền Vũ Ma Giáp>, cần dương khí của 81 vị võ giả Đại Mãng cảnh...”

Thị nữ áo xanh vội vàng đáp: “Công tử đừng vội, càng ngày sẽ có càng nhiều người đến.”

Nguyễn Ứng Thần thở dài: “Không phải ta nóng vội, ta lo cho Hoa Cô, thiên phú của bà ấy quá cao, rất có khả năng sẽ thăng cấp Tam Cầm cảnh trước ta.”

Thị nữ áo xanh đáp: “Tuy tiện nhân đó có chút thiên phú, nhưng dù sao bà ta cũng là một nữ nhân, không thích hợp tu luyện &LTHuy;ền Vũ Ma Giáp>, đã được định sẵn không thể là đối thủ của công tử.”

Chương 327: Câu Cá (2)

Sắc mặt Nguyễn Ứng Thần tốt hơn chút, hắn giơ tay ôm thị nữ áo xanh rồi kéo cô vào lòng.

Sau đó, hắn ôm thị nữ áo xanh đi về phía chiếc giường lớn bên kia.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, hai người trên giường kết thúc vận động.

Lại thêm một lúc, hơi thở của hai người dần dần trở nên đều đặn.

Nến trong phòng cũng từ từ cháy đến cuối, căn phòng trở nên tối đen.

Phương Tri Hành thả lỏng một chân, tay bám vào song cửa sổ, một cú xoay người linh hoạt, cậu bước vào phòng giống như quỷ ảnh.

Cậu bước đến trước chiếc ghế dài, chộp lấy cuốn sách dày rồi nhanh chóng trèo cửa sổ rồi đi.

Cả quá trình diễn ra rất nhanh, chỉ mất một, hai giây.

Chẳng mấy chốc, cậu đã quay trở lại phòng của mình.

Tế Cửu bước đến gần rồi hỏi: “Sao mày đi lâu vậy, có phát hiện gì không?”

Phương Tri Hành cầm nến đến rồi xem xét quyển sách kia.

Trên bìa sách ghi rõ ràng &LTHuy;ền Vũ Ma Giáp>.

Đáy mắt Phương Tri Hành sáng lên, cười nói: “Không ngờ lại trộm được dễ dàng như vậy.”

Tế Cửu đột nhiên tỉnh ngộ, kinh ngạc nói: “Đậu má, mày trộm thần công tổ truyền của Nguyễn gia hả?”

Phương Tri Hành không thể chờ đợi được, cậu mở trang đầu tiên ra đọc kỹ.

Chẳng mấy chốc, cậu ngẩng đầu lên, vẻ ngộ ra hiện lên trên khuôn mặt.

“Hóa ra là như vậy, mọi chuyện Nguyễn Ứng Thần làm đều là để luyện công!”

Phương Tri Hành than nhẹ một tiếng.

Tế Cửu ngạc nhiên hỏi: “Luyện công gì?”

Phương Tri Hành giải thích kỹ lưỡng: “Công pháp truyền thừa &LTHuy;ền Vũ Ma Giáp > của Nguyễn gia vô cùng đặc biệt, là một loại ma công khó lường.

Để luyện loại ma công này, cần phải ăn thịt một con rắn rùa cấp ba để bồi bổ bản thân.

Nhưng rắn rùa rất quý hiếm và khó tìm, đồng thời tốc độ phát triển của nó rất chậm.

Một con rắn rùa cần đến hai, ba trăm năm để đạt đến cấp ba.”

Tế Cửu nghe đến đây, không khỏi rung mình một cái.

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Người của Nguyễn gia đã phát minh ra một phương pháp nuôi rắn rùa cấp ba nhanh chóng, gọi là ‘Âm Dương Điều Hòa’.

Phương pháp này chính là biến nữ nhân thành ‘dược nhân’, lợi

dụng cơ thể bọn họ để hấp thu dương khí trên người nam nhân, vắt kiệt nam nhân.

Nói nghe có vẻ phức tạp, nhưng thực ra cũng có nghĩa là âm dương hòa hợp.”

Tế Cầu lại nghe hiểu, nói năng hùng hồn: “Huyền Vũ còn được gọi là Huyền Minh, dịch ra chính là âm dương, bọn chúng là sự kết hợp giữa rùa và rắn.”

Cậu gật đầu, liếc hai thị nữ trên giường rồi nói: “Bọn họ đều là dươc nhân, cuối cùng sẽ bị Nguyễn Ứng Thần ném cho một con rắn rùa cấp hai ăn.”

Tế Cầu lập tức nổi giận đùng đùng, quát rằng: “Tên Nguyễn Ứng Thần này đúng là rác rưởi, giết hại mỹ nữ, tội không thể tha.”

Phương Tri Hành nghe thấy lời này lập tức trợn mắt khinh thường.

Chuyện gì Tế Cầu cũng nhin được, nhưng nó không thể chấp nhận người khác bắt nạt mỹ nữ.

Ngay sau đó!

Đột nhiên giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện để trở thành Huyền Vũ Ma Giáp max cấp:

1. Ấp nở một quả trứng rắn rùa (chưa hoàn thành)
2. Thu thập tinh huyết của 81 nam nhân tu vi Đại Mãng cảnh trở lên (chưa hoàn thành)
3. Thu thập âm huyết của 81 vị nữ tử trẻ tuổi (chưa hoàn thành)
4. Thu thập 10 gốc cỏ Xích Dương, 10 đóa hoa Băng Sương

(chưa hoàn thành)

5. Cơ thể chịu đựng Gõ Chùy 10.000 trở lên (chưa hoàn thành)]

“Vãi shit, xuất hiện rồi.”

Phương Tri Hành không khỏi nhướng mày.

Không ngờ hack max cấp lại mạnh như vậy, ngay cả thần công độc quyền của môn phiệt thế gia cũng có thể phân tích được điều kiện max cấp.

Tế Cửu thấy vậy, tròn tròn mắt chồ nói: Vậy chẳng phải mày cũng có thể luyện thần công tổ truyền của môn phiệt thế gia hả?”

Phương Tri Hành đáp: “Nếu hệ thống đã đưa ra điều kiện max cấp, nghĩa là về mặt lý thuyết, chắc không có vấn đề gì.”

Tế Cửu hít sâu một hơi đáp: “Thế thì bắt buộc phải luyện, thần công của môn phiệt thế gia, chắc chắn là thứ cực tốt.”

Phương Tri Hành ngẫm nghĩ, cậu lại bình tĩnh lạ thường, lắc đầu đáp: “Chưa chắc, thần công lợi hại chủ yếu là vì người luyện thần công lợi hại. Mày nhìn kỹ đi, điều kiện max cấp của Huyền Vũ Ma Giáp chỉ có 5 điều mà thôi, không tính là nhiều.”

Tế Cửu chớp mắt nói: “Đúng đó, theo lý mà nói, chắc điều kiện max cấp của thần công phải rất nhiều mới đúng.”

Phương Tri Hành than rằng: “Cho dù tao luyện thành công Huyền Vũ Ma Giáp, có thể hiệu quả còn lâu mới bằng người của Nguyễn gia.”

Tế Cửu hiểu rồi: “Huyền Vũ Ma Giáp là thần công được thiết kế riêng cho người của Nguyễn gia, tuy mày cũng có thể luyện, nhưng hiệu quả luyện ra được sẽ giảm đi rất nhiều.”

Nó không khỏi cảm thán: “Đều là luyện võ, cho dù người bình thường và đệ tử môn phiệt có cùng tài nguyên, kết quả vẫn không thể bằng người ta.”

Cậu gật đầu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, một lúc sau mới quay lại.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, Phương Tri Hành ngủ đến khi tự nhiên thức dậy.

Hai thị nữ nằm bên cạnh cậu cũng nhanh chóng tỉnh dậy.

Bọn họ ngáp dài, mặc y phục vào rồi tự mình rời khỏi phòng.

Chương 328: Hóa Yêu (1)

Từ đầu đến cuối, bọn họ hoàn toàn không phát hiện ra chuyện thực ra Phương Tri Hành không hề giao lưu sâu sắc với bọn họ.

Tế Cửu truyền âm đến: “Thế nào, đi hay không? Nơi này không nên ở lâu đâu, đại ca!”

Phương Tri Hành không nóng vội, trầm ngâm đáp: “Kiếm được một quyển Huyền Vũ Ma Giáp, chuyến này không uổng phí. Nhưng mà nếu bây giờ chúng ta đi, có thể sẽ gây ra xung đột.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Một khi Nguyễn Ứng Thần phát hiện bí tịch bị mất, chắc chắn sẽ toàn lực tìm kiếm.

Lúc này, đột nhiên Phương Tri Hành nói muốn đi, chẳng phải không đánh tự khai à?

Nghĩ đến đây, Tế Cửu thở dài bất lực: “Vậy thì đợi thêm một thời gian rồi hẵng đi.”

Chớp mắt đã đến buổi trưa.

Sáu tên gia đình đột nhiên đến phòng Phương Tri Hành, không nói lời nào mà lục tung phòng, thậm chí còn lục soát người Phương Tri Hành.

“Rốt cuộc các người đang làm gì vậy?”

Phương Tri Hành không hài lòng mà phối hợp.

Một người đáp: “Công tử mất một món đồ quan trọng, bọn ta

đang tìm kiếm, đắc tội rồi.”

Cuối cùng, đương nhiên bọn họ không thể điều tra được gì cả, đành hậm hực rời đi.

Lại gần nửa canh giờ trôi qua~

“Oan uổng quá!:

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, đứng dậy ra ngoài, đi theo âm thanh.

Không lâu sau, cậu nhìn thấy một người bị mấy tên đại hán vạm vỡ đè xuống đất.

Người đó không phải ai khác, chính là “Phiên Vân Thủ” Lạc Tài Vinh.

Nguyễn Ứng Thần cầm một quyển sách dày trong tay, mặt tái xanh nhìn Lạc Tài Vinh.

“Công tử, ta không trộm cắp.” Lạc Tài Vinh hét lớn, vẻ mặt ảm ức.

Nguyễn Ứng Thần mặt mày rất khó coi, trầm giọng nói: “Tìm được dưới mền của người ra, người nói không phải người trộm?”

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lạc Tài Vinh, nghiêm giọng quát hỏi: “Người đã xem trộm rồi đúng không?”

Lạc Tài Vinh kêu oan ức, gào lên: “Ta hoàn toàn không biết tại sao quyển sách này lại chạy đến dưới chân của ta, ta chưa từng xem gì cả.”

Đương nhiên Nguyễn Ứng Thần không tin, ra lệnh: “Cho hắn uống thuốc.”

Thị nữ áo xanh xuất hiện, rút một lọ sứ nhỏ từ trong người ra, cạy miệng Lạc Tài Vinh rồi rót ào ào một loại chất lỏng màu xanh lá cây vào miệng hắn.

Sau đó, Lạc Tài Vinh bị bắt đi.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, bàn tán xôn xao.

Nguyễn Ứng Thần cao giọng nói: “Các vị, ta chân thành chiêu đãi các vị, nhưng nếu các vị làm ra hành động trộm cắp xấu xa như vậy thì đừng trách ta không nói nhân nghĩa.”

Một nam tử áo trắng vội vàng nói: “Công tử nghĩ nhiều rồi, bọn ta tuyệt đối không phải loại người ăn cắp vặt như vậy.”

“Đúng thế, một người ăn cắp vặt không thể đại diện cho tất cả mọi người được.”

Mọi người đều thề son sắt.

Nguyễn Ứng Thần lập tức mặt mày rạng rỡ, cười ha hả nói: “Đương nhiên ta tin tưởng các vị, không nói những lời không vui này nữa, nào nào nào, mọi người hãy tiếp tục vui chơi đi.”

“Đúng đúng, tiếp tục tấu nhạc nhảy múa đi!”

Một nhóm thị nữ xinh đẹp nối đuôi nhau bước ra, lao vào trong lòng mọi người.

Phượng Tri Hành lắc mình, đi theo thị nữ áo xanh, nhìn cô áp giải Lạc Tài Vinh đi thẳng đến hậu viện.

Phóng mắt nhìn đến, hậu viện do một hồ nước và một khu vườn tạo thành.

Thị nữ áo xanh đi đến bên hồ, cô lấy một cây sáo ra rồi bắt đầu thổi.

Chẳng mấy chốc, nước trong hồ sôi ùng ục.

Rào rào~

Một con vật khổng lồ phá nước chui lên.

Lạc Tài Vinh lập tức trợn tròn mắt, vậy mà hắn lại nhìn thấy một con rùa rắn.

Con rùa rắn dài hơn 10 mét, mai hình bầu dục phủ đầy hoa văn đẹp đẽ, phức tạp.

Chính diện con rùa rắn là một cái đầu rùa xấu xí, hung dữ, đuôi là một con rắn trắng to lớn, không ngừng thè lưỡi rắn ra.

Lúc này, cả hai cái đầu đều nhìn về phía bờ, khiến người ta không rét mà lạnh.

Các người muốn làm gì?” Lạc Tài Vinh vô cùng hoảng hốt.

Thị nữ áo xanh cười lạnh: “Con rùa rắn này của công tử sắp thăng cấp lên cấp ba rồi, tuy nó thích ăn ‘dược nô’ hơn, nhưng cũng không từ chối ăn thịt đám nam nhân hôi hám các người.”

“Dược nô?!”

Lạc Tài Vinh lập tức thay đổi sắc mặt: “Chẳng lẽ tin đồn đó là thật, Nguyễn gia các người dùng võ giả để nuôi rùa rắn?”

“Sai!”

Thị nữ áo xanh cười ha hả: “Rùa rắn chỉ ăn dược nô mới có thể phát triển nhanh chóng. Rùa rắn sẽ không trực tiếp ăn thịt các người, các người chỉ là nguồn dinh dưỡng để nuôi dược nô mà thôi.”

Lạc Tài Vinh sắp khóc, la lên: “Dược, cầu xin người hãy để ta tiếp tục làm nguồn dinh dưỡng đi, ta không ngon đâu, ta là nam

nhân hôi hám, thịt ta thối lắm!”

Thị nữ áo xanh cười khinh thường: “Rùa rắn thường ăn chay, nhưng ăn thịt mới có thể phát triển nhanh hơn, không phải sao?”

Lạc Tài Vinh lập tức ghen hòng, vội vàng nói: “Đừng giết ta, ta quen biết rất nhiều cao thủ, ta có thể giúp các người dụ dỗ thêm nhiều cao thủ đến đây.”

“Không cần.”

Thị nữ áo xanh khinh miệt nói: “Võ giả nhiều vô kể, người biết tại sao đám tiện dân các người có cơ hội luyện võ không?”

Đó là vì sau khi các người thành tài sẽ có ích cho môn phiệt thế gia.

Chương 329: Hóa Yêu (2)

Tất nhiên, các môn phiệt thế gia khác nhau sẽ sử dụng các người theo những cách khác nhau.

Có kẻ sai khiến các người làm nô lệ, có kẻ biến các người thành huyết thực, chất dinh dưỡng.

Đó chính là ý nghĩa tồn tại của đám võ giả bình thường như các người.”

Tài phú lớn nhất của người giàu chính là người nghèo!”

Nói xong, cô vung tay.

Vài tên đại hán vạm vỡ nhắc Lạc Tài Vinh lên, mặc kệ hắn la hét thảm thiết, giãy dụa như thế nào, bọn họ cùng ném hắn xuống hồ.

Lạc Tài Vinh vùng vẫy trong nước.

Nhưng ngay sau đó, con rùa rắn chợt chuyển động.

Con rùa rắn vẫn ở nguyên tại chỗ, không hề di chuyển chút nào, nhưng con rắn trắng ở phần đuôi đột ngột lao tới, ngoạm lấy vai Lạc Tài Vinh.

Con rắn trắng kéo Lạc Tài Vinh đến chỗ phần đầu.

Con rùa ngẩng đầu lên, ngoạm ngang hông Lạc Tài Vinh, cắn đứt làm đôi rồi nuốt chửng vào bụng.

Cảnh tượng này...

Phương Tri Hành không nhìn nữa, lặng lẽ rời đi.

Buổi chiều, cậu dọn dẹp hành lý rồi đi tìm Nguyễn Ứng Thần cáo từ.

“Người muốn đi?”

Nguyễn Ứng Thần cau mày, trong lòng hoang mang lo lắng.

Tất cả những người đến Kính Thủy sơn trang, rượu bọn họ uống đều bị bỏ thuốc.

Bọn họ sẽ nhanh chóng ngiên ngập, ai nấy đều sống mơ màng đến chết, cho đến khi cơ thể bị vắt kiệt, không bao giờ nghĩ đến việc rời đi.

Phương Tri Hành cười đáp: “Ta không đi, chỉ về nhà một chuyến, thu xếp xong sẽ lập tức quay lại.”

Nguyễn Ứng Thần trầm ngâm không nói gì, một lúc sau, hắn cười nói: “Được rồi, thế thì đi nhanh về nhanh, bọn ta đợi người cùng ăn chơi hưởng thụ.”

Phương Tri Hành cười ha hả: “Công tử cứ yên tâm, ta chỉ mong sớm quay lại, ở đây thoải mái quá.”

Nguyễn Ứng Thần gật đầu, đột nhiên, hình như hắn nhớ ra chuyện gì đó, gọi to: “À đúng rồi, nếu người muốn đi, vậy thì giúp ta một việc.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Mời công tử dặn dò.”

Nguyễn Ứng Thần cười nói: “Ta đã viết một phong thư, muốn gửi cho một người bằng hữu, bà ấy sống ở thôn Hoa Hạnh bên bờ hồ, cách đây khoảng mười dặm, người giúp ta đưa thư qua đó nhé.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Không vấn đề gì.”

Chẳng mấy chốc, Nguyễn Ứng Thần lấy một lá thư ra, cười nói: “Chúc người một đường suôn sẻ, ta không tiễn người nữa.”

Phương Tri Hành chấp tay chào biệt.

Chẳng mấy chốc, cậu đi bộ ra khỏi đại môn, một đường đi thẳng xuống dốc.

Tế Cầu cũng đi theo sát bên.

Chẳng mấy chốc, đột nhiên Tế Cầu truyền âm đến: “Có người theo dõi chúng ta.”

Phương Tri Hành hiểu rõ trong lòng, không lộ vẻ gì.

Một lúc sau, cậu đến khúc cua dốc.

Hai thanh niên nhai lá cây vẫn còn ở đó, thấy Phương Tri Hành, bọn họ vô cùng kinh ngạc.

“Người muốn đi?”

Thanh niên dẫn đường tỏ vẻ không thể tin nổi.

Phương Tri Hành cười mà không nói, bước nhanh xuống dốc.

Chẳng mấy chốc, cậu đến bờ sông.

Bờ sông có thuyền, nhưng không có người chèo thuyền, chỉ có thể tự chèo thuyền rời đi.

Phương Tri Hành vừa định lên thuyền thì một trận tiếng bước chân vội vã bỗng nhiên truyền đến.

“Haiz...”

Phương Tri Hành bĩu môi, thở dài thườn thượt, quay người lại, trên mặt không còn biểu cảm gì.

Nguyễn Ứng Thần, thị nữ áo xanh, còn có hơn 10 tên gia đình oai phong lẫm lẫm, xuất hiện sau lưng Phương Tri Hành, hình thành thể bao vây cậu.

Phương Tri Hành lạnh nhạt nhìn bọn họ.

“Có vẻ như người thật sự phát hiện ra rồi.”

Nguyễn Ứng Thần lạnh lùng nhìn cậu, “Người là một kẻ rất thông minh, khi gặp nhau ngày hôm qua, ta đã cảm thấy người rất không ổn.”

Phương Tri Hành dang tay nói: “Cứ thả ta đi như vậy không tốt hả?”

Nguyễn Ứng Thần cười lạnh: “Người xem Kính Thủy sơn trang là nơi nào, đây là phủ đệ của môn phiệt, là nơi loại người thấp hèn như người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi à?”

Phương Tri Hành chặc một tiếng, cạ lời nói: “Không phải chỉ là một ổ trộm cắp thôi hả, nói năng đường đường chính chính như thế làm gì? Nguyễn gia các người chỉ là tiểu môn phiệt, những môn phiệt chân chính uy nghiêm như trời, bọn họ sẽ không làm những chuyện dơ tiện này.”

Lời nói vừa dứt!

Gân xanh nổi lên trên khuôn mặt Nguyễn Ứng Thần, sát khí bùng bùng.

Hình như Phương Tri Hành vẫn chưa sủ nhục hẳn đủ, tiếp tục nói: “Thực ra Nguyễn gia cũng có chút tiềm lực, chắc tộc nhân dòng chính có đủ khả năng nuôi răn rùa cấp ba. Nhưng người rõ ràng không phải dòng chính, hơn nữa, ta nghe nói, người không mấy khi qua lại với tông gia, có thể thấy người không được sủng ái trong Nguyễn gia.

Vì vậy, người hoàn toàn không có khả năng tài chính để nuôi rấn rùa cấp ba, mới phải dụ dỗ lừa gạt một đám võ giả đến đây, đúng không?”

Khuôn mặt Nguyễn Ứng Thần lúc xanh lúc trắng, tức giận đến mức cả người run lên.

Phương Tri Hành vẫn chưa nói xong, mả mai rằng: “Tốt xấu gì Nguyễn gia cũng là môn phiệt, chắc vẫn cần mặt mũi. Ta rất muốn biết, người làm chuyện nhục nhã này, tông tộc Nguyễn gia có biết không?”

“Giết hắn cho ta!”

Nguyễn Ứng Thần then quá hóa giận, nghiêng răng phát ra tiếng kèn kẹt.

Mệnh lệnh một tiếng, một đám gia đinh lao đến gần cậu.

Chương 330: Võ Minh (1)

Phương Tri Hành dang rộng hai tay, không biết giữa mười ngón tay đã kẹp chặt một loạt phi đao từ lúc nào.

Xoạt xoạt xoạt!

Chỉ trong chớp mắt, dao găm phóng ra như tên bắn.

[Kỹ năng bộc phát • Phóng]

Đây là kỹ năng bộc phát mà Phương Tri Hành nhận được khi thăng cấp lên Xạ Thủ Tinh Anh.

Lúc này, cậu sở hữu sức mạnh lên đến 9 vạn cân, phi đao nhỏ nhỏ trong tay cậu đạt được tốc độ bùng nổ vô song.

“A...”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, một đám gia đình đột nhiên bị hất bay ngược ra ngoài, ngã ngửa xuống đất.

Bọn họ ôm ngực, rên rỉ bò dậy.

Phương Tri Hành nhướng mày, quét mắt một lượt, phát hiện mỗi một gia đình đều mặc áo giáp.

Tuy dao găm của cậu có sức mạnh cực lớn, nhưng không thể hoàn toàn xuyên thủng áo giáp, chỉ có mũi dao đâm vào da thịt mà thôi.

Sắc mặt Nguyễn Ứng Thần hơi thay đổi, đám gia đình này của hắn toàn là Đại Mãng cảnh, thân pháp xuất chúng.

Nhưng hắn không ngờ rằng, phi đao của Phương Tri Hành chuẩn xác như vậy, đánh trúng tất cả mọi người trong nháy mắt.

Nếu bọn họ không có giáp trong bảo vệ cơ thể chỉ sợ lúc này toàn bộ bọn họ đã tắt thở rồi.

“Không hổ là gia đình môn phiệt, đãi ngộ tốt thật đó.”

Phương Tri Hành bĩu môi, từ khi thực lực của cậu tăng vọt, khả năng cận chiến càng trở nên hung hãn.

Thậm chí ám khí còn trở thành một thứ vô dụng, căn bản không có cơ hội sử dụng.

Chính vì vậy, cậu không hợp thành phi đao cấp hai.

Nếu không thì...

Đám gia đình đứng dậy, khuôn mặt tỏ vẻ kinh hoàng nhìn chằm chằm vào Phương Tri Hành, nhất thời không dám tùy tiện đến gần.

Bị phi đao đâm trúng, quá đau rồi!

Phương Tri Hành lắc mình, đột nhiên hóa thành một vệt máu mờ ảo, nhanh chóng di chuyển một vòng.

Cậu đột ngột xuất hiện trước mặt một tên gia đình, một chưởng đập vào ngực hắn.

Tiếp đó, cậu di chuyển đến trước mặt một người khác bên cạnh, vung chưởng đánh vào trán hắn.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành quay về vị trí ban đầu, như thể chưa từng rời khỏi.

Bùm bùm bùm~

Đám gia đình bỗng nhiên nổ tung rồi hóa thành một đám sương máu dính nhớp.

Sắc mặt Nguyễn Ứng Thần và thị nữ áo xanh đột ngột thay đổi.

“Đây không phải là Thất Sát Chưởng!”

Tim Nguyễn Ứng Thần đập lệch một nhịp.

Lý do hẳn để đám gia đình ra tay, chỉ là muốn tiêu hao một ít thể lực của Phương Tri Hành.

Hoàn toàn không ngờ rằng, mình lại thăm do được bí mật Phương Tri Hành che giấu.

“Để ta!”

Thị nữ áo xanh bước ra, tháo cái thắt lưng ngọc ở bên hông.

Thắt lưng ngọc dài hơn 4 mét bay phấp phới, giống như một con rắn dài đang di chuyển.

“Người là hệ Thiên Mãng!” Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên.

Thị nữ áo xanh đắc ý nói: “Không ngờ chứ gì, một thị nữ nhỏ nhỏ như ta, vậy mà cũng bước vào Ngũ Cầm cảnh!”

Nàng khẽ nhắc cánh tay phải lên, thắt lưng ngọc chột bay vút tới, uốn lượn như con rắn, bay đến quanh người Phương Tri Hành, đột nhiên quấn quanh người cậu.

Phương Tri Hành đứng bất động.

Thắt lưng ngọc trườn xuống, nhanh chóng siết chặt lại, trói cơ thể Phương Tri Hành.

Sau đó, Phương Tri Hành tan biến giống như mây khói.

Gần như cùng lúc đó, một tiếng pháo nổ vang vọng khắp thế giới.

Bùm!

“Cẩn thận sau lưng!”

Sắc mặt Nguyễn Ứng Thần hoàn toàn thay đổi, vội vàng hét lên.

Thị nữ áo xanh toàn thân cứng đờ, da gà da vịt nổi lên.

Sau lưng cô, một bóng người cao lớn đang che khuất ánh mặt trời, khiến bóng tối bao trùm thân thể cô.

“A đây!”

Thị nữ áo xanh không thể tin nổi, sau đó cả người cô run lên, phun ra một mũi tên máu từ trong miệng.

Cúi đầu nhìn xuống!

Một quyền xuyên qua ngực cô.

“Nhất Cầm cảnh mà thôi...”

Tiếng cười lạnh lùng của Phương Tri Hành vang bên tai thị nữ áo xanh, sau đó hai bàn tay to lớn chụp lấy lưng cô, nhấc cô lên.

Roẹt!

Cơ thể nàng bị xé toạc làm đôi từ giữa.

“A!”

Hai mắt của Nguyễn Ứng Thần trợn tròn, khẽ nhếch miệng, mắt trừng trừng nhìn thị nữ áo xanh giống như tấm vải rách bị Phương Tri Hành xé thành hai.

Tàn bạo!

Máu rơi vãi trời cao!

Hô hấp của Nguyễn Ứng Thần ngưng trệ, hàng lông mày nhíu lại, biểu cảm trên mặt đờ ra.

Phương Tri Hành quá nhanh, nhanh đến mức khiến hắn không kịp ngăn cản.

Không!

Nói chính xác là hắn không kịp chuẩn bị, không ngờ tốc độ của Phương Tri Hành lại nhanh đến vậy.

“Người không chỉ cường hóa sức mạnh, mà còn cường hóa nhanh nhẹn!”

Cuối cùng Nguyễn Ứng Thần cũng tỉnh ngộ ra, hắn hít sâu một hơi rồi cắn răng nói: “Khá lắm, thì ra người là Nhị Cầm cảnh! Người luôn giả heo ăn thịt hổ!”

“Ha!”

Phương Tri Hành khinh thường rồi không nhanh không chậm móc ra một lá thư từ trong ngực, lau sạch máu tươi trên tay.

Sau đó cậu xé lá thư, lấy thư bên trong ra.

Quả nhiên!

Đây chỉ là một tờ giấy trắng, bên trên không có chữ nào cả.

Phương Tri Hành thấy vậy thì không khỏi nhướn mày, tò mò hỏi: “Tại sao người quyết định muốn giết ta, còn bảo ta đến thôn hoa Hạnh đưa tin?”

Chương 331: Võ Minh (2)

Nguyễn Ứng Thần nhếch môi, hừ lạnh nói: “Bên trong thôn hoa Hạnh có một nữ nhân điên, ta muốn mượn tay bà ta để giết người, nhưng ta phát hiện có thể người đã sớm nổi lòng nghi ngờ, sẽ không đến thôn hoa Hạnh.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, nhưng càng cảm thấy kỳ lạ nên hỏi: “Nữ nhân điên đó rốt cuộc là ai, tại sao người chắc chắn sau khi bà ta gặp ta thì sẽ giết ta?”

Nguyễn Ứng Thần nhếch miệng cười: “Trước khi giết chết người, ta sẽ để cho người chết một cách rõ ràng.”

Lúc nói chuyện, bắp thịt toàn thân hắn nhanh chóng phồng lên, nhô khỏi áo bào rộng thùng thình, mặt ngoài y phục hiện lên từng bắp thịt như thép đúc thành.

Ánh mắt Phương Tri Hành ngưng lại, chú ý đến bắp thịt đang bành trướng trên mặt và cổ của Nguyễn Ứng Thần, từng bắp thịt ngưng kết, cứng đờ, biến thành như hình dạng mai rùa đen từng chút một.

Nguyễn Ứng Thần giơ hai tay lên, phần tay cũng như vậy, mỗi một bắp thịt đều biến thành mai rùa đen.

Chợt nhìn giống như làn da ngoài thân của Nguyễn Ứng Thần dính lấy mai rùa trong suốt vậy.

“Huyền Vũ Ma Giáp!”

Phương Tri Hành hiểu ra, ánh mắt sáng ngời như bốc cháy, trên mặt hiện lên chiến ý mãnh liệt.

“Đến đây đi, để ta xem xem đệ tử môn phiệt rốt cuộc mạnh đến cỡ nào.”

Cậu bày ra tư thế, ngoắc ngón tay với Nguyễn Ứng Thần.

“Hừ, đồ không biết sống chết.”

Nguyễn Ứng Thần xem thường, cười giễu: “Đám dân đen các người đều giống nhau, luyện được chút võ công, có được tí thực lực đã cuồng vọng cho rằng bản thân có tư cách khiêu chiến với đệ tử môn phiệt. Ha ha, đồ vô tri không biết sợ là gì!”

Hắn vừa dứt lời, hai chân đang đứng tại chỗ chợt duỗi thẳng, cơ thể đột nhiên nghiêng về phía trước, hình thành độ nghiêng gần 30 độ so với mặt đất.

Động tác này tương đối quỷ dị.

Tế Cửu nhìn thấy cảnh này thì không khỏi nhớ đến động tác vũ đạo kinh điển của Michael Jackson.

Sau nháy mắt, Nguyễn Ứng Thần thành linh xông lên, tốc độ nhanh vô cùng.

Cho dù năng lực thị giác của chó rất xuất chúng thì Tế Cửu cũng cảm thấy Nguyễn Ứng Thần rất nhanh.

Quỷ dị là hai chân của Nguyễn Ứng Thần dán sát mặt đất, vốn khép lại, không có động tác chạy trốn, chỉ là đóng đưa trái phải trượt về phía trước khiến cả đường toàn là bụi mù.

Giống như loài rắn bò sát mặt đất vậy!

“Kỹ năng bộc phát. Quy Xà Bộ!”

Nguyễn Ứng Thần mang theo tàn ảnh liên tiếp nhanh chóng vọt đến, kề sát đất rồi vung quyền, công kích hạ bàn của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành có vẻ mặt nghiêm túc, lù lù bất động, đang chờ đợi Nguyễn Ứng Thần tiến đến gần.

“Grừ!”

Cậu đột nhiên mở miệng, chuyển lực phát ra tiếng gào rít giận dữ từ phần bụng đến cổ họng.

[Kỹ năng bộc phát. Bạo Hùng rống]

Trong không khí mơ hồ có từng gợn sóng mênh mông cuộn cuộn ra ngoài, đánh lên trên người của Nguyễn Ứng Thần.

“Chặc!”

Nguyễn Ứng Thần kêu lên, biểu cảm hơi loạn, trong lòng giật mình, nhanh chóng quay đầu, kề sát đất đi nhanh, lướt qua vai của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành lùi lại một bước lớn, cơ thể áp xuống, 5 móng vuốt cào lên mặt đất, tay phải chộp từ đuôi đến đầu.

Nguyễn Ứng Thần lần nữa giật mình, lòng bàn tay vội vàng vỗ lên mặt đất, phần eo xoay vặn, kiên quyết ngoi lên.

Xẹt xẹt!

Trên nham thạch phía sau hắn xuất hiện dấu vết của 5 móng vuốt, đá vụn bay tán loạn.

Nguyễn Ứng Thần rơi vào bên cạnh nham thạch, sau đó cúi đầu nhìn cổ áo hơi rách của mình, hai mắt híp lại nói: “Đây là Bạo Hùng trảo?”

Phương Tri Hành nhếch miệng lên cười: “Chúc mừng người, đã đoán đúng rồi.”

Nguyễn Ứng Thần hít sâu một hơi rồi tặc lưỡi: “Thất Sát

Chưởng, Bạo Hùng Chân Ý, Hồng Mao Dao, còn có một bộ chưởng pháp có thể đánh tan người khác, người đúng là đa tài đa nghệ đấy.”

Phương Tri Hành lãnh đạm nói: “Cho nên người tốt nhất là nên lấy ra bản lĩnh thật sự, nếu không, chiêu tiếp theo người sẽ chết đấy.”

Nguyễn Ứng Thần cười ha ha, có biểu cảm dữ tợn nói: “Chơi với người mà thôi, người thật sự cho rằng bản thân lợi hại à.”

Hắn ngang nhiên vọt tới, tốc độ càng nhanh hơn, lúc ngừng đầu lên thì đánh một quyền về phía mặt của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành nghiêng đầu tránh né, thuận thế té xuất ra Thiên Sát Chưởng, phát thẳng ra.

“Quá chậm.”

Cơ thể của Nguyễn Ứng Thần lắc lư trái phải như một con rắn đang lắc đầu lắc đuôi, có nhiều tiết tấu, hình thành một mảng tàn ảnh dày đặc lay động không cố định, rất nhanh.

Ầm!

Phương Tri Hành đánh một chưởng vào không khí, nhấc lên khối bụi.

Ngay sau đó, cựa cảm giác trên bụng có hàn ý tập kích.

Bịch!

Trong không khí vang lên tiếng pháo nổ mạnh.

Nguyễn Ứng Thần đâm ra một quyền, đánh tan một tàn ảnh rồi nghiêng đầu nhìn lại, Phương Tri Hành đã thay hình đổi vị.

“A, chẳng lẽ đây chính là Thiên Âm Bạo Sát?”

Nguyễn Ứng Thần tấm tắc: “Người rớt cuộc là ai, tại sao lại tinh thông nhiều bộ võ công đến vậy? Võ Minh bồi dưỡng ra à?”

Phượng Tri Hành cười nói: “Trước khi giết chết người, ta sẽ cho người chết một cách rõ ràng.”

Nguyễn Ứng Thần nghe thấy lời này thì táo bạo như sấm, trên mặt hiện lên sự nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Mẹ nó, ta nể mặt người rồi phải không?”

Chương 332: Võ Minh (3)

Phù!

Nguyễn Ứng Thần kè sát đất đi nhanh, mang theo bụi mù cuộn cuộn cả đường, tốc độ nhanh đến mức vượt quá tưởng tượng.

“Nhanh quá đi!”

Phường Tri Hành căng thẳng tinh thần, vươn tay phải ra nắm lấy chuôi đao ở phía sau lưng.

Giơ cao Thính Phong đao lên trời!

“Hoa Tuyết Ngập Đầu, trăm!”

Chỉ một thoáng, giữa không trung hiện lên vô số đao ảnh bay lả tả giống như lông ngỗng tuyết lớn, bao trùm xuống khiến người khác không kịp nhìn.

Keng keng keng!

Nguyễn Ứng Thần như gặp phải đòn nghiêm trọng, trên người lập lòe tia lửa điện, y phục rách nát.

Thính Phong đao chém trên vai, trên lưng, trên hai chân của hắn, phát ra tiếng kim loại sắc nhọn liên tiếp.

Hắn đột nhiên rơi xuống, nằm rạp trên mặt đất, bị nện vào trong đất bùn.

Chốc lát sau, đao ảnh tiêu tán hầu như không còn lại gì.

Đồng thời Nguyễn Ứng Thần vỗ hai tay lên mặt đất, chột bộc

phát, đâm bịch bịch mấy quyền về phía lồng ngực của Phương Tri Hành.

Cơ thể của Phương Tri Hành chấn động, chột bay ngược ra ngoài.

Cậu cầm Thính Phong đao trên mặt đất để ổn định lại thân hình.

Máu tươi chảy ra nơi khoe miệng.

Trên mặt của Phương Tri Hành đỏ ửng khác thường, phổi cứ như là nổ tung, khó hô hấp được.

“Chỉ vậy thôi à?”

Nguyễn Ứng Thần đứng lên, bắn rớt bụi đất trên người, không còn bất kỳ vết thương nào cả.

Hắn chế giễu: “Ta còn tưởng người có bao nhiêu bản lĩnh, cũng chỉ vậy thôi. Tiện chửi chính là tiện chửi, ánh sáng bé nhỏ như gạt gạo mà cũng đòi tỏa sáng à?”

Phương Tri Hành liếm sạch máu nóng bên khoe miệng, phun ra một ngụm nước bọt, sau đó đáp lại: “Không ngờ mai rùa của người cứng đến vậy, thanh đao 9 vạn cân cũng không chém nổi.”

Nguyễn Ứng Thần cười gằn nói: “Ta là đệ tử môn phiệt, thiên phú tuyệt vời như mây trắng trên bầu trời, cao cao tại thượng, mà người chỉ là một bãi bùn nhão trên mặt đất mà thôi, người lấy đâu ra tự tin có thể chém tan phòng ngự của ta vậy?”

Phương Tri Hành vung Thính Phong đao lên gác trên vai, vẻ mặt nhiệt huyết sôi trào, trầm giọng nói: “Ta chưa bao giờ hoài nghi sức mạnh của mình cả, chém một lần không nát vậy thì chém 10 lần.”

“Đáng tiếc, người đã bị thương, ai cho người 10 lần cơ hội chứ?”

Cơ thể của Nguyễn Ứng Thần nghiêng về phía trước, kề sát đất rồi vọt nhanh.

Bịch!

Tiếng pháo nổ truyền đến!

Nguyễn Ứng Thần chớp mắt rồi chuyển hướng ngay sang bên phải, lao nhanh qua đó.

Trên một mảng đất trống, Phương Tri Hành nhanh như chớp, nhưng Nguyễn Ứng Thần cũng theo sát.

“Sư Tử Phi Hồng!”

Phương Tri Hành dùng cả hai tay vung trọng đao lên chặn ngang, rồi chém ra ngoài.

Đồng tử của Nguyễn Ứng Thần co rút lại, dường như phát giác được nguy hiểm, hắn thu hai cánh tay lại khép trước người.

Keng!

Mũi đao chém lên cổ tay hắn, bộc phát ra tia lửa chói mắt.

Đao kinh vắt ngang, thế lớn lực nặng!

Da mặt của Nguyễn Ứng Thần căng ra, cơ thể bị nhấc bay ra ngoài, đáp xuống bên bờ sông, lộn liên tục mấy vòng rồi rơi vào trong nước.

Hắn nhanh chóng ngoi lên khỏi mặt nước rồi nhảy vọt lên bờ.

Phương Tri Hành nhìn lên, phát hiện trên cổ tay của Nguyễn Ứng Thần hiện lên dấu vết màu trắng chói mắt, mơ hồ hiện lên

huyết sắc.

“Chém nát rồi?”

Phương Tri Hành mừng rỡ.

Cũng đúng, “Hoa Tuyết Ngập Đầu” công kích trong phạm vi, lực đạo không đủ.

“Sư Tử Phi Hồng” là chém một đao, bắn ra toàn bộ đao kinh.

Nguyễn Ứng Thần cảm thấy hơi đau, hấn cúi đầu nhìn song chưởng thì sắc mặt chợt âm trầm.

Vậy mà phòng ngự của hắn lại bị phá!

“Không thể nào!”

Nguyễn Ứng Thần khó tin, luyện Huyền Vũ Ma Giáp chính là cơ thể kiên cố không thể phá vỡ, đâu phải là ai cũng có thể phá được?

Trừ khi đối phương là cao thủ đến từ môn phiệt thượng đẳng!

“Sức mạnh của 9 vạn cân...”

Nguyễn Ứng Thần hít thở sâu, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng: “Không ngờ người thật sự là kỳ tài luyện võ.”

Phương Tri Hành tăng thêm lòng tin, nhoáng một cái, bịch!

Sau nháy mắt, dường như cậu dịch chuyển tức thời đến trước mặt của Nguyễn Ứng Thần, chém ngang một đao.

Bắp thịt toàn thân Nguyễn Ứng Thần động đậy, bành trướng dính lên mai rùa mặt ngoài thân, trở nên dày đặc hơn.

Bịch!

Mũi dao chém lên trên bụng của Nguyễn Ứng Thần.

Nguyễn Ứng Thần bay ngược ra ngoài, cơ thể vọt đến một con thuyền có mái che.

Ào ào ào!

Thuyền có mái che tan vỡ!

Nguyễn Ứng Thần rơi xuống sông, lực chém mạnh mẽ gia trì lên trên người khiến hắn chìm xuống đáy nước, quấy lên mảng nước đục ngầu.

Hắn lần nữa đứng dậy, bơi lên.

Ào ào!

Nguyễn Ứng Thần vọt ra khỏi mặt nước, khép hai chân lại rồi đạp nước bắn người ra ngoài.

Tể Cầu không tham gia chiến đấu mà chỉ đứng bên cạnh xem chiến.

Nó không hề chớp mắt, đột nhiên cảm thấy hoa mắt thì Nguyễn Ứng Thần đã nhào đến trước mặt của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành giữ sức chờ đợi, cậu nhanh chóng vung Thính Phong đao lên chém ngang.

Nguyễn Ứng Thần hít sâu một hơi, bấp thịt ở phần bụng cấp tốc trướng lên, ngưng kết thành một mai rùa đen lớn, sau đó hắn không sợ chết mà đâm ra một quyền.

Chương 333: Giết Sạch (1)

Keng!

Nguyễn Ứng Thần lần nữa bị nện bay ra ngoài, cơ thể bay ngược về phía mặt nước, phập phồng mấy lần trên mặt nước như nước dội lá khoai rồi mới chìm vào trong nước.

Cùng lúc này, Phương Tri Hành cũng nghiêng đầu bay nghiêng ra ngoài, cậu cũng bị Nguyễn Ứng Thần đập trúng mặt.

Xương gò má nứt ra, cả người bay ngược ra như điều đứt dây, ngã xuống mặt đất, rơi vãi máu giữa không trung.

“A dù, cả hai đều thiệt rồi!”

Tế Cầu cạn lời.

Phương Tri Hành tích lũy nhiều con át chủ bài, gặp được một tiểu môn phiệt cùng cảnh giới vậy mà chỉ có thể miễn cưỡng đánh hòa.

Không, thật ra là Phương Tri Hành đang ở thế hạ phong.

Nguyễn Ứng Thần đã cường hóa phòng ngự và nhanh nhẹn, tốc độ không thua kém gì Phương Tri Hành, phòng ngự cũng cực kỳ biến thái.

Thính Phong đao cắm trên mặt đất, lúc này Phương Tri Hành lao đảo đứng dậy, khuôn mặt đã bị hủy hết.

Khuôn mặt cậu lõm xuống một vùng lớn, máu me đầm đìa, vô cùng khiếp người.

Ào ào!

Nguyễn Ứng Thần vọt ra khỏi mặt nước như con rắn bơi trên mặt nước, khép hai chân lại, bơi nhanh lên bờ.

“Phù, phù!”

Nguyễn Ứng Thần thở hổn hển, tay trái ôm bụng, còn có vẻ mặt khó coi.

Tế Cửu ngẩng mạnh đầu lên, biểu cảm tràn ngập kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Chỉ thấy tay của Nguyễn Ứng Thần ôm bụng, giữa ngón tay có máu loãng không ngừng tuôn ra.

Nguyễn Ứng Thần lộ ra vẻ xao động, sắc mặt âm trầm mắng lớn: “Cái quái gì vậy, tại sao người vẫn chưa chết?”

“Khà khà...”

Phượng Tri Hành cất tiếng cười, lượng lớn máu tươi trào ra từ khóe miệng, rơi đầy mặt đất.

Thật ra lúc này cậu đã đạt đến cực hạn, gần sát ranh giới của cái chết.

“Hãy, xem như là miễn cưỡng đánh ngang tay đúng không.”

Phượng Tri Hành than khẽ.

“Đánh ngang tay?”

Nguyễn Ứng Thần cười châm chọc: “Tuy ta cũng bị thương nhưng chưa nguy hiểm đến tính mạng, mà tình hình của người rõ ràng tồi tệ hơn ta nhiều.”

Phượng Tri Hành dựa lưng vào Thính Phong đao, duy trì dáng

về đứng thẳng, hộc ra máu: “Không ngờ sức mạnh 9 vạn cân của ta, Nhị Cầm cảnh viên mãi lại không thể thắng nổi một tử tôn không được cưng chiều của Nguyễn gia.”

Nguyễn Ứng Thần lạnh giọng đáp lại: “Đệ tử môn phiệt là đời sau của cường giả, thể chất trải qua nhiều đời cường giả lựa chọn, vượt xa đám tạp chủng các người không biết bao nhiêu lần. Hừ hừ, người muốn thắng ta, đợi đến kiếp sau đi!”

Hắn vừa dứt lời thì ngang nhiên lao ra, kễ sát đất đi nhanh.

Trong nháy mắt, hắn đã đến trước mặt Phương Tri Hành, vung nắm đấm ra.

Lúc này, thời gian cứ như tạm dừng lại.

Vết thương kinh khủng trên mặt của Phương Tri Hành đang nhanh chóng khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy, vết máu trên người cũng cấp tốc biến mất.

“Hả?”

Nguyễn Ứng Thần ngây ra, có vẻ mặt khó hiểu.

Phương Tri Hành giương mắt, siết chặt song quyền, bắp thịt toàn thân chột nhô lên biến thành từng sợi tơ, làn da cũng hiện lên màu vàng nhạt.

“Kim Tầm Phách Kính!”

Phương Tri Hành đấm một quyền lên trên bụng của Nguyễn Ứng Thần.

Toàn thân của Nguyễn Ứng Thần chấn động kịch liệt, hắn khom người lại như tôm.

“A!”

Hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Bàn tay lớn của Phương Tri Hành vồ đến, kéo lấy tóc của Nguyễn Ứng Thần rồi vung lên, nện mạnh xuống mặt đất.

Bịch!

Bờ hồ rung động, bụi bặm cuốn lên cao, sóng nước nhộn nhạo.

Phương Tri Hành xoay người cười lên trên thân của Nguyễn Ứng Thần, đầu gối đè lên lồng ngực của hắn, dùng song quyền nện mạnh lên trên mặt của Nguyễn Ứng Thần.

Bịch bịch bịch!

Một vòng rồi đến một quyền!

Hai chân của Nguyễn Ứng Thần không ngừng giơ lên hạ xuống!

Chỉ một lát sau, trước mặt của Phương Tri Hành xuất hiện một cái hố to.

Nguyễn Ứng Thần đã biến thành một thi thể không đầu.

Đầu của hắn bị nện đến nát bét!

Một lúc lâu sau, Phương Tri Hành chậm rãi đứng lên, phun ra một ngụm khí đục.

“Đệ tử môn phiệt đúng là khó giết.”

Phương Tri Hành nhìn hai tay máu me đầm đìa sền sệt của mình rồi đi đến bờ sông để rửa sạch.

Tế Cầu bước đến.

Từ đầu tới đuôi nó đều không cuốn vào trận chém giết này.

Không phải nó không muốn giúp cậu mà là trận chiến đấu này là thuộc về Phương Tri Hành.

Cậu vẫn luôn rất muốn kiểm tra xem chênh lệch thực tế giữa mình và đệ tử môn phiệt.

Trận chém giết này đã xác minh một hiện thực tàn khốc.

Phương Tri Hành còn chưa đủ mạnh mẽ, còn không thể quét ngang những người cùng cấp được chứ đừng nói đến vô địch cùng cấp.

Tế Cửu trầm ngâm nói: “Nếu như tao hỗ trợ, mày tuyệt đối có thể dễ dàng thắng lợi.”

Phương Tri Hành đứng lên, vẩy nước trên tay trầm ngâm nói: “Xác rùa đen của Nguyễn Ứng Thần vô cùng cứng rắn, chưa chắc mày đã cắn được. Với lại hắn rất nhanh, một cước là có thể đá chết mày rồi.”

Tế Cửu nhe răng nói: “Chớ xem thường chó nha, bây giờ sau khi tao thi triển kỹ năng huyết mạch bùng nổ, thực lực tuyệt đối có thể tăng vọt đến dị thú cấp 2, cắn nát mai rùa của Nguyễn Ứng Thần không nói chơi.”

Chương 334: Giết Sạch (2)

Phương Tri Hành liếc nhìn thi thể của Nguyễn Ứng Thần, người chết chìm hướng lên trời, mai rùa bên ngoài làn da của hắn đã không còn nữa, đương nhiên không cách nào xác minh cách nói của Tế Cầu được.

“Đáng tiếc, không thể hỏi rõ ràng nội tình của Hoa Cô...”

Phương Tri Hành suy tư một lát rồi không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng sờ xác và quét tước hiện trường.

“Đi, chúng ta phải đi tiêu diệt Kính Thủy sơn trang, không để lại một chút hậu hoạn nào.”

Phương Tri Hành cất bước quay trở lại.

Tế Cầu vội vàng đuổi theo.

Nguyễn Ứng Thần đã chết, người trong Kính Thủy sơn trang sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện, sau đó đương nhiên sẽ báo lên cho Nguyễn gia.

Dù cho Nguyễn Ứng Thần ở Nguyễn gia không được cưng chiều đến đâu, một đệ tử Nguyễn gia mất tích một cách khó hiểu chắc chắn sẽ đưa đến nhiều sự chú ý và điều tra.

Phương Tri Hành đã từng xuất hiện ở Kính Thủy sơn trang, tất cả những ai đã từng nhìn thấy cậu đều phải bị diệt khẩu toàn bộ.

Một lát sau, hai người bọn họ đi tới ngã rẽ.

“Ừa, sao người lại quay về rồi?”

Hai thanh niên nhai lá cây kia có vẻ mặt kinh ngạc.

“Gâu!”

Tế Cửu một phen thành hai, đánh móc sau gáy.

Giây lát sau đó, thế giới an tĩnh lại.

Một người một chó uốn lượn xông lên, giết về Kính Thủy sơn trang.

Tế Cửu chia ra làm tám, nối đuôi nhau tiến vào giết sạch một đám.

Phương Tri Hành giải quyết từng võ giả Đại Mãng cảnh bên trong trang này.

Toàn bộ những người khác thì giao cho Tế Cửu dọn dẹp sạch.

“Rầm ~”

Bên cạnh hồ trong hậu hoa viên, con Quy Xà mà Nguyễn Ứng Thần nuôi dưỡng lớn một vòng trên mặt đất.

Phần đuôi bạch xà đã bị chém đứt.

Đầu rùa cũng bị chém nốt.

Phương Tri Hành thu hồi Thính Phong đao, xoay người rời đi.

Lúc chạng vạng tối...

Một con thuyền có mái che dừng sát ở một góc của hồ nước, cách doanh trại rất xa.

Phương Tri Hành và Tế Cửu bước xuống thuyền. Bọn họ nâng mấy cái rương lên bờ, giấu vào trong rừng cây rồi cuối cùng đục cho thuyền trầm xuống.

Sau đó, hai người bọn họ đi bộ đến doanh trại.

Lúc bầu trời tối đen, hai người bọn họ tìm được phu chèo thuyền chở bọn họ đến Kinh Thủy sơn trang.

Phượng Tri Hành mở mắt ra, xác nhận xung quanh không có ai rồi thi triển U Ảnh Âm Hành, lặng yên không một tiếng động tiếp cận phu chèo thuyền kia. Sau đó cậu tế ra một Thiên Sát Chưởng.

Bùm!

Phu chèo thuyền bất thành linh nổ tung, toàn thân hóa thành một đám mưa máu, im ắng rơi vào trong giữa hồ.

Tiếp đó Phượng Tri Hành tìm về ngựa của mình, lại mua một chiếc xe ngựa bình tĩnh rời đi.

Nhoáng lên cái chính là ba ngày sau!

Phượng Tri Hành và Tế Cầu trèo non lội suối, một đường trở về huyện thành Khánh Lâm.

“Ày, cuối cùng cũng về nhà.”

Tế Cầu ngồi trên xe ngựa, ngẩng đầu lên ngửi mùi quen thuộc trong không khí, kìm lòng không đậu lắc đuôi.

“Đói bụng à?” Phượng Tri Hành mỉm cười.

Cậu tuân thủ hứa hẹn mang Tế Cầu đi tiệm ăn, cho Tế Cầu tự gọi món ăn một bữa cơm no nê.

Một người một chó ăn no uống tốt, vô cùng thỏa mãn.

Sau đó hai người bọn họ trở về biệt viện nha huyện.

Thị nữ của cậu lập tức tiến lên đón, bấm báo với cậu: “Có một thương nhân tên là Diêu Thiện Thành đưa mấy cái rương lớn cùng

với một bức thư đến.”

Phương Tri Hành gật đầu.

Tính thời gian, Diêu Thiện Thành đi quận thành một chuyến, một lần đi tới đi lui đại khái là trở về vào lúc này.

Phương Tri Hành đi vào phòng, mở thư của Diêu Thiện Thành ra trước.

Nội dung trong thư cơ bản là liệt kê thu chi, gồm Diêu Thiện Thành bán Thiên Sát thảo đi kiếm được bao nhiêu tiền, chia thành bao nhiêu loại.

Phương Tri Hành cũng không nhìn kỹ. Lần này cậu dọn sạch kho tiền của Kính Thủy sơn trang, thu hoạch tương đối khá nên số tiền bán Thiên Sát thảo ngược lại không đủ để vào mắt.

Cậu phân phó thị nữ chuẩn bị nước tắm.

Sau đó cậu thoải mái tắm rửa một phen, nằm lên giường ngủ vững vàng.

Sáng ngày hôm sau.

Phương Tri Hành đi võ đài lộ mặt một phen.

Bộ Binh vẫn do Ôn Ngọc Đông phụ trách huấn luyện. Toàn bộ Cung Binh doanh đều như cũ, đâu vào đấy, không cần Phương Tri Hành phải bận tâm quá nhiều.

Lúc mặt trời lên cao Phương Tri Hành gặp Đinh Chí Cường, hai người nói chuyện phiếm một hồi.

Mấy ngày gần đây cũng không có chuyện lớn gì xảy ra.

Tham Lang đã thất bại bỏ chạy và mang quân rút khỏi quận Thanh Hà, trốn vào trong rừng sâu núi thẳm co đầu rút cổ không

chịu đi ra.

Quận Thanh Hà vẫn là thiên hạ của môn phiệt La gia, không có gì thay đổi.

“Địch mợ nó sự thống trị của môn phiệt vững chắc ghê, không thể lay động nổi!”

Tế Cầu cảm thán không thôi. Lần này đi xa nó được mở mang tầm mắt, cảm xúc thâm hậu.

Phượng Tri Hành đồng tình cực kỳ, gật đầu đáp: “Mày cũng thấy là thực lực của đệ tử môn phiệt rất cuộc mạnh mẽ đến cỡ nào rồi đấy. Đánh không thắng người ta, nói cái gì cũng đều vô dụng.”

“Ừm, chúng ta cũng phải cố gắng trở nên mạnh mẽ.”

Chương 335: Tứ Môn (1)

Tế Cầu suy nghĩ một chút, ngẩng đầu hỏi: “Lại nói, nhanh nhẹn của mày cường hóa đến trình độ nào rồi?”

Phượng Tri Hành trầm ngâm nói: “Còn chưa đến cực hạn. Nào, chúng ta đi Đúc Binh đường.”

Một người một chó rời khỏi nha huyện nhanh chóng đi tới Tuyên Võ các, tiến thẳng đến mật thất.

Không cần suy nghĩ nhiều, Phượng Tri Hành đứng ở trước kệ sách Ảnh Báo.

Sau khi chờ một lát, điều kiện max cấp của từng môn công pháp hệ Ảnh Báo lại xuất hiện lần nữa.

[Điều kiện để đạt tới Vân Long Tam Chiết viên mãn:

1, Đốn 1 cây trúc trăm năm trở lên (chưa hoàn thành)

2, Hoàn toàn leo lên kiến trúc có đạo cao từ 10 mét trở lên: 1 lần (chưa hoàn thành)]

...

Quả nhiên!

Điều kiện để đạt tới &LTV;ân Long Tam Chiết> viên mãn không chỉ thiếu đi một cái mà cấp bậc độ khó càng giảm mạnh nữa.

[Điều kiện để đạt tới Ngự Phong Thối viên mãn:

1, Cánh cửa dị thú cấp 3: 1 cặp (chưa hoàn thành)

2, Đá gãy 3 cái cây to ba người ôm hết (chưa hoàn thành)]

...

[Điều kiện để đạt tới Lang Hành Thiên Lý viên mãi:

1, Chân của Tật Phong Lang: 6 cái (chưa hoàn thành)

2, Mô phỏng tiếng sói tru dưới ánh trăng: 10 tiếng (chưa hoàn thành)]

...

Phương Tri Hành nhìn chăm chăm giao diện hệ thống, tầm mắt đảo qua điều kiện max cấp của mỗi một môn công pháp.

Tế Cầu cũng đang nhìn, đột nhiên nó ngạc nhiên nói: “Ể không phải chứ, toàn bộ đều chỉ có 2 cái điều kiện max cấp thôi kìa!”

Phương Tri Hành xem một mạch đến cuối cùng, gật đầu nói: “Đúng thế thật, điều kiện max cấp của mỗi một môn công pháp đều chỉ có 2 cái thôi.”

Tế Cầu đề nghị: “Trong tình huống số lượng điều kiện giống như nhau, cứ chọn môn võ công nào có độ khó hoàn thành khá lớn mà luyện.”

Phương Tri Hành bật cười nói: “Không cần đâu, bởi vì những điều kiện này, tao cũng có thể không bước ra chân khỏi nhà, hoàn toàn dựa vào dùng tiền là có thể hoàn thành được.”

Tế Cầu nhất thời cạn lời.

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Hack lớn nhất trong cuộc sống hẳn là năng lực của đồng tiền mới đúng!”

Cậu không hề chọn tới chọn lui, tùy tiện tuyển một môn &LTPhong; Thần Thối > để luyện.

Sau đó cậu đi đến khu nội vụ, tìm được tiểu trợ thủ khôn khéo của mình là Trần Bình.

Dưới sự dẫn dắt của cậu Trần Bình đã lên chức, làm Đại tổng quản khu nội vụ.

Thật ra thì chỉ là chuyện một câu nói mà thôi, Lư An Phủ không dám không nể mặt Phương Tri Hành.

“Tiểu nhân bái kiến thống lĩnh đại nhân.”

Trần Bình cười rạng rỡ, cúi đầu khom lưng, cung kính cực kỳ.

Lấy lý lịch của hắn, có khi suốt cả cuộc đời hắn cũng không bò lên trên vị trí đại tổng quản được.

Thế nhưng cố tình thời cơ tiến đến, hắn đi theo Phương Tri Hành lẫn lộn, dần dần trở nên có mặt có mũi hơn.

Phương Tri Hành trực tiếp phân phó: “Ta cần chọn mua một cặp cánh của dị thú cấp 3, cho dù là dị thú giống gì cũng được.”

Trần Bình chăm chú ghi nhớ rồi nói: “Sau khi tiểu nhân thăng lên làm đại tổng quản, con đường có thể tiếp xúc được cũng trở nên nhiều hơn. Ngoại trừ thương lộ là sơn trang Bùi thị ra thì còn có các thương lộ khác như ‘Cửu Đường ốc’, ‘Thịnh Bảo các’, cũng có thể tiến hành chọn mua.”

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, cười nói: “Tốt, người xem rồi sắp xếp đi. Không cần lo lắng về giá cả, nhà nào có tốc độ nhanh nhất thì chọn mua nhà đó.”

Trần Bình nhanh chóng sáng tỏ trong lòng.

Kế tiếp chính là đã chờ đợi.

Phường Tri Hành bắt đầu cuộc sống nhàn nhã.

Ban ngày rảnh rỗi không có việc gì, buổi tối đến gánh hát nghe hát.

Ngày trôi qua từng chút một...

Phường Tri Hành sắp ngủ hết toàn bộ các cô nương trong Hàm Hương lâu một lần rồi.

Đương nhiên, hoa khôi Tố Nương mới là người cậu thích nhất.

Bàn về độ mượt, Tố Nương hơn xa các cô nương khác, khiến người ta lưu luyến quên về.

Nhoáng lên chính là nửa tháng trôi qua.

Buổi chiều một ngày nọ, Trần Bình đưa tới tin tức tốt.

Lần này vẫn là sơn trang Bùi thị lấy được đơn đặt hàng.

Bọn họ săn giết được một con “Hắc Lân Chuẩn Ưng”, bẻ gãy hai cánh của nó rồi đóng băng đưa tới.

“Cuối cùng cũng đến.”

Trong lòng Phường Tri Hành vui cực, lập tức chạy đi Đức Bình đường thu hàng.

Đập vào mắt là một cái rương với độ dài vượt quá 4 mét, bên trong đựng rất nhiều khối băng, đang bốc lên từng luồng hơi lạnh.

Bên dưới khối băng là cặp cánh thon dài bị bao lại, lông vũ vô cùng thần dị, trong suốt óng ánh giống như là ngọc đen.

[1, Cánh của dị thú cấp 3: 1 cặp (Đã chuẩn bị, Có hoàn thành hay không?)]

Đột nhiên, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

“Ừm, quả nhiên là cánh cửa dị thú cấp 3.” Phương Tri Hành cười thoải mái.

Cậu ôm cái rương dài bỏ lên xe ngựa, cấp tốc rời khỏi Đúc Bình đường.

Tế Cửu nhìn cái rương dài nhắc nhở: “Mày mang theo thú lớn như vậy ra vào nha huyện rất dễ bị người khác chú ý!

Còn có, đây là hai cái cánh chim, người khác sẽ nghĩ xem mày dùng nó để làm gì.

Thứ nhất, thịt dị thú không thể ăn; thứ hai, mày cũng sẽ không luyện chế Nhục Đan.

Chương 336: Tử Môn (2)

Cho nên, mày dùng nhiều tiền mua hai cái cánh chim làm gì thế? Quá khả nghi luôn đấy!”

Phương Tri Hành cười nói: “Không hề khả nghi, không phải còn có mày à? Nếu người khác hỏi thì tao trả lời là cho chó ăn!”

“...”

Tế Cửu nhất thời không phản bác được, nhe răng nói: “Tao có tài đức gì mà ăn nổi cánh chim mắc như vậy chứ.”

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Tao thương mày, không được à?”

Tế Cửu buồn nôn nổi da gà.

Một người một chó nhanh chóng trở về trong biệt viện.

Phương Tri Hành ôm cái rương dài tiến vào trong phòng, thành thạo đóng cửa kỹ càng.

Tế Cửu hỗ trợ trông cửa.

“Thu!”

Phương Tri Hành mở cái rương ra, tay phải đặt lên cánh chim, suy nghĩ chột loé lên!

Bỗng dừng hai cái cánh bị đóng băng lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được héo rũ, khô quắt, mất đi toàn bộ sức sống, hóa thành một đôi tro tàn màu đen chìm xuống đáy cái rương.

[Đã hoàn thành điều kiện để đạt tới Phong Thần Thối viên mãn, có thăng cấp hay không??]

“Có!”

Phương Tri Hành không hề chần chờ, bình tĩnh nhắm hai mắt lại.

Trong lúc nhất thời, đầu Phương Tri Hành hơi căng lên, lượng lớn ký ức và cảm giác tu hành Phong Thần Thối cuộn trào mãnh liệt lao đến giống như hồng thủy vậy.

Cùng lúc đó, trong hư không một dòng nước ấm thần bí chảy vào trong cơ thể của cậu.

Rắc rắc ~

Toàn thân Phương Tri Hành run nhè nhẹ, hai chân tự nhiên thẳng băng, cơ thịt ở bắp chân cấp tốc phát triển, trở nên càng thêm to lớn.

Hai chân của cậu cấp tốc ấm lên, phát nóng. Cơ bắp trên hai chân dần dần dày lên, xương chân trở nên càng thêm kiên cường dẻo dai.

Giây lát sau đó, Phương Tri Hành tỉnh táo lại từ cơn ảo mộng kỳ diệu.

Cậu lập tức cảm giác được hai chân truyền đến cảm giác đè ép.

“Chân của ta to hơn hẳn một vòng lận!”

Phương Tri Hành giơ hai chân lên, phát hiện ngón cái dưới chân thế mà lại căng rách giày, thò ra bên ngoài.

Cậu dứt khoát xé giày ra và đứng lên, nắm quả đấm lại.

“Ừm, sức mạnh lại tăng trưởng nữa, tương đương với 2000 cân nhĩ.”

Khỏe miệng Phương Tri Hành hơi cong lên, lúc này hẳn là sức mạnh của cậu đạt đến 9 vạn 5 ngàn cân.

“Tiêu chuẩn của đệ tử môn phiệt là 10 vạn cân, ta cũng kém không nhiều nữa.”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, đi vài bước ở trong phòng.

“Ừây, cảm giác cơ thể của ta nhẹ nhàng quá!”

Phương Tri Hành vui mừng quá đổi, hai chân của hắn trở nên phá lệ hữu lực, đi bộ như gió.

[Phong Thần Thối - viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Toàn Phong Cước (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Phong Thần Vô Ảnh (Lv3)]

“Chật chặt, lại là hai cái kỹ năng bộc phát.”

Phương Tri Hành không buồn không vui, đẩy cửa đi ra ngoài tiến vào trong sân.

Cậu cẩn thận đưa mắt nhìn quanh một vòng trước, xác nhận xem xung quanh có ai theo dõi cậu hay không.

“Kỹ năng bộc phát Phong Thần Vô Ảnh!”

Phương Tri Hành đột nhiên động!

Chỉ thấy áo bào trên người cậu không gió mà bay. Cả người giống như hóa thành một ngọn gió di động rất nhanh, cấp tốc dịch chuyển, mềm mại tự tại, nhanh chóng vô cùng.

“Nhanh quá đi!”

Tế Cửu tròng lớn mắt chó, tròng mắt phát run mãnh liệt mà vẫn chỉ thấy được bóng mờ hoàn toàn mơ hồ.

Không bao lâu sau Phương Tri Hành ngừng lại, trên mặt hiện lên vẻ phần chấn lớn lao.

Cậu vui vẻ cảm thán: “Nếu bây giờ tao đánh với Nguyễn Ứng Thần một trận, có khi hẳn ta không nhanh bằng tao đâu!”

Tế Cửu đáp: “Ừm, so với Nguyễn Ứng Thần, mày ăn một ở chỗ tốc độ hơi hơi bị dè một đầu.”

Phương Tri Hành chuyển hướng Tế Cửu, nhìn kỹ giao diện hệ thống của nó.

“Đừng xem, tao chẳng tăng lên cái gì sất.” Về mặt Tế Cửu bất lực không thể làm gì được.

Lần này Phương Tri Hành tăng lên, tu vi vẫn ngừng lại ở Nhị Cầm cảnh viên mãn, đối với Tế Cửu tương đương với không có bất kỳ biến hóa nào.

Phương Tri Hành cười nói: “Mày đừng vội, tao sắp tăng lên đến Tam Cầm cảnh rồi, rất nhanh thôi.”

Tế Cửu thấy khó chịu trong lòng, bèn đáp: “Thật ra thì tao không vội vã chuyện này lắm, cái tao cần nhất hiện tại là thời gian.

Chỉ cần cho tao đầy đủ thời gian, chờ tao tiến hóa thành dị thú cấp 3 rồi, thực lực của tao chưa chắc đã yếu hơn mày bao nhiêu.”

Phương Tri Hành nhướn mày nói: “Ngày nào mày cũng ăn Nhục Đan, trưởng thành có chậm đâu.”

Tế Cửu không nói gì. Trong lòng của nó rất ghen ghét, mắt

mở trường trường nhìn Phương Tri Hành đột nhiên tăng mạnh mà nó lại chỉ có thể dậm chân tại chỗ, khó chịu vài chương luôn ấy.

Tâm trạng Phương Tri Hành rất tốt, phấn chấn nói: “Đi, làm thêm một công pháp nữa.”

Tế Cửu kinh ngạc nói: “Không phải chứ, nhanh nhẹn của mày còn có thể tăng lên được à?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Đã đến cực hạn rồi. Sức mạnh là trung tâm của tao, nhanh nhẹn chỉ là phụ trợ, hai môn công pháp đã tiêu hao hết toàn bộ tiềm lực rồi.”

Tế Cửu suy nghĩ một chút, phân tích: “Cường hóa nhanh nhẹn tổng cộng tăng 5000 cân sức mạnh, vậy lại cường hóa thêm một điểm thì sức mạnh có thể phá 10 vạn thôi!”

Chương 337: Thảm Liệt (1)

Phương Tri Hành vô cùng đồng tình, tràn ngập chờ mong cười nói: “Nếu như tao có sức mạnh 10 vạn cân, hẳn là có thực lực đánh với đệ tử môn phiệt một phen rồi.”

Đúc Bình đường!

Phương Tri Hành bước đến Tuyên Võ các, đi thẳng vào trong mật thất.

Tế Cầu ngẩng đầu nhìn bốn hàng giá sách, truyền âm đến: “Mày đã hoàn thành cường hóa sức mạnh và nhanh nhẹn, kế tiếp là...”

Đối với cái này, trong lòng Phương Tri Hành đã sớm có kế hoạch.

Cậu không chút do dự, trực tiếp đi tới trước kệ sách Linh Viên, trầm ngâm nói: “Kế tiếp tao muốn cường hóa độ bền dẻo, phòng ngự đặt xuống cuối cùng.”

Tế Cầu hiểu suy nghĩ của Phương Tri Hành.

Dù sao hack của Phương Tri Hành quá bug rồi, lại có thể thông qua hợp thành mũi tên cấp 2 để nháy mắt thiết lập cơ thể một lần nữa, khiến cậu không e ngại bất kỳ kỳ thương thế nào.

Kiểu gì cũng đánh không chất!

Thật ra thì đây mới là phòng ngự kinh khủng nhất!

Tế Cầu nhìn giá võ công bí tịch, kinh ngạc nói: “Sao công pháp hệ Linh Viên ít thế nhỉ, chỉ có năm bản thôi.”

Phượng Tri Hành không quá để ý điểm ấy, đáp lời nó: “Đủ rồi, năm công pháp đủ để tao cường hóa độ bền dẻo đến cực hạn rồi.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, không nói nhảm nữa, nằm sắp xuống chờ ở cửa.

Không bao lâu sau, Phượng Tri Hành bỗng nhiên cúi đầu.

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

“Quét ra!”

Điều kiện để năm công pháp hệ Linh Viên đạt đến viên mãn lại đổi mới một lần nữa.

[Điều kiện để đạt tới Linh Viên Vọng Nguyệt - Hiến Thụy Thiên viên mãn:

1, Bắt sống 1 con dị thú loài vượn cấp 3, hoặc là săn giết 2 con dị thú loài vượn cấp 3 (chưa hoàn thành)

2, Vào đêm trăng tròn, quan sát Viên Vương cấp 3 vái trăng: 1 lần (chưa hoàn thành)

3, Thu thập Nguyệt Tinh quả: 10 quả (chưa hoàn thành)

4, Tìm đại thụ cao không dưới 50 mét, leo lên leo xuống hơn 100 lần (chưa hoàn thành)]

...

[Điều kiện để đạt tới Mãng Xà kinh viên mãn:

1, Săn giết 1 con dị thú loài rắn cấp 3 (chưa hoàn thành)

2, Tùy ý ghìm chết 10 sinh mạng (chưa hoàn thành)

3, Thu thập Huyết Lan thảo: 10 cây (chưa hoàn thành)

4, Ngủ với tư thế khoanh tròn hơn 15 đêm (chưa hoàn thành)]

...

[Điều kiện để đạt tới Kim Xà Cuồng Vũ tam thập lục thức viên mãn:

1, Bắt được hoặc săn giết 1 con Kim Linh Mãng (chưa hoàn thành)

2, Lén vào ổ rắn, quan sát Xà Vương quyết tử tranh đấu với nhau (chưa hoàn thành)

3, Mô phỏng theo động tác của ít nhất 10 loại dị thú loài rắn (chưa hoàn thành)]

...

[Điều kiện để đạt tới Giáo Thố Nhu Cốt Tỏa viên mãn:

1, Săn giết 1 con dị thú giống đực loại thổ cấp 3 (chưa hoàn thành)

2, Chỉ lấy phương thức nhún nhảy trốn tránh được sự vồ giết của một con mãnh thú cấp 3: 1 lần (chưa hoàn thành)

3, Chế tạo hơn 3 cái hang động có thể ẩn thân được ở ngoài nơi hoang dã (chưa hoàn thành)

4, Dùng phương pháp lạ để nắm giữ xương quai xanh của sinh vật giống cái ít nhất 3 ngày (chưa hoàn thành)]

...

[Điều kiện để đạt tới Thải Hí Sư - ảo thuật ám sát viên mãn:

1, Sắm vai một người làm xiếc giang hồ, thời gian không ít hơn 18 ngày (chưa hoàn thành)

2, Âm sát hơn 3 sinh mạng cùng cấp bậc, không thể bại lộ (chưa hoàn thành)

3, Học được ảo thuật - Thần Tiên sách (chưa hoàn thành)]

...

Phương Tri Hành quét mắt qua.

“Ừ, có ba công pháp là 4 cái, hai công pháp còn lại chỉ 3 cái.”

Như vậy, &LTKim; Xà Cuồng Vũ tam thập lục thức> và &LTTh;ải Hí Sư - ảo thuật ám sát> trực tiếp bị đào thải.

Tiếp đó Phương Tri Hành lại so sánh ba công pháp với nhau, phát hiện độ khó để hoàn thành mấy điều kiện max cấp đó cũng không thấp.

Ví dụ &LTLinh; Viên Vọng Nguyệt - Hiến Thụy Thiên> thế mà lại yêu cầu “quan sát Viên Vương cấp 3 vái trắng: 1 lần”.

Viên Vương cấp 3 là vua của bảy vượn, thực lực có khi đã đạt đến Tứ Cầm cảnh thậm chí là Ngũ Cầm cảnh.

Lại gần một con Viên Vương không thể nghi ngờ là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Lại ví dụ, điều kiện để &LTM;ãng Xà kinh> viên mãn cũng rất hà khắc.

Nghe đồn loại linh dược “Huyết Lan thảo” là vật mẫu chốt để dị thú loài rắn tiến hóa huyết mạch.

Chỉ cần là nơi có “Huyết Lan thảo” sinh trưởng thì chắc chắn sẽ tụ tập rất nhiều mạng xà bảo vệ.

Đồng thời, “Huyết Lan thảo” trùng hợp nở hoa vào kỳ giao phối của bảy rắn.

Điều này dẫn đến bất kỳ một ai muốn ngắt lấy “Huyết Lan thảo” đều chắc chắn sẽ bị bày răn công kích.

Còn có, &LTGi;ảo Thổ Nhu Cốt Tỏa> cũng vô cùng gây khó dễ cho người khác.

“Chỉ cho phép lấy phương thức nhún nhảy trốn tránh được sự vồ giết của một con mãnh thú cấp 3, con bà nói!”

Phương Tri Hành chỉ nghĩ thôi cũng đã cảm thấy cố sức.

Con người dù sao cũng là sinh vật hai chân, nhảy lên một lần hai lần không thành vấn đề, thế nhưng hoàn toàn di chuyển với phương thức nhún nhảy, coi như là võ giả mạnh mẽ cũng không gánh được.

Chớ đừng nói đến đằng sau móng còn có một con dị thú cấp 3 đang đuổi theo giết nữa.

Chương 338: Thảm Liệt (2)

Tế Cửu nháy mắt mấy cái, dáng vẻ như là đang xem kịch vui. Trước đó luôn luôn có một võ công có điều kiện max cấp nhiều hơn những võ công khác, lần này thì không giống.

Nó truyền âm hỏi: “Sao đây, chọn cái nào giờ?”

Phương Tri Hành phân tích: “Độ khó điều kiện của ba công pháp có thể lựa chọn thật ra thì kém không nhiều lắm, nhưng tao càng có khuynh hướng &LTM;ăng Xà kinh >.”

Tế Cửu nhìn 4 điều kiện của Mãng Xà kinh, chần chờ hỏi: “Tại sao?”

Phương Tri Hành trả lời: “Điều kiện khó hoàn thành nhất của Linh Viên Vọng Nguyệt và Giảo Thổ Nhu Cốt Tỏa đều cần tao tự đi làm, chỉ có Mãng Xà kinh là có khả năng dùng tiền hoàn thành được.”

Tế Cửu đã hiểu, gật đầu nói: “Cũng đúng, trên thị trường chắc chắn có bán ‘Huyết Lan thảo’.”

“Ừm, đúng là tao nhìn vào điểm đó đấy.”

Phương Tri Hành gật đầu, trong lòng nhanh chóng có tính toán.

...

Phòng thu chi nha huyện!

Quản gia Ôn Dục Văn ngồi trước bàn, trong tay cầm bút, đang tính toán lại một đồng sổ sách.

Lúc này một người vợ vội vã tiến đến, không gõ cửa.

“Cha, con có việc muốn nói với ngài.”

Ôn Dục Văn đưa mắt nhìn, thấy con trai Ôn Ngọc Đông bước nhanh tới.

Ôn Ngọc Đông liếc sang cái ghế trước bàn, đang định ngồi xuống.

Nhưng hắn đột nhiên dừng lại, móc một cái khăn tay ra khỏi ống tay áo cẩn thận lau chùi chỗ ngồi và tay vịn. Hắn lau qua lau lại ba lần rồi mới ngồi.

Ôn Dục Văn nhìn một màn này, im lặng thở dài.

“Chuyện gì khiến con gấp thành như vậy?” Hắn đặt bút xuống, nâng chung trà lên.

Ôn Ngọc Đông móc một tờ giấy ra, bày lên trên bàn.

“Đây là cái gì...”

Ôn Dục Văn đưa mắt nhìn, sắc mặt chợt thay đổi, ngẩng đầu nhìn chăm chăm con trai.

Ôn Ngọc Đông nghiêm túc nói: “Đây là danh sách tiêu dùng của Phương Tri Hành trong khoảng thời gian gần đây. Hắn chẳng những trắng trợn mua rất nhiều vật tư quý trọng mà còn hay ra vào động tiêu tiền như Hàm Hương lâu, tiêu dùng to lớn, khiến người ta ghen hòng nhìn trần trối.”

Ôn Dục Văn hơi híp mắt lại, đặt chén trà xuống nghiêm túc nói: “Con muốn nói cái gì?”

Ôn Ngọc Đông cười lạnh nói: “Cha, ngài không cảm thấy kỳ quái à? Phương Tri Hành xuất thân phổ thông, không bất kỳ bối cảnh nào, thu nhập của hắn vừa xem hiểu ngay. Thử hỏi hắn lấy

đâu ra nhiều tiền như vậy, cung cấp cho hần tiêu xài kiểu đó?”

Ôn Dục Văn rơi vào trầm mặc, thật lâu sau vẫn không nói gì.

Ôn Ngọc Đông kiên nhẫn nhìn phụ thân, trong lúc nhất thời cũng không tiếp tục nói chuyện nữa.

Sau một lúc lâu, vẻ mặt Ôn Dục Văn khôi phục bình thường, chậm rãi hỏi: “Con điều tra Phương Tri Hành làm gì?”

Ôn Ngọc Đông nhướn mày nói: “Cha, cái tên Phương Tri Hành này chắc chắn có vấn đề lớn, hơn nữa vấn đề của hần vẫn còn rất rõ ràng. Con không nên điều tra à?”

Ôn Dục Văn lạnh lùng liếc nhìn con trai, trầm giọng nói: “Con là thuộc hạ của Phương Tri Hành mà lại dám phạm thượng. Con đây là đang phạm tội có hiểu không?”

Sắc mặt Ôn Ngọc Đông không đổi, kiên trì giữ ý kiến của mình: “Cha, Phương Tri Hành đức không xứng vị, con muốn kéo hần ta xuống vị trí đại thống lĩnh.”

Rầm!

Ôn Dục Văn vỗ mạnh lên bàn, cả giận nói: “Làm càn, cái gì gọi là đức không xứng vị? Phương Tri Hành người là huyện lệnh đại nhân tự cất nhắc lên, hần xứng hay không, con có thể tùy tiện nghị luận được chắc?”

Khóe miệng Ôn Ngọc Đông mím chặt. Hần siết chặt nắm đấm, vẻ mặt không phục.

Ôn Dục Văn thấy vậy, thở dài một hơi nói: “Mặc kệ con có thích Phương Tri Hành hay không, con đánh không lại hần thì muốn chịu phục. Con và Phương Tri Hành đều không phải đệ tử môn phiệt, giữa các con ai mạnh hơn thì người đó là lão đại. Con không phục cũng phải phục.”

Trên trán Ôn Dục Văn hằn đầy gân xanh. Hắn cúi đầu đứng dậy, buồn bực không nói gì đi ra phòng thu chi.

Ôn Dục Văn nhìn theo. Hồi lâu sau, hắn cầm tờ giấy trên bàn lên nhìn kỹ, lông mày dần dần cau lại thật chặt.

...

Chạng vạng, phố Bình An vô cùng náo nhiệt.

Phương Tri Hành và Tế Cẩu đi qua đường phố, đến trước ngoài cửa lớn Hàm Hương lâu.

“Ui cha, thống lĩnh đại nhân tới rồi!”

Tú bà uốn éo vòng eo, vội vàng chạy đến nhiệt tình hoan nghênh.

Phương Tri Hành cười hỏi: “Tổ Nương đâu?”

Tú bà trả lời: “Tổ Nương biết ngài muốn tới, từ chối tất cả khách nhân, chỉ chờ mỗi mình ngài thôi đấy.”

Phương Tri Hành gật đầu đi vào trong lâu, mỗi lần lên mười bậc thang, thẳng đến lầu ba.

“Ể, người nọ là ai mà trâu bò thế! Lại có thể tùy ý ra vào sương phòng của Tổ Nương luôn?”

“Ồ, người không biết à?”

“Trước kia ta chưa từng nhìn thấy hắn, xin hỏi hắn là công tử gia nhà nào thế?”

“Vị đại gia này chính là thống lĩnh đại nhân mới nhậm chức Phương Tri Hành. Bây giờ người ta là nhân vật số hai của huyện Khánh Lâm, gần với huyện lệnh đại nhân.”

...

Mọi người nghị luận ầm ĩ, khuôn mặt tràn đầy vẻ kính nể.

Lúc này Phương Tri Hành không dám nói kaf thanh danh lan xa, nhưng ít nhất ở trong huyện thành là thanh danh vang dội, nổi danh có tiếng.

Chương 339: Thánh Phúc (1)

Phương Tri Hành nghe thấy, trong lòng hoàn toàn thoải mái, lập tức đi vào phòng bao lớn.

“Phương thống lĩnh.”

Tổ Nường ra đón. Hiện giờ cô mặc một bộ nghề thường màu xanh biếc, thướt tha lả lướt, làm nổi bật lên đường cong trên cơ thể cô. Vẻ quyến rũ vờn quanh, vô cùng mê người.

Phương Tri Hành mỉm cười, vui vẻ ôm eo của Tổ Nường.

“Nào nào, ta biên soạn một ca khúc mới. Để ta đàn cho ngài nghe thử nhé.”

Tổ Nường lôi kéo Phương Tri Hành ngồi xuống trước bàn đặt đàn, mười ngón tay thon lay động, tiếng đàn duyên dáng lập tức quanh quẩn bên tai.

Bỗng gấp gáp như lôi điện mưa gió, bỗng lại như tơ nhện tung bay.

Chốc lát sau Tổ Nường nâng hai tay lên, ngẩng đầu cười hỏi: “Ngài thấy thế nào?”

Phương Tri Hành gật đầu lia lịa, giơ ngón tay cái khen: “Tri âm tri kỷ, cũng không hơn gì cái này.”

Tổ Nường tức khắc bật cười vui vẻ. Hai người nói về chuyện đàn hát một lúc thì bỗng nhiên thay đổi chủ đề, cô nói: “Ta nghe nói ‘Hội võ Thanh Hà’ sắp được tổ chức, ngài có đi tham gia không?”

“Hội võ Thanh Hà?”

Phương Tri Hành nhướng mày, hẳn nghe thấy người ta nói đến cái này không chỉ một lần.

Tổ Nường cười nói: “Hội võ Thanh Hà ba năm cử hành một lần, chính là một hội thịnh sự võ lâm vô cùng to lớn.

Ta nghe nói võ giả lọt vào ba vị trí đầu lúc này, nếu là nữ tử thì sẽ có cơ hội gả vào môn phiệt La gia. Nếu là nam tử, thì có cơ hội ở rể môn phiệt La gia đấy.”

Phương Tri Hành không khỏi rơi vào trầm ngâm.

“Ở rể?!”

Tế Cửu nằm úp sấp trên thảm trải sàn tự kiểm trò vui để chơi đột nhiên giật mình, tầm mắt đặt lên trên người Phương Tri Hành.

Nó không ngừng truyền âm đến: “Cái này có thể cân nhắc nè. Ở rể La gia, một bước lên trời đó!”

Phương Tri Hành hơi im lặng đáp: “Hội võ Thanh Hà, toàn bộ thanh niên tài tuần ba mươi tuổi trở xuống đều có thể báo danh tham gia, có thể nói là quần anh tập trung, đương nhiên cũng bao gồm đệ tử môn phiệt trẻ tuổi.

Nếu như tao tham gia và đạt được một trong ba vị trí đầu, tất nhiên tao phải đánh bại một ít đệ tử môn phiệt, thậm chí phải dốc hết sức lực để ứng phó, bại lộ tất cả con bài chưa lật.”

Tế Cửu vừa nghe thấy lời này là biết rõ Phương Tri Hành không có hứng thú với hội võ Thanh Hà cho lắm.

Nghĩ lại thì thấy cũng đúng, nếu không có gì bất ngờ thì Phương Tri Hành sẽ nhanh chóng tăng lên Tam Cầm cảnh, chậm thì mấy tháng, nhanh thì trong vòng một tháng.

Hơn nữa lấy quyền thế địa vị bây giờ của cậu, hầu như có thể xuôi gió xuôi nước thẳng cấp đến Tứ Cầm cảnh.

Sau khi đạt được Tứ Cầm cảnh viên mãn rồi thì sẽ đụng phải một vấn đề không tài nào tránh né nổi!

Công pháp!

Ở trong mật thất của Đúc Binh đường không có công pháp hệ “Bạo Hổ” nào hết.

Điều này có nghĩa, Phương Tri Hành sẽ phải đòi hỏi với tổng bộ Thiết Sơn môn.

Thế nhưng cao tăng của Thiết Sơn môn có phải người ngu đâu, bọn họ sẽ đưa công pháp hệ Bạo Hổ cho Phương Tri Hành với điều kiện gì đây?

Tế Cửu suy xét: “Mày có từng nghĩ đến, chờ tu vi của mày tăng lên tới Tứ Cầm cảnh viên mãn rồi, thực lực của mày sẽ bị công khai không?”

Phương Tri Hành than thở: “Tao đã sớm nghĩ đến việc đó rồi. Bây giờ tao 19 tuổi, nếu trong vòng nửa năm tao tăng lên tới Tứ Cầm cảnh viên mãn thì sẽ bị mọi người coi là kỳ tài tu hành hoặc là một con quái vật, chắc chắn sẽ đưa tới sự quan tâm rất lớn.”

Tế Cửu bèn nói: “Đúng rồi, nhưng mày không có lựa chọn nào khác. Mày chỉ có thể công khai toàn bộ tu vi chứng minh thực lực của mình, người khác mới cho phép mày quan sát công pháp hệ Bạo Hổ, không phải sao?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, than thở: “Tao không thể cứ công khai như vậy được, quá khả nghi, nguy hiểm quá lớn.”

Tế Cửu nhúc nhúc nói: “Vậy phải làm sao bây giờ? Công pháp là cơ mật quan trọng của môn phiệt thế gia, mày phải thông qua cách

thu hoạch bình thường hoặc là trực tiếp chém giết, không con đường thứ ba nào cả.”

Phương Tri Hành mỉm cười đáp: “Đoạt, là lựa chọn thứ hai của tao. Còn lựa chọn thứ nhất là rời khỏi quận Thanh Hà.”

“Rời khỏi?!”

Tế Cầu chớp mắt, nó lại chưa bao giờ nghĩ đến con đường này.

Phương Tri Hành cười nói: “Nếu như tao đạt đến Tứ Cầm cảnh viên mãn thì thực lực sẽ tương đương với trưởng lão thậm chí là phó môn chủ của Thiết Sơn môn. Không dám nói đi ngang, ít nhất tao có đầy đủ sức tự vệ. Trời đất bao la, chạy đi đâu không được chứ?”

Tế Cầu bình tĩnh, tặc lưỡi nói: “Như vậy cũng được, rời khỏi quận Thanh Hà, đi một nơi nào đó không có ai quen biết may bắt đầu từ số không!”

Một người một chó giao lưu tâm thần.

Ánh mắt Tố Nương chớp động, hiếu kỳ hỏi: “Phương thống lĩnh, ngài không muốn tham gia hội võ Thanh Hà à?”

Phương Tri Hành lắc đầu cười, thản nhiên nói: “Ta là một người an phận thủ thường, không thích vô giúp vui.”

Tố Nương sáng tỏ, rúc vào trong lòng Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành mỉm cười, cởi đai lưng và nhẹ nhàng đè đầu cô xuống.

...

Chương 340: Thánh Phúc (2)

Bóng đêm dần sâu.

Trong thư phòng, Ôn Dục Văn ôm tay đứng thẳng một bên.

La Bồi Vân ngồi trên ghế, tay phải cầm một tờ giấy, tay trái đặt lên trên tay vịn, ngón tay không ngừng gõ gõ.

Sau một hồi lâu, La Bồi Vân buông tờ giấy xuống thản nhiên nói: “Đúng là Phương thống lĩnh tiêu xài rất lớn nhỉ.”

Ôn Dục Văn bèn nói: “Lão gia mình giám, lấy thu nhập của Phương thống lĩnh đến xem, trừ phi hần vay mượn rất nhiều tiền, bằng không thì hần rất khó có thể làm được thu chi cân bằng.”

“Vay tiền à?”

La Bồi Vân nhướn mày lên, trầm ngâm nói: “Không giống như vay tiền, cũng không giống như thu hồi lộ.”

Nói đoạn, ông ta đột nhiên bật cười, tấm tắc nói: “Xem ra vị Phương thống lĩnh này của chúng ta có phương pháp kiếm tiền riêng của mình đây mà.”

Hàm Hương lâu, phố Bình An.

Đêm đã khuya, bầu trời dần dần trời u ám.

Từng cơn gió thổi qua phố Bình An, càng thổi càng lớn.

Đến sau nửa đêm, con phố náo nhiệt này mới dần dần yên ắng.

Người đi trên đường từ từ thưa thớt.

Một người đội đầu bông mặc đồ đen đi tới cuối phố Bình An.

Người này đi thẳng đến góc đường, đặt một bầu rượu lên trên mặt đất.

Chỉ chốc lát sau, một bàn tay bẩn thỉu thò ra ngoài từ trong bóng tối, bắt lấy bầu rượu.

Ào ào ~

Tay bẩn giơ bầu rượu lên rót liên tù tù, giống như sợ đối phương sẽ đoạt loại bầu rượu vậy.

Qua hồi lâu, người đưa rượu mở miệng nói với tiếng nói trầm thấp: “Ta biết người rất thích Tố Nương, ta cũng hiểu rõ cơn đơ đau đón yêu vô cùng mà lại không có được đó.”

Tay bẩn chậm rãi bỏ ra, để lộ một khuôn mặt càng bẩn hơn, hàm hồ hỏi: “Người là ai, tại sao người muốn nhắc tới Tố Nương?”

Người đưa rượu trả lời: “Người biết đêm nay Tố Nương sẽ ngủ với ai không? Phương Tri Hành! Bây giờ hắn là tân sủng của Tố Nương. Bình thường bọn họ ở cùng nhau, triền miên với nhau. Nữ nhân người tâm tâm niệm niệm vẫn bị nam nhân khác đè dưới thân.”

“Người, câm miệng!”

Mặt bẩn nổi giận, tâm trạng kích động, thống khổ la lên: “Đừng có nhắc tới cô ta, ta không muốn biết bất cứ chuyện gì của cô ta cả.”

Người đưa rượu tiếp tục nói: “Người yêu Tố Nương như vậy, người nâng đỡ cô ta nổi tiếng, nhưng cô ta lại từ bỏ người sau khi thành danh.

Ha ha, cũng đúng thôi, chuyện đầu tiên kẻ mù làm sau khi khô

phục thị lực chính là ném xuống quả trứng trên tay kia mà.”

Mặt bần tức giận đến cả người phát run, quát ầm lên: “Tại sao người phải dày vò ta như vậy chứ, rốt cuộc người muốn làm gì?”

Người đưa rượu móc một chiếc túi giấy dầu ra khỏi lòng và bỏ trên mặt đất.

Trong túi giấy dầu tản ra mùi tanh nồng nặc.

“Ta muốn đưa cho người một cơ hội trả thù.”

Người đưa rượu chỉ vào túi giấy dầu: “Trong túi có một miếng thịt, người ăn sống nó là có thể thu được sức mạnh vô cùng vô tận.

Đến lúc đó, người có thể giết chết Phương Tri Hành, đoạt lại Tổ Nương của người, từ đó người và nàng có thể ở bên cạnh nhau vĩnh viễn.”

Người đưa rượu nói xong thì đứng lên xoay người rời khỏi, nhanh chóng biến mất ở đầu phố lạnh tanh.

Mặt bần nhìn túi giấy dầu trên mặt đất, hồi lâu sau vẫn không có động tác nào.

...

Sáng sớm hôm sau, trời âm u có mưa.

Loạt xoạt ~

Phương Tri Hành ngủ một giấc đến tự nhiên tỉnh, ngồi dậy đưa mắt nhìn Tổ Nương bên cạnh, biểu cảm trên mặt đặc biệt thỏa mãn.

Cậu đuổi người một cái, rời giường mặc quần áo, đi đến trước cửa sổ và mở nó ra.

Chỉ một thoáng, màn mưa bên ngoài kéo theo mùi trong lành ẩm ướt ập vào mặt.

“Mưa hay biết thời tiết...”

Sau khi cơn mưa xuân này đổ xuống, vạn vật sống lại, trăm hoa đua nở, một mùa xuân xinh đẹp sắp đến.

Phượng Tri Hành giơ chân đá tỉnh Tế Cầu còn đang khò khò ngủ say, đi ra ngoài.

Tế Cầu ngáp một cái, không khỏi phàn nàn nói: “Bên ngoài đang còn mưa mà, mà y gấp cái gì thế?”

Phượng Tri Hành trả lời: “Mày quên rồi à, hôm nay chúng ta phải chạy đến Cẩm Khu Đom Đóm đấy.”

Tế Cầu tức khắc nhớ ra.

Điều kiện 1 yêu cầu Phượng Tri Hành săn giết 1 con dị thú loài rắn cấp 3.

Đây là nhiệm vụ cứng, Phượng Tri Hành dùng tiền cũng không mua được, chỉ có thể tự đi hoàn thành.

Cậu đi xuống lầu, đi qua đại sảnh.

Phượng Tri Hành đứng ở trước cửa lớn, đưa mắt nhìn lại.

Bên ngoài mưa to rào rào che khuất bầu trời.

Trên đường phố toàn là nước đọng.

Dưới mái hiên ngoài cửa lớn, một người co ro trong góc phòng.

Phượng Tri Hành liếc mắt, nhất thời nhận ra ngay.

Lại là Giang Hàn Lâm kia.

Lúc này gã càng thâm hiểm hơn, dơ bẩn thì không nói, quần áo rách nát dơ dáy, vẫn còn đi chân trần.

Một gã sai vặt đi tới, cười nói: “Phượng thống lĩnh, ngài cần xe ngựa không ạ?”

Phượng Tri Hành móc một ít tiền thưởng ra đưa cho hắn, gật đầu nói: “Kêu một chiếc đến đây đi, ngoài ra cũng dắt ngựa của ta đến luôn.”

“Đến ngay!”

Gã sai vặt vui mừng nhận tiền thưởng, bật chiếc ô giấy dầu chạy ra ngoài dưới màn mưa.

Phượng Tri Hành kiên nhẫn chờ.

Chương 341: Hồng Đào (1)

Bỗng nhiên, cậu nhận thấy có một ánh mắt đang ngó chừng cậu.

Cậu ngược lên, không phải ai người khác, chính là tên Giang Hàn Lâm kia.

Gã nhìn chòng chọc vào Phương Tri Hành, vẻ mặt chết lặng sống không còn gì luyến tiếc.

Phương Tri Hành khẽ nhú mày, nhận thấy bên trong con mắt đục ngầu của Giang Hàn Lâm mơ hồ lộ ra ý oán hận.

Nhưng Giang Hàn Lâm nhanh chóng quay đầu đi, nhìn về phía một người đi đường, trong mắt vẫn tràn ngập cái loại thù hận u ám lạnh lẽo, cái loại oán niệm sâu không thấy đáy.

Hình như cái tên này nhìn ai cũng thấy khó chịu, cả người chán chường tới cực điểm, thực sự không còn muốn sống nữa.

Phương Tri Hành thu hồi ánh mắt, không để ý quá nhiều.

Chỉ chờ thêm khoảng ngựa khác, một chiếc xe ngựa lái tới, dừng ở bên ngoài cửa lớn.

Gã sai vặt che dù qua đây, cười nói: “Phương thống lĩnh, mời ngài lên xe.”

Phương Tri Hành lên xe ngựa, Tế Cầu cũng nhảy lên.

“Giá ~”

Xa phu vung roi quất vụt một cái, con ngựa lập tức kéo xe, cộp

cộp cộp đi về phía trước.

Đột nhiên Giang Hàn Lâm đứng lên, ba chân bốn cẳng đi tới trước mặt gã sai vật kia.

“UI da, người làm gì thế, dọa ta hết hồn rồi!”

Gã sai vật đang nhìn theo xe ngựa rồi đi, Giang Hàn Lâm bất thành linh xông tới đúng là có chút dọa người thật.

Giang Hàn Lâm trừng to mắt, tức giận hỏi: “Cái người ban nãy chính là Phương Tri Hành, đúng không?”

Gã sai vật nhìn Giang Hàn Lâm đầy khinh thường, cười lạnh nói: “Đúng rồi đó, vị đại gia kia chính là thống lĩnh đại nhân đấy.”

Hai mắt Giang Hàn Lâm tròn tròn, nhìn chằm chằm vào chiếc xe ngựa đi xa, vẻ mặt âm trầm không gì sánh được.

Gã sai vật thấy thế, ha ha lạnh lùng chế giễu: “Người ta không thù không oán với người, người tức giận như vậy làm gì? A ta biết rồi, bây giờ Phương thống lĩnh là tân hoan của Tổ Nương, hàng đêm thị tẩm, người nhìn người ta không vừa mắt chứ gì?”

Giang Hàn Lâm tức giận đến cả người phát run, một phát bắt được áo của gã sai vật gấp giọng nói: “Tổ Nương thực sự thị tẩm hẳn à?”

“Cút!”

Gã sai vật hất tay Giang Hàn Lâm ra rồi quăng hẳn ngã lộn lên đường.

Giang Hàn Lâm lẩn hai vòng, cả người ngâm mình trong nước bùn.

“Phế vật, người cho là người là thứ gì?”

Gã sai vật cưỡi khảy, phất tay rời đi.

Giang Hàn Lâm chậm rãi đứng lên, mất hồn mất vía, đi tới góc tường ngồi xuống.

Không lâu sau, gã móc túi giấy dầu kia ra khỏi ngực.

...

Xe ngựa dừng lại bên ngoài nha môn.

Phương Tri Hành xuống xe, ngẩng đầu thì nhìn thấy Đinh Chí Cương mang theo một đám nha dịch treo hoa đỏ, vải đỏ lên trên cửa chính.

Phương Tri Hành kinh ngạc hỏi: “Đại ca, mọi người đang làm gì thế?”

Đinh Chí Cương cười nói: “Lão đệ, đại công tử sắp về nhà thăm người thân rồi.”

Phương Tri Hành không khỏi nhướng mày lên.

Đại nhi tử của La Bồi Vân - La Khắc Kỷ sắp trở về rồi!

Thiên phú tập võ của La Khắc Kỷ rất cao, một mực ở quận thành chuyên tâm tu hành, quanh năm không quay về nhà.

Phương Tri Hành cảm giác có chút đột nhiên, bèn hỏi: “Chuyện khi nào vậy, sao không nghe thấy chút phong thanh nào thế?”

Đinh Chí Cương nhún vai nói: “Ày, hành tung của đại công tử đương nhiên là bảo mật. Sáng nay ta cũng mới vừa nhận được thông báo thôi, rất đột nhiên, ta sắp bận rộn chết đây.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, trong lòng nhất thời không còn gì để nói.

Tế Cửu thấy vậy, ha ha giễu cợt nói: “Xem đi, cái này gọi là kế hoạch không cần nổi biến hóa, mà càng muốn đi sớm một chút thì càng không đi được.”

Phượng Tri Hành bĩu môi. Cậu suy nghĩ một chút, chợt đi đến võ đài, không để ý trời mưa mà triệu tập toàn bộ Bộ Binh và Cung Binh chỉnh đốn kỷ luật.

“Đại công tử sắp về nhà, tất cả mọi người xốc dậy tinh thần cho ta, lấy tinh thần diện mạo tốt nhất nghênh đón đại công tử trở về, hiểu chưa?” Phượng Tri Hành ra lệnh.

“Hiểu!”

Mọi người rướn cổ, đều nhịp hô to.

Trong lúc không biết, mưa rơi nhỏ dần.

Ba người Phượng Tri Hành, Đinh Chí Cường, Ôn Ngọc Đông đội mưa đi đến cửa thành, kiễng chân trông ngóng.

Không lâu sau, một chiếc xe ngựa bình thường đi tới cửa thành.

Xa phu là một thanh niên áo trắng, trên đầu đội đầu lạp, bên hông treo đao.

Hai mắt Phượng Tri Hành híp lại, nói khẽ: “Vết bánh xe thật là nặng.”

Nghe vậy, Đinh Chí Cường đưa mắt nhìn kỹ, lúc này mới chú ý đến phía sau xe ngựa để lại hai hàng vết bánh sâu đậm.

Tuy có nguyên nhân do trời mưa đường ướt nhưng trên quan đạo toàn là đá vụn dấy, tương đối cứng rắn. Trừ phi là xe nặng, nếu không thì không có khả năng đè ra vết bánh xe rõ ràng như thế.

Trong lúc hai người kinh nghi, Ôn Ngọc Đông đột nhiên lao ra màn mưa, vui vẻ phất tay kêu lên: “Ca!”

Thanh niên áo trắng ngẩng đầu, cười ha ha nói: “Đệ, ta đã về rồi!”

Đinh Chí Cương thấy vậy, bèn giới thiệu: “Người kia là đại nhi tử của Ôn quản gia, Ôn Ngọc Lâm!”

Phương Tri Hành hiểu rõ, lập tức bước ra nghênh đón.

Đinh Chí Cương nhắm mắt theo đuôi.

Xe ngựa dừng lại trước cửa thành.

“Ti chức cung nghênh đại công tử!”

Chương 342: Hồng Đào (2)

Vẻ mặt đám người Phương Tri Hành nghiêm lại, thi lễ bài bản, cung kính.

“Miễn lễ.”

Trong xe truyền ra một giọng nói bình thản, trong tiếng nói giống như có cảm giác áp bách vô cùng sung mãn.

Màn xe vén lên một góc, có một ánh mắt thấu ra ngoài cười nói: “Ngọc Đông, đã lâu không gặp.”

Ôn Ngọc Đông xúc động nói: “Ngọc Đông cũng rất nhớ đại công tử.”

“Ừ, mưa lớn, về nhà trước rồi nói sau.”

Màn xe buông xuống, uy áp đó cũng lập tức biến mất.

Đám người Phương Tri Hành không khỏi buông lỏng tâm thần, lúc này mới bắt đầu hô hấp không khí mới mẻ một lần nữa.

Xe ngựa chậm rãi đi trước, tiến vào cửa thành.

Mọi người lập tức đuổi kịp, theo xe ngựa một đường trở về nha huyện.

Một lát sau...

Xe ngựa dừng lại trước cổng nha môn.

Ôn Ngọc Lâm xuống xe trước, khoanh tay đứng ở một bên.

Ngay sau đó, một bàn tay to vén màn xe lên, đầu xe trầm mạnh

xuống.

Trong nháy mắt sau đó, một thân hình cường tráng dị thường ra khỏi thùng xe.

Đám người Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lên, toàn bộ đồng tử hơi co rút lại.

Giờ khắc này, khuôn mặt của nam nhân đứng ở đầu xe trông vô cùng trẻ tuổi, còn phải trẻ hơn La Khắc Chiêu rất nhiều.

Thân hình của hắn cao lớn vô cùng, đạt đến chiều cao kinh người hơn 2 mét 5.

Hắn mặc một bộ kinh trang màu tím nhạt, trong cổ áo nơi ngực lộ ra một đoạn nhụyễn giáp màu bạc, bên hông giắt một thanh trường kiếm màu đen.

Cả người cao to uy mãnh, bắp thịt cuộn cuộn, không ai bì nổi.

Hắn bước xuống xe, đầu xe vung mạnh lên.

Trong nháy mắt này, bánh xe đáng thương giống như là thả ra áp lực cực lớn vậy, cao hơn hắn một đoạn.

La Khắc Kỷ thản nhiên quét mắt nhìn mọi người, đó là một loại nhìn xuống hờ hững.

Tất cả mọi người cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt ấy.

Lúc này, La Bồi Vân mang theo đại phu nhân đi ra.

“Phụ thân! Nương!”

Trên mặt La Khắc Kỷ hiện lên nụ cười vui vẻ, đi tới quỳ xuống dập đầu.

“Con ta mau dậy!” Đại phu nhân vui cười đỡ con trai đứng

dậy.

Chiều cao của bà chỉ đủ đến eo của La Khắc Kỷ, có vẻ nhỏ nhắn đáng yêu.

La Bồi Vân cười nói: “Khắc Kỷ, trên đường vẫn thuận lợi chứ?”

La Khắc Kỷ gật đầu nói: “Coi như cũng được, trên đường chỉ gặp phải mấy tên tiểu mao tặc, đều bị Ngọc Lâm giải quyết.”

“Bình an là tốt rồi.”

Đại phu nhân siết chặt bàn tay của con trai: “Nào nào, đừng đứng ngoài dầm mưa nữa.”

Mọi người lập tức xoay người tiến vào đại sảnh trong nha.

Tiệc rượu đã bày xong từ lâu, đoàn người đều ngồi xuống, ăn ăn uống uống.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành và Đinh Chí Cương đứng dậy bước qua mời rượu.

La Bồi Vân giới thiệu: “Đinh tổng bộ đầu con biết rồi nhỉ, vị này chính là thống lĩnh mới tới Phương Tri Hành.”

Phương Tri Hành giơ ly rượu lên, kính cẩn nói: “Ti chúc bất tài, chúc đại công tử võ đạo hưng thịnh.”

La Khắc Kỷ đánh giá Phương Tri Hành, thản nhiên gật đầu nói: “Còn trẻ như vậy đã lên tới thống lĩnh, xem ra thiên phú tập võ của người khá tốt.”

Phương Tri Hành bèn nói: “Ti chúc không dám nhận. Ở trước mặt đại công tử, ti chúc chẳng qua chỉ là một bãi bùn nhão mà thôi, không đáng để ý.”

La Khắc Kỷ cười ha ha nói: “Bùn nhão có thể trét tường mới là bùn nhão tốt.”

Phương Tri Hành nghiêm túc trả lời: “Ti chúc nhất định cố gắng trở thành bùn nhão tốt nhất.”

“Ha ha ha, thú vị!”

La Khắc Kỷ bị chọc cười, nói thẳng: “Phụ thân, ngài tìm được tên nịnh hót này từ chỗ nào thế.”

La Bồi Vân cười nói: “Duyên phận mà thôi. Hắn không chỉ biết nịnh hót, năng lực cũng rất xuất chúng. Ít nhất đến bây giờ chưa làm sai một chuyện nào.”

La Khắc Kỷ nhìn Phương Tri Hành thêm một cái.

Tiệc đón gió tiếp tục, kéo dài hơn hai giờ mới kết thúc.

Đoàn người Phương Tri Hành tản ra.

“Lão đệ, đi, chúng ta hàn huyên vài câu.”

Đinh Chí Cường gọi lại Phương Tri Hành, hai người cùng đi nha sở Thông Phán.

Phương Tri Hành cũng đang muốn tìm hắn tâm sự.

Hai người ngồi xuống, Đinh Chí Cường than thở: “Đại công tử đã trở về, sau đó chúng ta phải cẩn thận một chút. Đại công tử văn võ toàn tài, tâm tư sâu không lường được, không phải nhị công tử có thể so sánh.”

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Trước đây huynh từng hầu hạ đại công tử rồi à?”

Đinh Chí Cường lắc đầu nói: “Đại công tử đi quận thành từ rất lâu rồi. Lúc hắn ở chỗ này, ta vẫn còn chỉ là một đầu mục bắt

người, không có nhiều cơ hội được tiếp xúc với hắn.

Có điều, thật ra ta nghe người ta từng nhắc đến nhiều lần rằng đại công tử vô cùng thông minh. Ở trước mặt hắn, nhất định đừng chơi trò vật vãnh gì cả.”

Phương Tri Hành nhớ kỹ, cười nói: “Đâu dám chứ, chúng ta đối đãi theo bốn phận, thành thật làm việc, làm tròn trách nhiệm là được.”

Đinh Chí Cương đồng tình vô cùng.

Đại công tử rời nhà nhiều năm bây giờ có tính cách thế nào, đoàn người còn chưa thăm dò rõ ràng, phải khiêm tốn một chút, miễn cho đụng phải hắn.

...

Chương 343: Đồ Đẳng (1)

Trong phòng, La Khắc Kỷ ngồi xuống.

Ôn Ngọc Lâm đứng ở một bên, hai tay khoanh trước ngực.

Ôn Ngọc Đông khoanh tay đứng, cặp mắt ngoan ngoan.

Lúc này La Khắc Kỷ mở miệng nói: “Nói đi, rốt cuộc nhị đệ không có thành tích gì kia của ta là chết như thế nào?”

Ôn Ngọc Đông kể lại rất tỉ mỉ, không để lọt bất kỳ một chi tiết nào.

“Ha ha ha ~”

Sau khi nghe xong, La Khắc Kỷ không nhịn được bật cười ha ha, cười nhạo nói: “Đồ phế vật La Khắc Chiêu này, không ngờ lại chết ghen khuất như thế. Bị một tên phản tặc giết chết nữa chứ, đúng là vô cùng nhục nhã mà.”

Ôn Ngọc Đông buồn bã mím môi.

Hắn biết La Khắc Kỷ và La Khắc Chiêu không phải cùng một mẹ sinh ra, quan hệ huynh đệ từ nhỏ đã nhạt nhẽo.

“A, xin lỗi.”

La Khắc Kỷ ngừng lại, cười nói: “Ta đã quên, người và Lão Nhị làm bạn từ nhỏ, tình cảm vô cùng tốt. Nó đã chết, chắc hẳn người sẽ đau lòng vô cùng.”

Hai mắt Ôn Ngọc Đông ướm át, bi thống nói: “Là ta vô năng, không thể bảo vệ tốt nhị công tử.”

Dáng vẻ La Khắc Kỷ không sao cả, cười nhạt nói: “Không thể trách người được, nếu đệ tử môn phiệt quá yếu thì cũng có thể bị người khác dễ dàng giết chết thôi.”

Một người một chó trở về biệt viện.

Phượng Tri Hành chậm rãi tiến vào trong phòng của mình, ngồi xuống, lông mày cau thật chặt trầm tư suy nghĩ.

Thân hình tràn đầy cảm giác áp bách sâu sắc đó của La Khắc Kỷ cứ hiện lên trong đầu hắn, không ném đi được.

Trực giác nói cho Phượng Tri Hành, La Khắc Kỷ là kẻ mạnh nhất trong số những người cậu từng gặp mặt, không ai sánh bằng.

Qua hồi lâu, cậu truyền âm đến: “Tế Cửu, mày có nghĩ thấy gì không?”

Tế Cửu hơi im lặng, nghiêm túc trả lời: “Nói thật, huyết nhục của La Khắc Kỷ quá mạnh mẽ, khiến tao có chút sợ hãi.”

“Sợ á?!”

Vừa nghe thấy lời này, Phượng Tri Hành lập tức choáng váng.

Cậu kinh ngạc nói: “Người người mùi của võ giả, không phải đều là mùi thơm nức mũi, khiến mày chảy nước miếng à?”

Tế Cửu chắc một tiếng, tặc lưỡi nói: “La Khắc Kỷ thì khác. Hắn giống như là một con mãnh thú, đẳng cấp hơn ta quá nhiều, chính là cái kiểu nằm trên top của chuỗi thức ăn ấy. Tao vừa mới nghĩ mùi trên người hắn, toàn thân đã không khống chế được mà run lập cập.”

Sợ hãi theo bản năng!!

Trong lòng Phượng Tri Hành không khỏi nghiêm nghị, suy đoán: “La Khắc Kỷ có thể là Tứ Cầm cảnh thậm chí Ngũ Cầm cảnh,

so với cha hấn La Bồi Vân thì càng mạnh hơn. Trò giỏi hơn thầy, hậu sanh khả ưý.”

Tế Cầu cũng tấm tắc sợ hãi than: “Không hổ là đệ tử môn phiệt, cả nhà cường giả, tùy tiện kéo một người ra là có thể hùng bá một phương.”

Đảo mắt đến chàng vạng.

Phượng Tri Hành khiêm tốn làm việc, vẫn luôn ở trong nha môn, không đi ra ngoài chơi gái.

Đúng lúc này, một gã sai vặt đột nhiên chạy tới, nhìn thấy Phượng Tri Hành thì bấm báo nói: “Phượng thống lĩnh, đại công tử gọi ngài qua đó.”

“Đại công tử...”

Phượng Tri Hành hít sâu một hơi, chột giữ vững tinh thần đi vào phòng của La Khắc Kỷ.

“Ti chức bá kiến đại công tử.”

Trên mặt Phượng Tri Hành là nụ cười tươi vô cùng chân thành, không có có bất kỳ dấu vết làm bộ nào.

“Miễn lễ.”

La Khắc Kỷ vẫn mặc bộ kinh trang màu tím nhạt đó, có điều tóc của hấn ướt nhẹ, tản ra, có vẻ mới tắm xong.

Một thị nữ trẻ tuổi đang chải tóc cho hấn.

Ngoài thị nữ này ra, hai đứa con trai của Ôn quân gia cũng có mặt

Phượng Tri Hành nghiêng đầu nhìn Ôn Ngọc Đông, cảm giác sắc mặt thẳng nhai này kiêu căng, không coi ai ra gì.

Hình như hắn đã ôm được bắp đùi của La Khắc Kỷ, có chủ tử mới rồi.

La Khắc Kỷ thản nhiên ngồi, liếc nhìn Phương Tri Hành, không nhanh không chậm mở miệng nói: “Ta nghe nói, người đặc biệt thích ra vào nơi phòng nguyệt à?”

Phương Tri Hành đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cúi đầu nghiêm mặt nói: “Không dám lừa gạt đại công tử, ti chức đúng là thích làm vậy.”

“Tốt, ta thích người thẳng thắn.”

La Khắc Chiêu mỉm cười: “Như thế này, người dẫn ta đi ra ngoài chơi một chút.”

A, người cũng muốn đi dạo kỹ viện à?

Phương Tri Hành không chần chờ chút nào, bày ra dáng vẻ mừng rỡ vô cùng phấn chấn nói: “Ti chức tuân lệnh.”

Chỉ chốc lát, thị nữ vấn tóc cho hắn xong.

La Khắc Kỷ ngồi xuống trước gương nhìn, bỗng nhiên nhíu mày, chỉ vào thái dương bên trái nói: “Nơi này có một sợi tóc, người không búi nó lên.”

Thị nữ sợ hãi cực kỳ, vội vàng tiến lên khấn trương nói: “Nô tỳ đáng chết, để nô ty giúp ngài chải tóc một lần nữa.”

“Không cần.”

Về mặt La Khắc Kỷ bình thản, phát tay hờ hững nói: “Để người khác đến chải đầu cho ta đi.”

Sau đó, hắn liếc nhìn thị nữ kia hỏi: “Ánh mắt của người không tốt, hay là tay hết khéo léo rồi?”

“Cái này, cái này...”

Thị nữ nghệt mặt ra, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Ôn Ngọc Lâm lạnh lùng quát: “Đại công tử đang hỏi người đó.”

Thân thể mềm mại của thị nữ run lên, quỳ xuống, dập đầu trả lời: “Ánh mắt của nô tỳ không có vấn đề, chính là tay có chút vụng về. Nô tỳ biết sai rồi, xin đại công tử trách phạt.”

Chương 344: Đồ Đẳng (2)

Khóe miệng La Khắc Kỷ hơi cong lên, cười nói: “Thật biết điều.”

Hắn nghiêng đầu nhìn Phương Tri Hành hỏi: “Người không cảm thấy cô ta rất hài hước à?”

Phương Tri Hành thấy vậy, suy nghĩ lướt qua, thận trọng đáp: “Ti chức ngu dốt, xin đại công tử cho một ít nhắc nhở.”

La Khắc Kỷ cười nói: “Cô ta xin ta trừng phạt cô ta, người không cảm thấy chuyện này rất thú vị à? Người nói xem, tại sao một người sẽ xin người khác trừng phạt mình thế?”

Trong lòng Phương Tri Hành cạn lời, không hề dao động nói: “Cô ta là nô tỳ, làm ra chuyện sai lầm, tự nhiên phải bị phạt.”

“Nói hay lắm!”

La Khắc Kỷ gật đầu: “Tay cô ta có chút vụng về, người giúp cô ta sửa lại đi.”

Phương Tri Hành nhìn thị nữ.

Thị nữ cũng nhìn Phương Tri Hành, vẻ mặt thấp thỏm lo âu không cách nào hình dung được.

Phương Tri Hành đột nhiên bước đến, nắm tay phải của cô ta, nắm ngón tay cái bẻ một phát.

Rắc ~

Ngón cái của thị nữ kịch liệt cong lên.

“A!!”

Thị nữ hét thắm, nước mắt tức khắc tràn ra bờ mi.

Phương Tri Hành lại nắm ngón trỏ của cô, bẻ gãy!

Ngón giữa, bẻ gãy!

Ngón áp út, bẻ gãy!

Ngón út, bẻ gãy!

Thị nữ đau đến gần như sắp ngất, nước mắt rơi như mưa.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành lại nắm tay trái của nàng, đang muốn bẻ gãy.

“Được rồi.”

La Khắc Kỷ hơi nhướn mày lên, nhìn Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Người đúng thật là điên rồi, đối xử với một cô nương như vậy cũng ác quá rồi đó. Người không hiểu thương hương tiếc ngọc hả?”

Phương Tri Hành cấp tốc cúi đầu, nghiêm túc nói: “Ti chức đáng chết.”

La Khắc Kỷ cười nói: “Được rồi, người mang cô ta xuống chữa thương đi.”

“Vâng!”

Phương Tri Hành không chút do dự, kéo tay thị nữ đi ra khỏi phòng, chính là có ý quả quyết, nghe lời, kêu làm gì thì làm cái đó.

Đồng thời một thị nữ khác bị gọi đến, tiến vào gian phòng.

Tế Cầu chờ ở bên ngoài theo sau, nhìn thị nữ khóc thút thít kinh nghi nói: “Chuyện gì xảy ra vậy, tiếng kêu thảm thiết ban nãy là?”

Phương Tri Hành lắc đầu, cái gì cũng chưa nói.

Tế Cầu khựng lại, tròng lớn mắt chó. Nó vẫn chưa bao giờ nhìn thấy sắc mặt Phương Tri Hành âm trầm như vậy.

“Mày, tức giận à?!”

Trong lòng Tế Cầu chợt hẫng.

Tuy nó không biết trong căn phòng kia đã xảy ra chuyện gì nhưng nó rất rõ ràng một việc, Phương Tri Hành tuyệt đối đã bị chọc giận.

Chỉ một lát sau, Phương Tri Hành một thân một mình vòng trở lại.

Lúc này, La Khắc Kỷ cũng chuẩn bị xong rồi, tóc của hắn đã được vấn hết lên, cực kỳ chỉnh tề, một tia không loạn.

“Đi thôi.”

La Khắc Kỷ cất bước ra khỏi cửa, huynh đệ Ôn gia nhắm mắt theo đuôi.

Phương Tri Hành ngoan ngoãn đi phía trước dẫn đường, dẫn ba người một đường đi tới phố Bình An.

“Nơi này là phố Bình An nhỉ, biến hóa lớn phết!”

La Khắc Kỷ nhìn quanh mình, trên mặt hiện lên vẻ hoài niệm và hồi ức, cười nói: “Khi ta còn bé từng lén chạy qua con đường này chơi một lần, kết quả bị mẫu thân đánh mông đấy.”

Ôn Ngọc Lâm cười nói: “Đánh là thân mắng là yêu, đại phu

nhân là vì tốt cho ngài thôi.”

La Khắc Kỷ chuyển hướng Phương Tri Hành hỏi: “Chúng ta đi nhà ai chơi?”

Phương Tri Hành trả lời: “Cửa tiệm nổi tiếng lớn nhất nơi này là Hàm Hương lâu, bên trong có rất nhiều kỹ nghệ nhân am hiểu ca vũ. Không biết đại công tử có cảm thấy hứng thú không?”

“Ừ, đi chơi chút đi.”

La Khắc Kỷ khẽ gật đầu, tràn đầy phấn khởi.

Đột nhiên, hắn cúi đầu liếc nhìn Tế Cầu, nhướn mày nói: “Liệp Lang này là người nuôi à?”

Phương Tri Hành đáp: “Trước kia ti chức lớn lên ở trong núi. Lúc đi săn thú thì nhặt được một con thú con, tưởng nó là chó nên mang về nuôi.”

La Khắc Kỷ ừ hử, cười nói: “Thứ này tiện lắm, nuôi không thân, ta khuyên người giết nó sớm chút thì tốt hơn.”

Phương Tri Hành buồn cười trong lòng, liếc nhìn Tế Cầu đầy thâm ý.

“Mẹ nó!”

Tế Cầu cạ lời đến cực điểm: “Đệch mợ nó đây tuyệt đối là kì thị chủng tộc!”

Đoàn người đi tới Hàm Hương lâu.

“Ui cha, Phương thống lĩnh!”

Tú bà vẫn nhiệt tình ra đón giống như ngày thường.

Phương Tri Hành vội vã tặng hăng một cái, nghiêm túc giới

thiệu: “Vị này chính là đại công tử.”

“Đại...”

Tú bà sợ hết hồn, vội vàng quay sang La Khắc Kỷ, trên mặt hiện lên nụ cười tươi như đóa hoa cúc. Bà ta cúi đầu khom lưng, vén áo thi lễ nói: “Ta xin bái kiến đại công tử.”

La Khắc Kỷ đánh giá Hàm Hương lâu, hai tay chấp sau lưng, thành thoi gật đầu nói: “Trang hoàng chỗ này của người không tệ lắm.”

Tú bà cười khanh khách nói: “Nhờ hồng phúc của huyện lệnh đại nhân và đại công tử cả.”

La Khắc Kỷ đột nhiên nói: “Người cười buồn nôn quá, sau này đừng cười nữa.”

Tú bà giống như bị bóp họng, nụ cười tươi cứng lại trên mặt. Bà ta cúi đầu, nơm nớp lo sợ nói: “Ta cẩn thận tuân theo phân phó của đại công tử, sau này sẽ không tiếp tục cười nữa.”

La Khắc Kỷ hỏi: “Ở chỗ người, cô nương nào xinh đẹp nhất?”

Tú bà liền nói: “Đương nhiên là hoa khôi Tố Nương rồi.”

“Tố Nương?”

Chương 345: Đồ Đẳng (3)

La Khắc Kỷ chần chờ hồi lâu, bất thành linh hỏi: “Cô ta vẫn còn sạch sẽ chứ?”

Tú bà ngượng ngừng cười, lắc đầu nói: “Tổ Nường...”

Bà ta còn chưa dứt lời, một bạt tai đánh tới.

Chát!

Tú bà bị đánh lão đảo một cái, gương mặt nhanh chóng sưng đỏ lên.

Ôn Ngọc Lâm thu tay về, lạnh lùng nói: “Ai cho phép người cười hả. Nụ cười ghê tởm đó làm dơ mắt đại công tử đó, biết không?”

Tú bà sợ đến mặt cắt không còn chút máu, bịch bịch quỳ rạp xuống đất, hoảng sợ nói: “Ta đáng chết, đáng chết!”

Ôn Ngọc Lâm hừ một tiếng, phân phó: “Tìm một nữ nhân tư sắc tốt, tài nghệ cao, thân thể cũng sạch sẽ hầu hạ đại công tử.”

“Dạ dạ!”

Giọng nói tú bà phát run, vội vàng rời đi.

Phượng Tri Hành đưa tay làm ra tư thế xin mời, cung kính nói: “Mời đại công tử đi lên lầu ba.”

La Khắc Kỷ cất bước lên lầu, thân thể cao to cường tráng khiến người ta ghé mắt.

Đoàn người đi tới lầu ba, tiến vào phòng bao lớn thoải mái nhất.

Căn phòng này trước giờ vốn thuộc về Tổ Nương.

Nhưng trước khác nay khác.

Tú bà đã cho Tổ Nương đi ra.

Không bao lâu sau!

Tú bà nghiêm mặt dẫn một cô nương trẻ tuổi rất đẹp tiến vào phòng bao lớn.

Cô nương này còn chưa đến mười tám tuổi, duyên dáng yêu kiều, toàn thân tỏa ra hơi thở ngọt ngào giống như quả đào mật vừa chín tới, vẫn còn mang theo ba phần non nớt.

So sánh với Tổ Nương, cô nương này từ dung mạo đến khí chất đều kém một đoạn.

Dù sao Tổ Nương cũng là hoa khôi, không dám nói trong một vạn không có một nhưng cũng là ngăm đậm chọn một.

La Khắc Chiêu ngồi xuống, hơi nghiêng đầu quan sát cô nàng cẩn thận.

Cô nương ôm tỳ bà nửa che mặt, có vài phần hàm súc và xấu hổ, làm người thương tiếc.

“Coi như cũng được đi, cô ta đi.”

La Khắc Kỷ không có xoi mói.

Tú bà nghe vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xoay người rời khỏi giống như được đại xá.

Phương Tri Hành và hai huynh đệ Ôn gia cũng lập tức rời khỏi

phòng bao lớn, canh giữ ở ngoài cửa.

Rất nhanh, trong phòng truyền ra tiếng tỳ bà, đàn cũng không tệ lắm, đại huyền (dây đàn lớn) âm vang, tiểu huyền (dây đàn nhỏ) nỉ non.

“Phương thống lĩnh, người không đứng đây trông coi, có hai huynh đệ bọn ta trôi là được rồi. Người đi chơi phần của người đi.”

Đột nhiên, Ôn Ngọc Lâm cười nói một câu.

Phương Tri Hành chớp mắt, chần chờ nói: “Chuyện này, không tốt lắm đâu, ngộ nhỡ đại công tử...”

Khóe miệng Ôn Ngọc Lâm nhếch lên, cười như không cười nói: “Không có gì không tốt, ta cho người đi, người cứ làm theo là được rồi.”

Phương Tri Hành thấy vậy, không nói nhảm nữa, xoay người vào căn phòng cách vách.

Tú bà cũng đi theo vào, bùm mặt tử thân cực kỳ, càng không ngừng thở dài thấp giọng nói: “Phương thống lĩnh, để ta bảo Tổ Nương đến tiếp đãi ngài đi.”

Phương Tri Hành gật đầu, nhắc nhở: “Bà nhìn kỹ chút, có việc lập tức tới gọi ta.”

“Ừ, ta hiểu mà.” Tú bà liên tục gật đầu, quả thực là coi Phương Tri Hành như người trong nhà.

Không lâu sau đó, Tổ Nương đi tới bên người Phương Tri Hành, trên mặt cũng có vài phần tử thân.

Rõ ràng là cô không muốn nhường phòng bao lớn ra ngoài. Đó là địa bàn của cô, tượng trưng cho địa vị của cô, hiện tại cô chỉ

cảm thấy như bị thất sủng vậy.

“Vị đại công tử kia...”

Tố Nương nhin không được mở miệng hỏi.

Nhưng Phương Tri Hành trực tiếp ra dấu cho cô đừng lên tiếng, nghiêm túc lắc đầu với cô.

Tố Nương thấy vậy, lập tức ngậm miệng lại, chậm rãi rúc vào trong lòng Phương Tri Hành.

Thời gian từng giờ trôi qua...

Trước cửa lớn Hàm Hương lâu, một bóng người giống như ăn mày cúi gằm đầu xuống, lung la lung lay đi đến cửa lớn.

Quần áo gã tả tơi, cả người tanh tưởi, kẻ khác tránh không kịp.

“Tên chó Giang Hàn Lâm này, người còn dám tới à?”

Hai hộ vệ đứng canh trước cửa nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi, nổi giận dùng dùng chặn đường đi của Giang Hàn Lâm.

Một hộ vệ trong đó trực tiếp giương tay tát đến.

Bốp!

Hộ vệ rút tay về, chỉ cảm thấy tay mình đau rất giống như đánh lên một tấm ván sắt.

Giang Hàn Lâm ăn một cái tát, ngoại trừ tóc vung lên ra thì gần như là bất động.

“Vãi thật, có phải người đeo mặt nạ trên mặt không thể?”

Hộ vệ giận không chỗ phát tiết, vung nắm đấm nhắm thẳng

lên mũi của Giang Hàn Lâm.

Ầm!

Hộ vệ thu hồi nắm đấm, cánh tay cuộn lại, đau đến gào khóc, càng không ngừng phát tay.

Giang Hàn Lâm vẫn không nhúc nhích.

Nhìn thấy cảnh này, hai hộ vệ nhìn nhau một cái, kinh nghi bất định.

Ngay sau đó, Giang Hàn Lâm bỗng nhiên giơ tay lên, nhéo cổ tên hộ vệ kia kéo hẳn đến.

Giang Hàn Lâm lập tức ngẩng đầu lên, miệng há mở, càng lúc càng lớn, khoe miệng xé rách đến tận bên tai.

Miệng lớn dính máu!

Răng nhọn trong miệng xếp thành từng hàng một, lan tràn đến chỗ sâu trong yết hầu.

Phập ~

Giang Hàn Lâm cắn lên cổ tên hộ vệ kia, máu tươi kịch liệt phun bắn ra.

Một hộ vệ khác bị máu bắn tung tóe lên mặt, lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt đứng hình.

Chương 346: Biển Cỗ (1)

Toàn thân hắn cứng đờ đứng im tại chỗ, mắt mở trừng trừng nhìn Giang Hàn Lâm giơ hộ vệ kia lên bằng cả hai tay, sau đó nhét từng chút từng chút một vào trong cái miệng như vực sâu, nuốt chửng toàn bộ.

Giang Hàn Lâm ăn trọn một người mà bụng cũng không phồng lên, sau đó lại thò tay vớt một tên hộ vệ khác.

Cuối cùng tên hộ vệ kia cũng phục hồi tinh thần lại từ cơn bần thần, cổ họng phát ra tiếng kêu thảm bén nhọn kinh khủng.

“A ~”

Nhưng, tiếng kêu thảm thiết im bất dừng lại.

Hắn cũng bị Giang Hàn Lâm bắt lấy, thuận thực nuốt vào trong bụng.

“Làm sao vậy?”

“Ai kêu to thế hả, có phiền không vậy?”

Người xung quanh đều quay đầu lại, nháy mắt sau, bọn họ tận mắt nhìn thấy cảnh Giang Hàn Lâm ăn thịt người.

Tình cảnh này quá mức rùng rợn!

Cả đám đều trợn to mắt, lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ.

Bách tính bên trong huyện thành ngày nào cũng sống trong thế giới nhỏ của mình, tin tức thiếu thốn.

Phần lớn người thậm chí còn không biết thế giới này có loại quái vật là yêu ma tồn tại.

Ngày này, bách tính huyện thành Khánh Lâm rốt cuộc nhớ lại sự sợ hãi khi bị yêu ma khống chế đã từng!

“Ăn, ăn người rồi!”

“Tên ăn mày kia là ai, hắn đang làm gì vậy?”

“Chạy mau, nhanh...”

Người trong đại sảnh dần rơi vào cảnh hỗn loạn, đám người tranh nhau chen lấn bỏ chạy.

Thế nhưng!

Giang Hàn Lâm cứ đứng tại cửa chính, trong lúc nhất thời không ai dám xông ra.

Có người trốn vào trong phòng, có người chạy lên lầu.

“Ai dồ, đừng giẫm lên ta!”

“Thứ hỗn xược kia, biết ta là ai không, còn không mau tránh đường.”

Người đông quá, người đẩy ta chen, rất nhanh xảy ra tình trạng giẫm đạp lên nhau, loạn thành một mớ.

Cuối cùng!

Có một thanh niên to gan tựa sát vào vách tường muốn chạy ra ngoài.

Nhưng Giang Hàn Lâm bỗng nhiên vươn tay, cánh tay của gã tức thì kéo dài ra khoảng 3 mét, lập tức tóm lấy cổ của thanh niên kia kéo lại và nhét vào trong miệng gã, nuốt còn nhanh hơn cả ăn

mì.

“Á!!”

Cảnh này làm cho đám người kinh hãi la lên thất thanh.

Dù là như thế, khách nhân của tầng 2 và tầng 3 vẫn đang chơi đùa vui vẻ như cũ, muốn ngừng mà không được, hoàn toàn không phát giác ra mối nguy hiểm sắp ập đến.

Cũng bởi vì, đại sảnh Hàm Hương lâu vốn dĩ là nơi ồn ào nhất.

Mọi người đã sớm quen với bầu không khí ồn ào này.

Cho đến khi có người vội vã chạy lên lầu, la to.

“Hả, sao vậy?”

Ôn Ngọc Lâm nhướng mày, phát hiện liên tục có người chạy lên lầu 3, ai nấy đều có vẻ hoảng hốt.

“Ca, ta đi xem một chút.”

Ôn Ngọc Đông cầm theo đao, bước nhanh.

Hắn chặn 1 người lại hỏi: “Phía dưới xảy ra chuyện gì vậy?”

Người kia lạc cả giọng: “Ăn người rồi, có tên ăn mày đang ăn người!”

Ôn Ngọc Đông lập tức thay đổi sắc mặt, vội đưa đầu nhìn xuống.

Cảnh tượng thật khó tin, có một tên ăn mày trong đại sảnh, gã bắt người bỏ vào trong miệng, 1 ngoạm là 1 người.

Trán Ôn Ngọc Đông nổi gân xanh, quay người chạy đến trước mặt Ôn Ngọc Lâm, gấp gáp nói: “Ca, xảy ra chuyện lớn rồi, có 1

yêu ma xông vào đại sảnh.”

“Cái gì, yêu ma?!”

Ôn Ngọc Lâm khựng lại, ngạc nhiên nói: “Đệ chắc chứ? Yêu ma bình thường không dám vào trong thành sẵn mồi đâu.”

Ôn Ngọc Đông vội đến mức dậm chân, la lên: “Đúng là yêu ma mà, gã đang ăn người ngay trong đại sảnh kìa!”

Lời này vừa nói ra!

Tế Cửu đang ngủ gật ngoài hành lang bỗng ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, vội truyền âm thông báo cho Phương Tri Hành.

Rất nhanh, tiếng cọt két vang lên.

Phương Tri Hành mở cửa phòng, nhô đầu ra quan sát.

Đúng lúc này, cậu nhìn thấy 2 huynh đệ Ôn gia đẩy cánh cửa phòng riêng và bước ra thật nhanh.

Thấy cảnh này...

Phương Tri Hành hơi chần chừ, vừa đưa chân ra lại thu về, đóng cửa.

Tế Cửu đi vào theo, ngẩng đầu nhìn Phương Tri Hành, kinh ngạc hỏi: “Mày không ra ngoài xem tình hình à?”

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, hỏi lại: “La Khắc Kỷ vừa hiện thân thì lập tức có yêu ma xuất hiện, mày có cho rằng đây là sự trùng hợp không?”

Tế Cửu chớp mắt, kinh ngạc nói: “Ý mày là con yêu ma kia nhắm tới La Khắc Kỷ ư?”

“Mười phần chắc tám chín phần là ý này.”

Phương Tri Hành gật đầu, nét mặt thay đổi liên tục: “Không phải vội, chúng ta cứ quan sát trước đã rồi tính tiếp.”

Tế Cầu mỉm cười, nói: “Mày cứ nấp kỹ vào, tao tạo 1 phân thân ra ngoài xem thử.”

Tế Cầu thò đầu qua khe cửa, đảo mắt nhìn quanh, xác nhận mọi người đều lo thân mình còn chưa xong, nó liền tạo ra 1 Ảnh Phân Thân.

Gần như cùng lúc, một bàn tay to lớn bỗng xuất hiện và nắm lấy hàng rào chắn tầng 3.

Tiếp đó, bàn tay to đột nhiên dùng sức, một bóng người từ phía dưới nhảy lên, đáp xuống hành lang

“Người, người!”

Mấy vị khách trên hành lang sợ mất mật, hốt hoảng lùi lại.

Tóc Giang Hàn Lâm rũ rượi che hết mặt, không ai có thể thấy được biểu cảm trên mặt gã.

Chỉ thấy gã giang 2 cánh tay, ôm chặt mấy người rồi kéo lại trước mặt mình. Sau đó lại há miệng thật to, nuốt chửng sạch sẽ.

Chương 347: Biển Cối (2)

Cảnh tượng quá tàn bạo, Ảnh Phân Thân vừa nhìn thấy lông tơ tức thì dựng hết lên, nó không thèm nghĩ nhiều, trực tiếp giải thể bản thân và biến mất.

Giang Hàn Lâm bước về phía phòng riêng, nhấc chân đạp bay cánh cửa.

“Tổ! Nương!”

Một giọng nói không phải tiếng con người truyền ra, âm thanh sắc bén chói tai như thể xuyên thủng màng nhĩ của con người.

“??”

Trong phòng, Tổ Nương che 2 lỗ tai, vẻ mặt hoảng sợ.

Cô nhìn sang Phương Tri Hành, muốn hỏi cậu bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, ai đang gọi cô?

Nhưng Phương Tri Hành lại ra hiệu cô chớ lên tiếng.

Sau một khắc, Giang Hàn Lâm giơ chân đạp cửa phòng riêng và bước vào.

“Yêu ma to gan!”

Một tiếng quát chói tai lập tức vang lên.

Ngay sau đó, trong phòng truyền ra tiếng đánh nhau kịch liệt.

Rầm!

Cả Hàm Hương lâu đột nhiên lắc lư dữ dội.

Phượng Tri Hành ngẩng đầu, tro bụi rơi rào rào, xà nhà hơi nghiêng, nóc nhà nhanh chóng rời rạc.

“Sắp sụp rồi...”

Phượng Tri Hành thấy thế, ôm Tế Cầu và Tố Nương nhảy ra ngoài cửa sổ.

Cậu đáp xuống mái hiên lầu 2 rồi nhảy thêm lần nữa, phiêu phiêu đáp xuống đường cái, một hơi chạy xa cả trăm mét.

Sau đó, cậu dừng bước, nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Thì thấy một con quái vật khổng lồ đang đứng trên lầu 3 của Hàm Hương lầu.

Quái vật kia cũng là loại khâu ghép, cao khoảng 10 mét, đứng thẳng trên 2 chân.

Nó mọc một cái đầu dê núi, đỉnh đầu có 2 cái sừng dê chĩa lên trời, lông và tóc đều là màu xanh lá cây đậm.

Nửa thân trên là nữ nhân, bộ ngực cao cao liên tục chảy ra chất sữa màu ngà.

Nửa thân dưới là nam nhân, một con rắn dài với cánh tay thô vươn ra giữa 2 chân, múa máy điên cuồng giữa không trung.

Con yêu mà dê núi lông xanh này lật tung nóc nhà, đập vỡ 2 vách tường.

Lầu 3 trở thành lầu lộ thiên!

Toàn bộ Hàm Hương lầu liên tục nghiêng ngả, lắc lư sắp sụp.

Rất nhiều người điên cuồng chạy ra ngoài.

Thế nhưng!

Ầm rầm rầm~

Tất cả đều sụp đổ!

Một lát sau, cao lầu 3 tầng không thể chống chịu nổi, trực tiếp đổ sụp xuống.

Yêu ma đầu dê cũng ngã ngửa rơi theo, thân thể nện xuống đồng đổ nát, một vòng khói đặc cuồn cuộn bốc lên.

Ngay sau đó, một bóng người mạnh mẽ nhẩy ra, rơi ầm xuống đất, chính là La Khắc Kỷ.

La Khắc Kỷ không bị thương, nét mặt hơi thay đổi, mắt lóe lên tia lạnh lẽo, nhìn chằm chằm yêu ma đầu dê.

Phương Tri Hành đảo mắt nhìn quanh, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, cộng với bụi mịn mù nổi lên khắp nơi, cậu không phát hiện ra bóng dáng của 2 huynh đệ Ôn gia.

“Tổ~Nương~!”

Yêu ma đầu dê lồm cồm bò dậy, gầm rú, vẫy tay nổi lên gió lớn, thổi tan khói bụi mịn mịn.

La Khắc Kỷ đột nhiên hét lên: “Tổ Nương đang ở chỗ ta, người đến đây đi.”

Yêu ma đầu dê bỗng nhìn sang, kích động nói: “Trả Tổ Nương lại cho ta, cô ấy là của ta!”

La Khắc Kỷ cau mày hỏi: “Người là ai, người và Tổ Nương là gì của nhau?”

“Ta ư?!”

Yêu ma đầu dê nghiêm túc nói: “Ta, ta chính là ta...”

La Khắc Kỷ lạnh lùng hừ một tiếng, nhắc thanh trường kiếm lên, cười khẩy: “Sao, đến tên của mình mà người cũng không nhớ nổi à?”

“Không, ta là Giang Hàn Lâm!”

Bỗng nhiên, yêu ma đầu dê quát ầm lên.

Lời này vừa nói ra!

Toàn bộ đám người đều ghen hòng nhìn trần trối, khó có thể tin.

Ai cũng biết tên Giang Hàn Lâm này và cực kỳ chán ghét thứ vô liêm sỉ, vô lại, nghèo kiết hủ lậu như gã, ngay cả đùng mặt cũng cảm thấy xúi quẩy.

Không nghĩ rằng...

“Giang Hàn Lâm, gã mất kiểm soát rồi?!”

Phượng Tri Hành trừng mắt, không khỏi nhìn sang bên cạnh.

Bắt gặp thân thể mềm mại của Tố Nương run lên, sắc mặt lập tức tái nhợt, thân thể lão đảo, suýt chút ngất đi.

“Đúng, ta là Giang Hàn Lâm, ta đến tìm Tố Nương, ta muốn đưa nàng rời khỏi nơi này...”

Yêu ma đầu dê như thể khôi phục ký ức, gã ngồi xổm xuống, 2 tay đào bới trên đồng phế tích.

“Tố Nương, cô ở đâu?”

“Mau ra đây, Giang Hàn Lâm ta tới cứu cô đây!”

Máu nhỏ giọt trong đồng phế tích, thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Giang Hàn Lâm đã man moi ra.

Rầm!

Ầm!

Đồng gạch vụn xen lẫn từng bóng người tàn tạ bị Giang Hàn Lâm móc ra ngoài, một trảo quệt ngang, văng ra phía xa.

Máu thịt văng tung tóe!

Đột nhiên, một bóng dáng xông lên từ bên dưới đồng gạch ngói vụn, vội vàng trốn về phía La Khắc Kỷ.

Đấy chính là Ôn Ngọc Lâm, trên vai gã còn vác một người khác.

Người kia thương tích đầy mình, đầu rách máu chảy, hình như là Ôn Ngọc Đông.

“Đại công tử, đệ đệ ta bị thương nặng.”

Ôn Ngọc Lâm chạy tới, mặt mũi lo lắng.

La Khắc Kỷ không thay đổi sắc mặt, thản nhiên nói: “Người dẫn hãn rời khỏi đây trước đi.”

“Vâng!”

Ôn Ngọc Lâm hít thật sâu, co căng phi nước đại.

“Đứng lại!”

Giang Hàn Lâm bỗng để mắt tới Ôn Ngọc Lâm: “Người trên vai người là ai, có phải là Tố Nương của ta không? Người trả Tố Nương lại cho ta!”

Gã vừa cất bước thì bàn tay to lớn hung hăng chụp tới.

Ôn Ngọc Lâm quay đầu nhìn, quá sợ hãi.

Chương 348: Phản Kích (1)

Thực lực của yêu ma đầu dê quá hung hãn, còn Ôn Ngọc Lâm chỉ là Đại Mãng cảnh viên mãn, trận giao chiến vừa rồi đã chứng minh gã không phải là đối thủ của yêu ma này.

Cũng may, thân hình La Khắc Kỷ lóe lên, chắn sau lưng gã.

La Khắc Kỷ cầm thanh trường kiếm ra sau eo, siết chặt nắm đấm to như bao cát, một quyền đâm ra.

Bùm

Bàn tay to lớn của Giang Hàn Lâm nổ tung, từng miếng máu thịt bay khắp nơi, máu vẩy lên trời cao.

“Á!”

Giang Hàn Lâm kêu lên và thu cánh tay về, chỗ cổ tay bị đánh nát bỗng rục rịch mọc ra 1 bàn tay mới với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Ha ha ha!”

La Khắc Kỷ bật cười, giậm chân phi thân đến, đụng đầu vào bụng Giang Hàn Lâm.

Bụp~

Chỉ một thoáng, thân thể Giang Hàn Lâm chấn động, trên bụng xuất hiện một lỗ máu to lớn, gã ngửa mặt từ từ ngã xuống.

Thấy cảnh này!

Phương Tri Hành lập tức nhìn ra thực lực của Giang Hàn Lâm, bình tĩnh quay lại nói nhỏ: “Tổ Nương, cô chạy ra một chút, ta phải đi chiến đấu.”

Tổ Nương đã muốn bỏ chạy tự lâu, nghe vậy, ánh mắt quẫn rũ như lụa, nhẹ nhàng nói: “Vậy ngài cẩn thận một chút.”

Cô quay người rời đi, chạy như bay.

Phương Tri Hành nắm chặt chuôi đao, giơ cao Thính Phong đao, nhanh chóng chạy tới.

“Đại công tử, ti chúc tới giúp ngài đây!”

Phương Tri Hành la lên thật to, trực tiếp nhào tới bên cạnh Giang Hàn Lâm, một đao bổ xuống.

Xoẹt!

Bàn tay mới chỉ vừa mọc ra lần cánh tay của Giang Hàn Lâm đều bị chém đứt.

“Grào~”

Giang Hàn Lâm rú thẳm.

Thân hình La Khắc Kỷ lóe lên, nhảy lên trán Giang Hàn Lâm.

Nhấc chân, giẫm đạp!

Bùm!

Mặt đất chấn động, bụi đất cuộn cuộn.

Sọ não của Giang Hàn Lâm nứt ra từng vết rạn như mạng nhện, máu tươi róc rách len lõi chảy từ trong những vết nứt ra.

Phương Tri Hành không chịu thua kém, nhảy xuống bên dưới

cổ Giang Hàn Lâm rồi dùng đao chém.

Xoẹt xoẹt!

Đầu dê là thân mình lệch vị trí, máu chảy ào ạt như suối!

Có điều, máu thịt ngay chỗ bị chém đứt nhanh chóng nhúc nhích, chớp mắt dính liền lại với nhau, khép lại siêu tốc.

Phương Tri Hành hít thật sâu, giơ đao lên chém lần nữa, đứt đầu, hết lần này đến lần khác giết chết Giang Hàn Lâm.

“Khoan đã, giữ cái mạng chó của gã lại.”

Bỗng nhiên, La Khắc Kỷ hô to.

“Tuân mệnh!”

Phương Tri Hành lập tức dừng tay, nhanh chóng lùi về sau, phòng ngừa Giang Hàn Lâm nổi điên.

Chỉ một lát sau, Giang Hàn Lâm máu me đầy mình sống lại.

Gã muốn ngẩng đầu nhưng lại bị La Khắc Kỷ gắt gao giảm mạnh trên trán, nhắc không nổi.

Giang Hàn Lâm liên tục vặn vẹo thân thể, lăn lộn dưới đất, lại sửng sốt vì không cách nào đứng lên được.

La Khắc Kỷ hỏi: “Giang Hàn Lâm, làm thế nào mà người biến thành yêu ma?”

Giang Hàn Lâm như thể không nghe thấy, vẫn giãy dụa.

“Ngừng!”

La Khắc Kỷ nổi nóng gầm thét, cơ bắp toàn thân phồng lên giống như một con sư tử nổi trận lôi đình.

Đầu của Giang Hàn Lâm lập tức nổ tung.

Nhưng rất nhanh cái đầu vỡ vụn lại phục hồi như cũ.

“Chút tỉnh táo cũng không còn?”

La Khắc Kỷ giẫm lên trán Giang Hàn Lâm như một người khổng lồ giẫm lên một con sâu cái kiến nhỏ bé.

Giang Hàn Lâm cuối cùng cũng ngừng lại, trong mắt hiện lên một loại cảm xúc hoảng sợ không cách nào nói rõ.

“Yêu mà cũng biết sợ à?”

Phương Tri Hành cau mày, cảm thấy rất bất ngờ.

Cậu vẫn luôn cho rằng tất cả yêu ma bị mất đi không chế đều là hóa thân của sự điên cuồng, không thể giữ được lý trí như khi còn là con người.

La Khắc Kỷ quát: “Người có thể nhớ tên của mình chứng tỏ oán niệm của người rất sâu đậm, người nhất định nhớ rõ mình đã biến thành yêu ma như thế nào, đúng không?”

Giang Hàn Lâm trầm mặc một lúc, trả lời: “Có người cho ta một túi thịt, ta ăn rồi...”

La Khắc Kỷ thay đổi nét mặt liên tục, hỏi: “Người đấy là ai?”

Giang hàn Lâm ngẫm nghĩ, hét to: “Phương Tri Hành! Đúng, chính là Phương Tri Hành!”

La Khắc Kỷ giật phắt quay đầu nhìn về phía Phương Tri Hành.

“Vãi!”

Phương Tri Hành kinh ngạc, vội giải thích: “Đại công tử minh giám, ti chúc tuyệt đối không làm loại chuyện này.”

La Khắc Kỷ cau mày, đá chân khiến Giang Hàn Lâm phải nghiêng đầu để có thể nhìn thấy Phương Tri Hành.

Hỏi lại: “Là hần đã đưa túi thịt cho người à?”

Giang Hàn Lâm vừa nhìn thấy Phương Tri Hành đột nhiên nổi giận đùng đùng, giẫy dụa đòi đứng lên, hận ý ngập trời, quát ầm ỹ: “Phương Tri Hành, người đoạt mất người ta yêu, ta giết người!”

Mùi tanh đầy miệng hóa thành một trận cuồng phong kéo lên.

Phương Tri Hành bịt hết miệng mũi, hung hăng nói: “Mẹ nó, ai đoạt người yêu của người chứ?”

La Khắc Kỷ hỏi lại: “Giang Hàn Lâm, người suy nghĩ cho kỹ, rốt cuộc là ai đã đưa túi thịt kia cho người?”

Giang Hàn Lâm chỉ gầm rú ‘a, a’, hung dữ nhìn Phương Tri Hành, vươn tay cào liên tục, hận không thể xé xác lột sống cậu.

La Khắc Kỷ cau mày nói: “Phương Tri hành, rốt cuộc người và Giang Hàn Lâm có mối thù oán gì?”

Phương Tri Hành suy nghĩ một lúc rồi thận trọng trả lời: “Giang Hàn Lâm vô cùng si mê Tổ Nương, ai cũng biết điều này, còn ti chức là một trong những khác quen của Tổ Nương, có thể vì thế nên gã mới thù hận ti chức như thế.”

Chương 349: Phản Kích (2)

La Khắc Kỷ không nói gì, một lúc sau, đột nhiên giơ chân lên và dậm mạnh xuống.

Đầu Giang Hàn Lâm nứt toác, rơi lả tả lộp bộp trên mặt đất.

Đây là cái mạng cuối cùng của gã.

Thân thể cao 10 mét nhanh chóng sụp đổ hóa thành một bãi nhầy nhụa màu đen, mùi hôi thối bay ra khiến người ta buồn nôn.

La Khắc Kỷ nhảy tới trước mặt Phương Tri Hành, cặp mắt đe dọa vừa nhìn thì một cảm giác áp bức lớn lao bao trùm lên cậu.

Phương Tri Hành cúi đầu thật thấp, trên mặt chỉ còn vẻ cung kính.

“Ừm, ta tin lời người nói.”

Một lúc lâu sau, La Khắc Kỷ bỗng nở nụ cười.

Phương Tri Hành nghiêm sắc mặt, vội nói: “Đại công tử anh minh thần võ, thông minh tuyệt đỉnh, tất nhiên sẽ không bị tiểu nhân che mắt. Ti chúc vẫn luôn trung thành với ngài, có thiên địa chứng giám. Ti chúc nguyện ý tiếp nhận bất cứ cuộc điều tra nào để chứng minh sự trong sạch của mình.”

Cộc cộc cộc~

Tiếng vó ngựa phi gấp, bụi đất bay mịt mù.

La Bồi Vân nghe nói liền phi ngựa đến, Lư An Phủ cũng theo sát ông ta.

“Khắc Kỷ, có sao không?”

La Bồi Vân tung người xuống ngựa, nhìn quanh quất, ánh mắt rất nhanh rơi trên người đại nhi tử của mình.

“Phụ thân, con không sao.”

La Khắc Kỷ đứng chấp tay, cười điềm đạm, nói: “Kẻ gây sự là một con yêu ma vừa mới sinh ra, sau khi hiện nguyên hình cũng chỉ có thực lực Nhất Cầm cảnh mà thôi.”

La Bồi Vân nhướn mày, kinh ngạc nói: “Vừa mới sinh mà đã có thực lực Nhất Cầm cảnh?!”

La Khắc Kỷ liếc mắt nhìn Phương Tri Hành, cười nói: “Oán hận, phẫn nộ có thể làm cho một người trở nên rất đáng sợ chứ đừng nói đến một con yêu ma.”

La Bồi Vân nghe vậy, hoài nghi nhìn sang Phương Tri Hành.

Hai cha con bọn họ liền đi qua một bên nói chuyện.

Tế Cửu đến bên cạnh Phương Tri Hành, ngạc nhiên nói: “Chuyện quái gì vậy, mày đến giúp đỡ La Khắc Kỷ, không lấy được lòng hắn thì cũng thôi đi, sao lại vợ rắc rối vào mình nữa vậy?”

Phương Tri Hành cau mày nói: “Giang Hàn Lâm hẳn là đã ăn thịt yêu ma nên mới mất khống chế và biến thành yêu ma, với lại hình như gã nhắm vào tao.”

“Hả?!”

Tế Cửu kinh ngạc không hiểu, cạ lời: “Mục tiêu của yêu ma chẳng phải là La Khắc Kỷ ư, sao lại biến thành mày rồi?”

Phương Tri Hành cau mày thành một cục, vẻ mặt hơi buồn bực, trầm ngâm nói: “Trước khi chết, Giang Hàn Lâm nói với La Khắc Kỷ rằng tao là người biến gã thành yêu ma.”

“Vãi nôi, mày bị gài hàng rồi con!”

Tế Cửu giật nảy mình: “Làm sao giờ, có khi nào La Khắc Kỷ trở mặt không quen biết mày không?”

Phượng Tri Hành khẽ lắc đầu, vẫn bình tĩnh như thường, đáp lại: “La Khắc Kỷ là người thông minh, hẳn sẽ không tin lời nói từ 1 phía, vừa rồi hẳn không giết tao chứng tỏ hẳn sẽ không trở mặt.”

Tế Cửu cẩn thận suy nghĩ, chợt tỉnh ngộ: “Cũng đúng, dạng người giống như La Khắc Kỷ nếu muốn giết một người tuyệt đối sẽ không phân tốt xấu, muốn giết là giết chứ không cho mày cơ hội狡辩 nào.”

Cùng lúc đó!

La Khắc Kỷ kể lại mọi chuyện đã xảy ra cho phụ thân hẳn.

Nghe xong, La Bồi Vân lộ vẻ đăm chiêu, trầm ngâm nói:

“Nếu Phượng Tri Hành muốn mưu hại con thì động cơ của hẳn là gì? Hẳn sẽ có được lợi ích gì khi con chết đi?

Mặt khác, hôm nay con bí mật đến huyện thành, không ai biết hành tung của con cả, cộng thêm việc con tới Hàm Hương lâu vào lúc tối muộn là do nhất thời hứng lên.

Dù Phượng Tri Hành có mưu cái nào cũng không cách nào biết trước và bố trí ám sát con ở Hàm Hương lâu từ trước được.”

La Khắc Kỷ gật đầu cười nói: “Con không nghi ngờ Phượng Tri Hành, hơn nữa con cho rằng mục tiêu yêu ma muốn giết không phải con mà là Phượng Tri Hành.”

“Ồ?”

Ánh mắt La Bồi Vân lóe sáng.

Lúc này La Khắc Kỷ nhặt một nhánh cây lên, phác họa từng đường nét dưới mặt đất đầy tro bụi.

La Bồi Vân cúi đầu nhìn thật kỹ.

Rất nhanh, trên mặt đất xuất hiện một bức họa quái vật khâu ghép là con yêu ma đầu dê kia.

“Đây chính là hình dáng con yêu ma kia ư?” La Bồi Vân hứng thú nhìn bức họa.

La Khắc Kỷ gật đầu nói: “Chính bởi cái gọi là tướng do tâm sinh ra, kỳ thức hình thái của yêu ma tương quan mật thiết đến dục vọng và đủ loại cảm xúc tiêu cực trong tim của chúng.

Giang Hàn Lâm có thân phận ti tiện lại chơi bời với kỹ nữ, còn bị kỹ nữ vứt bỏ.

Cho nên trong tư tưởng của gã, mình là một chú dê con đáng thương, nửa thân trên là của nữ nhân.

Gã si mê cực độ Tố Nương nhưng yêu mà không có được lại còn bị người khác đoạt mất người thương, cho nên đầu gã mọc toàn lông xanh.

Đồng thời, giữa hai chân gã mọc ra một con rắn vừa dài vừa to trông rất cường điệu, nó phô bày ‘thể diện’ nam nhân thảm hại và lỗ bịch của gã.”

La Khắc Kỷ tổng kết lại: “Một người có tính cách vừa tự phụ lại cực đoan tốt độ như vậy hoàn toàn xuất phát từ dục vọng cá nhân mà biến thành yêu ma, điều này cũng dẫn đến việc hắn dễ bị người khác lợi dụng.”

Chương 350: Dị Dạng (1)

La Bồi Vân tán đồng: “Có người cho gã 1 túi thịt yêu ma rồi bồi thêm vài câu châm ngôn ly gián nữa, gã lập tức bị lừa.”

La Khắc Kỷ gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu như đêm nay con không tới Hàm Hương lâu thì người xuất hiện trong phòng riêng đấy có lẽ là Phương Tri Hành.

La Bồi Vân lập tức hiểu ra, nhướn mày, hơi nheo mắt và nói: “Phải chăng đây là màn biểu diễn do phản tặc làm ra? Phương Tri Hành vẫn luôn là mục tiêu ám sát quan trọng của phản tặc.”

“Không giống lắm.”

La Khắc Kỷ trầm ngâm nói: “Phản tặc có 1 điểm rất đáng yêu, bọn họ sẽ không tùy tiện giết hại bách tính, loại chuyện biến người thành yêu ma thế này không giống thủ đoạn của bọn họ chút nào.”

Hắn cẩn thận phân tích: “Người làm chuyện này chẳng những có thể nắm giữ hành tung của Phương Tri Hành bất cứ lúc nào mà còn biết chuyện giữa Giang Hàn Lâm và Tổ Nương.

Mặt khác, bí ẩn về việc người ăn thịt yêu ma sẽ biến thành yêu ma cũng không phải người bình thường nào cũng biết đến.”

La Bồi Vân thay đổi sắc mặt: “Ý của con là kẻ đứng sau màn này là người mình!”

La Khắc Kỷ hỏi: “Nếu hôm nay Phương Tri hành bị hại chết thì ai là người được lợi nhiều nhất?”

La Bồi Vân không khỏi giật mình, 2 tay chắp sau lưng, nét mặt

thay đổi liên tục.

“Hừm, về trước đã.”

Một lúc lâu sau, ngoại trừ Lư An Phủ ở lại dọn dẹp bãi chiến trường, những người còn lại lần lượt trở về nha huyện.

La Bồi Vân đi tới một căn phòng.

Trong phòng, Ôn Dục Văn, Ôn Ngọc Lâm và một đại phu đang luống cuống tay chân cứu chữa cho Ôn Ngọc Đông.

“Tình hình thế nào rồi?” La Bồi Vân hỏi.

Ôn Ngọc Lâm lo lắng trả lời: “Đệ đệ bị yêu ma đập trúng ngực, xương sườn gãy, sau đó lại bị tòa nhà đổ sụp vùi lấp, thương thế càng nặng thêm, tình hình không được tốt lắm.”

La Bồi Vân suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói: “Toàn lực cứu chữa.”

Ông ta quay người ra khỏi phòng.

Ôn Dục Văn đi theo, đột ngột chạy tới trước mặt La Bồi Vân rồi quỳ xuống.

“Lão gia, Ngọc Đông con ta...”

Đầu Ôn Dục Văn toát mồ hôi lạnh, vừa muốn nói gì lại bị La Bồi Vân đưa tay cắt ngang.

“Chuyện này đừng nhắc lại nữa, chớ thương thế của hần được chữa khỏi thì lập tức đưa hần về Hắc Hổ môn làm việc đi.” La Bồi Vân thở dài.

“Tạ ơn đại nhân khoan dung độ lượng.” Ôn Dục Văn nơm nớp lo sợ, dập đầu 3 cái.

La Bồi Vân quay người đi về phía thư phòng.

Phương Tri Hành đã đứng chờ trước cửa.

“Vào rồi ngồi xuống trò chuyện.” La Bồi Vân bật cười.

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Đại nhân, liên quan tới yêu ma Giang Hàn Lâm...”

“Chuyện này ta đã điều tra rõ ràng rồi.”

La Bồi Vân cắt ngang, nói thẳng: “Ngày phòng đêm phong, cướp nhà khó phòng. Người hại người đã bị trừng phạt, người cũng chớ truy cứu nữa.”

Phương Tri Hành sắc mặt hơi trầm mặc, nghiêm túc nói: “Ti chức tuân mệnh.”

La Bồi Vân khẽ cười nói: “Người biết lần này Khắc Kỷ con ta về nhà vì chuyện gì không?”

Phương Tri Hành đáp: “Ti chức không biết, xin đại nhân chỉ rõ.”

La Bồi Vân nói rất tỉ mỉ: “Dưới trướng quận trưởng đại nhân có 3 vị tổng binh, chia nhau quản lý tam đại binh chủng của triều đình, lần lượt là Cự Binh, Kỵ Lang và Thủy Sư! Đứa con Khắc Kỷ của ta sắp thăng thành tổng binh Thủy Sư quận Thanh Hà.”

Phương Tri Hành bày ra biểu cảm kinh ngạc, vội nói: “Ti chức chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại công tử.”

La Bồi Vân gật đầu, mặt mày rạng rỡ, tươi cười nói: “Lần này Khắc Kỷ con ta trở về vì muốn chiêu mộ một tâm phúc đi cùng, sau này nó ở địa vị cao nên cần phải có một người có thể tin tưởng tuyệt đối ở bên cạnh.”

Phương Tri Hành chợt nghĩ đến gì đó.

La Bồi Vân cười nói: “Người trở về chuẩn bị đi, 3 ngày sau, người theo Khắc Kỷ cùng lên đường.”

Phương Tri Hành hít thật sâu, một lúc sau mới trịnh trọng hành lễ: “Đại nhân hậu ái, suốt đời ti chúc khó quên.”

La Bồi Vân bật cười nói: “Cố gắng làm thật tốt, tiền đồ của người sẽ ngày càng rộng mở.”

Phương Tri Hành quay người rời đi, trở về gian phòng ở biệt viện.

Tế Cửu lon ton chạy tới, truyền âm: “Nói thế nào rồi, La Khắc Kỷ có làm gì mà không?”

Phương Tri Hành cười nói: “Mắc công sợ bóng sợ gió một trận, nhân họa đắc phúc.”

Sau khi Tế Cửu nghe Phương Tri Hành kể lại mọi chuyện liền ngây ra rồi tắc lưỡi nói: “Nói vậy là mà sắp đi theo La Khắc Kỷ vào Thủy Sư quận Thanh Hà, trở thành cánh tay phải đắc lực của 1 vị tổng binh?”

Phương Tri Hành cười nói: “Ừm, chúng ta sắp đi quận thành.”

Tế Cửu tấm tắc lấy làm lạ, không ngờ sự việc lại chuyển biến nhanh như vậy.

“Haizz, Phương Tri Hành à, thăng khốn như mà vận may cũng tốt quá mức, thời tới cần không kịp là đây chứ đâu.” Tế Cửu trầm nghĩ.

Nhoáng cái đã là 3 ngày sau!

Sáng sớm.

Mặt trời ló dạng từ đằng đông, ánh bình minh rạng rỡ.

“Phụ thân, mẫu thân, hài nhi đi đây, 2 người nhớ giữ sức khỏe.”

La Khắc Kỷ quỳ xuống dập đầu.

La Bồi Vân cười nói: “Đi đường bảo trọng, nhớ thường xuyên viết thư gửi về nhà.”

Đại phu nhân lặng lẽ lau nước mắt, lưu luyến không nỡ.

Chương 351: Dị Dạng (2)

La Khắc Kỷ quay người leo lên 1 cỗ xe ngựa lộng lẫy.

“Giá~”

Xe ngựa chậm rãi rời đi, càng chạy càng nhanh.

Phía sau xe có 10 người đi theo.

Ngoại trừ Phương Tri Hành, 9 người kia đều là những thanh niên tuấn kiệt do La Bồi Vân lựa chọn kỹ lưỡng.

Chín người này trông rất lạ mặt, Phương Tri Hành chưa hề gặp qua bọn họ.

Hơn nữa, bọn họ nhìn không chớp mắt, mặt không biểu cảm, nhất cử nhất động giống như quân nhân có tính kỷ luật rất cao.

Một đoàn người đi trên đường không hề nói chuyện phiếm, không cười đùa tí tẹo, luôn luôn duy trì sự cảnh giác cao độ.

“Nhìn xem, những người này chắc hẳn là tử sĩ do La Bồi Vân âm thầm bồi dưỡng.”

Tế Cầu nhìn mặt nói chuyện, suy đoán: “Dám cá La Khắc Kỷ chỉ cần hạ lệnh, dù là bảo bọn họ đi chết thì có lẽ bọn họ cũng làm theo mà không hề cau mày lấy một cái quá.”

Phương Tri Hành rất tán đồng, ngẩng đầu nhìn đằng trước xe ngựa, phu xe vẫn là Ôn Ngọc Lâm.

Cậu suy nghĩ rồi nói: “Thực lực của 9 người này có lẽ không bằng tao, Ôn Ngọc Lâm cũng vậy, chỉ cần tao lấy được sự tín

nhiệm của La Khắc Kỷ, lúc đó tao sẽ là nhân vật có thực quyền nhất dưới trướng của tổng binh Thủy Sư.”

Tế Cầu mỉm cười, nói: “Vậy thì tốt quá, sau này mày sẽ lên như điều gặp gió, tiền tài, quyền lực, tài nguyên tu hành, v.v, cuồn cuộn mà đến. Còn nữa, vấn đề thiếu công pháp của mày chẳng phải sẽ được giải quyết dễ dàng hơn ư?”

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, đáp lại: “Đi bước nào hay bước đó, La Khắc Kỷ cũng không phải kẻ dễ lừa.”

Đoàn người nhanh chóng ra khỏi thành, đi dọc theo quan đạo một đoạn.

Phía trước bỗng truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Phương Tri hành ngẩng đầu nhìn thì phát hiện bọn họ đã đi tới một bến đò.

Một chiếc thuyền chiến nhỏ dừng sát bên bến đò.

Nói là thuyền chiến nhỏ nhưng kỳ thật nó không nhỏ chút nào, chiều dài của nó phải đến hơn 20 mét.

Nhưng chiếc thuyền chiến này chỉ có 1 tầng, so với những chiến thuyền 2-3 tầng, thậm chí 4-5 tầng thì nó là loại nhỏ nhất.

La Khắc Kỷ dẫn theo đám Phương Tri Hành nhanh chóng bước lên thuyền chiến, hạ lệnh: “Xuất phát.”

Thuyền chiến nhanh chóng rời bến đò, xuôi thẳng về phía nam.

La Khắc Kỷ bước vào phòng chỉ huy ngồi xuống, nhìn đám Phương Tri Hành, mỉm cười nói:

“Trước khi chính thức nhậm chức, ta có 2 việc phải làm, hơn nữa nhất định phải làm tốt 2 việc này thì ta mới có thể thăng lên

làm tổng binh mà không cấp phải tranh cãi.”

Đám Phương Tri Hành chăm chú lắng nghe.

“Việc thứ nhất, dưới sông Thanh Thủy có một con thủy quái đang ẩn núp chuyên phá hoại thuyền bè tới lui, gây hại cho toàn bộ thủy vực, bắt buộc phải diệt trừ.”

Phương Tri Hành không khỏi cau mày.

Cậu đã từng tận mắt thấy qua con thủy quái này.

Vấn đề là, đã lâu rồi cậu không nghe nói đến tin tức thủy quái tấn công thuyền nữa.

Cũng may, trong đó có một thanh niên hoài nghi, mở miệng hỏi thăm: “Bẩm đại công tử, theo thuộc hạ được biết con thủy quái kia đã sớm mai danh ẩn tích, làm sao chúng ta tìm được nó trong các đường sông chằng chịt này?”

La Khắc Kỷ trả lời; ‘Con thủy quái kia không phải mai danh ẩn tích mà là đang ngủ đông, qua mùa đông giá rét này nó sẽ ngoi lên để kiếm ăn.”

Ôn Ngọc Lâm bổ sung: “Hơn 10 ngày trước có người ở sông Thanh Thủy nhìn thấy con thủy quái kia tấn công một chiếc thuyền có mái che và ăn thịt 1 ngư dân.”

Mọi người tức thì hiểu ra.

La Khắc Kỷ tiếp tục nói: “Việc thứ 2, Tào bang nội loạn đã lâu mà mãi vẫn chưa ổn định lại, quận trưởng đại nhân quyết định tiến hành can thiệp để ta chọn một bang chủ Tào bang mới. Sau khi chúng ta săn giết thủy quái xong thì sẽ đi thẳng đến Tào bang.”

Đám Phương Tri Hành lập tức sáng tỏ, đồng thanh đáp: “Ti chức tuân mệnh.”

Chớp mắt đã 5 ngày trôi qua.

Thuyền chiến cỡ nhỏ tiến vào sông Thanh Thủy rộng lớn, cưỡi gió vượt sóng trên mặt sông cuồn cuộn.

Sóng vỗ vào mạn thuyền~

Một con chim bồ câu đưa tin bay tới, đáp lên mạn thuyền.

Ôn Ngọc Lâm bắt lấy bồ câu đưa tin, lấy một cuộn giấy từ trên đùi nó xuống và mở ra xem.

Tiếp đó, gã chạy đến bên cạnh La Khắc Kỷ, bẩm báo: “Đại công tử, thủy quái đã xuất hiện ngay tại hạ du, cách chúng ta không đến trăm dặm, gần đây nhất nó đã tấn công một chiếc thuyền buôn vận chuyển muối.”

La Khắc Kỷ mừng rỡ, phân phó: “Chúng ta nhanh tới đó, sớm giải quyết con nghiệt súc này.”

Vừa hạ lệnh, thuyền chiến lập tức tăng tốc độ.

Hôm nay thuận gió, tốc độ gió cũng rất lớn, khoảng chừng chưa tới 2 tiếng, thuyền chiến đã tới chỗ hạ du trăm dặm.

Nhìn từ xa, mặt sông thoáng vắng, không có lấy một con thuyền nào đang đi lại.

Trên mặt sông có rất nhiều mảnh thuyền vỡ trôi nổi, từng tấm ván gỗ vương vãi theo dòng nước chảy.

La Khắc Kỷ đứng trên cao nhìn ra xa, trầm ngâm nói: “Trên mặt sông không có thi thể, chắc con súc sinh kia rất đói nên đã ăn hết người trên thuyền rồi.”

Hắn quay sang dặn dò Ôn Ngọc Lâm: “Đi, dẫn dụ nó tới đây.”

Chương 352: Dị Dạng (3)

Ôn Ngọc Lâm ngẫm hiểu, trở về khoang thuyền bắt lấy 2 tên nô lệ, treo bọn họ ở đuôi thuyền, sau đó cắt đứt cổ tay của bọn họ.

Máu tươi ào ào chảy ra, nhỏ xuống mặt sông, nhuộm đỏ cả nước sông.

Đám người đứng bên rìa thuyền quan sát xung quanh.

Nhoáng cái đã qua nửa tiếng!

“Tối rồi, ở kia kìa!”

Đột nhiên, có một thanh niên kích động hô to.

Đám người nhìn theo hướng ngón tay hắc chỉ thì thấy trên mặt sông có một vòng xoáy khổng lồ nhanh chóng hình thành rồi chậm rãi lan rộng.

Rào!

Sau một khắc, cách thuyền chiến khoảng hơn 10 mét có một cái đuôi rắn dài ngoằn bắt thành hình vọt lên khỏi mặt nước.

Sóng nước dâng cao theo, đập vào chiếc thuyền chiến.

Dưới chân đám người dao động dữ dội.

“Nghịch súc, ta chờ ngươi lâu lắm rồi.”

Tinh thần La Khắc Kỷ chấn động mạnh. quát to.

Đợi một chút!

Thủy quái nổi lên mặt nước lần nữa, bơi quanh chiếc thuyền chiến một vòng rồi thêm một vòng nữa.

Phương Tri Hành nhìn thật kỹ, phát hiện hình dáng con thủy quái đã lớn hơn.

Lần trước thấy nó, thân dài khoảng chừng 10 mét, bây giờ ít nhất cũng phải 20 mét.

Cái đầu nó vẫn dẹt giống đầu cá sấu, thân thể như con mãng xà, toàn thân phủ lân giáp màu đen nhánh.

Thủy quái không ngừng bơi lội, trước sau không tới gần đây.

“Tiếp tục lấy máu, dụ nó lên thuyền.”

La Khắc Kỷ thấy vậy, phất tay.

Ôn Ngọc Lâm sớm có chuẩn bị, lại bắt tới một nô lệ, ấn ngã vào mạn thuyền, cầm trường đao cắt một đường trên cổ hắn.

Xì xì ~

Chỉ một thoáng, lượng lớn máu tươi xì xì phun vào mặt sông.

Thủy quái chợt thay đổi phương hướng, nhanh chóng lao thẳng tới mặt nước, một đường dâng sóng nước cuốn ra hai bên.

Thấy tình hình như vậy...

Tinh thần mọi người đều buộc chặt cao độ, ngừng hô hấp.

Phương Tri Hành cầm Thính Phong đao.

Giây lát sau đó, cùng với tiếng rầm vang dội! Thủy quái nhảy lên không trung, mồm to như bồn máu lướn qua mạn thuyền, cắn vào nô lệ kia.

Dường như đồng thời La Khắc Kỷ giậm chân đạp vỡ boong tàu, thân thể bộc phát, nhảy tới bên cạnh thủy quái, cho một cước đá móc.

Bốp!

Cú đá móc thế mạnh lực trầm, móc trên gáy của thủy quái.

Đầu thủy quái chột nặng trĩu, ngã xuống, nô lệ bị cắn cũng bị ném bay đi theo.

Rầm rầm!

Thủy quái vừa ngã xuống, đầu đập xuyên boong tàu, phần phía trên cổ dừng trên boong tàu còn nửa phần đuôi rũ dưới mạn thuyền.

Chiến thuyền lay động dữ dội mấy cái.

Mọi người nhanh chóng ổn định thân hình, tay cầm binh khí, xông lên điên cuồng chém vào thủy quái.

Cheng cheng cheng ~

Nhưng mà, lân giáp của thủy quái cực kỳ cứng rắn, đao chém rìu bổ vẫn vô dụng, chỉ để lại vết trắng nhàn nhạt.

Phương Tri Hành thấy thế tỉnh bơ liếc La Khắc Kỷ, sau đó hai tay cậu cùng sử dụng, cầm Thính Phong đao, vung lên chém xuống.

Xi!

Xé rách ra một lỗ thủng, máu tươi nóng rực phun ra giống như nước suối.

Thủy quái đau đớn, điên cuồng vặn vẹo thân rắn dài, ở trên boong tàu quấy tới quấy lui.

Mấy thanh niên bị quét bay, bịch bịch rơi vào trong nước, đập lên một mảnh bọt nước.

Những người này khác đều nhảy lên, hoặc dừng trên cột buồm, hoặc nhảy tới đầu thuyền.

Rất nhanh, thủy quái ngẩng đầu lên, lập tức bơi vào trong nước.

Một tiếng cheng vang lên!

La Khắc Kỷ từ trên trời giáng xuống, hấn rút kiếm ra khỏi vỏ, giống như một viên thiên thạch rơi xuống.

Thủy quái mới vừa ngẩng đầu, đã bị hai chân La Khắc Kỷ giẫm mạnh xuống.

Đồng thời, hấn cầm kiếm đâm xuống.

Mũi kiếm vô cùng bén nhọn, mang theo sức mạnh khủng bố, đâm xuyên qua cổ thủy quái.

Hấn vốn muốn đâm xuyên ót của nó, nhưng bởi vì thủy quái giãy giụa dữ dội, đâm trật vị trí một chút.

Không chỉ như thế, trường kiếm xuyên qua cổ thủy quái, đóng lên boong tàu.

Phượng Tri Hành thấy vậy, nhích người tới gần thủy quái, lại là một đao, chuẩn xác chém vào vị trí đao đầu tiên.

Đâm xuống!

Cuối cùng thân thể thủy quái vỡ ra, gãy thành hai đoạn.

Thật ra, nếu Phượng Tri Hành xuất toàn lực, một đao có thể cắt rời đầu thủy quái này.

Nhưng hiện tại cậu áp chế thực lực ở Nhất Cầm cảnh, đương nhiên không thể quá mức phô trương.

“Làm tốt lắm!”

La Khắc Kỷ quay đầu lại nhìn, khen ngợi một câu, sau đó hân hân vui vẻ hai lòng bàn tay, điên cuồng đánh vào đầu thủy quái.

“Thiên La Thần Chưởng!”

Chưởng lực khủng bố vô cùng hung hãn, đánh cho lớp vảy trên đầu thủy quái văng bốn phía.

Trong miệng thủy quái không ngừng phun ra máu. Không mất bao lâu thủy quái ngừng vùng vẫy, thấy là không sống nổi

La Khắc Kỷ đứng lên, rút trường kiếm ra, thu vào vỏ kiếm, cười ha ha nói: “Thủy quái náo loạn đến lòng người hoảng sợ, chẳng qua chỉ có vậy.”

Phượng Tri Hành liền nói: “Tổng binh đại nhân thần uy, thủy quái nhỏ nhỏ đương nhiên không xứng làm đối thủ của ngài.”

Mọi người nghe vậy, vội vàng reo hò theo: “Tổng binh đại nhân thần uy cái thế!”

La Khắc Kỷ nhếch miệng cười to nói: “Các huynh đệ vất vả rồi, đêm nay ta sẽ khao thưởng lớn cho các người.”

Hắn chuyển hướng sang Ôn Ngọc Lâm, dặn dò nói: “Treo thi thể thủy quái ở đầu thuyền, thả ra tin tức, nói cho mọi người biết thủy quái đã bị La Khắc Kỷ ta chém chết.”

Chương 353: Trở mặt (1)

“Vâng!”

Ôn Ngọc Lâm cũng vui vẻ ra mặt, giết chết thủy quái là một trong những nhiệm vụ mà quận trưởng đại nhân dặn dò phải hoàn thành.

Thủy quái này hung danh bên ngoài, khiến vô số người đau đầu không thôi.

Gã vốn tưởng rằng nhiệm vụ này cực kỳ khó khăn, dù sao rất nhiều người từng thử giết chết thủy quái đều là tay không trở về, không ngờ La Khắc Kỷ thoải mái như vậy đã hoàn thành.

Thời gian chạng vạng, chiến thuyền dừng ở một cái bến tàu.

La Khắc Kỷ dẫn đám người Phương Tri Hành lên bờ, tiến vào một thôn trấn, ăn uống chơi bời, tiêu dao sung sướng.

Sáng hôm sau chiến thuyền lại khởi hành đến “hồ Liên Bồng”.

Hồ Liên Bồng là hồ nước lớn nhất của quận Thanh Hà, bởi vì hình dáng giống như hoa sen mà được đặt tên như vậy.

Tổng bộ Tào bang được thành lập trong hồ Liên Bồng.

Chiến thuyền chạy hai ngày trên sông Thanh Thủy sau đó rẽ vào một nhánh sông, ngược dòng chạy nửa ngày, lại rẽ vào một khúc cua, tiến vào hồ Liên Bồng.

Trong phòng chỉ huy, La Khắc Kỷ lấy ra một tấm bản đồ hồ Liên Bồng trải ra.

“Sau khi lão bang chủ của Tào bang đột tử, phân thành bốn thế lực.

Thật ra người đứng đầu bốn thế lực này đều là huyết mạch của lão bang chủ.

Lần lượt là đệ đệ của lão bang chủ ‘Thôi Chiếm Phong’, hai đứa con trai ‘Thôi Nhân Phủ’ và ‘Thôi Nhân Cường’ cùng với một đứa con gái ‘Thôi Hoán Lệ’.

Cả nhà bọn họ 4 người đang tranh đoạt vị trí bang chủ, đánh nhau tít bụi, thế như nước với lửa.”

La Khắc Kỷ chỉ vào bốn góc của hồ Liên Bồng, phân tích: “Bốn thế lực này mỗi người chiếm một phương, không ai nhường ai, sau khi trải qua mấy trận chém giết không ai làm gì được ai, trước mắt bọn họ đã rơi vào giằng co.”

Có người không khỏi hỏi: “Đại công tử dự định ủng hộ người nào trở thành bang chủ mới?”

La Khắc Kỷ khẽ cười nói: “Ta vẫn chưa đưa ra quyết định, trước tiên đi tìm bốn người bọn họ nói chuyện rồi nói sau.”

Mọi người hiểu rõ.

Mặt hồ gió to phần phật, chiến thuyền đi ngược gió, sau khi tiến vào hồ Liên Bồng thì dựa theo dẫn dò của La Khắc Kỷ, thẳng đến thủy vực do Thôi Chiếm Phong quản lý.

Phương Tri Hành đứng thẳng ở đầu thuyền, xa xa nhìn lại, một lầu các 3 tầng đứng vững ở ven hồ.

Bốn phía lầu các có một hàng nhà sàn, lan tràn tới trong nước, giống như một trấn nhỏ trên nước.

Dưới nhà sàn xếp chỉnh tề một hàng con thuyền, có thuyền

buồn lớn, cũng có cano nhỏ.

Chiến thuyền rẽ nước xông vào, lập tức đi tới dưới lầu các.

“Có khách tới!”

Trên nhà sàn sớm đã có người phát hiện chiến thuyền, gõ chiêng cheng cheng nhắc nhở.

Một vị trưởng giả đầu bạc dẫn đầu đoàn người đi ra, đứng trên cầu nổi ở bờ biển nghênh đón.

Bọn họ liếc mắt nhìn thấy thủy quái treo trên đầu thuyền, mọi người bị chấn động cực lớn, chỉ trở rồi nghị luận.

La Khắc Kỷ xuống chiến thuyền, hai chân đạp trên cầu nổi, giẫm lên mặt cầu dập dùi không ổn định như gợn sóng.

Ôn Ngọc Lâm và Phương Tri Hành đi theo một trái một phải, toàn bộ những người khác ở lại trên thuyền.

Trưởng giả đầu bạc chấp tay đánh giá La Khắc Kỷ, dáng vẻ không quen hẵn, kinh ngạc nói: “Xin hỏi tôn giá là?”

La Khắc Kỷ lấy ra một cái ngọc bài quơ quơ, cười nhạt nói: “Tại hạ là La Khắc Kỷ đặc sứ của quận trưởng đại nhân, bái kiến Thôi lão.”

Thôi Chiếm Phong biến sắc, khiếp sợ nói: “Thì ra là khách quý của La gia, không tiếp đón từ xa, vẫn mong ngài thứ lỗi cho sự tắc trách này.”

Ông ta vội vàng vươn tay làm một tư thế mời, trên mặt tươi cười nói: “La đại nhân mời vào bên trong nói chuyện.”

La Khắc Kỷ nghênh ngang tiến vào lầu các.

Không bao lâu, mọi người ngồi xuống trong một phòng khách.

Thôi Chiếm Phong kính trà trước, cười hỏi: “Không biết La đại nhân đột nhiên đến thăm, có gì chỉ giáo?”

La Khắc Kỷ thần nhiên nói: “Tào bang chia năm xẻ bảy, làm âm ỉ lâu như vậy, 18 đường thủy không ai quản lý, khiến quận trưởng đại nhân rất đau đầu!”

Thôi Chiếm Phong liền nói: “Đại nhân nói phải, cả đời Thôi Chiếm Phong ta kiếm ăn trên nước, trơ mắt nhìn gia nghiệp mà đại ca gây dựng bị phá hủy, lòng cũng nóng như lửa đốt nhưng chuyện xảy ra có nguyên nhân...”

La Khắc Kỷ ngắt lời nói: “Vấn đề xảy ra ở đâu?”

Thôi Chiếm Phong giải thích: “Đại ca của ta đột nhiên chết đi, chết vô cùng kỳ quặc, ta hoài nghi là ba đứa con của đại ca hợp mưu hại chết huynh ấy.”

La Khắc Kỷ gật đầu nói: “Cho nên người chẳng những muốn điều tra rõ nguyên nhân chết của lão bang chủ, cũng muốn kế thừa vị trí của bang chủ của lão, phải không?”

Thôi Chiếm Phong liền nói: “Tào bang là ta và đại ca liên thủ dốc sức làm ra, đại ca từng công khai nói, sau khi huynh ấy chết, vị trí bang chủ do ta kế thừa. Ta có rất nhiều người làm chứng.”

La Khắc Kỷ hiểu được, đưa ra ngọc bài nói: “Cầm lệnh bài của ta thông báo cho ba đứa con qua đây, ta nói chuyện với bọn họ.”

Thôi Chiếm Phong thấy thế, vui mừng quá đỗi, vội vàng phái người đi thông báo.

Chương 354: Trở mặt (2)

Hồ Liên Bồng rất lớn, người phái đi một lần qua lại, tiêu phí hơn hai tiếng.

Kết quả chỉ đến hai người, đại ca Thôi Nhân Phủ, tam muội Thôi Hoán Lệ.

Về phần lão nhị Thôi Nhân Cường, hắc hoai nghi ngọc bài kia là giả, là Thôi Chiếm Phong muốn dụ hắc qua dễ dàng giết chết hắc nên chưa tới.

“Bái kiến La đại nhân!”

Thôi Nhân Phủ và Thôi Hoán Lệ quỳ một gối xuống đất, vừa gặp mặt liền cúi đầu chào.

“Miễn lễ, ngồi xuống nói chuyện.” Thái độ của La Khắc Kỷ rất ôn hòa.

Hai huynh muội nhìn nhau, vô cùng ghét đối phương nhưng không thể không ngồi trên vị trí liền nhau.

La Khắc Kỷ mở miệng nói: “Ta là phụng mệnh lệnh của quận trưởng đại nhân, đặc biệt đến điều tiết phân tranh Tào bang, các người có yêu cầu gì, cứ việc nói.”

Thôi Nhân Phủ giành trả lời trước: “Hồi đại nhân, cha ta chết cực kỳ quỷ dị, một người đang yên đang lành đột nhiên chết đi. Ta muốn khám nghiệm tử thi nhưng bị nhị bá Thôi Chiếm Phong ngăn cản, vì thế ta vô cùng hoai nghi cha ta là bị Thôi Chiếm Phong hại chết, bởi vì sau khi cha ta chết, ông ta là người được lợi lớn nhất.”

La Khắc Kỷ nhíu mày, chuyển hướng sang Thôi Hoán Lệ.

Thôi Hoán Lệ này có chút tư sắc, màu da trắng nõn như sữa, vô cùng mịn màng, đáng người gây ấn tượng.

Cô ta ném cho một cái nhìn tình cảm, cười nói: “Cha ta chết, chỉ cần một ngày không điều tra rõ, mặc kệ ai làm bang chủ, ta tuyệt đối sẽ không nhận.

Ngoài ra, cha ta từng nói ông ấy nói truyền vị trí cho nhị bá thật ra chỉ là say rượu nói đùa không tính, ta cũng có rất nhiều người làm chứng.”

Biểu cảm trên mặt La Khắc Kỷ ngày càng phần khích.

Thôi Chiếm Phong tức giận đến phát run, quát lớn nói: “Hai người làm con cháu chẳng ra gì, nói hươu nói vượn.”

Ông ta chỉ vào Thôi Nhân Phủ, tức giận nói: “Ta nào không đồng ý khám nghiệm tử thi, ta chỉ là không muốn phá hoại nhục thân của đại ca khiến hấn chết còn một chút thể diện mà thôi, dưới điều kiện tiên quyết không phá hư nhục thân, muốn khám nghiệm tử thi thể nào cũng được.”

Tiếp theo ông ta chuyển sang Thôi Hoán Lệ, phẫn nộ nói: “Con dâu phụ nhà người, vì tranh đoạt vị trí bang chủ, người thông đồng vài vị lão nhân trong bang rồi ngủ với bọn họ, người ném thể diện của cha người vào đâu.”

Thôi Hoán Lệ đập bàn, tức giận nói: “Ngâm máu phun người, lão già như ông vì làm lợi cho mình, bịa đặt khắp nơi, làm ô uế sự trong sạch của ta!”

Thôi Nhân Phủ cũng tức giận nói: “Khám nghiệm tử thi tất nhiên sẽ hư hao nhục thân, nhưng lúc này sẽ giúp chân tướng rõ ràng khắp thiên hạ, ông sợ hãi chuyện bại lộ, lúc này mới lần nữa ngăn cản khám nghiệm tử thi.”

La Khắc Kỷ không nói một lời, ngồi xem kịch, tùy ý ba người

bọn họ cãi nhau.

Một lát sau, cuối cùng ba người hơi thu liễm, một lần nữa ngồi xuống.

La Khắc Kỷ thản nhiên uống ngụm trà, lúc này mới mở miệng nói: “Ta đã hiểu đại khái câu chuyện, ta có cách khiến chân tướng rõ ràng.”

Ba người cung kính nể phục, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào La Khắc Kỷ, trên mặt hiện lên vẻ chờ mong.

La Khắc Kỷ thản nhiên nói: “Ba người các người chém giết một trận, cuối cùng người nào sống sót, nói như thế nào cũng có lý.”

“À cái này!”

Sắc mặt Thôi Chiếm Phong biến đổi, buông tay nói: “Đại nhân, cái này, cái này không thích hợp đâu.”

La Khắc Kỷ nở nụ cười, bình tĩnh nhìn Thôi Chiếm Phong hỏi: “Người đang nghi ngờ phán đoán của ta à?”

“Ta, ta...”

Thôi Chiếm Phong hít thở một hơi, vừa sợ vừa giận.

Thôi Nhân Phủ và Thôi Hoán Lệ cũng chau mày, vẻ mặt khó có thể tin.

Làm sao bọn họ cũng không ngờ, cách giải quyết của La Khắc Kỷ là kêu bọn họ tàn sát lẫn nhau.

“Sao còn chưa ra tay, các người chờ cái gì nữa?” La Khắc Kỷ buông chén trà xuống, thản nhiên đặt câu hỏi.

Thôi Nhân Phủ liền nói: “Nhị đệ Thôi Nhân Cường còn chưa đến...”

La Khắc Kỷ cười ha hả nói: “Thằng ngu đó ngay cả ngọc bài thật giả còn không nhận ra, không có tư cách làm bang chủ, ta càng xem trọng ba người các người hơn.”

Thôi Chiếm Phong nghe vậy, sắc mặt hơi âm trầm, cắn răng nói: “Lão hủ tuổi tác đã cao, chiến lực không còn như năm đó, hơn nữa hai người bọn họ là huynh muội ruột, nhất định sẽ liên hợp lại giết ta. Đại nhân cách này không công bằng, quá bất công đối với ta.”

La Khắc Kỷ thông thả đứng lên, sắc mặt lạnh xuống, châm chọc nói: “Nếu người tự cảm thấy người già rồi, tại sao không sớm thoái vị một chút?”

Tiếng nói vừa dứt, La Khắc Kỷ quét ngang qua một chưởng.

Tốc độ một chưởng này không nhanh không chậm, sắc mặt Thôi Chiếm Phong kịch biến, giơ bàn tay lên đỡ.

Chưởng của hai người đối nhau.

Ầm!

Cả người Thôi Chiếm Phong chấn động, bịch bịch bịch lui ra phía sau 3 bước, chân nắn ngồi trên ghế.

“Đây là Thiên La Thần Chưởng ghi chép trên Thiên La Mật Kinh của La gia à?” Thôi Chiếm Phong mở miệng hỏi.

La Khắc Kỷ gật đầu cười nói: “Người có thể chết dưới chưởng của ta, coi như là làm rạng rỡ tổ tông.”

Chương 355: Trốn Tránh (1)

Thôi Chiếm Phong cười thắm, chợt cúi đầu.

Phương Tri Hành nhìn kỹ, đột nhiên đồng tử co rụt lại.

Chỉ thấy làn da toàn thân Thôi Chiếm Phong vỡ ra từng chút, giống như bị một mạng nhện khổng lồ cắt quá.

Vù vù vù ~

Toàn thân Thôi Chiếm Phong ầm ầm sụp đổ, vô số khối thịt vụn nát xếp thành một bãi, máu tươi lan tràn.

Tình cảnh này thật nổi da gà!

Không ai có thể nghĩ đến thương tổn do chưởng pháp tấn công tạo thành lại là hiệu quả bầm thây!

Quả thực không thể tin nổi!

Mọi người đều hoảng sợ đến biến sắc, da đầu tê rần.

Ừng ực ~

Thôi Nhân Phủ không rét mà run, hầu kết không ngừng lên xuống, mồ hôi lạnh như mưa.

Hắn cũng không muốn vị trí bang chủ gì đó nữa.

Hắn há miệng thở dốc, muốn tuyên bố bản thân khỏi, nhưng bởi vì quá sợ hãi, trong nhất thời không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

“Ta, ta rút khỏi!”

Thôi Hoán Lệ đột nhiên hoảng sợ quát to, cả người cô ta ngồi tê liệt trên ghế, run rẩy hai tròng mắt đã bị sự sợ hãi vô tận nuốt hết.

La Khắc Kỷ thản nhiên cười nói: “Rút khỏi, tại sao rút khỏi? Người không muốn vị trí bang chủ hả? Chỉ cần người giết đại ca của người, vị trí bang chủ chính là của người!”

Thôi Hoán Lệ sợ hãi nói: “Ta, ta không muốn tranh nữa, ta không muốn gì nữa cả.”

“Haiz, lúc người ta muốn đồ vật nào đó, tình thân cũng có thể không để ý.”

La Khắc Kỷ cảm thán, nâng tay đặt trên đầu Thôi Hoán Lệ, nhẹ nhàng vỗ.

“Lúc người ta không muốn đồ vật nào đó, còn cho rằng bọn họ có thể toàn thân trở ra.”

Rầm rầm...

Toàn thân Thôi Hoán Lệ sụp đổ, rơi rụng đầy đất.

“Tam muội...”

Thôi Nhân Phủ hoàn toàn trợn tròn mắt, nhìn vụn máu thịt đầy đất, mặt như tro tàn, cả người run rẩy.

Trên mặt La Khắc Kỷ hiện lên một biểu cảm ý vị thâm trường, cười như không cười nói: “Chúc mừng người, hiện tại người là bang chủ mới nhận chức của Tào bang.”

“Ta, ta à?”

Thôi Nhân Phủ ngồi tê liệt trên ghế, nội tâm không có chút vui sướng nào, vẻ mặt đại ra.

Thằng đến một lát sau, hắn mới dần dần phục hồi tinh thần lại. Trên mặt hắn lộ ra một nụ cười thảm cứng ngắc, quỳ xuống, cái trán dán xuống đất, dáng vóc vô cùng tiêu tụy hô: “Thôi Nhân Phủ cảm ơn đại nhân đề bạt, ơn diu dặt suốt đời khó quên.”

La Khắc Kỷ gật đầu, cười nhạt nói: “Cho người thời gian một tháng, chỉnh đốn 18 đường thủy cho tốt. Nếu sau này ta lại nghe được bất kỳ tin tức nội chiến có liên quan tới Tào bang sẽ hỏi một mình người.”

Thôi Nhân Phủ liền nói: “Thuộc hạ nhớ kỹ, mong đại nhân yên tâm.”

La Khắc Kỷ không phí lời nữa, lập tức đi ra ngoài.

“Cung tiễn đại nhân!”

Thôi Nhân Phủ quỳ hướng tới La Khắc Kỷ, nhìn theo hắn nghênh ngang rời đi.

Trong lòng đám người Tào bang sầu thảm, từ lúc La Khắc Kỷ đi qua trước mặt bọn họ, mọi người không hện mà cùng quỳ xuống trên mặt đất.

Phương Tri Hành đi theo La Khắc Kỷ rời đi, lúc cậu lên thuyền nghiêng đầu nhìn, phát hiện toàn bộ đám người Tào bang quỳ thành một vùng rộng lớn, hình ảnh khá đồ sộ.

Tào bang nội loạn mấy tháng, cứ như vậy được bình ổn.

Một La Khắc Kỷ từ đâu rơi xuống, dứt khoát lưu loát giải quyết mọi phân tranh.

Đơn giản thô bạo!

Không có bất kỳ dài dòng dây dưa nào!

Đến tận cùng lão bang chủ chết như thế nào, chân tướng là gì,

thật ra La Khắc Kỷ vốn không quan tâm.

Tào bang cần một bang chủ, hắc cần một nô tài nghe lời.

Nói một ngàn nói một vạn, chuyện có thể vô cùng phức tạp, cũng có thể...

Chính là như vậy!

“Ừm, nhiệm vụ hoàn thành viên mãn.”

La Khắc Kỷ đi lên chiến thuyền, hóng gió, tùy ý cười cười.

Mặt hồ gió to vù vù, mang theo một chút mùi bèo, thổi mái tóc dài của La Khắc Kỷ bay lên cao, cho người ta một cảm giác hăng hái.

“Xuất phát, đi quận thành!”

Hắc ra lệnh!

Chiến thuyền rất nhanh rời khỏi hồ Liên Bồng, tiến vào nhánh sông, lại rẽ vào sông Thanh Thủy rộng lớn bao la.

Phương Tri Hành im lặng ngồi trong khoang thuyền, Tế Cầu ngoan ngoãn nằm bò bên cạnh cậu.

“Má nó, La Khắc Kỷ này buồn vui thất thường, tâm tư kín đáo, khiến người ta hoàn toàn không nắm bắt được.”

Tế Cầu kim lòng không đậu cảm thán.

Phương Tri Hành bĩu môi đáp: “Chỉ sợ đây mới là tác phong làm việc của một đệ tử tinh anh môn phiệt.”

Đệ tử môn phiệt có chênh lệch, có ngu ngốc, cũng có tinh anh.

La Khắc Chiêu là cái đầu, còn La Khắc Kỷ là cái sau.

Tế Cầu tặc lưỡi, cạ lời nói: “La Khắc Kỷ và cha của hă La Bồi Vân, hoàn toàn là hai phong cách.

Mày đi theo La Bồi Vân, đi làm có thể tùy tiện lười biếng, vui chơi, không bị bó buộc.

Nhưng mày đi theo La Khắc Kỷ, chỉ sợ ngày tháng sẽ không dễ sống, đi lại khó khăn.”

Phượng Tri Hành nhếch miệng nói: “Từ biểu hiện của La Khắc Kỷ, hă là một người không cần quá trình, chỉ theo đuổi kết quả.

Hừm, hầu hạ loại lãnh đạo có tính cách này, chỉ cần chúng ta có thể cho hă kết quả mà hă muốn là được, hơn phân nửa hă sẽ không can thiệp quá nhiều vào việc nhỏ không đáng kể.”

Chương 356: Trốn Trách (2)

Tế Cầu trừng mắt nói: “Vấn đề chính là ở đây, La Khắc Kỷ nắng mưa thất thường, hay thay đổi, có quỷ mới biết rốt cuộc hắn muốn kết quả như thế nào? Một khi vô ý, mày có thể sẽ đắc tội hắn.”

Phương Tri Hàn trầm ngâm không nói.

“Phương huynh!”

Ôn Ngọc Lâm bỗng nhiên từ bên ngoài ló đầu vào khoang thuyền, ngoắc tay nói: “Đại công tử gọi huynh qua.”

Phương Tri Hành lập tức vực dậy hoàn toàn tinh thần, đi ra khỏi khoang thuyền, đi theo Ôn Ngọc Lâm qua.

Cậu nói chuyện phiếm giống như thuận miệng hỏi: “Ôn huynh, chúng ta sắp đến quận thành rồi nhỉ?”

Ôn Ngọc Lâm gật đầu, không nghe ra cảm xúc trả lời: “Ừm, chúng ta cách quận thành còn khoảng 30, 40 đường thủy đó.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, không cần phải nhiều lời nữa.

Cậu và Ôn Ngọc Lâm không quá thân thiết, cũng không tán gẫu được nhiều lắm, bắt chuyện đã kết thúc.

Phương Tri Hành nhanh chóng đi vào phòng chỉ huy, hành lễ nói: “Đại công tử gọi ti chức đến là có gì dặn dò?”

La Khắc Kỷ lười biếng ngồi, trong tay chơi đùa một quả táo xanh, ngửi mùi của quả táo, nhàn nhạt nói: “Đi về phía trước thêm mười dặm có một ‘Vân Mộng sơn trang’, người chạy đến đó một

chuyến, mua lại sơn trang đó giúp ta, không cần để ý bao nhiêu tiền.”

“Tuân mệnh!”

Phường Tri Hàn không có bất kỳ do dự, trực tiếp nhận mệnh lệnh này.

Sau đó, La Khắc Kỷ không giới thiệu cho cậu “Vân Mộng sơn trang” là nơi nào, chủ nhân là ai, tại sao phải mua nơi đó.

Phường Tri Hành lựa chọn không hỏi nhiều, nhanh chóng rời khỏi phòng chỉ huy.

Cậu trở về trong khoang thuyền, hỏi thăm mọi người.

Kết quả lại không ai nghe nói về Vân Mộng sơn trang này.

Rất nhanh, chiến thuyền ngừng bên bờ biển.

Phường Tri Hành và Tế Cầu xuống thuyền.

Ôn Ngọc Lâm đi qua, dặn dò nói: “Phường huynh, sau khi huynh mua lại Vân Mộng sơn trang, cứ đợi ở đó, đại công tử rất nhanh sẽ đến.”

Phường Tri Hành liền nói: “Hiểu được.”

Chiến thuyền rất nhanh lại xuất phát, chạy về phía trước, càng lúc càng xa.

Tế Cầu thấy vậy, nhìn xung quanh, kinh ngạc nói: “Sơn trang gì đó ở đâu vậy, sao tao không nhìn thấy.”

Lúc này vị trí của hai người bọn họ là bờ của sông Thanh Thủy, chung quanh là một rừng cây rậm rạp.

Ánh vào mi mắt chính là một bến đò giản dị cùng với một con

đường đá lan tràn vào chỗ sâu trong rừng cây.

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, đi theo đường đá về phía trước, đi không đến 3 dặm, cuối tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một sườn dốc.

“Ồ, bên kia dường như có một ngọn núi.”

Tế Cầu ngẩng đầu lên nhìn về phía trên cùng của sườn dốc, mơ hồ lộ ra một góc mái cong.

Phương Tri Hành không nói hai lời, nhanh chóng trèo lên sườn dốc, ngẩng đầu nhìn.

Cuối đường đá rõ ràng là một đại viện tường cao, trong viện ban công san sát, mái vàng tường đá, quy mô còn lớn hơn Kính Thủy sơn trang.

Xa xa nhìn lại, kiến trúc trong viện khá tinh tế, trên nóc nhà ngồi đủ loại chim điêu khắc, màu sắc sắc sỡ, rất sống động.

Trên cửa lớn treo một tấm biển, nền đỏ chữ vàng viết bốn chữ to “Vân Mộng sơn trang”.

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, đứng ở đỉnh sườn núi, nhìn quét bốn phương tám hướng.

Bỗng nhiên, cậu nhìn thấy một luồng khói nhẹ lượn lờ bay lên từ rừng cây phía dưới.

Phương Tri Hàn đi xuống núi, thẳng đến chỗ luồng khói nhẹ kia.

Tế Cầu kinh ngạc nói: “Vân Mộng sơn trang gần ngay trước mắt, mà đi qua đó làm gì?”

Phương Tri Hành đáp: “Chúng ta hoàn toàn không biết gì về Vân Mộng sơn trang, mạo muội đi lên, phúc họa không biết.”

Tế Cầu hiểu được.

Chính là tính cách này của Phương Tri Hành, trước giờ không đánh nhau mà không chuẩn bị trước.

Một lát sau, một người một chó xuyên qua rừng cây, đột nhiên nhìn thấy một làng chài nhỏ sống ven sông.

Làng chài nhỏ cách nơi Phương Tri Hành lên bờ cũng khoảng một, hai dặm.

Nếu Phương Tri Hành sớm biết có làng chài nhỏ ở đây, đương nhiên là tới nơi này tìm hiểu chút tình báo trước.

Tầm mắt cậu đảo qua, phát hiện trong làng chài có mấy người phụ nữ có chồng ngồi vây quanh với nhau, đang đan lưới đánh cá.

Bờ sông cách đó không xa còn có mấy đứa trẻ đang nghịch nước. Không thấy một người nam nhân.

Tế Cầu thấy vậy, cân nhắc nói: “Chắc nam nhân của thôn này đều ra ngoài bắt cá rồi.”

Phương Tri Hành gật đầu, đi đến chỗ một phụ nữ trung niên tuổi khá lớn.

Vừa gặp mặt, cậu đã móc ra một ít bạc vụn đưa qua, ôn hòa cười nói: “Đại tỷ, ta đi ngang qua, có thể hỏi thăm tỷ một chút chuyện không?”

Ngay từ đầu người phụ nữ cực kỳ cảnh giác nhưng vừa nhìn thấy tiền, biểu cảm nháy mắt thả lỏng không ít cười nói: “Cậu nhóc, người hỏi đi.”

Phương Tri Hành nghiêng đầu chỉ Vân Mộng sơn trang, hỏi: “Bên kia có phải có một thôn trang rất lớn không?”

Người phụ nữ gật đầu nói: “Đúng, bên kia chính là Vân Mộng

sơn trang, khá có khí phách, nghe nói sơn trang kia mất 7, 8 năm mới xây xong đó.”

Phương Tri Hành hỏi: “Trang chủ là ai?”

Người phụ nữ trả lời: “Trang chủ là một nữ nhân, bọn ta gọi cô ấy là ‘Vân Mộng phu nhân’.”

Chương 357: Quán Tưởng (1)

Phương Tri Hành nhíu mày, hiểu kỳ nói: “Vị Vân Mộng phu nhân này là thần thánh nơi nào?”

Người phụ nữ cười nói: “Vậy thì ta không nói được, nhưng mà, he he he, ta nghe nói cô ấy là nữ nhân mà một vị đại nhân vật nào đó bao nuôi.”

“Bao nuôi?”

Phương Tri Hành cảm giác chuyện càng ngày càng thú vị: “Vị đại nhân vật kia là ai?”

Người phụ nữ buông tay nói: “Cái này ta không biết thật.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, xoay người rời khỏi làng chài, rất nhanh vòng về.

Cậu đi đến cửa lớn ngoài Vân Mộng sơn trang, lên trước gõ cửa.

Không bao lâu, một lão bộc mặc áo xám mở cửa, lão nhân gia râu tóc bạc trắng, ánh mắt cũng không tốt lắm.

“Người là?”

Lão bộc áo xám híp đôi mắt đục ngầu, cẩn thận đánh giá Phương Tri Hành, biểu cảm hơi bối rối.

Phương Tri Hành trả lời: “Tại hạ Phương Tri Hành, có một vụ buôn bán lớn muốn làm, đặc biệt đến bái kiến trang chủ các người.”

Lão bộc áo xám nghe được cái hiểu cái không, đáp: “Xin chờ một lát, lão nô đi thông bẩm.”

Lão xoay người đi.

Một lát sau, tiếng cót két vang lên, cửa lớn hoàn toàn mở ra.

Lão bộc áo xám lại hiện thân, vươn tay làm một tư thế mời, cười nói: “Trang chủ cho mời.”

Phượng Tri Hành lập tức đi vào, tùy thời nhìn quét vài lần, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Chỉ thấy trong viện đình thai lâu các, hồ nước thủy tạ, chiếu vào trong thanh từng thúy bách, có tình thơ ý họa.

Còn có núi giả quái thạch, bồn hoa chậu cảnh, tử đằng tre xanh chi chít như sao trên trời điểm tuyết trong đó, cảnh đẹp nhiều không kịp nhìn.

Trong nhất thời Phượng Tri Hành vô cùng tò mò, rốt cuộc trang chủ của Vân Mộng sơn trang này là ai.

“Mời bên này.”

Lão bộc áo xám đi phía trước dẫn đường, đi vào trong một căn phòng khách.

Phượng Tri Hành đi theo vào cửa, cậu ngẩng đầu chỉ nhìn thấy một nữ tử dung mạo duyên dáng, chắc là không đến 30 tuổi, cô trông cực kỳ xinh đẹp, làn da bóng loáng nhẵn nhụi, bàn tay mềm như ngọc cho người ta xúc động muốn chạm vào.

Phượng Tri Hành nhướng lông mày, đi lên trước, chấp tay nói: “Phượng mỗ bái kiến trang chủ.”

Nữ trang chủ đứng lên, sợi tóc của cô bồng bênh như đám mây xoắn nhẹ, làm nổi bật khuôn mặt của cô thêm phần dịu dàng động

lòng người.

Cô chỉnh đốn lại trang phục hành lễ, mở miệng nói: “Không dám nhận, thiếp thân tên là Vân Mộng, nếu các hạ không chê, gọi ta một tiếng Vân tử cũng được.”

Vân Mộng dừng một lát, nhìn thật sâu vào mắt của Phương Tri Hành hỏi: “Xin hỏi các hạ, làm sao ngài tìm được nơi này?”

Phương Tri Hành đáp: “Có cao nhân chỉ điểm.”

Vân Mộng nghe vậy, vô thức bóp nhẹ khăn tay lại hỏi: “Vậy tại sao ngài tới đây?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, nói thẳng: “Được người ta ủy thác, đặc biệt đến mua sơn trang của tử, giá cả dễ thương lượng.”

Lời này vừa nói ra!

Sắc mặt Vân Mộng biến đổi, sắc mặt chợt xuất hiện vẻ khẩn trương, cắn môi nói: “Ta không bán được không?”

Phương Tri Hành sửng sốt, đoán ý qua lời nói và sắc mặt, trong lòng bỗng nhiên có thêm một tia lo lắng, nói: “Thật xin lỗi Vân tử, việc này chỉ sợ không có đường thương lượng.”

Vân Mộng nhất thời giống như bóng cao su xì hơi ngồi tê liệt xuống, trong vẻ mặt tràn ngập lo âu.

Phương Tri Hành thấy thế, cậu mơ hồ đoán được cái gì hỏi: “Xin hỏi Vân tử, tử là chủ nhân thật sự của sơn trang này à?”

Vân Mộng cười thâm, khẽ lắc đầu, thở dài: “Nếu ngài đã tìm đến đây, đương nhiên đã biết chủ nhân của sơn trang không phải ta.”

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: “Ngài có biết ‘hắn’ đi đâu không?”

“Hắn?!”

Tâm tư Phương Tri Hành linh hoạt, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Tế Cửu nhìn trái ngó phải kêu lên: “Đệt mợ, đây là tình huống gì, toàn là người đồ chữ! Hóa ra bà ta cho rằng mày biết hết mọi chuyện nhưng thật ra mày éo biết gì cả.”

Phương Tri Hành bình tĩnh lại, mặt không đổi sắc nói: “Lần cuối cùng tỷ nghe được tin tức của ‘hắn’ là gì?”

Vân Mộng thầm thở dài: “Từ sau khi huyện Khánh Quang bị phản quân đánh chiếm thì hắn mất tích, ta cũng chưa gặp lại hắn, cũng không biết hắn đi đâu.”

Huyện Khánh Quang!!

Chẳng lẽ chủ nhân của sơn trang này là ông ta?!

Tế Cửu chớp mắt, truyền âm hỏi: “Bà ta nói ai vậy?”

Phương Tri Hành trả lời: “Huyện lệnh đại nhân Huyện Khánh Quang La Thiên Thái.”

Tế Cửu không khỏi giật mình, tặc lưỡi nói: “Chính là tên La Thiên Thái vứt bỏ vợ con, vứt bỏ tâm phúc, không chiến mà chạy đó hả?”

Phương Tri Hành đáp: “Chính là ông ta! Bên ngoài đã sớm nghe đồn, sau khi La Thiên Thái chạy trốn, sợ bị gia tộc hỏi tội bèn ẩn nấp.”

Tế Cửu tỉnh ngộ: “Nói cách khác, Vân Mộng là nữ nhân được La Thiên Thái bao dưỡng.”

Phương Tri Hành cũng tỉnh ngộ, thở dài: “Hay thật chứ, La Thiên Thái Kim ốc tàng kiều nhưng bí mật của ông ta đã bị La

Khắc Kỷ phát hiện, đợi đã...”

Nói đến đây, Phương Tri Hành chợt giật mình, cậu đứng lên, đi tới trước mặt Vân Mộng nhìn chăm chăm cô.

“Vân tử, giờ này La Thiên Thái đang trốn ở ở đây, đúng không?” Cậu lạnh mặt hỏi.

Vân Mộng trở nên bối rối, giật mình nói: “Không, ta không biết ông ta ở đâu.”

Chương 358: Quán Tưởng (2)

Phương Tri Hành ngắt lời: “Vân tử, nói thật cho tử biết, La Thiên Thái đã bị gia tộc vứt bỏ, tử tiếp tục đi theo ông ta, không có quả ngọt để ăn đâu.”

Vân Mộng vừa nghe lời này, không khỏi dùng sức siết chặt khăn tay, biểu cảm mờ mịt lúng túng.

Phương Tri Hành nghiêm túc nói: “Tử ẩn cư ở đây, tin tức bế tắc, có thể vẫn không biết tình huống bên ngoài, ta đến nói với tử một chút vậy.

La Thiên Thái có một đứa con trai, nghe nói thiên phú tập võ vô cùng tốt được gia tộc coi trọng nhưng lúc ông ta bỏ thành chạy đi, cũng vứt bỏ đứa con đó dẫn đến đứa con trai đó bị phản quân giết chết.

Gia tộc cực kỳ phẫn nộ với hành vi nhu nhược của ông ta, khẳng định không thiếu nghiêm trị.

Nói thật La Thiên Thái đã xong đời rồi, ông ta ốc còn không mang nổi mình ốc càng không bảo vệ được tử.”

Vân Mộng đầy vẻ lo lắng, nước mắt tràn mi, sốt ruột nói: “Nhưng mà ta có thể làm sao chứ? Không có ông ta, ta không có gì cả.”

Phương Tri Hành trầm trọng nói: “Nếu tử nói cho ta biết La Thiên Thái nấp ở đâu, ta sẽ cho tử một khoản tiền, để nửa đời sau của tử không lo cơm áo.

Nếu tử tiếp tục làm theo ý mình, tử chỉ có thể chôn cùng ông

ta, đó là tất cả lời ta muốn nói.”

Vân Mộng dẫn đo một lúc rồi chậm rãi gật đầu nói: “Bên trong sơn trang có một mật thất, sau khi La Thiên Thái trốn trở về thì luôn núp bên trong mật thất đấy.”

Phương Tri Hành vui mừng, bình tĩnh lại hỏi: “Ông ta biết ta đến à?”

Vân Mộng lắc đầu: “Ta vẫn chưa kịp nói cho ông ta.”

“Được!”

Phương Tri Hành phần chấn tinh thần: “Cô dẫn ta đến mật thất đi.”

Vân Mộng gật đầu, rồi đứng dậy đi ra khỏi đại sảnh.

Phương Tri Hành thông dong đi theo.

Tế Cửu thấy vậy thì gấp giọng nói: “Mày làm gì thế? La Khắc Kỷ chỉ bảo mày mua lại sơn trang này, mày cứ mua lại là được, còn tìm La Thiên Thái làm gì chứ?”

Phương Tri Hành mím môi, trầm giọng nói: “La Thiên Thái trốn ở bên trong Vân Mộng sơn trang, mày cảm thấy tao có thể phốt lờ ông ta à?”

Tế Cửu nói lại: “Mày giả vờ không biết là được, cho người đàn bà đó chút tiền, đuổi cô ta đi thì xem như là hoàn thành nhiệm vụ.”

Phương Tri Hành cười ha ha: “Mày thật là đơn thuần.”

Tế Cửu tức giận nói: “Mày có từng nghĩ đến, sau khi mày tìm thấy La Thiên Thái sẽ có kết quả gì không?”

Nhưng không đợi Phương Tri Hành trả lời, bản thân Tế Cửu đã

tự tính toán.

“Khả năng thứ nhất, La Thiên Thái chạy thoát khỏi tay mày, mày làm việc bất lợi, sẽ bị phạt nặng;

Khả năng thứ 2, mày bắt được La Thiên Thái để ông ta chịu đựng trừng phạt, ông ta sẽ ghi hận mày, sớm muộn sẽ tìm thấy cơ hội báo thù mày.

Khả năng thứ 3, mày và La Thiên Thái bộc phát xung đột rồi ông ta giết chết mày.

Khả năng thứ 4, mày giết chết La Thiên Thái, trên tay mày nhuộm máu tươi của người La gia, La gia sẽ giết mày để xả giận.”

Tế Cửu nói năng hùng hồn, nghiêm khắc cảnh cáo: “Mày động não thử xem, La Thiên Thái là củ khoai lang nóng bỏng, không chạm vào được, ai chạm vào thì người đấy xui xẻo.”

Phương Tri Hành nhếch miệng cười giễu: “Mày cảm thấy tao còn lựa chọn nào khác à?”

Tế Cửu ngậy ra.

Phương Tri Hành giải thích rõ ràng: “Lúc La Khắc Kỷ dặn dò tao mua lại Vân Mộng sơn trang đã tích chữ như vàng, không nói gì cả, nhưng rõ ràng hắn đã sớm điều tra được nơi ẩn thân của La Thiên Thái, hắn mệnh lệnh cho tao qua đây chính là để tao xử lý La Thiên Thái.”

Tế Cửu tức giận nói: “Nếu như mày giết La Thiên Thái, La Khắc Kỷ chắc chắn sẽ giết mày. Cũng tức là mày không thể để La Thiên Thái chạy, mày phải bắt sống ông ta.”

Phương Tri Hành không khỏi bật cười, nói: “Mày cũng động não xem, nếu như La Khắc Kỷ muốn bắt sống La Thiên Thái thì bản thân hắn qua đây là được rồi, tại sao còn bảo ta qua đây, hơn

nữa còn không nói gì cho tao cả?”

Hồ hấp của Tế Cầu ngừng lại.

Cũng đúng, La Khắc Kỷ chỉ bảo Phương Tri Hành đến đây mua lại sơn trang, rõ ràng là bày ra tư thế “Ta không biết gì cả”, “Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến ta”.

Ngụ ý là mặc kệ xảy ra chuyện gì đều do Phương Tri Hành đội nôi!

“A đùa!”

Tế Cầu to đầu, nổi giận mắng lớn: “La Khắc Kỷ đúng là không phải con người, như vậy là đẩy mày vào đồng lửa đấy!”

Phương Tri Hành hít thở sâu, đi theo Vân Mộng đến một lầu các.

Phương Tri Hành vừa vào cửa thì nghe thấy một mùi thơm nồng nặc.

Cậu lướt qua một bình phong, hình ảnh đập vào mi mắt là một khuê phòng của nữ tử.

Bên cạnh cửa sổ đặt một bàn trang điểm bằng gỗ lim điêu khắc tinh xảo, bên trên có đủ loại lược ngọc và đồ trang sức.

Rèm che màu đỏ rủ xuống bên cạnh chiếc giường lớn tinh xảo, phía trên được phủ tấm chăn mềm mại.

Vân Mộng đi đến phía sau chiếc giường, kéo một sợi tơ đỏ.

Chương 359: Kỳ Ngộ (1)

Cô giới thiệu: “Điểm cuối của sợi tơ đỏ này là một cái lục lạc nằm ở bên trong mật thất, một khi ta kéo lục lạc, La Thiên thái sẽ mở mật thất ra để cho ta vào trong.”

Phương Tri Hành hỏi: “Cô không có cách nào vào thẳng mật thất à?”

Vân Mộng lắc đầu: “La Thiên Thái không nói cho ta biết.”

Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu ra, xem ra La Thiên thái cũng không hoàn toàn tin tưởng Vân Mộng.

Ầm ùng ùng!

Sau một khắc, sàn nhà rung động kịch liệt, chiếc giường di chuyển một đoạn, lộ ra một cửa động nhỏ hẹp.

Phương Tri Hành vươn cổ ra nhìn thì phát hiện phía dưới cửa động là bậc thang.

Phương Tri Hành nói với Vân Mộng: “Cô đi vào trước đi.”

Vân Mộng hơi chần chờ, sau đó vén váy lên rồi bước xuống.

Phương Tri Hành theo sát ở phía sau, dường như là kề sát phía sau cô, hơi thở mạnh mẽ thổi đến phía sau cổ của Vân Mộng khiến gò má của cô đỏ ửng.

“Vân Mộng...”

Bỗng nhiên có một âm thanh lười biếng truyền đến.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lại, ngã rẽ phía dưới cùng của bậc thang là một hành lang rất dài.

Ở điểm cuối của hành lang có một mật thất rộng rãi.

Mật thất được trang trí hoàn thiện, có giường, có chậu rửa mặt, có lối đi, còn có lương thực dự trữ, đủ nhu yếu phẩm sinh hoạt.

Xem ra La Thiên Thái dự định tránh né lâu dài ở nơi này.

Lúc này La Thiên Thái đang ngồi phía sau bàn sách, trước mặt bày một ống trúc, đang tập trung tinh thần nhìn chăm vào bên trong ống trúc.

Ông ta cầm sợi dây thép trong tay, thỉnh thoảng lại chọc mấy cái vào trong ống trúc.

“Đang đấu đế à?”

Phương Tri Hành cạ lời, cậu quan sát tỉ mỉ La Thiên Thái, phát hiện người này cũng cao lớn, chiều cao hơn 1 mét 9 nhưng dáng người biến dạng, bụng phệ, trên mặt và bụng có rất nhiều thịt thừa.

Từ khí sắc cho thấy dường như người này bị tửu sắc móc hết thân thể, có vẻ uể oải không chút phấn chấn nào cả.

Vân Mộng dừng lại ở ngoài cửa mật thất, cúi thấp đầu, không dám nhìn La Thiên Thái.

Phương Tri Hành thì vẫn đi về phía trước, đi thẳng đến trước bàn sách.

“Vân Mộng à, sắp uống hết lá trà rồi, cô lấy chút trà mới cho ta đi...”

La Thiên Thái tập trung chơi đùa, lúc nói chuyện cũng không

ngẩng đầu lên.

Ông ta đột nhiên ngẩng đầu, tầm mắt nhìn về phía Phương Tri Hành, trên mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

“Người là ai?”

Hô hấp của La Thiên Thái ngưng trệ, nhìn hằm hằm Vân Mộng, quát lên: “Hắn là ai, tại sao cô lại dẫn hắn vào mật thất?”

Vân Mộng nắm lấy khăn tay, rụt rè nói: “Ngài, ngài bại lộ rồi.”

Phương Tri Hành tiếp lời, đầu tiên là chấp tay, thản nhiên nói: “Tại hạ là Phương Tri Hành, phụng mệnh của đại công tử, mời ông chịu chết!”

Sắc mặt của La Thiên Thái thay đổi kịch liệt, hoảng sợ nói: “Vị đại công tử nào vậy?”

Phương Tri Hành trả lời từng chữ một: “Tổng binh Thủy Sư La Khắc Kỷ.”

“Là hắn?”

La Thiên Thái cúi đầu, tròn mắt chuyển động: “Thằng nhãi được lắm, hắn đã thăng cấp lên làm tổng binh Thủy Sư rồi à?”

Ông ta lại ngẩng đầu, nói thao thao bất tuyệt: “Ta là thúc thúc của hắn, lúc nhỏ ta đã bế hắn, mấy năm trước ta còn mời hắn dùng bữa đấy!”

Sau đó ông ta nhìn ra ngoài mật thất: “La Khắc Kỷ đâu rồi, bảo hắn qua đây, ta muốn nói chuyện với hắn.”

Phương Tri Hành lãnh đạm nói: “Đại công tử sẽ không gặp ông đâu, mà ông cũng không có tư cách gặp bất kỳ ai của La gia. Ngoài ra toàn bộ sơn trang này đã được đại quân bao vây, ông cũng không có khả năng chạy thoát.”

La Thiên Thái nghe vậy thì đổ mồ hôi như mưa, gấp giọng nói: “Ta không có tư cách? Ta là con cháu La thị, người tính là cái thá gì, lại dám quơ tay múa chân ở trước mặt ta?”

Mặt của Phương Tri Hành không có biểu cảm, không nói thêm gì nữa mà chỉ bình tĩnh nhìn La Thiên Thái.

La Thiên Thái thấy thế thì càng hoảng sợ, run giọng nói: “Ta chỉ vứt bỏ một tòa thành, La gia đã muốn ta lấy cái chết tạ tội à?”

Ông ta đập bay ống trúc, lật bàn lên rồi quát âm: “Đế Vương gia vô tình! Rõ ràng là ta còn rất trẻ, ta còn có thể sinh rất nhiều con cháu cho La gia, tại sao các người lại tuyệt tình với ta đến vậy? Ta không phục, ta không cam tâm!”

Mái tóc của ông ta xõa ra, hét lớn giống như điên.

Vân Mộng hoảng sợ muốn chết, lùi về phía sau.

La Thiên Thái đột nhiên bình tĩnh lại, ông ta thở hỗn hển, hờ hững nhìn Phương Tri Hành, cười gằn: “Ta sẽ không tự sát đâu, ta muốn sống tiếp, ta muốn mở ra huyết lộ!”

Ông ta vừa dứt lời thì ngang nhiên đạp bước vọt tới, cục thịt thừa trên người run rẩy kịch liệt, đưa tay lên chưởng ra một chưởng.

Phương Tri Hành không dám đỡ lấy, nhưng cậu vận dụng sức lực chờ phát động, bắt thịt toàn thân động đậy, nhanh chóng nắm chặt Thính Phong đao, kéo đến trước người để đỡ lấy.

Bịch!

Thính Phong đao bị một luồng sức mạnh cực lớn đánh trúng!

Hai chân của Phương Tri Hành chạm đất, trượt lui sau mấy mét.

La Thiên Thái nhìn thấy cảnh này thì đồng tử co rụt mạnh.

“Thằng nhãi hay lắm, vậy mà ngươi lại là Nhị Cầm cảnh!”

Chương 360: Kỳ Ngộ (2)

Ông ta hơi kinh ngạc, chỉ nhìn tuổi tác của Phương Tri Hành, thật sự là khiến người ta khó tin cậu lại là cao thủ giấu nghề.

Phương Tri Hành hít thở sâu, kinh ngạc nói: “Ông ăn no ngủ kỹ, không ngờ cũng là Nhị Cầm cảnh.”

La Thiên Thái cười uy nghiêm đáng sợ: “Người không biết quy củ của La gia à? Muốn trở thành huyện lệnh phải thăng cấp đến Nhị Cầm cảnh, lúc ta còn trẻ từng khắc khổ tu luyện, cả đường thăng cấp đến Nhị Cầm cảnh hậu kỳ, nhưng sau đó ta không muốn luyện nữa, chỉ lo ăn uống vui đùa nên dẫn đến tu vi hơi giảm sút mà thôi.”

Phương Tri Hành cười khẩy: “Ông không chỉ giảm chút ít thôi đâu.”

“Hừ, đủ giết người rồi!”

La Thiên Thái vận chuyển tuyệt học gia truyền là Thiên La Mật Kinh, toàn thân như được thổi hơi phồng lên, cao vọt lên đến 2 mét.

Thịt thừa trên người ông ta phập phồng bất định cứ như gợn sóng, khiến người ta hoa cả mắt.

“Cầu nô tài, để người nếm thử sự lợi hại của Thiên La thần chưởng bí mật La gia bất truyền này!”

La Thiên Thái gào thét, cổ chân uốn éo, bộc phát lực đàn hồi, cơ thể cứ như mũi tên rời cung, nhanh chóng kéo gần đến trước mặt Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành đã sớm có dự liệu về việc này.

Thiên La Mật Kinh của La gia tấn công chính vào nhanh nhẹn và độ bền dẻo, tộc nhân sẽ chọn để tiến hành cường hóa.

Một khi bước vào Nhị Cầm cảnh, nhất định sẽ cường hóa nhanh nhẹn và độ bền dẻo.

Hơn nữa, từ động tác của La Thiên Thái cho thấy ông ta có nhanh nhẹn viên mãn, độ bền dẻo đạt đến hậu kỳ.

Nhưng bởi vì ông ta bỏ phí nhiều ngày, thực lực đã giảm đi nhiều, không còn cảm giác áp bách của cao thủ Nhị Cầm cảnh hậu kỳ nữa.

Ngoài ra, La Thiên Thái rõ ràng không được xem là đệ tử tinh anh của môn phiệt.

Tóm lại, nội tình của La Thiên Thái nhìn qua là hiểu ngay, không cần nói cũng hiểu.

[Kỹ năng bộc phát. Phong Thần Vô Ảnh]

Phương Tri Hành nhoáng một cái, dùng tốc độ cực nhanh để tránh né rồi chém ngang một đao.

“Nhanh thật đấy!”

La Thiên Thái giật mình, cũng đổi chiêu ngay tức khắc, lòng bàn chân ngửa ra sau như được bôi mỡ, trồng cây chuối, rồi té ngã.

Thính Phong đao xẹt ngang qua da bụng của ông ta.

Sau khi La Thiên Thái rơi xuống đất thì tay phải sờ về bên hông.

Soạt xẹt xẹt!

Ông ta rút ra nhuyễn kiếm dài bên hông, nhuyễn kiếm có độ dài hơn 2.5 mét uốn lượn như con rắn.

Phương Tri Hành thấy vậy thì chủ động tiến công, lẳng không nhảy lên, chém ra một đao.

Chỉ một thoáng, đao ảnh dày đặc như bông tuyết lớn đều rơi lả tả xuống.

La Thiên Thái lùi lại phía sau, nhuyễn kiếm run rẩy cứ như con rắn độc đang liên tục lè lưỡi, vung ra một mảng kiếm ảnh, tạo ra một chiếc ô ở trên đầu.

Keng keng keng!

Trong lúc nhất thời, bên trong mật thất bắn tung tóe tia lửa.

Giường, bàn sách, bàn trang điểm...

Tất cả đồ dùng trong nhà đều tan rã, tứ chi nghiền nát, mảnh nhỏ văng tung tóe.

Một lúc sau, 2 người họ đồng thời thu binh khí lại.

“Đón nhận rồi...”

Phương Tri Hành tấm tắc, cậu thi triển Hoa Tuyết Ngập Đầu, công kích dày đặc lại bị La Thiên Thái chặn lại hết, không tấn công được gì cả.

La Thiên Thái cười giễu: “Người bất ngờ lắm à? Sở dĩ Thiên La Mật Kinh của La gia ta có 2 từ ‘Thiên La’, chính là lấy từ nghĩa của câu thiên la địa võng.

Hừ hừ, tuy đao pháp của người không tầm thường, nhưng vẫn chưa đủ thương được gì.”

Phương Tri Hành cười phụt rồi khinh thường: “Ông chỉ là chó

nhà có tang của La gia thôi, Thiên La Mật Kinh nằm trong tay ông đúng là uổng phí.”

“Cầu nô tài, người cũng xứng dạy bảo ta!”

La Thiên Thái không khỏi gắt gỏng, ông vung nhuyễn kiếm dài lên, múa ra kiếm hoa huyền diệu, âm thanh phá không.

Xẹt xẹt xẹt!

Thế giới cứ như vang lên tạp âm của một nghìn con rắn độc đang liên tục lè lưỡi.

Phương Tri Hành mở Biến Động Thị Lực ra, chọt vung đao chém về chỗ nào đó phía bên phải.

Keng!

Một tiếng bén nhọn vang lên, tia lửa bắn tung tóe.

Nhuyễn kiếm bị bắn bay ra ngoài!

“Người nhìn được kiếm ảnh của ta?”

Trong lòng La Thiên Thái kinh ngạc, chỗ lợi hại của nhuyễn kiếm chính là tốc độ cực nhanh, biến ảo khó lường, phát huy tính chất đặc biệt của nhanh nhẹn và độ bền dẻo đến cực hạn.

Phương Tri Hành liên tục vung đao đỡ lấy, nhiều lần chặn được kiếm ảnh rắn dài.

La Thiên Thái hơi khó tin, bước chấp gấp gáp, nhích tới gần Phương Tri Hành từng chút một.

Nhuyễn kiếm đột nhiên được thu lại, biến thành hình xoắn ốc.

Phương Tri Hành quá quen thuộc với cảnh tượng này!

Cậu từng tận mắt chứng kiến La Bồi Vân thi triển sát chiêu này.

Sau nháy mắt, quả nhiên!

Nhuyễn kiếm bắn ra ngoài, thẳng băng với tốc độ khó tin, đâm về phía ngực của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành vô cùng bình tĩnh, hình ảnh trước mặt cứ như được phóng chậm lại vô số lần.

Cậu bắt được đường thẳng đó, sau đó dùng cả 2 tay giơ cao Thính Phong đao đặt ở phía sau, chém từ phải sang trái.

“Kỹ năng bộc phát. Sư Tử Phi Hồng!”

Lưỡi đao thế lớn lực nặng cứ như bổ rách không gian, trong không khí hiện lên đao ảnh hình cung.

Chương 361: Qua Đêm (1)

Keng!

m thanh chói tai vang dội cuồn cuộn ra ngoài!

Một tàn ảnh bay lên phía trên, nổ vang rồi chui vào vách đá trên đỉnh.

La Thiên Thái trừng hai mắt, lộ ra biểu cảm như gặp quỷ.

Nguyễn kiếm của ông ta đứt một đoạn, mũi kiếm vằm vào trên trần mật thất.

Phương Tri Hành vẫn duy trì tư thế vung đao, đứng yên bất động giống như bức tượng điêu khắc.

“Cầu nô tài, người có tí bản lĩnh đấy.”

La Thiển Thái hít một hơi khí lạnh rồi ném nhuyễn kiếm, trên trán nổi lên gân xanh.

“Tuy ta không phải là kỳ tài võ học, nhưng dù gì ta cũng là con cháu La thị, không thể thua cầu nô tài người được.”

La Thiên Thái hoạt động hai tay: “Kiếm pháp vốn không phải là sở trường của ta, sát chiêu lợi hại nhất của ta chính là chưởng pháp.”

Thân thể ông ta thấp xuống, hai chân rút lại từng vòng sau đó bắn mạnh ra, vọt về phía trước!

“Nhanh quá đi!”

Mắt của Phương Tri Hành sáng lên, trong tầm mắt có một bàn tay đang tiến gần đến.

Cậu không kịp vung đao nữa, không chút nghĩ ngợi, buông lỏng Thính Phong đao, giơ chưởng lên chọi lại.

Bốp!

Hai bàn tay cùng đánh vào nhau!

Cơ thể của hai người họ đồng thời chấn động rồi tách nhau ra.

Phương Tri Hành lùi lại mấy bước, chỉ cảm thấy nguyên cả cánh tay phải đau nhức muốn chết, bị chưởng lực khủng bố và quỷ dị chà xát.

Cảm giác đấy giống như đao cắt vậy, nguyên cả cánh tay phải sắp tách rời, sắp vỡ nát.

“Đây là hiệu quả đặc biệt của Thiên La thần chưởng!”

Làn da trên cánh tay phải của Phương Tri Hành nứt ra, vết thương giăng khắp nơi cứ như là mạng nhện.

Máu loãng chảy ra thành từng mảng lớn, nhanh chóng nhuộm đỏ nguyên cả cánh tay.

Nhưng vết thương do Thiên La thần chưởng tạo thành không chỉ như thế.

Bắp thịt, thịt dưới lớp da cũng bị cắt, rách thê thảm.

Ngay cả xương cốt cũng xuất hiện mấy vết nứt.

“Ta chưa cường hóa phòng ngự, tổn thương gặp phải lại nặng như vậy!”

Phương Tri Hành than khẽ, chỉ khi đích thân trải nghiệm mới

biết được sự mạnh mẽ và quý dị của La Thiên Mật Kinh thật sự vượt quá tưởng tượng, không tin nổi.

Phượng Tri Hành cảm nhận được sự đau nhức kịch liệt thì hơi ngẩng đầu.

Cùng lúc này, La Thiên Thái cũng lùi lại mấy bước, biểu cảm còn vô cùng đau đớn.

Chưởng lực của Phượng Tri Hành rất hùng hồn, sức mạnh rất lớn, trùng trùng điệp điệp, quét ngang cả đường, rõ ràng là kỹ năng bộc phát đặc thù của hệ Cự Hùng.

Cậu không khỏi cúi đầu nhìn qua cánh tay phải, trong lòng hiện lên dự cảm chẳng lành.

Sau nháy mắt!

Bộp!

Cánh tay phải của cậu nổ tung ra, hóa thành một đám mưa máu, khuếch tán, rơi xuống bên trong mật thất.

La Thiên Thái cũng không cường hóa phòng ngự, cánh tay phải nhất thời bị Thiên Sát Chuông tập kích, bị thương nặng.

“Chỉ là một câu nô tài lại khiến cánh tay của ta...”

Trong lòng La Thiên Thái kinh ngạc đến tột đỉnh, vẻ mặt tràn đầy khó tin.

Ông ta đường đường là đệ tử môn phiệt, tại sao một người tùy tiện chạy ra ngoài lại có thể đánh bại ông ta?

Nhưng ông ta nghĩ kỹ, từ khi làm huyện lệnh Khánh Quang, suốt ngày đều kiêu ngạo phóng túng, hoang dâm sống qua ngày, mơ màng, đã nhiều năm bản thân không nghiêm túc chiến đấu, càng không chém giết.

Trong lòng La Thiên Thái phiền muộn, trừng to mắt nhìn hằm hằm Phương Tri Hành, lạnh giọng nói: “Người đã hủy một cánh tay của ta, ta cũng phế một cánh tay của người.”

Phương Tri Hành không thay đổi sắc mặt, hai mắt hơi nheo lại, nhắc nhở: “Ông chảy máu mũi rồi.”

La Thiên Thái hơi ngậy ra, tay trái sờ lỗ mũi, buông tay xuống nhìn.

Trong nháy mắt, đồng tử của ông ta co rụt mạnh, trên mặt hiện lên sợ hãi vô biên vô tận.

Máu trên đầu ngón tay trái rõ ràng là màu đen!

“Ta trúng độc rồi?”

Dường như La Thiên Thái nghĩ đến điều gì đó, ông ngừng mạnh đầu lên nhìn về phía Phương Tri Hành, mở miệng hỏi: “Người hạ độc ta lúc nào vậy?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Nếu như ta biết ông đã bị người ta hạ độc, thì chỉ cần đợi ông chết ở bên ngoài là được.”

Trong lòng La Thiên Thái hơi hồi hộp, suy nghĩ một lúc, đột nhiên cười thâm, tỉnh ngộ nói:

“Thì ra là thế, bắt đầu từ lúc người đến trước mặt ta thì ta chắc chắn sẽ phải chết.”

Ông ta vừa nói ra lời này, Phương Tri Hành đã nhíu mày lại phiền phức, như có điều suy nghĩ.

“Sao vậy, người vẫn chưa hiểu à?”

La Thiên Thái dựa vào vách tường, ngồi co quắp trên mặt đất, mặt xám như tro tàn, tỉ mỉ giảng đạo: “Có lẽ ở khoảnh khắc nào đấy trong quá khứ, cơ thể của ta đã bị người khác hạ độc, chẳng

qua loại độc được đẩy không phát tác, cho đến khi người đến.

Có lẽ trên y phục của người dính lấy loại được vật nào đấy, không ngừng phát huy, sau khi ta ngửi được thì có thể kích hoạt độc được trong cơ thể ta, từ đó độc chết ta!

Ha ha, đây là một trong những thủ đoạn giải quyết kẻ phản bội mà La gia thường dùng.”

Phượng Tri Hành nghe vậy thì vội vàng ngửi trên người mình.

“Không cần ngửi đâu.”

La Thiên Thái cười thầm: “Độc vật trên người người và ta tách ra vốn không phải là độc được, chỉ có sau khi tiếp xúc sẽ biến thành độc được trí mạng.”

Chương 362: Qua Đêm (2)

“Oe!”

Ông ta phun ra ngụm máu lớn, làn da cũng dần chuyển thành màu đen.

Phương Tri Hành cẩn thận cảm nhận cơ thể, xác nhận bản thân không có dấu hiệu trúng độc.

“Nếu như vậy thì có lẽ La Khắc Kỷ vẫn chưa muốn giết chết ta, nếu không, ta cũng sẽ bị xử cùng với La Thiên Thái.”

Phương Tri Hành nghĩ đến đây thì trong lòng thầm buông lỏng một hơi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lấy La Thiên Thái, cạ lời: “Xem ra ta đã làm rất nhiều chuyện dư thừa, ngay từ đầu ta chắc chắn La Khắc Kỷ phái ta đến chính là giết ông, nhưng tu vi của ông là Nhị Cầm cảnh, không phải là đối tượng mà ta có thể tùy ý gạt bỏ.”

La Thiên Thái cười thâm, vẻ mặt tràn đầy chán ghét: “Thằng nhãi La Khắc Kỷ không phải là nam nhi, tâm tư quá tà dị, không ai có thể thấu hiểu được hắn đang nghĩ gì.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, cạ hỏi: “La Khắc Kỷ sẽ đến đây nhanh thôi, ông có lời gì cần ta truyền cho hắn không?”

La Thiên Thái tức giận nói: “Hắn muốn ta chết thì ta với hắn còn gì để nói, nếu người có gan truyền lời thì mắng hắn mấy câu giúp ta...”

Ông ta vẫn chưa dứt lời thì lại phun ra ngụm máu đen, tinh khí thần nhanh chóng uể oải.

Ông ta liếc mắt nhìn Vân Mộng, vẩy tay khó khăn nói: “Qua,

qua đây!”

Vân Mộng trốn trong hành lang, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ, nơm nớp lo sợ, không dám tiến lại gần.

La Thiên Thái thấy vậy thì cười thắm, than thở với Phương Tri Hành: “Trước khi chết hãy để ta làm chuyện tốt đi, người hãy thả nữ nhân đấy đi, cô ta chỉ là đồ chơi của ta, không biết gì cả.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, cậu quay đầu vẫy tay với Vân Mộng: “Ông ta sắp chết rồi, cô qua đây nói lời tạm biệt đi.”

Vân Mộng chần chờ rồi cất bước liên tục đi đến trước mặt La Thiên Thái, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Hơi thở của La Thiên Thái mỏng manh, yếu ớt nói: “Cô đã hầu hạ ta mấy năm, ta sẽ không bạc cô, trong cái rương bên đấy...”

Rắc!

Đột nhiên cổ của Vân Mộng cong lên kịch liệt.

Cô chết tức khắc, ngã vào trong lòng của La Thiên Thái.

“Người?”

La Thiên Thái nghi ngờ trừng to mắt.

Phương Tri Hành than thở: “Trước đây ta nghe nói lúc ông phản quân tấn công thành đã bỏ rơi vợ con chạy trốn, nghĩ lầm ông rất yếu, nhưng không ngờ ông là Nhị Cầm cảnh, dẫn đến việc ta phán đoán có sai lầm lớn.”

La Thiên Thái khó hiểu nói: “Thì thế nào?”

Phương Tri Hành than thở: “Trong mắt của La Khắc Kỷ, ta chỉ là Nhất Cầm cảnh, vậy thì bây giờ ta sống sót chỉ sẽ xảy ra một tình hình là ông trúng độc mà chết, giữa ta và ông chưa từng xảy

ra chiến đấu.”

La Thiên Thái nghe xong lời này thì sử dụng sức lực cuối cùng giãy dụa hét lên: “Tên cầu nô tài người...”

Nhưng không đợi ông ta nói xong, Phương Tri Hành đã vén tay áo lên, vung đao chặt đứt cánh tay phải rồi đá cánh tay phải về phía bên phải của La Thiên Thái.

Về mặt La Thiên Thái khó hiểu, ánh mắt dần lơ mờ, mất hết ánh sáng.

Phương Tri Hành nhìn quanh rồi nhanh chóng tìm thấy đầu hỏa được tồn trữ ở trong phòng.

Cậu cầm đầu hỏa lên, nhanh chóng hất lên 2 thi thể cùng với các nơi trong mật thất, cuối cùng châm một mồi lửa.

Vù vù vù!

Lửa lớn nhanh chóng thiêu đốt.

Phương Tri Hành bước ra khỏi hành lang, cánh tay phải mất đi đã mọc trở lại, ngay cả vết máu trên y phục cũng biết mất không thấy gì nữa.

“Chậc, sao lại cháy rồi?”

Tế Cầu luôn canh giữ ở bên ngoài mật thất.

Phương Tri Hành trả lời: “La Thiên Thái và tình nhân của ông ta đều tự thiêu rồi.”

“Đù, sợ tội tự sát à!”

Tế Cầu tấm tắc mấy tiếng, rất bất ngờ, rồi than thở: “Như vậy là tốt nhất, chỉ cần La Thiên Thái không chết ở trong tay mày thì mày sẽ không trở thành cái đinh trong mắt của người khác.”

Phượng Tri Hành không nhiều lời, cậu bước ra khỏi lầu các.

Lửa lớn cháy một lúc lâu, khói đặc cuồn cuộn, cuối cùng lan ra bên ngoài mật thất, lầu các cũng bị đốt cháy.

Cũng may lầu các này riêng biệt nên lửa không tiếp tục khuếch tán xuống phía dưới.

Khoảng 2 tiếng đồng hồ sau, toàn bộ lầu các hóa thành một đống tro tàn.

Sau đó Phượng Tri Hành gọi người hầu bên trong sơn trang ra.

Phát hiện toàn bộ Vân Mộng sơn trang chỉ có 2 người hầu.

Một người là đầu bếp bị câm, một người là lão bộc áo xám trông cửa.

Phượng Tri Hành cho bọn họ ít tiền rồi cho nghỉ việc.

Nhoáng cái đến ngày hôm sau.

Lúc mặt trời lên cao, La Khắc Kỷ dẫn theo đám người Ôn Ngọc Đông đến đúng hẹn.

“Ti chúc cung nghênh đại công tử.”

Phượng Tri Hành đứng trước cổng lớn, vẻ mặt tươi cười, nghênh đón nhiệt tình.

La Khắc Kỷ dừng lại bên ngoài cửa lớn, hần đứng chấp tay, cười nhạt hỏi: “Sao rồi, tất cả vẫn thuận lợi chứ?”

Phượng Tri Hành hơi ấp úng rồi cẩn thận đáp lại: “Ti chúc đến Vân Mộng sơn trang gặp chủ nhân Vân Mộng của nơi này theo dặn dò của đại công tử, nhưng ti chúc lại phát hiện thật ra cô ta không phải là chủ nhân của sơn trang.”

“Ồ, vậy ai là chủ nhân?” La Khắc Kỷ cười lên, rồi cất bước đi vào trong.

Chương 363: Xúc Tu (1)

Phương Tri Hành đáp lại: “Dưới sự giới thiệu của Vân Mộng, ti chức đã gặp được chủ nhân thật sự. Sau khi người đẩy nhìn thấy ti chức, chẳng biết tại sao đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, ông ta mắng ti chức là thích khách, muốn công kích ti chức cứ như là phát điên vậy.

Ti chức thấy ông ta có võ lực cao cường, không dễ chọc, nên nhanh chóng chạy trốn.

Người đẩy không đuổi giết ti chức, mà cùng tiến vào trong lầu các với Vân Mộng.

Không lâu sau, lầu các đột nhiên cháy lên, cháy hầu như không còn lại gì.”

Lúc nói chuyện, Phương Tri Hành còn dẫn đường ở phía trước, đến trước bãi phế tích của lầu các.

La Khắc Kỷ nhíu mày, cười nhạt nói: “Người đang nói cho ta biết chủ nhân của Vân Mộng sơn trang tự thiêu chết à?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Ti chức cũng nghĩ mãi không ra, lời nói cử chỉ của người đẩy thật sự là không thể nói lý.”

La Khắc Kỷ cười ha ha, đột nhiên vung tay áo, không khí bị chấn động theo, nhấc lên một trận cuồng phong.

Tro tàn trên mặt đất được quét sạch trong nháy mắt.

Một cửa động đen kịt đập vào tầm mắt của mọi người.

Phương Tri Hành ngạc nhiên hét lên: “Sao còn có cái động

vậy?”

La Khắc Kỷ không mở miệng, chỉ cho Ôn Ngọc Lâm một ánh mắt.

Ôn Ngọc Lâm ngẫm hiểu, gã bước nhanh vào trong mật thất.

Không bao lâu sau, gã quay trở lại, cầm một lệnh bài màu tím, dùng 2 tay đưa đến trước mặt La Khắc Kỷ.

La Khắc Kỷ nhận lấy rồi liếc nhìn, kinh ngạc nói: “Chắc, đây chẳng phải là lệnh bài thân phận của La Thiên Thái à?”

Phương Tri Hành chớp mắt, vẻ mặt chấn động nói: “Ngài nói là huyện lệnh La Thiên Thái của huyện Khánh Quang?”

La Khắc Kỷ gật đầu, thở dài: “Từ sau khi huyện Khánh Quang thất thủ, La Thiên Thái đã mai danh ẩn tích, không ngờ ông ta luôn trốn ở nơi này.”

Ôn Ngọc Lâm tiếp lời, cười nói: “Đại công tử, theo tình hình của hiện trường cho thấy, sau khi La Thiên Thái bại lộ, rõ ràng là sợ gia tộc hỏi tội nên lựa chọn tự sát.”

La Khắc Kỷ gật đầu, cười nói: “Phương Tri Hành, người đánh bại đánh bại lại phát hiện ra hành tung của La Thiên Thái, phần công lao này không nhỏ đâu!”

Vẻ mặt Phương Tri Hành tràn đầy khiếp sợ, lại mừng thầm, cười nói: “Nhờ hồng phúc của đại công tử, ti chức chỉ là may mắn mà thôi.”

La Khắc Kỷ cười ha ha: “Ta sẽ báo chuyện này lên quận trưởng đại nhân để giành cho người một phần công lao.”

“Tạ đại công tử ưu ái!”

Phương Tri Hành cung kính, vui vẻ ra mặt.

La Khắc Kỷ lại trầm ngâm: “Các người mau xử lý thi cốt của La Thiên Thái mang về quận thành. Ừm, nếu sơn trang này thuộc về La Thiên Thái, vậy cũng là sản nghiệp của La gia ta, cùng trình báo lên quận trưởng đại nhân, giao cho quận trưởng đại nhân đích thân xử lý.”

“Rồi!”

Mọi người nhận lệnh rồi nhanh chóng hành động.

“Phương Tri Hành, người đi dạo một vòng với ta.” La Khắc Kỷ xoay người đi về phía hoa viên cách đó không xa.

Phương Tri Hành nhắm mắt theo đuôi.

La Khắc Kỷ hỏi: “Trước khi La Thiên Thái chết có nói điều gì không?”

Phương Tri Hành trả lời: “Sau khi miệng ông ta phun ra máu đen thì luôn chất vẫn là ai chỉ thị ti tức. Ti chức thấy ông ta điên cuồng, cho rằng ông ta phát tác bệnh cấp tính nên không nói cho ông ta biết.”

La Khắc Kỷ cười ha ha: “Tiếc thật, người nên nói cho ông ta biết mới phải.”

Ngụ ý là hẳn rất muốn cho La Thiên Thái biết ông ta chết trong tay ai.

Đúng là thói xấu...

Phương Tri Hành đáp lại: “Ti chức ngu dốt, nếu sớm biết ông ta là La Thiên Thái thì chắc chắn sẽ nói.”

La Khắc Kỷ cúi người, ngắt lấy một bông hoa trắng, xoa nắn nhẹ rồi lãnh đạm nói: “Mà thôi, người cũng đã chết rồi, chuyện nhỏ nhặt này cũng chẳng sao cả.”

Sau đó đoàn người nhanh chóng rời khỏi Vân Mộng sơn trang.

Bọn họ ngồi chiến thuyền xuôi dòng về phía nam, không đến 20 dặm thì tới quận thành.

Phương Tri Hành đứng ở đầu thuyền, phóng tầm mắt nhìn đi.

Quận thành chia làm 2 khu vực lớn là nội thành và ngoại thành.

Nội thành vuông vắn được tường thành cao bảo vệ, con sông hộ thành vây quanh ở 4 phía, diện tích chỉ chiếm $\frac{1}{4}$ toàn bộ quận thành.

Ngoại thành là khu vực cỗi mở, có diện tích rất lớn nhưng không có tường thành bảo vệ, được 4 con đường lớn ngựa chạy thông đến cổng thành của nội thành phân chia thành 4 mảnh lớn.

Phía đông tây ở bên trong phát triển thành phố thương nghiệp, được xưng là “phố đông” và “phố tây”.

2 chữ “đồ vật” mà mọi người thường nói khi mua đồ thật ra có nguồn gốc từ việc này.

*đồ vật có mặt chữ tiếng Trung là ‘đông tây’

Đoàn người Phương Tri Hành đi đến từ phía bắc, sau khi cập bờ thì cưỡi ngựa tiến vào đường lớn ngựa chạy ở phía bắc, thẳng vào nội thành.

Phố bắc tương đối trống trải, không có nhiều người đi đường.

Bọn họ ra roi thúc ngựa, nhanh chóng đến dưới cửa thành, sau đó được cho đi vô cùng thuận lợi.

Vì vậy đoàn người tiến vào khu vực nội thành không chút sợ hãi.

Vừa nhìn qua!

Khu vực ngoại thành quá nát, tốt xấu lẫn lộn, đường phố bẩn loạn, kiến trúc thấp bé, cổ xưa còn bị tàn phá.

Chương 364: Xúc Tu (2)

Những khu vực nội thành thì lại khác, mọi thứ đều có vẻ ngay ngắn trật tự, đường đi rộng rãi sạch sẽ, ban công san sát, khu nhà cao cấp như rừng, mọi ngóc ngách đều lộ ra tình cảnh phồn hoa.

Phương Tri Hành nhìn quanh, phát hiện người sống ở khu vực nội thành vô cùng thể diện, ai nấy đều mặc tơ lụa, nạm vàng mang ngọc, vừa nhìn không phải phú thì cũng là quý.

Cậu không khỏi quay đầu nhìn, chỉ thấy người ở ngoại thành hoàn toàn không sống như con người, bọn họ giống như chuột hôi và gián dưới rãnh nước bẩn, cứ như sống ở thế giới khác vậy.

Mặc dù nội thành và ngoại thành chỉ cách nhau một bức tường thành.

Khoảng nửa tiếng sau, đoàn người đi đến trước cổng của một khu nhà cao cấp.

Trước cửa có 2 con sư tử uy vũ ngồi ngay ngắn, trên cổng lớn treo một tấm bảng viết 3 chữ “Ích Hương trai” bằng nước sơn màu vàng.

Ôn Ngọc Lâm chủ động giới thiệu: “Nơi này là chỗ ở tạm của đại công tử, đợi sau khi đại công tử chính thức thăng cấp thành tổng binh Thủy Sư thì chúng ta sẽ dọn đến đại doanh Thủy Sư.”

Phương Tri Hành hiểu rõ.

Mọi người nối đuôi nhau tiến vào bên trong khu nhà cao cấp.

Phương Tri Hành dạo bộ một vòng, nhanh chóng phát hiện khu nhà cao cấp bình thường không có gì lạ, chiếm diện tích nhỏ

không nói, còn lâu mới khí phái được như Vân Mộng sơn trang.

Dưới sự sắp xếp của Ôn Ngọc Lâm, Phương Tri Hành tiến vào một biệt viện làm hàng xóm với 9 thanh niên khác.

Nhoáng cái đến chạng vạng.

La Khắc Kỷ lần nữa gọi Phương Tri Hành qua đó.

“Phương Tri Hành, ta vừa đến phủ quận trưởng bẩm báo tin La Thiên Thái chết cho quận trưởng đại nhân.”

La Khắc Kỷ móc ra một hộp gấm màu đen đưa qua đó: “Quận trưởng đại nhân rất hài lòng với biểu hiện của người, đã nhận định công lao của người, nên đặc biệt ban cho người một viên ‘Phá Hận đan’.”

“Đại công tử, Phá Hận đan là gì?”

Phương Tri Hành trình trọng đón nhận hộp gấm đen kịt, có vẻ mặt tò mò.

La Khắc Kỷ trả lời: “Đan này tên như ý nghĩa, sau khi uống xuống có thể khiến cho người ta tăng cường sức mạnh trong thời gian ngắn, đột phá cảnh giới, nhưng hiệu quả cụ thể thì tùy theo từng người.

Đối với người có tiềm lực hơi thấp, hiệu quả có thể chỉ kéo dài 2 3 tháng mà thôi.

Nhưng đối với kỳ tài võ học có tiềm lực khá cao, hiệu quả có khả năng duy trì liên tục một năm.

Với tuổi tác và thiên phú của người, sau khi uống Phá Hận đan này, thực lực của người sẽ đột nhiên tăng mạnh trong vòng một năm, thậm chí có hy vọng thăng cấp đến Ngũ Cầm cảnh viên mãn.”

Phương Tri Hành nghe thấy lời này thì trên mặt hiện ra biểu

cảm mừng như điên, nghìn ân vạn tạ.

Không bao lâu sau, cậu bước ra khỏi phòng, tay cầm hộp gấm đen kịt như có điều suy nghĩ.

Tế Cửu chạy tới người người rồi truyền âm hỏi: “Thứ gì đấy?”

Phương Tri Hành lặp lại lời giới thiệu của La Khắc Kỷ một lần.

Sau khi nghe xong thì Tế Cửu tắc lưỡi: “Thiệt hay giả vậy, môn phiệt còn có thứ tốt như Phá Hạng đan à? Một người ăn một viên chẳng phải ai cũng có hy vọng trở thành cao thủ tuyệt thế ư?”

“Chưa hẳn là đồ tốt.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Lúc La Khắc Kỷ đưa Phá Hạng đan cho tao, tao đã cố tình quan sát phản ứng của Ôn Ngọc Lâm, gã không có chút ngưỡng mộ đồ kỳ nào. Quan trọng nhất là gã không hề lộ ra vẻ tham lam với Phá Hạng đan.”

Tế Cửu chớp mắt chó, vênh tai lên nói: “Có lẽ Ôn Ngọc Lâm cũng có Phá Hạng đan nên mới không thèm nhìn viên trong tay mày.”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Hình như đan này vô cùng quý giá, không phải thứ người thường có thể lấy được.”

Tế Cửu cạ lời: “Hầy, mày quan tâm đến Ôn Ngọc Lâm làm gì? Gã có gì đáng để mày chú ý à?”

Phương Tri Hành nghiêm mặt nói: “Mày nghĩ kỹ mà xem, tại sao La Khắc Kỷ dẫn dò tao đến Vân Mộng sơn trang chứ không phải là Ôn Ngọc Lâm đã đi theo hắn nhiều năm?”

Tế Cửu đáp lại: “Có thể La Thiên Thái quen biết Ôn Ngọc Lâm, gã đến Vân Mộng sơn trang không phải sẽ bị lộ à?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Từ phản ứng của La Thiên Thái

cho thấy, lúc đầu ông ta không biết mình bị người ta hạ độc. Mãi đến khoảnh khắc độc phát tác, ông ta mới phát giác được.

Nói cách khác, nếu đổi lại là Ôn Ngọc Lâm đi vào, thật ra kết quả vẫn giống nhau, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào. Phần công lao đấy cũng chẳng liên quan đến tao.”

Tế Cửu không khỏi giật mình, đáp lại: “Ý mày là từ việc hại chết La Thiên Thái đến viên Phá Hạng đan đều là La Khắc Kỷ cố ý sắp xếp?”

Phượng Tri Hành nhắm mắt lại, suy tư một lúc.

Cậu mở mắt, nghiêm túc phân tích: “Giả định mọi thứ đều là kế hoạch La Khắc Kỷ thiết lập sẵn từ trước, vậy tiếp theo chính là tao uống Phá Hạng đan, thực lực tăng vọt. Thế nhưng sau khi tao mạnh lên thì thế nào?”

Tế Cửu suy nghĩ rồi đáp lại: “Có thể La Khắc Kỷ sẽ sắp xếp mày làm chuyện gì đấy. Là loại chuyện với thực lực hiện tại, mày sẽ không cách nào làm được.”

Chương 365: Đào Thoát (1)

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu trầm ngâm nói: “Có lẽ La Khắc Kỷ muốn tao đi giết người nào đấy. Người này là loại La Khắc Kỷ không kị, không tiệp ra tay.”

Tế Cửu cạn lời: “Nếu là như vậy, La Khắc Kỷ tuyệt không phải là minh chủ. Sớm muộn gì hắn cũng chơi chết mày.”

Đúng vào lúc này.

Ôn Ngọc Lâm cũng bước ra khỏi phòng.

Phương Tri Hành tiến lên trước, cười rạng rỡ nói: “Ôn huynh.”

Ôn Ngọc Lâm nhìn Phương Tri Hành, ngoài cười nhưng trong không cười, thản nhiên nói: “Ồ, chúc mừng Phương huynh, không chỉ lập nhiều đại công mà còn đạt được trọng thưởng nữa.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Hây, đại công gì chứ, tất cả đều là may mắn mà thôi, đổi lại là Ôn huynh đi làm thì công lao sẽ thuộc về huynh, đâu có chuyện của ta chứ?”

Cậu nhìn hộp gấm màu đen trong tay rồi than thở: “Hây, nói thật thì ta hơi ngại. Ôn huynh, chi bằng ta tặng Phá Hạng đan này cho huynh, huynh mới là tâm phúc thật sự của đại công tử, theo lý nên là huynh nhận thưởng mới đúng.”

Ôn Ngọc Lâm không khỏi bật cười, cân nhắc nói: “Đồ đại công tử cho huynh vậy sẽ là của huynh, ta lấy phần thưởng của huynh sao coi cho được, chẳng phải là cướp à?”

Gã dứt lời thì phất tay nói: “Ta còn có việc phải bận rộn, đi trước một bước.”

Phương Tri Hành và Tế Cửu liếc nhìn nhau.

“Có vấn đề!”

Tế Cửu nhìn mặt mà nói chuyện, quả quyết nói: “Phá Hạng đơn tuyệt đối có vấn đề lớn.”

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi vểnh lên rồi nhét hộp gấm đen kịt vào trong lòng.

Một đêm trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến hôm sau.

Sáng sớm, Phương Tri Hành ăn xong bữa sáng, hỏi thăm Ôn Ngọc Lâm đôi chút thì biết được hôm nay không có gì phải làm cả.

Vì thế cậu xin chỉ thị La Khắc Kỷ, nói mình muốn ra ngoài dạo phố, làm quen hoàn cảnh của nội thành.

La Khắc Kỷ đồng ý sáng khoái.

Một người một chó ra ngoài dạo phố.

Bất giác, hai người họ xông vào phố Thiên Bảo phần hoa nhất nội thành.

Bởi vì có “thương hội Thiên Bảo” tiếng tăm lừng lẫy nên con phố này mới có tiếng.

Phương Tri Hành tiến vào đại sảnh của thương hội Thiên Bảo hỏi thăm nhân viên tiếp tân có bán “Huyết Lan thảo” hay không.

“Huyết Lan thảo, hiện tại có hàng, ngài muốn mua mấy cây?”

Tiểu thư bán hàng đứng sau quầy nở nụ cười ngọt ngào trả lời.

“A dù, thật sự có Huyết Lan thảo!”

Phương Tri Hành không khỏi vui mừng quá đỗi.

Nói thật, lúc cậu ở huyện Khánh Lâm, Trần Bình thu mua Huyết Lan thảo thông qua nhiều con đường nhưng một mực không có hồi âm.

Tuyệt đối không ngờ bên trong quận thành có tiền thì có thể mua được vật tầm thường như Huyết Lan thảo.

Vì thế!

[3, Thu thập Huyết Lan thảo: 10 cây (Đã hoàn thành.)]

Sau đó, Phương Tri Hành đã mua một tấm bản đồ mới nhất.

“Chắc, 50 dặm bên ngoài quận thành chỉ có một Cẩm Khu cấp 3!”

Phương Tri Hành mở bản đồ ra nhìn kỹ, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Tế Cửu đáp lại: “Vậy thì tốt, chúng ta có thể đi nhanh về nhanh.”

Phương Tri Hành cũng muốn sớm đến Cẩm Khu hoàn thành nhiệm vụ săn giết, nhưng cậu nhanh chóng ổn định lại tinh thần.

Trầm ngâm nói: “Không vội, đợi sắp xếp mọi thứ ổn định rồi hãy nói.”

Tế Cửu không phản đối, nó suy nghĩ rồi nhắc nhở: “Tổng bộ Thiết Sơn môn cũng ở bên trong quận thành, may tốt xấu gì cũng là hương chủ, có muốn đi kết thân không?”

Phương Tri Hành đang có ý đó, cho nên nghe ngóng vị trí cụ thể của tổng bộ Thiết Sơn môn, sau đó tiến đến khu đông nội thành.

Không bao lâu sau, một cánh cổng rộng lớn đập vào mí mắt của Phương Tri Hành.

“Tổng bộ Thiết Sơn môn quả nhiên khí phái.”

Phương Tri Hành đứng bên ngoài cổng lớn, tùy ý quan sát một lúc, phát hiện tổng bộ Thiết Sơn môn lớn hơn Đúc Binh đường gấp 10 lần, vàng son lộng lẫy, tràn đầy khí thế.

Cậu bước lên trước, xuất ra lệnh bài thân phận với người gác cổng.

Người gác cổng nhận lệnh bài cẩn thận chu đáo, sau đó chạy đi lật danh sách kiểm chứng.

Sau một lúc lâu, người gác cổng có vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ quay lại, lạnh lùng trả lời: “Ta kiểm tra nhiều lần, không thấy người này! Người hoàn toàn không phải là hương chủ Thiết Sơn môn ta!”

Phương Tri Hành ngậy ra, nghiêm mặt nói: “Huynh đệ, ai dám nói dối chuyện này chứ? Ta là hương chủ của Đúc Binh đường huyện Khánh Lâm, không lâu trước đây, đường chủ Lư An Phủ còn viết phần thư đề cử lên tổng bộ xin cho ta Nhục Đan cấp 3 đấy.”

Người gác cổng nghe xong lời này thì không khỏi không thận trọng, đáp lại: “Người đợi tí, ta đến nội vụ kiểm tra xem.”

Hắn xoay người chạy đi, qua thời gian một chén trà mới chạy trở lại.

“Vẫn không tra ra người này!”

Người gác cổng nổi giận, không nhin được mà nói: “Người đừng giày vò ta nữa, ta đã hỏi nhiều lần, hoàn toàn không ai nghe đến người cả.”

Phượng Tri Hành im lặng, hàng lông mày dần nhúu lại tỏ ra phiền muộn.

Tế Cửu cũng ngậy ra, kinh ngạc nói: “Lẽ nào Lư An Phủ hoàn toàn không nắm bắt chuyện của mày lên tổng bộ?”

Phượng Tri Hành liếc nhìn Tế Cửu, da mặt căng lên nói: “Mày cảm thấy Lư An Phủ dám đùa giỡn tao như vậy à?”

Chương 366: Đào Thoát (2)

Tế Cầu tặc lưỡi nói: “Lư An Phủ quả thật không dám chọc giận mày, nhưng nếu như Lư An Phủ sớm trình báo mày lên tổng bộ thì tại sao không tra ra mày?”

Phương Tri Hành dâng lên nỗi lòng, ngửi được tia khí tức quỷ dị.

“Về trước đã.”

Một người một chó không tiếp tục làm ầm ĩ nữa mà quay trở về Ích Hương trai.

Người trước vừa bước đi thì Ôn Ngọc Lâm chân sau đã tìm đến, đưa 3 món đồ cho cậu.

Một con bồ câu đưa tin!

Một bình sứ!

Ôn Ngọc Lâm chấp tay nói: “Bên trong bình sứ đựng 30 viên Nhục Đan thượng phẩm cấp 3, mỗi ngày huynh hãy ăn một viên, đủ cho tu luyện một tháng.”

Hô hấp của Phương Tri Hành ngừng lại, trong lòng cũng chấn động.

Phải biết, đây là Nhục Đan cấp 3, còn là loại thượng phẩm tốt nhất, vô cùng quý giá.

Lư An Phủ từng nói đường chủ của Thiết Sơn môn không có tư cách dùng Nhục Đan thượng phẩm cấp 3, cùng lắm chỉ có thể có được Nhục Đan trung phẩm cấp 3.

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi dò hỏi: “Con bồ câu đưa tin thì thế nào?”

Ôn Ngọc Lâm thản nhiên nói: “Huynh cứ nuôi trước đi, sau này sẽ cần dùng đến.”

Sau đó gã xoay người rời đi, không muốn giải thích thêm chữ nào cả.

Phương Tri Hành lặng lẽ nhìn lồng chim tử và bình sứ, cạn lời rất lâu.

Tế Cửu tặc lưỡi nói: “Rốt cuộc có chuyện gì vậy, sao càng ngày tao càng không hiểu thế.”

Phương Tri Hành cũng không hiểu, cậu ngồi xuống, biểu cảm trên mặt không ổn định.

2 ngày trôi qua rất nhanh.

Quận trưởng đại nhân chính thức tuyên bố đề bạt La Khắc Kỷ làm tổng binh Thủy Sư.

Cuối cùng La Khắc Kỷ cũng đã được như nguyện, hân triệu tập đám người Phương Tri Hành qua đây.

Hắn nói thẳng: “Từ nay trở đi, ta sẽ đến đại doanh Thủy Sư trấn giữ, các người sẽ đi theo ta.

Chỉ là, Ích Hương trai cũng là một trong những tài sản riêng của ta, chỉ bằng giữ lại một người quản lý nơi này.”

La Khắc Kỷ nói xong thì quay đầu đi, tầm mắt nhìn về Phương Tri Hành, hắn dặn dò: “Người ở lại đi.”

Phương Tri Hành hơi động tinh thần, đáp lại ngay: “Ti chức tuân mệnh.”

Sau đó, La Khắc Kỷ dẫn theo đám người Ôn Ngọc Lâm nhanh chóng dọn nhà, vào trong đại doanh Thủy Sư ở.

Trước khi đi, La Khắc Kỷ giao cho Phương Tri Hành 2 đồ vật.

Một trong số đó là tấm giấy khế đất của Ích Hương trai.

Bên trên phần khế đất viết cái tên xa lạ, Phương Mậu Phu.

La Khắc Kỷ dặn dò: “Đây là tên mới của người, từ nay về sau người tên là Phương Mậu Phu, dùng thân phận của trai chủ.”

“... Rõ!”

Sắc mặt của Phương Tri Hành biến ảo một trận.

Nhưng La Khắc Kỷ không có bất kỳ giải thích nào, sau đó đưa vật thứ 2 ra.

Đó là một vòng chìa khóa, bên trên có sẵn 2 chìa khóa.

“Đây là chìa khóa của thư phòng.”

La Khắc Kỷ nói xong câu này thì cưỡi lên lưng ngựa, hất bụi mà đi.

Phương Tri Hành nhìn theo, thu hồi khế đất và chìa khóa lại.

Sau đó, cậu nghe ngóng, biết được đại doanh thủy Sư không nằm trong nội thành mà được xây dựng ở bên bờ sông Thanh Thủy cách ngoại thành gần 10 dặm.

Nói cách khác, cậu và đám người La Khắc Kỷ bị ngăn cách 2 nơi rồi.

Tế Cầu thấy vậy, cảm thấy rất khó hiểu, không khỏi tặc lưỡi nói: “Có tình hình gì vậy, tại sao La Khắc Kỷ không dẫn theo mày, còn đặt cho mày cái tên mới nữa chứ?”

Phượng Tri Hành nhếch miệng tạo ra một độ cung, nói: “Còn nhớ trong &LTH;Ảo Ảnh Ninja>, làng Lá có một tổ chức tên là ‘Rễ cây’ không?”

Nếu như to đoán không lầm, hiện tại tao đã trở thành rễ cây của La Khắc Kỷ, sau này tao sẽ làm mấy việc bản không thấy ánh sáng cho hần.”

Tế Cửu cặn lời: “Có ý gì chứ, lẽ nào hần bảo mày làm sát thủ, giết người phóng hỏa thay hần, làm ra hành vi trái pháp luật?”

“Gần giống như vậy.”

Phượng Tri Hành có dáng vẻ chắc chắn, sau đó xoay người trở về Ích Hương trai, tiến vào trong thư phòng.

Cậu sử dụng một trong 2 chiếc chìa khóa mở cánh cửa của thư phòng.

Nhưng chiếc chìa khóa thứ 2 rõ ràng không giống với chìa thứ nhất, không phải là chìa khóa dự phòng.

Phượng Tri Hành dạo một vòng trong thư phòng, không phát hiện gì cả, lại thử mấy cái rương trong phòng, toàn bộ đều không khóa, đều có thể mở ra trực tiếp.

Phượng Tri Hành trầm ngâm nói: “Tế Cửu, mày người kỹ mùi trong phòng đi.”

“Được!”

Tế Cửu đáp lại rồi cúi đầu bước đi.

“Phượng Tri Hành, mau qua đây!”

Tế Cửu ngửi tới ngửi lui, đột nhiên dừng lại, hét lớn: “Trên kệ sách này có mùi rất nồng nặc, nói rõ La Khắc Kỷ thường xuyên đến chỗ này.”

Phượng Tri Hành bước nhanh qua đó, ánh mắt lướt qua, kệ sách dựa vào vách tường, bên trên bày rất nhiều thư tịch.

Cậu đột nhiên chú ý đến mặt bìa của một quyển sách trong số đó hiện ra ánh sáng mới lạ.

“Quyển sách này gần đây được người ta sờ qua...”

Phượng Tri Hành nhanh chóng dịch chuyển quyển sách, lập tức, trên vách tường phía sau hiện ra một lỗ chìa khóa.

“Xem ra là có mật thất.”

Phượng Tri Hành cắm chìa khóa vào, xoay chìa khóa theo chiều kim đồng hồ.

Ầm ùng ùng!

Kệ sách dời đi, bức tường ở phía sau nứt ra thành một cái lỗ.

Chương 367: Đào Thoát (3)

Một cánh cửa ngăm đập vào mi mắt.

Phương Tri Hành đi vào, cậu ngẩng đầu nhìn lên, đồng tử không khỏi run rẩy kịch liệt.

Bên trong mật thất thành linh có 10 kệ sách, phía trước mỗi một kệ sách có điêu khắc một vật tổ của động vật.

Mà 10 loại động vật phân biệt ứng với vật tổ của 5 loại động vật nam nữ Ngũ Cầm cảnh.

Trên kệ sách chất đầy từng quyển sách dày, toàn là bí tịch võ công.

Phương Tri Hành đi đến phía trước kệ sách Cự Hùng, tùy ý lật xem, ngoại trừ mấy công pháp như &LTThi;ên Sát Huyết Hải công>, &LTThi;ên Tầm Bá kinh>, còn rất nhiều bí kíp mà Phương Tri Hành chưa từng thấy.

9 kệ sách khác cũng là như thế, công pháp chông chất, phong phú.

Càng hiếm có đáng quý là ở đây còn có một kệ sách Bạo Hổ, cất giấu bí tịch võ công “hệ Cân Bằng” mà Phương Tri Hành luôn mong mỏi.

Quá tuyệt!

Nơi này quả thực là bảo khố võ học!

Một người một chó liếc nhìn nhau, bị chấn động lớn.

La Khắc Kỷ bạo tay ghê!

Đây là để lại cho Phương Tri Hành phần hậu lễ, có giá trị vượt quá tưởng tượng.

“Chỉ sợ bí tịch võ công mà tổng bộ Thiết Sơn môn cất giữ cũng không nhiều bằng nơi này!”

Phương Tri Hành tấm tắc sợ hãi, đột nhiên cảm giác tổng bộ Thiết Sơn môn không thơm nữa.

“Trai chủ!”

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, cùng với tiếng gọi của một nữ tử nũng nịu.

Phương Tri Hành bước ra khỏi mật thất, mở cửa nhìn, bên ngoài là một thiếu nữ trẻ trung cao 1m75, da trắng đáng đẹp, xinh đẹp nho nhã.

“Người là?”

Phương Tri Hành chưa từng gặp thiếu nữ trẻ trung này nên cảm giác vô cùng xa lạ.

Chỉ nhìn dung mạo và vóc người, trái lại vô cùng đẹp mắt, đẹp đến nỗi ngắm không cũng đủ no.

Thiếu nữ vén làn váy lên thi lễ, cười nói dịu dàng: “Nô tỳ tên là Hồng Diệp, tuân theo dặn dò của đại công tử, hiện tại thân phận của ta là thị nữ của trai chủ.”

Phương Tri Hành hiểu ra, Hồng Diệp cũng là người La Khắc Kỷ sắp xếp ở lại.

Cũng đúng, sao La Khắc Kỷ không lo nghĩ để lại Ích Hương trai rộng lớn cho một mình Phương Tri Hành được.

Phương Tri Hành vội vàng hỏi: “Đại công tử còn dặn dò người điều gì khác không?”

Hồng Diệp trả lời: “Đại công tử có nói, nếu có khách nhân đến đây tìm nơi ngủ nhờ thì nô gia phải phụ trách tiếp đón, còn chuyện khác thì nghe theo ngài sắp xếp.”

Phương Tri Hành gật đầu, sau đó dặn dò: “Dọn nhà giúp ta trước, sau này ta sẽ lại ở thư phòng.”

Thư phòng là một biệt viện tách rời hai tầng.

Tầng 1 là thư các, tầng 2 là phòng ngủ.

Phương Tri Hành chuyển vào, đẩy ra cửa sổ lầu hai ra, cảnh sắc trong viện nhìn bao quát toàn cảnh trong nháy mắt.

Đình viện cực kỳ trống trải, hai bên là hoa viên nhỏ, hoa tươi được trồng đang nở đủ mọi màu sắc rất xinh đẹp.

Chính giữa là một mặt cỏ lớn tương đương với nửa sân bóng, bình thường có thể dùng để luyện võ đánh quyền.

Ngoài ra, góc phía nam còn có một đầm hoa sen, ban ngày có thể xem hoa sen nở rộ đầy đầm, đầm sen ban đêm ánh trăng càng đẹp hơn.

“Nơi này cảnh trí được lắm!”

Tế Cầu nhắc hai chân trước bò lên cửa sổ, đón gió xuân ấm áp, thè lưỡi không ngừng.

Phương Tri Hành đứng khoanh tay, cảm xúc phập phồng.

Tầm mắt của cậu bỗng nhiên hướng xuống. Cậu nhìn thấy Hồng Diệp dẫn một đám gia nô tiến vào cửa lớn đã đi qua.

Phương Tri Hành thấy vậy, xoay người đi xuống lầu, rất nhanh

đã tới dưới mái hiên.

“Bái kiến trai chủ!”

Dưới bậc thang, Hồng Diệp dẫn theo một đám gia nô đồng loạt quỳ xuống đất hành lễ, vô cùng cung kính.

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Đều đứng lên đi.”

Mọi người đứng dậy.

Hồng Diệp bắt đầu giới thiệu từng người.

Trong những gia nô này có đầu bếp phụ trách nấu cơm, có người phụ trách giặt quần áo, cũng có người phụ trách quét tước vệ sinh và bảo dưỡng hoa viên v.v...

Phần lớn bọn họ là người thường, chỉ có một võ giả trung niên tên là Chung Tồn Hải.

Nhưng tu vi của hắn chỉ là Quán Lực cảnh, hơn nữa tuổi tác của hắn đã hơn 50, giá trị chiến lực có thể không mạnh hơn người bình thường bao nhiêu.

Chung Tồn Hải có hai chức trách, bình thường phụ trách trông nhà bảo hộ viện, ngoài ra lúc trai chủ ra ngoài đảm nhiệm đánh xe.

Nhưng mà cân nhắc tình huống trị an của nội thành cực kỳ tốt, Chung Tồn Hải dường như không cần phí sức trông nhà bảo hộ viện, đánh xe mới là công việc chính của hắn.

Tình huống này giống như hắn đại khái giống như những người tốn mấy vạn học phí, vất vả lắm mới lấy được bằng tốt nghiệp đại học, sau này tìm một công việc chuyển gạch cho công trường.

“Ừm, cấu trúc của cả Ích Hương trai là như thế.”

Bản thân Phương Tri Hành là trai chủ, Hồng Diệp là thị nữ bên cạnh cậu, phụ trách nghênh đón tiễn đi, những người khác mỗi người một công việc.

Nhưng cậu cực kỳ rõ ràng “Trai chủ” này tuyệt đối không phải là vai diễn đơn giản.

Ngẫm lại thì biết, La Khắc Kỷ là trai chủ tiền nhiệm, những chuyện mà hắn làm tuyệt đối không thể là chuyện nhỏ.

Chương 368: Chấn Kinh (1)

Quả nhiên!

Buổi chiều, một con bồ câu đưa thư bay tới trước cửa sổ thư phòng, dừng trên bệ cửa kêu gù gù.

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, đi qua vườn tay bắt lấy bồ câu đưa thư.

Mà bồ câu đưa thư cực kỳ thuận theo, đối mặt với một người xa lạ lại không có bất kỳ kháng cự nào.

Phương Tri Hành gỡ cuộn giấy trên chân của bồ câu xuống, mở ra.

Mấy hàng chữ nhỏ xinh đẹp ánh vào mi mắt.

“Ngày 13 sau giờ Ngọ ba khắc, đốc lục trúc 20 dặm thành đông, có một chiếc xe ngựa treo cờ chữ ‘Điền’ chạy qua, thiêu hủy hàng hóa trên xe ngựa, giữ người sống.”

Phương Tri Hành nhướng mày, “ngày 13” là hai ngày sau.

Cậu hơi trầm ngâm sau đó gọi Hồng Diệp đến.

Phương Tri Hành giao cuộn giấy cho cô xem, dò hỏi: “Đại công tử xử lý chuyện kiểu này như thế nào?”

Hồng Diệp cực kỳ điềm tĩnh, sau khi nghiêm túc đọc nội dung trên cuộn giấy, sắc mặt hiện lên một nụ cười ngọt ngào, chậm rãi nói: “Trai chủ, ngài có thể xem yêu cầu trên cuộn giấy là nhiệm vụ phải hoàn thành, nếu không hoàn thành được hơn phân nửa ngài sẽ gặp phải trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.”

Phượng Tri Hành hơi im lặng rồi hỏi: “Nếu ta hoàn thành, có thể lấy được chỗ tốt gì không?”

Hồng Diệp liền nói: “Về mặt thù lao thì chắc đã bàn xong lâu rồi. Sau khi xong chuyện, sẽ có người đưa đến.

Thật ra đây không phải vấn đề mà ngài cần lo lắng, ngài chỉ phụ trách làm sao mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Ánh mắt Phượng Tri Hành lóe lên, trầm ngâm nói: “Nói cách khác, ta cũng không cần biết mệnh lệnh này do ai hạ, hàng hóa trên xe ngựa là gì và tại sao phải hủy hàng hóa, đúng không?”

Hồng Diệp hơi cúi đầu, cười nói: “Ngài biết càng ít ngược lại càng tốt.”

Phượng Tri Hành hiểu được.

Cậu chỉ là một vòng trong kế hoạch khổng lồ mà thôi.

Nói trắng ra chính là một quân cờ! Cấp bậc quá thấp, thấp đến kẻ khác giận sôi. Thậm chí ngay cả “người cầm cờ” là ai cũng không biết.

“Bị người ta xem như quân cờ cũng thôi đi, không ngờ ta trở thành quân cờ của ai cũng hoàn toàn không biết gì cả.”

Khóe miệng Phượng Tri Hành cong lên, xem ra nếu muốn làm tốt chức trai chủ này, đầu tiên phải bóp chết lòng hiếu kỳ tràn đầy của bản thân.

“Hahaha, Phượng Tri Hành, chắc mày khó chịu lắm ha!”

Tế Cửu nằm ngửa trên ghế bên cạnh, biểu cảm trên mặt chó cực kỳ dễ tiện, trêu tức nói: “Loại người thích khống chế hết mọi thứ như mày đột nhiên bị người ta biến thành máy móc không chút cảm tình, người khác đưa ra chỉ lệnh, mày phải máy móc đi

hoàn thành nhiệm vụ, không hỏi tiền căn hậu quả khiến mày cực kỳ khó chịu ha!”

Phượng Tri Hành hừ lạnh nói: “Chuyện do người làm, trên đời này không có cửa sổ nào không bị chọc thủng, sớm muộn tao sẽ điều tra rõ mọi chuyện.”

Cậu liếc Hồng Diệp, trầm ngâm nói: “Hồng Diệp chắc là tai mắt của đại công tử, cô ta ở đây giám sát nhất cử nhất động của tao, bắt cô ta trước rồi nói sau.”

Tế Cửu nhất thời giật mình, phẫn chấn nói: “Làm sao bắt cô ta? Muốn kêu cô ta phản bội đại công tử chỉ sợ còn khó hơn lên trời.”

Phượng Tri Hành chế giễu nói: “Trên đời không có việc gì khó chỉ sợ gặp tiểu nhân, xem tao làm sao ngủ với cô ta.”

Thời gian trôi nhanh như bay, nhaoáng cái đã tới chạng vạng.

Phượng Tri Hành ăn xong cơm tối, cậu nhìn sắc trời bên ngoài rồi dặn dò: “Hồng Diệp, thay ta trải giường chiếu, ta phải nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thân thể mềm mại của Hồng Diệp run lên, dường như đã dự đoán được chuyện sắp xảy ra, hai má nổi lên một tia đỏ bừng, nhẹ giọng đáp: “Vâng.”

Cô xoay người đi lên lầu hai.

Tế Cửu thấy thế, tặc lưỡi nói: “Không phải chứ, má nó mày trực tiếp quá vậy, đây là cưỡng hiếp đấy!”

Nó khó dẫn nổi chia sẻ kinh nghiệm: “Muốn hoàn toàn chinh phục một nữ nhân, đầu tiên phải chinh phục trái tim của cô ấy, chứ không phải chinh phục thân thể của cô ấy.”

Nó vừa quay đầu lại phát hiện Phương Tri Hành chẳng thèm quan tâm, xoay người đi thẳng lên lầu.

“Súc sinh!”

Tế Cửu nghe răng trợn mắt, vội vàng đi theo sau.

Một cái đế giày lao đến rồi nhanh chóng phóng to trong tầm mắt nó.

“Đệt!”

Tế Cửu thấy hoa cả mắt, thân thể bay ngược ra ngoài ngã trên cầu thang, nảy lên rồi lại lăn thẳng xuống, rầm rầm rung động.

“Ai ya, thằng khốn nạn Phương Tri Hành này...” Tế Cửu nhanh chóng đứng lên, miệng chửi xối xả.

Nhưng mà tốt xấu gì nó cũng là dị thú, da dày thịt béo nên thật ra không bị tổn thương gì.

Tế Cửu kiên trì, chó không dừng bước trèo lên lầu.

“Cởi quần áo...”

Tế Cửu đột nhiên vĩnh tai lên, nghe thấy trong phòng ngủ truyền đến giọng điệu ra lệnh của Phương Tri Hành.

Sau tiếng ra lệnh này, trong phòng lập tức có thêm một tiếng hít thở nặng nề.

Kế tiếp, có mấy tiếng vang cứ quanh quẩn bên tai của nó.

“Mé!”

Lòng Tế Cửu ngứa ngáy, xuyên qua khe cửa nhìn vào nhưng tiếc là không nhìn thấy gì. Chó ta chỉ có thể sốt ruột, quanh quẩn ở cửa.

Không bao lâu, có tiếng kêu la điên cuồng, lồng lộng của nữ nhân truyền ra. Giống như xé rách yếm hầu, vang vọng cả thư phòng.

Chương 369: Chấn Kinh (2)

Tế Cầu nhất thời thở dài.

Haiz, súc sinh Phương Tri Hành kia đắc thủ rồi!

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, Tế Cầu nằm bò ở cửa, đang mơ mơ màng màng ngủ thì lại nghe thấy tiếng giường rung lắc lư dữ dội truyền ra trong phòng ngủ.

“Má nó, đây là luyện công buổi sáng hả!”

Trong lòng Tế Cầu cực kỳ chán ngán. Nó đi xuống lầu, nằm trên tấm thảm mềm mại ngủ tiếp một giấc.

Thẳng đến khi mặt trời lên cao, lúc này Phương Tri Hành mới đi xuống, đá một cước vào hông Tế Cầu.

Tế Cầu lập tức tỉnh lại, ngáp dài, duỗi lưng đứng lên.

Nó vừa định há mồm chửi rửa Phương Tri Hành nhìn chột thấy đối phương lấy ra một cái bình sứ, đổ ra một Nhục Đan cấp 3 thượng phẩm.

Đồng tử Tế Cầu co rụt lại, cái đuôi lập tức mất khống chế bắt đầu lắc lư. Mặt chó kìm lòng không đậu, hiện lên vẻ nịnh nọt lấy lòng.

Phương Tri Hành bấm tay bắn ra, Nhục Đan bay lên giữa không trung.

Tế Cầu nhảy lên tại chỗ, mở miệng, hoàn mỹ cắn được Nhục

Đan.

Ừng ực!

Tế Cửu nhai nuốt vài cái, miệng đầy tràn mùi thịt, mùi thuốc không cách nào diễn tả được bằng lời. Chỉ trong nháy mắt cả người nó thư thái giống như phi thăng, hạnh phúc thỏa mãn.

Phương Tri Hành nhanh chóng thu dọn xong hành lý.

Tế Cửu chớp mắt hiểu kỳ nói: “Mày muốn ra ngoài hả?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Đúng rồi, đi chấp hành nhiệm vụ.”

Tế Cửu kinh ngạc nói: “Ngày 13 không phải ngày mai à, mày đi sớm như vậy làm gì?”

Phương Tri Hành liếc nhìn Tế Cửu, hỏi lại: “Mày nói xem?”

Tế Cửu đầu tiên là ngần ra chợt tỉnh ngộ lại đáp: “Hồng Diệp có cáo trạng không?”

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Cô ta bị tao giày vò nửa sống nửa chết, ít nhất phải nằm trên giường một ngày mới có thể xuống giường được.”

Mạnh!

Tế Cửu không còn lời gì để nói, ngủ mà nó hiểu hoàn toàn không cùng một ý với ngủ của Phương Tri Hành.

Một người một chó rời khỏi Ích Hương trai, cưỡi ngựa băng phố xuyên hẻm, rất nhanh ra khỏi nội thành.

Hai người bọn họ đi thẳng về phía tây, nhanh chóng thông qua đường lớn ngựa chạy của khu ngoại thành theo con đường đi thẳng.

Lộ trình 50 dặm không đến một tiếng đã tới nơi.

Cấm Khu cấp 3 xuất hiện ở phía trước tầm nhìn, trong một vùng rừng cây sơn dã địa hình phức tạp.

Bởi vì phụ cận Cấm Khu có một ngọn núi lửa chết, đá mã não đẹp để sản xuất nhiều cho nên được gọi là Cấm Khu mã não.

Phương Tri Hành cười ngựa tiến vào doanh trại mã não, cười xe nhẹ đi đường quen tìm được một khách điểm sau đó tìm kiếm một người dẫn đường.

Vừa qua buổi trưa, Phương Tri Hành và Tế Cầu được dẫn đường, tiến vào Cấm Khu cấp 3 bụi vụ quanh quẩn.

“Trong Cấm Khu mã não có vài nơi dị thú dạng rắn rất nhiều.”

Người dẫn đường là một tay già đời, tuy tu vi chỉ là võ giả Quán Lực cảnh sơ kỳ, nhưng hắn đã ở Cấm Khu mã não hơn ba mươi năm, rất quen thuộc.

Một lát sau, bọn họ tiến vào trong một vùng thảo nguyên.

Đi trên đường, ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, cậu bỗng nhiên chú ý tới một con Lăng Giác báo màu đen, dị thú cấp 2.

Cậu không ngần ngại lập tức lắp cung bắn tên.

Vù vù!

Hai mũi tên bắn ra, tinh chuẩn trúng hai đùi của Lăng Giác báo.

“Gào hú ~”

Lăng Giác báo kêu thảm liên tục, muốn chạy trốn lại chạy không nhanh.

“Người chờ ở đây.”

Thân hình Phương Tri Hành chợt lóe lên, cậu thi triển Phong Thần Vô Ảnh hóa thành một trận gió, vô cùng nhanh chóng chạy qua.

Thực lực người dẫn đường thấp kém đương nhiên không dám thể hiện, nhanh chóng nằm bò trên mặt đất, cũng không dám lộ cả đầu.

Ngoài 100m, Phương Tri Hành giống như mãnh hổ đánh về phía Lăng Giác báo, hai tay cùng sử dụng bóp chặt lấy cổ nó, ấn ngã xuống đất.

Lăng Giác báo không thể hô hấp, giãy giụa dữ dội.

Phương Tri Hành đè trên người Lăng Giác báo, hai chân kẹp lấy bụng nó, tiếp theo xoay người đẩy Lăng Giác báo lên trên người mình.

Cánh tay phải của cậu ôm cổ Lăng Giác báo, cánh tay trái phối hợp khóa chặt, hình thành một cái khóa cổ trần trụi.

Lăng Giác báo nháy mắt hít thở không thông, cho dù giãy giụa thế nào đều vô ích.

Một lát sau, dị thú cấp 2 này cứ như vậy bị vụn đã chết.

[2. Vận chết 10 sinh mệnh bất kỳ (1/10)]

“Thu!”

Suy nghĩ Phương Tri Hành chợt lóe lên, toàn thân Lăng Giác báo màu đen nhanh chóng khô quắt, hóa thành tro bụi bay đi theo gió.

“Giết một cấp 2 vô cùng đơn giản.”

Phương Tri Hành mỉm cười nhẹ nhàng, không hề có áp lực đối với chuyện này.

Nói thật, nếu không phải nhiệm vụ yêu cầu “vận chết”, với thực lực hiện tại của cậu, giết dị thú cấp 2 dễ dàng giống như nghiền chết một con kiến.

Không bao lâu, hai người một chốc tiếp tục lên đường.

Ước chừng hai tiếng sau, bọn họ đi tới một rừng rậm u ám đáng sợ.

Rừng rậm này trông có vẻ cực kỳ cổ xưa, cây cối cao lớn, cành lá xum xuê, che lấp mặt trời, không thấy được một tia sáng.

“Gia, hãy cẩn thận một chút, trong rừng rậm này còn có rất nhiều rắn, khẳng định có cấp 3.”

Người dẫn đường đứng ở ngoài rừng rậm, hần quả quyết không dám tiến vào khu vực đặc biệt nguy hiểm.

Chương 370: Đánh Hội Đồng

(1)

Hắn không nhận được nhắc nhở: “Ánh sáng trong rừng rậm cực kỳ mờ, không thấy rõ cái gì nhưng dị thú đang rần rại có thể nhìn thấy ngài.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ những câu chẳng hề để ý, không có bất kỳ do dự, lập tức xâm nhập rừng rậm.

Rõ ràng là ban ngày nhưng rừng rậm tối như mực, dường như giờ tay không thấy năm ngón.

Dưới chân cực kỳ trơn trượt, khắp nơi đều có rêu ẩm ướt.

“Đồng tử Xích Huyết – mở!”

Sau khi Phương Tri Hành đi ra 100m, rất nhanh đã thành người mù.

Nhưng khoảnh khắc sau đó, đồng tử của cậu chợt bị màu đỏ tươi sáng rực rỡ xâm nhiễm, hóa thành một đôi mắt đỏ như máu thần dị tuyệt luân.

Trong lúc đó!

Thế giới trước mắt Phương Tri Hành đã xảy ra biến hóa thần kỳ không thể nói nên lời.

Cây cối, hoa cỏ còn có chim muông trùng thú, toàn bộ hiện lên từng tia huyết khí.

Giống như mỗi một thực vật ở đây đều có đặc tính sinh vật, có

huyết dịch chảy ra trong cành lá.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành phát hiện một con măng xà vảy đen dài hơn 8m quấn quanh thân của một cây đại thụ, cực kỳ khuất.

Chỉ dựa vào mắt thường của nhân loại, cho dù người đốt đèn lồng cũng chưa chắc có thể phát hiện nó trong giây đầu tiên.

“Cấp 2 à?”

Phương Tri Hành cầm Thính Phong đao, điểm mũi chân nhảy lên cao, tiếp theo đáp xuống thân cây, lại nhảy lên cao.

Dường như trong chớp mắt, cậu nhảy tới độ cao hơn 30m.

Vù!

Phương Tri Hành vung đao chém mạnh xuống.

Xì xì, Thính Phong đao xuyên qua bụng của măng xà vảy đen, đóng trên thân cây.

Một khắc trước măng xà vảy đen còn đang ngủ, đột nhiên bị đau nhức làm bừng tỉnh, bắt đầu điên cuồng giãy giụa.

Phương Tri Hành đánh một quyền vào trên đầu rắn cho nó choáng váng, Ngay sau đó cậu ôm lấy thân rắn, cánh tay quấn quanh vị trí yết hầu vặn chặt.

Sức mạnh 95000 cân lập tức bùng nổ, thân rắn bị đè ép dữ dội, dường như sắp bị nghiền nát.

Một lát sau, măng xà vảy đen chết do hít thở không thông.

“Thì ra rắn thật sự có thể bị vặn chết nha!”

Phương Tri Hành cười, trong ánh mắt hiện lên một tia mới mẻ.

Trước kia cậu chưa bao giờ nghĩ tới chuyện kỳ lạ vận chết rắn này, không ngờ hôm nay dễ dàng đã hoàn thành hành động vĩ đại này.

Không bao lâu, cậu lại vận chết một mãng xà hoa văn cấp 2, loại mang kịch độc.

Phương Tri Hành không ngừng đi sâu vào trong rừng rậm cổ xưa.

Một lát sau, cậu đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu lên thật cao.

Chỉ thấy, tại nơi cao 60, 70 mét của một cây đại thụ khổng lồ phải mười người ôm mới hết, một con mãng xà khổng lồ chiều dài vượt quá 25 mét đang vắt ngang rũ xuống.

Toàn thân mãng xà này bao trùm một lớp vảy màu bạc, không hề có một màu nào khác, chỉ có trên đỉnh đầu là một cục thịt màu xanh biếc, giống như khảm nạm một viên đá lục bảo vậy.

“Chẳng lẽ đây là, Lục Quán Ngân Lân Mãng...”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng ngời, không nhìn được cảm thấy phần chấn.

Lục Quán Ngân Lân Mãng là dị thú cấp 3.

Dựa theo ghi chép của &LTD;ị Thú Lục>, Lục Quán Ngân Lân Mãng trưởng thành vô cùng hung hãn, am hiểu cắn xé độc công, thất cổ, ít nhất sở hữu chiến lực Nhị Cầm cảnh đích

“Mình chỉ cường hóa sức mạnh và nhanh nhẹn, Lục Quán Ngân Lân Mãng thì sức mạnh, nhanh nhẹn, độ bền dẻo, phòng ngự đều có đủ cả, lại còn không có nhược điểm rõ ràng.”

Phương Tri Hành than khế.

Cậu đột nhiên phát hiện, Lục Quán Ngân Lân Mãng quả thực là

hoàn mỹ phù hợp thiết lập của Ngũ Cầm cảnh.

Khó trách các tiền bối chọn “Thiên Mãng” với tư cách là một trong những đồ đẳng Ngũ Cầm cảnh.

Cậu suy nghĩ đến đây, hai con mắt màu đỏ máu bốc cháy chiến ý mãnh liệt.

Kéo cung!

Bắn cung!

Vụt!

Một mũi tên cấp 2 phá không lao ra, băng qua thân cây và cành lá lộn xộn.

Phập!

Ngay sau đó, Lục Quán Ngân Lân Mãng bỗng nhiên ngẩng đầu, mũi tên cấp 2 tinh chuẩn bắn vào trong mắt phải của nó.

Chỉ sợ dù thế nào con dị thú cấp 3 này cũng không nghĩ tới, có người không chỉ có thể sớm tìm được vị trí của nó trong rừng rậm đen nhánh, mà còn có thể bắn một mũi tên trúng ngay con mắt của nó!

Lục Quán Ngân Lân Mãng đau nhức không thôi, lắc đầu lắc não.

Phượng Tri Hành lại bắn ra một mũi tên, mục tiêu là ở trên người nó.

Keng ~

Theo một tiếng vang vang lên, mũi tên cấp 2 giống như bắn trúng một tấm thép, chỉ đâm vào dưới vảy rắn một đoạn nhỏ mà thôi.

“Quả nhiên không bắn xuyên được!”

Phương Tri Hành buông cung tên xuống, dậm chân một cái, nhanh chóng leo lên trên cây giống như một cơn gió lốc.

Rất nhanh, cậu đi tới trước mặt Lục Quán Ngân Lâm Mãng, đột nhiên lộ ra hai tay nắm đuôi của nó, thả người nhảy.

Rầm rầm ~

Phương Tri Hành kéo Lục Quán Ngân Lâm Mãng, đập gãy không biết bao nhiêu cành cây, từ trên trời giáng xuống.

Ngay khi nhảy qua thân cây cuối cùng, Phương Tri Hành đột nhiên buông tay, đồng thời chân phải móc vào thân cây để đổi chiều.

Không bao lâu sau, ầm ầm!

Mặt đất mạnh mẽ chấn động, bùn đất tung bay!

Chương 371: Đánh Hội Đồng (2)

Lục Quán Ngân Lân Mãng té xuống đất, giống như bị rơi thất điên bát đảo, trong lúc nhất thời quay cuồng bụng, làm ra sự giãy dụa không có ý nghĩa gì.

Phương Tri Hành thấy vậy, trong lòng vui vẻ, lướt thân tuột xuống.

Vừa rơi xuống đất, cậu lập tức nhắm thẳng về phía Lục Quán Ngân Lân Mãng, đi đến trước bụng nó đánh ra liên hoàn chưởng.

“Kỹ năng bộc phát - Thiên Sát Chưởng!”

Bắp thịt trên song chưởng của Phương Tri Hành phồng lên, toàn thân vô hình trung bành trướng một vòng, lấy chưởng pháp cực kỳ bạo liệt thành thạch đánh ra hai chưởng.

Bụng của Lục Quán Ngân Lân Mãng theo đó nâng lên thật cao, bị đánh bay, phần giữa thì cao hai đầu thì thấp, đung lên trên đại thụ.

Phương Tri Hành không cho nó bất kỳ cơ hội thở dốc nào, thân hình thoát một cái đi tới phần đầu rắn.

Cậu vung tay vỗ xuống!

Chụp về phía mũi tên cấp 2 cắm ở trong mắt rắn!

Phập!

Mũi tên cấp 2 giống như là một cái đinh to lớn bị ghim mạnh

vào trong đầu rắn, xỏ xuyên qua ra ngoài từ dưới hàm.

Máu loãng ào ào phun ra ngoài.

Phương Tri Hành bị máu tươi bắn tung tóe khắp người.

Chỉ một lát, cậu cảm nhận được một cơn đau nhức. Làn da bị máu tươi bắn đến nhanh chóng xuất hiện sự thối rữa như bị phỏng.

“Tính ăn mòn mạnh thật!”

Phương Tri Hành lấy làm kinh hãi, không ngờ huyết dịch của Lục Quán Ngân Lân Mãng lại kinh khủng đến thế, trên sách lại không hề ghi chép về điểm này.

Cậu đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, như là tiến vào dung dịch axit vậy ấy.

Nhưng Lục Quán Ngân Lân Mãng càng đau hơn. Nó như xuất hiện phản ứng stress cấp, đầu đánh mạnh xuống, lại quý thần xui khiến đụng vào người Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành bay rớt ra ngoài. Cậu vươn tay tóm lấy một cây đại thụ và ngừng lại.

Ngay sau đó cậu hít sâu một hơi, vết thương khắp nơi trên toàn thân lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được biến mất không thấy gì nữa.

Phương Tri Hành lại xông lên lần nữa, lần đến gần bên cạnh Lục Quán Ngân Lân Mãng điên cuồng xuất chiêu công kích.

Thiên Sát Chưởng trút lên người Lục Quán Ngân Lân Mãng giống như không cần tiền vậy.

Thình thịch thình thịch!

Cơ thể dài thật dài của mãng xà không ngừng bay ngược về phía sau, đánh lên trên đại thụ, sau đó lại bị bắn ngược trở về, không ngừng lòng vòng như vậy.

Lục Quán Ngân Lân Mãng cố gắng hé miệng nhưng cái miệng to như bồn máu của nó bị bị mũi tên nối liền với nhau, động một cái là đau nhức không gì sánh được.

Nó một lần lại một lần bị đánh bay lên.

“Còn chưa nổ nữa?”

Phương Tri Hành càng không ngừng xuất chiêu công kích, mỗi một chiêu đều thật sự đánh lên người Lục Quán Ngân Lân Mãng.

Thế nhưng...

Tuy Thiên Sát Chiêu lợi hại, có thể trực tiếp đánh nổ một người sống sờ sờ nhưng khi đánh lên người Lục Quán Ngân Lân Mãng, hiệu quả lại không ghê gớm như thế.

Cho dù vậy, dần dần, Lục Quán Ngân Lân Mãng đánh mất sức phản kháng, không thể đánh trả được.

Phương Tri Hành thấy thế thì hoãn một hơi trước. Bắp thịt toàn thân cậu nhanh chóng nhúc nhích, hình thành từng dây từng sợi như tơ tằm, làn da cũng nổi lên ánh sáng vàng nhạt giản dị tự nhiên khiêm tốn nội liễm.

Cậu giang tay ôm chặt, song chiêu ôm ở yết hầu của Lục Quán Ngân Lân Mãng.

“Kim Tầm Bá Kinh!”

Sức mạnh kinh khủng bùng nổ, gậy gao ghì chặt cổ của Lục Quán Ngân Lân Mãng.

Chỉ chốc lát, cái cổ trắng kiện của Lục Quán Ngân Lâm Mãng đã bị đè ép cho nhỏ lại, từ to gần bằng 2 mét cứng rắn biến thành nhỏ nhỏ như miệng chậu rửa mặt.

Lục Quán Ngân Lâm Mãng bị ép hít thở không thông, lại là một trận đấu tranh kịch liệt, sau đó triệt để không có động tĩnh.

“Thu!”

Phương Tri Hành phun ra một hơi trọc khí dài, suy nghĩ chợt loé lên.

Thân thể to lớn của Lục Quán Ngân Lâm Mãng nhanh chóng héo rũ, khô quắt, trong chớp mắt đã hóa thành một đoàn tro tàn rơi xuống.

[1, Săn giết 1 con dị thú loài rắn cấp 3 (Đã hoàn thành.)]

[2, Tùy ý ghim chết 10 sinh mạng (Đã hoàn thành.)]

“Ha ha!”

Phương Tri Hành vui sướng cười lớn, toàn thân sôi trào nhiệt huyết, đặng đặng sát khí.

Ở nơi xa, Tế Cầu không kiềm được rụt cổ lại, hai tai xù xuống.

Không thể không thừa nhận, danh uy của tên Phương Tri Hành này càng ngày càng mạnh hơn!

Dị thú cấp 3 rất chi là khó giết.

Lúc người khác săn giết dị thú cấp 3 cần đoàn đội hợp tác với nhau, có khi cần 3 đến 5 võ giả cùng cấp phối hợp với nhau mới có thể săn bắn thành công.

Nhưng cái tên bất hack Phương Tri Hành này, nào là Đồng Tử

Xích Huyết, kỹ thuật bắn tên, nhiều môn võ công, lại còn tích trữ hơn hai mươi kỹ năng bộc phát nữa, con bà nó thái quá cực luôn!

Chiến lực của cậu ta mạnh mẽ phi thường!

Ngoại trừ đệ tử môn phiệt, cậu ta tuyệt đối là vô địch cùng cấp!

“Đi thôi!”

Phương Tri Hành cấp tốc sửa sang lại trang bị, xoay người trở về.

Tế Cửu không nói một lời đuổi kịp.

Lại là một trận chiến đấu nó nhìn từ đầu đến đuôi, không có bất kỳ cảm giác tham dự nào.

Phương Tri Hành căn bản là không cần nó!

Chương 372: Huyết Luyện (1)

“Không thể lo lắng, bây giờ ngày nào mình cũng ăn Nhục Đan thượng phẩm cấp 3, lớn nhanh lắm!”

Tế Cầu càng không ngừng cổ vũ mình trong lòng.

Một người một chó nhanh chóng rời khỏi rừng rậm.

Không bao lâu sau, hai người bọn họ tìm được người dẫn đường kia và trở về theo đường cũ.

Trước khi trời tối, bọn họ đi ra Cẩm Khu Mã Nào.

Phương Tri Hành trở về doanh trại, ăn cơm tối trước rồi trở lại khách điếm, tắm rửa một phen.

[4, Ngủ với tư thế khoanh tròn hơn 15 đêm (3/15)]

“Ừm, chỉ còn thiếu mỗi điều kiện 4 là chưa hoàn thành thôi.”

Phương Tri Hành than khẽ.

Bởi vì La Khắc Kỷ bỗng nhiên xông vào cuộc sống của cậu, kế hoạch những ngày qua của cậu hoàn toàn bị làm rối loạn.

La Khắc Kỷ như là một vòng xoáy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến mỗi người bên cạnh hắn ta.

Mọi người không còn sống vì chính mình nữa, toàn bộ đều bận rộn vì La Khắc Kỷ.

Cũng may, từ hôm nay trở đi, Phương Tri Hành thoát khỏi lồng chim, một lần nữa nắm giữ tiết tấu của mình.

“La Khắc Kỷ không mang theo mình bên người, điều này nói rõ cho dù mình có tác dụng với hắn ta đến đâu, hắn ta cũng có thể vứt bỏ mình bất cứ lúc nào.”

“Nhưng đối với mình, rời xa La Khắc Kỷ không thể nghi ngờ là chuyện tốt!”

Phương Tri Hành ngâm mình dưới nước, thả lỏng toàn thân cảm thán nói: “Ừm, đây mới là cuộc sống mà mình muốn.”

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Phương Tri Hành ngủ đến tự nhiên tỉnh dậy, ăn chút điểm tâm rồi lập tức rời đi doanh trại.

Cậu giục ngựa chạy nhanh, một đường đi đến “Dốc lục trúc”.

Cấm Khu Mã Nã ở thành tây, dốc lục trúc ở thành đông.

Phương Tri Hành và Tế Cầu quay về quận thành trước.

Thời gian còn sớm, hai người bọn họ đi dạo một hồi ở ngoại thành.

Đến buổi trưa thì đi ăn cơm.

Ăn xong rồi một người một chó mới không nhanh không chậm chạy tới dốc lục trúc ngoài hai mươi dặm.

Rất xa, Phương Tri Hành ngồi trên lưng ngựa ngẩng đầu nhìn lại, một vùng biển xanh biếc mênh mông tràn ngập toàn bộ tầm nhìn.

Đó là một rừng lục trúc to lớn, đầy khắp núi đồi tất cả đều là gậy trúc màu xanh biếc, quanh theo quan đạo, một đường lan tràn hướng tận cùng của tầm mắt.

Ngay tại tiết điểm hai mươi dặm có một sườn dốc, độ dốc hơi

cao.

Phương Tri Hành chạy tới dốc lục trúc, nhìn quanh mình một phen. Rừng trúc rất sâu, phụ cận không có thôn trang, ngoại trừ người qua đường qua lại.

Ở đáy của dốc lục trúc có một tiệm trà, chỉ có mình ông chủ nấu trà bán cho người qua đường lui tới để uống.

Phương Tri Hành xoay người tiến vào rừng trúc tìm kiếm trong chốc lát, phát hiện từng cái hố nhỏ, bên trong chất đầy lá trúc.

“Chọn nơi này đi.”

Phương Tri Hành mở Đồng Tử Xích Huyết nhìn quanh một vòng, xác nhận không có ai theo đuôi mình thì nhảy vào trong hố nhỏ, cởi bỏ áo khoác, lấy ra một bộ đồ màu lục và mặc lên người.

Sau đó, cậu mặc lục y che mặt lặng lẽ vòng vèo quay về dốc lục trúc.

Tế Cửu nhin không được hỏi: “Mày biết chiếc xe ngựa kia đến từ hướng nào không?”

Phương Tri Hành đầu tiên là nhìn về phía quận thành, lại nhìn dưới dốc lắc đầu nói: “Mặc kệ, dù sao dốc lục trúc là con đường phải đi qua, chúng ta ở này ôm cây đợi thỏ là thấy được thôi.”

Cậu không nghĩ nhiều nữa, điểm mũi chân rơi lên một gậy trúc to lớn.

Cậu mặc bộ đồ màu lục, xen lẫn giữa lá trúc xanh tươi ướt át lại ẩn núp vô cùng tốt.

Nhưng Tế Cửu càng trâu bò, trực tiếp cuộn tròn mình lại nằm dưới lá cây, quỳ cũng không phát hiện được nó.

Thời gian nhoáng lên đi tới canh ba buổi chiều.

Cộp cộp cộp ~

Một chiếc xe ngựa chạy tới từ dưới dốc, đi ngang qua tiệm trà, lái về phía đỉnh dốc.

Trên xe cắm một lá cờ màu đỏ bắt mắt, trên cờ viết một chữ “Điền” màu vàng to lớn.

“Tới rồi!”

Hai mắt Phương Tri Hành khẽ híp lại, chú ý tới đó là một chiếc xe ngựa do hai con ngựa kéo, trước xe chỉ có một mình xa phu, nhưng thùng xe rất lớn.

Nhìn từ đầu bánh xe thì hẳn là lôi kéo vật nặng.

Phương Tri Hành điều chỉnh hô hấp, hai chân kẹp lấy cây trúc, nghiêng người cong như cây cung.

Gió thường thường thổi tới, rừng trúc lắc lư theo gió.

Phương Tri Hành cũng theo đó không ngừng lúc ẩn lúc hiện, cậu hết sức chăm chú, nhắm ngay xe ngựa.

Không bao lâu sau hai con ngựa kéo thùng xe, từ từ tiếp cận đỉnh sườn núi.

Càng đi tới đỉnh sườn núi, tốc độ của xe ngựa lại càng chậm.

Ngay tại thời khắc xe ngựa cuối cùng cũng đi đến đỉnh sườn núi, vụt vụt!

Bất thành linh hai mũi tên bắn lên một trái một phải bay tới, công bằng bắn trúng đầu ngựa.

Hai con ngựa cứng đờ bốn vó, ngã đầu xuống đất.

Xe ngựa theo đó kịch liệt lay động, ngã nghiêng sang một bên.

Nhưng xa phu tay mắt lạnh lẽo nhảy xuống xe ngựa, lưng đỡ lấy thùng xe, cứng rắn đẩy xe ngựa trở về.

Xe ngựa cuối cùng cũng không ngã xuống.

Ngay sau đó, bốn bóng người chui ra từ trong xe, hai người nhìn bên trái, hai người nhìn bên phải, trừng to mắt tìm kiếm.

Chương 373: Huyết Luyện (2)

“Tổng cộng năm người à...”

Phương Tri Hành không dừng tay, kéo cung bắn tên.

Vụt vụt!

Mũi tên nhiều một vòng trên không trung, bắn về phía hai người đối diện.

“Cẩn thận!”

Một người trong đó lộn một vòng ngay tại chỗ, thế mà lại trốn xuống dưới xe ngựa.

Một người khác phản ứng hơi chậm, bị mũi tên bắn trúng bắp đùi, đặt móng ngựa liệch trên mặt đất, kêu rên không ngừng.

“Xạ thủ ở bên kia!”

Hai người khác cũng vội vàng trốn xuống gầm xe ngựa, mắt nhìn về phía đối diện.

Xa phu cũng rất cơ trí, mắt thấy gầm xe ngựa không còn chỗ nữa thì nằm úp sấp bên cạnh thi thể con ngựa.

Nhưng bọn họ hồn nhiên không biết, thật ra thì Phương Tri Hành ở phương hướng phía sau bọn họ.

Phương Tri Hành lại kéo cung, ngắm chuẩn bên dưới xe ngựa.

Giây lát sau đó, có người rướn cổ lên quan sát bên ngoài, sờ sẩy một cái lộ ra nửa bàn chân.

Vụt!

Mũi tên phá không lao nhanh đến!

“A ~”

Một tiếng hét thảm truyền đến. Tên kia ôm chân, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Chân phải của hắn ta bị ghim chặt lên trên mặt đất, máu chảy như suối.

“Hai bên trái phải hắn là đều có xạ thủ!”

Một người hô to.

“Không thể chờ chết ở đây được, xem ta!”

Đột nhiên, một người chui ra từ gầm xe, túm thi thể của một con ngựa rồi nâng lên cao.

Lấy ngựa làm lá chắn bằng thịt cho mình!

Trọng lượng của một con ngựa có lẽ vào khoảng 3000 cân.

Nhìn từ tốc độ nâng ngựa của tên kia, tu vi của kẻ này ít nhất cũng phải đạt đến Đại Mãng cảnh hậu kỳ.

Hắn ta kéo ngựa ra chắn phía trước, hai tên khác lập tức chui ra, xoay người chui về trong xe.

Phượng Tri Hành quan sát thân thủ của bọn họ, chậm rãi buông cung tên rồi đặt xuống.

Tế Cửu ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: “Sao không bắn nữa?”

Phượng Tri Hành bĩu môi nói: “Cả năm tên kia đều là mấy con gà lוע yếu nhớt, không cần phải chơi trò đánh lén.”

Tế Cầu chớp chớp mắt.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành ngênh ngang ra khỏi rừng trúc, cố tình để lộ dấu vết.

“Đến, ở chỗ đó!”

Người đầu tiên phát hiện Phương Tri Hành cũng là xa phu kia. Hắn ta chỉ vào cậu la to.

Phương Tri Hành bước nhanh tới.

“Oành!”

Tên đang nâng ngựa dồn hết sức, ném nó về phía Phương Tri Hành.

Nhưng bước chân của Phương Tri Hành lơ lửng bất định, con ngựa kia chỉ lướt qua bên cạnh chứ chẳng làm gì được cậu.

Thấy thế, tên kia lại vén tay áo lên, cơ bắp toàn thân phồng to, thở phì phì lao đến.

“Con bà nó người là ai? Bị mù à? Lại dám đánh cướp xe ngựa của Điền gia...”

Hắn ta chạy đến trước mặt Phương Tri Hành, nâng tay phải lên, lộ ra ngón trở rồi đâm mạnh về phía trước!

“Phá Giáp Ma Chỉ!”

Sắc mặt Phương Tri Hành không hề thay đổi, giơ tay phải phất tới.

“Kỹ năng bộc phát - Đại Bức Đẩu!”

Bùm!

Nường theo từng tiếng vang trong trẻo, mặt tên kia nghiêng sang một bên, cơ thể bay xéo ra ngoài, tơ máu cùng mấy chiếc răng bay tứ tung.

“Lại giải quyết một tên...”

Bước chân Phương Tri Hành không ngừng, sải bước đi về phía trước, thế không thể cản.

Lúc này, hai người mới vừa tiến vào trong xe lại nhô đầu ra.

Trong đó một người mu bàn chân còn cắm một mũi tên, máu không ngừng tràn ra bên ngoài, đau đến nhe răng trợn mắt, sắc mặt trắng bệch.

Một nam tử trung niên khác là một người râu ria rậm rạp, cao lớn thô kệch, mắt lạnh đánh giá Phương Tri Hành, biểu cảm trên mặt vô cùng nghiêm trọng.

Ông ta cất giọng hét lớn: “Bằng hữu là ai, tại sao tập kích bọn ta?”

“Ta là ông nội người!”

Phương Tri Hành vèo một cái, thân hình nhoáng lên, nổi lên một cơn gió mạnh.

Râu rậm thấy trước mắt hoa lên, một bàn tay mơ hồ chọt phóng lớn trong tầm nhìn.

Bốp ~

Lại là một Đại Bức Đấu!

Râu rậm bị tát bay, sức mạnh khổng lồ khiến ông ta ngã quỵ trên mặt đất, không thể dậy được nữa.

Người bị mũi tên cắm trên chân thấy tình hình vậy, thiếu chút

nữa bị dọa nước tiểu, biểu cảm rất hoảng sợ, giống như bóng cao su xì hơi, nhất thời mất đi dũng khí đấu tranh, dứt khoát đặt mông ngồi tê liệt trên đất.

Phương Tri Hành không thèm liếc hẳn thêm cái nào, nhảy lên xe ngựa, đi vào thùng xe vừa nhìn.

Bên trong xe có một rương gỗ màu đồng đỏ, chẳng những có hai ổ khóa, bên ngoài còn dùng một cây dây xích sắt buộc chặt vài vòng.

Dường như trong rương có vật quý báu.

Phương Tri Hành thấy vậy, chột rút đao ra khỏi vỏ.

Cheng!

Bảo đao cấp 2 chém vào xiềng xích, bắn ra ra một tia lửa rực rỡ.

Rầm rầm, xiềng xích lập tức rơi xuống.

Nhát đao mạnh mẽ nặng nề này, ngay cả rương gỗ cũng bị cắt thành hai nửa.

Chỉ một thoáng, rất nhiều cuốn sách dày rơi ra.

“Sách?”

Phương Tri Hành nhíu mày, náo loạn nửa ngày, thần thần bí bí chỉ là vì một thùng sách này?

Chẳng lẽ những cuốn sách này là võ công bí tịch à?

Phương Tri Hành nổi lên lòng hiếu kỳ, vội vàng nhặt lên một quyển lật ra xem, sau đó cậu không khỏi giật mình.

Nội dung trên sách vốn không phải là công pháp.

“Đây là sổ sách?”

Chương 374: Kinh hải (1)

Phường Tri Hành liên tục lật xem vài tờ, lại mở mấy quyển sách khác xem, rất nhanh xác nhận tất cả chúng nó đều là sổ sách.

“Cho nên thật ra nhiệm vụ là thiêu hủy những sổ sách này.”

Phường Tri Hành tỉnh ngộ lại, không hề chần chờ, từ trong túi lấy ra một lọ dầu hỏa, rưới lên cuốn sách dày.

Phùng ~

Lửa lớn được đốt lên, mãnh liệt thiêu đốt, khói dày đặc cuộn cuộn bốc lên.

Phường Tri Hành nhảy xuống xe ngựa, nhanh chóng quét mắt bốn người và người đánh xe kia.

Bọn họ đã từ bỏ, toàn bộ buông xuôi trước mặt thực lực lớn mạnh tuyệt đối.

Phường Tri Hành chờ một lát, thẳng đến khi xe ngựa cũng bốc cháy theo, lúc này mới thả người, nhảy vào chỗ sâu trong rừng trúc, biến mất không thấy.

Một lát sau...

Phường Tri Hành nhảy ra khỏi hố.

Lúc này cậu đã thay quần áo lại.

Tế Cầu thấy thế, không nhịn được mỉa mai: “Nhiệm vụ này của mày đơn giản vài chữ ông, tao còn tưởng khó khăn gì lắm.”

Phương Tri Hành đáp: “Thứ bị thiêu hủy là sổ sách, sau lưng có thể dính dáng đến một vụ án tham nhũng nghiêm trọng nào đó.”

Tế Cửu giật mình, kinh ngạc nói: “Sổ sách quan trọng như vậy, sao không phải thêm mấy cao thủ bảo vệ? Nhân viên hộ tống chỉ có 4 tên gà què này, qua loa quá vậy!”

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Mày cảm thấy là tại sao?”

Tế Cửu cẩn thận suy nghĩ, trong lòng bỗng nhiên lập bập, tắc lưỡi nói: “Vụ án tham nhũng này khẳng định dây dưa tới rất nhiều người, hừ hừ, quan lớn quan nhỏ một sọt, quan lại bao che nhau. Cho nên có người làm suy yếu sức mạnh bảo hộ còn có người để lộ tiếng gió, mục đích chính là vì tiêu hủy sổ sách.”

Phương Tri Hành cân nhắc một lát, khó hiểu nói: “Theo lý thuyết, quận Thanh Hà to lớn đều là địa bàn của La gia môn phiệt, đến tột cùng là ai ăn no rửng mỡ đi điều tra án tham nhũng vậy?”

Tế Cửu chớp mắt, suy đoán: “Ừm, có khả năng là đấu tranh trong gia tộc.”

Phương Tri Hành lại lắc đầu: “Đều là người một nhà, còn đường đường là môn phiệt thế gia, ai không tham, tham thì sao? Nếu là La Khắc Kỷ tham nhũng, cho dù điều tra ra, ai có thể làm gì được hắn? Hắn là một trong những đệ tử tinh anh La gia, sẽ bởi vì tham chút tiền mà bị nghiêm trị à?”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, buồn bực nói: “Môn phiệt thế gia giống như một đám phiên vương hoặc tiết độ sứ, đường như hoàn toàn tự chủ tài chính, không thể tự mình tra mình.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, không nhiều lời nữa. Cậu vòng qua một đoạn đường, đi ra khỏi rừng trúc, lên ngựa rồi trở về quận thành.

Cộp cộp cộp ~

Rất nhanh!

Một người một chó đã đến ngoại thành, tiến vào phố Đông.

Lúc đi ngang qua một tửu quán, Phương Tri Hành bỗng nhiên ngừng lại.

Cậu xoay người xuống ngựa, chậm rãi đi vào trong tửu quán nhỏ, ngồi trong góc, gọi một bầu rượu và mấy món nhắm rượu.

“Nghe nói gì chưa, thiếu trang chủ của Bạch Mã trang Bành Hạo Lâm, hai ngày trước công khai khiêu chiến thiếu môn chủ Tiết Nam Kiệt của Thiết Sơn môn, muốn cùng hãn quyết một trận sống mái.”

“Ừm ừm, đã sớm truyền ra rồi, nhưng mà hình như Tiết Nam Kiệt không ưa Bành Hạo Lâm, không thèm chiến đấu. Ta nghe nói Tiết Nam Kiệt chủ động hẹn chiến với đối thủ một mất một còn của hãn - thiếu môn chủ Phùng Hành Kham của Hắc Hồ môn.”

“Chậc, hai người bọn họ không đánh lại, ta nghe nói Phùng Hành Kham luôn bế quan khổ luyện, hơn nữa người ta sớm đã nói, trước khi hội võ Thanh Hà đến sẽ không hẹn chiến với bất kỳ ai.”

“Haiz, đều là hội võ Thanh Hà này làm ầm ĩ, anh hùng hào kiệt các lộ khiêu chiến lẫn nhau, muốn đẩy đối thủ xuống trước.”

“Năm ngoái cũng như vậy mà. Trước khi hội võ Thanh Hà mở, phần lớn thanh niên tuấn kiệt đã hẹn chiến riêng hoặc bí mật so tài, xác nhận thực lực địa vị của mình. Nếu như vậy, lúc hội võ Thanh Hà mở, bọn họ có thể tránh cho bị người ta đánh bại, mất mặt trước mặt mọi người đó.”

“Cũng phải, lúc riêng tư đánh thua không mất mặt nhưng ở đài diễn võ bị người đánh bại, có thể sẽ bị thế nhân cười nhạo cả đời, bôi nhọ môn đình khiến tổ tiên hổ thẹn.”

...

Phường Tri Hành im lặng nghe, phát hiện đề tài được đặc biệt quan tâm nhất của mọi người đó là hội võ Thanh Hà.

Cũng phải thôi, hội võ Thanh Hà ba năm một lần, tập hợp người nổi bật trẻ tuổi của quận Thanh Hà tham gia chính là một chuyện quan trọng của võ lâm giống như lễ mừng năm mới, quả thật thu hút ánh mắt khiến người ta chú ý.

“Các người biết người đứng đầu hội võ Thanh Hà lần này, cuối cùng hoa sẽ rơi vào nhà nào không?”

Một lát sau, có khách uống rượu cố ý lớn tiếng hỏi.

Người này dáng vẻ đắc ý dào dạt, giống như hẳn đã biết được đáp án.

“Trời ạ, cái này còn cần đoán à? Năm ngoái không phải toàn là đệ tử La gia đoạt được quán quân hả?”

“Đúng đó, mỗi lần đều là đệ tử La gia, ta nghe nói La Thiên Thiên tiểu thư - thiên kim của quận trưởng đại nhân cũng sẽ dự thi. Nếu không có gì bất ngờ, cô ấy có thể chính là người đứng đầu.”

Chương 375: Kinh hãi (2)

Mọi người lần lượt nghị luận.

Nhưng người đặt câu hỏi bỗng nhiên cắt ngang nói: “Không, năm nay khác năm ngoái, ta nghe nói con trai của án sát sứ Điền đại nhân cũng sẽ tham gia hội võ Thanh Hà, thề phải đẩy toàn bộ đệ tử La gia xuống ngựa.”

“Người nói chính là con trai của niết đài đại nhân Điền Hiệp Nghĩa - Điền Thái Hưng?”

“Đúng vậy, ta nghe nói Điền Thái Hưng này không đơn giản, văn võ toàn tài, võ nghệ cao cường, từng lấy được sự khen ngợi của châu mục đại nhân khen hắn là tài tử kỳ lân đó.”

Lời này vừa nói ra!

Một đám khách uống rượu đều cảm thấy ngạc nhiên, bắt đầu nghị luận.

Tế Cửu hiếu kỳ nói: “Án sát sứ là cái gì, hình như niết đài là một chức quan rất lớn?”

Phương Tri Hành trả lời: “Án sát sứ là quan viên khảo sát địa phương vận hành chính vụ và trật tự tư pháp, cùng quan viên địa phương thực hiện nhiệm vụ, lần lượt gọi là niết đài, liên phổng.”

Tế Cửu tỉnh ngộ nói: “Nói cách khác, án sát sứ và quận trưởng đại nhân là cùng cấp.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Quan địa phương thường đến từ môn phiệt thế gia, nhưng vì phòng ngừa bọn họ làm xằng làm bậy thậm chí mưu đồ bí mật tạo phản, triều đình thiết kế án sát

sứ, phụ trách giám sát những quan địa phương này.”

Tế Cầu hiểu được đáp: “Nói trắng ra án sát sứ chính là một trong những sức mạnh mà triều đình kìm hãm môn phiệt thế gia, phụ trách giám sát các quan viên địa phương, phòng ngừa bọn họ không làm nhân sự.”

Ánh mắt Phương Tri Hành ngày càng sáng ngời, cười nói: “Thì ra là thế, những sổ sách bị tao thiêu hủy vốn là muốn đưa đến tay án sát sứ Điền Hiệp Nghĩa. Nói cách khác, trước mắt Điền Hiệp Nghĩa đang điều tra sổ nợ lộn xộn của La gia cho nên La Khắc Kỷ ra lệnh cho tao thiêu hủy hết sổ nợ.”

Tế Cầu tặc lưỡi nói: “Không hổ là môn phiệt, thủ đoạn chính là đơn giản thô bạo như vậy. Án sát sứ muốn kiểm tra sổ sách thì khiến hãn không còn sổ để tra. Haiz, rồng mạnh khó áp răn độc.”

Phương Tri Hành hừ một tiếng, nhẹ giọng thở dài: “Mặc cho một quan tri phủ thanh liêm, mười vạn bông tuyết. Thiên hạ Đại Chu dùng võ trị quốc, tham những cũng thế, chống tham những cũng thế, đến cuối cùng vẫn là ai mạnh người đó quyết định.”

Một người một chó rất nhanh ra khỏi tửu quán, cưỡi ngựa xuyên qua đường lớn, gợn sóng không sợ hãi tiến vào nội thành.

Phương Tri Hành trở lại thư phòng Ích Hương trai.

Lúc này, Hồng Diệp nằm một ngày một đêm đã có thể xuống giường đi lại, chỉ là hai chân mềm nhũn.

“Trai chủ, ngài về rồi.”

Hồng Diệp vừa nhìn thấy Phương Tri Hành, hai má hiện lên một tia ửng đỏ, trong ánh mắt mang theo hờn dỗi vô hạn.

Tuy cô cũng từng luyện võ, nhưng thực lực chỉ có Quán Lực cảnh, bị Phương Tri Hành giày vò vào sâu ra nông cả một đêm,

toàn thân cũng sắp tan rã rồi.

Phương Tri Hành gật đầu cười nói: “Ừm, nhiệm vụ đã hoàn thành thuận lợi.”

Hồng Diệp liền nói: “Vậy ngài mau trả lời đi.”

Phương Tri Hành liếc bỏ câu đưa thư ngầm hiểu. Cậu ngồi xuống trước bàn sách, cắt một mảnh trang nhỏ, viết một hàng chữ cuộn giấy lại rồi buộc lên chân bồ câu đưa thư.

Phạch phạch ~

Phương Tri Hành mở cửa sổ ra ném bồ câu đưa thư lên bầu trời, sau đó bồ câu đưa thư tự mình bay đi.

Làm xong mọi chuyện, cậu hỏi Hồng Diệp: “Như vậy xem như toàn bộ hoàn thành rồi, đúng không?”

Hồng Diệp gật đầu cười nói: “Ừm, kế tiếp thù lao tương ứng sẽ gửi vào ngân hàng tư nhân, tồn tại dưới danh nghĩa của ngài, ngài có thể lấy dùng bất cứ lúc nào.”

Phương Tri Hành hiểu được, vươn tay ra, kéo Hồng Diệp vào trong lòng.

“Còn tiếp à?”

Mặt Hồng Diệp đỏ bừng, biểu cảm hơi u oán: “Ngài thật xấu xa~, thân thể người ta còn chưa khỏe lại đâu.”

Phương Tri Hành cười, cậu vẫn khá vừa lòng về Hồng Diệp.

Hồng Diệp giao đêm đầu tiên của cuộc đời mình cho Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành khiến cô từ một cô nương biến thành một nữ nhân.

Phương Tri Hành là nam nhân đầu tiên trong cuộc đời của Hồng Diệp, có ý nghĩa đặc biệt đối với cô.

Lúc này, Phương Tri Hành cười cợt đai lưng ngọc, nhẹ nhàng đề đầu Hồng Diệp lại.

...

Nhoáng cái đã non nửa tháng trôi qua.

Khoảng thời gian này không có một con bồ câu đưa thư nào bay tới.

Phương Tri Hành rất nhân nhã, dần dần thích ứng với cuộc sống của trai chủ.

Ban ngày cậu sẽ đi dạo nội thành và ngoại thành, quen thuộc đường phố, hoàn cảnh của quận thành, từ trong cuộc nói chuyện phiếm của dân chúng phố phường hiểu biết được thế cục mới nhất.

Buổi tối cậu không đi gánh hát nghe khúc, dù sao nhà có người mẫu trẻ, rất mướt, cũng có đủ cảm giác mới mẻ.

Dưới sự đánh chiếm liên tục của Phương Tri Hành, hai người cọ đầu vào nhau cả đêm, lưu luyện kiều diễm, từ trong phòng chơi tới ngoài phòng, lăn lộn trên mặt cỏ, trước hoa dưới ánh trăng.

Trong triền miên, Phương Tri Hành từng chút cạy mở miệng của Hồng Diệp, dần dần biết rõ ràng bối cảnh của cô.

Hồng Diệp quả thật là 'tiện tịch', nhưng thật ra cô không phải gia nô của La thị mà là đến từ một tiểu môn phiệt Đồng thị.

Chương 376: Hắc Hồ (1)

Thê tử của La Khắc Kỷ tên là Đồng Mẫn Châu, khi cô ta gả đi dẫn theo mấy nha hoàn hồi môn. Hồng Diệp là một trong số đó.

Nói cách khác, trên thực tế Hồng Diệp là nô tỳ do Đồng gia bồi dưỡng ra.

Dựa theo tập tục kết hôn của đại môn đại hộ, lúc đại tiểu thư xuất giá sẽ dẫn theo mấy nha hoàn hồi môn, sau đó một trong hai người vừa đến sẽ biến thành nha hoàn thông phòng, có tư cách ngủ cùng chủ nhân nam.

Mà Hồng Diệp được gọi là người thông minh lanh lợi nhất, tư sắc cũng tốt nhất trong mấy nha hoàn hồi môn.

Đồng Mẫn Châu coi trọng cô nhất.

Chính vì như vậy, Đồng Mẫn Châu sắp xếp cho cô đi theo bên cạnh La Khắc Kỷ, cố ý để cô trở thành người bên gối của La Khắc Kỷ.

Nếu không có gì bất ngờ, cô cũng sẽ tiếp tục dựa theo kịch bản mà Đồng Mẫn Châu thiết kế.

Nhưng La Khắc Kỷ đột nhiên thăng chức làm thủy sư tổng binh, làm loạn kế hoạch của Đồng Mẫn Châu.

Ngay từ đầu, Đồng Mẫn Châu đề nghị dừ dộì do huynh trưởng của cô đến thay vị trí trai chủ.

Nhưng La Khắc Kỷ cho rằng tiền đồ của hắn sáng lạn, tương lai đầy hứa hẹn. Mà những chuyện trai chủ làm không thể lộ ra ngoài, không thể có quan hệ với La gia hoặc là Đồng gia, tốt nhất

do một người ngoài cuộc tiếp nhận.

Phương Tri Hành vừa hay là người kế nhiệm được La Khắc Kỷ lựa chọn.

Về phần Hồng Diệp, Đồng Mẫn Châu cân nhắc mãi, vẫn kêu cô ở lại bên cạnh “Trai chủ”, trở thành nữ nhân của “Trai chủ”.

Hết cách.

Có lẽ đối với La Khắc Kỷ, Ích Hường trai có cũng được không có cũng được nhưng đối với Đồng gia lại có giá trị không thể xem nhẹ.

Đồng gia không thể dễ dàng bỏ qua miếng thịt béo này.

Sau khi Phương Tri Hành biết những nội tình này, trong lòng xem như có tính toán.

Cùng lúc đó!

[4. Ngủ với tư thế khoanh tròn hơn 15 đêm (Đã hoàn thành.)]

[Mãng Xà kinh - Đã hoàn thành điều kiện max cấp, Có thăng cấp hay không??]

“Đến rồi!”

Tâm trạng Phương Tri Hành nháy mắt cực kỳ sung sướng.

Tế Cửu kích động nói: “Mau lên, nên thăng lên Tam Cầm cảnh từ lâu rồi.”

Phương Tri Hành hít thở sâu, cậu lấy lại bình tĩnh, khoanh chân ngồi xuống, suy nghĩ trong đầu lập tức chột lóe.

“Thăng cấp!”

Đầu Phương Tri Hành đột nhiên phồng lên giống như bơm khí.

Lượng lớn ký ức và cảm ngộ về tu luyện Mãng Xà kinh tràn vào trong đầu cậu khiến nháy mắt cậu tiến vào trạng thái huyền diệu tựa như ảo mộng.

Trong giấc mộng đó, cậu giống như biến thành một con cự mãng, bò trườn trên mặt đất, quấn quanh trên cây, bơi lội trong nước.

Cậu bỗng nhiên xông về phía một mảnh thú, quấn chặt đối phương, vụn chết nó.

Không đợi cậu thở dốc, một võ sĩ khôi giáp cường tráng giờ trọng chùy đập tới.

Cậu đột nhiên đứng thẳng lên giống như không sợ chết miễn cưỡng đỡ lấy trọng chùy.

Cái chùy to lớn đập xuống, thân thể cậu không ngừng uốn lượn giống như lò xo, sau đó chột bắn ngược ra, lật ngược trời và đất.

Két két két ~

Toàn thân Phương Tri Hành chấn động, mỗi một cơ thịt trên người đều nhúc nhích dữ dội, trở nên cứng cõi hơn.

Mỗi một khối xương đều trở nên chặt chẽ hơn, từng xương đốt ngón tay cũng tràn ngập độ bám dính hơn.

Lực đàn hồi giống như cây tre bắn ra bốn phía, giống như măng xà đứt thành trăm đoạn vẫn không khuất phục.

Giây lát sau, Phương Tri Hành phun ra một ngụm khí dơ. Cậu mở hai mắt, trong mắt mơ hồ nhanh chóng tiêu tán, một mảnh trong suốt.

Cậu cầm nắm tay, dốc lòng cảm thụ sức mạnh mà cơ bắp bộc phát ra.

Chỉ một thoáng, cậu cảm giác được sự khác nhau rất lớn so với thân thể trước đó!

Lúc nắm tay, biên độ buộc chặt và nới lỏng của cơ bắp cực kỳ lớn.

Giống như cơ bắp và xương cốt trên người cậu biến thành cao su, cực kỳ dễ dàng tích tụ năng lượng và bắn ngược.

“Sức mạnh tăng nhiều thật, khoảng 5000 cân!”

Phương Tri Hành đầu tiên là sửng sốt, sau đó vui mừng quá đổi.

Không ngờ sau khi cường hóa độ bền dẻo, sức mạnh tăng lên to lớn như thế, một hơi đã tăng 5000 cân.

Lúc cường hóa nhanh nhẹn cũng không có đãi ngộ phúc lợi này.

Cũng đúng, nhanh nhẹn và sức mạnh có mối liên hệ mật thiết.

Lúc trước, Phương Tri Hành chỉ một lòng tăng sức mạnh, khiến lúc cậu cường hóa nhanh nhẹn, sức mạnh lại không có sự tăng cường rõ rệt.

Mà cường hóa độ bền dẻo, không nghi ngờ gì đã khai phá ra một tiềm lực khác của cơ thể con người.

“Như vậy, sức mạnh của ta đã đạt đến mức mười vạn cân!”

Phương Tri Hành không thể kìm nén được nụ cười rạng rỡ trên môi.

Sức lực 10 vạn cân!

Đây là một cột mốc quan trọng, phân chia ranh giới giữa thiên tài và người thường.

Đệ tử môn phiệt ưu tú, đều bắt đầu từ sức lực 10 vạn cân.

Có nghĩa là, sau khi Phương Tri Hành nỗ lực hết lần này đến lần khác, cuối cùng cậu đã đuổi kịp vạch xuất phát của các đệ tử môn phiệt.

Chỉ là vạch xuất phát này, lại là vạch đích mà vô số võ giả bình thường phấn đấu cả đời, cho dù dùng mọi thủ đoạn, cũng không thể đạt tới.

Chương 377: Hắc Hồ (2)

[Mãng Xà kinh • Viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Xà Hành Khúc Chiết (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Súc Cốt (Lv3)]

“Thật sự không sai, vẫn chỉ thức tỉnh được hai kỹ năng bộc phát.”

Phương Tri Hành không quá bất ngờ về điều này.

[Xà Hành Khúc Chiết: Cơ thể người giống như mãng xà mềm mại và linh hoạt, uốn lượn di chuyển.]

[Súc cốt: Cơ bắp và xương cốt của người có thể co rút hoặc phồng lên tùy ý trong một mức độ nhất định, cố định thành hình thái người mong muốn.]

Đáy mắt Phương Tri Hành sáng lên, cậu đứng dậy.

“Thử Xà Hành Khúc Chiết trước.”

Phương Tri Hành hai chân đứng vững, lòng bàn chân dính sát mặt đất không nhúc nhích, đột nhiên cổ chân của cậu bắt đầu vặn vẹo.

90 độ, 180 mười độ, 360 độ!

Trong chớp mắt, hai cổ chân của Phương Tri Hành đã biến thành hình bánh quai chèo!

Xoay chuyển dữ dội như vậy, cậu lại không cảm thấy khó chịu

chút nào, giống như cậu vừa sinh ra đã có thể làm được việc này.

Nhưng vẫn chưa hết!

Đột nhiên, sức mạnh xoắn tích tụ ở cổ chân bắt đầu bật lại, cơ thể xoay ngược lại.

Xoẹt!

Phương Tri Hành đột ngột hồi phục, nhưng sức mạnh và tốc độ bùng nổ trong khoảnh khắc này vượt quá tưởng tượng.

“Đỉnh thật!”

Thân thể và tinh thần của Phương Tri Hành chấn động, lập tức rút bảo đao cấp 2 bên hông ra.

Cậu xoay một vòng tại chỗ trước, sau đó đột ngột giải phóng, trong lúc cơ thể vận vẹo, đột nhiên chém ra một đao.

Xoẹt!

Lưỡi dao lóe sáng, nhanh như sấm sét!

Không khí chấn động dữ dội, sau đó một đường cong ánh sáng xuất hiện, lan rộng ra.

“Tuyệt vời!”

Đồng tử Phương Tri Hành co lại, chỉ là một đòn chém bình thường, nhưng uy lực không chỉ tăng lên gấp đôi.

“Độ bền dẻo không chỉ có thể tích trữ sức mạnh mà còn có thể giải phóng sức mạnh, phản đòn.”

Phương Tri Hành đột nhiên hiểu ra lý do tại sao bí kíp &LTThiên La Mật Kinh > của La gia lại chọn ưu tiên cường hóa độ bền dẻo hoặc nhanh nhẹn.

“Hai điểm này thực sự rất nổi bật, đặc biệt là trong thực chiến, phạm vi ứng dụng rộng hơn, hiệu quả rõ rệt.”

Nghĩ đến đây, Phương Tri Hành không khỏi có cảm ngộ sâu sắc hơn đối với hình thức phát triển cảnh Ngũ Cầm.

Cậu cúi đầu, nhìn về phía Tế Cẩu.

Nhưng lại phát hiện Tế Cẩu đang âm ỉ nhìn chằm chằm vào giao diện hệ thống của cậu.

[Số mạng còn lại: 9]

Tế Cẩu gần như không có thay đổi quá lớn, chỉ tăng thêm một mạng mà thôi.

So với việc Phương Tri Hành từ Nhị Cầm cảnh thăng lên Tam Cầm cảnh, Tế Cẩu bốn bỏ làm năm chẳng khác nào không có tiến bộ gì.

Có thể tưởng tượng tâm trạng của Tế Cẩu lúc này, biểu cảm trên mặt chốc giống như vừa ăn phải cứt, ngũ vị tạp trần.

Thấy vậy, Phương Tri Hành cười nói: “Mày cũng không tệ đâu!”

Tế Cẩu trong lòng nổi giận, nhe răng nói: “Đây cmn còn nói là không tệ, là mày mù hay mắt tao kém vậy?”

Phương Tri Hành vui vẻ nói: “Thực lực hiện tại của mày tương đương với Đại Mãng cảnh, chín mạng cùng bộc phát, đủ để hạ gục cao thủ Nhất Cầm cảnh rồi.”

Tuy nói vậy cũng phù hợp với sự thật, nhưng Tế Cẩu hoàn toàn không vui nổi.

Nó muốn hạ gục Phương Tri Hành hơn!

Chỉ cần không đánh thắng được Phương Tri Hành, mọi tiến bộ đều không có ý nghĩa.

Phương Tri Hành an ủi Tế Cầu vài câu, sau đó không quan tâm đến chút cảm xúc nhỏ nhặt của nó nữa, tự mình đi vào mật thất.

Tế Cầu hít sâu vài hơi, vội vàng đuổi theo.

Phương Tri Hành đi thẳng đến giá sách Linh Viên, chọn cuốn công pháp độ bền dẻo thứ hai.

Điều kiện để trở thành Linh Viên Vọng Nguyệt - Hiến Thụy Thiên max cấp:

1, Bắt sống hoặc săn giết dị thú loại vượn cấp ba 1 con (chưa hoàn thành)

2, Thu thập Nguyệt Tinh quả 8 quả (chưa hoàn thành)]

...

[Giáo Thố Nhu Cốt Tỏa • Điều kiện max cấp:

1, Săn giết dị thú loại thỏ cấp ba 1 con (chưa hoàn thành)

2, Tạo hang động có thể ẩn nấu trong tự nhiên 1 cái (chưa hoàn thành)]

...

Điều kiện max cấp của hai môn công pháp hệ Linh Viên này nhanh chóng hiện ra.

Đúng như dự đoán, điều kiện max cấp từ 4 điều giảm xuống còn 2 điều, hơn nữa độ khó cũng được giảm xuống.

Phương Tri Hành hơi do dự, cậu không vội vàng đưa ra lựa chọn mà nhìn những công pháp khác trên giá sách Linh Viên, lật

xem từng quyền.

Tế Cửu thấy vậy, không nhịn được mà truyền âm đến: “Mày xem những công pháp đó làm gì? Chúng không cùng hệ thống với Thiết Sơn công.”

Phượng Tri Hành đáp lại: “Có thể sẽ có chỗ sót, dù sao thời gian của tao cũng rất nhiều, xem thêm vài cuốn cũng không sao.”

Tế Cửu không nói gì để nói về chuyện này nữa.

&LTThanh; Xà Luyện Tinh Kinh>, &LTB;ạch Viên Lao Nguyệt Công>, &LTL;ưu Vân Pháp Trận Vũ>...

Từng môn công pháp kỳ lạ lướt qua trước mắt Phượng Tri Hành.

Chẳng mấy chốc, điều kiện max cấp đã hiện ra.

Không có gì bất ngờ, điều kiện max cấp của phần lớn công pháp chỉ có 1 điều, một số ít là 2 điều.

Phượng Tri Hành búng ngón tay, bảng điều khiển liên tục trượt xuống, hiện ra nhiều công pháp hơn.

Đột nhiên, một môn công pháp có 4 điều kiện đập vào mắt cậu.

&LTThi;ết Trúc Thần Dao Quyết>

“Lại là một môn đao pháp!”

Phượng Tri Hành lập tức nín thở, nhịp tim không khỏi đập nhanh hơn.

Chương 378: Càn Quét (1)

Cậu nhanh chóng lật xem phần giới thiệu trước, phát hiện ra môn đao pháp này do một đao khách tên Thiết Trúc Chân Nhân sáng lập.

Người này cả đời yêu đao, ông đã tu luyện nhiều môn đao pháp khác nhau, cũng coi như tập hợp sở trường của trăm nhà, dần dần dung hợp thành một, đến tuổi già thì đao pháp đã đạt đến trình độ đại thành, nhưng ông vẫn không cam tâm, khổ tâm luyện tập.

Một lần, trong lúc đi dạo trên núi rừng, ông vô tình phát hiện một loại Thiết Trúc cấp ba, thế mà đao chém không động, khiến ông thấy mà yêu thích.

Cho nên ông dọn nhà đến khu rừng Thiết Trúc đó, ngày đêm nghiên cứu làm sao để chặt Thiết Trúc.

Xuân qua thu đến, một ngày nọ cuối cùng ông đã ngộ ra, sáng tạo được một môn đao pháp cực kỳ đáng sợ.

Nhưng mà, thực ra những nội dung này chỉ là truyền thuyết của hậu thế.

Bởi vì Thiết Trúc Chân Nhân vừa hoàn thành đao phổ không lâu thì qua đời, đao pháp của ông chưa từng được thể hiện trước mặt thế nhân.

Chỉ biết rằng, luyện thành môn đao pháp này, thực sự có thể chặt đứt Thiết Trúc cấp ba.

Không phải chém xước vỏ, không phải chém được nửa chừng,

mà là một đao chém thành hai đoạn!

[Điều kiện để trở thành Thiết Trúc Thần Đao Quyết max cấp:

1, Thu hoạch 100 cây Thiết Trúc trên 30 năm tuổi hoặc 3 cây Thiết Trúc trên 100 năm tuổi (chưa hoàn thành)

2, Quan sát đao khách Ngũ Cầm cảnh diễn luyện Thiết Trúc đao pháp 1 lần (chưa hoàn thành)

3, Dùng đao trúc chiến thắng hoặc giết chết sinh vật cùng cấp bậc: 1 con (chưa hoàn thành)

4, 36 viên Nhục Đan thượng phẩm cấp ba hoặc trên 500 cân thịt tinh dị thú cấp 3 (chưa hoàn thành)]

Tế Cầu thấy vậy, ngạc nhiên thốt lên: “Chậc chậc, thế mà mày thật sự tìm được rồi.”

Phương Tri Hành cũng vô cùng vui mừng, hưng phấn nói: “Nếu luyện thành môn Thiết Trúc đao pháp này, không những có thể hoàn toàn cường hóa độ bền dẻo của tao mà còn có thể nâng cao đao pháp của tao, một công đôi việc!”

Tế Cầu thấy vậy liền biết Phương Tri Hành đã hạ quyết tâm luyện Thiết Trúc đao pháp rồi.

Phương Tri Hành bước ra khỏi mật thất, gọi Hồng Diệp đến.

Cậu hỏi: “Thiết Trúc là cây cảnh phải không?”

Hồng Diệp đáp: “Đúng vậy, Thiết Trúc quanh năm xanh tươi, hơn nữa sinh trưởng rất chậm, sau khi trồng gần như không có thay đổi, vì vậy có rất nhiều người trồng Thiết Trúc trong nhà.”

Phương Tri Hành hỏi: “Ích Hương trai có không?”

Hồng Diệp gật đầu: “Có, ở bức tường phía bắc, đặc biệt trồng

một hàng Thiết Trúc, chuyên dùng để chặn bụi bẩn bay đến từ đường lớn.”

Bên ngoài bức tường phía bắc nhất của Ích Hương trai chính là một con đường lớn, ngựa xe qua lại tấp nập, bụi bẩn khá nhiều.

Thiết Trúc cao lớn cành lá sum suê, rất thích hợp để giảm bụi.

Phượng Tri Hành vội vàng đến đó xem thử.

Một hàng trúc màu đen cao 4, 5 mét chỉ to bằng ngón tay cái đập vào mắt cậu, lá trúc xanh mướt.

“Hàng Thiết Trúc này bao nhiêu năm tuổi?”

Phượng Tri Hành hỏi.

Hồng Diệp đáp: “Chắc khoảng 10 năm, chắc chắn chưa đến 20 năm.”

Trong lòng Phượng Tri Hành nhanh chóng hiểu ra.

Sau đó cậu cưỡi ngựa ra ngoài, đến đường Thiên Bảo, bước vào đại sảnh thương hội Thiên Bảo.

Cậu hỏi thăm, Thiết Trúc là thực vật, không có sẵn hàng, chỉ có thể đặt hàng trước.

“Được, cho ta đặt hàng đi.”

Phượng Tri Hành không hề do dự với chuyện này, hơn nữa cậu đã đặt hai loại Thiết Trúc 30 năm và 100 năm.

“Ta còn muốn hỏi thăm một chuyện, nếu ta muốn trả tiền để mua chút tin tức hoặc tìm đào một người nào đó, đến chỗ nào mới tốt?” Phượng Tri Hành hỏi.

Tiểu thư tiếp đãi đáp lại: “Có một ‘Phong Âm Các’ trên đường

Thiên Bảo, ngài có thể đến đó thử xem.”

Phương Tri Hành mừng thầm, cậu lập tức đến Phong Âm Các.

Điều khiến cậu bất ngờ chính là, Phong Âm Các kia chỉ là một cửa tiệm nhỏ bình thường.

Cửa tiệm trang trí đơn giản, chỉ có một ông lão râu trắng ngồi sau quầy hàng, mắt lim dim buồn ngủ, vô cùng buồn chán.

Tuy nhiên, khi Phương Tri Hành bước vào cửa, ông lão râu trắng chợt ngẩng đầu lên, tươi cười chào đón: “Công tử mời vào, ngài muốn bán tin tức nóng hổi gì đó, hay là muốn nghe ngóng chuyện gì?”

Phương Tri Hành nói thẳng: “Ta muốn tìm một người.”

“Có thể, cho dù là là ai, Phong Âm Các tuyệt đối có khả năng giúp ngài tìm được.”

Ông lão cầm bút lên, hỏi: “Người đó tên gì, có đặc điểm gì, quê quán ở đâu?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Ta không tìm đao một người cụ thể nào, mà là tìm đao một đao khách từng tu luyện Thiết Trúc Thần Đao Quyết, đồng thời tu vi đã bước vào Ngũ Cầm cảnh.”

Ông lão hơi sững sờ trước, sau đó trầm ngâm nói: “Đao khách Nhất Cầm cảnh cũng được à?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Được, tu vi ít nhất phải đạt đến Nhất Cầm cảnh, đương nhiên thực lực càng mạnh càng tốt.”

Ông lão hiểu ra, cười nói: “Đơn hàng của công tử, lão hủ nhận rồi, ngài để lại địa chỉ, đợi khi lão hủ tìm được người thích hợp thì sẽ phái người đến thông báo cho ngài. Ngoài ra, ngài cần phải trả tiền đặt cọc trước.”

Phương Tri Hành không có gì ý kiến.

Chương 379: Càn Quét (2)

Sau đó cậu dạo chơi trên phố, đi ngang qua một cửa hàng binh khí, mua một thanh trúc đao vừa tay.

Chớp mắt bốn ngày đã trôi qua.

Đột nhiên có một vị khách đến Ích Hương trai.

Đó là một nam tử trung niên khoảng 50 tuổi, cao khoảng 2 mét, thân hình vạm vỡ, trên cánh tay đeo từng chiếc vòng sắt màu bạc.

Sau khi Hồng Diệp xác minh thân phận của ông ta, thì cho ông ta vào ở tây sương phòng.

“Trai chủ, người đó do đại công tử giới thiệu đến đây, tên Mã Tranh Minh, tu luyện &LTThi;ết Tuyến Quyền>, thực lực ở giai đoạn Tứ Cầm cảnh sơ kỳ.” Hồng Diệp giới thiệu.

“Tứ Cầm cảnh?!”

Phượng Tri Hành khẽ nheo mắt, ngạc nhiên nói: “Một cao thủ Tứ Cầm cảnh, ở đâu mà chẳng được trọng vọng? Sao ông ta lại chạy đến chỗ chúng ta?”

Hồng Diệp đáp: “Mã Tranh Minh vốn là người của tiểu môn phiệt Nhạc gia, nhưng ông ta phản bội Nhạc gia, làm gian tế.

Sau khi chuyện này bị lộ, ông ta bị Nhạc gia truy sát, sau đó không còn nơi nào để trốn, nên đã đầu quân cho đại công tử, nhưng đại công tử không tiện thu nhận ông ta, cho nên đã sắp xếp đến chỗ chúng ta.”

Phượng Tri Hành chặc một tiếng, gật đầu: “Được rồi, bảo ông ta đến gặp ta.”

“Được.”

Hồng Diệp quay người đi gọi người.

Không lâu sau, Mã Tranh Minh bước vào, người này có khuôn mặt dài, râu ngắn, trên lông mày bên phải có một vết sẹo xấu xí, khiến lông mày bị đứt.

“Mã mỗ báỉ kiến trai chủ.”

Mã Tranh Minh cúi đầu vái chào, trên mặt ông ta không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, dường như không ngờ trai chủ lại trẻ như vậy.

“Miễn lễ.”

Phượng Tri Hành ung dung bình tĩnh, quan sát Mã Tranh Minh từ trên xuống dưới rồi hỏi thẳng: “Nghe nói ông là Tứ Cầm cảnh, thuộc hệ nào, sức mạnh đạt đến mức nào?”

Mã Tranh Minh cười đáp: “Hồi trai chủ, Mã mỗ thuộc hệ Cự Hùng, sức mạnh đã đạt đến 8 vạn cân!”

Phượng Tri Hành hiểu rõ, giờ phút này, lòng cậu vô cùng thoải mái.

Không có so sánh thì không có tổn thương.

So với đệ tử môn phiệt, Phượng Tri Hành cảm thấy áp lực như núi, vô cùng khó chịu.

Nhưng so với những võ giả bình thường này, Phượng Tri Hành lập tức cảm nhận được sức mạnh của bản thân.

Tứ Cầm cảnh rầm chó gì chứ, Mã Tranh Minh căn bản không

thể là đối thủ của Tam Cầm cảnh viên mãi như cậu.

Phương Tri Hành liếc nhìn trúc đào, trong lòng đã có tính toán, nhàn nhạt nói: “Mã Tranh Minh, ông cứ an tâm ở lại Ích Hương trai trước đi, Hồng Diệp sẽ giới thiệu quý củ ở đây cho ông.”

Mã Tranh Minh quan sát sắc mặt, phát hiện Phương Tri Hành không thèm nhìn thẳng mặt ông ta, ánh mắt có vài phần khinh thường, hình như hoàn toàn không xem ông ta ra gì.

Nhất thời, trong lòng Mã Tranh Minh không yên, ông ta không rõ lai lịch của Phương Tri Hành, cũng không dám làm càn, vội vàng cúi đầu, ngoan ngoãn nói: “Mọi việc đều do trai chủ quyết định, Mã mỗ nguyện cống hiến sức lực cho trai chủ.”

Cho nên!

Ích Hương trai có thêm một vị khách mới, nhưng chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó.

Hai ngày sau!

Lại có một vị khách đến Ích Hương Trai.

Người này khoảng 40 tuổi, cao hơn 1m9, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, râu ria được cạo sạch, tiếc rằng ông ta bị hói đầu tuổi trung niên, trên đầu có một mảng hói.

Hồng Diệp giới thiệu: “Ông ta tên Kiều Tuyền Lâm, là một trong những cao thủ được Đồng gia nuôi dưỡng. Khi thực hiện nhiệm vụ ám sát, nhất thời không cẩn thận để lộ mặt, không thể ở lại Đồng gia được nữa, cho nên đến Ích Hương trai.”

Phương Tri Hành nói: “Chỗ ta sắp thành nơi thu gom phế liệu rồi, Kiều Tuyền Lâm tu vi thế nào?”

Hồng Diệp đáp: “Ông ta là Tam Cầm cảnh hậu kỳ, hệ Huyền

Quy, tu luyện &LTKinh; Đào kiếm pháp >.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, triệu kiến Kiều Tuyền Lâm.

“Tham kiến trai chủ.”

Kiều Tuyền Lâm đeo trường đao bước vào cửa, nhìn kỹ Phương Tri Hành, hờ hững chấp tay chào, hành lễ vô cùng qua loa, không có chút kính ý nào.

Phương Tri Hành thấy vậy, khẽ nhếch khóe miệng nói: “Kiều Tuyền Lâm, chắc ông thuộc con cháu dòng chính của Đồng gia, được trọng dụng, đến Ích Hương trai của ta có phần thiệt thòi cho người rồi.”

Kiều Tuyền Lâm sững sờ, sau đó khách sáo nói: “Trai chủ nói gì vậy, chỗ này của ngài đúng là một nơi tuyệt vời, Kiều mỗ cầu còn không được.”

Phương Tri Hành nhàn nhạt nói: “Vậy thì thì tốt quá, ông cứ ở lại trước đi, sau này sẽ có chỗ cho người thể hiện tài hoa.”

Kiều Tuyền Lâm cười cho có rồi ngênh ngang quay người bỏ đi.

Phương Tri Hành nhìn theo, sắc mặt dần dần trở nên u ám, cậu cạn lời lắc đầu rồi bật cười nói: “Toàn mấy thứ gì vậy chứ?”

Hồng Diệp vợ vàng nói: “Trai chủ bớt giận, nhi tử của Kiều Tuyền Lâm cưới nữ nhi của một tiểu thiếp Đồng gia, xem như là thông gia của Đồng gia, ông ta được Đồng gia che chở nên kiêu ngạo thành thói, có phần không coi ra gì. Trai chủ yên tâm, ta sẽ cảnh cáo ông ta.”

Phương Tri Hành cười nói: “Thế thì không cần đâu, loại người này người càng cảnh cáo ông ta, thì ông ta sẽ càng gây sự, cứ để mặc ông ta đi.”

Hồng Diệp trầm ngâm một chút, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Chương 380: Quái Vật (1)

Một ngày nữa trôi qua!

Phập phập~

Một con bồ câu đưa thư bay từ trên trời xuống, nhanh chóng bay vào Ích Hương trai.

Lúc đó Phương Tri Hành đang chơi trò chơi với Hồng Diệp trong thư phòng, cậu vừa giơ tay lên, con bồ câu đưa thư đã đậu xuống cánh tay cậu.

Lấy cuộn giấy xuống, trải ra.

“Lập tức đến cầu Hồng Thạch cách thành nam 80 dặm, phục kích xe chở tù, giết chết Trịnh Lập Kim, người này 42 tuổi, trán có vết bỏng, trên xe tù của ông ta có buộc một chiếc khăn tay màu tím.”

Đọc xong, sắc mặt Phương Tri Hành hơi trầm xuống, lông mày nhíu chặt thành một cục.

“Chặn giết xe tù!”

Phương Tri Hành không khỏi nín thở, đây là một tội ác cực kỳ nghiêm trọng, vượt xa chuyện đốt sổ sách.

Tính chất đã thay đổi!

Cậu nghiêng đầu nhìn Hồng Diệp, trầm ngâm hỏi: “Khi đại công tử làm trai chủ, có làm mấy chuyện công khai chống lại triều đình như vậy không?”

Hồng Diệp cũng không khỏi im lặng.

Rất rõ ràng, khi La Khắc Kỷ còn quản lý Ích Hương trai, tuy hẳn cũng đi lại giữa hai giới hắc bạch, nhưng làm việc ít nhiều vẫn có giới hạn.

Có một số việc có thể làm, nhưng một số việc khác tuyệt đối không được đụng vào.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác.

La Khắc Kỷ đã rút lui, hơn nữa hẳn còn ở địa vị cao, không phải lo lắng gì, đương nhiên hẳn không cần quan tâm đến giới hạn gì nữa.

Bây giờ Ích Hương trai đã hoàn toàn sa đọa, không còn chút giới hạn nào nữa.

Nhưng mà cho dù chuyện gì xảy ra, Phương Tri Hành cũng là người chịu tội thay, gánh mọi tội lỗi.

Còn La Khắc Kỷ, hay cho một kẻ không dính líu gì!

Một lúc sau, Hồng Diệp lên tiếng: “Ngài ở vị trí này, không nên nghĩ quá nhiều, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được.”

Ngụ ý là, dù ngài có nghĩ nhiều thì cũng chẳng có ích gì.

Ngài không làm, đương nhiên sẽ có người khác làm, có thể thay thế ngài bất cứ lúc nào.

Không có chỗ để mặc cả!

Phương Tri Hành im lặng một lát, cười nhạt rồi nói: “Thôi vậy, người đi thông báo cho Mã Tranh Minh và Kiều Tuyên Lâm, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng.”

Hồng Diệp gật đầu, quay người rời đi.

Tế Cầu chui từ cửa vào, chế nhạo: “Mày phải suy nghĩ cho thật kỹ đấy, làm chuyện chặn giết xe tù này, thậm chí mày còn không có đường lui, chính thức bước vào hắc đạo, vạn kiếp bất phục!”

Phương Tri Hành liếc mắt, bực bội hỏi lại: “Mày nói bóng gió gì thế, đêch mẹ mày có cách tốt hơn không?”

Đương nhiên Tế Cầu không có, nó chỉ muốn mĩa mai châm chọc một chút, nói cho đã miệng mà thôi.

Phương Tri Hành càng khó chịu thì nó càng vui vẻ.

“Haiz, con người sống dưới mái nhà người ta, không thể không cúi đầu, bây giờ mày không còn lựa chọn nào khác.”

Tế Cầu cười như không cười thở dài một tiếng, đáng vẻ đê tiện, giống như nó hiểu rất rõ Phương Tri Hành khó khăn như thế nào.

Nhưng sự thật chính là như vậy.

Có thể nói, nếu La Khắc Kỷ Phương cho Phương Tri Hành điều kiện hậu hĩnh không thể từ chối, thì đồng thời hắn cũng tàn nhẫn đẩy cậu vào một cái hố lửa.

Không lâu sau, hai người Mã, Kiều đã chuẩn bị xong.

Phương Tri Hành ra lệnh cho bọn họ lập tức lên đường, đến cầu Thạch Kiều mai phục.

“Trai chủ yên tâm, bọn ta bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Mã Tranh Minh, cao thủ Tứ Cầm cúi đầu khom lưng, thề thốt chắc chắn.

Kiều Tuyền Lâm kiêu ngạo hếch mũi lên trời, ông ta không nói gì, nhưng sự kiêu ngạo trên khuôn mặt không giảm mà còn tăng lên.

Kiều Tuyền Lâm cũng vào ở tây sương phòng, làm hàng xóm với Mã Tranh Minh.

Tuy ông ta là Tam Cầm cảnh hậu kỳ, nhưng sức mạnh của ông ta cũng đã đạt đến 8 vạn cân, thậm chí sức mạnh của ông ta còn mạnh hơn Mã Tranh Phong thuộc Tứ Cầm cảnh sơ kỳ một chút.

Nói cách khác, Kiêu Tuyền Lâm ngược lại hơn Mã Tranh Phong một bậc.

Điều này có ý nghĩa gì, không cần phải nói cũng biết.

Hai người cưỡi ngựa rời khỏi Ích Hương trai.

Khoảng một giờ sau, gần đến chiều tối.

Phương Tri Hành cũng thu dọn hành lý xong.

Hồng Diệp thấy vậy, ngạc nhiên hỏi: “Ngài cũng muốn đến cầu Hồng Thạch à?”

“Ờ!”

Phương Tri Hành gật đầu, nói thẳng: “Tuy hai người Mã, Kiêu có chút thực lực, nhưng bọn họ đều từng thất bại, ta không yên tâm.”

Hồng Diệp nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Phương Tri Hành đi chuyến này, một mặt là để âm thầm quan sát hai người Mã, Kiêu, mặt khác là để đề phòng trường hợp bất trắc.

Lỡ như hai tên khốn nạn kia làm hỏng việc, chẳng lẽ bắt cậu phải gánh tội thay à?

Bộp bộp bộp~

Một người một chó xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, nhanh chóng rời khỏi quận thành, phi ngựa về phía nam.

Ra khỏi thành, Phương Tri Hành thi triển tuyệt kỹ “Súc Cốt”, thay đổi vóc dáng và dung mạo

Phải nói rằng, pháp Súc Cốt này thần kỳ tuyệt vời, Phương Tri Hành giống như hoàn toàn biến thành một người khác.

Tế Cửu nhìn cũng hơi ngẩn người, hoàn toàn không nhận ra!

...

...

Cách quận thành 80 dặm về phía nam có một con sông nhỏ, cũng là một nhánh của sông Thanh Thủy.

Con sông nhỏ này vừa khéo nằm trên trục đường giao thông quan trọng.

Cho nên triều đình đặc biệt xây dựng một cây cầu đá kiên cố bắc qua hai bờ sông, chính là cầu Hồng Thạch.

Chương 381: Quái Vật (2)

Trong ánh chiều tà, hai con ngựa nhanh chóng chạy đến bờ bắc cầu Hồng Thạch.

Mã Tranh Minh ngồi trên lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn cầu Hồng Thạch một lúc rồi mở miệng nói: “Kiều huynh, chắc xe tù sẽ đi từ bên kia sang đây đúng không? Chúng ta nên canh giữ ở bên nào?”

Kiều Tuyên Lâm nhìn xung quanh một lát rồi đáp: “Rừng cây bên kia sông rậm rạp hơn một chút, có lợi cho việc ẩn nấp, chúng ta qua bên đó đi.”

“Ừ ừ, anh hùng có cùng suy nghĩ.” Mã Tranh Minh cười ha hả, không để lại dấu vết mà nịnh bợ.

Hai người nhanh chóng đi qua cầu, rẽ một khúc cua, bước vào khu rừng rậm, giấu ngựa đi rồi đi ngược lại.

Mã Tranh Minh nấp sau một cái cây bên cầu.

Kiều Tuyên Lâm thì trèo lên một cây đại thụ bên đường chờ đợi.

Trời nhanh chóng tối sầm lại.

Màn đêm buông xuống, bầu trời sao lấp lánh, tiếng côn trùng kêu vang, gió mát thổi đến.

“Mẹ kiếp, nhiều muỗi quá!”

Mã Tranh Minh một chưởng vỗ chết 7, 8 con muỗi, khiến cả tay đầy máu.

Vào ban đêm, muỗi trở nên đặc biệt nhiều.

Hai người Mã, Kiều khó chịu muốn chết, bọn họ giống như túi máu di động, bị một đồng muỗi vây quanh đốt tới đốt lui.

Kiều Tuyền Lâm đã nhảy xuống từ trên cây, người ở trên cây không thể di chuyển lung tung, ông ta còn bị muỗi đốt dữ dội hơn.

“Mẹ nó chứ, xe tù đâu rồi, chuyện gì thế này?”

Kiều Tuyền Lâm vô cùng bất mãn, dần dần trở nên sốt ruột, oán giận nói: “Trai chủ bảo chúng ta lập tức đến đây chặn cầu, nhưng xe tù đâu?”

Mã Tranh Minh cũng bực mình nói: “Đúng vậy, tin tức của trai chủ không chính xác chút nào, đây chẳng phải hố chúng ta à?”

Hai người càng nói càng tức giận, đầy bụng oán giận.

Thời gian trôi nhanh đến rạng sáng.

Mã Tranh Minh không ngừng ngáp, ông ta dựa vào gốc cây, mơ màng muốn ngủ.

Kiều Tuyền Lâm nằm thẳng trên mặt đất, hai chân vắt chéo lên nhau.

Nếu không phải bị muỗi quấy rầy, hai người bọn họ đã sớm ngủ say rồi.

Đột nhiên, có ánh sáng lập lòe từ xa, dần dần tiến lại gần.

Bịch bịch bịch!

Tiếng vó ngựa hỗn loạn vang lên.

Mã Tranh Minh chợt tỉnh ngủ, vội vàng gọi Kiều Tuyền Lâm dậy.

Hai người khom lưng nhìn ra ngoài.

Một đoàn xe ngựa vội vã đi đến, có người đi bộ, có người cưỡi ngựa, ở giữa còn có bốn chiếc xe tù.

Bọn họ thấp đèn lồng đi về phía trước.

Nhìn kỹ, bốn chiếc xe ngựa đều là xe chở tù nhân.

Trong bốn xe tù, mỗi xe có từ 8 đến 10 tù nhân.

“Nhiều tù nhân như vậy, mục tiêu của chúng ta là ai vậy?”

Kiều Tuyền Lâm ngạc nhiên không chắc chắn.

Mã Tranh Minh đáp: “Trai chủ nói trên xe tù có cột một chiếc khăn tay màu tím.”

Kiều Tuyền Lâm hừ lạnh nói: “Trời tối đen như mực, quỳ mới có thể nhìn thấy xe tù nào có khăn tay màu tím? Mẹ nó, không quần nữa, tóm lại cứ giết hết là đúng rồi.”

Nói xong, ông ta rút một mảnh vải màu đen ra đeo lên mặt, sau đó ngang nhiên bước ra ngoài, đứng chắn giữa đường.

“Người nào vậy?!”

Đội ngũ áp giải xe tù lập tức dừng lại, một nam tử cao lớn cưỡi ngựa giơ đao quát hỏi.

Kiều Tuyền Lâm lạnh lùng nói: “Các vị bằng hữu, đại gia ta đến đây vì xe tù, chỉ cần các người vứt lại bốn xe tù rồi rời đi, thì ta sẽ vô cùng cảm kích.”

“Con mẹ người đánh rắm hả?”

Người cưỡi ngựa nổi giận ùng ùng, nghiêm giọng quát lớn: “Người thuộc chính hay hắc đạo, dám cướp xe tù của ‘Án Sát Ti’?”

“Hừ, không biết điều!”

Kiều Tuyền Lâm chặc một tiếng, lạnh lùng nói: “Ngay cả Niết Đài đại nhân nhà người ta cũng chẳng thêm để vào mắt, huống chi là người!”

“Tìm chết!”

Người cưỡi ngựa đột nhiên dồn sức, hai chân đạp mạnh vào lưng ngựa, nhảy lên cao, lách người xông về phía Kiều Tuyền Lâm, rút đao, sau đó vung mạnh, chém một nhát hình tròn.

Đột nhiên, một người lao ra từ trong góc xéo, nhanh chóng áp sát người cưỡi ngựa, giống như chim ưng bụng đói lao vào thức ăn, không phải Mã Tranh Minh thì à ai.

Loảng xoảng~~

Các vòng sắt va vào nhau, phát ra âm thanh chói tai.

“Quyền Thiết Tuyền!”

Cơ bắp toàn thân Mã Tranh Minh căng lên, ông ta vung cánh tay giống như kéo cung bắn chim, vòng sắt kêu loảng xoảng, đập thẳng vào mặt người cưỡi ngựa.

Tên trên cực kỳ sợ hãi, vội vàng giơ ngang thanh đao trước người để đỡ đòn.

Keng!

Vòng sắt đập vào sống đao, tia lửa bắn ra tứ phía, cả khu rừng rậm rực sáng.

Cơ thể người cưỡi ngựa chấn động, bay chéo ra ngoài, rơi xuống khu rừng rậm, lăn hai vòng trên mặt đất.

Mã Tranh Minh thắng thế không tha người, ông ta nhảy lên

đuổi theo.

Người cưỡi ngựa nhanh chóng đứng dậy, vung đao đỡ đòn của Mã Tranh Minh.

Keng keng keng~

Lưỡi đao va chạm dữ dội với vòng sắt, tia lửa bắn dữ dội khắp nơi.

Mã Tranh Minh ra chiêu vừa nhanh vừa mạnh, ông ta “Trắc Thân Thốn Kiều” áp sát đối phương, sau đó tung đòn “Bạch Hổ Hiến Chưởng”, đánh cho người cưỡi ngựa lùi lại từng bước.

Người cưỡi ngựa vẻ mặt nghiêm trọng, nếu không phải hắn đang mặc một bộ giáp nặng, phòng ngự cực mạnh, thì lúc này hắn đã bị thương rồi.

Chương 382: Hai cái (1)

“Người lại là Tứ Cầm cảnh?!”

Người cưỡi ngựa hoảng sợ tột độ, da đầu tê dại.

Vừa giao đấu đã biết có hay không, sức mạnh, nhanh nhẹn, độ bền dẻo và phòng ngự của Mã Tranh Minh đều không thiếu!

Đáng thương hẳn chỉ là Nhị Cầm cảnh, chợt cảm thấy tình hình vô cùng bất lợi.

“Chết đi!”

Mã Tranh Minh cười lạnh dữ tợn, mũi chân điểm nhẹ, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, chiêu này chính là “Kính Hồng Liễm Dực”, thần vận không thua gì nhạn sa.

Người cưỡi ngựa thấy vậy, toàn thân căng cứng, điên cuồng vùng đao chém giết, bóng đao dày đặc..

Mã Tranh Minh hạ thấp tư thế, ông ta bò trên cát như con hổ dữ, tránh bóng đao, điên cuồng tấn công vào vùng hạ bộ của đối phương, khiến đối phương liên tục lùi lại rồi mắc sai lầm.

“Ha ha, người xong rồi!”

Mã Tranh Minh vui mừng khôn xiết, đột nhiên thi triển một đòn chí mạng “Đề Hồ Kính Tửu”, giơ cao cánh tay phải đeo vòng sắt nặng nề, đánh mạnh vào cằm người cưỡi ngựa.

Bộp!

Một cú đánh nặng nề khiến người cưỡi ngựa ngất đầu lên,

bay lên không trung, vẽ ra một đường parabol rồi ngã mạnh xuống đất.

Mã Tranh Minh thở một hơi, ông ta bước đến trước mặt người cưỡi ngựa, vừa nhìn đã thấy cầm đối phương đã bị ông ta đập nát, răng lợi lộ ra ngoài, thậm chí không nhìn.

Mắt thấy không sống nổi nữa.

“Hừ, đồ vô dụng!”

Mã Tranh Minh cười lạnh một tiếng: “Chỉ với chút bản lĩnh này của người, vậy mà cũng có thể ăn bát cơm của triều đình, lão tử vất vả cả đời còn chưa có đai ngọc này.”

Ông ta phản nộ bất bình, nghiêng răng nghiêng lợi, hàm mộ ghen tị cắn hận, mặt mày méo mó.

Ông ta xuất thân hàn hân, từ nhỏ đã bị bán cho tiểu môn phiệt làm gia nô, cho dù ông ta khổ luyện thành tài, nhưng vẫn luôn là một nô tài, không được tự do.

Mã Tranh Minh càng nghĩ càng tức, vung cánh tay sắt vòng lên, đập xuống

Ầm!

Mũ của người cưỡi ngựa lập tức hoàn toàn biến dạng, đầu rơi xuống đất như dưa hấu, vỡ nát bét.

Gần như cùng lúc đó, Tiêu Tuyết Lâm rút đao ra khỏi vỏ, sát khí lạnh lẽo giống như một trận lũ quét trên núi, không thể cản phá, lao về phía đội áp giải xe tù.

“Hãy!”

Một tia sáng lạnh lùng chợt bắn đến, lại là một cây thương tua đỏ!

Đó là một thanh niên, đội nón rơm, hai tay xoay cây thương tua đỏ, phập phập phập đâm liên tục.

“Kính Đào kiếm pháp!”

Kiều Tuyền Lâm liên tục vung đao đỡ đòn, khi thì hất lên, khi thì gạt ra, bóng đao cuồn cuộn như sóng triều.

Nhưng chàng thanh niên múa thương kia cũng không thể xem thường, sức mạnh lớn, tốc độ cũng nhanh.

Trong lúc nhất thời, Tiêu Tuyết Lâm bị khống chế, không thể áp đảo được.

Nhưng không lâu sau, tên thanh niên kia đột nhiên quay người bỏ chạy, co giò chạy như bay.

“Mẹ nó, hóa ra tên này đã sử dụng bí pháp, cưỡng ép nâng cao sức mạnh, chỉ có thể oai phong nhất thời mà thôi.”

Kiều Tuyền Lâm nhanh chóng phản ứng lại, ông ta bị lừa rồi, chàng thanh niên trông có vẻ hung dữ kia cùng lắm là Nhất Cầm cảnh.

Ông ta lập tức thẹn quá hóa giận, đuổi theo thanh niên kia, nhất định phải giết hắn để trút giận.

Thanh niên kia đột nhiên hét lớn: “Đập tắt đuốc, đèn lồng, mở lồng giam, tất cả mọi người hãy tản ra chạy trốn!”

Vừa dứt lời!

Những người canh giữ bên cạnh xe tù nhanh chóng hành động, nhanh nhẹn mở khóa, dập tắt đuốc và đèn lồng rồi co giò chạy trốn.

Thế giới chợt chìm vào bóng tối, trên đầu chỉ có ánh trăng rọi xuống, nhưng không thể chiếu sáng rừng rậm.

Trong màn đêm đen kịt, đám người trong bốn chiếc xe tù cũng tranh nhau nhảy xuống xe, chạy trốn vào rừng cây.

Tiêu Tuyết Lâm sững sờ, ông ta quay trở lại, tầm mắt quét qua.

Lúc này ông ta mới nhận ra, có một dải lụa màu tím đang bay phấp phới trên chiếc xe tù thứ ba.

Những những người trong xe tù đã biến mất, xung quanh toàn là bóng người đang chạy tán loạn, tiếng bước chân hỗn độn.

“Mẹ nó!”

Tâm trạng Kiều Tuyền Lâm vô cùng hoảng hốt, bất chấp tất cả, ông ta đuổi theo một tên tù nhân đang mặc áo tù, đâm một nhát dao xuyên qua ngực hắn, rồi lại tiếp tục đuổi theo tên tù nhân tiếp theo.

Sau khi liên tiếp giết ba tên tù nhân, ông ta không thể tìm thấy bất kỳ ai khác.

Khu rừng rậm rất lớn, tối đen như mực, rất dễ để ẩn nấp.

“Chuyện này...”

Kiều Tuyền Lâm đứng chết trân tại chỗ, nhất thời không biết làm sao.

Ông ta nhận ra nhiệm vụ ám sát lần này đã thất bại.

Vèo vèo vèo~

Đột nhiên, những tiếng xé gió sắc nhọn vang lên trong khu rừng rậm!

Kiều Tuyền Lâm giật mình, tưởng mình sắp bị tên lạnh bắn trúng, ông ta vội vàng nấp sau cây.

Ngay sau đó, từng tiếng thét thảm thiết vang lên khắp bốn phía.

Có người rõ ràng đã sớm chạy trốn đến chỗ xa, ẩn mình trong bóng tối, nhưng vẫn bị bắt trúng.

Kiều Tuyền Lâm vô cùng khó hiểu, không dám ló đầu ra.

Mã Tranh Minh bên kia cũng ngừng công kích, cả người trở nên căng thẳng, những đường vân cơ bắp hình vòng tròn xuất hiện trên người.

Đó là trạng thái sau khi bước vào toàn lực phòng ngự của ông ta!

Âm thanh xé gió của mũi tên vang lên liên hồi, kéo dài một lúc rồi mới ngừng lại.

Chương 383: Hai cái (2)

“Cứu mạng~ “

“Ai cứu ta với!”

Mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa trong khu rừng rậm.

Tiếng kêu la, van xin vang lên khắp nơi!

Nhưng chẳng mấy chốc, thế giới trở nên im lặng như tờ.

Hai người Mã, Kiều vô cùng căng thẳng, bọn họ co rúm người lại, không dám nhúc nhích, chỉ cảnh giác quét nhìn xung quanh.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Đột nhiên, một vệt trắng bạc xuất hiện nơi chân trời.

Bình minh bị ánh mặt trời xé toạc, một ngày mới lại đến.

Sương mù mỏng bốc lên trong rừng rậm, dần dần có ánh sáng.

Hai người Mã, Kiều bước ra ngoài, nhìn quanh bốn phía, vừa nhìn thật đáng sợ.

Bọn họ tâm thần chấn động, hít vào một hơi lạnh buốt.

Xác chết nằm la liệt khắp nơi, tất cả đều mặc quần áo tù nhân!

Mỗi tù nhân đều bị một mũi tên bắn chết!

“Ai bắn tên vậy?”

Hai người nhìn nhau, nghi ngờ chúng sinh.

“Nơi này không nên ở lâu, đi mau!”

Trong lòng Kiều Tuyền Lâm hơi hoảng sợ, vội vàng quay người rời đi.

Mã Tranh Minh cũng hoảng hốt không kém.

Hai người tìm lại ngựa, cưỡi ngựa rời đi, một đường trở về quận thành.

Bọn họ không hề nghỉ ngơi, bụng đói trở về Ích Hương trai.

Trong thư phòng, Phương Tri Hành ung dung ngồi trên ghế, nhấp một ngụm trà nhạt, nhìn hai người Mã, Kiều, mỉm cười hỏi: “Nhiệm vụ hoàn thành rồi chứ?”

Mã Tranh Minh cau mày, nhất thời không biết nên nói từ đâu.

“Hoàn thành rồi!”

Đột nhiên, Kiều Tuyền Lâm cười một tiếng, nghiêm túc nói: “Nhiệm vụ đơn giản như vậy, hai Ngũ Cầm cảnh bọn ta ra tay, đương nhiên mã đáo thành công rồi.”

Phương Tri Hành không đổi sắc mặt, thản nhiên nói: “Rất tốt, hai vị vất vả rồi, hai vị đi nghỉ ngơi đi.”

Hai người xám xịt xoay người rời khỏi.

Hồng Diệp nhìn theo, sâu kín than thở: “May mà trai chủ đích thân đi một chuyến, nếu không thì đã xảy ra chuyện lớn thật rồi.”

Phương Tri Hành đáp: “Hai người Mã Kiều có chút thực lực, nhưng khó mà làm được việc lớn, với cả bọn họ cũng vô cùng không thành thật.”

Hồng Diệp nghe vậy, vội vàng gật đầu nói: “Nếu như trai chủ muốn đuổi bọn họ đi, ta sẽ giải thích cặn kẽ cho đại công tử và đại

phu nhân.”

Lúc này cô đã hoàn toàn đứng về phía Phương Tri Hành, trước đó cô còn đang khuyên Phương Tri Hành nhịn thêm một chút nữa.

Dù sao hai người nợ là đại công tử và đại phu nhân đưa tới, cho dù bọn họ có khiến người ta chán ghét đến đâu cũng phải bịt mũi nhẫn nại.

Phương Tri Hành hơi im lặng, lắc đầu nói: “Không vội, hai tên ngu xuẩn này tự cho là đúng, có lẽ còn có chút giá trị lợi dụng.”

Hồng Diệp đã hiểu, không nói nhiều lời nữa.

Đảo mắt chính là hai ngày sau.

Thương hội Thiên Bảo phái người đưa tới 100 cây Thiết Trúc ba mươi năm tuổi và 3 cây Trúc trăm năm tuổi mà Phương Tri Hành đã đặt trước.

Phương Tri Hành cẩn thận nhìn, phát hiện Thiết Trúc ba mươi năm tuổi chỉ vện vện thô bằng cánh tay, Thiết Trúc trăm năm tuổi cũng chỉ lớn như bắp đùi mà thôi.

Cậu cầm dao gọt trái cây chém mạnh lên Thiết Trúc ba mươi năm tuổi.

Keng ~

Khủng khiếp thật!

Bàn tay Phương Tri Hành chấn động, dao gọt trái cây trực tiếp cong lại.

Mà Thiết Trúc ba mươi năm tuổi thế mà chỉ có thêm một đường hằn mờ màu trắng thôi.

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, rút bảo đao cấp 2 bên hông

ra, lại chém xuống một đao.

Keng ~

Bảo đao vừa lớn vừa nặng chém lên trên Thiết Trúc, cắt vào ước chừng...

Một centimet!

Khuôn mặt Phương Tri Hành lộ vẻ kinh ngạc, hít thở không thông nói: “Nó cứng quá đi mất.”

Cậu vật vàng quay sáng chém Thiết Trúc trăm năm tuổi thử xem.

Một đao chém xuống, lớp vỏ chỉ bị trầy một chút.

“Cứng rắn! Con bà nó quá cứng rắn!”

Phương Tri Hành thu đao vào vỏ, cầm Thính Phong đao chém mạnh hướng Thiết Trúc ba mươi năm.

Vụt!

Trọng đao không gì sánh được, một đao hạ xuống như thế cứng rắn chém ra độ sâu 2 milimet.

“Ừm, bằng vào thể năng của mình, sử dụng Thính Phong đao, một ngày nhiều nhất chỉ có thể chém đứt ba cây Thiết Trúc ba mươi năm tuổi.”

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, lại nhìn Thiết Trúc trăm năm tuổi, cân nhắc một phen.

Cuối cùng cậu lựa chọn Thiết Trúc trăm năm.

Bởi vì cậu cảm giác độ khó khi chém đứt Thiết Trúc trăm năm tuổi không thể nghi ngờ lớn hơn nữa!

Mà dự theo kinh nghiệm trong quá khứ, cậu càng vượt mức hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ thu được càng nhiều sự gia tăng hơn.

“Đến đây đi, hy vọng trong một tháng có thể chém đứt một cây Thiết Trúc trăm năm tuổi.”

Phượng Tri Hành hạ quyết tâm, không chần chờ nữa, bắt đầu mỗi ngày kiên trì bền bỉ chém cây trúc.

Mà sau khi sự kiện chặn giết xe chở tù xảy ra, Ích Hương trai giống như bị người quên lãng, không còn con bồ câu đưa tin nào bay tới.

Phượng Tri Hành tự nhiên là mừng rỡ như vậy.

Mà hai người Mã Kiều, sau khi trải qua mất ngày yên lặng, phát hiện bọn họ thế mà có thể thực sự “hoàn thành” nhiệm vụ, không khỏi vui vẻ ra mặt.

Hai người kề vai sát cánh, mỗi ngày ra vào các thanh lâu kỹ viện lớn, tùy ý vui đùa.

Nhoáng lên cái một tháng năm ngày trôi qua.

Keng!

Phượng Tri Hành chém xuống một đao, Thiết Trúc to bằng bắp đùi cuối cùng triệt để nứt ra từ giữa, một phân thành hai.

Chương 384: Hai cái (3)

“Mịa ló chứ, cuối cùng cũng làm mày gãy rồi...”

Phương Tri Hành đầm đìa mồ hôi, thở hổn hển, trên mặt hiện lên vẻ vui sướng không cách nào nói rõ.

“Gãy rồi à?”

Tế Cầu thò mặt tới, tò mò ngoẹo đầu.

Một tháng qua Tế Cầu ăn Nhục Đan thượng phẩm cấp 3 mỗi ngày, trưởng thành rất nhanh, hình thể của nó lại lớn hơn một vòng.

Mà sau khi ăn Nhục Đan thượng phẩm cấp 3 xong, La Khắc Kỷ phải người đưa liều dùng tháng sau đến.

Điểm ấy ngược lại là vô cùng đúng giờ, không nợ tiền công, không thể xoi mói.

Tế Cầu nhắc chân lay lay Thiết Trúc trăm năm tuổi, tặc lưỡi nói: “Một cây trúc mà mày kéo dài cả một tháng, sắp mệt thành chó luôn rồi.”

Phương Tri Hành trợn mắt trừng nó đáp: “Mày có muốn thử dùng Thiết Trúc trăm năm tuổi để mài răng không hệ, hệ thống chỉ yêu cầu tao ‘chặt’, không nói phải chặt một cây Thiết Trúc hoàn chỉnh, có thể chui chỗ trống được.”

Tế Cầu không nói hai lời, xoay người rời đi.

Nói giỡn quài, răng của nó có sắc bén đến đâu cũng không cắn đứt Thiết Trúc trăm năm tuổi được.

Lúc gần đi, Tế Cửu nhắc nhở: “Nhìn Thính Phong đao của mày kìa, đều chém đến hư luôn rồi, có lỗi thủng rồi kìa.”

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn lại, không khỏi cảm thấy đau đầu.

Thính Phong đao cứng rắn như thế, nhưng vẫn đánh không lại Thiết Trúc trăm năm tuổi.

Độ cứng của cái thứ này đúng là nghịch thiên thật mà.

Cũng may bản thân Phương Tri Hành chính là thợ rèn, thành thạo nắm giữ kỹ thuật mài đao.

Cậu tốn công sức mấy ngày để mài Thính Phong đao đến khi ánh lạnh bắn ra bốn phía, một lần nữa toả ra ý sắc bén.

Sau đó, cậu tiếp tục chém cây Thiết Trúc trăm năm tuổi thứ hai.

Rất nhanh, lại là một tháng trôi qua.

Cây Thiết Trúc trăm năm tuổi thứ hai cuối cùng cũng bị chém đứt.

Phương Tri Hành cũng thực sự sắp bị mệt thành chó.

Ngay cả khi cậu đã cường hóa sức mạnh, thể năng dư thừa, sức chịu đựng kinh người, nhưng mà liên tục hai tháng liều mạng như vậy thì cả người sắt cũng không chịu nổi.

Càng chết người hơn là Thính Phong đao lại toác ra một lỗ thủng, còn phải mài đao lần nữa.

Phương Tri Hành chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Trưa ngày hôm nay, một thiếu niên đột nhiên đi tới Ích Hương trai, tự xưng là Phong Ngâm các phái tới.

Thiếu niên thông báo cho Phương Tri Hành, đạo khách mà cậu tìm kiếm đã có tung tích.

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, lập tức đi đến phố Thiên Bảo, tiến vào Phong Ngâm các.

“Ô, công tử ngài tới rồi.”

Vẫn là ông lão râu trắng kia tiếp đãi Phương Tri Hành, ông cười nói: “Người tu luyện Thiết Trúc Thần Dao Quyết không nhiều lắm, có thể luyện đến Ngũ Cầm cảnh nhân lại càng ít ỏi. Phong Ngâm các bọn ta phải tốn gần hai tháng rưỡi, đi hỏi thăm khắp nơi mới tìm ra được một người.”

Phương Tri Hành không nói nhiều, trả nốt tiền rồi mới hỏi: “Người ở đâu?”

Ông lão mừng rỡ thu tiền, hài lòng cười nói: “Trùng hợp là người nọ sống ở trong ngoại thành, tên Hình Lai Tuyên, người giang hồ xưng Thiết Trúc Lão Hình. Lúc này ông ta đã thoái ẩn, ở nhà mang cháu trai chơi đùa, không hỏi tới chuyện của giang hồ.”

Phương Tri Hành lấy được địa chỉ, lập tức cưỡi ngựa đi đến ngoại thành.

Thành bắc có một ngõ sâu tên Ngõ Đồng, nhà dân trong con ngõ này vô cùng tốt, giá phòng là đắt nhất trong số bốn vùng ngoại thành.

Phương Tri Hành đầu tiên là thi triển Súc Cốt dịch dung, sau đó cưỡi ngựa đi tới trước một nhà cao cửa rộng và gỗ cửa.

Rất nhanh, một người đàn ông khỏe mạnh để trần thân trên mở cửa, vừa thấy Phương Tri Hành dung mạo xấu xí, bên hông giắt đao thì nhất thời cảnh giác hỏi: “Người là ai, người tìm ai?”

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Tại hạ Trương Trường Kích,

đặc biệt tới để bái kiến Hình lão tiên bối.”

“Người tới tìm cha ta ư?”

Nam tử khỏe mạnh lại càng cảnh giác hơn, hai mắt híp lại nói: “Nếu như người đến để khiêu chiến cha ta thì mời lập tức dẹp đường hồi phủ đi, cha ta đã không còn là người trong giang hồ nữa.”

Phương Tri Hành bèn nói: “Đại ca người hiểu lầm rồi, ta không đến để khiêu chiến đây, ta đến để xin Hình lão tiên bối chỉ điểm sai lầm.”

Nam tử khỏe mạnh nửa ngờ nửa tin, xoay người đi báo cho Hình Lai Tuyên.

Không bao lâu sau, cửa mở ra.

Phương Tri Hành được mời vào phòng khách, cậu nhìn thấy một ông lão chòm râu bạc trắng.

Ông lão này có bề ngoài khoảng bảy mươi mấy tuổi, nếp nhăn trên mặt không quá nhiều, mắt lộ ra tinh quang, dường như được bảo dưỡng vô cùng tốt.

Hình Lai Tuyên đánh giá Phương Tri Hành, vuốt râu hỏi: “Tiểu huynh đệ, rốt cuộc người có chuyện gì mà muốn tìm lão hủ?”

Phương Tri Hành bèn nói: “Hình lão tiên bối, ta đang tu luyện &LTThi;ết Trúc Thần Dao Quyết>, đặc biệt tới để xin ngài giải thích nghi hoặc.”

Hình Lai Tuyên hơi im lặng, bật cười nói: “Người hẳn là rõ ràng công pháp không thể dễ dàng truyền đi, ta và người không có danh phận thầy trò, ta sẽ không dạy cho người.”

Phương Tri Hành đáp: “Được, vậy ta không cầu Hình lão tiên

bối giải thích nghi hoặc, chỉ cầu ngài hoàn chỉnh diễn luyện môn
đạo pháp này ở trước mặt ta một lần, ta nguyện ý trả cho ngài 5
vạn đồng tiền như là thù lao.”

Chương 385: Đại nghịch (1)

Nói xong câu đó, Phương Tri Hành hào sảng móc ra một tờ kim phiếu, trực tiếp đặt ở trên bàn.

Hình Lai Tuyên thấy vậy, nhất thời có chút động lòng.

Có ngu mới không kiểm số tiền này.

Với cả bây giờ ngày nào ông cũng sẽ luyện đao pháp một lần để hoạt động gân cốt.

Suy nghĩ tới đây, Hình Lai Tuyên than thở với vẻ mặt khổ sở: “Nể tình người thành tâm như vậy, lão hủ liệu mạng hao tổn hai năm tuổi thọ, luyện một lần cho người xem vậy.”

Hình Lai Tuyên đi tới trong viện, giờ một thanh đại khảm đao lên thật cao. Ông hít sâu một hơi, phối hợp diễn luyện.

“Môn Thiết Đao trúc pháp này nói nghiêm ngặt là đao pháp hệ Linh Viên, linh cảm đến từ Thiết Trúc kiên cường, chủ công tự lực, thích lực. Thời gian tự lực càng dài, đao uy càng mạnh!”

Hình Lai Tuyên vừa diễn luyện vừa giảng giải. Bỗng nhiên ông cởi áo, để lộ bắp thịt có vẻ hơi lỏng lẻo.

Thế nhưng theo ông dần dần diễn luyện, bắp thịt vận vẹo, căng cứng giống như là Thiết Trúc.

Chỉ chốc lát, Hình Lai Tuyên giống như khôi phục thanh xuân, bắp thịt toàn thân bành trướng chống làn da lỏng lẻo lên, khiến cả người ông trông như trẻ ra ba mươi tuổi vậy.

Phương Tri Hành quan sát kỹ càng, phát hiện cách bắp thịt

trên người Hình Lai Tuyên nhúc nhích vô cùng thần kỳ, giống như gậy trúc bị áp cong vậy, không ngừng tích lũy cất trữ phần áp lực kia, chờ đợi lúc phun ra, hình thành xu thế hậu tích bạc phát!

“Thu!”

Thời gian một nén hương qua đi, Hình Lai Tuyên chậm rãi thu công, mồ hôi đầm đìa.

Ông quay đầu nhìn Phương Tri Hành, cười hỏi: “Cậu nhóc, người học được bao nhiêu rồi?”

Phương Tri Hành hơi cúi đầu.

[2, Quan sát đao khách Ngũ Cầm cảnh diễn luyện Thiết Đao trúc pháp 1 lần (Đã hoàn thành.)]

Cậu không khỏi vui vẻ cười nói: “Văn bối chịu chấn động rất lớn, thu hoạch được rất nhiều.”

Tiêu 5 vạn đồng tiền này quá đáng giá!

Kể từ đó, điều kiện 2 và 4 đã thuận lợi hoàn thành.

Điều kiện 3 cũng rất dễ dàng hoàn thành thôi.

“Ừm, chỉ kém một cây Thiết Trúc trăm năm tuổi cuối cùng.”

Tâm trạng của Phương Tri Hành lập tức sung sướng vô cùng. Cậu trở về Ích Hương trai, nghỉ ngơi hai ngày.

Sau đó cậu mài đao, tiếp tục chém cây trúc.

Nhoáng lên lại khoảng tầm mười ngày trôi qua.

Liên tục hơn hai tháng không có bồ câu đưa tin bay tới, Ích Hương trai lâm vào sự rảnh rỗi vô cùng.

“Buông ra!”

Buổi chiều ngày nọ, Phương Tri Hành chợt nghe thấy tiếng kêu của Hồng Diệp.

“Gâu gâu ~”

Tế Cửu cũng kêu lên ngay sau đó.

Phương Tri Hành nghiêng tai lắng nghe, chợt thấy Tế Cửu hô: “Phương Tri Hành mau tới đây, Kiều Tuyền Lâm đang đùa giỡn Hồng Diệp.”

Vừa nghe thấy lời này, sắc mặt Phương Tri Hành lập tức trở nên âm trầm. Cậu đứng phắt dậy, lập tức chạy nhanh tới.

Nhưng mới vừa đi được hai bước, cậu lại vòng về bắt lấy thanh đao trúc kia.

“Hồng Diệp, người chỉ là một tiện tỳ mà thôi, hầu hạ trai chủ là hầu hạ, hầu hạ ta cũng không phải là hầu hạ à?”

Bên ngoài tây sương phòng, một tay Kiều Tuyền Lâm cầm bầu rượu, một tay còn lại rất không đứng đắn vươn hướng Hồng Diệp.

Ông ta uống say bí tỉ, đỏ bừng cả mặt.

Mã Tranh Minh đứng ở nơi cách đó không xa nhìn Kiều Tuyền Lâm đùa giỡn Hồng Diệp, cũng rục rịch.

Đột nhiên một bóng người nhanh chóng lướt qua bên cạnh Mã Tranh Minh giống như một cơn lốc, làm cho góc áo của ông ta tung bay, tóc cuồn cuộn nhảy múa.

“Thật nhanh!”

Cả người Mã Tranh Minh căng thẳng, giật mình hết hồn.

Vù ~

Âm thanh phá không chột vang lên thật to!

Kiều Tuyền Lâm chỉ cảm thấy phía sau có một kinh phong quét đến, trong lòng chột căng thẳng.

Tại chớp mắt này ông ta theo bản năng căng chặt bắp thịt toàn thân.

Chỉ một thoáng, bắp thịt cả người ông ta săn chắc cong lên, pháp phòng bất định như là gợn sóng.

&LTKinh; Đào kiếm pháp > rõ ràng là võ công hệ Huyền Quy, lực phòng ngự coi như không tệ, đồng thời còn bao gồm cả lực công kích của kiếm pháp.

Bất kỳ công kích nào đánh lên người ông ta đều giống như đập vào sóng to gió lớn, thương tổn sẽ bị sóng nước mang đi tất cả và nuốt chửng hết, hóa thành hư không.

Nháy mắt sau đó, bả vai Kiều Tuyền Lâm phải bỗng nhiên trầm xuống, ép tới đùi phải uốn lượn. Một tiếng bịch vang lên, ông ta quỳ trên đất, đầu gối đập xuống một đất tạo ra một cái hố.

Hô hấp Kiều Tuyền Lâm ngừng lại, bắp thịt toàn thân không ngừng phải chịu một lực trùng kích to lớn, như có loại cảm giác muốn rã rời cả người.

Sóng to gió lớn của ông ta dường chỉ là nước gợn trong bát, hoàn toàn không chống lại được sự khuấy trộn của một chiếc đĩa sắt.

Kiều Tuyền Lâm nghiêng đầu nhìn sang, lúc này mới thấy rõ vũ khí công kích ông ta cũng chỉ là một thanh đao trúc.

Ông ta lại quay đầu nhìn.

Phượng Tri Hành cầm đao trúc trong tay, xuất hiện ở phía sau ông ta, biểu cảm trên mặt lạnh lẽo.

“Trai chủ, ngài...”

Kiều Tuyền Lâm vừa muốn mở miệng thì đồng tử đột nhiên co rút lại.

Phượng Tri Hành không nói lời nào lại giơ đao trúc lên, bổ mạnh xuống.

Da đầu Kiêu Tuyền Lâm tức khắc tê dại, ông ta lăn một vòng về phía trước.

Nhưng Phượng Tri Hành ra tay quá nhanh, đao trúc chém trúng lên lưng của Kiêu Tuyền Lâm.

Chương 386: Đại nghịch (2)

Bịch ~

“A!”

Kiều Tuyền Lâm phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn thân run rẩy kịch liệt. Quần áo sau lưng ông ta trực tiếp nứt ra, hơn phân nửa phần lưng nhất thời da tróc thịt bong, trở nên máu thịt be bét.

Cơn đau nhức sâu sắc đến mức không cách nào nói rõ được.

Nếu không phải ông ta là hệ Huyền Quy, da dày thịt béo thì hai cái đánh của Phương Tri Hành đã đủ để lấy mạng của ông ta rồi.

Kiều Tuyền Lâm bò dậy nhảy một cái, lao qua cánh cửa hình vòm rơi vào trong viện.

Ông ta kịch liệt thở dốc như con trâu già, toàn thân đầy đau đớn, khó chịu không gì sánh được.

Phương Tri Hành cầm đao trúc, bước từng bước một qua cánh cửa hình vòm.

“Trai chủ, ngài đây là có ý gì?”

Kiều Tuyền Lâm vừa kinh vừa sợ, toát ra mồ hôi lạnh trầm giọng nói: “Ngài sẽ không chỉ vì một con tiện tỳ mà trở mặt với Kiêu mỗ nhân đấy chứ?”

Phương Tri Hành giơ đao trúc lên, mặt không chút thay đổi nói: “Rút kiếm đi, ta với ông không có gì để nói cả.”

Kiều Tuyền Lâm không khỏi ngừng thở, sắc mặt biến ảo một hồi. Ông ta chần chờ một lát, sau đó bỏ lại trường kiếm bịch bịch quỳ rạp xuống đất. Trán ông ta kề sát đất, dập đầu nói như thật: “Kiều mỗ say rượu gây chuyện, mạo phạm Hồng Diệp tiểu thư, xin trai chủ giáng tội xử phạt.”

Phương Tri Hành xùy một tiếng, đột nhiên hỏi: “Mã Tranh Minh, ông nói xem thế nào?”

Mã Tranh Minh đã sớm sợ choáng váng. Cho dù thế nào ông ta cũng không nghĩ tới, Kiều Tuyền Lâm sở hữu khí lực 8 vạn cân, vẫn còn am hiểu phòng ngự mà lại không gánh được hai công kích đao trúc của Phương Tri Hành.

Chênh lệch này, cũng lớn quá rồi đó!

Ông ta vội vàng cúi đầu, sợ hãi nói: “Tất cả đều do trai chủ làm chủ.”

“Ừ, ông nói đúng.”

Phương Tri Hành gật đầu đáp: “Kiều Tuyền Lâm lại dám phạm thượng, đáng chết!”

Mã Tranh Minh: “???”

Kiều Tuyền Lâm bỗng nhiên ngẩng đầu, nhanh chóng rút kiếm ra khỏi vỏ.

Trong tầm mắt của ông ta có một bóng mờ cấp tốc phóng đại, nhanh chóng như lôi.

Phương Tri Hành vung tay, mãng xà kinh chồng lên từng tầng một, tăng cường lên trên đao trúc, bỗng nhiên chém xuống một nhát.

Ầm!

Đao trúc chém vào đầu của Kiều Tuyên Lâm, lập tức đập nát đầu ông ta.

Lúc sắp chết, ông ta vẫn giữ nguyên động tác rút kiếm ra khỏi vỏ.

Hồng Diệp ngược lại hít một hơi khí lạnh, nhìn Phương Tri Hành, vẻ mặt có chút đại ra.

Ừng ực ~

Mã Tranh Minh nuốt một ngụm nước miếng, sợ hãi cực kỳ.

Giết!

Kiều Tuyên Lâm bị giết!

Rõ ràng ông ta đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng vẫn bị Phương Tri Hành giết chết.

“A chuyện này...”

Trong lúc nhất thời đại não của Mã Tranh Minh trống rỗng, trong lòng bị sự sợ hãi vô biên vô tận lấp đầy.

Ông ta chỉ cảm thấy, người chết tiếp theo sẽ là mình!

Mã Tranh Minh hoảng sợ cực kỳ, vô thức lui về phía sau hai bước, hàm răng không ức chế được va vào nhau lập cập, toàn thân lạnh run.

“Thu thập một chút đi.”

Đột nhiên, giọng nói của Phương Tri Hành truyền đến.

Mã Tranh Minh bỗng phục hồi tinh thần lại, nhìn kỹ, Phương Tri Hành đã biến mất khỏi trước mắt.

Một bóng ma tiến đến từ sau lưng ông ta, bao phủ lấy ông ta.

Mã Tranh Minh nhất thời nổi da gà khắp cả người.

Không biết từ lúc nào, Phương Tri Hành đã nhanh chóng di chuyển đến phía sau của ông ta.

Đáng sợ!

Đây là tốc độ gì thế?

Tuy ban nãy ông ta đang bị vây trong sự khiếp sợ thất thần to lớn nhưng độ nhanh nhẹn của Phương Tri Hành thực sự quá kinh khủng, hơn ông ta rất nhiều, nhanh đến mức có chút vượt quá tưởng tượng!

“Vâng, thuộc hạ đi thu thập ngay...”

Mã Tranh Minh kinh hãi không thôi, phục hồi tinh thần lại thì lập tức cúi đầu, ngoan ngoãn lên tiếng, vẻ mặt kính sợ.

Giây lát sau, bóng ma kia rời đi.

Mã Tranh Minh thở phào một hơi, mồ hôi lạnh đã sớm làm lưng ướt đẫm.

Lúc này, Hồng Diệp bước qua ngang người ông ta.

Mã Tranh Minh không kiềm được cúi đầu, không dám tùy ý nhìn Hồng Diệp nữa.

Cô là của một mình trai chủ, tuyệt đối không thể đụng vào!

Chẳng qua khóe mắt ông ta vẫn chú ý đến khóe miệng Hồng Diệp vong lên, trên khuôn mặt tinh xảo có sự kiêu ngạo trước nay chưa có.

...

Ngoại quận thành, đại doanh Thủy Sư!

Trong vườn hoa xinh đẹp, một phu nhân dung mạo xinh đẹp đang ngồi trên ghế trúc nhẹ nhàng lay động, tay nâng một chén trà nóng, đắm chìm dưới ánh mặt trời ấm áp.

Hai mắt của cô ta vô cùng kỳ dị, đồng tử hiện ra ánh tím nhàn nhạt.

Mọi người đều biết, con cháu dòng chính của tiểu môn phiệt Đồng gia đều có con mắt màu tím.

Vị phu nhân này thành linh là Đồng Mẫn Châu được vinh dự là kỳ tài võ học trăm năm mới có một người của Đồng gia.

Trong hội võ Thanh Hà ba năm trước đây, cô ta lấy được thành tích tốt hạng nhì, hơn nữa dung mạo cô ta tuyệt mỹ, được vô số người ưu ái, được đông đảo đệ tử môn phiệt đuổi theo.

Trong một đám thiên kiều, Đồng Mẫn Châu nhìn trúng La Khắc Kỷ, làm phu nhân chính thất của hắn.

Chương 387: Phản Tặc (1)

Bên cạnh cô ta là một phụ nhân trung niên mặc xiêm y sắc hoa đứng ôm tay. Trông bà ta khoảng chừng năm mươi tuổi, cảm nhon, môi mỏng, tướng mạo có vẻ hơi khắc nghiệt.

Bà ta là nhũ mẫu của Đồng Mẫn Châu, hình như không ai biết tên bà ta, mọi người đều gọi bà ta là “Lãnh di”.

“A, Phương Mậu Phu giết Kiều Tuyền Lâm?”

Đồng Mẫn Châu nhấp một miếng trà xuân, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lãnh di cúi đầu trả lời: “Đúng vậy, Kiều Tuyền Lâm đi Ích Hương trai, ước chừng hai tháng, đột nhiên bị trai chủ Phương Mậu Phu xử tử.”

Đồng Mẫn Châu tò mò hỏi: “Kiều Tuyền Lâm là Tam Cầm cảnh hậu kỳ từ lâu, Kinh Đào kiếm pháp càng là nhất tuyệt. Phương Mậu Phu còn trẻ tuổi, chỉ là Nhất Cầm cảnh thôi đúng không, sao hắn ta Kiều Tuyền Lâm được thế?”

Lãnh di trả lời: “Có thành phần đánh lén ở trong đó. Kiều Tuyền Lâm là bị Phương Mậu Phu đột nhiên ra tay giết chết sau khi quỳ xuống đất chịu thua, chết một cách ghen khuất lắm.

Mặt khác, ta nghe nói chủ công đã từng ban cho Phương Mậu Phu một viên Phá Hận đan, thực lực của hắn ta hẳn đã sớm không phải là Nhất Cầm cảnh nữa.”

“Phá Hận đan, khó trách! Nam nhân căn thuốc chính là mãnh liệt!”

Đồng Mẫn Châu bưng tỉnh, hơi trêu chọc cười nói: “Ích Hương trai là một nơi không tệ, ta muốn nó với phu quân vài lần, nhưng hẳn vẫn luôn kiên trì để lại cho Phương Mậu Phu. Hiện tại xem ra phu quân đã sớm an bài lâu dài rồi.”

Lãnh di gật đầu đáp: “Cân nhắc từ mặt lâu dài, ta cũng cảm thấy phu nhân ngài không nên chạm vào Ích Hương trai, cái loại góc xó đó sớm muộn gì cũng sẽ bị người điều tra ra, nhất định sẽ bị dọn sạch.”

Đồng Mẫn Châu khẽ gật đầu nói: “Đương nhiên ta biết. Chỉ có điều, Kiều Tuyền Lâm dù sao cũng là người ta đưa qua, ông ta vẫn là thông gia của Đồng gia ta. Phương Mậu Phu cứ như vậy giết chết ông ta, có phải hơi không coi ta ra gì rồi không?”

Lãnh di hỏi: “Có cần gõ hắc ta một chút không?”

Đồng Mẫn Châu suy tư một hồi, bỗng nhiên bật cười nói: “Không, Phương Mậu Phu giết người là vì Hồng Diệp, xung quan giận dữ vì hồng nhan, nam nhân như vậy đáng giá khích lệ, ta phải thưởng cho hắn thật hậu hĩnh mới được.”

...

Lúc chạng vạng tối, một con bồ câu đưa tin phịch phịch bay tới.

Tế Cầu nhìn lên thấy con bồ câu đưa tin kia, đột nhiên đứng dậy tấm tắc nói: “Tối, quả nhiên tối.”

Ngày hôm qua Phương Tri Hành vừa mới giết Kiều Tuyền Lâm, ngày hôm nay đã có bồ câu đưa tin bay tới.

Đây cũng không phải là trùng hợp.

Phương Tri Hành đang ở trong sân chém gậy trúc. Cậu suy nghĩ một chút, đặt đao xuống, đi tới trước cửa sổ gỡ cuộn giấy

trên đùi bồ câu đưa tin xuống.

“Trước canh ba ban đêm, một mình tiến đến Vân Mộng sơn trang.”

Phương Tri Hành không khỏi nhướn mày lên.

“Lại là Vân Mộng sơn trang...”

Trong lúc nhất thời, Phương Tri Hành rơi vào trầm mặc, lông mày hơi nhíu lại.

Tế Cửu thấy vậy, ha ha cười khẩy nói: “Tao đã sớm cảnh cáo mày rồi, làm bất cứ chuyện gì đều có hậu quả cả. Mày tự tiện giết Kiều Tuyên Lâm, nhất định sẽ bị xử phạt cho coi.”

Phương Tri Hành chau mày, khó hiểu nói: “Xử phạt thì xử phạt, tại sao lại bảo tao chạy đi cái nơi Vân Mộng sơn trang kia làm gì?”

Tế Cửu giật mình một cái: “Không phải là muốn xử tử mày đấy chứ?”

Phương Tri Hành hỏi ngược lại: “Tao là người đã ‘ăn’ Phá Hận đan, trong cơ thể có khi đã bị hạ độc được từ sớm, giết tao có cần phải phiền toái như vậy không?”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Ở trong mắt La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu, Phương Tri Hành là người mà bọn họ có thể dẫn đo bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, xử tử Phương Tri Hành đúng là cực kỳ dễ dàng.

“Vậy bọn họ gọi đến mày đi Vân Mộng sơn trang làm gì ta?”
Tế Cửu kinh nghi không thôi.

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Lấy tính cách của La Khắc Kỷ, hẳn sẽ không gọi tao đến bởi vì một tên Kiều Tuyên Lâm. Cho

dù tao có giết mười tên Kiều Tuyền Lâm, La Khắc Kỷ cũng sẽ không để ý. Hắn chỉ quan tâm tao có thể hoàn thành nhiệm vụ hắn giao cho hay không thôi.”

Tế Cửu đáp: “Cho nên, người gọi mày đến chắc chắn là Đồng Mẫn Châu. Nữ nhân này coi Ích Hương trai như vật trong tay mình, cũng không phải là đèn cạn dầu. Hừ hừ, đêm nay mày ăn đủ rồi nhá.”

Phượng Tri Hành tự hỏi trong chốc lát, thu thập bọc hành lý.

Tế Cửu tắc lưỡi nói: “Không phải đâu, mày muốn đi phó ước thật à? Sẽ không sợ Đồng Mẫn Châu tính kế chết mày à?”

Phượng Tri Hành lắc đầu nói: “Tao nói, nếu như Đồng Mẫn Châu muốn giết tao thì sẽ không thông báo cho tao đi Vân Mộng sơn trang rồi mới động thủ. Cho nên chuyến đi này hẳn là an toàn.”

Tế Cửu cười lạnh nói: “Dù vậy, mày không chết thì cũng phải bị lột một lớp da.”

Một người một chó trao đổi tâm thần. Rất nhanh, hai người bọn họ cưỡi ngựa rời đi Ích Hương trai, một đường đi tới bến phà ngoài thành, thuê một con thuyền có mái che đi ngược dòng sông.

Chương 388: Phản Tặc (2)

Sau khi trời tối, hai người bọn họ đi tới bên ngoài Vân Mộng sơn trang.

Giờ khắc này, Vân Mộng sơn trang hoàn toàn im ắng.

Phương Tri Hành đi lên gõ cửa, nào nghĩ tới cửa mở ra luôn.

Đưa mắt nhìn lại, toàn bộ sơn trang một mảnh đen như mực, chỉ có trong một tòa lầu các có ánh sáng nhạt lộ ra.

Thấy tình hình này, Phương Tri Hành không liều lĩnh xông vào bên trong trang mà là nghiêng đầu nhìn Tế Cầu.

“Hê hê, còn phải dựa vào tao thôi!”

Tế Cầu dương dương đắc ý, chế tạo ra tám Ảnh Phân Thân phân tán tiến vào bên trong trang tra xét.

Không lâu sau, một Ảnh Phân Thân trong đó tự giải thể.

“Định mệnh, không phải chứ?!”

Tế Cầu nhất thời kinh ngạc hô to, la lên: “Phương Tri Hành, trong lầu các có ánh sáng kia có hai nữ tử đẹp, các cô ấy đang tắm.”

Phương Tri Hành chớp mắt, kinh ngạc nghi ngờ nói: “Thiệt hay giả thể, mày xác định không phải mày muốn nữ nhân phát điên đấy chứ?”

Tế Cầu không lời nói: “Con mẹ nó cho dù tao có muốn nữ nhân cũng không thể xuất hiện loại ảo giác đó được đi.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, cất bước vào cửa, trực tiếp đi tới bên ngoài tòa lầu các đấy.

Cửa phòng nửa chặn nửa che, trong phòng bốc lên hơi nước, sương mù lượn lờ xuyên qua khe cửa bay ra bên ngoài.

Phương Tri Hành đi lên, gõ cửa một cái.

“Mời vào!”

Trong phòng nhanh chóng truyền đến giọng nói nũng nịu của một nữ tử.

Phương Tri Hành cất bước vào cửa, ánh mắt đảo qua, chợt phát hiện phòng trong là một đại điện, chính giữa có một cái bể thiên nhiên.

Suối nước nóng bốc hơi nghi ngút càng không ngừng phun trào.

Phương Tri Hành nhướng mày lên. Lần trước lúc cậu đến lại không phát hiện ra nơi này có một suối nước nóng.

Rầm ~

Nước suối đột nhiên tách ra, hai đường cong thước tha hiện ra trong mây mờ vờn quanh.

Đồng tử Phương Tri Hành co rụt lại, chỉ thấy hai nữ tử trẻ tuổi với vóc người cực kỳ tuyệt vời đang vui đùa âm ỉ trong suối nước nóng.

Một người dáng dấp đẹp như đào lý, da như mỡ đông, gương mặt nổi lên vẻ đỏ hồng say lòng người, dưới đôi mắt xinh đẹp có một chiếc mũi ngọc hơi nhếch lên, còn có miệng nhỏ chúm chím.

Một mỹ nữ khác cũng khiến người ta phải hai mắt phát sáng, môi hồng răng trắng, da trắng sáng như tuyết, trên khuôn mặt

thanh lệ xinh đẹp nho nhã nhộn nhạo nụ cười thuần khiết mà xinh đẹp như thiên sứ.

Các cô đúng là mỹ nữ, muốn vóc người có vóc người, muốn dung mạo có dung mạo, hơn nữa vẻ đẹp đều không thua Hồng Diệp.

“Trai chủ Phương Mậu Phu, nô gia là Dạ Liễu, chờ ngài đã lâu rồi đây.” Mỹ nữ đứng trước cười tươi dịu dàng nói.

“Nô gia tên Túy Vi, đặc biệt tới để hầu hạ Phương trai chủ.” Mỹ nữ đứng sau đứng lên, giống như bông sen thanh tú hé nở trên mặt nước. Cô vén áo thi lễ.

Phương Tri Hành kinh ngạc hỏi: “Xin hỏi hai vị muội muội, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Dạ Liễu và Túy Vi nhìn nhau, xấu hổ che miệng cười khẽ trả lời: “Đại phu nhân rất hài lòng với biểu hiện của ngài, hai tỷ muội bọn ta là đại phu nhân ban thưởng cho ngài.”

Phương Tri Hành nhất thời bừng tỉnh.

“Thứ gì thế?!” Tế Cầu sợ ngây người, cảm thấy chút nữa thì rơi bộp xuống đất.

Phương Tri Hành giết Kiều Tuyền Lâm, chẳng những không làm Đồng Mẫn Châu tức giận mà còn lấy được sự thưởng thức của cô ta, đưa tới hai mỹ nữ thị tẩm.

Con mẹ nó chứ...

Phương Tri Hành nghiêng qua nhìn Tế Cầu đang ghen hòng nhìn trần trối, khoe miệng hơi cong lên. Cậu cười ha ha, cởi quần áo ra nhảy vào suối nước nóng.

Tế Cầu không nhìn nổi, quay đầu bước đi.

...

Nhoáng lên hơn hai mươi ngày trôi qua.

Kết ~

Theo một tiếng vắn gãy ê răng vang lên.

“Cuối cùng thì!”

Phượng Tri Hành nhìn Thiết Trúc trăm năm tuổi bị chém đứt, phun ra một hơi trọc khí thật dài như trút được gánh nặng.

Cực cực khổ khổ khoảng chừng một trăm ngày, cuối cùng cậu cũng chém đứt ba cây Thiết Trúc trăm năm tuổi.

Phượng Tri Hành giơ Thính Phong đao lên nhìn, lưỡi đao lại nứt vỡ lần nữa, xuất hiện từng lỗ thủng thật nhỏ.

Tuy cậu phí chút sức lực để mài đao, Thính Phong đao vẫn miễn cưỡng có thể sử dụng.

Nhưng Thính Phong đao bị như vậy tàn phá, phẩm cấp chắc chắn sẽ không được như xưa.

“Mặc kệ cái đó đã...”

Phượng Tri Hành xoay người trở về thư phòng, tiến vào trong phòng ngủ tầng hai và đóng kỹ cửa sổ.

[Đã hoàn thành điều kiện để đạt tới Thiết Trúc Thần Đao Quyết viên mãn, có thăng cấp hay không??]

“Có!”

Phượng Tri Hành không hề chần chừ. Khi suy nghĩ chợt loé lên, cặp mắt của cậu lập tức bắt đầu mơ hồ, đầu ẩn ẩn phát trướng.

Lượng lớn ký ức và cảm ngộ tu hành Thiết Trúc đạo pháp giống như nước sông vỡ đê, liên miên không dứt tràn vào trong đầu của cậu.

Đầu óc của cậu giống như bột biển điên cuồng hấp thu những ký ức và cảm ngộ ấy, hòa làm một thể trong giây lát.

Rắc rắc ~

Toàn thân Phương Tri Hành không ngừng run rẩy, bắp thịt trên người ngọ nguậy với một loại tần suất kỳ dị. Nó khi thì giãn dựa kịch liệt, buộc chặt, khi lại nhanh chóng lỏng xuống, biên độ vô cùng lớn, vượt ra khỏi nhận biết của người thường.

Chương 389: Đoạt Lại (1)

Chợt nhìn qua!

Bắp thịt toàn thân Phương Tri Hành giống như bộ y phục, đầu tiên là ngâm dưới nước, sau đó lại bỏ ra vắt khô, cuối cùng lại ngâm dưới nước một lần nữa, cứ vòng đi vòng lại như vậy.

Dưới tình huống bình thường, kéo duỗi bắp thịt như vậy chắc chắn sẽ làm căng cơ thậm chí là rách cơ, biến thành tàn phế.

Nhưng dần dần, bắp thịt, da thịt thậm chí cốt cách toàn thân Phương Tri Hành trở nên càng ngày càng cứng cỏi, tràn đầy độ bền dẻo không cách nào nói rõ được.

Một loại lột xác kỳ dị lặng yên phát sinh!

Trải qua một năm lại một năm tu hành, Phương Tri Hành rốt cuộc thoát thai hoá cốt, giống như cây Thiết Trúc kiên cường kia, gió thổi không ngã, tuyết đè không gãy, bất khuất bền bỉ!

“Phù ~”

Phương Tri Hành mở hai mắt ra, trong mắt cấp tốc khôi phục lại sự trong sáng, một mảnh trong suốt.

Lúc này cậu đã tu luyện môn Thiết Trúc đao pháp này đến cảnh giới viên mãn lô hỏa thuần thanh!

“Sức mạnh của mình lại tăng trưởng rồi, độ tăng còn không nhỏ!”

Phương Tri Hành siết chặt quả đấm, ngạc nhiên phát hiện sức mạnh của cậu chỉ ít tăng trưởng 5000 cân!

Phải biết rằng, đây là tăng trưởng cực lớn một lần nữa trên cơ sở sức lực mười vạn cân đấy.

“Chỉ cần một người đi đúng đường, kết quả đương nhiên sẽ không khiến người ta thất vọng.”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, tâm trạng lập tức vô cùng sung sướng.

[Thiết Trúc Thần Dao Quyết viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Súc Lực Trảm (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Phá Trúc Chi Thế (Lv3)]

“Ừm, quả nhiên lại là hai kỹ năng bộc phát.”

Phương Tri Hành đã thành thói quen.

[Súc Lực Trảm: Người có thể thông qua tụ lực phương thức để gia tăng uy lực của trảm kích. Thời gian tụ lực càng dài, đao uy càng hung mãnh, thậm chí có thể đánh vỡ cực hạn sức mạnh của bản thân. Cần chú ý, lúc người tụ lực không thể chuyển bước, nếu không sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.]

[Phá Trúc Chi Thế: Một khi trảm kích của người chiếm thế thượng phong sẽ gặp thắng lợi kế tiếp, thế không thể đỡ.]

“Trâu thật!”

Hai kỹ năng bộc phát này có giá trị thực chiến cực lớn.

Phương Tri Hành không khỏi cười thoả mãn.

Cậu đứng lên cẩn thận kiểm tra toàn thân, phát hiện chiều cao của cậu đã đến hai mét hai, vóc người cũng hơi cường tráng hơn.

“Ừ, hiệu quả khi cường hóa độ bền dẻo vượt xa lúc cường hóa

nhANH NHẸN.”

Phương Tri Hành than khẽ. Ở phương diện độ bền dẻo, tiềm lực của cậu cũng đã hao hết rồi.

Kế tiếp, cậu hẳn là gia tăng phòng ngự!

Phương Tri Hành đẩy cửa đi ra ngoài, gặp Tế Cầu, liếc mắt nhìn giao diện hệ thống của nó.

Quả nhiên, lúc này Tế Cầu không thu được bất kỳ sự tăng trưởng nào.

Tế Cầu hình như cũng đã sớm dự đoán được điểm ấy. Nó quỳ rạp trên mặt đất, hai tai sụp xuống, buồn chán vô cùng.

Có điều Tế Cầu phát dục rất nhanh, hình thể càng lúc càng lớn, độ dài của vai đã vượt qua một mét. Khi nó đứng thẳng lên đã cao hơn phần lớn người bình thường.

Với cả Tế Cầu xấu vô cùng, bề ngoài vô cùng hung ác, rất đáng sợ.

Khi nó đi trên đường, quả thực là người sống chớ tiến, uy phong bát diện.

Suy nghĩ tới đây, Phương Tri Hành mỉm cười, chậm rãi đi xuống lầu mở mật thất đi vào.

“Công pháp hệ Huyền Quy, bây giờ đến phiên ngươi...”

Phương Tri Hành ngẩng đầu, bước tới trước kệ sách Huyền Quy.

&LTTh;ứ Vị công>, &LTQuy; Dương Công>, &LTV;ô Cầu Quyết>...

Thật ra công pháp hệ Huyền Quy là nhiều nhất.

Có lẽ ai cũng sợ chết nên đã dành nhiều thời gian để tập trung nghiên cứu phương diện phòng ngự như thế nào.

Điều này dẫn đến công pháp hệ Huyền Quy vượt xa 3 điểm còn lại.

Phượng Tri Hành cảm thấy nhẹ nhõm, cầm từng bản võ công bí tịch lên lật xem.

Chẳng bao lâu sau, các điều kiện max cấp của công pháp hệ Huyền Quy lần lượt hiện lên.

[Thứ Vị công•Điều kiện max cấp:

1, Thân thể trần truồng bắt 1 con nhím cấp 3 (chưa hoàn thành)]

[Vô Cấu Quyết•Điều kiện max cấp:

1, Phong kín 9 lỗ của bản thân trong hơn 7 ngày (chưa hoàn thành)]

[Thiết Bối Sam•Điều kiện max cấp:

1, Mặc 1 bộ đồ sắt trên người trong hơn 30 ngày và không được cởi ra (chưa hoàn thành)]

...

“Hả, sao chỉ có 1 điều kiện vậy?”

Chẳng biết từ lúc nào, Tế Cấu đã đi đến bên cạnh Phượng Tri Hành, ngồi xổm xuống, ngoẹo đầu, trừng lớn mắt chó, vẻ mặt nó đầy sự kinh ngạc.

Phượng Tri Hành nhếch khóe miệng, vui vẻ nói: “Điều này cho thấy rằng tao đã đặt nền móng vững chắc ngay từ giai đoạn đầu và giờ là lúc tích lũy thêm.”

Tế Cửu chợt ngộ ra: “Hừm, nói cách khác, nền tảng của mầy càng hùng hậu thì điều kiện max cấp cần thiết sẽ càng ít à.”

Trước đó, cùng một võ công nhưng khác hệ sẽ có kiểu hiện tượng điều kiện càng ngày càng ít.

Không ngờ rằng sau khi Phương Tri Hành liên tục cường hóa sức mạnh, nhanh nhẹn và độ bền dẻo thì đến phòng ngự lại có phạm vi ảnh hưởng rõ rệt như vậy.

Phương Tri Hành tu luyện công pháp hệ Huyền Quy, điều kiện max cấp đã ít đến mức đáng thương.

Đùa kiểu gì vậy, chỉ có 1 điều kiện?

Đơn giản quá vậy!!

Chương 390: Đoạt Lại (2)

“Ừm, không hẳn chỉ toàn 1 điều kiện, có 2 môn công pháp thì có 2 điều kiện.”

Khóe mắt Phương Tri Hành chợt lóe lên, đưa tay lấy 2 cuốn sách dày từ trên giá sách xuống.

Theo thứ tự là:

&LTGiang; Lưu Thủy> và &LTXuy;ên Sơn Giáp Lân Công>!

[Giang Lưu Thủy•Điều kiện max cấp:

1, Lặn xuống đáy sông có dòng nước chảy xiết vớt ‘đá Quy Vần’: 100 miếng (chưa hoàn thành)

2, Săn giết dị thú cấp 3 trong nước: 1 con (chưa hoàn thành)]

[Xuyên Sơn Giáp Lân Công•Điều kiện max cấp:

1, Bị con tê tê cấp 3 va chạm hoặc đè: 20 lần trở lên (chưa hoàn thành)

2, Thu thập ‘bột Lân Y’ bôi lên toàn thân: 1 lần (chưa hoàn thành)]

Tế Cửu liếc nhìn, tò mò hỏi: “Đá Quy Vần là cái gì? Bột Lân Y lại là thứ quý gì vậy?”

Phương Tri Hành lắc đầu trả lời: “Không biết, chưa từng nghe nói.”

Tế Cửu hỏi: “Vậy phải làm sao? Nếu là trước đây, mày có thể

tìm đọc tư liệu ở Đức Bình đường, còn giờ mày chỉ có 1 cái thư phòng, chẳng có Tuyên Võ các cho mày sử dụng nữa.”

Phượng Tri Hành ngẫm nghĩ, cười nói: “Có 1 nơi hẳn là có thể tra được, đi thôi, chúng ta đến Phong Ngâm các 1 chuyến.”

...

Huyện thành Khánh Lâm!

Một cỗ xe ngựa bằng gỗ lim từ xa chạy tới, dần dần tiếp cận cổng thành.

Trong xe có 2 nam tử trung niên khôi ngô đang ngồi, dung mạo giống nhau đến 7-8 phần.

Bọn họ là 2 huynh đệ Trình Thiên Ân và Trình Thiên Tích.

Trình Thiên Ân bây giờ đã khác xưa, hẳn đã ngồi lên vị trí đường chủ Vân Hồ, nét mặt hồng hào, tinh thần hăng hái.

Còn Trình Thiên Tích ngồi bên cạnh hẳn thì lộ vẻ lạnh lùng, toàn thân toát ra khí thế hung hãn và đáng sợ, mang đến cho người ta cảm giác áp bức nặng nề.

Sắc mặt của gã rất kỳ quái, lúc thì trắng bệch, lúc thì đỏ ửng kỳ dị.

“Khụ khụ~”

Đột nhiên, gã ho dữ dội như thể không nhịn được, gã nhanh chóng mở hồ lô rượu, đổ một ngụm lớn chất lỏng vào miệng.

Ngay lập tức, trong xe tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhàn.

“A~”

Sau khi Trình Thiên Tích uống loại chất lỏng đó thì phát ra

tiếng rên rỉ sáng khoái.

Sau đó, khí thế trên người gã lắng xuống, trở lại bình tĩnh.

Gã lau sạch vết máu đỏ trên khoe miệng và thở một hơi thật dài.

Trình Thiên Ân dường như đã sớm quen với cảnh này, hạ giọng nói: “Sau khi vào thành, đệ phải cẩn thận một chút, mùi máu trên người hơi nồng rồi đấy.”

Trình Thiên Tích gật đầu, vội vàng lấy một túi thơm từ trong rương ra nhét vào trong lồng ngực, đáp: “Đại ca yên tâm, ta tự biết rõ.”

Mùi nồng đậm tỏa ra từ túi thơm át đi mùi máu tươi.

Trình Thiên Ân yên tâm mỉm cười rồi thở dài: “Đều tại ta đã hại đệ, năm đó ta ngàn vạn lần không nên để đệ tu luyện môn ma công &LTThiên Sát Huyết Hải công > này.”

Trình Thiên Tích lại mỉm cười như không có chuyện gì: “Không trách đại ca, đây là lựa chọn của ta. Với thiên phú của mình, ta vốn không thể thăng cấp đến Nhất Cầm cảnh nhưng bây giờ ta đã trở thành cao thủ kiến ai cũng phải kính sợ rồi.”

Trình Thiên Ân cười nói: “Hai huynh đệ ta bá chiếm Vân Hồ đường và trở thành trùm sò một phương, trên địa bàn có rất nhiều dân chúng đủ để thỏa mãn nhu cầu hút máu của đệ. Chỉ cần đệ tiếp tục tu luyện thì việc vượt qua ta chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Trình Thiên Tích lại lắc đầu, cảm thán nói: “Đại ca có thiên phú xuất chúng, nếu không phải bị người khác tính kế thì bây giờ đã đột phá đến Tam Cầm cảnh rồi.”

Trình Thiên Ân nhớ ra điều gì đó, sắc mặt thay đổi liên tục.

“Trước kia do ta quá ngu ngốc, một lòng muốn làm một người hào hiệp, không màng danh tiếng cũng không cầu lợi ích gì.

Trình Thiên Ân nhếch miệng cười lạnh: “Nhưng ta đã sai quá sai, khi ta tận mắt chứng kiến người mà mình liều mạng cứu được bị giết chết chỉ vì 1 lời nói của công tử môn phiệt, ta lại không thể ngăn cản, lúc đó ta đã nhận thức được rằng nếu ta muốn tạo nên sự khác biệt thì phải trèo lên cao và phải là không từ thủ đoạn để trèo lên.”

Trình Thiên Tích rất tán thành, gật đầu nói: “Làm người hào hiệp không cứu được ai cả nhưng chỉ cần nắm giữ quyền cao chức trọng thì muốn làm gì cũng được.”

Trình Thiên Ân gật đầu nói: “Ta muốn leo lên cao bằng bất cứ giá nào. Cuối cùng sẽ có 1 ngày ta sẽ có được quyền thế ngất trời và di thay đổi thế giới bản thủ này.”

Trình Thiên Tích mỉm cười, nói: “Đại ca cứ việc làm hết mình không cần để ý đến ánh mắt của người đời. Khi mọi người nhìn thấy hào quang thành công của đại ca thì sẽ quên đi bóng tối trong thủ đoạn của đại ca.”

Trong lúc trò chuyện, xe ngựa đã thông qua cổng thành và tiến vào nội thành.

Lúc này, Trình Thiên Tích bỗng nhiên nghĩ đến một sự việc, không khỏi hỏi: “Đại ca, tin tức mà huynh có được chính xác chứ? Phương Tri Hành kia thật sự trở thành người kế nhiệm chức thống lĩnh đại nhân của huyện thành Khánh Lâm rồi ư?”

Trình Thiên Ân gật đầu thở dài: “Dù ta cũng thấy rất khó tin nhưng ta đã nhiều lần xác minh, Phương Tri Hành - thống lĩnh đại nhân tân nhiệm chính là tên tiểu tử mà chúng ta quen biết.”

Chương 391: Thành Trống (1)

“Làm sao có thể chứ?!”

Trình Thiên Tích cau mày, mặt mũi đầy vẻ khó tin.

“Nếu như đúng là cùng 1 người, vậy thiên phú tu hành của Phương Tri Hành cũng quá kinh khủng.”

Trình Thiên Tích khoa tay, nói: “Khi đại ca quen biết hắc thì hắc chưa từng luyện võ, nói cách khác, hắc đã biến từ một người bình thường thành cao thủ Ngũ Cầm cảnh chỉ trong thời gian hơn nửa năm mà thôi, điều này hợp lý ư? Ngay cả đệ tử môn phiệt cũng không làm được loại chuyện thế này!”

Trình Thiên Ân liền nói: “Cho nên ta nghi ngờ rằng Phương Tri Hành đang giấu một bí ẩn quan trọng nào đó. Lần này chúng ta chủ động tiếp xúc với hắc rồi thăm dò thực hư thế nào.”

Trình Thiên Tích hiểu ra, cười lạnh: “Nếu thật sự hắc có bí mật nào đó thì chúng ta nhất định phải nghĩ cách cướp lấy.”

Hai người vào thành, không lâu sau bọn họ đi vào một tửu lâu, gọi tiểu nhị đến hỏi thăm một chút.

“Người mà khách quan hỏi là Phương thống lĩnh phải không?”

Tiểu nhị khách điểm chớp mắt, ngạc nhiên nói: “Khách quan đến từ nơi khác chứ gì, cho nên vẫn chưa nghe tin tức kia?”

Trình Thiên Ân sửng sốt, hỏi lại: “Tin tức gì?”

Tiểu nhị trả lời: “Tin tức đã truyền ra ngoài tửu lâu, Phương thống lĩnh ra ngoài tiêu diệt thổ phỉ, không may bị bọn ác phỉ vây

công và sát hại, hài cốt cũng không còn nữa!”

Lời này vừa nói ra!

Hai huynh đệ họ Trình bốn mắt nhìn nhau.

Không ngờ rằng...

Hai ngày sau, bọn họ rời khỏi huyện thành Khánh Lâm, đi thẳng về phía quận thành.

Lần này, mục đích họ đi quận thành là để xem võ hội Thanh Hà.

Dù gì, La Thiên Thiên chắc chắn sẽ tham gia võ hội Thanh Hà lần này.

Mà 2 bọn họ là cầu nô tài được La Thiên Thiên thu dưỡng, chỉ ít trên danh nghĩa là vậy.

La Thiên Thiên là một người dễ quên, nếu bọn họ chưa từng xuất hiện trong tầm mắt cô ta trong một thời gian dài, rất có thể sẽ bị cô ta lãng quên.

Nếu muốn trở thành một cầu nô tài đạt tiêu chuẩn thì nhất định phải học được cách vẩy đuôi.

Cho nên, 2 huynh đệ đã chuẩn bị 1 phần hậu lễ, dự định chọn thời cơ thích hợp tặng cho La Thiên Thiên.

Ví dụ như trong thời khắc La Thiên Thiên đạt được hạng đầu trong võ hội Thanh Hà này chẳng hạn.

Cộc cộc cộc~

Hai huynh đệ họ Trình đi gấp trong đêm, gắng sức đi, cuối cùng hôm nay đã tới được quận thành.

Bọn họ là người của Thiết Sơn môn nên việc đầu tiên cần làm sau khi vào quận thành chính là đến tổng bộ báo cáo.

“Đường chủ Vân Hồ đường Trình Thiên Ân .”

Người canh cửa kiểm tra danh sách rồi lộ vẻ tôn kính, cười nói: “Hóa ra là Trình đường chủ, ngài đoạt được Vân Hồ đường từ trong tay Hắc Hồ môn, chuyện này đã từng được môn chủ nêu tên biểu dương nên ta có ấn tượng rất sâu sắc.”

Trình Thiên Ân lộ vẻ tự hào, mỉm cười: “Trình mỗ may mắn làm về vang Thiết Sơn môn, chết cũng không hối tiếc.”

Nói xong câu đấy, hần hạ giọng hỏi: “Vị huynh đệ này cho ta hỏi, thiếu môn chủ có ở đây không?”

Người canh cửa liền đáp: “Khoảng thời gian trước, thiếu môn chủ vẫn luôn bế quan, vừa mới xuất quan được vài ngày thôi, các vị xem như đến đúng dịp.”

Trình Thiên Ân không hề bất ngờ gì với chuyện này.

Dù gì hần đã sớm nghe nói thiếu môn chủ Tiết Nam Kiệt cũng đang chuẩn bị tham gia võ hội Thanh Hà lần này.

Hai huynh đệ Trình Thiên Ân tiến vào tổng bộ đưa bái thiếp.

Không ngoài dự liệu, Tiết Nam Kiệt vui vẻ triệu kiến bọn họ.

Bởi vì Trình Thiên Ân từng lọt vào danh sách 10 người đứng đầu trong võ hội Thanh Hà, dù có yếu tố may mắn nhưng may mắn cũng là một phần của thực lực.

Ngoài ra, Trình Thiên Ân leo lên cảnh cao La Thiên Thiên, còn Tiết Nam Kiệt là một trong những người theo đuổi cô ta.

Ý đồ của Tiết Nam Kiệt rất rõ ràng, hần dự định thể hiện thực lực của mình trong võ hội Thanh Hà để giành được sự ưu ái của La

Thiên Thiên.

“Thuộc hạ bái kiến thiếu môn chủ.” Hai huynh đệ họ Trình cung kính hành lễ.

“Miễn lễ.”

Tiết Nam Kiệt vẫy tay và nói một cách hào sảng.

Trình Thiên Ân ngẩng đầu lên, lập tức phát hiện ra Tiết Nam Kiệt là 1 thanh niên có lông mày rậm, tiêu sái lỗi lạc, đường nét trên khuôn mặt nhẹ nhàng khá giống mẫu thân của hắn.

Tiết Nam Kiệt hỏi thẳng: “Nghe nói các người đã từng gặp tiểu thư Thiên Thiên, kể cho ta nghe thử các người quen biết nhau như thế nào?”

Trình Thiên Ân nghiêm sắc mặt: “Thật ra mọi chuyện đều là trùng hợp, 2 huynh đệ ta trên một chiếc thuyền buôn...”

Tiết Nam Kiệt chăm chú lắng nghe hắn kể lại mọi chuyện.

“Thì ra là thế.”

Tiết Nam Kiệt gật đầu, thở dài: “Mắt nhìn của tiểu thư Thiên Thiên rất cao, 2 huynh đệ các người có thể lọt vào mắt cô ấy, đủ thấy các người có chỗ hơn người.”

Nghe xong lời này!

Hai huynh đệ Trình Thiên Ân liền vui mừng quá đỗi, trịnh trọng dập đầu nói: “Thuộc hạ nguyện ý vĩnh viễn đi theo thiếu môn chủ, ra sức làm trâu làm ngựa vì ngài.”

Tiết Nam Kiệt bật cười thành tiếng, hài lòng nói: “Tốt lắm, võ hội Thanh Hà sắp tổ chức, 2 người các người cứ ở lại bên cạnh ta hỗ trợ.”

Chương 392: Thành Trống (2)

“Vâng!”

Huynh đệ họ Trình rất phấn khởi, cảm thấy rằng thời cơ đã đến.

Từ khi có được cơ duyên trùng hợp được làm quen với La Thiên Thiên, bọn họ gần như làm gì cũng xuôi chèo mát mái, mọi việc đều được như ý.

Nhoáng một cái đã mấy ngày trôi qua.

Ngày hôm nay, 2 huynh đệ Trình Thiên Ân lại lên phố Thiên Bảo mua sắm.

Tiết Nam Kiệt nói cho bọn họ biết rằng La Thiên Thiên thích bảo thạch hiếm, phân phó bọn họ tìm kiếm kỹ hơn.

Hai huynh đệ rất để tâm đến chuyện này nên mỗi ngày đều chạy đến phố Thiên Bảo.

Trùng hợp!

Ngày hôm đó, Trình Thiên Tích đang đi trên đường, ma xui quỷ khiến thế nào gã lại đi lệch xuống phía dưới, đúng lúc nhìn thấy trong một bên mặt của 1 người trong góc phố.

“Phương Tri Hành!!”

Trong khoảnh khắc đó, Trình Thiên Tích hơi hồi hộp, lộ vẻ như thể nhìn thấy quỷ.

“Chẳng phải hắn chết rồi ư, sao lại xuất hiện trong quận

thành?”

Trình Thiên Tích cho rằng mình đã nhìn lầm nên đưa tay lên dụi mắt rồi ngẩng đầu lên nhìn thật kỹ.

Đúng rồi!

Người kia chính là Phương Tri Hành, bởi vì bên cạnh hắn có một con chó săn xấu quắc!

Trình Thiên Tích không khỏi nín thở, lặng lẽ bám theo bọn họ trong dòng người.

Sau đó, gã tận mắt thấy Phương Tri Hành đi vào trong Phong Ngâm các.

Trình Thiên Tích kinh ngạc, quay người chạy về tìm đại ca Trình Thiên Ân và kể rõ chuyện mình vừa phát hiện.

“Cái gì, Phương Tri Hành vẫn còn sống?”

Trình Thiên Ân kinh ngạc khó hiểu.

“Chẳng lẽ Phương Tri Hành đã giả chết ư?”

“Thế nhưng tại sao Phương Tri Hành vứt bỏ vị trí thống lĩnh đại nhân không làm mà chạy đến quận thành này?”

Trình Thiên Ân suy nghĩ miên man, lòng rối như tơ vò.

Trình Thiên Tích suy nghĩ và nói: “Ta đoán có thể là bí mật của Phương Tri Hành đã bị bại lộ nên hắn mới giả chết thoát thân, chạy đến trà trộn vào quận thành.”

Trình Thiên Ân cảm thấy có lý.

Hai huynh đệ tranh thủ đến Phong Ngâm các.

Đáng tiếc, Phương Tri Hành đã rời đi, bọn họ vừa bỏ lỡ.

Trình Thiên Ân tốn 1 khoản tiền mua được địa chỉ nơi ở của Phương Tri Hành từ ông lão râu trắng.

“Ích Hương trai, hình như là 1 hào trạch.”

Trình Thiên Tích càng lúc càng kinh ngạc: “Tên Phương Tri Hành này đúng là ghê gớm hơn chúng ta nhiều!”

Tâm trạng Trình Thiên Ân rất phức tạp, chần chừ hỏi: “Ta càng ngày càng không hiểu nổi Phương Tri Hành này, luôn có cảm giác hắc hơi tà dị, hay là chúng ta khoan hẵng đụng đến hắn.”

Trình Thiên Tích liền nói: “Đại ca, Phương Tri Hành càng tà dị thì càng chứng tỏ bí mật trên người hắn càng lớn, chúng ta càng nên đào sâu tìm hiểu.”

Trình Thiên Ân nghe xong, ánh mắt trở nên hùng hực, trầm ngâm nói: “Vậy chúng ta cẩn thận một chút, mượn lực lượng của thiếu môn chủ giúp chúng ta điều tra tình hình của Ích Hương trai.”

Trình Thiên Tích cười nói: “Ý kiến hay, Tiết Nam Kiệt một lòng chỉ nghĩ đến chuyện tạo danh tiếng trên võ hội Thanh Hà để tiện bề thu hút sự chú ý của La Thiên Thiên, chúng ta có thể lợi dụng điểm này.”

Trình Thiên Ân gật đầu nói: “Đúng, chỉ cần nói trong Ích Hương trai có 1 vị cao thủ thần bí có thể uy hiếp đến hắn, nếu Tiết Nam Kiệt nghe được thì nhất định sẽ phái người đi điều tra.”

Hai huynh đệ bàn bạc xong xuôi, trở về tổng bộ Thiết Sơn môn và đi gặp Tiết Nam Kiệt.

Trình Thiên Ân bấm báo: “Gần đây trong thành có tin đồn nói là trong Ích Hương trai có 1 vị cao thủ đang ẩn núp, thực lực thâm

bất khả trắc, có khả năng cướp lấy danh tiếng của mọi người trên võ hội Thanh Hà.

“Ích Hương trai?”

Tiết Nam Kiệt nhướn mày, hẳn chưa từng nghe đến Ích Hương trai gì cả nên cũng không biết trong đó có 1 vị cao thủ đang tiềm ẩn.

Có điều, lời nói của Trình Thiên Ân đã thành công thu hút sự chú ý của Tiết Nam Kiệt, hẳn liền phái thuộc hạ đi tìm hiểu rõ ràng.

Kết quả, thuộc hạ báo về: “Bọn thuộc hạ chỉ tra được trai chủ là Phương Mậu Phu, trừ cái tên ra thì không tra được bất cứ thông tin gì liên quan đến người này, hẳn như thể chui từ dưới đất lên vậy.”

“Phương Mậu Phu là tên nào vậy?”

Tiết Nam Kiệt vô cùng kinh ngạc, lòng hiếu kỳ nổi lên, tặc lưỡi nói: “Chủ nhân của một tòa hào trạch mà lại thần bí như thế?”

Huynh đệ họ Trình không khỏi nhìn nhau.

Phương Mậu Phu chắc chắn là tên giả của Phương Tri Hành.

Trong quận thành tắc đất tắc vàng này, một tòa Ích Hương trai kia chắc chắn phải có giá trị hơn trăm vạn đồng tiền.

Khá lắm, tên Phương Tri Hành thế mà lại mua được hào trạch đấy, sao hẳn làm được nhỉ?

Hai huynh đệ càng thêm chắc chắn rằng Phương Tri Hành đang cất giấu một bí mật kinh thiên động địa!

Tiết Nam Kiệt suy nghĩ cẩn thận, trầm ngâm nói: “Phương Mậu Phu lai lịch bất minh, thần bí khó lường, trước khi thăm dò rõ

ràng lai lịch của người này, tốt nhất đừng tùy tiện trêu chọc.”

Đột nhiên, hắc hổ cười đắc ý: “Ah có rồi! Chúng ta có thể tiết lộ tin tức này cho ‘Bành Hạo Lâm’ để hắc hổ đi thăm dò thực lực của Phương Mậu Phu.”

Chương 393: Quái Dị (1)

Bành Hạo Lâm là thiếu trang chủ của Bạch Mã trang.

Hắn vẫn luôn muốn khiêu chiến với Tiết Nam Kiệt nhưng lại bị Tiết Nam Kiệt vờ như không thấy.

“???”

Huynh đệ họ Trình nghe xong không khỏi trừng mắt nhìn nhau.

Khá lắm!

Hai người họ muốn Tiết Nam Kiệt đánh trận đầu.

Ai ngờ Tiết Nam Kiệt cũng nghĩ đến phương pháp này.

Không bao lâu sau!

Tin tức được truyền đến tai Bành Hạo Lâm.

Thân phận của Bạch Hạo Lâm thực ra rất bất phàm.

“Bạch Mã trang” nhà hắn rõ ràng là một nơi thuần dưỡng ngựa chiến.

Trong thế giới cổ võ không có máy móc này, lực lượng cơ động trên bộ nhanh nhất là Kỵ Binh.

Còn dị thú mà Kỵ Binh cưỡi chủ yếu có 2 chủng loại, là: Ngựa chiến và sói ma.

Hiển nhiên, sói ma hung dữ và mạnh mẽ hơn những chi phí thuần dưỡng cực kỳ cao.

Chính vì nguyên nhân này mà thú cưỡi chủ yếu nhất của Kỵ Binh vẫn luôn là ngựa chiến.

Bạch Mã trang có ngựa giống tốt nhất, chuyên cung cấp và nuôi dưỡng ngựa chiến, cho nên địa vị chiến lược cực kỳ cao là điều không thể bàn cãi.

Mà chưởng quản nhà họ Bành của Bạch Mã trang chẳng những là cự phú hào môn mà còn là 1 trong số ít những môn phiệt nhỏ tương đối cường thế trong quận Thanh Hà.

“Phương Mậu Phu của Ích Hương trai là ai vậy?”

Bành Hạo Lâm vừa nghe được tin đồn lập tức hứng thú, cũng phái thuộc hạ đi dò la 1 phen.

Không dò la thì không biết, vừa nghe ngóng xong thì giật mình.

“Cái quỷ gì vậy, các người không tra được bất kỳ thông tin gì liên quan đến lai lịch của Phương Mậu Phu ư?”

Bành Hạo Lâm kinh ngạc: “Chẳng lẽ cái tên Phương Mậu Phu này chui từ trong khe đá ra à?”

Trong lúc vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, Bành Hạo Lâm nhanh chóng động não, đột nhiên nảy ra ý tưởng, lặng lẽ cười lạnh lùng, nói: “Mấy ngày trước ta có hẹn quyết chiến với tên ‘Phùng Hành Kham’ kia, hẳn còn kiêu ngạo hơn cả tên khốn Tiết Nam Kiệt nữa.”

Hắn dặn thuộc hạ: “Các người tung tin tức ra, mê hoặc cái thứ khốn nạn Phùng Hành Kham kia để hắn đi thử xem tên Phương Mậu Phu được mấy cân mấy lạng.”

Thế là!

Không lâu sau, thiếu môn chủ Hắc Hồ môn Phùng Hành Kham đột nhiên nghe được tin tức khiến người ta phải kinh ngạc trong

khi tham gia một buổi tiệc rượu.

“Trên phố đang đồn ầm rằng trai chủ Ích Hương trai Phương Mậu Phu có thân phận thần bí, thực lực đáng gờm, hẳn từng tuyên bố hẳn là thế hệ trẻ đời đầu chỉ dựa vào bản lĩnh của mình có thể đánh bay 8 tên như Tiết Nam Kiệt, chân đá 10 kẻ như Phùng Hành Kham.”

“Mẹ mà ầy chứ!”

Phùng Hành Kham nhất thời tức giận, không kìm được mà phun ra ‘lời vàng ngọc’, hùng hổ nói: “Con mẹ nó, rốt cuộc cái tên Phùng Mậu Phu này là kẻ nào?”

Trong tiệc rượu có rất nhiều công tử và tiểu thư có thân phận hiển hách, bọn họ trò chuyện rồi xác nhận chưa ai từng nghe nói đến cái tên Phương Mậu Phu này.

Tiểu thư Ngô gia Ngô Hồng Thu thấy vậy, không khỏi bật cười nói: “Võ hội Thanh Hà sắp diễn ra, có lẽ có người không muốn chịu cảnh cô đơn nên cố ý tung tin đồn để khuấy nhiễu tinh thần của chúng ta.”

Một đám đệ tử quyền quý tán đồng.

Lập tức có người xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, hào hứng đề nghị: “Nếu đã có người muốn gây sự, vậy chúng ta giúp đỡ hẳn truyền tin tức này ra xem thử ai sẽ mắc câu.”

“Ý kiến hay!”

Dù sao đám người này cũng rảnh rỗi không có chuyện gì làm, cảm thấy chuyện này khá vui nên đều tích cực hưởng ứng.

Trong vòng 1 đêm, cái tên Phương Mậu Phu của Ích Hương trai nhanh chóng lan truyền ra ngoài như thể bệnh truyền nhiễm.

Sáng hôm sau!

Ngô Hồng Thu đến phủ quận trưởng.

“Thiên Thiên, ta đến tìm người chơi nè.”

Ngô Hồng Thu tiến vào 1 biệt viện to lớn, đây là nơi ở của La Thiên Thiên.

Hai người bọn họ là bạn tốt từ nhỏ, thân như tỷ muội.

Một lát sau, La Thiên Thiên đẩy cửa sổ và thò đầu ra, vẫy gọi cười nói: “Mau lên đây.”

Ngô Hồng Thu đi nhanh lên lầu, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt không khỏi tỏa sáng.

Chỉ thấy La Thiên Thiên đang cầm 1 chiếc roi màu da, khoác trên mình bộ khôi giáp tuyệt đẹp, làm nổi bật dáng người hoàn mỹ và đường cong tinh tế của cô ta, làm cho người ta có cảm giác khí thế hiên ngang của 1 anh hùng.

“Bộ khôi giáp thật đẹp!”

Ngô Hồng Thu tán thưởng từ tận đáy lòng, vẻ mặt ghen tỵ hiện rõ.

La Thiên Thiên đắc ý, nói: “Vì để chế tạo được 1 bộ khôi giáp và chiếc roi này, ta đã phải chuẩn bị từ 8-9 tháng trước kia.”

“Ừm ừm, vừa đẹp lại vừa thiết thực, rất đáng đồng tiền.”

Ngô Hồng Thu khen nức nở, càng nhìn càng thích, đưa tay lên sờ bộ khôi giáp, reo lên: “Mau cởi ra cho ta mặc thử chút đi.”

“Lượn đi!”

La Thiên Thiên vội né ra: “Đây là khôi giáp được làm riêng cho

ta, người mặc không thích hợp.”

Ngô Hồng Thu kêu lên: “Sao lại không thích hợp, hay là do ngực của ta to hơn?”

La Thiên Thiên liếc nhìn bộ ngực của Ngô Hồng Thu, khinh bỉ nói: “Người cần phải chuẩn bị 2 cân bông thì mới chống đỡ nổi bộ khô giáp này.”

“Xem thường ai đấy, mau cởi ra đi!”

Chương 394: Quái Dị (2)

Ngô Hồng Thu không phục, đuổi theo động tay động chân với La Thiên Thiên.

Hai mỹ nữ trẻ tuổi rượt đuổi vui đùa âm ỉ, suýt nữa phá sập lầu các.

Nhoáng cái 2-3 tiếng đã trôi qua, đến buổi trưa rồi.

Hai người họ cuối cùng cũng an tĩnh, ngồi trước bàn thưởng thức bữa cơm trưa phong phú.

Trong bữa ăn, Ngô Hồng Thu nhắc đến tiệc rượu hôm qua, dò hỏi: “Người từng nghe nói đến cái tên Phương Mậu Phu chưa?”

La Thiên Thiên lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua, trong các môn phiệt nhỏ có họ Phương à?”

Ngô Hồng Thu trả lời: “Quận Thanh Hà có bát đại môn phiệt nhỏ là Ngô, Đồng, Nguyễn, Bành, Tiết, Phùng, Bùi, Thẩm, không hề có họ Phương.”

La Thiên Thiên cười lạnh lùng: “Vậy thì đúng rồi, người tung tin tức này ra hoặc là bản thân Phương Mậu Phu, hoặc là kẻ thù của hắn.”

Ngô Hồng Thu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, nhất thời mất đi hứng thú, đáp: “Theo ta thấy là tên Phương Mậu Phu này muốn tham gia võ hội Thanh Hà nên mới cố ý tạo thanh thế để nâng giá trị của bản thân lên.”

La Thiên Thiên không hề hứng thú gì với chuyện này, lắc đầu nói: “Tự nâng giá trị của bản thân, đúng là kẻ nhàm chán đến cực

điểm.”

Ngô Hồng Thu cũng thở dài khinh miệt: “Mới đầu năm mà loại người gì cũng có.”

Sau bữa ăn, Ngô Hồng Thu rời khỏi phủ quận trưởng, tiếp tục tới nhà của một tử muội tốt khác đùa nghịch.

Trong lúc đó, cô nói lại những lời phân tích của La Thiên Thiên cho tử muội tốt kia nghe rồi người tử muội tốt này lại nói cho những bằng hữu khác.

Một truyền 10, 10 truyền 100.

“Cho nên, ầm ĩ bữa giờ, cái tên Phương Mậu Phu này chỉ là hạng danh không xứng với thực thôi à.”

Tiết Nam Kiệt nghe báo cáo của thuộc hạ xong thì mặt tỏ ra chán ngấy, cảm thấy mình chỉ vì một nhân vật nhỏ bé như thế mà lãng phí thời gian quý báu lẫn tinh lực, mẹ nó, không đáng chút nào.

Huynh đệ họ Trình cũng trợn tròn mắt.

Mặc cho bọn họ tưởng tượng thế nào đi nữa thì cũng không thể nghĩ đến sự việc sẽ phát triển thành dạng này.

Hai người bị Tiết Nam Kiệt mắng té tát, tâm trạng buồn bực tột đỉnh.

...

Đại doanh Thủy Sư!

Lúc chạng vạng tối, La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu ngồi đối diện nhau, 2 phu thê cùng thưởng thức bữa tối.

Lúc này, Lãnh di đi đến cẩn thận nắm bắt những tin tức đã

nghe được cho 2 người.

La Khắc Kỷ nhường mày, kinh ngạc nói: “Chẳng phải Phương Mậu Phu rất khiêm tốn à? Tại sao đột nhiên lại có nhiều đệ tử quyền quý chú ý đến hắn như thế?”

Lãnh di trả lời: “Truy ngược lại đầu nguồn tin tức, người đầu tiên chú ý đến Phương Mậu Phu chính là Tiết Nam Kiệt, tạm thời chưa rõ nguyên nhân.”

Đồng Mẫn Châu bật cười, nói: “Phương Mậu Phu từng là hương chủ Thiết Sơn môn, có lẽ vì nguyên do này nên đã dẫn đến sự chú ý của Tiết Nam Kiệt chẳng?”

Lãnh di cười nói: “Không giống lắm, tất cả những người chú ý đến Phương Mậu Phu thật ra chỉ để ý đến 1 tình tiết, đó là có người đang cố ý truyền bá Phương Mậu Phu có thể sẽ là con ngựa ô trong võ hội Thanh Hà lần này.”

La Khắc Kỷ trầm mặc, hỏi: “Phương Mậu Phu đang làm gì?”

Lãnh di trả lời: “Phương Mậu Phu hoàn toàn không biết chuyện này, thậm chí những người khác trong Ích Hương trai mãi sau mới biết chuyện này, ai nấy đều cảm thấy rất kinh ngạc.”

Đồng Mẫn Châu vội nói: “Xem ra việc này không phải do Phương Mậu Phu gây nên, hãy điều tra Tiết Nam Kiệt đi.”

“Đang cho người đi điều tra rồi, tin rằng sẽ có kết quả nhanh thôi.” Lãnh di đáp lại.

...

Phạch phạch~

Một con bồ câu đưa tin bay vào Ích Hương trai, đáp xuống bên góc cửa sổ thư phòng.

Phương Tri Hành gỡ cuộn giấy trên đùi chim bồ câu xuống.

“Giờ tuất đêm nay, rừng Dã Hồ cách thành Nam 10 dặm, xử hết những người gặp mặt người.”

Phương Tri Hành nhướng mày, nét mặt tỏ ra dăm chiêu.

Hồng Diệp bước đến, liếc nhìn cuộn giấy trên tay Phương Tri Hành, cười nói: “Sao vậy trai chủ, ngài đừng phải nhiệm vụ rất khó à?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Vẫn chưa rõ độ khó thế nào nhưng yêu cầu là đích thân ta đi giết người.”

Hồng Diệp không khỏi kinh ngạc, nói: “Nếu là giết người thì Mã Tranh Minh cũng có thể làm mà, sao nhất định phải đích thân trại chủ ngài đi làm chứ?”

“Đúng vậy, cho nên nhiệm vụ này thật thú vị.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Người ta cần giết có thể là người quen nào đấy mà ta đã từng tiếp xúc.”

Nhoáng cái trời đã tối.

Phương Tri Hành ăn tối xong, chuẩn bị sơ rồi rời khỏi Ích Hương trai, đi thẳng ra khỏi thành.

Tế Cửu đi theo, tò mò hỏi: “Mày làm gì có người quen ở quận thành, La Khắc Kỷ muốn mày giết ai nhé?”

Phương Tri Hành không thèm đoán già đoán non nữa, đáp: “Đi liền biết.”

Tế Cửu thấy vậy không nói gì thêm.

Một người một chó nhanh chóng tới rừng Dã Hồ thành Nam.

Đây là một rừng cây tươi tốt, trong rừng có rất nhiều cáo sinh sống, hang cáo ở khắp mọi nơi.

Phương Tri Hành đến rừng Dã Hồ trước, sau khi nhìn quanh, trong đầu nhanh chóng nảy số.

Cậu trèo lên một thân cây và ẩn mình, chờ cơ hội phục kích.

Chương 395: Đại sự (1)

Tế Cầu ngửi thấy mùi khai nồng nặc, mũi nó ngứa ngáy, không muốn chờ ở dưới đất nữa.

Nhưng nó lại không biết trèo cây, đành phải tìm một bãi cỏ cao rồi nằm xuống.

Thời gian trôi qua từng chút...

Cộc cộc cộc~

Hai con ngựa phóng như bay và dừng lại bên ngoài rừng Dã Hồ.

“Đại ca, nơi này chính là rừng Dã Hồ.”

Dưới màn đêm, Trình Thiên Tích cưỡi trên lưng ngựa, tay cầm 1 chiếc đèn lồng giơ lên soi vào khu rừng rét đậm tối tăm.

“Ừm, chính là chỗ này.”

Trình Thiên Ân ôm 1 hộp giấu trong ngực, gật đầu nói: “Thiếu môn chủ đột nhiên phân phó chúng ta tới nơi này giao đồ, thời gian là giờ tuất, chắc chúng ta vẫn chưa đến trễ.”

Trình Thiên Tích càng nhìn càng cảm thấy không ổn, cau mày nói: “Bầu không khí trong rừng Dã Hồ này chẳng lành, không phải nơi hay hò gò, tại sao thiếu môn chủ nhất định phải chọn nơi này để giao đồ?”

Trình Thiên Ân tung người nhảy xuống ngựa, nói: “Chớ suy nghĩ lung tung, chúng ta mau giao đồ vật vào tay người liên hệ rồi lập tức chạy về.”

Trình Thiên Tích không nói nhảm nữa, tung người xuống ngựa.

Hai huynh đệ tiến vào trong rừng, đèn lồng lắc lư không ngừng.

“Đến rồi!”

Phượng Tri Hành đang ngồi xồm trên cây, neho mắt lại nhìn thấy 1 cái đèn lồng đang vừa đi vừa lắc lư giữa khu rừng, nghênh ngang không coi ai ra gì.

“Thế này là như nào?”

Tình cảnh này, Tế Cầu cũng sợ ngây người, chớp mắt nói: “Không phải chứ, chẳng lẽ 2 người kia không hề nhận ra rằng bọn họ sắp bị xử quyết à?”

“Mày ngu thế!”

Phượng Tri Hành cạn lời: “Nếu mày phát giác ra mình sắp bị giết thì mày sẽ đi tới không?”

“...”

Tế Cầu rút lưỡi lại, trợn trắng mắt, giận dữ nói: “Mẹ nó, tao không ngu, tao đang nói móc mỉa, mày hiểu không?”

Không bao lâu, ánh đèn càng lúc càng gần.

“Hả, sao lại là bọn họ?!”

Mắt Phượng Tri Hành không khỏi phóng to ra, biểu cảm lập tức lộ vẻ thích thú.

Đã lâu rồi cậu chưa gặp lại 2 huynh đệ họ Trình.

Không ngờ rằng ngày đôi bên trùng phùng lại là lúc người chết

ta sống!

“Ah... cái này...”

Tế Cửu cũng há miệng trợn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Kể ra thì Trình Thiên Ân là thầy giáo vỡ lòng của Phương Tri Hành, mở ra cánh cửa võ đạo của cậu.

Nhưng về sau Trình Thiên Ân phát giác được Phương Tri Hành tâm thuật bất chính, không phải người tốt nên đã đuổi cậu đi.

Lần cuối cùng cậu nghe được tin tức về 2 huynh đệ họ Trình chính là lúc bọn họ tự hào nhất khi được thăng chức lên đường chủ Vân Hồ.

Haizz, nhân sinh vô thường, ruột già bao ruột non...

Sau một khắc, Phương Tri Hành nhảy từ trên cây, phiêu nhiên đáp xuống trước mặt huynh đệ họ Trình.

Tế Cửu thấy thế cũng nhảy vọt ra, bước tới bên cạnh Phương Tri Hành.

“Người?”

Trình Thiên Ân giật nảy mình, sau đó nhìn kỹ thì phát hiện khuôn mặt vô cùng lạ lẫm của Phương Tri Hành.

Cũng đúng, lúc này Phương Tri hành thi triển Súc Cốt, dịch dung rồi nên khuôn mặt đã đổi khác.

“Hả, con chó săn này chẳng phải là...”

Trình Thiên Tích nín thở, quá kinh hãi, thốt lên: “Người là Phương Tri Hành!”

Trình Thiên Ân nhanh chóng phản ứng, ngạc nhiên hỏi:

“Người thật sự là Phương Tri Hành ư?”

Rắc kết~

Trong cơ thể Phương Tri Hành phát ra hàng loạt tiếng động lạ, đáng người ngày càng cao lớn, thân thể biến hùng tráng, rất nhanh trở thành một người trẻ tuổi khôi ngô cao hơn 2,2 mét.

Gặp cảnh tượng này!

Huynh đệ họ Trình hô hấp ngừng trệ, bất giác hít một hơi khí lạnh.

Chỉ cảm thấy một cổ áp bức to lớn đập vào mặt!

“Phương Tri Hành, tại... tại sao người lại ở đây?”

Trình Thiên Ân bỗng chốc căng thẳng, nhìn quanh quất, đồng thời ép buộc bản thân tỉnh táo lại.

Hắn chậm rãi đặt hộp gấm trong người xuống, vẻ mặt cảnh giác cao độ, hỏi: “Người nhận đồ là người ư?”

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn hộp gấm, bỗng rút đao ra khỏi vỏ, bổ mạnh xuống.

Xoẹt!

Bảo đao cấp 2 xẹt qua hộp gấm, ánh đao lóe lên, hộp gấm nứt làm hai.

Huynh đệ họ Trình cúi đầu nhìn, con người lập tức co rút lại.

Hộp gấm trống rỗng, không có gì trong đó cả.

“Chuyện... chuyện này...”

Trình Thiên Ân trừng to mắt, nổi bất an mãnh liệt dâng lên

trong lòng, yết hầu run rẩy, hỏi: ‘Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?’

Trình Thiên Tích cũng kinh ngạc, sắc mặt thay đổi, không khỏi rung mình, sợ hãi nói: “Phượng Tri Hành, rốt cuộc người đã làm gì khiến thiếu môn chủ bán đứng bọn ta?”

Lời này vừa nói ra!

Trình Thiên Ân hoàn toàn tỉnh ngộ, mẹ nó, 2 huynh đệ bọn họ bị Tiết Nam Kiệt bán đứng rồi!

...

Phượng Tri Hành không nói được một lời nhìn huynh đệ Trình Thi, trong lòng cực kỳ cạn lời.

“Vị thiếu môn chủ mà các người chỉ chính là Tiết Nam Kiệt của Thiết Sơn môn à?”

Ước chừng sau một lúc lâu, Phượng Tri Hành không nhanh không chậm mở miệng hỏi.

Trình Thiên Ân đỏ mặt hơi lạnh nói: “Người có ý gì, chẳng lẽ người không biết Tiết Nam Kiệt hả?”

Phượng Tri Hành lắc đầu nói: “Chưa từng gặp, ta không quen, ta cũng rất tò mò tại sao hẳn phải bán đứng các người.”

Nói tới đây, Phượng Tri Hành nghiêm túc hỏi: “Rốt cuộc hai người các người làm gì lại rước lấy họa sát thân?”

Chương 396: Đại sự (2)

Trong nhất thời Trình Thiên Ân kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, muốn nói gần đây bọn họ làm gì, ý đồ điều tra người trước mặt.

Nhưng chỉ là chút chuyện cỏn con mà thôi!

Đây là đã phạm phải thiên quy nào hả?

Tại sao chứ?!

Trình Thiên Ân không khỏi trừng mắt nói: “Phượng Tri Hành, người tới nơi này là muốn làm gì?”

Phượng Tri Hành trả lời từng chữ một: “Phụng lệnh giết người.”

Huynh đệ Trình Thị liếc nhìn nhau, biểu cảm trên mặt vô cùng cứng ngắc, đều nhìn ra vẻ hoảng sợ từ trong mắt đối phương.

Trình Thiên Tích không nhịn được quát hỏi: “Người phụng lệnh của ai? Chỉ dựa vào người có thể giết được hai huynh đệ bọn ta à? Đừng quên, là ai dạy của người võ công!”

Lúc nói chuyện, gã vẫn đang quan sát chung quanh.

Bởi vì thẳng đến lúc này, hai huynh đệ cũng không cho rằng Phượng Tri Hành có thể giết được bọn họ.

Người giết bọn họ nhất định mai phục ở chung quanh.

Phượng Tri Hành ngoảnh mặt làm ngơ ngược lại thu đao vào vỏ, bình tĩnh lui về phía sau vài bước.

Cậu truyền âm đến: “Tế Cửu, cho mày một cơ hội biểu hiện.”

Tế Cửu đã sớm rục rịch, trong một khoảng thời gian rất dài trước đó, nó vốn không có bất kỳ cơ hội biểu hiện nào.

Nó hỏi: “Chung quanh không có ai theo dõi đâu ha?”

Phượng Tri Hành gật đầu nói: “Vừa rồi tao ở trên cây đã xem qua, không có người nào khác.”

Tế Cửu yên tâm, thân hình nhoáng lên, trong nháy mắt một phân ra làm chín!

9 Tế Cửu giống nhau như đúc, xếp thành hàng.

“Hả cái này?!”

Huỳnh đệ Trình thị hoàn toàn ngơ ngác.

Bọn họ trở mắt nhìn 9 con chó sói, lộ ra biểu cảm giống như gặp ma.

“Không phải mới nãy là một con chó à, sao trong nháy mắt đã nhiều thêm 8 con rồi?”

Trình Thiên Tích ngây ra như phỗng, đối mặt với chuyện vượt qua nhận thức này, cả người rơi vào đại ra ngẩn ngẩn.

“9 dị thú cấp 2...”

Ngược lại Trình Thiên Ân vẫn bình tĩnh, hần nhanh chóng ý thức được, thực lực của 9 Tế Cửu này không yếu.

Sau đó mặt hắn lộ vẻ dữ tợn, lạnh lùng nói: “Chỉ là dị thú cấp 2, làm gì được hai huynh đệ bọn ta chứ?”

Nghe xong lời này, trong lòng Tế Cửu nhất thời khó chịu.

Khỏe miệng Phương Tri Hành hơi cong lên, trêu tức nói: “Tế Cửu, bọn họ xem thường mày kìa.”

“Mày bớt nói nhảm đi!”

Tế Cửu kêu ăng ăng, quyết tâm, nhe răng trợn mắt.

Toàn thân của 8 Ảnh Phân Thân chột cao vút! Thân thể chúng nó bành trướng lên giống như bơm khí.

Chỉ trong giây lát, toàn bộ 8 Tế Cửu biến thành Liệp Lang cỡ lớn cao 2m, hình thể cường tráng, lộ ra vẻ hung tàn, uy phong lẫm liệt, không ai bì nổi.

“Kỹ năng huyết mạch bộc phát - Nanh Sói Kịch Độc!”

Tế Cửu một lòng muốn bày ra một chút thực lực để Phương Tri Hành biết sự lợi hại của nó.

Lần này nó hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, dứt khoát bỏ ra bất cứ giá nào, bỏ vào tất cả 8 cái mạng có thể nói là bỏ vốn gốc.

8 Liệp Lang hung thần ác sát, thực lực tuyệt đối đạt tới tiêu chuẩn dị thú sơ kỳ cấp 3.

Huynh đệ Trình Thị thấy cảnh tượng này thì cứng đờ cả người, hô hấp hoàn toàn ngưng trệ, nổi lên một thân nổi da gà.

“Đây là dị thú gì, sao còn có thể biến thân?!”

Hai huynh đệ như bị sét đánh, gặp phải chấn động to lớn, da đầu đều tê rần.

“Hừ hừ, trước hết giết người nào đây?”

Tế Cửu nhìn trái ngó phải, 8 con Liệp Lang tự nhiên chia làm hai đội, hình thành thế vây quanh.

Huynh đệ Trình Thị thấy vậy, nhanh chóng lưng tựa lưng đứng thẳng.

“Phương Tri Hành, mày trông coi cho tốt đấy!”

Tế Cầu đứng phía trước Phương Tri Hành, chỉ huy 8 Ảnh Phân Thân.

“Giết!”

Nó ra lệnh một tiếng, 8 con Liệp Lang chợt có hành động.

“Súc địa!”

Liệp Lang số 1 đột nhiên thay hình đổi vị, đến gần trước mặt Trình Thiên Tích.

Trong lòng Trình Thiên Tích kinh hãi, con Liệp Lang đó rõ ràng không làm ra động tác lao tới, lại thỉnh linh đánh lên.

Nhưng Thiên Sát Huyết Hải công mà gã tu luyện là công pháp hệ Cự Hùng, còn chưa kịp cường hóa nhanh nhẹn.

Bất chợt bị Liệp Lang làm cho một cái bất ngờ không kịp phòng, trở tay không kịp.

“Gào hú!”

Liệp Lang số 1 mở ra mồm to như bồn máu, lộ ra răng nanh bén nhọn, đột nhiên cắn vào cánh tay phải của Trình Thiên Tích.

Trình Thiên Tích theo bản năng giơ cánh tay trái lên.

Giây tiếp theo, cánh tay trái của gã bị cắn, răng nanh sắc bén xé rách da thịt, trực tiếp cắn xuyên thấu.

“A ~”

Trình Thiên Tích vô cùng đau nhức, chợt giơ cánh tay phải lên, hóa thành chưởng ấn đánh vào đầu Liệp Lang số 1.

“Thiên Sát Chưởng!”

Gã cũng thức tỉnh kỹ năng bộc phát Thiên Sát Chưởng, một chưởng có thể đánh nổ tung người ta.

Nhưng rất đáng tiếc, Liệp Lang số 2 dường như nháy mắt lao tới.

“Lang Ảnh Tật Phong Trảo!”

Giữa không trung đột nhiên hiện lên một mảnh trảo ảnh, vô cùng nhanh chóng, không khí đều rơi vào vận vẹo.

Sau đó, xì xì!

Cánh tay phải của Trình Thiên Tích gãy thành vô số đoạn rơi rụng xuống, máu bắn đầy trời.

“A a!”

Trình Thiên Tích thê lương kêu thảm thiết, tuy gã là Nhất Cầm cảnh nhưng đối mặt với đòn tấn công của hai dị thú cấp 3 phối hợp với nhau, nháy mắt rơi vào hạ phong.

Chương 397: Truy Sát (1)

“Đệ đệ!”

Trong lòng Trình Thiên Ân sốt ruột, nhưng trước mặt hắn cũng có 4 con Liệp Lang, ốc còn không mang nổi mình ốc, hoàn toàn không thể trợ giúp Trình Thiên Tích.

“Ca, không cần lo cho ta, ca mau chóng trốn...”

Trình Thiên Tích ý thức được bản thân xong đời rồi, nhịn đau hô to.

Chữ “Trốn” vừa mới hét ra, Liệp Lang số 3 đã lao đến, cắn xé bả vai của Trình Thiên Tích.

Xì xì xì ~

Hơn phân nửa bả vai bị cưỡng ép xé xuống, máu tươi đầm đìa, vô cùng thê thảm.

Liệp Lang số 4 càng không chút khách sáo, thừa dịp người bệnh muốn mạng của người, nó nhảy dựng lên, mở ra mồm to như vực sâu cắn vào đầu Trình Thiên Tích.

Răng rắc ~

Cổ Trình Thiên Tích bị gãy, đầu bị miệng sói ngậm đi, nửa người dưới ngã trên mặt đất.

“Ha ha ha!”

Tế Cầu cực kỳ đắc ý kêu lên: “Nhìn thấy không, một con sói một miếng đã giải quyết một Nhất Cầm cảnh!”

Phương Tri Hành nhượng mảy.

Nếu Trình Thiên Tích là bị 4 Liệp Lang cấp 3 thật sự bao vây, cho dù gã không có phần thắng cũng vẫn có hi vọng chạy thoát.

Dù sao chỉ số thông minh của Liệp Lang không cao, lúc săn giết cũng sẽ không phối hợp tài tình như vậy.

Nhưng gã lại đụng phải Liệp Lang sở hữu chỉ số thông minh của nhân loại hơn nữa còn là Ảnh Phân Thân.

“Đường đường Nhất Cầm cảnh lại bị thua nhanh như vậy.” Phương Tri Hành than khẽ.

“Tao lợi hại chứ, trâu bò chứ!”

Tế Cẩu cười nở hoa, nó nghẹn khuất lâu lắm rồi, cuối cùng có thể sảng khoái tùy ý phát tiết một lần.

8 con Liệp Lang bao vây Trình Thiên Ân .

Lúc này Trình Thiên Ân nhìn thi thể tàn tạ của đệ đệ, biểu cảm trên mặt vặn vẹo tới cực điểm.

“Súc sinh, người giết chết đệ đệ của ta!”

Biểu cảm của Trình Thiên Ân dần dần điên cuồng, phần nộ, oán hận, cuồng bạo, đủ loại cảm xúc đáng sợ đan xen trên mặt hắn.

“Ta giết người!”

Cuối cùng hắn đã ra tay, thân hình nhoáng lên, đánh về phía một con Liệp Lang.

Ngay lúc này, bóng dáng hắn đột nhiên trở nên mơ hồ, biến thành từng ảo ảnh, cuối cùng hiện ra 9 ảo ảnh.

Từng ảo ảnh làm ra động tác khác nhau khiến người ta nhận không ra người nào mới là chân thân.

“Ồ, đây là &LTLoa; Toàn Cửu Ảnh>, hẳn cường hóa nhanh nhẹn rồi.”

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, liếc mắt đã nhìn ra manh mối của Trình Thiên Ân .

Chẳng qua, Loa Toàn Cửu Ảnh đương nhiên huyền diệu, ở trước mặt người khác, có lẽ có thể chiếm được một ít tiện nghi.

Nhưng ở trước mặt Phương Tri Hành lại không đáng giá một xu.

Cậu sở hữu hai năng lực lớn hệ thị giác là Biến Động Thị Lực và Đồng Tử Xích Huyết, phá giải Loa Toàn Cửu Ảnh dễ dàng.

“Hừ, cái thứ rách nát gì?”

Tế Cầu không thèm ngó tới, khứu giác của nó chặt chẽ tập trung vào Trình Thiên Ân , không cần dùng mắt thường để phân biệt.

Nó không khỏi cười khẩy nói: “Trước mặt Ảnh Phân Thân của đại gia nhà người, người chơi ảo ảnh?”

Lúc này, Liệp Lang số 5 và số 6 đồng thời thi triển súc địa, xông tới cắn vào cùng một ảo ảnh.

Đồng thời, Liệp Lang số 7 đứng tại chỗ bất động, tùy ý ảo ảnh kia xông lên.

Liệp Lang số 8 thi triển Lang Ảnh Tật Phong Trảo, một móng vuốt quét qua.

Trong lòng Trình Thiên Ân lộ bộp, đột nhiên biến hóa chiêu thức, giậm chân nhảy lên tại chỗ.

Liệp Lang số 5 và số 6 lao vào khoảng không, móng vuốt của Liệp Lang số 8 cũng vô ích.

Nhưng Liệp Lang số 7 chợt nhảy lên, đứng trên không rồi một móng vuốt quét qua.

Trình Thiên Ân nhảy đến giữa không trung vốn không có chỗ để trốn.

“Ủm!”

Trình Thiên Ân nhện một hơi, cơ bắp toàn thân nhanh chóng nhúc nhích, trên làn da quỷ dị nhô lên từng xước mang rô giống như con nhím.

“Đây là &LTTh;ứ Vị Công>!”

Phương Tri Hành tỉnh ngộ lại, khoe miệng không khỏi nhếch lên.

Trình Thiên Ân là Nhị Cầm cảnh, hẳn đã cường hóa hai điểm phòng ngự và nhanh nhẹn.

Bốp ~

Trảo ảnh quét lên người Trình Thiên Ân , nhất thời đánh hẳn bay ngược ra ngoài.

Nhưng Trình Thiên Ân lại đỡ được một kích này, trừ quần áo bị phá nát ra thì không bị thương.

Không chỉ như thế, hẳn bước đi trên không, lại mượn lực bay về phía xa xa.

Vừa đáp xuống đất, hẳn oán hận nhìn Phương Tri Hành và Tế Cầu rồi bỏ chạy.

“Tiêu rồi, hẳn muốn chạy!”

Trong lòng Tế Cửu lộp bộp, kinh nghiệm chiến đấu của nó vẫn là quá ít, thua ở đây.

Nếu nó biết Trình Thiên Ân cường hóa phòng ngự thì nó sẽ không thi triển Lang Ảnh Tật Phong Trảo tấn công, nên trực tiếp xông lên cắn xé.

Nhưng hiện tại nói cái gì cũng đã muộn.

“Đuổi theo!”

Tế Cửu gấp gấp hô to, toàn bộ 8 con Liệp Lang xông về một hướng.

“Gâu gâu gâu ~”

Trình Thiên Ân giống như mông cháy phát lực chạy như điên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi rừng Dã Hồ, chạy đến xe ngựa của hắn, xoay người lên ngựa.

“Giá ~”

Tâm trạng của Trình Thiên Ân kích động, ngựa của hắn là thiết mã, tốc độ chạy và sức chịu đựng cũng không thua Liệp Lang.

“Ta nhất định có thể thoát được!”

Trình Thiên Ân bắt lấy roi, vung lên dùng sức quất về mông ngựa.

Hắn ngồi xuống ngựa nâng lên bốn vó, phi nước đại về phía trước.

Chương 398: Truy Sát (2)

Xi xì xì ~

Bỗng nhiên, hai móng trước của ngựa đột nhiên bị gãy, ngã quỵ xuống.

Trình Thiên Ân thuận thế cũng ngã quỵ xuống, lăn quay rồi đứng dậy.

Không biết từ khi nào, Phương Tri Hành đã đuổi tới bên cạnh hắn.

“Người đi chết cho ta!”

Trình Thiên Ân oán hận Phương Tri Hành tới cực điểm.

Nói thật, làm sao hắn cũng không ngờ bản thân chỉ là nhất thời tò mò, nhất thời nổi lên lòng tham, đã trêu chọc đến tai họa vô duyên vô cớ này.

Hắn vung nắm tay đánh ra, nắm tay và phía trên cánh tay tất cả đều là xước mang rô giống như một cây Lang Nha Bổng, đập qua.

“Sức lực trăm!”

Phương Tri Hành đứng yên bất động, một giây, hai giây, ba giây!

Thẳng cho đến giây thứ ba, một quyền của Trình Thiên Ân mới đập đến.

“Người quá chậm!”

Phượng Tri Hành không thèm nhìn tới, chọt vung đao chém ra.

Bảo đao cấp 2 bắn ra một đường hàn quang!

Đao phong chém về phía nắm tay Thứ Vị của Trình Thiên Ân .

Vù!

Đao phong chém vào chính diện nắm tay, trong nháy mắt đã chém tới vị trí cổ tay, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người sượt qua vai nhau!

Sau khoảnh khắc đó, Phượng Tri Hành nhắc đao về phía trước, duy trì tư thế đứng bất động.

Trình Thiên Ân tiếp tục đi về phía trước vài bước, mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Rầm!

Cả cánh tay lập tức vỡ ra, nửa đoạn dưới rơi xuống đất.

Tầm mắt Trình Thiên Ân rũ xuống, hắn nhìn thấy rõ ràng một đường vết máu từ bả vai lan tràn thẳng tới ngực.

Sau đó ngực của hắn cũng nứt ra, sai vị trí, thân thể biến thành hai đoạn, rầm rầm ngã xuống.

“Đao thật nhanh!”

Ánh sáng trong mắt Trình Thiên Ân nhanh chóng tiêu tán, hắn đến chết cũng không rõ tại sao phòng ngự của hắn không chịu được một kích như thế.

Một đao của Phượng Tri Hành giống như cắt đậu hũ, dễ như trở bàn tay, thế như chẻ tre!

Đúng vào lúc này, cuối cùng Tể Cầu đã đuổi kịp!

Nó thấy Trình Thiên Ân bị Phương Tri Hành giết chết, nhất thời hơi nổi giận.

“Đệt mợ nó, tao hao phí 8 cái mạng chỉ là muốn làm màu...”

Tể Cầu nổi giận không thôi, 8 con Liệp Lang xông lên, xé xác Trình Thiên Ân còn lại một hơi thở cuối cùng.

Không lâu sau, 8 con Liệp Lang giải thể biến mất.

[Tể Cầu - Số mạng còn lại: 1]

Tể Cầu thấy vậy, buồn bực nói: “Phương Tri Hành, cho dù vừa rồi mày không ra tay, tao cũng có thể đuổi kịp Trình Thiên Ân giết hắn!”

Phương Tri Hành cười, sờ đầu Tể Cầu khen ngợi nói: “Ờ đúng đúng, mày biểu hiện tốt lắm, thực lực tổng thể đạt tới Nhị Cầm, tuy chỉ có một cơ hội sử dụng.”

Tể Cầu nhe răng trợn mắt, hất tay Phương Tri Hành ra, gâu gâu nói: “Đừng xem thường chó, chờ lần sau mày thăng cấp, mạng của tao sẽ trở về hết.”

Một người một chó nhanh chóng vòng về quận thành.

Phương Tri Hành trở lại thư phòng của Ích Hương trai ngồi xuống.

Nhớ lại mỗi một lời nói và hành động của huynh đệ Trình Thị, bọn họ dường như biết rõ ràng tại sao bản thân bị giết nhưng bọn họ không nói gì.

“Bỏ đi, nghĩ nhiều vô ích.”

Phương Tri Hành rất nhanh đã mất đi hứng thú đối với bọn

họ.

Huynh đệ Trình Thị chỉ từng xuất hiện như người qua đường trong cuộc đời cậu mà thôi.

Nếu song phương nước giếng không phạm nước sông, đương nhiên có thể bình an vô sự.

Nhưng vận mệnh cứ trêu người!

Phương Tri Hành kéo xuống một góc giấy, viết bốn chữ nhiệm vụ hoàn thành sau đó thả bồ câu đưa thư đi.

“Ừm, tắm rửa cái đã.”

Phương Tri Hành lên lầu hai, tiến vào trong phòng ngủ.

Hồng Diệp còn chưa ngủ, biết Phương Tri Hành thích ngâm bồn đã sớm có chuẩn bị, lập tức gọi người hầu đưa nước.

Phương Tri Hành cởi quần áo, ngâm toàn thân trong nước ấm áp, cả người thư thái.

Cậu duỗi tay ra, Hồng Diệp cười thẹn thùng, lập tức gia nhập vào.

Nước ào ào dập dờn, văng tung tóe ra đất.

...

Hai ngày nhoáng cái trôi qua.

Phong Ngâm các phái người đến thông báo cho Phương Tri Hành, tình báo mà cậu mua đã có tin tức.

Phương Tri Hành vui vẻ đi trước.

“Công tử gia, đây là tình báo ngài cần.” Ông lão râu bạc cười

ha hả lấy ra một tờ giấy đưa tới.

Phương Tri Hành nhận lấy đọc qua, trên mặt dần dần hiện lên vẻ tỉnh ngộ.

Cái gọi là “đá Quy Vãn” chính là một loại hoá thạch.

Sau khi dị thú dạng rùa chết, ví dụ thi thể của nó rơi vào sông lớn, mai rùa chìm vào đáy sông, do dòng nước xiết năm này tháng nọ đánh vào sẽ dần dần biến thành một loại hoá thạch cực kỳ rực rỡ xinh đẹp.

Nói đơn giản một chút chính là dưới tác dụng của chất đất và dòng sông, mai rùa dần dần biến thành ngọc thạch xinh đẹp.

Về phần “bột Lân Y” ...

Trên thực tế, bột Lân Y là một dạng kim loại kỳ dị, tên gọi khác là thiểm đồng, nhiệt độ bình thường sẽ ở dạng bột.

Chỉ cần cho một ít thiểm đồng vào trong thép tinh luyện cấp 2, ở nhiệt độ thích hợp sẽ có thể hợp thành một loại vật liệu cấp 3 vô cùng thần dị tức thần cường!

Thông qua phương pháp hợp thành khác nhau, có thể lấy được thần cường tính chất đặc biệt hoàn toàn khác nhau.

Chương 399: Truy Sát (3)

Cho nên thần cương có thể cực kỳ cứng rắn. Phòng ngự không thể phá vỡ; công kích kiên cố không gì phá nổi.

Đồng thời, thần cương cũng có thể cực kỳ mềm mại mỏng manh, tính dẻo rất mạnh.

Nhưng cho dù là loại thần cương nào, mặt ngoài của nó đều có hoa văn phức tạp, hình dạng như vảy cá rất xinh đẹp.

Chính vì nguyên nhân như vậy, khi giáp dùng thần cương làm nguyên liệu chính tạo ra, chẳng những cường độ phòng ngự cực cao, nước lửa bất xâm hơn nữa còn mềm mại như tơ lụa, có thể mặc trên người giống như quần áo thêu hoa cho nên gọi là Lân Y.

“Bột Lân Y hiếm có đắt đỏ, hơn nữa là hàng cấm mà triều đình quản chế trọng điểm, nghiêm cấm mua bán.”

Phượng Tri Hành nhướng mày, thông thả thu hồi tờ giấy như có suy nghĩ.

Tế Cửu thấy thế, truyền âm hỏi: “Thế nào?”

Phượng Tri Hành hơi im lặng, trả lời: “Đáy sông có đá Quy Vãn nhưng bột Lân Y thì khó, có tiền cũng không mua được.”

Tế Cửu hiểu rõ, đáp: “Vậy lựa chọn tu luyện &LTGiang; Lưu Thủy > đi, kỹ năng bơi của mày tốt như vậy, nhảy vào đáy sông mò 100 viên đá Quy Vãn lên không phải được rồi à?”

Phượng Tri Hành trợn trắng mắt, cạ lời nói: “Đá Quy Vãn là hoá thạch không phải đá cuội, số lượng không có nhiều như vậy.

Ngoài ra, không phải mỗi đáy sông đều có đá Quy Văn, thứ này chỉ có ở dòng nước xiết ở Cấm Khu mới có.”

Tế Cầu lại cảm thấy không sao cả, nói thẳng: “VẬY MÀY ĐI CẤM KHU TÌM THỬ ĐI, CHẴNG QUA LÀ TỐN THÊM CHÚT THỜI GIAN THÔI.”

“...”

Phượng Tri Hành không muốn nói chuyện với con chó không đầu óc này, cậu nghiêng đầu nhìn về phía ông lão râu bạc.

“Công tử gia, còn có việc gì à?”

Ông lão râu bạc đếm tiền, cười ha hả hỏi.

Phượng Tri Hành dò hỏi: “Lão các chủ, làm sao có thể lấy được đá Quy Văn và bột Lân Y?”

Ông lão râu bạc vuốt chòm râu đáp: “Đá Quy Văn và bột Lân Y đều là vật hiếm lạ, không dễ lấy cho lắm.”

Phượng Tri Hành nghe vậy, ý nghĩ chợt lóe, hạ giọng hỏi: “Ngài thần thông quảng đại, nhất định có cách đúng không?”

Ông lão râu bạc chà xát hai tay, cười nói: “Từ xưa đến nay, dân gian có tập tục đeo ngọc thạch phù hộ trường thọ trường sinh, đá Quy Văn cũng là một trong số đó.

Chính vì như vậy, đá Quy Văn cực kỳ nổi tiếng trên thị trường đồ cổ và ngọc khí, thuộc về tác phẩm nghệ thuật bền vững lâu đời, bảo đảm giá trị khá cao, ngài có thể đi dạo bên phía ‘Lão Nhai’.”

Trong lòng Phượng Tri Hành vui vẻ, truy hỏi: “VẬY BỘT LÂN Y THÌ SAO?”

Về mặt ông lão râu bạc nghiêm túc nói: “Thứ đó không chạm vào được, tội lớn mất đầu đó.”

Nói đến đây, lão cố ý quay đầu đi, lơ đãng chà xát ngón tay.

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ, móc ra kim phiếu nhét vào trong tay lão.

Ông lão râu bạc vui mừng quá đỗi, lặng lẽ cười nói: “Công tử gia, thế nhân đều biết bột Lân Y bắt nguồn từ quặng đồng, nhưng cụ thể đến từ loại quặng đồng nào thì rất ít có người biết.

Lão phu vừa mới điều tra, biết được quặng đồng này thật ra tên là ‘Thiểm thạch’ (Amphibol, khoáng khoáng vật silicat tạo đá sẫm màu)!

Nếu ngài trực tiếp mua bán bột Lân Y, đó là phạm vào tội chết nhưng nếu ngài mua Thiểm thạch rồi mời một vài người tay nghề giỏi giúp ngài tinh luyện tinh chế, ngài cũng có thể lấy được một ít bột Lân Y.”

“ Thiểm thạch...”

Phương Tri Hành tỉnh ngộ lại, nhớ kỹ.

Không bao lâu, cậu đi ra khỏi Phong Ngâm các, đi đến thương hội Thiên Bảo.

“Ngài muốn mua đá Quy Vắn?”

Vị tiểu thư phụ trách tiếp đãi Phương Tri Hành cũng là lần đầu tiên nghe nói về đá Quy Vắn, hơi xa lạ.

Cô đi tìm đọc danh mục bảo vật của thương hội Thiên Bảo, rất nhanh có phát hiện.

“Đá Quy Vắn bình thường làm trang sức cho quyền quý sử dụng, số lượng khá khan hiếm, bình thường chỉ có vương công quý tộc có thể thu thập vật ấy đeo ở trên người, có ngụ ý cầu phúc tăng thọ.”

Tiểu thư tiếp đãi lắc đầu nói: “Trong tồn kho của thương hội bọn ta không có đá Quy Văn, thiếu hàng.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, xoay người rời khỏi thương hội Thiên Bảo, cưỡi ngựa đến Lão Nhai.

Tể Cẩu không nhận được nhắc nhở: “Điều kiện 1 viết vô cùng rõ ràng, yêu cầu chi tiết mày đi vớt đá Quy Văn chứ mua đến không tính mà.”

“Mày bị ngu à!”

Phương Tri Hành liếc xéo Tể Cẩu, khinh thường nói: “Động não chút đi được không, tao có thể mua 100 viên đá Quy Văn trước sau đó ném xuống dòng nước xiết nào đó lại lặn xuống đáy sông vớt lên, không phải hoàn thành nhiệm vụ rồi à?”

“À cái này...”

Tể Cẩu nhất thời không lời nào chống đỡ, hóa ra thằng khốn này muốn thề bug.

Một lát sau...

Phương Tri Hành đi vào chợ đồ cổ.

Nơi này cũng rất náo nhiệt, bày hàng vỉa hè khắp nơi.

Phương Tri Hành mới vừa đi vào đã bị mấy bán hàng rong vây quanh, chào hàng trong tay bọn họ là hàng tốt.

Ví dụ lư hương của một vị hoàng đế tiền triều nào đó từng sử dụng, hoặc là bút tích thực của một vị danh nhân lịch sử nào đó v.v...

Phương Tri Hành vừa đi bộ vừa hỏi thăm đá Quy Văn.

Chương 400: Mộng Cảnh (1)

“Công tử hôm nay ngài đến thật trùng hợp, mấy năm trước bốn tiệm vừa mới thu được một viên đá Quy Văn chính là bảo vật trấn tiệm của bốn tiệm đó.”

Một ông chủ với chòm râu dê, từ phía dưới quầy lấy ra một hộp gấm tinh xảo, cẩn thận mở ra.

Phương Tri Hành ló đầu nhìn, nhất thời mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy bên trong hộp có một viên ngọc thạch kích thước cỡ bàn tay màu trắng, ngọc trong suốt như pha lê, mặt ngoài hiện lên đường hoa văn mai rùa xinh đẹp.

Thứ này vừa nhìn đã biết đắt chết đi được!

Ông chủ với chòm râu dê nhiệt tình giới thiệu: “Viên đá Quy Văn mà ta cất giữ nhìn thoáng qua đã biết là thật, không một chút bông, không chút vết nứt, tuyệt đối là hàng tốt cực phẩm!”

Phương Tri Hành hơi im lặng rồi hỏi: “Ông chủ bán giá bao nhiêu?”

Ông chủ râu dê dựng ngón cái và ngón trỏ vuông góc với nhau, 3 ngón sau thì cụp lại, cười nói: “Chỉ 1 giá thôi, 80 vạn đồng tiền.”

Phương Tri Hành nháy mắt cạ lời.

Cậu hỏi: “Giá thấp nhất là bao nhiêu?”

Ông chủ với chòm râu dê cười nói: “Công tử, kim có giá ngọc vô giá, 80 vạn xem như là rẻ rồi. Vậy đi nếu ngài thật sự cần, 78 vạn đồng tiền cứ mang đi!”

Phương Tri Hành không khỏi rơi vào trầm mặc.

Một viên đá Quy Văn giá trị nhiều tiền như thế, vậy 100 viên chẳng phải là giá trên trời à?

“Ha ha ha ~”

Tế Cửu thấy tình hình như vậy, kìm lòng không đậu cười ha hả, trêu tức nói: “Không ngờ chứ gì, đá Quy Văn có thể càng khó làm hơn bột Lân Y!”

Thẻ bug thất bại!

Phương Tri Hành nhú mày thành một cục, biểu cảm hơi buồn bực.

“Ừm, đẹp đường hồi phủ, nghĩ cách khác đi.”

Phương Tri Hành tạm thời không biết làm sao, trong thời gian ngắn không ở lại, vòng về Ích Hương trai.

Nhoáng cái đã tới buổi chiều.

Trời đột nhiên đổ mưa!

Mây đen dày đặc, tí tách tí tách.

Một thanh niên mặc áo xám cưỡi ngựa đi tới Ích Hương trai. Hắn gõ cửa, đưa một bức thiệp mời chỉ đích danh đưa cho Phương Mậu Phu.

Người hầu nhận lấy thiệp mời, chuyển cho Hồng Diệp.

Hồng Diệp rất nhanh đem thiệp mời đến thư phòng, đặt trước mặt Phương Tri Hành.

Ánh mắt Phương Tri Hành đảo qua, phát hiện thiệp mời không có ký tên, không biết người mời là người như thế nào.

“Ồ, sao có người mời ta tham gia tiệc rượu chứ?”

Phương Tri Hành nhất thời kinh ngạc, cậu ở trong quận thành chính là một người trong suốt, không có ai nường tựa cũng không có bạn bè, ai có thể mời cậu đi uống rượu?

Nhưng người mời khách chẳng những biết cậu đang ở đâu, còn biết cậu tên là Phương Mậu Phu, cái này rất quý dị.

Hồng Diệp nhìn kỹ hoa văn trên thiệp mời thì biến sắc, giật mình nói: “Chẳng lẽ đây là thiệp mời mà Ngô gia phát?!”

Cô chỉ vào hoa văn song kiếm giao nhau, nghiêm túc nói: “Đây là tộc huy của tiểu môn phiệt Ngô gia, người khác không dễ dàng dám giả mạo.”

Phương Tri Hành nhíu mày nói: “Làm sao Ngô gia biết ta, chẳng lẽ đây là bên phía đại phu nhân sắp xếp?”

Hồng Diệp cũng không rõ ràng đáp: “Ta sẽ giúp ngài hỏi thử nhưng ngài có thể phải tham gia bữa tiệc rượu này, Ngô gia ở quận Thanh Hà là một trong 8 tiểu môn phiệt lớn, xếp thứ nhất, bối cảnh gia tộc thậm chí trên cả Đồng gia, tốt nhất đừng mạo phạm bọn họ.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, nháy mắt dặn dò hạ nhân chuẩn bị nước tắm rửa.

Cậu tắm rửa xong thay một bộ quần áo mới, lúc này mới ra ngoài, đi thẳng hướng bắc tới phủ đệ của Ngô gia.

Ước chừng nửa giờ sau!

Phương Tri Hành mở ô che mưa, xoay người xuống ngựa rồi lấy ra thiệp mời đi tới cửa lớn của phủ đệ Ngô gia thuận lợi được cho vào.

Một người hầu dẫn cậu và Tế Cầu đi tới một biệt viện.

Phượng Tri Hành phóng mắt nhìn, trong biệt viện này ban công san sát, hành lang gấp khúc uốn lượn, trang trí cực kỳ đẹp để quý giá, khắp nơi lộ ra trắng lệt, khí thế nghiêm ngặt.

Tạm thời không nói đến những cái này, chỉ nói kích thước, chỉ riêng diện tích của một biệt viện này đã lớn hơn Ích Hương trai của cậu.

Người cực giàu so sánh với người giàu còn chênh lệch xa hơn cả khoảng cách giữa người giàu và người nghèo.

“Haiz, tài phú quả nhiên tập trung trong tay 1% người.”

Phượng Tri Hành than khế.

“Phượng trai chủ, mời bên này.”

Người hầu chỉ vào một lầu các ồn ào, vươn tay làm một tư thế mời.

Phượng Tri Hành vực dậy tinh thần, không nhanh không chậm đi vào cửa lớn sau đó ngẩng đầu nhìn quanh.

Chỉ thấy một trong đại sảnh rộng rãi sáng sủa tụ tập rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, một đám quần áo gọn gàng, nạm vàng mang ngọc.

Mỗi một nam tử dáng người hùng tráng khôi ngô, khí độ bất phàm, uy phong凛冽.

Mỗi một nữ tử dáng người khỏe mạnh, có nhan sắc, có thân hình.

Điểm chết người chính là cách nói năng dùng từ, cử chỉ thần thái của bọn họ đều để lộ ra sự cao quý tôn nghiêm của người thượng đẳng, không thể khinh nhờn.

Lúc này giống như có rất nhiều La Khắc Kỷ, La Khắc Chiêu, La Thiên Thiên xuất hiện ở trước mặt Phương Tri Hành.

Chương 401: Mộng Cảnh (2)

“Cảnh tượng thật lớn...”

Da mặt Phương Tri Hành không khỏi căng chặt, dường như nháy mắt cậu kết luận người tham gia tiệc rượu này không phú thì quý, hơn nữa phần lớn là đệ tử môn phiệt.

“Phương trai chủ, tiểu thư nhà ta cho mời ngài qua.” Người hầu cười nói.

Phương Tri Hành gật đầu, bước xuyên qua đám người đi đến trước mặt một nữ tử trẻ tuổi mặc hồng y.

Vị nữ tử trẻ tuổi này có một đôi mắt trong suốt sáng ngời, chân mày lá liễu cong, lông mi rất dài, làn da trắng nõn không tỳ vết lộ ra màu hồng nhàn nhạt, đôi môi mỏng như cánh hoa hồng mềm mại ướn át.

Cô đứng ở đó, dáng vẻ hào phóng giống như một vị tiên tử xinh đẹp từ trên trời giáng xuống, không nhiễm khói lửa nhân gian.

Phương Tri Hành chợt cảm thấy kinh ngạc nhưng cậu cẩn thận dè dặt, lập tức nghiêm trang thi lễ nói: “Bỉ nhân Phương Mậu Phu, bái kiến Ngô tiểu thư.”

Ngô Hồng Thu hơi nghiêng đầu, đánh giá Phương Tri Hành một lúc, kinh ngạc nói: “Người là Phương Mậu Phu? Không ngờ người trẻ tuổi như vậy.”

Phương Tri Hành nhất thời cạn lời, hóa ra người mời ta qua đây nhưng hoàn toàn không biết gì về ta cả.

Cậu hiếu kỳ nói: “Xin hỏi Ngô tiểu thư, cô và ta không quen nhau, tại sao cô mời ta tới tham gia tiệc rượu của cô?”

Ngô Hồng Thu nói thẳng: “Bởi vì trong khoảng thời gian gần đây, tên của người luôn truyền lưu trong vòng của bọn ta, vì thế mọi người đều rất tò mò rốt cuộc người là nhân vật như thế nào.”

Phượng Tri Hành nhú mày, vẻ mặt khó hiểu.

Lúc này có người nghênh ngang đi tới.

Khóe mắt Phượng Tri Hành nhìn thoáng qua, cậu lập tức chú ý tới thanh niên trước ngực có hoa văn hắc hổ.

“Hồng Thu muội muội, hẳn là ai vậy, sao ta chưa từng gặp?” Thanh niên đánh giá Phượng Tri Hành hỏi.

Ngô Hồng Thu thần nhiên cười nói: “Giới thiệu một chút, hẳn là nhân vật phong vân gần đây, Ích Hương trai chủ Phượng Mậu Phu.”

Cô lại chuyển hướng sang Phượng Tri Hành: “Vị này chính là thiếu chủ Phùng Hành Kham của Hắc Hổ môn.”

Phượng Tri Hành thầm nghĩ một tiếng quả nhiên, chấp tay nói: “Phượng mỗ bái kiến Phùng thiếu môn chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Phùng Hành Kham trừng to mắt, cảm tức nhìn Phượng Tri Hành, trầm giọng nói: “Hay thật, thì ra người chính là Phượng Mậu Phu có tiếng là có thể ‘quyền đánh 8 Tiết Nam Kiệt, chân đá 10 Phùng Hành Kham’ à?”

Lời này vừa nói ra!

Đại sảnh nhất thời rơi vào yên tĩnh!

Tất cả mọi người quay đầu, tầm mắt ném về phía này.

Trong lòng Phương Tri Hành ngạc nhiên, hai mắt hơi nhú lại liền nói: “Chỉ sợ Phùng thiếu môn chủ hiểu lầm gì rồi, Phương mỗ luôn thành thật bốn phận, chưa bao giờ nói lời nói khoác mà không biết ngượng này.”

“Cho người cũng không dám!”

Phùng Hành Kham hừ hừ, tức giận nói: “Bản công tử đứng ở đây, người đá một cái cho ta xem.”

Phương Tri Hành cúi đầu, cười làm lạnh nói: “Cho dù Phương mỗ ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám mạo phạm Phùng thiếu môn chủ.”

Phùng Hành Kham nhìn mọi người xung quanh, ha ha cười lạnh nói: “Các người đều nghe thấy hử, Phương Mậu Phu, ngay cả đá ta một cái cũng không dám, còn có người cho rằng hử chính là hắc mã trên hội võ Thanh Hà à?”

Mọi người đầy hứng thú nhìn Phương Tri Hành, biểu cảm nghiên ngẫm, ánh mắt tràn ngập khinh thường.

“Được rồi.”

Ngô Hồng Thu bỗng nhiên ngắt lời nói: “Ta đã sớm nói đều là lời đồn bên ngoài, không thể tin hết. Chắc là vị Phương trai chủ này đắc tội với người nào, lúc này mới bị người bịa đặt.”

Mọi người bật cười, nhất thời mất đi hứng thú xem náo nhiệt, tiếp tục uống rượu nói chuyện phiếm, không ai để ý tới Phương Tri Hành nữa.

Phương Tri Hành hơi im lặng, thận trọng hỏi: “Xin hỏi Ngô tiểu thư, đến tột cùng lời đồn đó là như thế nào?”

Khóe miệng Ngô Hồng Thu hơi cong lên, nói đơn giản một chút.

Sau khi Phương Tri Hành nghe xong thì hít ngược một luồng khí lạnh.

Lúc này, cậu đột nhiên nghĩ tới huynh đệ Trình Thị tối hôm qua bị cậu giết chết.

“Thì ra là thế!”

Phương Tri Hành không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng lửa giận bốc lên.

Sớm biết chuyện là như thế này, cậu nhất định lột da rút xương, lăng trì xử tử huynh đệ Trình Thị.

“Ngô tiểu thư, nếu đây đã là sự hiểu lầm, Phương mỗ không quấy rầy nữa, tạm biệt ở đây.” Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, cung kính nói.

Ngô Hồng Thu nhú mày nói: “Đến cũng đã đến rồi, uống chút rượu rồi hăng đi, miễn cho người khác nói ta chiêu đãi không chu toàn. Ngoài ra, người đến tham gia tiệc rượu này không phú thì quý, người không muốn làm quen bọn họ à?”

Phương Tri Hành nghe vậy, lập tức bày ra vẻ cảm kích đáp: “Chủ làm sao khách theo vậy, Phương mỗ cảm ơn Ngô tiểu thư ban cho cơ duyên to lớn này.”

Ngô Hồng Thu cười, tự mình đi chiêu đãi khách.

Phương Tri Hành đi một vòng ở trong đại sảnh, đáng tiếc không ai bằng lòng bắt chuyện với cậu.

Không bao lâu, cậu đi tới trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Vừa nhìn thì hay rồi!

Phương Tri Hành nháy mắt rung động sâu sắc!

Chỉ thấy ngoài cửa sổ có một đài phun nước thiên nhiên, nước
suối rào rào phun ra, chảy xuống một cái ao.

Chương 402: Cấm Khu (1)

Nước ao rất nông, trong suốt.

Đáy ao có rất nhiều viên ngọc thạch xinh đẹp, mặt ngoài mỗi viên ngọc thạch đều có đường hoa văn mai rùa, đẹp như một bức tranh.

“Đá Quy Vần!!”

Hồ hấp Phương Tri Hành ngừng trệ, bảo vật trấn tiệm của người khác, ở chỗ tiểu môn phiệt Ngô gia chỉ là vật trang trí trong ao mà thôi.

Má nó quả thực là phung phí của trời!!

“Phương Mậu Phu? Ai là Phương Mậu Phu?”

Trong đại sảnh đột nhiên lại có một người cao giọng hô to.

Phương Tri Hành nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy ngoài cửa có một thanh niên bưu hãn tràn đầy sức sống đi đến...

“Bành công tử!”

“Hạo Lâm huynh, người đến rồi!”

“A, thiếu trang chủ của Bạch Mã trang cũng đến à!”

Mọi người đều ngênh đón, hàn huyền bắt chuyện.

Rất nhanh, có người giơ cánh tay lên chỉ về phía Phương Tri Hành.

Tầm mắt của Bành Hạo Lâm nhìn về phía Phương Tri Hành, ba

chân bốn cẳng đi qua đó, hét lớn: “Phượng Mậu Phu đúng không, nghe nói người rất kiêu ngạo, đến đây, 2 ta so tài thử xem rốt cuộc người có thực lực gì.”

Trong lòng của Phượng Tri Hành đè nén lửa giận, cậu cúi đầu, chấp tay nói: “Bành công tử, lời đồn sẽ hại chết người, tất cả đều là lời bịa đặt, xin đừng tin tưởng.”

Bành Hạo Lâm phát tay nói: “Lời đồn bịa đặt gì đấy thì ta không quan tâm, chỉ có đánh rồi mới biết được rốt cuộc người thế nào, không phải à?”

Lúc này Phùng Hành Kham đột nhiên đi đến, chen miệng vào nói: “Bành Hạo Lâm, người đủ rồi đấy, đừng bắt nạt người thành thật.

Nói thật cho người biết, vừa nãy hấn đã nhận thua ở trước mặt ta.

Hừ hừ, người sẽ không cho rằng đánh bại thuộc hạ dưới trướng của ta là có thể chứng minh người mạnh giống ta à?”

“Họ Phùng kia, ông đây sớm muộn gì cũng sẽ cắt bỏ chiếc lưỡi độc trong miệng người.”

Bành Hạo Lâm giận tím mặt, vén tay áo, hét lên: “Đến đây, bây giờ 2 chúng ta sẽ đánh một trận để phân cao thấp.”

Phùng Hành Kham khinh thường nói: “Người? Hay là thôi đi, ta phải giữ lại chút sức lực để xử cái thằng Tiết Nam Kiệt đấy, người qua một bên chơi đi.”

Bành Hạo Lâm cười giễu nói: “Người chỉ là một dân thường nhát gan, ông đây không thèm để ý đến người.”

Hấn lần nữa chuyển hướng sang Phượng Tri Hành, khỏi bày giải gì hết mà nói: “Như vậy đi, người theo ta đánh một trận, để ta

xem rốt cuộc người có cấp bậc gì.”

Bành Hạo Lâm vừa dứt lời thì có một trung niên cường tráng bước ra từ phía sau hắn, cao hơn 1m9, thô kệch, bên hông treo một thanh trường đao.

Bành Hạo Lâm giới thiệu: “Hắn là Đinh Lực Bình, tiết lộ cho người biết, hắn tu luyện ma công <Đao pháp Hóa Huyết>, có tu vi Nhị Cầm cảnh.”

Sau đó hắn nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, nở nụ cười giễu trên choker: “Người sẽ không đến mức ngay cả Nhị Cầm cảnh đều không đánh lại đấy chứ?”

Đinh Lực Bình bước ngay lên phía trước, hất cằm lên cười giễu, rồi vỗ tay nói: “Phương trai chủ, xin chỉ giáo.”

Phương Tri Hành nhìn quanh đại sảnh.

Mọi người đều nhìn cậu, ngay cả Ngô Hồng Diệp cũng thờ ơ lạnh nhạt, không có bất kỳ ý tứ khuyên can nào cả.

Cậu thấy tình hình này thì hơi im lặng, biểu cảm thu liễm lại từng chút, nghiêm mặt nói: “Thua thì thế nào, thắng thì thế nào?”

Đinh Lực Bình không khỏi bật cười: ” y đồ, người còn muốn cược tiền thưởng nữa à?”

Phương Tri Hành bình tĩnh hỏi ngược lại: “Người không dám cược ư?”

Đinh Lực Bình thấy thế thì ngậy ra, vẻ cuồng ngạo trên mặt cũng hơi thu liễm, nhìn về phía Bành Hạo Lâm.

“Nói đi, người muốn làm gì?”

Bành Hạo Lâm vỗ tay ra phía sau, không quan tâm mà nói.

Phường Tri Hành nói thẳng: “Phường mỡ thích sưu tầm mấy loại đá hiếm, vừa rồi ta nhìn thấy trong hồ phía bên kia có rất nhiều đá Quy Vãn, trông rất đẹp.

Nếu ta thắng trận đấu này thì hy vọng Bành công tử có thể thưởng cho ta 100 viên đá Quy Vãn.”

“Đá gì chứ?”

Bành Hạo Lâm chớp mắt, hẳn chưa từng nghe qua đá Quy Vãn nên không khỏi ngó đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Sau đó mọi người nghe thấy Ngô Hồng Diệp cười nói: “Không thành vấn đề, đá Quy Vãn trong hồ của ta rất nhiều, mặc cho ngài chọn.”

Bành Hạo Lâm nghe vậy, cũng không để ý cho lắm.

Dù sao đều là tiểu môn phiệt, thứ tốt của Ngô gia thì Bành gia hẳn chắc chắn cũng có, lát nữa trả lại nhân tình cũng được.

“Nếu người thua thì thế nào?” Bành Hạo Lâm hỏi.

Phường Tri Hành thần nhiên nói: “Mặc cho công tử xử trí.”

“Được!”

Bành Hạo Lâm hài lòng cười lớn 3 tiếng, nhanh trí, phần chần nói: “Nếu người thua thì phải chui qua đống quần của tất cả khách khứa.”

Sát ý trong lòng Phường Tri Hành dâng lên cuồn cuộn.

Đinh Lực Bình nhắc đao lên, lãnh đạm nói: “Không còn vấn đề nữa đúng không, đi, chúng ta ra ngoài đánh.”

Hắn sải bước lớn đi ra khỏi đại sảnh.

Phương Tri Hành cũng đi theo.

2 người họ đứng trên bãi cỏ giữa sân, tắm dưới mưa phùn, giăng co với nhau.

Đám người Ngô Hồng Thu hoặc đứng dưới mái hiên, hoặc bò lên lầu 2 xem chiến đấu.

“Mời!”

2 mắt Đinh Lực Bình trừng ra, bắp thịt toàn thân nhúc nhích, trong lúc vô hình thì thân hình trở nên lớn hơn một vòng.

Chương 403: Cấm Khu (2)

Soạt!

Một âm thanh vang lên!

Đinh Lực Bình đột nhiên rút đao ra khỏi vỏ, nghiêng người, một tay cầm đao, mũi đao chỉ về phía Phương Tri Hành.

Chỉ một thoáng, cặp mắt của hắn bắn ra luồng ánh sáng lạnh lẽo khát máu khiếp người, nhìn chằm chằm vào Phương Tri Hành cứ như nhắm người mà cắn, đằng đằng sát khí.

Nước mưa chảy xuống thuận theo lưỡi đao của hắn rồi rơi xuống đất, rét lạnh cứ như kết băng vậy.

Dường như Phương Tri Hành cũng đồng thời rút đao ra khỏi vỏ, cơ thể hơi trầm xuống, hiện ra tư thái tự lực.

Một giây, 2 giây, 3 giây, 4 giây!

Chỉ trôi qua mấy giây ngắn ngủi, Phương Tri Hành đứng yên bất động, bắp thịt cả người duy trì không ngừng siết chặt, toàn thân cứ như một bức tượng điêu khắc.

Nhưng tư thế mà cậu cầm đao lại hoàn mỹ, không có kẽ hở nào cả.

“A!”

Đồng tử của Đinh Lực Bình co rút lại, sồn tóc gáy!

Cùng là dùng đại đao, hắn vừa liếc mắt đã nhìn ra Phương Tri Hành hết sức nguy hiểm, trên dưới toàn thân không hề có kẽ hở

khiến hắn không thể nào ra tay.

Trực giác nói cho hắn biết, chỉ cần hắn vọt lên thì sẽ bị một đao của Phương Tri Hành chém giết.

Tình cảnh này...

Mọi người đều chìm vào im lặng, âm thầm tắc lưỡi.

Những đệ tử môn phiệt đó đều là người tập võ, từ nhỏ đã được danh sư chỉ điểm, hơn nữa còn tu luyện võ công thượng thừa nên mắt nhìn rất cao.

Bọn họ liếc mắt nhìn, lúc này Phương Tri Hành cứ như biến thành một cây trúc bị ép cong, có thể bắn ngược bộc phát bất cứ lúc nào, phóng ra sức mạnh tuyệt vời.

“Khá lắm!”

Hô hấp của Bành Hạo Lâm ngừng lại, sắc mặt cũng thay đổi.

Phùng Hành Kham thấy vậy thì neho mắt, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ ngạc nhiên.

“Chậc...”

Ánh mắt của Ngô Hồng Thu hơi ngừng lại, 2 tay xoa nắn khăn tay, như có điều suy nghĩ.

Mưa phùn rơi xuống...

Mồ hôi trên người của Đinh Lực Bình bị nước mưa che giấu, biểu cảm trên mặt đã ngừng lại cực điểm, sát ý giữa 2 hàng lông mày tản đi, không còn sót lại chút uy áp hung dữ nào cả.

Lúc này, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm là nhận thua.

Nhưng Bành Hạo Lâm cùng với đám đệ tử môn phiệt đều đang

nhìn, khiến hắn không có cơ hội nhận thua, kiên trì phải đánh.

“Người đang đợi điều gì?”

Phương Tri Hành đột nhiên bình tĩnh mở miệng hỏi, có ý bảo hắn mau tiến công.

“Ừng ực!”

Yết hầu của Đinh Lực Bình chuyển động lên xuống, nuốt nước bọt, trong ánh mắt hiện ra ý cầu xin, đáp lại: “Phượng trai chủ, ta là người khiêu chiến, theo lý phải là người ra tay trước mới đúng.”

Lúc nói chuyện, 2 tay của hắn giơ đao lên trước người, bày ra tư thái phòng ngự, dự định đấu tranh cuối cùng.

Nhưng sau nháy mắt!

Đinh Lực Bình cảm thấy hoa mắt, cả người cứng đờ.

Phượng Tri Hành chột lướt qua vai hắn như quỷ mị vậy.

Đinh Lực Bình trừng mắt nhìn, sau đó thì trời đất quay cuồng.

Hắn nhìn thấy một thân thể không đầu trào máu ngã ra sau, sau đó thế giới dần chìm vào bóng tối vĩnh cửu.

Hiện trường hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách.

Nhị Cầm cảnh, một chiêu giết ngay tức khắc!

2 mắt của mọi người đều thẳng tắp.

Bộp!

Bộp bộp!

Đột nhiên có người vỗ tay ở trên lầu 2.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn, người đó là Bành Hạo Lâm.

Lúc này, thiếu trang chủ của Bạch Mã trang chẳng những không tức giận mà 2 mắt còn tỏa sáng, chộn rộn.

“Đao pháp hay lắm!”

Bành Hạo Lâm giơ ngón tay cái, kêu lên: “Ta đã nói rồi, lời đồn chưa chắc là giả, trên đời này không có lửa thì làm sao có khói?”

Biểu cảm của mọi người khác nhau, ánh mắt nhìn về phía Phương Tri Hành cũng không hèn mọn và xem thường như trước đây nữa.

Bọn họ đều đang tự hỏi, nếu bản thân đối mặt với một đao tu lực của Phương Tri Hành thì có thể phá giải được không?

Một lát sau...

Phương Tri Hành xách theo một cái túi bước ra khỏi phủ đệ Ngô gia, tung mình lên ngựa.

Tế Cửu đi theo đến, truyền âm nói: “Vừa nãy mày sao vậy, tại sao lại không nhện được? Bây giờ thì hay rồi, bại lộ thực lực ra rồi!”

Phương Tri Hành tức giận trả lời: “Tình hình vừa nãy bảo tao nhện được à?”

Tế Cửu đáp lại: “Vậy thì mày cũng không nên giết chết Đinh Lực Bình trước mặt Bành Hạo Lâm. Mày lấy hết mặt mũi của hắc trước mặt mọi người, bây giờ kéo thù lớn rồi đấy.”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Mày sai rồi, Bành Hạo Lâm hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của Đinh Lực Bình, hình như hắc cũng không có tâm tư sâu đến vậy, hiện ra hết vui buồn, từ đầu đến cuối chỉ muốn thử lai lịch của tao mà thôi.”

Tế Cầu trả lời: “Mặc dù Bành Hạo Lâm sẽ không truy cứu chuyện này, nhưng bên phía La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu thì mày định ăn nói thế nào?”

Phương Tri Hành cười giễu nói: “Phu thê La Khắc Kỷ chỉ xem tao như quân cờ, bọn họ tự cho rằng có thể khống chế được tao, có thể cầm nắm tao bất cứ lúc nào, nhưng dưới tình hình ngoài ý muốn này, tuyệt đối sẽ vượt qua dự liệu của bọn họ.”

Tế Cầu chớp mắt chó, nghe xong thì hiểu như không hiểu, không kìm được mà hỏi: “Mày có ý gì?”

Chương 404: Cấm Khu (3)

Khóe miệng của Phương Tri Hành vênh lên, cười nói: “Quân cờ tao đây không phải là mặc cho bọn họ bày bố, bản thân tao cũng phải đi mấy bước, mưu cầu cho bản thân một con đường lùi.”

Tế Cầu kinh ngạc nói: “Vừa nãy mày cố ý bại lộ thực lực? Để thu hút sự chú ý của những đệ tử môn phiệt!”

Phương Tri Hành “ừm” một tiếng rồi gật đầu cười nói: “Chỉ có quây đục nước mới béo cò được. Nếu tao được nhiều phe thế lực quan tâm đến thì lúc La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu lợi dụng tao để làm chuyện xấu, phải suy nghĩ lại. Ngoài ra, ví dụ có rất nhiều cặp mắt luôn nhìn chằm tao, bọn họ cũng không dễ tùy ý diệt tao.”

Tế Cầu tỉnh ngộ ra.

Từ sau khi Phương Tri Hành đến quận thành, cậu luôn thân bất do kỷ, cứ như biến thành con rối của La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu, mặc cho bọn họ thao túng.

Nhưng hôm nay, Phương Tri Hành nắm bắt được cơ hội quý giá nên bắt đầu bắt tay phá cục.

Lúc này, Phương Tri Hành giống như trúc sắt bị đè cong, đang không ngừng tụ lực, chờ đợi phản kích.

...

Đại doanh Thủy Sư!

“Ồ, Phương Mậu Phu cuối cùng bại lộ rồi?”

Đồng Mẫn Châu nghe thấy báo cáo của Lãnh di thì lắc đầu bất mãn: “Phương Mậu Phu quá non trẻ, không biết an phận, tốc độ bại lộ cũng nhanh quá đi.”

Lãnh di liếc nhìn La Khắc Kỷ trầm ngâm không nói gì, cười nói: “Thật ra cũng không tính là hoàn toàn bại lộ, Ích Hương trai chỉ thu hút được ít sự quan tâm mà thôi, qua một thời gian nữa, sóng gió sẽ tự lắng lại.”

“Ta lại cảm thấy đây là chuyện tốt.”

La Khắc Kỷ đột nhiên mở miệng, hắc cười như không cười, có ý vị sâu xa.

Đồng Mẫn Châu tò mò nói: “Là thế nào?”

La Khắc Kỷ trả lời: “Nhỏ thì ẩn vào nơi hoang dã, vừa thì ẩn vào phố thị, lớn thì ẩn vào triều đình.”

Đồng Mẫn Châu nhớ kỹ lại thì tỉnh táo ra, cười nói: “Không hổ là phu quân, mắt nhìn sâu xa đấy.”

...

Tí tách!

Mưa dầm liên miên.

Dưới màn đêm, một con bồ câu bay đến đậu lên trên cánh tay của Phương Tri Hành.

Tế Cầu ngóc đầu lên, trên khuôn mặt chó tràn đầy mong chờ.

Nó cảm thấy lần này Phương Tri Hành hành sự lỗ mãng, ít nhiều cũng sẽ bị mắng cho một trận.

“Sau này người hãy cố gắng tiếp xúc với đệ tử môn phiệt, tốt nhất là trở thành bạn với bọn họ. Ngoài ra hãy dùng mật đạo, sau

này hành sự phải cẩn thận hơn mới được.”

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi đưa cuộn giấy cho Hồng Diệp, hỏi: “Ích Hương trai có mật đạo à?”

Hồng Diệp nhìn qua cuộn giấy rồi gật đầu đáp lại: “Có một mật đạo, lối vào ở trong phòng của ta, ngay dưới giường, lối ra nằm trong một căn nhà dân ở con phố đối diện, nhà dân đấy cũng là tài sản riêng của đại công tử, nhưng được viết dưới tên của người khác, hơn nữa còn không có ai ở.”

Cô vừa nói ra lời này!

Tế Cửu liếc nhìn Hồng Diệp, không khỏi truyền âm đến: “Không thể giữ mụ đàn bà này lại được, vậy mà cô ta luôn giấu mày chuyện quan trọng đến thế.”

Nhưng Phương Tri Hành lại tỏ ra đã hiểu.

Dù sao Hồng Diệp cũng do Đồng gia bồi dưỡng, đâu thể dễ dàng bảo cô móc tim móc phổi, hoàn toàn phản bội chứ?

Sau đó cậu đến phòng của Hồng Diệp, xốc đệm của cô lên, phía dưới quả nhiên xuất hiện một mật đạo.

Phương Tri Hành tiến vào mật đạo, phát hiện mật đạo vô cùng chật hẹp, chỉ cho phép một người đi qua, còn phải khom người đi.

Cậu đi một đường đến điểm cuối của mật đạo, ngửa đầu nhìn xung quanh, trên đỉnh đầu xuất hiện một ánh trăng tròn.

Cậu điểm mũi chân vọt lên trên, đáp trên mặt đất.

“Thì ra lối ra là một cái giếng cạn.”

Phương Tri Hành dạo quanh một vòng, căn nhà dân trống rỗng, trong phòng phủ đầy mạng nhện, có lẽ đã lâu không có người ở.

Cậu bước ra khỏi căn nhà dân, xuyên qua một con phố, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy hậu viện của Ích Hương trai.

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ, rồi đi vòng lại mật đạo.

“Có mật đạo này, cho dù có người luôn giám sát Ích Hương trai, ta cũng có thể tự do ra vào.”

Phương Tri Hành than khẽ.

Không thể không thừa nhận, La Khắc Kỷ suy tính tương đối chu toàn.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, trời đã trong.

Phương Tri Hành xách theo túi đá Quy Vãn, cưỡi ngựa rời khỏi quận thành.

[1, Chìm xuống đáy sông có dòng nước chảy xiết, vớt ‘đá Quy Vãn’: 100 viên (Chưa hoàn thành)]

Lần trước Phương Tri Hành ra khỏi thành đã đi ngang qua một dòng sông có dòng nước chảy xiết, có lẽ thích hợp để làm nhiệm vụ này.

Tuần mã lao nhanh đến dốc lục trúc, rẽ vào một con đường mòn, chạy về phía trước 2 3 dặm.

Phía trước truyền đến tiếng ầm ầm!

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn, có một thác nước chảy xuống từ thượng du.

Chênh lệch của thác nước không lớn cho lắm, chỉ khoảng mười mấy mét, nhưng lượng nước chảy lại rất lớn, thể trùng kích

vô cùng hung mãnh.

Phương Tri Hành đi đến bờ sông, nhìn ngó xung quanh, thấy không có ai cả.

Nhưng cậu vẫn không yên tâm, lại mở ra Đồng Tử Xích Huyết, tỉ mỉ quét qua xung quanh.

Chương 405: Khuấy Động (1)

Sau khi xác nhận không ai theo đuôi theo dõi thì lúc này cậu mới cởi y phục, xách theo cái túi đến bên bờ.

“Thử trước chút đã.”

Phương Tri Hành móc ra một viên đá Quy Văn từ trong túi, ném ra ngoài.

Bồm!

Đá Quy Văn rơi vào trong nước, nhanh chóng chìm xuống đáy sông.

Nhưng dòng nước chảy xiết, có thể là đá Quy Văn bị dòng nước xiết cuốn về phía trước một đoạn.

Phương Tri Hành hít thở sâu, cậu nhảy ngay vào sông, lặn xuống.

Phía dưới đục ngầu, không nhìn thấy được bất kỳ thứ gì cả.

Phương Tri Hành càng không ngừng lặn xuống, đến độ sâu khoảng 2 3 mét thì cậu chạm được bùn cát của đáy sông.

Cậu nhắm mắt sờ tới sờ lui, dòng nước xiết điên cuồng trùng kích lên trên người cậu.

Một lát sau, cậu nổi lên mặt nước.

Tế Cẩu vội vàng hỏi: “Có thể tìm thấy không?”

Phương Tri Hành bơi về bên bờ, lắc đầu nói: “Quá khó, tao

đến được đáy sông thì như người mù, không tìm được chính xác phương hướng, chỉ có thể sờ bậy thôi.”

Tế Cửu cặn lời: “Vừa rồi mày đã lãng phí 80 vạn đồng tiền đấy!”

Phượng Tri Hành không sao cả, cậu đã mang đến không chỉ là 100 viên đá Quy Văn.

Sau đó, cậu móc ra sợi dây thừng nhỏ buộc chặt một viên đá Quy Văn, rồi thả đá Quy Văn xuống đáy sông.

“Không phải đấy chứ, mày lại bug rồi?”

Tế Cửu vừa nhìn thấy điệu bộ của Phượng Tri Hành thì biết rõ cậu lại muốn chui vào kẻ hở.

Nó không khỏi than thở: “Cái quái gì vậy, hệ thống không phải là lằng lơ, đâu ra nhiều kẻ hở cho mày chui vào như vậy.”

Phượng Tri Hành liếc nhìn nó, tức giận nói: “Lăn qua một bên đi, xem tao thao tác này.”

Cậu buộc dây thừng lên trên cây, sau đó xuống nước thuận theo dây thừng, nín thở, lặn xuống đáy sông.

Cậu nhanh chóng mò được điểm cuối của dây thừng.

Viên đá Quy Văn chìm vào trong bùn cát, dòng nước chảy xiết cọ rửa qua lại.

Phượng Tri Hành nắm đá Quy Văn, nổi lên mặt nước, rồi trở về bên bờ.

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[1, Chìm xuống đáy sông có dòng nước chảy xiết, vớt ‘đá Quy Văn’: 100 viên (1/100)]

Phương Tri Hành thấy vậy thì trong lòng không khỏi vui mừng.

“Ừm, quả nhiên là như thế.”

Hệ thống chỉ yêu cầu vớt 100 viên đá Quy Vãn, cụ thể vớt như thế nào thật ra có không gian thao tác rất lớn.

“Đù!”

Tế Cửu hoàn toàn cạn lời: “Vậy mà cũng được nữa à, có phải hệ thống quá ngốc không.”

“Mày thì biết cái gì!”

Phương Tri Hành cười đắc ý, cậu nhanh chóng thu hồi dây thừng buộc vào miệng túi, sau đó thả hết túi đá Quy Vãn xuống dưới sông.

Bốp!

Bọt nước bắn tung tóe lên cao.

Phương Tri Hành lập lại chiêu cũ, lặn vào đáy nước, sau đó vớt cái túi lên.

[1, Chìm xuống đáy sông có dòng nước chảy xiết, vớt ‘đá Quy Vãn’: 100 viên (Đã hoàn thành.)]

“Đệt mợ nó...”

Tế Cửu trừng lớn mắt chó, không lời nào có thể nói được.

Hệ thống ngốc thật đấy!

“Ha ha, thành rồi!” Phương Tri Hành vô cùng mừng rỡ.

Điều kiện max cấp của &LTGiang; Lưu Thủy> chỉ có 2 cái,

hơn nữa điều kiện khó nhất đã được hoàn thành.

Dễ dàng!

[2, Săn giết dị thú cấp 3 trong nước: 1 con (Chưa hoàn thành)]

“Đi, chúng ta đến Cẩm Khu Mã Nảo.”

Phương Tri Hành không chờ đợi được nữa, cậu nhanh chóng mặc y phục vào, cưỡi ngựa lao đến Cẩm Khu cấp 3.

Khoảng 2 tiếng sau, cậu đã đi đến Cẩm Khu Mã Nảo, cả đường không chút sợ hãi.

Tiếp theo, mọi thứ đều được tiến hành từng bước.

Phương Tri Hành thuê một người dẫn đường rồi mới tiến vào bên trong Cẩm Khu.

“Dị thú sống trong nước có 2 loại, một là dị thú đầm lầy, loại còn lại là dị thú dưới nước, có khả năng ở sông lớn hoặc là giữa hồ.”

Người dẫn đường cũng là một tay lão luyện, rất quen thuộc với Cẩm Khu Mã Nảo.

Hắn giới thiệu: “Dị thú cấp 3 trong đầm lầy có ‘Bạch Hồ Ba Đuôi’, ‘Hắc Tiều Hôi Tê’ (tê tê san hô màu xám đen), ‘Đại Mãng Đầm Lầy’...”

Dị thú cấp 3 dưới nước thường ẩn dưới đáy hồ, ít nổi lên mặt nước, khó có thể săn giết.

Dị thú cấp 3 trong sông tương đối nhiều, nhưng phạm vi phân bố cũng rộng, tìm cũng không dễ.”

Phương Tri Hành liên tục cân nhắc, cuối cùng lựa chọn săn giết dị thú cấp 3 trong sông.

Bởi vì cái danh &LTGiang; Lưu Thủy > rõ ràng là có chỉ hướng.

Người dẫn đường đề nghị Phương Tri Hành mua một con thuyền nhỏ dẫn vào Cẩm Khu.

Phương Tri Hành làm theo, cậu mua một cái bè trúc đơn giản cùng một con lợn sống.

Hai người một chó còng đi càng sâu, cả đường đi đến “sông Hắc Nê Sa”.

Con sông này vô cùng kinh khủng, không chỉ nước sông đen bẩn đục ngầu, bùn cát cuồn cuộn, sóng đục ngập trời, mà nước sông còn có độc tính và tính ăn mòn rất nhỏ.

Người không thể uống và dùng nước sông ở nơi này, cũng không thể ngâm trong nước thời gian dài, nếu không làn da sẽ bị ăn mòn, tán loạn.

Người dẫn đường kể một câu chuyện: “Không lâu trước có một đám phản tặc có ý đồ ám sát quận trưởng đại nhân, sau khi bị tóm, quận trưởng đại nhân đã hạ lệnh nhốt bọn họ vào trong một cái lồng giam rồi đưa xuống sông Hắc Nê Sa ngâm 7 ngày, lúc ấy làn da toàn thân của những phản tặc ấy đều bị ăn mòn hết, máu thịt lẫn lộn, trông rất thảm!”

Chương 406: Khuấy Động (2)

Phương Tri Hành không thay đổi sắc mặt, cậu đi đến bờ sông, thò tay vào nước để rửa tay.

Không bao lâu sau, cậu cảm thấy trên tay truyền đến cơn đau ngứa kịch liệt, khiến người ta không nhịn được mà muốn gãi.

Phương Tri Hành nhú mày, chịu đựng.

Chỉ chốc lát sau, cơn đau ngứa đã giảm bớt, cho đến khi biến mất.

Phương Tri Hành nhìn hai tay, ngoại trừ hơi đỏ ra thì không có bất kỳ khác thường nào.

Cậu hỏi: “Dị thú cấp 3 trong sông này rất nhiều, đúng không?”

“Nhiều lắm!”

Người dẫn đường vội vàng đáp lại: “Dị thú loài cá trong sông Hắc Nê Sa được xưng là ‘Cốt Ngư’, đợi ngài nhìn thấy những thứ đấy thì sẽ hiểu tại sao bọn nó tên là Cốt Ngư.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu hơi suy nghĩ rồi thả bè trúc vào trong nước, đập lên, sau đó xuôi dòng.

Tế Cầu và người dẫn đường thì tìm một chỗ an toàn rồi núp vào.

Phương Tri Hành chặt chân sau của con lợn, mặc cho máu tươi chảy xuống sông.

Không bao lâu sau, ào ào!

Mặt sông bắn đục đột nhiên phá ra, một cái bóng dài béo tốt vọt ra khỏi mặt nước.

Phương Tri Hành định thần nhìn lại, đồng tử không khỏi co rút mạnh.

Đó là một con cá, nhưng chỉ có khung xương, không có máu thịt, miệng đầy răng nanh.

Chợt nhìn giống như là sinh vật tử linh!

“Đây là Cốt Ngư à?”

Phương Tri Hành quan sát tỉ mỉ, một giây sau, Cốt Ngư bơi đến gần phía con lợn sống, cắn vào mõm của con lợn.

Xoẹt xoẹt!

Một tảng thịt lớn máu me bị cắn rớt ra ngoài.

Cảnh tượng thần kỳ đã xảy ra, sau khi Cốt Ngư ăn thịt lợn thì trên thân nhanh chóng mọc ra máu thịt, thậm chí còn có một lớp vảy cá nhô lên.

Đáy mắt của Phương Tri Hành sáng ngời, cậu chợt vươn tay ra bắt lấy Cốt Ngư, giơ lên trước mặt.

Cốt Ngư vùng vẫy kịch liệt, nhưng tổn công vô ích.

Phương Tri Hành cẩn thận nghiên cứu Cốt Ngư, lúc này mới phát hiện Cốt Ngư hơi tương tự với Tam Thể Nhân, dường như có thể sinh tồn trên cạn.

Có lẽ là vì kịch độc và tính ăn mòn trong nước, nên Cốt Ngư đè ép hết nước ra ngoài, cơ quan khác đều nén lại ở mặt ngoài Cốt Ngư.

Chỉ khi bọn nó ăn, máu thịt và cơ quan tiêu hóa trên người

mới hiển hiện ra ngoài.

“Thần kỳ quá đi.”

Phương Tri Hành tấ tặc kêu lên kỳ lạ, dùng sức bóp lấy.

Bịch!

Cậu bóp gãy xương sống của Cốt Ngư rồi treo nó bên cạnh bè trúc.

Máu loãng không ngừng chảy ra, mùi máu tanh khuếch tán theo đó.

Không lâu sau, lại có mấy con Cốt Ngư nhào qua, hình thể của bọn nó vừa đến 2 mét, toàn là dị thú cấp 1.

Phương Tri Hành đánh chết từng con một, sau đó treo bọn nó bên cạnh bè trúc để làm mồi nhử.

Bồm!

Đột nhiên có một con Cốt Ngư lớn hơn vọt ra khỏi mặt nước, thân dài hơn 3 mét.

Toàn thân của Cốt Ngư đều là xương, hung thần ác sát, nhào về phía của Phương Tri Hành.

“Chặc!” Phương Tri Hành khinh thường, cậu siết chặt nắm đấm, trên làn da hiện lên màu vàng nhạt.

Kim Tầm Phách Kính!

Cậu tế ra một quyền đánh lên trên đầu cá.

Chỉ nghe một tiếng “bịch” cực lớn vang lên, quyền kinh kinh khùng trùng kích toàn thân Cốt Ngư.

Chỉ một thoáng, khung xương của Cốt Ngư vỡ vụn ra, loạn xà ngầu, rơi lả tả xuống sông.

Bè trúc trôi tự nhiên về phía hạ du.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Bất giác, dọc đường đi Phương Tri Hành đã đánh chết hơn trăm con Cốt Ngư, đa phần là cấp 1, số ít là cấp 2.

Mắt thấy trời sắp tối.

Phương Tri Hành dần mất kiên trì, trầm ngâm nói: “Xem ra hôm nay không săn được Cốt Ngư cấp 3 rồi.”

Cậu thở dài, huy động bè trúc đến bên bờ, ném con lợn đã chết và Cốt Ngư xuống sông.

Phương Tri Hành nhắc bè trúc lên quay trở về, nhanh chóng tìm thấy Tế Cầu và người dẫn đường.

Bọn họ cùng nhau rời khỏi Cẩm Khu.

Trên đường, hai người một chó gặp phải bầy sói tập kích.

Tuy Phương Tri Hành đại sát tứ phương, cường thế xua đuổi được bầy sói.

Nhưng chuyện bất hạnh đã xảy ra.

Người dẫn đường đã bị cắn chết, kéo đi.

Tế Cầu cũng không may, chân sau của nó bị một con ác lang cắn trúng, xé rách một mảng thịt lớn, máu me đầm đìa.

“A a a!”

Tế Cầu hoảng sợ kêu thảm lên: “Toang rồi toang rồi, tao chỉ

còn cái mạng này thôi, sắp chết rồi.”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi co giật, cậu ôm lấy Tế Cầu tìm đường đi trong ký ức để ra khỏi Cấm Khu.

Cậu dẫn ngay Tế Cầu đến y quán chữa thương.

Đại phu không phải bác sỹ thú y, nhưng cũng cố gắng hết sức.

Trên thân của Tế Cầu được băng bó rất dày, suýt chút nữa thì trở thành xác ướp.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, một mình Phương Tri Hành đến Cấm Khu săn bắn.

Tế Cầu thì dưỡng thương ở bên trong khách điếm.

Dù sao nó cũng là dị thú cấp 3, sức sống ngoan cường, không dễ dàng chết đi như vậy.

Ngày thứ 2, Phương Tri Hành trở về không có thu hoạch gì.

” y đô đô...”

Tế Cầu gào khóc kêu đau, còn xuất hiện dấu hiệu phát sốt.

Phương Tri Hành tháo băng gạc ra, thay thuốc cho nó.

Kết quả Tế Cầu đau đến nhe răng trợn mắt, nước mắt ào ào, kêu cha gọi mẹ.

“Phương Tri Hành, mày nhẹ tay chút.”

Chương 407: Khuấy Động (3)

” y dô, mày dứt khoát cho tao chết cho rồi, nói không chừng sau khi tao chết thì có thể xuyên không về nhà.”

Tế Cửu khóc đến mức nước mũi giàn giụa, rồi tỉnh rồi mù, cực kỳ thê thảm.

Ngày thứ 3, ngày thứ 4!

Phương Tri Hành vẫn không thể nào săn giết dị thú cấp 3, bận rộn vô ích cả ngày.

Tế Cửu thì không ngừng sốt cao, ăn cái gì thì ói cái đó.

Mãi đến ngày thứ 5!

Bôm!

Một con Cốt Ngư cực lớn dài hơn 20 mét thành hình nháy ra khỏi mặt nước, nhấc lên sóng gió động trời.

Bè trúc không chịu nổi, chỉ giây lát đã bị sóng đục quét sạch, nuốt hết, phá hủy.

Phương Tri Hành thấy vậy thì không thể không lặn không nhảy lên, liên tục đập nước, tháo chạy lên cao, lên xuống trên mặt sông rộng rãi.

“Hoa Tuyết Ngập Đầu!”

“Sư Tử Phi Hồng!”

Cậu nắm chặt Thính Phong đao, vung đến, chém về phía Cốt

Ngư cực lớn.

Keng keng keng!

Xương cá của Cốt Ngư rất cứng rắn, trọng đao chém tới, tia lửa văng khắp nơi, âm thanh va chạm đinh tai nhức óc.

Về mặt Phương Tri Hành vô cùng nghiêm túc, cậu có 15000 cân lực đao, ngậy ra, trong lúc nhất thời không hạ được con Cốt Ngư cực lớn này.

“Xương cá thường chìm vào trong nước, ta lại không thể dừng ở trên mặt nước, thời cơ và lực đao chém ra kém xa trên đất bằng.”

Trong lòng Phương Tri Hành gấp gáp, lo lắng Cốt Ngư sẽ chạy mất.

Cậu thử chạy về phía bên bờ từng tí, có ý đồ dụ dỗ Cốt Ngư cực lớn bơi qua đó.

Nhưng Cốt Ngư quá lớn, tiến đến gần bờ cách 10 mét thì dừng lại.

“Nếu tiếp tục như vậy thì hoàn toàn không giết nó được.”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, sắc mặt hơi tệ, cậu đột nhiên lặn xuống nước, chìm đến đáy sông rồi đứng vững.

Tự lực!

Một giây, 2 giây, 3 giây...

Cốt Ngư cực lớn bơi xuống đáy sông, dường như nó có thể nhìn thấy Phương Tri Hành nên công bằng đánh đến.

Hai tay Phương Tri Hành siết chặt Thính Phong đao, toàn thân căng thẳng như chiếc cung lớn.

Cốt Ngự cực lớn lần đến gần từng chút một, sau nháy mắt, Phương Tri Hành đột nhiên vung đao lên.

“Bịch!”

Trên mặt sông đột nhiên nhấc lên một thác nước cao 30 40 mét có hình dạng giống như một thanh đại đao.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành kéo Cốt Ngự cực lớn lên bờ sông.

Lúc này, phần đầu của Cốt Ngự cực lớn bị cắt thành 2 ngay giữa đầu.

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn Thính Phong đao, trên mặt lộ ra vẻ đau xót.

Thính Phong đao lại lần nữa vỡ ra.

Cũng làm khó trọng đao này rồi, đầu tiên là trải qua sự giày vò của thanh trúc sắc trăm năm, lại bị Cốt Ngự kiên cố tàn phá.

Lần này Thính Phong đao hư hỏng rất nghiêm trọng, không thể sửa chữa là khỏi ngay được.

Phương Tri Hành không quan tâm đến Thính Phong đao nữa, cậu đặt tay lên trên Cốt Ngự cực lớn.

“Thu!”

Một ý niệm, tạch tạch tạch, toàn thân Cốt Ngự cực lớn tan rã giống như bị nghiền nát vậy.

Trong nháy mắt, Cốt Ngự cực lớn hóa thành từng tia bụi xám, phiêu tán không còn gì.

[Giang Lưu Thủy. Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không?]

Phương Tri Hành thở phào rồi nở nụ cười thỏa mãn.

Chẳng qua là cậu không thăng cấp ngay mà trở về bên cạnh Tế Cầu ở doanh trại trước.

” y đô, tao đúng là bị bệnh, tại sao đêm đấy tao lại hy sinh hết 8 cái mạng chứ?” Tế Cầu rên rỉ, biết vậy chẳng làm.

Phương Tri Hành ngồi xuống bên cạnh nó, lấy lại bình tĩnh.

“Thăng cấp!”

Một ý niệm, ký ức và cảm ngộ của tu luyện Giang Lưu Thủy khổng lồ thao thao bất tuyệt tràn vào trong đầu cậu, được cậu nhanh chóng hấp thu, tiêu hóa, hoàn toàn hòa làm một thể.

Phương Tri Hành đột nhiên tỉnh ngộ, nắm giữ toàn bộ áo nghĩa của bộ công pháp Giang Lưu Thủy.

Bộ công pháp phòng ngự này mô phỏng sự tồn tại và tiến hóa trong nước của dị thú loài rùa, hấp thu đặc tính cứng rắn cùng với nước chảy của dị thú loài rùa.

Toàn thân Phương Tri Hành run lên, cậu ưỡn ngực, bắp thịt toàn thân phồng lên kịch liệt.

Trong lúc vô hình, cơ thể của cậu tăng lên một vòng, đầu tiên là làn da trước ngực hiển hiện đường vân có hình dạng mai rùa, sau đó lan tràn ra ngoài, cuối cùng trên dưới toàn thân đều trải rộng đường vân hình dạng mai rùa, bao trùm lên mỗi một tấc da thịt.

Mỗi một đường vân mai rùa trùng hợp hoàn mỹ với bắp thịt trên người cậu.

Khiến đường nét bắp thịt trên người Phương Tri Hành chột nhìn giống như dùng bút lông đen phác họa ra, không cách nào nói

rõ sự vững chắc cứng rắn.

Phương Tri Hành siết chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh toàn thân bắt đầu khởi động điên cuồng.

“11 vạn cân sức mạnh, tốt quá đi!”

Phương Tri Hành không kìm lòng được mà nở nụ cười thỏa mãn.

Lúc này, cậu không chút sợ hãi thẳng cấp đến Tứ Cầm cảnh viên mãn.

[Giang Lưu Thủy. Viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Làn Da Quy Vằn (Lv3)]

[Làn Da Quy Vằn: Cơ thể của người cứng rắn như mai rùa, đao thương bất nhập (cửu khiếu vẫn là điểm yếu)]

“Chắc, chỉ thức tỉnh một kỹ năng bộc phát...”

Phương Tri Hành chớp mắt, không khỏi thất vọng.

“Ừm, kỹ năng bộc phát tính phòng ngự có lẽ vốn rất ít.”

Chương 408: Tổng Tiền (1)

Phượng Tri Hành nhanh chóng buông lỏng.

Dù sao phòng ngự cũng không giống với 3 cái khác.

Có mấy kỹ năng bộc phát thật ra cũng không sao cả.

Chỉ cần cơ thể trở nên cứng rắn, người khác không làm tổn thương đến là được.

“Chắc, sao vết thương không đau nữa?”

Tế Cửu đột nhiên đứng lên, lắc mông, sợ muốn chết.

Phượng Tri Hành liếc mắt nhìn giao diện hệ thống của nó.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú: Cầu Cơ Bán (chó ràng buộc)]

[Huyết mạch : Liệp Lang (cấp 3)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Nanh Sói Kịch Độc (Lv2, mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một sinh mạng)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Lang Ảnh Tật Phong Trảo (Lv2)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Súc Địa (Lv2)]

[Số mạng còn lại: 10]

Tế Cửu cũng thăng cấp, lại có thêm một cái mạng.

Hơn nữa 3 kỹ năng huyết mạch bộc phát của nó đều thăng cấp lên đến cấp 2.

Có nghĩa là Tế Cầu đã chính thức trở thành dị thú cấp 2.

Phương Tri Hành giơ tay lên, tháo băng gạc trên người Tế Cầu xuống.

Vết thương trên bắp đùi đã hoàn toàn biến mất, biến thành lông chó cứng rắn, không có dấu vết bị thương nào cả.

“Mày thăng cấp rồi!”

Tế Cầu tỉnh táo ra, nó ngẩng đầu nhìn về phía Phương Tri Hành, không ngừng lắc đuôi.

Nó chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ khi Phương Tri Hành thăng cấp như bây giờ.

Phương Tri Hành nhếch mày, cười nói: “Vì sớm cứu người, tao đã chịu không ít khổ cực đấy.”

Tế Cầu dừng vẫy đuôi lại ngay, kêu lên: “Chắc, trước đây tao cứu mày mấy lần, 2 chúng ta không ai nợ nhau cả.”

Phương Tri Hành không nói thêm gì, cậu rất hiểu tính cách của Tế Cầu, nó tuyệt đối không muốn nợ nhân tình cậu.

Cho nên Tế Cầu sớm muộn sẽ chủ động trả lại nhân tình lần này.

Một người một chó rời khỏi Cẩm Khu Mã Nã, trở về quận thành thuận buồm xuôi gió.

Chân trước cậu vừa về tới Ích Hương trai, Hồng Diệp đã vội vàng chạy tới.

“Trai chủ, hai ngày trước có một nhiệm vụ khẩn cấp...”

Phường Tri Hành biến sắc, lần này cậu rời đi mất năm sáu ngày nên rõ ràng đã bỏ lỡ một số việc.

Cậu vội vàng hỏi: “Nhiệm vụ gì?”

Hồng Diệp đưa cuộn giấy sang.

“Ngày mai, khách điểm Thanh Tùng cách phía bắc quận thành trăm dặm, Hồng Tường Bằng thiếu chủ Hồng Ngọc môn, đả thương hoặc giết chết đều được.”

Phường Tri Hành đọc hết, trầm ngâm nói: “Đây là nhiệm vụ nên hoàn thành từ ngày hôm qua.”

Hồng Diệp trả lời: “Ta đã phái Mã Tranh Minh sang đó trước, nhưng ông ta vẫn chưa quay về báo cáo lại.”

Phường Tri Hành hỏi: “Người có biết tên Hồng Tường Bằng này có thực lực thế nào không?”

Hồng Diệp trả lời: “Ta đã điều tra trước, Hồng Tường Bằng từng thể hiện sức mạnh Nhị Cầm cảnh, có thể hiện giờ hẳn đã lên đến Tam Cầm cảnh hoặc thậm chí là cao hơn.”

Phường Tri Hành nhíu mày, cảm giác có thể Mã Tranh Minh sẽ phá hỏng nhiệm vụ này.

Cậu nghi ngờ hỏi: “Hồng Ngọc môn này có tình huống như thế nào?”

Hồng Diệp trả lời: “Hồng Ngọc môn là thế lực do Thẩm gia tiểu môn phiệt bồi dưỡng nên, cùng loại với Thiết Sơn môn và Hắc Hồ môn.”

Nói đến đây, cô lại bổ sung thêm: “Ta còn thăm dò thêm, mục đích hôm nay Hồng Tường Bằng đến quận thành, có khả năng lớn là để tham gia hội võ Thanh Hà.”

Phương Tri Hành bấm tay tính toán, nhận ra: “Cách ngày tổ chức hội võ Thanh Hà còn mười ngày! Hình như đại công tử và đại phu nhân không muốn để Hồng Tường Bằng tham gia hội võ Thanh Hà đâu.”

Cậu tò mò hỏi: “Thấm gia tiểu môn phiệt có quan hệ thế nào với La gia môn phiệt và Đồng gia?”

Hồng Diệp lắc đầu, buông tay nói: “Ta cũng không biết rõ cho lắm. Theo lý mà nói, hẳn giữa bát đại tiểu môn phiệt với nhau như thể tay chân.”

Phương Tri Hành nhin không được mà phì cười, đầu ra khung cảnh tốt đẹp thế.

Chỉ sợ đấu đá không ngừng giữa các môn phiệt với nhau mới là trạng thái bình thường.

“Với Thấm gia thì là quan hệ đối địch.”

Phương Tri Hành nhớ kỹ.

Mặc dù cậu đã bỏ qua nhiệm vụ lần này, nhưng vẫn không hề hoang mang.

Vì nhiệm vụ có yêu cầu là “đả thương hoặc giết chết.”

Với thực lực của Mã Tranh Minh thì khó mà giết chết Hồng Tường Bằng được, nhưng đả thương Hồng Tường Bằng thì lại không khó lắm.

Đảo mắt là trời đã tối.

Mã Tranh Minh cưỡi ngựa lê thân thể bị thương quay trở về.

Ông ta đặt mông ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt, vai trái đầm đìa máu me.

Phương Tri Hành thấy thế, liếc mắt ra hiệu với Hồng Diệp.

Hồng Diệp nhanh chóng phân phó người hầu đi mời đại phu, sau đó lấy kim sang được tốt nhất ra cầm máu cấp cứu rồi băng bó sơ cho Mã Tranh Minh.

Đến khi đó Phương Tri Hành mới lên tiếng: “Thế nào?”

“May mắn không nhục mệnh!”

Mã Tranh Minh thở hỗn hển, nhếch nhác gật đầu cười nói: “Hồng Tường Bằng kia không hổ là thiếu môn chủ của Hồng Ngọc môn, khá là giỏi giang. Ta đánh ngang tay với hắn, hắn thọc cho ta một kiếm, ta trả hắn một quyền.

Hừ hừ, trừ phi hắn có thần dược tuyệt thế. Còn không thì đừng mong tham gia hội võ Thanh Hà nữa.”

Phương Tri Hành ngẫm thử phào trong lòng, gật đầu: “Vất vả cho ông rồi, công lao lần này đều về ông hết.”

Chương 409: Tổng Tiền (2)

Mã Tranh Minh nói: “Đa tạ trai chủ hậu ái.”

Không lâu sau đại phu tới, Mã Tranh Minh quay về phòng chữa trị.

Phương Tri Hành quay người đi vào mật thất, đi đến kệ sách Huyền Quy, cầm bản &LTXuyên Sơn Giáp Lân Công> lên.

Lực phòng ngự của cậu vẫn còn chút tiềm lực đột phá, có thể đào sâu thêm nữa.

Rất nhanh, hệ thống tỏa ra ánh sáng, xuất hiện điều kiện mới.

[Xuyên Sơn Giáp Lân Công: Điều kiện max cấp:]

[1, Bôi Lãng Lý Giáp khắp người: 1 lần (chưa hoàn thành)]

Tổng số điều kiện từ 2 giảm còn 1.

Vấn đề là: Lãng Lý Giáp là cái quái gì?

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Phành phạch phành phạch!

Sáng sớm hôm sau, lúc Phương Tri Hành đang ăn sáng, đột nhiên có một con bồ câu đưa thư bay đến.

“Trước buổi trưa, đi đến quán trà cách thành 130 dặm về phía bắc, đợi đôi huynh muội của Ngân Ngư bảo, Hồ Dật Chi và Hồ Thiển Linh, đả thương hoặc giết chết đều được.”

Phương Tri Hành nheo mắt lại.

Nhiệm vụ này đại khái cũng giống với nhiệm vụ trước đó.

“Hồng Diệp, Ngân Ngư bảo thuộc dưới trướng nhà nào?” Cậu nhú mày hỏi.

Hồng Diệp trả lời: “Nguyễn gia tiểu môn phiệt.”

Phương Tri Hành không khỏi kinh ngạc, Nguyễn gia cũng là thế lực đối địch sao?

Cậu nhanh chóng ăn nốt chén cơm, rời khỏi Ích Hương trai bằng đường mật đạo.

Lúc ra ngoài, cơ thể cậu đã thi triển súc cốt và dịch dung, trở thành một hình hài khác cho tương xứng.

Phương Tri Hành mang cả Tế Cẩu, cưỡi ngựa ra khỏi thành, đi thẳng về hướng bắc.

“Hú hú hú~”

Một người một chó phi nhanh trên quan đạo, đột nhiên phía xa có tiếng sói tru truyền tới.

Sau khi Tế Cẩu nghe thấy, đột nhiên lỗ tai dựng thẳng lên. Sau đó trạng thái của nó như đang thức tỉnh huyết mạch, nhện không được mà ngẩng đầu hú theo.

“Mày đang làm gì đấy?” Phương Tri Hành quát lên.

Tế Cẩu đột ngột tỉnh táo lại, lúng túng nói: “A, không nhện được...”

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên nhìn, thấy phía trước có hai chấm đen đang nhanh chóng đến gần.

Hai chấm đen nhanh chóng lớn hơn trong tầm mắt.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành đã nhìn thấy rõ bọn chúng. Rõ ràng đó là hai con sói lớn, hình thể còn cao lớn hơn cả chiến mã.

“Lang Ky Binh!”

Trong lòng Phương Tri Hành hoảng hốt, kéo cương ngựa liên tục, di chuyển sang mép đường.

Một lát sau, hai con sói lớn gào thét chạy tới.

Hai người cưỡi trên lưng sói cực kỳ khôi ngô cao lớn, chiều cao đạt tới 2m, hơn nữa trên người họ được võ trang đầy đủ, mặc khôi giáp tươi đẹp, đầu đội mũ giáp che mặt. Sau lưng vác một thanh đại kiếm, trong tay còn cầm một thanh trường thương.

Hai tên Ky Binh lao qua cực nhanh. Chúng chẳng thèm chớp mắt, không hề để ý đến Phương Tri Hành và Tế Cầu đứng bên đường.

Nhưng có vẻ như do hai con sói lớn kia ngửi thấy mùi gì đó, chúng nhịn không được mà quay đầu nhìn sang chỗ Tế Cầu.

Cũng may, Ky Binh có phương pháp khống chế sói lớn, gió lớn gào thét tạt qua, hai con sói lớn đã nhanh chóng rời đi.

Phương Tri Hành lạnh lùng nhìn Tế Cầu, khinh bỉ nói: “Mày nghe tiếng chó sủa thôi mà cũng sủa theo à?”

Trong lòng Tế Cầu xấu hổ vô cùng, nhưng ngoài miệng lại không phục: “Đó là sói lớn, tiếng kêu của bọn nó có ma lực kích phát huyết mạch của tao, hiểu chưa?”

Phương Tri Hành trừng mắt, không nói chuyện tào lao với Tế Cầu nữa, tiếp tục lên đường.

Hai người bọn họ ngựa không dừng vó, phi nước đại băng qua

130 dặm bằng tốc độ nhanh nhất.

Đột nhiên phía trước xuất hiện một Tam Xá khẩu, bên đường bày một quán trà.

Người đi ngang qua thường dừng lại ở đây, uống một chén trà nghỉ chân chốc lát.

Phượng Tri Hành buộc ngựa xong, đi vào ngồi một bàn trong quán trà, gọi một bình trà, ngồi thong dong uống trà.

Tế Cửu nhìn người đi đường tới tới lui lui, nghi ngờ hỏi: “Mày không biết đôi huynh muội Ngân Ngư bảo kia hình dáng thế nào, lỡ như bỏ qua mất thì sao?”

Phượng Tri Hành trầm mặc, rồi trả lời: “Chắc hẳn chỉ lệnh nhiệm vụ trong cuộn giấy đã được nghiên cứu kỹ lưỡng rồi. Câu hỏi mày nghĩ ra thì chắc chắn người ta đã cân nhắc xong rồi.”

Tế Cửu hừ hừ, đáp: “Bây giờ không có ai giám thị mày, lỡ như làm nhiệm vụ thất bại, thì mày hoàn toàn có thể lấy cái này làm cớ.”

Phượng Tri Hành không đồng ý. Thời gian nhanh chóng trôi đến buổi trưa.

Một chiếc xe ngựa xuất hiện ở lối rẽ khác từ từ tiếp cận.

Trên nóc xe ngựa được cắm một lá cờ, trên nền đỏ đặc sắc phác họa một con cá màu bạc bắt mắt.

“Ngân Ngư bảo!”

Đột nhiên Tế Cửu đứng lên, cạ lời nói: “Thằng nhóc láo, hóa ra những người này đi ra ngoài sẽ mang theo cờ xí của mình.”

Phượng Tri Hành trả lời: “Người ta có quyền thế, chỉ cần treo cờ xí lên, chẳng những ven đường không có ai dám ăn cướp xe của

bọn họ, mà còn thuận tiện rất nhiều mặt khác.”

Tế Cầu nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Người có cường quyền treo cờ xí ra ngoài, bất kể đi đến đâu cũng sĩ diện hơn hẳn.

Lúc hai người giao lưu truyền âm, xe ngựa đã dừng ở trước sạp hàng.

Phương Tri Hành quan sát thấy, trước sau xe có tổng tám tùy tùng, tất cả đều cưỡi ngựa.

Một xa phu.

Một khắc sau, trong xe có một đôi thanh niên nam nữ đi ra, nam dung mạo hiên ngang, nữ rất xinh đẹp.

Chương 410: Sát Yêu (1)

Đám người bọn họ bước vào quán trà, chia thành hai bàn ngồi uống trà nghỉ ngơi.

Phương Tri Hành thấy thế, đứng dậy rời khỏi quán trà, đi vào trong rừng cây ở bên cạnh.

Trong nhóm tám tên tùy tùng có một lão giả có râu tóc hoa râm. Lão ta luôn chú ý xung quanh mình, rồi chú ý tới Phương Tri Hành.

“Người kia không đi trên quan đạo, mà lại vào rừng cây làm gì?” Lão giả nhăn mày thăm nói.

Có một thanh niên ngồi bên cạnh đáp: “Sư phụ, có thể là người kia vào rừng giải quyết nỗi buồn thôi.”

Có một tùy tùng trung niên khác cười nói: “Lão Vương, ngài cứ an tâm uống trà của ngài đi. Mặc dù Ngân Ngư bảo chúng ta không có thực lực hạng nhất giang hồ, nhưng cũng không phải hạng mà ai cũng dám trêu trọc đâu. Suốt dọc đường đi có xảy ra chuyện gì không?”

Lão giả trầm ngâm nói: “Cẩn thận thì thuyền chạy được vạn năm, càng gần quận thành thì càng phải cẩn thận.”

Tùy tùng trung niên cười khổ: “Thôi, lão ngài cẩn thận quá. Suốt cả đường ta cứ bị ngài làm vội vã cuống cuồng theo đó.”

Mọi người nghe vậy không khỏi cười khổ.

“Lão Vương, không sao.”

Lúc này, Hồ Dật Chi quay đầu sang, mở miệng cười nói: “Cho dù có người muốn Ngân Ngư bảo chúng ta không đi được. Nhưng chúng ta có nhiều người như thế, mà không ứng phó nổi hay sao?”

Lão giả vừa muốn trả lời lại, đột nhiên có âm thanh phá không xuyên tới.

Vút!

Một mũi tên bắn lên đột ngột phóng tới, găm vào bờ vai phía sau lưng của Hồ Dật Chi.

Hồ Dật Chi lão đảo ngã về phía trước, sắc mặt nhanh chóng thay đổi.

Nhưng nháy mắt sau hắn đã giơ tay cầm mũi tên, rút nó ra khỏi người.

Đầu mũi tên chỉ dính một tí máu.

“May là ta có mặc hộ giáp.”

Hồ Dật Chi vẫn còn sợ hãi trong lòng, hắn lật bàn lên, kéo em gái Hồ Thiển Linh trốn ra phía sau bàn.

“Cẩn thận đánh lên!”

Cả đám tùy tùng thay đổi sắc mặt, chỉ sau một giây ngắn người ngẩn ngui là chúng đã nhanh chóng hành động.

Trong đó có bốn tên tùy tùng chạy vọt tới phía con ngựa, tự gỡ một lá chắn xuống cho mình, bao quanh trước người sau lưng huynh muội Hồ Dật Chi.

“Con chuột nhắt nào dám đánh lên thiếu chủ Ngân Ngư bảo, cú ra đây cho ta!”

Lão giả nhìn quanh bốn phía, dặt giọng gầm lên.

Vút vút vút!

Đáp lại lão ta là một màn mưa tên phóng tới từ bốn phương tám hướng.

“A!”

Qua giây lát sau, có năm người trúng tên, một người trong đó vẫn đang giơ lá chắn, nhưng bị bắn trúng mu bàn chân.

Năm người nọ có người bị bắn thủng bả vai, có người bị xuyên qua đùi, ngã rạp ra đất.

“Lão Vương!”

Hồ Dật Chi hoảng sợ biến sắc, trơ mắt nhìn lão giả bị bắn trúng một mũi tên vào bắp chân, máu tươi chảy ròng ròng.

Hồ Thiến Linh cả giận nói: “Bọn chuột nhắt nhát gan chỉ biết đánh lén thôi sao? Có gan thì người ra đây đi!”

Lời còn chưa dứt đã có đợt mưa tên thứ hai bay tới.

Mũi tên sắc bén mang theo lực xuyên thấu kinh người, phóng tới bằng góc độ không thể tưởng tượng nổi, gần như là bao trùm cả không gian, không một góc chết.

“A a!”

Tiếng kêu thảm thiết lại xuất hiện, ba tên tùy tùng còn lại cùng dồn dập ngã xuống đất.

Hồ Dật Chi và Hồ Thiến Linh kinh hãi trong lòng mãi không thôi, giơ thẳng tấm chắn che trước người liên tục.

Hai huynh muội như lâm đại địch, tựa lưng đứng thẳng vào nhau.

Lúc này, một giọng nói mờ một truyền đến từ một nơi nào đó.

“Bạn bè của Ngân Ngư bảo, chỉ khi các người dẹp đường hồi phủ ngay lập tức, thì ta mới không làm khó để nhóm các người nữa.”

Câu nói này quanh quẩn bên tai, Hồ Dật Chi và Hồ Thiển Linh nhìn nhau, mặt lộ vẻ do dự, chần chờ không dám quyết.

Sau một hồi lâu, sắc mặt Hồ Dật Chi nghiêm túc hô: “Chúng ta đang phụng mệnh, thứ cho ta khó lòng nghe theo.”

Ngay giây sau!

Một bóng người đi ra khỏi khu rừng, trong tay cầm cung tên.

Mọi người nhao nhao quay đầu nhìn, vừa nhìn qua đã nhận ra, đó chính là người vừa nãy đột ngột bước vào rừng.

Hồ Dật Chi nhìn trái nhìn phải, nghẹn thở nói: “Chỉ có một mình người thôi sao?”

Phượng Tri Hành đặt cung tên xuống, bước từng bước về phía trước, thản nhiên nói: “Chỉ một mình ta, không đủ à?”

Hồ Dật Chi cắn răng, nét mặt vắn vẹo, bỏ lá chắn xuống, cầm trường kiếm lên trầm giọng nói: “Xưng tên đi, lưỡi kiếm của Hồ Dật Chi ta không giết loại người vô danh.”

Phượng Tri Hành nhếch miệng, cười giễu cợt: “Trùng hợp bí nhân tên là Vô Danh.”

Đầu tiên là Hồ Dật Chi giật mình, sau đó âm thanh keng vang lên, là tiếng kiếm được rút ra khỏi vỏ, lướt người xông đến.

Hồ Thiển Linh cũng đồng thời rút kiếm, nhắm mắt đuổi theo.

Hai huynh muội sử dụng ngân kiếm, ngân quang lóng lánh

dưới ánh mặt trời, làm lóa mắt người đối diện.

Không chỉ như thế, kiếm pháp của bọn họ ẩn chứa vẻ huyền diệu, cứ như có thể phối hợp với nhau.

“Kiếm pháp của các người phóng khoáng tự nhiên, chẳng lẽ là hệ Ảnh Báo?” Phương Tri Hành hứng thú hỏi.

Hồ Chi Dật lại càng giận hơn, kêu lên: “Lẽ nào người chưa từng nghe nói đến &LTDu; Ngư Kiếm Pháp> tổ truyền của Ngân Ngân bảo chúng ta à?”

Chương 411: Sát Yêu (2)

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Chưa từng nghe thấy.”

“Muốn chết rồi!”

Hồ Dật Chi và Hồ Thiển Linh chia làm hai bên trái phải vọt tới, quần lầy nhau như hai con cá đang bơi. Chúng không ngừng thay đổi hình dáng, chuyển đổi vị trí, cộng thêm trường kiếm lóng lánh ngân quang, mang đến cho người ta cảm giác đè nén khó có thể đoán trước.

Hai mắt Phương Tri Hành nheo lại.

Cậu có thể chắc chắn, huynh muội Hồ thị cũng đã cường hóa nhanh nhẹn, hơn nữa trên người họ có mặc hộ giáp, cho nên rất có thể chưa từng cường hóa phòng ngự.

Vậy thì thực lực của bọn họ khoảng Tam Cầm cảnh trở xuống.

“Vậy thì kiểm tra xem phòng ngự của ta mạnh đến đâu vậy.”

Cơ bắp toàn thân Phương Tri Hành giãn to, trên làn da bỗng xuất hiện đường vân màu đen giống như những mai rùa bao trùm trên da.

Sau đó cậu nghênh ngang đi tới.

“Gai!”

Hồ Chi Dật tăng tốc, ngân kiếm kéo theo hàn mang, đâm thẳng vào vị trí trái tim của Phương Tri Hành.

Keng!

Ngân kiếm cong vòng!

Đúng lúc này, kiếm của Hồ Thiển Linh cũng đâm thẳng vào bụng Phương Tri Hành.

Tương tự, kiếm của cô ta cũng cong.

Trong lòng hai huynh muộn giạt thót, toàn thân cứng đờ, mắt trợn to miệng há hốc.

Phương Tri Hành nhìn qua phía Hồ Dật Chi trước, bình phẩm: “Người cường hóa nhanh nhẹn, sức mạnh và độ bền dẻo; sức mạnh đã đạt đến tám vạn năm ngàn cân, khá ổn.”

Cậu lại chuyển hướng sang Hồ Thiển Linh: “Người chỉ cường hóa nhanh nhẹn và độ bền dẻo, quá yếu, gai trên người ta hoàn toàn không cảm thấy gì luôn.”

Loạt xoạt~

Hai huynh muội nuốt nước miếng đánh ực, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng.

“Ta không muốn làm hai người tổn thương, mời hai vị trở về đi thôi.” Phương Tri Hành bình tĩnh dặn dò.

Hai huynh muội không hện mà cùng thu ngân kiếm về, lui ra phía sau ba bước, cúi đầu thi lễ với Phương Tri Hành, trên mặt tràn đầy vẻ kính sợ, nói: “Đa tạ đại hiệp hạ thủ lưu tình, giang hồ đường xa, sau này còn gặp lại.”

Bọn họ đỡ tám tên tùy tùng lên, xám xịt chạy đi.

Tế Cửu chạy ra, kinh ngạc nói: “Từ bao giờ mà mày sống thiện tích đức, không giết người thế?”

Phương Tri Hành trả lời: “Tao đang khiêm tốn làm việc, giữ cho mình đường lui về lâu về dài.”

Tế Cửu hiểu ra, lúc cậu treo chữ khiêm tốn lên, tức có nghĩa là cậu đang quyết tâm muốn làm chuyện lớn.

Đương nhiên, không phải cứ nghĩ khiêm tốn là khiêm tốn được, cái này cần có thực lực tuyệt đối.

Ví dụ như lúc Phương Tri Hành chiến đấu với huynh muội Hồ thị, thực lực của cậu nghiền ép họ hoàn toàn, nắm vững cục diện tuyệt đối, cậu muốn giết là giết, muốn thả là thả.

Đó chính là thực lực.

Nếu đổi lại trước kia, cậu chỉ toàn ra tay giết luôn, chẳng màng nó nói ba câu bốn câu, cứ giết chết trước rồi tính tiếp.

Nhưng bây giờ đã không còn như thế...

Một người một chó trở về Ích Hương trai.

Hồng Diệp lên nghênh đón, cười dịu dàng hỏi: “Trai chủ, nhiệm vụ vẫn thuận lợi chứ?”

Phương Tri Hành gật đầu, trả lời: “Vẫn ổn.”

Hồng Diệp không bất ngờ gì về chuyện này, cười nói: “Sau khi ta báo cáo tin tức Mã Tranh Minh bị thương, đại phu nhân lập tức chọn lựa 4 vị cao thủ, đặc biệt phái tới trợ giúp ngài.”

Đuôi lông mày Phương Tri Hành khẽ nhếch, ồ lên hỏi: “Bọn họ là ai?”

Hồng Diệp đáp: “4 huynh đệ Vi Thị sơn trang, Vi Chí Phong, Vi Chí Hỏa, Vi Chí Sơn, Vi Chí Lâm.”

Hay cho 4 huynh đệ phong hỏa sơn lâm!

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Vi Thị sơn trang làm sao vậy, tại sao 4 huynh đệ bọn họ lưu lạc đến chỗ ta?”

Hồng Diệp đáp: “Ước chừng hai năm trước, Vi Thị sơn trang phát hiện một khu mỏ, đáng tiếc kế hoạch không được giữ bí mật bị Nguyễn gia biết được, Nguyễn gia muốn chen chân.

Nhưng Vi Thị sơn trang cảm thấy giá tiền của Nguyễn gia quá thấp, dường như là cướp trắng trợn liền lén lút liên lạc với người mua khác.

Nào ngờ Nguyễn gia luôn giám sát Vi Thị sơn trang, sau khi phát hiện hành vi vụng trộm của bọn họ thì giận tím mặt, lập tức ra tay diệt Vi Thị sơn trang.

4 huynh đệ Vi thị trời xui đất khiến nhặt về được một mạng, tìm được đường sống trong chỗ chết, đến đây nhờ môn hạ Đồng gia ta.”

Lại là Nguyễn gia...

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, gật đầu đáp: “Kêu bọn họ đến thư phòng gặp ta.”

Trước tiên cậu quay về thư phòng, đặt trang bị xuống, ngồi trên ghế.

Người hầu bưng lên nước trà và mâm đựng trái cây.

Không bao lâu, Hồng Diệp dẫn 4 người trung niên dáng người vạm vỡ vào cửa.

Ánh mắt Phương Tri Hành đảo qua, phát hiện 4 người tuổi kia độ tuổi khoảng từ 30 đến 40, tất cả đều là râu ria rậm rạp, đầu báo mắt tròn, cao lớn thô kệch.

4 huynh đệ bọn họ có một điểm chung, đó là ánh mắt âm trầm tàn nhẫn, biểu cảm hung thần ác sát giống như trên mặt viết mấy chữ to “Ta là nhân vật xã hội đen”.

“Bái kiến trai chủ!”

4 huynh đệ Vi thị đồng loạt quỳ một gối xuống đất, tư thái cực kỳ cung kính.

“Đều đứng lên đi.”

Phương Tri Hành không nhanh không chậm uống ngụm trà, mở miệng hỏi: “4 vị anh hùng hiện tại là thực lực gì?”

Chương 412: Phán Quan (1)

Lão đại Vi Chí Phong vội vàng trả lời: “Hồi bẩm trai chủ, trong 4 huynh đệ bọn ta lão nhị có thiên phú cao nhất, hẳn đã tu luyện đến Tứ Cầm cảnh, ta và lão tam lão tứ đều là Tam Cầm cảnh.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, hiểu kỳ nói: “Công pháp mà các người tu luyện là?”

Vi Chí Phong liền nói: “Võ công gia truyền &LTC;ừu Tiết Tiên Vi thị> của Vi Thị sơn trang ta, công pháp hệ Linh Viên.”

Phương Tri Hành cẩn thận nhìn nhưng không nhìn thấy 4 binh khí tùy thân của bọn họ.

Có lẽ là vì tỏ vẻ tôn trọng, lúc bọn họ tới gặp Phương Tri Hành không mang theo binh khí ở trên người.

Phương Tri Hành thấy thế, gật đầu cười nói: “4 huynh đệ các người đến chỗ ta, chỉ cần hoàn thành một vài nhiệm vụ sẽ đạt được đãi ngộ phong phú, Nhục Đan, công pháp và tiền tài, mặc cho các người chọn lựa.”

4 huynh đệ Vi thị cúi đầu đáp: “Bọn ta nguyện làm trâu làm ngựa cho trai chủ.”

“Ừm, các người lui xuống trước đi.”

Phương Tri Hành phất tay, Hồng Diệp lập tức dẫn theo 4 huynh đệ Vi thị rời khỏi thư phòng.

Sau đó Phương Tri Hành ăn cơm tối lại ngâm bồn.

Màn đêm lên cao rất nhanh, bầu trời đang tối dần.

Phương Tri Hành nằm trên giường, toàn thân thả lỏng, hưởng thụ phục vụ mát xa của Hồng Diệp.

Chỉ chốc lát, hai người bọn họ đã kín kẽ.

Phạch phạch ~

Đột nhiên, một con bồ câu đưa thư bay vào trong biệt viện.

Tiếng đập cánh truyền vào trong tai Phương Tri Hành.

Hồng Diệp đầu tiên là ngần ra, giật mình nói: “Lại có nhiệm vụ đến à?”

Phương Tri Hành không thể không rút củ cải ra trước, đứng dậy xuống lầu.

Quả nhiên có một con bồ câu đưa thư đứng trên cửa sổ, đang kêu gù gù.

Phương Tri Hành cẩn thận nhìn, phát hiện trên hai chân của con bồ câu này đều cột một cuộn giấy.

Hay thật chứ!

Một lần đến hai nhiệm vụ.

Phương Tri Hành nhanh chóng tháo cuộn giấy xuống trải ra.

“Trước giờ hẹn đêm nay đến bến đò cách thành tây 60 dặm phục kích một con thuyền buôn, trên thuyền có treo lá cờ chữ Mễ, giết sạch mọi người trên thuyền, thiêu hủy thuyền buôn.”

“Trước khi hừng đông đuổi tới một đình nghỉ mát trên núi nhỏ cách thành tây 150 dặm, tập kích thiếu chủ Miếu Thu Đào của phường Miếu Liên, đánh bị thương hoặc giết chết đều được.”

Phương Tri Hành buông hai cuộn giấy xuống, chân mày không

khỏi nhúu thành một cục.

“Má nó, không ngờ tao còn phải tăng ca trong đêm.”

Sắc mặt Phương Tri Hành không khỏi ảm đạm, trong lòng khó chịu.

Lúc này, rất nhiều ký ức không tốt của kiếp trước không thể át chế tràn vào trong lòng.

Tế Cửu ngáp dài, cạ lời hỏi: “Hiện tại rốt cuộc là tình huống gì, tại sao đột nhiên đến nhiều chỉ lệnh như vậy, hơn nữa mỗi cái đều là thời gian rất gấp, nhiệm vụ nặng nề cứ phải kêu mày tăng ca thêm giờ đi hoàn thành?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Toàn bộ những chỉ lệnh này cực kỳ có khả năng có quan hệ mật thiết với hội võ Thanh Hà.”

Tế Cửu khó hiểu, tắc lưỡi nói: “Không phải hội võ Thanh Hà là một chuyện quan trọng của võ lâm à, sao lại gây ồn ào thành thế này?”

Phương Tri Hành tạm không rõ tình hình bên trong là gì.

Dù sao, cậu còn chưa đạt tới cấp bậc kia, không có con đường nắm giữ tin tức tương ứng.

Lúc này, Hồng Diệp mặc quần áo, đi xuống lầu.

Phương Tri Hành dặn dò: “Đi gọi 4 huynh đệ Vi thị dậy, bọn họ đến rất đúng lúc, tối nay có nhiệm vụ khẩn cấp.”

Hồng Diệp hiểu được, vội vàng đi gọi người.

Rất nhanh, Phương Tri Hành và 4 người Vi Chí Phong thu xếp xong võ trang, từ mật đạo rời khỏi Ích Hương trai, cưỡi ngựa chạy trong đường đêm thẳng đến thành tây.

Suốt dọc đường bọn họ tranh thủ thời gian, cuối cùng trước giờ hẹn đã đến đoạn đường 60 dặm.

Phương Tri Hành phóng mắt nhìn quanh, rất nhanh phát hiện ở bờ sông Thanh Thuỷ có một bến đò.

Đó chỉ là một bến đò nhỏ dường như đã hư hỏng bỏ hoang từ lâu.

Bên cạnh bến đò không có một chiếc thuyền, ngược lại trong nước cắm nghiêng một chiếc thuyền chìm.

Trên mặt sông phản chiếu ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lẽo, gợn sóng lăn tăn, nước sâu tĩnh lặng.

Phương Tri Hành nghiêng đầu nhìn về phía 4 huynh đệ Vi thị, dặn dò: “Chúng ta tìm một nơi vắng lặng giấu ngựa đã sau đó mai phục ở gần bến đò, chờ sau khi thuyền buôn đó đến đây lập tức xông lên giết. Nhớ lấy, giết bất luận tội, không chừa ai sống sót.”

“Tuân mệnh!”

4 huynh đệ Vi thị đặng đặng sát khí đáp.

Phương Tri Hành thấy vậy, mơ hồ cảm giác 4 người bọn họ không phải lần đầu tiên làm chuyện kiểu này.

Đồng gia che chở bọn họ 4 năm, khẳng định sẽ không nuôi người rảnh rỗi.

Nói cách khác, bọn họ có khả năng đã sớm được Đồng gia huấn luyện thành sát thủ, dày công bồi dưỡng chuyên nghiệp vượt xa Mã Tranh Minh và Kiều Tuyền Lâm.

Thời gian từng phút trôi qua...

Không đến nửa giờ, trên sông Thanh Thuỷ lướt tới một chiếc thuyền buôn, trên đầu thuyền và cột buồm đều treo một ngọn đèn.

Trong ngọn đèn mờ nhạt lắt lư, một ngọn cờ lớn chữ Mễ đón gió đêm vù vù tung bay.

“Trai chủ, đến rồi!”

Vi Chí Phong ngồi xổm sau cây ngải cứu, hạ giọng nhắc nhở nói.

Chương 413: Phán Quan (2)

Phương Tri Hành nghiêng đầu, mở ra Đồng Tử Xích Huyết, cẩn thận quan sát.

Trên boong tàu có 4 người đang đi qua đi lại, bên hông bọn họ có đao dáng vẻ hiên ngang, vừa nhìn là biết tất cả đều là người tập võ đường như đang tuần tra.

Phương Tri Hành thấy vậy, không nói hai lời chỉ làm một động tác tay.

4 huynh đệ Vi thị lập tức cúi người, lặng lẽ mò qua.

Dường như trong khoảnh khắc thuyền buôn ngừng ở bến đò.

“Lên!”

Một tiếng ra lệnh, 4 huynh đệ Vi thị thả người nhảy lên trên boong tàu.

Vù vù ~

Ngay lúc này 4 sợi Cửu Tiết Tiên thật dài chột quăng ra.

Cửu Tiết Tiên là một loại binh khí mềm do tay cầm, đầu roi và 8 đoạn chính giữa tạo thành, trong mỗi đoạn dùng 3 viên tròn nối tiếp.

Tuy là binh khí mềm nhưng thế công cực kỳ hung mãnh, vô cùng sắc bén, thế không thể đỡ.

4 huynh đệ Vi thị tay cầm Cửu Tiết Tiên, dễ dàng điều khiển giống như tâm linh tương thông đồng thời thi triển ra một chiêu

“Bạch Xà Thổ Tín”.

4 người tuần tra trên boong tàu bất ngờ không kịp đề phòng, nháy mắt đã bị Cửu Tiết Tiên quấn quanh cổ.

Bọn họ đột ngột cảm thấy hít thở không thông, lúc phản ứng lại thì cổ đã bị vắn chặt nhưng lại không thể phát ra một tiếng kêu.

4 huynh đệ Vi thị xuống tay vô tình, cơ bắp toàn thân phồng lên, bọn họ phát lực, trong giây lát đã vắn chết bốn người kia.

“4 người này là Đại Mãng cảnh...”

Hai mắt Phương Tri Hành hơi nhú lại, chiếc thuyền buôn này không đơn giản, chỉ là nhân viên tuần tra đã có thực lực Đại Mãng cảnh.

Cậu không mạo muội lên thuyền, tay cầm cung tên, chiếm cứ chỗ cao, sau đó phất tay ý bảo 4 huynh đệ Vi thị tiếp tục tiến công.

4 huynh đệ Vi thị lập tức giết vào khoang thuyền.

Ngay sau đó, tiếng đánh nhau dữ dội, tiếng kêu lồng lộng truyền ra, quấy nhiễu màn đêm yên tĩnh và mặt sông mênh mông.

Rầm!

Boong tàu chột nứt toác ra!

Một bóng dáng vạm vỡ phá nát boong tàu, từ dưới đáy nhảy ra, dừng trên boong tàu.

Nhưng ngay sau đó, lão nhị Vi Chí Hỏa cũng nhảy lên theo, cuốn chặt lấy bóng dáng vạm vỡ kia.

Vù vù vù!

Chỉ thấy Vi Chí Hỏa nhanh chóng vung Cửu Tiết Tiên, chuyển động nhẹ nhàng, một đường roi quất hoá thành ba.

Đường roi giăng khắp nơi, thay đổi liên tục làm cho người ta hoa cả mắt, cảm giác biến hóa vô cùng.

Bóng dáng vạm vỡ lùi ra sau vài bước, nắm lấy một sào tre làm gậy gộc đột nhiên thi triển ra một côn pháp uy phong lẫm lẫm.

Đùng đùng đùng ~

Sào tre vung trái quét phải, hết lần này đến lần khác đánh bay Cửu Tiết Tiên.

Hai mắt Vi Chí Hỏa lạnh lẽo, chiêu thức biến đổi, thi triển ra một sát chiêu “Kim Ty Triền Hồ Lô”.

Chỉ một thoáng, Cửu Tiết Tiên xoay tròn tốc độ cao giống như bánh xe, bay múa giống như cương côn, thế công trở nên hung ác mãnh liệt còn thay đổi thất thường.

Bốp bốp bốp!

Bóng dáng vạm vỡ liên tục lui về phía sau, sào tre trong tay bị đánh gãy thành từng đốt, không thể tiếp tục được nữa.

Hắn lặn một vòng trên mặt đất, đột nhiên vươn tay lồng vào một cái lưới đánh cá, ném lên trời. Lưới đánh cá mở rộng ra, trùm xuống.

Vi Chí Hỏa lui ra phía sau không kịp, bị lưới đánh cá trùm lại.

Bóng dáng vạm vỡ vui mừng quá đỗi, thân hình nhoáng lên lại bắt lấy một cái sào tre, vung sát trên mặt đất.

“Tảo Địa Long!”

Sào tre quét trúng gót chân của Vi Chí Hỏa.

Vi Chí Hỏa lật người ngã xuống đất, nhưng đồng thời hấn nổi giận gầm lên một tiếng, xé rách lưới đánh cá.

Ngay lúc hấn ngã xuống đất, Cửu Tiết Tiên giống như một độc xà bay ra, quần quanh sào tre.

Một cái run rẩy!

Rắc rắc rắc!

Sào tre đứt thành từng đốt!

Bóng dáng vạm vỡ hừ lạnh một tiếng, điểm mũi chân, nhảy lên trên mạn thuyền.

Đúng lúc này, một người thiếu niên dáng người không cao không thấp chạy ra, cầm một cây thiết côn, kêu lên: “Sư phụ!”

Bóng dáng vạm vỡ vui mừng quá đổi, hơi xông về phía người trẻ tuổi, vươn tay bắt lấy thiết côn.

Vi Chí Hỏa há có thể để như hấn nguyện, nhanh chóng lao ra, Cửu Tiết Tiên trực tiếp đâm thẳng tới.

Xì!

Cửu Tiết Tiên đâm vào ngực người trẻ tuổi rồi xuyên qua.

Vi Chí Hỏa nhận một cái run rẩy, Cửu Tiết Tiên đột nhiên mềm đi, đánh lên thiết côn.

Cheng một tiếng vang dội, thiết côn bay xéo ra ngoài rơi xuống mặt sông.

“Hừ!”

Bóng dáng vạm vỡ nổi giận, lăng không xoay người nhảy xuống sông nắm lấy phần đuôi của thiết côn, tiếp theo hai chân

hắn giẫm lên mặt sông lại xoay người nhảy lên trở về trên boong tàu.

“Bọn chó đẻ, dám giết đồ đệ của ta...”

Hai tay của bóng dáng vạm vỡ cầm thiết côn, cả người đột nhiên hung uy tăng vọt.

“Hừ, giết thì thế nào?”

Vi Chí Hỏa vui mừng không sợ, Cửu Tiết Tiên vung tới dưới chân, bàn chân đập về phía trước, roi chọt gia tốc đâm thẳng vào mặt bóng dáng vạm vỡ.

Bóng dáng vạm vỡ né đầu đồng thời vung thiết côn đập tới phía trước.

Cheng ~

Kim loại va chạm ra tia lửa chiếu sáng boong tàu.

Hai người điên cuồng tiến công lẫn nhau, nhìn như cận chiến, thật ra vẫn cách nhau 3m, dùng binh khí dài tiến hành các loại tấn công phòng thủ.

Chương 414: Thăng cấp (1)

Trong lúc đánh nhau đột nhiên có hai người trốn ra từ trong khoang thuyền, bọn họ hoảng sợ chạy thẳng đến mạn thuyền, không chút do dự nhảy xuống.

Ngay sau đó Vi Chí Phong đuổi tới.

“Trốn chỗ nào?”

Hắn hét lớn rồi lướt qua đuổi theo. Hắn vung Cửu Tiết Tiên cuốn lấy một người trong đó kéo lại, một cước đạp nát đầu.

Nhưng một người khác lại xoay người nhảy xuống.

Ngay trong nháy mắt này, vù!

Một mũi tên bắn lên bay tới, từ sau gáy của người đó xuyên qua hầu kết rồi bay ra.

Giây tiếp theo, người đó giống như con diều đứt dây ngã xuống sông.

Hai mắt Vi Chí Phong trừng lớn, mặt lộ vẻ kinh ngạc không nhìn được quay đầu nhìn nơi nào đó.

Nhưng hắn lập tức chú ý tới nhị đệ và bóng dáng vạm vỡ đánh túi bụi, chỉ chiếm một chút thượng phong.

“Nhị đệ, ta đến giúp đệ!”

Vi Chí Phong vung Cửu Tiết Tiên gia nhập chiến đấu.

Bóng dáng vạm vỡ nhất thời áp lực như núi, một lúc vô ý lộ ra

sơ hở.

Cửu Tiết Tiên đánh bất ngờ tới, đâm vào bờ vai của hắn.

Đùng!

Cùng với một tiếng nặng nề vang lên!

Bóng dáng vạm vỡ bạch bạch bạch lui về sau vài bước, đầu vai xuất hiện một chút máu.

Nếu không phải hắn đã cường hóa phòng ngự, vừa rồi đã bỏ mạng ở đây.

Lúc này, lão tam và lão tứ cũng chạy ra khỏi khoang thuyền kêu lên: “Toàn bộ đã giải quyết, chỉ còn lại một mình hắn.”

Đồng tử của bóng dáng vạm vỡ run lên, tầm mắt nhìn quét 4 huynh đệ Vi thị, hô hấp ngưng trệ kinh ngạc nói: “Cửu Tiết Tiên của các người chơi đùa rất đẹp, chẳng lẽ 4 vị là dư nghiệt của Vi Thị sơn trang à?”

Vi Chí Hỏa sửng sốt, cười lạnh nói: “Côn pháp mà người sử dụng là &LTThị;ết Phong Bát Quái côn của Mạc gia> nhỉ, Mạc Ứng Đức là gì của người?”

Bóng dáng vạm vỡ trả lời: “Mạc Ứng Đức là nhị thúc của ta, ta là Mạc Khánh Long.”

“Khó trách!”

Vi Chí Hỏa tỉnh ngộ lại, vuốt cằm nói: “Ngũông mộ đại danh đã lâu, không ngờ hôm nay gặp nhau ở đây.”

Mạc Khánh Long liền nói: “Trước mắt Mạc mỗ dốc sức dưới trướng của niết đài đại nhân, không biết chỗ nào đắc tội 4 vị?”

4 huynh đệ Vi thị liếc nhìn nhau, trầm giọng nói: “Chúng ta

không oán không thù, chỉ là vì chủ nhân của mình thôi. Mạc lão đệ, xin lỗi, kiếp sau người tuyệt đối đừng đứng sai bên.”

Mạc Khánh Long hít ngược một luồng khí lạnh, nhếch miệng như răng cười nói: “Tuy Mạc mỗ không đánh thắng bốn vị nhưng giết một hai vị trong đó làm đệm lưng vẫn có thể!”

Hắn vung thiết côn xông tới, khí thế ép người giống như bỏ ra bất cứ giá nào...

4 huynh đệ Vi thị thấy thế đồng thời lui về phía sau, chừa ra một không gian, dự định vây công du đấu, cũng có thể một chết thẳng nhãi Mạc Khánh Long này.

Nào ngờ, Mạc Khánh Long đột nhiên khụy xuống, chui vào lỗ thùng trên boong tàu.

“4 vị, sau này còn gặp lại!”

Mạc Khánh Long cười mỉa, tiếng cười dần dần khuếch tán dưới boong tàu trở nên cực kỳ trống rỗng.

“Đuổi!”

Trong lòng Vi Chí Hỏa khẩn trương, vội vàng nhảy theo xuống lỗ thùng kia.

“Cẩn thận!”

Lão đại Vi Chí Phong gấp gáp nhắc nhở.

Giây tiếp theo, một cây thiết côn chọt đâm vào ngực Vi Chí Hỏa.

Vi Chí Hỏa còn đang nhảy xuống đột nhiên da đầu tê rần, nhanh chóng di chuyển Cửu Tiết Tiên che trước người.

Rầm!

Thiết côn thể vô song, điểm trúng ngực của Vi Chí Hỏa, đánh hấn bay ngược ra ngoài.

“Ha ha ha ~”

Mạc Khánh Long đắc ý cười to chột chạy vội tới sau khoang thuyền, một gậy đánh nát thân tàu, thả người nhảy vào trong sông.

Vù!

Ở đuôi thuyền, một mũi tên bắn lên đột nhiên phóng tới.

Trong lòng Mạc Khánh Long giật mình, cảm giác phần cổ truyền đến sự lạnh lẽo.

Tôm tồm ~

Hấn nhảy vào trong sông, chìm vào đáy nước.

Cổ không ngừng chảy ra máu tươi.

Đáy nước một mảnh tối đen.

Mạc Khánh Long vươn tay không thấy năm ngón tay, hấn chịu đựng đau nhức sờ cổ.

Một mũi tên bắn lên đâm vào trong thịt.

Cũng may, phòng ngực của hấn cũng không tệ lắm, độ sâu của đầu mũi tên bắn vào máu thịt không đủ để trí mạng.

Nhưng thương thế như vậy vô cùng nguy hiểm, hấn phải mau chóng rút mũi tên ra.

Sau khi Mạc Khánh Long chìm xuống độ sâu hơn 1m, hấn bắt đầu dựa vào cảm giác bơi về phía trước.

Lúc hấn nhảy vào trong nước nhìn, hiện tại chắc bản thân đã

theo bờ sông bơi về phía trước.

Chỉ cần thừa dịp bóng đêm, chạy khỏi phạm vi tầm nhìn của 4 huynh đệ Vi thị là hắn sẽ có thể lên bờ bỏ trốn.

Đùng~

Bất chợt, mặt sông nổ tung, sóng nước bắn lên cao.

Một mũi tên bắn lên phá nước mà vào!

Phía sau lưng Mạc Khánh Long nặng nề, truyền đến đau đớn bén nhọn.

“Ta trúng tên rồi?!”

Mạc Khánh Long khó có thể tin, hắn ở đáy nước mà, xạ thủ xác định vị trí của hắn như thế nào.

Mũi tên thứ hai quá đột ngột!

Mạc Khánh Long bị thương nặng, sắc một miếng nước sông.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp làm gì.

Đùng~

Lại là một tiếng vang, mặt nước nổ tung.

Mũi tên thứ ba theo sát tới, không nghiêng không lệch bắn trúng sau lưng Mạc Khánh Long.

Mạc Khánh Long nháy mắt xác định, cho dù mọi chuyện xảy ra hơi khó tin nhưng không phải ngoài ý muốn.

Chương 415: Thăng cấp (2)

Xạ thủ thật sự có thể nhìn thấy vị trí của hắc.

Mạc Khánh Long không thể làm gì, chỉ có thể trôi lên mặt nước.

“Ồ đó!”

4 huynh đệ Vi thị lập tức kêu lên.

Mạc Khánh Long nhìn lại, phát hiện bản thân chỉ bơi ra mấy mét mà thôi.

Ầm ầm ầm ~

4 sợi Cửu Tiết Tiên đồng thời vung đến, quấn quanh thân thể Mạc Khánh Long, kéo hắc trở về.

Mạc Khánh Long ngã trên boong tàu, hoàn toàn mất đi sức phản kháng.

“Má nó, dám đùa giỡn với lão tử!”

Vẻ mặt Vi Chí Hỏa lòng còn sợ hãi, hắc kéo Cửu Tiết Tiên lên, siết cổ Mạc Khánh Long, giẫm hắc dưới chân.

Nói thật, nếu không phải hắc gặp may, trong lúc nghìn cân treo sợi tóc dùng Cửu Tiết Tiên chặn trước ngực.

Một thiết côn vừa rồi mà Mạc Khánh Long đánh lén hắc, phỏng chừng sẽ khiến hắc đau đớn một lúc.

Mạc Khánh Long vô cùng ghen ghét, gào thét hỏi: “Ai, đến

tốt cùng là ai bắn tên?”

4 huynh đệ Vi thị tránh đường.

Một bóng dáng cao lớn đi tới.

Mạc Khánh Long mở to hai mắt nhìn, cẩn thận đánh giá người trẻ tuổi xa lạ, kinh ngạc nói: “Người là ai?”

Phương Tri Hành hỏi lại: “Người có biết tại sao bản thân chết không?”

Mạc Khánh Long cười thảm, trả lời: “Niết đài đại nhân và quận trưởng đại nhân đấu pháp, những con cá nhỏ tôm nhỏ như chúng ta, chết không đáng tiếc.”

Phương Tri Hành thầm nghĩ một tiếng quả nhiên.

Án sát sứ Điền Hiệp Nghĩa đang tra án tham nhũng, từng bước ép sát.

Mà bên phía La gia cũng đang hành động khua chiêng gióng trống, trực tiếp đốt sổ sách.

Phương Tri Hành biết bản thân không thể hỏi tiếp nữa, đưa cho Vi Chí Hỏa một ánh mắt.

Vi Chí Hỏa ngẫm hiểu, trên tay lập tức dùng sức cắt đứt cổ của Mạc Khánh Long. Sau đó bọn họ phóng hỏa thiêu thuyền buôn.

Nhưng chuyện này vẫn chưa hết.

Một đoàn người ngựa không ngừng vó, đuổi tới đình nghỉ mát trên núi nhỏ cách phía tây 90 dặm.

Ở đó quả thật có một núi nhỏ không bắt mắt, trụi lủi, chung quanh không có một cái cây, tầm nhìn cực kỳ trống trải.

Trên núi có một đình nghỉ mát, có thể giúp người đi đường nghỉ chân.

5 người một chố đi vào đình nghỉ mát trên núi nhỏ, thời gian còn sớm, bọn họ tìm một nơi bí mật ở phụ cận nghỉ ngơi.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Dần dần, trời tờ mờ sáng.

Sáng sớm Phương Tri Hành tỉnh lại, trông thấy chân trời hiện lên một tia màu trắng bạc, chiếu sáng đỉnh núi.

Cậu đi đến bên đình nghỉ mát dạo một vòng, nhìn khắp nơi rồi nhú mày.

Tế Cửu cũng tỉnh, nó ngáp dài duỗi lưng, lắc lư đến hỏi: “Mày nghĩ gì đó?”

Phương Tri Hành đáp: “Nơi này không thích hợp mai phục, chờ ở đây có thể quá lỗ mãng.”

“Chậc, lỗ mãng thì lỗ mãng thôi.”

Tế Cửu không sao cả nói: “Dù sao mày là Tứ Cầm cảnh viên mãn, sức mạnh vượt qua 11 vạn cân, trừ những đệ tử tinh anh môn phiệt, ai là đối thủ của mày chứ?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, vẫy tay, 4 huynh đệ Vi thị vội vàng chạy tới.

5 nhân ngồi ngay trong đình nghỉ mát, bất giác sắc trời dần dần sáng.

Cộp cộp cộp ~

Một chiếc xe ngựa từ xa đến gần, trên xe treo một lá cờ, tạo thành từ ba đóa hoa sen trắng uốn lượn trong nước.

Lúc lá cờ tung bay trong gió, vừa nhìn hoa văn do ba đóa sen trắng tạo thành cực kỳ giống một chữ “Miếu”.

“Trai chủ, mau xem kìa...”

Vi Chí Phong dẫu môi ra hiệu, liếc mắt đã nhìn thấy chiếc xe ngựa đó.

Phường Tri Hành đương nhiên cũng chú ý tới, kinh ngạc nói: “Sao xe ngựa này không có tùy tùng đi cùng?”

4 huynh đệ Vi thị giật mình, lúc này bọn họ mới phát hiện chung quanh xe ngựa không có một tùy tùng.

Theo lý thuyết, người tới là thiếu chủ phường Miếu Liên có thân phận địa vị nhất định, dù thế nào ra ngoài cũng phải phô trương chứ.

Xe ngựa rất nhanh đi tới đình nghỉ mát trên đỉnh núi.

Phường Tri Hành lập tức nháy mắt.

4 huynh đệ Vi thị ngẫm hiểu, thân hình nhoáng lên, đi tới trung tâm con đường xếp thành một hàng.

“Hí hí ~”

Người đánh xe vội vàng dừng xe ngựa lại, hẳn là một người đàn ông trung niên, màu da ngăm đen, khuôn mặt hơi hàm hậu.

Người đánh xe chớp mắt, chần chờ kêu lên: “Các người làm gì, tại sao chặn đường?”

Mặt Vi Chí Phong không chút thay đổi quát: “Núi này là ông nội người mở, hôm nay đóng núi không ai được qua, các người từ đâu đến thì rút về đó đi.”

Người đánh xe nhất thời không dám đáp lời, quay đầu nhìn

vào bên trong xe.

Một cái quạt giấy đột nhiên vươn ra, nhấc màn xe lên.

Ngay sau đó, một người trẻ tuổi diện mạo tuấn tú đi ra, mặc bạch y sạch sẽ cho người ta một cảm giác tiêu sái phiêu dật.

Đặt ở Lam tinh, người này quả thực chính là điển hình của tiểu thít tươi.

Phạch!

Người trẻ tuổi mở quạt giấy ra, nhẹ nhàng lay động.

Đầu tiên gã nhìn 4 huynh đệ Vi thị lại nhìn Phương Tri Hành trong đình nghỉ mát, khóe miệng không khỏi nhếch lên, trong ánh mắt hiện lên một tia u ám.

Giây tiếp theo, người thứ hai lại đi ra khỏi xe, lại là một tráng hán trung niên áo xám, khuôn mặt chất phác giống như một tên ngốc.

Chương 416: Ô nhiễm (1)

Dáng người hần khoảng 1m8 nhưng tỉ lệ dáng người không cân đối.

Đầu tiên, hai cánh tay của hần cực kỳ dài, dường như rũ xuống tới đầu gối.

Tiếp theo, hai bàn tay của hần cực kỳ to, gấp hai lần bàn tay của người bình thường.

Cuối cùng, hai tròng mắt của hần cũng vô cùng lớn gần như lồi ra khỏi hốc mắt.

Diện mạo quái dị như thế, quả thật không gặp nhiều.

Người trẻ tuổi bạch y xuống xe, chấp tay nói: “Tại hạ Miếu Thu Đào của phường Miếu Liên, xin hỏi mấy vị bằng hữu tôn tính đại danh?”

Vi Chí Phong trả lời: “Lỡ tai người bị điếc hay gì? Không nghe thấy đại gia nói à, nhanh chóng rút đi!”

Miếu Thu Đào cười ha ha nói: “Nếu ta không nghe theo thì sao?”

Vi Chí Phong khoát tay, Cửu Tiết Tiên âm âm vang dội đập xuống đất, nghe răng cười nói: “Đao kiếm không có mắt, người muốn thử không?”

“Cửu Tiết Tiên?”

Miếu Thu Đào hơi trầm ngâm, bật cười nói: “Người sử dụng binh khí như Cửu Tiết Tiên cũng không nhiều, so về cứng mạnh thì

không bằng gậy gộc, so về linh hoạt lại không bằng roi. Ở quận Thanh Hà ta, có danh tiếng khá lớn chính là Vi Thị sơn trang hai năm trước đã bị diệt môn.”

Lời này vừa nói ra!

Biểu cảm 4 huynh đệ Vi thị không khỏi thay đổi, hô hấp hơi dừng một chút.

Miêu Thu Đào thấy vậy cười nói: “Nếu ta không đoán sai, tên của các người hẳn là Phong Hỏa Sơn Lâm đúng không?”

Vi Chí Phong hít sâu một hơi nói: “Không hổ là Miêu thiếu chủ, nhãn lực phi phàm.”

Miêu Thu Đào chuyển hướng đến đình nghỉ mát, nhú mày nói: “Chưa thỉnh giáo vị anh hùng kia là?”

Phương Tri Hành đáp: “Bỉ nhân vô danh, không đáng để nhắc tới.”

Miêu Thu Đào cười ha ha, đột nhiên hỏi: “Xin hỏi 5 vị anh hùng, các người do ai phái tới?”

Phương Tri Hành thản nhiên trả lời: “Ta dám nói, người dám nghe không?”

“Ha ha!”

Miêu Thu Đào ngửa đầu cười to: “Lần này hội võ Thanh Hà thật sự rất náo nhiệt, La Thiên Thiên tiểu thư - thiên kim của quận trưởng đại nhân muốn tham gia, con trai của niết đài đại nhân Điền Thái Hưng công tử cũng muốn tham gia. Ta còn nghe nói võ minh cũng phái tới một vị thiên kiêu dự định quét ngang hàng vạn hàng nghìn, áp chế nhuệ khí của môn phiệt và quan liêu.”

Gã phát phơ quạt giấy, chỉ vào ngực mình nói thẳng: “Phường

Miếu Liên của ta luôn là thế lực thuộc sở hữu của triều đình, đương nhiên nghe theo hiệu lệnh của niết đài đại nhân. Vậy thì 5 vị không phải tay sai của môn phiệt thì là cường đồ của võ minh có đúng không?”

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, bình tĩnh nói: “Bọn ta không thuộc về bất kỳ một thế lực nào, chỉ là lấy tiền làm việc thôi.”

Tiếng nói vừa dứt, 4 huynh đệ Vi thị đồng thời nhấc chân giẫm xuống.

4 sợi Cửu Tiết Tiên đồng loạt bay ra, bắn thẳng về phía Miếu Thu Đào.

“Vù!”

Tráng hán áo xám đáng người quái dị đột nhiên xông ra, hai tay hấn sò sau thắt lưng rút ra hai thanh hồ điệp đao.

Cánh tay dài!

Đoản đao!

Tráng hán áo xám vùng hai cánh tay, nhanh như tia chớp.

Cheng cheng cheng cheng!

Cùng với 4 đóm lửa bắn tung toé, toàn bộ 4 sợi Cửu Tiết Tiên bắn bay lên trời, cuốn ngược về.

Sắc mặt 4 huynh đệ Vi thị đại biến, nhanh chóng rút lui điên cuồng run rẩy Cửu Tiết Tiên, hóa giải lực phản chấn.

Vi Chí Hỏa khống chế Cửu Tiết Tiên của hấn trước nhất, xoay người nhảy vòng, uốn lượn như rắn lần nữa đánh tới tráng hán áo xám, như Bạch Xà Thổ Tín, ẩn không ngừng.

Trắng hán áo xám không sợ, vung đao đảo qua đây Cửu Tiết Tiên ra.

Vi Chí Hòa không thể không lui về phía sau, kéo ra một không gian.

Hắn thi triển Cửu Tiết Tiên, cần không gian thao tác nhất định.

Miêu Thu Đào có hứng thú nhìn, trêu tức nói: “Thật ra đây tứ này của ta chỉ có Nhị Cầm cảnh, chỉ là cường hóa sức mạnh và độ bền dẻo nhưng sức mạnh của hắn trời sinh vô cùng lớn, thân thể cũng khác hẳn với người thường, hơn nữa đao pháp cực kỳ sắc bén cho nên sức chiến đấu cực kỳ cường hãn, các người tuyệt đối đừng khinh thường hắn, tốt nhất lên cả đi.”

Thật ra không cần gã nói, lão đại, lão tam và lão tứ đã tập hợp lại, xông lên giúp đỡ lão nhị.

Bốn người vây công một người, đánh có qua có lại, khó phân thắng bại.

Miêu Thu Đào liếc mắt nhìn Phương Tri Hành, cười như không cười nói: “Hay là hai chúng ta cũng chơi một chút đi?”

Phương Tri Hành đứng lên, cười nhàn nhạt nói: “Được, vậy thì chơi thôi.”

Miêu Thu Đào thu lại quạt giấy, cầm ở bên hông sau đó không nhanh không chậm sửa sang lại cổ tay áo, vung ra hai bên.

Vù vù ~

Hai ống tay áo thật dài theo hai cánh tay phất ra hai bên.

Hai ống tay áo dài nhẹ như không có gì, một trận gió nhẹ đã có thể nâng chúng nó lên.

Miêu Thu Đào tùy ý chơi đùa hai ống tay áo, quần quanh thân,

chợt cao chợt thấp, chợt trái chợt phải, giống như một vũ công duyên dáng khiến người ta mẩn nhãn.

Hai mắt Phương Tri Hành hơi nheo lại bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, kinh ngạc nói: “Lưu Vân Thiết Tụ!”

“Nhãn lực tốt!”

Chương 417: Ô nhiễm (2)

Miêu Thu Đào cười quyến rũ: “Môn công pháp này hệ Thiên Mãng vốn chỉ thích hợp cho nữ tử tu hành nhưng ta trời sinh là thể chất âm dương cho nên ta cũng có thể luyện.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, không khỏi cạn lời.

Thể trạng của tráng hán áo xám quái dị, Miêu Thu Đào lại càng kỳ lạ hơn.

Chủ tớ hai người đều là trời sinh bất phạm.

Giây tiếp theo, Miêu Thu Đào đẩy về phía trước, hai ống tay áo theo đó dựng thẳng, giống như hai thiết trụ đánh tới.

Phương Tri Hành lui mạnh về sau.

Ầm ầm!

Hai ống tay áo xuyên qua đình nghỉ mát, nháy mắt lật bay nóc.

Đình nghỉ mát theo đó sụp đổ.

Miêu Thu Đào lui về sau, thu hai ống tay áo lại.

Dường như đồng thời, một bóng dáng vượt qua đình nghỉ mát, ngang nhiên đuổi theo ống tay áo.

Hai lòng bàn chân đập xuống, ngăn chặn một ống tay áo, không phải Phương Tri Hành thì còn ai.

“Thật nhanh!”

Trên tay Miêu Thu Đào hơi dừng lại, trên mặt không khỏi xuất

hiện một tia kinh ngạc.

Gã lập tức nhấc chân đá ra, chỉ một thoáng, một mảnh hàn quang bắn ra.

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, Biến Động Thị Lực thấy rõ mọi thứ lần nữa lui về.

Đồng thời, cậu rút đao ra khỏi vỏ, nhanh chóng vung ra một mảnh đao ảnh.

Cheng cheng cheng!

Hơn 10 ngân châm bay ra ngoài, rơi đầy đất.

Phương Tri Hành bình yên đáp xuống đất, bĩu môi nói: “Không ngờ trên người người còn cất giấu ám khí.”

Miêu Thu Đào càng thêm khiếp sợ, tắc lưỡi nói: “Không ngờ Bạo Vũ Lê Hoa Châm của ta lại không đâm trúng người một cây nào.”

Phương Tri Hành không hề vô nghĩa, lấy ra một nắm phi đao vung tay ném ra.

Miêu Thu Đào lập tức vung tay áo xoay tròn, cuộn một vòng, tất cả phi đao được ống tay áo bao lấy.

Tiếp theo gã xoay tròn tại chỗ tăng tốc, lại dùng tốc độ nhanh hơn ném những phi đao đó trở về.

Phương Tri Hành điểm mũi chân, nhảy lên cao, lẳng không lộn một vòng qua đỉnh đầu của Miêu Thu Đào.

Cậu vung bảo đao cấp 2 lên bổ xuống.

Miêu Thu Đào giơ cánh tay trái lên, vung lên mặt đất, ống tay áo dài vẫn chống đất giống như một cây sào tre chống đỡ cả người

gã bay xéo ra ngoài.

Khoảnh khắc sau đó, lưỡi đao xẹt qua chỗ gã vừa đứng, cắt ra một khe rãnh thật sâu, bụi đất bay lên.

Phương Tri Hành nhẹ nhàng đáp xuống đất, hai chân vừa chạm đất, cổ chân vặn vẹo dữ dội sau đó nhanh chóng bắn ra, dường như không có bất kỳ sự tạm dừng nào.

Lúc này, Miếu Thu Đào còn chưa kịp đáp xuống đất, đỉnh đầu bỗng nhiên chiếu xuống một bóng đen.

Sắc mặt gã thay đổi đột ngột, chột ngắc đầu nhìn đi, Phương Tri Hành đã xuất hiện ở giữa không trung.

Một đao chém xuống!

Trong lòng Miếu Thu Đào kinh hãi, cắn răng, vung ống tay áo dài nghênh đón.

Phương Tri Hành đang đứng giữa không trung, cơ bắp phần eo vặn chặt như bánh quai chèo sau đó chột buông ra.

Chỉ một thoáng, thân thể cậu điên cuồng xoay tròn, vù vù chuyển động cọ vào bên cạnh ống tay áo.

“Không ổn!”

Miếu Thu Đào hoàn toàn biến sắc, mắt gã vừa hoa lên, Phương Tri Hành đã phóng lớn đến cực hạn trong tầm mắt của gã.

Một cái khuỷu tay đánh úp lại, rắn chắc đánh vào trên mặt.

Miếu Thu Đào chột hừ một tiếng, mang theo vài giọt máu tươi nhanh chóng rơi xuống đất.

Bịch!

Miêu Thu Đào đập lên đất, thân thể chôn vào trong đất hình thành một chữ “Đại”.

Gã như một con cá chép lật mình đứng lên, lỗ mũi có hai hàng máu điên cuồng trào ra, nhiễm đỏ cả miệng.

Ngay sau đó, bên tai truyền đến một trận gió gào thét!

Ầm!

Miêu Thu Đào lại bay xéo ra ngoài một lần nữa, ngã trên sườn núi lặn thẳng xuống.

“Thiếu chủ!”

Tráng hán áo xám đang chiến đấu sắc mặt đại biến muốn đuổi theo.

“Chạy đi đâu!”

4 huynh đệ Vi thị sĩ khí đại chấn, điên cuồng tiến công, bám trụ tráng hán áo xám.

“Oa ~”

Cuối cùng Miêu Thu Đào ngừng lại. Gã nằm bò trên mặt đất, choáng đầu hoa mắt, hộc ra một cái răng mang máu.

Gã thở hổn hển, ù tai không ngừng, gã khó chịu đến mặt cũng vằn vẹo.

Sau đó, một đôi chân đi tới trước mặt gã.

Miêu Thu Đào ngẩng đầu, thông thả đứng lên.

Lúc này biểu cảm gã khiếp sợ đến tột đỉnh, kinh ngạc nói: “Không ngờ người lại là Tứ Cầm cảnh!”

“Người cũng không tệ!”

Phương Tri Hành thần nhiên bật cười: “Dựa vào thân hình bất nam bất nữ này lại tu luyện ra khí lực khoảng 9 vạn 8 ngàn cân.”

Khi nói chuyện, cậu nắm chặt nắm tay, một quyền nện vào bụng Miểu Thu Đào.

“Oa ~”

Miểu Thu Đào nháy mắt khom người như tôm, nhổ ra cả mặt đấng.

Đau, đau quá đi mất!

Đời này gã chưa từng thê thảm như vậy!

“Đây là cảm giác bị đánh à?”

Miểu Thu Đào ôm bụng, quỳ rạp xuống đất, gần như sắp ngất đi.

Tuy &LTL;ưu Vân Thiết Tụ Công> mà gã tu luyện kiêm cả phòng ngự và độ bền dẻo, nhưng năm đầm của Phương Tri Hành thật sự quá nặng.

Đây là sát thương chỉ có thể tạo ra bởi quyền kinh trên 10 vạn cân.

Nhưng cao thủ mạnh và trẻ tuổi như vậy, gã lại chưa từng nghe nói đến.

“Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.”

Miểu Thu Đào bị ép ngẩng đầu lên.

Bàn tay to của Phương Tri Hành ấn xuống đầu Miểu Thu Đào, một trảo, kéo da đầu gã, nhắc gã lên.

Chương 418: Biến Cố Kinh Hoàng (1)

“Còn đánh nữa không?” Cậu hỏi.

Miêu Thu Đào ho ra máu hỏi: “Người, rốt cuộc người là ai?”

“Trả lời sai!”

Phượng Tri Hành tung một cú đấm vào bụng Miêu Thu Đào, khiến thân thể gã bay lên, da đầu suýt chút nữa bị lột ra.

“Oe~“

Miêu Thu Đào nôn ra một ngụm máu lớn, thân thể lắc lư giữa không trung, sau đó mặt gã đột nhiên đập xuống đất.

Bịch!

Khuôn mặt Miêu Thu Đào đập xuống đất, một vòng bụi đất tỏa ra xung quanh.

Phượng Tri Hành lại nhắc Miêu Thu Đào lên, thản nhiên nói: “Còn đánh nữa không?”

“Khụ, phì phì~”

Miêu Thu Đào phun đất ra khỏi miệng, khuôn mặt tuần tú máu me be bét, biến dạng hoàn toàn, một mớ hỗn độn.

“Ta, nhận thua...”

Miêu Thu Đào khó khăn mở miệng, giọng nói xen lẫn một chút run rẩy sợ hãi.

“Trả lời chính xác.”

Phương Tri Hành mỉm cười, cậu ném Miếu Thu Đào đi như ném một con chó chết.

Cậu quay sang phía đỉnh dốc, hét lớn: “Dừng lại đi!”

Nghe vậy, bốn huynh đệ Vi thị lập tức lùi lại.

Trắng hán áo xám có vài vết máu trên người, nhưng vết thương không nặng. Ông nhanh chóng chạy đến bên Miếu Thu Đào kiểm tra vết thương của gã, trên mặt lộ rõ vẻ xót xa.

Ông ngẩng đầu lên, nhìn Phương Tri Hành, rồi cúi đầu nói: “Cảm ơn anh hùng đã không giết.”

Nói xong, ông bế Miếu Thu Đào lên rồi chạy về phía xe ngựa, nhảy lên.

“Giá~”

Người đánh xe vội vàng quay đầu xe, quay trở lại con đường cũ, bụi bay mù mịt.

Không lâu sau, đám Phương Tri Hành cũng quay trở về nhà.

Khoảng hơn hai giờ sau, năm người một chó bình an vô sự trở về Ích Hương trai.

Bốn huynh đệ Vi thị lập tức đi nghỉ ngơi.

Tế Cửu cũng trèo lên giường, nằm xuống, ngả đầu ngủ thiếp đi.

Tuy nó không làm gì cả, nhưng cũng đã thức cả đêm, mệt thành một con chó luôn rồi.

Phương Tri Hành bước vào thư phòng, cố gắng giữ vững tinh

thần, viết tờ giấy báo cáo “nhiệm vụ hoàn thành”, rồi để bỏ câu đưa thư mang về báo cáo.

Lúc này, Hồng Diệp bưng một chén trà thanh đến trước mặt Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành uống một ngụm trà, mở miệng hỏi: “Hồng Diệp, cô có nghe được tin tức đặc biệt gì về hội võ Thanh Hà lần này không?”

“Ừm, hội võ Thanh Hà lần này rất náo nhiệt, bên ngoài tin đồn khắp nơi, sắp ồn ào đến mức lật trời luôn rồi.”

Hồng Diệp khẽ gật đầu, hơi hào hứng nói: “Những lần hội võ Thanh Hà trước, nhân vật chính là La gia và đệ tử tám tiểu môn phiệt, người đoạt được vị trí đứng đầu chắc chắn là người của La gia, những người khác đều chỉ để làm nền.

Nhưng lần này khác, nhi tử của niết đài Điền Thái Hưng mạnh mẽ tham gia, thề đoạt vị trí đứng đầu, hẳn và đệ tử La gia gây náo loạn không thể hòa giải được, giương cung bạt kiếm.

Ngoài ra, Võ Minh cũng cử người tham gia, cũng tuyên bố sẽ đánh bại đệ tử môn phiệt quan liêu như La, Điền, khiến tình hình càng thêm rối ren.”

Phương Tri Hành khẽ gật đầu, cậu cũng nắm được tin tức này, nhú mày hỏi: “Quy tắc thi đấu là gì?”

Hồng Diệp đáp: “Theo lệ thường, hội võ Thanh Hà chia làm hai vòng, vòng đầu là trò chơi ‘cướp trân châu’, chọn ra mười tuyển thủ; vòng hai bốc thăm tỷ võ, xác định thứ hạng của mười người đó.”

Phương Tri Hành hiếu kỳ hỏi: “Trò chơi cướp trân châu, cụ thể chơi như thế nào?”

Hồng Diệp đáp: “Trước khi thi đấu, quận trưởng đại nhân sẽ thả một đàn ‘cá kiếm nước nông’ xuống sông Thanh Thủy.

Loại ‘cá kiếm nước nông’ này chỉ bơi trong độ sâu hai mét, hơn nữa tốc độ bơi rất nhanh.

Trên đầu bọn chúng có một viên trân châu ba màu, to bằng hạt đậu phộng, có thể phát sáng dưới nước, sau khi tách trân châu ra thì cá sẽ chết.

Người tham gia thi đấu không được dùng bất cứ tàu thuyền hay bè trúc nào, chỉ có thể dựa vào khinh công và khả năng bơi lội để săn giết ‘cá kiếm nước nông’, lấy trân châu trên đầu chúng.

Hết thời gian, sẽ thống kê số trân châu trong tay người tham gia thi đấu, mười người có số lượng nhiều nhất sẽ vào vòng hai.”

Phương Tri Hành yên lặng lắng nghe, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Thì ra đây là trò chơi cướp ngọc trai, thảo nào...”

Phương Tri Hành đột nhiên hiểu ra, cuối cùng cậu cũng hiểu tại sao La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu không ngừng ra lệnh cho cậu đi tấn công đám người Miếu Thu Thủy, Hồ Dật Chi.

Tuy Miếu Thu Thủy cũng là một người tham gia thi đấu, nhưng gã không tham gia vì bản thân.

Khi thi đấu, gã sẽ đưa số ngọc trai mình có được cho Điền Thái Hưng, đảm bảo Điền Thái Hưng chắc chắn sẽ lọt vào top 10.

Chắc đám Hồ Dật Chi cũng như vậy.

Chính vì vậy, chỉ cần đá bọn họ ra khỏi cuộc thi từ trước, cơ hội chiến thắng của Điền Thái Hưng sẽ giảm đi đáng kể.

“Ồn ào nửa ngày, thì ra mình đang làm chuyện này.”

Trong lòng Phương Tri Hành sáng tỏ, không khỏi bật cười.

Đường đường hội võ Thanh Hà, mọi người nghĩ đây là nơi mỗi người tự bộc lộ tài năng, thực chất phải có thể lực, bối cảnh mới có thể lấn lộn được.

Phương Tri Hành cạn lời lắc đầu, thở dài: “Thế lực của nhà nào càng khổng lồ và càng hùng hậu, thì kẻ đó sẽ là người đứng đầu nội định.”

Chương 419: Biển Cỗ Kinh Hoàng (2)

Cậu không nghĩ ngợi nhiều, nằm xuống ngủ bù.

“Trai chủ, mau tỉnh lại.”

Không biết đã qua bao lâu, Phương Tri Hành chợt nghe thấy tiếng gọi của Hồng Diệp, cậu nhanh chóng tỉnh dậy từ trong giấc ngủ.

“Trai chủ, lại có nhiệm vụ mới rồi.” Giọng nói dịu dàng của Hồng Diệp vang lên bên tai.

Phương Tri Hành ngáp dài thức dậy, cậu nhìn ra ngoài xem thời tiết trước.

Trời hơi âm u, chắc là giờ nào đó buổi chiều.

Hồng Diệp đưa một cuộn giấy cho cậu.

“Trước giờ hội đêm nay, hãy đến Nhan thị tửu trang cách thành nam một 170 dặm, bắt sống tiểu thư Nhan Hồng Đào rồi đưa đến bến tàu Phong Túc cách đó mười dặm.”

Đọc xong, Phương Tri Hành lộ vẻ chán ngán, trong mắt tràn đầy oán giận. Con mẹ nó, lại phải tăng ca rồi!

“Haha, sống là người làm công, chết cũng là người làm công!”

Tế Cẩu thấy vậy thì cười lăn lộn dưới đất, vui sướng như điên, đắc ý chế nhạo: “Mày hai đời làm người, đều là mệnh lao lực! Tao cũng hai đời làm người, chưa từng làm việc, nhưng vẫn có thể

sống cơm áo không lo, sung sướng thoải mái.”

Phương Tri Hành bĩu môi, không để ý đến lời chế giễu của Tế Cầu, cậu hỏi Hồng Diệp: “Tình hình của Nhan thị tửu trang thế nào rồi?”

Hồng Diệp đáp: “Rượu do Nhan thị tửu trang sản xuất là tuyệt phẩm, vô cùng nổi tiếng. Rượu không chỉ trong suốt, hương thơm thanh nhã dễ chịu mà khi vào miệng còn êm dịu đậm đà, hậu vị ngọt ngào kéo dài.

Tóm lại, bởi vì rượu của bọn họ vô cùng ngon miệng, nên trở thành một trong những loại rượu cống đặc biệt của triều đình.”

Rượu cống!!

Phương Tri Hành hiểu ra, trầm ngâm nói: “Nói cách khác, Nhan thị tửu trang này có thể có quan hệ với niết đài đại nhân.”

Hồng Diệp không chắc chắn lắm, đáp rằng: “Thực ra, ta cũng nghĩ không hiểu tại sao một tửu trang nho nhỏ lại trở thành mục tiêu của chúng ta.”

Phương Tri Hành im lặng một lúc, rồi hỏi lại: “Còn Nhan Hồng Đào này, chắc Nhan thị tửu trang rất lớn, chúng ta lại hành động vào ban đêm nên rất dễ bắt nhầm người.”

Hồng Diệp đáp: “Ta nghe nói Nhan Hồng Đào này cũng là một vị kỳ nữ tử, trời sinh cơ thể có mùi thơm, người rất thơm đấy.”

Phương Tri Hành ồ lên một tiếng, trầm ngâm một lúc rồi thở dài: “Lần này là nhiệm vụ bắt cóc, độ khó có thể khá lớn, người đi gọi bốn huynh đệ Vi thị đến, bảo bọn họ đi cùng ta.”

“Vâng.”

Hồng Diệp đáp.

Không lâu sau, năm người nhanh chóng thu dọn thỏa đáng.

Lúc này, trời đã gần tối.

“Đi!”

Phượng Tri Hành không kéo dài nữa, cậu dẫn Tế Cầu và bốn huynh đệ Vi thị theo, lại lặng lẽ rời khỏi Ích Hương trai, ra khỏi thành từ cổng nam.

Bọn họ thúc ngựa phi nhanh, trên đường không hề dừng lại, chạy nhanh như bay 170 mươi dặm.

Phượng Tri Hành xuyên qua một khu rừng, đột nhiên một mùi rượu nồng nặc xộc vào mặt.

Bọn họ đi về phía trước vài dặm nữa, một trang viên cực kỳ rộng lớn xuất hiện ở cuối con đường.

Cổng chính rộng lớn, tường cao sâu.

Trước cổng có một tấm bia đá cao hơn 10 mét, trên đó khắc tám chữ mạ vàng lớn “Nhan thị Tửu trang, cung đình cổng tửu.”

Trong đêm tối, Nhan thị Tửu trang rất yên tĩnh, hình như mọi người trong trang viên đã ngủ rồi.

Phượng Tri Hành nhảy xuống ngựa, buộc ngựa vào gốc cây bên đường.

“Tế Cầu, mày ở ngoài canh chừng.”

Phượng Tri Hành dặn dò một tiếng.

“Được.”

Tế Cầu không có ý kiến, dù sao canh gác bên ngoài cũng ít nguy hiểm nhất, đương nhiên nó vui vẻ làm vậy.

Phương Tri Hành lập tức vẫy tay, dẫn theo bốn huynh đệ Vi thị trèo qua bức tường cao, lén vào bên trong tửu trang.

Trong đình viện rộng lớn, vô số vò rượu lớn đập vào mắt bọn họ.

Mùi rượu trong không khí đặc biệt nồng đậm, cảm giác chỉ cần hít sâu vài hơi sẽ say.

Bọn họ một đường mò mẫm trong bóng tối đi về phía trước.

Đột nhiên, có ánh đèn từ góc hành lang chiếu đến.

Năm người Phương Tri Hành lập tức ẩn nấp, không lâu sau, bọn họ nhìn thấy một phụ nhân xách đèn lồng đi đến.

Phụ nhân tay trái xách đèn lồng, tay phải cầm một cái khay, vừa đi vừa ngáp, có thể thấy rõ ràng bà ta đang buồn ngủ.

Phương Tri Hành thấy vậy, cậu nhanh chóng ra hiệu cho bốn huynh đệ Vi thị.

Bọn họ gật đầu ra hiệu đã hiểu.

Ngay sau đó, Vi Chí Hòa đột nhiên lao ra, đến sau lưng phụ nhân, bịt miệng bà ta lại.

Vi Chí Phong cũng nhảy ra trước mặt phụ nhân, hai tay đồng thời túm lấy hai chân của bà ta rồi nhấc lên.

Vi Chí Sơn bắt lấy chiếc đèn lồng rơi xuống, thổi tắt nó.

Vi Chí Lâm giật lấy cái khay trong tay phụ nhân.

Bốn huynh đệ phối hợp ăn ý, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Bọn họ bắt phụ nhân đó đến rồi đè bà ta xuống góc tường, cởi

dây lưng trên người bà ta ra, trói gô lại.

Phương Tri Hành hạ thấp giọng nói: “Đại tỷ, bọn ta chỉ đến để trộm đồ thôi, chỉ cần người thành thật trả lời câu hỏi của ta thì bọn ta sẽ không làm hại người đâu, nếu hiểu thì chớp mắt.”

Phụ nhân vô cùng hoảng sợ mà chớp mắt.

Phương Tri Hành hỏi: “Trang chủ của các người ở đâu?”

Chương 420: Xông Pha (1)

Phụ nhân chỉ tay về phía hậu viện, đầu ngón tay dừng lại ở một tòa lầu các.

Phương Tri Hành lại hỏi: “Tiểu thư Nhan Hồng Đào của các người ở đâu?”

Phụ nhân di chuyển ngón tay, chỉ về phía sau.

Phương Tri Hành hiểu rõ, giơ tay đánh ngất phụ nhân.

Năm người nhanh chóng lao về phía hậu viện.

Phương Tri Hành càng đi về phía trước, cậu càng ngạc nhiên khi phát hiện không có bất cứ cao thủ hộ viện nào đang tuần tra trong tửu trang.

Cho nên, bọn họ gần như không gặp trở ngại nào mà xông thẳng vào hậu viện, đến một tòa lầu các hai tầng.

Phương Tri Hành nhìn quanh lầu các rồi bước đến thử đẩy cửa.

Không ngoài dự đoán, cửa phòng bị chốt từ.

Điều này có nghĩa là chắc chắn có người trong lầu.

Có lẽ người phụ nhân lúc nãy không nói dối.

Vi Chí Hỏa nhón chân nhảy lên hành lang tầng hai, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ.

Kèo kẹt~

Thế mà cửa sổ lại mở ra!

Tiếng gió rất lớn nên đã át đi tiếng động nhẹ khi mở cửa sổ.

Thấy vậy, Phương Tri Hành nhảy lên, đáp xuống bên cạnh cửa sổ.

Trong nháy mắt, một mùi hương đặc biệt thoang thoảng bay ra từ trong phòng, sau khi người ta ngửi vào thì tâm trạng trở nên vui vẻ lạ thường.

Vi Chí Hỏa chậm rãi đẩy cửa sổ ra, định nhảy vào thì Phương Tri Hành giơ tay ngăn lại.

Phương Tri Hành ra hiệu cho bốn huynh đệ bọn họ canh chừng bên ngoài, còn mình thì trèo qua cửa sổ vào trong.

Trong phòng tối om, không nhìn thấy năm ngón tay.

Phương Tri Hành không hề hoảng hốt, cậu lập tức mở Đèn Tử Xích Huyết, quét mắt nhìn sang, lập tức nhìn thấy một ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Đó là một người, đang nằm thẳng, trên người tỏa ra khí huyết mạnh mẽ.

“Vãi nôi, lượng khí huyết này hơi lớn, ít nhất là cao thủ Nhị Cầm cảnh!!”

Phương Tri Hành không nói gì, xuyên qua ánh sáng huyết khí, cậu dần dần nhìn rõ bóng dáng người đó.

Không nghi ngờ gì là cơ thể của một nữ nhân, đường cong mềm mại, vóc dáng cân đối, có thể nói là rất hấp dẫn, thuộc kiểu người đẹp ngực khủng quyền rũ.

Xung quanh ánh sáng khí huyết lan tỏa lại là một chiếc giường lớn, trên giường có màn che.

Cách đó không xa có một cái bàn trang điểm, các loại trang sức bằng vàng bạc quý giá được đặt trên đó.

Từ kích thước phòng và mức độ xa hoa trong trang trí, chắc chắn nơi này không phải là phòng của một nô tỳ.

Nói cách khác, nữ nhân trên giường rất có thể chính là tiểu thư Nhan Hồng Đào của Nhan thị tửu trang.

Phượng Tri Hành vận chuyển độ bền dẻo toàn thân, bước đi lặng lẽ không tiếng động, thậm chí cậu còn nín thở, từng bước lại gần chiếc giường lớn.

Đột nhiên, Phượng Tri Hành chớp mắt, nhìn chăm chăm một lúc lâu mới nhận ra nữ nhân trên giường không đắp chăn.

Cậu nhìn kỹ hơn, hay lắm!

Không chỉ không đắp chăn, mà trên người cô cũng không có một mảnh vải nào.

“Hay lắm, không mặc y phục lúc ngủ, có cá tính đấy...”

Phượng Tri Hành cạn lời, cậu lấy một gói giấy từ trong người ra, mở ra rồi thổi nhẹ một hơi.

Có bột phấn nhỏ mịn trong gói giấy, thổi một hơi, bột phấn đã bay về phía chiếc giường lớn.

Hơi thở của Phượng Tri Hành rất dài, cậu thổi một hơi dài đến ba phút.

Toàn bộ bột phấn trong gói giấy được thổi sang bên kia, lan tỏa ra rồi bao phủ cả chiếc giường lớn.

Chớp mắt lại thêm một lúc, nữ tử trên giường chậm rãi trở mình, phát ra một tiếng rên rĩ không thể diễn tả được.

“Thuốc bột đã phát huy tác dụng rồi...”

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống đất, cậu đợi một lát rồi mới bước đến.

Trong bóng tối, Phương Tri Hành lần mò đến cánh tay của nữ tử rồi véo nhẹ một cái.

Nữ nhân không có bất cứ phản ứng nào, chỉ khẽ nhú mày.

Thấy vậy, Phương Tri Hành hoàn toàn yên tâm, cậu cẩn thận ngửi cơ thể nữ nhân.

Đúng như dự đoán!

Cơ thể nữ nhân có một mùi hương rất kỳ lạ, không thể diễn tả bằng lời, nhưng chắc chắn không phải mùi hương của bất cứ loại phấn son nào cậu biết.

“Hy vọng mình không bắt nhầm người.”

Phương Tri Hành thầm thở dài, sau đó cậu tóm lấy ga trải giường, quần quanh người nữ tử hết vòng này đến vòng khác, vác cô lên vai, trèo qua cửa sổ ra ngoài.

Bốn huynh đệ Vi thị thấy vậy, đã đáp xuống đất trước.

“Hửm, các người là lũ dân tặc từ đâu đến?”

Đột nhiên!

Một giọng nói khàn khàn hào phóng đột nhiên vang lên.

Phương Tri Hành giật mình, sắc mặt bốn huynh đệ Vi thị thay đổi, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía.

“Nhìn cái gì mà nhìn, lão phu ở đây này!”

Một bóng người đột nhiên lắc lư, một lão giả đầu trọc mặc áo cà sa bước ra, đầu bóng loáng, đeo một chuỗi tràng hạt trên cổ, xách một bầu rượu trong tay.

Hòa thượng?!

Phương Tri Hành hơi nheo mắt lại, vừa định mở miệng.

“Lão đại, ngài đi trước đi.”

Vi Chí Phong mặt mày âm trầm, vun vút một tiếng buông Cửu Tiết Tiên ra.

Rõ ràng, hẳn muốn chặn hậu cho Phương Tri Hành.

Lão nhị, lão tam, lão tứ cũng tản ra, vây quanh hòa thượng đầu trọc.

Phương Tri Hành gạt đầu, cậu không nói gì cả, toàn thân đột nhiên dùng sức, vút một tiếng lao ra ngoài.

“Ồ hố, có chút thực lực đấy...”

Chương 421: Xông Pha (2)

Hòa thượng đầu trọc thông thả uống một ngụm rượu, liếc Phương Tri Hành rồi nói với bốn huynh đệ Vi thị: “Tối nay mấy đứa nhóc các người rất không may, trùng hợp đụng phải ta, một hòa thượng rượu thịt thích lo chuyện bao đồng, nhưng các người yên tâm, hòa thượng là người xuất gia, không sát sinh.”

Nghe thấy lời này, một cỗ lửa giận xộc thẳng lên đầu Vi Chí Phong, hấn quát lớn: “Tìm chết!”

Hắn là người đầu tiên xông lên, cơ bắp toàn thân phồng lên dữ dội, gần như không chút giữ lại, bộc phát toàn bộ sức mạnh.

Vút!

Cửu Tiết Tiên vung một vòng trong, đột ngột căng ra rồi lao đến. Mũi thương đâm thẳng vào yết hầu hòa thượng đầu trọc, nhanh như chớp.

Hòa thượng đầu trọc một tay cầm bầu rượu, một tay vuốt râu, thông thả nói: “Cửu Tiết Tiên hử, món binh khí này đẹp nhưng không thực dụng, quá lờ lợc rồi.”

Khoảnh khắc tiếp theo, gã giơ tay, đưa hai ngón tay ra kẹp lấy.

Xoẹt!

Vi Chí Phong không khỏi hít sâu một hơi, da đầu tê dại.

Đầu thương Cửu Tiết Tiên của hắn mang theo sức mạnh 6, 7 vạn cân, thế mà lại bị hòa thượng đầu trọc dùng hai ngón tay kẹp chặt!

Vi Chí Phong điên cuồng giật mạnh, nhưng hoàn toàn không thể lay chuyển hai ngón tay của đối phương.

“Ánh bạc lấp lánh chẳng lạ gì, lạ thay đoạn sắt trắng non sinh.”

Hòa thượng đầu trọc hét lớn một tiếng, đột nhiên kéo mạnh về phía sau, một luồng sức mạnh kinh khủng bùng nổ.

Tay Vi Chí Phong đau nhói, Cửu Tiết Tiên tuột khỏi tay bay ra ngoài.

Nhìn lại, hòa thượng đầu trọc đã cầm Cửu Tiết Tiên của hắn trong tay.

Xoẹt xoẹt~

Hòa thượng đầu trọc tùy ý múa Cửu Tiết Tiên, không có bất cứ quy luật nào, giống như một đứa trẻ đang nô đùa.

Sau đó, gã chọt vung roi về phía trước, Cửu Tiết Tiên đập xuống.

Vi Chí Phong toàn thân cứng đờ, hắn loạn choạng lùi lại hai bước, cúi đầu nhìn xuống.

Áo trên hoàn toàn bị xé toạc.

Một vết thương máu be bét kéo dài từ ngực xuống dưới rốn.

Vết thương dần dần mở rộng, ruột và các cơ quan nội tạng khác trào ra ngoài, rơi xuống đất.

“Người, không phải người nói người không sát sinh à?”

Vi Chí Phong quỳ xuống đất, hắn trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin được.

Hắn không thể nào ngờ rằng, mình lại bị người khác giết một cách dễ dàng như vậy.

“Ồ phụt~”

Hòa thượng đầu trọc cười tinh nghịch, giống như một cô nương mắc lỗi che miệng, cười nói: “Nhân vô thập toàn, lão hòa thượng cũng có lúc sơ suất mà.”

Gã vứt Cửu Tiết Tiên, chấp hai tay, thành kính tụng niệm: “A Di Đà Phật, tội lỗi, tội lỗi!”

“Đại ca!”

“Mẹ mày thứ khốn nạn, dám giết đại ca của ta!”

Ban đầu ba huynh đệ Vi Chí Hỏa trợn mắt há mồm, ngạc nhiên tột độ.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ nổi trận lôi đình, lửa giận phun ra từ trong mắt, đồng thời vung Cửu Tiết Tiên tấn công hòa thượng đầu trọc.

“Ái chà chà, ba đánh một hả, sao các người lại có thể bắt nạt một lão hòa thượng như vậy chứ, còn nói đến võ đức hay không?”

Hòa thượng đầu trọc hoảng hốt giơ tay lên, búng ngón tay, búng trái một cái, búng phải một cái.

Bùm bùm!

Hai thanh Cửu Tiết Tiên đang đánh đến, đột nhiên quật ngược lại.

Phập!

Cả người lão tứ run lên, hắn cúi đầu xuống, nhìn thấy Cửu Tiết Tiên đâm xuyên qua bụng mình, hắn đau đớn quỳ xuống đất.

“Oc!”

Lão tứ nghe thấy tiếng nôn máu, hắt nghiêng đầu nhìn sang, vẻ mặt càng thêm tuyệt vọng.

Chỉ thấy Cửu Tiết Tiên đâm xuyên qua toàn bộ lồng ngực của lão nhị, hắt nôn máu ngã xuống, tắt thở tại chỗ.

“Nhị ca, tứ đệ!”

Cảnh tượng này khiến lão tam hoảng sợ tột độ, không rét mà lạnh.

“Ồ phụt~”

Hòa thượng đầu trọc lại cười tinh nghịch, vô cùng nghiêm túc giải thích: “Không phải ta giết hai người bọn họ đâu nhé, bọn họ vùng Cửu Tiết Tiên đánh ta, sau khi ta phản công thì hai thanh Cửu Tiết Tiên lại đánh vào nhau, giết chết đối phương.”

Gã kích động gào lên: “Người không thể trách lão hòa thượng được, là bọn họ ra tay trước đấy!”

Lão Tam Vi Chí Sơn toát mồ hôi lạnh, hắt nhìn lão hòa thượng giống như nhìn quái vật.

Sau đó, hắt quay người bỏ chạy, thân hình thoát một cái đã chui vào một con hẻm tối tăm.

Vi Chí Sơn chạy thực mạng với tốc độ chưa từng có, đột nhiên đâm sầm vào thứ gì đó.

Cú va chạm này mang theo sức mạnh lớn nhất, lại thêm bất ngờ không kịp đề phòng, kết quả đương nhiên vô cùng thảm khốc, đầu rách máu chảy, nứt toác ngay lập tức.

Cảnh tượng đó giống như quả trứng trứng đập vào đá.

Vi Chí Sơn ngã xuống đất, hai mắt trợn tròn, có thể nói là chết không nhắm mắt.

“Ài chà, sao người chạy nhanh vậy chứ, giờ thì hay rồi, tự đâm chết mình rồi đúng không.”

Hòa thượng đầu trọc đứng trước mặt hắn, vỗ vỗ ngực rồi thở dài: “Lòng ngực của người nhà Phật rộng lớn như vậy, người lại nhất quyết đâm đầu chết, xem ra người vô duyên với ngã Phật rồi!”

Cùng lúc đó!

Phượng Tri Hành vượt qua bức tường cao, vác nữ nhân đang hôn mê, nhanh chóng rời khỏi Nhan thị tửu trang.

Cậu lao đến chỗ con ngựa

Giây tiếp theo!

Phượng Tri Hành chột phanh gấp lại, thần sắc vô cùng nghiêm trọng hiện ra trên mặt.

Chương 422: Xông ra (1)

Có một người đang đứng phía trước con đường, chính là lão hòa thượng đầu trọc đó.

Đồng tử Phương Tri Hành co rút lại, cậu dứt khoát thả nữ tử kia xuống, lùi lại ba bước rồi cúi đầu nói: “Xin tiền bối tha mạng.”

Lão hòa thượng ngạc nhiên, nhướn mày nói: “Hảo tiểu tử, ngươi là người nhận thua nhanh nhất mà lão hòa thượng từng gặp đấy.”

Phương Tri Hành mặt mày căng thẳng, không nói lung tung.

Lão hòa thượng tắc lưỡi nói: “Thằng nhóc này, sao ngươi không hỏi ta bốn tên đồng bọn của ngươi thế nào rồi?”

Phương Tri Hành vội vàng hỏi: “Dám hỏi tiền bối, bọn họ thế nào rồi?”

Lão hòa thượng cười ha hả rồi nói: “Bọn họ chết hết rồi, nhưng ta thề với Phật Tổ, bọn họ không chết trong tay ta, ngươi đoán xem đã xảy ra chuyện gì? Nếu ngươi đoán đúng thì ta sẽ thả ngươi đi, thế nào?”

Tâm tư Phương Tri Hành dậy sóng dữ dội, cậu mô phỏng mười mấy cảnh tượng bốn huynh đệ Vi có thể bị giết trong đầu.

Cậu thận trọng trả lời: “Bọn họ chết rồi, lại không phải bị giết chết, vậy chỉ có một khả năng, bọn họ chết vì chuyện ngoài ý.”

Biểu cảm trên mặt vị hòa thượng đầu trọc lập tức trở nên rất sinh động, gã bộp bộp bộp vỗ tay khen ngợi: “Chúc mừng, ngươi đoán đúng rồi!”

Phương Tri Hành ngược lại càng thêm căng thẳng.

Hòa thượng đầu trọc khễ gật đầu, cúi xuống nhẹ nhàng sờ vào người nữ tử bọc chần dưới đất, hình như đang kiểm tra tình trạng cơ thể của cô.

Sau một lúc, gã chấp tay lại, mỉm cười nói: “Bây giờ người hãy đưa cô ấy về phòng, thu dọn thi thể đồng bọn của người, sau đó người và ta đều giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra nhé?”

Phương Tri Hành nghiêm túc nói: “Mọi thứ đều nghe tiền bối quyết định.”

Cậu bước đến, hai tay bế nữ tử bọc chần lên, ngay khi cậu chạm vào tấm ga trải giường, cậu cảm thấy tấm ga trải giường lỏng ra, một luồng sức mạnh khó tả chạy dọc theo cánh tay cậu lan ra khắp tứ chi.

Phương Tri Hành chỉ cảm thấy tim đau nhói, chỉ trong chốc lát, cảm giác đau đớn nhanh chóng biến mất, mọi chuyện giống như một ảo giác.

Cậu cau mày, im lặng không tiếng động bế nữ tử bọc chần rồi quay trở lại.

Chẳng mấy chốc, cậu đến dưới tòa lầu các đó.

Máu chảy lênh láng trên mặt đất, ba thi thể nằm ngổn ngang, một người đang nằm, một người đang quỳ, còn có một người bị mổ bụng thê thảm.

Phương Tri Hành không nhìn thấy thi thể của Vi Chí Sơn, cậu cũng không tìm kỹ mà đi thẳng lên lầu hai, đặt nữ tử trở lại giường.

Sau đó, cậu xuống lầu thu dọn ba cỗ thi thể.

Không lâu sau, cậu tìm thấy cổ thi thể thứ tư trong một con hẻm sâu gần đó.

Phương Tri Hành nhắc bốn cổ thi thể lên rồi nhìn quanh trái phải, không thấy tên hòa thượng đầu trọc kia đâu nữa.

Cậu đi một mạch ra khỏi tửu trang, trèo tường ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, cậu đã trở lại chỗ con ngựa.

Tế Cẩu chạy ra, vừa nhìn thấy thi thể của bốn huynh đệ Vi thị, nó lập tức nghệt thở, kinh ngạc hỏi: “Sao vậy?”

Phương Tri Hành mặt không cảm xúc thở dài: “Thường đi cạnh bờ sông sao có thể không bị ướt giày, năm nay năm hạn không may mắn!”

Cậu đặt thi thể lên bốn con ngựa rồi dùng dây thừng buộc chặt, sau đó nối bốn con ngựa lại với nhau, buộc vào con ngựa của mình.

Phương Tri Hành nhảy lên ngựa, hét một tiếng “Giá”, con tuần mã phi nước đại.

Chạy mãi chạy mãi...

Phương Tri Hành cưỡi trên lưng ngựa, một đường xóc nảy, cậu chỉ cảm thấy ngực ngày càng bức bối, đau râm râm.

Đột nhiên, Tế Cẩu ngửi thấy gì đó, đột nhiên quay đầu nhìn Phương Tri Hành, kêu lên: “Mày chảy máu rồi kìa!”

Phương Tri Hành sờ vào mũi, hai lỗ mũi đang chảy máu ròng ròng.

Đôi mắt của cậu bắt đầu xuất hiện vết đỏ, lúc thì rõ ràng lúc thì mờ ảo, khóe mắt cũng chảy máu liên tục.

“Oe~”

Đột nhiên Phương Tri Hành phun ra một ngụm máu lớn, ôm lấy vùng ngực, vẻ mặt đau đớn.

Tim cậu đau đớn khủng khiếp!

Đó là cơn đau thấu xương, cơn đau xé lòng!

Giống như lúc này, trái tim cậu đang bị xé thành hàng trăm, hàng ngàn mảnh.

“Tên hòa thượng quái dị đó, đúng là không tha cho ta...”

Phương Tri Hành nghiến răng chịu đựng, không ngừng thúc tuấn mã phi nước đại về phía trước.

Thấy vậy, Tế Cửu vội vàng nói: “Mày làm trò gì thế, mau trị thương đi chứ!”

Phương Tri Hành làm thinh, chỉ thúc ngựa chạy như điên.

Một lát sau!

Cuối cùng Phương Tri Hành không thể chịu đựng được nữa, ý thức có chút mơ hồ, toàn thân giống như muốn vỡ vụn, không còn chút sức lực nào.

Đột nhiên, cậu nghiêng đầu ngã nhào xuống, đập thật mạnh xuống đất.

Chân phải của cậu bị vướng vào yên ngựa.

Con tuấn mã vẫn phi nước đại, kéo lê Phương Tri Hành chạy về phía trước.

“Ôi trời!” Lòng Tế Cửu như lửa đốt, chạy theo bên cạnh Phương Tri Hành, sửa lớn inh ỏi.

Đột nhiên, bọn họ chạy ngang qua một người.

Tế Cầu giật nảy mình, nó quay đầu nhìn lại, thấy người đó hình như là một tên đầu trọc lốc, giống như một bóng ma đứng dưới ánh trăng lạnh lẽo.

Nhưng ngay sau đó, bóng người đó dần dần mờ đi, sau đó hoàn toàn biến mất.

Chương 423: Xông ra (2)

“A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai~”

Một giọng nói vui vẻ vang vọng khắp nơi, tiếng vọng trong rừng không dứt, mãi một lúc lâu sau mới hoàn toàn im bật.

“Cái quỷ gì vậy?”

Tế Cửu vô cùng khó hiểu, trong lòng không nhận được cảm thấy lo sợ.

Cứ thế, lại một lúc trôi qua!

Phượng Tri Hành đang hấp hối, chỉ còn lại một hơi thở.

Đột nhiên!

Cậu mở bừng mắt, vung tay đập mạnh xuống đất, cơ thể bật dậy, sau đó lật người lên ngựa.

“Nguy hiểm đã qua rồi...”

Phượng Tri Hành thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn lại, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Mẹ kiếp, suýt thì toi mạng rồi!

Tế Cửu thấy vậy, kinh ngạc hỏi: “Vì cái tên đầu trọc đó hả?!”

Phượng Tri Hành đáp: “Có một cao thủ tuyệt thế ẩn náu trong Nhan thị tửu trang, tao chỉ chạm vào cái bẫy do gã bố trí thì tim đã bị chấn vỡ.”

Tế Cửu sờn gai ốc, kinh hãi hỏi: “Khó tin như vậy hả, chẳng lẽ

đối phương là cường giả Cửu Ngưu Cảnh?”

Phương Tri Hành mặt mũi âm trầm, càng đi càng xa.

Khoảng một giờ sau, cậu rẽ vào một khu rừng rồi chọn một chỗ, vung tay đâm xuống.

Bùm!

Một cái hố lớn lập tức xuất hiện trên mặt đất.

Phương Tri Hành đặt thi thể của bốn huynh đệ Vi thị xuống hố rồi chôn cất bọn họ.

Sau đó cậu lại dùng bảo đao cấp 2 đẽo một mảnh gỗ, khắc một dòng chữ rồi cắm lên mộ.

“Haizz, các người hãy yên nghỉ nhé.”

Phương Tri Hành khẽ thở dài.

Nói thật lòng, cậu khá hài lòng với đạo đức nghề nghiệp của bốn huynh đệ Vi thị.

Bọn họ vô cùng chuyên nghiệp!

Chỉ tiếc lần này, Phương Tri Hành và bọn họ thật sự quá xui xẻo!

“Săn nhận cả đời, cuối cùng bị nhận mồi vào mắt.”

Phương Tri Hành bĩu môi, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, chỉ cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Tế Cửu thấy vậy hỏi ngay: “Mày định quay về hay chạy trốn từ giờ luôn?”

Phương Tri Hành lắc đầu đáp: “Thời cơ chưa đến, bây giờ

chạy trốn làm gì?”

Tế Cầu vội vàng nói: “Bốn thuộc hạ của mày đã chết, nhiệm vụ cũng thất bại rồi, nhưng mày lại bình an vô sự, mày định giải thích thế nào sau khi trở về?”

Phương Tri Hành đáp: “Đây chỉ là một vấn đề nhỏ thôi mà. Chắc chắn La Khắc Kỷ quan tâm đến tên hòa thượng đầu trọc đó nhất, chứ không phải rốt cuộc ta thất bại như thế nào.”

Tế Cầu suy nghĩ lại, thấy cũng có vài phần hợp lý.

Góc nhìn nhận vấn đề của Phương Tri Hành thật sự khác biệt.

Một người một chó quay trở về quận thành.

Chẳng mấy chốc, Phương Tri Hành trở về Ích Hương Trai trong màn đêm, vội vã bước vào thư phòng.

Lúc này, Hồng Diệp đang ngồi trên ghế ngủ thiếp đi, cô vẫn luôn chờ đợi Phương Tri Hành trở về.

“Trai chủ!”

Hồng Diệp dụi dụi mắt, đứng dậy ngênh đón, vừa nhìn thấy Phương Tri Hành toàn thân bẩn thỉu, vô cùng chật vật, cơn buồn ngủ tan biến ngay lập tức.

Cô ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Phương Tri Hành thở dài một hơi, trầm giọng nói: “Xảy ra biến cố, nhiệm vụ thất bại rồi.”

Cậu lập tức ngồi vào bàn, cầm một cây bút lông lên.

Hồng Diệp giúp cậu mài mực.

“Có một hòa thượng đầu trọc canh giữ bên trong Nhan thị tửu

trang, thực lực ít nhất là Cửu Ngưu cảnh, bốn huynh đệ Vi thị đã đã chết, thuộc hạ may mắn thoát chết trong gang tấc, nhiệm vụ thất bại.”

Phập phập~

Chim bồ câu đưa thư bay ra khỏi cửa sổ, lao vào màn đêm tăm tối, nhanh chóng biến thành một chấm đen.

...

...

Đại doanh thủy sư, sau nửa đêm!

Đêm đã khuya, một con chim bồ câu đưa thư từ trên trời đáp xuống, đậu trên cánh tay Lãnh di.

Lãnh di tháo cuộn giấy, hờ hững liếc một cái, đột nhiên ánh mắt ngưng lại.

Bà ta cẩn thận xem nội dung trên cuộn giấy, hơi thở không khỏi ngừng lại.

Một lát sau...

Lãnh di đứng trước một chiếc giường lớn.

La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu ngồi trên giường, nhìn nội dung trên cuộn giấy, biểu cảm trên mặt khác nhau.

Lãnh di chậm rãi nói: “Bọn ta biết chuyện Điền Thái Hưng rất thích Nhan Hồng Đào, có ý muốn cưới cô ta làm vợ, chẳng qua thân phận hai người có sự chênh lệch, Điền Thái Hưng chỉ có thể cưới Nhan Hồng Đào làm thiếp, nhưng Nhan Hồng Đào không muốn bản thân chịu thiệt thòi.

Cho nên, bọn ta định bắt cóc Nhan Hồng Đào, quấy rối Điền

Thái Hưng, khiến hắn bẽ mặt tại hội võ Thanh Hà.

Chỉ là không ngờ...”

Đồng Mẫn Châu vén mái tóc dài, đáp: “Ý tưởng này cũng không tệ, nhưng sao lại có một tên hòa thượng đầu trọc Cửu Ngưu cảnh trong một Nhan thị tửu trang nho nhỏ chứ?”

La Khắc Kỷ cười khẽ, trầm ngâm đáp: “Chắc tên hòa thượng này thích rượu, hơn nữa gã cũng không kiêng kỵ việc giết người. Nếu ta đoán không sai, người này rất có thể chính là ‘Tà tăng phá giới’.”

“Là hắn?!”

Đồng Mẫn Châu không khỏi kinh ngạc, liếc nhìn La Khắc Kỷ, lè lưỡi: “Tên tà sư đó sao lại xuất hiện ở quận Thanh Hà của chúng ta được chứ?”

La Khắc Kỷ đứng dậy, mặc quần áo, nói: “Việc tà tăng phá giới xuất hiện ở quận Thanh Hà chỉ có một lời giải thích, gã được An Sát Sứ Điền Hợp Nghĩa mời đến. Chuyện này rất quan trọng, ta phải đi gặp quận trưởng đại nhân ngay lập tức.”

...

...

Chương 424: Không phải (1)

Sáng hôm sau, gió lớn thổi, trời đổ mưa.

Phương Tri Hành bị đánh thức bởi tiếng mưa, cậu trở mình rồi ngủ tiếp đi.

Không biết bao lâu sau, cậu mới thức giấc một lần nữa, lúc này mới mặc y phục rời khỏi giường.

Đi từ tầng hai xuống, cậu bước vào thư phòng.

“Trai chủ, ngài tỉnh rồi! “Hồng Diệp nở nụ cười dịu dàng.

Phương Tri Hành hỏi: “Bên kia có hồi âm chưa?”

Hồng Diệp lắc đầu, dường như cô hiểu được suy nghĩ của Phương Tri Hành, vội vàng nói: “Nếu đại công tử và đại phu nhân muốn trừng phạt ngài vì thất bại trong nhiệm vụ lần này, thì chắc lúc này ngài đã nhận được kết quả trừng phạt rồi. Kết quả không đến, chỉ nói rõ bọn họ không cho rằng đây là trách nhiệm của ngài.”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, bật cười ha hả.

Thực ra, cậu không hỏi chuyện này.

Cho dù La Khắc Kỷ có bất mãn với cậu, hẳn cũng sẽ không trừng phạt cậu vào lúc này, dù sao bây giờ là lúc cần dùng người.

Nếu muốn trừng phạt, cũng phải đợi đến sau khi hội võ Thanh Hà diễn ra!

Phương Tri Hành chỉ đang tò mò, rốt cuộc gã hòa thượng đầu

trọc kia là thần thánh phương nào.

Với các nguồn tin mà La Khắc Kỷ nắm giữ, chỉ sợ lúc này đã điều tra ra rồi.

Ngày này trôi qua rất nhanh.

Tất cả gió êm sóng lặng.

Chuyện hôm qua còn chưa kết thúc, ngày hôm nay cũng không có nhiệm vụ mới đến.

Phương Tri Hành nghỉ ngơi một ngày cho khỏe, cuối cùng hòa hoãn lại từ mấy ngày uể oải liên tiếp.

Lúc chạng vạng tối, hộ viện kiêm xa phu của Ích Hương trai là Chung Tồn Hải chạy tới, hừng phấn la to: “Trai chủ, thứ ngài bảo tiểu nhân hỏi thăm đã có manh mối rồi.”

Phương Tri Hành nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong.

Trước đó, bởi vì cậu bạn quá không tiện đi kiếm nên phân phó Chung Tồn Hải đi hỗ trợ điều tra “Lăng Lý Giáp” là cái gì.

Nói đến Chung Tồn Hải này, hẳn xem như là người rảnh rỗi nhất Ích Hương trai, cả ngày không có việc gì, gần như là lấy không tiền lương.

Thật ra thì Chung Tồn Hải cũng rất nhàm chán. Tuy bản lãnh của hắn không lớn, nhưng suốt ngày chẳng làm chuyện gì thật sự là buồn chán đến cực điểm.

Người chính là như vậy.

Làm việc thì thấy mệt thấy phiền, gì cũng không làm lại cảm thấy buồn chán.

Vì vậy, Phương Tri Hành sắp xếp cho hắn công việc này.

Chung Tồn Hải vô cùng vui vẻ đi làm công việc này, hoan hoan hỉ hỉ nhận lệnh rời đi.

Mấy ngày nay hắn vẫn luôn chạy ở bên ngoài, hỏi thăm nơi nơi, cuối cùng cũng có kết quả.

Phương Tri Hành mừng rỡ đáp: “Nói mau.”

Chung Tồn Hải tỉ mỉ nói: “Tiểu nhân có một người bạn làm buôn bán dược liệu, hắn trùng hợp biết Lăng Lý Giáp này là cái gì.

Theo như lời hắn nói, Lăng Lý Giáp này thật ra là một loại dược liệu quý giá, chính là lấy vỏ trên người dị thú loại Xuyên Sơn Giáp đặc biệt, xay nghiền thành bột phần rồi chế thành.”

Xuyên Sơn Giáp là một loại trung dược, điểm ấy Phương Tri Hành là biết đến.

Cậu không khỏi bật cười hỏi: “Làm hồi lâu, xong cái gọi là Lăng Lý Giáp chính là Xuyên Sơn Giáp à?”

“Không không không!”

Chung Tồn Hải vội vàng khoát tay nói: “Không phải Xuyên Sơn Giáp bình thường, nó đặc biệt là Phệ Kim Xuyên Sơn Giáp!”

Phệ Kim?!

Phương Tri Hành nhú mày, cậu chưa từng nghe nói về loại dị thú này bao giờ, nghe có vẻ cũng ra gì phết.

Chung Tồn Hải nghiêm trang giải thích: “Phệ Kim Xuyên Sơn Giáp là một loại dị thú thích ăn khoáng thạch có chứa kim loại. Thứ chúng nó thích ăn nhất là ‘Thiểm Đồng’.

Sau khi chúng nó ăn rất nhiều ‘Thiểm Đồng’, vỏ sẽ dị biến biến thành màu vàng, vàng chói lọi, như là được dát vàng vậy ấy.”

Thiểm Đồng!!

Bột Lân Y!!

Phương Tri Hành đột nhiên bừng tỉnh, cái tên &LTXuy;ên Sơn Giáp Lân Công > không phải tới theo kiểu đó à?

“Ừm, đã là dược liệu thì chắc chắn trong tiệm thuốc có bán.”

“Lăng Lý Giáp vô cùng quý báu, chắc chắn tiệm thuốc nhỏ không có thứ đồ tốt này, tiệm thuốc lớn mới có thể có!”

Suy nghĩ tới đây, Phương Tri Hành không khỏi rục rịch, lập tức đi đến phố Thiên Bảo.

Đúng như cậu dự đoán, sau khi Phương Tri Hành đi đến tiệm thuốc lớn nhất phố Thiên Bảo là “Diệu Thủ đường” nghe ngóng, hỏa kế (người chuyên chạy việc vặt) của tiệm thuốc lập tức cười trả lời: “Lăng Lý Giáp được xưng là thánh dược trị liệu nội thương, đồng thời còn sở hữu hiệu quả bổ dưỡng cường cân kiện cốt, vẫn luôn cung không đủ cầu, giá cả cực kỳ đắt đỏ.”

Phương Tri Hành chẳng hề để ý, hỏi ngược lại: “Lăng Lý Giáp hiệu quả tốt nhất giá cả cao nhất là loại nào?”

Vừa nghe thấy lời này, hỏa kế tiệm thuốc liền biết là khách hàng lớn tới, trong lòng mừng rỡ nói: “Diệu Thủ đường bọn ta đặc biệt chế tạo một loại Lăng Lý Giáp, chọn dùng vỏ của Phệ Kim Xuyên Sơn Giáp cấp 3, lại trộn lẫn với các kỳ vật Thiểm Đồng, Ngân Tinh Sa với tỷ lệ thích hợp, kinh qua luyện dược đại sư đánh bóng rèn luyện. Không phải ta nói khoác chứ dược hiệu của nó vượt qua toàn bộ Lăng Lý Giáp đang được bán trên thị trường, tiếng lành đồn xa.”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng ngời, liền nói: “Nói miệng không bằng chứng, cầm ra xem một chút.”

Chương 425: Không phải (2)

Hỏa kế tiệm thuốc xoa lòng bàn tay, cười hỏi: “Giá bán của loại Lăng Lý Giáp này cao vô cùng, Lăng Lý Giáp nặng một lạng là có thể đổi được một viên Nhục Đan trung phẩm cấp 3 đấy.”

Phương Tri Hành móc một xấp kim phiếu từ trong lòng ra, vậy vẩy trước mắt hỏa kế tiệm thuốc.

Hỏa kế tiệm thuốc nháy mắt bị loại năng lực tiền giấy vô địch thuyết phục, cúi đầu khom lưng bồi cười.

Hắn vội vàng tìm đến chưởng quỹ, chưởng quỹ lập tức phân phó một lực sĩ mang một cái hũ nặng đến và vén nắp lên.

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn vào hũ, bên trong chứa một loại bột phấn màu vàng cực kỳ nhỏ mịn.

Chợt nhìn qua, nó cực kỳ giống với bột vàng.

Chưởng quỹ cầm một cái muỗng nhỏ múc ra một chút, đặt dưới ánh mặt trời.

Bất chợt, loại bột phấn này bắn ra ánh vàng chói lóa mãnh liệt, làm chói mù mắt người.

Dưới sự chiếu rọi của ánh sáng mặt trời, bột phấn màu vàng giống như hòa tan, biến thành trạng thái dịch thể lưu động, bề mặt sáng bóng trơn trượt trong như gương, có thể rõ ràng chiếu ra khuôn mặt người.

Chưởng quỹ cười nói: “Công tử, loại Lăng Lý Giáp này là một trong những dược phẩm chiêu bài của Diệu Thủ đường, đại biểu cho uy tín của tiệm cũ trăm năm bọn ta, tuyệt đối có giá trị cực kỳ.

Ngài muốn mua bao nhiêu?”

Phương Tri Hành trực tiếp hỏi: “Ví dụ như ta muốn dùng Lăng Lý Giáp để bôi lên toàn thân thì cần mua với số lượng bao nhiêu?”

“Gì, bôi lên cái gì cơ?”

Chưởng quỹ tức khắc trừng to mắt há hốc mồm, còn tưởng là mình nghe nhầm.

Nhưng mà về mặt Phương Tri Hành nghiêm túc, hào khí lấy tất cả kim phiếu lấy ra đặt ở trên quầy.

Cậu không sợ dùng tiền, cũng tiêu nhiều được như vậy.

Có câu thường nói ấy, nghèo văn giàu võ!

Chi tiêu của người tập võ là cực kỳ to lớn.

Các võ giả khác khổ cực làm công nhân, khổ cực mệt nhọc thì không nói, trên thực tế không kiếm được mấy đồng tiền.

Với chút thu nhập ít ỏi đó của bọn họ, mua ít Nhục Đan thôi là cơ bản xài hết.

Thảm hại hơn là, rất nhiều người căn bản không mua nổi Nhục Đan.

Nếu như bị thương trong lúc làm công, vẫn còn phải tự bỏ tiền ra để chữa thương, lại nhanh chóng biến thành mắc nợ.

Nói chung tất cả bọn họ đều là đứa khổ, các loại khổ, còn không có uy nghiêm gì cả.

Nhưng Phương Tri Hành thì lại khác.

Ngay từ lúc đầu cậu đã lựa chọn gia nhập môn phiệt La gia, đi làm công cho đại môn phiệt.

Chỗ tốt chính là La gia tài hùng thế lớn, bảo đảm cho Phương Tri Hành có đảm bảo đầy đủ ở các phương diện công pháp, thu nhập, quyền thế.

Chỉ cần không phải tiêu dùng đặc biệt to lớn, lấy thu nhập của cậu thì hoàn toàn ứng phó được.

Nếu không thì có ai chịu cam tâm làm chó săn cho môn phiệt đầu chứ.

Chỉ một lát sau, Phương Tri Hành ôm một vò Lãng Lý Giáp đi ra Diệu Thủ đường.

Trên mặt chường quỳnh và hỏa kế tiệm thuốc xuất hiện nụ cười tươi như hoa cúc, một đường đưa cậu ra ngoài cửa lớn.

Phương Tri Hành lấy tốc độ nhanh nhất trở về Ích Hương trai, đi thẳng tới phòng ngủ lầu hai thư phòng, lại đóng kín cánh cửa phía sau.

Tế Cửu theo đuôi đi vào, hiếu kỳ hỏi: “Trong vò là thứ gì đó?”

Phương Tri Hành trả lời: “Không phải đồ ăn, chẳng liên quan gì đến mày hết.”

Tế Cửu nghe vậy, trái lại càng hiếu kỳ hơn, vây quanh cái vò ngửi tới ngửi lui.

Phương Tri Hành không để ý đến nó, cởi y phục trên người, vén nắp vò bốc một nắm bột phấn màu vàng bôi lên trên người.

Lẹt xẹt ~

Lượng lớn bột phấn vẩy lên người, làn da nhanh chóng dính lên một lớp màu vàng.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, trong lúc bất chợt, hai mắt Tế Cửu suýt chút nữa thì bị lóa mù.

“Địch mợ nó!”

Tế Cửu quay đầu đi, quỳ rạp trên mặt đất, mắt chố híp thành một cái khe hẹp.

Trong mắt nó, Phương Tri Hành giống như biến thành một pho tượng điêu khắc hoàng kim, tỏa ra kim quang vô tận rực rỡ, không cách nào nói rõ được.

“Coi như là thiên thần hạ phàm cũng chẳng qua chỉ như vậy thôi!” Tế Cửu chấn động không hiểu.

Hồi lâu sau, sau khi Phương Tri Hành bôi bột phấn màu vàng lên cả nách và bàn chân!

Giao diện hệ thống chợt lấp lóe ánh sáng!

[Đã hoàn thành điều kiện để đạt tới Xuyên Sơn Giáp Lân Công viên mãn, có thăng cấp hay không??]

“Có!”

Phương Tri Hành không hề chần chờ nghĩ!

Bột phấn màu vàng bôi lên trenen gười cậu cấp tốc hòa tan biến thành chất lỏng màu vàng óng, lưu động thật nhanh, tiện đà chui vào trong lỗ chân lông.

Rắc rắc ~

Toàn thân Phương Tri Hành chấn động có quy luật, mỗi một đoạn bắp thịt trên người khi thì phồng lên thật co, khi thì co rút hạ xuống, ở trong biến hóa động thái mỗi giờ mỗi phút.

Sau đó thân hình của cậu bỗng nhiên bành trướng một vòng, chiều cao cao hơn 2cm.

Tứ chi, phần eo của cậu trở nên càng thêm vai u thịt bắp, bờ

vai cũng trở nên càng rộng hơn, phần ngực cũng càng thêm chắc nịch.

Phượng Tri Hành chậm rãi mở mắt ra, sự mơ hồ như có hơi nước trong mắt cấp tốc biến mất, trở nên phá lệ trong suốt.

Chương 426: Không phải (3)

Tình cảnh này...

Tế Cửu không khỏi trừng lớn mắt chó, ngửa đầu nhìn Phương Tri Hành vạm vỡ cường tráng, chặc chặc kêu kỳ lạ.

“Mịa nó, cao 2 mét 4, suýt chút nữa thì bắt kịp tên La Khắc Kỳ kia rồi.” Tế Cửu không khỏi sợ hãi cảm thán.

Phương Tri Hành siết quả đấm lại, biểu cảm trên mặt nháy mắt đặc sắc vô cùng.

Tế Cửu giật mình một cái, hỏi: “Sức mạnh tăng trưởng bao nhiêu?”

Khỏe miệng Phương Tri Hành cong lên, trả lời: “Chắc là phải được 1 vạn cân, bây giờ sức mạnh tao được 12 vạn cân rồi đó!”

“Cái gì, sao lại tăng nhiều thế?!” Tế Cửu sợ ngây người.

Lực thấp nhất của Cửu Ngưu cảnh là 9 vạn cân, Phương Tri Hành trâu bò cực kỳ, trực tiếp tăng mạnh lên đến 12 vạn cân luôn!

Mấu chốt là, bây giờ cậu vẫn chỉ là Tứ Cầm cảnh viên mãn, đằng sau còn có điểm “Cân Bằng” có thể cường hóa.

“Kỳ lạ thật, tại sao sức lực của tao một phát tăng vọt khoảng 1 vạn cân thế?!”

Bản thân Phương Tri Hành cũng kinh ngạc không thôi.

Trước đó cậu từng cẩn thận lật xem &LTXYên Sơn Giáp Lân Công>, trên công pháp chỉ nhấn mạnh phòng ngự lợi hại cỡ nào,

căn bản là không hề nhắc tới sự tăng trưởng của công pháp này đối với sức mạnh cũng có ích lợi rất lớn.

“Chẳng lẽ Xuyên Sơn Giáp Lân Công càng thích hợp với mình à?”

Phương Tri Hành chỉ có thể phân tích theo phương hướng này.

Đệ tử môn phiệt tu luyện thần công tổ truyền, đều cực kỳ phù hợp với thể chất huyết mạch của bọn họ, khiến cho bọn họ thăng cấp nhanh hơn, lại còn mạnh hơn võ giả bình thường!

Vừa đúng lúc này ánh mắt Phương Tri Hành sáng lên, chú ý tới giao diện hệ thống có một mũi nhọn lơ lơ đang nhấp nháy.

Cậu nhìn cẩn thận!

[Điều kiện để đạt tới Xuyên Sơn Giáp Lân Công viên mãn:

1, Sử dụng ‘Lăng Lý Giáp’ bơi lên khắp cơ thể 1 lần (Đã hoàn thành.)

2, Đã trải qua một lần nguy cơ tử vong, nhận được tăng thêm ngoài định mức (Đã hoàn thành.)]

“A cái này...”

Phương Tri Hành không khỏi trờng to mắt, điều kiện max cấp của &LTXuy;ên Sơn Giáp Lân Công> thể mà lại biến thành 2 cái.

Tế Cửu tập trung nhìn vào, tắc lưỡi nói: “Đù mé, còn có thể chơi như vậy à? Đây là nhiệm vụ ẩn đi!”

Phương Tri Hành cười ha ha vui vẻ nói: “Lúc đi thi, ở phía cuối cùng của bài thi hay có một đề bài thêm điểm, xem ra tao đây là nhân họa đặc phúc, làm đề thêm điểm một lần!”

Cảm ơn La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu!

Cảm ơn hòa thượng đầu trọc!

Trong mắt Phương Tri Hành phụt ra sát ý vô cùng vô tận, nhẹ nhàng nói: “Có áp lực mới có tiến bộ, cảm ơn các người bức bách, nghiền ép tất cả bộ phận tiềm lực của ta!”

Thời khắc sinh tử có sự sợ hãi vô cùng!

Không có La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu sắp xếp Phương Tri Hành đi chịu chết, không có hòa thượng đầu trọc hành hạ đến chết thì sẽ không có Phương Tri Hành tiến bộ như ngày hôm nay!

“Phương Tri Hành ta ân oán rõ ràng, nhất định sẽ báo đáp các người cho thật tốt!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, lập tức thi triển Súc Cốt cứng rắn áp chế chiều cao xuống 2cm.

Ngày hôm sau, chưa tới buổi trưa!

Một con bồ câu đưa tin từ trên trời giáng xuống, bay vào Ích Hương trai.

“Trước canh ba buổi chiều chạy tới đầu đường rừng Hắc Tùng một trăm năm mươi dặm ngoài thành bắc, bắt cóc một nữ ni cô, pháp hiệu Minh Tịnh, đưa cô ta đến Nhan thị tửu trang trước lúc chạng vạng tối.”

Hai mắt Phương Tri Hành khẽ híp lại.

Con mẹ nó lại là bắt cóc!

Mục tiêu vẫn là một nữ ni cô.

Tình huống như thế nào đây trời?

Hơn nữa, mệnh lệnh cuối cùng khiến Phương Tri Hành lông mày vặn thành một cái vường mắt.

“Con bà nó chứ, lại là Nhan thị tửu trang...”

Phương Tri Hành một nghiêng răng ken kết, cười lạnh nói: “Tránh được mừng một, không tránh được mười lăm, nên đổi mặt cuối cùng vẫn phải đổi mặt.”

Cậu suy nghĩ một chút, chợt phân phó Hồng Diệp mang một bộ áo đen tới.

Sau đó cậu đổi một thanh đao mới, tạo hình hơi khác với thanh ban đầu, lại vứt bỏ cung tên.

“Tế Cửu, lần này mày ở nhà đi.”

Phương Tri Hành cân nhắc mãi, đưa ra một quyết định đã suy nghĩ cẩn kỹ.

Tế Cửu nháy mắt mấy cái, trái lại kinh nghi hỏi: “Có ý gì thế, sao mày lại đột nhiên tốt bụng vậy?”

Phương Tri Hành bĩu môi nói: “Tên hòa thượng đầu trọc kia từng nhìn thấy mày, ngộ nhỡ mày xuất hiện lần nữa, không phải bại lộ tao còn chưa chết à?”

Tế Cửu nhất thời hiểu ra.

Đúng là lão hòa thượng Cửu Ngưu cảnh kinh khủng kia đã nhìn thấy nó.

Cũng đúng, tuy tổ hợp một người một chó không tính đặc biệt đáng ngạc nhiên, nhưng đúng là tương đối chói mắt, dễ gia tăng ấn tượng, khiến người ta nhớ kỹ.

Tế Cửu lặng lẽ vui vẻ nói: “Tùy mày, dù sao tao nghe theo sắp xếp của mày, cũng có thể tính là một loại ràng buộc.”

Phương Tri Hành cười khẩy nói: “A đúng đúng, con chó nghe lời chủ nhân mới là chó ngoan.”

“Mày nói bậy!”

Tế Cửu nổi giận kêu lên: “Tao đây gọi là bo bo giữ mình, con mẹ nó ngày nào mày cũng chạy ra ngoài liều mạng, biết cái gì gọi là bo bo giữ mình không hả?”

Chương 427: Căn bản (1)

Phượng Tri Hành khinh bỉ nói: “Bo bo giữ mình cái rắm ấy, không phải một tên trai bao à?”

Tế Cầu còn muốn cãi lại.

Nhưng Phượng Tri Hành không nói nhảm nữa, xoay người đi nhanh. Cậu đi qua mật đạo rời khỏi Ích Hương trai, lại từ phố bắc một đường chạy đi quận thành.

Cộp cộp cộp ~

Phượng Tri Hành cười khoái mã một đường lao nhanh, tiến lên hơn một trăm năm mươi dặm.

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một mảng lớn rừng Hắc Tùng.

Trong rừng lộ ra một quan đạo.

“Đây là cửa rừng Hắc Tùng...”

Phượng Tri Hành thấy vậy, chợt quẹo vào trong rừng Hắc Tùng, tìm một nơi khuất khuất để buộc ngựa tốt.

Sau đó cậu đổi sang bộ áo đen, trùm đầu che mặt, lại trở về đầu đường, leo lên trên một cây đại thụ chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng giờ...

“Giá!”

Đột nhiên, Phượng Tri Hành nghe được một tiếng quát, tầm

mắt ngưng tụ lại, liền nhìn thấy nơi xa có hai con khoái mã lao tới.

Hai người ngồi trên lưng ngựa mặc tăng bào màu nâu xanh, đầu trục, vô cùng bắt mắt.

Đợi đến khi hai con mã chạy tới gần một ít, cẩn thận nhìn lại.

Lập tức nhìn thấy ngũ quan của hai người kia nhu hòa, rõ ràng là mặt phái nữ. Một người bộ ngực cao ngất, một người ngực như cái sân bay.

Phượng Tri Hành nâng tay phải lên, giữa năm ngón bỗng nhiên xuất hiện hai thanh phi đao. Cậ vung nó ra.

Vụt vụt!

Hai con khoái mã vừa chạy đến đầu đường đột nhiên đâm đầu xuống đất, ngã lật về phía trước.

Hai ni cô kia vội vàng không kịp chuẩn bị, ngã bay ra ngoài theo.

Một ni cô bay người lên rồi rơi trên mặt đất, hai chân trượt về phía trước một đoạn.

Một người khác lăn ngay tại chỗ, trở mình lộn vài vòng mới dừng lại.

“Sư tỷ, tỷ không sao chứ?”

Ni cô trượt đi là người trẻ tuổi, ngũ quan tinh xảo đặc sắc, da thịt trắng như tuyết, vóc người xinh xắn thướt tha, bộ ngực khá lớn.

Ni cô rơi rất thảm là một phụ nhân trung niên, võ công qua quýt bình bình, bị ngã trầy da khắp người.

Ni cô trẻ tuổi đỡ sư tỷ dậy, quay đầu lại nhìn ngựa.

Vừa nhìn cái là kinh khủng cực kỳ, nét mặt của cô trở nên hoảng loạn, hít thở không thông nói: “Con ngựa chết rồi, bị người giết chết!”

Sư tử phản ứng kịp, ngẩng nhìn bốn phía, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ có sơn phỉ đánh cướp chúng ta?”

Phương Tri Hành không nhanh không chậm đi ra.

Đồng tử của hai ni cô hung hăng co rút lại, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Sư tử giơ thẳng một bàn tay, rung giọng nói: “Thí chủ, bọn ta là người xuất gia, không có vật gì trong người, chỉ có hai con ngựa này đáng giá ít tiền. Người cứ việc cầm đi, hy vọng người có thể buông tha cho bọn ta.”

Phương Tri Hành đáp: “Các người ai là Minh Tịnh?”

Hồ hấp sư tử cứng lại, biến sắc, đột nhiên chắn trước người ni cô tuổi trẻ, lấy dũng khí nói: “Chính là bản ni, xin hỏi thí chủ tìm bản ni có chuyện gì?”

Phương Tri Hành rút đao ra khỏi vỏ, trầm giọng nói: “Minh Tịnh là cô đứng không, ta tới giết cô.”

Cậu nâng đao bổ xuống.

Rầm rầm!

Tiếng phá không vang dội!

Đao uy vô cùng, trên mặt đất lập tức có thêm một khe rãnh thật sâu.

Hai ni cô thấy cảnh tượng như vậy sợ tới mức cả người run rẩy, không dám nhúc nhích.

Ni cô trẻ tuổi chỉ là một Đại Mãng cảnh nhưng trời sinh cô

nhất gan, toàn thân đầy bản lĩnh nhưng trước giờ không dám chiến đấu với người khác.

Sư tử càng tệ hơn, chỉ từng luyện vài năm võ công, còn chưa phải là Quán Lực cảnh.

“Bần ni là Minh Tịnh, hy vọng thí chủ chỉ giết một mình ta, đừng thương tổn sư muội của ta.”

Sư tử hít ngược một luồng khí lạnh, run rẩy đi về trước hai bước, biểu cảm trên mặt từ sợ hãi dần dần biến thành dứt khoát kiên quyết chịu chết.

“Không!”

Đột nhiên, ni cô trẻ tuổi kêu lên: “Ta là Minh Tịnh, tử ấy là sư tử của ta Minh Tuệ, có chuyện gì cứ nhắm vào ta.”

Sư tử đẩy cô ra, nghiêm túc nói: “Đừng nghe muội ấy nói bậy, người xuất gia không nói dối, bần ni chính là Minh Tịnh.”

Phượng Tri Hành lạnh lùng nói: “Trên người cô hẳn là mang theo lệnh bài thân phận, lấy ra đi.”

Cả người sư tử nhất thời cứng đờ.

Ni cô trẻ tuổi lập tức lấy ra một mộc bài từ trong ngực, hét lên: “Ở trong này, người xem!”

Trong lòng Phượng Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ, thân hình nhoáng lên đột nhiên xuất hiện ở phía sau ni cô trẻ tuổi, nâng tay đánh xuống sau cổ của cô.

Toàn thân Minh Tịnh mềm nhũn, ngã vào trong lòng Phượng Tri Hành.

“Người, người làm gì?” Sư tử sốt ruột.

Nhưng cô không làm được gì cả, trơ mắt nhìn Phương Tri Hành ôm lấy Minh Tịnh, lên xuống mấy lần biến mất trong rừng cây.

Phương Tri Hành đi đến bên cạnh ngựa, lấy ra một sợi dây thừng, trói gô Minh Tịnh rồi đặt ngang trên ngựa.

“Giá~”

Phương Tri Hành bắt đầu quất roi thúc ngựa chạy trở về.

Nhưng mà, Nhan thị tửu trang ở thành nam, cậu chạy từ thành bắc còn chở theo một người sống to đùng, không thể từ quận thành trực tiếp đi ngang qua, chỉ có thể vòng một đoạn đường.

Phương Tri Hành chạy đến một bến đò, tiêu tiền mua một chiếc thuyền có mái che, đặt ngựa và Minh Tịnh lên thuyền.

Chương 428: Căn bản (2)

Cậu khua thuyền xuôi dòng, theo gió vượt sóng, nhanh như một mũi tên xuyên mây.

Sức mạnh 12 vạn cân dùng để chèo thuyền, có thể không nhanh à?

Thuyền có mái che đi xa hơn 200 dặm thì ngừng bên bờ.

Phương Tri Hành ôm tuần mã lên bờ, đặt Minh Tịnh lên ngựa.

“Người, người thả ta ra!”

Minh Tịnh đột nhiên mơ mơ màng màng tỉnh lại, không khỏi hoảng sợ kêu to.

Phương Tri Hành thấy vậy, nâng tay lên, muốn lần nữa đánh Minh Tịnh bất tỉnh.

Nhưng cậu bỗng nhiên thay đổi suy nghĩ, trên người Minh Tịnh sờ không kiêng nể gì.

“A ~”

Minh Tịnh nhất thời đỏ bừng mặt.

Không bao lâu, Phương Tri Hành tìm được một cái khăn tay, nhét vào miệng Minh Tịnh.

Cuối cùng cô đã yên tĩnh lại.

Phương Tri Hành tiếp tục chạy đi, từ một con đường nhỏ xuyên qua núi rừng, rất nhanh đã tới đường lớn.

Sau khi tìm được đường lớn, Phương Tri Hành lập tức lấy ra bản đồ xem kỹ, thông qua điểm mốc như núi non trùng điệp phụ cận xác nhận đại khái vị trí của mình.

“Không xa nữa...”

Phương Tri Hành nhìn mặt trời lặn ở chân trời, thầm thở phào.

Cậu không dám trì hoãn, nhanh chóng chạy đi, cuối cùng trước khi bầu trời tối đen đã đến tửu trang bên ngoài rừng cây.

“Tới rồi...”

Phương Tri Hành hít sâu, đối với nơi này, chuyện xảy ra hai ngày trước vẫn hiển hiện rõ ràng.

Cậu nhanh chóng thay hắc y che mặt, lúc này mới cưỡi ngựa tiến vào đường trong rừng.

Gần như lúc Phương Tri Hành đi ra 300m, trong rừng cây đột nhiên nhảy ra 3 bóng dáng là hai nam một nữ, chặn ở con đường phía trước.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn, đó là một ông lão lưng gù và hai người trung niên.

Trong tay ông lão lưng gù xách theo một thanh Trảm Mã đao, rõ ràng là một thanh trọng đao trông có vẻ cực kỳ nặng.

Một tráng hán trung niên khác thì mặt tròn to, hai mắt vô cùng hẹp dài, dường như híp thành một khe hở, sau đầu cột một cái bím đuôi ngựa.

Vừa nhìn, người này có vài phần ngốc nghếch đáng yêu.

Ngoài ra còn có một nữ tử trung niên, tuổi nhỏ nhất ước chừng khoảng hơn 30, dáng người thành thực đầy đặn, eo nhỏ thon gọn, đầy quyến rũ.

Tóc của cô tùy ý thả xuống lộ ra gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong đôi mắt sâu thẳm lóe ra ánh sáng xa thẳm, khiến người ta tìm lòng không đậu nhớ tới cụm từ “U thanh tuyệt tuyệt” này.

Nữ tử mặc một cái áo choàng đỏ, bên hông giắt một thanh trường kiếm, đứng ở đó một tay chống nạnh, tư thế oai hùng hiên ngang hơn người.

“Hí hí~”

Phương Tri Hành lập tức dừng ngựa lại, không đợi cậu mở miệng, ông lão lưng gù kia đã hỏi: “Ni cô kia chính là con gái của tà tăng Phá Giới à?”

Phương Tri Hành đầu tiên là ngẩn ra, cúi đầu nhìn Minh Tịnh.

Quả nhiên, khi Minh Tịnh nghe thấy cái tên tà tăng Phá Giới này, hai tròng mắt trũng lớn, biểu cảm vô cùng bối rối.

Phương Tri Hành thấy thế, nhú mào đáp: “Pháp danh của cô ta là Minh Tịnh.”

“Vậy đúng rồi.”

Khóe miệng của mỹ nữ hồng y cong lên, lạnh lùng cười như không cười nói: “Không hổ là La gia môn phiệt, ngay cả chuyện bí mật như tà tăng Phá Giới có một đứa con gái cũng biết rõ ràng.”

Ông lão lưng gù trả lời: “Mặc kệ nó, nhiệm vụ của chúng ta là ép lui tà tăng Phá Giới, đi, làm việc!”

Ông xoay người đi tới tửu trang, mặt tròn to và mỹ nữ hồng y nhắm mắt theo đuôi.

Phương Tri Hành thấy vậy xoay người xuống ngựa, khiêng Minh Tịnh vào.

Đoàn người đi tới ngoài cửa lớn của tửu trang.

“Khụ khụ!”

Ông lão lưng gù ho khan sảng giọng, trung khí hùng hồn, truyền khắp bốn phương tám hướng.

“Tà tăng Phá Giới, lăn ra đây!”

Ông lão lưng gù không chút khách khí hét lên.

Ngay sau đó!

Két két~

Cửa lớn tửu trang thông thả mở ra, phía sau cửa xuất hiện một hòa thượng đầu bóng lưỡng mặc áo cà sa, trong tay xách theo rượu hồ lô.

Đồng tử Phương Tri Hành hơi co lại, che Minh Tịnh ở trước người, tay phải nắm cổ của cô.

Ni cô này rất non nớt, làn da sờ vào vô cùng mịn màng.

“Hu hu~”

Minh Tịnh vừa nhìn thấy Tà tăng Phá Giới đột nhiên kích động hô to, thân thể cũng bắt đầu vắn vẹo giãy giụa, cái miệng nhếch lên không ngừng ma xát chính giữa hai chân của Phương Tri Hành.

Tà tăng Phá Giới nâng mí mắt, ánh mắt đảo qua bỗng nhiên dừng trên người Minh Tịnh.

Cơ thịt trên mặt gã hơi cứng ngắc, trong đồng tử phun ra một tia căm giận ngút trời.

Ông lão lưng gù lặng lẽ cười nói: “Phá Giới, chúng ta đã lâu không gặp rồi.”

Tà tăng Phá Giới liếc mắt, không mặng không nhạt nói: “A di đà phật, ta còn nói là ai, hóa ra là ‘Quỷ Dao Lưng Gù’ Tân Triển Hồng.”

Ông lão lưng gù nâng ngón tay chỉ mặt tròn to hỏi: “Biết hẳn là ai không?”

Tà tăng Phá Giới đáp: “Đừng đánh đổ, ta không phải người của quận Thanh Hà các người.”

Mặt tròn to cười ha ha, chấp tay nói: “Bỉ nhân Tùy Giới Phúc, ở đây hành lễ với ngài.”

Tà tăng Phá Giới trừng mắt nhìn, tặc lưỡi nói: “Không ngờ môn chủ Huyền Hỏa môn cũng đến rồi, thất kính thất kính.”

Gã lại chuyển hướng sang mỹ nữ hồng y, trực tiếp hỏi: “Thanh kiếm bên hông người khá quen mắt, chẳng lẽ là Kim Xà kiếm?”

Chương 429: Thiên Nhân (1)

Mỹ nữ hồng y chấp tay nói: “Tiểu nữ tử là Hạ Tịnh Nhân đương gia của Kim Xà trại, bá kiến Phá Giới lão tiên bối.”

“Khó trách!”

Tà tăng Phá Giới gật đầu, giật mình nói: “Người trông rất giống bà của người, nhớ năm đó bà ấy là mỹ nhân tuyệt thế ảnh hưởng cả giang hồ.”

Mỹ nữ hồng y bình thần nói: “Ồ, không ngờ Phá Giới tiên bối lại từng gặp bà nội của ta, bà ấy chưa từng nhắc với ta về chuyện này.”

“Ha hã, gặp mặt một lần mà thôi.”

Tà tăng Phá Giới khoanh tay, uống một hớp rượu, không nhanh không chậm giải thích: “Khi đó bà ấy danh chấn võ lâm, ta chỉ là một vị tăng khổ hạnh, đơn giản là bà ấy nhìn thấy trên mặt ta có thứ dơ bẩn tặng khăn tay cho ta. Ta liền bị một đám người đánh tàn nhẫn còn bị ném vào trong hố phân không bò ra được, ta không thể không ăn phân chống đói, chịu khổ 7, 8 ngày, lúc này mới được sư phụ cứu ra.”

Lời này vừa nói ra!

Biểu cảm của mỹ nữ hồng y cứng đờ, im lặng không có gì để nói.

Không ai ngờ tà tăng Phá Giới hung danh hiển hách thế nhưng cũng có quá khứ chật vật không chịu nổi như thế.

Ông lão lưng gù chặc chặc hai tiếng, cười lạnh nói: “Phá Giới,

chúng ta bớt nói chuyện phiếm, nói chính sự đi.”

Tà tăng Phá Giới đáp: “Có chuyện gì?”

Ông lão lưng gù trả lời: “Con gái của người ở trong tay bọn ta, chỉ cần người đồng ý lập tức rời khỏi quận Thanh Hà, không can thiệp vào chuyện nội bộ quận Thanh Hà nữa thì bọn ta sẽ thả con gái người, thế nào?”

Tà tăng Phá Giới đột nhiên nở nụ cười, cười ha ha nói: “Ta nghĩ các người có phải hiểu lầm gì rồi không? Ta đến quận Thanh Hà chỉ là muốn mua chút rượu ngon để uống, thuận tiện thăm con gái của ta. Chuyện nội bộ quận Thanh Hà liên quan quái gì đến ta?”

Ông lão lưng gù giật mình, cạ lời nói: “Vậy thì người bảo vệ Nhan thị tửu trang, chỉ là vì mua rượu uống?”

“Bảo vệ Nhan thị tửu trang cái gì, ta chỉ là tới đây mua chút rượu uống mà thôi.”

Tà tăng Phá Giới buông tay, vẻ mặt oan uổng, bỗng nhiên gả nhớ tới cái gì, giật mình nói: “À đúng rồi, tối hai ngày trước ta bắt ngờ đụng độ 5 tên trộm nhỏ, bọn họ cứ muốn tấn công ta, kết quả không biết làm sao, bọn họ không cẩn thận chết mất tiêu, chẳng lẽ các người đến vì chuyện đó?”

Ông lão lưng gù, mặt tròn to và mỹ nữ hồng y nhìn nhau, trong lúc nhất thời kinh ngạc không thôi.

“Má!”

Phương Tri Hành hoàn toàn cạ lời, cậu đột nhiên nhớ tới lời nói của tà tăng Phá Giới từng nói đêm đó.

“Mấy nhóc con các người đêm nay không may mắn cho lắm, đúng lúc đụng phải hòa thượng rượu thịt thích lo chuyện bao đồng

là ta...”

Chẳng lẽ cậu và 4 huynh đệ Vi thị gặp phải tà tăng Phá Giới thuần túy là một chuyện ngoài ý muốn?

Đột ngột xui dữ bấy!

“Nếu đã như thế, chuyện dễ làm hơn rồi.”

Ông lão lưng gù cười ha ha: “Phá Giới, chỉ cần người đồng ý không xen vào việc của người khác, bọn ta cũng không cưỡng ép người rời khỏi quận Thanh Hà, người muốn chơi thế nào cũng được, người thấy thế nào?”

“Ừm, để ta nghĩ xem, suy nghĩ kỹ một chút...”

Tà tăng Phá Giới vuốt chòm râu, đột nhiên vỗ tay cười to, nói từng chữ một: “Thứ lỗi khó mà tuân theo.”

Ông lão lưng gù ngừng hô hấp, sắc mặt u ám, lạnh lùng nói: “Người có ý gì?”

Tà tăng Phá Giới cười nói: “Hết cách rồi, con người ta thích xía vào chuyện người khác. Còn nữa, tại sao các người cảm thấy dùng con gái của ta có thể uy hiếp được ta?”

Khóe miệng ông lão lưng gù co giật, giọng lạnh lẽo nói: “Người muốn ép ta giết chết con gái của người hả?”

“Người có gan thử xem.”

Tà tăng Phá Giới nghiêng đầu cười lạnh nói: “Tân Triển Hồng người có mấy ngàn tộc nhân, Huyền Hỏa môn của người có rất nhiều đệ tử, Kim Xà trại người cũng là một quần tộc khổng lồ, chỉ cần các người dám động vào một sợi tóc của con gái ta, ta thề với Phật tổ nhất định diệt chín tộc của các người.”

Cả người ông lão lưng gù run lên, sắc mặt buồn vui thất

thường.

“Ha ha ~”

Mỹ nữ hồng y ngửa đầu cười lạnh nói: “Ta đã nói rồi, đối phó với cường nhân như vậy bắt cóc con gái của gã không có chút tác dụng nào, chúng ta vẫn nên so bản lĩnh thật sự đi.”

Bà thông thả rút trường kiếm bên hông ra, đó rõ ràng là một thanh bảo kiếm cấp 3 màu vàng ròng uốn lượn như rắn.

Kim Xà kiếm ra khỏi vỏ!

Lúc này, một tia nắng cuối cùng của hoàng hôn chiếu rọi trên thân kiếm, kiếm ảnh trên mặt đất xéo dài đột nhiên rơi xuống giống như có vô số con rắn độc đang điên cuồng uốn lượn.

Ông lão lưng gù thấy thế vung Trảm Mã đao lên, mũi đao chỉ mặt đất, bày ra tư thế kéo lê.

Mặt tròn to trầm mặc ít lời biểu cảm như một, khi cơ thịt trên người hần phồng lên, làn da toàn thân trở nên đỏ bừng loé lên ánh sáng đỏ nhàn nhạt, đỉnh đầu lại hiện ra từng làn khói trắng giống như bốc cháy.

“Ha ha, cái này đúng rồi!”

Chương 430: Thiên Nhân (2)

Biểu cảm của tà tăng Phá Giới sung sướng, đắc ý cười nói: “Chơi nhiều âm mưu quỷ kế như vậy làm gì, chẳng lẽ những vương hầu tướng quân đó đều dựa vào một vài thủ đoạn cấp thấp để xưng vương xưng bá à?”

Lời còn chưa dứt, mỹ nữ hồng y chợt xông ra, kiếm quang chọi lóe, Kim Xà kiếm thẳng tắp đâm vào ngực tà tăng Phá Giới.

Tà tăng Phá Giới lui mạnh về.

Hai người một trước một sau tiến vào trong cửa lớn của tửu trang, tốc độ cực nhanh, dường như biến mất trong nháy mắt hơn nữa còn tạo ra cơn gió mạnh khủng bố.

Phượng Tri Hành thấy hoa mắt, ngạc nhiên phát hiện ông lão lưng gù và mặt tròn to cũng không thấy.

Trước cửa lớn để lại 4 cơn lốc trên mặt đất còn đang xoay tròn tốc độ cao, rất lâu không ngừng.

Nháy mắt sau đó, âm âm âm!

Tường cao của tửu trang đột nhiên từ trong đổ ra ngoài, giống như bị lũ lụt đẩy sập.

Vù vù!

Gió mạnh đủ để xé rách làn da theo đó thổi tới, bụi đất cuộn cuộn, cát bay đá chạy.

Vô số đá vụn, gạch ngói vụn gào thét bay đến!

Phương Tri Hành không chút nghĩ ngợi, ôm lấy Minh Tịnh chạy đi.

Má nó, cậu đột nhiên từ người bắt cóc Minh Tịnh, biến thành người phải bảo vệ Minh Tịnh.

Nếu Minh Tịnh chết, người đầu tiên tà tăng Phá Giới giết tất nhiên là cậu!

Cũng may, cậu phản ứng nhanh, khinh công cũng cực kỳ tốt, không khiến một khối phế tích nào đập lên người.

Sau khi Phương Tri Hành trốn xa, cậu quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Nhan thị tửu trang to lớn đã sụp đổ, khói đặc cuộn cuộn, ánh lửa nổi lên bốn phía giống như tận thế.

Tiếng va chạm vang dội giống như tiếng sấm rung trời chuyển đất.

Trong không khí, từng đợt sóng xung kích mắt thường có thể thấy được liên tục không ngừng khuếch tán bốn phương tám hướng.

Phương Tri Hành thấy tình hình như vậy liền buông Minh Tịnh ra, cởi dây thừng, không nói một lời xoay người lên ngựa rồi cười ngựa rời đi.

Minh Tịnh vẫn chưa hết sốc, ngơ ngác nhìn Phương Tri Hành lại quay đầu nhìn Nhan thị tửu trang, trong nhất thời không biết làm sao.

Vù!

Bỗng nhiên, một tiếng phá không bén nhọn vang lên.

Phương Tri Hành ngồi trên lưng ngựa bỗng rút đao ra khỏi vỏ, bổ về phương hướng sau đầu.

Cheng~

Một mũi tên đánh bay ra ngoài!

Mắt Phương Tri Hành lạnh lẽo nhìn lại, một bóng dáng đi ra từ sau một cây đại thụ bên đường, trong tay đang cầm một cái nỏ.

“Chật chạp, người thật cảnh giác.”

Bóng người đó là một nam tử trung niên, dáng người cao khoảng 2m, to lớn vạm vỡ, trên đỉnh đầu đội một cái kim cô, râu quai nón đầy mặt.

Hắn tùy tay vứt nỏ, thân hình nhoáng lên, đột nhiên đi tới phía trước cản đường Phương Tri Hành.

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, mở miệng hỏi: “Người là ai?”

Nam tử trung niên lạnh nhạt nói: “Phi Ưng môn, Hà Thế Hựu.”

Về mặt Phương Tri Hành khó hiểu, vốn chưa từng nghe nói về tên này.

Cũng may, đối phương đúng lúc bổ sung một câu: “Ta dốc sức dưới trướng Điền công tử Điền Thái Hưng.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ, nhàn nhạt nói: “3 đồng bọn của người cũng có thể ra ngoài rồi.”

Trong lòng Hà Thế Hựu giật mình, sắc mặt không khỏi u ám.

Không ngờ vừa rồi Phương Tri Hành chỉ là nhìn lướt qua, đã phát hiện hắn còn có 3 đồng bọn.

Đây là nhãn lực gì?!

Vù vù vù!

Ba bóng dáng nhảy ra từ trong rừng cây, chia làm trái phải đứng phía sau, bao vây Phương Tri Hành.

Hà Thế Hữu lạnh lạnh cười, mở miệng nói: “Ta biết người là người dốc sức cho La gia, chỉ cần người bó tay chịu trói, thành thật nói rõ, bọn ta đảm bảo người không chết.”

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Tương tự, ta cũng có thể nói cho người nghe. Chỉ cần 4 các người quỳ xuống cầu xin tha thứ, thành thật nói rõ, ta cũng có thể đảm bảo các người không chết.”

“Tự tìm chết!”

Hà Thế Hữu giận tím mặt, 2 tay vừa lắc tức thì hóa thành móng vuốt sắc bén của chim ưng.

Chỉ thấy hắc lãng không vọt lên, hai đầu cánh tay giao nhau trước ngực, song trảo chia hai bên trái phải vung ra, sát ý sôi sục.

Nhưng bỗng nhiên!

Hình ảnh trước mắt hắc mờ ảo, người áo đen che mặt ngồi trên lưng ngựa bỗng biến mất.

Gió mạnh gào thét!

Một bóng đen cao lớn như ma quỷ đột nhiên thoáng hiện hiện trước mặt hắc!

Phù!

Hà Thế Hữu hô hấp khựng lại, mái tóc bị gió mạnh thổi bay phấp phới ra sau đầu.

Ngay sau đó, 2 cánh tay của hắc chùng xuống!

Móng vuốt sắc bén giao thoa đang vung quét bỗng không động đậy được!

“???”

Hà Thế Hữu giật mình kinh hãi, trong lòng chấn động kịch liệt, khi hắn cúi đầu nhìn thì con người không khỏi co rút mãnh liệt.

Lúc này, hắn mới phát hiện 2 cổ tay của mình bị 2 bàn tay to giữ chặt.

Một cổ cự lực giáng lên thân thể Hà Thế Hữu làm cho hắn bị đè ép xuống mặt đất.

Một tiếng ‘rầm’ vang lên!

Toàn thân Hà Thế Hữu chấn động, 2 chân cắm thật sâu xuống lòng đất như thể đang cạy mạ vậy.

“Gì vậy...”

Hà Thế Hữu kinh hãi, mặt biến sắc, ánh mắt chớp động đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo.

“Chỉ có khí lực 9 vạn cân mà người phách lối cái rầm!”

Chương 431: Nhân Quả (1)

Phương Tri Hành cười lạnh lùng, 2 tay nắm túi bụi phía trước.

Phịch!

Hà Thế Hựu không chịu nổi nữa, vẻ mặt nhăn nhó, 2 chân run lẩy bẩy, khuỵu xuống quỵ trên mặt đất ‘hành đại lễ’ với Phương Tri hành.

“Sư huynh!”

Ba đồng đội khác của Hà Thế Hựu chịu đả kích lớn, kinh ngạc quá đổi.

Bọn họ hít ngậm hàn khí, lập tức tranh nhau xông lên.

“Đến đúng lúc lắm!”

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, nhắc Hà Thế Hựu lên xoay như chong chóng rồi ném ra xa.

Rầm!

Hà Thế Hựu đụng vào ngực của 1 thanh niên mặt khỉ, 2 người cùng bay ra xa, đập mạnh vào đại thụ bên cạnh.

Rầm kết!

Đại thụ chấn động kịch liệt và ngã lệch xuống, lá cây bay lả tả.

Phương Tri Hành xoay người lại, đúng lúc có 1 thanh niên cao to thô kệch vọt tới trước mặt cậu.

Chỉ thấy cánh tay của đối phương bành trướng thật to, ửng

trảo cào từ trên xuống.

Phường Tri hành chẳng thèm ngó tới, một quyền móc ra.

Quyền vừa xuất ra như rồng bay, với tốc độ kinh hoàng đập trúng bụng của đối phương.

Bốp!

Sức mạnh cú đấm đáng sợ không thể ngăn cản, dễ như trở bàn tay công kích đối phương.

Nắm đấm to như bao cát đấm thẳng vào bụng thanh niên kia, đơn giản và nhẹ nhàng như thể chọc xuyên qua 1 lớp giấy vậy.

Một nắm đấm đấm máu xuyên qua lưng hắn, ruột hắn rơi vãi tứ tán như những dải ruy băng.

“Khụ!”

Thanh niên kia ho ra ngụm máu lớn, ánh mắt kích động nhanh chóng âm đạm đi.

“Tam sư đệ!”

Một thanh niên râu dê khác tim đập gấp gáp, hắn vội lao tới gần Phường Tri Hành, trơ mắt nhìn sư đệ của mình bị đánh thủng bụng.

Những mảnh thịt và máu trong ruột vương vãi khắp người hắn.

Nắm đấm đấm máu đúng lúc chĩa sang phía hắn!

Trong lúc nhất thời, lòng hắn nổi lên sự kinh hãi to lớn không cách nào nói rõ, hắn khựng lại, trơ mắt há to miệng nhìn người áo đen bịt mặt.

Phường Tri Hành vùng nắm đấm rữ xác thanh niên kia rơi xuống, cánh tay dính đầy máu đường như càng thêm to lớn và đầy vẻ uy hiếp.

Thanh niên râu dê vô thức lùi lại, lông tơ dựng thẳng hết lên.

“Phi Ưng môn chỉ có loại phế vật như các ngươi thôi à?”

Phường Tri Hành bước tới, giơ bàn tay to lớn ra, với tốc độ nhanh như điện xẹt nắm lấy đỉnh đầu thanh niên râu dê.

Thanh niên râu dê đã hoàn toàn ngơ ngẩn, không cách nào né tránh.

Phường Tri Hành kéo da đầu của hắn rồi nhấn xuống đất!

Thanh niên râu dê thấy trời đất quay cuồng, cả khuôn mặt hắn cọ xát trên mặt đất.

Rầm!

Đại địa chấn động!

Trên mặt đất lại có thêm một thi thể nữa, đầu bị đập nát bét, chết bất đắc kỳ tử.

Lúc này, Hà Thế Hựu vừa đứng dậy, đúng lúc nhìn thấy cảnh thanh niên râu dê chết thảm, con người hắn không khỏi run rẩy kịch liệt, nỗi sợ hãi trong lòng bị phóng đại dữ dội.

Hắn không chút nghĩ ngợi, vừa đứng lên lập tức co giò bỏ chạy như bay.

Thậm chí hắn không thèm quan tâm đến sự sống chết của thanh niên mặt khỉ kia nữa.

Trong đầu hắn lúc này không suy nghĩ được gì khác chỉ muốn giữ lấy mạng mình mà thôi.

Vù!

Bỗng nhiên, 1 cơn gió mạnh hung mãnh từ phía sau thổi tới, khiến tóc gáy ớn lạnh, cả người nổi da gà.

Trong lòng Hà Thế Hựu khẩn trương, thân thể lảo đảo lung lay tại chỗ, thuận thế huy động ứng trả ào ra sau.

Trong không khí tức thì hiển hiện mấy dấu vết trả vắn vẹo, bụi đất cuồn cuộn bay phía sau.

Thế nhưng đằng sau hẫng lại trống không.

Hà Thế Hựu khẽ giật mình, sau đó đảo mắt nhìn xung quanh, hoàn toàn không thấy bóng dáng của người áo đen bịt mặt đâu.

“Sư huynh, phía sau...”

Đúng lúc này, đồng đội cuối cùng của Hà Thế Hựu là thanh niên mặt khỉ kia đang lồm cồm bò dậy, khi hẫng tập trung ánh mắt thì không khỏi gấp gáp gào to.

Hà Thế Hựu bất giác rung mình và vắn vẹo thân thể nhưng hẫng chỉ nhìn thấy 1 nắm đấm phóng đại trong tầm mắt của mình.

Trong lúc vội vã, Hà Thế Hựu giơ tay phải lên chắn trước mặt.

Bốp!

Đầu Hà Thế Hựu ngửa ra sau, thân thể văng ra xa, lại một lần nữa đụng trúng thanh niên mặt khỉ kia.

“Ếc~”

Thanh niên mặt khỉ khóc không ra nước mắt, hẫng lại bị đập vào ngực, nhất thời phát ra tiếng kêu thảm như lợn bị làm thịt.

Hai người quần vào nhau, lộn mười mấy vòng trên mặt đất rồi

mới dừng lại.

Không để bọn họ kịp đứng lên, một đôi chân to lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, ầm vang.

Hà Thế Hữu khó khăn ngẩng đầu, mũi bị lõm thật sâu vào trong mặt, máu tươi chảy ròng ròng, mặt bị biến dạng trông vô cùng thê thảm.

Nếu không nhờ hắn đã cường hóa phòng ngự, đồng thời dùng tay chặn nắm đấm lúc nảy của Phương Tri Hành thì có lẽ bây giờ mặt hắn đã dẹp lép rồi.

Hắn nhìn xuống tay phải của mình, xương cốt đã bị bẻ gãy như thể bị đại chùy đập lên vậy, méo mó vụn vụn, máu thịt be bét.

Thanh niên mặt khỉ ra sức bò dậy, vẫn chưa kịp làm gì thì bị 2 bàn tay to lớn kẹp 2 bên đầu hắn nhấc lên.

Sức mạnh khủng khiếp truyền từ 2 bàn tay to lớn.

“Á, á...”

Thanh niên mặt khỉ đầu đau như búa bổ, bị đè ép điên cuồng đau đến mức hắn kêu la thảm thiết.

Chương 432: Nhân Quả (2)

Bụp!

Một giây sau, đầu hắc bổng nổ tung như thể dưa hấu bị đè bẹp, máu đỏ não trắng bắn tung tóe.

Tình cảnh này...

Hà Thế Hữu kinh hãi tuyệt vọng, run rẩy giơ tay lên đầu hàng: “Đại hiệp tha mạng, ta nhận thua, ta phục rồi!”

Phương Tri Hành ngồi xồm, hỏi: “Nhiệm vụ của các người khi tới đây là gì, chặn giết ta à?”

“Không, bọn ta không hề biết người ở đây.”

Hà Thế Hữu lắc đầu, cẩn thận giải thích: “Chuyện là như thế này, bọn ta nhận được mệnh lệnh nói là có nhân vật khả nghi thoát ẩn thoát hiện ở Nhan thị tửu trang này, mà nữ tử Điền công tử ái mộ là Nhan Hồng Đào lại ở đây, sư phụ phái bọn ta tới theo dõi và bảo vệ cho Nhan Hồng Đào.

Kỳ thật, bọn ta mới tới đây thôi, đúng lúc thấy người đang vừa ôm 1 người vừa chạy nên muốn ngăn cản, chỉ thế thôi.”

Nghe vậy, Phương Tri Hành hạn hán lời, chỉ hỏi lại: “Các người có biết tà tăng phá giới ở trong Nhan thị tửu trang không?”

“Ai cơ?”

Ánh mắt Hà Thế Hữu mờ mịt như thể chưa từng nghe nói đến nhân vật tà tăng phá giới này.

Phương Tri Hành hiểu ra, đột nhiên giơ tay lên nắm lấy cổ Hà Thế Hựu, xé toạc.

Rào rào!

Yết hầu của Hà Thế Hựu không còn trên cổ, thay vào đó là 1 lỗ thủng đâm máu, máu chảy như suối.

“Người, đồ khốn kiếp ô ô...”

Hà Thế Hựu không thể tin nổi, nhìn Phương Tri Hành với ánh mắt oán độc, đầu gục xuống, chết không nhắm mắt.

Phương Tri Hành rẩy máu thịt sền sệt trên tay mình, đi về phía con ngựa.

Phía sau cậu, tiếng đánh nhau ầm ĩ vẫn tiếp tục.

Mặt đất cũng chấn động theo như là một trận động đất nhẹ vậy.

“Không ngờ Cửu Ngưu cảnh lại mạnh mẽ đến mức vô lý như vậy...”

Ánh mắt Phương Tri Hành chớp động, cậu nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, thúc ngựa lao đi.

Thế nhưng, cậu còn chưa chạy ra khỏi rừng cây kia thì hô hấp bỗng ngưng trệ.

Ngay chính giữa giao lộ bên ngoài rừng cây có một đại hán trung niên đứng đấy, dáng người vô cùng khôi ngô và cường tráng, cao khoảng 2 mét, sau lưng đeo 1 thanh kiếm nặng, tay cầm 1 cây Hồng Anh thương.

“Hi hí hí~”

Phương Tri Hành vội thẳng gấp, cẩn thận nhìn lên.

Đại hán trung niên có hàng lông mày rậm nổi liền qua thái dương, cằm yếm râu hùm, khí thế kinh người.

Hắn nhìn Phương Tri Hành, mở miệng nói: “Tên che mặt kia, bên đấy ai đang đánh nhau với ai vậy?”

Phương Tri Hành trầm mặc, thành thật đáp lại: “Tà tăng phá giới với 3 người là Quỷ Dao Lưng Gù - Tân Triển Hồng, môn chủ Huyền Hỏa môn - Tùy Giới Phúc và đương gia Kim Xà trại - Hạ Tịnh Nhân.”

“Ồ, náo nhiệt như vậy à?”

Đại hán trung niên tắc lưỡi, sau khi suy nghĩ 1 lúc lâu, hỏi tiếp: “Tại sao bọn họ lại đánh nhau?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Ba người Tân Triển Hồng hy vọng tà tăng phá giới rời khỏi quận Thanh Hà và đừng lo chuyện bao đồng nữa nhưng tà tăng phá giới không đồng ý.”

Nghe vậy, đại hán trung niên nhếch miệng, mỉm cười nói: “Đúng là 1 đám rảnh rồi, ăn no rủng mỡ!”

Hắn không nói gì thêm, Phương Tri Hành cũng không dám hành động hấp tấp.

Nhưng một giây sau, một tia sáng lạnh bỗng nhiên bắn ra từ trong bóng tối bên đường.

Phương Tri Hành đã sớm vận sức đợi sẵn, cậu không do dự rút đao ra khỏi vỏ bổ tới trước.

Keng~

Tia lửa điện văng khắp nơi!

Một cây Hồng Anh thương bị mẻ bay ra ngoài.

Gần như cùng lúc đấy, 1 bóng người nhảy lên thật cao, bắt lấy cây Hồng Anh thương kia.

Người này là 1 thanh niên có khuôn mặt dài như trái táo tàu, ánh mắt như điện, gò má cực cao.

Điều khiến Phương Tri Hành kinh hãi chính là thanh niên mặt dài này đang mặc khôi giáp sáng chói, đầu đội mũ giáp và đeo đai kiếm trên sau lưng.

Thanh niên mặt dài tiếp được Hồng Anh thương thì ném về phía sau lưng, cau mày nhìn Phương Tri Hành, vẻ mặt hiện rõ sự kinh ngạc.

Thấy vậy, đại hán trung niên cười lớn, nói: “Phí Nguyên Lâm, không ngờ người đánh lén mà cũng chẳng làm gì được người ta.”

Phí Nguyên Lâm hừ lạnh lòng, không phục: “Tên che mặt này đã sớm phát hiện ra ta, người không thấy vừa rồi hấn nhân lúc người không chú ý thì lén liếc nhìn theo hướng ta đang ẩn núp ư?”

Đại hán trung niên đáp: “Người bị người ta phát hiện cũng do công phu ẩn nấp của người không luyện đến nơi đến chốn, mắc mớ gì người phải đánh lén người ta, rảnh không có chuyện gì làm à?”

Phí Nguyên Lâm cả giận nói: “Đến cũng đến rồi, ta ngựa tay thì phải tìm người để đánh chứ.”

Lời vừa dứt, hấn ta ngang nhiên lao đến.

Phương Tri Hành vận sức 2 chân lộn nhào xuống ngựa, các cơ bắp toàn thân bành trướng, thân thể bỗng chốc cao đến 2,4 mét.

“Kỹ năng bộc phát•Phá Trúc Chi Thế!”

Phương Tri Hành nhanh chóng vung đao lên chém, từng nhát

đao bổ xuống không chút do dự, cứng như thép.

Phí Nguyên Lâm vung mạnh cây Hồng Anh thương, kỳ lạ là khí thế bỗng nhiên mất đi một nửa, hẳn ta bị đàn áp.

Trường đao liên tục va chạm với trường thương, ánh lửa văng khắp nơi, chiếu sáng màn đêm.

“Đồ dân, mau đổi binh khí đi.”

Chương 433: Thoát khỏi (1)

Đại hán trung niên bỗng nhiên nhận ra mảnh khóe, la lên: “Tên che mặt kia dùng chiêu vừa rồi đánh bay Hồng Anh thương của người và chiếm thế thượng phong, hơn nữa dư lực vẫn chưa tiêu trừ, tiếp đó hẳn mượn khí thế này tạo thành thế như chẻ tre, cứ thế người chỉ có bị hấn đánh bầm dập thôi.”

Phí Nguyên Lâm nghiêm nghị, quyết đoán ném Hồng Anh thương xuống, tiếp đó dùng gót chân đá lên.

Một âm thanh ‘keng’ vang lên!

Chỉ một thoáng, thanh đại kiếm phía sau lưng bay ra khỏi vỏ và rơi vào tay hắn ta, ngay lập tức hắn ta chém xuống.

Keng!

Trường đao và trọng kiếm va chạm dữ dội, 2 cỗ sức mạnh to lớn tấn mãnh giao phong, sóng dao động khuếch tán ra.

Phường Tri Hành mượn lực nhanh chóng lùi lại, kéo giãn khoảng cách, sau khi đứng vững, cậu cấp tốc bắt đầu tụ lực.

“Người nghĩ hay lắm!”

Phí Nguyên Lâm trợn tròn mắt, cánh tay trái đột nhiên nâng lên, vút!

Một tia sáng lạnh bỗng bắn ra.

Phường Tri Hành liên tục di hình hoán vị.

Trong nháy mắt, đại thụ sau lưng rung chuyển dữ dội, lá cây

rơi rụng lá tả khi bị một mũi tên bắn trúng.

Phí Nguyên Lâm dặm chân phi thân đánh tới, đưa thanh đại kiếm chẻ dọc, trăm kích đổ ập xuống.

Vẻ mặt Phương Tri Hành hơi trầm ngưng, cậu không né tránh nữa mà đứng yên bất động và bắt đầu tụ lực.

Cùng lúc đó, cơ bắp toàn thân cậu rục rịch, trên làn da bắt đầu hiện lên từng mảng đường vân ánh kim như thể được bao trùm bởi 1 lớp lân giáp, trông rất giống lân phiến của tê tê.

Hơn nữa, phía trên lân phiến kia có những đường vân tuyệt mỹ phức tạp, đẹp như tranh vẽ.

Giờ khắc này, Phương Tri Hành như thể đang mặc một bộ lân y lỏng lẻo.

Keng!

Trăm kích do đại kiếm của Phí Nguyên Lâm chém ra rơi thẳng vào bờ vai của Phương Tri Hành.

Hai chân Phương Tri Hành vịn vẹo như bánh quẩy, thân thể hạ thấp 1 đoạn.

Đại hán trung niên thấy vậy bỗng nghiêm túc la lên: “Thủ hạ lưu tình.”

Lời vừa thốt ra, Phương Tri Hành liền gào thét, toàn thân bạo khởi, trường đao chém xuống một nhát!

Toàn thân Phí Nguyên Lâm chấn động, chỉ cảm thấy nửa người trên mát lạnh, áo giáp biến hình kịch liệt.

Bùm!

Tia lửa bắn tung tóe!

Cả người Phí Nguyên Lâm bay ra ngoài như một con chó chết bị quăng xuống đất, lăn lộn vài vòng, cuối cùng đâm vào thân cây đại thụ mới dừng lại.

“Oc~”

Phí Nguyên Lâm khó khăn bò dậy, nửa ngời xồm trên mặt đất, không nhận được phun ra 1 ngụm máu lớn.

Hắn ta cúi đầu nhìn áo giáp của mình, trên đó có thêm 1 vết sẹo thê thảm, máu tươi chảy ào ạt.

Phương Tri Hành vẫn duy trì động tác vung đao trăm kích, hạ giọng nói: “Lúc này ta có thể chém tới cổ của ngươi!”

Nghe được lời này, Phí Nguyên Lâm không khỏi run rẩy ánh mắt, sắc mặt trắng bệch, lòng còn kinh hãi.

Nếu không nhờ đại hán trung niên kịp thời la lên thì bây giờ hắn ta phải bàn giao thi thể tại đây rồi.

Cũng ngay lúc này!

Tiếng đánh nhau bên phía Nhan thị tửu trang dần nhỏ lại.

Một người lặng lẽ không tiếng động bước ra từ trong rừng cây, đi lướt tới bên cạnh Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành nhìn qua thì phát hiện đối phương chính là mỹ nữ hồng y Hạ Tịnh Nhân.

Ánh mắt bà lãnh đạm nhìn chăm chăm người đàn ông trung niên, hờ hững nói: “Tổng binh Lang Kỳ La Nhữ Cật, ngươi ở đây làm gì?”

Lời này vừa nói ra!

Trong lòng Phương Tri Hành không khỏi chấn động.

Dưới trướng quận trưởng có ba vị tổng binh là: Cự Bình, Lang Kỵ và Thủy Sư.

Vị đang đứng trước mắt này là tổng binh Lang Kỵ, cùng cấp bậc với La Khắc Kỵ.

La Nhữ Cật bật cười, nói: “Đúng lúc ta đang sẵn giết một con yêu ma ở gần đây, nghe thấy bên này có động tĩnh liền chạy qua xem thử.”

Hạ Tịnh Nhân tỏ vẻ tức giận nói: “Muốn xem thì cứ việc qua xem, người đứng cách xa như vậy thì sao có thể nhìn thấy rõ được?”

Dứt lời, bà đột nhiên bước tới gần ngựa của Phương Tri Hành.

Thấy vậy, Phương Tri Hành ngăm hiểu, thu đao vào vỏ, nhanh chóng chạy tới nhảy lên lưng ngựa.

Tiếp đó, Hạ Tịnh Nhân cũng lật người, ngồi sau lưng Phương Tri Hành.

“Giá~”

Nghe tiếng ra lệnh, tuần mã vắt chân lên cổ bắt đầu chạy, bọn họ lướt qua La Nhữ Cật ở bên cạnh rồi phi nhanh.

Hai người ngồi trên lưng ngựa phi nước đại suốt cả chặng đường.

Phương Tri Hành cảm nhận một tia ấm áp, đồng thời ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt truyền đến từ phía sau.

“Đa tạ ơn cứu mạng của trại chủ...”

Phương Tri Hành hơi cúi đầu lấy làm cảm kích.

Không có Hạ Tịnh Nhân cứu giúp có lẽ cậu không thể rời khỏi

đó được, thậm chí là sẽ mất mạng.

Thế nhưng Hạ Tịnh nhàn không hề đáp lại câu nào.

Phương Tri Hành thềm kinh ngạc, nhìn lại sau lưng mình thì không còn ai ở đấy nữa.

Không biết từ lúc nào, Hạ Tịnh Nhàn đã lặng lẽ biến mất.

“Đến vô ảnh đi vô tung, đây chính là cách biệt thực lực.”

Phương Tri Hành khẽ than thở.

Cậu phi thẳng 1 đường về Ích Hương trai, sau đó tiến vào thư phòng.

Cậu ngồi xuống ghế, nhanh chóng viết một hàng chữ trên giấy.

Chương 434: Thoát khỏi (2)

“Ti chức đã bắt sống Minh Tịnh và đưa đến Nhan thị tửu trang, nhiệm vụ đã hoàn thành.”

Phượng Tri Hành đọc đi đọc lại 3 lần, xác nhận viết như thế này là thích hợp nhất.

Sau đó, cậu cột cuộn giấy lên đuôi bồ câu và thả nó bay đi.

Làm xong mọi việc...

Phượng Tri Hành tựa vào lưng ghế, thở phào nhẹ nhõm.

Không lâu sau, Hồng Diệp đã chuẩn bị xong thùng tắm.

Phượng Tri Hành ngâm mình trong nước ấm, hưởng thụ sự xoa bóp của Hồng Diệp, cả người dần trầm tĩnh lại.

Nhưng trong đầu cậu không khỏi nhớ lại cảnh giao đấu giữa gã tà tăng phá giới và đám người Hạ Tịnh Nhân, trong lòng dấy lên cảm giác xao động.

“Tà tăng phá giới hình như chỉ là 1 người trong võ lâm, lại có gan lớn náo loạn quận Thanh Hà, ngay cả mặt mũi của La gia môn phiệt mà gã cũng không kiêng nể.”

Phượng Tri Hành không khỏi suy nghĩ miên man.

Kỳ thật, cậu vẫn luôn tìm kiếm người dũng mãnh như thế.

Không giống như đám điên cuồng phản tặc kia, con đường bọn họ bước đi là đường cùng ngõ cụt, kết cục chỉ có không phải người chết thì là ta vong.

Tà tăng phá giới hiển nhiên là loại có thể rất được ưa thích, cho dù gã đi đến đâu cũng có thể làm những gì mà mình thích.

Đây mới là tác phong của kẻ mạnh!

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, Phương Tri Hành dậy thật sớm, cậu ngồi trước giường, mắt nhắm nghiền, chỉnh lý lại những suy nghĩ đêm qua một lần nữa.

“Ta có con đường của mình, cứ từng bước tiến về trước là được!”

Phương Tri Hành hạ quyết tâm, lập tức đứng dậy mở cửa mật thất và bước vào.

Mười kệ sách bày ra trước mặt.

Tầm nhìn của cậu rơi vào dãy kệ sách Bạo Hổ.

Sức mạnh , nhanh nhẹn, độ bền dẻo , phòng ngự!

Cậu đã hoàn thành cường hóa 4 đặc điểm này.

Lúc này, cuối cùng cậu cũng đạt tới giai đoạn cuối cùng của Ngũ Cầm cảnh, tức đang ở trạng thái Cân Bằng!

Ý nghĩa như tên, người muốn dung hợp 4 điểm này làm một, thông hiểu đạo lý khiến thân thể đạt đến sự cân bằng tự nhiên, loại trừ tất cả những khuyết điểm và tiếp tục nâng cao lên 1 tầng, hướng tới sự hoàn mỹ.

< Âm Dương Bảo Điển>, &LTC;ương Nhu Tĩnh Tế Luận>, &LTThi;ên Cương Phục Hổ Công>, <Địa Sát Hàng Long Quyết>, &LTTam; Nguyên Quy Nhất Đại Pháp>, ...

Rất nhiều công pháp hệ Bạo Hổ đập vào mắt cậu.

Phương Tri Hành không vội vàng mà tiến hành làm từng bước, từ tốn lật xem mỗi bản công pháp bí tịch.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, nhaoáng một cái đã hơn nửa tiếng.

Giao diện hệ thống lập tức lấp lóe ánh sáng.

“Hừm, hiện ra rồi!”

Phương Tri Hành mừng thầm, lập tức xem xét điều kiện max cấp của mỗi môn võ công.

[Âm Dương Bảo Điển Điều kiện max cấp:

1, Tìm 36 nữ tử trẻ tuổi chưa bị phá âm nguyên và cướp đoạt âm nguyên của bọn họ (chưa hoàn thành)

2, Tìm kiếm 72 loại roi dị thú từ cấp 2 trở lên, dùng các loại như pín hổ, pín trâu, v.v để hầm canh uống (chưa hoàn thành)]

...

[Thiên Cương Phục Hổ Công•Điều kiện max cấp:

1, Săn giết dị thú chủng loại hổ cấp 3: 12 con (chưa hoàn thành)

2, Chia thành ngày tốt ngày hung, trải qua 4 kiếp nạn lớn (chưa hoàn thành)]

...

[Tam Nguyên Quy Nhất Đại Pháp•Điều kiện max cấp:

1, Tìm kiếm 10 gốc Tử Tinh thảo, 6 đóa hoa Khí Oánh, 12 quả Thần Khí (chưa hoàn thành)

2, Tìm một thầy tướng số tính ra khắc tinh trong vận mệnh, giết chết tất cả những khắc tinh (chưa hoàn thành)]

...

Phượng Tri Hành chớp mắt, nhận ra đa số điều kiện max cấp của các công pháp chỉ có 2 điều kiện mà thôi.

Nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Cậu bây giờ có được sức lực 12 vạn cân, vượt trội hơn người, có thể tự xưng là tu hành giai đoạn Ngũ Cầm cảnh đã vượt mức hoàn thành.

Bước cuối cùng để Cân Bằng có lẽ chỉ cần điều chỉnh một chút là được.

Không bao lâu, cậu đã xem hết điều kiện max cấp của tất cả các công pháp, số ít công pháp có 1 điều kiện nhưng cũng có 1 môn công pháp lại có 5 điều kiện.

[Thiên La Thánh Huyết Thư•Điều kiện max cấp:

1, Săn giết 1 con nhện Bát Trảo Thiên La cấp 3 (chưa hoàn thành)

2, Tìm kiếm con non của chủng dị thú khát máu, dùng huyết dịch của bản thân nuôi nấng nó lớn lên, đợi đến khi mọc ra túi máu thì giết và uống hết túi máu (chưa hoàn thành)

3, Xem võ giả có tu vi từ Ngũ Cầm cảnh trở lên diễn luyện Thiên La Thánh Huyết Thư: 1 lần (chưa hoàn thành)

4, Giải phẫu 1 sinh mệnh cùng cấp bậc, quan sát hệ thống tuần hoàn huyết dịch (chưa hoàn thành)

5, Bện 1 tấm Thiên La Địa Võng, đồng thời nắm giữ thuần thục thuật tung lưới (chưa hoàn thành)]

“Thiên La Thánh Huyết Thư...”

Phương Tri Hành nương mào: “Thần công tổ truyền của La gia là &LTThi;ên La Mật Kinh> thì phải, 2 môn công pháp này đều có chữ Thiên La, có khi nào chúng liên quan đến nhau không?”

Cậu không cách nào xác định.

Mặt khác, môn công pháp hệ Cự Hùng đầu tiên cậu luyện là &LTThi;ên Sát Huyết Hải công>, hình như nó cũng có hiệu quả khá giống với &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư>.

Cậu cứ cảm giác giữa 3 môn công pháp này có mối liên hệ dây mơ rễ má nào đấy.

Chương 435: Nhân (1)

Đương nhiên, đây cũng không phải là việc đặc biệt quan trọng.

Bởi vì hệ thống đã phán định môn &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư> này là công pháp hệ Bạo Hổ mạnh mẽ nhất, nói cách khác nó là môn võ công thích hợp nhất cho Phương Tri Hành tu luyện, không có cái thứ 2.

Phương Tri Hành đọc kỹ 5 điều kiện, phát hiện điều kiện 4 và 5 dễ hoàn thành nhất.

Điều kiện 1 cần phải đến Cấm Khu.

Điều kiện 3 cần tìm người.

Điều kiện 2 là khó thực hiện nhất.

“Nuôi nấng con non của dị thú khát máu, điều kiện này cần tốn bao nhiêu thời gian, 10 năm hay là trăm năm?”

Phương Tri Hành quả thực không dám tưởng tượng.

Lỡ như hoàn thành nhiệm vụ này cần tốn trăm năm hoặc có khi còn lâu hơn, chỉ sợ cậu chết già rồi cũng không chờ được đến ngày đó.

“Không đúng, những điều kiện liệt kê trong hệ thống của mình thông thường có thể nhanh chóng làm được, nếu không thì bất hack sẽ không còn ý nghĩa nữa.”

Phương Tri Hành suy tư một lát rồi quyết định đi thu thập thông tin trước đã.

Cậu rời khỏi mật thất, viết vài chữ trên giấy rồi gọi Chung Tồn Hải đến.

Cậu phân phó: “Lão Chung, người đi tới Phong Ngâm các 1 chuyến, giao tờ giấy này cho ông chủ và bảo hắn gấp rút điều tra rõ ràng giúp ta.”

“Vâng!”

Chung Tồn Hải vội vàng đáp và hùng hổ chạy đi.

Tiếp đó, Phương Tri Hành đứng dậy đi ra ngoài, ra ngoài thành phố Đông.

Ngay 1 góc phố Đông có 1 chợ cá, nơi đây ngoài bán cá ra thì còn bán đủ loại dụng cụ đánh bắt cá bao gồm cả lưới đánh cá.

Phương Tri Hành hỏi thăm lưới đánh cá của nhà ai tốt nhất, người bên lưới đánh cá là ai.

Biết được có 1 lão nhân gia tên là Diệp Lương Bá, tay nghề tuyệt diệu, lưới đánh cá do ông bệnh nhiều năm không hư, chưa từng lọt lưới.

Phương Tri Hành nghe ngóng được địa chỉ của Diệp Lương Bá rồi đến nhà ông thăm hỏi.

Diệp Lương Bá sống trong 1 ngõ nhỏ cách chợ Đông không xa, nó chỉ là 1 ngôi nhà dân bình thường, không có gì nổi bật.

Cậu hỏi thăm từ hàng xóm biết được rằng bạn đời của Diệp Lương Bá đã qua đời nhiều năm trước, con trai ông đi nơi khác làm ăn rồi định cư ở đấy, quanh năm không trở về.

Khi Phương Tri Hành tới nhà ông thì đúng lúc trong nhà không có ai.

Cậu chờ đợi hơn nửa ngày, lúc này Diệp Lương Bá mới từ bên

ngoài lưng thũng trở về.

“Cái gì, cậu muốn học bện lưới đánh cá từ ta ư?”

Diệp Lương Bá đánh giá cẩn thận Phương Tri Hành, kinh ngạc nói: “Cậu nhóc, ta thấy thể trạng của cậu là người tập võ, đang yên đang lành cậu không đi luyện võ mà theo ta học cái này làm gì?”

Phương Tri Hành vội nói: “Ta tự có chỗ dùng. Ông yên tâm, ta sẽ không để ông dạy không công đâu, ta trả ông 3 vạn đồng tiền, thế nào?”

“Ba vạn, thật ư?!”

Diệp Lương Bá cung kính nể phục, nồng nhiệt mời Phương Tri Hành ngồi xuống, tỏ ý sẵn lòng truyền thụ hết những gì mình có.

Thế là, Phương Tri Hành bắt đầu đi theo Diệp Lương Bá để học cách bện lưới đánh cá.

Chỉ học 2 ngày, cậu đã có thể bện một cách thuần thục, sau đó cậu bỏ ra thêm 3 ngày nữa để bện một tấm lưới đánh cá lớn.

Cậu mang theo lưới đánh cá đến bến đò, mượn 1 chiếc thuyền đánh cá rồi tìm một ngư dân đánh cá giỏi tung lưới để dạy cậu tung lưới.

Kỹ thuật này rất dễ học, dùng cả 2 tay ném tấm lưới đi, cứ vậy thử thực hiện vài lần là có thể học được.

Rất nhanh, Phương Tri Hành tung lưới đánh cá ra, cả tấm lưới liền trải rộng ra và rơi vào nước một cách hoàn mỹ.

Cuối cùng, cậu chậm rãi thu lưới và vớt lên được mấy con cá mập mập chắc thịt.

Ngay lập tức, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[5, Bên 1 tấm Thiên La Địa Võng, đồng thời nắm giữ thuần thực thuật tung lưới (đã hoàn thành)]

[Người đã nắm giữ nhiều môn công pháp của 4 hệ, có thể chọn 1 công pháp khác hệ để tiến hành dung hợp, có dung hợp hay không?]

Phương Tri Hành thấy vậy, lập tức ngậy người.

Không phải chứ, mới hoàn thành 1 điều kiện là có thể dung hợp công pháp rồi?

“Không đúng! Theo mạch suy nghĩ bình thường và phương pháp tu luyện thì không thể là dạng này được!”

Công pháp của 4 hệ trước tiên phải được dung hợp với cùng hệ, sau đấy là dung hợp giữa các hệ, cuối cùng đạt tới thông hiểu đạo lý của 4 hệ, từ đó đạt được sự Cân Bằng hoàn hảo.

Chỉ có điều, người khác thường chỉ tu luyện 1 môn võ công khác hệ và thiếu đi quá trình này ở giữa mà thôi.

“Ừm, ta chọn hệ Cự Hùng, dung hợp!”

Phương Tri Hành trở về phòng ngủ, sau khi đóng kỹ cửa sổ thì không chần chừ nữa.

Cậu vẫn kiên trì xây dựng hệ thống võ đạo của riêng mình, dùng sức mạnh làm cốt lõi tuyệt đối.

Trong 1 ý niệm!

Đầu Phương Tri Hành bắt đầu phình ra, đau âm ỉ.

Những ký ức và cảm ngộ tu hành khổng lồ như cuồng phong bạo vũ xung kích mỗi 1 dây thần kinh trong não.

Giờ khắc này, cậu đang tiến vào trạng thái vừa sâu xa vừa khó

hiếu, trong lúc tầm mắt mơ hồ lóe lên từng môn công pháp.

Chương 436: Nhẫn (2)

&LTThị;ên Sát Huyết Hải công>, &LTTh;ất Sát Chưởng>,
&LTL;ý Thị Hồng Mao Dao>, &LTB;ạo Hùng Chân Ý>, &LTKim;
Tầm Phách Kính>!

Năm môn công pháp hệ Cự Hùng lướt qua lướt lại trong đầu cậu, dưới ngộ tính mạnh mẽ, chúng nuốt chửng dung hợp vào nhau, hòa lại làm một.

Rắc ken kết~

Toàn thân Phương Tri Hành giãy dụa, run rẩy kịch liệt, cơ bắp điên cuồng rục rịch.

Cậu lúc này giống như 1 đồng bùn nhão vậy, bị người ta liên tục nhào tới nhào lui tạo thành một hình thái hoàn toàn mới.

Không biết trôi qua bao lâu, Phương Tri Hành bỗng ngừng run rẩy, sự mơ hồ sâu thẳm trong con người nhanh chóng tiêu tán, trong lòng trở nên trong suốt.

Cậu hít sâu, chậm rãi mở mắt nhìn thân thể của mình.

Thân thể cậu bây giờ trở nên rất quái dị, 2 bả vai to lớn dị thường, như thể cơ bắp toàn thân đều tập trung vào ngực, eo nhỏ lộ ra, tứ chi mảnh khảnh.

Nhưng trên thực tế, eo và tứ chi của cậu càng tráng kiện hơn so với ban đầu.

Thoạt nhìn, tỉ lệ thân thể cậu không hề cân đối, trông khá giống với tráng hán áo xám bên cạnh Miểu Thu Đào.

Hơn nữa, chiều cao của cậu cũng phải hơn 2,6 mét, vượt cả La Khắc Kỷ.

“Chật chặc, sau khi hợp nhất 5 môn công pháp, mình lại biến thành bộ dạng này.”

Phương Tri Hành đứng thẳng, bỗng nhiên siết chặt nắm đấm.

Lộp bộp!

Chỉ là nắm tay lại thôi mà không khí dường như nổ tung, phát ra tiếng nổ lộp bộp!

“Đây là...”

Phương Tri Hành lấy làm kinh ngạc, mặt lộ vẻ khó tin.

Trên thực tế, sức mạnh của cậu chưa từng được gia tăng lên nhiều như vậy, vẫn là hơn 20 vạn cân.

Có tăng thêm nhưng rất ít.

Chỉ có điều, khi hình thái thân thể của cậu xuất hiện biến hóa thì vận lực dùng sức sẽ đạt được tăng cường lẫn ưu hóa cực lớn.

Nói cách khác, lực bộc phát cậu thu được sẽ tăng lên nhanh như gió.

Cậu vốn là kiểu “có 10 phần sức thì nhiều nhất chỉ sử dụng được 7 phần”.

Sau khi thăng cấp thì sẽ thành “có 10 phần sức thì có thể tùy ý chuyển vận 9 phần, thậm chí là 10 phần.”

Hạn mức chuyển vận sức mạnh tăng cao rồi, lực công kích sẽ càng ghê gớm hơn.

Phương Tri Hành nhanh chóng tỉnh ngộ, tâm tình lập tức trở

nên vui vẻ.

[Sức mạnh•Viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Hải Bá Thể (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Thiên Sát Bạo Sát Kinh (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Ảnh Tàn Dao (Lv3)]

[Kỹ năng bộc phát: Đồng Tử Xích Huyết (Lv3)]

Cuối cùng, 13 kỹ năng bộc phát đã thức tỉnh của 5 môn công pháp dung hợp thành 4 kỹ năng này.

[Huyết Hải Bá Thể: Khí huyết dồi dào, năng lượng cơ thể gần như vô tận, tốc độ khép miệng vết thương tương đối nhanh (kỹ năng bộc phát thụ động và hiệu quả tăng gấp đôi sau khi người uống máu hoặc trong hoàn cảnh Máu Chảy Thành Sông).]

[Thiên Sát Bạo Sát Kinh: Bất kỳ người hoặc sinh vật nào bị tấn công bởi sức mạnh của người đều sẽ phát nổ mà chết.]

[Huyết Ảnh Tàn Dao: Những nhát chém cương mãnh vô song của người sẽ càng hung hãn sau khi nhuộm máu.]

[Đồng Tử Xích Huyết: Lực đồng tử của người được thăng cấp nhiều nhờ sự tích tụ huyết dịch, cho phép người quan trắc được dòng khí huyết lẫn cường độ khí huyết của người khác.]

Ánh mắt Phương Tri Hành chớp động như có điều suy nghĩ.

“Huyết Hải Bá Thể tựa như phiên bản thăng cấp dung hợp giữa các kỹ năng bộc phát ‘Máu Chảy Thành Sông’ và ‘Kim Tâm Bá Kinh’.”

“Thiên Sát Bạo Sát Kinh chính xác là phiên bản thăng cấp của Thiên Sát Chưởng, có điều Thiên Sát Chưởng chỉ có thể sử dụng

chưởng lực công kích người khác, bây giờ lại không hạn chế bởi mỗi chưởng lực, bất cứ công kích nào đều có thể làm được.”

“Huyết Ảnh Tàn Dao giống như phiên bản kết hợp giữa ‘Lý Thị Hồng Mao Dao’ và ‘Thiên Sát Huyết Hải công’.”

“Đồng Tử Xích Huyết thăng cấp lên phiên bản 2.0.”

Phượng Tri Hành ngẫm nghĩ một chút, đẩy cửa sổ ra, tầm nhìn rơi vào sân vườn bên ngoài.

Đôi mắt của cậu bỗng nhiên biến thành màu đỏ tươi như máu.

Chỉ một thoáng, toàn bộ cảnh vật trong tầm mắt hoàn toàn thay đổi.

Nó không còn là đủ mọi màu sắc xanh xanh đỏ đỏ nữa mà vật tổ khí huyết giống như hình ảnh tia hồng ngoại vậy.

Tế Cửu đang nằm phơi nắng trên bãi cỏ, côn trùng trong hoa viên, cá trong hồ nước...

Trong ánh mắt của Phượng Tri Hành, tất cả sinh vật có huyết dịch trong cơ thể đều biến thành hình ảnh cấu tạo do khí huyết tạo thành.

Ví dụ như Tế Cửu đang nằm trên bãi cỏ, sau khi Phượng Tri Hành mở mắt thì nó như biến thành một thể năng lượng, hình dáng vẫn là con chó nhưng lại do mạng lưới khí huyết khổng lồ phác họa thành.

“Tia hồng ngoại + mắt nhìn xuyên thấu...”

Phượng Tri Hành tâm thần khẽ động, cậu có thể nhìn thấy trên thân Tế Cửu, khí huyết tập trung nhiều nhất ở trái tim, tiếp theo là tứ chi, đuôi và miệng chó.

Nói cách khác, chỗ lợi hại nhất trên toàn thân Tế Cửu chỉ có 3

vị trí.

Về nơi có khí huyết yếu nhất lần lượt là bên bụng phía trên eo và hậu môn.

“Chỉ cần mình công kích 2 nhược điểm của Tế Cẩu, nó nhất định về châu ông bà.”

Phượng Tri Hành hoàn toàn hiểu rõ.

Hay cho 1 đôi Đồng Tử Xích Huyết, có thể nhìn thấy điểm mạnh lẫn điểm yếu trên thân thể của sinh vật.

Chương 437: Cuồng Nộ (1)

Lúc này, Hồng Diệp đi vào trong viện.

Phương Tri Hành đảo mắt nhìn sang, tức thì phát hiện khí huyết trên thân Hồng Diệp tán loạn, khắp nơi đều là sơ hở như một cái muôi vớt vậ.

Không bao lâu, Hồng Diệp bước vào thư phòng.

Phương Tri Hành đóng cửa sổ lại, thi triển Súc Cốt điều chỉnh hình thái thân thể.

Ken kết mấy lần, cậu gần như khôi phục nguyên dạng, chỉ tồn tại một chút khác biệt nhỏ xíu, những người chưa quen thuộc cậu sẽ rất khó nhận ra.

Tiếp đó, Phương Tri Hành đi thay một bộ quần áo rộng rãi rồi bước xuống lầu.

“Trai chủ, đại phu nhân truyền lời.”

Hồng Diệp dịu dàng cười nói: “Đại phu nhân nói trước khi võ hội Thanh Hà bắt đầu sẽ không có nhiệm vụ mới, người nói để ngài nhân cơ hội này chấn chỉnh thật tốt.”

“Ồ!”

Phương Tri Hành mừng rỡ, lập tức vui vẻ ra mặt.

Kỳ thật, chẳng còn bao nhiêu ngày nữa là võ hội Thanh Hà tổ chức rồi.

Người dự thi từ nơi khác chạy đến gần như đã tập hợp đủ.

Phương Tri Hành cũng không cần phải đi đến các ngã tư để nhìn mò người dự thi nữa.

“Thật tốt quá, cái võ hội Thanh Hà đáng ghét này, suýt chút gì là giết ta rồi.”

Phương Tri Hành thở phào nhẹ nhõm, cậu rất tò mò, không biết ai sẽ là người cuối cùng đạt danh hiệu đứng đầu!

Buổi chiều, một tấm thiệp mời được đưa đến Ích Hương trai.

Hồng Diệp mở ra xem, cau mày nói: “Trai chủ, tiểu thư Ngô gia tổ chức tiệc rượu, mời ngài qua đấy.”

“Lại là Ngô Hồng Thu...”

Phương Tri Hành trầm mặc, gật đầu đáp: “Cơ hội hiếm có, đi thôi.”

Ngô Hồng Thu là viên ngọc quý được nâng niu của đệ nhất môn phiệt nhỏ - Ngô gia, cô rõ ràng là đóa hoa giao tiếp trong giới quyền quý.

Thông qua tiệc rượu của cô, chẳng những có thể kết bạn với rất nhiều nhân vật cấp cao mà còn có cơ hội thám thính một chút tin tức nội bộ.

Tóm lại, không phải ai cũng có tư cách tham gia tiệc rượu của Ngô Hồng Thu, Phương Tri Hành thuộc về trèo cành cây cao của người ta.

“Làm người không thể không biết điều...”

Phương Tri Hành khẽ than rồi dặn dò Hồng Diệp chuẩn bị 1 bộ lễ phục dạ hội.

Nhoáng cái đã đến chạng vạng tối.

Phương Tri hành canh chuẩn giờ ra khỏi cửa, lên xe ngựa đi qua phố phường ngõ hẻm.

Lúc này, các đường phố lớn trong ngoài quận thành gần như đều sạch sẽ gọn gàng, trật tự, giăng đèn kết hoa.

Trên thực tế, trong nửa tháng qua, trong và ngoài thành trải qua nhiều lần sửa chữa và tổng vệ sinh.

Chỉ để nghênh đón võ hội Thanh Hà.

Dân chúng đặt nhiều kỳ vọng vào sự kiện võ lâm này, bầu không khí toàn thành sôi động như thể đón Tết vậy.

Không bao lâu, Phương Tri Hành đã đến phủ đệ Ngô gia, đưa thiệp mời ra và thuận lợi bước qua cánh cổng, đi thẳng vào trong biệt viện của Ngô Hồng Thu.

Phương Tri Hành tiến vào đại sảnh, đảo mắt nhìn quanh lập tức phát hiện người đến tham gia tiệc rượu hôm nay nhiều hơn so với lần trước.

Trong đại sảnh gần như kín người, ồn ào huyên náo, vô cùng náo nhiệt.

Những vị mà cậu từng gặp lần trước như Bành Hạo Lâm, Tiết Nam Kiệt, Phùng Hành Kham đều có mặt ở đây.

Tùm 5 tum 3 chuyện trò vui vẻ.

Trong lúc đó, có vài người chú ý đến Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành không quan tâm, cậu bước tới chiếc bàn dài, cầm 1 bình rượu lên đi tới bên tường, an tĩnh uống rượu.

Cậu vênh tai lắng nghe người khác nói chuyện phiếm.

“Lần này võ hội tổ chức cực kỳ long trọng, số lượng người

tham gia đông hơn gấp đôi so với 3 năm trước.”

“Ta nghe nói tất cả đều do Võ Minh gây ồn ào, người của Võ Minh vẫn luôn bất mãn với môn phiệt thế gia, bọn họ khí thế hùng hổ, chấp niệm mãnh liệt với việc tạo danh tiếng.”

“Hừ, những người Võ Minh kia chẳng qua chỉ là 1 đám phế vật không biết tự lượng sức, rồi sẽ có người dạy bọn họ cách làm người thôi.”

...

Bên cạnh, mấy vị nam thanh nữ tú đang nói chuyện phiếm.

Phượng Tri Hành ngừng một lúc rồi chuyển dời sự chú ý sang một bên khác.

“Ta nói cho các người biết, hạng đầu võ hội lần này chắc chắn thuộc về tiểu thư La Thiên Thiên, nếu cô ta không được hạng nhất, thì ta sẽ trồng chuối đống cứt.”

“Cút cút cút, người lại nghĩ đến chuyện ăn tạp rồi phải không?”

“Thực lực cá nhân của tiểu thư La Thiên Thiên không thể nghi ngờ, nghe nói cô ta còn chuẩn bị 1 bộ vũ trang cấp 3, chắc là rất thích chức quán quân.”

“Xì, có phải các người đã xem nhẹ Điền Thái Hưng công tử, người ta cũng là rồng phượng giữa nhân gian, là người có tư thái thiên kiêu đấy.”

“Đúng vậy, đừng quên còn có vị đại diện cho Võ Minh, tên là gì ấy nhỉ?”

Đang nghe lỏm, bỗng nhiên một mùi thơm nhẹ thoảng qua.

Phượng Tri Hành nghiêng đầu nhìn, không khỏi sốc lại tinh

thần.

Ngô Hồng Thu bước tới, bên cạnh còn có 1 người trẻ tuổi dung mạo bất phàm, mày kiếm mắt sáng, thân hình cao lớn phi thường.

“Bái kiến Ngô tiểu thư.” Phương Tri Hành đột nhiên hành lễ.

Khóe miệng Ngô Hồng Thu cong lên, cười nói: “Phương trai chủ, hôm nay ở chỗ ta có rất nhiều người, nếu có gì tiếp đãi không chu đáo, xin hãy bỏ qua.”

Chương 438: Cuồng Nộ (2)

Phương Tri Hành vội nói: “Phương mỗ chỉ là hạng dân thường, có thể tham gia tiệc rượu của tiểu thư đã là phúc đức 3 đời rồi, không dám yêu cầu quá nhiều.”

Ngô Hồng Thu khẽ gật đầu, giới thiệu: “Vị này là Lộc Ngọc công tử, hẳn là đại diện được Võ Minh phái tới tham gia võ hội Thanh Hà.”

Phương Tri Hành nhướng mày, biểu cảm kinh ngạc lộ rõ trên mặt.

Thấy thế, Lộc Ngọc chấp tay cười nói: “Đừng hiểu lầm, ta không phải phản tặc gì đâu.”

Ngô Hồng Thu nhin không được cười phá lên, cẩn thận giải thích: “Thật ra Võ Minh là 1 tổ chức khổng lồ mà rải rác, đa số các thành viên của Võ Minh chỉ đơn thuần muốn luyện võ mà thôi, không hề có lòng phản loạn. Chỉ có số ít ỏi các thành viên Võ Minh đã tâm lớn, ý đồ phá hoại thiên hạ, mưu quyền soán vị.”

Lộc Ngọc gật đầu nói: “Võ Minh đã cắt đứt quan hệ với những phản loạn kia từ lâu, đồng thời tiếp nhận chiêu an của triều đình.”

Phương Tri Hành lập tức hiểu ra.

Khá lắm!

Té ra các cấp cao Võ Minh cũng không ngốc, biết bản thân chơi không lại môn phiệt thế gia nên lợi dụng con dốc được chiêu mộ.

Quý cũng nhanh đấy chứ!

Kết cục tốt nhất của lương sơn hảo hán vẫn luôn là vào biên chế với 5 loại bảo hiểm.

Phượng Tri Hành cảm giác mình không phí công khi đến đây hôm nay, phải nói là dao vừa chọt vào mông thì mắt đã mở.

Sau khi hàn huyên vài câu, Ngô Hồng Thu và Lộc Ngọc quay người đi tiếp đãi những khách nhân khác.

“Ôi, Điền công tử!”

“Thật hay giả vậy, Điền Thái Hưng cũng tới rồi!”

Ngay sau đó, tiếng cảm thán đột nhiên vang lên ngay cánh cổng, thu hút ánh mắt của đám người.

Chỉ thấy một thanh niên phong thái tuấn tú uy nghiêm tiến vào đại sảnh, bước đi như rồng và hổ, đứng thẳng, cho người ta có cảm giác uy phong凛冽.

Hắn chấp tay với mọi người, cười nói: “Điền mỗ bái kiến chư vị bằng hữu, thất kính thất kính.”

Ngay lập tức, rất nhiều người lao nhao chen chúc tới gần, cúi đầu chào, làm đủ kiểu nịnh bợ lấy lòng.

“Ôi trời, công tử của niết đài đại nhân, đúng là càng ngày càng phách lối.”

“Ừm ừm, ta nghe nói quận Thanh Hà chúng ta thiên tai mấy năm liên tục, bách tính trôi dạt khắp nơi, khởi nghĩa liên miên dẫn đến triều đình vô cùng bất mãn với quận trưởng đại nhân.”

“Đúng vậy, niết đài đại nhân đại biểu cho ý chí của triều đình, nghe ồn, niết đài đại nhân vẫn luôn thu thập chứng cứ phạm tội của quận trưởng đại nhân, liên tiếp dâng tấu thư triều đình, nói quận trưởng đại nhân tham nhũng không làm tròn trách nhiệm, đủ

các tội tà đình.”

“Một khi triều đình biếm truất quận trưởng đại nhân, vậy quận Thanh Hà phải đổi chủ rồi, không còn thuộc về La gia nữa mà có thể rơi vào tay của 1 trong tam đại môn phiệt khác.”

“La gia là 1 trong tứ đại môn phiệt của Đam Châu, quận Thanh Hà cũng chỉ là 1 trong những phạm vi thế lực của La gia, nếu La gia từ bỏ quận Thanh Hà thì tổn thất không lớn nhưng sẽ vô cùng nhục nhã.”

...

Mấy người trong góc cúi đầu thì thầm bên tai nhau, xì xào bàn tán.

Phương Tri Hành nghe được, trong lòng lập tức xuất hiện một dự cảm không tốt lành.

“Không ngờ rằng trận chiến giữa niết đài và quận trưởng đã truyền ra bên ngoài rồi.”

Phương Tri Hành không khỏi nghĩ đến chuyện lỡ như quận trưởng đại nhân bị cách chức điều tra, vậy La Khắc Kỷ chắc chắn cũng sẽ liên đới, đến lúc đó cậu...

Tiệc rượu càng lúc càng náo nhiệt.

Sau khi Điền Thái Hưng gặp Lộc Ngọc, 2 con người nho nhã lễ độ cười nói, bầu không khí vô cùng hòa hợp, cho người ta có cảm giác như bọn họ đã quen biết từ lâu và rất trân trọng nhau từ tận đáy lòng.

Thế là có người liền suy đoán rằng Điền Thái Hưng và Lộc Ngọc có thể đã liên thủ với nhau cùng đối phó với La Thiên Thiên.

“Hừm, lần này có kịch hay để xem rồi.”

Phương Tri Hành khoan thai uống rượu, bình tĩnh hóng chuyện.

Đêm dần khuya.

Phương Tri Hành trở về Ích Hương trai.

Người vừa về, Tế Cầu lập tức ngóc đầu lao đến, bất mãn nói: “Chuyện lớn như ăn tiệc mà mày không dẫn tao theo?”

Phương Tri Hành trợn trắng mắt, khinh bỉ nói: “Thịt chó không được đãi trong tiệc rượu, mày không xứng.”

Tế Cầu tức thì nhe răng trợn mắt, tức giận nói: “Mẹ nó, lại đi ăn mảnh, lương tâm mày hỏng nặng rồi con, sớm muộn gì cũng bị chó ăn thôi.”

Phương Tri Hành hừ lạnh lòng, ngón tay cái đè vào lưỡi dao, cười lạnh nói: “Mày muốn ăn tiệc đúng không, bây giờ tao làm 1 bàn tiệc thịt chó cho mày ăn, thế nào? Tới đây, tạo ra 1 Ảnh Phân Thân đi.”

Tế Cầu lập tức liếc mắt nhìn giao diện hệ thống của Phương Tri Hành.

[4, Giải phẫu 1 sinh mệnh cùng cấp bậc...]

“Vãi!”

Tế Cầu chột rùng mình, co cẳng chạy gấp, vội vàng nói: “Mẹ nó, tao là dị thú cấp 2, không cùng cấp bậc với mày.”

Phương Tri Hành nhếch miệng xùy, tầm mắt rơi vào giao diện hệ thống, trầm ngâm nói: “Có lẽ điều kiện 1 và 4 có thể làm cùng 1 lần.”

Điều kiện 1 là săn giết 3 con dị thú cấp 3, điều kiện 4 là giải phẫu dị thú cấp 3, hoàn toàn phù hợp.

Chương 439: Lục Hư (1)

Hai nhiệm vụ thực hiện cùng lúc, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Ngày hôm sau, bên phía Phong Ngâm các truyền đến tin tức tốt.

Đã tra được nơi ở của “nhện Bát Trảo Thiên La” rồi.

Phương Tri Hành vội vàng chạy tới Phong Ngâm các.

Ông lão râu trắng nhiệt tình tiếp đãi cậu, cười xởi lởi và giới thiệu: “Bọn ta đã thăm dò được con nhện Bát Trảo Thiên La này thực ra là một loại dị thú cực kỳ hung hãn, có huyết mạch cấp 4, sau khi trưởng thành thì bọn chúng sẽ là dị thú cấp 4 kinh khủng, trong khoảnh khắc có thể hủy diệt cả 1 tòa thành trì.”

Phương Tri Hành hiểu ra, đáp: “Ta không cần phải săn giết nhện Bát Trảo Thiên La, có đâu có loại cấp 3?”

Ông lão trả lời: “Quận Thanh Hà to như vậy chỉ có 1 Cấm Khu cấp 4, cũng chỉ trong Cấm Khu đấy mới có nhện Bát Trảo Thiên La.”

“Cấm Khu cấp 4!!”

Trong lòng Phương Tri Hành không khỏi nghiêm nghị, với thực lực của cậu bây giờ còn chưa thể đi ngang qua Cấm Khu cấp 3 chứ đừng nói đến Cấm Khu cấp 4 đầy hung hiểm ấy.

Ông lão nhìn mặt mà nói chuyện, mỉm cười: “Công tử gia, ta có lòng tốt nhắc nhở ngài câu này, con nhện Bát Trảo Thiên La này là dị thú sống theo bầy đàn, rất có thể xung quanh nhện Bát Trảo Thiên La cấp 3 có rất nhiều đồng loại cấp 3, thậm chí có cả cấp 4.

Nếu thực lực của ngài chưa đạt đến Cửu Ngưu cảnh, lão hủ thật sự không kiến nghị ngài đến Cẩm Khu cấp 4 để mạo hiểm.”

Phương Tri Hành cau mày không nói gì, đầu óc quay cuồng.

Ông lão trầm mặc, bỗng đề nghị: “Nếu ngài có nhiều mối quan hệ, không ngại thuê 1 vị cường giả Cửu Ngưu cảnh làm hộ vệ của ngài thử.”

Phương Tri Hành cười khỏ, nói: “Ở quận Thanh Hà, Cửu Ngưu cảnh đã thuộc hàng có sức chiến đấu đỉnh cao, không tránh khỏi là người có thân phận tôn quý, ai sẽ vì mấy đồng tiền bẩn mà cam tâm tình nguyện bị người sai khiến?”

Ông lão gật đầu lia lịa, ngược ngùng cười nói: “Nói cũng đúng, lão hủ mạo muội rồi.”

Phương Tri Hành ngẫm nghĩ, dò hỏi: “Nhện Bát Trảo Thiên La có nhược điểm gì không?”

Ông lão liền nói: “Ta chưa nghe nói đến nhược điểm nhưng chúng có ưu thế khiến người ta rất ấn tượng.”

Phương Tri Hành ồ lên, vênh tai nghiêm túc lắng nghe.

Ông lão cẩn thận giải thích: “Tơ do nhện Bát Trảo Thiên La cấp 3 phun ra cứng cáp và sắc bén dị thường, binh khí cấp 2 khó mà chặt đứt, lỡ sơ ý một chút bị tơ nhện quét qua thì chắc chắn là da tróc thịt bong.

Mặt khác, lượng nhả tơ của bọn chúng vô cùng kinh khủng, trong quá trình chiến đấu có thể nhả tơ kết lưới bất cứ lúc nào và chỗ nào, bày ra thiên la địa võng để con mồi không có chỗ trốn.”

Phương Tri Hành cau mày, kinh ngạc nói: “Sao càng nghe càng giống kiểu hiệu ứng của thần công tổ truyền của La gia là &LTThiên La Mật Kinh > vậy?”

“Haizz!”

Ông lão vỗ đùi, phẫn chấn nói: “Thật sự bị công tử gia ngài đoán trúng rồi, bên ngoài vẫn luôn có tin đồn rằng tổ tiên La gia đã lĩnh ngộ ra &LTThi;ên La Mật Kinh > từ nhện Bát Trảo Thiên La.”

Phương Tri Hành không khỏi thầm nghĩ đúng như suy đoán.

Cũng đúng, hiệu quả công kích của Thiên La thần chưởng là cắt mục tiêu thành hàng trăm ngàn mảnh, quả thực giống như hiệu ứng cắt chém của tơ nhện Bát Trảo Thiên La.

Cậu không khỏi hỏi thêm: “Ông có nghe nói qua về &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư > chưa? Môn công pháp này cũng có 2 chữ Thiên La, có phải cũng có liên quan đến &LTThi;ên La Mật Kinh > không?”

Ông lão ngẫm nghĩ, lắc đầu nói: “Không rõ nữa, cũng có khả năng là có mối liên hệ, trước tiên ta cần phải đi tra đã, ngài cần điều tra không?”

Phương Tri Hành trầm mặc, cười nói: “Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, ông cứ tập trung lực lượng mau chóng giúp ta điều tra 2 chuyện khác đi.”

“Được!”

Ông lão cũng không để tâm nữa, vui vẻ đáp ứng.

Phương Tri Hành quay về Ích Hương trai, lấy bản đồ mới nhất trải ra trên bàn.

Vị trí của Cẩm Khu cấp 4 nằm cách quận thành 380 dặm về phía tây, có tên là “Cẩm Khu Phong Lôi.”

“Phải chuẩn bị kỹ càng chút rồi mới xông xáo Cẩm Khu cấp 4, chỉ cần làm tốt chuẩn bị...”

Phượng Tri Hành bỗng nghĩ ra 2 cách để cấp tốc nâng cao thực lực.

Một là hoàn thành điều kiện 3 trước rồi dung hợp 2 công pháp khác hệ.

Hai là rèn đúc hoặc mua 1 binh khí cấp 3.

“Humm, vậy điều kiện 4 cũng có thể xử trước...”

Phượng Tri Hành chỉ cần đi 1 chuyến đến Cẩm Khu Mã Nã là có thể săn giết được dị thú cấp 3, hoàn thành 1 lần giải phẫu.

Đang suy nghĩ cân nhắc các kiểu thì Hồng Diệp đi tới, dịu dàng hỏi: “Trai chủ, ngày mai võ hội Thanh Hà bắt đầu tổ chức, ngài có đi xem không?”

Phượng Tri Hành ngắc đầu, nói thật thì cậu không hề hứng thú gì nhiều với võ hội Thanh Hà, chỉ một lòng tập trung vào làm nhiệm vụ để thăng cấp thực lực.

Có điều, võ hội Thanh Hà có dính dáng đến trận minh tranh ám đấu giữa quận trưởng và niết đài và cũng có khả năng liên đới đến cậu.

Chương 440: Lục Hư (2)

“Ừm, dù sao võ hội Thanh Hà chỉ tổ chức trong 1 ngày, ta đến đó góp vui chút cũng được.” Trong lòng cậu nhanh chóng cân nhắc.

Hồng Diệp không khỏi vui mừng quá đổi, cười nói: “Nô gia cũng muốn đi xem thử.”

“Được, ngày mai ta dẫn người đi cùng.”

Phương Tri Hành tỏ vẻ sao cũng được.

Chớp mắt đã sang ngày hôm sau!

Sáng sớm hôm đấy, trời trong gió nhẹ.

Trong ngoài quận thành chiêm trống vang trời, pháo nổ ầm ầm, tràn ngập niềm vui trong không khí lễ hội và tốt lành.

Võ hội Thanh Hà cử hành vào ngày hôm nay, vô số thiên kiều tập trung tại đây, quần anh hội tụ cùng tranh tài cao thấp.

Phương Tri Hành tới thật sớm, dẫn theo Tế Cầu và Hồng Diệp đến bờ sông Thanh Thủy.

Bọn họ xuất phát rất sớm nhưng khi vừa tới sông Thanh Thủy...

Phóng tầm nhìn ra, bên bờ sông người đông nghìn nghịt, tầng tầng lớp lớp, đầy ắp người.

Long trọng quá!

Thậm chí, rất nhiều người đã tới giành chỗ từ nửa đêm.

Phường Tri Hành không quan tâm ai chiếm chỗ trước, cậu bỏ ra ít tiền là đã mua được một vị trí quan sát rất gần sân khấu từ một người nào đó.

Chỉ thấy trên mặt sông có 2 tấm lưới được kéo giãn cách nhau cả ngàn mét, trải dài cả mặt sông.

Ba chiếc thuyền đánh cá cỡ lớn từ thượng du đến phóng thích số lượng lớn ‘cá kiếm nước nông’ giữa 2 tấm lưới lớn.

Sau đó, 10 chiếc thuyền chiến chậm rãi từ thượng du chèo đến và xếp thành 1 hàng trên mặt sông.

Phường Tri Hành tập trung nhìn thì thấy 1 bóng người xuất hiện trên chiếc thuyền chiến lớn nhất kia, chính là La Khắc Kỷ.

La Khắc Kỷ đứng trước mũi thuyền, hăng hái chỉ huy thuyền chiến.

Bên cạnh hẳn còn có 1 phụ nhân xinh đẹp tuyệt mỹ, không cần đoán cũng biết, cô ta chính là đại phu nhân Đồng Mẫn Châu.

Vẫn chưa hết!

Sau La Khắc Kỷ lại xuất hiện 2 người nữa, 1 người trong đó chính là tổng binh Lang Kỳ - La Nhữ Cật.

Còn 1 người khác...

Phường Tri Hành hít thật sâu, biểu cảm kinh ngạc hiện lên trên mặt cậu.

Người kia vô cùng cao lớn, có khi phải hơn 3 mét.

Hắn đứng giữa đám người giống như 1 người khổng lồ, hạc giữa bầy gà, khinh thường quần hùng.

“Cự binh...”

Phường Tri Hành kìm lòng không được giật nảy, cậu đột nhiên nhớ tới 1 chi tiết.

Khoảng thời gian ở Đức Binh đường huyện Khánh Lâm, cậu đã từng thấy 1 kiểu khôi giáp, áo giáp dài hơn 1,5 mét, cực khoa trương.

Cậu vẫn không biết loại khôi giáp cỡ lớn như vậy là cho ai mặc.

Giờ khắc này, cậu đã hiểu ra, đấy chính là khôi giáp cho cự binh!

“Đại gia à, trong thế giới cổ võ này thế mà thật sự có người khổng lồ!”

Phường Tri Hành tấm tắc lấy làm kỳ lạ, mười phần thần phục.

Không lâu sau, một bóng dáng vạm vỡ mặc khôi giáp sắc sỡ xuất hiện trên boong tàu cao 5 tầng.

Người đó công khai ngồi trên ghế.

Đám người La Khắc Kỷ, La Nhữ Cật đồng loạt quỳ rạp xuống đất, cùng kêu lên: “Bái kiến quận trưởng đại nhân!”

Một tiếng hô truyền khắp hai bờ sông Thanh Thủy.

Chỉ một thoáng, một đám dân chúng cũng đều quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng reo lên: “Bái kiến quận trưởng đại nhân!”

Trong nhất thời, hơn 10 vạn người cạnh bờ sông đồng thời quỳ trên mặt đất, cảnh tượng cực kỳ đồ sộ, hoành tráng.

“Miễn lễ!”

Quận trưởng nhàn nhật nở nụ cười, hất phất tay, giọng nói của hắn giống như có ma lực không thể diễn đạt thành lời, nhanh chóng rơi vào lỗ tai của mỗi người.

“Tạ ơn đại nhân!”

Mọi người rầm rầm đứng dậy.

Đúng vào lúc này, một chiến thuyền khổng lồ lái đến từ hạ du, vậy mà cũng có 5 tầng, khí phái không thua gì chiến thuyền mà quận trưởng đại nhân ngồi.

Khi mọi người nhìn chăm chăm, chiến thuyền kia dừng ở giữa sông giảng co phía xa với 10 chiến thuyền ở thượng du.

Đám người Phương Tri Hành nhìn chăm chú, phát hiện lá cờ treo trên cột buồm của chiến thuyền kia đón gió bay phấp phới, rõ ràng viết một chữ “Điền” thật to.

“Đó là chiến thuyền của niết đài đại nhân!”

“Quả nhiên, niết đài đại nhân cũng đến xem cuộc chiến.”

Mọi người nhất thời tỉnh ngộ.

“Ha ha, Điền huynh!”

Thấy cảnh tượng này, quận trưởng đại nhân đứng lên vỗ tay ở phía sau, cách khoảng không hô: “Không ngờ người bạn rộng như huynh cũng có thời gian rảnh rỗi đến làm khán giả.”

Trên boong tàu của chiến thuyền kia lập tức xuất hiện một người trung niên mặc quan bào có phong phạm của quan văn, dung mạo nho nhã, cử chỉ nhẹ nhàng.

Điền Hiệp Nghĩa thông dong cười đáp: “La quận trưởng, sự kiện như thế nhất định là cực kỳ đặc sắc, rất hiếm gặp, sao có thể thiếu ta chứ.”

Quận trưởng đại nhân nghe vậy, nhìn mọi người xung quanh nói: “Chư vị đều nghe thấy rồi đó, hy vọng các người lấy ra thực học thực tài, ở trước mặt niết đài đại nhân bày ra một chút phong thái thể hệ trẻ của quận Thanh Hà ta.”

“Vâng!”

Trên 10 chiến thuyền chiến lập tức truyền ra âm thanh của tất cả người dự thi, núi gào biển gầm.

Quận trưởng đại nhân gật đầu, cười nói: “Thời gian không còn sớm nữa, vậy bắt đầu đi.”

La Khắc Kỷ lập tức đứng ra khỏi đám đông.

Trận đấu là cử hành trên sông, chủ yếu do thủy sư phụ trách.

Chương 441: Hoan Hỉ (1)

La Khắc Kỷ là thủy sư tổng binh, việc nhân đức không nhường ai, trở thành người chủ trì.

Hắn trung khí mười phần cất cao giọng nói: “Hai vòng tỷ thí, vòng thứ nhất cướp trên châu, vòng thứ hai top 10 sẽ đơn đấu một chọi một.

Ắt hẳn các người đều rõ quy tắc trò chơi của trận đấu cướp trên châu rồi, ta chỉ nhấn mạnh hai điểm.

Thứ nhất, cho phép người dự thi cướp trên châu trong tay nhau nhưng chỉ cần đối phương nhận thua thì không thể tổn thương tính mạng người đó nữa, người vi phạm sẽ hủy bỏ tư cách.

Thứ 2, không được lâm thời đổi mới võ trang.

Nói cách khác, nếu vòng thứ nhất người mặc quần áo nhẹ dự thi, vòng thứ hai cũng chỉ có thể mặc quần áo tương tự.

Ngược lại, nếu ngay từ đầu người mặc trọng giáp, vậy vòng thứ 2 người vẫn có thể mặc trọng giáp.”

“Hiểu rõ!”

Một đám người dự thi tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, nóng lòng muốn thử.

“Thời gian thi đấu là hai nén hương, chính giữa không có nghỉ ngơi.”

La Khắc Kỷ lớn tiếng tuyên bố: “Hiện tại ta tuyên bố trò chơi

cướp trên châu chính thức bắt đầu, xin mời người dự thi xuống nước.”

Lời nói vừa dứt!

Trên 10 chiến thuyền đám người lập tức tràn ra, từng bóng dáng nối tiếp nhau nhảy xuống sông.

Tôm tôm tôm ~

Hình ảnh đó giống như một đám vịt con xuống nước vậy, trên mặt sông đập ra từng đám bọt nước khiến kẻ khác không kịp nhìn.

Có người trực tiếp lặn vào dưới nước, cũng có người thi triển khinh công, chuồn chuồn lướt nước, trên mặt sông lên xuống mấy lần, di chuyển đến hạ du.

Không bao lâu, một người phá nước mà ra, trong tay cầm một con “cá kiếm nước cạn” , rút trên châu 3 màu trên đầu cá xuống.

Tiếp theo người đó bỏ trên châu 3 màu vào túi nhỏ bên hông, cá kiếm nước cạn đã chết thì tùy tiện ném bỏ.

Hành động như thế xảy ra trên mỗi một người dự thi.

Trong nhất thời, nước sông giống như sôi trào, bị mấy trăm người dự thi khuấy lên vô số bọt nước màu trắng.

Nhưng Phương Tri Hành lại chú ý tới đám người La Thiên Thiên, Điền Thái Hưng chậm chạp không xuống nước.

Bọn họ như thảnh thơi đứng trên boong tàu, có hứng thú nhìn một đám người dự thi liều mạng thu hoạch trên châu.

“Xem đi, những người này cố gắng như thế, cuối cùng chỉ là để thành toàn cho chúng ta.”

Thiếu môn chủ Phùng Hành Kham của Hắc Hồ môn, biểu cảm

hài hước.

“Ha ha, nói hay lắm!”

Một người ngằm chấp nhận, phụ họa nói: “Những con quỷ nghèo này càng cố gắng, chúng ta lại càng giàu có.”

“Đúng vậy, chân tướng của thế giới này bày ra trước mặt người đời nhưng rất ít người ý thức được.”

Bành Hạo Lâm cũng không nhịn được tỏ vẻ đồng ý.

Cứ như vậy, thời gian một nén hương nhanh chóng trôi qua.

Nén hương thứ 2 lập tức được đốt lên.

Lúc này, tình huống trong nước đã xảy ra biến hóa.

Người dự thi không bắt cá kiếm nước cạn nữa mà bắt đầu cướp đoạt trên châu trong tay của những người khác.

Trận chiến cướp đoạt tàn khốc cứ như vậy triển khai, rất nhanh có người bị thương trong chiến đấu, máu tươi bắn tung tóe, nước sông bị nhuộm thành màu đỏ.

Nhưng mà, phần lớn người dự thi là người có thân phận, nếu đôi bên không có thâm thù đại hận cũng sẽ không hạ sát chiêu.

Ngoài ra, trên quy tắc, người đánh thua chỉ cần nhận thua, giao ra túi là có thể giữ mạng.

Dần dần, nén hương thứ 2 đốt hơn phân nửa.

Thẳng đến lúc này, đám người La Thiên Thiên, Điền Thái Hưng mới có hành động.

Tầm mắt Phương Tri Hành ngưng tụ, theo dõi La Thiên Thiên.

Chỉ thấy cô ta mặc một bộ khôi giáp xinh đẹp, dưới ánh nắng tỏa sáng lấp lánh giống như một nữ võ thần hạ phàm, cực kỳ uy vũ.

Bộ khôi giáp đó ôm sát người tôn lên đường cong hoàn mỹ của cô ta, ba phần câu hồn đoạt phách, bảy phần tư thể oai hùng hiên ngang.

Cô ta nhảy lên trên mặt sông, bước liên bộ giống như dạo chơi trên nước, tư thế uyển chuyển không gì sánh kịp, quả thực không thể diễn đạt thành lời.

Khi cô ta đi về phía trước, rất nhiều người dự thi trong nước đều bơi về phía cô ta, tháo túi bên hông xuống dùng sức ném qua.

La Thiên Thiên tay mắt lạnh lẽ, lần lượt bắt được rồi đổ trân châu trong túi ra, đổ vào trong túi bên hông của mình.

Vì thế trong nháy mắt, tuy trên người La Thiên Thiên không dính một giọt nước nhưng trân châu trong tay cô ta lại nhanh chóng nhiều lên.

Đồng thời không có gì bất ngờ, đám người Điền Thái Hưng, Bành Hạo Lâm cũng là động tác tương tự.

Cảnh tượng này...

Tế Cầu ghen hòng nhìn trân trối, không nhịn được mả mai nói: “Cái quỷ gì vậy, đây không phải là công khai gian lận à?”

Phượng Tri Hành cũng hoàn toàn cạn lời, hứng thú xem cuộc chiến nhất thời giảm mạnh, truyền âm đến: “Từ trên quy tắc, thực tế bọn họ không phạm quy, cùng lắm xem như là lách luật.”

Tế Cầu không cho là đúng, tức giận nói: “Như vậy rất không công bằng, thành quả mà người khác vất vả vật lộn cứ như vậy bị bọn họ đoạt lấy.”

Phương Tri Hành bật cười nói: “Thế đạo không phải là như thế à?”

Chương 442: Hoan Hỉ (2)

Tế Cửu tức giận bất bình, nhe răng nói: “Cái này còn thi đấu quái gì, người có thể đi vào top 10 nhất định là La Thiên Thiên, Điền Thái Hưng và mấy người kia.”

Phượng Tri Hành nhú mày nói: “Tính ra, trước kia kiểm tra không phải mày cũng thường xuyên gian lận à? Hiện tại sao mày lại phản cảm với việc gian lận rồi.”

“À cái này...”

Tế Cửu nhất thời xấu hổ, kêu lên: “Sở dĩ tao gian lận, đó là vì khảo nghiệm nhãn lực của thầy giám thị, có thể đánh đồng với cảnh tượng này hả?”

Rất nhanh!

Cheng~

Cùng với tiếng chiêng gõ vang, nén hương thứ hai đốt tới cuối cùng.

La Khắc Kỷ tuyên bố: “Đã đến giờ, tất cả người dự thi trở về chiến thuyền trước khi tiếng gõ chiêng kết thúc, bằng không coi như là bỏ cuộc, thành tích sẽ bị phế.”

Đám người La Thiên Thiên lập tức giống như cá nhảy lên trên boong tàu.

La Khắc Kỷ lại hạ lệnh: “Kiểm kê trên châu trong túi của mỗi người dự thi.”

Mọi người bận rộn một lúc, kết quả rất nhanh đã có.

Top 2 không có gì bất ngờ chính là La Thiên Thiên và Điền Thái Hưng.

Lộc Ngọc được ký thác kỳ vọng cao ngược lại chỉ lấy được hạng 6.

Ba nhân vật phong vân này nắm giữ 3 danh ngạch.

Như vậy 8 đại tiểu môn phiệt xác định chỉ có thể chia sẻ 7 danh ngạch còn lại trong đó.

Cuối cùng, công tử Bùi thị Bùi Hành Vân xếp hạng hạng 11, tiếc nuối bị loại.

Thấy tình hình như vậy, Phương Tri Hành không khỏi buồn bực tặc lưỡi nói: “Má nó chứ, Trình Thiên Ân từng lấy được hạng 7, sao tên chơi chim đó làm được vậy?”

Tế Cầu trả lời: “Có thể lần đó hội võ Thanh Hà không náo nhiệt như lần này.

Bằng không, tao thật sự không tưởng tượng ra tên họ Trình đó lại có một tia khả năng phá vòng vây thành công.”

Trong lúc trao đổi tâm thần, La Khắc Kỷ đã sắp xếp top 10 tiến hành rút thẻ.

“Công tử Ngô gia Ngô Cảnh Không chọn trúng thẻ số 1 đối chiến với số thẻ 10, Bành Hạo Lâm của Bạch Mã trang.”

“Thiếu gia Đồng gia Đồng Khải Huy đối chiến với công tử Thẩm gia Thẩm Chí Ngạn.”

...

10 người rất nhanh đều có đối thủ của mình.

Lúc này, trên mặt sông thả rất nhiều bè tre.

Ngô Cảnh Không và Bành Hạo Lâm lần nữa nhảy xuống thuyền, dùng trên bè tre.

Hai người bọn họ rất nhanh đã đấu võ.

Cuối cùng Phương Tri Hành đã nhắc lên một tia tinh thần, không hề chớp mắt theo dõi bọn họ chiến đấu.

Nhưng mà, Phương Tri Hành rất nhanh đã nhận ra không đúng.

Cậu bấu môi, cạy lời nói: “Mé nó, hai người kia đang đánh quyền giả, lừa gạt thôi!”

“Gì?”

Tế Cửu quay đầu đi, trừng mắt há miệng, khó có thể tin.

Phương Tri Hành cười khẩy nói: “Bọn họ căn bản không dùng sức, ở đó diễn trò thôi.”

Tế Cửu chớp mắt chó, dù sao nó không nhìn ra được hai người đó đang diễn trò, thấy đánh khá dữ dội.

Không qua bao lâu, Ngô Cảnh Không và Bành Hạo Lâm bỗng nhiên xông về phía nhau, đồng thời vung quyền bắn trúng ngực đối phương sau khi bắn ra đồng thời rơi xuống nước.

Dựa theo quy tắc trận đấu, rơi xuống nước tức là bị loại.

Hai người Ngô Bành song song đánh mất tư cách thăng cấp vòng tiếp theo.

Nhóm tiếp theo là công tử hai nhà Đồng Thẩm tỷ thí.

Hai người này sử dụng binh khí, đánh giáp lá cà, đánh đến tia lửa văng khắp nơi.

Tế Cửu hỏi: “Hai người bọn họ thì sao, không phải cũng đánh quyền giả chứ?”

Phương Tri Hành lại khinh thường nói: “Cũng giả nốt.”

Tế Cửu nhất thời cạn lời.

Rất nhanh, sau khi Đồng Khải Huy và Thẩm Chí Ngạn trong một tiếng va chạm vang dội, bè tre dưới chân chợt vỡ vụn, hai người dây dưa đồng thời rơi xuống nước.

Lại là một cục diện đôi bên cùng thua.

Lúc này, cuối cùng Tế Cửu đã tin lời nói của Phương Tri Hành.

Nhóm tiếp theo đến lượt La Thiên Thiên và Phùng Hành Kham.

“Ta nhận thua!”

Phùng Hành Kham khoát tay, trực tiếp bỏ cuộc.

La Thiên Thiên không chiến mà thắng!

Tiếp theo đến lượt Lộc Ngọc và tiểu thư Nguyễn gia Nguyễn Hải Nguyệt.

“Tiểu nữ tử vừa mới đến nguyệt sự, xin đề nghị bỏ thi.”

Nguyễn Hải Nguyệt nghiêm trang nói. Vì thế Lộc Ngọc thắng cấp.

Nhóm cuối cùng là Điền Thái Hưng và Tiết Nam Kiệt.

“Ta tiêu chảy, không đánh!” Tiết Nam Kiệt sảng khoái nhận thua.

Điền Thái Hưng thuận lợi qua ải.

“Haiz, sao bọn họ cũng không đánh vậy?”

“Náo nhiệt đâu, nửa đêm nửa hôm ta đã đến xếp hàng, chỉ cho ta xem cái này?”

...

Dân chúng hai bờ sông Thanh Thuỷ nhất thời ồn ào bộc phát ra bất mãn.

Mặt La Khắc Kỷ không đổi sắc tuyên bố: “Trải qua vòng tỷ thí thứ nhất, 10 người bị loại bỏ hết 7 người, còn lại ba người La Thiên Thiên, Lộc Ngọc, Điền Thái Hưng, xin mời bọn họ tiến hành rút thẻ lần thứ hai. Thẻ số 1 đối chiến với thẻ số 3, thẻ số 2 tự động thăng cấp vòng tỷ thí thứ ba.”

La Thiên Thiên và hai người kia đi lên trước rút thăm.

Kết quả, Điền Thái Hưng may mắn được thẻ số 2.

La Thiên Thiên đối chiến với Lộc Ngọc.

Lộc Ngọc đánh giá khôi giáp tươi tắn của La Thiên Thiên, da mặt co giật vô cùng nhức đầu, chớp tay cười khổ nói: “Bỉ nhân có thương tích trong người, xin bỏ thi.”

Chương 443: Tấn Cấp (1)

La Thiên Thiên lại một lần không chiến mà thắng.

Không đợi La Khắc Kỷ lên tiếng, La Thiên Thiên hơi di chuyển nhảy về phía mặt sông, dừng trên một bè tre.

Điền Thái Hưng thấy thế, hừ lạnh một tiếng, thân hình nhoáng lên dừng ở đối diện La Thiên Thiên.

Hai người đứng trên cùng một bè tre, bốn mắt nhìn nhau.

Mọi người đều nín thở.

Gần như đồng thời, quận trưởng đại nhân và Điền Hiệp Nghĩa cũng cách không nhìn nhau.

Điền Thái Hưng nhìn khô giáp trên người La Thiên Thiên lại sờ khô giáp của mình, cười nói: “Thiên Thiên tiểu thư, khô giáp của cô thật xinh đẹp, xin hỏi lấy từ trong tay vị đại sư nào vậy?”

La Thiên Thiên trả lời: “Người căng thẳng hả? Không có gì nói thì tìm chuyện để nói! Khô giáp của ta lấy từ tay ai, liên quan quái gì đến người.”

Điền Thái Hưng tức giận hừ nói: “Đường đường thiên kim môn phiệt, lời nói tục tĩu còn ra thể thống gì?”

“Người đang dạy ta làm tiểu thư như thế nào hay gì?”

Ánh mắt La Thiên Thiên khinh thường, cười lạnh nói: “Nếu người đánh thắng ta, cha ta lập tức từ quan. Nếu người đánh thua, ta thiên người.”

Điền Thái Hưng giận dữ bật cười.

Thật ra hẹn cược của đôi bên là: Bên thua từ quan về nhà.

“VẬY ĐẾN ĐÂY ĐI, TA CŨNG KHÔNG TIN TA SẼ THUA BỞI MỘT NỮ TỬ!”
Điền Thái Hưng triển khai tư thế.

La Thiên Thiên hơi im lặng, bỗng nhiên mở miệng nói: “Người và ta đều mặc khôi giáp, vậy thì đánh không có ý nghĩa, chi bằng chúng ta đều cởi khôi giáp, đánh giáp lá cà dốc hết sức lực một lần, thế nào?”

Điền Thái Hưng đầu tiên là ngẩn ra nhất thời hơi động lòng.

Bởi vì rõ ràng khôi giáp trên người La Thiên Thiên tốt hơn.

Hắn là một phía chiếm tiện nghi.

“Cái này à...”

Hắn còn chưa nói xong một câu, một tiếng cheng vang lên, La Thiên Thiên đã cởi mũ giáp ném lên boong tàu.

Điền Thái Hưng thấy thế, không hề chần chừ, cũng bắt đầu cởi khôi giáp trên người.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều ngây người.

Còn chưa đấu võ đã cởi đồ trước đây là muốn chứng tỏ điều gì?

Vấn đề là áo giáp mà La Thiên Thiên mặc sát người, bên trong chỉ mặc một cái áo lót và tiết khổ, quá lộ!

Phong cảnh đẹp thế này lại dọa mọi người sợ hãi.

“Không thể nhìn, tuyệt đối không thể nhìn!”

Mọi người quá sợ hãi, hoặc quay đầu đi hoặc che mắt, không dám nhìn.

Người có gan lớn, vừa bịt mắt vừa xuyên qua khe hở lén thường thức cảnh xuân của thiên kim môn phiệt.

Biểu cảm Điền Thái Hưng cứng đờ, làm sao hắn cũng không ngờ La Thiên Thiên lại dám cởi áo lộ thịt giữa ban ngày.

“Không biết xấu hổ, cô hèn hạ...”

Điền Thái Hưng hít sâu, không nhận được chửi ầm lên.

La Thiên Thiên một tay chống nạnh, nâng tay phải lên ngoắc ngón tay nói: “Đến đi, người dám đâm tiệp nhân như ta một kiếm không? Đâm vào đây, nếu ta tránh một chút thì xem như ta thua.”

Cô ta chỉ vào ngực mình.

Điền Thái Hưng giận tím mặt, biểu cảm dần dần dữ tợn nói: “Cô đang xem thường ta à?”

La Thiên Thiên cười khẩy nói: “Người có gan thì đâm đi!”

Điền Thái Hưng bước ra một bước, trường kiếm như nước, khí thế như cầu vồng.

Hắn nhất quyết không tin La Thiên Thiên sẽ không né.

Xi!

Trường kiếm đâm vào ngực La Thiên Thiên, từ trước ngực xuyên qua sau lưng.

Điền Thái Hưng nhất thời ngây ngẩn cả người, trong nhất thời không thể tin được.

“Đâm rất hay!”

La Thiên Thiên bỗng nhiên nâng tay trái lên, bắt lấy tay cầm kiếm của Điền Thái Hưng, thân thể dán sát về phía trước.

Tay phải thành móng vuốt, nắm lấy đũng quần của Điền Thái Hưng.

Cả người Điền Thái Hưng run lên, nháy mắt trợn mắt há miệng.

“Người đã cường hóa phòng ngự nhưng người bị ta bắt được chỗ yếu hại rồi, còn có thể phòng được không?”

Đầy mặt La Thiên Thiên là nét cười điên cuồng.

Chiếc roi màu da quấn quanh trên người cô ta chọt bay múa, một đoạn quấn quanh cổ Điền Thái Hưng, một đoạn khác theo sau lưng Điền Thái Hưng, đi tới xông hấn khoan vào hậu môn của hắn.

“Người, người tiện nhân này!” Điền Thái Hưng khóc không ra nước mắt.

Hắn chờ mong một trận chiến đấu dốc hết sức lực, dưới ánh mắt của mọi người, đao thật thương thật, một trận quyết thắng bại, dương danh lập vạn!

Nhưng tuyệt đối không ngờ...

“Ha ha ha, vui không?”

Biểu cảm của La Thiên Thiên hỗn độn, trạng thái như điên.

Điền Thái Hưng vô cùng khó chịu, thấy hậu môn khó giữ được!

Một khi roi màu da kia chui vào trong hậu môn, hắn sẽ chết chắc, không thể nghi ngờ gì!

Lúc này, thật ra phần lớn dân chúng quả thật không dám nhìn La Thiên Thiên.

Người có lá gan tiếp tục xem cuộc chiến nhưng vẻ mặt cũng ngơ ngác, vô cùng khó hiểu.

Bởi vì bọn họ chỉ nhìn thấy La Thiên Thiên và Điền Thái Hưng đột nhiên đánh sát vào nhau, sau đó hai người bọn họ dường như yên lặng.

Tư thế hơi gì ấy nhỉ...

Chỉ có số ít người nhãn lực đặc biệt tốt mới biết rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng toàn bộ bọn họ bị hình ảnh nhìn thấy làm khiếp sợ, một đám nghen hòng nhìn trần trối, kinh ngạc, điên cuồng không thôi.

Đm!

Điền Thái Hưng bị La Thiên Thiên “nắm thóp” rồi!

Chương 444: Tấn Cấp (2)

Nói thật, đây chính là hội võ Thanh Hà ba năm một lần, một việc trọng đại của võ lâm, giữa ban ngày lại xảy ra chuyện kỳ lạ như thế.

Nhất là hai bên tỷ thí, một người là môn phiệt, một người là quyền quý.

Cách cư xử khó coi quá đi, má nó xấu xí!

Quả thực quá vô lý mà.

“Đệt mọe rồi!”

Đồng tử Phương Tri Hành co rụt lại, biểu cảm trên mặt nhất thời trở nên vô cùng phẫn khích.

Tế Cửu nâng hai chân trước lên, trừng to mắt chó, kích động hỏi han: “Làm sao vậy, tại sao hai người bọn họ vẫn không nhúc nhích?”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, miêu tả đơn giản.

“Cái gì, La Thiên Thiên nắm được “hàng” của Điền Thái Hưng rồi?!”

Tế Cửu nhất thời bị sốc, chỉ là ngẫm lại hình ảnh kia liền cảm giác hai chân căng thẳng, rất kích thích.

Không hổ là La Thiên Thiên, quá điên cuồng, hoàn toàn không nói võ đức!

Điền Thái Hưng cũng là xui xẻo, không có gì ngoài kỹ năng lại

bị người ta nắm lấy gáy của số mệnh.

“Buông ta ra, nữ nhân dê tiện này!”

Điền Thái Hưng không nhịn được đột nhiên kêu to, trong giọng nói run rẩy tràn ngập sợ hãi.

“Người sợ à? Trường kiếm của người đâm vào cơ thể của ta, không đáp lại là không hợp với phép xã giao.”

La Thiên Thiên tùy ý cười to, roi màu da của cô ta càng không ngừng khoan vào động.

“Đủ rồi, đồ điên! Cô chính là một tên điên!”

Điền Thái Hưng vô cùng ghen ghét, chỉ cảm thấy bộ phận nào đó của thân thể sắp bị bóp nát, hậu môn cũng sắp bị sát hại, quả thực là tấn công cả trước sau, bao vây tứ phía.

“Ta nhận thua!”

Hắn gào to.

Lời này vừa nói ra!

La Khắc Kỷ lập tức cao giọng tuyên bố: “Điền Thái Hưng nhận thua, La Thiên Thiên chiến thắng!”

“Hay! Ha ha ha ~”

Quận trưởng đại nhân vui mừng quá đỗi, đứng lên vỗ tay tán thưởng.

Bên kia, toàn thân Điền Hiệp Nghĩa cứng đờ giống như hóa đá ngồi trên ghế, biểu cảm trên mặt dần dần vụn vỡ.

“Điền niết đài, nhận cược thì phải chịu thua, huynh sẽ không quýt nợ đó chứ?”

Tiếng cười chế giễu của quận trưởng đại nhân từ thượng du từ từ truyền đến.

“Hừ, chiến thắng không vẻ vang!”

Mặt Điền Hiệp Nghĩa u ám, ông đứng lên vung mạnh tay áo, xoay người đi vào trong khoang thuyền.

Không bao lâu, chiến thuyền khổng lồ chuyển hướng đầu tàu, lái về phía hạ du.

“Ha ha ha!”

Thấy cảnh tượng này, tiếng cười tùy ý của quận trưởng đại nhân lan khắp sông Thanh Thuỷ, rất lâu không dứt.

Cứ như vậy, hội võ Thanh Hà hạ màn.

Dân chúng xem cuộc chiến vẫn chưa đủ đã, lần lượt nghị luận, giải tán trong sự lừa dối.

...

“Cha, con vô năng!”

Trong khoang thuyền, Điền Thái Hưng quỳ rạp xuống đất trước mặt Điền Hiệp Nghĩa, biểu cảm vô cùng suy sụp.

Giữa hai chân hắn đặt một túi băng to.

Điền Hiệp Nghĩa thở dài: “ Binh bất yếm trá, con không thua trên chiến lược, con chỉ là không điên cuồng, không ác, không từ bất kỳ thủ đoạn nào bằng La Thiên Thiên thôi.

Hừ hừ, chúng ta cho rằng La gia ít nhất sẽ cần chút thể diện, nhưng bọn họ vì thắng, thật sự có thể không cần chút thể diện này, vô sỉ hạ lưu tới cực điểm.”

Điền Thái Hưng thầm chấp nhận, chỉ hối hận bản thân không đủ tàn nhẫn, nên bắt lấy cơ hội, một kiếm chém La Thiên Thiên thành hai nửa.

Hắn không nhìn được hỏi: “Phụ thân thật sự phải từ quan về quê ạ?”

Điền Hiệp Nghĩa bất đắc dĩ cười khổ nói: “Không ai đứng vững nếu không có chữ tín, đừng nói đến ta là mệnh quan triều đình.”

Điền Thái Hưng nhất thời cúi đầu thật sâu, tự biết xấu hổ, nước mắt giàn giụa.

Điền Hiệp Nghĩa thấy thế, trấn an nói: “Con không cần tự trách như vậy, thật ra không phải con và ta vô năng mà là đám cường hào La gia này quá mạnh.

Ám đấu, ta thua La gia là chắc; mình tranh, ta đã dốc hết toàn lực nhưng vẫn không làm gì được người ta.

Kế hoạch hiện giờ chỉ có rời xa quận Thanh Hà, tạm lánh mũi nhọn.”

Điền Thái Hưng lo lắng nói: “Nhưng mà một khi cha đánh mất quyền thế, La gia nhất định sẽ điên cuồng trả thù của ngài...”

Điền Hiệp Nghĩa xua tay nói: “Điều này con không cần lo lắng, cha không phải ngày đầu tiên làm quan, tự có cách toàn thân trở ra.”

Sau đó, sắc mặt ông trở nên u ám, sát ý tràn ngập, lãnh đạm nói: “Hừ, đương nhiên, chúng ta không thể cứ như vậy đi mất, ít nhất phải nhổ mấy cái răng nanh của La gia rồi mới đi.”

Điền Thái Hưng vừa nghe lời này giống như sống lại, nháy mắt có tinh thần, đằng đằng sát khí.

...

Dòng người bắt đầu tràn ra, người đi đường như chen chúc nhau.

Phượng Tri Hành dẫn theo Hồng Diệp và Tế Cầu cùng nhau rời khỏi sông Thanh Thủy.

“Trai chủ, hôm nay chợ đông và chợ tây đều có hội chùa, buổi tối còn có biểu diễn pháo hoa, chúng ta đi xem đi.” Hồng Diệp hưng phấn đề nghị.

Tế Cầu cũng phấn chấn nói: “Đi đi đi, đi chơi đi! Lâu lắm rồi tao không ra ngoài chơi, mỗi lần ra ngoài không phải cùng mày làm nhiệm vụ, thì trên đường đi làm nhiệm vụ, đều không vui chơi thỏa thích một lần.”

Phượng Tri Hành hơi trầm ngâm, gật đầu nói: “Được, hôm nay hiếm khi ra ngoài, dứt khoát chơi cho đã.”

Chương 445: Uống máu (1)

Hai người một chó đi chợ đông dạo suốt dọc đường.

Hồng Diệp vui vẻ muốn chết, không ngừng mua sắm, mua quần áo đẹp, ăn kẹo hồ lô mà cô luôn muốn ăn còn thả mấy trái pháo.

Trong miệng Tế Cầu ngậm một cái xương đùi bò lớn, vừa đi vừa gặm, mài răng.

Cảm giác đó quả thực vô cùng sướng khoái, dọc đường không biết bao nhiêu con chó lang thang hâm mộ.

Đình đang đang ~

Góc đường phía xa truyền đến tiếng rên sắt.

Phượng Tri Hành rất quen thuộc với tiếng vang gõ chùy này thậm chí hơi hoài niệm.

Cậu đi qua.

Quả nhiên, bên kia có một tiệm rèn, đúc các dụng cụ phòng bếp như dao, thìa, nồi thiết v.v...

Phượng Tri Hành đi vào trong cửa hàng, cầm lấy một con dao thái cẩn thận đánh giá.

Lưỡi dao so le, độ dày thân dao không đồng đều, cảm giác cân bằng hơi kém.

Chỉ là một con dao thái cấp thấp mà thôi.

Ông chủ quán đi tới, xoa hai tay đầy dầu mỡ, cúi đầu khom lưng cười nói: “Công tử gia, ngài muốn mua gì?”

Phương Tri Hành hỏi: “Người có biết chỗ nào có bán đao không, loại đao cực kỳ tốt ấy.”

Ông chủ quán nhìn thật sâu vào bảo đao cấp 2 bên hông Phương Tri Hành, tâm thần chấn động, nghiêm túc đáp: “Trên chợ đông có một ‘cửa hàng bảo khí’, tiệm lâu đời trăm năm, ngài có thể đi bên đó xem thử.”

Hắn nâng ngón tay chỉ một phương hướng.

Phương Tri Hành hiểu rõ, cảm ơn ông chủ rồi xoay người đi.

Một lát sau, cậu tìm được cửa hàng bảo khí kia.

Hôm nay có hội chùa, các loại thương phẩm bán giảm giá.

Trong cửa hàng bảo khí tụ tập rất nhiều người, cạnh tranh để lựa chọn binh khí tiện tay.

Phương Tri Hành đi bộ một vòng trong cửa hàng, hỏi một hỏa kế: “Chỗ các người binh khí cao nhất là cấp mấy?”

Vẻ mặt hỏa kế tự hào nói: “Bảo kiếm cấp 2, bốn tiệm cất giữ ba thanh, tất cả đều là bảo vật trấn tiệm, ngài muốn xem thử không?”

Phương Tri Hành cạ lời lắc đầu, biểu cảm hơi khinh thường.

Lúc này, cậu nghe thấy bên cạnh có mấy người đang nghị luận.

“Ta nghe nói Vương gia ở hẻm Thanh Ngâm đang cử hành bán đấu giá gia sản.”

“Đúng đó, tổ thượng của Vương gia từng làm quan lớn, chỉ

tiếc giàu không quá ba đời, hiện tại nghèo túng, không thể không bán của cải để trả nợ.”

“Nghe nói tổ thượng của Vương gia cực kỳ thích cất giữ binh khí quý báu, trong nhà nhất định có rất nhiều trân phẩm được giấu riêng, đi, chúng ta đi thử vận may.”

Vài người kết bạn cùng đi.

Phương Tri Hành thấy vậy lập tức đi theo.

Rất nhanh, đoàn người đi tới phủ đệ Vương gia ở hẻm Thanh Ngâm.

Lúc này, Vương gia đang tiến hành bán phá giá, bàn ghế, giường v.v..., toàn bộ lấy ra bán.

Phương Tri Hành đi vào trong phủ đệ, đi bộ một vòng, rất nhanh gặp được chủ nhân của Vương gia.

Đối phương lại là một tên béo trung niên cà lơ phất phơ, bởi vì mê ăn uống bài bạc, tiêu dùng vô độ, mắc nợ nhiều, lưu lạc tới mức phải bán của cải tổ truyền.

Phương Tri Hành nói thẳng: “Ta đến mua binh khí.”

Wang mep cười nói: “Người đợi lát nữa gia gia ta cất giấu mấy món bảo bối, chỉ bán đấu giá, không bán riêng.”

Phương Tri Hành nhú mày hỏi: “Khi nào thì bán đấu giá?”

Wang mep không kiên nhẫn trả lời: “Đợi lát nữa đi, đợi đông người một chút.”

Phương Tri Hành cũng không gấp, kiên nhẫn đứng chờ ở bên cạnh.

Mắt thấy mặt trời lặn, trong viện chật ních người.

Vương mập kêu lên: “Kêu mấy người sức lực lớn hỗ trợ chuyển binh khí ra.”

Lập tức có người tự nguyện hỗ trợ.

Rất nhanh, một giá binh khí được nâng ra.

Ánh mắt Phương Tri Hành đảo qua, phát hiện trên giá binh khí tổng cộng có 7 binh khí, 4 thanh kiếm 2 thanh đao còn có một Tuyên Hoa phủ.

Vương mập gào lên: “Chư vị, ta cho các người thời gian một chén trà kiểm tra cấp bậc của binh khí sau đó bắt đầu bán đấu giá, người trả giá cao sẽ lấy được.”

Phương Tri Hành lập tức đi lên trước, đáng người cậu cao lớn, cứ vậy đẩy người khác ra.

Trong lòng người chung quanh nghiêm nghị, toàn bộ biến sắc, không dám tranh đoạt vị trí của cậu.

Trước tiên Phương Tri Hành cầm lấy một thanh trường kiếm.

[Trường kiếm thượng phẩm cấp 1: dài 122cm, rộng 11cm, nặng 6,8kg]

“Chán ngắt.”

Phương Tri Hành không có chút hứng thú, buông trường kiếm này xuống lại cầm trường kiếm thứ hai lên.

Cậu rút trường kiếm ra xem thử, mềm mại.

[Nhuyễn kiếm trung phẩm cấp 2: dài 172cm, rộng 8cm, nặng 29,8kg]

Tuy là một thanh nhuyễn kiếm nhưng dùng nguyên liệu thật tạo ra, đáng để thử.

Sau khi trong lòng Phương Tri Hành đưa ra đánh giá, cậu buông nhuyễn kiếm, cầm lấy hai thanh kiếm khác.

Một cái hạ phẩm cấp 2, một cái trung phẩm cấp 2.

Ngay sau đó Phương Tri Hành cầm lấy Tuyên Hoa phủ lên.

[Tuyên Hoa phủ hạ phẩm cấp 2: rìu rộng 16cm, cán dài 233cm, nặng 369kg]

Phương Tri Hành thấy vậy lắc đầu, lập tức buông Tuyên Hoa phủ xuống.

Cậu lại nhìn về phía hai thanh đao kia, từ tạo hình, một thanh là trường đao bình thường, một thanh là khoát đao loại nặng.

[Trường đao trung phẩm cấp 2: dài 162cm, rộng 15cm, nặng 420kg]

[Khoát đao hạ phẩm cấp 2: dài 212cm, rộng 36cm, nặng 728kg]

Phương Tri Hành cầm lên buông xuống, cảm xúc không chút dao động.

Chương 446: Uống máu (2)

Sau đó cậu xoay người rời khỏi, để lại một đám người vây xem đưa mắt nhìn nhau, vô cùng khó hiểu.

Màn đêm lên cao, sao trời bao la.

Trong ngoài quận thành vô cùng náo nhiệt, nghiễm nhiên biến thành thành không đêm.

Từng bó pháo hoa bắn lên trời cao, ầm ầm nổ tung, đủ mọi màu sắc, vô cùng sáng lạn.

Phương Tri Hành và Hồng Diệp dạo chơi thảnh đến đêm khuya mới trở về Ích Hương trai.

Tới trước cửa lớn lại không ai mở cửa.

Cửa lớn được khóa từ bên ngoài.

Hồng Diệp lấy ra chìa khóa, tự mình đi mở cửa, cười dịu dàng nói: “Hôm nay là ngày hội lớn, ta kêu người hầu trong nhà nghỉ phép rồi.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, sao cũng được.

Bọn họ mở cửa tiến vào trong viện, đang đi.

“Có người!”

Tế Cầu thỉnh linh truyền âm đến: “Ta ngửi thấy mùi của người lạ, không chỉ một người.”

Sắc mặt Phương Tri Hành dần u ám, lặng lẽ đi chậm lại, đột

nhiên ôm chặt lấy Hồng Diệp, gần sát bên tai của cô.

Hồng Diệp gắt giọng: “Gấp cái gì, trở về phòng hẵng làm~...”

Cô còn chưa dứt lời, đã bị Phương Tri Hành ngắt lời nói: “Trong viện có kẻ trộm xâm nhập, người chạy vào trong nhà dân đối diện đường cái trước đi.”

Hồng Diệp như ngừng thở, nhẹ nhàng gật đầu.

Phương Tri Hành buông Hồng Diệp ra, cao giọng hỏi: “Hồng Diệp, không phải người đã quên cái gì đó chứ?”

Hồng Diệp ngẫm hiểu, trả lời: “Ai nha, nô tỳ đã bỏ hàng hóa mua được ở trước cửa rồi, ta phải trở lại lấy.”

Cô nhấc váy lên, chạy thẳng về cửa lớn, mở cửa ra chạy ra ngoài.

Gần như đồng thời, hai mắt Phương Tri Hành bỗng biến thành màu đỏ như máu, hình ảnh trong tầm nhìn theo đó biến đổi.

Trong rừng trúc cách đó không xa có hai người ẩn nấp, trong tay cầm nỏ tên.

Phía sau cửa vòm trốn hai người, trong tay đều xách theo trường kiếm.

Còn có phía sau cột dưới mái hiên cũng có một người, dáng người cao lớn, khí huyết cực kỳ dày mạnh vượt xa 4 người khác.

“Tế Cửu, tổng cộng 5 người.”

Phương Tri Hành truyền âm nói cho Tế Cửu vị trí của 5 người kia.

Tế Cửu đáp lại nói: “Ừm, tao cũng ngửi được mùi của 5 người lạ, 4 người yếu kia cứ giao cho tao đi.”

“Được!”

Một người một chó nhanh chóng phân chia xong mục tiêu.

Khoảnh khắc sau!

Két két ~

Trong cơ thể Phương Tri Hành truyền ra tiếng vang dị thường, đáng người theo đó nhanh chóng tăng vọt, nháy mắt cao đến 2m6.

Cậu đứng ở đó, thân thể không phối cân đối cực kỳ quỷ dị, cảm giác vô cùng áp bách.

Huyết Hải Bá Thể!!

Phương Tri Hành hít sâu chột xông ra, giống như mũi tên rời khỏi cung xông vào dưới mái hiên.

“Ủa?!”

Người phía sau cột dưới mái hiên lắp bắp kinh hãi, không chút nghĩ ngợi hô: “Bắn tên!”

Thẳng đến lúc này, hai người nấp trong rừng trúc mới phản ứng lại, vội vàng di chuyển nỗ tiến hành nhắm.

Nhưng mà Phương Tri Hành quá nhanh, dường như chỉ là nháy mắt đã vọt tới dưới mái hiên.

Dưới tình thế cấp bách, bọn họ vội vàng bắn tên.

Vù vù!

Hai mũi tên thô to bắn ra.

Cuối cùng cũng vô dụng!

Hai mũi tên chỉ bắn trúng một tàn ảnh, xuyên qua sau đó trúng

vách tường phía sau.

Rầm rầm~

Uy lực của hai mũi tên không nhỏ, dường như bắn xuyên vách tường, hơn phân nửa ghim vào trong vách tường.

Giây tiếp theo!

“Gâu ~”

Một tiếng rít gào chột truyền đến.

Hai xạ thủ kia quay đầu nhìn nhất thời sợ tới mức tóc gáy dựng thẳng.

Hai con Liệp Lang lao đến, đẩy bọn họ gục trên mặt đất, lợi trào bay múa, xé nát thân thể bọn họ.

Dường như đồng thời, hai người phía sau cửa vòm đột nhiên bị 6 con Liệp Lang bao vây.

“Sói?!”

Hai người đó kinh ngạc không thôi, vẻ mặt khó có thể tin.

Nhưng mà bọn họ không hoảng hốt lo sợ, dường như cực kỳ tự tin với thực lực của bản thân, không nói hai lời, vung kiếm chém tới.

“Vù!”

Phượng Tri Hành mang theo một cơn gió mạnh vọt tới dưới mái hiên, nâng đùi phải lên vung ra một cú đá móc, quất lên phía sau cột.

Một bóng đen lập tức lui mạnh về sau.

Ầm ầm!

Cây cột giống như giấy, chột đứt đoạn từ chính giữa, mái hiên sụp xuống.

Bóng đen xoay người, từ dưới mái hiên nhảy tới trong viện.

Phương Tri Hành đuổi theo sát, vung quyền tấn công.

Bóng đen thấy vậy, hai chân cắm rễ trên mặt đất, 5 ngón tay hóa thành lợi trảo, ngang nhiên nghênh đón.

Rầm ~

Từng vòng tròn sóng không khí khuếch tán ra!

Bóng đen chỉ cảm thấy một cự lực đánh úp lại, bị đánh cho lão đảo, bịch bịch bịch lui về 7, 8 bước.

Ánh trắng chiếu vào trên người hắt lộ ra một người bịt mặt hắc y.

Hữu trảo của hắn run rẩy dữ dội sau đó ngón tay cái và ngón trỏ không ngừng phồng lên giống như bơm khí, cuối cùng bùng một tiếng, nổ tung!

“A!”

Người áo đen bịt mặt kêu thảm, nửa lòng bàn tay đều nổ tung, máu chảy như suối.

Ông nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ và kinh ngạc không cách nào nói rõ được, có đáng vẻ khó tin.

“Chắc, đây là Phi Ưng Trảo đúng không?”

Phương Tri Hành nhếch đuôi lông mày, kinh ngạc nói: “Người

là người của Phi Ưng môn!”

Chương 447: Gây Khó Dễ (1)

Người áo đen bịt mặt trầm giọng nói: “Đúng vậy, ông đây là người của Phi Ứng môn!”

Lúc nói chuyện, trong mắt ông lần nữa phun ra sát ý lạnh như băng, tay trái sờ ra sau lưng, nhanh chóng lấy ra thanh Viên Nguyệt Loan Dao.

Phương Tri Hành cười nhạt, nhoáng một cái, bóng dáng đột nhiên vọt đến gần người áo đen bịt mặt, vung ra quyền cước.

Bịch!

Bịch!

Người áo đen bịt mặt hít khí lạnh, tốc độ của Phương Tri Hành quá nhanh, công kích càng nhanh hơn khiến ông đáp ứng không xuể.

Trong lúc vội vã, ông giơ cánh tay trái lên trước ngực đỡ lấy một đấm thẳng đang đến của Phương Tri Hành.

Sau đó ông lại giơ chân phải lên chặn đòn đá ngang nặng nề của Phương Tri Hành.

Sức mạnh to lớn vô cùng mạnh mẽ dễ như bẻ cành khô đánh cho bóng dáng của người áo đen bịt mặt lắc lư, liên tục rút lui.

Phương Tri Hành lần nữa dừng lại, có biểu cảm cân nhắc nhìn người áo đen bịt mặt.

“Người...”

Người áo đen bịt mặt hít thở không thông, chỉ cảm thấy bắp thịt ở chỗ bị đánh trúng bắt đầu không chịu khống chế mà vỡ tung.

Bịch!

Bắp thịt trên cánh tay trái của ông nổ tung, máu thịt bắn tung tóe, một mảng mơ hồ.

Trên đùi phải càng thâm hơn, bắp đùi bị đá trúng cũng đột nhiên vỡ ra, toàn bộ máu thịt nổ bay ra ngoài, lộ ra xương trắng ở.

Phương Tri Hành đánh trúng chỗ nào thì chỗ đó nổ tung.

Đúng là...

Trên thân người áo đen bịt mặt truyền đến cơn đau nhức kịch liệt, đặt móng ngồi liệt trên bậc thang, thở hổn hển, khiếp sợ gần chết, trong ánh mắt bị sợ hãi vô biên vô tận nuốt hết.

Nếu mặt nạ của ông rớt xuống thì sẽ lộ ra biểu cảm như gặp quỷ.

Phương Tri Hành chấp tay, từ tốn nói: “Người là Tứ Cầm cảnh hậu kỳ, tuyệt đối không phải là hạng người vô danh, hãy xưng tên ra.”

Người áo đen bịt mặt hơi im lặng, không khỏi nhìn vào phía sau cánh cửa hình vòm trong rừng trúc.

Rất nhanh, ông dường như ý thức được bản thân không thể chạy thoát, trong ánh mắt chỉ còn lại một mảng tuyệt vọng, chậm rãi kéo mặt nạ xuống.

Chỉ một thoáng, hiện ra khuôn mặt trung niên với màu da ngăm đen, chòm râu rậm xuống đến cổ, có dáng vẻ hơn 50 tuổi.

Mặt của người trung niên như bụi đất, mở miệng đáp lại: “Tại hạ là Phong Kiên Bình, trưởng lão của Phi Ưng môn, 4 người Hà

Thế Hựu bị người giết chết đều là đồ đệ của ta.”

Tinh thần của Phương Tri Hành hơi động, trầm giọng nói: “Sao người tìm được ta vậy?”

“Không phải ta tìm được người.”

Phong Kiên Bình lắc đầu rồi trả lời: “Phi Ưng môn ta dốc sức cho triều đình, thuộc về án sát ti, lúc này nghe lệnh của Điện đại nhân.”

Điện Hiệp Nghĩa!

Phương Tri Hành tỉnh ngộ ra, cậu tấm tắc nói: “Thì ra là tình báo do niết đài đại nhân cung cấp cho người.”

Phong Kiên Bình gật đầu nói: “Niết đài đại nhân phái ta đến giết người, hẳn nói người là một trong những nanh vuốt mà La gia âm thầm nuôi dưỡng, phải nhổ hết!”

Ông nói đến đây thì thở dài: “Vốn Điện đại nhân sắp xếp người khác đến giết người, nhưng sau khi ta biết được người có thể là hung thủ giết hại 4 người Hà Thế Hựu, nóng lòng báo thù nên chủ động xin đi giết giặc, thế phải giết người rửa hận, hây, không ngờ hôm nay lại bị lật thuyền.”

Ông ngẩng đầu nhìn Phương Tri Hành, biểu cảm khiếp sợ đến cực điểm, than nói: “Bọn ta đều tính sai rồi, đã đánh giá thấp thực lực của người.”

Khóe miệng Phương Tri Hành không khỏi nhếch lên.

Đúng vậy, với thực lực hiện tại của cậu, chỉ sợ cao thủ Ngũ Cầm cảnh viên mãn bình thường đều không đánh lại cậu, chứ đừng nói đến một Tứ Cầm cảnh hậu kỳ.

Nếu nói Phong Kiên Bình đến để giết Phương Tri Hành thì chi

bằng nói là ông đến tìm chết.

“Trừ khi Cửu Ngưu cảnh đích thân đến, nếu không, muốn giết ta không dễ dàng đâu.”

Phương Tri Hành cười đắc ý, rất có lòng tin.

Đột nhiên tầm mắt của Phương Tri Hành nhìn về phía thanh Viên Nguyệt Loan Dao, thân đao lóng lánh ánh sáng màu bạc, hàn ý tàn sát bừa bãi, phẩm tướng dường như tương đối bất phàm.

Phương Tri Hành nâng lên, biểu cảm thay đổi ngay.

“Thanh đao nặng quá!”

Phương Tri Hành thử cảm giác tay, cảm nhận được trọng lượng hơn 5000 cân, nặng trĩu.

[Viên Nguyệt Loan Dao hạ phẩm cấp 3: Dài 164cm, rộng 13cm, nặng 3217 kg]

Hồ hấp của Phương Tri Hành ngưng lại, kinh ngạc nói: “Sao người lại có binh khí cấp 3, Phi Ưng môn giàu dữ vậy à?”

Phong Kiên Bình cười thầm nói: “Đao này tên là ‘Ngân Nguyệt’, là bảo vật trấn phái của Phi Ưng môn ta. Môn chủ đối xử với ta như huynh đệ ruột thịt, hẳn đã cho ta mượn Ngân Nguyệt đao, chỉ tiếc ta đã khinh thường, phớt lờ, vẫn chưa kịp rút đao ra thì đã bị người đánh bại.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu đưa tay ra vuốt ve Viên Nguyệt Loan Dao bằng lảnh, nhanh chóng phát hiện trên thân đao có đường vân kỳ dị như đầy sao lấp lánh, xa hoa.

Đáy mắt cậu bắn ra một vòng ánh sáng, nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ thanh Ngân Nguyệt đao này dùng nguyên liệu cấp 3 là ‘Tinh Văn Thiết’ chế tạo thành?”

Chương 448: Gây Khó Dễ (2)

Phong Kiên Bình gật đầu nói: “Mắt nhìn rất tốt, không ngờ người còn hiểu rèn đúc. Phi Ưng môn ta từng lập nhiều công lao hiển hách cho án sát ti cho nên đạt được trọng thưởng của án sát ti, được ban tặng một khối ‘Tinh Văn Thiết’, sau đó chế tạo thành thanh Ngân Nguyệt đao này.”

Phương Tri Hành thận trọng, bóp cổ tay nói: “Đáng tiếc, thợ rèn phụ trách đúc đao không sử dụng Tinh Văn Thiết tốt, nếu không, phẩm cấp của thanh Ngân Nguyệt đao này tuyệt đối không chỉ là hạ phẩm cấp 3.”

Cậu cầm chuôi đao, tùy ý vung mấy cái.

Vù vù!

Trong không khí chợt hiện lên từng gợn sóng mắt thường có thể thấy, hàn quang lạnh thấu xương cường ép 8 hướng, vô cùng sắc bén.

Chẳng qua, Viên Nguyệt Loan Đao có tạo hình kỳ lạ, lần đầu Phương Tri Hành sử dụng thanh đao này, vung lên không thuận lợi cho lắm.

Chém ra một đao, quỹ tích khác hoàn toàn với trường đao bình thường.

“Phụt!”

Lượng lớn máu tươi đột nhiên phun lên cao.

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn, sau đó cạn lời.

Cơ thể của Phong Kiên Bình đã đứt thành 2, vết cắt từ vai trái kéo dài đến phần lưng bên phải.

Ông chết bất đắc kỳ tử, chết đến mức không thể chết thêm được nữa.

“Sắc bén quá đi!”

Phương Tri Hành không khỏi phấn chấn tinh thần, không hổ là bảo đao cấp 3, mức độ sắc bén vượt xa cấp 2.

Một giây sau, bắp thịt toàn thân cậu phồng lên, mặt ngoài hiện lên vảy màu vàng kim.

Phương Tri Hành giơ cao Viên Nguyệt Loan Đao chém về phía cánh tay trái.

Bịch!

Trên cánh tay lập tức truyền đến cảm giác đau đớn lạnh như băng.

Phương Tri Hành giơ cánh tay trái lên nhìn, lưỡi đao vào thịt lộ ra vết trắng bắt mắt.

Tuy đao này không chém rách da nhưng cảm giác đau đớn rất chân thực.

Nói cách khác, mặc dù Phương Tri Hành toàn lực phòng ngự cũng không gánh được bảo đao cấp 3 chém mấy phát xuống.

Đúng lúc này, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng!

[Viên Nguyệt Loan Đao. Điều kiện max cấp:

1, Thiểm Đồng: 4.5 cân (chưa hoàn thành)

2, Tủy Ngân: 97.2 cân (chưa hoàn thành)

3, Canh kim: 9 lạng (chưa hoàn thành)

4, Sử dụng lửa Xích Viêm nung khô Viên Nguyệt Loan Đào 1 tiếng đồng hồ trở lên (chưa hoàn thành)]

“Ha ha, quét ra rồi!”

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, đao ở trong tay cậu, hệ thống sẽ tự động bắt đầu phân tích điều kiện max cấp.

“Ừm, chỉ cần ta gom đủ 4 điều kiện này là có thể khiến Ngân Nguyệt đao từ hạ phẩm cấp 3 thăng cấp đến thượng phẩm cấp 3.”

Phương Tri Hành phấn chấn tinh thần, vẻ mặt tràn đầy mong chờ.

“Điều kiện 1 cần loại hàng cấm là Thiểm Đồng, nhưng ta có thể thu hoạch thông qua Lăng Lý Giáp.”

“Điều kiện 2 và 3 cần Thủy Ngân và canh kim, có thể dùng tiền mua được.”

“Điều kiện 4 ‘lửa Xích Viêm’ là sử dụng ‘tinh thạch Xích Viêm’ thiêu đốt ra hỏa diễm có nhiệt độ cao, cái này cũng có thể mua được.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ, thuận lợi mà nói, cậu có thể dùng năng lực sao chép nhanh chóng làm xong 4 điều kiện này trong vòng mấy ngày.

“Phương Tri Hành, muốn bắt sống không?”

Lúc này, Tế Cầu đã đánh ngã 2 người phía bên cánh cửa hình vòm.

“Không cần.”

Phương Tri Hành không thèm nhìn thêm, cậu thu hồi Viên

Nguyệt Loan Đào, tâm trạng vui thích đi về phía thư phòng.

Không bao lâu sau, Hồng Diệp bước ra từ mật đạo, cũng đi đến thư phòng.

Cô khẩn trương hỏi: “Trai chủ, rốt cuộc thích khách có lai lịch gì?”

Phượng Tri Hành trả lời: “Bọn họ là người của Phi Ưng môn, nghe lệnh niết đài đại nhân.”

“A!”

Hô hấp của Hồng Diệp ngưng lại, vội vàng nói: “Chúng ta bại lộ rồi à? Bây giờ nô tỳ sẽ đi truyền tin cho đại phu nhân.”

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng.

Phạch phạch phạch!

Một con bồ câu đưa tin bay vào Ích Hương trai.

Hồng Diệp cả đêm không ngủ, luôn chờ tin tức.

Cô tháo cuộn giấy trên chân của con bồ câu, mở ra xem, ánh mắt lóe sáng.

“Trai chủ, đại phu nhân hồi âm rồi, đã sắp xếp một nhiệm vụ mới cho ngài.”

Cô bước nhanh đến lầu 2, tiến vào phòng ngủ.

Phượng Tri Hành vừa tỉnh ngủ thì nhận lấy cuộn giấy xem.

“Trước canh 3 buổi chiều phải đến Diên Vĩ cốc 320 dặm Đông Nam, huyết sáo một hơi dài một hơi ngắn một hơi dài.”

Phương Tri Hành không khỏi ngáy ra, nhiệm vụ này không đầu không đuôi, không rõ ràng.

“Xem ra, sau khi ta đến địa điểm chỉ định sẽ có người tiếp ứng ta, sau đó lại sắp xếp nhiệm vụ cho ta.”

Phương Tri Hành suy nghĩ, trong lòng nhanh chóng có không ít suy đoán.

Sau đó cậu mở bản đồ ra nghiên cứu một lúc, phát hiện vị trí của Diên Vĩ cốc rất vắng vẻ, cách quan đạo ít nhất là trăm dặm.

“Thời gian cấp bách, ta phải mau chóng xuất phát thôi.”

Phương Tri Hành cấp tốc mặc y phục rời giường, đá một cước vào Tế Cầu đang ngáy khò khò.

“Cái quái gì vậy, mới sáng sớm lại có nhiệm vụ rồi?”

Tế Cầu ngáp dài, trên khuôn mặt chó tràn đầy không tình nguyện.

Một người một chó vội vã ăn bữa sáng, chuẩn bị đôi chút, sau đó xuất phát.

Hai người họ rời khỏi quận thành, chạy một đường về phía nam, lao nhanh trên quan đạo.

Rẽ ở ngã ba ngoài 250 dặm rồi tiến vào con đường nhỏ trong rừng.

Chương 449: Kiều Ngạo (1)

Sau đó bọn họ xuyên qua 2 ngọn núi, nhìn thấy một thôn trang ở chỗ cạn của nhanh sông Thanh Thủy.

Phương Tri Hành lần nữa xuất ra bản đồ để xem, sau đó nghe ngóng thôn dân, lúc này mới phát hiện bản thân đã đi nhầm đường.

Hết cách, một người một chó lại quay trở lại, tiến vào con đường khác.

Bất giác, thấy sắp đến canh 3 buổi chiều.

Phương Tri Hành vẫn chưa tìm thấy Diên Vĩ cốc nằm ở đâu.

“Từ bản đồ cho thấy có lẽ Diên Vĩ cốc đang ở gần đây...”

Phương Tri Hành cau mày, nhìn khắp nơi, chỉ thấy rừng cây rậm rạp mênh mông vô bờ, cứ như không có điểm cuối.

“Ồ, Phương Tri Hành!”

Tế Cửu đột nhiên hỏi: “Sở dĩ Diên Vĩ cốc có cái tên này có phải bởi vì nơi đây có rất nhiều hoa Diên Vĩ không?”

Phương Tri Hành đầu biết, cậu đáp lại: “Có thể là vậy.”

Tế Cửu ngóc đầu lên, ngửi mùi ở bên trong không khí, đột nhiên nói: “Bên này, đi theo tao.”

Nó chạy ra ngoài, xuyên thẳng qua rừng cây.

Phương Tri Hành cưỡi ngựa đi theo.

Cứ đi cứ đi...

Phía trước rộng mở trong sáng, xuất hiện một khe hẹp thâm sâu, nở đầy hoa Diên Vĩ.

“Tìm thấy rồi!” Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, cậu ngẩng đầu nhìn mặt trời thì phát hiện mình đã trễ.

Cậu nhanh chóng xuống ngựa, đổi một bộ áo đen, đeo mặt nạ, sau đó tiến vào trong sơn cốc, huýt 3 tiếng sáo.

Không bao lâu sau, gần cửa cốc có một thanh niên mặt lạnh mặc y phục dạ hành, nhưng hắn không che mặt.

Thanh niên mặt lạnh vẫy tay, hét lớn: “Phía bên này.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, thông dong bước đến.

“Người là người đến cuối cùng, đợi ở đây trước đi.”

Thanh niên mặt lạnh nghiêng người, vươn tay làm ra thế xin mời.

Phương Tri Hành hơi ngẩng đầu lên, tầm mắt lướt qua đỉnh đầu của thanh niên mặt lạnh, nhìn về phía sau.

Thì nhìn thấy trên mảng cỏ hoa tụ tập hơn 10 bóng dáng, hoặc ngồi hoặc đứng.

Mọi người đều mặc y phục dạ hành, có người che mặt, có người thì tháo mặt nạ để lộ ra khuôn mặt.

Phương Tri Hành lướt mắt qua, quả nhiên toàn là người lạ, không quen biết bất cứ ai.

Tế Cầu cúi đầu, nắm sắp tiến vào đám người, chạy quanh một vòng, ngửi đây ngửi kia.

Mọi người không khỏi khấn trương, vô ý thức căng thẳng cơ thể.

Bị con Liệp Lang hùng tráng lại kinh tởm nhìn chăm chăm, dù là ai đều sẽ cảm thấy khó chịu, không có cảm giác an toàn.

Phương Tri Hành thản nhiên mở miệng nói: “Không cần khấn trương, không có lệnh của ta thì nó sẽ không cắn người.”

Mọi người nửa ngờ nửa tin, nhưng trong lúc nhất thời, cũng không có ai mở miệng quát tháo.

Cũng may, Tế Cầu nhanh chóng trở lại bên cạnh Phương Tri Hành, ngoan ngoãn nằm xuống, không hề quấy rầy ai cả.

“Sao rồi?” Phương Tri Hành truyền âm hỏi.

Tế Cầu tặc táck mấy tiếng, đáp lại nói: “Đều là Ngũ Cầm cảnh, từ Nhất Cầm cảnh đến Ngũ Cầm cảnh đều có.”

Nó nghiêng mắt liếc nhìn bóng dáng khôi ngô ngời trong góc, đối phương mặc đồ đen, đeo mặt nạ màu đỏ, nhắc nhở: “Tên nhãi đấy chắc chắn là Ngũ Cầm cảnh, thịt rất thơm.”

Sau đó nó lại liếc nhìn người đeo mặt nạ khoanh hai tay trước ngực, tặc táck nói: “Người kia cũng là Ngũ Cầm cảnh, trên người có mùi của kịch độc, chắc chắn là cao thủ dùng độc.”

Sau đó nó hơi nghiêng đầu, liếc nhìn cái bóng dưới chân núi, thận trọng nói: “Thằng nhãi kia cũng rất nguy hiểm, tuyệt đối không phải là hạng người đơn giản.”

Phương Tri Hành âm thầm gật đầu, trong lòng có tính toán.

Nhanh chóng trôi qua một tiếng đồng hồ.

Tạch tach tach!

Một con khoái mã xông đến Diên Vĩ cốc.

Phương Tri Hành nghiêng đầu nhìn, sau đó 2 mắt không khỏi trừng lớn.

“Lại là ông ta!”

Người đến là một ông già lưng còng, tay xách theo trọng đao Trảm Mã, rõ ràng là Tân Triển Hồng “Quý Đao Lưng Gù”.

“Đến đông đủ hết chưa?”

Tân Triển Hồng tung người xuống ngựa, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, ánh mắt lạnh lùng lướt qua mọi người, nhắm người mà cần.

Thanh niên mặt lạnh cúi đầu, dùng giọng nói kính sợ đáp lại: “Đủ rồi, không thiếu ai cả.”

Tân Triển Hồng gật đầu rồi cất cao giọng nói: “Bây giờ nhiệm vụ hơi khó, chúng ta phải tiến đến đồ diệt Phi Ưng môn.”

Ông vừa nói ra lời này!

Trong thế giới vang lên tiếng thở gấp, sắc mặt của nhiều người đều thay đổi.

Tân Triển Hồng đưa tay ra chỉ về phía sâu nhất trong Diên Vĩ cốc, tỉ mỉ nói: “Sau khi ra khỏi Diên Vĩ cốc, hãy tiến đến núi Phi Ưng.

Sơn môn ‘Phi Ưng bảo’ của Phi Ưng môn nằm trên núi, thành lũy đây là tường đồng vách sắt, dễ thủ khó công.

Nhưng ta đã có cách đột phá phong tỏa của bọn họ, rồi lẻn vào trong thành lũy.

Nhiệm vụ của các người là huyết tẩy thành lũy, giết sạch mỗi

một hơi thở ở, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

Đám người Phương Tri Hành đồng thanh đáp lại.

Tân Triển Hồng không nói nhảm nữa, ông xách theo đao bước vào trong cốc.

Mọi người không hện mà cùng tiến vào trong.

Bọn họ xuyên qua sơn cốc dài vạn mét, ngẩng đầu lên, phía trước chợt xuất hiện một vách đá thẳng đứng.

Tân Triển Hồng vác Trảm Mã đao lên, tay không leo lên núi.

Vách núi thẳng đứng có rất nhiều gai dây leo, hơn nữa vách đá còn ẩm ướt, không dễ bò lên.

Chương 450: Kiêu Ngạo (2)

Đương nhiên, đối với cao thủ Ngũ Cầm cảnh thì chút độ khó này không tính là gì cả.

Mọi người cùng thi triển kỹ năng, leo lên.

Có người có tốc độ bay nhanh như giẫm trên đất bằng, linh xảo như vượn và khỉ, vừa nhìn đã biết bọn họ là hệ Linh Viên hoặc là hệ Ảnh Báo.

Lại có những người không nhanh nổi, tay chân hơi vụng về, rõ ràng là hệ Huyền Quy và hệ Cự Hùng.

Tế Cầu tròn tròn mắt, ngửa đầu hỏi: “Phương Tri Hành, tao phải làm sao đây? Hay là mày công tao đi đi.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, cậu lắc đầu nói: “Mày không cần đi, cứ đợi ở phía dưới là được.”

“Chậc, thôi được rồi.”

Tế Cầu cũng thấy không sao cả.

Thật ra với chiến lược của Phương Tri Hành, tác dụng của Tế Cầu là điều tra.

Giúp chuyện nhỏ thì được, giúp chuyện lớn thì không trông cậy được.

Lúc này trên mặt đất chỉ còn lại một mình Phương Tri Hành, cậu không chần chờ mà thông dong leo lên.

Vách đá thẳng đứng không thấp, khoảng hơn 800 mét.

Mọi người hao phí chút ít công phu, lúc này mới bò lên trên được.

Phượng Tri Hành đứng bên bờ vực, phóng mắt nhìn quanh, phát hiện bản thân đang ở phía sau của thành lũy cỡ lớn.

Thành lũy đây là Phi Ưng bảo, xây dọc theo núi, có hơn phân nửa kiến trúc khảm vào trong thân núi.

Vách tường màu đen dày đặc có phòng thủ kiên cố.

Trên vách tường có rất nhiều bụi gai màu xanh thẫm cùng với tường vi màu trắng bò khắp, khí thế thần bí mà rộng rãi.

Tân Triển Hồng nửa ngồi trên mặt đất, núp đến phía sau núi.

Mọi người thấy thế thì học theo.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Không qua bao lâu, hoàng hôn dần lên, sắc trời tối xuống.

Không lâu sau đó, đột nhiên có tiếng còi truyền đến, tiết tấu rõ ràng là một dài một ngắn một dài.

Tân Triển Hồng lập tức đứng lên.

Sau đó một bóng dáng bước ra từ góc rẽ.

Tầm mắt của mọi người ngưng lại, nhìn thấy một người trung niên.

Tuổi tác của người đó không ít, tóc 2 bên mai hơi bạc trắng, mặc bộ áo xám giống như là tay sai.

Trung niên áo xám khấn trường, cẩn thận bước qua.

Tân Triển Hồng không nói nhiều lời, ôn móc ra túi tiền từ

trong ngực rồi ném qua đó.

Người trung niên áo xám nhặt túi tiền lên, mở ra xem, sau đó 2 mắt bắn ra hào quang của sự tham lam.

Hắn nuốt nước bọt, cẩn thận nhét túi tiền vào trong ngực, phất tay, thấp giọng nói: “Đi theo ta.”

Tân Triển Hồng giữ im lặng, bước ra ngoài với người trung niên áo xám.

Đám người Phương Tri Hành nhắm mắt đi theo sau.

Đoàn người thuận theo con đường nhỏ quanh co từ từ tới gần Phi Ưng bảo.

Không lâu sau, một trận tanh tưởi ập đến từ phía trước, mùi nồng nặc khiến cho người ta buồn nôn.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên nhìn rồi nhanh chóng phát hiện ngọn nguồn của mùi hôi thối đến từ một ống nước.

Người trung niên áo xám lấy ra chiếc khăn tay bịt miệng lại, sau đó chui vào trong.

Tân Triển Hồng không đổi sắc mặt, ông chỉ dùng tay bịt miệng, giẫm lên vật dơ bẩn trên mặt đất rồi đi vào cống thoát nước.

Mọi người thấy vậy, còn có thể nói được gì, ai nấy đều nhe răng trợn mắt, kiên trì đi theo.

May thay, cống thoát nước không dài cho lắm, điểm cuối còn có một bậc thang.

Bầu không khí mới lạ tràn mạnh vào.

Dường như đoàn người xông ra ngoài với tốc độ cực nhanh.

Đập vào mi mắt là một ngõ nhỏ rất dài được vách tường cao ngăn cách.

Bên cạnh bày mấy chiếc xe ba gác, trên xe đặt thùng phân, bỏ các thứ...

Cách đó không xa còn có một dòng nước chảy xuôi, gội rửa mặt đất dơ bẩn.

Không khó nhìn ra, đây là nơi mà Phi Ứng bảo xử lý chất bài tiết.

Đám tôi tớ vận chuyển chất bài tiết đến nơi này, sau đó đổ xuống cống ngầm.

Người trung niên áo xám nhỏ giọng nói: “Đi từ ngõ nhỏ này đến điểm cuối, sau khi thông qua một cánh cửa sắt, sẽ tiến vào bên trong thành lũy.”

Tân Triển Hồng hỏi: “Cửa sắt có khóa không?”

Người trung niên áo xám vỗ xuống chòm chìa khóa bên hông, nói: “Chìa khóa nằm trong tay ta, cửa sắt được mở.”

Tân Triển Hồng đã hiểu ra, ông vung tay lên, chột lướt thân chạy về phía trước, bước chân không có tiếng động.

Đám người Phương Tri Hành tăng thêm tốc độ đuổi theo.

Bọn họ nhanh chóng nhìn thấy cánh cửa sắt đấy.

Lúc này, sắc trời bên ngoài đã tối, khắp nơi bên trong thành lũy đều đã châm đèn.

Xuyên thấu qua cửa sắt có thể thấy rõ thành lũy chia làm 3 tầng trên giữa dưới, kết cấu bên trong là căn nhà hình thức cấp 4.

Phương Tri Hành bọn họ lên vào tầng thấp nhất.

Đoàn người nhanh chóng xuyên qua cửa sắt, vượt qua một bức tường, lúc này phía trước xuất hiện hành lang hình tứ phương, ở giữa có một đại sảnh.

“Hít hà!”

Lúc này trong đại sảnh có mấy chục thanh thiếu niên đang đổ mồ hôi, bọn họ sắp hàng thành một ma trận vuông, động tác đều nhịp, uy vũ.

Tân Triển Hồng không tiếp tục ẩn núp nữa, ông nghênh ngang đi ra ngoài, sau đó hiện thân.

Đám người Phương Tri Hành thấy thế thì cũng trùng trùng điệp điệp xông vào đại sảnh.

Một đám thanh thiếu niên ngừng lại, kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn về phía đám người áo đen bịt mặt.

Chương 451: Kiêu Ngạo (3)

Bọn họ quá trẻ tuổi, ra đời không sâu, thậm chí chưa từng gặp giang hồ chân chính nên chưa từng gặp qua thế này.

“Giết!”

Tân Triển Hồng lãnh đạm hạ lệnh.

Chỉ một thoáng, một hắc y nhân vọt nhanh qua đó như mảnh hổ xuống núi, Thiết quyền bao bọc sức mạnh khiếp người đập mạnh về phía sau đầu của thiếu niên.

Bịch!

Sọ não của thiếu niên bay ra ngoài, tình trạng chết vô cùng thê thảm.

Lúc thân thể hắn ta ngã xuống mặt đất, đồng bọn đi theo cũng lần lượt bị giết.

Trong lúc nhất thời, máu thịt văng tung tóe, vô cùng thê thảm.

“Cứu mạng!”

“Sư phụ, trưởng lão!”

Tiếng kêu thảm hoảng sợ thê lương vang lên, nhanh chóng truyền khắp toàn bộ thành lũy.

Tầng trên và tầng giữa vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, người người nhốn nháo.

Nhưng chưa đến 30 giây, những thanh thiếu niên trong đại

sảnh đều ngã lộn xộn trong vũng máu, không ai may mắn tránh khỏi.

Tân Triển Hồng đứng thẳng bất động, lần nữa hạ lệnh: “Các người lên lầu đi.”

Mọi người hoặc là giậm chân hoặc là điểm mũi chân, đều đột ngột nhô lên khỏi mặt đất.

Phần lớn nhảy vào tầng giữa, rất ít người nhảy đến tầng trên

“Dừng tay lại!”

Dường như đồng thời, một bóng dáng khôi ngô nhảy xuống từ tầng trên, đáp xuống trước mặt Tân Triển Hồng, lớn tiếng quát dẹp đường: “Quỷ Dao Lưng Gù, gan chó của ông lớn đấy!”

Tân Triển Hồng không mẫn không nhạt đáp lại: “Dương Sĩ Tuân, ta và ông đều vì chủ của mình, nếu các người dám đi giết người của La gia thì phải chuẩn bị tốt cho việc trả thù bằng máu tanh.”

Nghe vậy, biểu cảm của Dương Sĩ Tuân thay đổi ngay tức khắc.

Hôm qua ông phái ra rất nhiều người tung lưới ám sát tay sai của La gia.

Nhiệm vụ ám sát này rõ ràng là niết đài đại nhân đích thân dặn dò.

Nhiệm vụ rất thành công nhưng chiến quả lại rất mệt mỏi.

Nhưng có một đội ngũ cho đến hiện tại vẫn chưa trở về, ông đang lo lắng có phải là xảy ra tình hình gì hay không.

Không ngờ...

Dương Sĩ Tuân hừ lên rồi cười gằn nói: “Không ngờ kiếp số của Phi Ứng môn ta lại là hôm nay.”

Tân Triển Hồng trả lời: “Nếu ta là ông thì sẽ kết thúc bản thân, giữ thể diện cho mình.”

Dương Sĩ Tuân cười ha ha nói: “Nực cười, ông cho rằng ông có thể giết được ta à?”

Tân Triển Hồng cười khẩy nói: “Nếu ông không bị thương thì tất nhiên ta giết ông sẽ rất khó.”

Ông vừa nói ra lời này!

Dương Sĩ Tuân hít một hơi khí lạnh, biểu cảm trên mặt ngưng trọng không cách nào che giấu được.

Sau nháy mắt!

Tân Triển Hồng vung mạnh Trảm Mã đao của ông, vọt ra ngoài đằng đẵng sát khí, vũng máu trên mặt đất cũng chấn động bay lên hình thành một màn chấn màu máu.

“Đánh nhau rồi!”

Phương Tri Hành đứng bên cạnh cây cột ở tầng trên, cúi đầu nhìn xuống đại sảnh không chớp mắt.

Đây là cơ hội khó có được, có thể xem 2 Cửu Ngưu cảnh chém giết ở cự ly gần.

Chỉ là vừa nhìn!

2 mắt cậu không khỏi nheo lại, hàng lông mày nhíu lại phiền phức.

Chỉ thấy!

Dương Sĩ Tuân lăng không nhảy lên, 2 cánh tay tùy ý mở ra, bấp thịt trên cánh tay động đậy điên cuồng, không ngừng kéo dài về phía 2 bên.

Sau nháy mắt, 2 cánh tay của ông biến thành một đôi cánh bằng thịt!

Như vậy vẫn chưa xong!

2 chân ông cũng xẩy ra biến dạng kịch liệt, biến thành 2 ươi trảo!

Ưng trảo rất lớn, cứ như thép thần đúc thành, vô cùng kiên cố.

Dương Sĩ Tuân vỗ cánh bay lên, uốn lượn giữa không trung, tốc độ còn cực nhanh.

Sau đó ông vung móng vuốt sắc bén lên, nhẹ nhàng quét qua.

Xoẹt xẹt xẹt!

Trên mặt đất xuất hiện mấy khe rãnh vừa thô vừa to, có lực phá hoại khiếp người.

“Dương Sĩ Tuân lại có thể biến hình, ông ta là yêu ma ư?”
Phương Tri Hành rung động.

Nhưng sau một khắc, cơ thể của Tân Triển Hồng lại xảy ra dị biến khiếp người.

Nửa thân dưới của ông nhanh chóng bành trướng với tốc độ mắt thường có thể thấy, mọc ra 4 cái chân, có thân thể của một con tuần mã.

Nửa thân trên thì duy trì không thay đổi!

“Bán Nhân Mã?”

Đồng tử của Phương Tri Hành co rụt lại, sợ đến ngây người, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng qua là cậu nhanh chóng nhận thức được Dương Sĩ Tuân và Tân Triển Hồng đều không phải là yêu ma.

Hai người họ đồng thời thay đổi hình thái của bản thân, tuyệt đối không phải là trùng hợp.

“Sau khi yêu ma hiện ra nguyên hình thì không cách nào trở về hình người được nữa.”

“Mặt khác, lúc yêu ma hiện ra nguyên hình thì sẽ phóng ra lượng lớn sương xám.”

Phương Tri Hành tâm tư linh hoạt, nhanh chóng tỉnh ngộ ra.

Tình hình của Dương Sĩ Tuân và Tân Triển Hồng không phải là hiện ra nguyên hình, mà là biến thân!

Bọn họ có thể tự do biến thân, hơn nữa có thể biến trở về hình người bất cứ lúc nào.

Biến thân có lẽ là kỹ năng đặc biệt của võ giả Cửu Ngưu cảnh!

“Võ giả không ngừng trở nên mạnh mẽ, tiến hóa, kết quả càng lúc càng giống yêu ma.”

Phương Tri Hành dâng lên nỗi lòng, miên man bất định.

“Gầm!”

Ngay khi Phương Tri Hành có hăng hái xem chiến thì một bóng dáng đột nhiên vọt qua, tức giận rít gào.

Chương 452: Kiêu Ngạo (4)

Ánh mắt của Phương Tri Hành lạnh lẽo nhìn qua, đối phương là một thanh niên cường tráng cao lớn thô kệch, trên mặt phẫn nộ, cảm xúc bộc lộ hết trong lời nói.

“Ừng trảo ngang trời!”

Sát ý của thanh niên cường tráng sôi trào, đột nhiên giậm chân, nhảy lên cao, đầu tiên là 2 tay ôm lại, bành trướng, sau đó hóa thành móng vuốt sắc bén cứ như con hùng ưng lừng không đánh về phía mặt đất, vung trảo giết đến từ trên xuống dưới.

Ánh mắt của Phương Tri Hành khinh thường, thoắt một cái, bóng dáng đột nhiên xuất hiện gần thanh niên cường tráng, đâm ra một quyền.

“Hả?”

Thanh niên cường tráng cảm thấy hoa mắt, trong lòng hơi hồi hộp, trừng mắt nhìn cái bóng nắm tay đột nhiên phóng lớn trong tầm mắt.

Bịch!

Một tiếng trầm đục vang lên, trước ngực của thanh niên lồm xồm một lỗ sâu, cơ thể bay ngược lại, lưng đụng lên vách tường.

Ầm!

Quyền kinh cực lớn mênh mông cuộn cuộn có sức mạnh trùng kích cực lớn.

Mông của thanh niên cường tráng khảm vào trong vách tường,

nhện ra một vết rách có hình mạng nhện trên vách tường.

“Wow!”

Hắn ta phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân run rẩy kịch liệt, nổi lên cục mụn có hình dáng khối u, phồng lên như thổi hơi vậy, sau đó nổ tung ra.

Ầm!

Thanh niên cường tráng nổ tung, hóa thành mảng sương máu sền sệt, khuếch tán ra, rơi xuống, chết không toàn thân.

Sau khi Phương Tri Hành giết tức khắc người này, ở góc rẽ không ngừng có 3 người chạy ra ngoài.

2 thanh niên, một ông già râu tóc bạc trắng.

“Trưởng lão, ở đây có một người!”

Một thanh niên trong số đó quay đầu, ánh mắt nhìn lên người Phương Tri Hành, trong mắt phóng ra tia lửa, nhìn hằm hằm.

Ông già râu tóc bạc trắng có vẻ mặt vô cùng âm trầm, chất vấn: “Rốt cuộc các người là ai, tại sao lại tập kích Phi Ứng môn ta?”

Phương Tri Hành không trả lời mà hỏi lại: “Ông biết Phong Kiên Bình không?”

“Humm, Phong trưởng lão?”

Ông già râu tóc bạc trắng ngậy ra, sau đó nghĩ đến gì đó, trầm giọng quát lên: “Thì ra các người là tay sai của La gia, đáng chết!”

Ông dứt lời thì vọt thẳng đến, vung ống tay áo như hùng ưng vỗ cánh.

Vút vút vút!

Lập tức, mấy hàn mang bắn ra.

Phương Tri Hành phớt lờ trước nay chưa từng có, trên làn da hiện lên vẩy màu vàng.

Keng keng keng!

Hơn 10 châm đuôi bò cạp bắn lên trên người của Phương Tri Hành, sau đó bung ra như mưa, hoàn toàn không làm tổn thương đến cậu.

Hoàn toàn không có châm đuôi bò cạp nào đâm rách làn da cả!

Nhìn thấy cảnh tượng này!

Đồng tử của ông lão râu tóc bạc trắng hơi co lại, hô hấp cứng lại, bắp thịt trên người nhanh chóng phồng lên, trong lúc vô hình cơ thể lớn hơn một vòng.

“Đi chết cho ta!”

Ông giậm chân thật mạnh, lướt thân tới, ngừng tụ sức mạnh toàn thân, tay phải méo mó kịch liệt, hóa thành một móng vuốt sắc bén, móc về phía 2 mắt của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành nhanh tay lẹ mắt, dựng song quyền, dùng quyền đối chọi với móng vuốt.

Bịch bịch bịch...

2 người họ dây dưa với nhau qua lại, 4 mắt giao nhau, giao phong hơn 30 hiệp.

Ông lão râu tóc bạc trắng chột lùi lại, hai cánh tay run rẩy, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, biểu cảm trở nên vô cùng khó coi.

“Đến đây, không phải ông muốn giết ta à?”

Phường Tri Hành cười ha ha, cậu sải bước nhào mạnh qua không chút khách sáo.

Vẻ mặt của ông lão râu tóc bạc trắng nhăn nhó, trên trán nổi lên gân xanh, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

“Trưởng lão!”

2 thanh niên thấy thế thì dâng lên nhiệt huyết, không ngừng tiến đến, cùng nhau tấn công về phía Phường Tri Hành.

“Đừng!”

Ông lão râu tóc bạc trắng sợ hãi, gấp giọng hét lên: “Mau lùi lại, các người không phải là đối thủ của hẳn.”

Nhưng vẫn chưa dứt lời!

2 thanh niên đột nhiên khom người như tôm, ngã trên mặt đất, toàn thân bành trướng kịch liệt, sau đó nổ tung, hóa thành hai mảng sương máu sền sệt.

“A!”

Mắt của ông lão râu tóc bạc trắng nứt ra, nổi trợn lồi đình, vọt đến như phát điên.

“Lòng người rối loạn...”

Phường Tri Hành bĩu môi, chẳng thèm ngó tới, cậu giơ tay phải lên chop lấy móng vuốt sắc bén đang đánh đến, tay trái thuận thế vỗ ra một chưởng.

Bốp!

Lòng ngực của ông lão râu tóc bạc trắng chấn động, ngửa đầu

phun ra một ngụm máu tươi, sau đó toàn thân nổ bung.

“Muốn giết ta, ông vẫn chưa xứng!”

Phương Tri Hành lắc tay rồi quay lại chỗ cũ, quan sát phía dưới.

Lúc này, trong đại sảnh tràn ngập bụi bặm, khói đặc cuồn cuộn, âm thanh chiến đấu vĩ đại vang lên liên tục.

Trong khói đặc có 2 bóng dáng mơ hồ bay nhanh, giết trở lại.

Tràng diện quá hỗn loạn khiến Phương Tri Hành không cách nào nhìn rõ được.

Sau khi cậu nhìn quanh 4 phía thì lặng lẽ mở Đồng Tử Xích Huyết ra.

Kết quả, cậu chỉ thấy một mảng đỏ như máu mênh mông như biển rộng, tầm mắt càng mơ hồ.

Phương Tri Hành bất đắc dĩ đóng Đồng Tử Xích Huyết lại.

“Phó môn chủ ở chỗ của ta, mau đến giúp đỡ.”

Đột nhiên nơi nào đó truyền đến tiếng la hét.

Có mấy người mặc áo đen bịt mặt nghe tiếng chạy tới.

Phương Tri Hành thấy thế cũng vội vàng đi theo, nhìn thấy bọn họ liên tục tiến nhập một căn phòng trống trải.

Chương 453: Cự Linh (1)

Cậu vừa mới đi đến trước cửa phòng đã có một chiếc giường lớn bay ngang qua, đập lên ngưỡng cửa, gãy làm 2.

Bên trong phòng là một mảng hỗn loạn, 6 7 hắc y nhân đang vây đánh một nam tử cao lớn mặc áo trắng.

Người đó thoạt nhìn khoảng bốn mươi mấy tuổi, đang tuổi phơi phới, võ đức dư thừa, dùng thiết phiến cực lớn làm binh khí.

Thiết phiến màu đen dài hơn 1m5, vừa mở ra giống như cánh cửa hùng ưng, cuối cùng là lưỡi đao bén nhọn, vô cùng sắc bén.

Phụt!

Thiết phiến lướt sát mặt đất, rạch lên gót chân của hắc y nhân.

Chỉ một thoáng, 2 chân của hắc y nhân bị cắt ra từ chính giữa.

“A!”

Tiếng thét thảm thiết vang lên.

Tên hắc y nhân kia lùi lại, ngã xuống, đáy bàn chân máu lênh láng rơi xuống tại chỗ.

Một nửa bàn chân còn lại trên chân, máu me be bét, máu chảy như suối.

Nếu không phải phó môn chủ bị mấy hắc y nhân khác vây khốn, chắc chắn người này sẽ chết.

“Hahaha, một lũ gà đất chó sành, chỉ dựa vào các người cũng

muốn diệt Phi Ưng Môn ta?”

Phó môn chủ cười ngạo nghễ, quạt sắt quét ngang dọc, oai phong lẫm liệt, khí thế vô song.

Chiếc quạt sắt kia giống như thần binh lợi khí, quét qua chỗ nào, vạn vật đều gãy đôi!

Bàn ghế ngổn ngang, mảnh vỡ la liệt, đồ sứ cang bị đập vỡ tan tành.

Mỗi lần quạt sắt vung lên đều tạo ra cơn gió mạnh khủng khiếp, thổi khiến mặt mày đau rát.

Vô số mảnh vỡ bị cuốn lên, bắn loạn xạ giống như ám khí.

Mấy tên hắc y nhân vừa phải đối phó với chiếc quạt sắt có uy lực kinh người, vừa phải đề phòng mảnh vỡ tấn công bất ngờ, áp lực đè nặng, vô cùng đau đầu.

Không gian trong nhà có hạn, mấy người hỗn chiến dữ dội, đã có chút không thể thi triển hết.

Huống chi, bên hắc y nhân còn đang đánh hội đồng.

Thấy tình hình này, Phương Tri Hành đứng ở cửa, không mạo muội tham gia chém giết.

Nhưng không lâu sau, lại có một hắc y nhân phản ứng không kịp, bị quạt sắt quét vào ngực.

Xoẹt~

Y phục lập tức rách toạc, một lượng lớn máu tươi tràn ra, nhuộm đỏ cả ngực, vết thương sâu đến tận xương.

Tên hắc y nhân kia ôm ngực, loạn choạng lùi lại, không còn sức chiến đấu.

“Hừ, thậm chí người còn không phòng ngự cường hóa, còn làm màu gì chứ?”

Phó môn chủ cười hung dữ, thuận thế nhắc chân đá mạnh, đập một cước vào ngực tên hắc y nhân kia.

Ngay trong khoảnh khắc này, đột nhiên Phương Tri Hành thân hình lóe lên, xuất quỷ nhập thần, bất ngờ chắn trước mặt tên hắc y nhân kia, đáp trả một cước.

Hai chân gặp nhau trên không trung!

Ầm!

Một vòng sóng xung kích lan tỏa!

Phương Tri Hành thu chân, tiếp đất, vững như Thái Sơn.

Phó môn chủ bị đánh bay ra ngoài, bịch bịch bịch, lảo đảo lùi về phía bức tường, lưng đập vào mới dừng lại được.

Hắn ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Cái chân kia của hắn, không ngừng run rẩy.

Chưa kịp để hắn thở lấy một hơi, một hắc y nhân tay cầm thanh kiếm sắc bén, hung hăng lao tới.

Phó môn chủ vẻ mặt lạnh lùng, xoay người, lập tức múa quạt sắt nghênh chiến.

Keng keng keng~

Hai binh khí va chạm dữ dội, tiếng kim loại va chạm sắc bén vang lên liên hồi.

Kiểm pháp của hắc y nhân sắc bén, mũi kiếm chém lên quạt sắt, bắn ra từng tia lửa rực rỡ.

“Kiếm nhanh thật!”

Sắc mặt phó môn chủ hơi trầm xuống, hần di chuyển vị trí, kéo giãn không gian, liên tục xoay cổ tay, quạt sắt kéo qua kéo lại với biên độ lớn.

Bóng quạt dày đặc, kín không kẽ hở, nước không lọt qua được, bao phủ một vùng không gian rộng lớn.

Trường kiếm của hắc y nhân bị cản trở, mỗi lần gã xuất kiếm, đều bị quạt sắt đánh bật ra, trắng tay lùi lại, nhất thời khó lòng phá vỡ phòng ngự của phó môn chủ.

Đột nhiên, một tiếng “rắc” vang lên!

Trường kiếm của gã đột ngột dừng lại.

Mũi kiếm bất ngờ bị kẹt vào khe hở của quạt sắt, không rút ra được.

“Hahaha~”

Phó môn chủ thấy vậy, lập tức vặn quạt sắt, xoay chuyển nhanh chóng, quạt sắt cuốn theo trường kiếm xoay nhanh như gió lốc.

Hắc y nhân chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ ập tới, gã không khống chế được, trường kiếm tuột khỏi tay bay ra ngoài.

“Cũng chỉ có vậy thôi!”

Ánh mắt phó môn chủ lạnh lẽo, sát ý bức người, quạt sắt chọt thu lại, lập tức bẻ gãy trường kiếm rồi đâm về phía trước.

Ầm!

Quạt sắt đâm thẳng vào ngực tên hắc y nhân kia, đồng tử gã co rút lại, vội vàng đưa hai tay lên, bắt chéo trước ngực.

Cuối cùng quạt sắt đập trúng trúng cánh tay phải của gã, gã rên rĩ một tiếng, hai chân trượt trên mặt đất một đoạn.

“Đều tránh ra!”

Đúng lúc này, một hắc y nhân vạm vỡ khác bước tới, tung ra một cú đấm thẳng hung hãn.

Ầm!

Nắm đấm đập vào quạt sắt.

Cả người phó môn chủ chấn động, hai chân cũng đập trên mặt đất trượt về phía sau, không khỏi lộ vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt.

“Ồ, người lại là Ngũ Cầm cảnh!”

Phó môn chủ hít sâu một hơi.

Tên hắc y nhân trước mặt khá đặc biệt, gã đeo mặt nạ màu đỏ trên mặt.

Phương Tri Hành nhớ rõ ràng, người này chính là một trong ba cao thủ Ngũ Cầm cảnh mà Tế Cầu đã phát hiện.

Chương 454: Cự Linh (2)

Tên mặt nạ đỏ cười lạnh nói: “Hàn Quần Huy, người chơi quạt sắt điêu luyện quá nhỉ, để ta đấu với người.”

Tên của phó môn chủ chính là Hàn Quần Huy, hắn đánh giá tên mặt nạ đỏ, kinh ngạc nói: “Người là ai, hình như hiểu Hàn mỗ rất rõ?”

Ánh mắt của tên mặt nạ đỏ vô cùng oán độc, lạnh lùng nói: “Tám năm trước, người đã dẫn người diệt Lưu gia trang, ta đã sớm muốn tìm người báo thù rồi.”

Hàn Quần Huy khẽ híp mắt, ngạc nhiên nói: “Lưu gia trang bị ta giết đến mức gà chó không tha, không chừa một ai sống sót, sao người biết vụ án đó là do ta làm?”

Tên mặt nạ đỏ hừ lạnh nói: “Ngày hôm đó ta cũng có mặt, chỉ là lúc đó ta chỉ là một tên ăn mày bên đường, đương nhiên người không để ý đến ta.”

Hàn Quần Huy ngẩn người, tặc lưỡi nói: “Nói như vậy, người không phải người của Lưu gia trang, vậy tại sao người lại tìm ta báo thù?”

Tên mặt nạ đỏ thản nhiên nói: “Khi ta sắp chết đói, Lưu trang chủ đã cho ta một bữa cơm, ta đã thề nhất định sẽ báo thù cho ông ấy.”

“Chỉ vì một bữa cơm??”

Hàn Quần Huy nhất thời cạn lời, suy nghĩ một chút, hắn vô cùng khó tin nói: “Không đúng, chỉ trong tám năm ngắn ngủi, sao

người có thể có thực lực như thế này, lừa gạt quỷ à.”

Tên mặt nạ đỏ chặc một tiếng, hừ lạnh nói: “Chẳng lẽ người chưa từng nghe nói đến thứ tốt như ‘Phá Hận đan’ à?”

Nghe vậy, Hàn Quần Huy chột hiểu ra, cười ha hả mỉa mai: “Thì ra là thế, Phá Hận đan vẫn luôn là bí dược môn phiệt dùng để nuôi dưỡng đám chó săn các người, nhưng có lẽ các người vẫn chưa biết, thực ra Phá Hận đan chính là một loại độc dược giúp cây lớn nhanh.

Tuy nó có thể kích thích tiềm lực của người tập võ trong thời gian ngắn, nâng cao thực lực của một người nhanh chóng, nhưng tác dụng phụ cũng rất lớn, không thể lường trước được.

Nói thật cho người biết, Phá Hận đan không chỉ làm giảm đáng kể tuổi thọ của người, mà còn rút ngắn tương lai của người, khiến người cả đời không thể đột phá đến Cửu Ngưu cảnh.”

Hàn Quần Huy nhìn chăm chăm vào tên mặt nạ đỏ, vô cùng đắc ý, cười nhạo nói: “Tiểu tử người nhất định đừng có kiêu ngạo, tốc độ lão hóa cơ thể của người bây giờ nhanh gấp mấy lần người thường, chắc chắn sẽ không sống quá năm mươi tuổi, định sẵn là một kẻ đoản mệnh.”

Tên mặt nạ đỏ kiên quyết, nắm chặt tay nói: “Người không cần phải chia rẽ ly gián ở đây. Trước khi ăn Phá Hận đan, chủ công đã nói cho ta biết tất cả, ta tự mình đưa ra lựa chọn, cam tâm tình nguyện ăn Phá Hận đan.”

Nói xong, gã bình tĩnh lấy một đôi găng tay Bạch Cốt ra đeo vào tay, hung hăng xông về phía Hàn Quần Huy, vung quyền tấn công mạnh mẽ.

Keng keng keng~

Bạch Cốt Thần Quyền có sức mạnh bá đạo, uy lực cực lớn,

mỗi một quyền đều đánh quạt sắt lệch sang một bên, khiến Hàn Quần Huy không thể múa quạt lưu loát.

Nhất thời, Hàn Quần Huy hoàn toàn bị áp đảo.

Phương Tri Hành và mấy hắc y nhân khác thấy vậy thì đều lùi lại, nhường không gian.

Nếu giữa hai người có mối thù sâu nặng, vậy thì những người khác sẽ không tùy tiện nhúng tay vào, để bọn họ tự giải quyết đi.

“Phá Hạng đan...”

Khỏe miệng Phương Tri Hành giật giật, sắc mặt thay đổi, sau đó cậu xoay người bỏ đi, nhìn xuống đại sảnh một lần nữa.

Nhưng lúc này, trận chiến đã kết thúc rồi, khói bụi dần tan đi.

Tân Triển Hồng vác Trảm Mã đao, cơ thể đã khôi phục hình người, chân phải đập lên ngực một người.

Một người bị chém đứt tay chân nằm trên mặt đất, chính là môn chủ Dương Sĩ Tuân.

Lúc này Dương Sĩ Tuân chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, sắc mặt đầy tuyệt vọng và không cam lòng, máu không ngừng trào ra từ trong miệng.

“Còn lời trần trối gì không?” Tân Triển Hồng cười lạnh hỏi.

Dương Sĩ Tuân cười thảm, oán độc nói: “Ta, ta muốn đêch má mày!”

Vút!

Tân Triển Hồng vung đao chém bay đầu Dương Sĩ Tuân, xách trên tay.

Phượng Tri Hành vội vàng thu lại ánh mắt, cậu bắt đầu giả vờ chăm chú làm việc, nhanh chóng đi khắp nơi, săn giết người của Phi Ưng môn.

Cậu lần lượt lục soát từng phòng, chẳng mấy chốc đã tìm thấy thư phòng của môn chủ Dương Sĩ Tuân.

Không lâu sau, Tân Triển Hồng từ đại sảnh lên tầng trên, ông nghe thấy tiếng đánh nhau dữ dội.

Ông bước từng bước vào phòng của phó môn chủ Hàn Quần Huy.

Hàn Quần Huy đang chiến đấu, liếc mắt nhìn thấy Tân Triển Hồng, cùng với cái đầu người mà ông xách trên tay.

“Môn chủ!”

Sắc mặt Hàn Quần Huy thay đổi, tâm thần đại loạn, động tác chững lại.

Lơ là một chút này không sao, nhưng tên mặt nạ đỏ lại nắm lấy cơ hội, nắm đấm Bạch Cốt đánh vào vai hắn.

Bộp!

Thân hình Hàn Quần Huy loạn choạng, hắn từng cường hóa phòng ngự nên không bị thương quá nặng.

Nhưng tên mặt nạ đỏ ra tay vô tình, gã điên cuồng vung nắm đấm tấn công, quyền phong cuồng bạo hung hãn, từng cú đấm đập vào da thịt.

Choang một tiếng.

Chiếc quạt sắt rơi xuống đất.

Hàn Quần Huy dựa lưng vào tường, cười thảm một tiếng, từ

bỏ chống cự, bị tên mặt nạ đỏ trái một quyền phải một quyền đâm không ngừng.

Chương 455: Cự Linh (3)

Không bao lâu sau, phó môn chủ của Phi Ứng Môn biến thành một bãi bùn nhão, h lẫn chết trong tình trạng vô cùng thê thảm.

Tân Triển Hồng không quá cho lắm, ông lớn tiếng nói: “Kiểm tra lại tòa thành một lần nữa, nhổ cỏ tận gốc, không chừa một ai.”

“Rõ!”

Mọi người nhanh chóng kiểm tra một lượt, bắt được vài môn nhân đang ẩn nấu, giết sạch toàn bộ cho xong chuyện.

“Được rồi, chúng ta rút thôi.”

Tân Triển Hồng xách đầu người đâm máu, xoay người rời đi.

Lúc này, một hắc y nhân không nhận được mở miệng hỏi: “Đại nhân, trong Phi Ứng môn có rất nhiều tài bảo, chúng ta có thể lấy một ít đi không?”

Tân Triển Hồng trầm ngâm một chút, gật đầu nói: “Nhanh lên đi, cho các người thời gian một nén nhang.”

Mọi người không chút do dự, nhanh chóng tản ra, có người mò thi thể, có người tìm kiếm bảo vật khắp nơi.

Đương nhiên Phương Tri Hành cũng tham gia vào.

Thời gian một nén nhang nhanh chóng trôi qua.

Mọi người tập hợp lại, mỗi người đều có thu hoạch.

Tân Triển Hồng không nói thêm gì nữa, ông không thèm quay

đầu mà bỏ đi.

Mọi người lặng lẽ đi theo sau, nhanh chóng rời khỏi tòa thành.

Phương Tri Hành ngoảnh đầu nhìn lại, một tia tiếc nuối thoáng hiện lên trong mắt.

“Dương Sĩ Tuân là cao thủ Cửu Ngưu Cảnh, chắc chắn ông ta có công pháp Ngũ Cầm Cảnh trở lên.”

Phương Tri Hành khẽ thở dài.

Vừa rồi cậu tìm đến thư phòng, phòng ngủ và những nơi khác của môn chủ Dương Sĩ Tuân, thậm chí còn đến tàng thư lâu, cẩn thận lục soát một lượt.

Rất tiếc, cậu không tìm thấy thứ mình muốn có nhất.

Nhưng cậu cũng không phải không có thu hoạch.

Ngoài một số tiền tài, cậu còn tìm thấy kho hàng của Phi Ứng môn, bên trong có rất nhiều nguyên liệu rèn đúc quý giá, trong đó có hai thứ cậu cần là Thiểm Đồng và tinh thạch Xích Viêm.

[1, Thiểm Đồng 4.5 cân (Đã hoàn thành.)]

Phương Tri Hành vốn là người “nhỏ lòng ngổng”, đương nhiên cậu muốn cầm đi càng nhiều càng tốt.

Một đoàn người đi ra từ cổng chính, rẽ một khúc cua, vòng trở lại vách núi phía sau rồi leo xuống dưới.

Chẳng mấy chốc, Phương Tri Hành đã đáp xuống đất.

Tế Cửu chạy đến hỏi: “Thế nào?”

Phương Tri Hành đáp: “Dễ như ăn cháo, ngoài chưởng môn Dương Sĩ Tuân ra thì không có ai trong Phi Ứng Môn là đối thủ của

tao.”

Tế Cửu nghe thấy lời này thì chặc chặc hai tiếng, tâm trạng hơi phức tạp, tặc lưỡi nói: “Bây giờ mày cũng được xem như là một nhân vật có máu mặt rồi!”

Sau đó, cả đoàn người trở về lối vào Diên Vĩ cốc, tìm lại ngựa rồi giải tán, ai về nhà nấy.

Phương Tri Hành và Tế Cửu không dừng lại chút nào, bọn họ về thẳng quận thành.

Khi hai người về đến Ích Hương trai thì đã là nửa đêm rồi.

Phương Tri Hành ngáp một cái, lăn ra ngủ.

Thời gian trôi qua đến trưa ngày hôm sau.

Phương Tri Hành ngủ một giấc đã đời, sau khi thức dậy, cậu đi đến Thiên Bảo Nhai một chuyến, mua được Túy Ngân và canh kim.

[2, Túy Ngân 97.2 cân (Đã hoàn thành.)]

[3, Canh kim 9 lạng (Đã hoàn thành.)]

Sau đó, Phương Tri Hành đến ngoại thành một chuyến, tìm một tiệm rèn ở chợ Tây rồi bỏ tiền thuê một ngày.

Sau khi ông chủ và thợ trong tiệm rèn đã rời đi!

Phương Tri Hành không chần chừ nữa, cậu lập tức lấy tinh thạch Xích Viêm ra, bỏ vào lò rồi châm lửa đốt.

Trong nháy mắt, tinh thạch Xích Viêm bùng cháy dữ dội, tỏa ra ngọn lửa đỏ rực.

Nhiệt độ cao mãnh liệt và hung dữ, gần như muốn làm tan chảy cả lò nung.

Phượng Tri Hành nhanh chóng đặt Nguyệt Nha Loan Đao vào trong lò lửa để nung khô.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

[4, Sử dụng lửa Xích Viêm nung Nguyệt Nha Loan Đao trên 1 giờ (Đã hoàn thành.)]

[Đã hoàn thành điều kiện để Nguyệt Nha Loan Đao trở thành max cấp, có thăng cấp hay không?]

Phượng Tri Hành vui mừng khôn xiết, nóng lòng muốn thử, nhưng cậu không mất đi sự bình tĩnh, đột nhiên do dự một chút.

“Sau khi Nguyệt Nha Loan Đao thăng cấp, hình dáng có còn là Nguyệt Nha Loan Đao hay không?”

Nói thật, Phượng Tri Hành không quen sử dụng loại đao này, trong lòng có chút phản đối.

Cậu thích kiểu đao lớn, mạnh mẽ hơn.

Nghĩ một lúc, Phượng Tri Hành tưởng tượng ra hình dáng oai phong của Đồ Long đao trong đầu, rồi vẽ nó trên giấy, đầy đủ chi tiết.

Khoảnh khắc tiếp theo, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[Hình dáng mới của Nguyệt Nha Loan Đao đã được cập nhật, có thăng cấp hay không?]

“Haha, hack của ta thật cmn nhân tính hóa!!”

Phượng Tri Hành vui mừng khôn xiết, cậu không chần chừ nữa, tập trung toàn bộ tinh thần.

Trong một ý niệm, Nguyệt Nha Loan Đao đặt trên bàn đột nhiên rung lên.

Chợt!

Trước mắt Phương Tri Hành lóe sáng, Nguyệt Nha Loan Dao đột nhiên biến đổi.

Bình khí hiện ra trước mắt, rõ ràng đã biến thành một thanh đao lớn rộng nặng, dài đến hơn 1m8, thân đao rộng dày, khí thế bàng bạc, oai phong凛冽.

[Đồ Long đao thượng phẩm cấp ba: Dài 186cm, rộng 15cm, nặng 3065kg]

Phương Tri Hành nín thở, tâm trạng kích động, cậu chậm rãi giơ Đồ Long đao lên, một tia sáng khác lạ lóe lên trong đáy mắt.

Chương 456: Cự Linh (4)

Nhìn thoáng qua, hình rồng uốn lượn hiện lên trên bề mặt thân đao, sống động như thật, giống như con rồng đó có thể bay lên trời bất cứ lúc nào, ẩn chứa khí thể nuốt chửng núi sông.

“Bảo đao Đồ Long, sắc bén vô song, đánh đâu thắng đó!”

Phượng Tri Hành hít sâu một hơi, nhịn không được mà ngửa mặt lên trời hét dài.

Lúc này, cuối cùng cậu cũng có một binh khí cấp 3 trong tay, hơn nữa còn là hàng thượng phẩm cao cấp nhất.

“Ở cấp độ Ngũ Cầm cảnh, nếu đánh một chọi một thì chắc không ai giết được ta.”

Phượng Tri Hành hoàn toàn yên tâm, bây giờ cậu đã có đủ tự tin để xông vào Cấm Khu cấp bốn.

Buổi chiều, cậu vác theo Đồ Long đao trở về Ích Hương Trai.

“Vcl!!”

Tế Cửu vừa nhìn thấy Đồ Long đao, con người lập tức trừng lớn, kinh ngạc kêu lên: “Thanh đao này ngẫu đét!”

Thử hỏi ai không muốn có một thanh Đồ Long đao, đúng là giấc mơ vô hiệp thành hiện thực rồi!

Tế Cửu vừa hâm mộ ghen tị vừa oán hận, nó chạy lên trước sờ soạng, hận mình không thể móc tay ra để vung thử vài đường.

Phượng Tri Hành nhếch mép cười, suy nghĩ một chút, cậu lập

tức tìm một tấm vải tốt để bọc lấy chuôi đao và thân đao, che đi ánh đao sắc bén.

Cậu gọi Hồng Diệp đến, hỏi: “Vết thương của Mã Tranh Minh thế nào rồi?”

Hồng Diệp đáp: “Chắc đã hồi phục được bảy tám phần rồi, mấy ngày nay ta thấy ông ta thi thoảng ra sân đánh quyền, tinh thần rất tốt.”

Phương Tri Hành gật đầu, trầm ngâm nói: “Ta muốn ra ngoài vài ngày làm chút việc riêng, nếu có nhiệm vụ đến thì cứ bảo Mã Tranh Minh đi làm.”

“...Vâng!”

Hồng Diệp do dự một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Mấy ngày nay rõ ràng là thời điểm xảy ra nhiều chuyện, niết đài đại nhân bị buộc phải từ chức, trong lòng vô cùng không cam lòng, trước khi đi, chắc chắn ông ta sẽ đốt một ngọn lửa.

Khoảng thời gian này, Phương Tri Hành không nên rời khỏi vị trí, phải luôn sẵn sàng ứng phó mới đúng.

Nhưng...

Không lâu sau, Phương Tri Hành dẫn theo Tế Cẩu lặng lẽ ra khỏi thành, sau khi dịch dung, cậu phi ngựa về phía tây, đi đến Cẩm Khu cấp bốn.

Cẩm Khu Phong Lô cách quận thành 380 dặm về phía tây.

Phương Tri Hành đi bộ một đoạn, sau đó đi thuyền trên sông một đoạn, rồi lại bước lên quan đạo.

Mãi đến khi trời tối mịt, cậu mới vội vàng chạy vào doanh trại.

“Không hổ là doanh trại của Cẩm Khu cấp 4, lớn thật đấy!”

Phường Tri Hành cưỡi ngựa trên một con phố dài, vừa đi vừa nhìn cảnh tượng xung quanh.

Doanh trại của Cẩm Khu Phong Lô đã không nằm trong phạm vi doanh trại nữa rồi.

Trên thực tế, nó lại càng giống một thị trấn nhỏ có đến mấy vạn nhân khẩu. Suốt dọc đường đi, nhà dân san sát như rừng, buôn bán nhộn nhịp. Ở đây có y quán chăm sóc người bị thương, cũng có thanh lâu kỹ viện tha hồ ăn chơi đàng điếm...cần cái gì có cái đó.

“Lên núi kiếm ăn, xuống sông uống nước.”

Phường Tri Hành nhẹ giọng than thở: “Tài nguyên của một Cẩm Khu cấp 4 lại có thể nuôi sống nhiều người như vậy...”

Tế Cầu nhìn trái ngó phải, đáp: “Chỗ này hơi giống mấy thị trấn nhỏ ở các khu khai thác mỏ quặng trên Trái Đất. Mỗi khu mỏ than đều có một thị trấn, đợi đến khi đào hết thì nó cũng suy sụp theo.”

Phường Tri Hành không khỏi tò mò, hỏi: “Nói chứ, đến giờ tao vẫn chưa hiểu rốt cục thì mấy cái Cẩm Khu này hình thành kiểu gì?”

Tế Cầu tếu táo: “Kệ mẹ nó chứ. Cứ xem Cẩm Khu như mỏ than, cả đám kéo nhau đến đây đào khoáng đi.”

Lúc này sắc trời đã tối, thế nhưng trên đường người đi kẻ lại vẫn đông như mắc cửi, vẫn ồn ào y như ban ngày, cực kỳ náo nhiệt.

Không thể nghi ngờ gì, chỗ này đúng là một ‘thành phố không ngủ’.

Ban ngày, phần lớn thợ săn đều chạy vào Cấm Khu nên trong doanh trại khá vắng vẻ yên tĩnh.

Nhưng khi màn đêm vừa buông xuống, các thợ săn trở về thì nơi này lập tức trở nên náo nhiệt, xa hoa trụy lạc.

Cả đám thợ săn đều giống như đang ăn tết, vui chơi nhảy múa thâu đêm.

Nói thật thì bọn họ đánh cược mạng sống để mò vào Cấm Khu, lúc nào cũng có thể hụt chân xuống âm phủ, nên ăn được bữa này thì lại lo bữa mai.

Chính vì nguyên nhân này, nói cho cùng thì thợ săn toàn là mấy kẻ liều mạng sống khổ như chó, cố gắng tận hưởng niềm vui ngắn ngủi trước mắt.

Vừa có cơ hội là lập tức phóng túng cuồng hoan, tùy tiện trút hết bức bối trong lòng, sống mơ mơ màng màng.

Góc tường bên cạnh có đôi nam nữ đang ôm nhau cứng ngắt, cái hông vênh vênh lên xuống nhấp nhô. Họ chẳng coi ai ra gì, thản nhiên đánh dã chiến.

Kế bên rãnh nước bẩn, mấy nam nữ trẻ tuổi uống đến tối tăm trời đất. Vỗ chum rượu rồng vút đầy đất.

Bên bờ sông, một đám người cởi quần áo, nhảy vào dòng nước xiết.

Chỗ cây đại thụ to đến mức ba người ôm không xuể, có một đám dân chơi đang tụ tập nhấm nháp lá cây. Loại lá này có thể làm cho người ta thoát ly hiện thực, lơ lửng trên mây...đúng là gây nghiện.

...

Chương 457: Cực Âm (1)

Dọc đường đi qua, Phương Tri Hành thật sự đã được mở mang tầm mắt.

Nói thật thì ở các Cẩm Khu khác, cậu cũng gặp không ít cảnh tượng thế này.

Chỉ có điều tình huống ở Cẩm Khu cấp 4 này nghiêm trọng hơn nhiều, giống như đã xuống đến ranh giới trụ lạc thối nát.

Phương Tri Hành không để tâm đến mấy chuyện này nữa, xe nhẹ đường quen hỏi thăm được khách điểm xa hoa nhất nơi này: Khách điểm Minh Nguyệt.

Giờ cậu cũng rất biết hưởng thụ, đi đâu cũng ở khách điểm cao cấp nhất.

Phương Tri Hành nhanh chóng tìm được khách điểm Minh Nguyệt, vào ở phòng chữ thiên xa hoa nhất.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sang ngày hôm sau, Phương Tri Hành lại dạo chơi khắp doanh trại, tìm một người dẫn đường quen cửa quen nẻo.

Cẩm Khu Cấp 4 nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, dẫn đường thì cả một bó to, vớ đại ở đâu cũng được.

Phương Tri Hành lựa chọn cẩn thận. Bỏ ra cả một buổi sáng, cuối cùng cũng chọn được một người phụ nữ trung niên đã có chồng, kinh nghiệm phong phú. Giang hồ gọi cô là Lục Mẫu Đơn.

Lý do đơn giản là người này không những rất biết nói chuyện,

nhanh nhẹn hoạt bát mà đáng người còn cực kỳ đầy đặn.

Có kiểu người này đi cùng, trên đường chắc chắn sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Quan trọng nhất là Lục Mẫu Đơn đã từng đi qua địa bàn của nhện Bát Trảo Thiên La.

Cô là một trong số ít người đã tận mắt nhìn thấy một con nhện Bát Trảo Thiên La cấp 3.

Về mặt thực lực, Lục Mẫu Đơn cũng ở khoảng Đại Mãng cảnh trung kỳ.

Hai người nhanh chóng bàn xong giá cả, hẹn sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát.

Nhoáng một cái đến chạng vạng tối.

Phương Tri Hành rảnh rồi đến đầu trứng, vừa lúc nghe thấy bên trong doanh trại có ngô đèn đỏ ăn chơi, oanh oanh yến yến, người đẹp nhiều như mây. Chính là chỗ tiêu tiền tìm vui rất tốt.

Trong này, nổi tiếng nhất là Hoàn Thái các

Cậu chàng nghĩ thôi đã thấy hào hứng liền nhấc mông, đi bộ đến đầu đường bên đó. Đến nơi mới phát hiện nguyên cả con đường này đều là thanh lâu kỹ quán, chỗ nào cũng treo đầy đèn lồng xanh xanh đỏ đỏ.

Phương Tri Hành không chút chần chừ, đi thẳng vào Hoàn Thái các, được tú bà đơn đả nhiệt tình đón vào đại sảnh.

Trong lúc nhất thời, lại có cảm giác như đang quay lại Hàm Hương lâu.

“Ta nghe nói chỗ của bà có một vị hoa khôi cực kỳ nổi tiếng, rất xinh đẹp quyến rũ. Tên là gì ấy nhỉ?” Phương Tri Hành chấp

tay cười, hỏi.

Tú bà cười haha, đáp: “Công tử gia, hoa khôi chỗ chúng ta tên San Đại, nhan sắc đúng là không phải loại tầm thường. Có người từng khen cô ấy là ‘sắc đẹp xưa nay hiếm, hoa sen cũng phải cúi đầu xấu hổ’ đấy”

Phương Tri Hành lập tức ồ lên, khá là hứng thú hỏi tiếp: “Đêm nay cô ấy có rảnh không?”

Tú bà xoa xoa ngón tay, cười hềnh hếch nói: “Đêm nay San Đại có rảnh không thì phải xem ngài có bao nhiêu ‘chân tình thực cảm’ với cô ấy.”

Phương Tri Hành lập tức hiểu rõ, một bước nhảy qua 10 bậc thang, đến thẳng phòng riêng của San Đại.

Trong phòng dùng màn che chia thành gian trong và gian ngoài.

Lúc này gian ngoài đã có 7 – 8 nam nhân tụ tập, đang mỗi mồn trông ngóng.

Những người này tuổi tác bất đồng nhưng ai cũng mặc quần áo sang trọng, phú độ không tầm thường.

Có kẻ nhìn như võ phu, dáng người cao to cường tráng, rất có khí lực.

Cũng có những người lại loáng thoáng lộ ra khí chất quý công tử, điệu bộ hoặc là tùy tiện hoặc cà lơ phất phơ.

Cũng có người giống như phú thương, từ đầu đến chân nạm vàng đính ngọc, eo quần bạc vạm.

Không cần đoán cũng biết, đám người này đều là fan hâm mộ của San Đại, cam tâm tình nguyện vì cô mà vung tiền như rác, chỉ

cầu một đêm vui vẻ cùng nhau.

Tú bà tươi cười rạng rỡ: “Các vị đại gia xin chờ một lát, San Đại sẽ ra ngoài tiếp đãi các vị ngay đây.”

Phương Tri Hành cũng gia nhập vào đó, mỉm cười tùy tiện quan sát những người khác.

Cùng lúc đó, cậu cũng bị đám người kia tò mò, quan sát.

Chỉ một lát sau, tú bà lại dẫn vào thêm ba vị khách.

Phương Tri Hành liếc hờ ba thanh niên kia thì thấy dáng người bọn họ tráng kiện, tư thế oai hùng, bồng bồng phần chấn, trên hông còn đem trường kiếm. Chỉ nhìn sơ cũng thấy bên trên võ kiếm nạm rất nhiều bảo thạch quý giá.

“Ồ, sao lại là bọn hăn...”

Lúc này, một người đứng cạnh Phương Tri Hành đột nhiên thay đổi sắc mặt. Vừa thấy rõ ba người kia, ánh mắt đã lộ rõ vẻ bất an, sau mấy giây xoắn xuýt thì thở dài rồi rời khỏi phòng riêng.

Mấy người khác thấy vậy cũng đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy hơi khó hiểu.

Nhưng không để bọn họ suy nghĩ nhiều, bên tai đã vang lên tiếng Xoẹt xoẹt~

Mà che được kéo sang, một bóng dáng xinh đẹp liên lục bước đến, chậm rãi đi ra.

Đám người đồng loạt quay lại, nhìn thấy một màn rất ghê gớm, trong phòng liên tục vang lên tiếng tặc lưỡi thán phục.

Cô gái trẻ đi tới, dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ động lòng người. Giống như một con mèo tao nhã, khiến người ta không thể chống cự được, chỉ muốn xông lên xoa nắn vài lần.

Chương 458: Cực Âm (2)

Cô gái này chính là hoa khôi San Đại. Chỉ thấy cô nàng có dáng mày như chim trả, đôi tay như ngọn cỏ mềm mại, là da như ngọc Dương Chi, hai má hồng hồng, tai đeo khuyên làm từ mình châu.

Cô từ từ đi tới, trên người chỉ khoác một chiếc áo lạnh khá mỏng. Dáng người uyển chuyển như đóa hoa nở rộ, dưới ánh đèn lay động càng thêm yếu điệu thướt tha, câu hồn đoạt phách.

Em gái của Phương Tri Hành cũng bắt đầu ‘nổi lòng tôn kính’!

“Nô gia San Đại, xin ra mắt chư vị đại gia.”

San Đại vén áo thi lễ, nụ cười ngọt ngào khiến đáy lòng người ta rung rinh, chảy nước miếng.

“Đẹp, đẹp, đẹp lắm!”

Một trong ba thanh niên mới đến đột nhiên vỗ tay khen ngợi: “Mặt hồng như sen nở, da trắng như mỡ đông. San Đại cô nương đúng là danh bất hư truyền!”

Ánh mắt San Đại lấp lóe, mỉm cười đáp: “Vị công tử này nhìn lạ quá. Xin hỏi ngài là...?”

Thanh niên có dáng người rắn rỏi, mày kiếm mắt sáng, sống mũi thẳng tắp, khóe môi nhướn lên. Khí chất có hơi đặc biệt.

Hắn hất cằm, cười đáp: “Không dám. Tại hạ họ Thẩm, Thẩm Chí Việt.”

Lời vừa nói xong.

Phương Tri Hành cảm nhận được rất rõ ràng: Những người xung quanh dần trở nên nóng nảy. Hô hấp của bọn họ nặng nề như đã gặp phải đại địch, sau đó tranh nhau chạy ra khỏi phòng.

Chỉ trong chớp mắt, trong phòng ngoài ba người Thẩm Chí Việt thì chỉ còn mỗi Phương Tri Hành.

“Trong tám thế gia môn phiệt nhỏ cũng có họ Thẩm, người này chắc là...”

Phương Tri Hành chần chờ một lát, nghĩ xem có nên rời đi hay không? Dù sao thì cậu cũng không muốn chọc phải phiền phức.

Bỗng nhiên có một ánh mắt tràn đầy sát ý bắn đến.

Phương Tri Hành có hơi sửng sốt. Cậu ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện người đứng cạnh Thẩm Chí Việt đang dùng ánh mắt sắc như đao, tràn ngập địch ý nhìn mình. Sát ý trong mắt người này dần đậm đặc, giống như sắp biến thành thực chất.

Sắc mặt Phương Tri Hành sầm xuống, bình tĩnh nhìn qua.

Trong lòng tên kia cũng thấy căng thẳng, bị ánh mắt của Phương Tri Hành dọa sợ đường nhìn cũng dời đi theo phản xạ.

Sau đó hắn ta lại thẹn quá hóa giận, mặt đỏ phừng phừng, quay đầu nhìn chòng chọc vào cậu.

Phương Tri Hành không thèm để ý đến con hàng này, thản nhiên đứng chấp tay sau lưng.

Thẩm Chí Việt thấy thế thì nhú mào, chăm chú quan sát Phương Tri Hành vài lần, không khỏi có chút nghi ngờ.

San Đại nhìn trái ngó phải, hơi cúi đầu.

Tú bà là người biết nhìn mặt nói chuyện, lập tức cười haha hòa giải: “Các vị công tử, mời ngồi, mời ngồi.”

Phương Tri Hành thản nhiên ngồi xuống.

Thẩm Chí Việt cũng ngồi xuống cạnh chiếc bàn lớn, hai người còn lại chỉ đứng ở phía sau, giống như bảo tiêu.

Tú bà lấy bút mực giấy nghiên, đưa vào tay Phương Tri Hành và Thẩm Chí Việt.

Bà ta cẩn thận nói: “Hai vị công tử, mời viết tâm ý của mình lên giấy. San Đại sẽ căn cứ vào tâm ý của hai vị mà tuyển ra lang quân như ý đêm nay.”

Trong lòng Phương Tri Hành lập tức hiểu rõ, nhanh chóng cầm bút viết lên giấy một con số rồi gấp lại.

Thẩm Chí Việt cũng như vậy.

Tú bà thu hồi hai tờ giấy, đưa cho San Đại xem.

San Đại mở từng tờ, đọc kỹ. Sau đó cô đưa mắt nhìn về phía Phương Tri Hành rồi xấu hổ, xoay người đi vào gian trong.

Tú bà mừng muốn chết, cúi đầu khom lưng nói với Phương Tri Hành: “Chúc mừng vị công tử này, mời ngài vào trong.”

Phương Tri Hành đứng lên, thản nhiên đi vào khuê phòng của San Đại.

Thẩm Chí Việt sững sờ, ngồi im tại chỗ. Trán hắn nổi đầy gân xanh, hai tay siết chặt đến mức kêu lên răng rắc.

“Công tử, để ta đi dạy dỗ tên nông cuồng kia.”

Thanh niên vừa phóng sát ý với Phương Tri Hành thở phì phì, hô lên.

“Còn chê ta chưa đủ mất mặt đúng không?”

Thẩm Chí Việt đứng lên, quay đầu bước ra ngoài.

Hai thanh niên còn lại nhìn nhau rồi cùng trừng mắt, lạnh lùng nhìn vào gian trong một lát rồi mới rời đi.

Trong phòng có một cái bồn tắm rất lớn, chứa đầy nước nóng. Bên trên còn rắc vô số cánh hoa, đủ màu đủ sắc.

San Đại đi tới, cười thẹn thùng rồi nói: “Công tử, nô gia xin cời y phục, hầu ngài tắm gội.”

Phượng Tri Hành cũng không từ chối, thoải mái cởi đồ ngâm tắm.

San Đại bóp vai, chà lưng cho cậu. Cô tò mò hỏi: “Công tử phong độ bất phàm, không biết là từ đâu tới?”

Phượng Tri Hành không vội trả lời mà hỏi ngược lại: “Cô có biết người tên Thẩm Chí Việt kia là ai không?”

San Đại đáp: “Ta có biết một chút. Cẩm Khu Phong Lôi này nằm gần tiểu môn phiệt Thẩm gia. Người này chắc là một nhân vật có thân phận trong Thẩm gia.”

Phượng Tri Hành đã rõ nên thản nhiên nói: “Khó trách vừa rồi bọn họ lại có thể hênh hoang, không coi ai ra gì như thế. Chưa biết ta là ai mà đã để lộ sát ý.”

San Đại không tiện đánh giá, chỉ im lặng làm việc của mình.

Cô biết rất rõ, người trong giang hồ tinh lực dư thừa, ai cũng có sẵn máu nóng trong người, tranh cường háo thắng. Một lời không hợp là đã có thể ra tay đánh nhau, có khi còn nháo ra mạng người.

Chương 459: Thuận Lợi (1)

Không lâu sau San Đại cũng tiến vào bồn tắm, cá nước thân mật cùng Phương Tri Hành.

Đại chiến xong một hiệp, hai người vẫn chưa thỏa mãn nên lại kéo nhau lên giường chiến tiếp, ‘đánh nhau’ cả đêm.

Không thể không nói, Tố Nương là tài nghệ vẹn toàn, đánh chính là tình cảm sâu đậm.

San Đại tuy không có tài nghệ nhưng thắng ở kỹ thuật, cố tình là lần sau lại giỏi hơn lần trước một bậc.

Một đêm này Phương Tri Hành được hầu hạ đến vô cùng sướng khoái.

Đảo mắt đã trôi qua một đêm.

Lúc trời tờ mờ sáng, Phương Tri Hành trở về khách điểm Minh Nguyệt, mang theo cả trang bị.

Hôm qua Tế Cầu không ra ngoài cùng nhưng nó biết cậu đi chơi.

Chó ta cặn lời, mỉa: “Đậu má, hôm qua mày chiến nguyên đêm, hôm nay còn sức làm chính sự à?”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Chuyện nhỏ, không thành vấn đề.”

“Xí!”

Tế Cầu xùy đều: “Mày cứ vênh vào đi, lỡ mà đụng trúng dị thú

lợi hại, đừng mong bố mày cứu.”

Phương Tri Hành nhếch miệng cười, click vào giao diện hệ thống rồi ra hiệu cho Tế Cầu nhìn kỹ lại.

Tế Cầu cũng chăm chú đọc thử.

[Huyết Hải Bá Thể: Khí huyết hùng hồn, thể năng gần như là vô cùng vô tận...]

“Đệch!”

Tế Cầu tức giận bất bình, cầm đầu đi thẳng về phía trước, không muốn nói chuyện với con hàng này nữa.

Phương Tri Hành cười phá lên, nhanh chóng chạy đi gặp Lục Mẫu Đơn.

Hai người một chó cùng nhau rời khỏi doanh trại, đi thẳng đến Cấm Khu Phong Lô.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn thì phát hiện Cấm Khu Phong Lô nằm trong một thung lũng rất rộng. Sương mù xám tràn ngập không gian, cản trở tầm nhìn nên không thể nhìn rõ tình hình.

Lục Mẫu Đơn vừa đi vừa giới thiệu: “Cấm Khu cấp 4 này chia làm 2 khu vực. Một là khu vực thung lũng, hai là không gian dưới lòng đất.”

Phương Tri Hành ồ lên kinh ngạc, hỏi: “Kiểu lòng đất như nào? Cần tiến vào từ khe nứt trên mặt đất à?”

Lục Mẫu Đơn đáp: “Trước khi tiến vào không gian dưới lòng đất, đúng là cần chui qua khe nứt nhưng sau khi tiến vào thì sẽ đến một thế giới khác.”

Cô nhắc nhở: “Nhện Bát Trảo Thiên La thuộc loại sinh vật dưới lòng đất, sẽ không xuất hiện ở thung lũng.”

Thế nên chúng ta cần đi xuyên qua thung lũng rồi mới tiến vào lòng đất. Tính cả thời gian đi đi về về, có lẽ thời gian săn giết chỉ còn lại chưa đến nửa canh giờ.”

Phương Tri Hành đã hiểu rõ, lập tức đáp lời: “Ta sẽ chú ý thời gian. Nếu hôm nay không được thì mai lại đi thêm một chuyến. Dù sao thì ta cũng không cần gấp như vậy.”

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã chính thức đi vào trong Cẩm Khu.

Ầm ầm ~

Ngay lúc đó, trên đỉnh đầu bọn Phương Tri Hành chợt vang lên tiếng sấm đánh cực kỳ lớn, một luồng sáng chói mắt cũng đến theo.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn thì thấp mây đen đã kéo đến rợp trời. Tầng mây xám xịt không ngừng quay cuồng, thỉnh thoảng lại có một cột sét thô to xẹt qua.

“Đù má, nhìn sợ vãi chưởng!”

Cả người Tế Cầu run lên, lỗ tai cụp hết xuống. Nó vô thức dựa sát vào Phương Tri Hành.

Con hàng này là dị thú, từ trong máu đã có sẵn gen sợ hãi sấm sét.

Phương Tri Hành lặng lẽ truyền âm: “Con mẹ nó, mà sợ sấm sét từ lúc nào đấy?”

Tế Cầu gào lên: “Tao sợ cái đêch. Tất cả là do huyết mạch gây chuyện.”

Phương Tri Hành im lặng một lát rồi chuyển hướng sang Lục Mẫu Đơn, hỏi: “Cẩm Khu Phong Lô lúc nào cũng bị sét đánh như

này à?”

Lục Mẫu Đơn gật đầu, đáp: “Quanh năm đều như này. Với lại không chỉ có sét đánh thôi đâu, thỉnh thoảng còn có cuồng phong, mưa đá cơ.”

Phượng Tri Hành không nhịn được, hỏi: “Chắc chúng ta sẽ không bị sét đánh đâu nhỉ?”

Lục Mẫu Đơn buông thõng tay, cười khố: “Ta cũng không dám cam đoan. Trước đây trong Cẩm Khu đúng là có người bị sét đánh, hình như còn chết mấy mạng người.”

Khóe miệng Phượng Tri Hành cong lên cực ít, xoa nắn Tế Cầu rất chi là thô bạo, khinh bỉ nói: “Cầu phẩm của mày nát lắm, tránh xa tí đi, đừng liên lụy tao.”

Tế Cầu không phục, kêu lên: “Mẹ nó, mày còn không biết xấu hổ mà nói tao? Nhân phẩm mày thì lành chắc?”

Vừa dứt lời, xung quanh bọn họ bỗng vang lên tiếng bước chân hỗn loạn. Hơn 10 người chen chúc nhau kéo đến, khí thế hùng hổ vây lấy hai người một chốc.

Tình cảnh này...

Hô hấp của Lục Mẫu Đơn hơi khựng lại, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Cô mở miệng nói: “Các vị bằng hữu, các vị làm thế này là có ý gì?”

Một người trung niên lên tiếng đáp lại: “Lục Mẫu Đơn, đừng trách huynh đệ bọn ta làm rối chuyện làm ăn của cô. Chúng ta cũng là nhận tiền tài, giúp người giải quyết sầu lo mà thôi. Cô đi đi.”

Thoáng cái Lục Mẫu Đơn đã hiểu rõ, những người này nhắm vào Phượng Tri Hành.

Phượng Tri Hành nhú mảy, trong giây lát nghĩ tới một người.

Thẩm Chí Việt!

“Bởi vì chuyện tối hôm qua mà trả thù ta?”

Phượng Tri Hành như có suy nghĩ.

Cậu hiểu rất rõ tác phong làm việc của đệ tử môn phiệt.

Thẩm Chí Việt phỏng chừng là hoành hành quen rồi, đột nhiên bị Phượng Tri Hành khiêu khích, sau khi bị thất bại càng nghĩ càng giận nên mới xảy ra chuyện này.

Chương 460: Thuận Lợi (2)

“Ha ha ha, tao đã nói gì?”

Tế Cửu thấy tình hình như vậy, đột nhiên cười ha ha, chế nhạo nói: “Với nhân phẩm này của mày, uống nước mắc răng, thả rắm tét đít, đáng đời!”

Phượng Tri Hành bĩu môi nói: “Lúc không có mày, tao thuận buồm xuôi gió. Sao lúc có mày tao toàn gặp xui xẻo vậy?”

Tế Cửu nhe răng kêu lên: “Nói hươu nói vượn, lần nào chả phải mày liên lụy tao?”

Phượng Tri Hành liếc nó, lạnh giọng nói: “Có phải mày quên mất làm sao tao xuyên tới đây không?”

Tế Cửu nháy mắt cạ lời, chỉ mỗi chuyện này khiến nó không thể phản bác.

“Công tử gia, ngài xem cái này...”

Lục Mẫu Đơn lo lắng, không biết làm sao.

Rõ ràng cô không muốn bị cuốn vào trong đó.

Dù sao cô không thân không quen với Phượng Tri Hành, chỉ là quan hệ thuê mướn lấy tiền làm việc mà thôi.

Phượng Tri Hành trấn định, thản nhiên nói: “Cô ở bên cạnh nghỉ ngơi trước, tự ta sẽ xử lý.”

Lục Mẫu Đơn không có bất kỳ chần chừ, chậm rãi lui về phía sau, rời khỏi vòng vây.

Những người vây quanh của cậu hết lòng tuân thủ hứa hẹn, không làm khó cô.

Lục Mẫu Đơn thở phào, lúc này mới nhấc chân nhanh chóng chạy ra ngoài mấy chục mét rồi dừng lại, quay đầu lại nhìn.

Mặt Phương Tri Hành vẫn không đổi sắc, thản nhiên nhìn quét người trung niên và những người khác, mở miệng hỏi: “Các người nhận được mệnh lệnh là gì, đánh ta một trận hay là giết ta?”

Mặt người trung niên lạnh lùng, nhe răng cười trả lời: “Huynh đệ, thật xin lỗi, người chọc vào người không nên chọc.”

Phương Tri Hành hiểu được, thở dài: “Vây ta cũng rất xin lỗi.”

Vừa dứt lời, vù!

Gió nổi lên!

Mọi người thấy hoa mắt, bên tai truyền đến tiếng gào thét, bụi đất cuốn lên, toàn bộ quần áo tung bay.

Trong lòng người trung niên lập bập, cúi đầu nhìn lại, một bàn tay dày rộng giống như mũi tên rời khỏi cung ngang nhiên khắc lên ngực mình.

Đại não của hắn nháy mắt rơi vào ngưỡng trệ, mọi người ngơ ra, đầu tiên là cảm giác một luồng nóng rực đánh úp tới, tiếp theo hai chân cách mặt đất chột rời xa bàn tay kia.

Giây tiếp theo, ầm~

Hắn vẫn không rơi xuống đất, trước mắt đột nhiên rơi vào bóng tối vô tận.

Mọi người bất ngờ không kịp phòng đứng tại chỗ, trên người, trên mặt thỉnh linh bị một đám huyết vụ tản ra phun trúng, nhuộm thành một mảnh huyết sắc, hỗn tạp máu thịt và xương vụn.

Huyết tương nổ tung!

“À cái này...”

Lục Mẫu Đơn không khỏi trừng to hai mắt, lộ ra biểu cảm như gặp ma.

Cô không thấy rõ Phương Tri Hành làm gì, nhưng người trung niên đó đột nhiên nổ tung.

Quá kinh khủng!

Lượng lớn máu ngưng tụ thành vũng như nước suối tràn ra dữ dội, cả tầm nhìn tràn ngập màu đỏ tươi.

Nhưng như vậy còn chưa xong!

Ngay sau đó lại có một thanh niên nổ tung, cũng là toàn thân vỡ vụn, máu thịt xương cốt bắn tung toé, vô cùng thê thảm.

Còn có người thứ ba, người thứ tư...

Vùng không gian đó nhanh chóng bị huyết vụ tràn ngập bao phủ, bóng người đều mờ hồ.

“Chạy mau!”

Không biết là ai hét lên, trong tiếng nói tràn ngập sợ hãi không thể diễn đạt thành lời.

Mấy người trước đó còn hùng hổ, giờ vô cùng hoảng sợ phân tán ra, bỏ chạy giống như nổi điên.

Trong đó hai người trùng hợp chạy tới bên phía Lục Mẫu Đơn.

Lục Mẫu Đơn thấy vậy, trong lòng sợ hãi, cong người muốn chạy trốn.

Vù vù!

Đột nhiên, hai mũi tên bắn ra từ trong huyết vụ, xuyên qua ngực hai người đó.

Bọn họ ngã quỵ trên mặt đất, rất nhanh không còn động tĩnh.

Cả người Lục Mẫu Đơn cứng đờ, ngơ ngác nhìn hai người sống to lớn trong chớp mắt đã biến thành thi thể.

Ngay cả cô sớm nhìn quen sinh tử, trong lòng vẫn không khỏi thê lương.

Cô ngẩng đầu nhìn đi, huyết vụ chậm rãi tản đi.

Hiện trường chỉ có một người còn đứng chính là Phương Tri Hành!

Mười mấy hung đồ toàn bộ đi đời nhà ma, phần lớn thân thể nổ tung mà chết, mấy người còn lại cũng khá thảm hoặc là bị tên bắn chết, hoặc là bị Liệp Lang khủng khiếp sờ sờ cắn chết.

Dễ như trở bàn tay, quá mạnh mẽ!

Phương Tri Hành búng cổ tay áo, toàn thân chỉ có chỗ đó dính một giọt máu.

Cậu nhanh chóng thu mũi tên về, ngoắc tay nói: “Lục Mẫu Đơn, chúng ta đi thôi.”

“Ặc, à!”

Lục Mẫu Đơn phục hồi tinh thần lại từ trong chấn động to lớn, vội vàng chạy tới bên cạnh Phương Tri Hành.

Hai người một chốc dường như không trì hoãn quá lâu, tiếp tục đi vào sâu trong khe núi.

Ầm ầm ầm ~

Tiếng sét đánh trên đỉnh đầu dường như chưa từng ngừng.

Thỉnh thoảng giống như có vài tia chớp từ trên trời giáng xuống, thần uy sáng rực giống như xuyên qua trời đất, bổ về chỗ sâu trong rừng rậm khiến kẻ khác kinh hồn bạt vía.

Toàn bộ hành trình Tế Cầu luôn kẹp đuôi, lông chó dựng thẳng.

“Nhìn mày sợ thành như vậy, má nó mày nhát thật đấy!”

Phượng Tri Hành đầy vẻ khinh thường, chưa bao giờ thấy Tế Cầu sợ như vậy.

Mỗi lần có tiếng sét đánh truyền đến, Tế Cầu đều là đáng vẻ hận không thể tìm một khe đất chui vào để trốn.

“Mày hiểu quái gì!”

Tế Cầu vô cùng tủi thân, thẹn quá thành giận: “Dị thú thiên nhiên sợ hãi uy của sấm chớp, giống như một vài người bẩm sinh sợ tối.”

Chương CHƯƠNG 254: TỬ LINH (1)

Phường Tri Hành khinh thường nói: “Sợ chính là sợ, đừng tìm lý do cho mình.”

Một người một chó trao đổi tâm thần, nơi nào đó phía trước bỗng truyền đến tiếng gào thét.

Lục Mẫu Đơn lập tức ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát phía trước.

Không bao lâu, một dị thú trên đầu mọc sừng hươu dạng nhánh cây toàn thân xanh biếc, đột nhiên lao ra từ trong rừng rậm xông vào tầm nhìn của cô.

“Hươu sao Bích Thủy!” Lục Mẫu Đơn hô nhỏ một tiếng.

Giây tiếp theo, phía sau dị thú xanh biếc kia chui ra một con hổ vằn thân thể khổng lồ, hai chiếc răng nanh thô to lộ bên ngoài miệng, cực kỳ hung uy.

Mãnh hổ đuổi theo hươu!

Hai con dị thú nhanh chóng chạy qua trước mặt hai người một chó, hồn nhiên không chú ý tới bọn họ.

“Cũng may...”

Lục Mẫu Đơn thở phào, xem hình thể của con hổ vằn kia tuyệt đối là dị thú cấp 2 đỉnh phong, không phải cô có thể ứng phó được.

“Đi thôi.”

Vẻ mặt Phương Tri Hành thoải mái, lúc con hổ vẫn hiện thân thậm chí cậu còn không trốn.

Lục Mẫu Đơn thấy thế, không khỏi yên tâm, sau đó tốc độ đi về trước rõ ràng nhanh hơn, không quá cẩn thận, gặp chuyện không quyết như vậy nữa.

Ước chừng bốn tiếng sau, hai người một chó đã đến trước một hang động.

Bên cạnh hầm ngầm dựng một tấm bia đá, phía trên khắc 6 chữ to mạnh mẽ “Phong Lô hầm ngầm số 7”.

Phương Tri Hành ló đầu quan sát, phát hiện dưới hầm ngầm là một hành lang dốc thật dài, nổi thông xuống chỗ sâu trong lòng đất.

Đường kính hành lang hơn 30m, không giống thiên nhiên hình thành những cũng không giống như người đào.

Nghĩ lại thì thấy cũng đúng, đường kính hầm ngầm to như thế, muốn xây dựng ra, nhân lực vật lực tài lực cần vận động quả thực vượt quá tưởng tượng.

Ngoài ra, trong hành lang cũng không tối đen ngược lại cực kỳ sáng sủa.

Vách tường nham thạch bốn phía trải rộng rất nhiều tảng đá phát sáng, chiếu sáng từng góc ngách của hành lang, còn sáng hơn bên ngoài thậm chí tới mức chói mắt.

“Công tử gia, chúng ta sắp tiến vào thế giới dưới lòng đất rồi, còn nhanh hơn ta dự định nửa canh giờ.”

Lục Mẫu Đơn cười vui vẻ, cô đi phía trước dẫn đường chui vào

trong hành lang.

Phương Tri Hành và Tế Cầu liếc nhìn nhau rồi lập tức đi theo.

Tuy hành lang rộng lớn nhưng không khí rõ ràng nặng nề rất nhiều, còn có một mùi vị kỳ lạ không thể miêu tả bằng lời.

Phương Tri Hành chú ý tới trên vách tường nham thạch có rất nhiều lỗ thủng, thô bằng ngón út, bên trong có nhiều vòng hoa văn xoắn ốc có quy tắc.

“Cái gì vậy, thơm quá!”

Tế Cầu đột nhiên ghé sát vào vách tường nham thạch, ngửi tới ngửi lui.

Không bao lâu, nó đột nhiên há miệng, cắn vào cái gì kéo ra bên ngoài.

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn, phát hiện đó là một sinh vật trạng thái như con giun, bên ngoài thân trải rộng hoa văn xoắn ốc.

Lỗ thủng trên vách đá nham thạch chắc là do loại giun này đào hang chui ra.

“Đó là cái gì?” Phương Tri Hành hỏi.

Lục Mẫu Đơn đáp: “À, loại trùng này tên là ‘rồng đất’, ấu trùng không lớn nhưng trùng trưởng thành có thể dài tới 100m.”

Cô nhìn quanh hành lang nói: “Thật ra hầm ngầm này của bọn ta chính là rồng đất đào ra.”

Phương Tri Hành giật mình, khó trách hành lang này quy mô to như thế nhưng không có dấu vết năm tháng ăn mòn.

Tế Cầu kéo ra một con rồng đất, đưa vào trong miệng nhai mấy cái rồi nuốt.

“Ừm ừm, thơm quá!”

Tế Cửu trường to mắt chó, tràn đầy ngạc nhiên.

Phương Tri Hành nhú mày, khó hiểu nói: “Thứ đó có thể ngon à?”

Tế Cửu trả lời: “Mày nếm thử sẽ biết, món ngon nhân gian.”

Phương Tri Hành cạ lời, chỉ cảm thấy ghê tởm.

Tế Cửu lại ăn nghiệm vừa đi vừa bắt rồng đất ăn, dọc theo đường đi ăn mấy chục con, làm không biết mệt.

Một lát sau, phía trước bỗng nhiên có một trận âm phong vọt tới.

Âm phong vù vù, thổi tới trên người Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành nhướng mày, lại cảm giác hơi lạnh.

Lục Mẫu Đơn lập tức từ trong balo lấy ra một cái áo da mặc lên người, nhắc nhở: “Trong Cẩm Khu Phong Lôi, trừ sét đánh hơi nhiều, ngoài ra còn có địa sát âm phong cực kỳ lợi hại.”

“Địa sát âm phong...”

Phương Tri Hành nhướng chân mày, ngẩng đầu, rốt cục nhìn thấy cuối hành lang.

Hai người một chó đi ra ngoài.

Phóng mắt nhìn lại, mặt đất là đồi núi dập dềnh liên miên không dứt, sông lớn rừng cây điểm tuyết trong đó cho người ta cảm giác núi sông tráng lệ vô cùng vô tận.

Đỉnh đầu càng thần kỳ hơn, tầng mây màu tím thật dày mang theo tiếng sấm chớp, cực kỳ hùng vĩ.

Phượng Tri Hành ngửa đầu nhìn một lát, hoàn toàn không tìm được mái vòm.

Thay vì nói nơi đây là dưới lòng đất, chi bằng nói đến một thế giới khác.

Tâm thần Phượng Tri Hành chấn động, tắc lưỡi nói: “Chúng ta ở dưới lòng đất thật à?”

Lục Mẫu Đơn cười nói: “Ừm, đây là thế giới dưới lòng đất, còn gọi là Phong Lôi giới.”

Phượng Tri Hành nâng ngón tay chỉ lên không trung hỏi: “Có người từng đến mái vòm chưa?”

Lục Mẫu Đơn lắc đầu nói: “Có người từng thử, nhưng mà tầng mây bao trùm khắp không trung, sau khi người ta leo lên đến độ cao nhất định sẽ bị sét đánh.

Chương CHƯƠNG 254: TỬ LINH (2)

Tóm lại, ta chưa từng nghe nói có ai có thể xuyên qua tầng mây trải rộng sẫm chớp, nhìn thấy dáng vẻ của mái vòm.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cảm giác cực kỳ khó tin.

Lục Mẫu Đơn nâng ngón tay chỉ một vùng rừng rậm menh mông rộng lớn phía xa, cười nói: “Nơi đó là một trong những môi trường sống của nhện Bát Trảo Thiên La, chúng ta phải đi ít nhất một tiếng nữa mới có thể đến, đi thôi.”

Phương Tri Hành cứ vậy làm theo.

Kế tiếp bọn họ bay qua một ngọn núi lớn và rừng cây, bước qua một mảnh thảo nguyên lại vượt qua mấy con sông.

Trên đường, bọn họ gặp phải hai lần dị thú tập kích, đều bị Phương Tri Hành nhanh chóng xử lý.

Cuối cùng, Phương Tri Hành đã đi tới ngoài rừng rậm kia.

Lục Mẫu Đơn liền nói: “Công tử gia, kế tiếp ngài phải tự mình tiến vào rừng rậm săn giết nhện Bát Trảo Thiên La, ta không giúp được gì.”

Phương Tri Hành gật đầu đáp: “Cô ở đây chờ ta là được.”

Cậu và Tế Cầu đi vào trong rừng rậm.

Trong rừng rậm trải rộng đại thụ che trời, ánh sáng tương đối u ám, chỉ có lúc sét đánh, sấm chớp xẹt qua trời cao, trong rừng

mới đột nhiên sáng ngời.

Tế Cầu vừa đi vừa tiểu để đánh dấu.

Phương Tri Hành mở ra Đồng Tử Xích Huyết, tầm mắt nhìn quét qua lại.

“Khệch khệch~”

Nơi nào đó bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu bén nhọn mà lộn xộn, nghe khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Phương Tri Hành xoay người ngẩng đầu, nhìn về phía ngọn cây ở chỗ cao.

Chỉ thấy một đám Tứ Tí Viên Hầu đang đu dây trên đại thụ, thành quần kết đội, từ một cây đại thụ nhảy lên một cây đại thụ khác.

Dần dần, đàn khỉ từ xa đến gần.

Phương Tri Hành và Tế Cầu vội vàng tránh né.

“Khệch!”

Đột nhiên, một con khỉ con hét rầm lên, nó nâng ngón tay chỉ nơi Phương Tri Hành ẩn thân, kêu không ngừng.

Ngay sau đó, đàn khỉ gào thét ngừng lại.

Những con Tứ Tí Viên Hầu cao lớn dừng trên đại thụ phụ cận.

Chúng nó cầm vật cứng như hòn đá, quả hạch trong tay, kêu khệch khệch, đập tới Phương Tri Hành.

Sắc mặt Phương Tri Hành hơi u ám, trên người hiện lên vẩy màu vàng, đứng yên.

Tảng đá và quả hạch lần lượt rơi như mưa, tất cả đập lên người cậu.

Phương Tri Hành vẫn không nhúc nhích, sau một lúc lâu, đám khỉ kia dường như cảm thấy không thú vị, thét lên rồi đu dây đi xa.

“Má nó, một đám khỉ...”

Tế Cửu chui ra từ một cái động hẹp, hùng hùng hổ hổ, cực kỳ khinh thường.

“Đừng nhúc nhích!”

Suy nghĩ Phương Tri Hành khẽ động, lạnh lẽo nhìn chỗ cao.

Tế Cửu mờ mịt hỏi: “Làm sao vậy?”

Phương Tri Hành không hé răng, trong đồng tử màu đỏ ánh ngược ra một đám sinh vật quỷ dị.

Chúng nó mọc 8 chân, đu ngược giữa thân cây.

Nhưng nếu bỏ 8 chân kia đi, thân thể hình dáng cũng cực kỳ giống nhân loại.

“Chúng ta bị bao vây rồi.”

Phương Tri Hành lấy ra cung tên nhắc nhở: “Vừa rồi đám Tứ Tí Viên Hầu kia không phải xông tới chúng ta mà chúng nó đang chạy trốn.”

Tế Cửu giật mình, rụt cổ lui về trong động.

Nhưng ngay sau đó, trong không khí ẩm đậm lờ mờ có rất nhiều gợn sóng hiện lên.

Tế Cửu đột nhiên cảm giác da đầu hơi căng chặt, sau đó một

trận đau nhức đánh úp lại.

“A a ~”

Tế Cửu kêu to, bị một luồng cự lực từ trong động kéo ra sau đó rời khỏi mặt đất, kéo lên trên.

“Phương Tri Hành, cứu mạng!”

Tế Cửu gấp giọng rống to: “Cái gì đó nắm lấy da đầu của ta!”

Hai mắt Phương Tri Hành hơi nheo lại, rõ ràng nhìn thấy một sợi tơ nhện thật dài dính lên da đầu Tế Cửu.

Mà một đầu khác của tơ nhện xâm nhập chỗ sâu trong ngọn cây.

Giây lát sau, Tế Cửu bị kéo đến độ cao 40 - 50m thì ngừng lại.

Lúc này, trong ngọn cây rung động.

Tế Cửu giãy giụa, ló đầu nhìn lại, hai mắt chó nháy mắt trừng lớn thiếu chút nữa bị dọa tiểu.

Một con nhện Bát Trảo thật lớn bò xuống theo tơ nhện.

Quỷ dị chính là đầu của con nhện giống như đầu người, tóc dài còn có một gương mặt của nữ nhân.

Nhưng mà gương mặt cứng đờ giống như đá điêu khắc.

Vừa nhìn khiến Tế Cửu kim lòng không đậu nhớ tới búp bê mang theo nụ cười giả.

Tình cảnh này...

Tế Cửu chịu kích thích lớn, chân trước chột vung mạnh.

“Lang Ảnh Tật Phong Trảo!”

Không khí hơi vẩn vọ, một luồng ý sắc bén phóng ra ngoài.

Răng rắc~

Trảo ảnh quét trên mặt người của nhện tám móng.

Mặt người nháy mắt nứt ra, hiện lên vết rách chi chít dày đặc.

Mặt người đó vẫn đang cười giả, 8 chân đột nhiên nhúc nhích, trong không khí lập tức có từng luồng gợn sóng dữ dội cuốn ra.

Cả người Tế Cầu cứng đờ, khoảnh khắc sau đó trên người nó xuất hiện từng vết rách màu máu đan xen.

Một đường sấm chớp màu tím đúng vào lúc này đánh xuống, trong rừng sáng rực.

Trong ánh sáng, toàn thân Tế Cầu vỡ vụn thành hơn trăm một ngàn mảnh, từ không trung rơi xuống.

Trong nháy mắt khối thịt vỡ vụn rơi xuống đất đột nhiên hợp lại.

Tế Cầu đầy máu sống lại, nhanh chóng nhảy tới bên cạnh Phương Tri Hành, hoảng sợ hét to: “Má ơi, tao chết như thế nào vậy, có phải bị tách rời không?”

Chương 463: Rừng Hoang (1)

Phượng Tri Hành không đáp hỏi ngược lại: “Mày có thể nhìn thấy những tơ nhện đó không?”

Tế Cầu nhìn trái ngó phải, mờ mịt nói: “Tơ nhện gì, nào có?”

Ầm ầm!

Một luồng sấm chớp đánh xuống đúng vào lúc này!

Ánh sáng màu tím bạc lóe ra vô cùng rực rỡ!

Rừng rậm ảm đạm nháy mắt được ánh sáng mãnh liệt lấp đầy, chiếu sáng mỗi một góc trong rừng.

Trời đất sáng ngời!

Trong lòng Tế Cầu lộp bộp, mắt chó lập tức trừng to.

Nó nhìn thấy rồi!

Xung quanh giữa những cây đại thụ vắt ngang từng sợi tơ nhện mảnh khảnh, gần như tràn ngập khắp không gian.

Những sợi tơ nhện còn mỏng hơn sợi tóc, gần như không màu trong suốt, cho dù người nhìn kỹ cũng rất khó phát hiện.

Tơ nhện giăng khắp nơi, trải rộng không trung và mặt đất, cho người ta một cảm giác thiên la địa võng không chỗ có thể trốn.

“Đệt!”

Trong lòng Tế Cầu căng chặt, kinh ngạc không thôi: “Chúng ta bị bao vây rồi, rốt cuộc có bao nhiêu con nhện vậy?”

Phương Tri Hành trả lời: “Tao phát hiện tổng cộng 9 con.”

“9 con?! Đâu mé!”

Da đầu Tế Cầu run lên hỏi: “Ở đâu, có phải tất cả đều là nhện Bát Trảo mặt người không?”

“Tất cả chúng nó ở chỗ cao, không xuống dưới.”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng gạt đầu, ngạc nhiên nói: “Ừm, mỗi một con nhện Bát Trảo Thiên La đều mọc mặt người giống nhau y như đúc, khuôn mặt cười giả của nữ nhân như nhân bản.”

“Mé nó, kì quái thật, sao nhện Bát Trảo Thiên La mọc mặt người chứ, chúng nó nên gọi là nhện mặt mặt người mới đúng.”

Tế Cầu hét lên: “Trước mặt kệ cái này, vấn đề là làm sao mới có thể giết chết chúng nó?”

Đồng tử huyết sắc của Phương Tri Hành lóe lên, cẩn thận nói: “Toàn thân nhện Bát Trảo Thiên La bao trùm vỏ ngoài cứng rắn, trên người chỉ có một nhược điểm, đó là phần đuôi chỗ phun tơ.”

Tế Cầu hiểu được, tức giận nói: “Đâm vào hậu môn của chúng nó.”

Chọc lỗ đít, nó là chuyên nghiệp!

Phương Tri Hành hơi chần chờ, trầm ngâm nói: “Có một con nhện Bát Trảo Thiên La chỉ cách chúng ta 40m, tao ném mìn lên, mìn thử tình hình của nó.”

Tế Cầu nhất thời xù lông, nhe răng nói: “Đệt mợ, má nó mìn ác thật đấy, ý tưởng ác độc như vậy cũng nghĩ ra cho được?”

Phương Tri Hành trợn mắt trắng nói: “Mìn còn 9 cái mìn, sợ éo gì! Nhanh lên, chế tạo một Ảnh Phân Thân ra.”

Tế Cửu chần chờ một lát, bóng đen dưới chân đột nhiên nhúc nhích, chợt hiện ra một Tế Cửu khác.

Sau đó, không cần Phương Tri Hành nhắc nhở, tự Tế Cửu thi triển kỹ năng huyết mạch bộc phát, thân hình bành trướng hóa thành một con Liễu Độc Lập Lang.

Lúc này Tế Cửu quả thật trưởng thành rồi, hình thể Liễu Độc Lập Lang hùng tráng, trừ vẫn gồm ghiếc như trước còn có vài phần uy phong lẫm lẫm, cực kỳ bá đạo.

Phương Tri Hành không nói hai lời, bắt lấy sau cổ của Liễu Độc Lập Lang, tại chỗ xoay vòng vòng như một cái chong chóng sau đó vung mạnh ra.

Vù!

Liễu Độc Lập Lang hóa thành mũi tên rời khỏi cung bay lên trời cao, đầu lưỡi vươn ra bên ngoài, chui vào trong ngọn cây, ven đường đụng gãy không biết bao nhiêu cành cây.

Bỗng nhiên!

Sấm chớp chợt lóe!

Đồng tử Liễu Độc Lập Lang co rút lại, nó rõ ràng nhìn thấy một con nhện Bát Trảo Thiên La treo ngược dưới một nhánh cây.

Nó đang nhanh chóng lao thẳng tắp tới con nhện Bát Trảo Thiên La đó.

“Liều luôn!”

Tế Cửu bất chấp mọi giá, nhe răng trợn mắt, mắt lộ ra hung quang.

Dù sao mạng của con Liễu Độc Lập Lang, qua một khoảng thời gian sẽ chết, dù chết cũng phải kéo một cái đệm lưng.

Đột nhiên, Liệu Độc Lập Lang cảm giác bản thân đụng phải cái gì, trên mặt truyền đến cảm giác cắt.

Nhưng mà, cảm giác cắt không quá mãnh liệt, cắt một chút đã bay qua.

Nhưng sau nháy mắt, một cái mạng nhện lớn đột ngột phụt lên, đổ ập xuống trùm lên người Liệu Độc Lập Lang.

“Lang Ảnh Tật Phong Trảo!”

Liệu Độc Lập Lang điên cuồng vùng hai chân trước, nó cũng không phải dễ chọc, tốt xấu có hung uy của dị thú cấp 3.

Xẹt xẹt xẹt~

Trong nháy mắt, lưới lớn bị xé nát vụn.

Liệu Độc Lập Lang thế vô địch, bổ nhào vào con nhện Bát Trảo Thiên La kia.

“Tiện nhân, chết đi cho ta!”

Liệu Độc Lập Lang nhìn khuôn mặt nữ nhân cười giả trên đầu nhện Bát Trảo Thiên La càng nhìn càng ghê tởm, mở ra mồm to như bồn máu cắn lấy đầu của nó.

Xì xì!

Răng nanh hoàn toàn lộ ra!

Hợp lực cắn của Liệu Độc Lập Lang vô cùng kinh người, xé một cái đã cắn đầu của nhện Bát Trảo Thiên La xuống.

Xì~

Lượng lớn máu tươi nháy mắt tràn ra!

Nhện Bát Trảo Thiên La rơi xuống.

Liệu Độc Lập Lang nhảy ra, dừng trên thân cây, trong miệng còn ngậm khuôn mặt nữ nhân cười giả, rôm rộp mấy cái đã cắn nát, máu bắn tung tóe đầy miệng.

“Phương Tri Hành, những con nhện Bát Trảo Thiên La này không có gì đáng sợ, thực lực tối đa cấp 2.”

Liệu Độc Lập Lang thoải mái cắn chết một con nhện Bát Trảo Thiên La, bỗng tự tin tăng vọt, không nhịn được trở nên đắc ý.

“Má nó, những con nhện mặt nữ nhân này nhìn khá đáng sợ chứ không làm ăn được gì.”

Chương 464: Rừng Hoang (2)

Liệu Độc Lập Lang hăng hái, nhìn xung quanh, bề ngoài thiên hạ.

“Mày cẩn thận một chút.”

Phượng Tri Hành nhắc nhở: “Con bị mày giết, hẳn là con yếu nhất trong 9 con.”

Liệu Độc Lập Lang lại nổi lên sát tâm, nhìn quanh kêu gào: “Con tiếp theo!”

Phượng Tri Hành chỉ điểm nói: “Cây phía trước bên trái của mày, hướng lên trên 15m còn có một con.”

Liệu Độc Lập Lang đột nhiên nhảy lên, 4 chân chó đồng thời phát lực, đập gãy thân cây, phóng người nhảy lên.

Đầu tiên nó dừng trên cây đại thụ kia rồi lại nhảy lên trên, mượn từng thân cây, không ngừng trèo lên trên.

Rất nhanh, nó đã nhìn thấy con nhện Bát Trảo Thiên La kia, cái đầu rõ ràng lớn hơn, tóc cũng dài hơn, treo ngược trên thân cây, theo gió hơi lắc lư.

Khuôn mặt nữ nhân cười giả đó rất quý dị, nhìn chằm chằm khiến người ta rợn tóc gáy.

“Chết đi cho ta!”

Trong lòng Liệu Độc Lập Lang không thoải mái, múa may chân trước quét tới.

Nhưng mà, ngay lúc nó nâng chân trước lên, trong không khí bỗng có một vòng gợn sóng dập dờn.

Một sợi tơ nhện bay xéo tới bắt ngang giữa Liễu Độc Liệp Lang và con nhện Bát Trảo Thiên La kia.

Tơ nhện vô hình dường như duỗi thẳng.

Chân trước của Liễu Độc Liệp Lang mới vừa nhấc lên đã đụng phải tơ nhện đó.

Xì xì!

Chân trước rời khỏi thân thể, máu tươi tràn ra.

Liệu Độc Liệp Lang đầu tiên là sửng sốt, qua một lúc lâu sau mới ý thức được chuyện lớn không ổn.

Bị đánh lén rồi!

Cơn đau dữ dội ập đến.

Liệu Độc Liệp Lang trơ mắt nhìn chân trước của mình bay về phía trước.

Sau đó không khí liên tiếp chấn động, từng trận gợn sóng.

Chân trước lượn vòng trên trời cao, chợt hóa thành vô số mảnh nhỏ giống như bị cắt qua lại hơn trăm lần.

“Vãi nôi!”

Liệu Độc Liệp Lang nháy mắt sợ ngây người, nổi da gà.

Không đợi nó làm gì, một mạng nhện khổng lồ chụp xuống sau đó xuyên qua người nó.

Toàn thân Liễu Độc Liệp Lang cứng đờ, trên mặt chói hiện lên

vết rách hình mạng nhện lan tràn tới toàn thân, máu tươi ồ ồ tuôn ra, phân cắt cả người lưu loát rơi xuống.

“A!”

Tế Cửu tránh ở phía sau Phương Tri Hành kêu thảm thiết, kìm lòng không đậu co rút người lạnh run, kinh hãi muốn chết.

Hai lần chịu nỗi khổ tách rời, để lại cho Tế Cửu một bóng ma tâm lý cực lớn, không xua đi được.

Phương Tri Hành nhìn thấy rõ mọi thứ, trầm giọng nói: “Có một con nhện Bát Trảo Thiên La, hẳn là cấp 3 mạnh hơn mày rất nhiều.”

Tế Cửu kinh hãi tức giận đan xen, quát lên: “Mau giết chúng nó báo thù cho tao!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, rút bảo đao cấp 2 bên hông ra, chậm rãi nói: “Trước thí nghiệm cường độ của tơ nhện.”

Cậu giẫm chân bước ra, vung đao chém về phía không khí.

Xoẹt xoẹt xoẹt~

Tơ nhện căng chặt không tiếng động đứt mất, rơi lã chã bốn phía.

Phương Tri Hành nhanh chóng xử lý một khoảng không gian lớn.

Tế Cửu thấy vậy hơi ngẩng đầu lên, truyền âm đến: “Ồ, tơ nhện yếu vậy à? Tơ nhện cắt tao không phải như thế này.”

Phương Tri Hành nhíu mày nói: “Những tơ nhện này quả thực quá yếu, dường như chỉ dùng để tra xét con mồi, tơ nhện vừa rồi bắt lấy mày cứng hơn rất nhiều.”

Tế Cửu khó có thể tin, sợ hãi nói: “Má nó, tơ nhện mà nhện Bát Trảo Thiên La phun ra còn chia làm rất nhiều loại hả?”

Bỗng nhiên, trong không khí gợn sóng chấn động.

Tròng mắt Phương Tri Hành nhanh chóng chuyển động, vung đao chém liên tục, đao ảnh như nước, kín không kẽ hở.

Từng sợi tơ nhện đứt gãy, rơi xuống dưới chân cậu.

“Ồ, cường độ tơ nhện tăng lên rồi...”

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, cảm thán: “Xác định không thể nghi ngờ, nhện Bát Trảo Thiên La là một loại dị thú sở hữu trí tuệ cao, chúng nó biết sử dụng sách lược.”

Tế Cửu cũng nhìn ra đáp: “Chúng nó luôn ở chỗ cao, chỉ phun tơ tiến công, dường như dùng tơ nhện để thử thực lực của mày.”

Phương Tri Hành trầm chấp nhận, gật đầu nói: “Nếu tao có thể chém đứt tơ nhện của chúng nó thì chúng nó thậm chí thừa nhận tao là con mồi mà chúng nó không săn giết được. Ừm, đổi cách khác vậy.”

Phương Tri Hành thu đao vào vỏ, đứng tại chỗ.

Sau nháy mắt, đột nhiên cả người cậu căng chặt, thân thể dường như bị tơ nhện vô hình cuống lấy.

Ngay sau đó, một lực kéo giáng xuống, nhanh chóng kéo Phương Tri Hành lên trời cao.

Phương Tri Hành ngẩng đầu, không chớp mắt.

Giây tiếp theo, cậu đột nhiên ngừng lại.

Ngay trên đỉnh đầu của cậu, một con nhện Bát Trảo Thiên La khác treo ngược dài hơn 10m.

Mái tóc dài rũ xuống dán lên đỉnh đầu của Phương Tri Hành.

nhện Bát Trảo Thiên La thông thả đi xuống.

Khuôn mặt nữ nhân cười giả khổng lồ từng chút tới gần, mở miệng lộ ra từng hàng răng như răng cửa.

Khi miệng nó tách ra, nụ cười giả trên mặt càng giả hơn, giống như một tên hề.

Cơ bắp toàn thân Phương Tri Hành phồng lên, trên làn da trải rộng vảy màu vàng.

Khuôn mặt nữ nhân cười giả nhích qua, tóc dài lướt nhẹ trên mặt Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành ngửi thấy trên tóc dài có một mùi tanh tưởi khiến kẻ khác buồn nôn.

Giây tiếp theo, nhện Bát Trảo Thiên La cắn lên vai Phương Tri Hành.

Chương 465: Soán vị (1)

Cót kết~

Nhện Bát Trảo Thiên La đột nhiên ngừng lại.

“Ha ha, có phải rất dính răng không?”

Phương Tri Hành cười lạnh một tiếng, hai cánh tay chấn động.

Tơ nhện quấn chặt lấy cậu theo đó đứt đoạn.

Phương Tri Hành rút ra bảo đao cấp 2, một đao chém lên cổ nhện Bát Trảo Thiên La.

Xi!

Đầu người rơi xuống!

Con nhện Bát Trảo Thiên La này là cấp 2, hoàn toàn không phải đối thủ của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành dừng trên một nhánh cây, ngẩng đầu lên, đôi mắt màu đỏ nhìn lên chỗ cao.

Đại thụ trên cùng nhất có một con nhện Bát Trảo Thiên La nằm bò hình thể to hơn hẳn 8 con kia.

Gợn sóng trong không khí chấn động!

Phương Tri Hành lập tức nhắc trường đao dựng đứng trước người.

Một sợi tơ nhện bắn ra trên không, xẹt ngang qua.

Két!

Tay phải của Phương Tri Hành run lên, không khỏi mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Chỉ thấy tơ nhện kia bị trường đao cấp 2 ngăn lại nhưng tơ nhện vô cùng cứng, vậy mà cắt vào trong thân đao.

Bảo đao cấp 2 này nháy mắt nứt ra một lỗ thủng!

“Không hổ là tơ nhện cấp 3, lợi hại!”

Phương Tri Hành buông lỏng bảo đao cấp 2 ra, tùy ý chặt đứt tơ nhện.

Rồi cậu nâng tay phải lên, ngưng tụ Thiên Sát Bạo Sát Kính, bấm tay bắn về phía tơ nhện.

Cheng~

Cái bung tay này khiến tơ nhện chấn động dữ dội nhưng lại phát ra tiếng vang của kim loại va chạm.

Giống như tơ nhện kia được đúc bằng kim loại, lực phong duệ vô cùng.

Ngay sau đó, tơ nhện đứt thành từng đoạn giống như nổ tung.

Nhện Bát Trảo Thiên La cấp 3 ở chỗ cao nhất chột ngắc đầu giống như bị chọc giận, đột nhiên bò xuống.

Phần đuôi của nó nhúc nhích, lập tức một mạng nhện khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Mạng nhện từ trên chụp xuống dưới, cắt qua đại thụ, cành cây.

Nhưng nơi tơ nhện đi qua, toàn bộ vạn vật bị cắt đứt, mọi thứ

hóa thành mảnh nhỏ kích thước cỡ đầu phộng, đều không ngoại lệ.

Ầm ầm ầm ~

Mạng nhện khổng lồ đó giống như một cơn lốc đánh úp lại, phá hủy mọi thứ ven đường.

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, toàn thân chột bành trướng, biến thành một cự hán thân cao 2m6.

Nắm tay của cậu nắm thật chặt, cơ bắp phần vai nhô cao lên giống như một cục bướu thật lớn ngang tầm lỗ tai.

Sau đó cậu đánh ra một quyền, mang theo sức mạnh phá hư vô cùng, ngang nhiên đánh sâu vào trên mạng nhện khổng lồ.

Ầm ~

Mạng nhện khổng lồ cuộn ngược về, sau đó đứt thành từng khúc, tản đi giống như phân giải.

Nhện Bát Trảo Thiên La cấp 3 tiếp tục vọt tới giống như không biết sợ hãi vật gì, phần đuôi không ngừng phun tơ bện thành cái mạng nhện lớn, lần lượt chụp xuống.

Phương Tri Hành cười khẩy, cậu giậm chân chui thẳng lên, vùng quyền đánh mạnh, liên tiếp đánh nát hơn mười mấy mạng nhện.

Huyết Hải Bá Thể khiến thể năng của cậu cực kỳ dồi dào giống như một quái thú không biết mệt mỏi.

Nhện Bát Trảo Thiên La cấp 3 cũng như thế, nó phun ra tơ nhện giống như vô cùng vô tận, rất nhanh còn dữ dội.

Tế Cầu cuộn mình trên mặt đất, trong ánh mắt hoảng sợ ánh ngược ra hình ảnh chấn động phía trên từng vòng tròn sóng xung

kích tản ra, đại thụ sụp đổ.

Phương Tri Hành bỗng nhiên giẫm nát một thân cây, thân cây bị cậu đạp cong, bắn ngược lại.

Cả người cậu chột gia tốc, đột nhiên bay lên cao, nhảy tới phía trên nhện Bát Trảo Thiên La cấp 3.

“Đến lượt ta!”

Phương Tri Hành nhếch miệng cười khẩy, cầm lấy bảo đao Đồ Long trên lưng chém xuống.

“Huyết Ảnh Tàn Đao!”

Hàn quang của bảo đao Đồ Long lạnh thấu xương, đột nhiên phân tán ra một đao ảnh rực rỡ trút xuống giống như thủy triều.

Cả người nhện Bát Trảo Thiên La cấp 3 chấn động, 8 chân rời khỏi thân thể, đầu chia lìa, phần eo đứt ra.

Thân thể khổng lồ nát thành mảnh nhỏ, từ trên trời rơi xuống, ngã trước mặt Tế Cầu.

Đầu con nhện khổng lồ lăn đến trước mặt Tế Cầu, khuôn mặt nữ nhân cười giả vừa hay lật qua.

“Đm!”

Lông tơ Tế Cầu dựng thẳng, sợ tới mức một luồng nước ấm áp tràn ra giữa hai chân, mùi nước tiểu nồng nặc tràn ra.

Phương Tri Hành nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn quanh đỉnh đầu.

7 con nhện Bát Trảo Thiên La còn lại không dám tái chiến, không hện mà cùng bò đi.

“Ừm, đàn dị thú này quả nhiên có tổ chức, nhện Bát Trảo Thiên La cấp 3 này chính là thủ lĩnh của chúng nó.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ, cúi đầu nhìn tàn chi khắp nơi trên đất.

“Khụ khụ ~”

Tế Cầu bò lên, nó nhìn xung quanh, cười nói: “Xem đi, con nhện chết tiệt này bị mày dọa tiểu rồi, cái mùi hôi thối này.”

Khỏe miệng Phương Tri Hành co giật, nhìn thấu nhưng không chọc thủng.

Trước tiên cậu ghép những mảnh nhỏ đầy đất lại với nhau, lại dùng bảo đao Đồ Long cắt vỏ ngoài ra, tiến hành giải phẫu.

Thật ra Phương Tri Hành không hiểu giải phẫu như thế nào, nhưng mà cậu thức tỉnh Đồng Tử Xích Huyết, có thể nhìn thấu hệ thống tuần hoàn huyết dịch của sinh vật, chỉ cần tiến hành cắt theo mạch máu là được.

“Ồ, đây là...”

Biểu cảm Phương Tri Hành bỗng nhiên biến đổi.

Tế Cầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Phương Tri Hành đáp: “Mày có biết trái tim của nhện như thế nào không?”

Chương 466: Soán vị (2)

Tế Cửu chớp mắt, giật mình nói: “Con nhện có trái tim hả?”

Phương Tri Hành trả lời: “Đương nhiên là có, nhưng mà trái tim của nhện là một mạch máu phình to, được khoa học chứng chứng minh rồi đấy.”

Tế Cửu giật mình, hỏi: “Vậy thì sao?”

Phương Tri Hành chỉ vào lồng ngực của nhện Bát Trảo Thiên La cấp 3, nói: “Trái tim của dị thú này gần như không khác biệt gì với trái tim của nhân loại.”

Tế Cửu vội vàng thò đầu ra nhìn thử.

Không ngoài dự đoán, nó nhìn thấy một quả tim rất lớn, từ hình dáng bên ngoài đến cấu trúc, thực sự rất giống tim người.

“Hay lắm...”

Tế Cửu kinh ngạc không thôi, “Cái quái gì thế này, nhện Bát Trảo Thiên La không chỉ có khuôn mặt người mà còn có trái tim của con người, chẳng lẽ chúng do con người biến dị thành?”

Phương Tri Hành suy nghĩ gì đó, tay không hề dừng lại, nhanh chóng mổ xẻ từng bộ phận cơ thể của nhện Bát Trảo Thiên La cấp ba.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Bên ngoài khu rừng rậm, Lục Mẫu Đơn không ngừng tính toán thời gian, trong lòng dần trở nên sốt ruột.

Cuối cùng!

[1, Săn giết nhện Bát Trảo Thiên La cấp ba 1 con (Đã hoàn thành.)]

[4, Giải phẫu 1 sinh mệnh cùng cấp, quan sát hệ thống tuần hoàn huyết dịch của nó (Đã hoàn thành.)]

[Người đã nắm vững nhiều môn công pháp bốn hệ, có thể tùy chọn hai trong số các hệ đó để tiến hành dung hợp công pháp, có dung hợp không?]

“Đến rồi đến rồi, lần này mình có thể dung hợp hai hệ công pháp luôn!”

Trong lòng Phương Tri Hành vui mừng khôn xiết.

Cậu suy nghĩ một chút, sau đó quyết định dung hợp theo thứ tự cường hóa bốn hệ trước đó.

“Ừm, tiếp theo là nhanh nhẹn!”

Phương Tri Hành không chút do dự, cậu tập trung tinh thần, đầu óc lóe lên.

Trong nháy mắt, đầu cậu hơi choáng váng, ánh mắt mờ hồ như chìm vào trong mộng cảnh.

Trong đầu cậu, hai môn công pháp hệ Ảnh Báo là &LTThi;ên Âm U Ảnh Bộ> và &LTPhong; Thần Thối> hiện lên, từng dòng chữ đan xen chém giết lẫn nhau, chọn lọc những tinh hoa, dung hợp những ưu điểm.

Dần dần, hai môn công pháp cùng hệ này nuốt chửng lẫn nhau, dung hợp thành một.

Răng rắc~

Toàn thân Phương Tri Hành run lên dữ dội, cơ bắp xương cốt điên cuồng phát ra tiếng động lạ, toàn bộ cơ thể không ngừng thay đổi, dần dần tiến hóa thành một hình thái hoàn toàn mới.

Không biết qua bao lâu, Phương Tri Hành mở mắt ra, ánh mắt vô cùng trong suốt.

Cậu nhanh chóng đứng dậy, cẩn thận quan sát cơ thể mình.

Nhìn một cái giết cả mình, ngay cả bản thân cậu cũng bị chấn động mạnh.

Phương Tri Hành lúc này, hình thái càng trở nên quái dị.

Hai đầu gối của cậu to một cách kỳ lạ, không còn hình bầu dục nữa mà mọc ra một đoạn xương nhô ra bên ngoài, giống như một con dao sắc nhọn.

Trên lưng cậu, hai khối xương bả vai nhô cao, mở ra ngoài như một đôi cánh nhỏ, cho người ta cảm giác giống như sắp bay lên.

“Đệch, mày đang tạo hình kiểu đeo gì vậy?”

Tế Cửu nhìn sững sờ, mặt chó đầy vẻ khó hiểu, chầm chọc nói: “Mày còn luyện tiếp như vậy nữa thì sớm muộn cũng thành quái vật.”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, thân hình lóe lên, đột nhiên biến mất tại chỗ rồi xuất hiện sau lưng Tế Cửu.

Tế Cửu hoàn toàn không nhận ra.

Một lúc lâu sau, nó mới đột nhiên phát hiện ra Phương Tri Hành đã biến mất, kinh ngạc ngẩng đầu tìm kiếm.

“Mịa nó, mày muốn dọa tao sợ chết khiếp hả!”

Tế Cầu đột nhiên nhảy dựng lên, nhìn thấy Phương Tri Hành không biết đã đến sau lưng mình từ lúc nào, vô cùng kinh ngạc.

Không một tiếng động, không một dấu vết!

Khinh công này thật tuyệt vời!

“Ừm, nhanh nhẹn thật sự đã tăng lên không ít!”

Phương Tri Hành hài lòng mỉm cười, cậu không quan tâm hình dáng bên ngoài của mình như thế nào.

Dù sao thì cậu có thể thi triển Sút Cốt đại pháp để nhào nặn bản thân thành dáng vẻ bình thường.

[Nhanh nhẹn đạt đến viên mãn]

[Kỹ năng Bộc phát: Thiên Âm Ngự Phong (Cấp 3)]

Bốn kỹ năng bộc phát được thức tỉnh bởi hai môn công pháp hệ Ảnh Bảo, cuối cùng cũng dung hợp thành một.

Đây cũng là kết quả tất yếu của việc chọn hệ thống võ đạo lấy sức mạnh làm cốt lõi, nhanh nhẹn làm phụ trợ.

“Được, tiếp tục!”

Phương Tri Hành khoanh chân ngồi xuống, tâm thần khê động.

“Dung hợp độ bền dẻo!”

Trong nháy mắt, một lượng lớn ký ức và cảm ngộ tu luyện tràn vào tâm trí Phương Tri Hành, cậu nhanh chóng hấp thu, tiêu hóa rồi biến thành thứ của riêng mình.

Lúc này, cậu nhanh chóng thông hiểu đạo lý hai môn công pháp hệ Linh Viên & LTM; ăng Xà Kinh > và & LTThi; ết Trúc Thần Dao Quyết > , ngưỡng tụ thành một cỗ.

Răng rắc~

Một loạt tiếng nổ như đậu rang lại vang lên trong cơ thể Phương Tri Hành, toàn bộ cơ bắp và xương cốt của cậu vặn vẹo dữ dội, cơ thể tiếp tục không ngừng biến đổi.

Một lúc lâu sau, Phương Tri Hành hít sâu một hơi rồi mở mắt ra, toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi.

Lại nhìn cơ thể...

Da mặt Phương Tri Hành không khỏi giật giật.

Lúc này, từng vòng tròn nhô lên trên tay chân và eo cậu, giống như đốt trúc.

Giống như cơ thể cậu không còn là một thể thống nhất, mà giống như trúc, đốt này nối tiếp đốt kia, vững chắc mà dẻo dai!

Chương 467: Đỉnh Phong (1)

Không chỉ như vậy.

Khi cậu vận dụng lực, cơ bắp toàn thân phồng lên, những đốt trục trên cơ thể biến mất, toàn thân trở nên mềm dẻo và linh hoạt như một con rắn, có thể vận vẹo tùy ý.

Chứng kiến cảnh tượng này, Tế Cầu hoàn toàn cạn lời, lè lưỡi nói: “Thôi xong, mày không cần làm người nữa rồi!”

Vẻ hưng phấn lại hiện lên trên khuôn mặt Phương Tri Hành.

[Độ bền dẻo đạt đến viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Linh Xà Thiết Trúc Trảm (Cường nhu song hành, súc lực hoàn thành trong nháy mắt)]

Mãng Xà Kinh là nhu, Thiết Trúc Thần Dao Quyết là cương!

Hai thứ dung hợp lại với nhau, vừa cương vừa nhu, khiến thời gian súc lực của Súc Lực Trảm được rút ngắn rất nhiều.

Như vậy, trong lúc chém giết, Phương Tri Hành không cần phải đứng im bất động nữa, mà có thể chém thẳng một đao, chính là uy lực đao mạnh mẽ nhất!

Phương Tri Hành siết chặt nắm đấm, cảm nhận được một sức mạnh khó diễn tả bằng lời.

“Chắc chắc, khí lực 13 vạn cân.”

Lòng Phương Tri Hành bỗng tràn ngập niềm vui sướng.

Lại mạnh hơn rồi!

Ở giai đoạn Ngũ Cầm cảnh này, không dám nói là phá vỡ kỷ lục xưa nay chưa từng có, nhưng tuyệt đối có thể tỏa sáng rực rỡ, cho dù so sánh cậu với các đệ tử tinh anh của môn phiệt.

“Ừm, về thôi.”

Phượng Tri Hành nén xương, thân hình nhanh chóng thấp xuống.

Tiếp đó, cậu xé nát bộ y phục rách nát, lấy một bộ y phục rộng thùng thình từ trong túi hành lý ra rồi mặc vào người.

Một người một chó nhanh chóng rời khỏi rừng sâu.

“Ôi trời, cuối cùng các người cũng ra ngoài rồi!”

Lục Mẫu Đơn sốt ruột muốn chết, oán giận nói: “Nếu các người còn không ra nữa thì ta sẽ về một mình đấy.”

Phượng Tri Hành cười nói: “Ta gặp một con dị thú cấp 3 nên chậm trễ một chút.”

Lục Mẫu Đơn vội vàng nói: “Trời sắp tối rồi, chúng ta mau rời khỏi thế giới dưới lòng đất thôi.”

Cô thận trọng nhắc nhở rằng: “Không ai có thể sống sót qua một đêm dài trong Cẩm Khu cấp 4 đâu.”

Đương nhiên Phượng Tri Hành không có ý kiến gì.

Hai người một chó quay trở lại con đường cũ, trên đường về, Phượng Tri Hành càng thêm thông dong.

Trừ khi gặp phải dị thú cấp 4, bây giờ cậu không sợ bất cứ dị thú cấp 3 nào.

Đương nhiên, dù ở trong Cẩm Khu cấp 4, muốn gặp một con dị thú cấp 4 cũng không dễ dàng như vậy.

Toàn bộ Cẩm Khu Phong Lô rộng lớn, có thể chỉ có vài con dị thú cấp 4 mà thôi.

Bọn họ vội vã quay trở lại lối ra của đường hầm rồi leo lên trên.

Sau khi vào khu vực hẻm núi, tình huống nguy hiểm giảm đi rất nhiều.

Cho dù như vậy, đến khi trời tối bọn họ mới rời khỏi Cẩm Khu Phong Lô, trở về doanh trại.

Cho nên Phương Tri Hành đã trả thêm một khoản tiền thưởng cho Lục Mẫu Đơn.

Cả hai bên đều hài lòng kết thúc mối quan hệ ông chủ người làm, ai về nhà nấy.

Một người một con chó quay trở lại khách điểm Minh Nguyệt nghỉ ngơi.

Lục Mẫu Đơn đi về phía nhà cô.

Đột nhiên, một nhóm người bao vây cô.

Lục Mẫu Đơn vô cùng hoảng sợ, cô siết chặt túi tiền rồi ngạc nhiên nói: “Các người muốn làm gì?”

“Đừng căng thẳng!”

Một tráng hán trung niên bước lên, khoanh tay trước ngực cười lạnh nói: “Chúng ta không đến cướp tiền của người.”

Lục Mẫu Đơn chần chừ: “Xin hỏi các vị bằng hữu có gì chỉ giáo?”

Tráng hán trung niên đáp: “Công tử nhà ta có lời mời.”

Không lâu sau, Lục Mẫu Đơn bị ép bước vào một căn phòng.

Trong phòng có ba thanh niên, một người ngồi, hai người kia đứng sau lưng hắn.

Lục Mẫu Đơn cẩn thận quan sát, thấy người ngồi có phong thái hơn người, y phục quý giá, tuyệt đối không phải phàm phu tục tử.

Nếu Phương Trì Hành ở đây, cậu liếc mắt sẽ nhận ra người này chính là Thẩm Chí Việt.

Trong lòng Lục Mẫu Đơn căng thẳng, cô khép nép hành lễ, cười gượng hỏi: “Vị công tử này, không biết ngài triệu thiếp thân đến đây có việc gì?”

Sắc mặt Thẩm Chí Việt thất thường, hẩn lạnh lùng hỏi: “Người thuê người hôm nay, hẩn sống sót như thế nào?”

Tim Lục Mẫu Đơn đập lệch một nhịp, nín thở đáp: “Chính công tử đã phái đám người kia đi giết hẩn à?”

Cô chợ hiếu ra, vội vàng nói: “Hẩn đã giết toàn bộ đám người kia rồi, hẩn rất lợi hại, đám người ngài phái đi căn bản không phải đối thủ của hẩn.”

Trong lòng Thẩm Chí Việt thầm nghĩ đúng là như vậy, hẩn dựa vào ghế, ung dung hỏi: “Hẩn có thực lực gì?”

Lục Mẫu Đơn im lặng một lát, thận trọng trả lời: “Thiếp thân không dám khẳng định hẩn mạnh đến mức nào, nhưng hẩn có gan xâm nhập thế giới dưới lòng đất, một mình đi săn nhện Bát Trảo Thiên La cấp ba.”

“Ồ?”

Sắc mặt Thẩm Chí Việt hơi thay đổi, với thực lực của hắn, một mình đi săn nhện Bát Trảo Thiên La cấp ba cũng không phải là không thể, nhưng chưa chắc lần nào cũng toàn mạng trở ra.

“Người đi đi.” Thẩm Chí Việt trầm ngâm một lát, phất tay.

Lục Mẫu Đơn như được đại xá, vội vàng xoay người rời đi.

Thẩm Chí Việt không chắc chắn, nghiêng đầu hỏi: “Tiểu tử kia tên gì vậy?”

Một thanh niên mặt dài phía sau vội vàng đáp: “Tên đăng ký là Trương Trường Kích, rất có thể là tên giả.”

Chương 468: Đỉnh Phong (2)

Nói đến đây, thanh niên mặt dài không nhận được khuyên nhủ: “Công tử, Trương Trường Kích có thực lực không tầm thường, rất có thể có lai lịch sâu xa, bây giờ chúng ta dừng tay vẫn còn kịp.”

Thẩm Chí Việt hừ một tiếng, trầm giọng nói: “Người sợ cái gì? Ta có thể khẳng định tên kia không phải người của La gia, ở quận Thanh Hà, ngoài người của La gia ta không chọc nổi, còn có ai ta không chọc nổi?”

Thanh niên mặt dài nhìn mặt đoán ý, vội vàng nói: “Công tử nói đúng, thuộc hạ đáng chết, không nên trợ giúp cho chí khí của người khác mà tự làm giảm uy phong của mình.”

Lúc này, một thanh niên khác mở miệng: “Người của La gia thân phận tôn quý, tuyệt đối sẽ không sử dụng tên giả. Chắc chắn tên Trương Trường Kích kia không phải người của La gia, công tử muốn giết thì cứ giết!”

Thẩm Chí Việt cười lạnh một tiếng, đứng dậy nói: “Dù sao cũng nhàn rồi, ta sẽ tự mình đi gặp hắn.”

Thanh niên mặt dài vội vàng nói: “Công tử, đối phó với loại vô danh tiểu tốt này, đâu cần ngài tự mình ra tay, cứ để người của ‘Ngũ Sắc đường’ làm chuyện nặng nhọc này đi.”

Thẩm Chí Việt nghĩ lại thì thấy cũng đúng, hần lại ngồi xuống rồi lạnh lùng nói: “Người đi sắp xếp đi, sáng mai ta muốn nghe thấy tin tốt.”

“Rõ!”

Thanh niên mặt dài đáp một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Cùng lúc đó, khách điểm Minh Nguyệt!

Phượng Trì Hành nằm trong bồn tắm, toàn thân thả lỏng, thoải mái ngâm mình.

Còn có một bồn tắm đang bốc hơi nóng bên cạnh.

Tế Cửu nằm trong đó ngâm mình, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

Nhưng mà nước trong bồn tắm lại đen ngòm, bẩn chết đi được.

Trời đã tối, sau khi một người một chó tắm xong liền nằm xuống ngủ.

Phượng Trì Hành cảm thấy buồn ngủ, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

“Phượng Trì Hành, mau tỉnh lại!”

Không biết qua bao lâu, Tế Cửu đột nhiên truyền âm với giọng rất lớn.

Tiếng hét này, giống như là cầm loa hét lên trong đầu Phượng Trì Hành.

Phượng Trì Hành lập tức tỉnh táo lại, mở mắt ra.

Nghe Tế Cửu nhanh chóng nói: “Có người đến, năm người, bốn người trên mái phòng chúng ta, còn một người treo người bên ngoài cửa sổ.”

Phượng Trì Hành hiểu rõ, liền lật người xuống giường, thuận tay cầm lấy bảo đao Đồ Long dựa bên mép giường.

Sau đó thân hình cậu lắc một cái, lặng lẽ di chuyển đến bên

cạnh cửa sổ, bày ra tư thế, một đao Sức Lực Trảm, quét ngang chém ra!

Xoẹt!

Bảo đao Đồ Long chém vào tường giống như cắt đậu hũ, tạo ra một vết nứt khổng lồ.

“A!”

Một tiếng thét thảm thiết vang lên bên ngoài cửa sổ.

Sau đó cửa sổ vỡ vụn, lộ ra một bóng người đang rơi xuống.

Tên đó đã mất một nửa cánh tay, máu bắn đầy trời.

Rất rõ ràng, tên đó vừa dùng một tay bám vào cửa sổ, vừa khéo bị lưỡi đao lướt qua chém đứt một cánh tay của hắn.

Gần như ngay sau đó!

Bùm!

Mái phòng bị xé toạc bốn lỗ thủng lớn, những mảnh ngói vỡ loảng xoảng rơi xuống.

Bốn bóng người rơi từ trên trời xuống.

Phương Tri Hành bình tĩnh, cậu mở Đồng Tử Xích Huyết rồi vọt lên trong bóng tối, bất ngờ nhảy đến trước mặt một người trong số đó, vung đao từ dưới lên trên.

“Phập!”

Người nọ còn đang giữa không trung, bỗng cảm thấy lạnh buốt giữa hai chân, cơ thể lập tức bị xẻ làm đôi từ chính giữa.

Phương Tri Hành thế như chẻ tre, cậu nhảy lên thật cao, đáp

xuống xà nhà rồi cúi đầu nhìn xuống.

Ba người còn lại nhanh chóng đáp xuống sàn.

Trong phòng tối om, ánh trăng ngoài cửa sổ cũng không sáng cho lắm.

Bọn họ nhất thời không nhận ra một tên đồng bọn đã bị chém làm đôi.

Cho đến khi mùi máu tanh trong phòng càng lúc càng nồng nặc.

“A, lão tam bị giết rồi!”

Một tiếng kêu kinh hoàng đột nhiên vang lên.

Trong khi ba người đang kinh ngạc, Phương Tri Hành lao xuống với tốc độ cực nhanh, bảo đao Đồ Long chém xéo một nhát.

Phập!

Lại có một cái đầu người bay lên, người và đầu rơi xuống đất, máu chảy lênh láng.

Còn lại hai người kia, một tên mặc hồng y, một tên mặc tử y.

Máu tươi bắn đầy người bọn họ, trơ mắt nhìn đồng bọn bị chém đầu.

“Trọng đao cấp 3?!”

Hồng y nhân che mặt, ánh mắt lại run rẩy dữ dội, lộ ra vẻ kinh hãi như gặp quỷ.

“Vậy mà người lại có binh khí cấp 3!!” Tử y nhân cũng kinh hãi tột độ, da đầu tê dại.

Cao thủ Ngũ Cầm cảnh, dù đã cường hóa phòng ngự, cũng khó mà chống đỡ được thương tổn do binh khí cấp 3 gây ra.

Nhưng binh khí cấp 3 hiếm có và đắt đỏ, trước giờ chỉ có quyền quý môn phiệt mới có nó trong tay.

Ngũ Sắc đường chỉ là thế lực giang hồ được Thẩm gia nuôi dưỡng mà thôi, binh khí cấp 2 còn chẳng có mấy món, nói gì đến binh khí cấp 3?

Phượng Tri Hành không nói lời thừa, cậu lách người một cái, đột nhiên xuất hiện sau lưng tử y nhân, ra tay không hề lưu tình.

“Linh Xà Thiết Trúc Trảm!”

Ánh đao lạnh lẽo, tàn nhẫn, bá khí ngút trời!

Bảo đao Đồ Long thế không thể cản, mang theo sức mạnh khủng khiếp 13 vạn cân, chém về phía tử y nhân.

Phập~

Toàn thân tử y nhân cứng đờ, hoàn toàn không kịp phòng bị, đứng tại chỗ chịu một đao.

Chương 469: Thôn Tượng (1)

Không có gì bất ngờ, hắc bị đao chém làm đôi, thân thể lệch hẳn ngã xuống vũng máu.

Hồng y nhân sấn gai ốc, nghĩ cũng không thềm nghĩ, lao về phía cửa sổ rồi lộn người nhảy ra.

Hắc nhảy ra khỏi cửa sổ, ra bên ngoài, nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống, rọi lên người hắc, hồng y trong đêm tối hiện lên màu đen bóng.

Đột nhiên!

Đồng tử hồng y nhân co rút dữ dội, một bóng đen bao phủ từ trên đỉnh đầu xuống, nhanh chóng áp sát.

“Xong rồi...”

Tim hồng y nhân đập lệch một nhịp, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Sau đó hắc cảm nhận được cơn đau dữ dội ở đôi chân.

Bịch!

Hắc rơi xuống đất, ngã với tư thế chó ăn phân.

Cách đó không xa, còn có một hoàng y nhân, thở hổn hển nằm trên đường lớn, mất một cánh tay.

Hồng y nhân khó khăn quay đầu, phát hiện hai chân mình không bị chặt đứt, chỉ bị cắt đứt gân chân.

Một bóng người cao lớn, vác một thanh trọng đao bá khí, đứng trước mặt hắn, không phải Phương Tri Hành thì là ai.

“Trương đại hiệp tha mạng!”

Hồng y nhân kinh hoàng tột độ, mặt mày xám xịt.

Hắn quả quyết nhận thua, dập đầu như giã tỏi, cầu xin tha thứ: “Bọn ta có mắt như mù, đắc tội Trương đại hiệp, xin Trương đại hiệp rộng lượng tha thứ, bọn ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để bù đắp sai lầm, bất cứ bồi thường nào cũng có thể thương lượng.”

Phương Tri Hành không tức giận, chỉ hứng thú mở miệng nói: “Năm vị thực lực không yếu, đều đã bước vào Ngũ Cầm Cảnh, chắc hẳn không phải hạng vô danh, vẫn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh?”

Hồng y nhân đáp: “Bỉ nhân Phùng Cảnh Hồi, đại đường chủ của Ngũ Sắc đường.”

Hắn lại liếc mắt nhìn hoàng y nhân, giới thiệu: “Hắn tên là Phó Tử Hân, nhị đường chủ của Ngũ Sắc đường. Ba người còn lại cũng là người của Ngũ Sắc đường.”

“Ngũ Sắc đường...”

Phương Tri Hành tâm thần khẽ động, cậu cũng biết Ngũ Sắc đường này.

Lúc trước để thuận tiện cho việc chấp hành nhiệm vụ, cậu đã dặn Hồng Diệp soạn một phần tài liệu.

Chính là các thế lực giang hồ mà mỗi gia tộc môn phiệt nâng đỡ.

Ví dụ như Thiết Sơn Môn Tiết gia, bọn họ không chỉ là chó săn

được La gia môn phiệt nuôi dưỡng, mà còn được thăng cấp thành một trong tám tiểu môn phiệt.

Có thể nói, Tiết gia là điển hình thành công của việc con dâu trở thành mẹ chồng!

Còn Ngũ Sắc đường, lại là một trong những con chó được tiểu môn phiệt Thẩm gia nuôi.

Cấu trúc của thế lực này khá đơn giản, được lãnh đạo bởi năm người, bọn họ phân biệt với nhau bằng màu sắc, lần lượt là hồng, hoàng, lục, thanh, tử.

Hôm nay, năm cao thủ của Ngũ Sắc đường cùng nhau đến đây, một đợt ra tay dũng mãnh như hổ, sau đó Phương Tri Hành lại giết chết ba người, phế hai người trong chớp mắt.

Phương Tri Hành hỏi: “Ai phái các người đến?”

Ừc~

Yết hầu của Phùng Cảnh Hồi chuyển động, hắt nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn không dám nói ra tên người đó.

Một khi nói ra, lục soát chém đầu cả nhà là chuyện nhỏ, có thể bị tru di tam tộc.

Thấy vậy, Phương Tri Hành chậm rãi nói: “Vậy ta đổi câu hỏi khác, người phái các người đến, nếu ta muốn đến bái phỏng hẳn, nên đi đâu tìm hẳn?”

“A, chuyện này...”

Phùng Cảnh Hồi vẫn không dám nói.

Phương Tri Hành ha hả, không khỏi cười nhạo: “Người đứng

sau Ngũ Sắc đường lại kém cõi như vậy à, đến cả nơi ở cũng không dám để người khác biết?”

Nghe vậy, khuôn mặt Phùng Cảnh Hồi thoáng lộ vẻ tức giận, hẳn không do dự nữa, đáp: “Tiểu trúc Thính Vũ, phủ đệ tư nhân xa hoa nhất trong doanh trại Phong Lô, có gan thì người cứ đến!”

Phương Tri Hành cười, cậu giơ tay đặt lên đầu Phùng Cảnh Hồi rồi vỗ nhẹ một cái.

Sau đó cậu không thèm nhìn thêm một cái, lập tức quay người đi về phía hoàng y nhân.

Bùm~

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn thân Phùng Cảnh Hồi nổ tung, hóa thành một đám sương máu bay tứ tung, lắng xuống.

Cảnh tượng này...

“Đừng đừng đừng, ta nói cho người biết tất cả.”

Hoàng y nhân sợ tè ra quần, khuôn mặt tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận, run rẩy nói: “Thẩm Chí Việt phái bọn ta đến, hẳn ra lệnh cho bọn ta giết người.”

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, hỏi: “Thẩm Chí Việt có phải là con cháu dòng chính của Thẩm gia không?”

Hoàng y nhân vội vàng đáp: “Đúng đúng, hẳn là nhi tử của Tam phu nhân, vì có thiên phú võ thuật cực tốt cho nên địa vị trong Thẩm gia không tầm thường, chỉ đứng sau đích trưởng tử Thẩm Chí Ngạn.”

Phương Tri Hành hiểu ra, hỏi: “Tiểu trúc Thính Vũ có bao nhiêu lực lượng phòng ngự?”

Hoàng y nhân đáp: “Tiểu trúc Thính Vũ chỉ là nơi tạm dừng

chân của đệ tử Thẩm gia khi vào Cẩm Khu Phong Lôi rèn luyện. Người cũng biết đấy, trong doanh trại vẫn luôn rất an toàn, cho nên lực lượng phòng ngự không nhiều.”

Phương Tri Hành khẽ gật đầu, cậu nhếch miệng khẽ cười nói: “Giúp ta một việc.”

Cậu đỡ hoàng y nhân dậy, mang theo hắn nhảy lên, trở về trong phòng.

Tế Cầu vội vàng hỏi: “Có phải chủ mưu là thằng nhóc Thẩm Chí Việt kia không?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Chúng ta lập tức đi tìm hắn.”

Chương 470: Thôn Tượng (2)

Tế Cầu sững người, kinh ngạc nói: “Làm vậy không ổn đâu, Thẩm Chí Việt không phải loại người giống như Nguyễn Ứng Thần, nếu mày giết hắn thì nhất định sẽ gặp vô vàn tai họa, toàn bộ Thẩm gia có thể sẽ dốc hết lực lượng điều tra, truy sát ngươi!”

Nó khuyên nhủ: “Hiện tại mày vẫn chưa có thực lực đối đầu với cả Thẩm gia. Cho dù mày nhất định phải giết Thẩm Chí Việt thì cũng nên đợi đến khi thăng cấp Cửu Ngưu cảnh rồi giết cũng chưa muộn.”

Phương Tri Hành đáp: “Muộn rồi, tối nay tao đã tiêu diệt toàn bộ cấp cao của Ngũ Sắc đường, đủ để khiến cả Thẩm gia chú ý rồi.”

Tế Cầu sửng sốt, liếc nhìn hoàng y nhân, cạ lời đáp: “Hay lắm, thì ra năm tên sát thủ này là năm tên thủ lĩnh của Ngũ Sắc đường.”

Ngũ Sắc đường là một xúc tu của Thẩm gia.

Phương Tri Hành chặt đứt một cánh tay của Thẩm gia, hậu quả đã rất nghiêm trọng, không thể giải quyết êm đẹp được.

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Bây giờ tao có hai lựa chọn, hoặc là bỏ trốn ngay trong đêm, hoặc là giết Thẩm Chí Việt rồi mới bỏ trốn.”

Tế Cầu suy nghĩ: “Nếu mày không giết Thẩm Chí Việt mà chọn bỏ trốn luôn, vậy hắn...”

Phương Tri Hành lạnh lùng nói: “Thẩm Chí Việt từng điều tra

tao rồi, nắm được thông tin trực tiếp về tao, cho nên tao không thể xác định hẳn đã điều tra được bao nhiêu manh mối.”

Tế Cầu vô cùng đồng tình.

Ban đầu, Phương Tri Hành đến Cẩm Khu Phong Lô chỉ đơn thuần là để săn nhện Bát Trảo Thiên La, không muốn gây chuyện.

Vì vậy, khi hành động, cậu không nghĩ đến tình huống hiện tại, chắc chắn đã để lại rất nhiều dấu vết.

Nếu Thẩm gia truy tìm cậu, lần theo dấu vết đó, rất có thể sẽ nhanh chóng tìm ra cậu.

Cho nên, Phương Tri Hành nhất định phải diệt trừ Thẩm Chí Việt, xóa sạch toàn bộ dấu vết.

Cho dù Thẩm gia có muốn điều tra, chắc chắn cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Nghĩ đến đây, Tế Cầu thở dài: “Xem ra chúng ta không còn lựa chọn nào khác, vậy thì chén hẳn luôn đi!”

Phương Tri Hành giúp hoàng y nhân băng bó vết thương trước, sau đó mặc y phục, mang theo trang bị và hành lý.

Sau đó cậu tháo đèn dầu, châm lửa.

Phùng phùng phùng!

Ngọn lửa bùng lên dữ dội, căn phòng chữ Thiên này nhanh chóng bị bao phủ bởi biển lửa.

Phương Tri Hành và Tế Cầu dẫn hoàng y nhân nhanh chóng rời đi, đi đến tiểu trúc Thính Vũ.

Không lâu sau, bọn họ đến bên ngoài tiểu trúc Thính Vũ.

Phương Tri Hành leo lên một cây đại thụ, mở Đồng Tử Xích Huyết, quét mắt nhìn toàn bộ tiểu trúc Thính Vũ.

Tòa hào trạch này giống như một căn biệt thự, diện tích còn chưa lớn bằng Ích Hương trai.

Phương Tri Hành nhìn thấy từng luồng khí huyết như khói sóng bốc lên khắp nơi trong tòa nhà.

Luồng khí huyết mạnh mẽ nhất nằm ở chính giữa hậu viện tòa nhà, trong một tòa lầu các hai tầng.

Xét về cách bố trí của hào trạch, trong tình huống thông thường, người sống trong tòa nhà đó thường là chủ nhân.

Phương Tri Hành nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn hoàng y nhân mặt tái mét, ra lệnh: “Bây giờ người hãy trở về phục mệnh, nói với Thẩm Chí Việt rằng các người đã giết ta, nhưng chỉ có một mình người sống sót.”

Hoàng y nhân do dự: “Người không sợ ta báo cáo đúng sự thật, bán đứng người à?”

Phương Tri Hành đáp: “Nếu sau này Thẩm Chí Việt tiếp tục truy sát ta thì ta sẽ giết người đầu tiên.”

Hoàng y nhân kinh hãi tội độ, liên tục nói: “Người yên tâm, ta sẽ không đem mạng nhỏ của mình ra đùa đâu.”

Hắn cúi đầu thật sâu, ôm cánh tay đứt máu me be bét, quay đầu chạy về phía đại môn.

Tế Cửu nhìn theo, chớp mắt nói: “Tên này vừa gặp Thẩm Chí Việt, chắc chắn sẽ bán đứng mày, tại sao mày lại để hắn sống mà quay về?”

Hai mắt Phương Tri Hành đỏ ngầu, ánh mắt dõi theo hoàng y

nhân, khẽ cười nói: “Tao cần hẳn giúp tao xác định vị trí của Thẩm Chí Việt.”

Ban đầu Tế Cầu hơi sững sờ, nhưng nó nhanh chóng hiểu ra.

Dù sao tiểu trúc Thính Vũ cũng không phải là nơi nhỏ, Thẩm Chí Việt có thể ở trong bất cứ căn phòng nào.

Nếu bảo Phương Tri Hành và nó trà trộn vào trong tìm kiếm trong bóng tối, không biết phải tìm đến khi nào.

Một khi bất cẩn, có khả năng khiến Thẩm Chí Việt chuồn mất.

Nhưng có hoàng y nhân dẫn đường, Phương Tri Hành có thể dễ dàng tìm thấy hẳn.

“Ý tưởng hay đấy!”

Tế Cầu không thể không khâm phục, đầu óc của Phương Tri Hành xoay chuyển thật nhanh.

Lợi ích của việc để lại một người sống sót, lại là xác định chính xác vị trí của Thẩm Chí Việt, đăm ai có thể nghĩ đến chứ.

Hoàng y nhân nhanh chóng gõ đại môn tiểu trúc Thính Vũ, quay đầu nhìn lại con phố tối om, nhanh chân bước vào trong.

Hắn đi thẳng vào sâu trong hào trạch, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến bên ngoài tòa lầu các hai tầng ở chính giữa hậu viện.

Lúc này, trong lầu các đốt lửa sáng trưng, tiếng cười đùa của các nữ tử vọng ra.

Hoàng y nhân đứng ngoài cửa đợi một lát.

Chẳng mấy chốc, một thanh niên mặt dài mở cửa, nhìn thấy hoàng y nhân bị thương nặng, thì hẳn bị dọa giật cả mình.

Chương 471: Thôn Tượng (3)

Hoàng y nhân không nói lời nào, vội vã bước vào, đưa mắt nhìn xung quanh.

Trong phòng ngủ, có bốn nữ tử vô cùng xinh đẹp, bọn họ ăn mặc không chỉnh tề, nằm trên một chiếc giường lớn, đang chơi đùa, tùy ý tìm niềm vui với nhau.

Thẩm Chí Việt hoàn toàn trần truồng nằm giữa bốn mỹ nữ, vẻ mặt hưởng thụ.

“Công tử, chuyện lớn không tốt rồi!”

Hoàng y nhân quỳ một gối, nóng vội sốt ruột, gấp gáp nói: “Các đại đường chủ của chúng ta đều bị Trương Trường Kích giết rồi!”

“Cái gì?!”

Thẩm Chí Việt bất ngờ ngồi dậy, đẩy mạnh mỹ nữ đang nằm trên người mình ra, vẻ mặt không thể tin nổi, sửng sốt nói: “Phượng Cảnh Hồi bị giết rồi à? Hẳn là Ngũ Cầm Cảnh mà!”

Hoàng y nhân nói tiếp: “Thực lực Trương Trường Kích khủng khiếp, hơn nữa trong tay hắn còn có một...”

Còn chưa dứt lời, vút!

Một mũi tên lạnh lẽo bất ngờ bắn đến, xuyên qua cổ hoàng y nhân.

Hắn ngã nghiêng người, đầu đập xuống đất, máu trào ra từ trong miệng, phun vào chân Thẩm Chí Việt.

Thẩm Chí Việt cúi đầu nhìn hoàng y nhân, hần lập tức trợn tròn mắt.

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Thẩm Chí Việt ngẩng đầu lên, thấy thanh niên mặt dài ôm ngực ngã ngửa ra sau, một mũi tên xuyên qua tim hắn.

Vút vút vút!

Âm thanh xé gió không ngừng vang lên.

Thẩm Chí Việt hoảng loạn thay đổi sắc mặt, nghiêng đầu nhìn lại, thì người thanh niên khác trong phòng cũng đã bị trúng tên, ngã thẳng xuống đất.

Một mũi tên đâm thẳng vào miệng hắn, xuyên qua sau gáy.

Bốn mỹ nữ phục vụ hắn cũng đều bị trúng tên, bị bắn trúng chỗ hiểm nên tắt thở tại chỗ.

Trong thoáng chốc, tất cả mọi người trong căn phòng đã bị giết sạch, chỉ còn lại một mình Thẩm Chí Việt.

“Chỉ là mấy mũi tên, sao có thể làm ta bị thương được!”

Sắc mặt Thẩm Chí Việt âm trầm, cơ bắp toàn thân phòng lên dữ dội, làn da mơ hồ chuyển thành màu đen sạm, giống như một loại kim loại đen nào đó, ánh lên màu đen mờ nhạt.

Các mũi tên bắn vào từ nhiều hướng khác nhau, đại môn, cửa sổ đều có, bên ngoài chắc chắn không chỉ có một xạ thủ.

“Mình bị bao vây rồi...”

Thẩm Chí Việt nhanh chóng thổi tắt ngọn nến trong phòng.

Căn phòng chìm vào bóng tối.

Ngay sau đó, những mũi tên đột nhiên dừng lại.

Thẩm Chí Việt không hề hoảng hốt, một tay chop lấy thanh bảo kiếm bên giường, sẵn sàng nghênh chiến.

Tuy nhiên, điều khiến hắn ngạc nhiên chính là từ đầu đến cuối, không có một mũi tên nào nhắm vào hắn cả.

Bên ngoài đêm tối yên tĩnh, bóng tối nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Trán Thẩm Chí Việt nhăn lại, trong lòng kinh ngạc.

Hắn phán đoán kẻ thù tản ra trong phạm vi 20 đến 30 mét xung quanh lầu các.

Nếu hắn xông ra ngoài, có thể gặp bất trắc.

Vì vậy, còn không bằng cố thủ trong lầu các, lấy bất biến ứng vạn biến

Nghĩ đến đây, Thẩm Chí Việt nhanh chóng trốn vào nơi tối nhất trong phòng, bắt đầu ẩn nấp.

Ánh trăng mờ ảo chiếu vào cửa phòng, phủ một lớp sương mỏng lên sàn nhà.

Bất chợt, một đôi chân lớn bước vào cửa!

Thẩm Chí Việt nín thở, lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Vừa nhìn thấy thì quá đáng sợ, tim hắn đập lệch một nhịp.

Người đến hắc y bịt mặt, vóc dáng vạm vỡ, vác một thanh đao lớn nặng nề, hai mắt đỏ ngầu như máu.

Thẩm Chí Việt chỉ vừa chạm mắt vào đôi đồng tử đỏ máu kia, liền cảm thấy hàn khí dâng lên từ đáy lòng, nổi một lớp da gà.

“Tên này, thức tỉnh được loại đồng lực nào đó à?”

Sắc mặt Thẩm Chí Việt căng thẳng, bước ra khỏi bóng tối.

Bởi vì kẻ khai nhãn kia đã dễ dàng phát hiện ra nơi ẩn nấp của hắn.

Trước thị lực đặc biệt này, việc ẩn nấp không còn ý nghĩa gì nữa.

Thẩm Chí Việt không hổ là tinh anh môn phiệt, nhanh chóng điều chỉnh tâm thái, tập trung cao độ bước vào trạng thái chiến đấu.

“Người là ai?”

Thẩm Chí Việt rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ về phía Phương Tri Hành.

Trong bóng tối, hắn chỉ có thể nhìn thấy một đôi đồng tử màu máu, huống chi Phương Tri Hành còn mặc dạ hành y.

Phương Tri Hành thản nhiên đáp: “Nếu người có thể đỡ được một đao của ta, ta sẽ cho người chết một cách rõ ràng.”

“Ngạo mạn!”

Thẩm Chí Việt giận quá hóa cười, “Người cho rằng mình là ai, người có biết ta là ai không?”

Một cơn giận bùng lên, toàn thân Thẩm Chí Việt bộc phát hung uy đáng sợ, lao ra như vũ bão, tóc dựng ngược lên.

“Thần công gia truyền Thẩm gia, Đoạn Thủy Kiếm Pháp!”

Trường kiếm như nước, chém xiên tới, mang theo khí hồn một kiếm chém đứt sông!

Phường Tri Hành cười khinh miệt, một tay cầm đao, vung lên, chém dọc!

Không có bất kỳ chiêu thức nào, chỉ là một đòn chém đơn giản thô bạo!

Rắc~

Cánh tay Thẩm Chí Việt run rẩy, đột nhiên dừng lại, toàn thân cứng đờ giống như bị điểm huyệt.

Đôi mắt hẩn khẽ run, nhìn chăm chăm vào trường kiếm của mình.

Đứt rồi!

Trường kiếm bị chém đứt rồi!

Một kiếm chém đứt sông, kinh như Thiên Nhân, kết quả lại thành kiếm gãy chìm trong cát, thất bại thảm hại.

“Chẳng lẽ đó là, bảo đao cấp 3?!”

Thẩm Chí Việt nhanh chóng nhận ra điều gì đó, vì thế mà chấn động sâu sắc, trong lòng dâng lên bất an không nói nên lời.

Chương 472: Cực Hạn (1)

Trường kiếm của hắn không phải là hàng tầm thường, mà là bảo kiếm thượng phẩm cấp 2.

Đây là quà sinh nhật mẫu thân hắn tặng, chúc mừng hắn đột phá Tứ Cầm cảnh.

“Ừm, người có hơn 10 vạn cân khí lực, rất tài giỏi.”

Phương Tri Hành không ngần ngại đánh giá một câu, hai tay nắm chặt chuôi đao.

Vung đao, chém ngang!

Phập!

Cơ thể Thẩm Chí Việt run lên, eo lệch vị trí, máu phun như suối.

Cơ thể hắn bị chia thành hai phần, ngã về hai hướng khác nhau.

Cuối cùng hiện ra tư thái mặt nhìn về không.

“Người, người...”

Thẩm Chí Việt ho ra máu, trên mặt tràn ngập vẻ khó tin, ánh mắt đầy sự không cam lòng, giận dữ và hận thù.

Dần dần, ánh mắt của hắn hoàn toàn tối tăm, tất cả cảm xúc đều biến thành tuyệt vọng.

Phương Tri Hành giơ chân lên, đạp vào mặt Thẩm Chí Việt rồi

chà đập!

Rầm~

Sau đó, Phương Tri Hành nhanh chóng lục soát một lượt, sau đó lật đổ chiếc đèn dầu rồi châm lửa.

Không lâu sau, Tế Cửu chạy trở lại, truyền âm đến: “Tao đã đi tuần một vòng trong hào trạch, giải quyết hết những người khác rồi.”

Phương Tri Hành gật đầu, cậu không chần chừ thêm mà nhanh chóng rời khỏi tiểu trúc Thính Vũ.

Sau đó, cậu và Tế Cửu lập tức chạy đến chỗ ở của Lục Mẫu Đơn.

Lục Mẫu Đơn từng chứng kiến Phương Tri Hành bị người khác vây đánh, để đề phòng bất trắc, tốt nhất nên giết cô diệt khẩu.

Một người một chó đến nhà Lục Mẫu Đơn, lại phát hiện nhà cô bừa bộn, toàn bộ tử y phục bị mở tung.

“Mùi rất nồng, chắc hẳn Lục Mẫu Đơn đã quay lại đây không lâu trước đó.” Tế Cửu đánh hơi xung quanh, quả quyết nói.

Phương Tri Hành nhìn quanh một lượt rồi bĩu môi nói: “Vàng bạc, đồ trang sức đều biến mất, những thứ có giá trị đều được mang đi, chắc Lục Mẫu Đơn đã nhận ra có gì đó không ổn nên đã bỏ trốn trước.”

“Bỏ trốn rồi?!”

Tế Cửu kinh ngạc không thôi, khó hiểu nói: “Chẳng lẽ cô ta đoán trước được chúng ta sẽ đến giết cô ta à?”

Phương Tri Hành lắc đầu: “Chưa chắc, có thể cô ta đang chạy trốn người của Ngũ Sắc đường.”

Tế Cửu đột nhiên nhớ ra, đáp: “Cũng đúng, nhóm người đầu tiên đến giết mày quen biết Lục Mẫu Đơn, Lục Mẫu Đơn có thể cũng quen biết bọn họ, nhưng cô ta sợ bị cuốn vào rắc rối nên đã bỏ trốn trước.”

Phượng Tri Hành im lặng một lúc, trầm ngâm nói: “Dù sao thì Lục Mẫu Đơn cũng sẽ không xuất hiện trong thời gian ngắn.

Cho dù Thẩm gia có tìm được cô ta, thì thông tin có giá trị nhất mà cô ta có thể cung cấp cũng chỉ là việc ta dẫn theo một con ác lang cực kỳ xấu xí, một đặc điểm khá rõ ràng.”

Tế Cửu ngăn người trước, nó không khỏi rung mình rồi nín thở nói: “Chờ đã, mày luôn cải trang, có thể che giấu hành tung, còn ta thì cứ thế mà trần truồng chạy khắp nơi!”

Nó chợt nhận ra, nếu Thẩm gia muốn truy tìm Phượng Tri Hành, có thể sẽ bắt đầu từ việc truy tìm nó.

Tế Cửu lập tức xù lông, nó không muốn bị một gia tộc tiểu môn phiệt nào đó để mắt đến.

“Làm sao bây giờ?”

Tế Cửu sốt ruột, nó có thể cùng Phượng Tri Hành vui chơi, nhưng tuyệt đối không thể cùng cậu liều mạng.

Làm người có thể không có giới hạn.

Làm chó tuyệt đối không thể không có cảm giác ranh giới!

“Sợ cái lông ấy.”

Phượng Tri Hành cười khẩy, khinh bỉ nói: “Chẳng lẽ mày quên à, thế giới này tồn tại ‘lang ky’, đâu phải chỉ mình tao mang theo ác lang bên mình.”

Cậu cười lạnh nói: “Nếu tao là người của Thẩm gia, sau khi tra

được manh mối này, đối tượng tình nghi đầu tiên chắc chắn là Lang Ky Binh.”

Tế Cầu chớp chớp mắt chó, hình ảnh mấy Lang Ky Binh hiện lên trong đầu, lúc này nó mới thở phào nhẹ nhõm, cười ngượng ngùng nói: “Mày đừng coi thường chó quá, tao cũng không phải sợ Thẩm gia đâu, chẳng qua tao lo mày sẽ bị bại lộ vì tao thôi.”

Phượng Tri Hành làm như không nghe thấy, nói thẳng: “Sau khi trở về, mày cứ ở trong Ích Hương trai, hạn chế trườn mặt ra ngoài.”

“Được!”

Tế Cầu cũng không muốn ra ngoài, nó vui vẻ đồng ý.

Một người một chó nhân lúc đêm tối, lặng lẽ rời khỏi doanh trại Phong Lô, đi càng lúc càng xa.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Buổi sáng, trời âm u có mưa.

Mưa như trút nước ào ào đổ xuống, nước đọng khắp nơi trên mặt đất.

Trong ánh sáng ảm đạm, doanh trại Phong Lô đón chào một ngày mới.

Bất ngờ, tiếng bước chân hỗn loạn và ồn ào vang lên khắp bốn phương tám phía, phá vỡ sự yên tĩnh sáng sớm.

Một lượng lớn võ giả mặc đồng phục màu trắng thống nhất, hùng hổ bao vây doanh trại Phong Lô, phong tỏa mọi ngã đường, chỉ cho phép vào mà không cho phép ra.

Thời gian dần trôi qua từng chút một.

Đợi đến khi trời tờ mờ sáng, một đám thợ săn định đến Cấm Khu cấp 4 để bắt đầu một ngày săn bắn, nhưng đột nhiên cậu phát hiện đại môn bị phong tỏa, không ai được phép rời đi.

Trong một thoáng, cả doanh trại rộng lớn rơi vào hỗn loạn.

Ngay sau đó, những người mặc đồng phục màu trắng không do dự giết chết một số thợ săn gây rối.

Chương 473: Cực Hạn (2)

Thấy tình hình không ổn, những người khác lập tức ngoan ngoãn, giải tán, không dám làm ồn nữa.

Không lâu sau, một con ngựa phi nước đại đến, xông vào tiểu trúc Thánh Vũ.

Người cưỡi ngựa là một phụ nhân trung niên, ăn mặc quý phái, khí chất phi phàm.

Bà ta xuống ngựa, nhìn thấy tầng hai lầu các đã bị thiêu thành tro bụi thì tuyệt vọng quỳ xuống đất, hai tay bới trong đống tro tàn, thét lên: “Việt Nhi, Việt Nhi của ta!”

Tiếng khóc đau đớn khiến người khác xúc động.

Chẳng mấy chốc, một nam nhân trung niên vạm vỡ, dáng người thẳng tắp tiến đến bên cạnh phụ nhân.

Khuôn mặt ông ta vô cùng lạnh lùng, vẻ u ám lộ ra trong mắt khiến người ta kinh hãi.

“Gia chủ, tam phu nhân!”

Lại một nam nhân trung niên bạch y bước tới, quỳ một gối xuống đất, cúi đầu chấp tay.

Người ông ta bá khí kiến rõ ràng chính là gia chủ của Thẩm gia, Thẩm Ngọc Đường và tam phu nhân Nguyễn Quyên Hoa.

Thẩm Ngọc Đường mở miệng nói: “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nam nhân trung niên bạch y vội nói: “Đêm qua, một người hầu cưỡi ngựa đến nhà, báo cáo với thuộc hạ rằng tiểu trúc Thính Phong xảy ra chuyện, thuộc hạ lập tức đến xem, phát hiện tất cả mọi người trong tòa nhà đều bị giết, cả thiếu gia Chí Việt cũng không rõ tung tích, nghi ngờ đã chết trong đám cháy lớn.”

Trong lúc nói chuyện, ông ta vẫy tay, ngay lập tức một người hầu vội chạy tới, bộp một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Tên người hầu mặt mày hoảng hốt, run giọng nói: “Đêm qua tiểu nhân bị đau bụng cho nên đến y quán chữa trị, mua một thang thuốc về, vừa về đến đã thấy tòa nhà bị cháy.

Tiểu nhân vội vã chạy vào đại môn, lại giẫm phải một vũng máu nên trượt ngã, té ngã sống soài.

Tiểu nhân nhanh chóng phát hiện, người gác cổng đã chết ở cửa, mấy người hộ viện cũng chết rồi, tất cả mọi người đều đã chết.”

Tên người hầu càng nói càng sợ hãi, bịt miệng, suýt chút nữa nôn ra.

Thẩm Ngọc Đường ngắt lời: “Người có nhìn thấy thi thể của nhi tử Chí Việt của ta không?”

“Không!”

Tên người hầu lắc đầu: “Lầu các nơi thiếu gia ở, lửa cháy dữ dội nhất, khi tiểu nhân trở về đã bị thiêu rụi rồi.”

Một sự dao động lớn dâng lên trong mắt Thẩm Ngọc Đường, ông ta do dự nói: “Có khi nhi tử Chí Việt của ta đã ra ngoài, nó không gặp chuyện gì, nó cũng may mắn thoát nạn rồi.”

Nam nhân trung niên bạch y cúi đầu, siết chặt tay nói: “Gia chủ, ta đã điều tra rồi, tối hôm qua thiếu gia không ra ngoài.”

“Phu quân, Việt Nhi đã chết rồi!”

Đột nhiên, tam phu nhân lên tiếng, bà ta lôi ra một miếng ngọc bội, còn có một thanh kiếm gãy từ trong đồng tro tàn.

“Miếng ngọc bội này, Việt Nhi luôn mang theo bên mình, còn thanh kiếm gãy này, cũng là binh khí không rời tay của nó.”

Tam phu nhân càng nói càng suy sụp, sắc mặt tái nhợt, nước mắt lưng tròng, cơ thể không ngừng run rẩy, đột nhiên mắt tối sầm lại, bà ta ngất xỉu.

Thẩm Ngọc Đường đỡ tam phu nhân, dặn dò hạ nhân đưa bà ta đi nghỉ ngơi.

Ông ta nhặt thanh kiếm gãy lên, chỉ liếc nhìn vết gãy một cái, hốc mắt không khỏi trũng to, kinh ngạc nói: “Vết gãy thật bằng phẳng, đây tuyệt đối chính là dấu vết bị binh khí cấp 3 chém đứt!”

“Binh khí cấp 3?!”

Nam nhân trung niên bạch y sững sốt không thôi.

Nói thật, với gia thế một trong tám tiểu môn phiệt của Thẩm gia, bọn họ cũng chỉ có vài món binh khí cấp 3 mà thôi, còn không đủ một bàn tay.

Người giết Thẩm Chí Việt, lại có binh khí cấp 3, thân phận của người này nhất định không phú cũng quý, địa vị không tầm thường.

Thẩm Ngọc Đường hỏi: “Có điều tra được manh mối gì không?”

Nam nhân trung niên bạch y trả lời: “Vì đám cháy lớn cộng thêm trời mưa, cho nên manh mối rất ít. Tuy nhiên đám gia đình bị giết đều bị cắn chết tươi, hình như là một loại dị thú nào đó, hơn

nữa rằng còn có kịch độc.”

Thẩm Ngọc Đường nhíu mày: “Ồ, hung thủ dẫn một con dị thú theo bên mình à? Dị thú kêu ngạo khó thuần, dị thú có thể thuần phục không nhiều đâu.”

Nam nhân trung niên bạch y vô cùng tán thành, gật đầu đáp: “Gần như có thể khẳng định, hung thủ nuôi một con dị thú làm thú cưng, có thể hỗ trợ hắn giết người.”

Ánh mắt Thẩm Ngọc Đường lóe lên, trầm ngâm: “Còn dấu chân? Có thể thông qua dấu chân để phán đoán là loại dị thú nào không?”

Nam nhân trung niên bạch y trả lời: “Vì trời mưa nên dấu chân rất mờ, chỉ có thể phán đoán chung chung con dị thú đó có bốn chân.”

“Dị thú bốn chân sao...”

Thẩm Ngọc Đường lập tức nghĩ đến vài khả năng, sói, rắn bốn chân, mèo, v.v.

Nhưng ông ta không thể xác định là loại dị thú nào nên nói thẳng: “Một người một thú xuất hiện trong doanh trại, chắc khá hiếm gặp, gây sự chú ý, chắc hẳn có nhiều người đã nhìn thấy bọn họ, treo thưởng tìm kiếm nhân chứng cho ta.”

Nam nhân trung niên bạch y vội nói: “Thuộc hạ đã thả tin tức ra ngoài rồi.”

Thẩm Ngọc Đường gật đầu tỏ vẻ tán thành, lại hỏi: “Còn gì nữa không?”

Nam nhân trung niên bạch y nói: “Đêm qua, khách điểm Minh Nguyệt cũng bị cháy, hơn nữa trước khi xảy ra hỏa hoạn, có người nghe thấy tiếng đánh nhau.”

Chương 474: Cực Hạn (3)

Thẩm Ngọc Đường đứng dậy, chấp tay sau lưng đi qua đi lại nói: “Khách điểm Minh Nguyệt và tiểu trúc Thính Vũ đồng thời bị cháy, đây tuyệt đối không thể là chuyện trùng hợp.”

Nói đến đây, đột nhiên Thẩm Ngọc Đường cảm thấy thiếu thứ gì đó, ông ta nhìn quanh một vòng rồi hỏi: “Người của Ngũ Sắc đường đâu, sao bọn họ vẫn chưa đến?”

Nam nhân trung niên bạch y trả lời: “Thuộc hạ đã phái người thông báo cho Ngũ Sắc đường rồi, nhưng không biết vì sao, người của bọn họ vẫn chưa đến.”

Khoảng nửa giờ sau...

Cuối cùng cũng có người của Ngũ Sắc đường đến báo cáo: “Đêm qua năm vị đường chủ đột nhiên ra ngoài, đến giờ vẫn chưa về, không rõ đi đâu, bọn thuộc hạ vẫn đang dốc toàn lực tìm kiếm.”

Sắc mặt Thẩm Ngọc Đường thay đổi, kinh ngạc nói: “Năm người lớn sống sờ sờ cùng nhau ra ngoài, vậy mà các người lại không biết gì cả?”

Người kia run rẩy đáp: “Năm vị đường chủ hành động bí mật, không báo cho bất cứ ai biết.”

Nam nhân trung niên bạch y thấy vậy, lập tức điều tra một lượt rồi quay lại báo cáo: “Thuộc hạ đã tra hỏi, đêm qua không có ai phân phó Ngũ Sắc đường làm việc gì.”

Thẩm Ngọc Đường vô cùng buồn bực, trầm ngâm nói: “Người

có thể điều khiển năm vị đường chủ của Ngũ Sắc đường ra tay cùng lúc, chắc chắn là cấp cao của Thảm gia chúng ta...”

Đột nhiên, ông ta nghĩ đến chuyện gì đó, hai mắt híp lại: “Có phải nhi tử Chí Việt của ta là người sai khiến người của Ngũ Sắc đường không?”

Nam nhân trung niên bạch y cũng không khỏi rung mình, vội nói: “Có khả năng này! Thiếu gia rất có thể đã gặp chuyện khó khăn gì đó, cần cả năm người bọn họ cùng ra tay giải quyết, nhưng giữa chừng xảy ra biến cố khiến thiếu gia bị giết.”

Thảm Ngọc Đường nghiêng rằng: “Năm người của Ngũ Sắc đường, e rằng cũng bị giết rồi.”

Lúc này, các thành viên dòng chính của Thảm gia lần lượt đến, bao gồm cả đại phu nhân và đích trưởng tử Thảm Chí Ngạn, v.v.

Thảm Chí Việt bị giết, gây ra chấn động lớn.

“Ngoài đám phản tặc đó, còn ai dám ra tay độc ác với đệ tử môn phiệt như vậy?”

“Người dám không chút kiêng dè giết con cháu dòng chính của môn phiệt, chỉ có thể là một môn phiệt khác mạnh hơn!”

“Trong quận Thanh Hà, môn phiệt nào có thù hằn sâu nhất với Thảm gia chúng ta?”

Mọi người đều đoán hung thủ là ai.

...

...

Ích Hương trai !

Mưa lớn không ngừng rơi.

Qua trưa, Phương Tri Hành tỉnh giấc, cậu ngáp một cái, tinh thần lại tràn đầy.

Cậu đã đi đường cả đêm, sau khi trở về thì lăn ra ngủ ngay.

“Hong Diệp, hai ngày ta rời đi, có nhiệm vụ mới nào không?”

Phương Tri Hành rời khỏi giường mặc y phục, bước vào thư phòng, ngồi xuống ghế.

Hong Diệp bưng một tách trà nóng đến, cô dịu dàng đáp: “Ừm, chiều qua có một nhiệm vụ mới, ta đã bảo Mã Tranh Minh đi làm rồi.”

Phương Tri Hành uống một ngụm trà, nhận lấy cuộn giấy mở ra xem.

“Lập tức đến Bạch Hạc Hồ cách thành nam 190 dặm, giả làm thích khách tập kích Nhan Hồng Đào, sau khi dọa cô ta thì lập tức bỏ trốn.”

Phương Tri Hành khẽ nheo mắt, bất lực nói: “Sao lại là Nhan Hồng Đào này nữa chứ!”

Hong Diệp bật cười: “Nhan Hồng Đào là bảo bối của Điền Thái Hưng mà, chỉ cần Nhan Hồng Đào xảy ra chuyện thì Điền Thái Hưng sẽ bị trói tay trói chân, không làm được gì cả.”

Phương Tri Hành hiểu ra, đáp: “Nhiệm vụ này rất đơn giản, chắc Mã Tranh Minh có thể hoàn thành được.”

Hong Diệp gật đầu cười: “Ừm, ngài yên tâm, nhiệm vụ này đã hoàn thành thuận lợi rồi.”

Nói đến đây, cô nhẹ giọng bổ sung một câu: “Ta không nói cho đại công tử và đại phu nhân biết chuyện ngài rời đi, bọn họ không biết ngài ra ngoài làm việc riêng.”

Phương Tri Hành mừng thầm trong lòng.

Hồng Diệp vẫn luôn là người hầu trung thành của La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu.

Công việc hàng ngày của cô, ngoài việc hỗ trợ Phương Tri Hành thì chính là giám sát nhất cử nhất động của Phương Tri Hành, báo cáo cho hai chủ nhân bất cứ lúc nào.

Nhưng bây giờ cô dần dần dao động, nghiêng về phía Phương Tri Hành.

“Đây chính là lâu ngày có tình cảm à?”

Tâm trạng Phương Tri Hành lập tức vô cùng vui vẻ, cậu thuận thực cởi đai lưng ngọc, kéo Hồng Diệp lại gần rồi giữ lấy đầu cô.

Hồng Diệp làm nũng không thôi, oán trách liếc nhìn Phương Tri Hành rồi ngoan ngoãn nghe theo cúi đầu, mở đôi môi anh đào nhỏ nhắn.

Hai ngày trôi qua trong chớp mắt.

Chiều hôm đó, Phương Tri Hành lại nhận được lời mời tham dự tửu hội của tiểu thư Ngô gia.

Dù sao Phương Tri Hành cũng nhàn rồi, cậu liền đến tham gia cho vui, coi như giết thời gian.

Cậu chậm rãi bước vào đại sảnh.

Không ngoài dự đoán, trong đại sảnh lại chật kín người, vô cùng náo nhiệt.

Phương Tri Hành vẫn như cũ, cầm một ly rượu, chỉ đứng một mình ở góc phòng giống như một người ngoài cuộc.

“Người chắc chắn không? Thẩm Chí Việt bị người ta giết

chết?”

Đột nhiên, một tiếng kêu kinh ngạc truyền vào tai cậu.

Phương Tri Hành vẫn bình tĩnh, lắng tai nghe.

Không xa, mấy vị tiểu thư khuê các đang ríu rít trò chuyện.

Chương 475: Cỗ Nhân (1)

“Ừm, ta và Thẩm Giao Giao là khuê mật thân thiết không có gì không nói, cô ấy chính miệng nói tin tức này cho ta nghe đó.”

“Sao có thể chứ? Thẩm Chí Việt là Tứ Cầm cảnh mà, thực lực rất mạnh, ai có thể giết được hắn?”

“Không rõ, Thẩm gia đang dốc toàn lực truy tìm hung thủ, nhưng có tin đồn nói bọn họ nghi ngờ hung thủ là một cao thủ ngự thú, hắn nuôi một con dị thú bên cạnh.”

“Thế thì phạm vi lớn rồi, ta cũng nuôi một con dị thú đấy, một con thỏ tai ngắn đáng yêu.”

“Hì hì, ta nuôi một con mèo chân ú, chân béo múp míp luôn đấy, siêu đáng yêu!”

...

Chủ đề trò chuyện của mấy vị tiểu thư khuê các, nhanh chóng chuyển từ vụ án mạng sang việc nuôi thú cưng.

Phương Tri Hành thu lại tinh thần, thản nhiên uống rượu.

“Một mình à?”

Đột nhiên, có người tiến lại gần.

Phương Tri Hành nghiêng đầu nhìn, phát hiện người đến lại là công tử Lộc Ngọc của Võ Minh.

Phương Tri Hành mỉm cười, hạ thấp tư thế rồi cúi đầu cười nói: “Bái kiến Lộc công tử, thất kính thất kính.”

Lộc Ngọc quay người, dựa vào tường đứng, khẽ thở dài: “Thực ra ta cũng giống như người, không thuộc về vòng tròn này, bọn họ không phải môn phiệt thì cũng là quyền quý, còn ta chỉ là một người giang hồ.”

Phương Tri Hành vội nín thở: “Sao có thể nói vậy, ngài khiêm tốn quá rồi. Ngài là hy vọng tương lai của Võ Minh, mọi người đều rất kính trọng ngài.”

Lộc Ngọc cười nói: “Người cũng không tệ, nghe nói Súc Lục Trảm của người có uy lực kinh người, có thời gian chúng ta cộ xát một chút nhé.”

Phương Tri Hành vội nói: “Chỉ là trò vật vãnh, không đáng để phô ra ngoài.”

Hình như Lộc Ngọc chỉ thuận miệng nhắc đến, không quá để tâm, nhanh chóng chuyển chủ đề, hạ giọng: “Nghe nói chưa, Thẩm Chí Việt dòng chính Thẩm gia, bị người ta giết rồi.”

Hắn làm một động tác cắt cổ, vài phần khoái ý không che giấu tràn ra trong ánh mắt.

“Thật hả?!”

Phương Tri Hành kinh ngạc thay đổi sắc mặt, khó tin nói: “Ai lại lớn gan như vậy, dám giết đệ tử môn phiệt? Đây là tội lớn bị tru di cửu tộc đấy!”

Lộc Ngọc bĩu môi: “Bên ngoài đã đồn đại nhiều chuyện lắm, có người nhắm mũi dùi vào Võ Minh bọn ta, nói hung thủ chính là người của Võ Minh, thậm chí còn tuyên bố sẽ uy hiếp Võ Minh giao ra hung thủ nữa đấy.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Võ Minh đã đầu hàng từ lâu, quy củ thành thật, tuyệt đối không thể làm chuyện quá đáng như vậy.”

Lộc Ngọc lắc đầu cười khở: “Nếu tất cả mọi người đều nghĩ như người thì tốt rồi, đáng tiếc!”

Phượng Tri Hành im lặng một chút, hỏi ngược lại: “Theo cao kiến của Lộc công tử, hung thủ có thể là ai?”

Khỏe miệng Lộc Ngọc nhếch lên, cười khở: “Theo ta đoán, có thể là chó cắn chó.”

Phượng Tri Hành chớp mắt: “Ý ngài là, đây là nội đấu giữa các môn phiệt?”

Lộc Ngọc khẽ gật đầu: “Mối quan hệ giữa các môn phiệt rất tế nhị, không phải vô cùng hòa thuận yên bình đâu, càng không phải nước sông không phạm nước giếng.”

Hắn nói thêm: “Hiện tại, La gia và Điền gia đang đấu đá dữ dội, còn Thẩm gia chính là tiểu môn phiệt được triều đình nâng đỡ, đứng về phía Điền gia.”

Phượng Tri Hành cũng hiểu rất rõ chuyện này.

Lần trước có một nhiệm vụ, yêu cầu tấn công “Thiếu chủ Hồng Ngọc môn, Hồng Tường Bằng”.

Hồng Ngọc môn này, chính là một trong những thế lực Thẩm gia bồi dưỡng.

Từ đó có thể thấy, La gia không ưa Thẩm gia.

Phải nói rằng, Lộc Ngọc phân tích từ góc độ đấu đá trong môn phiệt, khiến cho cái chết của Thẩm Chí Việt, bỗng chốc tràn ngập không khí âm mưu mờ mịt.

Trong lòng Phượng Tri Hành buồn cười.

Không ngờ cái chết của Thẩm Chí Việt lại gây ra nhiều sóng gió như vậy.

Vậy mà không ai nghĩ tới, nguyên nhân cái chết của Thẩm Chí Việt thực ra chỉ là một cuộc tranh giành nổi máu ghen giữa nam nhân mà thôi.

“Lộc công tử thật sự cao kiến!”

Phương Tri Hành vô cùng khâm phục, giơ ngón tay cái với Lộc Ngọc, chân thành khen ngợi: “Ngài nói rất có lý, người thường nào dám động đến đệ tử môn phiệt, cái chết của Thẩm Chí Việt tám chín phần mười là vật hy sinh trong cuộc đấu tranh giữa các môn phiệt.”

Lộc Ngọc khẽ mỉm cười, một tia đắc ý hiện lên trên khuôn mặt, nhưng hần lại xua tay nói: “Ta chỉ nói đùa mà thôi, người cũng đừng xem là thật.”

Phương Tri Hành cười trừ, sau đó cậu chuyển chủ đề, hỏi: “Thật sự có rất nhiều võ công bí tịch trong Võ Minh của các ngài à?”

“Đương nhiên!”

Nhắc đến chuyện này, ánh mắt Lộc Ngọc sáng lên, nói có vẻ tự đắc: “Võ Minh thành lập không phải một sớm một chiều, võ công bí tịch thu thập được giống như biển cả, nhiều không đếm xuể.”

Nói đến đây, hần vội vàng bổ sung một câu: “Ngoài ra, những võ công bí tịch quan trọng nhất của Võ Minh không phải thu thập được đâu, mà là do các bậc tiền bối của bọn ta tập hợp sở trường của trăm nhà, dốc hết sức mình sáng tạo ra, phẩm cấp chưa chắc đã thua kém thần công tổ truyền của môn phiệt thế gia.”

Nghe những lời này, Phương Tri Hành không khởi động lòng, cậu suy nghĩ gì đó

Chương 476: Cỗ Nhân (2)

Cậu không nghi ngờ lời nói của Lộc Ngọc có phần phóng đại hay không.

Bởi vì bản thân cậu sau khi chồng chất từng môn công pháp lên người mình, hiệu quả tu luyện đạt được cũng rất đáng kinh ngạc.

Vậy thì, một số kỳ tài trong Võ Minh, thật sự có khả năng thông hiểu đạo lý của nhiều môn võ công, từ đó phá vỡ công cùm, trò giỏi hơn thầy.

Lộc Ngọc quan sát sắc mặt, thấy Phương Tri Hành có chút động lòng thì hần cười nói: “Phương Trai chủ, Võ Minh bọn ta luôn rộng mở đón nhận, nếu người có ý định gia nhập Võ Minh, ta bằng lòng làm người giới thiệu cho người, thế nào?”

Phương Tri Hành thoáng giật mình, có chút được sủng ái mà lo sợ, đáp: “Xin hỏi Lộc công tử, sau khi gia nhập Võ Minh, ta cần làm chuyện gì cho Võ Minh không?”

Lộc Ngọc xua tay nói: “Xời, việc này người cứ yên tâm đi, Võ Minh bọn ta chỉ là một tổ chức tự do và nhân rồi, sẽ không bắt buộc thành viên làm bất cứ chuyện gì.”

Đương nhiên Phương Tri Hành không tin lời này.

Cái gọi là tổ chức từ thiện chưa chắc đã làm từ thiện, cái gọi là tổ chức phi lợi nhuận có thể tạo ra doanh thu cực tốt.

Cho nên cậu nói với giọng điệu nửa đùa nửa thật cười nhạo: “Chẳng lẽ ta có thể xem võ công bí tịch của Võ Minh miễn phí à?”

“Hề hề, đương nhiên không rồi.”

Lộc Ngọc bật cười lớn, thẳng thắn nói: “Võ công bí tịch chính là tài sản quan trọng nhất của Võ Minh, đã tiêu tốn rất nhiều nhân lực, vật lực, tài lực để thu thập, thậm chí nhiều người đã hy sinh vì nó.”

Phương Tri Hành hiểu ngay, không thể có chuyện cho không được.

Cậu cười đáp: “Ta hiểu, trên đời không có bữa ăn nào là miễn phí.”

Lộc Ngọc cười khà khà nói: “Chỉ cần người bỏ ra một số tiền nhỏ thì có thể có được võ công thượng thừa, đối với người thường, đây chính là chuyện có thể gặp chứ không thể cầu!”

Sau đó, hắn nghiêm mặt lại, nghiêm túc nói rằng: “Ngoài ra, Võ Minh bọn ta còn tự sáng tạo ra một số phương pháp luyện chế Nhục Đan hoàn toàn mới, có thể cung cấp tài nguyên cần thiết cho việc tu luyện.”

Trong lòng Phương Tri Hành chấn động, kinh ngạc nói: “Võ Minh lại có thể luyện chế Nhục Đan à?!”

Cuối cùng Lộc Ngọc không nhịn được mà tỏ vẻ kiêu ngạo, đắc ý cười nói: “Có thể chứ, thật ra luyện chế Nhục Đan không khó khăn như mọi người tưởng tượng đâu.”

Phương Tri Hành vô cùng chấn động, triều đình và môn phiệt vốn độc quyền công pháp và Nhục Đan, vậy mà Võ Minh lại có tất cả.

Điều này có chút không thể tin nổi.

Đột nhiên Lộc Ngọc nghĩ đến điều gì đó, hắn đề nghị: “Võ Minh bọn ta định kỳ sẽ tổ chức một vài hội giao lưu võ đạo, các

thành viên tụ tập lại với nhau, so tài võ công, trao đổi kinh nghiệm.

Ừm, buổi tụ tập tiếp theo chính là vài ngày tới, thế này đi, đến lúc đó ta sẽ gửi cho người một bức thư mời, người đến đó cùng chơi đùa nhé.”

Phương Tri Hành trầm ngâm một chút rồi nói: “Được, có thời gian rảnh ta nhất định sẽ đến.”

Lộc Ngọc hài lòng mỉm cười, hắt quay người rời đi, tìm người khác trò chuyện.

Phương Tri Hành nghịch ly rượu, tiếp tục lắng nghe mọi người trò chuyện.

Không lâu sau, Ngô Hồng Thu khoác tay một thiếu nữ xinh xắn mặc trang phục hoa lệ, bọn họ vừa nói vừa cười đi tới.

“Phương Trai chủ, sao người lại đứng một mình, không kết giao bằng hữu à?”

Ngô Hồng Thu mặc một chiếc váy hoa nhí, xinh đẹp và tao nhã.

Có thể thấy, chiếc váy hoa nhí đó được làm bằng kỹ thuật thêu phức tạp, những sợi chỉ nhiều màu sắc xuyên qua lớp lụa mịn màng, tạo nên những hoa văn tinh xảo, từng đường kim mũi chỉ đều tràn đầy sức hút nghệ thuật.

Phương Tri Hành đáp: “Ta chỉ là một người dân thường, có cơ hội tham gia tửu hội của Ngô tiểu thư đã là may mắn ba đời, nào dám mong cầu quá nhiều.”

Ngô Hồng Thu gật đầu mỉm cười, đột nhiên tiến lại gần, nói nhỏ: “Sau khi tửu hội kết thúc, người ở lại một lát nhé.”

Phương Tri Hành nhướng mày, không hiểu tại sao.

Nhưng khóe miệng Ngô Hồng Thu nhếch lên một đường cong, nụ cười đầy ẩn ý, cô không nói rõ mà xoay người bỏ đi.

Phương Tri Hành chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi.

Tửu hội kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ mới kết thúc.

Mọi người lần lượt rời đi, chẳng mấy chốc trong đại sảnh không còn mấy người.

Phương Tri Hành mãi vẫn chưa đi, đợi đến cuối cùng, chỉ còn một người khách là cậu.

Ngô Hồng Thu tiễn một đám khách nhân, xoay người đi vào đại sảnh rồi ngồi xuống trước bàn dài, cô bắt chéo chân, vẫy tay nói: “Phương Trai chủ, người lại đây ngồi đi.”

Phương Tri Hành đi tới, ngồi xuống đối diện Ngô Hồng Thu.

“Đừng căng thẳng, thả lỏng đi.”

Ngô Hồng Thu mỉm cười, cầm bình rượu rót đầy hai ly, đưa một ly cho cậu.

Phương Tri Hành trịnh trọng đưa hai tay ra nhận lấy.

“Cạn một ly!”

Ngô Hồng Thu cụng ly một cái, tao nhã uống một ngụm rượu, cô hơi ngả người ra sau, ngồi ở tư thế thoải mái hơn rồi mở miệng nói: “Biết tại sao ta chỉ giữ một mình người ở lại không?”

Chương 477: Chấn Kinh (1)

Phường Trì Hành khẽ cúi đầu, nghiêm túc nói: “Xin Ngô tiểu thư chỉ giáo.”

Ngô Hồng Thu im lặng một lúc, chậm rãi nói: “Người đã từng nghe nói đến ‘Hội Linh Tu’ chưa?”

Phường Trì Hành lắc đầu, tỏ vẻ chưa từng nghe nói.

“Không sao, ta sẽ nói cho người nghe.”

Ngô Hồng Thu giải thích cẩn thận: “Người tập võ như chúng ta khi tu luyện võ công, sợ nhất điều gì? Không gì khác ngoài thiên phú quá thấp, tiềm năng không đủ. Cho nên có những bậc tiền bối đã dốc hết tâm huyết sáng tạo ra một phương pháp tu luyện có thể nâng cao thiên phú và tiềm năng, tên là Âm Dương Hòa Hợp.”

“???”

Phường Trì Hành khẽ chớp mắt, bốn chữ âm dương hòa hợp đã kích thích tiểu đệ đệ của cậu.

Dù gì Ngô Hồng Thu cũng là thiên kim danh môn, vậy mà cũng đùa giỡn mấy chuyện âm dương hòa hợp thối nát này.

“Hội Linh Tu là một tổ chức chủ trương âm dương hòa hợp.”

Ngô Hồng Thu mắt long lanh như tơ, câu hồn đoạt phách: “Giả dụ người gia nhập hội Linh Tu, ta sẽ định kỳ sắp xếp mỹ nhân âm dương hòa hợp với người, giúp người thoát khỏi bi kịch trong tương lai.”

Phường Trì Hành sửng người, kinh ngạc hỏi: “Bi kịch trong

tương lai?”

Ngô Hồng Thu cười nói: “Người từng dùng Phá Hận Đan rồi đúng không?”

Sắc mặt Phương Trì Hành hơi thay đổi.

“Đừng hoảng sợ.”

Ngô Hồng Thu lại nâng ly cùng nhẹ, cười tươi như hoa, mơ hồ có vài phần đắc ý nói: “Trên thực tế, không có nhiều bí mật giữa các môn phiệt, ta muốn điều tra lai lịch của người, thực ra rất dễ dàng.”

Phương Trì Hành nhú mày thật chặt, tò mò hỏi: “Hội Linh Tu có liên quan gì đến chuyện ta từng dùng Phá Hận Đan à?”

Ngô Hồng Thu trả lời ngay: “Người đã dùng Phá Hận Đan, tiềm năng cơ thể sẽ được kích phát nhanh chóng, giống như một đồng lửa trại bị gió lớn thổi, cháy bùng lên, tỏa ra nhiệt độ và ánh sáng mạnh mẽ.

Nhưng cái giá phải trả cũng rất nặng nề, tuổi thọ của người sẽ giảm đi rất nhiều, hơn nữa sau khi người vắt kiệt tiềm năng ở giai đoạn Ngũ Cầm cảnh thì cả đời này không thể đột phá đến Cửu Ngưu cảnh được đâu.”

Phương Trì Hành chợt nảy ra ý tưởng, líu lười nói: “Ý cô là hội Linh Tu có cách giải quyết vấn đề này à?”

Ngô Hồng Thu gật đầu, phần chấn nói: “Bây giờ người chính là một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, sau khi âm dương hòa hợp với nữ tử, có thể sưởi ấm và giúp bọn họ thăng hoa.

Để đáp lại, bọn họ cũng sẽ dùng âm nguyên để điều hòa cơ thể người, giúp người hạ nhiệt, không những có thể kéo dài tuổi thọ, mà thậm chí còn có thể giúp người tiến thêm một bậc.”

Phương Tri Hành chột hiểu ra: “Nói như vậy, người từng dùng Phá Hạng Đan vừa khéo chính là đối tượng hoàn hảo nhất để nữ tử tiến hành âm dương hòa hợp, đúng không?”

“Thông minh!”

Ngô Hồng Thu cười nói: “Thực không dám giấu, ta tìm đến người, thực ra đã được sự đồng ý của Mẫn Châu tử tử rồi, tử ấy cho phép người gia nhập hội Linh Tu.”

Trong khi nói chuyện, cô lấy một bức thư từ trong tay áo ra rồi đưa cho cậu.

Khi Phương Tri Hành nhận lấy rồi xem qua, vẻ mặt của cậu trở nên vô cùng đặc sắc.

Đồng Mẫn Châu tự tay viết bức thư đó, đồng ý cho hội Linh Tu “mượn” Phương Mậu Thu.

Hay lắm!

Đây cmn nó lại phụng chỉ đi chơi gái nữa rồi!

Khóe miệng Phương Tri Hành giật giật, cậu tò mò hỏi: “Mấy nữ tử âm dương hòa hợp với ta là ai vậy?”

“Bí mật!”

Ngô Hồng Thu lắc đầu nói: “Bọn họ có thể gia nô được một gia tộc nào đó bồi dưỡng trọng điểm, hoặc cũng có thể là những người có thân phận, nhưng người chỉ âm dương hòa hợp với bọn họ, không được phép dò hỏi thân phận của bọn họ.”

Phương Tri Hành chớp mắt: “Ta và bọn họ da thịt thân mật, sao có thể làm được...”

Cậu còn chưa nói xong, Ngô Hồng Thu đã lấy một chiếc mặt nạ ra rồi nghiêm túc nói: “Người đeo mặt nạ làm việc, đối phương

cũng vậy, ngoài việc âm dương hòa hợp, hai người không được phép nói bất cứ chuyện nào khác.”

Phương Tri Hành nhận lấy chiếc mặt nạ, nhất thời không nói nên lời.

“Đeo vào đi.”

Ngô Hồng Thu đặt ly rượu xuống, đứng dậy, cười nói: “Ta có một người tử muội, cô ấy mãi vẫn không thể đột phá đến Nhất Cảnh cảnh, tối nay người âm dương hòa hợp với cô ấy, giúp cô ấy một phần lực nho nhỏ, để cô ấy bay lên.”

Phương Tri Hành căng thẳng, ngập ngừng nói: “Nhưng mà, ta không biết âm dương hòa hợp như thế nào?”

“Người không cần biết, Âm Dương Hòa Hợp là công pháp hệ Kiều Sư, do nữ tử tu luyện, người chỉ cần phối hợp với cô ấy là được rồi.”

Nói đến đây, Ngô Hồng Thu đến gần bên tai Phương Tri Hành, hà ra một hơi ấm áp dịu dàng.

” Âm Dương Hòa Hợp chủ yếu là nữ tử bận rộn, người chỉ cần nằm im là được.”

Phương Tri Hành không nói nên lời.

Hôm nay cậu xem như đã được lĩnh giáo, thế nào gọi là được sắp xếp đâu ra đấy.

“Đi thôi, theo ta.”

Ngô Hồng Thu xách váy bước ra ngoài.

Phương Tri Hành đeo mặt nạ lên rồi theo sát cô.

Chương 478: Chấn Kinh (2)

Hai người đi thẳng đến một biệt viện nào đó.

“Tiểu thư, người đến rồi.”

Có một bà lão hồng y đang đứng bên ngoài phòng.

Ngô Hồng Thu hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Bà lão hồng y ngẩng đầu nhìn Phương Tri Hành, cười nói: “Chỉ còn chờ hấn thôi.”

“Ừm, đưa hấn vào đi.”

Một vết ửng đỏ hiện lên trên mặt Ngô Hồng Thu.

Phương Tri Hành im lặng một lúc, chậm rãi bước vào phòng.

Một căn phòng rất lớn, rộng bằng một sân bóng rổ đập vào mắt cậu.

Có một bồn tắm rất lớn ở chính giữa phòng.

Phía sau bồn tắm chính là một chiếc giường lớn rộng rãi được che bằng một tấm màn màu đỏ rất lớn.

Phương Tri Hành vừa bước vào cửa, lập tức hai thị nữ đeo mặt nạ bước đến, giúp cậu cởi y phục.

Cậu bước vào bồn tắm, ngâm mình trong nước.

Hai thị nữ giúp cậu tắm rửa toàn thân.

Sau đó, cậu bước về phía chiếc giường lớn, nằm xuống trên

chăn đệm.

Không lâu sau, những ngọn nến trong phòng lần lượt bị thổi tắt, chỉ còn lại một ngọn nến bên giường vẫn cháy.

Ánh nến nhảy múa chiếu vào khiến lớp màn mờ ảo, bầu không khí tràn ngập sự lãng mạn.

Đột nhiên, một bàn tay ngọc ngà vén mở tấm màn.

Trong ánh sáng mờ ảo, một nữ tử đeo mặt nạ bước vào, mặc bộ y phục lụa mỏng nửa trong suốt, làn da trắng như tuyết, thân hình uyển chuyển như ẩn như hiện.

Cô không nói lời nào, lắc nhẹ thân mình, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Phương Tri Hành.

Một bà lão hồng y xuất hiện bên giường, bắt đầu tỉ mỉ giảng giải cách thức tiến hành âm dương hòa hợp.

Một lát sau, bà lão hồng y lui xuống.

Phương Tri Hành và nữ tử lạ mặt làm theo từng bước, ban đầu còn hơi lúng túng, nhưng bọn họ dần dần chìm vào cảnh đẹp..

Điều khiến Phương Tri Hành bất ngờ chính là nữ tử lạ mặt không chỉ rất e thẹn, mà động tác còn vô cùng vững vẻ, rõ ràng không hề có kinh nghiệm nào, chắc chắn là lần đầu tiên làm chuyện này.

“Bảo sao lại khít như vậy...”

Phương Tri Hành an nhiên nằm đó, tận hưởng niềm vui vô tận.

Một đêm nhanh chóng trôi qua.

Sáng hôm sau, Phương Tri Hành ngủ đến khi tự tỉnh lại.

Khi tỉnh dậy, chỉ còn lại một mình cậu nằm trên giường, nữ tử lạ mặt đã biến mất từ lâu.

Trên chăn đệm có một vũng máu, còn có vài sợi lông.

Phương Tri Hành mỉm cười, nhanh chóng rời khỏi phủ đệ Ngô gia.

Một khoảng thời gian sau đó, cứ cách ba ngày Phương Tri Hành lại được triệu tập đến phủ đệ Ngô gia, làm việc suốt đêm.

Nhờ vậy, La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu bên kia ngược lại yên tĩnh, không còn giao nhiệm vụ nữa.

Sáng hôm nay, cuối cùng!

Phong Ngâm Các đã phái người thông báo cho Phương Tri Hành rằng, tình báo cậu muốn tìm kiếm đã có manh mối.

Phương Tri Hành tinh thần phấn chấn, vội vã đến Phong Ngâm các, gặp ông lão râu trắng.

“Công tử gia, người đã luyện thành &LTThiên La Thánh Huyết Thư> mà ngài tìm kiếm, Phong Ngâm các bọn ta đã bỏ rất nhiều tâm huyết, cuối cùng cũng tìm được cho ngài rồi.” Ông lão xoa xoa tay, cười tủm tỉm nói.

Phương Tri Hành không nói hai lời, sảng khoái rút tiền trả phần còn lại.

Ông lão vô cùng mừng rỡ, cũng sảng khoái đáp: “Người đó tên là Lăng Triệu Dũng, cư trú tại trấn Tùng Thủy, cách thành nam 400 dặm.”

Phương Tri Hành ghi nhớ, lại hỏi: “Còn túi máu thì thế nào?”

Lão gia tử xòe tay, bất lực nói: “Thông tin về túi máu hơi khó tìm, bọn ta vẫn đang điều tra.”

Phượng Tri Hành hiểu ra, thúc giục rằng: “Làm phiền các vị cố gắng thêm chút nữa.”

“Nhất định nhất định.”

Ông lão đồng ý luôn miệng: “Phong Ngâm các bạn ta cũng muốn sớm kiếm được khoản tiền này mà.”

Sau đó, Phượng Tri Hành nhanh chóng trở về Ích Hương trai, thu dọn hành lý xong thì một mình xuất thành.

Cậu cũng không dẫn Tế Cầu theo.

Không còn cách nào khác, tên này càng ngày càng lớn, hơn nữa vô cùng gớm ghiếc, quá gây chú ý.

Trên đường đi, Phượng Tri Hành cưỡi ngựa, đi thuyền, rồi lại cưỡi ngựa, vất vả một ngày rưỡi mới đến được trấn Tùng Thủy.

Không bao lâu, Phượng Tri Hành đã dò hỏi được địa chỉ của Lăng Triệu Dũng và tìm tới.

Điều khiến cậu bất ngờ chính là!

Nhà của Lăng Triệu Dũng chỉ là nhà dân bình thường, đơn sơ giản dị.

Theo lý, người này có thể luyện thành Thiên La Thánh Huyết Thư nhất định là 1 cao thủ Ngũ Cầm cảnh có thực lực không hề tầm thường.

Một người có thực lực đáng gờm như thế không thể nào có cuộc sống khổ cực được.

Thế nhưng, Lăng Triệu Dũng lại ở nơi đơn sơ như thế, điều này hơi kỳ lạ.

Phượng Tri Hành ngẫm nghĩ, không vội hành động hấp tấp.

Cậu tìm hàng xóm của Lăng Triệu Dũng trước, tốn ít tiền hỏi thăm một chút tình hình của ông.

Thì được biết, Lăng Triệu Dũng chỉ là 1 ông lão tính tình cổ quái, sống một mình, bình thường không qua lại với bất cứ ai, ông cũng không có con cái.

Sở thích duy nhất của ông là nuôi con đỉa.

Hơn nữa, ông dùng máu tươi nuôi nó, làm cho hàng xóm thường xuyên ngửi thấy mùi máu nồng nặc.

Những người hàng xóm vô cùng bất mãn, đôi khi có người giận quá không chịu nổi nữa sẽ mắng ông ta vài câu.

Chương 479: Càn Quét (1)

Nhưng Lăng Triệu Dũng chưa từng đôi co lại, cứ giả câm vờ điếc, hờ hững.

Người khác thấy ông ta tuổi đã cao thì cũng không làm gì ông.

Cứ như vậy, mọi người chấp nhận sống chung với lũ, cúi đầu không gặp ngẩng đầu không thấy.

Phương Tri Hành hỏi thăm liên tiếp mấy người hàng xóm thì phát hiện bọn họ hoàn toàn không biết Lăng Triệu Dũng là một cao thủ giang hồ.

“Phải chăng Lăng Triệu Dũng đã sớm thoái ẩn giang hồ?”

Phương Tri hành suy ngẫm một lúc rồi đi vòng quanh nhà Lăng Triệu Dũng, trèo lên 1 đại thụ, mở Đồng Tử Xích Huyết.

Từ trên cao nhìn quanh một vòng.

Cậu nhìn thấy những vạc nước lớn được đặt trong sân vườn của Lăng Triệu Dũng.

Trong vạc có khí huyết Lang Yên bốc lên, khí huyết nồng đậm đến mức vượt cả người bình thường.

Gần như có thể kết luận rằng trong vạc có dị thú, ít nhất còn là dị thú cấp 1.

Qua hồi lâu, một Ông lão râu xám cao lớn vạm vỡ từ bên ngoài trở về.

Ông lão râu xám cầm 1 miếng thịt lớn trong tay, không biết là

thịt gò nhưng từ lượng khí huyết để phán đoán thì chắc chắn đây là thịt dị thú cấp 2.

Ngoài miếng thịt lớn, ông còn mang theo 1 chiếc túi da bò, bên trong túi chứa 1 loại chất lỏng nào đấy.

Ông lão râu xám mở cửa bước vào sân vườn, đặt thịt dị thú và túi da bò xuống.

Sau đó, ông lấy ra 1 cái thớt gỗ và 1 cái chậu lớn.

Thịt dị thú được băm nhuyễn và ném vào trong chậu.

Tiếp đó, ông mở túi da bò đổ chất lỏng màu đỏ tươi ra.

“Toàn là máu!”

Ánh mắt Phương Tri Hành chớp động, như có điều suy nghĩ.

Đúng như dự đoán, sau một khắc!

Ông lão râu xám bưng chậu lớn tới trước từng cái vạc lớn, múc thịt dị thú ngâm máu tươi ném vào cái vạc.

Sóng nước dập dờn trong cái vạc.

Từng con đĩa xanh xanh đỏ đỏ bò lên, hình thể to lớn ước chừng như cánh tay của người trưởng thành.

“Chắc chắc, té ra Lăng Triệu Dũng thật sự thích nuôi đĩa, dốc hết cả vốn liếng luôn.”

Phương Tri Hành bấm ngón tay tính toán, vừa thịt dị thú vừa máu thú, một ngày 3 bữa nuôi năng như thế tiêu tốn cực kỳ nhiều.

Thế nhưng Lăng Triệu Dũng nuôi nhiều đĩa như vậy, rốt cuộc đang mưu đồ gì?

Không thể nào đơn thuần chỉ bởi vì thích con đĩa được.

Phường Tri Hành nhảy xuống đất, bước tới trước gõ cửa.

Không bao lâu sau, tiếng mở cửa cọt kẹt vang lên!

Lăng Triệu Dũng mở cửa, ngạc nhiên nhìn Phường Tri Hành hỏi: “Người là ai?”

Phường Tri Hành đứng gần bên quan sát thật tỉ mỉ Lăng Triệu Dũng, cậu phát hiện dù dung mạo ông ta già nua nhưng nước da tươi tắn hồng nhuận, cho người ta có cảm giác già nhưng vẫn tráng kiện.

Cậu nở nụ cười hiền lành, tươi cười nói: “Vãn bối là Trương Trường Kích đến từ quận thành, bái kiến Lăng tiền bối.”

Lăng Triệu Dũng cau mày, kinh ngạc khó hiểu, nói: “Ta rời giang hồ đến nay đã hơn 25 năm, không ngờ trên đời này còn có người vẫn nhớ đến.”

Phường Tri Hành cười nói: “Tiền bối uy danh hiển hách, không ai không biết? Có lẽ ngài đã từ bỏ giang hồ nhưng trong giang hồ vẫn luôn có truyền thuyết về này.”

“Bớt giở trò đi.”

Lăng Triệu Dũng xua tay nói: “Ta không thích nghe kẻ khác nịnh bợ, người có việc thì cứ nói thẳng, tìm đến 1 ông lão không có gì cả như ta làm gì?”

Phường Tri Hành từ tốn nói: “Ta có thể ngồi xuống nói chuyện không?”

Lăng Triệu Dũng chần chờ một lúc rồi né người qua 1 bên, đưa tay làm tư thế mời và nói: “Vào đi.”

Hai người ngồi đối diện trong sân.

Lăng Triệu Dũng sốt ruột hỏi: “Đừng trêu người nữa, bây giờ nói đi.”

Phương Tri Hành chậm rãi mở miệng hỏi: “Trước khi vào thẳng vấn đề, vấn bối muốn xác nhận với ngài 1 chuyện, võ công ngài tu luyện là &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư> đúng không?”

Lăng Triệu Dũng thay đổi sắc mặt, nhìn chằm chằm Phương Tri Hành, chần chờ mấy giây rồi gật đầu nói: “Phải thì thế nào?”

Phương Tri Hành mừng thầm, nói thẳng: “Thực không dám giấu, vấn bối cũng định tu luyện &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư>, mong được tiền bối chỉ điểm.”

Lăng Triệu Dũng nghiêng đầu, ồ lên 1 tiếng, ngạc nhiên hỏi: “Người lấy công pháp từ đâu?”

Phương Tri Hành trả lời: “Việc này rất quan trọng ư? Chỉ cần tiền bối đồng ý dạy, ta sẽ thanh toán cho ngài khoản thù lao lớn, thế nào?”

“Đương nhiên quan trọng rồi!”

Lăng Triệu Dũng nói như chém đinh chặt sắt: “&LTThi;ên La Thánh Huyết Thư> thuộc về La gia, không có sự cho phép của La gia, bất luận là ai cũng không thể tu luyện, người thật sự không hiểu quy tắc à?”

Phương Tri Hành tâm thần khẽ động, nghiêm túc nói: “Nghe ý của tiền bối thì ngài là người của La gia ư?”

“Đã từng!”

Lăng Triệu Dũng không hề có ý giấu diếm, nghiêm mặt nói: “Ta từng vì La gia bán mạng hơn 30 năm cho đến khi làm không nổi nữa thì mới lui về.”

Phượng Tri Hành bỗng hiểu ra.

Lăng Triệu Dũng của quá khứ, kỳ thật là cậu của bây giờ!

“Thì ra là thế.”

Phượng Tri Hành đứng dậy, trịnh trọng hành đại lễ, nói: “Văn bối cũng vì La gia bán mạng.”

“Hừ, ta đã sớm đoán được!”

Lăng Triệu Dũng bật cười, nói: “Nếu người không bán mạng vì La gia, căn bản không có cơ hội tiếp xúc đến môn công pháp &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư> này.”

Chương 480: Càn Quét (2)

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Xin hỏi tiền bối, môn công pháp này có điểm đặc trưng gì không?”

Lăng Triệu Dung trả lời: “Thần công tổ truyền của La gia là &LTThi;ên La Mật Kinh>, môn công pháp này mô phỏng tư nhện của nhện Bát Trảo Thiên La, tập trung vào cường hóa độ bền dẻo và nhanh nhẹn, hình thành hiệu ứng công kích ‘cắt chém vạn vật’, mười phần khủng khiếp! Người đã từng thấy người của La gia giết người chưa?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “May mắn được thấy 1 lần, người bị giết bị cắt chém thành từng khúc nhỏ, vô cùng thê thảm.”

“Đúng vậy.”

Lăng Triệu Dũng gật đầu, thở dài: &LTThi;ên La Mật Kinh> kinh khủng như vậy đây nhưng có người vẫn chưa hài lòng với nó.”

Ông cẩn thận giải thích: “La gia từng xuất hiện một quái nhân, thiên phú võ học của người đây rất tệ nên không được tông tộc coi trọng.

Tất nhiên là hắn không phục, cho rằng thể chất của bản thân có vấn đề.

Thế là hắn đi khắp nơi tìm hàng trăm hàng ngàn môn võ công rồi tu luyện, hy vọng có thể tìm được một môn kỳ công có thể cải thiện thể chất của mình.

Kết quả, trong lúc vô tình hắn tìm được 1 môn công pháp bị

thiếu sót, sau khi hẩn tìm tòi hoàn thiện thì tạo nên một môn kỳ công có tên là &LTThi;ên Sát Huyết Hải công>.”

Phương Tri Hành hơi hồi hộp, sắc mặt thay đổi liên tục.

Lăng Triệu Dũng không chú ý tới điểm ấy mà cứ tiếp tục kể.

“Sau khi hẩn luyện thành &LTThi;ên Sát Huyết Hải công>, sau này dung hợp nó với &LTThi;ên La Mật Kinh> và sáng tạo ra 1 môn kỳ công khác chính là &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư>!”

Lăng Triệu Dũng bật cười nói: “Đây chính là lai lịch của &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư>! Bởi vì công pháp này ẩn chứa một phần bí ẩn của &LTThi;ên La Mật Kinh>, cho nên bị La gia liệt vào bí mật bất truyền.”

Phương Tri Hành lập tức sáng tỏ, trước đây cậu đã mơ hồ cảm giác rằng giữa 3 môn công pháp này dường như có mối liên hệ dây mơ rễ má nào đấy.

Không ngờ đây lại là 1 suy đoán chính xác!

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Lăng tiên bối, &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư> bắt nguồn từ &LTThi;ên Sát Huyết Hải công> và &LTThi;ên La Mật Kinh>, phải chăng có nghĩa là nó trội hơn 2 cái này?”

“Người nghĩ nhiều rồi!”

Lăng Triệu Dũng lắc đầu: “Không phải suy ra như vậy, trên đời chưa từng có công pháp cường đại nhất mà chỉ có võ giả mạnh mẽ nhất mà thôi!

Thứ như công pháp, nếu phù hợp với thể chất của người thì hiệu quả khi tu luyện sẽ tốt hơn, chỉ thể thôi.”

“Thể chất của người trong La gia bẩm sinh thích hợp tu luyện

&LTThi;ên La Mật Kinh> , còn &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư> thì chưa chắc đã phù hợp với mỗi người.”

Lăng Triệu Dũng giơ bàn tay lên, tùy ý đánh về phía trước.

“Đây là Thiên Sát Chưởng!”

Phương Tri Hành lập tức nhận ra, cậu đã quá quen thuộc với kỹ năng bộc phát này.

“Đúng như dự đoán, người cũng tu luyện &LTThi;ên Sát Huyết Hải công>.”

Lăng Triệu Dũng mỉm cười, thở dài: “Điều kiện tiên quyết trước khi tu luyện &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư> là người phải luyện tốt &LTThi;ên Sát Huyết Hải công> .

Chỉ tiếc &LTThi;ên Sát Huyết Hải công> là 1 môn ma công có nhược điểm rất lớn, người có thể tu luyện môn ma công này đến cảnh giới viên mãn lại càng hiếm.”

Phương Tri Hành trầm mặc, đáp: “Văn bối tuy bất tài nhưng lại may mắn làm được.”

Lăng Triệu Dũng lại lắc đầu, ánh mắt khinh miệt nói: “Xem ra, người cũng ăn Phá Hạng đan rồi đúng không?”

Phương Tri Hành hít sâu, nói: “Lăng tiên bối cũng ăn rồi à?”

“Tất nhiên rồi!”

Lăng Triệu Dũng thẳng thắn đáp lại: “Ta không phải môn phiệt đệ tử, nếu muốn vượt trội hơn người khác thì buộc phải mở lối đi riêng.

Nói thật, ta đã từng thử nỗ lực nhưng mãi không đạt kết quả, cuối cùng đành phải dùng Phá Hạng đan.”

Phương Tri Hành nhìn không được hỏi: “Sau đấy thì sao?”

Lăng Triệu Dũng thở dài: “Ta tiêu hao hết tiềm lực của bản thân vẫn không cách nào đột phá đến Cửu Ngưu cảnh, hơn nữa do tác dụng phụ của Phá Hận đan mà tóc bạc sớm.

Haizz, những năm này, ta chui rút ở nơi rách nát này không vì điều gì khác mà chỉ một mục nghĩ biện pháp kéo dài tuổi thọ của mình, mong bản thân có thể sống lâu hơn một chút.”

Phương Tri Hành bấm ngón tay tính toán, nếu Lăng Triệu Dũng về hưu lúc 50 tuổi, vậy thì bây giờ ông tầm khoảng 75 tuổi rồi.

Những người ăn Phá Hận đan thông thường đã là ma chết sớm rồi.

Cậu quan sát những cái vạc lớn xung quanh, ngạc nhiên nói: “Có lẽ nào bí quyết trường thọ của tiền bối nằm ở những con đĩa này?”

“Ừm!”

Lăng Triệu Dũng thoải mái thừa nhận, ông đứng dậy thò tay vào trong 1 cái vạc lớn và cầm ra 1 con đĩa to.

Phương Tri Hành cẩn thận quan sát, lúc này mới phát hiện trái dài trên thân con đĩa là chỉ chút những cục bướu thịt huyết hồng, lớn có nhỏ có trông vô cùng đáng sợ.

Lăng Triệu Dũng móc ra 1 tiểu đao, cẩn thận từng li từng tí cắt những bướu thịt huyết hồng trên thân con đĩa, sau đó đưa lên cho thẳng vào trong miệng.

Ừng ực!

Trong miệng ông toàn chất lỏng sền sệt!

Lăng Triệu Dũng lần lượt ăn từng bấu thịt một cách say sưa ngon lành, trên mặt dần ửng hồng kỳ lạ, nếp nhăn vô thức giảm đi rất nhiều.

Chương 481: Càn Quét (3)

Phương Tri Hành thấy vậy, chấn động nói: “Tiền bối, những bấu thịt này là gì?”

Lăng Triệu Dũng mỉm cười nói: “Đây không phải là bấu thịt mà là túi máu!

Loại dị thú này tên là ‘Đỉa Khát Máu’, mỗi khi chúng uống đủ máu thì sẽ ngưng kết thành từng túi máu.”

“Túi máu?!”

Phương Tri Hành không khỏi giật mình.

Điều kiện 2 vừa hay cần túi máu!

Lăng Triệu Dũng cẩn thận giải thích: “Ta nuôi dưỡng Đỉa Khát Máu theo phương pháp được ghi trong &LTThiên La Thánh Huyết Thư>, nuốt túi máu và luyện hóa nó thì có thể kéo dài tuổi thọ của ta, khiến ta có thể sống thêm 20-30 năm nữa.”

Phương Tri Hành lộ vẻ xúc động, nói: “Xin tiền bối dạy ta đi, ta nhất định sẽ báo đáp hậu hĩnh.”

Dứt lời, cậu móc mấy tờ kim phiếu lóe sáng đưa ra.

Lăng Triệu Dũng nhìn tờ kim phiếu mấy lần rồi đẩy về, nghiêm mặt nói: “Ta dạy người cũng được thôi nhưng ta không cần tiền của người, ta chỉ muốn người giúp ta nuôi con đỉa.”

Phương Tri Hành chớp mắt nói: “Nuôi trong bao lâu?”

Lăng Triệu Dũng dựng thẳng ngón tay trở lên, tỉ mỉ nói: “Để

con đĩa con trưởng thành cần tốn ít nhất 1 tháng, trong giai đoạn này, nó cần được ăn mỗi giờ cả ngày lẫn đêm, cực kỳ vất vả, người làm được không?”

Phương Tri Hành suy ngẫm, hỏi lại: “Có phải con đĩa con trưởng thành rồi là sẽ kết ra túi máu không?”

“Không!”

Lăng Triệu Dũng lắc đầu nói: “Chỉ cần cung cấp đủ máu để đĩa con uống no nê, trong vòng 2-3 ngày nó sẽ kết túi máu. Đường nhiên, con đĩa quá nhỏ thì túi máu do nó tạo ra sẽ quá nhỏ để có thể ăn được mà thôi.”

Phương Tri Hành hiểu ra, trầm ngâm nói: “Văn bối có 1 yêu cầu quá đáng, hy vọng Lăng tiên bối có thể chấp nhận.”

Nghe vậy, Lăng Triệu Dũng cau mày, lộ ra vẻ bất mãn, lãnh đạm nói: “Hừm, nói ta nghe xem.”

Phương Tri Hành vội nói: “Văn bối rất muốn mở mang kiến thức, ngài có thể diễn luyện &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư> 1 lần cho ta xem được không?”

Lăng Triệu Dũng sững sốt một chút, khẽ nói: “Chuyện này có khó gì, bây giờ ta sẽ diễn luyện cho người xem.”

Ông cởi bỏ áo khoác, thân hình thoát cái đi tới chỗ trống trong sân và triển khai tư thế.

Chỉ thấy ông thoán quyền lưng tay áo, ngực phồng lừng phảng, ngẩng đầu vận lực, đưa tay dùng sức, hổ hổ sinh phong, uy phong凛冽.

Một bộ công pháp quyền cước kỳ dị thi triển ra, cực kỳ dũng mãnh, uy lực vô cùng lớn.

Phương Tri Hành nhìn mê mẩn, muốn ngừng mà không được.

Không biết trôi qua bao lâu, Lăng Triệu Dũng chậm rãi thu công.

[3, Quan sát võ giả Ngũ Cầm cảnh diễn luyện 1 lượt Thiên La Thánh Huyết Thư (đã hoàn thành).]

[Người đang nắm giữ 2 môn công pháp hệ Huyền Quy, có dung hợp hay không?]

Sức mạnh, nhanh nhẹn, độ bền dẻo hoàn thành dung hợp.

Hiện tại chỉ còn lại phòng ngự!

Phương Tri Hành không vội vàng, đứng dậy khen: “Tiền bối càng già càng dẻo dai, văn bối vô cùng khâm phục.”

Lăng Triệu Dũng thở hắt hển, khoát tay nói: “Đúng là con người không thể không chấp nhận bản thân đã già, ta đã sớm không còn sự dũng mãnh của năm đấy nữa.”

Phương Tri hành hỏi: “Văn bối là người giữ chữ tín, bây giờ ta sẽ nuôi đứa con cho ngài, không biết nên bắt đầu từ đâu là được.”

Lăng Triệu Dũng liền nói: “Lại đây, ta cầm tay chỉ dạy cho người, không khó lắm đâu, vừa học là biết liền.”

Không bao lâu, ông bưng tới 1 cái bồn bạc.

Phương Tri Hành đưa đầu tới nhìn, phát hiện trong chậu có những quả trứng trùng to bằng hạt gạo có màu xanh đậm, mặt ngoài nhầy nhụa và hơi ngọ nguậy.

Lăng Triệu Dũng giảng giải: “Đứa con vẫn chưa thể ăn thịt, huyết dịch chính là sữa của chúng, người phải nhả máu cho chúng ăn.”

Ông lấy túi da bò đưa qua, dặn dò: “Máu nhất định phải tươi, tốt nhất là còn nóng hổi, cho nên sáng trưa tối mỗi ngày người đều phải chạy tới chợ phiên mua máu dị thú vừa bị giết.”

Phương Tri hành đáp: “Tiền bối yên tâm, ta đã nhớ kỹ.”

“Tốt!”

Lăng Triệu Dũng vui mừng quá đỗi: “Người cứ ở đây với ta đi, đợi lát nữa ta dọn dẹp 1 căn phòng cho người, đồng thời ta sẽ lo chuyện ăn uống, người muốn ăn gì có thể nói trước cho ta biết.”

Phương Tri Hành liền nói: “Văn bối không kiêng kị gì cả, cứ theo sự sắp xếp của ngài là được.”

Hai người cứ như vậy vui vẻ quyết định.

Nhoáng một cái đã đến chạng vạng tối.

Lăng Triệu Dũng ra ngoài 1 chuyển, lúc trở lại tay cầm theo 1 vò rượu và thịt gà cùng với vài món ngon.

“Nào tới đây ăn cơm tối thôi.”

Lăng Triệu Dũng nhiệt tình gọi cậu, trong sân bày ra 1 cái bàn.

Phương Tri Hành ngồi xuống nhận lấy vò rượu và rót đầy 2 bát lớn.

“Mời tiền bối, ta kính ngài!”

Phương Tri Hành nâng bát lên cùng.

“Tốt, cạn!” Lăng Triệu Dũng cười lớn, cầm bát rượu uống cạn sạch, sau đó thở dài: “Ta sống 1 mình đã quen, lâu lắm rồi không có ai uống rượu cùng ta, bây giờ chúng ta uống cho thỏa thích.”

Phương Tri Hành cũng uống một hơi cạn sạch rồi nói: “Văn bối

tiếp ngài tới cùng.”

Hai người ăn uống vui vẻ.

Bất giác đã uống ba hiệp rượu.

Ánh mắt Phương Tri Hành bỗng chao đảo, cảm giác trời đất quay cuồng, hoa mắt váng đầu.

Chương 482: Sắp Xếp (1)

Cậu ngẩng phắt đầu lên, nhìn chăm chăm Lăng Triệu Dũng, kinh ngạc nói: “Trong rượu này...”

Lăng Triệu Dũng tắc lưỡi, cười nói: “Ta đã hạ độc, haizz, người trẻ tuổi à, chung quy người còn quá non trẻ!”

“Tại sao?”

Ánh mắt Phương Tri Hành càng thêm mờ hồ, 2 tay đặt trên mặt bàn, chống đỡ thân thể lảo đảo sắp ngã.

Nói thẳng ra, lần này cậu thật sự trúng chiêu.

Lăng Triệu Dũng từ đầu tới cuối không hề lộ ra chút ác ý nào.

Khi bàn điều kiện, trông ông ta rất chững chạc đáng hoàng, không hề giống đang giả bộ.

Sau khi bàn bạc điều kiện xong xuôi, ông cũng tận tình dạy bảo Phương Tri Hành, uống rượu ăn cơm càng quen thuộc và nắm đúng chỗ.

Từ đầu đến cuối, ông không hề lộ ra dấu vết gì!

Mẹ nó, diễn hay thế!

Chính vì vậy, đòn tấn công bất bất thành linh của Lăng Triệu Dũng vào lúc này xảy ra đột ngột, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Dù Phương Tri Hành đã trải qua rất nhiều sóng gió nhưng vẫn trúng kế của ông ta.

Phương Tri Hành khó hiểu nói: “Tại sao người muốn hại ta?”

Lăng Triệu Dũng từ tốn đặt bát rượu xuống, đắc ý cười lạnh lùng: “Nói thật, ngay từ đầu ta không có ý định muốn hại người nhưng lúc nãy khi ta đi mua rượu và thức ăn thì đột nhiên mắc tiểu, sau đó ta đứng ngay vách tường đi tiểu, điều kỳ lạ là ta mắc nửa ngày chỉ tiểu ra được 1 giọt, đã vậy nó còn nhỏ giọt lên bàn chân ta.”

Phương Tri Hành im lặng cực độ, trố mắt hỏi: “Chỉ vì việc này thôi ư?”

“Haizz, người trẻ tuổi à, người chưa già đi thì chưa biết việc con người ta mỗi ngày già đi là chuyện đáng sợ đến mức nào.”

Lăng Triệu Dũng thở dài: “Ta không muốn già đi, ta muốn sống tiếp, thế là đột nhiên ta nghĩ đến 1 cách là dùng máu của người nuôi dưỡng Địa Khát Máu, có lẽ hiệu quả sẽ cực kỳ tốt.”

Ông ta càng nói càng phấn khích, vừa liệt kê vừa giơ từng ngón tay lên: “Đầu tiên, ta dùng cách nuôi Địa Khát Máu để kéo dài tuổi thọ đã không còn hiệu quả nhiều nữa, ta cần phải thay đổi cách thức.

Thứ 2, người vừa trẻ trung lại cường tráng, máu của người tràn đầy sức sống chắc chắn là thức ăn tốt nhất.

Nói thật, ta đã muốn thử dùng máu của võ giả làm thức ăn cho địa từ lâu, chỉ có điều ta quá già rồi, không thích hợp động tay động chân nữa.

Thứ 3, người cũng đã tu luyện &LTThiên Sát Huyết Hải công> cùng môn công pháp với ta, có khả năng huyết dịch của người đạt hiệu quả bổ dưỡng cho ta hơn cả dị thú và người khác, người cảm thấy thế nào?”

Trong lúc thao thao bất tuyệt, Lăng Triệu Dũng đứng lên, về

mặt càng lúc càng kích động và điên cuồng, 2 tay xoa xoa, reo lên: “Ta muốn treo người lên, mỗi ngày cắt lấy ít máu của người nuôi nấng Địa Khát Máu, người còn rất trẻ, ít nhất có thể dùng làm túi máu hơn 10 năm.”

Lăng Triệu Dũng vô cùng vui vẻ, nhin không được vỗ tay cho chính mình, cười to và nói: “Hahaha, tốt quá, ta nhất định có thể sống rất nhiều năm...”

Một tiếng ‘bịch’ vang lên!

Cuối cùng, Phương Tri Hành cũng không trụ nổi, đầu gục thân thể ngã xuống đụng lật cái bài.

Lăng Triệu Dũng lùi lại 2 bước, cúi đầu nhìn Phương Tri Hành, cười gằn nói: “Người đừng trách ta, có trách thì trách bản thân tự dâng mình tới cửa. Hừm, ta biết nói gì đây ngoài câu cảm ơn món quà từ trên trời rơi xuống!”

Bỗng nhiên, toàn thân Phương Tri Hành bắt đầu run rẩy kịch liệt, trong cơ thể vang lên những tiếng rắc kết kỳ dị như là tiếng hạt đậu xào lăn vậy.

Lăng Triệu Dũng tức thì sửng sốt, trừng mắt nhìn.

Ông dùng lượng rất lớn Nhuyễn Cân Tán, nó có thể khiến 1 con voi gục luôn, không thể động đậy.

Nhưng Phương Tri Hành này là sao vậy, tại sao hắn lại run rẩy, đây là triệu chứng gì?”

Chuyện này không đúng!

“Chẳng lẽ ta mua trúng thuốc giả?!”

Trong lúc nhất thời Lăng Triệu Dũng kinh nghi bất định, hơi ngơ ngẩn.

Tiếp đó, tình huống càng trở nên quỷ dị hơn.

Toàn thân Phương Tri hành cấp tốc tăng vọt, cao đến 2,6 mét, đáng người vô cùng quái dị.

Cơ ngực của cậu cực kỳ phát triển, bả vai sau lưng lật lên, xương cốt trên đầu gối của 2 chân mọc ra hình dạng đao nhọn.

Tình cảnh này...

Khuôn mặt ngơ ngẩn của Lăng Triệu Dũng càng thêm ngu ngơ, không biết lợi hại thế nào, ông vô thức lùi về sau mấy bước.

Nhưng vẫn chưa xong!

Da trên thân Phương Tri Hành hiện lên những đường vân màu đen giống như những mảnh mai rùa.

Tiếp đó, da cậu lại biến thành màu ánh kim, những đường vân hình lân phiến chi chít trải rộng toàn thân.

Quy Văn màu đen xen lẫn với Lân Giáp ánh kim bao trùm lẫn nhau, lúc thế này lúc thế kia, cuối cùng màu đen và màu ánh kim dần dần dung hợp vào nhau, đường vân cũng theo đó ổn định lại.

Lăng Triệu Dũng trừng mắt nhìn, tiến về phía trước 2 bước, đưa đầu nhìn kỹ.

Chỉ thấy làn da của Phương Tri Hành hoàn toàn biến thành màu đồng cổ, ánh lên ánh sáng lạnh của kim loại, tràn đầy mỹ cảm yêu nghiệt.

Hơn nữa, đường vân trên da cậu hiện lên hình thái mảnh vỡ giống như mặt băng bị rạn nứt vậy, đẹp như tranh vẽ.

Chương 483: Sắp Xếp (2)

Ngay lập tức, Phương Tri Hành bỗng mở mắt ra, đứng thẳng dậy.

“Hửm???”

Lăng Triệu Dũng giật nảy mình, hốt hoảng lùi lại.

Phương Tri Hành đứng thẳng dậy, dáng người càng lộ vẻ hùng tráng khôi ngô, thân thể cũng cao hơn, có khi phải đến hơn 2,7 mét nhưng tỉ lệ thân thể lại không cân đối giống như quái vật dị dạng vậy, cảm giác áp bức phát ra càng khiến người ta kinh ngạc và run sợ.

Lăng Triệu Dũng há mồm trợn mắt, một nỗi kinh hãi dâng lên trong lòng, ánh mắt cũng hiện rõ sự bất an mãnh liệt.

“Phù~”

Phương Tri Hành thở mạnh 1 hơi, siết chặt nắm đấm, tức thì cảm nhận được khi lực vượt 4 vạn cân dâng lên cuộn cuộn.

[Phòng ngự•Viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát : Minh Đồng Da Sắt (Lv3)]

“Người... chẳng lẽ người là yêu ma?”

Lăng Triệu Dũng không rét mà run, hoảng sợ đến mức biến dạng, bỗng khàn giọng quát to lên.

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, ánh mắt dữ tợn, cười lạnh và nói: “Yêu ma thích ăn thịt người, người cảm thấy yêu ma

sẽ hứng thú với cái thân xác già cỗi của mình ư?”

Lăng Triệu Dũng không phản bác được.

“Hừm, giờ đến phiên ta!”

Phượng Tri Hành nhìn chăm chăm Lăng Triệu Dũng, bước 1 bước đến trước mặt ông ta.

Bóng thân thể cao lớn bao trùm lên cả người Lăng Triệu Dũng.

“Bây giờ ta sẽ để cho người chiêm ngưỡng thật sâu sắc xem ta có trẻ trung như thế nào.”

Phượng Tri Hành đưa tay phải lên, ngón tay trở nhô ra nhẹ nhàng vạch 1 đường.

Xoẹt xoẹt~

Áo của Lăng Triệu Dũng bị xé rách, trên ngực ông xuất hiện thêm 1 vết máu.

Ông ta kinh hãi, siết chặt nắm đấm, một quyền đảo ra.

Quyền phong rắn chắc đâm trúng ngực Phượng Tri Hành.

Thế nhưng cậu không hề nhúc nhích tí nào.

Ngược lại, Lăng Triệu Dũng lập tức cảm nhận được 1 cổ lực phản chấn cuốn ngược lại, chấn động lên cổ tay ông khiến nó uốn cong kịch liệt.

“Rắc~”

Cổ tay phải của Lăng Triệu Dũng bị bẻ gãy, cảnh tượng giống như lấy trứng chọi đá, gieo gió gặt bão.

“Chỉ vậy thôi à?”

Phương Tri Hành chẳng thèm ngó tới, ngón trở nhanh chóng huy động trên thân thể Lăng Triệu Dũng.

Gần như ngay lập tức, trên thân thể ông ta xuất hiện hơn 10 vết cắt ẩn hiện.

Nhưng vết thương không sâu.

Chỉ ở mức vừa chảy máu ra.

Từng tia máu tươi chậm rãi len lõi chảy ra.

Lăng Triệu Dũng không hiểu cậu đang nghĩ gì, hoảng sợ nói: “Muốn giết thì cứ giết, người muốn làm cái gì vậy?”

Phương Tri Hành chỉ cười lạnh dữ tợn, đưa tay đẩy người ông.

Lăng Triệu Dũng lùi lại mấy bước, lưng đụng vào cái vạc lớn, sau đó nhẹ nhàng nhấc chân lên khỏi mặt đất và xoay người.

Một tiếng bốp, Lăng Triệu Dũng ngã lộn nhào vào trong vạc.

Chỉ một thoáng, máu của ông lan ra trong vạc nước lớn.

Từng con đỉa to lớn lần theo mùi máu tươi bò tới và bám vào vết thương.

Đỉa Khát Máu có độc nên khi cắn người sẽ khiến người đó đau đớn tột cùng.

“A á~”

Lăng Triệu Dũng đứng lên, đau đớn la to, trước ngực, sau lưng, trên đùi, giữa 2 chân, khắp nơi trên người ông đều là những con đỉa bám lên, mặc ý hút máu của ông.

Lăng Triệu Dũng nắm lấy con đỉa trước ngực, dùng sức kéo ra.

Xoẹt xoẹt!

Khi con đĩa bị giật xuống, đồng thời một miếng da thịt cũng bị kéo xuống theo.

Lăng Triệu Dũng tức thì đau đớn đến không muốn sống.

Thế nhưng, loại dị thú cấp 1 như con đĩa này có đạo sinh tồn rất đặc biệt.

Chúng lập tức bài tiết dịch nhờn khiến toàn thân trở nên trơn nhẵn như là thuốc cao da chó dính chặt trên thân Lăng Triệu Dũng.

“Xuống đi!” Lăng Triệu Dũng chịu đựng cơn đau nhức kịch liệt, dùng hết thủ đoạn để kéo nó vài chục lần, lúc này mới giật được con đĩa thứ 2 xuống.

Có điều, ông vẫn có mấy phần can đảm, nghiêng răng kiên trì, lần lượt kéo từng con đĩa trên thân thể ra.

Chỉ vài lần, mình mẩy ông đầy thương tích.

Sắc mặt Lăng Triệu Dũng trắng bệch, cả người kiệt sức gần như sắp chết.

Thế nhưng cơn đau nhức kịch liệt trên người ông không hề biến mất, ngược lại càng ngày càng đau đớn, thân thể không chịu nổi co quắp dữ dội, có cảm giác sống không bằng chết.

Ông nhìn Phương Tri hành thở hổn hển, mỗi nổi hồi hận dâng lên trong ánh mắt.

Hồi hận rồi!

Ông hồi hận vì đã trêu chọc tên sát tinh này!

Rõ ràng ông đã hạ nhiều độc như vậy rồi mà...

Phượng Tri Hành thích thú nhìn Lăng Triệu Dũng, vỗ tay khen ngợi: “Ta phải khá khen cho người, khát vọng sống sót của người thật sự rất mạnh mẽ.”

Lăng Triệu Dũng mở mắt ra, nỗi sợ hãi khủng khiếp hiện lên trên khuôn mặt.

Ông phát ra tiếng kêu thảm như xé rách yết hầu: “Đừng mà!”

Trong tầm mắt ông, Phượng Tri Hành lại lần nữa đưa tay đẩy.

Tùm~

Lăng Triệu Dũng lại rơi vào chiếc vại khác.

Khi ông đứng lên thì không có gì bất ngờ càng có nhiều con đĩa bám trên thân thể ông.

Lần này, Lăng Triệu Dũng triệt để tuyệt vọng, đứng bất động trong vạc để mặc cho đĩa hút máu của mình.

Thế nhưng tiết tấu của Đĩa Khát Máu lại chậm rãi.

Bởi vì theo tập tính của Đĩa Khát Máu, chúng sẽ không lập tức giết chết con mồi mà chỉ chậm rãi hút máu và hành hạ con mồi đến chết.

Lăng Triệu Dũng biết điều đấy nhưng biết làm sao?

Chương 484: Cứng đầu (1)

Cho dù ông có giết hết toàn bộ Địa Khát Máu trên thân xuống thì một giây sau lại bị Phương Tri Hành đẩy vào trong vạc nước lần nữa.

Trong nháy mắt, mọi nỗ lực hóa thành hư không, không thay đổi được gì cả!

Quá tuyệt vọng!

Tính mạng của bản thân hoàn toàn bị người khác nắm giữ.

Quá kinh khủng!

Sống chết của bản thân chỉ nằm trong 1 ý niệm của người khác!

“Tha cho ta đi, ta sai rồi...”

Lăng Triệu Dũng gian nan thở phì phò, khóc lóc, nước mắt giàn dụa, đáng thương.

“Sớm biết có hôm nay sao lúc trước còn làm thế.”

Phương Tri Hành khẽ xùy, thờ ơ lạnh nhạt.

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Lăng Triệu Dũng dần bất động, làn da toàn thân khô quắt, độc tố trong cơ thể tiếp tục tích lũy khiến cơn đau đớn của ông dần trở nên phát điên.

Phụt~

Bỗng nhiên, từ trong miệng Lăng Triệu Dũng phun ra 1 ngụm máu, đầu từ từ gục xuống.

Cuối cùng, ông ta cắn lưỡi tự sát.

“Người hút máu địa nhiều năm như vậy cuối cùng cũng bị địa hút khô, cũng coi như là trừng phạt đúng tội, ác hữu ác báo.”

Phượng Tri Hành khinh thường quay mặt đi, lập tức thi triển Súc Cốt thu nhỏ xương cốt trắng kiện trên thân và khôi phục trạng thái bình thường.

Tiếp đó, cậu bưng chiếc chậu chứa đầy những con Địa Khát Máu lên, lựa chọn một lúc rồi chọn ra 1 con địa con lớn hơn chút cho ra cái bát.

“Hừm, tiếp theo 1 mình ta sẽ nuôi dưỡng mày.”

Phượng Tri Hành giơ tay trái lên, dùng bảo đao Đồ Long cắt 1 vết trên đầu ngón tay, nặn ra 1 giọt máu nhỏ vào trong bát, ngâm toàn thân con địa con kia.

Cứ vậy, mỗi 1 tiếng cậu cho nó ăn 1 lần.

Dù cậu chỉ dùng máu nóng của mình cho địa ăn, mỗi lần nặn ra 50ml máu.

Nhưng lượng máu của cậu rất dồi dào, Huyết Hải Bá Thể không sợ mất máu.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, Phượng Tri Hành mang theo cái bát kia, lặng lẽ rời khỏi trấn Tùng Thủy.

Cậu rong ruổi 2 ngày đường trở về Ích Hương trai.

Lúc này, Địa Khát Máu con đã trưởng thành hơn 1 chút, trên

thân nó cũng nhô lên 1 bấu thịt.

“Có túi máu rồi nhưng hơi nhỏ.”

Phương Tri Hành thích thú, cứ theo tốc độ này, chưa đầy mấy ngày túi máu sẽ to lên.

Phạch phạch~

Một buổi chiều nọ, một con bồ câu đưa tin đột nhiên bay vào Ích Hương trai, đáp xuống cánh tay Hồng Diệp.

Hồng Diệp gỡ cuộn giấy trên đùi bồ câu xuống, xem một chút rồi đi đến bên cạnh Phương Tri Hành, nhẹ nhàng nói: “Nhiệm vụ mới.”

Phương Tri Hành lập tức nhận lấy cuộn giấy và đọc kỹ.

“Lập tức lên đường đến bến tàu Tây Phong cách thành Tây 180 dặm, phối hợp với Tân Triển Hồng chặn giết môn chủ Hồng Hoa môn và 2 đứa con trai.”

Phương Tri Hành hơi nheo mắt, trầm ngâm nói: “Ồ, lần này đến lượt Hồng Hoa môn rồi?”

Hồng Hoa môn này không hề đơn giản, thế lực rất lớn, có lẽ là thế lực giang hồ lớn nhất do Án Sát ti ở quận Thanh Hà bồi dưỡng.

Theo tình thế này, quận trưởng đại nhân đang có ý định nhờ cớ tận gốc toàn bộ thế lực giang hồ do Án Sát ti bố trí vào quận Thanh Hà.

Hồng Diệp nhắc: “Thật ra, tổng bộ Hồng Hoa môn đã bị phá hủy vào mấy ngày trước nhưng môn chủ và 2 đứa con trai của hắn thừa cơ trốn thoát, đến hôm nay mới tra ra được tung tích của bọn họ.”

Phương Tri Hành lập tức hiểu rõ, vội chuẩn bị vũ trang, sẵn

tiện mang theo Địa Khát Máu.

Hồng Diệp tiễn biệt, phát hiện Phương Tri Hành chỉ cầm theo 1 thanh trường đao thì nhắc nhở: “Trai chủ, chẳng phải ngài có 1 thanh trọng đao ư, sao không cầm theo?”

Trọng đao mà cô nói tới chính là bảo đao Đồ Long.

Phương Tri Hành không thay đổi sắc mặt, trả lời: “Thanh trọng đao kia vẫn cần rèn luyện thêm, tạm thời chưa dùng đến.”

Hồng Diệp hiểu ra, hỏi tiếp: “Chó của ngài đâu, sao không thấy dẫn theo? Trước giờ ngài vẫn luôn thích dẫn theo chó đi chấp hành nhiệm vụ mà.”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Nó cứ hay sửa lung tung, lần trước suýt chút hỏng việc, sau này không thể dẫn theo nó ra ngoài chạy loạn nữa.”

Hồng Diệp đã hiểu, không nhiều lời nữa.

Phương Tri Hành từ mật đạo rời đi, lặng lẽ ra khỏi thành chạy thẳng về phía thành Tây.

Đến khi chạng vạng tối cậu đã kịp đến bến tàu Tây Phong.

Ở đây, cậu lại gặp được Quỷ Dao Lưng Gù - Tân Triễn Hồng và mấy chục người áo đen bịt mặt.

Bọn họ có lẽ đều là nhóm người đã tham gia vào hành động đồ diệt Phi Ưng môn lần trước.

Đám người mai phục ở gần bến tàu Tây Phong, ngưng thần nín thở, yên tĩnh đợi mục tiêu xuất hiện.

Nào ngờ, bọn họ đợi suốt cả đêm cho đến khi trời gần sáng.

Mục tiêu vẫn không hề xuất hiện.

“Mẹ nó, vồ huyệt rồi...”

Tân Triển Hồng vô cùng tức giận, xua tay nói: “Chúng ta bị chơi xỏ rồi, tất cả giải tán đi.”

Cậu cũng rời đi.

Nhóm Phương Tri Hành im lặng đến cực điểm, ai đi đường nấy.

Sau khi trở về Ích Hương trai, Phương Tri Hành kiên trì nuôi dưỡng con Địa Khát Máu con 3 ngày.

Được tắm bổ bằng máu người, Địa Khát Máu con càng phát triển hơn, nó đã to bằng hạt đậu phộng rồi, túi máu trên người cũng nhô cao giống như hạt lựu óng ánh sáng long lanh.

Chương 485: Cứng đầu (2)

“Ừm, có lẽ được rồi.”

Phương Tri Hành lấy chủy thủ ra cắt túi máu, thuận tiện giết con non, sau đó cậu cho túi máu vào trong miệng.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng ép xuống!

Túi máu nho nhỏ lập tức vỡ ra, chất lỏng sền sệt dâng trào trong khoang miệng cậu.

Ừng ực~

Phương Tri Hành nuốt xuống, hương vị cũng không có gì đặc biệt, thậm chí hơi bình thường quá mức.

Giao diện hệ thống lập tức lấp lánh ánh sáng.

“Tới rồi!”

Phương Tri Hành không khởi chấn động, mặt mũi tràn đầy vẻ chờ mong.

[2, Tìm kiếm con non của chủng dị thú khát máu, dùng huyết dịch của bản thân nuôi nấng nó lớn lên, đợi đến khi mọc ra túi máu thì giết và uống hết túi máu (đã hoàn thành)]

[Thiên La Thánh Huyết Thư•Đã hoàn thành điều kiện max cấp, dung hợp bốn hệ đạt tới Cân Bằng, có thăng cấp hay không??]

Phương Tri Hành hít thật sâu, chỉ cần đi 1 bước này cậu sẽ có thể lột xác thành cao thủ Ngũ Cầm cảnh viên mãn rồi!

“Thăng cấp!”

Phường Tri Hành nhanh chóng tỉnh táo lại, tâm lắng như nước.

Suy nghĩ trong đầu chợt lóe, trong đầu cậu nhất thời tràn vào lượng lớn ký ức và cảm ngộ của tu luyện Thiên La Thánh Huyết Thư.

Thiên La Thánh Huyết Thư hơn người, dung hợp hai đại công pháp thành một thể.

Thiên Sát Huyết Hải công: Chủ công lực huyết sát!

Thiên La Mật Kinh: Chủ công áo nghĩa của thiên la địa võng, đạt được đủ loại thần lực khó mà tin nổi, như lực cắt, lực Vồng La, lực đánh v.v...!

Sau khi hai môn kỳ công dung hợp với nhau, loại bỏ những thứ vô ích giữ lại những thứ cần thiết, hình thành một môn võ công càng thêm thần kỳ, độc đáo.

Thiên La Thánh Huyết Thư: Chủ công Huyết Vồng!

Trong thân thể người thường chỉ có hệ thống tuần hoàn huyết dịch.

Sau khi thân thể võ giả trải qua nhiều lần cường hóa, lột xác hình thành một Huyết Vồng phức tạp đa dạng.

Huyết Vồng vô cùng khổng lồ, do rất nhiều nút liên tiếp tạo thành.

Trên thực tế những nút đó chính là những kỹ năng bộc phát mà võ giả thức tỉnh.

Có thể nói, mỗi võ giả đều có một bộ Huyết Vồng độc lập thuộc về bọn họ.

Mà người luyện thành Thiên La Thánh Huyết Thư, chẳng những có thể nhìn thấy rõ ràng Huyết Vồng của bản thân, còn có thể điều chỉnh và cải thiện Huyết Vồng của mình.

Tăng cường Huyết Vồng chẳng những có thể giúp chiến lực của mình được cường hóa to lớn, còn có thể đúng lúc điều chỉnh hình thái của Huyết Vồng.

Lấy một ví dụ, Phương Tri Hành và Hồng Diệp cùng thi chạy bộ.

Đây là đánh giá về nhanh nhẹn!

Nếu giá trị nhanh nhẹn của Hồng Diệp là tròn 100, giá trị phòng ngự, giá trị sức mạnh, giá trị độ bền dẻo tất cả đều là 50.

Thì Phương Tri Hành đạt tới cân bằng, tất cả 4 trị số đều là 90.

Nếu chỉ so tốc độ chạy bộ, Phương Tri Hành tất nhiên thua Hồng Diệp.

Nhưng lúc này, Phương Tri Hành có thể thông qua điều chỉnh Huyết Vồng, chuyển dời ba trị số phòng ngự, độ bền dẻo, sức mạnh vào nhanh nhẹn, tăng tốc độ của mình lên khiến giá trị tốc độ đạt tới 110.

Cứ như vậy, Phương Tri Hành có thể nháy mắt vượt qua Hồng Diệp.

Đây là chỗ lợi hại của Huyết Vồng!

Toàn thân cao thủ Ngũ Cầm cảnh đạt tới cân bằng, cực hạn của 4 hệ khác cơ bản được củng cố, không thể thay đổi.

Mà Phương Tri Hành ở giai đoạn này lại lấy được một đặc quyền nghịch thiên.

Đó là cậu có thể tùy ý sửa chữa 4 trị số khác.

Két két két ~

Trong cơ thể Phương Tri Hành truyền ra từng tiếng vang kỳ dị như xào đậu, máu thịt cả người đang nhúc nhích dữ dội, xương cốt liên tục chấn động không ngừng.

Khi thì thân thể Phương Tri Hành điên cuồng tăng vọt, thân cao hơn 3m, cơ bắp cả người vất ngang, cường tráng vượt qua tưởng tượng.

Khi thì toàn thân Phương Tri Hành nhanh chóng co rút lại, trở nên mịn màng tròn trịa, mỗi một động tác giống như ẩn chứa sức mạnh nhanh như chớp, có thể nháy mắt bộc phát ra tốc độ kinh người.

Khi thì thân thể cậu cuộn tròn như rắn, tứ chi kéo dài ra ngoài mấy mét, cực kỳ khoa trương.

Khi thì da cậu bắn ra thần quang màu đồng cổ, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, vô cùng kiên cố không có bất kỳ khuyết điểm nào.

4 hình thái chung cực khác thay nhau diễn biến trên người cậu.

Không biết qua bao lâu, Phương Tri Hành tỉnh lại từ trong giấc mơ dài và ly kỳ, hai mắt một mảnh trong suốt.

Cậu thông thả đứng lên, duỗi người.

Lúc này cậu chỉ cao khoảng 2m, dáng người cân xứng tự nhiên, tỷ lệ cân bằng, không có bất kỳ cảm giác quái dị nào.

Đây không phải kết quả sau khi Phương Tri Hành cố ý co rút xương.

Đây rõ ràng là hình thái bình thường sau khi cậu đạt tới cân bằng.

Vừa nhìn cũng bình thường không có gì kỳ lạ, ngược lại cho người ta cảm giác áp bách không quá lớn.

[Cân bằng - viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Vồng (cấp 4)]

Không có bất kỳ kỹ năng bộc phát màu mè nào, chỉ còn lại một cái này.

Nhưng mà, kỹ năng bộc phát này lại cho người ta cảm giác trăm sông đổ về một biển, trở lại nguyên trạng.

“Kỹ năng bộc phát cấp 4?!”

Trong lòng Phương Tri Hành chấn động.

Chương 486: Huyết Nhục (1)

Nói thật, phân chia cảnh giới võ đạo có tiêu chuẩn cực kỳ nghiêm khắc.

Tất cả kỹ năng bộc phát của giai đoạn Ngũ Cầm cảnh thức tỉnh đều là cấp 3, chỉ có kỹ năng bộc phát của giai đoạn thức tỉnh Cửu Ngưu cảnh mới là cấp 4.

Phương Tri Hành ở Ngũ Cầm cảnh viên mãn thức tỉnh một kỹ năng bộc phát cấp 4.

Trong nhất thời Phương Tri Hành cũng không cách nào lý giải chuyện vượt qua lễ thường này, nhưng đây tuyệt đối là một chuyện tốt.

Cậu vội vàng nâng tay lên, nắm chặt nắm tay, cảm nhận một chút sức mạnh của bản thân.

“Ừm, cũng không tệ lắm, sức mạnh đạt tới 15 vạn cân!”

15 vạn cân cực kỳ lớn nhưng đây chỉ là sức mạnh ở hình thái bình thường của cậu.

Giây tiếp theo, Phương Tri Hành bắt đầu điều chỉnh Huyết Vồng trong cơ thể.

Vì thế, thân thể của cậu đột nhiên tăng vọt giống như người khổng lồ xanh biến thân, thân thể cậu chọt cao đến 3m!

Trong nháy mắt, sức mạnh kéo đầy, phóng lớn!

Phương Tri Hành lần nữa cảm nhận sức mạnh của mình, đáy mắt bắn ra một luồng ánh sáng khiến người ta sợ hãi.

“Ồ quao, 20 vạn cân!”

Phường Tri Hành không khỏi hít sâu, sau khi mở ra Huyết Vĩng, mở ra toàn bộ sức mạnh vậy mà một hơi tăng vọt 5 vạn cân sức mạnh.

Đỉnh của chớp!

Khí lực 20 vạn cân, đó là sức mạnh 20 người, đây hiển nhiên đạt tới thực lực của Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ.

Tâm trạng Phường Tri Hành nháy mắt vô cùng sung sướng.

“Có lẽ đây là tại sao ‘Huyết Vĩng’ có thể đứng hàng kỹ năng bậc phát cấp 4, danh xứng với thực!”

Trực giác nói cho Phường Tri Hành biết, ví dụ cậu gặp phải cao thủ Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ, chắc có thể vật tay với bọn họ.

“Phường Tri Hành, có phải mày vừa thăng cấp không?”

Tế Cầu bỗng nhiên từ dưới lầu chạy đến ngoài cửa phòng ngủ, không ngừng kéo cửa phòng.

Phường Tri Hành nhanh chóng biến hóa, thân thể co rút trở về trạng thái bình thường.

Lần này thăng cấp, cậu không kêu Tế Cầu đến.

Tế Cầu vẫn nằm bò trên thảm mềm mại trong thư phòng ngủ khò khò, hồn nhiên không biết gì.

Phường Tri Hành mở cửa ra, phóng Tế Cầu tiến vào.

Tế Cầu lập tức ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm giao diện hệ thống của Phường Tri Hành.

“Mé!”

Tế Cửu bất mãn kêu la: “Lúc mày thăng cấp, sao không gọi tao?”

Phương Tri Hành cúi đầu, không mẫn không nhạt liếc giao diện hệ thống của Tế Cửu.

[Số mạng còn lại: 11]

Trừ lại có thêm một mạng chó thì Tế Cửu không có biến hóa quá lớn.

Đây cũng là kết quả trong dự kiến.

Trừ khi Phương Tri Hành thăng lên Cửu Ngưu cảnh, bằng không Tế Cửu không thể có tiến bộ khá lớn.

Vẻ mặt Phương Tri Hành không sao cả, cười nói: “Mày ở ngay dưới lầu, gọi mày hay không, kết quả có khác gì nhau đâu.”

Tế Cửu oán giận nói: “Ví dụ tao cách mày xa một chút, vậy lần này mày thăng cấp, tao có thể không dính được tí ánh sáng nào.”

Phương Tri Hành liền nói: “Sao có thể, nếu mày cách xa tao, tao nhất định sẽ gọi mày.”

Tế Cửu vừa nghe lời này, không khỏi hơi luống cuống, giọng điệu lập tức trở nên mềm mại nói: “Tuy mấy ngày nay tao không cùng mày ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng điều này cũng không thể trách tao, ai kêu tao giỏi ghi nhớ làm chi?”

Phương Tri Hành cười nói: “Mày không cần lo lắng, chờ sóng gió qua đi, chúng ta vẫn có thể cùng nhau ra ngoài làm nhiệm vụ.”

Tế Cửu cứ cảm giác Phương Tri Hành không nói thật lại nhìn thực lực của Phương Tri Hành, trời mẹ ơi trực tiếp tăng lên tới Ngũ Cảnh viên mãn còn có một kỹ năng bộc phát cấp 4.

Đệt moe nó quả thực là trâu cái ngòi máy bay, trâu bò tận óc!

Cứ như vậy, chênh lệch thực lực giữa Phương Tri Hành và nó càng lớn hơn.

Quan hệ giữa một người một chó đang xảy ra biến chất!

Bởi vì dần dần Phương Tri Hành hoàn toàn không cần Tế Cầu nhưng Tế Cầu lại không rời khỏi được Phương Tri Hành.

Sự mất cân bằng thực lực dẫn đến Phương Tri Hành nắm giữ quyền phát ngôn tuyệt đối.

Cứ tiếp tục như vậy, gia đình địa vị Tế Cầu có thể nghĩ mà biết.

“Còn tiếp tục như vậy nữa, Phương Tri Hành có thể trực tiếp trở mặt, thậm chí sẽ chơi chết mình!”

Trong lòng Tế Cầu hoảng sợ, kìm lòng không đậu bắt đầu lo lắng.

Thời gian chạng vạng, phủ đệ Ngô gia đưa tới một tấm thiệp mời.

Phương Tri Hành vừa thấy đã biết, đêm nay lại có Linh Tu hội.

Cậu vui vẻ đi trước.

Nhoáng cái màn đêm buông xuống, trăng sáng treo lên cao, sao sáng đầy trời.

Rào rào~

Trong bể tắm, Phương Tri Hành đeo mặt nạ nhanh chóng tắm rửa xong.

Cậu tiến vào tắm màn, nằm trên giường lớn.

Chờ một lát thì có một bóng hình xinh đẹp từ ngoài tắm màn

đi vào.

Phương Tri Hành nghiêng đầu nhìn lại, cho dù cách một tấm màn nhưng cậu nhìn ra được dáng người nữ tử đó khá quyến rũ, có thể dùng 4 chữ châu tròn ngọc bóng để hình dung.

Không bao lâu, nữ tử vén tấm màn lên, thông thả bò lên giường.

Cô ta đeo mặt nạ màu trắng, trên người mặc một váy trắng, nửa kín nửa hở.

Phương Tri Hành chạm vào bắp chân của cô ta, sờ vào da thịt vô cùng mịn màng, xúc cảm vô cùng tốt.

Chương 487: Huyết Nhục (2)

Cô ta đeo mặt nạ, xuyên qua hai hốc mắt, có thể nhìn thấy một đôi mắt ngập nước, con người như ngân hà vô cùng sáng ngời.

Cô ta không dám nhìn Phương Tri Hành, xấu hổ lại lấy ra một cái khăn tay che lên mặt nạ của Phương Tri Hành.

Khăn tay tơ lụa truyền đến một mùi thơm.

Phương Tri Hành nằm bất động, bị khăn tay che khuất đôi mắt, không thấy được gì.

Chỉ nghe thấy cô ta hít sâu một hơi.

Rất nhanh, cô ta đã bày ra tư thế, nhẹ nhàng nhảy múa.

Lúc ban đầu cách làm của cô ta khá mới lạ, còn hô đau.

Đêm như nước, yên lặng trôi đi.

Ngày hôm sau, Phương Tri Hành ngủ thẳng một giấc đến lúc tự nhiên tỉnh lại, thời gian không còn sớm, mặt trời đã lên cao.

Phương Tri Hành cực kỳ thỏa mãn, nếu có duyên, cậu không ngại lại cùng cá nước thân mật với nữ tử đó như đêm qua.

Rất nhanh, cậu trở về đến Ích Hương trai.

Phương Tri Hành đi vào trong thư phòng, mở ra mật thất.

10 hàng giá sách dựng đứng trước mặt cậu.

Nhưng lúc này Phương Tri Hành lại cau mày.

“Toàn bộ công pháp ở đây chỉ có thể tu luyện đến Ngũ Cầm cảnh viên mãn, mà ta đã là Ngũ Cầm cảnh viên mãn, kế tiếp làm sao mới có thể lấy được công pháp phía sau đây?”

La gia khẳng định có công pháp của Cửu Ngưu cảnh.

Nhưng vấn đề là Phương Tri Hành nên mở miệng yêu cầu La Khắc Kỷ như thế nào?

Ở trong mắt La Khắc Kỷ, cậu là người từng ăn Phá Hạng đan, đời này không có hy vọng đột phá tới Cửu Ngưu cảnh.

Một người không có hy vọng đến Cửu Ngưu cảnh, đương nhiên là không cần công pháp giai đoạn Cửu Ngưu cảnh.

Nếu Phương Tri Hành nhất quyết yêu cầu, với tính cách của La Khắc Kỷ, cậu rất nhanh sẽ bị nhận ra có vấn đề.

Phương Tri Hành hít sâu, trầm ngâm nói: “Ta có hai con đường có thể đi, thứ nhất gia nhập võ minh rồi tìm kiếm võ công bí tịch cao cấp;

Thứ 2, đi đến đất khách, bắt đầu từ số không, gia nhập một môn phiệt khác, sau khi trả cái giá nhất định sẽ thu hoạch được công pháp thượng thừa.”

Thật ra Phương Tri Hành không muốn đi con đường thứ hai lắm.

Môn phiệt thế gia na ná như nhau, vấn đề khó mà cậu gặp phải ở quận Thanh Hà, tới bên ngoài cũng sẽ gặp phải.

Hơn nữa, sau khi ra bên ngoài, không có bất kỳ căn cơ, hoàn cảnh chưa chắc có thể sống khá giả như hiện tại.

“Không gấp, chờ đợi xem đã.”

Phương Tri Hành đang đợi thiệp mời của Lộc Ngọc.

Chỉ mong Lộc Ngọc không ăn nói lung tung, cậu còn nhớ lời đã nói trên tiệc rượu.

Bằng không, Phương Tri Hành còn phải tìm cách gia nhập võ minh khác.

Nhoáng cái đã tới buổi chiều.

Hồng Diệp từ bên ngoài trở về, cầm theo một bức thư đặt trên bàn của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành thuận miệng hỏi: “Thư của ai?”

Hồng Diệp trả lời: “Trên bức thư không có viết tên, chỉ viết một câu ‘trong thư này chứa cơ mật, mong Phương trai chủ tự mình mở’.”

Phương Tri Hành sửng sốt, cầm lấy bức thư quan sát, không nhìn ra cái gì dị thường.

Cậu hơi im lặng rồi dặn dò: “Hong Diệp, ta khát nước, rót một tách trà.”

Hồng Diệp gật đầu, xoay người đi.

Phương Tri Hành nhìn theo cô ra khỏi phòng, lúc này mới nhanh chóng mở bức thư, lấy ra tờ giấy.

Mở ra xem thử!

Vừa xem thì hay rồi, trong lòng Phương Tri Hành lập bập.

“Ta biết là người giết Thẩm Chí Việt, đêm nay canh ba gặp nhau ở tầng 3 lầu Minh Nguyệt, nếu người không đến thì ta sẽ tiết lộ bí mật của người.”

Chữ viết xấu xí còn lộn xộn viết nguệch ngoạc như là trẻ con vẽ.

Sắc mặt Phương Tri Hành hơi u ám, khoát tay, ném bức thư và tờ giấy vào chậu lửa thiêu đốt.

Tế Cửu ngửi được mùi khét, ngẩng đầu lên hỏi: “Làm sao vậy?”

Phương Tri Hành nói ra nội dung trên thư.

“Đậu mé!”

Tế Cửu vừa nghe chột đứng lên, khiếp sợ nói: “Sao lại thế này? Sao mà có thể bại lộ?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Từ ý tứ mà đối phương truyền đạt, người đó biết là tao giết Thẩm Chí Việt, nhưng hẳn không phải người của Thẩm gia, cho nên hẳn muốn lợi dụng bí mật này để tổng tiền tao.”

Tế Cửu liền nói: “Là tao cũng có thể tổng tiền mà, bí mật này đủ ăn mà cả đời.”

Phương Tri Hành nghĩ một lát rồi hỏi: “Với con đường tin tức của Thẩm gia còn không tra được hung thủ là tao, mà cảm thấy người viết thư tra ra tao bằng cách nào?”

Tế Cửu ở trong thư phòng lắc lư hai vòng, vừa đi vừa cân nhắc: “Có lẽ, người viết thư là người nào đó trong doanh trại Phong Lô, trời xui đất khiến hẳn nhìn thấy mà giết người, nhưng ngay từ đầu hẳn không biết mà là ai, sau khi điều tra mới xác nhận thân phận của mà, lúc này mới viết thư đến tổng tiền.”

Phương Tri Hành nghe vậy, bật cười nói: “Má nó mà biết phân tích thật chứ.”

Tế Cửu trừng mắt nói: “Sao vậy, tao phân tích không đúng à?”

Phương Tri Hành cẩn thận nói: “Đêm đó chúng ta tàn sát tiểu

trúc Thính Vũ, làm việc cẩn thận, ngày hôm sau còn có mưa to, xem như vận may khá tốt, manh mối lưu lại có thể nói là cực kỳ ít.

Chương 488: Huyết Nhục (3)

Sơ hở lớn nhất là Lục Mẫu Đơn chạy trốn trước tiên, chúng ta không diệt khẩu cô ta.

Cho nên, sau khi lấy được thư tổng tiền này, suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu tao đó là người viết thư vô cùng có khả năng là Lục Mẫu Đơn.”

Tế Cửu chớp mắt chớ, đột nhiên cảm thấy phân tích này quá thật càng hợp tình hợp lý hơn.

“Lục Mẫu Đơn là người hiềm nghi đầu tiên, nhưng tao cảm giác không phải cô ta, cô ta chạy trốn rồi, làm sao dám chạy đến xen vào việc này nữa.”

Tế Cửu không phục, đưa ra nghi ngờ: “Hơn nữa, Lục Mẫu Đơn là người tận mắt nhìn thấy mày giết người, mày giết một hơi mười mấy người trước mắt cô ta, cô ta cực kỳ e ngại mày, làm sao dám tổng tiền mày chứ?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Mày nói đúng cho nên thật ra có thể loại trừ Lục Mẫu Đơn.”

Tế Cửu trực tiếp ngờ ngác: “Vậy mày phân tích cái qq gì?”

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Ý của tao là trong thời gian ngắn như vậy, không ai có thể tra ra hung thủ là tao!”

Tế Cửu ha ha, cười khẩy nói: “Mày đừng quá tự tin, nếu không ai có thể tra ra hung thủ là mày, vậy bức thư tổng tiền này là sao?”

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, cười lạnh nói: “Đây quả thực là một bức thư tổng tiền nhưng không phải vì để tổng

tiền tao.”

CPU của Tế Cầu sắp bị cháy rồi, nghe được cái hiểu cái không.

Phương Tri Hành cẩn thận giải thích: “Người viết thư hoài nghi tao là hung thủ giết chết Thẩm Chí Việt nhưng hẳn chỉ là hoài nghi, không có bất kỳ chứng cứ nào, cũng không có cách nào khẳng định rốt cuộc có phải tao làm không. Vì thế hẳn dùng bức thư này để ném đá dò đường.”

Tế Cầu không khỏi giật mình, hít thở không thông nói: “Đệt, đối phương đang thăm dò mày, câu cá à?”

“Đúng, chính là đang câu cá!”

Phương Tri Hành gật đầu, chắc chắn nói: “Nếu tao đến chỗ hẹn, đối phương sẽ nhận định ta có tật giật mình, 80 - 90% chính là hung thủ.”

Tế Cầu chột ngộ ra.

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Trừ tao, nhất định còn có người khác cũng nhận được thư tổng tiền kiểu này.”

Tế Cầu không khỏi hoài nghi nói: “Có phải người đưa thư là Thẩm gia không, bọn họ đang giăng lưới câu cá, ai mắc câu thì người đó xui xẻo?”

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Nếu việc này thật sự là Thẩm gia gây nên, chỉ chứng minh hiện tại bọn họ rất tuyệt vọng, hoàn toàn suy sụp, không thể thông qua con đường điều tra bình thường lấy chứng cứ, đến tra ra ai là hung thủ.”

Tế Cầu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, với đầu óc và lực chấp hành hành động của Phương Tri Hành, người khác quả thật rất khó bắt lấy bí mật của cậu ta.

Trên thực tế, nếu đêm đó Tế Cửu không tham gia giết chết Thẩm Chí Việt.

Vậy Thẩm gia truy tra hung thủ càng không có đầu mối, thậm chí căn bản không thể hoài nghi đến Phương Tri Hành.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tế Cửu không khỏi càng thêm khó chịu.

Hiện tại nó chẳng những không giúp được Phương Tri Hành còn trở thành gánh nặng của cậu, cái này là xảy ra chuyện gì?

Tế Cửu cũng cần thể diện, thành ra như vậy khiến nó rất xấu hổ, hơi không chấp nhận được.

Đảo mắt đã tới chạng vạng.

Bên Ngô Hồng Thu không đưa thiệp mời tới, đêm nay không hẹn.

Phương Tri Hành cũng tận hưởng thời gian nhàn nhã, ôm Hồng Diệp ngủ sớm.

Nào ngờ, sau nửa đêm!

Phạch phạch phạch ~

Một con bò câu đưa thư dừng trên cửa sổ, kêu gù gù không ngừng, đánh thức hai người bọn họ.

Phương Tri Hành đứng dậy xuống lầu, nắm con bò câu đưa thư kia lên, tháo cuộn giấy trên chân nó xuống.

“Lập tức đến thôn Hồ Lô hướng tây nam cách thành 130 dặm, chặn giết thiếu môn chủ Hồng Hoa môn Hạng Văn Hồng.”

Lại là Hồng Hoa môn!

Phương Tri Hành cau mày, trái bản đồ ra, cẩn thận tìm kiếm.

Bản đồ quận Thanh Hà rất lớn, phía tây nam nhiều núi nhiều nước.

Nhưng nào có thôn Hồ Lô gì?

Hồng Diệp cũng xuống lầu, cân nhắc nói: “Thôn Hồ Lô có thể chỉ là một thôn trang nhỏ, trên bản đồ không có đánh dấu.”

Phương Tri Hành cạn lời.

Thôn trang nhỏ nhỏ như cái lỗ mũi kêu cậu đêm hôm khuya khoắt dò dẫm đi tìm à?

Đây là đầu óc kiểu gì mà làm ra quyết sách như vậy?

Cho dù như thế, oán giận thì oán giận nhưng Phương Tri Hành biết rõ bây giờ vẫn chưa phải lúc trở mặt.

Cậu nhanh chóng bắt đầu thu thập võ trang.

Hồng Diệp hỏi: “Có cần gọi Mã Tranh Minh đến không?”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, gật đầu nói: “Kêu ông ta đi.”

Tốt xấu gì Mã Tranh Minh cũng là Tứ Cầm cảnh, có lực chiến đấu.

Không lâu, hai người lặng yên từ mật đạo rời đi, bất chấp tất cả lao vào đêm tối, càng lúc càng xa.

Ước chừng hai tiếng sau, bình minh buông xuống. Tiếng gió gào thét, màn đêm ngày càng trầm lắng, như một vũng mực nước thể hoà tan.

Cộp cộp cộp ~

Phương Tri Hành thúc ngựa lao nhanh, xuyên qua một mảnh núi rừng, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một lối rẽ.

Cậu ngừng lại, tầm mắt đảo qua.

Trong ánh sao mờ mờ, một tấm bia đá đứng vững ở bên cạnh lối rẽ.

Chương 489: Phân Kỳ (1)

“Lối rẽ Hồ Lô!”

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, mặt lộ vẻ vui mừng.

Mã Tranh Minh xem xét vài lần, nâng ngón tay chỉ một lối rẽ nói: “Trai chủ, xem bảng chỉ đường thì thôn Hồ Lô ở hướng này.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Được, chúng ta nhanh chóng đuổi qua.”

Hai người cưỡi ngựa lao đi, dọc theo một đường nhỏ cỏ dại mọc thành bụi, dò dẫm đi về phía trước.

Một lát sau, Phương Tri Hành ngừng đầu, phía trước xuất hiện một sơn cốc thấp bé, hình dạng như hồ lô.

Trong cốc nhà cửa giống hệt nhau, đúng lúc truyền đến vài tiếng gà gáy.

Hai người dừng ngựa, quan sát cả thôn Hồ Lô.

Quả thật là một thôn trang nhỏ, không đến một trăm ngôi nhà, phần lớn đều đơn sơ rách nát.

Mã Tranh Minh chần chờ nói: “Trai chủ, tìm được thôn Hồ Lô rồi, kế tiếp làm sao?”

Phương Tri Hành hỏi ngược lại: “Ông nghĩ thế nào?”

Mã Tranh Minh phân tích: “Nhiệm vụ là dẫn dò chúng ta ở trong này chặn giết Hạng Văn Hồng, thuộc hạ nghĩ đến có hai khả năng, thứ nhất hôm nay Hạng Văn Hồng sẽ đến thôn Hồ Lô này,

thứ hai Hạng Văn Hồng sớm trốn trong thôn Hồ Lô, có thể tiến hành dời đi vào hôm nay.”

Khỏe miêng Phương Tri Hành cong lên, nhàn nhạt cười nói: “Mặc kệ là khả năng nào, chỉ cần chúng ta canh ở cổng thôn, nhất định có thể đợi được Hạng Văn Hồng, đúng không?”

“Trai chủ cao kiến!”

Mã Tranh Minh cúi đầu khom lưng, liên tục nịnh hót.

Hai người không hề vô nghĩa nữa, xoay người xuống ngựa, sau khi buộc xong ngựa thì lặng lẽ đến gần lối vào cổng.

Hai người bọn họ phân tán ra một trái một phải, canh ở hai bên cửa cổng thôn.

Gà không ngừng gáy.

Nhờ sự cố gắng của con gà, chân trời dần dần lộ ra một tia màu trắng bạc.

Cộp cộp ~

Bỗng nhiên, trong thôn truyền ra tiếng vó ngựa.

Hai mắt Phương Tri Hành hơi nheo lại, nhìn quét các nơi trong thôn.

Rất nhanh cậu phát hiện phía sau một căn nhà cỏ tranh có 4 người đi ra, mỗi người đều nắm một con ngựa.

4 người đó lần lượt là một thanh niên áo trắng, hai nữ tử trẻ tuổi còn có một lão bộc áo xám râu tóc bạc trắng.

Thanh niên áo trắng dẫn đầu kia tư thế oai hùng, duyên dáng xứng được gọi là anh tuấn tiêu sái.

Hai nữ tử theo sát sau đó, các cô là cách ăn mặc của thị nữ, một áo đỏ một áo xanh, rất quyến rũ.

Lão bộc áo xám dừng ở cuối cùng dường như không đơn giản, ánh mắt như điện, khuôn mặt có dấu vết của năm tháng.

Tuy ông thoát nhìn hơi già nhưng đi lại trầm ổn, tay nắm dây cương xoay nắm rất có lực.

4 người dắt ngựa ra khỏi thôn Hồ Lô, sau khi đi đến cổng thôn, lúc này mới xoay người lên ngựa.

“Giá ~”

4 người cưỡi ngựa đi về trước, rất nhanh đã tới lối vào cốc.

Vù~

Thình lình, một mũi tên bắn lên thẳng tắp bắn tới từ phía trước.

“Thiếu chủ cẩn thận!”

Lão bộc áo xám gấp gáp rộng to, lật tay chụp lấy một phi đao ném ra.

Cheng!

Phi đao và mũi tên bắn lên va chạm ở giữa không trung trước người thanh niên áo trắng nửa mét.

Phi đao văng ra, tên bắn lên cũng bị đụng bay.

“Hí hí!”

4 con ngựa đồng thời ngừng lại.

Về mặt 4 người ngồi trên lưng ngựa đều căng thẳng, ngẩng

đầu nhìn xung quanh.

Nhưng ngay sau đó, một người hắc y bịt mặt nghênh ngang đi ra, lập tức đi đến trước mặt 4 người.

Phương Tri Hành cứ như vậy công khai hiện thân.

Mã Tranh Minh bên kia thấy vậy cũng lướt tới, dừng bên cạnh Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành chấp tay, mở miệng hỏi: “Tôn giá là Hạng Văn Hồng?”

Thanh niên áo trắng hơi im lặng rồi đáp: “Đi không thay tên, ngồi không đổi họ, Hạng mỗ ở đây, có gì chỉ giáo?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ta tới giết người.”

Hạng Văn Hồng nhìn quanh một vòng, kinh ngạc nói: “Chỉ có hai vị à?”

Mã Tranh Minh vừa nghe lời này, lập tức hừ lạnh một tiếng kêu lên: “Thế nào, người còn chê bọn ta ít người?”

Hạng Văn Hồng nhếch miệng cười nói: “Hạng mỗ là thiếu môn chủ của Hồng Hoa hội. La gia muốn giết ta, vì để diệt cỏ tận gốc, đảm bảo không có gì sai sót, làm sao chỉ phái hai người các người đến chứ?”

Mã Tranh Minh sửng sốt, trong nhất thời không có gì để phản bác.

Cũng phải, lẽ như bên cạnh Hạng Văn Hồng có rất nhiều hỗ trợ, hoặc là hắc liêu mạng chạy trốn, chỉ dựa vào hai người ông ta và Phương Tri Hành, muốn giữ hắc liêu lại cũng không phải là một chuyện dễ.

Phương Tri Hành có hứng thú hỏi: “Nghe ý của người, việc

này còn có nội tình à?”

“Đương nhiên!”

Hạng Văn Hồng gật đầu nói: “Thật ra La gia đã phái ra rất nhiều sát thủ nhưng chỉ có hai người các người gặp được bản tôn thôi.”

Lời này vừa nói ra!

Vẻ mặt Mã Tranh Minh ngơ ngác, không rõ tại sao.

Ánh mắt Phương Tri Hành lấp lóe, như có suy nghĩ.

Hạng Văn Hồng không nhanh không chậm giải thích: “Ta biết trong Hồng Hoa môn có nội gián của La gia, hành tung của ta sớm hay muộn sẽ bại lộ cho nên ta dứt khoát tương kế tựu kế, cố ý sắp xếp 30 lộ tuyến chạy trốn rồi tiết lộ cho nội gián.

Vậy thì nếu La gia muốn chặn giết ta, cũng chỉ có thể phái ra toàn bộ nhân thủ tiến hành mai phục trên 30 con đường này, ôm cây đợi thỏ.”

Chương 490: Phân Kỳ (2)

Hắn cười ha ha: “Chúc mừng hai vị, các người thật sự cực kỳ may mắn, 30 con đường không ngờ các người chọn trúng con đường này.”

Hô hấp Mã Tranh Minh ngưng trệ, trong lòng dần dần xuất hiện sự bất an to lớn.

Hạng Văn Hồng đào một cái hố to, mà ông ta và Phương Tri Hành cực kỳ xui xẻo, đúng lúc chui vào bẫy rập mà người ta bố trí.

Phương Tri Hành bĩu môi nói: “Mưu kế thật hay, người chẳng những mượn cơ hội này phân tán sức mạnh của La gia còn có thể tìm hiểu nguồn gốc, tra ra ai là nội gián đúng không?”

“Ha ha!”

Hạng Văn Hồng đắc ý cười to, đột nhiên xoay người nhảy lên, trong gào thét lừng không đánh ra một chữ.

Đùng~

Thân thể mềm mại của thị nữ áo xanh ngồi trên lưng ngựa run lên, bay về phía trước, ngã ở trước mặt Phương Tri Hành.

“Oa ~”

Thị nữ áo xanh phun ra một miệng đầy máu, phía sau lưng lõm vào một chữ ấn rõ rệt rất sâu.

Cô ta đau khổ quay đầu qua nhìn Hạng Văn Hồng biểu cảm lạnh như băng, hộc máu nói: “Từ, từ lúc nào người...”

Hai mắt Hạng Văn Hồng phun lửa, tức giận nói: “Tiểu Thanh à Tiểu Thanh, lần đầu tiên lúc ta gặp được người, người cuồn mình trong chuồng heo sắp chết đói, ta cứu người trở về, chẳng những để người không lo áo cơm còn dạy người đọc sách biết chữ, đối đãi người không tệ.

Tuyệt đối không ngờ, người bán đứng ta luôn ở bên cạnh ta, chỉ bởi vì người để lộ bí mật, hại bao nhiêu huynh đệ vô tội bỏ mạng oan uổng!”

Nói còn chưa dứt lời, thị nữ áo xanh đã ngã quy xuống, hai mắt rất nhanh mất đi ánh sáng, thấy là không sống nổi.

Phương Tri Hành vỗ tay khen: “Ra tay tàn nhẫn phá nát bông hoa, tuyệt lắm.”

Hạng Văn Hồng lạnh giọng nói: “Hai người không chạy trốn à? Dựa vào độc dược như Phá Hạng đan gia tăng thực lực thì không thể giết được ta đâu!”

Phương Tri Hành đáp: “Không thử làm sao biết chứ?”

Hạng Văn Hồng cười khẩy ha ha nói: “Những chó săn của môn phiệt như các người thật sự không biết sống chết.”

Hắn quay đầu nhìn lão bộc áo xám và thị nữ áo đỏ, nghiêm mặt nói: “Tốc chiến tốc thắng đi, hôm nay chúng ta ngồi thuyền rời khỏi quận Thanh Hà, sớm hay muộn có một ngày chúng ta sẽ giết trở về.”

“Vâng, thiếu chủ!”

Hai chân lão bộc áo xám phát lực, lập tức lẳng không nhảy lên, đánh về phía Phương Tri Hành.

Thị nữ áo đỏ đầu tiên là sờ phần eo đầy uyển chuyển, vù một cái, đột nhiên rút ra một thanh nhuyễn kiếm sau đó cô ta xoay

người xuống ngựa, rất nhanh xông về Mã Tranh Minh.

Phương Tri Hành ngẩng đầu, trong đồng tử ánh ngược ra bóng dáng của lão bộc áo xám.

Chỉ thấy ông ta duỗi thẳng hai cánh tay giống như đại bàng giương cánh, nâng chân lên cao, một cước đá thẳng vào mặt.

Phương Tri Hành lui về phía sau.

Ầm ầm ~

Động đất!

Giống như một tia sấm chớp bổ lên mặt đất, nổ ra một cái hố to, bụi đất cuồn cuộn, tản ra một vòng tròn sóng không khí.

Lão bộc áo xám đứng trong hố, ngẩng đầu lên.

Lúc này hai chân ông ta vô cớ dài ra một đoạn, thân cao tới 2m5.

Vừa nhìn giống như dưới chân giẫm lên cà kheo!

Tầm mắt Phương Tri Hành ngưng đọng, phát hiện hai chân lão bộc áo xám trở nên trắng kiết kỳ lạ, giống như hai cột sắt, phá nát quần.

“Thối pháp thật thần kỳ!”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng khen một tiếng.

Lão bộc áo xám hiển nhiên là hệ Linh Viên.

Hơn nữa, tu vi của ông ta lại đột phá tới Ngũ Cầm cảnh, nắm giữ sự ảo diệu của cân bằng.

Cái gọi là cân bằng, không phải 4 hệ khác đạt tới cân bằng đơn

giản như vậy, nhiều hơn chính là khống chế sức mạnh bản thân một cách hoàn mỹ.

Ví dụ lão bộc áo xám là hệ Linh Viên, sau khi nắm giữ cân bằng, cường độ bền dẻo trực tiếp kéo đầy, ngoài ra 3 hệ khác làm chống đỡ, giống như một Kim Tự Tháp hoàn mỹ.

Từ uy lực một cước vừa rồi để phán đoán, sức mạnh của lão bộc áo xám khoảng 10 vạn cân.

“Vậy mà người trốn được?”

Lão bộc áo xám hơi kinh ngạc, ông ta dùng thói pháp là chính, độ bền dẻo và nhanh nhẹn là ưu thế lớn nhất.

Một cước vừa rồi, ông ta không lưu tình chút nào, cho dù là uy lực hay là tốc độ đều cực kỳ kinh người.

Không ngờ không có chút thành tựu nào!

“Làm lại!”

Lão bộc áo xám không cam lòng, hai chân chợt phát lực xông tới, thân pháp cực nhanh, kéo ra một tàn ảnh mờ hồ.

Ông ta rất nhanh vọt tới gần Phương Tri Hành, thân hình nhoáng lên đã di chuyển đến bên cạnh, đồng thời ông ta nâng chân phải lên, dùng tốc độ bề gãy nghiền nát quất ra.

Chân dài phá không quét về phía cổ của Phương Tri Hành.

“Ừm, người có chút thực lực đó nhưng không nhiều lắm.”

Phương Tri Hành nâng tay phải lên, đột nhiên túm lấy.

Pắc!

Chân phải của lão bộc áo xám chợt dừng giữa không trung, bị

Phương Tri Hành bắt được cẳng chân.

“A cái này!”

Lão bộc áo xám hoảng sợ biến sắc, khó có thể tin.

Nháy mắt sau đó ông ta bị kéo lên, một trận trời rung đất chuyển đập xuống đất.

Ầm~

Mặt đất vỡ ra một lỗ thủng, khói bụi cuồn cuộn, lá cây cuốn bay.

Chương 491: Phân Kỳ (3)

Lão bộc áo xám chỉ cảm thấy toàn thân giống như kiệt sức, bị ngã đến rồi tung rồi mù.

Phường Tri Hành buông lỏng tay.

Lão bộc áo xám lập tức quay cuồng tại chỗ, kéo ra một khoảng cách, sau đó một cú cá chép lật mình nhảy lên.

Nhưng ông ta già hoa mắt, Phường Tri Hành đột nhiên biến mất ở trước mắt, tiếp theo ông ta cảm giác một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Một chân giống như roi sắt quất tới.

Quá nhanh!

Lão bộc áo xám bất ngờ không kịp phòng, chỉ có thể toàn thân căng chặt, điều động cơ bắp toàn thân tiến hành phòng ngự.

Đùng!

Cú đá móc cực kỳ mạnh mẽ đánh tới, đá mạnh vào eo của lão bộc áo xám.

Lão bộc áo xám không bay ra, chỉ là phần eo cong gập dữ dội, thân thể gần như gập lại một bên.

“Ặc!!”

Lão bộc áo xám trừng to mắt, trên mặt tràn ngập sợ hãi không cùng vô tận.

Đầu của ông ta đụng phải cổ chân của mình, cột sống triệt để bị gãy.

Không quá vài giây, lão bộc áo xám liền không còn khí tức.

“Phúc bá!”

Hạng Văn Hồng cực kỳ sợ hãi, hô hấp nháy mắt ngưng trệ, da đầu đã tê rần.

Lão bộc áo xám là cao thủ Ngũ Cầm cảnh hậu kỳ, cho dù hơi lớn tuổi nhưng vẫn duy trì chiến lực Ngũ Cầm cảnh trung kỳ.

Hắn tuyệt đối không ngờ...

Hạng Văn Hồng trừng to mắt gắt gao nhìn chằm chằm Phương Tri Hành, sắc mặt nhanh chóng trở nên khó coi.

Phương Tri Hành ngoắc ngón tay, cười nói: “Đến đây đi, xem thử hôm nay đến tột cùng là ta gặp may mắn hay là người gặp may mắn!”

Hạng Văn Hồng hít ngược một luồng khí lạnh, trên trán nổi lên gân xanh, lạnh giọng nói: “Hay thật, thì ra người cũng là Ngũ Cầm cảnh, do Hạng mỗ coi thường người rồi.”

Hắn xoay người xuống ngựa, sờ tay vào ngực lấy ra một hộp gấm nhỏ màu đen rồi mở ra.

Trong hộp gấm có một viên thuốc đen tuyền.

Ừng ực~

Hạng Văn Hồng một ngụm nuốt xuống.

Phương Tri Hành cạn lời, trào phúng nói: “Người không có tự tin với bản thân như vậy hả?”

Hạng Văn Hồng nuốt thuốc xong, làn da toàn thân nhanh chóng trở nên đỏ bừng, đỉnh đầu bốc ra từng luồng khói trắng.

Cơ bắp cả người hắn điên cuồng mấp máy, thân hình nhanh chóng tăng vọt.

Trong nháy mắt hắn đã cao tới 2m5, cơ bắp toàn thân vô cùng lớn, mỗi một cơ bắp nứt ra đều giống như bấu thịt.

Quỷ dị chính là trên trán của hắn mọc ra hai cái sừng thịt, răng trong miệng cũng dài ra một đoạn, ra bên ngoài môi.

Hai chân hắn biến thành móng thú, hình dạng giống như móng trâu.

Hai tay của hắn cũng biến thành vảy và móng màu đen, trên mu bàn tay phủ một tầng vảy.

Nhưng như vậy còn chưa hết!

Cơ bắp phần đuôi của hắn mấp máy, đột nhiên mọc ra một cái đuôi thật dài giống như đuôi thằn lằn, mặt ngoài không có lông, không ngừng vung lên không.

Tình cảnh này...

Phượng Tri Hành nhướng lông mày, kinh ngạc nói: “Đây là tạo hình gì của người?”

Hạng Văn Hồng lạnh giọng nói: “Thế nào, người chưa từng nghe nói về ‘Hóa Yên đan’ à?”

Giọng nói của hắn hoàn toàn thay đổi tựa như một thanh kiếm vô hình, cắt nhỏ không khí, khiến người ta cảm nhận được sự sắc bén và áp bách của nó.

“Hóa Yên đan?”

Trong lòng Phương Tri Hành hơi run sợ, như có suy nghĩ.

Cậu chặc chặc hai tiếng, ngạc nhiên không thôi hỏi: “Hiện tại người là thực lực gì?”

Hạng Văn Hồng nắm chặt nắm tay, đánh vào hư không một quyền.

Ầm~

Không khí chấn động, một vòng sóng xung kích mắt thường có thể thấy được menh mông cuộn cuộn, nhấc lên một trận cuồng phong, cát bay đá chạy.

Vù vù vù, gió mạnh quét ngang lại thổi đến rừng cây cũng lay động.

“Sức mạnh một quyền này ít nhất 13 vạn cân!”

Hạng Văn Hồng nhe răng trợn mắt lộ ra vẻ dữ tợn, lạnh giọng nói: “Người giết Phúc bá, ta xé xác lột da người, băm thây vạn đoạn để báo thù rửa hận cho ông ta.”

Phương Tri Hành hiểu được.

Nếu sức mạnh ban đầu của Hạng Văn Hồng là 10 vạn cân, hiệu quả của một viên Hóa Yên đan ước chừng giúp hắn tăng trưởng sức mạnh khoảng 3 vạn cân.

Tăng cường sức mạnh khủng bố như thế, tuyệt đối không bình thường, chỉ sợ tác dụng phụ cực kỳ lớn.

Thân hình Hạng Văn Hồng nhoáng lên, nháy mắt gia tốc vọt tới, nhanh như một viên đạn bay ra khỏi nòng súng.

Hắn đến trước mặt Phương Tri Hành, giơ móng thú làm người ta sợ hãi lên quét qua.

Phương Tri Hành sừng sững bất động, làn da toàn thân biến thành màu đồng cổ.

“Thử đi, mở ra toàn bộ phòng ngực!”

Mặt Phương Tri Hành lộ vẻ chờ mong, mỗi một tắc da thịt trên người đều hiện lên hàn mang của kim loại lạnh.

Thú trảo không nghiêng không lệch cào trúng ngực của Phương Tri Hành.

Xoẹt xoẹt, y phục đi đêm nhất thời bị xé rách, lộ ra bộ ngực vạm vỡ.

Thú trảo quét qua lại ma sát ra ánh lửa chói mắt, bắn tung toé bốn phía.

Hạng Văn Hồng ngừng lại, cúi đầu nhìn tay phải.

Tách ~

Tách ~

Máu tươi từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Tay phải Hạng Văn Hồng đang chảy máu.

5 lớp móng của lợi trảo, 2 cái rơi xuống, 3 cái còn lại lật ngược lên.

Chương 492: Phân Kỳ (4)

Cánh tay phải của hắn bị một luồng sức mạnh phản chấn khiến người ta sợ hãi đánh sâu vào, không khống chế được bắt đầu run rẩy.

Máu tươi rớt xuống đất.

Hạng Văn Hồng ngẩng đầu, mặt đầy vẻ khiếp sợ và kinh ngạc.

Hắn lại nhìn ngực của Phương Tri Hành, nơi thú thảo quét qua chỉ để lại vết trắng nhàn nhạt mà thôi.

“Hả cái này?!”

Hạng Văn Hồng khó có thể tin, lộ ra biểu cảm giống như gặp ma.

Phương Tri Hành mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Đến lượt ta rồi!”

Màu đồng cổ trên người cậu rút lui giống như thủy triều.

Cánh tay phải đột ngột bành trướng cao lên giống như bơm khí.

Hình ảnh đó giống như thủy thủ Popeye ăn rau chân vịt.

Đùng!

Phương Tri Hành đánh ra một quyền, rắn chắc đánh vào bụng Hạng Văn Hồng.

Hạng Văn Hồng nháy mắt khom người như tôm, thân thể bay ngược ra, vèo một cái bay về phía xa, liên tiếp đụng gãy hai cây

đại thụ, lúc này mới đập lên vách tường nham thạch của khe núi.

Ầm ầm~

Đá vụn bay tung tóe!

Hạng Văn Hồng đập vào trong vách tường nham thạch, cả thân thể khảm vào.

“Thiếu chủ!”

Thị nữ áo đỏ hoảng sợ biến sắc đột nhiên vút lại Mã Tranh Minh rồi chạy như bay qua.

“Tiện nhân, chạy đi đâu!”

Mã Tranh Minh há có thể tha cho cô ta, ông ta lướt qua lao tới.

Thực lực của thị nữ áo đỏ vốn không bằng Mã Tranh Minh.

Thật ra tác dụng của cô ta là vì giữ chân Mã Tranh Minh.

Chờ sau khi lão bộc áo xám giết chết Phương Tri Hành lại qua xử lý Mã Tranh Minh.

Kế hoạch là như vậy không sai.

Nhưng mọi chuyện không lường trước được!

Đầu tiên là lão bộc áo xám bị Phương Tri Hành nhẹ nhàng giết chết, tiếp theo Hạng Văn Hồng bị ép phải uống thuốc nguyền chiến.

Nào ngờ, Hạng Văn Hồng đã uống thuốc vẫn không địch lại Phương Tri Hành, bị một quyền đánh bay đi.

Thị nữ áo đỏ vô cùng lo lắng, dốc sức chạy, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng vòng sắt va chạm vào nhau đing đang.

“Thiết Tuyền Quyên!”

Mã Tranh Minh đuổi theo, một quyền đập vào lỗ tai của thị nữ áo đỏ.

Ầm~

Máu tươi phun tung toé, não văng khắp nơi!

Thị nữ áo đỏ bay xéo ra ngoài, đầu đập trên mặt đất, trượt xa hơn mười mấy mét, chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

Cô ta đến chết cũng không nhìn thấy, Hạng Văn Hồng bị khảm trong vách tường nham thạch đột nhiên nổ tung, hóa thành một đám huyết vụ phân tán khắp nơi.

“Cái này...”

Mã Tranh Minh cũng hoảng sợ hỏi: “Trai chủ, sao Hạng Văn Hồng nổ tung thế?”

Phượng Tri Hành đã đi tới, cậu đột nhiên rút đao ra khỏi vỏ, đâm về phía trước.

Xì!

Mã Tranh Minh đầu tiên là ngẩn ra, cúi đầu nhìn thì ngạc nhiên phát hiện ngực mình bị một đao xuyên qua.

Ông ta dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Phượng Tri Hành, khó hiểu nói: “Tại sao?”

Phượng Tri Hành không trả lời, vịn vịn trường đao rút ra, thông thuận thu đao vào vỏ.

Mã Tranh Minh ngã trên mặt đất, mặt đầy tuyệt vọng, trong miệng học máu, rất nhanh không còn động tĩnh.

Phượng Tri Hành bước ngang qua thi thể của ông ta, nhanh chóng quét dọn chiến trường.

Cậu mở ra túi hành lý của Hạng Văn Hồng, tìm ra một xấp kim phiếu.

Đáy mắt Phượng Tri Hành bỗng nhiên sáng ngời, trái tim kích động, tay run rẩy cầm lấy một quyển trục da thú mở ra.

Phượng Tri Hành nhìn chăm chú, hô hấp không khỏi ngừng lại.

&LTH;ông Hoa Mật Lục>: Công pháp Cửu Ngưu cảnh!

Trên cuộn da thú ghi lại một môn võ công, rõ ràng là võ công &LTH;ông Hoa Mật Lục> trấn phái của Hồng Hoa môn.

Tim Phượng Tri Hành đập nhanh hơn, nhanh chóng đọc giới thiệu vắn tắt.

Cậu biết được thật ra &LTH;ông Hoa Mật Lục> bắt nguồn từ &LTB;ách Hoa Bảo Điển> chính là công pháp truyền thừa của “Bách Hoa cung”.

“Ồ, Cửu Ngưu cảnh lại gọi là Hóa Yêu cảnh?”

Phượng Tri Hành chớp mắt, trong lòng rất chấn động.

Đây là thế nào?

Chẳng lẽ sau khi võ giả thăng cấp Cửu Ngưu cảnh, toàn bộ phải biến thành yêu ma à?

Trong nhất thời, Phượng Tri Hành nghĩ tới Quỷ Dao Lãng Gù Tân Triển Hồng còn có Phi Ưng môn chủ Dương Sĩ Tuân.

Lúc hai người bọn họ đang chém giết, từng đồng thời biến thân, biến thành hình thái giống như yêu ma.

“Hóa Yêu cảnh...”

Trong nhất thời Phương Tri Hành không hiểu nổi.

Cậu hít sâu mấy hơi, áp chế tâm trạng kích động, đọc nội dung công pháp.

Vừa đọc thì thấy ghê gớm!

Kinh văn công pháp tối nghĩa khó hiểu giống như thiên thư, cực kỳ thâm ảo.

Phương Tri Hành kiên trì đọc một lần từ đầu tới cuối, kết quả chỉ thấy nhức đầu hoàn toàn xem không hiểu.

Nhưng mà cậu cũng không gấp, dù sao có hack max cấp ở đây, rất nhanh sẽ phân tích ra.

Vì thế cậu vui vẻ thu hồi quyền trục da thú, mang theo chiến lợi phẩm khác nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Cộp cộp cộp~

Phương Tri Hành vung roi thúc ngựa, một đường trở về quận thành, gợn sóng không sợ hãi.

“Trai chủ, Mã Tranh Minh đâu?”

Hồng Diệp nghênh đón Phương Tri Hành trở về, lập tức phát hiện thiếu một người.

Phương Tri Hành tiếc nuối nói: “Bọn ta gặp phải sự phản kháng kịch liệt của Hạng Văn Hồng, Mã Tranh Minh bị thủ hạ của Hạng Văn Hồng giết chết.”

Hồng Diệp hiểu rõ lại không có bất kỳ bi thương gì.

Chương 493: Đói Khát (1)

Mã Tranh Minh vốn là vật phẩm tiêu hao, lấy tiền làm việc, chết cũng đã chết rồi, không có gì đáng tiếc.

Phương Tri Hành ngồi xuống trước bàn sách, viết trên giấy:

“Ti chức ở thôn Hồ Lô chặn được Hạng Văn Hồng và thủ hạ của hắn, sau một trận chiến đấu kịch liệt, Hạng Văn Hồng dường như có thương tích trong người, bị ti chức may mắn giết chết, Mã Tranh Minh đánh nhau đẫm máu, đồng quy vu tận với thủ hạ của Hạng Văn Hồng, dũng cảm hy sinh.”

Cậu đưa giấy đã viết xong cho Hồng Diệp, dặn dò: “Người xem thử, không thành vấn đề thì cứ như vậy trả lời cho đại công tử đi.”

Hồng Diệp nhìn, gật đầu nói: “Được, vậy ta trả lời.”

Cô mở lồng chim bắt bỏ câu đưa thư ra, buộc cuộn giấy lên chân nó rồi thả nó bay ra ngoài.

Phương Tri Hành xoay người lên lầu, ngủ lại một giấc.

...

Lầu Minh Nguyệt - tầng 3.

Một nam tử trung niên áo trắng đi lên lầu, ngồi trước bàn, rót cho mình một bát rượu.

Gã là người đứng đầu đám tùy tùng của gia chủ Thẩm Ngọc Đường Thẩm gia, Cố Kính Chương.

Người ngoài đều biết Thẩm Ngọc Đường nhận nuôi một nghĩa

tử, xem như con của mình chính là Cố Kính Chương.

Sau khi Thẩm Chí Việt bị giết, Thẩm Ngọc Đường dặn dò gã điều tra thủ phạm thật sự.

Cố Kính Chương vất hết óc, đáng tiếc tiến triển không lớn.

Ngược lại gã đã có không ít manh mối.

Ví dụ hung thủ có một bình khí cấp 3 hơn nữa còn nuôi dưỡng một con dị thú 4 chân.

Ngoài ra, hung thủ và Thẩm gia có thể tồn tại thù hận.

Tuy nói như thế nhưng rất nhiều người hiềm nghi phù hợp với những điều kiện trên.

Nhưng mà may mắn chính là sau khi treo giải thưởng lớn, trong doanh trại Phong Lô có người báo cáo từng nhìn thấy một người trẻ tuổi, bên cạnh dẫn theo một con sói diện mạo cực kỳ đáng sợ, trước sau trong mấy ngày Thẩm Chí Việt bị giết, hắn từng xuất hiện trong doanh trại.

Hơn nữa khách điểm mà người trẻ tuổi kia ngủ trọ, dường như chính là khách điểm Minh Nguyệt bị lửa lớn thiêu hủy.

Có thể nói đây là một manh mối cực kỳ quan trọng.

Dị thú 4 chân vô cùng có khả năng chính là sói.

Vấn đề là người nuôi sói cũng không ít, Lang Kỳ Bình mỗi người đều có một con sói.

Ngoài ra rất nhiều đệ tử môn phiệt cũng thích nuôi sói đến làm tọa kỵ thay đi bộ.

Cố Kính Chương suy nghĩ nát óc, hết đường xoay xở.

Không lâu trước kia, gã được một người bạn tốt gợi ý, nghĩ tới một ý tưởng tuyệt diệu.

Đầu tiên, cần cứ mạnh mỗi năm giữ tra ra người hiềm nghi có khả năng.

Sau đó, gã viết thư cho những người hiềm nghi đó, dùng cách tổng tiền tiến hành lừa đảo, xem ai sẽ sập bẫy.

Đêm qua, gã đợi một đêm.

Kết quả chủ nhân của Ích Hương trai Phương Mậu Phu không đến.

“Lai lịch của Phương Mậu Phu thần bí, từ tình báo nắm giữ, có lẽ hẳn là tay sai do La gia môn phiệt nuôi dưỡng.”

Cố Kính Chương càng tra tiếp, trong lòng càng thấy đáng sợ.

Gã không hy vọng hung thủ là Phương Mậu Phu.

Nếu thật sự là Phương Mậu Phu giết Thẩm Chí Việt, vậy đại biểu cái gì không cần nói cũng biết.

La gia muốn Thẩm Chí Việt chết!

Tuy Thẩm gia ở quận Thanh Hà là một trong 8 đại tiểu môn phiệt, sau lưng có triều đình làm chỗ dựa vững chắc, nhưng ở trước mặt La gia cường thế lại không đáng một xu.

“Phương Mậu Phu không đến, có thể hẳn thật sự không phải là hung thủ.”

Cố Kính Chương hít sâu, lấy ra một phần danh sách, chấp bút rồi gạch tên của Phương Mậu Phu.

...

Phương Tri Hành vừa tỉnh dậy đã là buổi chiều.

Cậu ôm quyển trục da thú đi ngủ.

Sau khi mở mắt ra, cậu nhanh chóng xem giao diện hệ thống.

“Ủa, không có?!”

Phương Tri Hành chớp mắt, nhìn ba lần, xác nhận giao diện hệ thống không tải ra điều kiện max cấp của &LTH;ông Hoa Mật Lục>.

“Sao có thể chứ?”

Phương Tri Hành chột ngồi dậy, đầy vẻ kinh ngạc.

Năng lực thần kỳ hack max cấp lại mất đi hiệu lực!

“Không đúng, nhất định là mắt xích nào xảy ra vấn đề.”

Phương Tri Hành nhanh chóng tỉnh táo lại, một lần nữa mở ra &LTH;ông Hoa Mật Lục> đọc tới đọc lui nhiều lần.

Không qua bao lâu, Phương Tri Hành đột nhiên giật mình.

“Chẳng lẽ là bởi vì ta không phù hợp với điều kiện tiên quyết tu luyện &LTH;ông Hoa Mật Lục>?”

Phương Tri Hành nhớ rõ ràng, lúc ở trong mật thất cậu mở ra rất nhiều võ công bí tịch.

Những võ công bí tịch cậu không tu luyện được, ví dụ công pháp chỉ thích hợp cho nữ tử tu luyện, còn có công pháp đặc thù như &LTThu;ần Dương công>, &LTkh;ổ luyện Thập Tam Thái Bảo> v.v... yêu cầu không thể phá thân, điều kiện max cấp cũng không có tải ra.

&LTH;ông Hoa Mật Lục> hiển nhiên không phải ai cũng có

thể tu luyện.

Đúng lúc Phương Tri Hành không phù hợp với điều kiện tu hành của môn kỳ công này.

“Không phải chứ, vận may kém vậy á?”

Phương Tri Hành chau mày, vất vả lắm mới lấy được một môn công pháp Cửu Ngưu cảnh, kết quả lại là thế này.

Quá sốt ruột!

Lúc này, Hồng Diệp lên lầu, gõ cửa phòng ngủ dụ dàng nói: “Trai chủ, bên phía Ngô tiểu thư lại gửi đến thiệp mời, đêm nay có tiệc rượu.”

Chương 494: Đói Khát (2)

Phương Tri Hành thu hồi quyền trục da thú, đáp: “Ta biết rồi.”

Cậu thở dài lắc đầu, rời giường mặc quần áo rửa mặt.

Một lát sau, cậu đi tới phủ đệ của Ngô gia, cưỡi xe nhẹ đi đường quen vào trong biệt viện của Ngô Hồng Thu.

Phóng mắt nhìn lại, người trong đại sảnh tụ tập, náo nhiệt không thôi, rất nhiều khách quý đến.

Phương Tri Hành như bình thường, bưng ly rượu lên, đứng ở trong góc, rất có ý tự cho mình thanh cao.

Không lâu, ánh mắt cậu chợt lóe, đã nhìn thấy Lộc Ngọc đi vào đại sảnh, cười ha ha chấp tay chào hỏi mọi người.

Phương Tri Hành thấy thế, trong lòng bất mãn, quay đầu đi.

Tiệc rượu lần trước, Lộc Ngọc nhiệt tình mời cậu gia nhập võ minh, kết quả vừa xoay đầu đã quên mất chuyện này.

Phương Tri Hành đợi không công mấy ngày.

Lúc này, một người trung niên áo trắng xa lạ đã đi tới, chấp tay nói: “Huynh đệ, trông ngài thật lạ mặt, còn chưa thỉnh giáo?”

Phương Tri Hành cũng cảm giác đối phương rất lạ mặt, chưa bao giờ gặp liền nói: “Bỉ nhân Phương Mậu Phu chỉ là một thảo dân mà thôi, may mắn được sự thưởng thức của Ngô tiểu thư, lúc này mới có cơ hội tham gia tiệc rượu xa hoa như thế. À đúng rồi, thứ Phương mỗ nông cạn không biết, xin hỏi đại ca tôn tính đại danh?”

Người trung niên áo trắng cười nói: “Tại hạ Cố Kính Chương đến từ Thẩm gia.”

Phương Tri Hành giật mình liền nói: “Thất kính thất kính, chẳng lẽ ngài ở rể Thẩm gia?”

Cố Kính Chương bật cười nói: “Ta là nghĩa tử của gia chủ.”

Phương Tri Hành cung kính, trên mặt tươi cười cúi đầu nói: “Thất lễ rồi, không ngờ Phương mỗ lại có cơ hội gặp nghĩa tử của Thẩm gia chủ, thật là phước ba đời.”

Cố Kính Chương cười, đột nhiên chuyển đề tài hỏi: “Vừa rồi ta nghe người ta nói Phương huynh thích nuôi linh thú, ngài nuôi một con sói phải không?”

Trong ánh mắt Phương Tri Hành nhất thời hiện lên vẻ đắc ý, cười nói: “Nói đến việc này, ta có thể phải kể rồi. Con sói đó là lúc ta săn thú trên núi ngẫu nhiên gặp được...”

Phương Tri Hành càng nói càng hưng phấn, miệng lưỡi lưu loát, sinh động như thật miêu tả trải nghiệm ly kỳ giữa cậu và con sói kia gặp gỡ làm quen nhau.

Cố Kính Chương cẩn thận lắng nghe, dần dần nhíu mày, cảm giác người này tuyệt đối không thể là hung thủ.

“Người này thật đông dài...”

Một lát sau, cuối cùng Cố Kính Chương không chịu nổi Phương Tri Hành lắm nhảm, xoay người đi mất.

Gã lập tức đi vào trong góc.

Một thanh niên da đen dáng người thấp lùn, đang ở đó chờ gã.

“Là hần à?”

Cố Kính Chương thấp giọng hỏi thanh niên da đen.

Người này không phải ai khác, chính là tiểu nhị khách điểm Minh Nguyệt của doanh trại Phong Lôi.

Hắn là người từng tự mình tiếp đãi Phương Tri Hành.

Thanh niên da đen đã sớm cẩn thận đánh giá Phương Tri Hành, lắc đầu nói: “Không phải, người đó không phải thế này, đáng người cũng lùn hơn gầy hơn một chút.”

Nghe vậy, Cố Kính Chương thầm nghĩ một tiếng quả nhiên.

Gã thở phào, hoàn toàn loại trừ Phương Tri Hành ra khỏi danh sách người hiểm nghi.

Tiệc rượu càng ngày càng náo nhiệt.

Phương Tri Hành uống hết một ly rượu rồi đi tới bàn rượu, cầm lấy bầu rượu rót đầy.

“Nghe nói gì chưa, thứ tử của quận trưởng đại nhân La Thản Chi muốn cưới tiểu thiếp.”

Cạnh bàn rượu có 4, 5 công tử ca cà lơ phất phơ đang không ngừng tán gẫu gì đó.

“Chậc chậc, La Thản Chi năm nay bao nhiêu tuổi, 15 hay 16, mấy tháng trước mới vừa cưới vợ, giờ lại nạp thiếp?”

“Cái này người không biết rồi, nửa tháng trước, một lần La Thản Chi đi dạo hội chùa, ngẫu nhiên gặp được tiểu thư Phùng gia Phùng Giai Dao, nhất kiến chung tình, ái mộ sâu sắc, không phải cô ấy thì không cưới cơ.”

“Phùng gia mà người chỉ chính là Phùng gia Hắc Hổ môn một trong 8 đại tiểu môn phiệt?”

“Đúng đúng, La Thản Chi điên cuồng theo đuổi Phùng Giai Dao, chuyện phong lưu của hai người mọi người đều biết, dư luận xôn xao.”

“Nhưng mà Phùng Giai Dao không phải dòng chính của Phùng gia, chỉ là gia chủ và tiểu thiếp sinh ra, thân phận hơi thấp hèn, không xứng với La Thản Chi. Mỗi hôn sự này dẫn đến rất nhiều thị phi, chỉ sợ không thành được.”

“Sao có thể? La Thản Chi đường đường là con cháu dòng chính của La gia, thích ai thì cưới người đó, một tiểu thiếp mà thôi, có gì ghê gớm đâu.”

“Chắc, không phải là người quên chứ, thê tử chính thất của La Thản Chi là tiểu thư dòng chính của Bạch Mã trang Bành Tuyết Dung, nghe nói cô ấy mới vừa có thai, sao có thể nhìn được chuyện này?”

...

Phương Tri Hành im lặng nghe xong một chuyện bát quái, cảm giác không thú vị liền xoay người đi mất.

Cậu xuyên qua đám người, đi tới góc thuộc về mình.

“Phương trai chủ, trùng hợp vậy!”

Trong đám người đột nhiên truyền đến một âm thanh quen thuộc.

Phương Tri Hành xoay người, trên mặt lập tức bày ra nụ cười khiêm tốn hơi cúi đầu, chấp tay nói: “Lộc Ngọc công tử.”

Lộc Ngọc chen ra khỏi đám người, đi tới trước mặt Phương Tri Hành cười nói: “Ai nha, ta đến xin lỗi.”

Phương Tri Hành sửng sốt, kinh ngạc nói: “Sao Lộc công tử nói

ra lời này?”

Chương 495: Đói Khát (3)

Lộc Ngọc cười nói: “Lần trước ta vốn dự định mời người tham gia hội giao lưu võ minh, thiệp mời cũng đã viết xong rồi, nhưng bởi vì thiệp mời rất nhiều, lúc hạ nhân đi phân phát đã đánh mất thiệp mời của người, khiến người không được mời.

Ai, ta đã nghiêm khắc trách phạt hạ nhân kia, hy vọng người tha thứ cho.”

Phương Tri Hành nghe được tâm thần vừa động.

Trong nhất thời, cậu không thể xác định Lộc Ngọc đang thật lòng xin lỗi cậu, hay chỉ là đang cố ý thử cậu.

Phương Tri Hành hơi im lặng rồi cười nói: “Sao lại thế, Phương mỗ nào có tài có đức gì.”

Lộc Ngọc liền nói: “Buổi trưa ngày mốt, ta tổ chức hội giao lưu võ minh ở Quán Triều lâu, người tới không?”

Phương Tri Hành chần chờ, cười nói: “Nếu có rảnh, ta tự nhiên cúng kính không bằng tuân mệnh.”

“Được, vậy ta chờ người.”

Lộc Ngọc cười ha ha, xoay người đi mất.

Phương Tri Hành tự mình đi vào trong góc.

Đúng vào lúc này, Ngô Hồng Thu tiểu thư đã đi tới, thấp giọng nói: “Đêm nay có Linh Tu hội, người đi nhé.”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng gật đầu, được một thị nữ dẫn

dắt, lặng yên rời khỏi đại sảnh.

Không lâu sau, cậu đã tiến vào đại điện, cưỡi xe nhẹ đi đường quen cởi quần áo, tiến vào nhà tắm ngâm mình tắm rửa.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cậu chui vào trong tấm màn, nằm trên giường lớn.

Chờ một lát, trong ánh nển mờ lung, một bóng hình xinh đẹp thong thả đi đến.

Phượng Tri Hành nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn, tầm mắt không khỏi ngừng động.

Dáng người nữ tử khá quyến rũ khiến người ta nhớ tới từ châu tròn ngọc trơn này.

“Ồ, là cô ta!”

Tâm thần Phượng Tri Hành nhận nhạo, cậu vô cùng khẳng định nữ tử này rõ ràng chính là người kêu đau lần trước.

Cô ta đi tới bên giường, vẫn hơi xấu hổ, không dám đối diện với Phượng Tri Hành.

Cô lấy ra một cái khăn tay, nhẹ nhàng trùm lên trên mặt Phượng Tri Hành, che mặt nạ.

Quả nhiên là cô ta!

Vẫn là động tác giống như lần trước.

Trên khăn tay tơ lụa tràn ngập mùi thơm, thấm vào ruột gan.

Phượng Tri Hành nhẹ nhàng cười, thả lỏng toàn thân.

Rất nhanh, nữ tử nhẹ nhàng nhảy múa.

Bất tri bất giác, một đêm trôi qua rất nhanh.

Lúc mặt trời lên cao, Phương Tri Hành vừa ngủ thẳng một giấc. Cậu rời giường mặc quần áo, lặng yên rời khỏi phủ đệ Ngô gia.

Hai ngày nhoáng cái đã trôi qua!

Sáng sớm hôm nay, một tấm thiệp mời đưa đến Ích Hương trai.

Hồng Diệp cầm đến, dịu dàng nói: “Trai chủ, đây là thiệp mời võ minh Lộc Ngọc công tử đưa tới.”

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, trầm ngâm nói: “Hy vọng võ minh sẽ không khiến ta thất vọng.”

Thời gian rất nhanh đã tới buổi trưa.

Phương Tri Hành mang theo quyển trục da thú cưỡi ngựa đi thẳng ra nội thành, đi tới bên cạnh phố nam ngoại thành.

Tới gần bờ sông Thanh Thuỷ, có một toà lầu 7 tầng.

Khi người đứng ở tầng cao nhất dựa vào lan can nhìn, có thể thoả thích ngắm cảnh đẹp tráng lệ của thuỷ triều lên xuống trên sông Thanh Thuỷ.

Phương Tri Hành đi đến Quán Triều lâu, trèo lên, trực tiếp đi lên tầng cao nhất.

Tầng thứ 7 của nơi này là một đại sảnh cực kỳ rộng lớn, có thể đồng thời chứa 300 người cùng nhau xem thuỷ triều.

Buổi trưa đã tới!

Trong đại sảnh tầng thứ 7 bước chân hỗn loạn, bóng người chớp lên.

Phương Tri Hành từ lối vào đi vào, ngẩng đầu nhìn quanh, phát hiện trong đại sảnh tụ tập rất nhiều người, nhân số tuyệt đối hơn cả trăm.

Đoàn người tụ năm tụ ba, nhiệt tình nói chuyện với nhau.

Có người đang cầm võ công bí tịch trong tay, ba hoa khoác lác.

Cũng có vài người đang tranh cãi gì đó, một đám mặt đỏ tai hồng, không ai phục ai.

“Chắc chắc, thật là bầu không khí có học thuật!”

Phương Tri Hành thấy tình hình như vậy, không khỏi bật cười.

Nói thật, cậu cho rằng hội giao lưu võ minh là một đám vũ phu tụ cùng một chỗ, quyền đấm cước đá cơ.

Không ngờ bọn họ lại dùng miệng để trao đổi.

Phương Tri Hành nhìn quanh một vòng, không nhìn thấy Lộc Ngọc.

Cậu cũng không sốt ruột, yên lặng đứng dựa vào vách tường, nghiêng tai lắng nghe.

“Các người đều sai rồi, &LTTr;âm Sa Công > từ hơn 100 năm trước đã do những vị tông sư võ lâm Trịnh Cảnh Hưu giám định, xác lập là công pháp hệ Cự Hùng, nó không phải hệ Linh Viên.”

“Vậy thì sao? Chẳng lẽ đám người Trịnh Cảnh Hưu không thể làm sai à? Căn cứ kiểm chứng của ta, mấy chục năm trước từng có một võ giả họ Vương, luyện thành &LTTr;âm Sa Công >, trải qua thực chiến của người này biểu thị chứng thực nó là một môn công pháp hệ Linh Viên không thể nghi ngờ.”

“Võ giả họ Vương nào, có lai lịch gì? Chẳng lẽ người bảo bọn ta thà rằng tin một người không rõ lai lịch, cũng không tin tưởng

những tông sư võ lâm như Trịnh Cảnh Hữu?”

“Hai người các người đừng cãi nữa, tìm một người tu luyện &LTTr;âm Sa Công> , không phải có thể biết rõ ràng à?”

“Nói nhảm, ai có thể lãng phí mấy năm thậm chí hơn mấy chục năm tu luyện một môn võ công, chỉ vì xác định nó là hệ nào?”

...

Phượng Tri Hành thu liễm tâm thần, nghiêng đầu về bên kia.

“Lần này Hồng Hoa môn chết thê thảm, không khác gì bị giết môn.”

Chương 496: Sinh Sôi (1)

“Ừ, ta có người bạn chính là môn nhân của Hồng Hoa môn, hẳn khá may mắn, đúng lúc hắn về nhà thăm người thân, tránh thoát kiếp diệt môn.”

“Trừ Hồng Hoa môn, ta nghe nói Phi Ứng môn cũng bị diệt môn, cả nhà bị tàn sát, chết hết!”

“Chắc, đây là kết cục của đứng sai bên! Án sát sứ và quận trưởng đại nhân cách không đấu pháp, xui xẻo lại là một đám cá nhỏ tôm nhỏ.”

“Đúng vậy, quá thảm! Cho nên nói, làm người tuyệt đối không thể đứng sai đội, bằng không tai vạ rơi xuống đầu ngay lập tức.”

“Haiz, ở vương triều Đại Chu võ đạo hưng thịnh, thật ra ta cũng từng lo lắng gia nhập thế lực nào đó.

Dù sao chúng ta muốn trở nên nổi bật, chẳng ngoài 2 con đường, hoặc là làm tay sai của triều đình, hoặc là làm tay sai môn phiệt nhưng cuối cùng ta lựa chọn gia nhập võ minh. Hiện tại xem ra, ta đã đúng!”

“May mắn, chỗ tốt lớn nhất của gia nhập võ minh chính là tự do tự tại, không ai có thể bắt buộc chúng ta làm bất kỳ chuyện gì, cũng không cần mạo hiểm gánh vác quyền lực đấu tranh.”

...

Vài người thở dài thở ngắn, thần thức không thôi.

Phương Tri Hành nghe được khóe miệng hơi co giật, nghĩ thầm nếu võ minh của người có thêm mấy phản tặc, kết cục chỉ sợ

thảm hại hơn.

“Ồ, bằng hữu rất lạ mặt, mới tới à?”

Đột nhiên có nam tử áo xanh đi tới, chấp tay cười nói: “Làm quen đi, bỉ nhân ‘Bôn Lô Thủ’ Ninh Hoài Tú.”

“Lần đầu gặp mặt.”

Phương Tri Hành trả lễ nói: “Phương Mậu Phu một võ nhân được mời đến, còn chưa gia nhập võ minh.”

Nam tử áo xanh giật mình, nhiệt tình cười nói: “Thì ra là Phương huynh đệ, huynh có thể được mời đến, chứng tỏ huynh đã là nửa người của võ minh.”

Phương Tri Hành gật đầu cười nói: “Phương mỗ bất tài, quả thật có ý gia nhập võ minh.”

Nam tử áo xanh nhất thời càng thêm nhiệt tình, liền nói: “Vây là tốt nhất, huynh mới đến, ta giới thiệu vài vị bằng hữu cho huynh quen.”

Hắn dẫn Phương Tri Hành đi dạo trong đại sảnh, gặp người liên giới thiệu.

Mọi người đều chấp tay thăm hỏi Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành cũng nhân cơ hội làm quen.

Một lát sau, Phương Tri Hành và nam tử áo xanh đi tới bên ngoài hành lang, hóng gió.

Phương Tri Hành không nhịn được hỏi: “Xin hỏi Ninh đại ca, trong võ minh chúng ta có cao thủ Cửu Ngưu cảnh không?”

“Có chứ!”

Nam tử áo xanh gật đầu, nghiêm mặt nói: “ Trên thực tế võ minh là một tổ chức cực kỳ khổng lồ và rải rác, nhân viên kéo dài qua mấy châu, các nơi như Đam Châu đều có người của bọn ta.

Ở quận Thanh Hà, đại ca dẫn đầu là ‘Giải Ngưu Dao’ Lục Tông Cương, hẳn là một Cửu Ngưu cảnh hàng thật giá thật.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, trầm ngâm nói: “Thật không dám giấu giếm, ta muốn hiểu biết nhiều hơn về tu hành Cửu Ngưu cảnh.”

Cậu nhìn quanh đại sảnh, dò hỏi: “Không biết vị bằng hữu nào hiểu biết khá nhiều về Cửu Ngưu cảnh?”

Sắc mặt nam tử áo xanh khẽ biến, mơ hồ đã nhận ra cái gì, sắc sảo Phương Tri Hành.

Hắn chần chờ, nâng ngón tay chỉ một ông lão tóc bạc, thấp giọng nói: “Vị lão tiên sinh kia tên là Quý Phương Thành, tu vi của ông ta từng đạt tới Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ, hiện tại người già rồi, lá rụng về cội, được võ minh ta che chở nuôi dưỡng nhiều năm.”

Phương Tri Hành chấn động tinh thần, cẩn thận nhìn đi.

Chỉ thấy lúc này ông lão tóc bạc đang được rất nhiều người vây quanh ở chính giữa, tranh nhau thỉnh giáo ông ta.

Phương Tri Hành nói tiếng cảm ơn, không nhanh không chậm đi qua.

Bên cạnh ông lão tóc bạc đều là người vây quanh trong 3 lớp ngoài 3 lớp.

Phương Tri Hành nhìn như không thấy, nghiêng người chen vào, chen đến người chung quanh đều lắc lư.

Trong lòng mọi người chấn động, liếc mắt nhìn.

Ông lão tóc bạc ngẩng đầu, cẩn thận đánh giá Phương Tri Hành, xua tay nói: “Nhường chỗ.”

Người bên cạnh ngừng hô hấp một chút, vội vàng đứng dậy nhường chỗ ngồi.

Phương Tri Hành đầu tiên là chấp tay thi lễ, lúc này mới ngồi xuống, cười nói: “Quý lão tiên sinh, văn bối Phương Mậu Phu, đặc biệt thỉnh giáo ngài.”

Quý Phương Thành cười ha hả nói: “Không dám nhận, lão hủ biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, nghiêm mặt hỏi: “Ta nghe nói Cửu Ngưu cảnh còn được gọi là Hoá Yêu cảnh, đây là tại sao?”

Quý Phương Thành nở nụ cười, trả lời: “Người thường thông qua tập võ mạnh lên, sức mạnh dần dần tăng trưởng, sau khi đạt tới sức mạnh Cửu Ngưu, thật ra đã đến cực hạn, không thể tiếp tục mạnh hơn nữa, ít nhất dùng hình thái nhân loại là không được.”

Phương Tri Hành nhướng mày, lẩm bẩm nói: “Dùng hình thái nhân loại...”

“Đúng!”

Quý Phương Thành nâng tay vỗ vai một thanh niên bên cạnh: “Dùng hình thái nhân loại, sức mạnh cực hạn đó là 9 vạn cân, thiên phú tốt hơn một chút chắc có thể đạt tới hơn 10 vạn cân. Nhưng cũng chỉ như vậy, mạnh nữa thì cũng không mạnh hơn tới đâu.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, trầm ngâm nói: “Cho nên chúng ta muốn tiếp tục mạnh lên, nhất định phải thay đổi hình thái bản thân tức hóa yêu, đúng không?”

Chương 497: Sinh Sôi (2)

Quý Phương Thành gật đầu, cẩn thận giải thích nói: “Thật ra hóa yêu chỉ là một loại so sánh. Sau khi nhân loại hoặc võ giả tiếp xúc với thịt dị thú, có tỷ lệ mất kiểm soát nhất định, biến thành yêu ma ăn thịt người.

Mà sau khi yêu ma hiện ra nguyên hình, thường thường có thể bày ra sức mạnh kinh người.

Vì thế, có người căn cứ hiện tượng này, sáng tạo ra công pháp Hoá Yêu cảnh.

Đương nhiên, hóa yêu ở đây không phải thật sự biến hóa thành yêu ma mà là bắt chước quá trình yêu ma hiện ra nguyên hình, giải phóng thân thể của mình, biến hóa thành một hình thái cao cấp hơn, từ đó đạt được sức mạnh lớn mạnh hơn và sống thọ hơn.”

Nghe vậy, trong lòng Phương Tri Hành sáng tỏ thông suốt.

Nói đơn giản một chút, hình thái hai tay hai chân của nhân loại sau khi phát triển tới cực hạn, biến thân là lựa chọn tất nhiên.

Cậu hỏi: “Công pháp Hoá Yêu cảnh và công pháp Ngũ Cầm cảnh có liên hệ trực tiếp không? ví dụ ta ở Ngũ Cầm cảnh là hệ Cự Hùng, tới Cửu Ngưu cảnh, nên làm sao lựa chọn công pháp?”

Hai mắt đục ngầu của Quý Phương Thành nhất thời bắn ra một tia sáng kỳ dị, cười ha ha nói: “Nếu người là một thợ rèn, ngày nào đó người bán đi một thần binh, kiếm được một khoản tiền. Sau khi có tiền người có đột nhiên biến thành một đầu bếp không?”

Phương Tri Hành liền nói: “Đương nhiên sẽ không.”

Quý Phương Thành buông tay nói: “Vậy thì đúng rồi! Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của con chuột biết đào thành động!

Người vốn là hệ Cự Hùng, sau khi hóa yêu, người vẫn là hệ Cự Hùng, cái này gọi là nhất mạch tương thừa!”

Phương Tri Hành trầm nghĩ một tiếng quả nhiên.

Thật ra điều này rất dễ lý giải.

Nếu một sinh viên lựa chọn chuyên ngành lập trình, vậy sau khi hẵn tốt nghiệp, hơn phân nửa sẽ trở thành một anh Tạ Đình.

Nói đến đây, Quý Phương Thành hơi dừng lại, càng giải thích chi tiết hơn: “Nhưng mà chuyện không có tuyệt đối, bởi vì sau khi tu vi của người đột phá đến Ngũ Cầm cảnh viên mãn, theo lý thuyết thân thể của người đạt tới trạng thái cân đối, điều này cũng tức là bốn hệ khác của người đã cân bằng, người có cơ hội lựa chọn một lần nữa.

Ví dụ trước kia người là hệ Cự Hùng, người cũng có thể lựa chọn hệ Ảnh Báo, ảnh hưởng cũng sẽ không quá lớn.”

Phương Tri Hành ngậy ngẩn cả người, cạ lời nói: “Cứ như vậy, chẳng phải chúng ta có thể tùy tiện lựa chọn à?”

“Ha ha, trên lý luận như thế thôi, trên thực tế phức tạp hơn nhiều lắm.”

Quý Phương Thành vượt chòm râu, kiên nhẫn nói: “Theo ta được biết, bất kỳ một môn công pháp Hoá Yêu cảnh nào đều có một ngọn nguồn, tức dị thú đối ứng!

Ví dụ La gia truyền thừa thần công &LTThi;ên La Mật Kinh>

bắt nguồn từ nhện Bát Trảo Thiên La, cho nên sau khi người của La gia hóa yêu biến thân, hình thái cực kỳ gần với nhện Bát Trảo Thiên La!

Nếu ngay từ đầu võ công mà người tu luyện chính là &LTH;ên La Mật Kinh>, người sẽ dễ dàng bỏ qua nó, ngược lại lựa chọn công pháp khác à?”

Phương Tri Hành chấn động tâm thần, cậu suy nghĩ rồi dò hỏi: “Ta nghe nói công pháp trấn phái của Hồng Hoa môn là &LTH;ồng Hoa Mật Lục>, xin hỏi môn công pháp Hoá Yêu cảnh này bắt nguồn từ đâu?”

Quý Phương Thành suy nghĩ, trả lời: “&LTH;ồng Hoa Mật Lục> xuất phát từ Bách Hoa cung, ngọn nguồn của nó chắc là hoa cỏ dị biến nào đó.”

Nói đến đây, Quý Phương Thành nhắc nhở nói: “Công pháp Hoá Yêu cảnh thường chia làm 2 phần, một phần là nội dung công pháp cụ thể, một phần khác là Quán Tưởng đồ, cũng chính là đồ đẳng của dị thú đối ứng với công pháp, phải tập hợp đủ hai thứ mới có thể tu luyện.”

“Vật tổ dị thú!”

“Quan Tưởng đồ!”

Phương Tri Hành không khỏi giật mình.

Trước đây cậu có được &LTH;ồng Hoa Mật Lục>, nhưng hệ thống lại không quét được điều kiện max cấp.

Ngay từ đầu Phương Tri Hành cho rằng là mình không thích hợp tu luyện &LTH;ồng Hoa Mật Lục>, nhưng không ngờ thật ra còn có một khả năng khác.

Đó là công pháp không đầy đủ!

&LTH;ông Hoa Mật Lục > thiếu một phần quan tưởng đồ.

Nghĩ lại thì thấy cũng đúng, công pháp trấn phái của Hồng Hoa môn quan trọng đến cỡ nào, sao có thể đặt lên trên người một mình Hạng Văn Hồng được.

Hạng Văn Hồng chỉ mang theo nội dung công pháp cụ thể, quán tưởng đồ chắc chắn ở trên người nhân vật quan trọng khác.

Phương Tri Hành hoàn toàn bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, chăm chú hỏi: “Xin hỏi lão tiên bối, bên trong Võ Minh cất chứa bao nhiêu bộ công pháp Hóa Yêu cảnh hoàn chỉnh vậy?”

Quý Phương Thành cười nói: “Rất nhiều, cụ thể có bao nhiêu thì lão hủ cũng không nói rõ được.”

Phương Tri Hành không kìm được mà hỏi lại: “Chúng ta nên làm thế nào mới có thể đạt được công pháp của Hóa Yêu cảnh?”

Quý Phương Thành thu liễm biểu cảm, hết sức nghiêm túc trả lời: “Công pháp của Hóa Yêu cảnh vô cùng quý giá, mặc dù Võ Minh ta vô cùng tự do cởi mở thì cũng không thể tùy ý tặng công pháp của Hóa Yêu cảnh cho ai đấy.

Chương 498: Sinh Sôi (3)

Ừm, nếu người muốn đạt được công pháp của Hóa Yêu cảnh thì ít nhất phải gặp được đại ca dẫn đầu ‘Giải Ngưu Dao’ Lục Tông Cường.”

Phương Tri Hành trịnh trọng thì lễ nói: “Làm phiên lão tiền bối giới thiệu, văn bối vô cùng cảm kích.”

Quý Phương Thành vội vàng nói: “Để nói thôi, lần sau gặp được đại ca đi đầu, ta sẽ nhắc đến với hẳn.”

Phương Tri Hành gật đầu, sau đó đứng lên, trên mặt hiện lên vẻ hài lòng.

Chuyến này không đến vô ích, mà thu hoạch được rất nhiều.

Phương Tri Hành không rời đi ngay mà trà trộn trong đám người, thản nhiên nghe bọn họ trò chuyện.

Bất giác đã đến chập tối, cuộc gặp gỡ kết thúc, mọi người đều giải tán, ai về nhà nấy.

Cho đến giây phút cuối cùng, Lộc Ngọc cũng không hiện thân.

Phương Tri Hành quay về nội thành, tiện đường đi đến Phong Ngâm các.

“Công tử gia, lần này ngài muốn thu thập tình báo gì vậy?”

Lão gia râu bạc vừa nhìn thấy khách cũ ra tay rộng rãi thì trên mặt đã hiện ngay lên nụ cười tươi như hoa cúc.

Phương Tri Hành thông thả nói: “Tra công pháp phía sau

&LTThi;ên La Thánh Huyết Thư> là gì giúp ta?”

“Điều tra công pháp?”

Lão gia râu bạc xoa tay, cười vui vẻ nói: “Việc này có lẽ không khó, Phong Ngâm các ta đã thu nạp nghìn vạn tình báo về công pháp trong thiên hạ, quay về tra một lúc là biết ngay thôi.”

“Vậy thì tốt, mau lên đi!” Phương Tri Hành lộ ra vẻ chờ mong.

Nhoáng cái đã đến buổi chiều ngày hôm sau.

Phạch phạch phạch!

Bồ câu đưa tin bay vào Ích Hương trai, rồi đáp lên bệ cửa sổ.

Lúc này, Phương Tri Hành đang chơi đùa với Hồng Diệp ở trong thư phòng.

Cậu xách quần lên, gỡ cuộn giấy trên chân của chim bồ câu, mở ra xem.

“Trước khi trời tối hãy chạy đến Mai Hoa sơn trang 90 dặm ở thành bắc, phối hợp với Lộc Ngọc, giết sạch tất cả những người trong sơn trang, ám hiệu là huyết sáo một hơi dài một hơi ngắn một hơi dài.”

Phương Tri Hành trừng mắt nhìn, sau đó kinh ngạc nói: “Lộc Ngọc?”

Hồng Diệp tiến lại gần, nhẹ nhàng nói: “Trai chủ, Mai Hoa sơn trang này là sản nghiệp của Võ Minh, người của Võ Minh thường đến đó tụ họp.”

“Ồ...”

Phương Tri Hành không khỏi tấm tắc kêu lạ, sau đó tặc lưỡi nói: “Vậy mà Lộc Ngọc lại muốn giết người của Võ Minh, nội chiến

à?”

Hồng Diệp cũng buồn bực không thôi, suy xét nói: “Nội chiến thì nội chiến, tại sao đại công tử lại bảo ngài đi giúp đỡ Lộc Ngọc? Lộc Ngọc có mặt mũi lớn như vậy à?”

Phương Tri Hành nghe vậy thì càng tò mò hơn, cậu cười nói: “Đêm nay đi xem là biết ngay thôi.”

Nói thật, cậu chưa bao giờ mong chờ một nhiệm vụ nào như ngày hôm nay.

Thời gian còn sớm.

Phương Tri Hành ôm chặt lấy Hồng Diệp, sau một phen chiến đấu kịch liệt thì giết chết một tử sinh mệnh nhỏ một cách tàn bạo.

Mặt trời lặn về hướng tây, mặt trăng mọc lên ở phía đông.

Bầu trời tối đen, Phương Tri Hành căng thẳng đuổi đến Mai Hoa sơn trang.

Cậu mặc y phục dạ hành, bịt đầu che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt ở bên ngoài.

Bên ngoài Mai Hoa sơn trang là một rừng hoa mai, khắp nơi đều là cây mai.

Không biết những cây hoa mai đó có phải là chủng loại đặc thù hay không, ngày đông giá rét đã sớm qua, nhưng hoa vẫn nở rộ.

Những đóa hoa đó nhỏ mà tinh xảo, nhụy trắng mà trong suốt, bên trong còn xen lẫn màu đỏ, hương hoa nhàn nhạt lan tràn ra ngoài khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

Phương Tri Hành cười ngựa tiến vào rừng hoa mai.

Đột nhiên trong rừng truyền đến tiếng ho khan.

Phương Tri Hành huyết sáo ngay lập tức, một hơi dài một hơi ngắn một hơi dài.

Sau đó có một hắc y nhân bật mặt lóe ra, vẫy tay về phía cậu.

Phương Tri Hành tung người xuống ngựa, đi qua đó.

Trên bãi đất trong rừng tụ tập hơn 10 hắc y nhân bật mặt.

Mọi người buồn bực không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt quan sát lẫn nhau.

Phương Tri Hành đi đến phía dưới một gốc cây mai, đứng chấp tay.

Sau khoảng thời gian một chén trà thì xa xa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Mọi người đều quay đầu lại thì thấy một thanh niên tuấn dật tiêu sái bước nhanh đến, đó không phải là Lộc Ngọc thì còn là ai.

Sắc mặt của Lộc Ngọc rất âm trầm, hẩn nhìn đám hắc y nhân rồi mở miệng hỏi: “Người đến đông đủ chưa?”

Một người đáp lại: “Đến đủ rồi, nghe dặn dò của ngài.”

Lộc Ngọc gật đầu, lạnh giọng nói: “Người trong sơn trang đã tụ tập hết ở đại điện, bây giờ các người hãy xông vào trong giết hết, sau cùng thả một mồi lửa đốt cháy sơn trang đi.

Trước khi giết người, các người phải hét lớn câu ‘nghĩa quân thanh lý môn hộ, người không phận sự hãy tránh đi’.”

Mọi người nghe vậy thì đều gật đầu.

Lộc Ngọc hít thở sâu, đằng đằng sát khí nói: “Ừm, tay chân

nhanh nhẹn chút, tuyệt đối đừng thả người sống đi.”

Đám người Phương Tri Hành không hện mà cùng chạy về Mai Hoa sơn trang.

Có người xông vào tử cửa lớn, có người lại điểm mũi chân leo lên tường tiến vào trong viện lạc.

Đoàn người lên xuống, lặng lẽ vọt về phía ngoài cửa đại điện.

Trong đại điện truyền ra tiếng huyên náo.

“Lộc Ngọc đâu, mau rút ra đây!”

Chương 499: Tham Lang (1)

“Bọn ta không cầu điều gì khác, chỉ cần một lời giải thích.”

“Tại sao bọn ta lại biến thành như vậy? Lộc Ngọc, hôm nay người phải cho ta một lời giải thích.”

...

Trong lòng của Phương Tri Hành nghi ngờ, nhưng không đợi cậu quan sát kỹ, đã có người dùng cước đá tung cửa.

Bịch!

Cánh cửa đại điện mở ra 2 bên.

Phóng mắt nhìn, trong đại điện tụ tập 40 50 người.

Chỉ một thoáng!

Mùi hôi thối nồng nặc xông vào mũi.

Phương Tri Hành quét mắt nhìn thì phát hiện trên thân của mấy người trong điện đều đeo băng.

Phần lộ ra ngoài như trên mặt, trên cổ, tay chân... của bọn họ đều xuất hiện thối rữa, miệng vết thương còn làm mủ.

Mùi hôi thối rõ ràng là phát ra từ trên người của bọn họ!

Đây là tình hình gì?

“Nghĩa quân thanh lý môn hộ, người không phận sự hãy tránh đi!”

Từng hắc y nhân đột nhiên kêu to, nối đuôi nhau xông vào trong đại điện, thấy ai là giết người đó.

“Giết người rồi!”

“Lộc Ngọc, người muốn giết người diệt khẩu à?”

“Trời đánh, thì ra Võ Minh luôn làm hoạt động này ư?”

“Lộc Ngọc, móa nó!”

Đám người trong điện nhanh chóng phản ứng lại, bọn họ đều phần khởi phần kháng.

Song phương đấu tranh trực diện, tiến hành chém giết.

Bóng dáng của Phương Tri Hành lay động, nhắm về phía một thanh niên, đầu vai đụng vào nhau.

Cả người của thanh niên kia chấn động, bị đụng bay ra ngoài, phá vỡ cửa sổ, ngã ra bên ngoài.

Thanh niên nhanh chóng đứng lên, ngạc nhiên phát hiện bản thân bị thương rất nhẹ.

Phương Tri Hành nhảy ngay ra khỏi cửa sổ, lại đụng về phía thanh niên.

Bịch!

Một tiếng vang nặng nề vang lên, thanh niên bay ngược ra ngoài như điều đứt dây, ngã vào một hành lang ở bên ngoài.

Phương Tri Hành vọt đến túm chặt lấy cổ của thanh niên, nhấc hẳn ta lên, nhảy đến phía sau hòn non bộ bên cạnh.

Cậu đè thanh niên lên trên tảng đá.

Thanh niên chưa lấy lại tinh thần, nhưng cẩn thận cảm ứng thân thể, vậy mà lại không bị thương.

Phương Tri Hành đột nhiên mở miệng nói: “Muốn sống thì hãy thành thật trả lời vấn đề của ta.”

Thanh niên ngây ra mấy giây rồi vô ý thức gật đầu nói: “Đại, đại hiệp tha mạng!”

Phương Tri Hành hỏi: “Các người tụ tập ở chỗ này làm gì?”

Thanh niên trả lời: “Bọn ta đến tìm Lộc Ngọc, mấy người bọn ta đều bị Lộc Ngọc hãm hại.”

Phương Tri Hành ngạc nhiên nói: “Lộc Ngọc hại các người thế nào?”

Thanh niên tỉ mỉ nói: “Lộc Ngọc nói với bọn ta là Võ Minh đã nghiên cứu ra một đan dược kiêu mới, sau khi ăn vào thì có thể nhanh chóng tăng thực lực.

Bọn ta gồm hơn 50 người được chọn ra miễn phí dùng đan dược đấy, ăn khoảng nửa tháng.

Nào ngờ cơ thể của mọi người đều xuất hiện vấn đề, có mấy người chết bất đắc kỳ tử, những người còn lại cũng thối rữa toàn thân, đau đớn không chịu nổi.”

Phương Tri Hành nghe xong thì thay đổi sắc mặt.

Đan dược kiêu mới do Võ Minh nghiên cứu chế tạo, tìm người thử thuốc...

Phương Tri Hành không tìm lòng được mà rùng mình.

Cậu nghi ngờ nghiêm trọng, người nghiên cứu chế tạo đan dược kiêu mới hoàn toàn không phải là Võ Minh, mà là La gia!

La gia đã dặn dò Võ Minh tìm người thử thuốc, kết quả được hiệu xảy ra vấn đề nghiêm trọng, đến mức không thể vãn hồi.

Vì vậy, La gia hoặc là không làm, hoặc đã làm thì làm cho xong, đã chọn giết người diệt khẩu, còn tiện thể vu oan giá họa lên trên người phản tặc.

Điều này giải thích tại sao La gia lại phái người đến chùi mông cho Lộc Ngọc!

Quả thật mà nói, đám người Phương Tri Hành không phải đến chùi mông cho Lộc Ngọc, mà là La gia đang chùi mông cho mình!

“Chậc chậc...”

Phương Tri Hành tặc lưỡi không ngớt, hoàn toàn cạn lời.

Lúc này cậu đã rõ tại sao thế gia môn phiệt cho phép Võ Minh tồn tại.

Tồn tại rất hợp lý!

Khá lắm!

Thì ra Võ Minh là một thế lực có thể đội nôi cho thế gia môn phiệt, là một tổ chức có giá trị lợi dụng cực lớn.

Phương Tri Hành cười ha ha, cậu chợt vận gãy cổ của thanh niên rồi quay về đại điện.

Lúc này, khắp nơi trong đại điện đều là thi thể và tứ chi đứt gãy, máu chảy thành sông.

Chiến lược của người bị hại không mạnh, dường như là nghiêng về bên gặp phải đồ sát.

Phương Tri Hành rút đao ra khỏi vỏ, tùy ý chém một tên xui xẻo có ý đồ chạy trốn.

“Hết rồi đúng không, giết sạch rồi chứ?”

Một hắc y nhân ngẩng nhìn 4 phía, rồi cẩn thận hỏi.

“Giết sạch rồi!” Có người trả lời.

“Được, phóng hỏa đi!”

Mấy hắc y nhân nhanh chóng đổ ngọn đèn.

Vù vù vù!

Lửa lớn cháy bùng, hừng hực, nhanh chóng lan tràn ra ngoài.

Đại điện bốc cháy, sau đó kiến trúc xung quanh cũng bị đốt cháy.

Không bao lâu sau, Mai Hoa sơn trang chìm vào trong biển lửa.

Đám người Phương Tri Hành trở về rừng hoa mai, tự cười ngửa rồi đi.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Hôm sau có một tin tức điên cuồng truyền ra trong thành.

Đêm qua phản tặc xuất hiện ở phương bắc, đồ sát một sơn trang dưới danh nghĩa của Võ Minh.

Đây là một trong những cách trả thù máu tanh mà phản tặc triển khai đối với Võ Minh quy phục triều đình.

Chương 500: Tham Lang (2)

Phương Tri Hành nghe được tin này thì cảm thán không thôi.

Nếu cậu không tham gia hành động của đêm qua, chỉ sợ cậu cũng sẽ tin tin tức ở bên ngoài.

Hơn nữa không quan tâm đến việc này, phía bên Ngô Hồng Thu lại đưa thiệp mời đến.

Phương Tri Hành vui vẻ tiến đến.

Lúc vào đêm, cậu và một nữ tử có dáng người đầy đà bắt đầu linh tu.

Cậu có thể chắc chắn trước đây chưa từng gặp nữ tử này.

2 người họ là lần đầu tiến hành linh tu.

Hơn nữa cô là một nữ nhân rất có kinh nghiệm, hiểu được ít kỹ xảo, tương đối nhiều kiểu.

Phương Tri Hành học được mấy cách chơi mới với cô, sau khi trở về thì có thể thử nghiệm với Hồng Diệp.

Mấy ngày sau không có chuyện gì lớn cả.

Phương Tri Hành sống tương đối nhàn nhã.

Tối hôm đó, cậu lần nữa đi đến phủ đệ Ngô gian tham gia Linh Tu hội.

Đối tượng linh tu lại là nữ tử châu tròn ngọc sáng đó.

2 người họ đã là lần thứ 3.

Lần này nữ nhân không lấy ra khăn tay lụa che mắt của Phương Tri Hành nữa.

Lúc 2 người họ linh tu thì 4 mắt nhìn nhau, đặc biệt tình thú.

2 ngày sau của Linh Tu hội vẫn là cô đến!

Phương Tri Hành cảm giác nữ nhân này không phải là người thường, chắc chắn có thân phận địa vị, dường như muốn chiếm đoạt cậu.

Mấy nữ nhân khác xếp hàng đều không có được sự cưng chiều của Phương Tri Hành.

Nhoáng cái trôi qua nửa tháng.

Cuối cùng phía bên Phong Ngâm các cũng truyền tin tức đến.

Phương Tri Hành tranh thủ thời gian chạy qua đó, gặp lão gia râu bạc.

“&LTThi;ên La Thánh Huyết Thư> có công pháp phía sau.”

Lão gia xoa 2 tay, đưa ra một tin tức tốt.

Phương Tri Hành không khỏi phần chấn tinh thần, cậu không nói nhiều mà hào phóng thanh toán tiền.

Lão gia vui mừng quá đổi, lúc này mới thổ lộ: “Người sáng tạo ra bộ công pháp này là một kỳ tài của La gia, cụ thể không rõ họ tên, nhưng người giang hồ xưng là ‘Thánh Huyết lão tổ’, ông ta từng sáng lập ra một môn pháp giang hồ có tiếng tăm lừng lẫy, gọi là ‘Thánh Huyết môn’.”

Lão gia nhắc nhở: “Ví dụ như người muốn tìm công pháp phía sau của &LTThi;ên La Thánh Huyết Thư> sẽ có 2 cách, thứ nhất là La gia, thứ 2 là Thánh Huyết môn.”

Phương Tri Hành nhíu mày hỏi: “Thánh Huyết môn ở nơi nào?”

Lão gia buông lỏng tay cười nói: “Môn phái này đã không còn tồn tại, giải thể vào rất nhiều năm trước, chia thành rất nhiều thế lực giang hồ như ‘Thánh Huyết giáo’, ‘Huyết Ma tông’, ‘Huyết Kiếm môn’...”

Sắc mặt của Phương Tri Hành trầm xuống, đây cũng không phải là tin tức tốt gì.

Một môn phái chia năm xẻ bảy, chỉ sợ là võ công trấn pháp cũng rối tung.

Đầu óc của Phương Tri Hành quay nhanh. Đột nhiên hỏi: “Không biết trong Võ Minh có cất chứa công pháp phía sau của &LTThiên La Thánh Huyết Thư> hay không?”

Lão gia vội vàng nói: “Điều này thì ta không trả lời được, nếu như người muốn biết thì phải đặt đơn khác, lúc ấy ta lại phái người đi điều tra.”

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi lắc đầu nói: “Không cần đâu.”

Cậu nói xong thì xoay người rời đi.

Nhoáng cái lại trôi qua nửa tháng.

Mấy ngày này, Phương Tri Hành ngoại trừ hoàn thành mấy nhiệm vụ đơn giản dễ dàng thì hoạt động chủ yếu là tham gia Linh Tu hội.

Dường như là 2 ngày tham gia một lần.

Hơn nữa, cậu luôn tiến hành linh tu với cùng một nữ nhân.

Trong hơn một tháng này, cơ thể của 2 người họ triển miên, chìm sâu vào hiểu rõ lẫn nhau.

Chỉ thiếu mở miệng nói chuyện với nhau.

Dần dà, 2 người họ đã quen thuộc với đối phương, dường như một động tác nhỏ, đối phương đã hiểu ngay là có ý gì.

Đồng thời, Phương Tri Hành cũng quan sát được tu vi của nữ tử đang nhanh chóng tăng lên.

Có cậu tẩm bổ mỗi ngày, tiềm lực của cô được kích thích cực lớn, tất nhiên tốc độ tu hành cũng tiến triển cực nhanh.

Cô vốn là Đại Mãng cảnh, tin rằng không bao lâu sau thì có thể đột phá đến Nhất Cầm cảnh.

Chạng vạng hôm nay, Ngô Hồng Thu lại tổ chức tiệc rượu.

Tất nhiên là Phương Tri Hành cũng đến tham gia, cậu lại lần nữa gặp Lộc Ngọc.

Lúc này Lộc Ngọc vẫn tiêu sái tùy ý, ôn lương khiêm tốn, hoàn toàn nhìn không ra sự âm tàn và sắc bén của đêm đó.

“Phương trai chủ!”

Lộc Ngọc phát hiện được ánh mắt của Phương Tri Hành thì mỉm cười, gật đầu với cậu rồi bước đến.

Hắn cười hỏi: “Nghe nói người có đến tham gia hội giao lưu Võ Minh?”

Phương Tri Hành lập tức đáp lời: “Lộc công tử đã nhiệt tình mời mấy lần, Phương mỗ sao có thể không biết điều được chứ.”

Lộc Ngọc cười haha: “Cảm giác thế nào?”

Phương Tri Hành khen ngợi từ đáy lòng: “Trong Võ Minh, mọi người đều thẳng thắn giao lưu, nói năng thoải mái, tự do tự tại. Không khí khiến người ta vô cùng thoải mái.”

Lộ Ngọc nghe vậy thì cực kỳ hài lòng. Hắn xích lại gần, thấp giọng nói: “Tiết lộ cho người một tin tức cơ mật. Người đừng truyền ra ngoài.”

Thái độ của Phương Tri Hành trở nên nghiêm nghị hẳn, dựng thẳng lỗ tai.

Lộ Ngọc thần thần bí bí, hạ giọng nói: “Võ Minh chúng ta hao phí 7 năm, bỏ vào không biết bao nhiêu sức người sức của, cuối cùng cũng nghiên cứu ra một loại linh đan diệu dược. Hiệu quả bổ dưỡng gấp mất lần Nhục Đan thượng hạng.”

Chương 501: Chó Gầy (1)

Đầu óc Phương Tri Hành chợt rung lên, trên mặt bày ra vẻ khiếp sợ xen lẫn ngạc nhiên: “Ồ, thật ư?”

Lộc Ngọc gật đầu, hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: “Loại linh đan diệu dược này một khi ra mắt, chắc chắn có thể chấn kinh thiên hạ.

Trước mắt, Võ Minh chúng ta dự định sẽ chọn lấy một nhóm thành viên tinh anh để ưu tiên bồi dưỡng. Sẽ cung cấp ổn định cho bọn họ linh đan diệu dược, giúp bọn họ một bước lên trời!

Ồi chao, cơ hội này cực kỳ hiếm có, ngàn năm có một. Nếu người có ý gia nhập, ta có thể giúp người cướp lấy một suất.”

Phương Tri Hành không nói gì.

Giỏi lắm!

Lừa đảo mà còn dám bò lên đầu ông mày lừa.

Xem ra cái tên Lộc Ngọc này là bố được người nào thì lừa người đấy.

Phương Tri Hành im lặng một lát rồi mỉm cười, nói: “Đa tạ ý tốt của Lộc Ngọc công tử. Tiếc là cách đây không lâu, Phương mỗ đã dùng một loại đan dược khác. Khoảng thời gian này không thể dùng bất kỳ loại đan dược nào nữa.”

Lộc Ngọc nhú mày, nuối tiếc nói: “Thế thì đánh tiếc quá. Thật ra...”

Hắn còn định nói gì đó nhưng Phương Tri Hành lại không cho

cơ hội, ngắt lời: “À đúng rồi! Ta muốn gặp vị đại ca dẫn đầu Giải Ngưu Dao - Lục Tông Cương một lần. Ngài có biết hắn ở đâu không?”

Lộc Ngọc nhắm mắt, im lặng một lát rồi mới mỉm cười trả lời: “Đại ca dẫn đầu là người rất khiêm tốn, thần long thấy đầu không thấy đuôi. Đến ta cũng không biết rõ lắm.”

Phương Tri Hành đã hiểu.

Lộc Ngọc hoặc là thật sự không biết, hoặc là không muốn nói cho cậu biết.

Mặc kệ là như nào, tên tiểu nhân Lộc Ngọc này chẳng có tác dụng mẹ gì.

Phương Tri Hành lười lảm nhảm với con hàng này, nhanh chóng xoay người rời đi.

Cậu đi đến bên cạnh cửa sổ, hóng gió trời.

Bỗng đâu có tiếng nói chuyện phiếm của mấy vị công tử tiểu thư truyền vào tai.

“Nghe nói Thiên Thiên tiểu thư vì có thiên phú xuất chúng nên được gọi đến Tông gia rồi.”

“Cái gì cơ? Thiên Thiên tiểu thư rời khỏi quận Thanh Hà rồi à?”

“Ừ, vừa đi mấy hôm trước. Đi cũng khá kín tiếng, ta cũng là nghe được chuyện này từ chỗ Hồng Thu tiểu thư.”

“Haiz, Thiên Thiên tiểu thư là người lịch sự tao nhã. Quận Thanh Hà không có cô ấy, hứng thú này kia cũng sẽ giảm đi nhiều đây!”

...

Phương Tri Hàng im lặng nghe, rượu trong chén có hơi sóng sánh.

La thị là một trong tứ đại môn phiệt ở Đam Châu. Nhà to sự nghiệp lớn, tộc nhân lên đến ngàn vạn người.

Nghe nói tông tộc La gia chiếm cứ một nơi gọi là Thiên La U Cốc.

Tất cả con cháu, đệ tử của La thị đều muốn đến Thiên La U Cốc để tu hành.

Có điều không phải ai cũng có tư cách tiến đến Thiên La U Cốc giống như thiên đường này để tu luyện.

Mạnh như La Khắc Kỷ mà cũng không có cơ hội.

Nhưng con bé La Thiên Thiên biến thái kia lại nằm ngoài dự liệu của mọi người, nhận được vinh dự kia.

Phương Tri Hành không mấy để tâm, chú ý đến chuyện này.

Thật ra La Thiên Thiên rời khỏi quận Thanh Hà lại là chuyện tốt, dù sao thì Phương Tri Hành cũng không muốn chạm mặt cô, dù trong trường hợp nào cũng thế.

Trong lúc không để ý, tiệc rượu đã đi đến hồi kết.

Ngô Hồng Thu đứng lẫn trong đám người, đột nhiên đưa mắt liếc Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành ngẫm hiểu, lặng lẽ đi theo một thị nữ, rời khỏi đại sảnh.

Xôn xao ~

Một lát sau, Phương Tri Hành cởi áo nói dây lưng, được hai thị nữ hầu hạ bước vào bể tắm, đắm ý ngâm tắm.

“Người đến rồi.”

Chưa đến nửa tiếng sau, đôi tượng linh tu của cậu đã đến.

Phương Tri Hành gật đầu, lập tức ra khỏi bể tắm rồi lau khô cơ thể, đi vào trong màn trướng, nằm trên giường lớn.

Không lâu sau, có nữ tử đeo mặt nạ đỏ xuất hiện bên ngoài màn trướng. Dáng người xinh xắn, da thịt trắng hơn cả tuyết.

Cô không đợi gọi đã vội thò đầu vào, đôi mắt sáng ánh nước nhìn Phương Tri Hành, dáng vẻ cực kỳ tò mò.

“Khụ khụ!”

Lão bà tử ngồi bên cạnh vội vàng quát bảo dừng lại.

Nữ tử mặt nạ đỏ rút lại, ngoan ngoãn đứng im một bên, lắng nghe lão bà tử dạy bảo.

Phương Tri Hành thấy vậy thì biết ngay nữ tử mặt nạ đỏ này là lần đầu tiên hành linh tu.

Bởi vì nữ tử càng ít kinh nghiệm thì càng bị lão bà tử cẩn thận dạy bảo

Không lâu sau đó, mặt nạ đỏ chui vào màn trướng, ngồi xuống bên cạnh Phương Tri Hành.

“Xin, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Cô gái đột nhiên mở miệng, giọng nói như tiếng hót của chim hoàng oanh rất dễ nghe, lại mang theo 3 phần ngưỡng ngưỡng 7 phần hưng phấn.

Phương Tri Hành đưa mắt nhìn lão bà tử, không đáp mà chỉ khẽ gật đầu.

Nào ngờ mặt nạ đỏ lại nói: “Ta nghe một tỷ tỷ nói người là đối tượng linh tu tốt nhất, khí huyết cực kỳ hùng hồn. Tỷ muội linh tu cùng người thiên phú đều được cải thiện, tu vi tiến bộ rất nhanh đó.”

Rốt cuộc lão bà tử cũng không nhịn được nữa, ngắt lời cô: “Cấm không được giao lưu.”

Mặt nạ đỏ ồ lên một tiếng, cười hì hì: “Ngại quá, ta cứ căng thẳng là lại nói nhiều, không dừng miệng được.”

Chương 502: Chó Gầy (2)

Phượng Tri Hành không nhịn được, cười rộ lên. Hóa ra đây là một em gái lắm lời.

Lão bà tử làm như cũng biết tính tình mặt nạ đỏ, hết cách nên đành nói: “Người mau bắt đầu đi.”

Ngay sau đó...

Bên trong màn trướng, bóng người lắc lư, lên xuống nhịp nhàng.

Một đêm vui sướng yên lặng trôi qua.

Đảo mắt đã đến chiều hôm sau.

Lúc Phượng Tri Hành ở trong thư phòng nghỉ ngơi, đột nhiên có người mang đến một cái thiệp mời.

“Giải Ngưu Dao - Lục Tông Cương!”

Phượng Tri Hành đọc thiệp mời, trong lòng vui mừng quá đổi.

Cuối cùng thì vị đại ca đứng đầu Võ Minh ở quận Thanh Hà này cũng chịu gặp cậu rồi.

“A, sao hân lại mời ngài thế nhỉ?”

Hồng Diệp đột nhiên đi tới, đưa mắt nhìn danh tự viết trên thiệp mời rồi nhướn mày, kinh ngạc nói.

Phượng Tri Hành ngạc nhiên hỏi: “Ồ, chẳng lẽ người có quen biết Lục Tông Cương?”

“Cũng không tính là quen biết. Có điều ta từng nghe phu nhân nhắc đến hần.”

Hồng Diệp nhẹ giọng, tỉ mỉ nói rõ: “Tổ chức Võ Minh này bề ngoài có vẻ cực kỳ rải rác nhưng thật ra tình huống như vậy chỉ giới hạn ở tầng dưới. Càng là cao tầng, tổ chức Võ Minh lại càng nghiêm mật.

Đương nhiên Võ Minh cũng không phải là kiểu bền chắc như thép. Bọn họ chủ yếu chia làm 3 phe cánh: phái quy hàng, phái trung gian, phái tạo phản!”

Phương Tri Hành nghe xong đã hiểu.

Đám phản tặc Tham Lang kia chắc chắn là phe phái tạo phản.

Lộc Ngọc và La gia lại cùng một giuộc, tất nhiên là cạy vào phái quy hàng.

Cậu thử suy đoán: “Tên Lục Tông Cương này hần là phái trung gian, đúng không?”

Hồng Diệp gật đầu, nói: “Ừm, Lục Tông Cương là một cao thủ rất có thực lực. Có rất nhiều thế lực từng thử lôi kéo nhưng hần lại không hề lay động.

Phương Tri Hành im lặng một lát rồi hỏi: “Quan hệ giữa Lục Tông Cương và Lộc Ngọc là thế nào?”

“Tất nhiên là không tốt lành gì.”

Hồng Diệp cười nói: “Tính kỹ ra thì Lục Tông Cương đại biểu cho phái bảo thủ ở Võ Minh.

Lý tưởng của bọn họ là truyền bá võ thuật đi khắp thiên hạ, phá vỡ tất cả giáo điều, lệnh cấm. Như vậy tất sẽ tạo thành xung đột với triều đình.

Còn Lộc Ngọc lại đại biểu cho thế hệ trẻ trong Võ Minh. Có điều hẳn đã thay đổi triệt để, toàn tâm toàn ý quy hàng nên được triều đình coi trọng.

Nghĩ thôi cũng biết Lục Tông Cường cực kỳ bài xích loại người như Lộc Ngọc.

Mặt khác, Lộc Ngọc vốn là nhân viên từ ngoài đến, tham dự võ hội Thanh Hà xong thì sẽ rời đi luôn nhưng không hiểu sao lại chậm chạp, nấn ná ở lại.

Lộc Ngọc hành động không thềm kiêng dè ngay dưới mí mắt Lục Tông Cường, e là đã khiến đối phương khó chịu từ lâu rồi.”

Trong lòng Phương Tri Hành lập tức sáng tỏ.

Sau khi chuẩn bị đầu đủ cậu rời khỏi Ích Hương Trai, nhanh chóng cưỡi ngựa ra khỏi nội thành, hướng thẳng đến đường phố bên ngoài thành tây.

Dựa theo địa chỉ ghi trên thiệp mời, Phương Tri Hành rất nhanh đã tìm được ngõ Bạch Liễu.

Nhưng điều làm cậu bất ngờ chính là ngõ Bạch Liễu này không phải khu nhà dân mà lại là một lò sát sinh.

Phương Tri Hành vừa tiến vào ngõ Bạch Liễu đã ngửi thấy mùi vị tanh tưởi nồng nặc.

Đưa mắt nhìn mới thấy rất nhiều đồ tể đang bận rộn làm việc. Bọn họ giết gia cầm, cắt cổ mổ bụng rồi chặt thành miếng nhỏ. Mấy thứ này rửa sạch xong sẽ đưa đến chợ bán.

Quá trình cực kỳ hoàn chỉnh!

Phương Tri Hành tung người nhảy xuống ngựa, đi bộ vào trong.

“Huynh đệ, người tìm ai?”

Một đồ tể trung niên để ý thấy Phương Tri Hành nên mở miệng hỏi.

Phương Tri Hành lắc lắc thiệp mời trong tay, trả lời: “Ta đến tìm Lục Tông Cương.”

Sắc mặt đồ tể lập tức thay đổi. Hắn bỏ con dao xuống, lau tay vào áo mấy lần mới nhận lấy thiệp mời, kiểm tra cẩn thận rồi gật đầu nói: “Đi theo ta.”

Hắn dẫn Phương Tri Hành đi thẳng vào trong, tiến vào một con ngõ nhỏ.

Không lâu sau, phía trước đã xuất hiện một mảnh đất trống.

Phương Tri Hành ngẩng đầu, nhìn thấy có nam nhân trung niên đầu tóc bù xù, cưỡi trần đeo tạp dề đang giết một con trâu đen.

Vù vù~

Lưỡi đao sắc bén nhanh như điện xẹt cắt chi chít lên da trâu, tách rời gân máu và màng thịt, sâu đến tận xương.

Người đàn ông trung niên liên tục vung đao, đao pháp xuất thần nhập hóa.

Đao mổ trâu cứ như đã hòa một thể cùng cánh tay hắn, hành động cực kỳ tự nhiên, mang đến cảm giác khó mà miêu tả thành lời.

Cứ như vậy, chưa được chốc lát con trâu kia đã bị phanh làm nhiều mảnh.

“Đao pháp thật tuyệt!”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng lên, vỗ tay khen ngợi.

Người đàn ông trung niên tra đao vào vỏ, ngẩng đầu để lộ khuôn mặt tang thương râu ria xồm xoàm nhưng lại không có bất kỳ biểu cảm nào.

Hắn phất tay.

Vị đại ca dẫn đường lập tức quay người rời đi.

“Phương Mậu Phu phải không, mời ngồi.”

Lục Tông Cường đưa tay làm tư thế mời rồi đi đến bên cạnh bàn, nhắc ấm trà rót ra hai cái chén.

Sau đó cứ thế nâng chén, uống ừng ực mấy ngụm.

Cậu ngồi xuống phía đối diện, nâng chén nhấp một ngụm tượng trưng.

Chương 503: Tề Tụ (1)

Lục Tông Cường đặt chén trà xuống bàn, nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành rồi mở miệng nói: “Ta là người thẳng tính. Nói chuyện không thích quanh co lòng vòng. Không biết người tìm ta có việc gì?”

Phương Tri Hành im lặng, nghiêm mặt nói: “Xin tiền bối đừng hiểu lầm. Tuy ta nhờ Lộc Ngọc tiến cử nhưng lại không phải người chung đường với hãn.”

Lục Tông Cường cười nhạt, nói: “Quan hệ giữa người và hãn như thế nào, ta không quan tâm. Ta chỉ muốn biết: Người nhọc lòng tìm ta để làm gì?”

Phương Tri Hành đáp: “Ta đang tìm một môn công pháp Hóa Yêu cảnh, hy vọng sẽ được tiền bối giúp đỡ.”

Hai mắt Lục Tông Cường hơi híp lại. Hãn bất ngờ nhắc tay phải lên, một chưởng quét ngang đến.

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, giơ chưởng đón lấy.

Bang!

Hai bàn tay đập vào nhau, phát ra dị hưởng cực kỳ vang dội.

Chỉ chớp mắt, một vòng sóng khí hình tròn nhanh chóng lan ra, cuốn bay tất cả mọi thứ xung quanh.

Thịt trâu vừa được cắt gọn đổ nhào hết xuống đất, dính đầy bụi bặm.

“Ngũ Cầm cảnh viên mãn!”

Lục Tông Cường thu tay, trên mặt lộ rõ vẻ tán thưởng.

Hắn thở dài, nói: “Lấy tuổi của người, có thể thắng đến Ngũ Cầm cảnh viên mãn nhanh như thế đúng là kỳ tài tuyệt thế.”

Phương Tri Hành khiêm tốn đáp: “Đa tạ tiền bối đã khen tặng, vẫn bối chỉ là do may mắn mà thôi.”

Lục Tông Cường ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Người đang tìm công pháp thế nào, nói thử xem?”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, gằn từng chữ: “Phần sau của Thiên La Thánh huyết Thư.”

“Ồ, đúng là công pháp xuất phát từ La gia!”

Cuối cùng thì trên mặt Lục Tông Cường cũng có tí biến hóa, giống như đã mơ hồ đoán được ý định của Phương Tri Hành. Hắn bật cười, nói: “Dựa vào thiên phú cùng thực lực của người, hẳn là sẽ được La gia coi trọng bồi dưỡng. Tại sao người không đến thắng La gia mà yêu cầu?”

Phương Tri Hành buông thông tay, bất đắc dĩ nói: “Nếu con đường này có thể đi thông, sao vẫn bối lại nhọc lòng đi tìm ngài chứ?”

Lục Tông Cường tặc lưỡi, nói: “Tên tiểu bối nhà người, có hơi thú vị đấy.”

Hắn nghĩ nghĩ rồi trầm ngâm nói: “Theo ta được biết thì phần sau của Thiên La Thánh huyết Thư, hình như không chỉ có một môn công pháp thôi đâu.”

Phương Tri Hành lập tức vểnh tai lắng nghe.

Lục Tông Cường tử mỉa giễu giải: “Người sáng lập ra Thiên La Thánh huyết Thư có xuất thân từ La gia. Người này chắc chắn là

một kỳ tài tuyệt thế. Hắn thành lập Thánh Huyết Môn, chiêu mộ rất nhiều nhân sĩ giang hồ. Bọn họ cùng nhau nghiên cứu võ công, sửa cũ thành mới...dần hình thành một trường phái hoàn toàn mới.”

Lục Tông Cương dựng thẳng 4 ngón tay: “Đoạn sau của Thiên La Thánh Huyết Thư có rất nhiều môn, trong đó có 4 môn võ công tuyệt thế nổi tiếng nhất, theo thứ tự là: &LTHuy;ết Hải Ma Công>, &LTPh;ệ Huyết Kiếm Kinh>, &LTThi;ên La Hóa Huyết Công> và &LTHuy;ết Ảnh Thần Công> .”

“Bốn môn!!!”

Tinh thần Phương Tri Hành chấn động mạnh, lập tức dò hỏi: “Võ Minh thu dùng được mấy môn?”

Lục Tông Cương khoát tay, nói: “Ta cũng không rõ lắm, cần phải tra một chút.”

Phương Tri Hành nghĩ lại thì thấy cũng đúng .

Dù sao thì Võ Minh cũng cất giữ cả núi võ công, Lục Tông Cương sao có thể nhớ hết được.

Thật sự là do cậu quá sốt ruột.

Phương Tri Hành im lặng một lát rồi nghiêm mặt nói: “Giả sử tiền bối tra được, vẫn bối cần chuẩn bị bao nhiêu tiền mới có thể đổi được một môn công pháp Hóa Yêu cảnh?”

Lục Tông Cương nhẹ nhàng đáp: “Tiền chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Haha, không phải cứ có tiền là mua được mọi thứ đâu.”

Phương Tri Hành liền hỏi: “Xin tiền bối chỉ rõ.”

Lục Tông Cương đáp: “Trong tình huống bình thường, người muốn có được công pháp Hóa Yêu cảnh thì cần thỏa mãn ít nhất 2

điều kiện.

Một là phải cống hiến đủ nhiều cho Võ Minh.

Hai là phải thông qua kiểm tra của đại ca dẫn đầu của vùng nào đó, nói cách khác thì chính là phải được ta đồng ý.”

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi giật giật, thành khẩn nói: “Xin hỏi tiền bối, cống hiến ở đây là thế nào?”

Lục Tông Cương đáp: “Cách để cống hiến thì nhiều lắm. Ví dụ người có thể giúp Võ Minh làm một số nhiệm vụ.”

Phương Tri Hành im lặng một lát rồi mới hỏi: “Nếu trong tay ta có hai bảo vật, ví dụ như binh khí cấp 2, muốn hiến cho Võ Minh thì sao?”

“Cái này đương nhiên sẽ được coi như có cống hiến.”

Lục Tông Cương gật đầu, bổ xung thêm: “Ngoài ra, Võ Minh chúng ta chuyên sưu tập các loại võ công bí tịch trong thiên hạ, người cũng có thể xâm nhập chốn giang hồ, tìm công pháp rồi hiến cho Võ Minh. Đây cũng là một cách để lập công.

Nghe đến đây Phương Tri Hành sắp không nhịn nổi, muốn móc Hồng Hoa Mật Lục hiến cho Lục Tông Cương.

Thế nhưng cậu chợt nhanh trí, cố nhịn lại rồi như có điều suy nghĩ, nói: “Vãn bối nhất định sẽ cố gắng hết sức. Ngoài ra, phải làm thế nào mới nhận được sự đồng ý của tiền bối?”

Lục Tông Cương cười, ý vị thâm trường nói: “Chờ người tích góp đủ cống hiến, ta sẽ nói cho người biết.”

Phương Tri Hành cạn lời.

Chương 504: Tề Tụ (2)

Bề ngoài tên Lục Tông Cường này nhanh mồm nhanh miệng, thật ra thích giấu giếm.

Phượng Tri Hành đứng lên, cười nói: “Văn bối trở về chuẩn bị, mong tiền bối chờ tin lành.”

Cậu xoay người rời đi.

Lục Tông Cường nhìn theo, sau một lúc lâu thì vẫy tay.

Một thanh niên mày rậm đột nhiên đi tới bên cạnh Lục Tông Cường, cúi đầu nói: “Sư thúc, có gì dặn dò?”

Lục Tông Cường vuốt chòm râu, chậm rãi nói: “Người tra thử quan hệ giữa Ích Hương trai và La gia.”

Thanh niên mày rậm chần chờ, thấp giọng nói: “Sư thúc, sư phụ từng trình trọng dặn dò, nghiêm cấm chúng ta đụng vào bất kỳ sự vụ có liên quan tới La gia.”

Lục Tông Cường nhướng mày, nâng tay gỡ đầu, thở dài: “Vậy bỏ đi.”

Thanh niên mày rậm thấy thế, không nhịn được nhắc nhở: “Phượng Mậu Phu không phải người thường, hắn thường xuyên ra vào phủ đệ Ngô gia, thỉnh thoảng cũng có thể gặp phải Lộc Ngọc. Người như vậy bối cảnh khá phức tạp, tốt nhất chúng ta đừng tiếp xúc.”

Lục Tông Cường nhíu mày nói: “Vậy người cảm thấy ta không nên đem công pháp Hoá Yêu cảnh cho Phượng Mậu Phu à?”

Thanh niên mày rậm chần chờ nói: “Sự việc quan trọng, chờ sư phụ trở về hẵng đưa ra quyết định.”

Lục Tông Cương gật đầu, cười nói: “Cũng được, trước hết thử Phương Mậu Phu này vậy.”

Cộp cộp cộp ~

Phương Tri Hành cưỡi ngựa, rất nhanh trở về nội thành, lập tức đi tới Phong Ngâm các.

Ông lão râu trắng vừa thấy khách hàng lớn như cậu đến, vui vẻ ra mặt nói: “Công tử gia, có gì dặn dò?”

Phương Tri Hành nghiêm túc nói: “Giúp ta thu thập tung tích của 4 môn võ công.”

Cậu nhanh chóng báo tên 4 môn võ công, nhắc nhở: “Ta cần tin tức xác thực, cụ thể đến nơi nào hoặc là trong tay người nào có công pháp. Ngoài ra, 4 môn công pháp chỉ cần tìm được bất kỳ một môn trong đó thì lập tức thông báo cho ta.”

Lão già vỗ ngực đáp: “Được thôi, không thành vấn đề.”

Phương Tri Hành sảng khoái đưa tiền đặt cọc, xoay người trở về Ích Hương trai.

Như thế nhoáng cái lại hơn 20 ngày trôi qua.

Cùng với phụ tử Điền thị án sát ti từ quan, quận Thanh Hà cũng dần dần yên bình lại.

Mấy ngày nay, Phương Tri Hành dường như không nhận được nhiệm vụ gì.

Cùng lúc đó, cậu dựa vào thân hình mạnh mẽ, khí huyết vô cùng hùng hồn cùng với sức chịu đựng kéo dài kinh người trở thành ngôi sao của Linh Tu hội.

Những nữ tử giao thiệp trong giới như Ngô Hồng Thu đều muốn thử một lần rốt cuộc vị anh hùng như cậu cứng cổ nào.

Đương nhiên, Linh Tu hội không thể bại lộ ra ngoài.

Phương pháp âm dương hòa hợp coi trọng chính là âm dương giao hợp, niềm vui nam nữ.

Ý nghĩa là nữ tử tham dự trong đó, tất nhiên phải thất thân với một nam tử xa lạ.

Mà thế giới cổ võ này thật ra vẫn khá coi trọng danh tiết.

Dù sao, không có nam nhân nào muốn cưới một nữ tử từng tham gia Linh Tu hội.

Nếu nữ tử nào đó đã gả cho người ta từ lâu, bởi vì duyên cớ nào đó, cô ta cũng tới tham gia Linh Tu hội.

Không khó tưởng tượng, ánh sáng xanh trên đỉnh đầu trượng phu của cô ta chói mắt cỡ nào.

Không ngờ vẫn có nữ tử như vậy.

Phương Tri Hành thông qua cách chơi của nữ tử là có thể phán đoán ra đối phương đã lập gia đình hay chưa.

Không chỉ một người!

Ngày qua ngày, tuy cuộc sống của Phương Tri Hành trải qua vô cùng thoải mái nhưng cậu rất cẩn thận, trước giờ không bộc lộ tài năng càng không khoe khoang.

Dù sao cậu không biết bản thân cảm ứng ai.

Phạch phạch ~

Chạng vạng hôm nay, một con bồ câu đưa thư vội vã bay vào

Ích Hương trai.

“Tối nay giờ hội đuổi đến hồ Bạch Hạc cách phía nam thành 190 dặm, hiệp trợ Tân Triển Hồng phục kích Điền Thái Hưng, giết chết hắn!”

Phương Tri Hành ngừng thở một lúc, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Hồng Diệp kinh ngạc nói: “Điền Thái Hưng, hiện giờ không phải hắn nên rời khỏi quận Thanh Hà từ lâu à?”

Phương Tri Hành bật cười nói: “Người quên ai ở hồ Bạch Hạc à.”

Hồng Diệp đột nhiên nghĩ tới Nhan Hồng Đào kia ở hồ Bạch Hạc.

Điền Thái Hưng một lòng say mê Nhan Hồng Đào, yêu đến chết đi sống lại.

“Trên đầu chữ sắc có một cây đao!”

Hồng Diệp cạn lời lắc đầu, vì cái này cảm thấy không đáng cho Điền Thái Hưng.

Nói thật, Điền Thái Hưng có tiền đồ tốt, chỉ cần hắn rời khỏi quận Thanh Hà, La gia không có cơ hội diệt trừ hắn.

Trên thực tế hắn cũng an toàn rời khỏi.

Nhưng rất hiển nhiên, hắn tự cho là thông minh, lén lút trở về quận Thanh Hà, nghĩ rằng trời không biết đất không hay.

Tuyệt đối không ngờ tai mắt của La gia ở đâu cũng có, đã sớm nhìn chăm chăm hắn.

Giờ hay rồi, Điền Thái Hưng vì một Nhan Hồng Đào yêu mà

không có được, ngay cả mạng nhỏ cũng đắp vào.

Thời gian cấp bách, Phương Tri Hành nhanh chóng thu thập võ trang, từ mật đạo rời đi, sau khi dịch dung thì lặng yên ra khỏi thành.

Cậu chạy thẳng đến phía nam thành, đầu tiên là đi thẳng theo đường lớn, đi tới một bến đò, ngồi thuyền nhỏ vượt qua sông Thanh Thủy.

Sau khi đến bờ bên kia, cậu lại cưỡi ngựa chạy đi.

Chương 505: Tái Ngộ (1)

Thời tiết hôm nay khá u ám, bóng đêm dần dần lan rộng, tiếng gió ngoài đồng hoang như nức nở.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một vùng ánh sáng màu trắng rực rỡ.

Phương Tri Hành chăm chú nhìn, phát hiện đó là một hồ nước.

Hồ nước không quá lớn, đường kính đạt tới hơn 3 nghìn mét.

“Hồ Bạch Hạc!”

Phương Tri Hành vui vẻ trong lòng, tranh thủ đuổi tới xem như kịp lúc.

Phóng mắt nhìn lại, trên hồ Bạch Hạc đứng sừng sững một sơn trang cỡ nhỏ.

Sơn trang này tên là Bạch Hạc sơn trang, thuộc về phủ đệ của gia tộc Nhan thị.

Từ sau khi Nhan thị tửu trang bị phá hủy, gia tộc nhân Nhan thị dời tới Bạch Hạc sơn trang ở.

Phương Tri Hành xoay người xuống ngựa, đi vào trong rừng cây bên hồ, huyết sáo.

Rất nhanh, nơi nào đó trong rừng truyền đến phản hồi, cũng là tiếng huyết sáo một dài một ngắn một dài.

Phương Tri Hành lập tức đi qua.

Ở dưới một cây đại thụ, trên đất trống âm u tụ tập mấy chục hắc y nhân bịt mặt.

Phương Tri Hành liếc qua, thông qua thân hình, binh khí còn có một vài động tác nhỏ của bọn họ, cậu phán đoán hơn phân nửa người ở đây là người quen cũ.

Cậu và bọn họ từng cùng nhau tham gia vô số hành động, ví dụ tiêu diệt Phi Ưng môn, Mai Hoa sơn trang v.v...

Tất cả mọi người không buồn hé răng, tận lực không tiết lộ thân phận của bản thân.

Phương Tri Hành tự mình đứng bên cạnh.

Chờ một lát, một bóng dáng lưng còng đi tới, trong tay xách theo một con thanh Trảm Mã đao nặng, xông vào tầm nhìn của đám người.

Quỷ Dao Lưng Gù Tân Triển Hồng hiện thân, mở miệng hỏi nói: “Người đã đủ chưa?”

Một người đáp: “Toàn bộ tới rồi.”

Tân Triển Hồng gật đầu, cẩn thận nói: “Nhiệm vụ đêm nay hơi có tính khiêu chiến, chúng ta chỉ biết là Điền Thái Hưng nhất định sẽ đến Bạch Hạc sơn trang gặp riêng Nhan Hồng Đào, nhưng chúng ta không rõ đến tột cùng bên cạnh hắn dẫn theo bao nhiêu tùy tùng.”

Đám người Phương Tri Hành cẩn thận lắng nghe, tự nhiên hiểu được “Tính khiêu chiến” ở đâu.

Điền Thái Hưng là con trai bảo bối của Điền Hiệp Nghĩa, cho dù tùy tùng bên cạnh hắn có mấy người, tất cả tuyệt đối đều là cao thủ.

Nếu muốn giết chết Điền Thái Hưng, nhất định phải xử lý tùy tùng của hắn trước.

Mọi người nhìn nhau, tâm trạng nặng nề khó hiểu.

Trong lòng đám người rõ ràng nhiệm vụ đêm nay vô cùng nguy hiểm, chỉ sợ không phải tất cả mọi người có hy vọng nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Tân Triển Hồng vung tay, hạ lệnh nói: “Các người bắt đầu mai phục đi.”

“Vâng!”

Đám người Phương Tri Hành nhận lệnh mà đi, phân tán bên ngoài Bạch Hạc sơn trang, đều tự tìm một góc bí mật nấp vào.

Thời gian dần dần trôi qua...

Bất giác bầu trời bắt đầu đổ mưa nhỏ, tí tách tí tách.

Cộp cộp cộp ~

Trên đường bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, từ xa đến gần.

“Đến rồi!”

Toàn bộ đám người Phương Tri Hành ngừng hô hấp, tập trung tinh thần, hai mắt nhìn chăm chăm trên đường.

Không bao lâu, dưới màn mưa một chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy đến.

Tầm mắt Phương Tri Hành ngưng đọng, phát hiện chiếc xe ngựa đó cực kỳ lớn, hơn nữa ở trước và sau xe ngựa đều có người đi theo, số lượng ít nhất 20 người.

Xe ngựa lập tức chạy vào Bạch Hạc sơn trang.

“Bốp!”

Đột nhiên, một bóng dáng lẳng không bay lên, từ trên trời giáng xuống đánh về phía xe ngựa.

Tân Triển Hồng ra tay, Trảm Mã đao chém ra!

“Ầm ầm~”

Một đao khủng bố chém xuống, xe ngựa nháy mắt gãy thành hai đoạn.

Gần như đồng thời, hai bóng dáng nhảy ra khỏi xe ngựa.

Trong đó một người chính là Điền Thái Hưng!

Nói chính xác, Điền Thái Hưng bị một người xách trong tay, nhảy ra khỏi xe ngựa.

Người kia mặc đồ màu tím, dáng người có lồi có lõm, là một phu nhân trung niên.

“Có thích khách!”

Những tùy tùng trước sau xe ngựa đột nhiên phản ứng lại, liên tục gầm lên.

Tân Triển Hồng đáp xuống đất.

Phu nhân áo tím dẫn theo Điền Thái Hưng cũng đáp xuống đất, dung mạo của bà ta không xem như quá xinh đẹp, biểu cảm lạnh như sương.

Ánh mắt của bà ta nhìn qua, trầm giọng nói: “Ồ, ta còn tưởng là ai, thì ra là Quỷ Đao Lưng Gù Tân Triển Hồng.”

Tân Triển Hồng cẩn thận đánh giá phu nhân áo tím vài lần, kinh ngạc nói: “Người phụ nữ này, người là ai?”

Phu nhân áo tím cười lạnh nói: “Buồn cười! Người không biết ta là ai đã mạo muội chạy tới ám sát Diên công tử?”

Tân Triển Hồng vùng tay áo, nhe răng cười nói: “Vậy thì sao, cứ giết hết.”

Tiếng nói vừa dứt!

“Giết!”

Toàn bộ đám người Phương Tri Hành vọt ra, lao đến những tùy tùng trước sau xe ngựa.

“Nghênh địch!”

Tùy tùng của Diên Thái Hưng đều xoay người xuống ngựa.

Nhân mã hai bên đánh giáp lá cà, triển khai chém giết kịch liệt.

Ầm!

Một hắc y nhân xông đến trước mặt Phương Tri Hành, đột nhiên bay ngược trở về, thân thể vắt ngang, đụng phải Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành thấy vậy, nâng tay lên ấn sau lưng của hắc y nhân, hai chân cạ xuống đất lui mấy thước.

“Oa ~”

Hắc y nhân ngã trên mặt đất, ho ra một ngụm máu.

Phương Tri Hành nhìn ngực hắc y nhân có một quyền ấn lõm sâu vào.

Chương 506: Tái Ngộ (2)

Một quyền này cực kỳ nặng, đánh gãy xương ngực của hắc y nhân, ngay cả lá phổi cũng đồng loạt đánh nát.

Hắc y nhân này trực tiếp trọng thương.

Nhìn thương thế của hắn, trừ khi hiện tại được chữa trị chuyên nghiệp, bằng không một lúc sau sẽ chết chắc!

Phương Tri Hành ngẩng đầu, tiếng bước chân nhanh chóng tới gần.

Thân hình một tùy tùng áo trắng loé lên, nhanh chóng vọt tới, ngang nhiên vùng quyền đánh tới.

Phương Tri Hành điều động cơ bắp, xông lên nghênh đón, đầu tiên là nghiêng người tránh được quyền phong của tùy tùng áo trắng sau đó rút đao ra khỏi vỏ.

Xi ~

Bảo đao cấp 2 vô cùng sắc bén, ánh đao chột lóe, xẹt qua cánh tay phải của tùy tùng áo trắng.

Chỉ một thoáng, máu tươi bắn tung toé!

Một cánh tay rời khỏi thân thể bay ra, rơi xuống ngoài mấy mét.

“Người!”

Tùy tùng áo trắng hoảng sợ biến sắc, ôm cánh tay cụt máu chảy đầm đìa, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Phượng Tri Hành không nói hai lời, vung đao chém ngang.

Tuỳ tùng áo trắng thấy tình thế không ổn thì lui mạnh về sau.

Nhưng tốc độ, sức mạnh của Phượng Tri Hành hoàn toàn vượt qua tuỳ tùng áo trắng, đao phong chém qua bên hông hắn.

Xì xì!

Cả người tuỳ tùng áo trắng cứng đờ, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, phần eo dần dần lệch khỏi vị trí sau đó chia làm hai đoạn, ngã xuống.

Bên này Phượng Tri Hành chém giết một người, ngẩng đầu nhìn quanh, hiện trường chém giết một mảnh hỗn loạn.

Song phương đều có người chết.

Tất cả tuỳ tùng của Điền Thái Hưng đều là tinh nhuệ, thực lực kinh người, cho dù lọt vào vây công vẫn có thể phản sát, phá vòng vây.

Người bên phía Phượng Tri Hành đông hơn, chết cũng nhiều hơn.

Rất nhanh, tầm mắt Phượng Tri Hành khóa chặt một tuỳ tùng áo trắng khác, bèn xách đao vọt lên.

Người đó cũng dùng đao, đao pháp sắc bén, nước không vắng vào, vừa thi triển thì mưa cũng bị đao ảnh làm vắng ra.

Lúc này đã có hai hắc y nhân chết dưới đao của hắn.

Ngoài ra hai hắc y nhân vây quanh hắn, chỉ dám du đấu, không dám đến gần.

“Đến đi, có ngon thì đến đi!”

Người đó vung trường đao, không ngừng khiêu khích.

Phương Tri Hành coi như không thấy, một đao chém tới từ trên xuống.

Cheng ~

Trường đao của người đó bị gãy, vỡ vụn văng ra!

Bảo đao cấp 2 của Phương Tri Hành mạnh mẽ, sau khi chém gãy trường đao của người đó lại tiếp tục chém xuống vai của người kia.

Xì xì ~

Bảo đao cấp 2 chém xuống vai của người đó, một đường chém thẳng xuống lại chém tách bờ vai của hắn.

“Người, người...”

Trên mặt người nọ chợt xuất hiện vẻ khó tin, hắn chưa bao giờ trải nghiệm đao uy khủng bố như thế.

Chỉ là một đao đã chém chết hắn, khủng bố như vậy, đây là thực lực gì?!

Một đao của Phương Tri Hành rất mạnh khiến hai hắc y nhân du đấu giật nảy mình.

Bọn họ liếc nhau, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ không thể diễn tả thành lời.

Cùng là người dốc sức cho La gia, thực lực lại chênh lệch lớn như vậy.

“Cẩn thận!”

Phương Tri Hành đột nhiên gấp gấp rộng to.

Trong lòng hai hắc y nhân căng thẳng, còn chưa kịp làm gì, một luồng sức mạnh khủng bố từ phía sau đánh tới.

Ầm ~

Trong nháy mắt, hai người sống to lớn bị đánh bay, máu thịt xương cốt văng tung toé bốn phía.

Hình ảnh đó giống như một chiếc xe tải lao nhanh, đùng bay hai người qua đường.

Phượng Tri Hành ngửa mặt ngã xuống đất, trong đồng tử ánh ngược ra một bóng dáng màu tím.

Chính là phu nhân áo tím kia!

Nhưng mà lúc này bà ta đã biến thân, phía sau lưng mọc ra hai cái cánh to lớn giống như con dơi bay lượn trong bầu trời đêm.

“Bà ta biết bay?!”

Trong lòng Phượng Tri Hành nghiêm nghị, tìm kiếm bóng dáng của Tân Triển Hồng lại phát hiện Tân Triển Hồng di chuyển rất nhanh trên mặt đất, truy kích phu nhân áo tím.

Nhưng Tân Triển Hồng không biết bay, cho dù trên mặt đất ông chạy nhanh cỡ nào, cũng không ăn thua gì.

Phu nhân áo tím bay lượn trên không, trong lòng ôm Điền Thái Hưng, mỗi lần đáp xuống liền đánh bay mấy hắc y nhân.

Lực va chạm của bà ta rất khủng bố, nháy mắt đã đâm cho toàn thân người ta sụp đổ, máu thịt bay tứ tung.

Không chỉ như thế!

Đôi cánh của phu nhân áo tím giống như đao phong sắc bén cộng thêm bà ta dùng tốc độ cực nhanh cắt qua không gian, nơi đi

qua vạn vật thành hai đoạn!

Chỉ là mấy lần qua lại!

Một đám hắc y nhân chết thê thảm, hoặc bị đâm nát thân thể, hoặc bị chặt đứt thân thể.

Tình cảnh này, Phương Tri Hành có năng lực làm gì, dứt khoát ngã trên mặt đất giả chết.

“Má nó, rốt cuộc người là ai?”

Tân Triển Hồng bị chọc giận, gào thét.

Phu nhân không phản ứng với ông, hết lần này tới lần khác lao xuống, thu gặt tính mạng của hắc y nhân.

Mấy chục hắc y nhân nhanh chóng giảm bớt, giây lát sau chỉ còn lại không đến 10 người.

Bọn họ cũng không ngốc, thấy tình thế không ổn liền xoay người bỏ chạy.

Hết cách, không trốn thì có thể làm sao?

Phu nhân áo tím đường đường là cường giả Cửu Ngưu cảnh.

Một đám Ngũ Cầm cảnh nháy nhót dưới mí mắt người ta, giống như kiến bò trên chảo nóng, không khác gì tìm đường chết.

Chương 507: Tái Ngộ (3)

Ngũ Cầm cảnh không nào đánh với Cửu Ngưu cảnh, cho không hay gì!

Càng không nhắc tới, sau khi phu nhân áo tím biến thân còn biết bay, nhờ bóng đêm che giấu, bay tới bay lui, xuất quỷ nhập thần.

Ngay cả Quỷ Dao Lưng Gù Tân Triển Hồng đụng phải cường giả loại hình này, trong lúc nhất thời cũng bó tay.

Một người trên mặt đất, một người ở trên trời, đánh thế nào?!

Hắc y nhân may mắn còn sống không chậm trễ lựa chọn chạy trốn.

“Hửm, chạy rồi?”

Ánh mắt Tân Triển Hồng đảo qua, lập tức phát hiện hắc y nhân đang tan tác mà chạy, sắc mặt chột u ám.

“Ai trốn người đó chết!”

Một tiếng rống to truyền ra, kinh sợ bốn phương tám hướng!

Những hắc y nhân đang chạy trốn không khỏi rùng mình, da đầu đều tê rần.

Sau nháy mắt, bọn họ không hẹn mà cùng dừng bước, xoay người, căng da đầu trở về chiến trường.

Nếu bọn họ chạy trốn, sau khi xong chuyện tất nhiên sẽ bị truy cứu trách nhiệm, kết cục có thể nghĩ mà biết.

Phu nhân áo tím thấy cảnh tượng này, trong trời đêm bà ta chần chờ một lát lại lao xuống dưới, đằng đẵng sát khí nhằm phía mấy hắc y nhân.

“Đệt mợ!”

Một đám hắc y nhân đã tê rần, cực kỳ hoảng sợ, chạy trốn trong hoảng loạn.

Ánh mắt Tân Triển Hồng loé lên, dưới chân nhanh chóng di chuyển, đi tới trước cửa lớn của Bạch Hạc sơn trang, một cước đá bay sư tử đá trước cửa.

Đùng!

Sư tử đá uy vũ nặng nề bay lên không giống như bóng cao su.

Vù vù vù!

Tân Triển Hồng vung đao chém liên tục, chỉ là trong nháy mắt, sư tử đá to lớn chợt chia năm xẻ bảy.

Đao uy tung hoành đánh vào trên sư tử đá đang rơi xuống.

Chỉ một thoáng, vô số mảnh đá như có thần trợ, đạt được tốc độ khủng bố không khác gì từng quả pháo gào thét bay đi!

Vù vù vù!

Tiếng phá không vang dội!

Đá vụn bay vút, cực kỳ nhanh chóng lao vào bầu trời đêm, bao trùm một vùng không gian lớn.

Phu nhân áo tím ôm Điền Thái Hưng trong lòng giật mình, đôi cánh chấn động dữ dội, miễn cưỡng bay lên cao, nhanh chóng bay lượn xoay tròn trên không trung, tránh né những mảnh đá vụn.

Ầm~

Một tảng đá to như chậu rửa mặt mang theo sức mạnh kinh người, vừa mới đập trúng cánh của phu nhân áo tím.

Phu nhân áo tím nhất thời lão đảo khắp nơi, xoay tròn, ngã quỵ xuống.

“Ha ha!”

Tân Triển Hồng vui mừng quá đỗi, đầu tiên ông lợi dụng những hắc y nhân đó thu hút sự chú ý của phu nhân áo tím, lại thi triển một lần tập kích bất ngờ.

Không ngờ một kích hiệu quả!

Tân Triển Hồng kéo Trảm Mã đao chạy như điên qua.

Chỉ thấy cơ bắp toàn thân ông bành trướng dữ dội, thân hình tăng vọt với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong giây lát biến thành một bán nhân mã cao lớn hùng tráng.

Sau khi hóa yêu, Tân Triển Hồng nháy mắt tăng tốc, trở nên nhanh hơn, lúc chạy nhanh mang theo một cơn gió mạnh làm người ta sợ hãi.

Vù vù!

Thi thể trên mặt đất, xe ngựa đứt gãy còn có Phương Tri Hành giả chết!

Có một thứ tính một thứ đều bị gió mạnh quét ngang bay lên.

Phương Tri Hành lăn lộn liên tục, đâm vào một cây đại thụ.

Cậu vươn tay bám đại thụ, lập tức rẽ ngoặt, lăn tới sau đại thụ thuận thế đứng dậy.

“Vãi nôi...”

Da mặt Phương Tri Hành co giật, nhanh chóng xem xét thân thể.

Ừm, cũng không tệ lắm.

Trong khi hai vị cường giả Cửu Ngưu cảnh đánh nhau, trên người cậu giống như kỳ tích không bị thương.

Phương Tri Hành hít sâu, ló đầu nhìn lại.

Chỉ nhìn thấy bán nhân mã xách Trảm Mã đao, sức lực mạnh mẽ chém về phía phu nhân áo tím rơi xuống đất.

Cheng!

Tiếng va chạm dữ dội truyền ra, chấn động màng nhĩ của người ta.

Phu nhân áo tím vung hai cánh, chặn ở đỉnh đầu, miễn cưỡng chặn Trảm Mã đao sức lực mạnh mẽ.

Đôi cánh va chạm dữ dội với Trảm Mã đao phát ra tiếng vang giống như kim loại va vào nhau, thậm chí còn bắn ra tia lửa văng ra khắp nơi!

Đó là hai vật cứng sức mạnh với mấy chục vạn cân!

Một vòng tròn sóng không khí mắt thường có thể thấy được theo đó khuếch tán, thổi quét nước mưa, hóa thành sóng xung kích cực kỳ khủng bố.

Đại thụ phụ cận đồng loạt bị cắt đổ rạp về phía ngoài.

Toàn bộ tùy tùng áo trắng và hắc y nhân đều bay ra ngoài, từng người ngã giống như chó ăn phân, vô cùng chật vật.

Trăm Mã đao tạm dừng giữa không trung, thế chém xuống lập tức tạm dừng.

Tân Triển Hồng hít một hơi, ngạc nhiên nói: “Từ khi nào bên cạnh Điền Thái Hưng có thêm cao thủ như người vậy? Rốt cuộc người là ai?”

“Hừ!”

Phu nhân áo tím chỉ cười nhạt, mặt lộ vẻ khinh miệt, sau đó hai tay của bà ta vươn ra giống như ma quỷ.

Chỉ thấy hai tay bà ta cùng sử dụng, cầm chặt một thanh thứ kiếm, thân trường kiếm mỏng như tia chớp, thẳng tắp đâm vào ngực Tân Triển Hồng.

Tân Triển Hồng hừ lạnh một tiếng, bị ép lui mạnh về sau.

Phu nhân áo tím vội vàng đập cánh bay lên, trốn vào trong màn mưa tối đen, lại nắm giữ ưu thế khống chế bầu trời.

“Moé con tiện nhân này!”

Thấy cảnh tượng này, Tân Triển Hồng tức giận đến cắn răng ken két rồi lại không biết làm sao.

Chương 508: Cơ Giáp (1)

“Lăn xuống cho lão tử, xem lão tử “chơi” chết người như thế nào!”

Tân Triển Hồng hùng hùng hổ hổ, không thể làm gì lại giận dữ.

Sắc mặt phu nhân áo tím âm trầm nhưng cũng không dám bay xuống đối đầu với Tân Triển Hồng.

Bà ta mang theo Điền Thái Hưng càng bay càng cao, càng lúc càng xa, rất nhanh biến mất trong đêm mưa.

Phương Tri Hành thấy vậy, thầm thở phào một hơi, lập tức vọt ra đánh về phía những tùy tùng áo trắng.

Lúc này, toàn bộ những tùy tùng áo trắng trợn tròn mắt.

Vậy mà bọn họ bị phu nhân áo tím vứt bỏ!

Đám người Phương Tri Hành đã tức giận ghen một bụng từ lâu, chen lẫn xông lên chém giết để phát tiết nỗi hận trong lòng.

Tân Triển Hồng cũng tức giận bốc khói, vung đao hành hạ đến chết 4 - 5 tùy tùng áo trắng.

Không bao lâu, chiến đấu đã kết thúc.

Trừ phu nhân và Điền Thái Hưng, tùy tùng mà bọn họ dẫn theo bị tàn sát thê thảm, không một may mắn sống sót.

Tân Triển Hồng thở hổn hển, mắt lạnh nhìn thi thể nằm ngổn ngang, lại ngửa đầu nhìn bầu trời đêm vô tận.

Mưa rơi lên khuôn mặt ông khiến vẻ mặt của ông thoát nhìn vô cùng dữ tợn, vô cùng u ám.

“Đi thôi!”

Tân Triển Hồng thu hồi ánh mắt, xoay người nhảy vào trong bóng tối, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Phương Tri Hành thấy vậy, thân hình lập tức nhoáng lên, chui vào trong rừng cây.

Cậu không có bất kỳ dừng lại nào, chạy vào chỗ sâu trong rừng cây, tìm được con ngựa của mình.

Cậu trèo lên ngựa, giục ngựa chạy như điên.

Ước chừng rạng sáng, Phương Tri Hành trở về Ích Hương trai.

Hồng Diệp còn chưa ngủ lên nghênh đón, vừa thấy sắc mặt Phương Tri Hành, kinh ngạc nói: “Làm sao vậy?”

Phương Tri Hành trả lời: “Nhiệm vụ thất bại rồi.”

Cậu nói đơn giản.

Hồng Diệp ngừng thở, vẻ mặt nghiêm túc đáp: “Cái này ta phải thông báo cho đại công tử và đại phu nhân.”

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, Hồng Diệp đi vào thư phòng, dịu dàng nói: “Trai chủ, đêm qua các ngài gặp phải phu nhân kia, đã tra được thân phận của bà ta chính là cao thủ đến từ ‘Thánh Bức môn’.”

“Thánh Bức môn?!”

Phương Tri Hành chưa từng nghe, kinh ngạc nói: “Không phải thế lực của quận Thanh Hà đâu hả?”

Hồng Diệp gật đầu nói: “Thánh Bức môn ở ‘quận Phong Linh’, không ở trong phạm vi thế lực của La gia.”

Phương Tri Hành thầm nghĩ một tiếng quả nhiên, khó trách Tân Triển Hồng hoàn toàn không biết phu nhân áo tím.

Hai người vốn không hoạt động ở một khu vực, đôi bên chưa bao giờ tiếp xúc.

Có thể nói phu nhân áo tím xuất hiện quá đột ngột, không lường trước được dẫn đến ám sát đêm qua của bọn họ gặp phải trở ngại trước nay chưa có.

Nhiệm vụ thất bại cũng thôi đi, còn chết và bị thương thê thảm như vậy.

Rất nhiều hắc y nhân đi đòi nhà ma, chết thê thảm ở bên ngoài, thậm chí không có người nhặt xác.

Vận mệnh bi thương tương tự có thể xảy ra trên người Phương Tri Hành bất cứ lúc nào.

Phương Tri Hành nhắm mắt lại, cẩn thận nhớ lại giao chiến giữa Tân Triển Hồng và phu nhân áo tím.

Sức mạnh mà cường giả Cửu Ngưu cảnh bộc phát ra, vượt qua tưởng tượng.

Phương Tri Hành không thể xác định khí lực cụ thể của Tân Triển Hồng lớn cỡ nào, ước tính đơn giản ông ta không ít hơn 20 vạn cân.

Nói cách khác, cho dù Phương Tri Hành thi triển kỹ năng bộc phát “Huyết Vồng”, ở trước mặt Tân Triển Hồng có thể chống đỡ nhiều nhất hai ba hiệp sẽ bị giết chết.

Nói đến đây, trong lòng Phương Tri Hành kim lòng không đậu

chợt xuất hiện một cảm giác cấp bách dữ dội.

Đảo mắt đã là hai ngày sau, thời gian sáng sớm hai người trung niên đột nhiên đi vào Ích Hương trai.

Hồng Diệp tiếp đãi bọn họ.

Không lâu, cô bấm báo với Phương Tri Hành: “Bên phía đại công tử đưa tới cho ngài hai trợ thủ, người được lắm, tu vi đều là Tứ Cầm cảnh.”

Phương Tri Hành nhíu mày nói: “Ồ, hai người bọn họ là lai lịch gì?”

Hồng Diệp cẩn thận trả lời: “Thật ra hai người là một đôi phu thê, tên là Nhạc Vân Trạch, Cù Quỳnh Anh, người giang hồ gọi là ‘Uyên Ương Song Sát’.”

Khóe miệng Phương Tri Hành co giật, vừa nghe đã biết hai người này không phải thứ tốt lành gì.

Cậu thản nhiên nói: “Gọi bọn họ vào đi.”

Hồng Diệp gật đầu, hô ra ngoài cửa: “Nhị vị mời vào.”

Tiếng cót két vang lên.

Cửa mở!

Hai bóng dáng nhanh chóng vào cửa, vừa gặp đã cúi đầu, tư thái khá cung kính.

Phương Tri Hành không mặn không nhạt đánh giá Uyên Ương Song Sát vài lần.

Bọn họ thoát nhìn hơn 30 tuổi, mặc trang phục màu đen, khiêm tốn không phô trương.

Nam nhân râu rậm, cao lớn thô kệch, sử dụng rìu ngắn.

Dung mạo của nữ nhân thì vô cùng bình thường, bộ ngực khá to, bên hông giắt một cái trường tiên.

“Đều đứng lên đi.”

Phượng Tri Hành cười, nâng lên hư không: “Hoan nghênh nhị vị đến Ích Hương trai.”

Uyên Ương Song Sát cùng kêu lên: “Vợ chồng bọn ta bất tài, nguyện vì trai chủ làm trâu làm ngựa.”

“Ừm, về sau ắt có chỗ dùng đến hai vị.”

Phượng Tri Hành không có gì để nói, lập tức dẫn dò Hồng Diệp sắp xếp chỗ ở cho cặp phu thê.

Chương 509: Cơ Giáp (2)

Cứ như vậy, sau khi Ích Hương trai mất đi Mã Tranh Minh lại nghênh đón hai vị khách mới.

Cũng vào ngày hôm nay, phủ đệ của quận trưởng đại nhân giăng đèn kết hoa, tổ chức một bữa tiệc vui.

Thứ tử của quận trưởng đại nhân La Thản Chi, như ý nguyện lấy được tiểu thư Phùng gia Phùng Giai Dao, thật đáng mừng.

Đương nhiên, Phương Tri Hành không có tư cách đến uống rượu mừng.

Cho dù trên triều đình hay là trong giang hồ, hiện tại Phương Tri Hành chỉ là một nhân vật nhỏ không lên được mặt bàn.

Đảo mắt lại qua mấy ngày.

Sáng hôm nay, bên phía Phong Ngâm các truyền đến tin tức tốt.

“Cuối cùng!”

Phương Tri Hành đã sớm không kịp chờ, nhanh chóng chạy tới Phong Ngâm các.

“Công tử gia, tin vui lớn!”

Lão già râu trắng xoa hai tay, cười nói: “Phong Ngâm các bọn ta đi sớm về tối, lao lực muôn vàn vất vả, cuối cùng giúp ngài tìm được công pháp.”

Ông dựng thẳng hai ngón tay, đắc ý nói: “Hơn nữa, bọn ta một

hơi tìm được tung tích của hai môn công pháp.”

Tinh thần Phương Tri Hành chấn động, cậu biết rõ ông già này không thấy thỏ rừng không thả đại bàng, không nói hai lời, lấy ra mấy kim phiếu đưa qua.

Ông già đếm lại, vừa lòng cười nói: “Trước tiên nói một tin tức tốt, Phong Ngâm các ta đã thu nhận một quyển môn công pháp &LTPh;ệ Huyết Kiếm Kinh> này, chỉ cần ngài muốn, giá cả dễ thương lượng.”

Phương Tri Hành hiếu kỳ nói: “Một môn công pháp khác thì sao?”

Ông già liền nói: “Môn công pháp kia là &LTTh;ên La Hóa Huyết Công>, bọn ta tìm được một vị truyền nhân của ‘Thánh Huyết môn’, trong tay người đó có công pháp hoàn chỉnh.”

Phương Tri Hành hít sâu nói: “Tên và địa chỉ?”

Ông lão trả lời: “Người đó tên là Vệ An Phong, tuy gã mang công pháp thượng thừa trên người, cũng không thích luyện võ chỉ thích ủ rượu, trước mắt gã chỉ là một người làm rượu bình thường làm việc ở Nhan thị tửu trang.”

Nhan thị tửu trang?!

Trong lòng Phương Tri Hành lập bập, làm sao cũng không ngờ bản thân lại có quan hệ với Nhan thị tửu trang.

Phương Tri Hành chần chờ nói: “Ta nghe nói Nhan thị tửu trang đã bị người ta diệt rồi, hiện tại Vệ An Phong ở đâu?”

Ông già đáp: “Vệ An Phong vẫn đi theo người của Nhan gia, lúc này hẳn ở trong Bạch Hạc sơn trang.”

Phương Tri Hành cạn lời.

Trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy hả?

Cậu nhìn thật sâu vào ông già.

Nếu không phải Phong Ngâm các sở hữu danh tiếng mấy trăm năm, thậm chí cậu hoài nghi nơi này có âm mưu.

“Mặc kệ thế nào, trước mua lại &LTPH;ệ Huyết Kiếm Kinh> rồi nói sau.”

Phương Tri Hành hỏi: “Bàn giá đi, người muốn bán &LTPH;ệ Huyết Kiếm Kinh> bao nhiêu?”

Ông già lại xua tay, cười nói: “Đừng nóng vội, &LTPH;ệ Huyết Kiếm Kinh> không ở chỗ ta, ở tổng bộ Phong Ngâm các bọn ta, cần tốn chút thời gian vận chuyển qua đây. Về phần giá à...”

Hai người bắt đầu cò kè mặc cả.

Công phu sử tử ngoạm của ông già muốn một cái giá trên trời.

Phương Tri Hành vẫn mua nổi nhưng cậu sẽ bởi vậy mà táng gia bại sản.

Trong nhất thời không thể thỏa thuận giá cả.

Dường như ông già nhìn ra Phương Tri Hành vô cùng khát vọng lấy được môn công pháp Hoá Yêu cảnh, một dáng vẻ ăn chắc Phương Tri Hành, chết sống không chịu giảm giá.

Phương Tri Hành cũng ngửa mặt, quả quyết từ chối, phất tay áo đi mất.

Sau đó cậu chạy tới Bạch Hạc sơn trang.

Vừa qua buổi trưa, Phương Tri Hành cưỡi ngựa tới ngoài cửa lớn của Bạch Hạc sơn trang.

Về lại chốn cũ, dấu vết chiến đấu đêm đó lờ mờ có thể thấy được.

Dù sao hai Cửu Ngưu cảnh chiến đấu kịch liệt ở đây, phá hoại tạo thành vô cùng to lớn.

Cây cối ngã ngổn ngang, đường xá bị phá hoại, thảm cỏ bị vạ lây...

Phương Tri Hành xoay người xuống ngựa, đi lên trước gõ cửa.

Rất nhanh, một lão bộc mở cửa ra, đánh giá Phương Tri Hành hỏi: “Người là ai?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ta là bạn của Vệ An Phong, ta tới thăm bạn.”

“À, người tìm lão Vệ à!”

Lão bộc lộ ra một nụ cười, gật đầu nói: “Ngài chờ một lát, ta đi gọi hân.”

Phương Tri Hành kiên nhẫn chờ.

Ước chừng sau một ly trà nhỏ, cửa lớn lần nữa mở ra, một người đàn ông trung niên thô lỗ mặc áo xanh đeo tạp dề đi tới.

Tóc của người đàn ông thô lỗ nửa buộc nửa thả, chòm râu lộn xộn, khuôn mặt có vài phần cảm giác tang thương của đại thúc trung niên, trong ánh mắt tràn ngập vẻ u sầu.

Vừa nhìn, toàn thân người này tràn ngập khí tức nghệ thuật dày đặc.

“Người là?”

Vệ An Phong cẩn thận nhìn Phương Tri Hành, gã vốn không quen cậu.

Phường Tri Hành chấp tay nói: “Vệ đại ca, mạo muội rồi, tại hạ Trương Trường Kích, có việc tìm ngài.”

Vệ An Phong kinh ngạc nói: “Người và ta vốn không quen biết, tìm ta có chuyện gì?”

Phường Tri Hành nói thẳng: “Ta nghe nói trong tay Vệ đại ca có một môn công pháp Hoá Yêu cảnh &LTThiên La Hóa Huyết Công>, phải không?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Vệ An Phong đột nhiên thay đổi...

“Ai nói cho người biết?”

Sắc mặt Vệ An Phong nhanh chóng trở nên khó coi, trầm giọng hỏi.

Chương 510: Thiên Nhân (1)

Phương Tri Hành im lặng một chút, đáp: “Trưởng môn thành tâm đến mua &LTThi;ên La Hóa Huyết Công>, mong Vệ đại ca có thể thành toàn.”

Vệ An Phong cười lạnh một tiếng, tức giận nói: “Người có biết, ta căn bản không có &LTThi;ên La Hóa Huyết Công> gì đó? Đó chỉ là một tin đồn thôi!”

Phương Tri Hành đột nhiên nheo mắt.

Vệ An Phong buông tay, than thở buồn bực: “Ta không phải người luyện võ cho nên cũng không hứng thú với võ công, nhưng không biết người nào tung tin đồn ta có thần công tuyệt thế gì đó, hại ta liên tục bị quấy rầy.”

Gã chỉ vào mũi Phương Tri Hành nói: “Người không phải người đầu tiên đến tìm ta, trước đó có một hán tử giang hồ, tóm lấy ta đánh một trận, ép ta giao &LTThi;ên La Hóa Huyết Công> ra, ta không lấy ra được, gã liền không ngừng đánh ta, suýt chút nữa đánh chết ta.”

Phương Tri Hành hỏi: “Chẳng lẽ người không phải truyền nhân của ‘Thánh Huyết môn’ à?”

“Ta không phải.”

Vệ An Phong lắc đầu, bất lực nói: “Nhưng gia gia ta là truyền nhân của Thánh Huyết môn, chắc là vì lý do này mà ta luôn bị người trong giang hồ quấy rối không ngừng.

À đúng rồi, hai năm trước có người điên khùng tán tận lương

tâm đào mộ gia gia ta, cũng chính là để tìm công pháp.”

Phương Tri Hành vô cùng cặn lời, cậu tỏ vẻ áy náy nói: “Thật ngại quá, Trương mỗ bị người ta lừa, làm phiền Vệ đại ca rồi.”

Thấy vậy, Vệ An Phong bình tĩnh lại, đáp: “Không sao, dù sao người cũng không đánh ta.”

“Cáo từ.”

Phương Tri Hành chấp tay cáo từ.

Vệ An Phong nhìn cậu rời đi, một lúc lâu sau, gã thở dài một tiếng rồi xoay người đi vào trang viên.

Không lâu sau, gã đi đến phía sau một tòa lầu các, khẽ ho một tiếng.

Chẳng mấy chốc, có người đẩy cửa sổ ra.

Một bóng người lộ ra nơi cửa sổ, tuy dáng người có chút mơ hồ, nhưng lại giống như một đóa hoa quỳnh nở rộ, trắng trong thanh tịnh, rực rỡ chói mắt.

Vệ An Phong ngẩng đầu, thâm tình nhìn bóng dáng mờ ảo trong cửa sổ rồi khẽ nói: “Tiểu thư, vừa rồi lại có một người trong giang hồ đến dò la tung tích của &LTThiên La Hóa Huyết Công>.”

Chẳng mấy chốc, một giọng nói yêu kiều, làm nũng vang lên từ trong cửa sổ: “Sao huynh lại gọi ta là tiểu thư nữa rồi?”

Vệ An Phong đỏ mặt, nhìn xung quanh, nhỏ giọng kích động gọi: “Hồng Đào.”

“Ừm, như vậy mới đúng chứ.”

Bóng người trong cửa sổ chính là Nhan Hồng Đào.

Nàng vui vẻ cười nói: “Người ta thích huynh gọi tên của ta mà.”

Vệ An Phong càng thêm kích động, vui vẻ nói: “Chỉ cần Hồng Đào vui, vậy thì ta cũng vui.”

Nhan Hồng Đào bỗng nhiên lại áy náy nói: “Vệ đại ca vất vả rồi, ôi, chuyện này đều tại ta cả, nếu không phải ta không cẩn thận để lộ thân phận của huynh, sao đám người giang hồ kia có thể tìm được huynh chứ.”

Vệ An Phong vội nói: “Không trách muội, dù sao trong tay ta thật sự không có &LTThiên La Hóa Huyền Công> mà.”

“Đúng vậy.”

Nhan Hồng Đào che miệng cười khẽ, bộ dáng vui vẻ không thôi, “Không ai đoán được, huynh đã tặng công pháp tuyệt thế kia cho ta rồi.”

Đúng lúc này, trong phòng có người gọi: “Tiểu thư, người đang nói chuyện với ai vậy?”

Nhan Hồng Đào vội nói: “Không có ai, ta đang đọc sách.”

Vệ An Phong cúi đầu, một tia hạnh phúc hiện lên trên mặt, gã xoay người rời đi.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống.

Gió nhẹ thoảng qua, Bạch Hạc sơn trang vô cùng yên bình.

Người trong trang đã nghỉ ngơi từ sớm, ngủ say giấc.

Bỗng nhiên!

Vụt, một bóng người lướt qua tường, lén vào trang viên.

Khoảnh khắc đáp xuống đất, ánh nển từ xa chiếu vào người hắn.

Hắc y bật mặt, ánh mắt trong veo.

Người thần bước đi không một tiếng động giống như ma quỷ, nhanh chóng đến dưới lầu các.

Chỉ thấy hắn nhón chân, nhẹ nhàng bay lên khỏi mặt đất, đáp xuống cửa sổ.

Hắn mở cửa sổ rồi chui vào trong nhà, lặng lẽ đi đến bên giường.

Bên trong màn, trên giường!

Có một nữ nhân đang nằm.

Không ngoài dự đoán, nữ nhân không đắp chăn, vẫn không mặc gì.

“Hóa ra Nhan Hồng Đào thực sự thích ngủ khỏa thân...”

Trong lòng hắc y nhân vừa buồn cười vừa ngạc nhiên, người đó không phải ai khác, chính là Phương Tri Hành!

Ban ngày, cậu giả vờ rời đi trước mặt Vệ An Phong, sau đó nhanh chóng quay trở lại.

Cậu trèo lên một cây đại thụ, nhìn bao quát toàn bộ Bạch Hạc sơn trang, ánh mắt dõi theo nhất cử nhất động của Vệ An Phong.

Sau đó, cậu vừa khéo nhìn thấy cảnh Vệ An Phong lén lút gặp gỡ Nhan Hồng Đào!

Hay lắm!

Nhan Hồng Đào lợi hại thật, một chân đạp hai thuyền!

Tuy nhiên, nói vậy cũng không hoàn toàn đúng.

Bởi vì Điền Thái Hưng chỉ là người theo đuổi Nhan Hồng Đào, không có nghĩa là Nhan Hồng Đào đã thích Điền Thái Hưng.

Hình như, Nhan Hồng Đào và Vệ An Phong mới là chân ái!

Chuyện này tính là gì, tiểu thư lại phải lòng một tên gia nô?

Phượng Tri Hành vén màn lên, cậu nhanh tay lẹ mắt, trèo thẳng lên người Nhan Hồng Đào, dùng hai chân ghì chặt hai cánh tay của cô rồi bịt miệng cô lại.

Nhan Hồng Đào chợt mở bừng mắt.

Trong bóng tối.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Chương 511: Thiên Nhân (2)

Kỳ lạ là, Nhan Hồng Đào không hề la hét hay kêu gào, thậm chí còn không phát ra một tiếng rên nào.

Cô chỉ mở to mắt, tò mò nhìn Phương Tri Hành.

“Đừng lên tiếng, ta có chuyện muốn hỏi người, nếu hiểu thì chớp mắt một cái.” Phương Tri Hành nói nhỏ.

Nhan Hồng Đào chớp mắt.

Phương Tri Hành hỏi: “Vệ An Phong có bí kíp &LTThiên La Hóa Huyết Công> không, nếu có thì chớp mắt một cái?”

Nhan Hồng Đào không chớp mắt.

Phương Tri Hành nhú mày, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Với trình độ chuyên môn của Phong Ngâm các, theo lý mà nói bọn họ không nên mắc phải sai lầm cấp thấp như vậy mới đúng.

Xảy ra vấn đề ở đâu nhỉ?

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Phương Tri Hành, cậu siết cổ Nhan Hồng Đào khiến cô ngạt thở, chẳng mấy chốc đã bất tỉnh.

Sau đó, cậu dùng khăn trải giường bọc Nhan Hồng Đào lại, vác cô lên vai rồi trèo qua cửa sổ nhảy xuống lầu.

Không lâu sau, cậu đến một biệt viện, nhặt một viên sỏi lên, búng ngón tay bắn ra.

Choang~

Viên sỏi bay vút đi, đập vào một ô cửa sổ, phát ra tiếng động lớn.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành lại bắn ra viên thứ hai, rồi viên thứ ba.

Một lát sau, có người mở cửa, quát lớn: “Ai ném đồ vào cửa sổ nhà ta?”

Xung quanh không một tiếng đáp lại.

Trong lòng người nọ khó hiểu, bước ra sân.

Đúng lúc này, một bóng đen bất ngờ xuất hiện sau lưng hắn, giơ tay gõ vào gáy hắn.

Người nọ đổ gục xuống đất, ánh trăng mờ nhạt chiếu vào mặt hắn, không phải Vệ An Phong thì là ai.

Phương Tri Hành vội vàng xách Vệ An Phong lên rồi nhanh chóng nhảy qua tường rồi khỏi Bạch Hạc sơn trang.

Cậu đi đến khu rừng bên ngoài, đặt hai người xuống, dựa vào một gốc cây lớn.

Sau đó cậu đánh thức Vệ An Phong dậy.

“A, ai đánh ta?”

Vệ An Phong tỉnh lại, đau đớn xoa xoa cổ.

Giây tiếp theo, gã nhìn thấy Phương Tri Hành đang ngồi xổm trước mặt mình thì sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Phù~

Phương Tri Hành châm lửa, thấp sáng xung quanh, xua tan bóng tối.

Cậu đặt ống thổi lửa bên cạnh Nhan Hồng Đào.

“Tiểu thư!”

Vệ An Phong vô cùng kinh ngạc, nhìn thấy nữ tử quyến rũ được quần trong tấm chăn, tim đập chân run, vô cùng kích động.

Phương Tri Hành nhàn nhạt nói: “Vệ An Phong, người ngay không nói lời giả dối, mau giao &LTThiên La Hóa Huyết Công> ra đây.”

Ừng ực!

Vệ An Phong nuốt nước bọt, lắc đầu nói: “Không có, ta không có môn công pháp đó.”

Phương Tri Hành cười lạnh một tiếng, đưa tay lên đặt trên ngực Nhan Hồng Đào, bóp nhẹ hai cái.

Nhan Hồng Đào khẽ nhú mày.

“Người, người làm gì vậy?”

Vệ An Phong tức giận, vẻ mặt trở nên hung dữ, dáng vẻ giống như muốn ăn thịt.

Phương Tri Hành trầm giọng nói: “Cho người cơ hội cuối cùng, nếu không, ta sẽ làm một chuyện khiến người đau khổ cả đời ngay trước mặt người.”

Vệ An Phong nghẹn thở, tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

Một lúc lâu sau, hắn mới lên tiếng: “Ta đã tặng Thiên La Hóa Huyết Công cho người khác rồi.”

Phương Tri Hành hỏi: “Tặng cho ai rồi?”

Vệ An Phong liếc xéo Nhan Hồng Đào.

Phượng Tri Hành lập tức tỉnh ngộ, không nói nên lời: “Ý người là công pháp vẫn luôn nằm trong tay Nhan Hồng Đào?”

Vệ An Phong gật đầu.

Da mặt Phượng Tri Hành giật giật, một ngọn lửa bốc lên trong lòng, đột nhiên giơ tay tát Vệ An Phong một cái.

Chát~

Đầu Vệ An Phong lệch sang một bên, mấy cái răng văng ra ngoài, má sưng vù lên, đầu óc choáng váng.

Phượng Tri Hành lại đánh thức Nhan Hồng Đào, trầm giọng hỏi: “Ta biết người đã thức dậy từ lúc nãy rồi, trả lời ta, công pháp ở đâu?”

Nhan Hồng Đào liếc nhìn Phượng Tri Hành, thần nhiên nói: “Công pháp giấu ở chỗ nào, chỉ có một mình ta biết. Ừm, ta có thể đưa công pháp cho người, nhưng người phải giúp ta làm một việc.”

Phượng Tri Hành cau mày nói: “Người không có tư cách mặc cả với ta, nói ra thì ta sẽ thả người về. Không nói, ta sẽ khiến người chết không toàn thây.”

Nhan Hồng Đào nở một nụ cười mê hồn, hất cằm lên nói: “Chẳng lẽ người không muốn nghe thử xem ta muốn người làm việc gì à?”

Phượng Tri Hành do dự một chút, đáp: “Được, người nói ta nghe thử.”

Nhan Hồng Đào liếc xéo Vệ An Phong, nhàn nhạt nói: “Người giết hẳn đi, ta sẽ đưa công pháp cho người.”

“???”

Phượng Tri Hành sững sờ.

Vệ An Phong đột nhiên quay đầu lại, vẻ khó tin tràn ngập trên khuôn mặt sững vù của gã

“Tiểu thư, người...”

Vệ An Phong nhìn Nhan Hồng Đào, mặt mày ngơ ngác, không biết phải làm sao.

Nhan Hồng Đào nghiêm túc nói: “Người đã từng thề độc, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không nói cho bất cứ ai biết chuyện công pháp ở trên người ta, nếu không người sẽ bị trời đánh, chết không chôn cất. Vừa rồi người đã vi phạm lời thề rồi, không phải à?”

Vệ An Phong sững sờ, kích động nói: “Ta, ta làm vậy là để cứu muội, mới...”

“Mới cái gì?”

Nhan Hồng Đào hùng hồn nói: “Người nói cho hắc biết công pháp ở trong tay ta, chẳng phải tự rước họa vào thân à? Chẳng phải là hại ta à? Ta ghét người chết đi được.”

Cô quay sang Phượng Tri Hành, lạnh lùng nói: “Giết hắc đi!”

Chương 512: Bất tử (1)

Phương Tri Hành hoàn toàn cạn lời. Nữ nhân này xinh thì xinh thật đấy, thế nhưng điểm lại không ai bằng, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Cậu liếc Vệ An Phong rồi nói: “Người và ta không thù không oán, nhưng cô ta muốn người chết, người có muốn nói gì không?”

Vệ An Phong hoảng sợ nói: “Tiểu thư, người chỉ cần đưa công pháp cho hần là được rồi mà, tại sao nhất định phải bắt ta chết?”

Nhan Hồng Đào làm như không nghe thấy, chỉ nói với Phương Tri Hành: “Rốt cuộc người còn muốn công pháp không?”

Phương Tri Hành rút một thanh chủy thủ, ném cho Nhan Hồng Đào rồi nói: “Vấn đề giữa hai người, các người tự giải quyết đi.”

Nhan Hồng Đào được quần trong chiếc chăn, cô vùng vẫy vài lần rồi mới giơ một cánh tay trắng như ngọc ra, cầm lấy chủy thủ.

“Tiểu thư...”

Vệ An Phong bước lại gần, vẻ ái mộ nồng nhiệt tràn ngập trong đôi mắt, lời lẽ ăn năn: “Muội đừng tức giận mà, ta sai rồi, ta xin lỗi muội.”

Phập!

Chủy thủ đâm thẳng vào ngực Vệ An Phong.

Vệ An Phong ngã về phía sau, mắt trợn trừng rất lớn, nhìn chăm chăm vào Nhan Hồng Đào.

“Oc!”

Gã phun ra một ngụm máu, chậm rãi gục xuống đất.

Cho đến khi chết, gã vẫn không tin Nhan Hồng Đào sẽ thật sự giết mình.

Phương Tri Hành lạnh lùng nhìn Nhan Hồng Đào, thản nhiên nói: “Bây giờ người có thể nói rồi đấy.”

Nhan Hồng Đào đáp: “Công pháp ở ngay trên người ta.”

Phương Tri Hành sửng sờ. Tuy trong bóng tối, cậu không xem xét kỹ thân thể Nhan Hồng Đào nhưng làn da cô rất trơn nhẵn, không có thứ gì giống như hình xăm.

Nhan Hồng Đào run rẩy vài cái, chui ra khỏi chăn, xoay người lại để lộ tấm lưng hoàn mỹ.

Cô cẩn thận nói: “Ta đã tu luyện &LTHuy;ết Nguyên Kinh>, có thể điều động khí huyết của bản thân, hội tụ thành chữ viết.”

Trong lúc nói chuyện, khí huyết ngưng tụ trên lưng cô, thể mà từng chữ nhỏ như nòng nọc hiện ra.

Đồng tử Phương Tri Hành co rút, cậu vội vàng giơ ống thổi lửa lên, áp sát vào lưng cô.

Mấy chữ giống như nòng nọc lần lượt hiện ra.

Hơi thở của cậu cũng không tự chủ được mà trở nên nặng nề.

Hơi thở hùng hồn phả ra, trong lúc hít thở thì phả lên lưng Nhan Hồng Đào.

Nhan Hồng Đào cảm thấy lưng hơi ngứa, không nhịn được mà lắc lư qua lại, tấm lưng trắng nõn nhô lên rồi lại hạ xuống.

Cô cứ động đậy như vậy, làm ảnh hưởng đến việc Phương Tri Hành xem công pháp.

Phương Tri Hành lập tức giơ tay lên, một tay giữ vai cô, một tay đỡ lấy eo cô, cố định thân thể cô lại.

Nhan Hồng Đào thật sự không còn nhúc nhích nữa.

Phương Tri Hành nhìn không chớp mắt, một lát sau, phần chữ kết thúc.

Một vạt chữ lớn gần như chiếm toàn bộ phần lưng của Nhan Hồng Đào.

Tuy nhiên, một bộ công pháp Hóa Yêu cảnh hoàn chỉnh ngoài nội dung chữ viết, chắc phải có đồ đằng tương ứng để hình dung.

Giây tiếp theo, Nhan Hồng Đào hơi nghiêng eo, để lộ phần bụng trắng nõn.

Tiếp đó, có một bức đồ đằng, như ẩn như hiện nổi lên.

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, nghiêng đầu, cẩn thận quan sát.

Dần dần, lông mày của cậu không nhện được mà nhíu lại.

Bởi vì đồ đằng kia rất mơ hồ, giống như một bức tranh mực phong vân.

Trong bức tranh, sương mù lan tỏa.

Sương mù màu đỏ máu, cuộn cuộn không ngừng.

Cảnh tượng này khiến Phương Tri Hành không khỏi nhớ lại những người cậu đã dùng một chữ ông đập nát, biến thành một vạt sương máu.

Bóng dáng của một con dị thú thoáng hiện lên giữa làn sương mù máu đỏ, to lớn như núi, có rất nhiều cái vòi dài và to.

Tiếc rằng cậu không thể nhìn rõ được những chi tiết cụ thể hơn.

Phương Tri Hành ra lệnh: “Đồ đẳng mờ quá, làm rõ lên một chút.”

Nhan Hồng Đào quay đầu lại ném cho Phương Tri Hành một ánh nhìn uất ức, đáp: “Những gì người thấy bây giờ chính là nội dung ta đã in lại, công pháp vốn dĩ đã như vậy.”

Phương Tri Hành hỏi: “Công pháp nguyên bản đâu rồi?”

Nhan Hồng Đào nói: “Công pháp vốn được lưu giữ trong mộ phần, nhưng sau khi Vệ An Phong đào lên, do bảo quản không tốt nên nó đã bị hư hại nghiêm trọng, gần như hỏng luôn rồi. Ta hết cách rồi mới phải in công lên trên cơ thể mình.”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm rồi dặn dò: “Người giữ nguyên tư thế, ta cần thời gian để ghi nhớ.”

“Hiểu rồi, người đọc đi.”

Nhan Hồng Đào cứ thế giữ nguyên tư thế.

Đương nhiên Phương Tri Hành không cần học thuộc lòng, cậu đang nhìn chăm chăm vào giao diện hệ thống.

Chỉ cần công pháp mà Nhan Hồng Đào cung cấp là thật, thì hệ thống nhất định có thể phân tích được điều kiện max cấp.

Chỉ cần chờ đợi là được.

Mong rằng nó là thật...

Cho đến lúc này, Phương Tri Hành mới có tâm trạng ngấm

nhìn Nhan Hồng Đào kỹ hơn.

Phải nói rằng, làn da của cô ta rất đẹp, giống như băng tuyết, trắng trẻo hồng nhuận, hồng hào lại mịn màng, tựa như hoa đào mùa xuân được phủ một lớp sương giá, có thể vỡ tan khi chạm vào.

Vóc dáng của cô càng không cần phải nói, uyển chuyển, yêu kiều, không thể chê vào đâu được.

Chương 513: Bất tử (2)

Gương mặt cô mang nét quyến rũ tự nhiên, ngũ quan tinh xảo như ngọc.

Lông mày cong vút, đôi mắt sáng ngời, sống mũi cao thanh tú, má ửng hồng, đôi môi như những trái anh đào mọng nước.

Không chỉ vậy, hương thơm thoang thoảng tỏa ra trên người cô vô cùng dễ chịu.

Phượng Tri Hành càng nhìn, ánh mắt càng nóng rực, hơi thở càng gấp gáp.

Tuy nhiên, cậu không phải là người dễ bị quyến rũ bởi vẻ đẹp, hương chi cậu trước nay cậu không thiếu nữ nhân, đủ loại nữ nhân đã từng thử qua vị ngọt.

Đối với loại liếm cẩu giống như Vệ An Phong, Nhan Hồng Đào có sức quyến rũ chết người, khiến người ta chìm đắm, không thể kiềm chế.

Nhưng Phượng Tri Hành thấy rất nhiều nữ nhân, hơn nữa cậu từng lật thẻ bài một đồng nữ nhân xinh đẹp.

Cậu không bị Nhan Hồng Đào quyến rũ say mê.

Chén cô ta, còn không bằng làm chuyện chính.

Phượng Tri Hành định thần lại, cẩn thận đọc &LTThiên La Hóa Huyết Công>.

Không ngoài dự đoán, nội dung công pháp vô cùng tối nghĩa sâu xa, rất khó hiểu.

Nhưng mà cậu vẫn có thể đọc hiểu phần đầu

Phương Tri Hành nhận hiểu được rằng, thực ra “hóa yêu” là một việc vô cùng nguy hiểm, không dễ chơi như vậy.

Cơ thể con người sẽ xảy ra biến đổi dữ dội trong thời gian ngắn, nếu không cẩn thận thì có khả năng biến thành dị dạng, nghiêm trọng thì sẽ nổ tan xác mà chết.

Điều này, Phương Tri Hành hiểu được rất dễ dàng.

Quá trình tiến hóa của sinh vật thường kéo dài hàng chục triệu năm, phải trải qua các đột biến gen hết lần này đến lần khác, thay đổi hình thái, cuối cùng người thích nghi mới có thể sống sót.

Hóa yêu có hoàn thành những việc cần hàng chục triệu năm trong chốc lát, chỉ cần dùng đầu gối nghĩ cũng biết, đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Chính vì vậy, quá trình tu luyện ở Cửu Ngưu cảnh chia làm bốn giai đoạn, còn được gọi là Hóa Yêu Tứ Trọng Tấu.

Đúng như tên gọi, việc hóa yêu của võ giả không thể giải quyết trong chốc lát, mà chia làm bốn bước.

Hóa Yêu Nhất Trọng, tức là giải phóng một bộ phận cụ thể trên cơ thể, ví dụ, chỉ biến một tay hoặc một chân thành yêu ma.

Phải biết rằng, điều kiện tiên quyết của hóa yêu chính là người ít nhất phải có sức mạnh Cửu Ngưu cảnh.

Nếu không thì ngay khi cơ thể người được giải phóng thì nó sẽ sụp đổ nổ tung vì cường độ thân thể không đủ.

Đây cũng là lý do tại sao giới hạn sức mạnh tối thiểu của Cửu Ngưu cảnh được đặt ở sức mạnh 9 vạn cân.

Sức mạnh Cửu Ngưu cảnh không chỉ là một ranh giới, mà còn

là một ranh giới an toàn cho sinh mệnh!

Nếu người hoàn thành bước này thì người sẽ chính thức thăng cấp lên Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ.

Hóa Yêu Nhị Trọng, cần phải giải phóng ít nhất một phần ba cơ thể, tu vi sẽ tăng lên Cửu Ngưu cảnh trung kỳ.

Hóa Yêu Tam Trọng, ít nhất phải giải phóng hai phần ba cơ thể, tương ứng với Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ.

Hóa Yêu Tứ Trọng, toàn thân hoàn toàn được giải phóng, tu vi đạt đến Cửu Ngưu cảnh viên mãn.

Trong quá trình hóa yêu, mức độ giải phóng cơ thể càng cao thì đương nhiên sức mạnh cũng càng mạnh.

Nhưng cần nhắc đến sự khác biệt về thiên phú cá nhân, ưu thế công pháp, điều kiện tài nguyên, v.v.

Những người khác nhau sau khi hóa yêu thì đạt được sức chiến đấu khác nhau.

Ví dụ, Tân Triển Hồng và phu nhân tử y, hai bên là hai kiểu hoàn toàn khác biệt

Một người là nhân mã, một người là dơi bay.

Đánh trên mặt đất, Tân Triển Hồng có lợi thế lớn.

Đánh trên trời, phu nhân tử y gần như bất khả chiến bại.

Ai mạnh ai yếu, không thể khái quát trong một lời.

Tuy nhiên cho dù thiên phú võ học của người cao đến đâu, cho dù người hóa yêu theo cách nào, giới hạn sức mạnh của người chính là 100 ngưu.

Từ xưa đến nay, chưa có người nào sau khi giải phóng toàn thân thì sức mạnh có thể vượt qua 100 người, chưa từng có.

Giới hạn chính là 100 vạn cân lực!

Chính vì vậy, cảnh giới tiếp theo của Cửu Ngưu cảnh chính là Bách Ngưu cảnh cũng từ đó mà ra.

Cửu Ngưu là giới hạn dưới, Bách Ngưu là giới hạn trên!

Theo đó, công pháp hóa yêu thường được chia thành bốn tầng, bắt buộc phải tu luyện từng tầng một, làm theo từng bước một.

&LTThiên La Hóa Huyết Công> cũng không ngoại lệ.

Đang suy nghĩ...

Bỗng nhiên, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

Phương Tri Hành tâm thần khẽ động, sự chú ý lập tức bị kéo trở lại.

[Điều kiện để trở thành Thiên La Hóa Huyết công tăng thứ nhất max cấp:

Tu luyện 1 môn dị huyết loại công pháp đồng thời tu vi đạt đến Ngũ Cầm cảnh viên mãn (Đã hoàn thành).

Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 72 con (chưa hoàn thành).

Thu thập 10 loại chân của “dị thú Đa Túc Cường” cấp ba (từ bốn chân trở lên là đa túc, chưa hoàn thành).

Giết 1 dị thú cấp bốn hoặc 1 tên Cửu Ngưu cảnh (chưa hoàn thành).

Hình dung đồ đằng trên 1000 lần (chưa hoàn thành).

Tắm trong biển máu 1 lần (chưa hoàn thành).

Thu thập huyết dịch của 1 nữ tử có dị huyết (chưa hoàn thành)

8, Thu thập 12 bông hoa Thiên La, thu thập 36 cây cỏ Hóa Huyết (chưa hoàn thành

9, Ở lại qua đêm trong Cẩm Khu cấp 4 1 lần (chưa hoàn thành)

10, Thịt dị thú cấp 3: 10 cân hoặc 48.000 viên Nhục Đan thượng phẩm cấp 3 (chưa hoàn thành)

Chương 514: Cấp Năm (1)

“Ha, điều kiện max cấp đã xuất hiện rồi!”

Phương Tri Hành lập tức cảm thấy vô cùng vui sướng, không thể kiềm chế được.

Chắc chắn, hóa ra công pháp trên người Nhan Hồng Đào là thật, cậu gần như không tốn chút công sức nào.

Xem xét kỹ 10 điều kiện.

Điều kiện 1 là điều kiện tiên quyết.

Phương Tri Hành đã tu luyện Thiên Sát Huyết Hải công và Thiên La Thánh Huyết Thư từ trước, đương nhiên đáp ứng được điều kiện này.

Điều kiện 2, 3, 4 liên quan đến chiến đấu và chém giết.

Trong đó, điều kiện 4 là khó nhất, cần phải giết một dị thú cấp 4 hoặc xử một tên Cửu Ngưu cảnh, chuyện này quả thực không hề dễ dàng.

Điều kiện 5 có phần kỳ ảo, yêu cầu quán tưởng đồ đằng.

Vấn đề là, đồ đằng trên người Nhan Hồng Đào quá mờ, sao có thể hình dung được?

Điều kiện 6, rõ ràng cần phải tạo ra một biển máu.

Điều này cũng không quá khó, có thể cân nhắc thực hiện cùng lúc với điều kiện 2, 3, 4.

Tương tự, điều kiện 10 cũng có thể hoàn thành theo cách này.

Điều kiện thứ 7 chính là thu thập huyết dịch, đối tượng là nữ tử có dị huyết.

Phượng Tri Hành không khỏi rung mình một cái, cậu nhìn sâu vào Nhan Hồng Đào quyền rũ mê người, trầm ngâm suy nghĩ.

Điều kiện 8 chính là thu thập các loại hoa cỏ kỳ lạ, có thể mua thì mua.

Điều kiện 9 khá mới mẻ, qua đêm trong Cấm Khu cấp 4, trước giờ cậu chưa từng thử.

Phượng Tri Hành xem đi xem lại 10 điều kiện max cấp, trong lòng nhanh chóng hiểu rõ.

“Được rồi, ta đã nhớ kỹ.”

Phượng Tri Hành dập tắt ống thối lửa, chậm rãi lùi lại hai bước.

Nhan Hồng Đào quay người lại, kéo chần đấp lên người rồi hỏi: “Bây giờ người có thể thả ta được chưa?”

Phượng Tri Hành im lặng một chút rồi lên tiếng: “Người bảo vệ &LTThiên La Hóa Huyết Công> tận tâm như vậy, là vì người cũng muốn tu luyện nó, đúng không?”

Nhan Hồng Đào bình tĩnh gật đầu: “Đúng vậy, tuy &LTHuyết Nguyên Kinh> có hàng chục môn công pháp phía sau, nhưng &LTThiên La Hóa Huyết Công> không nghi ngờ gì chính là môn công pháp nổi tiếng nhất.”

Phượng Tri Hành đáp ngay: “Lúc này ta đã xem lời giới thiệu công pháp rồi, tu luyện &LTThiên La Hóa Huyết Công> có một điều kiện cần thiết, cũng là con đường tắt để tăng cường tu vi

nhANH chóng, đó chính là tìm một đối tượng có dị huyết để tiến hành âm dương hòa hợp, ta vừa khéo đáp ứng được điều kiện này.”

Nhan Hồng Đào trừng lớn mắt, khoe miệng khẽ nhếch lên, dùng giọng điệu không thể đoán được cảm xúc nói: “Người không chỉ cướp công pháp của ta, còn muốn ngủ với ta à?”

Phượng Tri Hành giải thích kỹ hơn: “Bây giờ ta là Ngũ Cầm cảnh viên mãn, người chỉ là Nhị Cầm cảnh, tiến hành âm dương hòa hợp với ta, người chiếm tiện nghi là người.”

Nhan Hồng Đào hừ một tiếng, khinh thường nói: “Thiên hạ nam nhân nhiều vô kể, người ưu tú hơn người nhiều như sao trên trời, ta dựa vào đâu phải chọn người, người là cái thá gì?”

Phượng Tri Hành cũng hừ một tiếng, không nói hai lời.

“Kỹ năng bộc phát • Huyết võng!”

Rắc~

Cơ thể cậu nhanh chóng phình to, trong nháy mắt đã cao đến ba mét, thân hình vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn, bá khí ngút trời, không ai sánh kịp.

Nhan Hồng Đào lập tức ngừng thở, cuối cùng cũng có một tia kinh ngạc xuất hiện trên khuôn bình tĩnh của cô.

Phượng Tri Hành thản nhiên nói: “Ta mười chín tuổi, tu luyện &LTThiên La Thánh Huyết Thư>, khí lực đạt 20 vạn cân, cô nói ai ưu tú hơn ta?”

Trong lòng Nhan Hồng Đào chấn động mạnh, thân hình kiều diễm dưới áp lực to lớn, lại không chịu nổi, run rẩy không kiềm chế được.

Đột nhiên, ánh mắt cô lướt qua vai Phương Tri Hành rồi nhìn về phía bầu trời đêm phía sau.

Phương Tri Hành thấy vậy thì nhú mào, cậu nhanh chóng quay đầu nhìn lên ngọn cây.

Hai mắt cậu đột nhiên trở nên đỏ tươi như máu, quét qua một vùng rừng cây rộng lớn và bầu trời đêm.

Nhưng mà cậu không phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường.

“Cho ta chút thời gian...”

Giây tiếp theo, đột nhiên Nhan Hồng Đào mở miệng: “Việc này liên quan đến sự trong sạch của ta, cho nên ta cần phải suy nghĩ cẩn thận.”

Phương Tri Hành quay đầu, đôi mắt đỏ tươi như máu nhìn thật sâu vào cô.

Nhan Hồng Đào không đổi sắc mặt, trịnh trọng nhắc nhở: “Người nên biết rõ, âm dương hòa hợp cần cả hai bên tự nguyện mới có thể hoàn thành, người không thể ép buộc ta được.”

“Đương nhiên.”

Phương Tri Hành cười toe toét, thân hình dần dần thu nhỏ lại, trở lại bình thường.

Nhan Hồng Đào đứng dậy, hỏi: “Ta vẫn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh”

Phương Tri Hành thần nhiên nói: “Ba ngày nữa, ta sẽ quay lại, nếu người đồng ý thì hãy buộc một dải lụa đỏ trên bệ cửa sổ. Nếu người không đồng ý thì ta sẽ không đến làm phiền người nữa.”

Nói xong, cậu quay người bỏ đi, biến mất vào khu rừng tối trong nháy mắt.

“Đồ xấu xa, cũng không đưa người ta về!”

Nhan Hồng Đào hờn dỗi một tiếng, sau đó bước vài bước về phía trước, khẽ cúi người chào: “Sư phụ, người đến rồi.”

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, một nữ nhân tóc dài chậm rãi đi ra.

Chương 515: Cấp Năm (2)

Nữ nhân tóc dài nghiêng đầu nhìn về hướng Phương Tri Hành rồi đi, kinh ngạc nói: “Chuyện gì vậy, tại sao mùi hương độc trên người con lại không mê hoặc được nam nhân đó?”

Nhan Hồng Đào im lặng một lúc rồi đáp: “Mùi hương của con chỉ có tác dụng với những kẻ háo sắc ý chí yếu đuối, tên nam nhân đó gần như không hề bị lay động bởi sắc đẹp khi đứng trước mặt con.”

...

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, phật phật phật~

Một con chim bồ câu đưa thư bay vào Ích Hương trai.

“Buổi chiều ba khắc đến bến tàu Phong Tức cách thành nam 185 dặm, đón một người trẻ tuổi bạch y vào thành, sắp xếp cho người đó ở Ích Hương trai. Người này có lệnh bài của La gia.”

Phương Tri Hành khẽ nhướng mày, đây chính là nhiệm vụ đơn giản nhất mà cậu từng nhận được cho đến tận bây giờ.

“Chỉ đi đón một người thôi à?”

Phương Tri Hành gọi Hồng Diệp đến, dặn dò cô sắp xếp cho cặp Uyên Ương Song Sát đi.

Chiều tối, Uyên Ương Song Sát quay trở lại, dẫn một người trẻ tuổi bạch y trở về.

Phương Tri Hành nhìn kỹ, trong lòng chột kinh ngạc.

Thoạt nhìn, cậu thấy người trẻ tuổi bạch y là nam nhân, nhìn thêm lần nữa, cậu lại thấy đối phương là nữ nhân!

Hết cách!

Có những người xấu đến nỗi người khác không phân biệt được là người hay thú, có những người lại đẹp đến mức không thể phân biệt được là nam hay nữ.

Phương Tri Hành đứng dậy rồi chấp tay cười nói: “Bỉ nhân Phương Mậu Phu, là chủ nhân nơi này, xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ?”

Người trẻ tuổi áo trắng mỉm cười, đáp: “Tại hạ Sư Diệu Quân, một lãng tử giang hồ, bá kiến Phương trai chủ.”

Phương Tri Hành nghe giọng nói của người này, hình như là nữ, nhưng lại có chút khàn đặc, lại nhìn yết hầu, như có như không, nhất thời vẫn không thể xác định giới tính của đối phương.

“Ta là nam nhân.”

Sư Diệu Quân từ từ mở quạt giấy ra, ôn nhuận như ngọc, nụ cười tà mị, tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Nam nhân chân chính.”

Phương Tri Hành cười ha hả nói: “Diệu Quân huynh thật biết nói đùa.”

Cậu mời Sư Diệu Quân ngồi xuống uống trà rồi dò hỏi: “Nghe khẩu âm, người cũng là người quận Thanh Hà phải không?”

Sư Diệu Quân lại trả lời mập mờ: “Ta bốn bề là nhà, nay đây mai đó.”

Phương Tri Hành gật đầu hỏi: “Vậy Diệu Quân huynh đến quận thành để làm gì? Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, cứ việc dặn

dò.”

“Ha ha, chỉ là du ngoạn mà thôi, không dám làm phiền Phương trai chủ.”

Sư Diệu Quân cười nói, trả lời nước đôi không để lộ sơ hở.

Phương Tri Hành thấy không hỏi được gì thì cũng không dài dòng, bèn dặn dò Hồng Diệp sắp xếp chỗ ở cho Sư Diệu Quân.

Buổi tối.

Phương Tri Hành đến phủ đệ Ngô gia tham dự tửu hội như thường lệ.

Lần này, cậu chủ động tìm Ngô Hồng Thu hỏi thăm: “Nhà ta có một vị khách quý, tự xưng là Sư Diệu Quân, người đã nghe nói đến người này chưa?”

Ngô Hồng Thu nhướn mày: “Sao, người gặp được người thật rồi à? Muội ấy xinh đẹp không?”

Phương Tri Hành ngẩn ra, do dự: “Cô ấy, là nữ nhân?”

“Haha!”

Ngô Hồng Thu che miệng rồi cười, cười đến mức ngả trước ngả sau, “Đương nhiên cô ấy là nữ nhân rồi, tại sao người lại cho rằng cô ấy là nam nhân?”

Khóe miệng Phương Tri Hành giật giật, không nói nên lời: “Dung mạo của cô ấy khó phân biệt nam nữ, ta đâu thể lột quần cô ấy ra kiểm tra được.”

“Người dám!”

Sắc mặt Ngô Hồng Thu nghiêm lại, cô nghiêm túc nói: “Người tên Sư Diệu Quân đó không phải người bình thường, người nhất

định không được có suy nghĩ sai lệch với cô ấy, biết chưa?”

Phương Trí Hành sửng sốt nói: “Cô ấy là ai?”

Ngô Hồng Thu thấp giọng nói: “Khi quận trưởng đại nhân còn trẻ từng có một món nợ phong lưu, Sư Diệu Quân là con của ông ta và là một kỹ nữ.”

Phương Trí Hành chợt hiểu ra, thì ra Sư Diệu Quân chính là con gái riêng của quận trưởng.

Ngô Hồng Thu tỉ mỉ kể lại: “Khoảng nửa tháng trước, quận trưởng đại nhân nhận được một bức thư, chính là kỹ nữ đó viết, nói với quận trưởng rằng ông ta có một nữ nhi.

Sau khi quận trưởng xác nhận cô ấy thật sự là nữ nhi của mình, tất nhiên không thể bỏ mặc cô ấy được, nhưng xét đến thân phận đặc biệt của cô ấy, chắc ông ta tạm thời sẽ không đưa cô ấy về nhà, vì vậy mới gửi cô ấy ở chỗ người.”

Phương Trí Hành trong lòng nhanh chóng hiểu ra, cảm thấy Sư Diệu Quân này chính là một củ khoai lang nóng phồng tay, cần phải hầu hạ cẩn thận.

Ngô Hồng Thu thấy vậy, trêu chọc: “Nhìn thấy mỹ nhân như Sư Diệu quân, có phải khiến người hơi thêm khát không? Đừng vội, tối nay ta sẽ sắp xếp một mỹ nhân cho người.”

Phương Trí Hành bất lực nói: “Mọi người đều đeo mặt nạ, ta nào biết đối phương có đẹp hay không.”

“Ồ, cũng đúng.”

Ngô Hồng Thu bật cười khanh khách, “Người xưa có câu, tắt đèn thì ai cũng như nhau. Người không biết mình ngủ với ai, cũng là một loại đau khổ đúng không.”

Phương Tri Hành chỉ biết thở dài.

Ngô Hồng Thu che miệng cười nói: “Người cứ yên tâm, nữ tử ta giới thiệu cho người đều đã được chọn lựa kỹ càng, không có ai xấu cả, người tuyệt đối không thất đâu.”

Chương 516: Quy tắc (1)

Phương Tri Hành nghe thôi là được, cậu cười cho qua chuyện.

Sáng hôm sau, cậu trở về Ích Hương trai, hỏi: “Hong Diệp, Sư Diệu Quân thế nào rồi?”

Hong Diệp đáp: “Ừm, mọi thứ đều bình thường, ngoài ăn uống sinh hoạt thì cô ấy chỉ nói thích đánh đàn, nên ta đã tặng cô ấy một cây đàn cũ.”

Phương Tri Hành liền dẫn dò: “Mua một cây đàn tốt cho cô ấy.”

Hong Diệp ngạc nhiên hỏi: “Ngài biết cô ấy là ai rồi à?”

Phương Tri Hành ghé tai thì thầm, Hong Diệp nghe xong liền nín thở, mắt mở to.

Chiều hôm sau, Hong Diệp đã mua đàn về.

Đó là một cây đàn Lục Kỳ, toàn thân màu đen xen lẫn ánh xanh lục ẩn hiện, giống như dây leo xanh quấn quanh cây cổ thụ.

Phương Tri Hành đích thân cầm đàn Lục Kỳ giao đến tận tay Sư Diệu Quân.

“Đàn tốt!”

Đôi mắt Sư Diệu Quân sáng lên, vô cùng yêu thích, ngạc nhiên không thôi, chân thành cảm ơn: “Đa tạ Phương trai chủ, ta đàn một khúc cho người nghe nhé?”

Phương Tri Hành vội vàng đáp: “Vô cùng vinh hạnh.”

Sư Diệu Quân ngồi xuống, theo đầu ngón tay nhảy múa, tiếng đàn du dương giống như dòng suối trong vắt chảy ra.

Phương Tri Hành im lặng lắng nghe, dần dần chìm đắm.

Nghe hết một khúc nhạc, cậu chợt nhớ đến Tố Nương, cô ấy cũng giỏi chơi đàn.

Hơn nữa lúc hai người chia tay, Tố Nương còn tặng cậu một khúc phổ <Đứt Ruột Gan>.

Nghĩ đến đây, Phương Tri Hành lấy khúc phổ ra đưa cho Sư Diệu Quân.

“Khúc nhạc hay quá!”

Sư Diệu Quân chỉ mới xem lướt qua một lượt, lập tức bị khúc phổ chinh phục hoàn toàn.

Cô kinh ngạc thốt lên: “Người sáng tác khúc nhạc này, tuyệt đối chính là nhân tài.”

Trong lòng Phương Tri Hành buồn cười, tiếc rằng nhân tài đó đã biến thành yêu ma, chết không toàn thân rồi.

Lại qua một ngày, ngày ước định tới.

Vào đêm trước, Phương Tri Hành lại tìm đến Bạch Hạc sơn trang, leo lên một cái cây cao nhìn trộm sơn trang lớn như vậy.

Tầm mắt của cậu rơi vào lầu các của Nhan Hồng Đào.

Trên cửa sổ, một sợi dây đỏ bay phất phới.

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng lên, khóe miệng không kiềm được cong lên.

Thật tốt quá, Nhan Hồng Đào đồng ý rồi!

Chuyện hòa hợp âm dương giữa hai người bọn họ không dính đến tình yêu nam nữ dính ngấy, chỉ liên quan đến tu hành và trở nên mạnh mẽ.

Hòa hợp âm dương đối với hai người đều là đúng theo yêu cầu.

Vấn đề chỉ nằm ở chỗ chọn ai hòa hợp âm dương với mình mà thôi.

Trong mắt người ngoài, Nhan Hồng Đào chỉ là một nữ tử yếu ớt có nhan sắc quyến rũ.

Không ai biết cô là Nhị Cầm cảnh, không để lộ tài năng.

Rõ ràng cô cũng là một người có bí mật.

Phượng Tri Hành lựa chọn cô thuần túy là trùng hợp.

Nhưng Nhan Hồng Đào có thể coi trọng Phượng Tri Hành, đương nhiên là bởi vì cậu cũng đủ xuất sắc, thậm chí có thể nói là không có lựa chọn thứ hai.

Sắc trời dần dần tối xuống.

Thân hình Phượng Tri Hành thoắt một cái, nhoáng lên đi đến dưới lầu các, nhảy cửa sổ tiến vào.

Trong khuê phòng, ánh sáng mờ tối.

Trong màn che, một bóng dáng yếu điệu đang nằm nghiêng.

Chỉ nhìn đường cong hoàn mỹ nọ là có thể nhận ra cô là ai ngay.

Phượng Tri Hành tiến lên, trịnh trọng mở miệng nói: “Cảm ơn cô vì đã chọn ta.”

Nhan Hồng Đào trả lời: “Hiện tại người có thể nói cho ta biết, người tốt cuộc là ai rồi chứ.”

Phượng Tri Hành ngồi xuống bên giường, giản lược nói: “Nguyên danh của ta là Phượng Tri Hành, sau này bị đổi tên thành Phượng Mậu Phu, ở trong quận thành.”

Nhan Hồng Đào hỏi: “Sau này, người nguyện ý lấy ta chứ?”

Phượng Tri Hành trực tiếp trả lời: “Không đâu, giữa ta và cô tốt nhất không nên có bất kỳ dây dưa nào.”

“Tốt, chính hợp ý của ta!”

Nhan Hồng Đào vén màn che lên.

Phượng Tri Hành cởi quần áo ra, chui vào trong màn che.

Niềm vui sướng kỳ diệu kéo dài suốt cả đêm.

[7, thu thập huyết dịch của 1 nữ tử có dị huyết (Đã hoàn thành.)]

Ngày hôm sau, Phượng Tri Hành lặng yên rời đi.

Hai người hẹn nhau cứ hai ngày lại tiến hành một lần gặp mặt.

Có Nhan Hồng Đào, Phượng Tri Hành tự nhiên chướng mắt nữ tử đeo mặt nạ mà Ngô Hồng Thu giới thiệu.

Nữ nhân đó căn bản là không thể đánh đồng được với Nhan Hồng Đào.

Không có gì thú vị.

Đần độn vô vị.

Vì vậy Phương Tri Hành lấy thân thể không khỏe làm lý do, trực tiếp yêu cầu nghỉ ngơi một tháng.

Đương nhiên bên Ngô Hồng Thu không thể cưỡng cầu, trái lại phái người đưa tới rất nhiều thuốc bổ, căn dặn cậu phải bồi bổ thật tốt.

Nhoáng lên chính là tầm mười ngày trôi qua.

Bạch Mã trang!

Bành Tuyết Dung mang bụng to trở về nhà mẹ một chuyến, gặp được cha mẹ cô, cùng với đệ đệ Bành Hạo Lâm.

“Con gái, chuyện con bảo cha điều tra đã có manh mối rồi.”

Phụ thân cô Bành Viễn Hùng ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc.

Bành Tuyết Dung vuốt nhẹ bụng bầu, hai mắt híp lại nói: “Cha, ngài cứ từ từ nói.”

Bành Viễn Hùng tỉ mỉ nói: “Ngay từ đầu, La gia không đồng ý cho La Thản Chi lấy Phùng Giai Dao làm tiểu thiếp, nguyên nhân là vì tuy Phùng Giai Dao có nhan sắc nhưng thiên phú hơi kém, không thích hợp nối dõi tông đường.

Chương 517: Quy tắc (2)

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, trong hai tháng ngắn ngủi, tu vi của Phùng Giai Dao đột nhiên tăng mạnh lên đến Nhất Cầm cảnh, từ đó mới lấy được sự tán thành của La gia.”

Bành Tuyết Dung im im lắng nghe, trên mặt không có bất kỳ sự thay đổi tâm trạng nào.

Bành Hạo Nhiên chen vào nói: “Chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, tu vi của Phùng Giai Dao rốt cuộc là tăng lên như thế nào, quá khả nghi luôn.”

Bành Viễn Hùng lạnh lùng hừ nói: “Không tra không biết, tra một cái là nguy! Con gái à, con có nghe nói về Linh Tu hội bao giờ chưa?”

Sắc mặt Bành Tuyết Dung chợt thay đổi, trợn mắt nói: “Con từng nghe qua. Nghe nói là một đám nam nữ không biết liêm sỉ, mưu toan lấy phương pháp hòa hợp âm dương để gia tăng hạn mức tiềm lực cao nhất của bản thân.”

Bành Viễn Hùng gật đầu, lãnh đạm nói: “Phương pháp hòa hợp âm dương đúng là có hiệu quả, Phùng Giai Dao chính là một ví dụ thực tế.”

Bành Tuyết Dung xúc động cực kỳ, cắn răng cười to nói: “Tiện nhân kia, cũng dám dùng loại phương pháp này để lừa dối.”

Bành Viễn Hùng bèn đáp: “Chỉ sợ không phải chủ ý của một mình Phùng Giai Dao, Phùng gia cũng dốc hết sức lực thúc đẩy mỗi hôn sự kia, một lòng muốn cho Phùng Giai Dao gả vào La gia, chắc chắn cũng tham dự vào trong đó.”

Bành Tuyết Dung suy nghĩ một chút, chần chờ nói: “Phùng Giai Dao tiến bộ nhanh như vậy, người hòa hợp âm dương cùng cô ta vô cùng có khả năng từng dùng Phá Hận đan. Thế nhưng Phá Hận đan chỉ có La gia mới có, lẽ nào có người của La gia âm thầm trợ giúp Phùng Giai Dao?”

“Không phải La gia!”

Bành Viễn Hùng cười gằn nói: “Ta tra được, hai tháng trước Phùng Giai Dao từng năm lần bảy lượt tiến vào Ngô gia, liên tục không ngừng, hơn nữa mỗi một lần đều qua đêm không về.”

Bành Tuyết Dung kích động không thôi hỏi: “Có thể bắt được chứng cứ không?”

Bành Viễn Hùng hơi nghiêng người về phía trước, lặng lẽ cười nói: “Có một người cũng hay vào phủ đệ Ngô gia qua đêm, trắng đêm không rời. Chúng ta cơ bản xác định được người đó chính là đối tượng hòa hợp âm dương của Phùng Giai Dao. Chỉ cần bắt được người kia, lấy được khẩu cung, Phùng Giai Dao chắc chắn sẽ thân bại danh liệt.”

“Ai?!”

Bành Tuyết Dung không kìm lòng nổi muốn biết.

Bành Viễn Hùng gằn từng chữ một: “Ích Hương trai, Phương Mậu Phu!”

...

Lúc chạng vạng tối, Phương Tri Hành lặng yên rời khỏi từ mật đạo, cấp tốc ra khỏi thành, một đường chạy về phía nam.

Cậu thành thạo đi tới Bạch Hạc sơn trang, lên vào khuê phòng của Nhan Hồng Đào.

Sau một đêm thỏa mãn, cậu lại lặng yên trở về Ích Hương trai.

Phương Tri Hành tiến vào thư phòng, bỗng nhiên nhú mào.

Tối hôm qua trước khi rời đi, cậu theo thói quen làm một ít bố trí, phòng ngừa có người khác xông vào.

Lúc này, những bố trí kia bị phá hư.

Phương Tri Hành mau chóng mở ra mật thất, kiểm tra một lát.

Bảo đao Đồ Long vẫn còn, võ công bí tịch trên giá sách cũng không thiếu một quyển nào.

Cậu ra khỏi mật thất, kêu: “Tế Cầu.”

Một con Liệp Lang béo khỏe, lưng la lưng lay chạy xuống lầu.

Tế Cầu nói thẳng: “Mào cũng phát hiện rồi đúng không? Đêm qua có một đám hắc y nhân xông vào trong thư phòng, bị tao dọa chạy mất dép.”

“Một đám hắc y nhân...”

Trong lòng Phương Tri Hành khó hiểu.

Đúng lúc này, Sư Diệu Quân nữ giả nam trang đi vào thư phòng, mỉm cười nói: “Chào buổi sáng, Phương trai chủ.”

Phương Tri Hành mỉm cười nói: “Diệu Quân huynh, buổi sáng tốt lành, đêm qua ngủ có ngon không?”

Sư Diệu Quân hơi im lặng, trả lời: “Không tốt lắm, có mấy con chuột nhắt lên vào phủ, rất ồn ào.”

Phương Tri Hành rung mình trong lòng, không ngờ Sư Diệu Quân cũng phát hiện có kẻ gian xông vào.

Cậu bèn vội vàng hỏi: “Kẻ cắp có gây tổn thương gì cho Diệu Quân huynh không?”

Sư Diệu Quân lắc đầu cười nói: “Bọn họ không đến bởi vì ta, hình như cũng không có hứng thú gì với tài vật, giống như là đặc biệt đến vì Phương trai chủ người. Bọn họ phát hiện người không ở nhà thì lập tức rút lui luôn.”

Vừa nghe thấy lời này, Tế Cẩu nhất thời không vui kêu lên: “Cô nàng này nói bậy cái gì thế, rõ ràng đám kẻ gian kia là bị tao dọa chạy. Bọn chúng vừa thấy tao một cái là sợ đến tè ra quần, chật vật bỏ chạy kia kìa.”

Phương Tri Hành như có điều suy nghĩ, gật đầu nói: “Đa tạ Diệu Quân huynh nhắc nhở.”

Sư Diệu Quân cười nói: “Chuyện nhỏ thôi. Ta ở lại quý phủ của người, được người chiếu cố nhiều như vậy, theo lý nên góp một phần sức mọn.”

Cô phe phẩy cây quạt, phong độ nhẹ nhàng, xoay người đi.

Lúc này Hồng Diệp đi vào cửa, nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi thì kinh ngạc nói: “Đêm qua có kẻ gian đã tới à? Ta không phát hiện một chút nào cả.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Ừ, tất cả những kẻ gian kia đều là cao thủ. Người lập tức đi báo cáo chuyện này cho đại công tử và đại phu nhân.”

“Vâng!”

Hồng Diệp không chần chờ chút nào, lập tức nghe theo.

Lúc xế trưa.

Bên phía La Khắc Kỷ cấp tốc làm ra hưởng ứng, đưa tin qua

đây, kết quả là...

Lập tức dời Sư Diệu Quân đi!

Chương 518: Bia Đá (1)

So sánh với Phương Tri Hành, sự an nguy của Sư Diệu Quân rõ ràng là quan trọng hơn chút.

“Khà khà, thất vọng rồi chứ gì?”

Tế Cửu nhìn ra mảnh khoe, lạnh lẽo trào phúng: “La Khắc Kỷ căn bản không quan tâm mày sẽ như thế nào, cho dù có cường địch đến giết mày, mày cũng phải chịu đòn.”

Phương Tri Hành nhú mày suy tư một hồi, trầm ngâm nói: “Đêm qua kẻ gian thất thủ, tối nay có khả năng sẽ quay lại nữa, phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Tế Cửu giật mình nói: “Mày định chạy trốn à?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Ngộ nhỡ đánh không lại, tự nhiên chỉ có thể chạy trốn.”

Chạng vạng rất nhanh đã tới.

Phương Tri Hành sắp xếp Hồng Diệp tiến vào mật đạo.

Tế Cửu chế tạo ra bốn Ảnh Phân Thân thủ hộ ở xung quanh thư phòng.

Uyên Ương Song Sát thì canh giữ ở bên ngoài thư phòng.

Dần dần, đêm đã khuya, ánh trăng như nước.

Vụt vụt vụt!

Liên tiếp có bóng đen vượt qua tường cao, lặng yên không

tiếng động lền vào Ích Hương trai.

Bọn họ từ từ tới gần thư phòng.

Lỗ tai Tế Cửu khẽ động, truyền âm đến: “Phương Tri Hành, tới, tao nghe được tám, chín...”

“Mười hai bước chân!”

Giờ khắc này, thư phòng đèn đuốc sáng trưng.

Phương Tri Hành thản nhiên ngồi trong thư phòng, lau sạch bảo đao Đồ Long.

Không lâu sau!

“Người nào?” Nhạc Vân Trạch đột nhiên lớn tiếng hô.

Ngay sau đó, tiếng đánh nhau kịch liệt truyền đến.

Uyên Ương Song Sát bị hai hắc y nhân cuốn lấy, mười hắc y nhân khác rất nhanh đã xông vào trong viện.

Một tiếng cót két vang lên!

Phương Tri Hành khiêng bảo đao Đồ Long, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ánh mắt của một hắc y nhân rơi lên người Phương Tri Hành, thấp giọng hô: “Hắn ta chính là Phương Mậu Phu, phải bắt sống!”

“Để cho ta đi!”

Một người khác có vóc dáng cường tráng, thân hình vạm vỡ cao đến hai mét ba giậm chân bước ra.

Trong tay hắc y nhân này cầm theo trường đao, giọng điệu rét lạnh hỏi: “Bắt sống đúng không, đứt rời tay chân hắn là không có vấn đề chứ?”

Người nói đầu tiên đáp: “Chỉ cần không giết chết là được.”

“Đã rồi!”

Hắc y nhân vạm vỡ lặng lẽ cười dữ tợn, bắp thịt toàn thân phồng lên giống như thổi hơi.

Chỉ thấy hắc ta dựng lên trường đao, tư thế giống như bắn cung kéo tên.

“Bạch Nguyệt Trảm!”

Hai chân hắc y nhân vạm vỡ cong lại, thân thể nhanh chóng xoay tròn giống như một cơn lốc, vô cùng nhanh chóng vọt tới gần Phương Tri Hành, thuận thế vung đao chém.

Ánh đao chợt lóe, trông như một vòng bạch nguyệt ngang trời.

Phương Tri Hành như không nhìn thấy, chỉ là hai chân dịch ra, tay phải giơ bảo đao Đồ Long lên cao, điểm một cái vào giữa không trung.

Phập ~

Đao phong xuyên thủng qua từ trong ngực, máu bắn ba thước!

Hắc y nhân vạm vỡ bị xiên ở trên bảo đao Đồ Long.

Hình ảnh kia, thật giống như hắc ta xông đến quá nhanh, xong tự đâm phải bảo đao Đồ Long vậy.

Một đám hắc y nhân ngạc nhiên biến sắc, mắt trợn to, lộ ra vẻ mặt khó thể tin.

Phương Tri Hành vung vẩy cánh tay, quăng bay hắc y nhân vạm vỡ, sau đó cậu đột nhiên biến mất tại chỗ không thấy đâu.

Nháy mắt sau đó, một hắc y nhân thấy hoa mắt, trong lòng

chợt hẫng.

Phụt ~

Hắc y nhân chỉ cảm thấy bên hông mát lạnh, thân thể không bị khống chế ngã xuống.

Hắn thấy được nửa người dưới của mình trước, ruột chảy ra từ trong vết thương gãy lìa.

Cơn đau dồn bèn nhọn chậm một nhịp kéo tới.

“A ~”

Hắc y nhân phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, sự kinh khủng trong lòng vô hạn phóng đại.

“Cứu với, mau cứu ta với!”

Hắn ta quay đầu nhìn quanh, cố gắng kêu người đến cứu hắn ta.

Nhưng không nhìn thì vẫn tốt hơn. Hắn ta mới vừa nhìn lướt qua, lại có ba người bị chém ngã xuống đất.

Hoặc chịu khổ bị chặt đứt ngang, hoặc bị đánh thành hai nửa từ trên xuống dưới, chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

Quá tàn bạo!

Vô cùng thê thảm!

Phượng Tri Hành sở hữu sức lực khoảng 5 vạn cân, sức mạnh, nhanh nhẹn, độ bền dẻo, phòng ngự, cân bằng, toàn diện nghiền ép một đám hắc y nhân.

Sức lực của bọn họ ở tầm 7 vạn đến 9 vạn cân, chênh lệch quá xa.

Chớ đừng nhắc tới bảo đao Đồ Long là binh khí cấp 3, sắc bén cực kỳ, thế không thể đỡ!

Chỉ vừa một đối mặt thôi mà bọn họ đã bị Phương Tri Hành đánh ngã trên mặt đất.

Nháy mắt giết!

Nháy mắt giết!

Vẫn là nháy mắt giết!

Không chịu nổi một kích!

Giây lát sau đó, chín hắc y nhân ngã xuống trong viện, chỉ còn lại một người còn đứng.

Nhưng bảo đao Đồ Long đã gác ở trên cổ của hắn ta.

Hắc y nhân hoàn toàn đứng hình, mặt nạ bảo hộ rớt xuống, trên mặt lộ ra vẻ như gặp quỷ.

Phương Tri Hành hỏi: “Các người là ai?”

Hắc y nhân run giọng trả lời: “Phương trai chủ bất giận, bọn ta là lấy tiền làm việc, không có bất kỳ ân oán nào với người.”

Phương Tri Hành ồ lên. Bảo đao Đồ Long hơi dè xuống, ép hắc y nhân quỳ rạp xuống đất.

Trong lòng hắc y nhân hoảng sợ, da đầu tê rần.

Phương Tri Hành chỉ dùng một tay lấy đao đã gắt gao áp chế hắn ta trên mặt đất, như vậy phải lợi hại cỡ nào chứ?

Chương 519: Bia Đá (2)

Hắc y nhân bèn nói: “Toàn bộ đám người bọn ta đều là một đám tán tu giang hồ, không có bất kỳ thế lực bối cảnh nào, cũng không nhận ra nhau, trải qua người giới thiệu mới tụ chung một chỗ, cùng nhận một nhiệm vụ.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu hỏi tiếp: “Nếu như các người bắt sống được ta thì muốn đưa ta đi nơi nào?”

Hắc y nhân trả lời: “Cố chủ mình xác yêu cầu, sau khi đánh bất tỉnh người thì đưa đến ‘Hong Tung sơn trang’ ở bên ngoài thành tây nam hơn sáu mươi dặm.”

Hắn ta lại vội vã bổ sung một câu: “Ta chỉ biết có thế, đã nói ra toàn bộ rồi, xin Phương trai chủ tha mạng, ngài cứ coi ta như là cái rắm đi.”

Phương Tri Hành nhếch miệng cười nói: “Ta không thích đánh rắm!”

Bảo đao Đồ Long giơ cao cử dựng lên rồi chém xuống dưới ánh mắt hoảng sợ của hắc y nhân.

Phốc ~

Máu tươi phun tung toé lên cao.

Phương Tri Hành quay đầu đi, tiếng đánh nhau bên ngoài viện còn đang vang vọng.

Uyên Ương Song Sát và hai hắc y nhân đánh đến khó phân thắng bại.

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, thu hồi bảo đao Đồ Long, rút ra bảo đao cấp 2 chạy vội tới.

Cậu khẽ quét tầm mắt qua.

Tình huống của Nhạc Vân Trạch không tốt lắm, phần vai đã trúng một kiếm, chảy máu không ngừng.

Thê tử của hắn Cù Quỳnh Anh cũng bị hắc y nhân kia áp chế gắt gao, dây cột tóc đều bị đánh đứt, đầu đầy tóc rối bời bay phất phới.

Phương Tri Hành im hơi lặng tiếng lướt đến gần, trong nháy mắt đánh lén đâm chết một hắc y nhân.

“A này!”

Hắc y nhân kia quá sợ hãi, không chút nghĩ ngợi xoay người bỏ chạy.

Phương Tri Hành thả người nhảy lên, vung đao đảo qua trước khi hắn ta kịp chạy trốn.

Đao phong xẹt qua cổ của hắc y nhân.

Hắc y nhân vẫn duy trì tư thế vọt tới trước, chạy được ra xa mấy mét thì đầu đột nhiên rớt xuống.

“Trai chủ uy vũ!”

Nhạc Vân Trạch ôm vai, vẻ mặt thán phục.

Lúc trước hắn chưa từng nhìn thấy Phương Tri Hành ra tay, không rõ ràng lắm thực lực của cậu.

Hơn nữa Phương Tri Hành còn trẻ như vậy, khiến hắn từng suy đoán mình mạnh mẽ hơn Phương Tri Hành rất nhiều.

Bất kể như thế nào cũng không không nghĩ tới...

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Các người đi xuống chữa thương đi, chuyện phát sinh tối nay tạm thời bảo mật.”

“Vâng!”

Uyên Ương Song Sát sinh lòng kính sợ, nào dám không theo.

Phương Tri Hành nhìn theo Uyên Ương Song Sát đi xa, lúc này mới bắt đầu quét tước hiện trường.

Sờ thi thể, cướp đoạt.

Chắc toàn bộ mười hai hắc y nhân này đều là lính đánh thuê, thực lực cũng tương đối đứng đầu trong Ngũ Cầm cảnh, tu vi nằm trong khoảng từ Tứ Cầm cảnh đến Ngũ Cầm cảnh.

Trong đó có tám người là Ngũ Cầm cảnh!

Hắc y nhân vạm vỡ bị Phương Tri Hành giết chết đầu tiên kia, tu vi thậm chí đạt đến Ngũ Cầm cảnh viên mãn.

Người này mặc y phục dạ hành, trên người không mang theo tiền tài.

Thứ đáng giá nhất chính là binh khí.

Nhưng trong mười hai người, vụn vụn chỉ có hai người sở hữu binh khí cấp 2 mà thôi.

Toàn bộ những kẻ khác đều con mẹ nó là quỷ nghèo.

Ở trong ngực của một thi thể, cậu tìm được một tờ bản đồ.

Đó là bản đồ quận Thanh Hà, trên bản đồ có một chỗ được đánh dấu chữ X màu đỏ.

Sau đó, Phương Tri Hành xếp chồng 12 thi thể lên nhau, tay đè chặt thi thể, suy nghĩ chột lóc lên.

“Thu!”

Chỉ một thoáng!

Mười hai thi thể lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khô quắt xuống, thịt tươi mới cấp tốc biến thành màu xám hủ bại, cuối cùng tất cả hóa thành tro bụi tiêu tán không còn.

[2, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 72 con (12/72)]

[10, Thịt dị thú cấp 3: 10 vạn cân hoặc 48.000 viên Nhục Đan thượng phẩm cấp 3 (3522/100000)]

Làm xong tất cả mọi chuyện, Phương Tri Hành trở về thư phòng, ngồi trên ghế, rơi vào trầm ngâm.

Tế Cầu tiến tới, truyền âm đến: “Rốt cuộc mày chuốc phải phiền toái gì mà người ta trực tiếp đánh tới cửa thì không nói, vẫn còn phải bắt sống mày nữa?”

Phương Tri Hành nào biết được, tặc lưỡi nói: “Không ngờ đám người này thực sự đến vì tao, toàn bộ sự kiện không có bất cứ quan hệ nào với Sư Diệu Quân.”

Tế Cầu phân tích: “Bọn họ đến để bắt sống mày, xem ra tên đầu tên sau màn muốn thăm vấn mày, thu được một ít tình báo từ trong miệng mày.”

Phương Tri Hành cau mày nói: “Có chuyện gì là ta biết đấy, nhưng lại không biết mục đích người khác?”

Tế Cầu liền nói: “Mày bán mạng, giết người phóng hỏa thay La gia, có lẽ có người đang bí mật điều tra mấy vụ án mạng mày

phạm phải.”

Có loại khả năng đó.

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, lấy bản đồ của cậu và mở ra.

“Hơn sáu mươi dặm thành tây nam...”

Quả nhiên.

Trên bản đồ không có ký hiệu về nơi “Hồng Tùng sơn trang” này.

Cậu lại lấy tấm bản đồ đoạt được ra, so sánh với nhau.

Xác nhận.

Chữ X màu đỏ trên bản đồ hẳn là vị trí cụ thể của Hồng Tùng sơn trang.

Phương Tri Hành lập tức gọi Hồng Diệp, chỉ vào bản đồ dò hỏi: “Người có nghe nói qua Hồng Tùng sơn trang sao?”

Chương 520: Bia Đá (3)

Hồng Diệp nghiêm túc nhìn, lắc đầu nói: “Chưa từng nghe nói.”

Phượng Tri Hành hiểu rõ, nhìn chăm chăm bản đồ, ánh mắt lấp loé không yên.

Tế Cửu sát ngôn quan sắc, vừa thấy biểu cảm trên mặt Phượng Tri Hành là biết cậu đang suy nghĩ gì.

Nó không nhịn được hỏi: “Thế nào, mày muốn đi Hồng Tùng sơn trang à?”

Phượng Tri Hành trả lời: “Tên đầu tên sau màn vô cùng có khả năng ở trong Hồng Tùng sơn trang, khoảng cách cũng không xa, một giờ là có thể chạy tới.”

Lúc này Tế Cửu chẳng có một chút buồn ngủ nào, nhe răng nói: “Vây đi một lần đi, mặc kệ kẻ địch là ai, cuối cùng vẫn phải có một cái kết thúc.”

Phượng Tri Hành hơi có vẻ do dự, chần chờ nói: “Tên đầu tên sau màn có tài lực và con đường thuê được mười hai tên cao thủ đứng đầu, cũng bỏ được vốn gốc, không phải kẻ đầu đường xó chợ. Ngộ nhỡ, tên đầu tên sau màn là cao thủ Cửu Ngưu cảnh, ta mà đi chính là cho không.”

Tế Cửu đầu tiên là ngẩn ra, than thở: “Cũng thế, hình như người ta vô cùng hiểu rõ mày, biết mày cũng là một cao thủ, nếu không đã không cần phải một hơi thở thuê tận mười hai Ngũ Cầm cảnh tới bắt mày.”

Phương Tri Hành cẩn thận tự hỏi một phen, chuyển hướng Hồng Diệp thận trọng nói: “Hồng Diệp, người đăng báo chuyện Ích Hương trai bị tập kích cho đại công tử và đại phu nhân đúng như sự thật, thuận tiện giúp ta xin trợ giúp. Ta muốn triệu tập một ít nhân thủ tiến hành hành động suốt đêm, một phát bắt lấy Hồng Tùng sơn trang.”

Hồng Diệp bèn nói: “Hiểu rồi, ta sẽ giúp ngài nói thêm mấy câu.”

Phương Tri Hành mỉm cười, đưa bản đồ có đánh dấu chữ X cho cô.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chuông canh ba vang lên rồi biến mất.

Phạch phạch ~ một con bồ câu đưa tin bay vào Ích Hương trai.

Hồng Diệp nhận được hồi âm, mở ra nhìn lướt, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ vui mừng nói: “Trai chủ, đại công tử và đại phu nhân đồng ý. Bọn họ khẩn cấp sai ba mươi tên cao thủ cho ngài, hành động định ở lúc tờ mờ sáng.”

Phương Tri Hành vui mừng quá đổi, lập tức mang theo võ trang.

Lúc này cậu vẫn không mang Tế Cầu theo hành động chung, chỉ mang cầm bảo đao Đồ Long để đề phòng bất trắc.

Dù sao Tế Cầu quá vô năng rồi, tác dụng còn không bằng một thanh đao.

Phương Tri Hành không có nán lại, lặng yên không tiếng động rời khỏi từ mật đạo.

Bóng đêm mờ lung, Phương Tri Hành cười tuấn mã, đầu tiên

là một đường xuôi nam, lại rẽ sang hướng tây, đi tiếp gần sáu mươi dặm, phía trước đột nhiên xuất hiện một mảnh rừng thông đỏ.

Thông đỏ vẫn luôn được vinh dự là một loại cây cực kỳ có cốt khí, đứng thẳng như cột, trước sau như một, ngay cả hoa văn của bó củi cũng là thẳng tắp.

Chính vì nguyên nhân này, thông đỏ có ngụ ý là kiên cường.

Cho tới nay, có rất nhiều người tập võ cố ý chạy đi quan sát thông đỏ vì để lĩnh ngộ sự ảo diệu của “Độ Bền Dẻo”.

Phương Tri Hành đi tới rừng thông đỏ, tung người xuống ngựa, đi bộ vào trong rừng, tìm kiếm thăm dò.

Chỉ chốc lát sau, trong rừng chợt có tia sáng.

Phương Tri Hành lại gần đấy, cẩn thận ngắm nghía, hai mắt không khỏi trợn to một vòng.

Chỉ thấy trong rừng cây thông xum xuê, thế mà lại có một sơn trang không lớn không nhỏ ở đấy.

Tòa sơn trang này không phải cái loại tường cao viện sâu, toàn bộ đều do bó củi dựng thành.

Xem ra chủ nhân nơi đây lấy tài liệu ngay tại chỗ, sử dụng gỗ thông đỏ để xây dựng nên một tòa sơn trang cực kỳ bí ẩn.

Phương Tri Hành nhanh chóng bò lên trên một đại thụ bên ngoài trang, mở ra Đồng Tử Xích Huyệt.

Cậu đưa mắt quét qua, trong sơn trang vô cùng an tĩnh, xung quanh tối đen như mực, chỉ có nơi đại điện rất cao là có ánh đèn yếu ớt lộ ra.

Cung điện kia cao tầm căn nhà lầu ba tầng, trên thực tế cũng

chỉ có một tầng.

Không khó tưởng tượng được không gian bên trong nó to lớn vô cùng.

Phương Tri Hành quan sát trong chốc lát, không nhìn thấy một người nào ra vào.

Cậu nhẹ nhàng rơi xuống đất, xoay người rời khỏi và đi đến dưới một cây đại thụ, thường thường búng tay một cái.

Không lâu sau có tiếng bước chân truyền đến.

Phương Tri Hành khẽ ho khan một tiếng.

Rất nhanh, cách đó không xa truyền đến tiếng huýt sáo, một dài một ngắn một dài.

Phương Tri Hành đi ra, thấy một hắc y nhân bước tới.

Cậu vẫy tay, chỉ dưới đại thụ nói: “Chờ ở đây trước đã.”

Hắc y nhân không nói lời nào, phối hợp đi tới dưới tàng cây.

Một lát sau, lại có một hắc y nhân chạy tới.

Người này nối tiếp người kia...

Cứ như vậy, trước khi ánh bình minh ló mặt, tổng cộng ba mươi hắc y nhân đến đông đủ toàn bộ.

“Đều qua đây.”

Phương Tri Hành vẫy tay: “Hành động lần này, các người nghe ta chỉ huy.”

Một đám hắc y nhân tụ tập qua đây.

Phương Tri Hành nhìn quanh mọi người, tầm mắt rơi lên

người một hắc y nhân trong đó. Cậu hơi cúi đầu, chấp tay nói:
“Các hạ là cao thủ Cửu Ngưu cảnh đúng không?”

Lời này vừa nói ra!

Ánh mắt các hắc y nhân khác chợt thay đổi, đồng loạt quay đầu nhìn hắc y nhân kia.

Chương 521: Thần Thông (1)

Đoàn người không nhận được chú ý thấy cánh tay phải của người kia vô cùng kỳ lạ, vừa to vừa dài, còn to hơn cả bắp đùi nữa, độ dài cũng đủ để chạm vào lòng bàn chân.

Toàn bộ cánh tay phải quấn quanh băng vải màu trắng.

“Ta, xem như là Cửu Ngưu cảnh đi.”

Hắc y nhân có cánh tay phải kỳ lạ thần nhiên gật đầu, giọng điệu khó hiểu nói: “Ta đã từng thử giải phóng tay phải của mình, kết quả thất bại, biến cánh tay phải thành cái hình dạng quỷ quái này.”

Hắn nhẹ giọng than thở: “Haizz, cái giá phải trả khi hóa yêu thất bại là vô cùng thảm trọng.”

Tuy nói như vậy nhưng mọi người vẫn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao người có tư cách hóa yêu, tu vi chắc chắn phải đạt được Ngũ Cầm cảnh viên mãn, hơn nữa khí lực còn đạt đến 9 vạn cân.

Mặt khác, tuy hắn hóa yêu thất bại, cánh tay phải cũng bị vây trong trạng thái “bán giải phóng”, thực lực có lẽ đánh không lại Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ chân chính nhưng tuyệt đối mạnh hơn Ngũ Cầm cảnh rất nhiều.

Phượng Tri Hành gật đầu nói: “Để ta giới thiệu một chút tình huống. Thật ra thì nguyên nhân của hành động lần này bắt nguồn từ ta. Tối nay có mười hai hắc y nhân lẻ vào chỗ ở của ta, cố

gắng bắt sống ta rồi mang đến Hồng Tùng sơn trang này. Nhiệm vụ của các người rất đơn giản, giúp đỡ ta lẻn vào Hồng Tùng sơn trang, bắt sống tên đầu tên sau màn.”

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh trầm ngâm một chút rồi hỏi: “Độ khó để bắt sống rất lớn, ngộ nhỡ không bắt sống được thì sao?”

Phương Tri Hành trả lời chắc như đinh chém sắt: “Vậy thì giết chết hẳn.”

Hắc y nhân kia hỏi: “Người hiểu biết bao nhiêu về tình huống của Hồng Tùng sơn trang?”

Phương Tri Hành nói thẳng: “Nơi này là một địa điểm bí ẩn. Trước tối nay, mạng lưới tình báo của chúng ta thậm chí còn không biết nơi này có một sơn trang.”

Hắc y nhân nhất thời không còn lời nào để nói, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Chúng ta lẻn vào thế nào?”

“Đơn giản thôi!”

Phương Tri Hành lấy ra một cái bao tải, mở miệng túi ra và nói với hắc y nhân kia: “Làm phiền huynh đệ túi thân một chút.”

Hắc y nhân nhất thời không nói gì, kiên trì chui vào trong bao.

Phương Tri Hành lập tức túm miệng túi và cột lại, lại nhắc bao tải lên vác trên lưng.

Sau đó cậu chỉ mười một người nói: “Các người đi theo ta, những người khác mai phục ở bên ngoài sơn trang. Nếu nghe thấy tiếng ta hô to thì các người xông tới hành sự.”

Trong lòng mọi người cấp tốc sáng tỏ.

Sau đó, đám người Phương Tri Hành nghênh ngang đi đến đại môn của sơn trang, trực tiếp tiến lên gõ cửa.

Cộc cộc ~

Cửa gỗ phát ra tiếng vọng trầm thấp.

Không bao lâu sau có người mở cửa.

Đối phương là một đại hán vạm vỡ, hần thấy ngoài cửa lớn xuất hiện mười hai hắc y nhân thì không bất ngờ chút nào, trái lại còn gào lên một câu: “Sao các người chậm thế hả?”

Phượng Tri Hành chợt lóe lên dòng suy nghĩ, tức giận kêu lên: “Cái gì gọi là chậm thế hả, con mẹ nó người cho rằng bắt sống một cao thủ Ngũ Cầm cảnh dễ dàng lắm à?”

Đại hán vạm vỡ bĩu môi, nhưng cũng không dám múa mép khua môi gì nữa, mềm giọng nói thẳng: “Mau lên chút đi, trang chủ chờ đến sắp mất kiên nhẫn rồi kìa.”

“Vậy người còn không nhanh chóng dẫn đường đi?”

Phượng Tri Hành nói không khách khí chút nào.

Đại hán vạm vỡ đưa tay làm ra tư thế mời, dẫn đường ở phía trước.

Hướng mà hắn đi chính là đại điện cao hơn mười mét kia.

Đoàn người tiến vào đại điện.

Phóng mắt nhìn quanh, không gian trong đại điện trống trải, phải lớn ít nhất bằng hai cái sân bóng rổ nhưng lại rất trống trải, ngoại trừ cột chống ra thì không còn vật gì.

Phượng Tri Hành ngẩng đầu, bỗng nhiên tầm mắt ngưng tụ.

Chỉ thấy ở chỗ sâu trong đại điện, một pho tượng đá cao lớn đứng vững.

Dây leo bò đầy trên, bao trùm hết cả mặt ngoài.

Bên dưới tượng đá phương bày ba hàng đèn dầu, toàn bộ đều được thấp sáng, đang cháy bập bùng.

Ngay phía trước đèn dầu là một cái bồ đoàn.

Lúc này đang có một người khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, nhắm mắt dưỡng thần.

Đối phương trên dưới năm mươi tuổi, vóc người cao gầy, để chòm râu dê, bên trái gò má có một cái bớt đỏ.

Hắn ta vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia, đầu đội mũ cao, người mặc một bộ đạo bào màu xanh lục sẫm.

Quỷ dị là trên chiếc áo bào đó có rất nhiều con mắt, có mắt ngang, cũng có mắt thẳng đứng, rậm rạp chằng chịt, nhìn có chút rùng rợn.

Đại hán vạm vỡ vội vàng chạy trước trước mặt đạo bào, quỳ một chân trên đất cúi đầu bẩm báo: “Trang chủ, đã bắt được người rồi.”

Hồng Tùng trang chủ chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mắt như điện, trong con mắt không có bất kỳ cảm xúc của nhân loại nào.

Hắn ta nhìn đại hán vạm vỡ trước, lại quét mắt sang đám người Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành lập tức ném bao tải xuống mặt đất, không có tùy tiện mở miệng nói chuyện.

“Chư vị khổ cực.”

Hồng Tùng trang chủ mở miệng, tiếng nói khàn khàn trầm thấp giống như lời thì thầm nói nhỏ, khiến người ta nghe xong thấy sợ hãi trong lòng, cực kỳ khó chịu.

Chương 522: Thần Thông (2)

Hắn ta đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, bước chân đi thong thả tiến dần lên trước, cúi đầu nhìn bao tải tỏ ý nói: “Mở đi.”

Phượng Tri Hành lập tức ngồi xổm xuống, nắm miệng túi, kéo mạnh sợi dây ra.

Vụt!

Miệng túi cấp tốc cởi ra, hắc y nhân trong túi trượt ra ngoài giống như cá chạch.

Hồng Tùng trang chủ nhất thời sửng sốt, nháy mắt sau đó, một luồng hàn quang bất thành linh xẹt qua lồng ngực của hắn ta.

Vụt!

Phượng Tri Hành tay mắt lanh lẹ, rút đao ra khỏi vỏ, vung đao chém xéo từ dưới lên trên.

Xoẹt xoẹt!

Hồng Tùng trang chủ nhanh chóng lùi lại, áo nứt ra, rơi lên trên ngọn đèn.

Phừng phừng ~

Y phục bị đốt, ánh lửa theo đó sáng rõ.

Hồng Tùng trang chủ nhảy tới bên dưới tượng đá, chau mày, cúi đầu nhìn người mình.

Chỉ thấy lồng ngực của hắn ta hiện lên một đường bạc xéo

xuống.

Dần dần, từ đường bạc rịn ra một tia máu tươi.

Phương Tri Hành đột nhiên đánh lén, lấy bảo đao cấp 2 vung chém, đao phong cuốn theo sức mạnh 15 vạn cân.

Hồng Tùng trang chủ bị thương, máu thịt nơi ngực xoay tròn.

Có điều, thương thế của hắn ta không nặng.

Hô hấp của đám người Phương Tri Hành đều cứng lại, trong nháy mắt ý thức được vị Hồng Tùng trang chủ này cũng không phải là kẻ vớ vẩn.

Dù sao một đao đánh lén ban nãy của Phương Tri Hành vừa nhanh chóng vừa cương mãnh, sắc bén vô cùng nhưng thế mà lại không thể chém chết Hồng Tùng trang chủ được, thậm chí không thể tạo thành vết thương nặng cho hắn ta nữa.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong!

Càng khiến người ta rợn cả tóc gáy là, trên ngực của Hồng Tùng trang chủ có từng đường dấu vết màu đen, vô cùng chói mắt.

Dấu vết màu đen ấy càng không ngừng chớp động, khi thì mở ra, khi thì khép kín.

Bên trong dấu vết dường như có đồ vật gì đó đang không ngừng lăn lộn.

Phương Tri Hành chăm chú nhìn kỹ, không khỏi hít ngược lại một hơi khí lạnh.

Cậu thấy rõ, mấy dấu vết đó rõ ràng là từng mí mắt, bên dưới mí mắt là từng con mắt!

Trên cơ thể của một người lại có thể mọc đầy mắt!!

Chí ít có hai mươi con mắt trải rộng khắp ngực và trên bụng.

Con mẹ nó đây là cái tạo hình gì thế?

Thật là quý dị!

Hồng Tùng trang chủ ngẩng đầu, sắc mặt nhanh chóng âm trầm xuống, trán nổi lên gân xanh, dữ tợn nói: “Các người là ai?”

Ánh mắt Phương Tri Hành rét lạnh, thản nhiên nói: “Ta ngược lại muốn hỏi người, tại sao người muốn bắt sống ta?”

“A?!”

Hai mắt Hồng Tùng trang chủ híp lại, đáy mắt xen lẫn một tia quan sát, nhìn chằm chằm vào Phương Tri Hành cười gằn nói: “Thật là can đảm, người lại dám tìm tới tận cửa luôn cơ.”

Hắn ta giậm chân bước ra, lạnh giọng nói: “Nếu người đã tới, vậy ở lại đi!”

Phương Tri Hành lập tức quát lớn: “Người đâu!”

Sau một tiếng hô quát, bên trong trang đột nhiên vang lên tiếng nhanh chóng chạy vội.

“Địch tập kích!”

“Người đâu mau tới đây!”

Đại hán vạm vỡ mở cửa lập tức nóng nảy, kinh hoảng kêu to.

Phương Tri Hành vung tay lên, bảo đao cấp 2 bay ra, phập một cái đâm vào ngực của đại hán vạm vỡ, xuyên thẳng qua trái tim của hắn.

Đại hán vạm vỡ ngã ngửa, một vũng máu nhanh chóng xuất hiện dưới thân thể.

Thấy cảnh này nhưng Hồng Tùng trang chủ nhìn như không thấy và vẫn bình tĩnh.

Hắn ta vốn không hề để tâm đến việc đại hán vạm vỡ bị giết.

Bỗng nhiên!

Hắn ta ngẩng đầu!

Chỉ thấy 1 hắc y nhân từ bên ngoài đại diện xông tới với tốc độ cực nhanh, dải băng trắng thật dài quấn quanh cánh tay phải như cái đuôi kéo lê sau lưng.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh kia dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo.

Khi cao thủ Cửu Ngưu cảnh nhìn thấy Hồng Tùng trang chủ toàn thân mọc đầy con mắt thì nhất thời hạ giọng khê kêu lên.

“Yo hê~”

Cửu Ngưu cảnh đáp xuống bên cạnh Phương Tri hành, lặng lẽ dò xét Hồng Tùng trang chủ, tặc lưỡi nói: “Ghê gớm nhể, dị dạng thành như thế à? Xem ra người cũng đã giải phóng thất bại.”

Hồng Tùng trang chủ nhìn cánh tay phải của cao thủ Cửu Ngưu cảnh, lạnh lùng nói: “Hừ, chó chê mèo lắm lông à, việc giải phóng nhục thân vốn cực kỳ nguy hiểm, hóa yêu thất bại mới là chuyện thường như cơm bữa.”

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh bật cười lạnh lùng, nói: “Nói thì nói như thế nhưng người bình thường hay chọn tay hoặc chân để tiến hành giải phóng, hà cớ gì người phải chọn con mắt hết lần này đến lần khác chứ?”

Hồng Tùng trang chủ trầm giọng: “Có gì khác biệt ư? Bất luận người chọn bộ phận nào để giải phóng thì một khi thất bại nó sẽ trở nên dị dạng.”

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh khinh bỉ nói: “Trông cái bộ dạng ma chê quỷ hờn của người còn đáng sợ hơn ta nhiều, trên thân mọc nhiều con mắt như vậy có tác dụng gì à?”

Hồng Tùng trang chủ nhếch miệng, hít thật sâu rồi nói: “Người thử là biết.”

“Được, đại gia chơi với người tới cùng.”

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh rung lắc cánh tay phải, dải băng vải trắng quấn quanh cánh tay rơi xuống.

Tầm mắt mọi người đều đổ dồn sự chú ý vào cánh tay phải của cao thủ Cửu Ngưu cảnh, nó hoàn toàn mất hết hình dáng của cánh tay con người nên có, bề ngoài bao phủ 1 lớp vảy cá màu đen, bàn tay phải như bàn tay gấu.

Chương 523: Huyết Đề (1)

Thấy vậy, Hồng Tùng trang chủ đứng tấn, cơ bắp toàn thân phình ra mãnh liệt, đáng người bất giác bành trướng lên đáng kể.

Theo thân hình trở nên cao lớn của hắn ta, con mắt nơi ngực cũng mở thật to, từng từng mắt bỗng xuất hiện và chuyển động xoay tròn bên ngoài thân thể.

Phong cách hội họa nơi này thật kinh khủng, khiến cho người ta không rét mà run, nổi hết da gà da vịt.

“Dọa tía mày à!”

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh chẳng hề để tâm, tiến lên 1 bước, đưa cánh tay phải dài ngoằn lên, giơ hùng trảo sắc nhọn lên quét ra.

Cú quét qua này như điện xẹt, tốc độ ra chiêu nhanh chóng khiến ai cũng phải ghen hòng nhìn trân trối.

Hồng Tùng trang chủ da mặt căng cứng, bỗng giậm mũi chân nhảy lên thật cao!

Bùm!

Sức mạnh khủng khiếp của hùng trảo lộ ra!

Ba hàng đèn đầu phía trước đều bay ra và đập vào những bức tượng đá cao lớn.

Tiếp đó, tượng đá cũng bị cắt đứt đôi, phần lớn tượng đá bật ngược rơi xuống và đập về phía sau.

Ầm rầm!

Tượng đá đập lủng vách tường tạo thành 1 cái lỗ thủng to, đại điện cũng vì thế mà chấn động theo.

Gió đêm từ bên ngoài thổi vù vù qua lỗ thủng!

Thân hình Hồng Tùng trang chủ thoắt cái nhảy ra ngoài từ lỗ thủng.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh lập tức đuổi theo.

Lúc này, thủ vệ trong trang chen chúc xông vào trong đại điện.

Mười ba hắc y nhân do Phương Tri Hành dẫn đến đều xông vào trong đại điện.

Lực lượng đôi bên tập trung tại 1 chỗ bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Phương Tri Hành nhìn quanh phát hiện những người trong trang tuy hơn 100 người nhưng tu vi không cao, có người đạt Quán Lực cảnh, có người đạt Đại Mãng cảnh.

Người đạt Ngũ Cầm cảnh chỉ có vài người.

Xét về thực lực tổng thể, rõ ràng phía cậu nhỉnh hơn 1 bậc.

Nhân tố không chắc chắn duy nhất chính là Hồng Tùng trang chủ, người này cũng đạt Cửu Ngưu cảnh.

Phương Tri Hành dặn dò: “Giao đám tôm tép này lại cho các người xử trí, ta đi giết Hồng Tùng trang chủ.”

“Vâng!”

Một đám hắc y nhân triển khai chém giết thẳng tay, từng thi thể bắt đầu chất đống trong đại điện, tiếng kêu thảm thiết thi nhau vang lên.

Phượng Tri Hành phi thân xông ra, đưa tay nắm lấy thanh bảo đao cấp 2 đang cắm trên lồng ngực đại hán vạm vỡ, thuận thế tra vào vỏ đao.

Tiếp đó, cậu bật nhảy thật cao lướt qua đám bụi mù, chui thẳng qua lỗ thủng lớn chạy ra ngoài.

Cậu phóng tầm mắt nhìn tới thì thấy Hồng Tùng trang chủ liên tục di hình hoá vị dẫn dụ cao thủ Cửu Ngưu cảnh chạy về phía rừng cây bên ngoài.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh không hề sợ hãi, đuổi theo phía sau Hồng Tùng trang chủ.

Hai người càng chạy càng xa.

Phượng Tri Hành hít sâu, bỗng nhiên tăng tốc độ đuổi sát theo 2 người họ như thể mũi tên bay.

Không bao lâu sau, cuối cùng Hồng Tùng trang chủ cũng dừng lại, đặt mình giữa rừng thông đỏ.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh chạy đến, đảo mắt nhìn xung quanh và hỏi: “Nơi này có gì đặc biệt mà người nhất định phải dẫn ta tới đây?”

Hồng Tùng trang chủ trả lời: “Người bị đui à?”

Hắn ta lùi về sau 1 bước, đột nhiên biến mất không dấu vết giống như ẩn thân vậy.

Cửu Ngưu cảnh nâng cao cảnh giác, vừa đi vừa liếc nhìn xung quanh mình.

Nhưng thật trùng hợp, đúng lúc đấy có 1 đám mây đen bay ngang che khuất mặt trăng.

Ánh trăng tức thì trở nên tối mờ.

Bóng tối như thể mực đậm đặc, trong nháy mắt nhấn chìm rừng thông đỏ.

Bốn bề tối tăm và lạnh lẽo như thể rơi vào màn đêm vĩnh cửu, đưa tay lên cũng không thể nhìn thấy ngón tay.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh đột nhiên tỉnh ngộ, không chút nghi ngại lập tức muốn rút lui.

“Hừ, quá trễ rồi!”

Đột nhiên kinh phong gào thét trong bóng tối.

Một nắm đấm to như bao cát từ hư không móc ra tựa như ma quỷ, bất thành linh đấm vào lưng cao thủ Cửu Ngưu cảnh.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh bị đánh đến mức lảo đảo, thân thể chấn động dữ dội.

Khoảnh khắc tiếp theo, quyền phong ập đến như những hạt mưa, điên cuồng bạo kích khắp các bộ phận trên cơ thể hắn.

Hắn vô thức huy động hùng trảo, cào quét loạn xạ không gian xung quanh.

Thế nhưng không hề cào trúng bất kỳ thứ gì.

Hồng Tùng trang chủ triệt để ẩn hình, xuất quỷ nhập thần không tìm thấy chút dấu vết nào.

Chỉ có Thiết quyền của hắn ta là tựa như bão táp mưa sa.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh liên tục bị đấm, mặc cho phòng ngự của hắn mạnh bao nhiêu thì cũng bị đánh cho khóe miệng chảy máu tươi.

“Phía sau bên trái 3 mét!”

Bỗng nhiên có 1 giọng nói truyền vào lỗ tai cao thủ Cửu Ngưu cảnh.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh giật nảy mình nhưng hấn cũng lùi về phía sau, thuận thế nâng đùi phải lên đập về phía sau bên trái .

Bốp!

Bàn chân rắn chắc đá trúng cái gì đấy.

“Á?”

Trong bóng tối truyền đến tiếng khẽ kinh ngạc.

“Bên tay phải 7 mét!”

Ngay sau đó, âm thanh kinh ngạc kia lại vang lên lần nữa.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh vui mừng quá đỗi, thân hình thoát cái, vung cánh tay dài ngoằn đột nhiên quét tới.

Ầm!

Nương theo tiếng vang vọng hùng vĩ, vài cây thông đỏ bị quật đổ và ngã xuống.

Bụi mù tràn ngập, cuộn cuộn tứ tán.

Chương 524: Huyết Đề (2)

Chỉ chốc lát, gió đêm thổi tan bụi mù và đám mây đen kia cũng đời chỗ.

Ánh trăng trong ngần như nước chiếu xuống khiến khu rừng có 1 tia sáng.

Tầm mắt cao thủ Cửu Ngưu cảnh quét qua, cuối cùng cũng đã nhìn thấy Hồng Tùng trang chủ.

Lúc này, vai của Hồng Tùng trang chủ có 1 vết cào tuy không sâu nhưng cũng khiến máu me đầm đìa.

Hồng Tùng trang chủ ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào giữa ngọn cây cách đó không xa.

Một bóng người lập tức lộ ra, không ai khác chính là Phương Tri Hành.

Đôi mắt của cậu huyệt hồng như nước thủy triều, bắn ra huyệt quang đáng sợ.

Hồng Tùng trang chủ trợn mắt há mồm, nghiến răng ken két, cả giận nói: “Hừ, không ngờ người cũng có thể nhìn thấy đồ vật trong bóng đêm.”

Phương Tri Hành nhếch khóe môi, điềm đạm nói: “Chút tài mọn mà thôi, ta thì lại rất tò mò nếu bọn ta đánh vào ban ngày thì người còn ưu thế gì nữa không?”

Hồng Tùng trang chủ như thể bị nói trúng điểm đau, giận dữ hét lên: “Ta sẽ giết người trước!”

Hắn ta giậm chân thật mạnh, thân hình bỗng nhiên luồn lên tựa như con hùng ưng nhào về phía ngọn cây.

“Đến hay lắm!”

Phương Tri Hành mừng thầm, đây chính là chỗ tốt của giả heo ăn thịt hổ.

Người khác cho rằng cậu chỉ là Ngũ Cầm cảnh nên sẽ đưa ra phán đoán chí mạng chính là khinh thường cậu.

Phương Tri Hành đứng trên cành cây, thân thể bỗng nhiên bành trướng, thoáng chốc biến thành 1 tiểu cự nhân cao 3 mét.

Từ góc độ “biến thân hóa yêu” mà nói thì Phương Tri Hành đã thành công giải phóng nhục thân.

Đây cũng là lý do tại sao kỹ năng bộc phát “Huyết Vồng” có đủ tư cách đứng vào hàng cấp 4.

Phương Tri Hành dùng cả 2 tay giơ bảo đao Đồ Long lên cao và nhảy xuống.

Hồng Tùng trang chủ đang phóng lên gặp Phương Tri Hành đang lao xuống.

Hai người lao tới từ 2 hướng!

“A... thế này...”

Hồng Tùng trang chủ kinh hãi, hắn ta trừng mắt khi thấy cảnh “biến thân” của Phương Tri Hành, trong lòng không khỏi hơi hồi hộp.

“Chẳng lẽ hắn là Cửu Ngưu cảnh?!”

Hồng Tùng trang chủ há hốc mồm nhưng giờ phút này nói gì cũng đã muộn, khi con người ở giữa không trung không biết bay

nên không có khả năng thay đổi quỹ tích giữa hư không.

Hồng Tùng trang chủ trong lòng khẩn trương, cấp tốc cuộn thân thể, 2 tay gác trước người đón nhận lưỡi đao.

Hai người lướt qua nhau!

Phụt~

Hai cánh tay rời thân thể bay ra, điên cuồng xoay tròn trong trời đêm.

Một cánh tay rơi trên mặt đất.

Cánh tay khác đập vào ngọn cây và bị mắc trên đó.

Hồng Tùng trang chủ lộn nhào trên không, đập lưng vào một cây thông đỏ, tiếp đó ngã lộn nhào xuống đất, kéo theo nhiều nhánh cây bị đứt.

Phương Tri Hành đáp xuống đất thật mạnh, thân thể nặng nề tạo nên 1 cái hố to trên mặt đất.

“Người...”

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh thay đổi sắc mặt, sợ ngây người, vô thức nín thở.

Phương Tri Hành xoay người, thân hình nhanh chóng thu nhỏ trở nên trơn nhẵn mượt mà, thân hình khẽ động lao về phía Hồng Tùng trang chủ với tốc độ điện xẹt.

“Cánh tay của ta...”

Hồng Tùng trang chủ quỳ trên mặt đất, 2 cánh tay cụt phun máu tươi tung tóe, hấn ta đau đớn đến mức nhăn nhó, kêu rên thảm thiết.

Bỗng nhiên, hần ta nhìn thấy Phương Tri Hành lao đến thì vội vã đứng dậy, chân đạp mạnh dưới đất, thân thể cấp tốc lùi lại.

Thế nhưng Phương Tri Hành lại càng nhanh, không ngừng rút ngắn khoảng cách.

Hai người di chuyển vun vút trong rừng cây, người truy ta trốn.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo.

Giây lát sau, mây đen lần nữa che phủ mặt trăng, khu rừng lại chìm trong một màu đen kịt.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh trực tiếp bó tay, trong nháy mắt hần mất dấu của Phương Tri Hành và Hồng Tùng trang chủ.

Hết cách, trong hoàn cảnh tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

Thế nhưng Phương Tri Hành thấy được, cặp mắt đỏ lòm của cậu gắt gao khóa chặt Hồng Tùng trang chủ.

Rất nhanh, khoảng cách của 2 người thu hẹp chỉ còn chưa đến 3 mét.

“Mẹ mày!”

Hồng Tùng trang chủ chửi rửa, hần ta bỗng dừng lại trên khối nham thạch, chân phải bỗng đá mạnh.

Khối nham thạch vỡ nát, đá vụn bay tứ tung.

Phương Tri Hành thế không thể đỡ, thân thể lại biến đổi, làn da của cậu phát ra thần quang màu đồng cổ.

Đá vụn liên tục đập mạnh vào thân thể cậu với lực tác động kinh người nhưng lại bị hất văng ra xa và phát nổ do lực phản

chấn.

Phương Tri Hành gần như không hề dừng lại, thân thể màu đồng cổ giống như thiên thần hạ phàm nhanh chóng phóng đại trong tầm mắt của Hồng Tùng trang chủ.

Một nhát bảo đao Đồ Long chém ra!

“Dừng!”

Hồng Tùng trang chủ kêu gào thất thanh, sự hoảng sợ vô tận tràn ngập trong giọng nói.

Xoẹt~

Phương Tri Hành đột nhiên ngồi xổm xuống, vung đao chém ngang qua thân thể Hồng Tùng trang chủ.

Hồng Tùng trang chủ toàn thân chấn động, cúi đầu nhìn xuống 2 chân.

Máu tươi chỗ 2 đầu gối nhanh chóng chảy ào ào.

Trong tích tắc, vẻ tuyệt vọng hiện rõ trên mặt Hồng Tùng trang chủ, thân thể ngã ngửa.

Hai chân hắn vẫn còn đứng vững.

Chương 525: Đao Cường (1)

“Phù~”

Phương Tri Hành thở mạnh, nhắc Đồ Long Đao lên, bỗng bật cười ra tiếng.

Cậu đã tỉ mỉ quan sát trận chiến giữa Hồng Tùng trang chủ và cao thủ Cửu Ngưu cảnh, dù thanh thế cuồn cuộn, khí lực rất đáng kinh ngạc nhưng lại không vượt qua 20 vạn cân.

Phương Tri Hành lập tức kết luận, 2 người bọn họ không mạnh bằng cậu.

Chỉ cần thi triển kỹ năng bộc phát “Huyết Vong”, Phương Tri Hành có thể đánh bại Hồng Tùng trang chủ.

Sau khi có được sự tự tin này, Phương Tri Hành ngang nhiên ra tay, với sự sắc bén của bảo đao Đồ Long, cậu nhẹ nhàng hạ được Hồng Tùng trang chủ.

Cậu từng bước đi tới trước mặt Hồng Tùng trang chủ.

Hồng Tùng trang chủ mất đi tứ chi trở thành người heo, máu chảy ào ạt từ vết thương.

Hắn không cam lòng nhìn Phương Tri Hành với ánh mắt đầu sự oán hận.

“Nếu không phải vì ta sơ ý thì sao người có khả năng thắng được ta.”

Hồng Tùng trang chủ không phục, sự căm phẫn sôi sục trong lòng.

Phượng Tri Hành ngồi xổm xuống hỏi: “Ta và người vốn không quen biết, sao người lại muốn bắt sống ta?”

“Phi!”

Hồng Tùng trang chủ nhe răng cười, phun ngụm nước bọt lẫn với máu tươi về phía mặt Phượng Tri Hành .

Thân hình Phượng Tri Hành thoát cái bỗng biến mất tại chỗ, tiếp đó cậu xuất hiện phía sau đầu Hồng Tùng trang chủ.

Cậu cúi thắt lưng rồi đi tiểu.

Cả đầu và mặt của Hồng Tùng trang chủ tức thì bị phủ đầy chất lỏng màu vàng óng, nổi nhục nhã không cách nào nói rõ sôi sục từ sâu trong nội tâm hẳn ta: “Người có thể giết nhưng không được làm nhục.”

Phượng Tri Hành chu mỏ lên xùy, lạnh lùng nói: “Người muốn thể diện, ta có thể giúp người thể diện.”

Hồng Tùng trang chủ không nói nên lời, tức giận đến mức lồng ngực phập phồng dữ dội, nhe răng trợn mắt lộ ra vẻ dữ tợn như thể nổi điên vậy.

“Được lắm, người có gan!”

Phượng Tri Hành vỗ tay, thở dài: “Ta sẽ ném người vào hầm phân để người chết có ý nghĩa.”

Sau đó, cậu cười và nhắc nhở: “Thật ra, người không cần nói gì cả, ta cũng không cần người phải nói, bởi vì kẻ chủ mưu sau màn này chắc chắn sẽ liên lạc với người, chỉ cần ta chờ ở Hồng Tùng sơn trang thì nhất định sẽ chờ được.”

Lời này vừa nói ra!

“Đủ rồi!”

Hồng Tùng sơn trang hoàn toàn phá vỡ phòng bị, hét lên: “Là Bành gia sai ta làm, ta làm việc cho Bành Viễn Hùng!”

Phương Tri Hành chớp mắt, kinh ngạc nói: “Bành gia của Bạch Mã trang à?”

Hồng Tùng trang chủ đáp: “Đúng, là Bành gia - một trong bát đại tiểu môn phiệt.”

Phương Tri Hành khó hiểu, buồn bực nói: “Tại sao? Ta chưa từng đắc tội với Bành gia!”

Hồng Tùng trang chủ cười thầm, nói: “Hơ hơ, có phải người đã từng gia nhập vào Linh Tu hội không?”

Hắn ta kể rõ mọi chuyện, miêu tả chi tiết lục đục giữa La Thản Chi, Bành Tuyết Dung và Phùng Giai Dao.

La Thản Chi và Phùng Giai Dao vừa gặp đã yêu nên đã kết nghĩa phu thê.

Chính thất phu nhân là Bành Tuyết Dung đang mang thai bị gạt sang một bên, vì không cam lòng nên cô ta đã điều tra chuyện đen tối của Phùng Giai Dao.

Không ai ngờ được rằng...

Phùng Giai Dao đã từng gia nhập Linh Tu hội, rất có khả năng đã ngủ rất nhiều lần với Phương Tri Hành.”

“Vãi chưởng...”

Phương Tri Hành tê hết cả da đầu, đác đác nhìn xung quanh.

May là cao thủ Cửu Ngưu cảnh vẫn chưa tìm đến đây, xung quanh cũng không có ai nghe lén.

Phương Tri Hành nhắc bảo đao Đồ Long lên chém 1 nhát kết

liều Hồng Tùng trang chủ, sau đó cậu nắm lấy thi thể, tâm thần khê động.

“Thu!”

Thân xác và cả 2 khúc chân đứt của Hồng Tùng trang chủ khô quắt lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chớp mắt tất cả hóa thành tro bụi.

Phượng Tri Hành xoay người trở về địa điểm chiến đấu ban đầu.

Cậu tìm được 2 cánh tay bị chặt đứt và thu thập vào hệ thống.

Trong khoảnh khắc!

Giao diện hệ thống bỗng nhiên lấp lóe ánh sáng.

[4, Giết 1 dị thú cấp 4 hoặc 1 cao thủ Cửu Ngưu cảnh (đã hoàn thành).]

“Vãi chưởng!!”

Phượng Tri khê giật mình, sau đó bỗng vui mừng như điên.

Nghiêm túc mà nói thì Hồng Tùng trang chủ đã tiến hành giải phóng nhục thân, vậy hẳn ta cũng được coi là cường giả Cửu Ngưu cảnh!

“Không nghĩ tới điều kiện 4 khó hoàn thành nhất lại là nhiệm vụ hoàn thành đầu tiên.”

Phượng Tri Hành chỉ vui sướng không gì bằng.

“Bình tĩnh lại, lúc này phiền phức lớn rồi.”

Phượng Tri Hành hít thật sâu, nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Cậu vội chạy về Hồng Tùng sơn trang, quát lớn: “Giết sạch toàn bộ sơn trang, một tên cũng không giữ lại!”

Một đám hắc y nhân nghe vậy, thủ đoạn ra tay càng thêm vô tình.

Lúc này, cao thủ Cửu Ngưu cảnh cũng vừa chạy vòng trở lại, đến bên cạnh Phương Tri Hành hỏi: “Trang chủ kia đâu rồi?”

Phương Tri Hành bóp cổ tay và nói: “Để xổng rồi, hắc ta thi triển 1 loại kỹ năng bộc phát lợi hại đột nhiên tăng tốc bỏ trốn mất dạng, ta không thể đuổi kịp.”

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh nghe vậy thì không còn lời nào để nói.

Dù sao hắc chỉ là phụng mệnh làm việc, nếu nhiệm vụ thất bại thì cũng không thể trách hắc được.

Chương 526: Đao Cường (2)

Một đám người nhanh chóng ‘dọn dẹp’ sơn trang, tàn sát hết người trong trang.

“Chư vị vất vả rồi, hãy về đi.”

Phương Tri Hành chấp tay sau đó quay người rời đi.

Tổng cộng 30 hắc y nhân đều còn sống, lập tức giải tán, ai về nhà nấy.

Mặt trời mọc từ đằng Đông, Phương Tri Hành đã trở về Ích Hương trai.

Cậu bước vào thư phòng, đặt mũng ngồi xuống.

Tế Cầu chạy tới, ngoẹo đầu mở đôi mắt cún to tròn, tò mò hỏi: “Tra rõ ràng chưa, rốt cuộc ai đang làm hại mày?”

Phương Tri Hành nhấp ngụm trà, tỉ mỉ kể lại mọi chuyện.

“Cái quần què gì vậy?!”

Nghe xong, Tế Cầu bật cười khanh khách, nói: “Loạn cào cào cả buổi, té ra là vì 1 nữ nhân ghen tị nên đi đào bới việc xấu của người khác à!”

“Mày cười cái rắm!”

Phương Tri Hành trợn trắng mắt, tức giận nói: “Lần này làm không tốt, có khi tao thật sự ngã cắm đầu.”

Tế Cầu trợn mắt nói: “Mà này, rốt cuộc mày có ngủ với Phùng

Giai Dao không?”

“Mẹ nó, tao làm sao biết được!”

Phương Tri Hành im lặng đến cực điểm, buồn bực nói: “Ai cũng đeo mặt nạ, tao không nhận ra người ta mà người ta cũng không nhận ra tao.”

Tế Cửu vội nói: “Vậy thì mày sợ cái gì, mày là con chim cứng rắn không sợ bóng nghiêng cơ mà.”

Phương Tri Hành cặn lời, đáp lại: “Phiền phức lớn nhất bây giờ là cho dù tao không ngủ với Phùng Giai Dao, một khi người nhà họ Bành bắt đầu kiểm cố, tự dừng gây chuyện và tạo ra những lời đồn vô căn cứ thì hậu quả vẫn rất nghiêm trọng.”

Tế Cửu giật thót, cuối cùng nó cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, tắc lưỡi nói: “Theo tình thế này, dù giữa mày và Phùng Giai Dao không có gì thì cũng sẽ bị Bành gia làm cho có chuyện.”

Phương Tri Hành hít thật sâu rồi thở dài: “Hơn nữa, Linh Tu hội không thể bị lộ ra ngoài ánh sáng, chuyện tao từng tham gia Linh Tu hội là sự thật, chỉ cần có người lấy chuyện này viết văn thì cũng đủ chìm tao chết đi mấy lượt.”

Cậu phân tích: “Tao tham gia vào Linh Tu hội tại phủ đệ Ngô gia, một khi việc này lộ ra ánh sáng, Ngô gia sẽ là người đầu tiên giết tao diệt khẩu.”

Mặt khác, La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu cũng biết việc này, bọn họ chắc chắn không muốn gây ồn ã, đa phần cũng sẽ chọn vật cớ tao!

Còn Phùng Giai Dao, nếu thật sự cô ta đã ngủ cùng tao, chắc chắn cô ta sẽ muốn bám vằm tao ra hơn bất cứ kẻ nào.

Cuối cùng là La Thản Chi - thứ tử của quận trưởng đại nhân, bị tao cầm cho cái sừng to như thế, không thể nào hấn để tao chết toàn thây được!”

Tế Cửu không khỏi luống cuống, gấp giọng nói: “Không đến mức ấy chứ, việc này đã từng ngủ với Phùng Giai Dao hay chưa, Ngô Hồng Thu hẳn là người biết rõ nhất, lẽ như không ngủ cùng thì sao?”

Còn nữa, làm thế nào Bành gia biết mày tham gia Linh Tu hội, bọn họ có chứng cứ không?

Mặt khác, mẹ nó, mày phụng chỉ chơi kỹ nữ, cống hiến thân xác của mình, không có công lao cũng có khổ lao, bọn họ không đến mức nói trở mặt liền trở mặt chứ.”

Phương Tri Hành cười lạnh lùng: “Việc này liên quan đến mặt mũi của La Thản Chi, thậm chí cả mặt mũi của quận trưởng đại nhân, bất kể là La Khắc Kỷ, Đồng Mẫn Châu, hay là Ngô Hồng Thu đều không thể đảm đương nổi trách nhiệm đấy.”

Cậu thở dài: “Nếu thật sự thời khắc ấy đến, đám người La Khắc Kỷ sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc qua cầu rút ván, qua sông đốt cầu, giết tao diệt khẩu là lẽ đương nhiên.”

Tế Cửu triệt để im lặng, tức giận nói: “Vậy phải làm thế nào?”

Phương Tri Hành lấy giấy ra, cầm viết lên và chấm mực.

“Tao phải báo cáo kết quả hành động ở Hồng Tùng sơn trang.”

Cậu viết lên giấy: “Qua điều tra, Hồng Tùng trang chủ phụng mệnh Bành Viễn Hùng điều tra Phùng Giai Dao có phải đã từng tham gia vào Linh Tu hội.”

Tế Cửu chớp đôi mắt chó, ngạc nhiên nói: “Mày muốn báo cáo sự thật à, như thế khác nào tự chui đầu vào rọ?”

Phương Tri Hành trả lời: “Chỉ cần Bành Viễn Hùng kiên trì điều tra tiếp thì việc Linh Tu hội lộ ra ánh sáng chỉ là vấn đề thời gian nhưng nếu La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu có thể ngăn cản Bành Viễn Hùng, vậy thì tao sẽ có thêm cơ hội xoay chuyển tình thế, nếu không tao chỉ còn cách chạy trốn mà thôi.”

Tế Cầu vợ nói: “Mày cũng thông báo với phía Ngô Hồng Thu đi, để Ngô gia cùng tiến hành tạo áp lực.”

Phương Tri hành gật đầu, gọi Hồng Diệp để cô đích thân đi tìm Ngô Hồng Thu.

Trước đó, Hồng Diệp chưa từng nghe đến Linh Tu hội, đột nhiên nghe nói đến chuyện bản thủ như thế này, cô sợ đến ngáy người.

Sau khi Hồng Diệp rời đi, Phương Tri Hành lập tức bắt đầu thu xếp tay nải, bọc hết tất cả những tài vật để chuẩn bị bỏ trốn.

...

...

Mặt trời lên cao, đại doanh Thủy Sư!

Lãnh di bước nhanh đến bên cạnh Đồng Mẫn Châu, đưa 1 cuộn giấy vào tay cô ta.

Đồng Mẫn Châu thản nhiên liếc nhìn, đôi mắt cô ta lập tức tròn tròn, nét mặt cũng cứng đờ.

Cô ta hít thật sâu, nói: “Phùng Giai Dao thật sự từng tham gia Linh Tu hội ư?”

Chương 527: Trục Xuất (1)

Lãnh di im lặng lắc đầu, bữu môi nói: “Đáp án chỉ mình Ngô Hồng Thu biết.”

Đồng Mẫn Châu suy nghĩ một chút rồi đứng lên nói: “Chuẩn bị xe, ta phải vào thành.”

Lãnh di chần chừ 1 lúc, hỏi lại: “Phu nhân muốn đi gặp Ngô Hồng Thu ư?”

Đồng Mẫn Châu gật đầu nói: “Ta phải nắm tình hình để ứng phó bất cứ lúc nào.”

Lãnh di liền nói: “Tuy là nói như thế nhưng kỳ thật phu nhân không liên quan đến chuyện này.”

Nếu Phương Mậu Phu thật sự bị kéo vào thì chuyện này cũng chỉ giới hạn ở cá nhân Phương Mậu Phu.

Cho dù Bành gia có 10 lá gan cũng không dám đào sâu hơn.”

Đồng Mẫn Châu gật đầu nói: “Ta hiểu, chính vì ta có thể đứng ngoài cuộc bất cứ lúc nào nên ta mới đến giúp đỡ Ngô Hồng Thu, thuận nước giong thuyền mà thôi.”

Lãnh di giật mình, hỏi tiếp: “Việc này quan trọng, phu nhân không báo cho đại công tử biết ư?”

Đồng Mẫn Châu trầm ngâm nói: “Người sắp xếp Phương Mậu Phu tham gia Linh Tu hội là chủ ý của ta, đại công tử vẫn chưa biết rõ tình hình.”

Lãnh di hiểu ra.

Ngô Hồng Thu và Đồng Mẫn Châu là bạn thân thiết, quan hệ rất tốt, vẫn luôn giúp đỡ lẫn nhau.

Khi đó, Ngô Hồng Thu đến đòi người, Đồng Mẫn Châu không hề suy nghĩ nhiều, vui vẻ đẩy Phương Mậu Phu đi, từ đầu đến cuối đều không thương lượng cùng La Khắc Kỷ.

Không lâu sau, Đồng Mẫn Châu ngồi xe ngựa rời khỏi đại doanh Thủy Sư tiến vào nội thành, đi thẳng đến phủ đệ Ngô gia.

Ngô Hồng Thu lập tức đến gặp Đồng Mẫn Châu.

“Chuyện này ta đã biết rồi.”

Ngô Hồng Thu lại cực kỳ bình tĩnh, hừ lạnh lòng và nói: “Bành Tuyết Dung tức giận đến mức muốn dùng thủ đoạn bẩn thỉu với Phùng Giai Dao.”

Đồng Mẫn Châu nghiêm túc hỏi: “Phùng Giai Dao, cô ta...”

Ngô Hồng Thu trầm mặc, gật đầu.

Đồng Mẫn Châu lập tức nghệt thở, một lúc lâu sau cô ta mới ngạc nhiên hỏi: “Trước khi Phùng Giai Dao gả cho La Thần Chi không bị kiểm tra thân thể à?”

“Đương nhiên cô ta đã bị kiểm tra.”

Ngô Hồng Thu khẽ nhếch khóe miệng: “Chỉ có điều, bọn ta có cách để cô ta thông qua kiểm tra, trong mắt bất cứ ai cô ta vẫn luôn có tấm thân trong sạch.”

Đồng Mẫn Châu lập tức yên tâm, vội nói: “Chỉ cần lúc đấy Phùng Giai Dao trong sạch thì ai cũng không thể bôi nhọ sự trong sạch của cô ta được.”

Ngô Hồng Thu rất tán đồng, cười nói: “Đây cũng là lý do Bành gia muốn bắt sống Phương Mậu Phu, bọn họ muốn lấy khẩu cung

của hắn.”

Đồng Mẫn Châu hỏi tiếp: “Chắc hẳn Phương Mậu Phu cũng không biết hắn đã ngủ với Phùng Giai Dao?”

“Đương nhiên.”

Ngô Hồng Thu gật đầu nói: “Có điều, chỉ cần Phương Mậu Phu rơi vào trong tay Bành gia thì khẩu cung gì cũng có thể tạo ra được.

Thậm chí, Bành gia không cần khẩu cung, chỉ cần thông qua Phương Mậu Phu chứng thực Linh Tu hội thật sự tồn tại thì có thể gây nên sóng to gió lớn.”

Đồng Mẫn Châu không khỏi hỏi: “Vậy chuyện này nên xử lý thế nào? Người có cách ngăn Bành Viễn Hùng không?”

Ngô Hồng Thu bình thản như thường, cẩn thận giảng giải: “Hai cha con Bành Viễn Hùng và Bành Tuyết Dung chắc chắn sẽ bám riết chuyện này không buông và sẽ khiến sự việc trở nên tồi tệ hơn, không ai trong chúng ta có thể trấn áp bọn họ được.”

Đồng Mẫn Châu hỏi: “Nếu ta để La Khắc Kỷ ra tay thì sao?”

Ngô Hồng Thu lắc đầu, nói: “Nếu người là La Khắc Kỷ và biết được thuộc hạ của mình cầm súng La Thản Chi thì người sẽ làm gì?”

Đồng Mẫn Châu căng thẳng, thở dài: “Việc này dính dáng đến tôn nghiêm của La gia môn phiệt, nhất định phải xử lý thận trọng.”

Ngô Hồng Thu gật đầu nói: “Ta đã nghĩ đến 1 cách, người nghe thử rồi tham mưu giúp ta.”

Đồng Mẫn Châu lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Ngô Hồng Thu chậm rãi nói: “Bành gia muốn đào chuyện xấu nhưng lại không nghĩ bản thân Bành gia cũng có chuyện xấu ư?”

Ta đã báo cho phụ thân biết để ông ấy đi thu thập chuyện xấu của Bành gia.

Phía Đồng gia cũng có thể giúp sức tìm thêm chút chuyện xấu của Bành gia.

Sau đấy, chúng ta giao những chuyện xấu của Bành gia cho Phùng gia để Phùng gia ra mặt đàm phán với Bành gia.

Sau khi đàm phán xong xuôi, mọi người lại tiếp tục sống cuộc sống tốt lành.

Đàm phán không ổn thì cá chết lưới rách, tập hợp tam phương thể lực Ngô gia, Đồng gia và Hắc Hồ môn cùng giải quyết Bạch Mã trang cũng không phải việc gì khó.”

Đồng Mẫn Châu ngẫm nghĩ, phân tích: “Ta lo lắng Bành gia sẽ trực tiếp để lộ chuyện Linh Tu hội cho La Thản Chi và quận trưởng đại nhân, với mạng lưới điều tra rộng khắp của La gia, một khi quận trưởng đại nhân bắt đầu điều tra thì...”

Ngô Hồng Thu hít thật sâu, trầm ngâm nói: “Ừm, việc này cũng phải phòng bị đầy đủ. Trước khi trời tối ta sẽ xử lý sạch sẽ chứng cứ bên này, phía người cũng phải giải quyết gọn gàng.”

Đồng Mẫn Châu cau mày nói: “Ý người là...”

Ngô Hồng Thu đề nghị: “Phương Mậu Phu đã bị bại lộ, người phải làm cho hắn biến mất.”

Đồng Mẫn Châu cau mày nói: “Hắn vừa bại lộ liền bốc hơi khỏi nhân gian, không phải càng làm cho người ta có cớ để nghi ngờ hắn có vấn đề ư?”

Chương 528: Trục Xuất (2)

Ngô Hồng Thu cười nói: “Ta nói biến mất không phải là lạng lẽ biến mất mà là đường hoàng biến mất.”

Đồng Mẫn Châu chần chừ nói: “Ví dụ để hắc lấy danh nghĩa làm ăn chạy tới nơi khác, trốn thật xa?”

Ngô Hồng Thu bật cười nói: “Nếu quận trưởng đại nhân hoặc La Thẩn Chi thật sự muốn truy xét ngọn nguồn, Phương Mậu Phu trốn đến nơi nào cũng vô dụng, hắc phải chết!”

Đồng Mẫn Châu hít thật sâu rồi thở dài: “Phương Mậu Phu là một thanh đao tốt, làm việc đáng tin cậy khiến ta cực kỳ yên tâm.”

Ngô Hồng Thu nói: “Ta sẽ đền cho người 2 viên Phá Hạng đan, người tài giỏi như Phương Mậu Phu, người muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Đồng Mẫn Châu nở nụ cười: “Vậy phải làm sao để hắc đường hoàng biến mất?”

Ngô Hồng Thu nhếch miệng lên nói: “Người còn nhớ vụ án Thẩm Chí Việt bị giết không? Hung thủ là người nuôi dị thú như thú cưng, Phương Mậu Phu vừa hay phù hợp với đặc điểm này.”

Đồng Mẫn Châu trợn mắt nói: “Người muốn mượn đao giết người ư? Thẩm gia không ngốc, nếu hung thủ thật sự là Phương Mậu Phu thì lẽ nào bọn họ không tra ra được?”

Ngô Hồng Thu nói: “Người yên tâm, ta sẽ đích thân nhờ Thẩm gia hỗ trợ, dù Phương Mậu Phu không phải hung thủ thật sự thì bây giờ hắc cũng chính là hung thủ.”

Đồng Mẫn Châu nhẹ gật đầu, bóp cổ tay nói: “Tiếc cho 1 nhân tài.”

Ngô Hồng Thu tặc lưỡi cười nói: “Không, tiếc cho 1 gã trai trắng, hẳn là trai cứng ở Linh Tu hội của ta đây.”

Đồng Mẫn Châu sáng mắt lên, tặc lưỡi: “Thật hay giả, hẳn ghé gớm lắm à?”

Ngô Hồng Thu che miệng cười, tỉ mỉ kể lại.

...

...

Nhoáng một cái đã đến chạng vạng tối.

Phương Tri Hành ngồi yên trong thư phòng, trong lòng ôm hy vọng.

Không lâu sau, Hồng Diệp bước vào thư phòng, trên tay cầm 1 túi giấy dầu, nhẹ nhàng nói: “Trai chủ, vừa rồi có người đột nhiên nhét thẳng cái này vào cổng, phía trên có viết tên của ngài.”

Phương Tri Hành mở túi giấy dầu ra, phát hiện bên trong là 1 chiếc khăn tay.

Nhìn kỹ khăn tay này, Phương Tri Hành không khỏi giật nảy mình.

Trông nó rất quen, cực kỳ quen mắt!

Cậu chắc chắn đã từng thấy chiếc khăn tay này.

Cậu giơ chiếc khăn tay lên, cảm giác vô cùng mượt mà.

Trên chiếc khăn tay nồng nặc mùi thơm quen thuộc.

Phương Tri Hành quay cuồng, trong đầu hiện lên 1 nữ tử kêu đau đớn.

Cậu mở khăn tay ra, 1 tờ giấy từ bên trong rơi ra ngoài.

“Mau trốn đi, người bị sắp đặt thành hung thủ sát hại Thẩm Chí Việt, tối nay sẽ bị Thẩm gia tru sát.”

Phương Tri Hành chấn động, nụ cười khổ hiện lên trên mặt, cảm xúc thất vọng lớn lao nuốt chửng cậu.

Dù cậu đã dự đoán được kết quả này nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Hắn ném tờ giấy và chiếc khăn tay vào trong chậu than, đốt trụi.

Hồng Diệp thấy vậy, lo lắng nói: “Trai chủ, chẳng lẽ...”

Phương Tri Hành gật đầu: “Ta đã bị đại công tử và đại phu nhân vứt bỏ rồi, bây giờ ta phải lập tức chạy trốn.”

Hồng Diệp thay đổi sắc mặt, định nói câu gì.

Người gác cổng chạy tới bẩm báo: “Trai chủ, bên ngoài có 1 vị khách muốn cầu kiến ngài.”

Hồng Diệp quay người đi ra ngoài.

Sau một lúc lâu, cô vòng trở lại nói khẽ: “Vị khách bên ngoài cho đại phu nhân phái tới.”

Phương Tri Hành trầm mặc, gật đầu nói: “Mời vào.”

Một lát sau, vị trung niên áo xanh thông thả bước vào thư phòng, thoạt nhìn giống như 1 tiên sinh dạy học, tạo cho người khác có cảm giác vừa nho nhã lại khôn khéo.

“Bỉ nhân là Đặng Tam Thọ, bá kiến Phương trai chủ.” Trung niên áo xanh chấp tay.

Phương Tri Hành nói thẳng: “Đại phu nhân có dặn dò gì, hãy nói thẳng.”

Đặng Tam Thọ nghiêm mặt nói: “Phương trai chủ, đại phu nhận niệm tình ngài lập nhiều công, lòng thành được chứng giám nên cố ý phân phó Đặng mỗ đến giúp ngài.”

Phương Tri Hành tò mò hỏi: “Giúp thế nào?”

Đặng Tam Thọ móc ra 1 cái bình sứ để lên bàn, hờ hững nói: “Trong bình có 1 viên thuốc, sau khi ngài ăn hết sẽ rời khỏi thế gian không chút đau đớn.”

Nghe xong lời này, Hồng Diệp ghen ngào, đứng yên tại chỗ.

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Nếu ta không dùng thuốc thì sao?”

Đặng Tam Thọ thở dài: “VẬY ngài sẽ bị Thẩm gia truy sát và chết càng thảm hại hơn thôi, bởi vì ngài chính là hung thủ thật sự giết hại Thẩm Chí Việt, dù ngài giết hay không giết hẳn thì ngài cũng là hung thủ.”

Phương Tri Hành nhếch khóe môi, bình thản nói: “Xin hãy thay ta cảm ơn ý tốt của đại phu nhân nhưng Phương mỗ trước giờ rất cứng đầu nên muốn đánh cược 1 lần.”

Đặng Tam Thọ tỏ vẻ giễu cợt, im lặng lắc đầu: “Tùy ngài.”

Phương Tri Hành liếc nhìn Hồng Diệp, hỏi: “Đại phu nhân có nhắc tới Hồng Diệp không?”

Đặng Tam Thọ liền nói: “Ngài yên tâm, Hồng Diệp sẽ được gọi trở về bên cạnh đại phu nhân, tuyệt đối không bạc đãi cô ta.”

Phượng Tri Hành gật đầu, đứng lên nói: “Ta còn có việc phải làm nên không tiễn.”

Đặng Tam Thọ nhìn chăm chăm Phượng Tri hành, nhếch miệng cười lạnh: “Ừm, người hãy tự chăm sóc bản thân.”

Hắn xoay người rời đi.

“Trai chủ, sao lại thành thế này?” Hồng Diệp nghẹn ngào khóc ròng, lệ rơi đầy mặt.

Chương 529: Trục Xuất (3)

Phương Tri Hành móc ra 1 xấp kim phiếu nhét vào tay của cô ta, không nói thêm gì, nhanh chóng xoay người rời đi.

Tế Cửu đi theo cậu.

Một người một chó bước vào mật đạo, không lâu sau đã đi đến nhà dân ở con phố đối diện Ích Hương trai.

Bên trong gian phòng có 1 cái tay nải.

Phương Tri Hành thi triển Súc Cốt thay đổi dáng người và dung mạo đáng kể, sau đó nhanh chóng thay bộ quần áo cũ rách.

Tế Cửu ngồi trước mặt cậu.

Phương Tri Hành nhìn nó, hỏi: “Sẵn sàng chưa?”

Tế Cửu hít thật sâu, nói: “Rồi, mày nhanh ra tay đi.”

Phương Tri Hành rút đao ra khỏi vỏ, chém 1 nhát cắt đứt 1 lỗ tai của Tế Cửu.

Trước khi Tế Cửu cảm thấy đau đớn thì cậu đập 1 chưởng trên đầu Tế Cửu.

Bùm~

Toàn thân Tế Cửu nổ tung và hóa thành 1 đám sương mù máu bị gió thổi bay lên trên trời, khuếch tán vào ánh chiều tà.

Phương Tri Hành mở túi giấy dầu ra, bỏ lỗ tai chó vào, bọc lại và nhét vào trong ngực.

Sau đó, cậu đeo tay nải lên vai, băng qua đường phố ngõ hẻm, lẫn vào trong dòng người, lặng lẽ rời khỏi thành, càng đi càng xa.

Sắc trời dần tối đen.

Một đám người áo trắng hùng hổ chạy tới bao vây dinh thự Ích Hương trai.

Người cầm đầu chính là Cố Kính Chương - nghĩa tử của Thẩm Ngọc đường.

Bọn họ không chút khách khí đá văng cánh cổng và xông vào.

Hồng Diệp và đám người Uyên Ương Song Sát không hề chống cự, đưa tay chịu trời.

Bạch y nhân tra xét Ích Hương trai một lần.

Cố Kính Chương chau mày, kéo Hồng Diệp qua đến quát hỏi: “Phương Mậu Phu đâu?”

Hồng Diệp đáp: “Lúc chàng vạng trai chủ đột nhiên ra ngoài, đi đâu thì nô tỳ cũng không rõ.”

Cố Kính Chương cười lạnh ha ha hai tiếng nói: “Hừ, hay là hần còn muốn cùng chúng ta chơi trốn tìm à?”

Hồng Diệp cúi đầu không nói, biểu cảm chết lặng.

Cố Kính Chương lại hỏi: “Hần có cưỡi ngựa không?”

Hồng Diệp lắc đầu nói: “Không có.”

Cố Kính Chương trầm giọng nói: “Xem như hần thông minh, ấn móng của mỗi một con ngựa đều độc đáo. À đúng rồi, con ác lang mà hần nuôi đâu?”

Hồng Diệp đáp: “Dẫn đi rồi.”

Tinh thần Cổ Kính Chương chấn động, cười lạnh nói: “Tốt lắm, hẳn dẫn theo một con dị thú lớn như vậy, rất dễ dàng tìm được.”

Nói xong câu đó, Cổ Kính Chương không để ý cô nữa, gã vẫy tay.

Lập tức, một con chó ba đầu cao hơn 2m, rất nhanh chạy tới, xông vào phòng ngủ của Phương Tri Hành ngủ đi ngủ lại.

Rất nhanh, chó 3 đầu chạy ra, cái mũi dán xuống đất, bắt đầu truy tung mùi.

Không lâu sau, chó 3 đầu phát hiện mật đạo kia.

Một đám bạch y nhân nhanh chóng chui vào mật đạo, đi tới nhà dân ở phố đối diện.

Sau đó, bọn họ lại dọc theo con đường tiếp tục đuổi theo.

Cùng lúc đó, Thẩm gia vận dụng tất cả tài năng và con đường tin tức, truy tra tung tích của một người một thú.

...

Màn đêm vừa buông xuống.

Phương Tri Hành đi vào trong rừng cây, từ trong ngực lấy ra bao giấy dầu, ném lên mặt đất.

Chỉ một thoáng!

Bao giấy dầu bị rách nát, Tế Cầu nhảy ra.

“Đm, tao chết thời gian dài như vậy, vậy mà còn có thể sống lại, thật là một kỳ tích.”

Tế Cầu run lông trên người, liên tục khoe khoang.

Trước đó nó và Phương Tri Hành từng làm thí nghiệm phát hiện sau khi nó chết, có thể lập tức đầy máu sống lại nhưng cũng có thể cách một khoảng thời gian rồi mới sống lại.

Trải qua thí nghiệm, nó chết trong vòng 2 tiếng cũng có thể tự do sống lại, không có bất kỳ vấn đề nào.

Nhưng mà, thời gian tử vong vượt qua 2 tiếng, Tế Cầu “cảm giác” bản thân có thể không sống lại được, thuần túy là trực giác, có nguy hiểm nên nó không tiếp tục thử nữa.

“Đi thôi!”

Phương Tri Hành không có bất kỳ trì hoãn, phát lực chạy như điên.

Bốn chân Tế Cầu cũng chạy như điên, toàn lực đuổi theo miễn cưỡng có thể đuổi kịp Phương Tri Hành.

Một người một chó rất nhanh đi tới hồ Bạch Hạc.

Tế Cầu kêu lên: “Nhan Hồng Đào ở đây nhỉ, đăm mày không mau chóng chạy khỏi quận Thanh Hà, còn có tâm tư chơi nữ nhân?”

Phương Tri Hành trả lời: “Điều kiện thứ 7 còn chưa hoàn thành, chờ tao hoàn thành rồi đi không muộn.”

Tế Cầu cạ lời nói: “Mày sẽ không sợ người của Thẩm gia tìm được mày hả?”

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Không dễ dàng như vậy, tao ở trong thành đi dạo một vòng lớn mới ra khỏi thành sau đó lại ngồi thuyền đi đường thủy, tới hạ du cách trăm dặm lại chạy về sau, trong khoảng thời gian ngắn Thẩm gia không truy tung được tao.”

Tế Cửu cạn lời, nó biết hiện tại trong lòng Phương Tri Hành toàn là chữ sắc, không khuyên được.

Phương Tri Hành dặn dò nói: “Mày tìm một chỗ trốn đi, đừng bại lộ.”

Tế Cửu liền nói: “Mày yên tâm, trong lòng tao có tính toán.”

Phương Tri Hành không hề vô nghĩa, lao về phía Bạch Hạc sơn trang, trèo tường vào, rất nhanh tiến vào trong khuê phòng của Nhan Hồng Đào.

Nhan Hồng Đào đang nằm trên giường thì ngồi dậy, kinh ngạc nói: “Hôm nay sao người đến muộn thế?”

Phương Tri Hành hơi im lặng rồi nói như thật: “Trước đó ta luôn dốc sức vì La gia, nhưng bởi vì một chuyện, ta bị La gia vứt bỏ. Trước mắt ta trở thành hung thủ sát hại Thẩm Chí Việt, đang bị Thẩm gia đuổi giết.”

Chương 530: Móc Tim (1)

Toàn thân Nhan Hồng Đào cứng đờ, biểu cảm trên mặt biến đổi không chừng.

Phương Tri Hành liền nói: “Cô yên tâm, ta sẽ không liên lụy của cô, mấy ngày sau ta sẽ rời khỏi quận Thanh Hà, vĩnh viễn biến mất.”

Nhan Hồng Đào gật đầu, vươn hai tay ôm lấy cổ Phương Tri Hành.

Một đêm lưu luyến khiến kẻ khác say mê.

Đêm hôm nay, Phương Tri Hành đương nhiên cực kỳ sung sướng.

Nhưng có người không vui nổi.

Đám người Cổ Kính Chương truy đuổi một đêm, bốn ba không ngừng, nháy mắt đã mất dấu.

Phương Tri Hành giống như bốc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn biến mất không thấy.

Sáng hôm sau, Phương Tri Hành trốn trong khuê phòng của Nhan Hồng Đào.

Cùng lúc đó, tin tức Phương Mậu Phu chính là hung thủ sát hại Thẩm Chí Việt nhanh chóng lan ra, truyền khắp trong ngoài quận thành.

Câu chuyện đại khái là như vậy:

Phương Mậu Phu và Thẩm Chí Việt ngẫu nhiên đụng mặt ở doanh trại Phong Lô, bởi vì cãi nhau dẫn đến xung đột, lúc đánh nhau lỡ tay giết người.

Lúc giết người, Phương Mậu Phu không biết đối phương là Thẩm Chí Việt.

Tóm lại, hung thủ thật sự chính là Phương Mậu Phu, đêm qua đã lẩn trốn.

Thẩm gia tức giận, treo giải thưởng trăm vạn, không kể chết sống.

...

Bạch Mã trang - Bành gia!

“Cái gì, sao Phương Mậu Phu đột nhiên trở thành hung thủ thật sự sát hại Thẩm Chí Việt rồi?”

Bành Viễn Hùng thu được tiếng gió, đầy vẻ kinh ngạc, ông vốn không tin.

Bành Hạo Lâm gật đầu liền nói: “Phụ thân, con cũng hiểu được việc này đầy rẫy nghi ngờ. Đêm qua, Hồng Tùng sơn trang bị đoàn người diệt, tiếp theo liền truyền ra tin tức Phương Mậu Phu là hung thủ thật sự, cái này cũng quá trùng hợp rồi.”

Bành Viễn Hùng trầm giọng nói: “Không cần nghĩ, việc này nhất định là thủ đoạn của Ngô gia và Phùng gia làm, bọn họ muốn giết người diệt khẩu.”

Bành Hạo Lâm trầm chấp nhận, tức giận nói: “Con đã phái người nghiêm mật giám sát người của Thẩm gia, chỉ cần bọn họ tìm được Phương Mậu Phu, chúng ta sẽ cứu hắn.”

...

Đại doanh thủy sư.

La Khắc Kỷ nghe xong Đồng Mẫn Châu nói, trên mặt không xuất hiện bất kỳ cảm xúc biến hóa nào.

“Cứ như vậy đi.”

Sau một lúc lâu, La Khắc Kỷ nhàn nhạt gật đầu, nói: “Không cần đi quản Phương Mậu Phu kia nữa, tùy ý hắn tự sinh tự diệt đi.”

Đồng Mẫn Châu nhíu mày nói: “Thẩm gia đuổi theo một đêm, vậy mà không đuổi kịp Phương Mậu Phu, lỡ như hắn thật sự chạy thoát thì sao?”

La Khắc Kỷ hỏi: “Phu nhân đang lo lắng cái gì?”

Đồng Mẫn Châu liền nói: “Ví dụ Phương Mậu Phu chạy tới nương nhờ án sát ti thì làm sao? Hắn biết nhiều bí mật như vậy!”

La Khắc Kỷ cười lạnh nói: “Hắn chỉ là một tiểu tốt, qua sông vẫn là tiểu tốt, cho dù hắn nương nhờ án sát ti, cũng không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì cho chúng ta.”

La Khắc Kỷ hơi trầm ngâm, gật đầu nói: “Như vậy đi, ta sẽ dặn dò hạ nhân lưu ý đường sông một chút, chỉ cần Phương Mậu Phu hiện thân sẽ thông báo cho Thẩm gia.”

Nói đến đây, mặt hắn lộ vẻ khinh thường, cười khẩy nói: “Đám người Thẩm gia kia đúng là phế vật.”

...

Một ngày nhanh chóng trôi qua.

Đám người Cố Kính Chương truy tra một ngày một đêm, thể xác và tinh thần đều kiệt sức nhưng ngay cả bóng dáng của Phương Tri Hành đều không phát hiện.

Cái này xấu hổ thật.

Một người sống to đùng lại vô cớ biến mất.

Tất cả tai mắt đều thành người mù.

Không một ai có thể phát hiện dấu vết Phương Tri Hành để lại.

Tin tức tốt duy nhất là giang hồ nhân sĩ các lộ nghe tin cũng lập tức hành động.

Xông về phía giải thưởng lớn, nhân mã các lộ hùng hổ đều gia nhập vào, điều tra tung tích của Phương Mậu Phu.

Bọn họ lại không biết Phương Tri Hành đã trốn ở Bạch Hạc sơn trang, trốn trong khuê phòng của một mỹ nhân tuyệt thế.

Cứ như vậy nhoáng cái mấy ngày trôi qua.

Vào đêm nay, giao diện hệ thống loé ra ánh sáng.

[Âm dương hoà hợp là điều kiện cần thiết tu luyện Thiên La Hoá Huyết Công (Đã hoàn thành.)]

“Thành công rồi!”

Phương Tri Hành than khẽ, phun một luồng khí dơ.

Cậu và Nhan Hồng Đào tiến hành âm dương hoà hợp, đạt tới 108 lần, tư vị tuyệt vời không thể diễn tả thành lời.

Phương Tri Hành ngồi dậy, nhìn mỹ nhân nằm bên cạnh, trong ánh mắt chợt xuất hiện một tia tình cảm dịu dàng.

Cậu biết đã đến lúc rồi.

Cho dù cậu rất hưởng thụ ngày tháng ở cùng Nhan Hồng Đào nhưng trong thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.

Đã đến lúc đưa ra quyết định!

Phương Tri Hành hạ quyết tâm, cậu cúi đầu hôn lên trán Nhan Hồng Đào, dịu dàng nói: “Xin bảo trọng.”

Nói xong ba chữ này, cậu xoay người xuống giường mặc quần áo, nhanh chóng trèo cửa sổ rời đi.

Nhan Hồng Đào lật người qua, mở đôi mắt mê người nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, rất lâu không thể nhắm mắt.

Phương Tri Hành nhanh chóng rời khỏi Bạch Hạc sơn trang.

Cậu mở ra Đồng Tử Xích Huyết, nhìn quét trong rừng cây.

Rất nhanh, cậu tìm được Tế Cầu rồi đi qua.

Chỗ Tế Cầu ẩn thân là một cái hố to, tất cả trong hố đều là lá rụng.

Tên này nằm trong hố, dùng lá rụng che bản thân lại.

Chương 531: Móc Tim (2)

Nếu không phải Phương Tri Hành mở ra Đồng Tử Xích Huyết, thật đúng là không dễ tìm.

Phương Tri Hành đi đến bên hồ, truyền âm đến: “Tế Cầu.”

Rào rào ~

Lá cây cuồn cuộn xốc lên, Tế Cầu đứng lên, ngáp dài nói: “Gì vậy, đêm hôm khuya khoắt.”

Phương Tri Hành liền nói: “Phải đi rồi, tối nay chính thức bắt đầu chạy trốn.”

Tinh thần Tế Cầu rung lên, hưng phấn nói: “Chúng ta chạy đi đâu thế?”

Phương Tri Hành sớm có kế hoạch, nói thẳng: “Đi đến Cẩm Khu Phong Lôi.”

“Cái gì?!”

Tế Cầu sợ ngây người: “Mày đến đó làm gì?”

Phương Tri Hành trả lời: “Cẩm Khu Phong Lôi tụ tập nhân vật muôn hình muôn vẻ, rồng rắn hỗn tạp, thật sự rất thích hợp ẩn nấp, hơn nữa nơi đó ở trong phạm vi thể lực của Thẩm gia, không ai ngờ đến tao dám trốn dưới mí mắt của Thẩm gia.”

Tế Cầu kêu lên: “Những điều này đều là giả thiết của mày, tại sao chúng ta không dứt khoát rời khỏi quận Thanh Hà?”

Phương Tri Hành cẩn thận giải thích: “Đầu tiên, tao cần đi

Cấm Khu cấp 4 làm nhiệm vụ.

Tiếp theo, trước mắt sóng gió quá lớn, cho dù là đường bộ hay là đường thuỷ đều đang điều tra nghiêm ngặt, tao vừa lộ diện sẽ bị vô số người đuổi giết.

Cuối cùng, bên cạnh quận Thanh Hà có một quận tên là ‘quận Hạ Hà’, tao từng điều tra quận đó, trong quận không có Cấm Khu cấp 4.

Nói cách khác, cho dù tao thuận lợi chạy trốn đến ‘quận Hạ Hà’, tương tự không thể hoàn thành điều kiện 2, 3, 6, 9, 10, còn không bằng ở lại quận Thanh Hà đánh nhau một trận.”

Tế Cửu hiểu được, đây là sau khi Phương Tri Hành suy nghĩ cặn kẽ đưa ra phán đoán, không thể thay đổi nữa.

Ý kiến của nó vốn không quan trọng gì.

“Được rồi, tùy mày.”

Tế Cửu lựa chọn phối hợp, dù sao nó còn có 10 cái mạng.

Nếu Phương Tri Hành thật sự bị giết, nó chạy trốn cũng được.

Một người một chó bắt chắp bóng đêm, càng đi càng xa.

Trước khi hừng đông, hai người bọn họ chạy tới doanh trại Phong Lôi.

Tế Cửu tìm một nơi bí mật núp vào.

Phương Tri Hành một mình tiến vào doanh trại, tiêu tiền mời một người dẫn đường.

Không bao lâu, trời sáng.

Phương Tri Hành và người dẫn đường cùng nhau tiến vào Cấm

Khu Phong Lôi.

Đầu tiên là hai người tiến vào sâu trong một khe núi sau đó thông qua một hang động, tiến vào thế giới dưới lòng đất.

Mục tiêu của Phương Tri Hành rất rõ ràng, phát hiện dị thú cấp 3 sẽ tiến hành săn giết.

Thực lực của cậu mạnh mẽ hơn nữa cộng thêm bảo đao Đồ Long, chiến lực kinh người, săn giết dị thú cấp 3 dễ như trở bàn tay.

Bận việc cả một ngày, cậu đã săn giết 7 dị thú cấp 3, thu hoạch không nhỏ.

Ngày hôm sau vẫn như thế, còn có ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Cứ như vậy từng ngày trôi qua.

Chiều hôm nay, Phương Tri Hành và người dẫn đường tiến vào thế giới dưới lòng đất, đi tới một chỗ vách núi.

Hai người quỳ rạp trên mặt đất, chậm rãi bò tới vực của vách núi.

“Khắc khắc ~”

Dưới vách núi truyền đến từng tiếng bén nhọn, nghe cực kỳ chói tai, giống như có một đám khỉ đang la to.

Rất nhanh, hai người đi tới bờ của vách núi, ló đầu nhìn xuống.

Đồng tử Phương Tri Hành không khỏi co rụt lại, chỉ thấy dưới vách núi là miệng một ngọn núi lửa chết, hình dạng như lòng chảo, toả ra một luồng khí nóng.

Miệng núi lửa không phải quá lớn, đại khái có quy mô một bể

bơi.

Nhưng trong miệng núi lửa tụ tập hàng trăm con quái vật lông đỏ hình thể cao lớn.

“Đây là vườn Xích Viêm Hoả Sơn!”

Phương Tri Hành liếc mắt đã nhận ra, trên người những quái vật lông đỏ giống như bốc cháy, mọc ra bộ lông màu đỏ rực, thân hình vạm vỡ có mạnh mẽ giống tinh tinh đen.

Lúc này, đàn vườn Xích Viêm Hoả Sơn này đang chiến đấu khốc liệt, đánh đến khí thế ngất trời.

Người dẫn đường giới thiệu: “Đàn dị thú này đang chém giết để quyền tranh đoạt giao phối, trong đó có mười mấy con vườn Xích Viêm Hoả Sơn là dị thú cấp 3.”

Phương Tri Hành cũng nhìn thấy, cậu đếm thử có 14 con vườn Xích Viêm Hoả Sơn hình thể vượt qua 18m, răng nanh chọc trời, hung uy khiến người ta sợ hãi, tuyệt đối là dị thú cấp 3 thực lực khủng bố.

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, dặn dò: “Người trốn xa một chút, đợi lát nữa ta sẽ dụ vườn Xích Viêm Hoả Sơn đến trên vách núi, sẵn giết từng con.”

Người dẫn đường hoảng sợ lập tức rút về, sau đó bỏ chạy bỏ chạy.

Người dẫn đường đi theo Phương Tri Hành nhiều ngày, biết thực lực của Phương Tri Hành cực kỳ mạnh mẽ, nhưng hắn không mạnh nên không dám đi cùng.

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, nhìn theo người dẫn đường chạy xa, cậu đứng lên theo vách tường nhám thạch trượt xuống.

Không bao lâu, cậu đã đi vào trong miệng núi lửa.

Chỉ thấy thân thể cậu chợt bành trướng, biến thành một người khổng lồ cao 3m, nhắc bảo đao Đồ Long vọt lên.

Xoẹt!

Bảo đao Đồ Long chém ngang hông một con vượn Xích Viêm Hoả Sơn.

Con vượn Xích Viêm Hoả Sơn đó là cấp 2, hoàn toàn bất ngờ không kịp phòng, bị cắt ngang.

Phương Tri Hành cũng không thềm nhìn tới kết quả, sau khi một đao chém giết thì nhanh chóng đánh về phía con vượn Xích Viêm Hoả Sơn thứ hai.

Chương 532: Quỷ Hoa (1)

Không bao lâu, một đao của cậu chém chết một con, tất cả đều bị giết trong nháy mắt, lại liên tiếp giết chết hơn 20 con vợ n Xích Viêm Hoả Sơn.

Lúc này, cuối cùng vợ n Xích Viêm Hoả Sơn khác bị mùi máu nồng nặc thu hút sự chú ý.

Vô số con vợ n Xích Viêm Hoả Sơn cấp 3 lớn mạnh đánh tới.

Phượng Tri Hành đã sớm quan sát chúng nó chiến đấu, hiểu biết phòng ngự, nhanh nhẹn, độ bền dẻo và sức mạnh của chúng nó.

Chỉ thấy thân thể của cậu đột nhiên trở nên trơn trượt, tốc độ theo đó đột nhiên tăng lên một độ cao khác, vèo một cái di chuyển tới phía sau một con vợ n Xích Viêm Hoả Sơn cấp 3.

Khoảnh khắc sau đó, thân thể cậu lại bành trướng...

Kỹ năng bộc phát - Huyết Vồng, kỹ thuật khéo léo!

Phượng Tri Hành có thể tự do chuyển đổi giữa 4 hệ, khiến cho uy năng của mỗi hệ đạt tới mức lớn nhất.

Sau khi nhanh nhẹn cực hạn, nháy mắt chuyển đổi thành sức mạnh cực hạn!

Thân hình Phượng Tri Hành tăng vọt tới 3m, vung đao chém ra!

Xi ~

Đao phong mang theo cự lực cuốn ra lượng lớn máu tươi giống như hắt nước.

“Gào gào!”

3 con vượn Xích Viêm Hoả Sơn kia kêu thảm, ngã xuống, hai chân thú trắng kiên bị cắt tận gốc, máu tuôn ra như suối.

Lại là một đao giết chết!

Hết cách rồi, chính là mạnh như vậy!

Nói chính xác hơn, ở trạng thái Huyết Vong, Phương Tri Hành có thể phóng xuất ra khí lực 20 vạn cân khổng bố, thực lực có thể so với cường giả Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ.

Dùng thực lực Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ săn giết dị thú cấp 3, đương nhiên dễ như trở bàn tay, nghiền áp toàn diện.

Sau một lát, chiến đấu nhẹ nhàng kết thúc!

Trong miệng núi lửa, tàn chi đầy đất.

Hơn thi thể 50 vượn Xích Viêm Hoả Sơn nằm ngổn ngang.

Toàn bộ những vượn Xích Viêm Hoả Sơn khác đều bị dọa, trong lúc hoảng sợ phân tán khắp nơi, bỏ trốn mất dạng.

Ào ạt ~

Lượng lớn máu thú liên tục chảy ra, tập trung trong miệng núi lửa thấp bé.

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn, máu loăng nhanh chóng tích lũy, dần dần bao phủ đầu gối của cậu.

Nghĩ lại thì thấy cũng đúng, hình thể vượn Xích Viêm Hoả Sơn cao lớn, lượng máu dư thừa, tổng huyết dịch trong cơ thể cấp 2 và

cấp 3 ước chừng khoảng 10 lít đến 50 lít.

Chỉ một lát, miệng núi lửa to lớn đã biến thành một hồ máu.

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, dứt khoát nằm xuống, toàn thân ngâm trong máu.

Thời gian từng chút trôi qua...

Giao diện hệ thống bỗng nhiên lấp lóe ánh sáng.

[2. Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 72 cái (64/72)]

[6. Tắm trong biển máu 1 lần (Đã hoàn thành.)]

Trong lòng Phương Tri Hành mừng rỡ, điều kiện 6 thuận lợi hoàn thành, điều kiện 2 cũng sắp đi hết tiến độ.

“Ừm, khá thuận lợi đó.”

Phương Tri Hành đứng dậy từ trong biển máu, đồng thời tâm thần khẽ động.

“Thu!”

Chỉ một thoáng, máu bắt đầu sôi trào, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được chìm xuống.

Rất nhanh, bề mặt đất khô cạn lộ ra, thi thể đầy đất đã không cánh mà bay, trở nên trống trơn, chỉ có một mảnh bụi màu xám đang bay múa.

[10. Thịt dị thú cấp 3: 10 vạn cân hoặc Nhục Đan thượng phẩm cấp 4 vạn 8 ngàn miếng (Đã hoàn thành.)]

Phương Tri Hành cười ha ha, cảm thấy mỹ mãn.

Hôm nay xem như một đợt thu hoạch lớn!

“Ừm, trời sắp tối rồi, phải trở về thôi.”

Thân hình Phương Tri Hành nhoáng lên, nhanh chóng bò lên vách núi, tìm được người dẫn đường.

Hai người trở về theo đường cũ, đi ra thế giới dưới lòng đất lại đi ra khe sâu, gợn sóng không sợ hãi trở về doanh trại.

Sau khi đến doanh trại, Phương Tri Hành vẫn như bình thường, đi đến một phố cũ, tới ngoài cửa một cửa hàng lâu đời.

Cửa hàng này tên là “Thuận Tâm các”, rất nổi tiếng trong doanh trại, gần như mỗi một đội ngũ săn bắn đều sẽ tới nơi này.

Nói thật, người tiến vào Cấm Khu săn bắn, thường thường có mục tiêu săn bắn riêng.

Ví dụ, người xây dựng một đội ngũ tiến vào một nơi nào đó của Cấm Khu săn giết một loại dị thú gì đó hoặc sưu tầm một loại linh dược gì đó.

Trong quá trình này, người có thể sẽ có một ít thu hoạch ngoài ý muốn, ví dụ người có thể gặp được một vài dị thú hoặc linh dược người biết hoặc không biết.

Tình huống tương tự cũng sẽ xảy ra ở đội ngũ khác.

Nhưng nếu người biết một đội ngũ khác đang thu thập linh dược nào đó, trùng hợp người lại phát hiện loại linh dược này. Vậy thì người có thể thuận tay hái trở về, bán cho đối phương, người cũng có thể kiếm thêm một khoản thu nhập, tuyệt đối là đôi bên cùng có lợi.

Nhưng làm sao mọi người biết nhu cầu của nhau chứ?

Thuận Tâm các theo thời đại mà sinh ra.

Phương Tri Hành chậm rãi đi vào đại sảnh.

Phóng mắt nhìn lại, trên vách tường treo rất nhiều mộc bài.

Trên từng mộc bài viết tin tức muốn mua.

Trên mộc bài treo ở hàng thứ nhất rõ ràng viết hai thông tin:

“Một, muốn mua 12 đóa hoa Thiên La, 36 gốc cỏ Hoá Huyết, thu mua với giá cao hơn thị trường 3 phần.”

“Hai, tìm kiếm người từng qua đêm ở Cấm Khu cấp 4.”

Chương 533: Quỳ Hoa (2)

Hai tin tức cần mua này hiển nhiên là Phương Tri Hành để lại.

Hơn nữa, tiền thưởng mà cậu bỏ ra, điều này mới khiến chủ tiệm treo mộc bài ở vị trí bắt mắt nhất, bảo đảm tất cả mọi người có thể nhìn thấy đầu tiên.

Tầm mắt Phương Tri Hành ngưng đọng, nhìn thấy phía dưới mộc bài của cậu có thêm một hàng tin nhắn để lại:

“Tìm được 21 gốc cỏ Hóa Huyết, mời đến khách điểm Tứ Phương, phòng chữ Địa số 3 bàn bạc.”

Trong lòng Phương Tri Hành mừng rỡ, lập tức đến khách điểm Tứ Phương.

Tới nơi, Phương Tri Hành điều chỉnh dáng người và dung mạo để cậu thoát nhìn vạm vỡ cao lớn, tướng mạo hung ác, dáng vẻ không dễ chọc.

Cốc cốc ~

Cậu gõ cửa phòng chữ Địa số 3.

Người mở cửa nghênh đón cậu là một người trung niên mặc áo lam râu dài, trên gương mặt có một vết sẹo.

“Người là?”

Bên hông người trung niên đeo kiếm, vẻ mặt tràn ngập cẩn thận.

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Bỉ nhân Trương Trường Kích,

theo lời hẹn đến thu mua cỏ Hoá Huyết.”

“À, thì ra là ông chủ Trương, mời vào bàn chuyện.”

Người trung niên giặt mình, sau đó vẻ mặt thả lỏng, vươn tay làm một tư thế mời.

Phương Tri Hành không nhanh không chậm đi vào phòng, không chút để ý quét mắt trong phòng.

Cậu vốn chỉ là xuất phát từ cẩn thận, phòng ngừa có người mai phục, tùy ý nhìn lướt qua mà thôi.

Lại không nghĩ rằng cậu nhìn thấy trên bàn bày một tấm da thú, hơn nữa da thú hoàn toàn trải ra, lộ ra một đồ đẳng dị thú.

Phương Tri Hành tỉnh bơ giống như không nhìn thấy cái gì, cười nói: “Còn chưa thỉnh giáo đại ca tôn tính đại danh?”

“Ta họ Viên.”

Người trung niên không muốn nhiều lời, hàm hồ nói: “Chỉ là một người đi giang hồ, ăn một bát cơm.”

Phương Tri Hành liền nói: “Như nhau thôi.”

Hai người ngồi đối diện nhau, vừa uống trà vừa bàn giá.

Phương Tri Hành tò mò hỏi thăm: “Xin hỏi Viên đại ca, huynh ở đâu tìm được cỏ Hoá Huyết?”

Người trung niên thần nhiên nói: “Nói đến cũng là đúng lúc, ta dẫn đầu đội ngũ tiến vào thế giới dưới lòng đất săn giết ‘hươu Huyết Thụ’, sau khi phát hiện mục tiêu thì triển khai truy kích, ngay lúc bọn ta đi ngang qua một cái hố sâu, có hoả kế vô ý rớt vào, nhưng trong họa được phúc, ở đáy hố phát hiện một mảnh cỏ Hoá Huyết, thuần túy là một sự ngoài ý muốn.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, đối với điều này lại không bất ngờ gì.

Dù sao, chuyện đột nhiên gặp may mắn như thế này, có thể xảy ra trên mỗi một người săn bắn cũng không ngạc nhiên.

Kế tiếp bàn giá, quá trình cực kỳ rất nhanh và sung sướng.

Một mặt là bởi vì Phương Tri Hành có nền tảng cao hơn thị trường 3 phần.

Về phương diện khác là bởi vì người trung niên lấy được cổ Hoá Huyết rất dễ dàng, người ta cũng không dự định dựa vào cái này lừa quá nhiều tiền, có kiếm là chuyện tốt.

Không bao lâu, hai người bọn họ tiền trao cháo múc, hòa khí phát tài, không khí cũng bởi vậy ngày càng hòa hợp.

Phương Tri Hành thu hồi cổ Hoá Huyết, liếc mắt nhìn cuộn da thú trên bàn, dùng giọng điệu tùy ý hỏi: “Viên đại ca, mạo muội hỏi một câu, cuộn da thú đó là Quan Tướng đồ của công pháp Hóa Yêu cảnh phải không?”

Người trung niên biến sắc, kinh ngạc nói: “Ồ, ông chủ Trương lại biết Quan Tướng đồ à?”

Phương Tri Hành nói thẳng: “ Ân sư nhà ta từng cho ta xem một bức Quan Tướng đồ cho nên có chút hiểu biết.”

Hai chữ “ Ân sư” này, ám chỉ sau lưng Phương Tri Hành có cao nhân, có thế lực, có bối cảnh.

Người trung niên nhất thời nghiêm nghị cung kính nói: “Thật không dám giấu giếm, Quan Tướng đồ này là bảo vật gia truyền của nhà ta.”

Phương Tri Hành vội vàng lắc đầu, xua tay nói: “Thật ngại

quá, Trương mỗ không nên nhìn quá nhiều.”

“Haiz, vật khiếm khuyết, huynh xem cũng không sao.”

Người trung niên thở dài, đứng lên, không che giấu mời Phương Tri Hành qua cùng nhau xem.

Phương Tri Hành khó mà từ chối bèn đi qua, xem kỹ đồ đằng kia.

Chỉ thấy trên da thú phác hoạ một con trùng kỳ lạ, nửa người trên giống như bộ ngựa, nửa thân dưới cực kỳ giống thân con tắc, lưng hở ra như đao phong.

Đồ đằng quái dị như thế, trên &LTD;ị Thú Lục> không tra được lại vượt qua nhận thức của Phương Tri Hành.

Còn nữa, có lẽ là do lâu năm phong hoá, phần đầu của đồ đằng là một mảnh mơ hồ.

Đây chính là “khiếm khuyết” mà người trung niên nhân vừa nói.

Phương Tri Hành chớp mắt nói: “Viên đại ca, nghe ý của huynh bức Quan Tướng đồ khiếm khuyết này không có bất kỳ tác dụng gì à?”

“Đúng đó!”

Người trung niên buông tay nói: “Quan Tướng đồ và công pháp là xứng đôi với nhau, lúc chúng ta giải phóng nhục thân, trong đầu phải cực kỳ rõ ràng sau khi giải phóng nhục thân cụ thể là đáng về gì.

Thử nghĩ xem, nếu bản thân huynh cũng không rõ sau khi giải phóng nhục thân có đáng về gì, vậy thì kết quả không ngoài hai loại, hoặc là giải phóng thất bại, hoặc là giải phóng theo hướng

không khống chế được, cuối cùng nổ tan xác mà chết.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ, hỏi: “Có cách sửa chữa không?”

Chương 534: Hàn Băng (1)

Người trung niên lắc đầu thở dài: “Khó lắm, toàn bộ lão nhân ở bậc cha chú của ta đều chết, trên đời không còn ai biết Quan Tướng đồ đến tốt cùng là gì nữa.”

Phương Tri Hành dò hỏi: “Có lẽ huynh có thể thử tự mình bổ sung thì sao?”

Người trung niên bật cười nói: “Nào có đơn giản như vậy, Quan Tướng đồ không thể bịa đặt, phải dựa vào hoà hợp hoàn mỹ với công pháp giống như quan hệ giữa giày và chân.

Huynh có thể phá hư giày thậm chí tự mình làm một đôi giày mới nhưng số đo của huynh phải đúng, vải dệt cũng phải đúng, thậm chí hoa thêu trên mặt giày cũng phải giống nhau như đúc.

Haiz, độ khó của sửa chữa Quan Tướng đồ quá khó, ta đau khổ nghiên cứu gần 6 năm, vẫn không có đầu mối.”

Phương Tri Hành vừa nghe lời này, trong lòng nặng nề khó hiểu.

Quan Tướng đồ của &LTThiên La Hoá Huyết Công> cũng là một mảnh mơ hồ khiến người ta không thể nào xuống tay.

“Điều kiện 5 yêu cầu rõ ràng ta phải quan tướng đồ đẳng 1000 lần, lẽ như ta không quan tướng được...”

Phương Tri Hành đột nhiên có cảm giác lo lắng mãnh liệt, nếu cậu không hoàn thành được điều kiện 5, vậy mọi cố gắng mà hiện tại cậu làm đều công cốc.

Phương Tri Hành hơi im lặng, dùng tư thái khiêm tốn thỉnh

giáo nói: “Viên đại ca, không nói gạt huynh, thật ra ta cũng gặp cùng đề khó tương tự. Huynh nghiên cứu nhiều năm như vậy, nhất định từng hỏi rất nhiều cao nhân, chẳng lẽ thật sự không có cách nào à?”

Người trung niên cẩn thận nói: “Nói thật, thật ra ta từng hỏi vài vị cao nhân, tất cả đều là cường giả Cửu Ngưu cảnh, tổn không ít tiền mời bọn họ hỗ trợ sửa chữa Quan Tướng đồ, nhưng bọn họ cũng không dám tiếp nhận công việc này, sợ làm sai cản trở sự tiến bộ của đệ tử.

Nhưng mà ta cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, từng có một vị cao nhân dạy cho ta một phương pháp tên là ‘Ngưng Tâm pháp’.

Hắn cho rằng mỗi một Quan Tướng đồ đều có một trung tâm, trừ trung tâm, tất cả bộ phận khác đều là chi tiết nhỏ, không quan trọng gì.

Vậy thì chỉ cần chúng ta quan tưởng trên phần trung tâm nhất của đồ đẳng, đồng thời khiến các phần khác thuận theo tự nhiên bày ra, như vậy có thể bổ sung toàn bộ đồ đẳng.”

Phượng Tri Hành cái hiểu cái không, nhú mày nói: “Theo huynh thấy, trung tâm đồ đẳng này ở đâu, làm sao tìm kiếm?”

Người trung niên chỉ vào hai chân bộ ngựa trên đồ đẳng, nghiêm túc nói: “Trung tâm không phải cố định, thay đổi theo người. Cảm ngộ về công pháp của huynh khác nhau, trọng điểm không giống nhau, trung tâm đồ đẳng tự nhiên cũng sẽ không giống nhau.

Lấy ta làm ví dụ, lần đầu tiên ta quan sát đồ đẳng này, phát hiện nửa thân dưới của đồ đẳng rõ ràng nhất, chi tiết đầy đủ.

Nhưng theo ta không ngừng cảm ngộ công pháp, lý giải càng

ngày càng thấu triệt, dần dần, hai chân bộ ngựa này ngược lại càng ngày càng rõ ràng trong mắt ta.

Ta gần như kết luận, đối với ta mà nói, trung tâm Quan Tướng đồ này chính là hai chân bộ ngựa.”

Phương Tri Hành nghe vậy, trong lòng khó hiểu, cúi đầu cẩn thận nhìn chăm chú cả đồ đằng.

Nhìn một lát, cậu ngoài ý muốn phát hiện phần bản thân nhìn thấy rõ ràng nhất, ngược lại là trăm chân dưới phần bụng tằm.

Lúc này, cậu không khỏi giật mình.

&LTThiên La Hoá Huyết Công > bắt nguồn từ &LTThiên La Mật Kinh >, Quan Tướng đồ của cái sau là nhện Bát Trảo Thiên La.

Mà điều kiện 3 yêu cầu rõ ràng cậu thu thập chân của 10 loại “dị thú nhiều chân” cấp 3.

Còn có đồ đằng huyết vụ trên người Nhan Hồng Đào, cậu có thể thấy rõ ràng nhất là phần xúc tu.

“Hay là trung tâm của ta là xúc tu?!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, không khỏi chấn động tinh thần, chợt đứng dậy cáo từ.

Cậu nhanh chóng chạy về khách điểm, ngồi trước bàn, lấy ra giấy bút nghiên mực, ra tay phác hoạ.

Trước tiên cậu vẽ mình trên giấy, sau đó nhắm mắt lại minh tưởng.

“Hóa yêu nhất trọng, lựa chọn một bộ phận đặc biệt nào đó trên người tiến hành giải phóng, với ta, bộ phận thích hợp nhất là tay.”

Trong đầu Phương Tri Hành tưởng tượng sau khi tay của mình giải phóng, dần dần biến thành dáng vẻ một xúc tu.

Sau khi nghĩ xong, cậu lại vẽ ra giấy.

Như vậy còn chưa xong!

Cậu có năng lực thần kỳ không giống người khác, đó là kỹ năng bộc phát “Huyết Vồng”.

Phương Tri Hành nâng tay phải lên, thi triển Huyết Vồng, điều chỉnh bốn hệ khác, thay đổi hình thái tay phải.

Chỉ thấy tay phải của cậu kéo dài về phía trước một khoảng, năm ngón tay trở nên thô to và dài, kéo xuống dưới, càng nhìn càng giống như năm xúc tu quấn quanh nhúc nhích, vừa nhìn cực kỳ giống bạch tuộc.

Ngay trong nháy mắt này, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[5. Quan tưởng đồ đẳng hơn 1000 lần (1/1000)]

“Ồ?!”

Phương Tri Hành đầu tiên là sửng sốt, lập tức vui mừng quá đổi, tắc lưỡi nói: “Không phải chứ, cái này thành công rồi!”

Cậu thở sâu, tay phải nhanh chóng khôi phục bình thường.

Tiếp theo cậu lại thay đổi hình thái tay phải, biến thành xúc tu bạch tuộc giương nanh múa vuốt.

[5. Quan tưởng đồ đẳng hơn 1000 lần (2/1000)]

Chương 535: Hàn Băng (2)

“Đậu má!”

Phương Tri Hành không khỏi chấn động tinh thần, làm sao cũng không ngờ, đề khó quấy nhiễu rất lâu cứ như vậy được giải quyết.

Vậy còn chờ gì nữa!

Phương Tri Hành nằm trên giường, nâng tay trái và phải lên, đồng thời thay đổi hình thái.

[5. Quan tưởng đồ đằng hơn 1000 lần (4/1000)]

Tiếp theo, hấn cởi giày, nâng lên hai tay hai chân, cùng nhau thay đổi hình thái.

[5. Quan tưởng đồ đằng hơn 1000 lần (8/1000)]

“Ha ha ha, trâu bò!”

Phương Tri Hành nhanh chóng động não, cởi quần áo trần như nhộng.

Cậu cúi đầu nhìn giữa hai chân, thay đổi hình thái.

[5. Quan tưởng đồ đằng hơn 1000 lần (13/1000)]

“Cái này cũng được, đỉnh của chóp!”

Phương Tri Hành cởi bỏ dây cột tóc, thả tóc ra, sau đó cậu thi triển Huyết Võng, thay đổi hình thái của mỗi một sợi tóc.

[5. Quan tưởng đồ đằng hơn 1000 lần(Đã hoàn thành.)]

Một lần là xong!

Thoạt nhìn vốn là một nhiệm vụ rất khó, vậy mà có thể làm xong trong vòng một phút.

Quả thật là không thể tưởng tượng nổi!

“Ta đã nói rồi, hack max cấp thưởng ta như thế, không thể nào ra đề khó cho ta được!”

Tâm trạng của Phương Tri Hành trong nháy mắt vô cùng sung sướng.

Khoảnh khắc cậu mở ra con đường riêng thì tất cả đề khó đều được giải quyết dễ dàng.

Sáng sớm hôm sau.

Phương Tri Hành vẫn giống ngày thường, cậu lần nữa tiến vào Cấm Khu Phong Lôi để săn bắt.

Bắt đầu từ hôm nay, cậu chẳng những săn giết dị thú cấp 3 mà còn chuyên môn săn giết loại nhiều chân.

Cũng may, cậu vẫn còn nhớ mảng rừng rậm có nhện Bát Trảo Thiên La sống.

Chỉ cần cẩn thận hơn chút, không đụng đến nhện Bát Trảo Thiên La cấp 4, với thực lực của cậu thì vấn đề sẽ không lớn.

Phương Tri Hành rất có tự tin, một mình công theo bảo đao Đồ Long tiến vào chỗ sâu trong rừng rậm đen tối.

Đồng Tử Xích Huyết. Mở ra!

Nhoáng một cái, lại trôi qua 4 5 ngày.

[2, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 72 cái

(Đã hoàn thành.)]

[3, Sưu tập chân của 10 loại ‘dị thú nhiều chân’ (4 chân trở lên được gọi là nhiều chân, Đã hoàn thành)]

Đến tận đây, chỉ còn lại điều kiện 8 và 9 là chưa hoàn thành.

Chưa gom đủ cỏ Hóa Huyết, càng không thấy bông hoa Thiên La nào cả.

Nhưng Phương Tri Hành cũng không gấp gáp, dù sao thì linh hoa dị thảo này cũng tương đối hiếm thấy.

Cỏ Hóa Huyết là một loại độc dược, ví dụ trên người người có vết thương, lại không cẩn thận dính lấy cỏ Hóa Huyết, vậy người sẽ không ngừng chảy máu, nếu nghiêm trọng hơn thì sẽ mất nhiều máu dẫn đến tử vong.

Hoa Thiên La được xưng là “hoa Tầm Ti”, bông hoa nhiều màu sắc vàng óng ánh, có hình dạng như lòng bàn tay của con người.

Thần kỳ là chỉ cần bông hoa bị ngoại vật chạm vào thì bản thân nó sẽ phân tán thành từng tia, rơi lả tả xuống.

Hoa Thiên La cụ thể có tác dụng và hiệu lực gì thì không biết, hơn nữa còn hiếm thấy, vì vậy được xem là thực vật mang tính thưởng thức.

Phương Tri Hành tạm thời không quan tâm đến điều kiện 8, sự chú ý của cậu tập trung lên điều kiện 9.

“Qua đêm 1 lần trong Cẩm Khu cấp 4...”

Phương Tri Hành đã nghe người ta nói rất nhiều lần, qua đêm ở Cẩm Khu cực kỳ nguy hiểm, không khác gì tìm chết cả.

Tuy nói như vậy, nhưng không ai có thể nói rõ đêm tối ở Cẩm Khu rốt cuộc nguy hiểm cỡ nào.

Cậu lại đợi thêm 2 ngày.

Trưa hôm nay vừa qua.

Phương Tri Hành ăn xong bữa trưa, lại tiến đến Thuận Tâm các.

Cậu bước vào đại sảnh ngẩng đầu nhìn lên thì sắc mặt thay đổi ngay lập tức.

“Có người nhả lại rồi!”

Phương Tri Hành ba chân bốn cẳng đi đến phía trước vách tường, nhìn kỹ.

Phía dưới tấm bảng gỗ có thêm một hàng chữ: “Ta từng qua đêm ở Cẩm Khu, căn nhà thứ 5 Nhị Hồ Đồng phố Thanh Ngự.”

Trong lòng của Phương Tri Hành vui vẻ, cậu xoay người chạy về phía địa chỉ đấy.

Cậu nhanh chóng đi đến phố Thanh Ngự, tìm đến trước một căn nhà dân.

Phương Tri Hành không mạo muội đi vào mà dạo quanh một vòng trước, lại bò lên một cái cây lớn, quan sát bên trong căn nhà dân một lúc.

Cậu nhìn thấy trong sân có một đôi phu thê già, trong lòng ông lão còn ôm một đứa trẻ.

Phương Tri Hành nhìn thấy cảnh tượng này thì hơi yên tâm, lúc này mới chạy đến gõ cửa.

Bà cụ mở cửa ra.

Phương Tri Hành nói rõ tình hình.

Thì nghe thấy ông lão hét lên: “Mời vào trong, ta chính là người mà người muốn tìm.”

Phương Tri Hành vội vàng bước chân vào cửa, đi đến trước mặt ông lão, thi lễ nói: “Xin hỏi quý danh của lão trượng?”

Ông lão vuốt râu, cười nói: “Ta mang họ Vương.”

“Chào Vương đại gia, kẻ hèn này là Trương Trường Kích, là một người săn thú.”

Phương Tri Hành ngồi xuống, cậu đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Đại gia thật sự đã qua đêm ở Cẩm Khu cấp 4 à?”

Vương đại gia hỏi ngược lại: “Người hãy trả lời ta trước, người hỏi điều này làm gì?”

Phương Tri Hành nói dối: “Ta muốn săn giết một con kỳ thú, nó trốn ở chỗ sâu của thế giới dưới lòng đất, cần phải phí rất nhiều thời gian nên không thể không qua đêm ở Cẩm Khu.”

Chương 536: Đồng Bạn (1)

Vương đại gia hiểu rõ, gật đầu nói: “Nói thật, ta không đề nghị người qua đêm ở Cẩm Khu, nơi đây quá nguy hiểm.”

Phương Tri Hành đáp lại: “Xin nói rõ cho ta.”

Vương đại gia chỉ cười rồi vỗ đứa trẻ ở trong ngực, than thở: “Đợi chút, để ta dỗ cháu trai ngủ trước đã.”

Rõ ràng đứa trẻ đang nằm ngáy...

Phương Tri Hành rất hiểu chuyện, cậu vội vàng móc ra một tờ kim phiếu rồi đưa qua.

Vương đại gia cười ha ha, nhận lấy không chút khách sáo, rồi giao cháu trai cho bà cụ.

Ông nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Không giấu gì người, lúc 13 tuổi ta đã bắt đầu lang bạt Cẩm Khu Phong Lô với phụ thân và thúc thúc của ta, ra sức mấy chục năm, cho đến khi không làm nổi nữa mới lùi lại chơi đùa với cháu, trải qua rất nhiều chuyện. Nhưng những gì đã trải qua đều không sánh được với đêm đây.”

Phương Tri Hành dựng tai lên, nghe đến mê mẩn.

Vương đại gia tiếp tục nói: “Lần đây, đội ngũ săn bắn bọn ta gồm 17 người tiến vào Cẩm Khu săn giết, bận từ sáng sớm đến chiều tối, thành công săn giết một con hắc hổ lan lợi, thắng lợi trở về.

Nhưng không ai ngờ trên đường bọn ta trở về đột nhiên gặp phải thú triều, từ trăm đến nghìn con dị thú chạy như điên trên mặt đất như phát điên, vừa hay vọt về phía bên cạnh bọn ta.

Mỗi một bọn ta đều bị dọa sợ, bỏ chạy, hoảng hốt chạy bừa.

Ta cũng chạy loạn, không dễ gì mới trốn được đợt trùng kích của thú triều, may mắn nhặt lại cái mạng, nhưng vừa quay đầu thì phát hiện bên cạnh không có đồng bạn nào cả.

Càng quan trọng hơn là ta không biết bản thân đang ở nơi nào, mà sắc trời cũng dần tối.

Vì vậy ta đã tìm một chỗ núp vào, chỉ hy vọng tỉnh dậy thì trời sáng.”

Phượng Tri Hành không tìm được mà hỏi: “Ông qua đêm trong khe sâu, hay là trong thế giới dưới lòng đất?”

Vương đại gia trả lời: “Trong thế giới dưới lòng đất.”

Phượng Tri Hành hít sâu, dựa theo kế hoạch của cậu thì cậu kiên quyết sẽ không qua đêm ở thế giới dưới lòng đất.

Vương đại gia nói tiếp: “Sau khi trời tối, bên trong Cấm Khu đen kịt một màu, đưa tay không thấy được 5 ngón, ngay từ đầu xung quanh vô cùng tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng tim đập và tiếng hơi thở của ta, đều không nghe được gì khác.

Nói thật, ta chưa bao giờ ở trong hoàn cảnh yên tĩnh đến vậy, yên tĩnh đến đáng sợ, khiến người ta phát điên.

Sau đó ta đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất quen tai, đứt quãng truyền đến, lay động bất định.”

Vương đại gia trừng mắt, giơ ngón tay lên chỉ vào tai phải của ông.

Phượng Tri Hành nghiêng đầu nhìn thì hô hấp ngừng lại.

Lúc này cậu mới chú ý đến bên trong tai phải của Vương đại gia toàn là vết sẹo, giống như bị người ta dùng dao găm rạch vậy.

Vương đại gia kích động, đè thấp âm thanh nói: “Người đoán ta nghe được giọng nói của ai? Đây là giọng nói của mẫu thân ta, lúc ấy mẫu thân ta đã chết hơn 10 năm, vậy mà ta lại nghe thấy giọng nói của mẫu thân.”

Phương Tri Hành nghe xong thì hàng lông mày nhíu lại, bật cười nói: “Là ảo giác à?”

Vương đại gia lắc đầu, nghiêm túc nói: “Ta biết ngay người sẽ nghĩ như vậy, nhưng ta dám lấy mạng ra để đảm bảo đây tuyệt đối không phải là ảo giác, bởi vì ta chẳng những nghe thấy giọng nói của mẫu thân, mà ta còn có thể nói chuyện với bà ấy, bà ấy đã kể lại chuyện lúc nhỏ của ta, rất nhiều chuyện mà chỉ có ta và mẫu thân của ta mới biết.”

Phương Tri Hành cạn lời, lúc này cậu không khỏi hoài nghi có phải đầu óc của Vương đại gia không bình thường hay không, có lẽ đêm hôm ấy ông bị kích thích rất lớn, lúc này mới xem ảo tưởng là hiện thực.

Nhưng đến cũng đã đến rồi, tiền cũng đã chi, đành nghe tiếp vậy.

Sắc mặt Phương Tri Hành nghiêm lại, hỏi nghiêm túc: “Sau đó thì thế nào? Lễ nào ông và mẫu thân nói chuyện cả đêm?”

Vương đại gia lắc đầu nói: “Không, mẫu thân nói cho ta biết tình cảnh của ta rất nguy hiểm, bảo ta mau rời đi, vì vậy ta đã sờ màn đêm tiến về phía trước dưới sự dẫn dắt của bà ấy.

Sau đó ta đột nhiên thấy xa xa có một tia sáng, trong ánh sáng đầy đường như có một bóng người.

Ta không tìm được mà đi qua, bóng người đấy cũng ngày càng rõ ràng hơn, nhưng ta nhanh chóng phát hiện đấy không phải là người.”

Phương Tri Hành tò mò nói: “Ông đã nhìn thấy dị thú nào à?”

“Không phải là dị thú.”

Vương đại gia nhặt một cành cây vẽ lên trên mặt đất, vừa vẽ vừa nói: “Ta không cách nào hình dung đấy là thứ gì, dù sao thì ta cũng chưa từng thấy qua thứ kia.”

Ông vẽ xong rất nhanh.

Phương Tri Hành cúi đầu liếc mắt, chỉ nhìn thoáng qua đã khiến cả người cậu cứng đờ.

“Chậc...”

Hai mắt của Phương Tri Hành lớn hơn một vòng, trên mặt đất vẽ đường nét của một thứ.

Phàm là người từng xem phim điện ảnh “Transformers” (Rô-bốt biến hình), liếc mắt là có thể nhận ra đó là dáng vẻ của một người máy.

Trong lòng của Phương Tri Hành thầm hét lên “A đù”!

Cậu hít sâu, rồi hỏi: “Ông và vật đấy từng tiếp xúc à?”

Chương 537: Đồng Bạn (2)

Vương đại gia trả lời: “Không, vật đó xuất hiện không lâu thì đột nhiên sụp đổ, ngã trên mặt đất, mặt ngoài rỉ sét loang lổ, không bao lâu sau thì biến thành bụi bặm.”

Phương Tri Hành chớp mắt, trong lúc nhất thời khó nói lên lời.

“Sau đấy thì thế nào, ông còn gặp cái gì nữa?” Cậu không khỏi dò hỏi.

Vương đại gia vội vàng nói: “Nói thật, chuyện phía sau ta gặp phải có thể thật sự là ảo giác. Ta sờ màn đêm đi về phía trước, dưới lòng bàn chân là bãi cỏ, nhưng cứ đi cứ đi lại biến thành con đường đá xanh.

Sau đó ta lần nữa nhìn thấy ánh sáng, chỗ sáng lên xuất hiện cái bóng của mấy kiến trúc.

Ta cho rằng bản thân hoa mắt, đi đến gần mới phát hiện thật sự là kiến trúc, còn là một thị trấn có quy mô rất lớn, tên là ‘trấn Linh Tuyền’.

Ta bước vào trong trấn, nhìn thấy khắp nơi trong trấn giăng đèn kết hoa, người đi đường như dệt, cứ như có hội chùa, có người múa sư tử, có người đốt pháo, cực kỳ náo nhiệt.

Ta vừa sợ vừa tò mò nên kéo một người qua hỏi, ta hỏi bọn họ là ai, đang làm gì? Người đoán xem người đấy nói thế nào?”

Phương Tri Hành không tiếp lời, cậu như có điều suy nghĩ.

Vương đại gia nói: “Hắn nói hôm nay là ngày Mộc Nguyên hoàng đế đăng cơ, đại xá thiên hạ, miễn thuế 3 năm, cùng chúc

mừng, lão bách tính đều đang ăn mừng.”

Phương Tri Hành hơi ngây ra, cậu chợt ý thức được những lời này có vấn đề.

Bởi vì Mục Nguyên hoàng đế đã sớm băng hà, chết gần 200 300 năm rồi.

Vương đại gia giang tay ra, tặc lưỡi nói: “Nếu như người đấy không nói dối thì ta đã gặp được cổ nhân, nhưng sao có thể được?”

Phương Tri Hành dò hỏi: “Ông có nói chuyện với người khác không?”

Vương đại gia gật đầu nói: “Ta hỏi rồi, nhưng mỗi một người đều nói lời giống vậy, bọn họ kiên định cho rằng đấy là năm Mục Nguyên.

Thậm chí ta đã phát hiện một phòng sách trên trần, ngày tháng được ghi chép trên thư tịch mới nhất ở bên trong toàn là Mục Nguyên.”

Phương Tri Hành càng nghe càng thấy thái quá, đầu tiên Vương đại gia gặp được Transformers, sau đó lại xuyên không về quá khứ.

Nếu cậu không phải là người xuyên không, chỉ sợ sẽ tát cho Vương đại gia một cái.

“Sau đó thì thế nào?” Cậu hỏi.

Vương đại gia trả lời: “Trong lòng ta tràn đầy nghi hoặc khiến cho đầu óc choáng váng, tê cả da đầu, gục ở góc đường ngủ thiếp đi.

Đợi ta tỉnh lại thì trời đã sáng, ta bò dậy nhìn quanh thì không

còn trấn Linh Tuyền nào cả.

Chỉ có một mình ta nằm trong rừng cây, xung quanh cũng không có dấu vết thị trấn từng xuất hiện.

Sau đó, một mình ta lưu lạc ở nơi hoang dã, may mắn gặp được một đội ngũ săn bắn, cùng rời khỏi Cẩm Khu với bọn họ, lúc này mới an toàn thoát ra ngoài.”

Phương Tri Hành nghe xong, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì mới ổn.

Vương đại gia đứng dậy đi vào trong nhà, chỉ chốc lát lại đi ra, tay cầm một cuộn giấy phiếm vàng.

“Ta biết người sẽ không tin ta.”

Vương đại gia nói năng có khí phách, dè dặt mở cuộn giấy ra.

Phương Tri Hành nhìn kỹ, phát hiện trên cuộn giấy rõ ràng là một bản đồ, dường như là quận Thanh Hà, còn là bản đồ cổ.

Vương đại gia nghiêm túc nói: “Sau khi trở về, ta nghĩ mãi không ra, đã nói những gì bản thân trải qua cho người khác, kết quả chẳng những không ai tin ta, trái lại còn dẫn đến không ít lời châm chọc khiêu khích.

Trong lòng ta không phục nên đã điều tra, mấy năm sau ta bắt ngờ phát hiện một bản đồ cổ.”

Ông chỉ vào một điểm trên bản đồ cổ, trợn mắt nói: “Người nhìn xem đây là đâu?”

Phương Tri Hành tập trung nhìn vào, điểm được đánh dấu chính là “trấn Linh Tuyền”.

Cậu nhảy bén móc ra tấm bản đồ mới nhất từ trong ngực, đặt với nhau để so sánh.

“Dù...”

Phương Tri Hành không khỏi giật mình.

“Ha ha, phát hiện rồi đúng không?”

Vương đại gia vô cùng kích động, mặt mày hớn hở nói: “Vị trí của trấn Linh Tuyền chính là Cẩm Khu Phong Lô hiện tại!”

Nói cách khác, rất lâu trước đây không có Cẩm Khu Phong Lô, sau này nó mới xuất hiện.”

Phương Tri Hành trừng mắt nhìn, kinh ngạc nói: “Ví dụ cách nghĩ của đại gia ông là đúng, vậy người của trấn Linh Tuyền đâu rồi?”

Vương đại gia buông lỏng tay nói: “Ta cũng không biết, dù sao thì mấy năm ta điều tra, không một ai còn nhớ đến trấn Linh Tuyền.”

Phương Tri Hành hít sâu mấy hơi, cậu trầm ngâm nói: “Nếu như Cẩm Khu không tồn tại ngay từ đầu, vậy thì cái gì dẫn đến nó xuất hiện chứ?”

Vương đại gia không cách nào trả lời vấn đề này.

Những chuyện ly kỳ chỉ là lúc về già ông tự suy nghĩ tự thỏa mãn, không hề tưởng thật.

Một lát sau, Phương Tri Hành đi ra khỏi nhà của Vương đại gia, hàng lông mày nhíu lại phiền phức, nỗi lòng phập phồng bất định.

“Từ những gì mà Vương đại gia trải qua, tuy quá trình tương đối ly kỳ nhưng dường như ông ta không gặp phải bất kỳ nguy hiểm đến tính mạng.”

Phương Tri Hành suy nghĩ cẩn thận rồi lần nữa mắt nhìn vào

điều kiện 9.

Chương 538: Triệu Hoán (1)

“Qua đêm ở bên trong Cẩm Khu cấp 4, chỉ nói bên trong Cẩm Khu, không nói là bắt buộc ở chỗ sâu trong Cẩm Khu, có lẽ có thể dùng thẻ bug!”

Bất giác, đến chạng vạng.

Từng đội ngũ sẵn sẵn bước ra từ Cẩm Khu Phong Lôi.

Doanh trại náo nhiệt lên.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn sắc trời, thở sâu, đi ngược chiều.

Đi đến lối vào của Cẩm Khu.

Phương Tri Hành móc ra một sợi dây thừng dài.

Cậu cột một đầu của dây thừng lên trên cây ở phía ngoài, hơn nữa còn dùng tảng đá lớn đè lên.

Sau đó cậu bước vào Cẩm Khu, đi về phía trước, vừa đi vừa buông lỏng dây thừng.

Cậu dừng lại ở chỗ cách lối vào khoảng 50 mét.

Từ phạm vi thực tế của Cẩm Khu mà nói, lúc này Phương Tri Hành đứng lúc ở trong Cẩm Khu 2 mét.

“Ừm, chính là chỗ này.”

Phương Tri Hành cột đầu khác của dây thừng lên cổ tay, sau đó tìm một cái cây lớn, khoanh chân ngồi xuống.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Sắc trời trầm xuống.

Tối khủng khiếp, đúng là đen như mực, vươn tay ra không thấy được 5 ngón.

Phương Tri Hành vừa quay đầu thì trơ mắt nhìn thấy ánh sáng ở lối vào yếu ớt đi từng tí một, cuối cùng hoàn toàn mất tăm.

Bóng tối vô cùng vô tận giống như thủy triều nuốt hết, bao vây lấy cậu.

Trong nháy mắt, Phương Tri Hành như chìm vào đáy nước, sâu trong nội tâm sinh ra chút hồi hộp.

Đó là bản năng sợ hãi của nhân loại đối với bóng tối.

Phương Tri Hành hơi thở ra, lù lù bất động, cậu chậm rãi nhắm mắt lại dưỡng thần.

Đêm nay cậu không dự định ngủ.

Thức qua đêm nay thì sẽ thành công.

Nhưng sau khi bóng tối vô tận phủ xuống, Phương Tri Hành nhanh chóng phát hiện âm thanh quanh mình cũng biến mất theo.

Thế giới đột nhiên yên tĩnh.

Thật sự là quá yên tĩnh!

Theo lý, Cẩm Khu là nơi vô cùng náo nhiệt, có các loại dị thú, bao gồm cả chim bay, cá, côn trùng... còn có tiếng sấm vang dội, gió to quét đến, phát ra tạp âm.

Nhưng lúc này cứ như có người nhấn nút tạm dừng, thời gian ngừng lại!

Phương Tri Hành nhíu mày, cậu giơ tay lên cẩn thận cảm nhận bầu không khí.

Cậu xác nhận có gió thổi lên làn da, gió còn không nhỏ.

Nhưng cậu hoàn toàn không nghe thấy tiếng gió.

“Đúng là quỷ dị...”

Phương Tri Hành điều chỉnh hô hấp và nhịp đập của trái tim, dần để bản thân hòa nhập vào hoàn cảnh như tắc kè hoa, tĩnh lặng như một tảng đá không có sinh mạng.

“Tiểu Hành!”

Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến bên tai của Phương Tri Hành.

Trong lòng Phương Tri Hành hơi hồi hộp, cậu đột nhiên mở mắt ra, nghiêng tai lắng nghe.

“Tiểu Hành!”

Lại một tiếng hô hoán truyền đến, lần này còn rõ ràng hơn cả lần trước.

“Mẹ?”

Hô hấp của Phương Tri Hành dồn dập, cậu đã nghe thấy mẹ gọi cậu.

“Tiểu Hành, ngực của mẹ đau quá, con mau lấy mấy viên thuốc giảm đau đưa cho mẹ.”

Mẹ đang kêu.

Phương Tri Hành nghe đến bên tai thì hàng lông mày nhíu lại phiền phức, cậu nhanh chóng bóp nát tất cả tạp niệm ở trong lòng,

tâm lặng như nước.

Thế giới yên tĩnh lại.

Mẹ đã sớm bị bệnh qua đời, Phương Tri Hành đã tận mắt nhìn thấy bà ấy hỏa táng, tro cốt được chôn cất ở sau núi của quê nhà.

“Đây là ảo giác à?”

“Sao ta lại xuất hiện trong loại ảo giác này được?”

Hàng lông mày của Phương Tri Hành nhíu lại, trong lòng hiện lên một phỏng đoán.

Đêm tối ở Cẩm Khu không có ánh mặt trời chiếu vào, đất đai hoặc thực vật ở nơi này có lẽ sẽ phóng ra một loại thể khí độc.

Người hít thể khí độc vào thì tinh thần sẽ chịu ảnh hưởng, đồng thời sẽ đánh mất thính giác.

Lúc cậu đang suy nghĩ...

“Tiểu Hành, con có nghe thấy không? Con không xuất hiện ảo giác đâu, đúng là mẹ đang nói chuyện với con đấy.”

“Hiện tại tình cảnh của con rất nguy hiểm, con phải rời khỏi nơi này mau.”

“Nhìn bên trái của con đi, bọn họ sắp đến rồi.”

Mẹ đang lừa nhải.

Phương Tri Hành không tuân theo, cậu cũng cố lại tinh thần.

Nhưng một giây sau, một chùm sáng từ bên trái chiếu qua.

Phương Tri Hành quay đầu, ánh sáng chói mắt chiếu vào nhãn cầu khiến cậu không khỏi đưa tay ra che.

Ánh mắt của cậu xuyên qua giữa ngón tay nhìn đi thì thấy được 3 nguồn sáng đi đến.

Khoảng mấy trăm mét, quang ảnh lắc lư lộ ra 3 bóng dáng khổng lồ, đường nét mơ hồ là hình người, chậm rãi đi đến gần.

Phương Tri Hành nhanh chóng đứng lên, quỳ một chân trên đất ngó nhìn.

“Xẹt xẹt! Xẹt xẹt!”

Chỉ chốc lát, Phương Tri Hành đã nghe thấy một tràn tạp âm giống như tiếng ồn trắng trong mấy loại radio kiểu cũ phát ra vậy.

Tiếng ồn trắng: Là một loại âm thanh chứa tất cả các tần số cùng mức độ âm lượng như nhau, tạo ra một âm thanh liên mạch và nhịp nhàng.

Tiếng ồn trắng: Là một loại âm thanh chứa tất cả các tần số cùng mức độ âm lượng như nhau, tạo ra một âm thanh liên mạch và nhịp nhàng.

3 bóng dáng khổng lồ ít nhất cũng cao 6 mét, bước chân rất lớn, càng ngày càng gần.

Phương Tri Hành lặng lẽ không lên tiếng, chỉ cầm bảo đao Đồ Long, toàn thân tụ lực.

Không lâu sau, 3 bóng dáng khổng lồ đột nhiên dừng lại, đồng thời ngồi xổm xuống mặt đất, không nhìn rõ bọn nó đang làm gì.

Chương 539: Triệu Hoán (2)

Một lúc lâu sau bọn nó đứng lên, rẽ bước về hướng khác.

Phương Tri Hành nhìn khoảng cách, 3 bóng dáng khổng lồ cách cậu gần trăm mét.

Cậu suy nghĩ rồi vòng qua phía sau cây, mở ra Đồng Tử Xích Huyết ngóng nhìn.

Liếc nhìn lại, 3 bóng dáng khổng lồ không tản ra tia huyết khí Lang Yên nào cả.

Phương Tri Hành thấy vậy, chợt đóng Đồng Tử Xích Huyết lại.

Nhưng dường như đồng thời, 3 bóng dáng khổng lồ như phát giác được gì đó, đột nhiên dừng bước chân, lần nữa chuyển hướng đi về phía của Phương Tri Hành.

Không bao lâu, 3 bóng dáng khổng lồ càng bước càng nhanh, đi đến gần đó.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên thì đồng tử co rút mạnh.

Vỏ ngoài của 3 bóng dáng khổng lồ được cấu tạo bằng kim loại, rõ ràng là cơ giáp.

“Xẹt xẹt!”

Tiếng ồn trắng càng vang hơn, đâm vào màng nhĩ của người ta.

Đột nhiên một cơ giáp trong số đó chỉ ngón tay về phía Phương Tri Hành.

Cơ giáp còn lại thì tách ra một trái một phải, đánh bọc sườn.

Sau nháy mắt, cơ giáp bên trái xông đến, Thiết quyền nhanh chóng đập mạnh về phía Phương Tri Hành.

Bịch!

Bụi đất tung bay!

Thiết quyền hăm sâu vào bùn đất, trên mặt đất hiện ra một cái hố to.

Vút!

Trong bụi mù có một bóng dáng chột vọt ra, nhảy lên thật cao, dường như là một bước lên trời, nhảy lên đỉnh đầu của cơ giáp.

Phương Tri Hành dùng cả 2 tay cầm bảo đao Đồ Long, chém xuống đầu của cơ giáp.

Ầm!

Cơ giáp nứt ra như đậu hũ vậy, sau đó hóa thành rỉ sắt, tán lác trong không trung.

Phương Tri Hành hơi ngậy ra, đao được chém xuống như là chém vào không khí, không có bất kỳ phản chấn nào.

Cơ giáp bên phải cũng lao đến.

Phương Tri Hành không vội tiến công mà quan sát kỹ, lúc này mới chú ý đến mặt ngoài cơ giáp rỉ sét loang lổ, vụn sắt không ngừng rơi xuống.

Cậu nhảy về phía sau, nhanh chóng mà linh hoạt, cơ giáp đuổi sát điên cuồng, nhưng tốc độ rõ ràng là không theo kịp.

Phương Tri Hành thấy vậy thì yên tâm.

Cơ giáp thoát nhìn rất uy vũ, kỳ thực sức chiến đấu bình thường thôi, chất lượng rất tệ, như phế phẩm được lắp ráp từ đồng linh kiện bỏ.

Phượng Tri Hành như mèo đùa chuột, càng phát ra thành thạo.

2 cơ giáp còn lại thì cùng nhau bắt cẩu, nhưng lại không chạm được vào góc áo của cẩu.

Một lát sau, 2 cơ giáp đột nhiên ngã nhào xuống, té xuống đất, rơi lả tả, mảnh vụn rơi xuống đất như mưa.

Giây lát sau đó, những mảnh nhỏ máy móc rỉ sét, tan vỡ, biến thành đồng bụi, tiêu tán không còn gì với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Thế giới lần nữa yên tĩnh lại, tĩnh mịch không tiếng động!

Trong lòng Phượng Tri Hành cảm thấy khó hiểu.

Transformers lúc Vương đại gia qua đêm ở Cẩm Khu gặp được có lẽ là loại cơ giáp này.

Nhưng đây là thế giới cổ võ thì cơ giáp ở đâu ra?

Phượng Tri Hành thu hồi bảo đao Đồ Long, sờ màn đêm đi đến dưới cây đại thụ, vươn tay sờ lấy dây thừng.

Vừa nãy lúc chiến đấu, cẩu đã cởi dây thừng ra ném lên trên mặt đất.

“Chắc, dây thừng đâu rồi?”

Phượng Tri Hành lục tìm chỗ sợi dây thừng bị ném đi trong ký ức, sờ soạng cả nửa ngày, một tay đầy bùn nhưng vẫn không tìm được dây thừng.

Cậu không thể không mở rộng phạm vi, sờ soạng trong phạm

vi mấy mét.

Lúc đang sờ!

Đột nhiên tay cậu chạm phải một thứ cứng rắn bằng phẳng, giống như là phiến đá.

Cậu lại sờ về phía trước, rất nhanh, một thứ có hình dạng phiến đá hình chữ nhật hiện ra trong tay cậu.

“Cậu nhóc, người đang sờ cái gì vậy?”

Một âm thanh bất thành linh truyền đến từ bên cạnh.

Phương Tri Hành hơi rét, cậu ngẩng đầu nhìn lên, rồi cứng ngay tại chỗ.

Không xa bên cạnh xuất hiện một quầy hàng bán búp bê vải.

Mặt sau quầy hàng có một chủ quán là nam nhân trung niên, đôi mắt hẹp dài, để chòm râu dê, đang ló đầu nhìn cậu.

Phương Tri Hành đứng mạnh lên, cậu nhanh chóng nhìn ngắm 4 phía thì phát hiện bản thân đang ở trên một con phố dài.

Trên đường giăng đèn kết hoa, người đi đường lui tới, dường như đang đón lễ.

Phương Tri Hành hít một hơi khí lạnh, quay đầu nhìn về phía cổng lâu ở phía sau.

Tấm bảng treo ở cổng lâu thành hình viết 3 chữ “trần Linh Tuyền”.

“A đùa!”

Sắc mặt của Phương Tri Hành nhanh chóng trầm xuống, cậu đi ngay về phía chủ quán, hỏi: “Hôm nay là ngày mấy?”

Chủ quán cười nói: “Ngày đại hỷ, Tân Hoàng đăng cơ, ngày lành của lão bách tính chúng ta sắp đến rồi!”

Phương Tri Hành hỏi: “Người nói là Mục Nguyên hoàng đế à?”

“Đúng rồi!”

Chủ quán liên tục gật đầu.

Phương Tri Hành hơi im lặng, cậu móc ra một tấm kim phiếu từ trong ngực rồi đưa qua đó, nghiêm túc nói: “Ta mua búp bê vải này.”

Chủ quán vô cùng vui mừng, hẩn nhận kim phiếu rồi nhìn, đột nhiên ngây ra, lại lật kim phiếu nhìn mấy lần, nghi ngờ nói: “Đây là thứ gì?”

Phương Tri Hành hỏi: “Người không nhận ra kim phiếu à?”

Chủ quán vội vàng nói: “Kim phiếu ai mà không nhận ra, nhưng ta chưa từng thấy loại kim phiếu này, không lẽ là giả đấy chứ?”

Phương Tri Hành trầm nghĩ quả nhiên.

Ví dụ cậu xuyên không đến năm Mục Nguyên, có lẽ người của thời đại đó sẽ không nhận ra kim phiếu của hiện tại.

Chương 540: Tầm bảo (1)

“Không nhận ra thì thôi, ta không mua nữa.”

Phương Tri Hành thu hồi kim phiếu rồi hỏi chủ quán: “Ai là cao thủ đệ nhất trên trấn Linh Tuyền?”

Chủ quán giơ ngón tay cái lên nói: “Đương nhiên là Thịnh đại gia Thịnh Bảo Toàn rồi.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, nhanh chóng hỏi địa chỉ của Thịnh Bảo Toàn rồi chạy qua đó.

Một lát sau, cậu đến bên ngoài cổng của căn nhà cao cấp lớn nhất trên trấn, vừa nhìn, cổng lớn đã bị khóa ở bên ngoài.

“Có lẽ Thịnh Bảo Toàn cũng tham gia hội chùa đêm nay.”

Phương Tri Hành nhanh chóng bình tĩnh, lại trở về con phố náo nhiệt.

Cậu bước đi thong dong ở trên đường, quan sát mỗi một người đi đường, mỗi một loại hàng hóa trên quầy hàng.

Sau đó đột nhiên nghe thấy một mùi dược liệu nồng nặc, cậu ngẩng đầu nhìn thấy có một cửa tiệm thảo dược ở bên đường tên là “Lục Vị Cư”.

Phương Tri Hành hơi suy nghĩ rồi đi vào tiệm bán thuốc.

Trong cửa tiệm chỉ có một ông lão, tuổi tác không còn nhỏ, khoảng hơn 60 tuổi, trên mặt đầy nếp nhăn, vóc người vừa gầy lại cao, đầu đội chiếc mũ dưa hấu có kiểu dáng giống triều đại nhà Thanh.

Ông lão cầm chổi lông gà trong tay, đang quét quầy hàng thì chợt thấy Phương Tri Hành bước chân vào cửa, cười hỏi: “Khách nhân, ngài mua gì vậy, có phương thuốc không?”

Phương Tri Hành tùy ý hỏi: “Có cỏ Hóa Huyết không?”

“Có chứ!”

Nào ngờ ông lão gật đầu không chần chờ, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Ngài muốn bao nhiêu?”

Phương Tri Hành trả lời: “15 cây.”

Ông lão xoay người đi về phía sau, mở một ngăn tủ ra rồi lấy thảo dược đã được phơi khô ở.

Ông quay lại, đặt trên bàn, hỏi: “Còn muốn mua dược liệu khác không?”

Phương Tri Hành không trả lời, cậu vươn tay cầm 15 cây dược liệu.

Đột nhiên!

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng!

[Thu thập cỏ Hóa Huyết: 36 cây (Đã chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)]

Ừng ực!

Phương Tri Hành không khỏi nuốt nước bọt.

Chuyện xảy ra lúc này đã vượt ra khỏi nhận thức của cậu.

Trái tim của Phương Tri Hành không khỏi đập nhanh hơn, da đầu cũng tê dại, cậu đáp lại: “Có hoa Thiên La không?”

“Cố, muốn bao nhiêu?” Ông lão cười khách sáo, nở nụ cười chân thành.

Phượng Tri Hành vội vàng nói: “Cho ta 12 bông là được.”

“Ừm, xin đợi một lúc.” Ông lão lần nữa xoay người đi về phía ngăn tủ ở phía sau.

Lần này ông phí chút thời gian, rồi cũng tìm được một ngăn tủ sau đó mở ra, lấy ra từng bông hoa khô.

“12 bông hoa Thiên La, ngài đếm xem.” Ông lão cười ha hả hỏi.

Phượng Tri Hành nâng những bông hoa lên.

[Thu thập hoa Thiên La: 12 bông (Đã chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)]

Xác nhận!

Cổ Hóa Huyết và hoa Thiên La đều là thứ thật sự tồn tại.

Quá chân thực, thậm chí còn được hệ thống nhận định!

Tâm trạng của Phượng Tri Hành kích động, cậu hỏi: “Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Không đắt, bây giờ đang có lễ hội, ngài đưa con số này là được.”

Ông lão giơ tay phải lên đưa ra một thế tay.

Phượng Tri Hành hơi im lặng rồi rút bảo đao cấp 2 bên hông xuống, đặt ở trên bàn, nói: “Trên người ta không mang theo tiền, thế chấp thanh bảo đao này lại, ông thấy được không?”

Ông lão nhìn kỹ bảo đao cấp 2, khen ngợi: “Đúng là đao tốt,

như vậy đi, đợi ngài có tiền thì hẵng quay lại chuộc đồ, thấy thế nào?”

Phượng Tri Hành hơi suy nghĩ, đáp lại: “Ta chưa chắc sẽ quay về chuộc đồ, ông có thể tùy ý xử trí bảo đao này.”

Ông lão nghe vậy thì vui mừng quá đổi nói: “Vậy thì tốt, ngài không cảm thấy lỗi là được.”

“Không lỗi!”

Phượng Tri Hành cũng rất vui vẻ, cảm thấy mọi thứ cứ như mộng cảnh ly kỳ.

Cậu nhét 2 loại dược liệu vào trong lòng, bước nhanh ra khỏi tiệm dược liệu, sau đó tinh thần khẽ động.

Chỉ một thoáng!

2 loại dược liệu hoá thành bụi phấn.

Phượng Tri Hành vỗ ngực, thổi phồng tro tàn phiêu tán trong không khí.

Cậu lại tiếp tục dạo phố, bất giác đi đến cuối con phố.

Phượng Tri Hành ngẩng đầu nhìn về nơi xa, ngoài trấn đen kịt một màu, không nhìn thấy gì cả.

Cậu vẫn không dừng bước mà tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên bên đường có một tảng đá lớn hấp dẫn sự chú ý của cậu.

Phượng Tri Hành xoay người đi đến phía trước tảng đá, mơ hồ nhìn thấy trên tảng đá có khắc một hàng chữ hơi mơ hồ.

Cậu bốc một nắm bùn bôi lên trên tảng đá, lại thổi một hơi.

Mấy chữ đó chốc lát trở nên rõ ràng hơn.

Viết: La Thiên Thiên đã đến đây du ngoạn!

“Đù!”

Phương Tri Hành lùi lại mấy bước, biểu cảm trên mặt rất đặc sắc.

Tuyệt đối không ngờ La Thiên Thiên cũng đến trấn Linh Tuyền.

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Xuyên qua không gian và thời gian à?”

Phương Tri Hành cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cậu đứng trước tảng đá, dâng lên nỗi lòng.

Không biết qua bao lâu, Phương Tri Hành cảm thấy tia sáng xung quanh dần trở nên ảm đạm.

Cậu ngẩng đầu nhìn quanh, trấn Linh Tuyền đã biến mất tăm, tảng đá lớn cũng biến mất theo.

Phía xa xa chân trời hiện lên một vòng trắng bạc.

“Trời sáng rồi?”

Phương Tri Hành giật mình, trong lúc nhất thời không phân rõ được hiện thực và ảo giác.

Chương 541: Tầm bảo (2)

Nhưng sắc trời ngày càng sáng khiến Phương Tri Hành nhìn thấy được cây đại thụ, nhìn thấy dây thừng rơi trên mặt đất.

Trong nháy mắt, cảm giác thực tế siết chặt lấy cậu!

Phương Tri Hành dùng sức lắc đầu để cho bản thân tỉnh táo hơn.

Sau đó cậu lần nữa tìm kiếm trấn Linh Tuyền.

Nhưng mặc cho cậu mở to mắt nhìn, cũng không tìm thấy chút dấu vết nào.

Trấn Linh Tuyền cứ như chưa từng xuất hiện.

Nhưng!

[8, Thu thập hoa Thiên La: 12 bông, thu thập cỏ Hóa Huyết: 36 cây (Đã hoàn thành.)]

[9, Qua đêm ở Cẩm Khu cấp 4: 1 lần (Đã hoàn thành.)]

[Thiên La Hóa Huyết Công tăng thứ nhất. Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không?]

Phương Tri Hành ngưng mắt nhìn về giao diện hệ thống.

Nếu không có hệ thống thì cậu hoàn toàn không cách nào phán đoán chuyện xảy ra đêm qua là thật hay là giả.

“Không phải là ảo giác, toàn là thật!”

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, quả thật hoang mang, có chút

nghĩ không ra.

La Thiên Thiên, cậu, còn có Vương đại gia....

Chẳng lẽ bất kể là ai, chỉ cần qua đêm ở bên trong Cẩm Khu đều sẽ trải qua chuyện tương tự?

Nếu là như thế thì dường như cũng không nguy hiểm gì cả.

Hơn nữa Phương Tri Hành còn đạt được thu hoạch không tưởng.

Nhưng tại sao mọi người đều cho rằng qua đêm trong Cẩm Khu là cử tử nhất sinh, hết sức nguy hiểm chứ?

Sắc trời dần sáng.

Từng đội ngũ săn bắn tràn mạnh vào Cẩm Khu, bọn họ hoặc là ngáp dài, hoặc là nhiệt tình tăng vọt.

Phương Tri Hành lấy lại tinh thần, cậu không nghĩ ngợi nhiều nữa, sau đó quay về khách điểm.

Cậu dặn dò tiểu nhị khách điểm chuẩn bị nước tắm.

Chưa đến nửa tiếng, tiểu nhị khách điểm đã chuẩn bị bồn tắm.

Phương Tri Hành đóng kín cửa sổ, cởi y phục ra rồi bước vào bồn tắm ngâm mình.

Toàn thân nhanh chóng buông lỏng.

Tâm trạng của cậu cũng thật sự bình tĩnh lại.

“Đến đây đi!”

Tinh thần của Phương Tri Hành cố định, chợt tập trung tinh thần, ý niệm trong đầu chợp động.

“Thăng cấp!”

Đột nhiên ký ức và cảm ngộ tu luyện Thiên La Hóa Huyết Công khổng lồ tràn mạnh vào trong đầu của Phương Tri Hành như nước vỡ đê.

Phương Tri Hành cảm giác thấy đầu óc căng lên đau nhức, vô số tế bào não phát triển kịch liệt, nhanh chóng hấp thu những ký ức và cảm ngộ.

Thời gian dần qua, cậu tiến vào trong mộng cảnh tuyệt không thể tả.

Ở trong mộng, Phương Tri Hành nhìn thấy Nhan Hồng Đào xinh đẹp động lòng người, đáng vẻ thướt tha mềm mại.

Cơ thể khiêu gợi của Nhan Hồng Đào khiến người ta hít thở không thông, trên bụng của cô hiện lên một vật tổ huyết vụ vô cùng huyền ảo, không thể đo lường được.

Vật tổ huyết vụ không ngừng phóng lớn, dần tràn ngập toàn bộ tầm mắt của Phương Tri Hành.

Hình như cậu đặt mình ở bên trong huyết vụ nồng đậm.

Huyết vụ cuộn cuộn không ngừng, cứ như nước biển quanh quẩn ở xung quanh cậu.

“Vù vù!”

Phương Tri Hành đột nhiên nghe thấy một âm thanh hùng vĩ truyền đến từ nơi vô cùng xa xôi, linh hoạt kỳ ảo mà thần bí, không cách nào nói rõ được.

“Soạt soạt soạt!”

Dần dà, âm thanh đó càng ngày càng gần.

Như vô số con tằm ăn lá dâu, lại như tiếng khàn giọng nói nhỏ không thể diễn tả nào đó.

Phương Tri Hành chỉ nghe âm thanh đã cảm thấy tâm trạng vô cùng áp lực, cơ thể ngày càng nặng, cứ như bị một ngọn núi lớn đè lên vai.

Đột nhiên!

Ở phía xa, ở nơi rất rất xa!

Cứ như đang ở ngoài mấy trăm vạn năm ánh sáng!

Một quái vật khổng lồ nổi lên như ẩn như hiện.

Quá lớn!

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, vẫn không cách nào nhìn rõ toàn cảnh.

Huyết vụ xung quanh ngày càng đậm, áp lực đè lên người cậu cũng càng lớn.

Phương Tri Hành trừng to mắt, cơ thể thẳng cứng, đội trời đạp đất, ngưng mắt liếc nhìn quái vật khổng lồ.

Cậu nhìn thấy huyết vụ cuộn cuộn kịch liệt, trong sương mù hiện ra một xúc tu đỏ như máu.

Xúc tu chậm rãi giơ lên!

Phương Tri Hành ngẩng cao đầu, bản thân cậu cứ như hạt bụi không thể thấy ở trước mặt xúc tu, nhỏ bé như cấp độ vi mô.

Xúc tu đè ép xuống từng chút một.

Phương Tri Hành cảm giác sức ép trên người càng lớn hơn, đầu gối bị đè đến cong từng tí.

Cậu hít thở sâu, chịu đựng, tỉ mỉ nhìn xúc tu, quan sát mỗi một chi tiết nhỏ trên xúc tu.

Trực giác nói cho cậu biết chuyện này rất quan trọng!

Càng nhìn kỹ thì càng có lợi cho bản thân!

Xúc tu lại đề xuống dưới một đoạn!

Phương Tri Hành chỉ cảm thấy toàn thân muốn rã rời, cậu thở sâu, chợt thi triển kỹ năng bộc phát.

“Huyết Vong!”

Trong nháy mắt, cơ thể cậu tăng vọt cao đến 3 mét, như một người khổng lồ.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, xúc tu dường như dính sát đỉnh đầu của cậu.

Cậu nhìn thấy càng nhiều chi tiết hơn.

Sau đó xúc tu đập xuống ầm ầm.

Toàn thân của Phương Tri Hành tan rã như miếng đậu hũ, bị đè ép, nghiền nát không chút nề tình!

“A!”

Phương Tri Hành quất lớn, đột nhiên tỉnh táo lại.

Cậu vẫn nằm trong bồn tắm, còn tắm nước ấm nữa.

Phương Tri Hành vội vàng nhìn lại thân thể, vẫn may, không có bất kỳ dấu hiệu bị thương, cũng không có cảm giác khó chịu nào.

Chương 542: Lôi Giác (1)

Tương phản đúng lúc khiến cậu cảm thấy toàn thân tràn ngập sức mạnh, dâng trào không ngừng nghỉ.

Chỉ để lại sự sợ hãi không cách nào hình dung sâu trong nội tâm, giống như một cơn ác mộng.

Phượng Tri Hành đứng lên, cậu tử mỉ cảm ứng sự thay đổi của cơ thể.

Nhìn từ bên ngoài thì cơ thể cậu không cao lên, cũng không khô ngo, dường như là không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng khoảnh khắc cậu siết chặt nắm đấm thì một luồng sức mạnh vượt xa 15 vạn cân chột tậ lại trên nắm tay.

[Hóa Yêu Nhất Trọng. Viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Luyện Thiên La (Lv4)]

[Kỹ năng bộc phát: Sương Độc Hóa Huyết (Lv4)]

“Ồ, chỉ có 2 kỹ năng bộc phát, toàn là cấp 4.”

Hàng lông mày của Phượng Tri Hành giật giật, cậu vốn cho rằng thăng cấp đến Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ viên mãn thì có thể thức tỉnh nhiều kỹ năng bộc phát.

Xem ra, cảnh giới mạnh hơn thường đi con đường số lượng ít.

[Huyết Luyện Thiên La: Giải phóng cơ thể người một tí, ngưng tụ ra một xúc tu.]

[Sương Độc Hóa Huyết: Tiêu hao khí huyết của bản thân người, có thể phóng ra sương độc máu bao phủ lên phạm vi nhất định, làm yếu khí huyết của bất kỳ sinh vật nào ở, làm tăng gấp đôi hiệu quả cho người bị thương.]

Tinh thần của Phương Tri Hành khê động, rục rịch, muốn thử đôi chút.

Cậu giơ tay phải lên, tập trung tất cả lực chú ý, ý niệm chột lóe ở trong đầu.

“Giải phóng!”

Chỉ một thoáng, ào ào ào!

Tiếng khí huyết điên cuồng phun ra trong cơ thể của Phương Tri Hành vang lên, mỗi một huyết quản đều khua lên cao.

Như vậy vẫn chưa xong!

Làn da trên tay phải của cậu chột nứt ra, ào ào ào, lượng lớn máu loãng phun ra ngoài điên cuồng.

Nhưng thần kỳ là máu loãng không giọt vào bồn tắm, mà bay lượn lên trên.

Máu loãng ngưng tụ không tan, nặn thành một xúc tu thô chắc dài hơn 5 mét, toàn thân đỏ như máu.

Cơ thể của Phương Tri Hành cũng tăng vọt theo, dài đến 3,5 mét, khôi ngô đến cực điểm.

Lúc này cậu là một người khổng lồ, hơn nữa tay phải đã biến thành xúc tu máu.

Thần kỳ là xúc tu máu hòa làm một thể với cậu, giống như cánh tay phải của bản thân cậu, không có bất kỳ dị thường và cảm giác khó chịu nào, có thể điều khiển theo ý muốn.

Cánh tay của Phương Tri Hành bất động, xúc tu huyết sắc có thể múa lượn linh hoạt, 5 ngón tay có thể hoạt động như thường, không chút khác biệt.

“Huyết Luyện Thiên La có thể giải phóng bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể, điều này có nghĩa là...”

Phương Tri Hành nhanh nhẹn, đột nhiên thu lại xúc tu máu, biến mất tăm.

Tay phải của cậu lần nữa xuất hiện, hoàn hảo như lúc ban đầu.

Sau đó xương sườn của cậu nhúc nhích, làn da nứt ra, rất nhiều máu thịt phun mạnh ra ngoài, ngưng tụ thành một xúc tu máu mới.

Tình cảnh này giống như Phương Tri Hành mọc ra cánh tay thứ 3 vậy.

Phương Tri Hành không chờ đợi được nữa, cậu co rút thân thể, bước ra khỏi bồn tắm, mặc y phục vào.

Cậu nhanh chóng rời khỏi khách điểm, đi ra doanh trại, chạy về chỗ sâu trong rừng rậm phía xa xa.

Không lâu sau, cậu đi đến một nơi hoang dã, kiểm tra qua, xung quanh ít ai lui tới.

“Đến đây đi, tranh thủ thời gian kiểm tra một lúc.”

Phương Tri Hành dâng trào cảm xúc, kéo dài xúc tu máu hết khả năng.

Kết quả có thể kéo dài xúc tu máu hơn 10 mét, nhưng làm như vậy thì cậu sẽ trở nên hẹp dài, tốc độ hoạt động chậm chạp, sức mạnh cũng yếu hơn nhiều.

Phương Tri Hành lại bắt đầu rút ngắn xúc tu máu, mỗi lần rút ngắn một mét, sau đó nện xuống mặt đất.

Bịch!

Từng tiếng chấn động vang lên, mặt đất nứt ra thành từng khe rãnh.

Chỉ chốc lát, Phương Tri Hành đã tìm được bí quyết, xác định trong phạm vi 5 mét thì xúc tu máu vừa nhanh vừa mạnh, công kích phát ra mạnh nhất, cường độ phòng ngự cũng cao nhất.

Xúc tu máu vô cùng thần kỳ, có xúc cảm của nhân loại, có thể cảm giác được áp lực, độ ẩm, độ nóng... tất nhiên cũng có thể cảm nhận được đau đớn.

“Biến thân của ta chính là nằm ở xúc tu máu!”

Phương Tri Hành cười thỏa mãn, so sánh với Tân Triển Hồng, còn có phụ nhân áo tím.

Xúc tu máu của cậu thật ra không được xem là kỳ lạ gì cả.

Nghiêm khắc mà nói, xúc tu máu là kiểu hình sức mạnh, còn ở trong phạm trù của hệ Cự Hùng.

Đương nhiên, cậu còn một con át chủ bài là kỹ năng bộc phát “Huyết Vồng”.

Phương Tri Hành duy trì trạng thái Hóa Yêu Nhất Trọng, sau đó lần nữa thi triển Huyết Vồng.

2 kỹ năng bộc phát cấp 4 thay nhau thêm trên thân.

Chỉ một thoáng, vóc dáng của cậu tăng mạnh đến 4 mét, vóc người trở nên khổng lồ và cường tráng hơn, cảm giác áp bách vượt qua tưởng tượng.

Xúc tu máu tự nhiên kéo dài đến khoảng 6 mét.

“Được!”

Phương Tri Hành không khỏi phấn chấn tinh thần, thực lực của cậu có lẽ đã vượt qua tuyệt đại đa số Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ dưới trạng thái này.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong!

Ngay sau đó, Phương Tri Hành lại thi triển kỹ năng bộc phát cấp 4 thứ 3 là “Sương Độc Hóa Huyết.”

Chương 543: Lôi Giác (2)

Ào ào ào!

Trong lúc đó, Phương Tri Hành cảm giác huyết dịch toàn thân điên cuồng chảy xiết, chảy ra ngoài từ lỗ chân lông, hóa thành sương mù máu, khuếch tán ra xung quanh không khí.

Sương mù máu ngày càng nhiều, duy trì không ngừng khuếch tán, dần bao phủ trong phạm vi hơn 10 mét.

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn, hoa cỏ dưới chân cậu không sao cả, nhưng kiến hôi trên mặt đất đều ngã ngửa, chết hết.

Một con ma tước nhỏ bay qua đỉnh đầu đột nhiên cảm đầu xuống đất, chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

“Sương độc mạnh quá!”

Phương Tri Hành giật mình, sau đó vui mừng quá đổi.

Có sương độc này thì có thể duy trì không ngừng làm suy yếu khí huyết của kẻ địch, kẻ địch càng đánh càng yếu.

Đương nhiên, thi triển “Sương Độc Hóa Huyết” cần phải tiêu hao huyết dịch trong cơ thể, cũng là gánh nặng không nhỏ đối với Phương Tri Hành.

“Khí huyết hùng hồn thẳng rất nhiều cao thủ cùng cấp bậc, có thể dùng ‘Sương Độc Hóa Huyết’ âm thầm ở thời khắc quan trọng.”

“Ví dụ ta đánh thương kẻ địch trước, dù cho chỉ là thương nhẹ, lại phóng ra sương độc, tuyệt đối đủ cho bọn họ chết tươi.”

Trong lòng của Phương Tri Hành nhanh chóng có tính toán.

Cậu có được 3 kỹ năng bộc phát cấp 4, tuyệt đối sẽ chiếm ưu thế trong cùng cấp bậc.

Điều duy nhất không xác định là cậu và những tinh anh môn phiệt Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ có tồn tại chênh lệch hay không.

Một lát sau, Phương Tri Hành trở về khách điểm, cậu cấp tốc thu dọn hành lý, trả phòng rồi rời đi.

“Tế Cầu!”

Phương Tri Hành đi đến doanh trại gần bên ngoài một sơn cốc, địa hình nơi này phức tạp, bị sương mù dày đặc bao phủ, có rất ít người đến.

Tế Cầu nghe thấy tiếng gọi thì mau chóng chui ra ngoài...

Phương Tri Hành sáng mắt lên, tầm mắt rơi vào giao diện hệ thống của Tế Cầu.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú: Cầu Cơ Bán (chó ràng buộc)]

[Huyết mạch: Liệp Lan (cấp 4)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Nanh Sói Kịch Độc (mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một sinh mạng)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Lang Ảnh Tật Phong Trảo]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Súc Địa]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Thiên Địa Vô Cực, Bách Lý Truy Tung]

[Số mạng còn lại: 12]

“Hả, Tế Cẩu cũng thăng cấp rồi à?”

Phương Tri Hành giật nảy mình, hết sức kinh ngạc.

Trước khi cậu thăng cấp cũng có nghĩ đến Tế Cẩu.

Có điều, cậu cảm thấy Tế Cẩu vẫn còn trong giai đoạn trưởng thành, cho dù khiến nó thăng cấp thì việc thăng cấp thực lực cũng sẽ không nhiều.

Hơn nữa, sau khi Tế Cẩu thăng cấp, thăng nhãi này nhất định sẽ trở nên lão toét.

Hiện tại đang là lúc bị truy đuổi, không thích hợp tăng thêm bất kỳ nhân tố không xác định nào cả.

Tế Cẩu chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của cậu và làm việc là được.

Nhưng hết lần này đến lần khác nó bộc lộ bản chất tự cao tự đại, rất thích tự chủ trương hành động.

Cho nên, sau khi Phương Tri Hành cân nhắc thì dứt khoát chỉ thăng cấp một mình chứ không dẫn theo Tế Cẩu nữa.

Theo lý, chỉ cần 1 người 1 chó kéo giãn khoảng cách thì ràng buộc sẽ vô hiệu.

Ai mà ngờ rằng...

Xem ra, sau khi Phương Tri Hành tấn thăng lên Cửu Ngưu cảnh thì ràng buộc giữa cậu và Tế Cẩu cũng sẽ phát sinh 1 biến số nào đấy.

“Hừm, theo kinh nghiệm lần này, chỉ cần mình và Tế Cẩu cách xa nhau trong vòng 5 dặm thì ràng buộc vẫn còn duy trì.”

“Lần sau thăng cấp, mình phải cách xa Tế Cầu thêm khoảng nữa mới được.”

Phương Tri Hành suy nghĩ.

“Nè nè, Phương Tri Hành, tao biết mày sẽ lập tức đến tìm tao mà.”

Tế Cầu bật cười sung sướng, kêu lên: “Mau nhìn đi, tao thăng cấp lên huyết mạch cấp 4 rồi, có được 12 mạng và lòi ra thêm 1 kỹ năng huyết mạch bộc phát cực trâu bò luôn!”

Tế Cầu đắm chìm trong niềm vui sướng, hoàn toàn không hề chú ý đến lúc Phương Tri Hành thăng cấp không hề ở bên cạnh nó.

Khỏe miệng Phương Tri Hành hơi co giật, nhẹ vuốt cằm và nói: “Ừ ừ, bây giờ mày có được huyết mạch cấp 4 rồi, thực lực chắc chắn sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn!”

“Đúng đúng!”

Tế Cầu phải gọi là mừng như điên, giờ móng vuốt lên cào mấy lần, tiếng xoẹt xoẹt vang lên, nó hưng phấn nói: “Tao cảm nhận được sức mạnh cường đại đang tuôn trào trong cơ thể, sức công kích có khi còn tăng lên gấp bội so với trước đây!”

Phương Tri Hành tặc lưỡi, nói: “Ở trong Cẩm Khu Phong Lôi, huyết mạch dị thú cấp 4 chính là bá chủ trong chuỗi thực vật.”

“Bá chủ, khà khà!”

Tế Cầu dương dương tự đắc, khoe khoang: “Năng lực của kỹ năng bộc phát ‘Bách Lý Truy Tung’ mới thức tỉnh hết sức nghịch thiên.

Chỉ cần tao ngửi được mùi của người nào đó mà hần còn ở trong phạm vi trăm dặm thì tao có thể lập tức truy ra vị trí của

hắn, ghê gớm chưa?”

Ánh mắt Phương Tri Hành bắn ra ánh sáng kỳ dị, khen: “Tốt quá rồi, sau này bất kể ai dám đắc tội với chúng ta thì đừng hòng mà trốn được.”

“Chính xác!”

Tế Cửu nghe rằng trợn mắt lộ vẻ dữ tợn, đằng đằng sát khí nói: “Ai dám đắc tội với chúng ta thử xem, tao đuổi tới nhà bà ngoại hắn luôn!”

Chương 544: Lô Giác (3)

Phương Tri Hành gật đầu, đúng vào lúc này.

Giao diện hệ thống lại lấp lóe ánh sáng.

[Thiên La Hóa Huyết Công tầng thứ 3•Điều kiện max cấp:

1, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 10 mạng (chưa hoàn thành)

2, Quan sát chủng loại yêu ma nhiều chân (từ 4 chân trở lên) hiện nguyên hình: 3 lần (chưa hoàn thành)

3, Sưu tập 5 loại hình ảnh trực quan hoàn chỉnh (chưa hoàn thành)

4, Cải thiện thiên phú tu hành, nuốt được vật đặc biệt hoặc âm dương hòa hợp, tùy người chọn (chưa hoàn thành)

5. Chứng kiến 1 lần sinh ra của Cấm Khu (chưa hoàn thành)

6, Thu thập 1 lít huyết dịch của võ giả Cửu Ngưu cảnh trung kỳ (chưa hoàn thành)

7, Ba vạn cân thịt dị thú cấp 4 hoặc 9200 viên Nhục Đan thượng phẩm cấp 4 (chưa hoàn thành)]

“Ồ, nhanh như vậy đã hiện ra rồi!”

Phương Tri Hành cau mày, không tiếp tục suy nghĩ nữa mà nhìn thật kỹ điều kiện max cấp của Hóa Yêu tầng 2.

Điều khiến cậu bất ngờ chính là điều kiện của Thiên La Hóa

Huyết Công tầng thứ nhất có 10 nhưng đến tầng thứ 3 lại chỉ còn 7, ít hơn rồi.

Tế Cửu cũng kinh ngạc, tắc lưỡi nói: “Sao chỉ có 7 điều kiện, theo lý mà nói chẳng phải tầng sau khó hơn tầng trước ư?”

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút rồi đáp: “Có lẽ là vạn sự khởi đầu nan, sau khi mở cửa thì con đường càng dễ đi hơn.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, có điều, sau khi nó nghiêm túc đọc hết 7 điều kiện, bản khoản nói: “Phải hoàn thành 7 điều kiện này không hề dễ, chỉ mỗi điều kiện 5 cũng đủ khiến mày đau đầu rồi.”

Phương Tri Hành rất tán thành, trầm ngâm nói: “Tao đoán có thể Cẩm Khu không phải do thiên nhiên hình thành, vấn đề là cái thứ này rốt cuộc sinh ra như thế nào, sinh ra ở đâu, chúng ta hoàn toàn không biết.”

Tế Cửu lại phân tích: “Điều kiện 2 thật biến thái, mày phải đi đâu để tìm yêu ma nhiều chân?”

“Ừ, yêu ma có thể biến hóa thành người và lẫn trong đám đông, muốn tìm ra bọn chúng e rằng phải hao phí rất nhiều sức lực.”

Phương Tri Hành gật đầu thở dài, cẩn thận nói: “Còn điều kiện 6 cũng rất vô lý, bảo tao đi thu thập huyết dịch của cường giả Cửu Ngưu cảnh trung kỳ.”

“Đúng vậy, cái nào cũng khó nhằn.”

Tế Cửu không khỏi hỏi: “Giờ sao, mày còn muốn tiếp tục đợi ở Cẩm Khu Phong Lô hay không?”

Phương Tri Hành quả quyết lắc đầu, nói: “Không thể tiếp tục ở lại được, tao tới đây sắp được 20 ngày rồi, lưu lại quá nhiều vết

tích khiến khá nhiều người chú ý rồi.”

Những ngày này, chưa kể Phương Tri Hành thuê 4 người dẫn đường ra vào Cẩm Khu mỗi ngày mà chẳng thu được gì, ngoại trừ việc ngày nào cũng có người nhắc đến cậu tại Thuận Tâm các.

Điều này tương đương với việc cậu lên hot search hàng ngày, thật sự rất bắt mắt.

“Được, vậy đi thôi.”

Tế Cầu không hề có ý kiến, 1 con chó như nó cứ đợi bên ngoài nơi hoang vu dã ngoại không có việc gì làm, quả thực đã chán chết đi được, nó đã muốn ra ngoài tung hoành từ lâu.

Một người một chó không chần chờ nữa, băng qua rừng cây đi thẳng về phía Nam.

Hai người bọn họ vô cùng khiêm tốn.

Dù Phương Tri Hành đã đạt đến Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ, Tế Cầu cũng không phải là dị thú tầm thường.

Nhưng 2 bọn họ vẫn lựa chọn chắc ăn, trên đường đi, bọn họ cố gắng hết sức tránh xa các đường quan và đường lớn, chỉ chọn đi đường mòn nhỏ.

Buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Đến xế trưa.

Phương Tri Hành đã đến bến đò sông Tam Xá, nơi này không còn đường để đi chỉ có thể ngồi thuyền.

Đương nhiên, bến đò người đông phức tạp.

Phía xa, Phương Tri Hành thấy trên bảng thông báo có dán rất nhiều chân dung truy nã của cậu và Tế Cầu.

“Đột, đến cả con chó mà bọn chúng cũng truy nã, mẹ nó dám súc sinh.” Tế Cửu hùng hổ mắng chửi.

Phương Tri Hành không đi thuyền nữa mà đi về phía hạ du cách xa mấy dặm, ngẫu nhiên gặp 1 chiếc thuyền có mái che đang đậu ở sát bờ sông.

Trong chiếc thuyền có 1 ngư dân trung niên đang khoan thai hút tẩu thuốc.

Đột nhiên, thân hình Phương Tri Hành thoắt cái nhảy ra sau lưng ngư dân một cách quý dị.

Ngư dân không hay biết gì, mắt bỗng tối sầm lập tức mất đi ý thức.

Phương Tri Hành lột quần áo tơi trên người ngư dân rồi ném hẳn lên bờ.

Tế Cửu nhảy thẳng lên thuyền và chui vào trong mái che.

Phương Tri Hành chèo thuyền đi xuôi dòng.

Hôm nay nắng vừa phải, gió cũng thuận, chiếc thuyền có mái che nho nhỏ cưỡi gió vượt sóng.

Ước chừng 1 tiếng sau, Phương Tri Hành đang chèo thuyền bỗng đứng bật dậy.

Cậu nhìn dòng nước phía trước dần thu hẹp lại và một cửa ải xuất hiện.

Hai chiếc thuyền lớn đang trấn thủ cửa ải này, toàn bộ thuyền con qua lại đều phải tiếp nhận kiểm tra.

Phương Tri Hành thấy tình cảnh này chỉ đành bó tay.

Cậu biến mất sắp 20 ngày rồi, không ngờ bên ngoài vẫn còn

kiểm tra nghiêm ngặt như vậy.

Cậu nhìn quanh 2 bờ sông để tìm 1 con đường vượt qua cửa ải.

Thế những chuyện nào có đơn giản như vậy.

Sở dĩ cửa ải có thể giữ người lại, một là do vị trí địa lý tương đối có lợi, hai là vì triều đình đã xây dựng công sự phòng ngự hùng mạnh.

Chương 545: Giao dịch (1)

Sau khi quan sát rõ ràng, Phương Tri Hành ngồi xuống, móc 1 tấm địa đồ từ trong ngực mở ra.

“Quận Thanh Hà lấy đường thủy làm chủ đạo, tao muốn rời khỏi nơi này bằng đường thủy rất khó mà đi đường bộ thì càng khó hơn.”

Vừa nghĩ đến đây, Phương Tri Hành lập tức nhận ra cậu nhất định phải vượt qua cửa ải này.

“Tế Cầu.”

Phương Tri Hành truyền âm.

Tế Cầu thò cái đầu chó dữ tợn ra hỏi: “Cái gì?”

Phương Tri Hành tỉ mỉ nói: “Chút nữa phải vượt cửa ải, chuẩn bị chiến đấu.”

Tế Cầu nhìn về phía trước, mắt chó tròn tròn, căng thẳng nói: “Nếu vượt cửa ải thì hơi khó đấy.”

Nó lạnh mắt nhìn những chiếc thuyền con đang qua lại, nghĩ kế: “Hay là chúng ta lén lén vào 1 chiếc thuyền buôn lớn, có lẽ có thể đánh lừa qua ải trót lọt?”

Phương Tri Hành trợn trắng mắt, không hề khách khí nói: “Bây giờ mày cao gần 2 mét rồi, lén vào kiểu gì? Hay là để tao giết mày thêm lần nữa?”

Tế Cầu vội nói: “Đừng mà, cảm giác bị giết rất khó chịu, tao đã bị ám ảnh tâm lý rồi.”

Hơn nữa, cửa ải đằng trước nhất định vẫn còn, cũng không biết là có bao nhiêu cái, không thể cứ gặp cửa ải là lại giết tao, đây không phải kế lâu dài.”

Phương Tri Hành cũng nghĩ vậy, gật đầu nói: “Cho nên, việc giết mày chỉ là kế hoạch dự bị, không phải là lựa chọn đầu tiên của tao.”

Tế Cửu thở phào nhẹ nhõm, nó sợ Phương Tri Hành không nói không rằng mà tiến nó về châu ông bà nữa thì nguy.

Nó vội vàng nghĩ kế khác: “Ban đêm phòng giữ lỏng lẻo, chỉ bằng chúng ta đợi trời tối rồi lặng lẽ đi qua.”

Phương Tri Hành trả lời: “Tao chưa quen đường sông, đường sông nơi này rộng hơn ngàn mét, sóng cao cuộn cuộn, sau khi trời tối, tao không hề biết nên chèo theo hướng nào.”

“Cũng đúng...”

Tế Cửu hiểu ra, trước đó Phương Tri Hành có thể nhẹ nhàng né tránh điều tra, nguyên nhân quan trọng nhất chính là cậu quen thuộc địa hình.

Cậu quá quen thuộc địa hình từ quận thành đến Bạch Hạc sơn trang rồi qua Cẩm Khu Phong Lô, nhắm mắt cũng có thể đến được.

Nhưng sau khi rời khỏi quận thành, toàn bộ đường sông và ưu thế đều không còn sót lại gì.

Tế Cửu không khỏi thở dài: “Được rồi, bà nó, mạnh mẽ xông qua đi.”

Phương Tri Hành chèo thuyền thẳng về phía trước, tiến vào khu cửa ải kiểm tra, từng chiếc thuyền lớn thuyền nhỏ xếp thành hàng tiếp nhận kiểm tra.

Xếp trước chiếc thuyền có mái che là 1 chiếc thuyền lớn.

Cậu nhìn thấy một vài thủy vận binh mặc quan phục lên thuyền và kiểm tra từ trong khoang thuyền ra đến bên ngoài.

Chiếc thuyền lớn này hẳn là thuyền vận chuyển lương thực từ nơi khác đến quận thành, sau khi bốc dỡ hàng thì đang trên đường trở về điểm xuất phát.

Thuyền trống không.

Không có gì để kiểm tra cả.

Mấy tên thủy vận binh tùy tiện nhìn sơ một lúc rồi xuống thuyền.

Rất nhanh, thuyền lớn được cho lưu thông.

Tiếp đó, Phương Tri Hành chèo thuyền tiến về phía trước đậu lại và tiếp nhận kiểm tra.

Một thủy vận binh đi tới, quát lên: “Người muốn đi đâu? Trình lệnh bài thân phận ra đây.”

Phương Tri Hành vừa móc lệnh bài thân phận ra vừa cười giả lả: “Đại gia, tiểu nhân đi đánh cá.”

Thủy vận binh tiếp nhận lệnh bài thân phận, vừa nhìn trên đó viết 3 chữ “Phương Tri Hành”, hộ tịch thuộc huyện Khánh Lâm.

“Hử, người ở huyện Khánh Lâm sao lại chạy đến nơi này đánh cá?”

Thủy vận binh trừng mắt nhìn, mặt mũi đầy sự nghi ngờ nhưng 1 giây sau, hắn đột nhiên nhìn thấy bên dưới lệnh bài thân phận còn có 1 tờ kim phiếu.

Thủy vận binh co rút con ngươi lại, ngẩng đầu nhìn chằm

chằm Phương Tri Hành.

“Quan gia, tôi kính biếu ngài, xin hãy giơ cao đánh khẽ.”
Phương Tri Hành thành khẩn nói.

Thủy vận binh nhìn trái ngó phải, lặng lẽ cất kim phiếu, hô to:
“Đã kiểm tra xong, cho qua đi.”

Lời này vừa nói ra!

Tế Cửu mừng rơn, truyền âm: “Ai dô, đúng là có tiền có thể sai khiến quỷ thần, sao mày không làm từ sớm hử, làm tao lo lắng cuống cuồng.”

Phương Tri Hành nhanh chóng ngồi xuống và chèo thuyền đi lên phía trước.

Thủy vận binh lùi ra sau mấy bước, đưa mắt nhìn thuyền có mái che tiến về trước vài mét, đột nhiên lấy hơi la thật lớn: “Trên chiếc thuyền kia có tội phạm truy nã!”

Keng keng keng~

Có người gõ đồng la, tiếng chiêng gõ gấp rút nhanh chóng vang khắp cửa ải.

“Đệt mợ nó!”

Tế Cửu thò đầu ra, sửa râu ria về phía thủy vận binh kia, răng nanh nhe ra hết cỡ, hận không thể ăn tươi nuốt sống hẳn.

Trong khoảnh khắc!

Vút!

Một mũi tên bắn lén bay ra, trúng ngay ngực của thủy vận binh kia.

“Á~”

Thủy vận binh phát ra tiếng kêu thảm thiết, ôm ngực, ánh mắt đầy vẻ khó tin, biểu cảm đau đớn ngửa mặt lên trời ngã ngửa ra sau.

“Đáng đời!”

Tế Cầu quay đầu, nhìn thấy Phương Tri Hành liên tục kéo cung bắn tên.

Trên cửa ải, từng tên thủy vận binh lần lượt nhảy xuống.

Phương Tri Hành bắn liên tiếp hơn 30 mũi tên về phía sau, trên cửa ải đã không còn bóng người nào nữa.

Những thủ vệ kia hoặc bị bắn chết hoặc là trốn đi rồi.

Phương Tri Hành ngồi xuống, bất ngờ phát lực chèo thuyền.

Chương 546: Giao dịch (2)

Thuyền có mái che nhanh chóng tăng tốc rẽ nước tiến lên trước.

Không bao lâu, thuyền có mái che đuổi kịp chiếc thuyền buôn lớn phía trước.

“Tế Cầu, lên thuyền!”

Phượng Tri Hành giậm mũi chân đằng không nhảy lên trên sàn chiếc thuyền lớn.

Tế Cầu cũng phát lực vào 4 chân đèn chiếc thuyền có mái che chìm xuống rồi bất ngờ nổi lên.

Nó cũng phi lên trên sàn thuyền.

“Á, có sói!”

Các thuyền viên trên sàn thuyền vừa nhìn thấy Tế Cầu lập tức bị dọa sợ hết hồn, ngòai phịch xuống sàn tàu lộn nhào.

Phượng Tri Hành không để ý đến bọn họ mà chạy thẳng về phía người trung niên cầm lái kia, ông bà ta có câu: Bắt giặc phải bắt vua trước.

Người trung niên cầm lái chính là chủ nhân của chiếc thuyền lớn này, hắn vừa nhìn thấy 1 người 1 chó bất thành linh mạnh mẽ xông lên thuyền thì lập tức cầm lấy roi da thật dài, lẳng không vung roi lên.

Bốp~

Chiếc roi dài đánh mạnh lên sàn thuyền phát ra tiếng vang chói tai, rất có uy thế.

Hắn quát lên: “Các người là ai?”

Phương Tri Hành thoắt 1 cái, thân hình đột nhiên biến mất tại chỗ.

Người trung niên cầm lái hoa mắt, bỗng 1 bàn tay to lớn đặt lên bờ vai hắn.

Sức mạnh kinh khủng ép tới mức đầu gối của hắn lập tức khuỵu xuống rồi lại bị nhắc lên.

Trong tích tắc này, nhịp tim của hắn tăng nhanh, mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người, da đầu tê dại.

Phương Tri hành thần nhiên nói: “Lập tức tăng tốc đi về phía trước, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không làm hại bất cứ kẻ nào.”

Người trung niên cầm lái ngạt thở, lắp bắp: “Hảo hán, ta sẽ làm theo lời người.”

Hắn lại tiếp tục cầm lái, quay sang đám thuyền viên và la lên: “Giương buồm, dùng tốc độ nhanh nhất tiến lên.”

Một đám thuyền viên nhìn nhau rồi nhìn chằm chằm Phương Tri Hành và Tế Cầu, trong lúc nhất thời ai cũng sợ mất mật, không biết phải làm sao.

“Các người điếc rồi à, nghe mệnh lệnh của ta!”

Người trung niên cầm lái khẩn trương, nghiêm nghị quát.

“Vâng!”

Cuối cùng, các thuyền viên cũng lấy lại tinh thần, đồng loạt

bận rộn tay chân.

Phần phật!

Vải bạt được hạ xuống, bị gió thổi qua, mở căng hết cỡ thành hình cung.

Tốc độ của chiếc thuyền lớn được tăng lên, đúng là lướt nhanh thấy rõ.

Phương Tri Hành xoay người đi đến đuôi thuyền, lập tức phát hiện 1 chiếc thuyền chiến cỡ nhỏ đang đuổi theo.

Cậu quay đầu nhìn khắp sàn thuyền bỗng phát hiện 1 khúc gỗ tròn to bằng bắp đùi và dài hơn 4 mét.

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi cong lên, bàn tay to túm lấy khúc gỗ tròn, cơ bắp trên cánh tay rục rịch, đột nhiên dùng sức ném nó ra như thể ném lao vậy.

Khúc gỗ bay qua mặt nước đập vào đáy mũi thuyền tạo thành 1 cái lỗ lớn rồi chui vào.

Ào ào~

Nước sông lập tức chảy ngược vào trong khoang thuyền.

Những người trên chiếc thuyền chiến kia hoảng loạn thấy rõ, ai nấy đều chen lấn nhau nhảy xuống thuyền bỏ trốn.

Phương Tri Hành cười khẩy, quay người bước đến bên cạnh người trung niên cầm lái, cười nói: “Ta vẫn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của đại cao?”

Người trung niên cầm lái vội vàng trả lời: “Không dám nhận, bỉ nhân là Dương Đại An.”

Phương Tri Hành hỏi: “Thuyền này của huynh đang đi đến đâu

vậy?”

Dương Đại An vội nói: “Ta đang đi về bến tàu Bạch Thạch hướng hạ du, bọn ta phải vận chuyển lương thực ở bên đấy đến quận thành.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, lấy bản đồ ra nhìn một chút, chỉ vào 1 điểm và nói: “Nơi này có bến đò Lô Vi, huynh dùng tốc độ nhanh nhất đưa ta đến nơi này, ta sẽ tự xuống thuyền rời đi.”

Dương Đại An vui mừng quá đỗi, vội nói: “Hảo hán yên tâm, ta nhất định sẽ đưa đến đúng địa điểm.”

Phương Tri Hành không nói gì thêm, tự mình bước tới đầu thuyền.

Tế Cầu đợi trên sàn thuyền, lạnh lùng nhìn chăm chăm những thuyền viên kia, phòng ngừa có người lươn lẹo.

Trong lúc bất giác, trời đã chạng vạng tối.

Gió từ từ ngừng thổi.

Thuyền lớn không còn chạy nhanh như trước nữa.

Lúc này, giờ cơm đã đến.

Dương Đại An bước đến trước mặt Phương Tri Hành, khẩn cầu: “Hảo hán, trên thuyền bọn ta không có đồ ăn, bình thường đều phải lên bờ ăn cơm, bây giờ cần phải tìm bến đò đổ lại, ngài xem...”

Phương Tri Hành trả lời: “Huynh phái 3 thuyền viên xuống thuyền mua thức ăn, đóng gói đem về đây.”

“Vâng vâng!”

Dương Đại An lập tức sắp xếp xong xuôi.

Một lát sau, thuyền lớn rẽ hướng, chậm rãi lái về phía bờ và đổ lại.

Ba thuyền viên nhanh chóng chạy xuống thuyền, thoáng cái đã chạy mất dạng.

Đám người chờ đợi càng lo lắng, chớp mắt đã trôi qua nửa tiếng.

Ba thuyền viên mãi vẫn chưa trở về.

Tế Cửu lo lắng nói: “Sao đi lâu vậy, chẳng lẽ 3 người kia chạy trốn rồi đấy chứ?”

Phượng Tri Hành cau mày, mở Đồng Tử Xích Huyết quét mắt lên bờ, da mặt lập tức căng cứng.

“Đến nhanh thật đấy!”

Phượng Tri Hành hít thật sâu, truyền âm: “Tế Cửu, chúng ta bị bao vây rồi.”

Tế Cửu ngẩng cao đầu, bên tai đột nhiên truyền đến hàng loạt tiếng phá không vút vút.

Từng điểm ánh sáng lạnh từ trên trời trút xuống như mưa bão.

“Vãi chưởng!”

Tế Cửu quay đầu, trốn dưới cột buồm.

Trong nháy mắt, mấy trăm mũi tên từ trên trời giáng xuống, bao trùm toàn bộ sàn thuyền.

Chương 547: Âm Thần (1)

“Không!”

Mấy người Dương Đại An trên sàn thuyền nhưng mưa tên không mọc mắt đổ ập xuống người bọn họ.

“A á~”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, một đám thuyền viên trúng tên ngã gục.

Chỉ có Dương Đại An là võ giả Đại Mãng cảnh, chạy khá nhanh nên đã kịp thời chui vào 1 cái thùng gỗ.

Thế vẫn chưa xong!

Dưới đáy thuyền bỗng có động tĩnh truyền đến, âm thanh ngọt ngào truyền đến.

“Không ổn rồi, có người đang đục thuyền!”

Tế Cầu nghe được.

Phượng Tri Hành không thay đổi sắc mặt, nhẹ giọng thở dài: “Xuống thuyền đi!”

Một người một chó lập tức nhảy xuống thuyền.

Ngay khi bọn họ nhảy xuống thuyền, lượng lớn nước sông tràn vào đáy thuyền, thân thuyền nhanh chóng nghiêng sang 1 bên.

“Thuyền của ta, thuyền của ta!”

Dương Đại An ghen ngào khóc rống, trận tai bay vạ gió này

hắn biết phải tìm ai để nói lý lẽ đây.

Ào ào ~

Nước sông bốc lên và thuyền lớn từ từ chìm xuống.

Bến dò vô cùng im lặng, kim rơi có thể nghe.

Phương Tri Hành và Tế Cầu đứng sóng vai.

Không bao lâu, xung quanh vang lên tiếng rầm rầm.

Một đám người hiện hình, bắt đầu bao vây.

Nhân số bọn họ rất đông, nhiều vô số kể, hơn 150 người.

Một nam một nữ đứng ở vị trí trước nhất.

Nam nhân trong độ tuổi cường tráng, thoát nhìn khoảng 40 tuổi, râu rậm, đầu báo mắt tròn, cao lớn thô kệch, rất có khí chất uy vũ.

Nữ thì trẻ hơn rất nhiều, đáng vẻ không đến 30 tuổi, dung mạo bình thường, tay chân to, mặc trang phục màu lam, phía sau có một cái áo choàng màu đỏ, bên hông giắt hai thanh đoản đao.

Râu rậm tiến lên trước một bước, chắp tay nói: “Xin hỏi tôn giá là Phương Mậu Phu đúng không?”

Phương Tri Hành thản nhiên trả lời: “Phải thì thế nào?”

Sắc mặt râu rậm vui vẻ, cười lạnh nói: “Tại hạ bang chủ Thanh Ngư bang Tất Hưng Khôn, đây là phu nhân của ta Khổng Lan Bình, địa bàn này do bọn ta quản.”

Phương Tri Hành hiểu rõ hỏi: “Là ai nói cho các người, ta ở trên thuyền này?”

Tất Hưng Khôn cười ha ha nói: “Từ thời điểm người hiện thân, người đã bị không biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm, tin tức bay đầy trời.

Huynh đệ, ta không giấu gì người, người thật sự là một con cá lớn, chỉ riêng bên phía ta đã thu được 3 tình báo, yêu cầu ta chặn người lại bất cứ giá nào.”

Phương Tri Hành bật cười nói: “Thanh Ngư bang nho nhỏ, ta còn chưa nghe nói qua, dựa vào cái gì chặn ta lại?”

Tất Hưng Khôn giận tím mặt, trầm giọng nói: “Má nó, ta còn muốn khuyên người thức thời một chút, bó tay chịu trói, nhưng nhìn người thế này, người không thấy quan tài không đổ lệ rồi.”

Khổng Lan Bình tiếp lời, cười lạnh nói: “Dù sao bất kể sống chết, mang một thi thể trở về cũng vậy thôi.”

Sắc mặt Phương Tri Hành hơi u ám, thản nhiên hỏi: “Những người đó truyền tin tức cho các người có từng nói cho các người, ta nguy hiểm cỡ nào không?”

Hai phu thê liếc nhau, hai người không nhịn được mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“Ồ, người nguy hiểm cỡ nào?”

Ánh mắt Tất Hưng Khôn khinh thường, hừ lạnh nói: “Ta là Tam Cầm cảnh, phu nhân ta là Nhị Cầm cảnh, đừng coi thường Thanh Ngư bang bọn ta!”

Phương Tri Hành cạn lời nói: “Tế Cửu, ra tay đi, đám người ngu ngốc bị người ta lợi dụng còn không biết.”

Tế Cửu thầm chấp nhận, đám ngu ngốc Thanh Ngư bang này bị người xui khiến, bị người ta lợi dụng, chỉ là đến làm chậm tốc độ chạy trốn của Phương Tri Hành.

Tế Cầu đột nhiên phân thân thành 12 con, xông lên.

Gần như đồng thời, Phương Tri Hành lao nhanh như gió về phía Tất Hưng Khôn.

Rầm!

Cả người Tất Hưng Khôn đều cảm thấy căng thẳng, theo bản năng nâng hai tay che ngực.

Hắn cũng là người từng trải, kinh nghiệm chém giết phong phú, trong giây lát, cơ bắp cao lên, phòng ngự mở ra toàn bộ.

Hắn không khoe khoang quả thật là Tam Cầm cảnh, đã cường hóa sức mạnh, nhanh nhẹn và phòng ngự.

Phương Tri Hành nắm chặt tay phải đâm tới.

Quyền phong đánh vào hai cánh tay của Tất Hưng Khôn.

Răng rắc!

Xương của hai cánh tay đứt đoạn!

Tất Hưng Khôn nhất thời kêu lên đau đớn, hai tròng mắt gần như lọt ra khỏi hốc mắt.

Đau quá!

Phòng ngự của hắn trước nắm tay của Phương Tri Hành yếu ớt không chịu nổi, ngay cả một kích không chặn được.

Tất Hưng Khôn bay ngược ra ngoài, thân thể bay lên cao, xẹt qua một đường pa-ra-bôn xinh đẹp.

Cũng đúng lúc này, phu nhân của hắn Khổng Lan Bình ra tay, rút ra hai thanh đoản đao dùng tốc độ cực nhanh đâm tới Phương Tri Hành.

“Ồ, vậy mà là khoái đao, người cường hóa nhanh nhẹn đúng chứ.”

Phương Tri Hành đứng bất động, mặt đầy nụ cười trêu tức, tùy ý hai thanh đoản đao mang theo tốc độ và sức mạnh kinh người đâm vào bụng.

Cheng ~

Đoản đao chọt uốn cong dữ dội!

Trong lòng Khổng Lan Bình hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Phương Tri Hành, hoa dung thất sắc.

Cô ta còn chưa kịp làm gì, dùng ~

Tất Hừng Khôn bay ngược ra ngoài chọt nổ tung hóa thành một đám huyết vụ bắn tung toé, khuếch tán ra.

Chỉ một thoáng, Khổng Lan Bình bị huyết vụ nhỏ vụn bắn lên đầy người.

Toàn thân cô ta cứng đờ, đại não trống rỗng.

Chương 548: Âm Thần (2)

Qua một lúc lâu sau, cô ta cứng ngắc quay đầu, lúc này mới phát hiện Tất Hưng Khôn không thấy đâu, chỉ có huyết vụ đầy trời dần dần chìm xuống.

“Người...”

Khổng Lan Bình trừng to mắt, lộ ra biểu cảm hoảng sợ như gặp ma.

“Hừ, ngu ngốc!”

Phượng Tri Hành cười khẩy, bàn tay to giơ lên trấn xuống, vỗ vào đỉnh đầu Khổng Lan Bình.

Đùng!

Đầu Khổng Lan Bình chìm xuống, cả đầu bị đập vào trong lồng ngực, vô cùng thê thảm.

Phượng Tri Hành cũng không thèm nhìn thêm cái nào, lướt người đánh tới những bang chúng của Thanh Ngư bang.

12 Tế Cấu đang điên cuồng giết chóc những bang chúng đó, chiến lực tương đương với 12 Đại Mãng cảnh.

Những bang chúng đừng nhìn người đông thế mạnh nhưng thật ra phần lớn thực lực không mạnh, chỉ là qua làm màu.

Đợi cho Phượng Tri Hành gia nhập vào, hiện trường lập tức biến thành một trận tàn sát nghiêng về một bên.

Không bao lâu, đám người Thanh Ngư bang đều bị xử lý,

không ai chạy thoát.

Không phải bọn họ không muốn trốn mà là bến đò này khá trống trải.

Tốc độ giết người của Phương Tri Hành và Tế Cầu quá nhanh, bọn họ không kịp chạy thoát.

“Đêm nay thế nào, tiếp tục chạy trốn?”

Miệng Tế Cầu đầy máu chạy về, không ngừng lẩm miêng.

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, đáp: “Chúng ta đã bại lộ, cho dù chạy trốn suốt đêm, ven đường vẫn gặp phải vây truy chặn đường, sớm hay muộn sẽ rơi vào tác chiến mỗi một.”

Tế Cầu hiểu được, gật đầu nói: “Vậy ngủ một giấc ngon, ngày mai lại chiến.”

Sau khi một người một chó tính toán, ở bên cạnh bến đò tìm được một chiếc thuyền khác, nằm xuống ngủ.

Một đêm trôi qua rất nhanh..

Lúc trời tờ mờ sáng, Phương Tri Hành tỉnh lại, cậu đứng lên vươn vai, hoạt động một chút gân cốt.

Phóng mắt nhìn đi, trên bến đò thi thể nằm ngổn ngang, vết máu loang lổ.

Cậu một cước đá tỉnh Tế Cầu, lấy ra lương khô, tùy tiện ăn một chút cho đỡ đói.

Không bao lâu, Phương Tri Hành chèo thuyền rời khỏi bến đò, đi tới hạ du.

Ước chừng một tiếng sau, trên mặt sông phía trước đột nhiên xuất hiện mấy con thuyền, xếp ngang trên mặt sông, chặn đường

sông.

“Má nó, còn lập trạm kiểm soát!”

Tế Cầu đứng ở đầu thuyền, ngẩng đầu, gió thổi trên người nó, lông chó lạnh cứng đồng loạt xòe ra phía sau.

Ánh mắt Phương Tri Hành lấp loé, chèo qua.

“Phương Mậu Phu, bỉ nhân Thạch Văn Hạo, phó môn chủ của Lưu Thuỷ môn, chờ người đã lâu!”

Một tiếng nói trung khí mười phần cuộn cuộn truyền khai, trên mặt sông theo đó hiện lên từng vòng gợn sóng.

Tế Cầu ngạc nhiên nói: “Lưu Thuỷ môn lại là thế lực nào?”

Phương Tri Hành đáp: “Dưới trướng Thẩm gia, Thạch Văn Hạo này có tư cách làm phó môn chủ, tu vi không phải Tứ Cầm cảnh thì là Ngũ Cầm cảnh.”

Tế Cầu hiểu rõ, khinh thường nói: “He he, xem ra bọn họ thật sự không biết lai lịch của mày, toàn phái một đám rác rưởi đến.”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, đứng lên hô: “Thạch phó môn chủ, người và ta đều là dốc sức cho môn phiệt, nào tha được thì tha, vẫn mong cho ta một con đường sống.”

Thạch Văn Hạo nghe vậy, không khỏi sửng sốt, gã không biết Phương Tri Hành cũng dốc sức cho môn phiệt.

Chỉ biết hắn là hung thủ sát hại Thẩm Chí Việt, tội ác tày trời, phải chết không thể nghi ngờ.

Vì thế, Thạch Văn Hạo cười ha ha nói: “Người và ta đều vì chủ nhân của mình, thứ ta khó lòng tuân mệnh. Nhưng nếu người bỏ tay chịu trói, ta cam đoan tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người.”

Phượng Tri Hành bật cười nói: “Cho người cơ hội người không cần, người lập tức sẽ hối hận.”

“Làm cần, người cho rằng mình là thứ gì?!”

Thạch Văn Hạo nhếch môi, đột nhiên giậm chân. Gã nhảy xuống thuyền, dừng trên mặt nước, mũi chân điểm một cái, đập sóng rẽ gió.

Mấy lần lên xuống, gã đi tới trước mặt Phượng Tri Hành.

Tiếng leng keng vang lên!

Thạch Văn Hạo bỗng rút kiếm ra khỏi vỏ, trường kiếm như nước, mũi kiếm điểm xuống mặt nước đột nhiên vẩy lên.

“Lưu Thuỷ Kiếm Pháp!”

Rào rào!

Chỉ một thoáng, một đợt sóng nước cao cao đột nhiên nhấc lên, hình dáng lại giống như một thanh cự kiếm, chậm rãi đánh vào đầu thuyền.

“Lưu Thuỷ Kiếm Pháp, nước chảy đá mòn!”

Phượng Tri Hành liếc mắt đã nhìn ra môn đạo của môn kiếm pháp này, không chút nghi ngờ là hệ Linh Viên, lấy độ bền dẻo làm trung tâm.

Kiếm như nước, nước như kiếm!

Sóng nước quay cuồng, sóng đục ngập trời, thuyền nhỏ lắc lư dữ dội sắp lật úp.

Về mặt Phượng Tri Hành bình tĩnh, một cước đạp lại thân thuyền, thuyền nhỏ nháy mắt ổn định lại, gợn sóng không sợ hãi.

Tiếp theo, cậu nâng tay phải lên, hóa thành thủ chương, rẽ ngang sóng nước.

Ầm!

Sóng nước đánh tới đột nhiên từ giữa đứt thành hai đoạn!

“Hả cái này!”

Sắc mặt Thạch Văn Hạo thay đổi dữ dội, hít ngược một luồng khí lạnh.

Khoảnh khắc sau đó, một bóng dáng từ phía sau sóng nước đứt gãy nhảy lên, đột nhiên đi tới đỉnh đầu của gã.

Lông tơ Thạch Văn Hạo dựng thẳng, biểu cảm vặn vẹo, cơ bắp toàn thân điên cuồng nứt ra, trường kiếm xoay tròn lần nữa đánh lên mặt nước.

Ầm ầm!

Mặt nước dưới chân Thạch Văn Hạo chợt nổ tung, một cột nước cao phun ra, lao lên không.

Phượng Tri Hành lạnh lùng cười, nhìn như không thấy, tùy ý cột nước đánh vào trên người, quỹ tích tiến lên gần như không có bất kỳ thay đổi, thẳng tắp vọt tới đỉnh đầu của Thạch Văn Hạo.

Chương 549: Nổ Đầu (1)

Một chưởng hạ xuống!

Thạch Văn Hạo trừng mắt há miệng, một luồng hàn ý to lớn theo lòng bàn chân thẳng lên đỉnh đầu.

Sau đó, đầu của gã bị một bóng đen bao phủ.

“Không...”

Một tiếng kêu thảm còn chưa kịp phát ra!

Đùng!

Chưởng lực khủng bố chậm rãi đánh úp lại!

Cả người Thạch Văn Hạo chấn động, đầu chột nổ tung, óc văng bốn phía.

Tôm tôm!

Nào đỏ nào trắng rơi đầy mặt sông, nửa người dưới của gã cũng rơi xuống sông.

“Phó môn chủ!”

“Sư phụ!”

Cách đó không xa trên mấy con thuyền lập tức truyền đến một mảnh xôn xao.

Người trên thuyền cực kỳ hoảng sợ, làm sao bọn họ cũng không nghĩ đến, phó môn chủ nhà mình bị giết chết trong nháy mắt.

Đó là phó môn chủ của Lưu Thuỷ môn, thực lực cao thâm khó lường chỉ đứng sau môn chủ, vậy mà bị một tên tội phạm chạy trốn thoát mái giết chết.

Đây quả thực...

Rất nhanh, trên mỗi một con thuyền xuất hiện hỗn loạn, có người nhanh chóng xoay đầu tàu, có người trực tiếp chẩy thuyền chạy trốn.

Phương Tri Hành nhìn quét, trên mặt sông rộng lớn, cậu rất khó diệt khẩu toàn bộ, đành phải tùy ý bọn họ chạy thoát.

Cậu ngồi xuống, không nhanh không chậm chèo thuyền về phía trước, càng lúc càng xa.

Tế Cửu ha ha cười nói: “Đám ngu ngốc này, ai nấy cũng tranh đoạt không công.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Thạch Văn Hạo là Ngũ Cầm cảnh hậu kỳ, chỉ cần tin tức cái chết của Thạch Văn Hạo truyền ra, thế lực khắp nơi sẽ thật sự biết được tao lợi hại tới mức nào, kế tiếp còn dám ngăn cản tao nhất định là cao thủ.”

Tế Cửu ngừng thở, trên mặt chó có ý tứ nghiêm túc nói: “Đột kẻ địch tiếp theo có thể là cao thủ Cửu Ngưu cảnh.”

Rất nhanh buổi trưa đã tới.

Phương Tri Hành chèo thuyền cập bờ, đậu bên cạnh một bến đò.

Cậu và Tế Cửu xuống thuyền, lên bờ, đi thẳng tới trấn nhỏ bên cạnh bến đò.

“Con sói thật lớn!”

Dân chúng trên trấn hoảng sợ, đều né tránh, toàn bộ trốn đi.

Phường Tri Hành và Tế Cầu đi vào một quán ăn nhỏ, gọi đồ ăn, nên ăn cứ ăn nên uống cứ uống.

“Có người đang giám sát chúng ta.” Tế Cầu nhìn góc đường.

Phường Tri Hành tỉnh bơ nói: “Tất cả đều là cường hào, hãn là bọn họ không dám ra tay.”

Rất nhanh, đã ăn cơm xong.

Phường Tri Hành và Tế Cầu nghênh ngang trở về bờ sông.

Phía sau cậu có rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm nhưng không một ai dám xông lên.

Phường Tri Hành không dừng lại, đi lên thuyền, nhắc hai mái chèo lên.

Không đến nửa giờ sau, một chiếc thuyền lớn nghịch dòng mà đến.

“Phường Mậu Phu, người giết phó môn chủ của ta mà còn muốn chạy hả?”

Một âm thanh lạnh lẽo đột nhiên truyền đến.

Tế Cầu vừa nghe, nhất thời cạ lời nói: “Những người của Lưu Thuỷ môn này thật sự là hổ à, hết người này đến người khác đến?”

Phường Tri Hành ngẩng đầu, tầm mắt ngưng đọng.

Lúc này, trên đầu thuyền lớn đứng hai bóng dáng.

Một người trong đó, Phường Tri Hành đã gặp qua, rõ ràng là người của Thẩm gia!

Miệng của cậu cong lên một độ cong, thản nhiên nói: “Cuối

cùng tới một người ra đánh đối thủ rồi.”

Tế Cầu trừng mắt nói: “Ai vậy người đó à?”

Phương Tri Hành trả lời: “Nghĩa tử của Thẩm Ngọc Đường, Cố Kính Chương!”

Tế Cầu tỉnh ngộ lại, trong lòng không khỏi hơi khẩn trương nho nhỏ.

Dù sao Thẩm gia cũng là một trong 8 tiểu môn phiệt lớn, thực lực không thể khinh thường.

Cố Kính Chương này tuyệt đối không thể khinh thường!

Chiếc thuyền nhỏ giảm tốc độ, tiến về phía con thuyền lớn từng chút một.

Hai chiếc thuyền nhanh chóng đến gần nhau chỉ cách nhau 30 mét.

Phương Tri Hành không nhanh không chậm đứng dậy, chấp tay bình tĩnh chào: “Cố đại ca, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Cố Kính Chương đứng hiên ngang trên đầu thuyền, vẻ mặt phức tạp, một tia u ám và bức bối khó che giấu hiện rõ trên khuôn mặt.

Gã thực sự bị Phương Tri Hành hại khổ rồi!

Từ khi mọi người khẳng định Phương Tri Hành chính là hung thủ sát hại Thẩm Chí Việt, gã lập tức triển khai cuộc truy sát.

Đây vốn là một chuyện nhỏ không thể đơn giản hơn.

Nhưng Cố Kính Chương thật sự không thể ngờ rằng Phương Tri Hành lại thật sự có bản lĩnh, chơi một màn bốc hơi giữa nhân gian.

Người biến mất thì đương nhiên phải đi tìm.

Ban đầu Cổ Kính Chương tự tin đầy mình, cho rằng với uy tín của Thẩm gia, việc truy tìm tung tích một tội phạm chạy trốn không phải là chuyện khó khăn gì.

Tội phạm chạy trốn thì sao chứ, cũng phải ăn uống đái ỉa, thậm chí vẫn cần tài nguyên để tu luyện.

Chỉ cần Phương Tri Hành lộ diện một lần nữa, cậu nhất định sẽ bị lộ, chuyện bị bắt chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Tuy nhiên, một chuyện tà môn đã xảy ra!

Mặc cho Cổ Kính Chương sử hết mọi nỗ lực, khổ sở tìm kiếm Phương Tri Hành hết ngày này đến ngày khác, nhưng thậm chí còn không nhìn thấy một bóng ma nào.

Chuyện này thật ngượng ngùng!

Vì gã mãi không bắt được người, khiến Thẩm gia có chút mất mặt, bị người khác chế giễu, các thế lực đều đang hóng trò hề của Thẩm gia.

Cổ Kính Chương áp lực như núi, gã vô cùng buồn bực, ăn không ngon ngủ không yên, chạy đôn chạy đáo khắp nơi, ngày đêm không ngừng nghỉ.

Chương 550: Nỗ Đầu (2)

Nói thật, cả người gã đã gầy đi một vòng rồi.

Lúc này, Cố Kính Chương gặp lại Phương Tri Hành, tâm trạng gã đã sớm tồi tệ đến cực điểm, chỉ còn sự căm ghét vô cùng tận trong mắt.

Gã không tìm được mà nghiến răng nghiến lợi, cười lạnh lùng: “Phương Mậu Phu, rốt cuộc người cũng dám xuất hiện, thật khiến ta phải tìm kiếm vất vả!”

Phương Tri Hành chặc một tiếng, khinh miệt nói rằng: “Lý do ta ẩn nấp không phải vì sợ người đâu.”

Cố Kính Chương nghe vậy, lập tức nổi giận, gầm lên: “Đồ chó chết, người muốn chết hả!”

“Cố đại nhân, giao cho ta.”

Nam tử trung niên bên cạnh Cố Kính Chương đột nhiên lên tiếng, giọng nói trầm thấp lạnh lùng, giống như đang kìm nén cơn giận dữ cuồng loạn.

Người này trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, hai mắt hơi lõm, lông mày nhướng cao, bộ râu được cắt tỉa cẩn thận.

Cố Kính Chương hiểu tâm trạng của gã.

Dù sao hắn cũng là môn chủ Lưu Thủy môn, Thạch Văn Cố.

Phó môn chủ Thạch Văn Cảo bị Phương Tri Hành giết chết chính là đệ đệ của hắn.

Lúc này, Thạch Văn Công sát khí bừng bừng, hai mắt phun lửa, nhìn Phương Tri Hành căm hận hơn cả Cổ Kính Chương, hận không thể xé xác cậu thành vạn mảnh.

Huyết hải thâm thù, không đội trời chung!

“Vất vả rồi, Thạch môn chủ!”

Cổ Kính Chương không ngăn cản, có người thay gã ra tay, hà cớ gì mà không vui vẻ chấp nhận chứ.

Huống chi, cho dù Thạch Văn Công chiến bại, cũng có thể giúp gã dò thám thực lực của Phương Tri Hành.

“Phương Mậu Phủ, đưa mạng đến đây!”

Thạch Văn Công nhảy vọt lên, nhẹ nhàng hạ xuống mặt sông, mũi chân điểm nước, bước trên sóng lướt gió, như đi trên mặt đất bằng phẳng.

Rào rào rào~

Thạch Văn Công có khinh công lợi hại, chỗ nào hần đi qua, chỗ dưới chân giống như nổ pháo, bùng bùng bùng, nổ thành từng cụm sóng hoa, thanh thế thật kinh người.

Tuy nhiên, hần không xông thẳng đến trước mặt Phương Tri Hành, mà quay quanh chiếc thuyền nhỏ.

Trong lúc di chuyển nhanh chóng, hần đưa tay phải sờ vào eo.

Xoẹt, ánh bạc lấp lánh!

Một thanh nhuyễn kiếm mại đột ngột bật ra khỏi eo hần.

Thạch Văn Công cầm kiếm trong tay, khí thế lập tức tăng vọt, sát ý đạt đến đỉnh điểm.

Thanh nhuyễn kiếm dài hơn hai mét rung động nhanh chóng, như một con rắn dài, phát ra tiếng rít vút vút vút sắc bén, chấn động tâm hồn con người.

“Giao Long Xuất Thủy!”

Thạch Văn Cống thả tay xuống, thanh nhuyễn kiếm chìm vào dòng nước, khuấy động một trận.

Bùm!

Mặt nước bùng nổ, đột ngột phun ra một mũi tên nước giống như dải lụa bạc, thẳng tắp như sợi chỉ, bắn về phía chiếc thuyền nhỏ.

Phương Tri Hành đứng trên thuyền nhỏ, ánh mắt lóe lên, hai chân khễ nhún.

Bỗng chốc, chiếc thuyền nhỏ chột quay nửa vòng tại chỗ, đuôi thuyền trôi đi, tạo ra một con sóng cao lớn giống như một bức tường chắn ngang giữa hai người.

Mũi tên nước lao vào bức tường nước!

Ầm ầm~

Cùng với tiếng động to lớn, sóng to gió lớn nổi lên khắp mặt sông.

Con sóng cao mấy mét lan rộng ra, tấn công khắp bốn phía, cuộn cuộn dữ dội.

Đánh trúng con thuyền lớn khiến nó rung lắc dữ dội.

Làn sóng cao lớn lại đánh vào boong thuyền.

Những người trên tàu lắc lư theo con thuyền, ướt sũng cả người.

Cố Kính Chương khẽ nhắm mắt, gã thò đầu ra nhìn quanh.

Chỉ thấy sóng cuộn cuộn trên mặt sông, bọt nước văng tung tóe, che khuất tầm nhìn.

Trong chốc lát, gã và những người khác không nhìn thấy gì cả.

Bùm~

Đột nhiên, lại có một tiếng va chạm trầm đục rất lớn vang lên.

Cố Kính Chương neho mắt, sau đó gã nhìn thấy một vòng sóng khí cuộn cuộn hình vòng tròn lan tỏa ra.

Tại trung tâm của vòng sóng khí, có hai bóng người dính liền nhau.

Phượng Tri Hành đứng trên cao nhìn xuống, cậu đang trong tư thế nhảy lên, siết chặt tay đấm xuống Thạch Văn Cống.

Còn Thạch Văn Cống thì giơ tay trái lên để đỡ!

Cố Kính Chương nhìn thấy cảnh này, hơi thở không khỏi ngừng lại.

Cánh tay trái của Thạch Văn Cống phình to ra, trở nên dài 2 mét, hơn nữa còn thô to lạ thường.

Hơn nữa, bàn tay trái của hắn đã biến thành một chiếc cang cua màu đỏ rực, đỡ được cú đấm của Phượng Tri Hành.

Cái cang cua to bằng mặt chậu, gai nhọn nổi lên khắp bề mặt.

“Vậy mà lại hóa yêu rồi!”

Cố Kính Chương vô cùng kinh ngạc, theo thông tin gã có được, Phượng Tri Hành là người từng ăn Phá Hạng đan, thực lực có thể đã đạt đến Ngũ Cầm cảnh.

Còn Thạch Văn Cống từ sớm đã là cao thủ Cửu Ngưu cảnh, với hình dạng con người, lẽ ra hẳn có đủ sức mạnh áp đảo Phương Tri Hành mới đúng.

Tuy nhiên, sau thời gian giao thủ ngắn ngủi, Thạch Văn Cống lại bị ép buộc phải biến thân.

Ngay sau đó!

Thạch Văn Cống bị đánh bay ra ngoài, hắn cố gắng giữ vững thân hình giữa không trung, rơi xuống mặt sông, hai chân đập trong nước trượt đi hơn mười mét rồi mới dừng lại.

Thạch Văn Cống nín thở, ngẩng đầu nhìn Phương Tri Hành, vẻ mặt nghiêm trọng chưa từng có.

Răng rắc~

Bỗng nhiên, tiếng nứt vỡ vang lên từ chiếc càn cua.

Tim Thạch Văn Cống đập lệch một nhịp, hắn cúi đầu nhìn xuống cánh tay trái.

Chỉ thấy, những vết nứt như mạng nhện xuất hiện nơi bị Phương Tri Hành đâm trúng.

Chương 551: Khai Quang (1)

CHƯƠNG BỊ TRÙNG, MỜI CÁC ĐẠO HỮU ĐỌC CHƯƠNG TIẾP THEO A!!!

Nói thật, cả người gã đã gầy đi một vòng rồi.

Lúc này, Cố Kính Chương gặp lại Phương Tri Hành, tâm trạng gã đã sớm tồi tệ đến cực điểm, chỉ còn sự căm ghét vô cùng tận trong mắt.

Gã không tìm được mà nghiêng răng nghiêng lợi, cười lạnh lùng: “Phương Mậu Phu, rốt cuộc người cũng dám xuất hiện, thật khiến ta phải tìm kiếm vất vả!”

Phương Tri Hành chặc một tiếng, khinh miệt nói rằng: “Lý do ta ẩn nấp không phải vì sợ người đâu.”

Cố Kính Chương nghe vậy, lập tức nổi giận, gầm lên: “Đồ chó chết, người muốn chết hả!”

“Cố đại nhân, giao cho ta.”

Nam tử trung niên bên cạnh Cố Kính Chương đột nhiên lên tiếng, giọng nói trầm thấp lạnh lùng, giống như đang kìm nén cơn giận dữ cuồng loạn.

Người này trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, hai mắt hơi lõm, lông mày nhướng cao, bộ râu được cắt tỉa cẩn thận.

Cố Kính Chương hiểu tâm trạng của gã.

Dù sao hắn cũng là môn chủ Lưu Thủy môn, Thạch Văn Cống.

Phó môn chủ Thạch Văn Cảo bị Phương Tri Hành giết chết chính là đệ đệ của hắn.

Lúc này, Thạch Văn Công sát khí bùng bùng, hai mắt phun lửa, nhìn Phương Tri Hành căm hận hơn cả Cố Kính Chương, hận không thể xé xác cậu thành vạn mảnh.

Huyết hải thâm thù, không đội trời chung!

“Vất vả rồi, Thạch môn chủ!”

Cố Kính Chương không ngăn cản, có người thay gã ra tay, hà cớ gì mà không vui vẻ chấp nhận chứ.

Huống chi, cho dù Thạch Văn Công chiến bại, cũng có thể giúp gã dò thám thực lực của Phương Tri Hành.

“Phương Mậu Phủ, đưa mạng đến đây!”

Thạch Văn Công nhảy vọt lên, nhẹ nhàng hạ xuống mặt sông, mũi chân điểm nước, bước trên sóng lướt gió, như đi trên mặt đất bằng phẳng.

Rào rào rào~

Thạch Văn Công có khinh công lợi hại, chỗ nào hắn đi qua, chỗ dưới chân giống như nổ pháo, bùng bùng bùng, nổ thành từng cụm sóng hoa, thanh thế thật kinh người.

Tuy nhiên, hắn không xông thẳng đến trước mặt Phương Tri Hành, mà quay quanh chiếc thuyền nhỏ.

Trong lúc di chuyển nhanh chóng, hắn đưa tay phải sờ vào eo.

Xoẹt, ánh bạc lấp lánh!

Một thanh nhuyễn kiếm mại đột ngột bật ra khỏi eo hắn.

Thạch Văn Cống cầm kiếm trong tay, khí thế lập tức tăng vọt, sát ý đạt đến đỉnh điểm.

Thanh nhuyễn kiếm dài hơn hai mét rung động nhanh chóng, như một con rắn dài, phát ra tiếng rít vút vút vút sắc bén, chấn động tâm hồn con người.

“Giao Long Xuất Thủy!”

Thạch Văn Cống thả tay xuống, thanh nhuyễn kiếm chìm vào dòng nước, khuấy động một trận.

Bùm!

Mặt nước bùng nổ, đột ngột phun ra một mũi tên nước giống như dải lụa bạc, thẳng tắp như sợi chỉ, bắn về phía chiếc thuyền nhỏ.

Phương Tri Hành đứng trên thuyền nhỏ, ánh mắt lóe lên, hai chân khẽ nhún.

Bỗng chốc, chiếc thuyền nhỏ chọt quay nửa vòng tại chỗ, đuôi thuyền trôi đi, tạo ra một con sóng cao lớn giống như một bức tường chắn ngang giữa hai người.

Mũi tên nước lao vào bức tường nước!

Ầm ầm~

Cùng với tiếng động to lớn, sóng to gió lớn nổi lên khắp mặt sông.

Con sóng cao mấy mét lan rộng ra, tấn công khắp bốn phía, cuộn cuộn dữ dội.

Đánh trúng con thuyền lớn khiến nó rung lắc dữ dội.

Làn sóng cao lớn lại đánh vào boong thuyền.

Những người trên tàu lắc lư theo con thuyền, ướt sũng cả người.

Cố Kính Chương khẽ nhắm mắt, gã thò đầu ra nhìn quanh.

Chỉ thấy sóng cuộn cuộn trên mặt sông, bọt nước văng tung tóe, che khuất tầm nhìn.

Trong chốc lát, gã và những người khác không nhìn thấy gì cả.

Bùm~

Đột nhiên, lại có một tiếng va chạm trầm đục rất lớn vang lên.

Cố Kính Chương nheo mắt, sau đó gã nhìn thấy một vòng sóng khí cuộn cuộn hình vòng tròn lan tỏa ra.

Tại trung tâm của vòng sóng khí, có hai bóng người dính liền nhau.

Phương Tri Hành đứng trên cao nhìn xuống, cậu đang trong tư thế nhảy lên, siết chặt tay đâm xuống Thạch Văn Cống.

Còn Thạch Văn Cống thì giơ tay trái lên để đỡ!

Cố Kính Chương nhìn thấy cảnh này, hơi thở không khỏi ngừng lại.

Cánh tay trái của Thạch Văn Cống phình to ra, trở nên dài 2 mét, hơn nữa còn thô to lạ thường.

Hơn nữa, bàn tay trái của hắn đã biến thành một chiếc cào cua màu đỏ rực, đỡ được cú đâm của Phương Tri Hành.

Cái cào cua to bằng mặt chậu, gai nhọn nổi lên khắp bề mặt.

“Vậy mà lại hóa yêu rồi!”

Cố Kính Chương vô cùng kinh ngạc, theo thông tin gã có được, Phương Tri Hành là người từng ăn Phá Hạng đan, thực lực có thể đã đạt đến Ngũ Cầm cảnh.

Còn Thạch Văn Cống từ sớm đã là cao thủ Cửu Ngưu cảnh, với hình dạng con người, lẽ ra hẳn có đủ sức mạnh áp đảo Phương Tri Hành mới đúng.

Tuy nhiên, sau thời gian giao thủ ngắn ngủi, Thạch Văn Cống lại bị ép buộc phải biến thân.

Ngay sau đó!

Thạch Văn Cống bị đánh bay ra ngoài, hắn cố gắng giữ vững thân hình giữa không trung, rơi xuống mặt sông, hai chân đập trong nước trượt đi hơn mười mét rồi mới dừng lại.

Thạch Văn Cống nín thở, ngẩng đầu nhìn Phương Tri Hành, vẻ mặt nghiêm trọng chưa từng có.

Răng rắc~

Bỗng nhiên, tiếng nứt vỡ vang lên từ chiếc cànng của.

Tim Thạch Văn Cống đập lệch một nhịp, hắn cúi đầu nhìn xuống cánh tay trái.

Chỉ thấy, những vết nứt như mạng nhện xuất hiện nơi bị Phương Tri Hành đâm trúng.

Chương 552: Khai Quang (2)

“A chuyện này, lực đấm mạnh ghê gớm!”

Thạch Văn Cống vừa kinh ngạc vừa lo lắng, cuối cùng hắn không thể kiềm chế được nữa, hoảng sợ biến sắc, một lớp mồ hôi lạnh rịn ra trên trán.

Phượng Tri Hành vẫn duy trì hình dạng con người, nhưng cậu lại tung ra lực đánh kinh hoàng với sức mạnh hơn 15 vạn cân.

Người này là ai vậy?

“Ồ, sao lại là càn của...”

Phượng Tri Hành khẽ nheo mắt, sự khó hiểu lộ rõ trên khuôn mặt cậu.

Cậu không thể kìm nén sự tò mò, lên tiếng hỏi: “Người sử dụng nhuyễn kiếm, rõ ràng người thuộc hệ Linh Viên, sao sau khi hóa yêu lại xuất hiện càn của thuộc hệ Huyền Quy vậy?”

Câu hỏi này vừa thốt ra!

Thạch Văn Cống mặt mày căng thẳng, vẻ không tự nhiên hiện lên trên mặt.

Lưu Thủy môn chính là thế lực giang hồ được Thẩm gia nâng đỡ, tất cả công pháp đều đến từ Thẩm gia.

Thần công tổ truyền của Thẩm gia chính là <Đoạn Thủy Kiếm Pháp>, còn võ công của Lưu Thủy môn là &LTL;ưu Thủy Thương>.

Chỉ từ tên gọi công pháp cũng có thể phán đoán được, Thẩm gia khắc chế Lưu Thủy môn.

Sau khi tu luyện đến Ngũ Cầm cảnh viên mãn, Thạch Văn Cống đã cầu xin Thẩm gia ban công pháp hóa yêu cho hắn.

Kết quả Thạch Văn Cống đã nhận được công pháp, nhưng đây không phải công pháp phù hợp nhất để hắn tu hành.

Ban đầu, Thạch Văn Cống cho rằng ảnh hưởng không lớn, cộng thêm không có lựa chọn nào tốt hơn, cho nên hắn đã lĩnh ngộ tu luyện nó.

Mãi đến sau khi hóa yêu thành công, hắn mới nhận ra sự bất thường.

Mặc dù cànugua cũng thuộc dị thú hệ nước, nhưng lại hoàn toàn không phù hợp với hắn.

Tình huống này giống như một người tập luyện bóng rổ, đến sân thi đấu thì bỗng nhiên phát hiện ra đó là một trận đấu bóng đá.

Phương Tri Hành một lời đâm trúng chỗ đau của Thạch Văn Cống, trong lòng có sự buồn bực khổ sở không thể nói nên lời, chỉ hừ lạnh nói: “Người biết gì chứ, hóa yêu chính là biến hóa muôn hình vạn trạng, không bị ràng buộc gì cả, ta muốn biến thành thứ gì thì biến thành thứ đó.”

Phương Tri Hành kính nể, cậu nghiêm túc hỏi: “Không phải người bị người khác lừa rồi đó chứ?”

“...”

Da mặt Thạch Văn Cống co giật dữ dội, hắn gầm lên rằng: “Bớt phí lời, đến đây chịu chết đi!”

“Được, theo ý người!”

Phương Tri Hành bước ra một bước, mặt sông dưới chân cậu chợt nổ tung, thân hình biến mất tại chỗ.

Đồng tử Thạch Văn Cống co lại, toàn thân căng thẳng, vung mạnh càng của đánh vào không trung.

“Quá chậm rồi!”

Phương Tri Hành thoắt cái đã đến trước mặt Thạch Văn Cống, thân hình bỗng nhiên bùng nổ lên đến độ cao ba mét, khí thế hiên ngang, hung hãn, tung ra một cú đâm vào càng của.

Bùm!

Càng của cùng cả cánh tay trái ầm ỹ nổ tung!

Máu thịt văng tung tóe!

“A~”

Thạch Văn Cống rú lên thảm thiết, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Phương Tri Hành từ trên trời lao xuống, đập một cái vào ngực hắn.

Ngay sau đó, cơ thể hắn cũng đột nhiên bùng nổ, hóa thành một đám sương máu, chìm xuống sông.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 10 con (1/10)]

Giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

Nhìn thấy cảnh này, Phương Tri Hành lại cảm thấy vô cùng cạn lời.

Tuy Thạch Văn Cống có chút thực lực, nhưng không nhiều, thậm chí không thể nào buộc Phương Tri Hành tung ra toàn lực.

Nếu Phương Tri Hành gặp hắn trước khi đột phá Cửu Ngưu cảnh, chỉ với kỹ năng bộc phát Huyết Vồng và sức mạnh 20 cân, chắc cậu có thể đánh ngang tay với hắn.

Nói cách khác, cho dù Phương Tri Hành gặp Thạch Văn Cống vào hai mươi ngày trước, hắn cũng không thể giết được Phương Tri Hành.

Sông nước cuộn cuộn, nhưng thế giới xung quanh lại trở nên tĩnh lặng.

Trên chiếc thuyền lớn, mọi người đều trừng mắt ngấn người, hít ngược một hơi khí lạnh.

Đường đường môn chủ Lưu Thủy môn, một cường giả Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ, vậy mà bị giết rồi!

Không đợi bọn họ hoàn hồn khỏi sự bàng hoàng, Phương Tri Hành điểm mũi chân, bỗng nhiên nhảy lên boong thuyền.

Đôi mắt cậu bừng bừng chiến ý, hô lớn: “Phương Mậu Phu ở đây, ai dám giao thủ?”

Hầu hết những người trên thuyền đều là đệ tử Lưu Thủy môn.

Lúc này, bọn họ sợ hãi tột độ, lùi về phía sau theo bản năng.

Nói đùa chứ, chủ nhân của bọn họ đã bị giết, ai dám đụng đến râu hùm của Phương Tri Hành?

Không ai muốn tìm chết cả!

“Hừ, tiểu nhân đắc chí!”

Bỗng nhiên, một tiếng cười lạnh vang lên.

Cố Kính Chương dẫn theo hai mươi tên thuộc hạ bạch y bước ra từ trong đám đông, xếp thành hình quạt bao vây Phương Tri Hành.

Gã lạnh lùng nhìn Phương Tri Hành, lắc đầu thở dài: “Người đúng là một kỳ tài, từng ăn Phá Hạng đan, vậy mà vẫn có thể đột phá đến Cửu Ngưu cảnh.”

Gã dừng lại một chút, rồi bổ sung rằng: “Nhưng mà người cũng đừng vội đắc ý. Thạch Văn Cống chỉ là hạng tầm thường, nền tảng yếu, đột phá đến Cửu Ngưu cảnh với lực đạo 9 vạn 5 nghìn cân, chiến lực chỉ ở mức thấp nhất trong Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ.”

Phương Tri Hành khẽ nhếch môi, nhàn nhạt nói: “Nghe ý này, người rất mạnh chứ gì?”

Cố Kính Chương cười dữ tợn: “Người vẫn chưa đủ tư cách để ta ra tay.”

Chương 553: Khai Quang (3)

Vừa dứt lời, hai mươi tên thuộc hạ bạch y sau lưng gã đồng loạt đưa tay vào ngực áo, lấy một hộp gấm đen ra, lập tức bóp nát, để lộ một viên đan dược màu đen thui.

Ừng ực!

Hai mươi tên thuộc hạ bạch y đồng thời nuốt viên thuốc.

Nhìn thấy cảnh này, Phương Tri Hành nhướng mày, giọng nơi hơi trầm xuống: “Hóa Yêu đan?”

“Chính là Hóa Yêu đan!”

Cố Kính Chương ngửa đầu cười lớn, “Nếu người nhận ra Hóa Yêu đan, thì chắc người cũng biết tác dụng của nó.”

Khóe miệng Phương Tri Hành khẽ giật, thở dài nói: “Hóa Yêu đan có tác dụng phụ cực lớn, các người vì muốn đổi phỏ với ta mà cam lòng hy sinh hai mươi tinh nhuệ, Thảm gia cũng chịu chơi ghê!”

Cố Kính Chương không hề bận tâm: “Hai mươi người này đều là tử sĩ được Thảm gia bồi dưỡng, bọn họ cam tâm tình nguyện chết vì Thảm gia. Nói thật, Phương Mậu Phu người có thể làm đến mức độ này thì cũng đủ để tự hào rồi.”

Trong lúc nói chuyện, cơ thể hai mươi tên thuộc hạ bạch y đều hoàn toàn thay đổi, thân thể người nào cũng phình to, xé rách bạch y.

Bọn họ nhanh chóng hóa yêu ma, hoặc mọc ra vảy, sừng, hoặc mọc móng vuốt, đuôi, muôn hình vạn trạng.

Bổng chốc, yêu ma tung hoành trên boong thuyền.

“Phương Tri Hành, cần giúp không?”

Tế Cửu chứng kiến cảnh này, truyền âm hỏi.

“Không cần!”

Phương Tri Hành vẫn giữ bình tĩnh, mắt nhìn lướt qua mọi nơi.

Lần trước cậu nhìn thấy người khác nuốt Hóa Yêu đan, chính là lần tấn công Thiếu môn chủ Hồng Hoa môn Hạng Văn Hồng.

Sau khi Hạng Văn Hồng nuốt Hóa Yêu đan đã hoàn toàn biến thành yêu ma, sức mạnh tăng vọt hơn 3 vạn cân.

Lúc này, cậu quan sát kỹ lưỡng, lại phát hiện hai mươi tên thuộc hạ không hoàn toàn hóa yêu như Hạng Văn Hồng, mà chỉ có một phần cơ thể biến thành hình dạng dị thú.

Phương Tri Hành ngạc nhiên hỏi: “Tại sao bọn họ chỉ biến thân một phần thôi?”

Cố Kính Chương đắc ý cười nói: “Bọn họ ăn Hóa Yếu đan trung phẩm, tập trung giải phóng một phần thân thể thôi, hiệu quả gần như tương đương với Hóa Yêu Cửu Ngưu cảnh.”

Phương Tri Hành hoàn toàn không tin lời này.

Nếu chỉ cần uống thuốc thì có thể đánh bại Cửu Ngưu cảnh, ai còn đi tu luyện khổ cực chứ?

Phương Tri Hành đứng đối diện bày quái vật, cậu cao hơn 3 mét, vẫn là người cao nhất.

“Ta ra tay trước!”

Một con quái vật toàn thân phủ đầy vảy rắn, đuôi rắn dài ngoằng ngoèu ngoe nguẩy, xông ra khỏi hàng.

Hắn vung đuôi rắn rất dài quất mạnh xuống boong thuyền, tạo ra một lỗ thủng lớn, hắn bật người lên cao, lao rất nhanh về phía Phương Tri Hành.

Hắn lơ lửng giữa không trung, xoay người một vòng trên không, chiếc đuôi rắn cuốn lấy tốc độ và sức mạnh kinh hoàng, đập về phía khuôn mặt Phương Tri Hành.

Vù!

Gió thổi rít gào!

Tiếng xé gió chói tai!

Phương Tri Hành giơ hai tay lên tóm lấy đuôi rắn, cảm nhận lực va chạm mạnh mẽ.

“Sức lực này khoảng 14 vạn cân!”

Phương Tri Hành tâm thần khê động, lập tức phán đoán hiệu quả thực tế của Hóa Yêu đan trung phẩm, chắc là khiến sức mạnh của một người tăng năm phần.

Ví dụ, nếu sức mạnh ban đầu của người là 10 vạn cân, sau khi uống thuốc sẽ tăng lên 15 vạn cân.

“Ừm, hiệu quả quả thực tốt hơn Hóa Yếu đan Hạng Văn Hồng từng sử dụng.”

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, hai chân bám chặt mặt đất, cả người sừng sững như cây tùng, chỉ khê run rẩy, đã chịu được cú đánh của đuôi rắn.

Sau đó cậu xoay đuôi rắn, tạo thành chong chóng, đập xuống boong thuyền.

Rầm ầm!

Con thuyền rung chuyển dữ dội, một khe hở lớn nứt ra trên thân thuyền.

Quái vật đuôi rắn bị ném đến mức đầu óc rối mù.

Nhưng mà toàn thân nó được bao phủ bởi lớp vảy rắn dày, khả năng phòng ngự tốt nên không trở thành phế vật sau cú ném này.

Gần như cùng lúc đó, mười chín con quái vật khác đột ngột lao tới.

Tất cả bọn họ đều là tử sĩ, một lòng chỉ muốn giết kẻ địch.

Đánh hội đồng là cách đúng đắn nhất!

Phượng Tri Hành nhìn thấy vậy, cậu một vung quái vật đuôi rắn một lần nữa, đập vào bụng một con quái vật sừng dê.

Hai con quái vật va vào nhau, đồng thời bay ra ngoài, trong lúc lăn lộn thì đâm thủng hàng rào, rơi xuống sông.

Phượng Tri Hành nhanh chóng lùi về sau, tay phải nắm chặt bảo đao Đồ Long.

“A!”

Một tiếng gầm lên, con quái vật hình người có hai tay biến thành móng vuốt hổ, nhanh chóng lao đến, hung hăng vung móng vuốt quét ngang.

Chỉ tiếc rằng Phượng Tri Hành nhanh hơn, lập tức chém ra hai nhát hình chữ thập giao nhau.

Phụt!

Toàn thân con quái vật vượt hố đột nhiên cứng đờ, cánh tay phải văng ra ngoài, lồng ngực có thêm một vết thương sâu có thể xương, máu phun trào ra như suối.

Phượng Tri Hành vừa mới thu hồi tầm mắt, thì một bóng đen bất chợt lao ra từ giữa hai chân con quái vật vượt hố.

Phượng Tri Hành vội vã liếc nhìn, nhưng cậu lại nhìn thấy một cái đầu người với chiếc cổ rất dài.

Cơ thể người này vẫn đang ở xa, nhưng cổ của hắn có thể duỗi dài...

Con quái vật cổ dài lao đến với tốc độ kinh hoàng, khiến người khác không kịp đề phòng.

Chương 554: Bạo Quân (1)

Nếu không phải Phương Tri Hành có thị lực phi thường, thì hoàn toàn không thể ngờ được rằng hắn sẽ bắt ngờ xuất hiện từ giữa hai chân người khác.

Khuôn mặt con quái vật cổ dài phẳng như răn hổ mang, chỗ khóe miệng lộ ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt to dài màu xám.

Hắn vừa chui ra đã nở một nụ cười dữ tợn với Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành lập tức cảm nhận được có người lao đến từ hai bên trái phải.

Cậu không hề do dự, giơ đao chém xuống.

Đột nhiên, lại có thứ gì đó bay đến, nhanh giống như chớp điện, đâm thẳng vào bảo đao Đồ Long.

Lực va chạm cực kỳ nhẹ.

Phương Tri Hành lạnh lùng liếc nhìn, không khỏi nheo mắt.

Một con quái vật thần lẩn xuất hiện bên trái, hắn thè cái lưỡi dài đầy dịch ra, dính chặt vào bảo đao Đồ Long.

Phương Tri Hành dùng sức giật mạnh, nhưng lưỡi thần lẩn dính rất chắc, nhất thời không thể hất ra được.

Cùng lúc đó, một cánh tay bắn ra từ phía bên phải, giống như dải lụa quấn lấy cổ tay trái của Phương Tri Hành.

Cánh tay đó thuộc về một con quái vật tay dài, hắn cũng đứng

cách đó vài mét, cánh tay có thể tự do co duỗi.

Vẫn còn chưa hết!

Gần như cùng lúc đó, một bóng đen phủ xuống đầu cậu.

Đó là một con quái vật mọc cánh, trong lúc vỗ cánh tạo ra từng chiếc lông vũ hóa thành mũi tên, bắn xuống Phương Tri Hành giống như mưa bão.

Vun vút vun vút!

Mũi tên lông vũ bắn tới tấp khiến Phương Tri Hành không thể ngẩng đầu, da thịt cậu giống như da đồng xương sắt, nhưng mắt cậu thì không phải.

Ngay sau đó, con quái vật cổ dài lập tức lao tới, dính sát vào cổ Phương Tri Hành, neho mắt, hung hăng cắn xuống.

“Hừ, chỉ dựa vào chút bản lĩnh này của các người thì không làm gì được ta đâu!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, thần quang màu đồng bắn ra từ cổ cậu, da thịt cậu lập tức đao thương bất nhập, vô cùng kiên cố.

Rắc~

Răng nằng của con quái vật cổ dài gãy vụn, giống như cắn phải kim loại cứng rắn, gãy răng.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành liên tục xoay người tại chỗ, sức mạnh khủng khiếp bùng nổ.

Con quái vật tay dài bị kéo mạnh tới, chiếc lưỡi dài của con quái vật thần lần cũng bị cuốn theo.

Hai con quái vật hoảng sợ, muốn buông Phương Tri Hành ra

nhưng không còn kịp nữa.

Phương Tri Hành chợt dậm chân, thân hình lao vút lên, kéo theo hai con quái vật cùng bay lên trời.

Chiếc lưỡi dài của con quái vật thần lần bật ngược lại, bảo đao Đồ Long lập tức có thể sử dụng như bình thường.

Phương Tri Hành vung đao chém sang trái.

Phập!

Cánh tay lập tức đứt lìa, máu văng đầy trời.

“Á~”

Con quái vật tay dài rú lên thảm thiết, cơ thể rơi xuống như con diều đứt dây.

Phương Tri Hành ra tay vô tình, cậu lắc mình lao xuống tấn công con quái vật thần lần từ trên cao.

Bảo đao Đồ Long chém về phía trước!

Phập!

Lưỡi đao đâm sâu vào miệng con quái vật thần lần, xuyên thẳng ra sau gáy hẳn.

Sau đó cả hai cùng đập xuống boong thuyền.

Ầm!

Phương Tri Hành khom người, giẫm lên ngực con quái vật thần lần, vung bảo đao Đồ Long mấy cái rồi vác lên vai.

“Đao sắc bén thật đó!”

“Bình khí cấp 3 đúng không?!”

Bọn quái vật rừng mình sợ hãi!

“Cấp 3?!”

Cố Kính Chương cau mày, gã chợt nhớ ra một chi tiết, hung thủ giết hại Thẩm Chí Việt cũng có một binh khí cấp 3.

“Đám người người uống thuốc rồi mà không tên nào có sức mạnh hơn 20 vạn cân à?”

Ánh mắt Phương Tri Hành lạnh lùng, khóe miệng cong lên một nụ cười chết chóc.

Cậu nhảy vọt lên, nhanh như ma quỷ, bất ngờ xuất hiện trên đỉnh đầu con quái vật cổ dài rồi chém một nhát xuống.

Phập!

Cổ con quái vật cổ dài bị chém đứt lìa, đầu rơi xuống boong thuyền, lăn qua lăn lại theo con sóng.

Phương Tri Hành xông pha trái phải, bảo đao Đồ Long điên cuồng chém ra, giết chết từng con quái vật một.

“Để ta!”

Một bóng người đột nhiên chủ động lao tới.

Keng!

Bảo đao Đồ Long chém vào người hắn ta, tóe ra những tia lửa chói mắt.

Phương Tri Hành cảm nhận một lực phản chấn truyền đến, nhìn kỹ, cậu phát hiện ra con quái vật trước mặt, cánh tay phải biến thành một cái mai rùa, giống như tấm khiên giơ cao trước ngực.

Mai rùa kiên cố lạ thường, bảo đao cấp 3 chém nhanh xuống chỉ để lại một vết xước rất nông.

Phượng Tri Hành nhượng mảy, tay không hề dừng lại, vung đao chém loạn.

Keng keng keng!

Quái vật mai rùa bị áp đảo hoàn toàn, những nhát chém nặng nề khiến hắc bị chém đến mức liên tục lùi lại.

Đúng lúc này, một con quái vật xấu xí, toàn thân nổi đầy mụn nhọt, lén lút xuất hiện bên hông Phượng Tri Hành.

Hắc há miệng thật lớn, phun ra một luồng chất lỏng màu xanh lá cây.

Ngay lập tức, mùi hôi thối của axit sunfuric lan tỏa trong không khí.

Phượng Tri Hành mắt quan sát sáu ngõ đường và tai nghe mọi hướng, cơ thể thoát cái biến mất, sau đó cậu xuất hiện sau lưng con quái vật xấu xí rồi vung đao chém ngang.

Phập!

Đầu con quái vật xấu xí bay lên trời, thân hình mềm nhũn ngã xuống, huyết dịch chảy ra đều có màu xanh lá cây sẫm.

Chương 555: Bạo Quân (2)

“Đủ rồi!”

Tiếng quát tháo vang lên, Cổ Kính Chương không thể nhịn được nữa.

Mặc dù hai mươi tên thủ hạ bạch y này chỉ là vật hy sinh, nhưng gã cũng không thể nhắm mắt nhìn bọn họ chết vô ích được.

Để giết một Phương Tri Hành, phải trả giá đắt như vậy, về nhà không thể nào ăn nói được.

Cổ Kính Chương cởi bỏ áo khoác, cơ bắp toàn thân cuộn cuộn dữ dội, thân hình phình to lên với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Chẳng mấy chốc, gã đã cao hơn 3 mét, cánh tay phải đã được giải phóng, biến thành một con rắn trắng.

Con rắn trắng dài hơn 4 mét, nó quay đầu bò lên lưng gã, cắn lấy chuôi kiếm, nhấc lên.

Một âm thanh vang lên!

Con rắn trắng rút một thanh đại kiếm ra, ngậm trong miệng, tùy ý vung vẩy.

Đám quái vật còn sót lại đều nhường không gian cho nó.

Phương Tri Hành nghiêng đầu sang một bên, nhìn thấy Cổ Kính Chương Hóa Yêu thành công, tâm trạng lập tức trở nên vui vẻ.

Cố Kính Chương là nghĩa tử của Thẩm Ngọc Đường, gã cũng là chiến tướng đặc lực của Thẩm gia.

Thậm chí, thực lực của gã có khả năng được xếp vào vị trí mãnh đứng đầu trong Thẩm gia.

Phương Tri Hành liếm môi, cậu khẽ nâng ngón tay, hưng phấn nói: “Đến đây đi!”

Cố Kính Chương cười hung dữ: “Người vênh váo cái gì? Có một thanh bảo đao cấp 3 thì ghê gớm lắm à?”

Phương Tri Hành cười đáp: “Giết người, đủ dùng rồi.”

“Vậy người thử xem!”

Cố Kính Chương bước ra một bước, con rắn trắng ngậm kiếm nhanh chóng phóng về phía trước.

Vù!

Đôi mắt Phương Tri Hành hoa lên, mũi kiếm đột ngột lao gần ngực cậu, vừa nhanh vừa mạnh, không thể tin được.

Keng!

Toàn thân Phương Tri Hành run rẩy, ngực trúng một nhát kiếm, không khỏi bịch bịch lùi lại hai bước.

Một luồng sức mạnh sắc bén xuyên qua da thịt thấm vào cơ thể, cắt đứt cơ bắp.

Cậu cúi đầu nhìn xuống, một mảng bầm tím nhanh chóng xuất hiện nơi bị mũi kiếm đâm trúng.

“Rút kiếm chém nước!”

“Hãy ghi nhớ, đây mới là Đoạn Thủy kiếm pháp chân chính!”

Cố Kính Chương khí thế hùng hực, lý do gã được Thẩm Ngọc Đường coi trọng, thậm chí nhận làm con nuôi, xem như con ruột.

Chính là nhờ vào thiên phú võ học kinh người cùng với thực lực có được nhờ khổ luyện của gã.

Đoạn Thủy Kiếm Pháp, theo đuổi sự cực hạn của tốc độ!

Nhanh đến mức có thể chém đứt dòng nước chảy!

Cố Kính Chương đã lĩnh hội được sự ảo diệu, hóa thân thành con rắn trắng, ngự kiếm phá phong, vô địch thiên hạ.

“Lợi hại, đây mới là thực lực mà Cửu Ngưu cảnh nên có.”

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, sắc mặt vô cùng vui mừng, máu huyết toàn thân sôi trào, cậu nheo mắt cười lạnh lùng: “Người cũng được đó, xứng đáng được chiêm ngưỡng Hóa Yêu của ta!”

Lời nói vừa dứt!

Cố Kính Chương cùng lũ quái vật đều ngẩn người.

Đối phương có ý gì?

Chẳng lẽ hình dạng cao hơn 3 mét này của người còn chưa phải là Hóa Yêu?

Uy lực đao của người, sức mạnh của người, cái nào không phải thực lực Cửu Ngưu cảnh?

Răng rắc~

Mấy tiếng động kỳ lạ vang lên trong cơ thể Phương Tri Hành đáp lại bọn họ.

Cố Kính Chương và lũ quái vật trợn tròn mắt, chỉ thấy thân hình Phương Tri Hành lại tiếp tục phình lớn, cao hơn ba mét rưỡi,

khí huyết cuộn cuộn tuôn trào từ hai bên sườn.

Rào rào rào~

Lượng máu khổng lồ phun trào ra, ngưng tụ lại không tan, tụ thành một xúc tu thô to, dài đến 5 mét.

“Huyết Luyện Thiên La!”

Lúc này, hình thái Hóa Yêu của Phương Tri Hành lần đầu tiên lộ ra trước mặt người khác.

Phương Tri Hành hà ra một hơi khí trắng, chậm rãi cất bảo đao Đồ Long.

Trong hình thái này, cậu vẫn chưa nắm giữ đao pháp tương ứng, không thể sử dụng bảo đao Đồ Long theo ý mình được.

Cho nên thà không dùng còn hơn.

Những xúc tu màu máu vung vẩy trong không trung, nhìn kỹ sẽ thấy chúng giống hệt xúc tu bạch tuộc, bề mặt có vô số giác hút nhỏ, càng nhìn càng rợn người.

Nhưng vẫn còn chưa hết!

Ngay khi những xúc tu màu máu xuất hiện, máu trên boong thuyền đột nhiên trở nên sôi động, rào rào rào, tất cả đều chảy ra.

Huyết dịch chảy ra từ những con quái vật bị giết, giống như gặp phải Hấp Tinh Đại Pháp vậy, bị một sức mạnh bí ẩn thu hút về phía Phương Tri Hành.

Một lượng lớn huyết dịch tụ tập dưới chân Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành cũng vô cùng mong chờ cảnh tượng này.

“Huyết Luyện Thiên La, hai chữ Huyết Luyện này...”

Huyết dịch chảy cuồn cuộn, dồn dập chảy về phía xúc tu màu máu.

Ngay lập tức, những xúc tu màu máu phình to lên với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, trở nên dài hơn và dày hơn.

5,5 mét! 6 mét! 7 mét...

Cả người Phương Tri Hành run rẩy, chỉ cảm thấy sức mạnh vô cùng tận ập đến, khiến cậu hưng phấn đến mức không thể kìm nén.

“Huyết dịch, tất cả huyết dịch đều là của ta!”

Hai mắt Phương Tri Hành càng trở nên đỏ ngầu, chọn người mà cắn nuốt.

Tim Cổ Kính Chương đập lệch một nhịp, sự bất an tột độ hiện lên trên khuôn mặt.

Gã không do dự, con rắn trắng ngậm kiếm, đâm thẳng vào mặt Phương Tri Hành.

Keng!

Xúc tu màu máu chỉ quét xuống, đánh vào thanh đại kiếm Đoạn Thủy.

Đại kiếm Đoạn Thủy bị hất bay trong nháy mắt.

Chương 556: Bạo Quân (3)

Cố Kính Chương cảm nhận được một sức mạnh kinh hoàng ập đến, con rắn trắng suýt chút nữa thả lỏng miệng, lưỡi kiếm thép cũng rung lên dữ dội, giống như đang phát ra tiếng ai oán.

“Mạnh quá, đây là sức mạnh gì vậy?”

Cố Kính Chương hít ngược một hơi khí lạnh, da đầu tê dại.

Gã cảm thấy rất không ổn, miễn cưỡng vận sức mạnh, con rắn trắng ngậm kiếm, uốn lượn bay lên, đâm từ trên cao xuống.

“Ôi, người vẫn yếu quá đi mất!”

Vẻ hưng phấn trên khuôn mặt Phương Tri Hành cũng nhạt dần.

Đột nhiên cậu phát hiện xúc tu Huyết Luyện khủng khiếp đến mức nào.

Thứ này lại có thể hấp thụ huyết dịch của người khác để cường hóa bản thân.

Lúc này, sức mạnh của Phương Tri Hành tuyệt đối vượt qua Hóa Yêu Nhất Trọng viên mãi!

Mà tu vi của Cố Kính Chương, cùng lắm chính là Hóa Yêu Nhất Trọng trung kỳ!

Nói cách khác, cho dù xúc tu màu máu không thể hấp thụ huyết dịch, Cố Kính Chương cũng không phải là đối thủ của Phương Tri Hành.

“Tế Cửu, chuẩn bị thu dọn, đừng thả tên nào đi.”

Phượng Tri Hành tập trung tinh thần, truyền âm đến.

Tế Cửu vẫn đang đứng trên thuyền nhỏ, nghe thấy lời này trong lòng kinh ngạc.

Cố Kính Chương vẫn chưa chết đâu, Phượng Tri Hành đã khẳng định rằng gã không thể chiến thắng.

Sự tự tin này, có chút điên cuồng đó!

Ngay sau đó, Tế Cửu ngẩng đầu lên, nhìn thấy một xúc tu màu máu dài gần 8 mét mang theo sức mạnh khủng khiếp, đột ngột lao về phía Cố Kính Chương.

“Ngươi!”

Cố Kính Chương nổi da gà, con rắn trắng vung kiếm điên cuồng chém ra.

Tuy nhiên, xúc tu màu máu nhanh hơn và mạnh hơn, cho dù bị Cố Kính Chương chém trúng, vết thương cũng không sâu, huyết dịch cũng có thể khiến vết thương hồi phục nhanh chóng.

Đúng là nghịch thiên!

“Đồ chó chết!”

Trong lòng Cố Kính Chương chửi ầm lên, gã ngẩng đầu lên, trơ mắt nhìn xúc tu màu máu giáng xuống đầu.

Ầm rầm!

Chân Cố Kính Chương bị cắt, toàn thân rơi xuống, sức mạnh khủng khiếp ập đến trên người hắn.

Chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân sôi trào, từng nốt mụn máu

nổi lên trên người.

Ngay sau đó, xúc tu màu máu cuộn lại, cuốn lấy gã rồi siết chặt.

Cổ Kính Chương bị trói rất chặt, không thể vùng vẫy thoát ra.

Điều đáng sợ chính là xúc tu màu máu không chỉ đơn giản trói gã lại.

Cùng với sự ngo ngoe có quy tắc của xúc tu màu máu, từng luồng sức mạnh huyền bí không ngừng chui vào trong cơ thể Cổ Kính Chương.

Huyết dịch toàn thân Cổ Kính Chương sôi trào, không thể kiểm soát.

Gã cảm nhận được cái chết đang đến gần, gào thét thất thanh: “Đừng tay, ta nhận thua!”

Phượng Tri Hành đứng yên tại chỗ, khoanh hai tay trước ngực, trên mặt không có cảm xúc thừa thãi.

“Đừng giết ta, ta biết người bị vu oan.”

Cổ Kính Chương kinh hoàng tốt độ, gã không màng gì nữa, nói liên tục không dứt: “Chỉ cần người tha cho ta, ta sẽ làm chứng cho người, Thẩm gia sẽ không truy sát người nữa...”

Lời nói chưa dứt!

Bùm~

Toàn thân Cổ Kính Chương nổ tung, hóa thành một làn sương máu, nhanh chóng hòa vào xúc tu màu máu.

Xúc tu màu máu bỗng chốc phình to ra một đoạn, sau đó trở nên thô to hơn nữa.

“Đại nhân!”

Tất cả quái vật đều ngậy người, kinh ngạc, tên nào cũng nổi da gà!

“Các người đều là tử sĩ, vậy thì cùng nhau đi chết đi!”

Phượng Tri Hành không hề nường tay, xúc tu màu máu điên cuồng bay múa, lao nhanh như chớp về phía một con quái vật sừng dê, trực tiếp cuốn lấy hân.

Thật đáng thương cho con quái vật sừng dê này, hân vừa mới bị Phượng Tri Hành đánh xuống thuyền, vừa mới leo lên, người vẫn còn ướt sũng.

Bùm~

Toàn thân con quái vật sừng dê nổ tung, hoàn toàn không thể chống cự, bị giết ngay lập tức.

Huyết dịch của hân lại khiến cho xúc tu màu máu trở nên to hơn.

“Mau, mau chạy đi!”

Không biết ai đã hét lớn một tiếng, lũ quái vật tranh nhau nhảy xuống thuyền để thoát thân.

Tuy nhiên, xúc tu màu máu vươn sang mạn thuyền bên trái trước, nó rung mạnh một cái.

Vài con quái vật muốn nhảy xuống thuyền đụng thẳng vào xúc tu màu máu, bị bắn ngược trở lại.

Xúc tu màu máu lại nhanh chóng đến mạn thuyền bên phải, nó lại rung một lần nữa.

Mấy con quái vật khác cũng bị bắn ngược lại.

Phượng Tri Hành vung xúc tu máu, quét ngang boong thuyền như cuộn chiếu, một lần cuộn lấy sáu con quái vật.

Bùm bùm bùm~~

Những vụ nổ nối tiếp nhau, từng đám sương máu hòa vào xúc tu màu máu.

Chẳng bao lâu sau, bong thuyền đã được dọn sạch rồi.

Còn trong khoang thuyền bên dưới...

Đám người Lưu Thủy môn vừa nãy để tránh lực tấn công thừa lại từ trận chiến, toàn bộ đều chui vào trong khoang thuyền.

Phượng Tri Hành nhảy thẳng từ hốc boong thuyền vào khoang thuyền, xúc tu màu máu quét qua quét lại loạn xạ.

Chẳng mấy chốc, con thuyền lớn đã bị tàn phá tan nát, vô cùng thảm thương.

Thế giới trở nên im lặng.

Tế Cầu nhảy lên giường, đôi mắt chó phản chiếu một mớ hỗn độn.

Nó nhìn Phượng Tri Hành, còn có xúc tu màu máu dài khoảng chừng 10 mét thì cảm thấy nghẹn thở.

Cảm giác áp lực quá lớn!

Tế Cầu cup tai, tim không ngừng đập thành thịch, một tia sợ hãi tột độ hiện lên trong ánh mắt.

Chương 557: Thế tử (1)

Lúc này nó hơi sợ Phương Tri Hành.

“Mày cmn còn là người không hả?”

Tế Cầu nhịn không được chữ thề.

Phương Tri Hành mở Đồng Tử Xích Huyết, nhìn khắp mặt sông rồi hỏi: “Không ai trốn thoát đúng không?”

Tế Cầu trả lời: “Không, có tao canh chừng, mày cứ việc yên tâm.”

Phương Tri Hành khẽ gật đầu, cậu đưa tay sờ vào xúc tu màu máu của mình, kinh ngạc nói: “Đây là át chủ bài lớn nhất của tao, không thể để người khác biết được.”

Tế Cầu chớp mắt, hỏi rằng: “Xúc tu của mày to vậy, làm thế nào để cắt nó đi?”

Phương Tri Hành đáp: “Trên thực tế xúc tu màu máu của tao chỉ dài 5 mét thôi, nhưng sau khi nó hút máu sẽ to ra, hơn nữa trạng thái này không phải vĩnh viễn.”

Tế Cầu nghe thấy lời này, nó kinh ngạc hỏi: “Có nghĩa là, chỉ cần mày biến trở lại thành hình người, khí huyết hấp thụ sẽ biến mất à?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Đúng vậy...”

“Nói xác thực thì chỉ cần tao khôi phục hình người, toàn bộ huyết dịch bị hấp thụ đến sẽ theo đó tán loạn rơi xuống.”

“Huyết Luyện Thiên La chỉ là tạm thời luyện hóa huyết dịch của người khác, hòa tan vào bản thân, do đó tăng cường sức mạnh mà thôi.”

“Nói chung, huyết dịch vốn không thuộc về tao thì cuối cùng vẫn không thuộc về tao.”

Phượng Tri Hành giải thích rõ ràng.

Tế Cửu nghe vậy thì chấn động không thôi, ngạc nhiên cực kỳ, tất tặc nói: “Dù vậy cũng rất trâu bò rồi. Chỉ cần mày giết càng nhiều người thì mày sẽ càng mạnh mẽ, thậm chí vượt cấp chiến đấu cũng được luôn!”

“Ừ, càng đánh càng mạnh, giết càng nhiều người tao càng hưng tàn!”

Phượng Tri Hành rất chi là đồng tình, trầm ngâm nói: “Nếu chỉ có một kẻ địch mạnh đột kích, tao trái lại phải nhúc nhích.”

Tế Cửu suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Giả dụ như mày không khôi phục hình người, vẫn giữ nguyên trạng thái hóa yêu, có phải là có thể duy trì trong thời gian dài không?”

Phượng Tri Hành lắc đầu nói: “Hóa yêu, đối với cơ thể thật ra là một loại trạng thái phụ tải cao, mày không thể vì trải nghiệm sự nhanh mà vẫn luôn chạy hoài được đúng chứ?”

Tế Cửu bưng tỉnh.

Trong khi nói chuyện, thân hình của Phượng Tri Hành cấp tốc co rút lại, về tới kích cỡ bình thường.

Xúc tu máu theo đó bị thu vào trong cơ thể.

Rầm rầm ~

Huyết dịch số lượng cao thượng ra ngoài từ xúc tu máu, quả

nhiên không hề giữ lại một tí gì.

Đương nhiên Phương Tri Hành không lãng phí, suy nghĩ chột lóe.

“Thu!”

Bỗng nhiên, huyết dịch này hư không biến mất.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 10 con (Đã hoàn thành.)]

“Ha ha, thế mà đã hoàn thành rồi? Dễ dàng ghê.”

Phương Tri Hành khẽ cười.

Sau đó, một người một chó cấp tốc quét sạch chiến trường, đục chìm thuyền lớn, cuối cùng trở về trên thuyền nhỏ khua chèo đi xuống hạ du.

Tế Cầu nhìn quanh trái phải hỏi: “Sẽ không còn truy binh đâu nhỉ?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, đáp: “Cố Kính Chương là chủ lực truy kích chúng ta. Sau khi đánh chết gã rồi, trong khoảng thời gian ngắn chắc có lẽ không còn cao thủ nào đến đuổi giết chúng ta nữa.”

Tế Cầu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Chiến lực của Cố Kính Chương ở Thẩm gia có thể xếp thứ mấy?”

Phương Tri Hành trả lời: “Dựa theo kết cấu thể lực của môn phiệt, chia làm hai tầng cấp là môn phiệt + tông môn. Chiến lực mạnh nhất tông môn là môn chủ của bọn họ, ví dụ Phi Ưng môn, Lưu Thủy môn, thực lực đều ở Hóa Yêu tầng 1 sơ kỳ hoặc trung kỳ.

Người như Cố Kính Chương thuộc về tay chân ngự dụng của

môn phiệt, thực lực cũng là Hóa Yêu tăng 1 trung kỳ nhưng mạnh mẽ hơn môn chủ một đoạn.”

Tế Cửu suy xét: “Nếu tính theo như vậy, thực lực của mày đã mạnh hơn đám môn chủ và tay chân ngự dụng kia rồi. Người có thể uy hiếp được mày hẳn là Cửu Ngưu cảnh trong gia tộc môn phiệt nhỉ.”

Phượng Tri Hành bèn đáp: “Ừ, nhưng chỉ giới hạn trong Cửu Ngưu cảnh của bát đại tiểu môn phiệt gia tộc đích. Giả dụ như quận trưởng đại nhân cũng tham dự vào, chỉ cần cho một mình Quỷ Dao Lãng Gù Tân Triển Hồng xuất hiện là có thể khiến cho tao mệt mỏi rồi.”

Tế Cửu liên tục gật đầu, trong lòng cơ bản hiểu rõ.

Bất kể như thế nào, lúc này chuyện Cổ Kính Chương bị giết còn chưa có ai biết.

Thẩm gia cho rằng Cổ Kính Chương còn đang truy kích Phượng Tri Hành, cũng sẽ không phái cao thủ khác tới nữa.

Về phần thể lực khác, có lẽ bọn họ chỉ là đang quan vọng, đều đang đợi tin tức của Thẩm gia.

“Hừ hừ, đợi đến khi Thẩm gia kịp phản ứng, chúng ta đã sớm chạy xa rồi.”

Tế Cửu nhất thời an tâm, nằm úp sấp ở đầu thuyền, lè lưỡi thoải mái thổi gió.

...

Đại doanh Thủy Sư!

Màn đêm mới buông xuống, trời vừa tối.

Một con bồ câu đưa tin bay phịch phịch vào đại doanh Thủy

Sư.

Binh truyền tin gỡ cuộn giấy trên đùi bồ câu xuống, lập tức đi tới trước mặt La Khắc Kỷ bấm báo:

“Tổng binh đại nhân, Tào bang khẩn cấp truyền tin, nói Phương Mậu Phu vừa mới xuất hiện tại bến đò Phù Dung, ăn xong một bữa rồi rời đi.”

Sau khi nghe xong, La Khắc Kỷ nhíu mày, hần nghiêng đầu qua đưa mắt nhìn bản đồ treo trên vách tường.

Chương 558: Thế tử (2)

Tào bang chưởng quản mười tám con đường thủy, bất luận gió thổi cỏ lay nào cũng đều không trốn thoát nổi ánh mắt của bọn họ.

Mà Phương Tri Hành là chạy trốn từ đường thủy, đương nhiên bị người Tào bang nhìn chăm chăm mọi lúc mọi nơi.

“Kỳ quái, tại sao đến bây giờ người của Thẩm gia vẫn chưa chặn giết hẳn ra được vậy?”

La Khắc Kỷ lẩm bẩm một tiếng, nghi ngờ nói: “Theo lý thuyết, Cố Kính Chương đích thân ra tay, không nên chứ!”

Tuy nói như vậy... nhưng hẳn cũng chỉ là tùy ý quan tâm việc này một chút mà thôi.

Đối với hẳn, Phương Tri Hành đã bị từ bỏ từ lâu, không quan trọng gì cả, không đáng để quan tâm.

Nếu không phải trước đây Đồng Mẫn Châu cố ý nhắc nhở, chỉ sợ hẳn đã sớm quên mất cái người tên Phương Tri Hành này rồi.

“Mà thôi, người của Thẩm gia sớm muộn gì cũng sẽ xử lý sạch Phương Tri Hành thôi.”

La Khắc Kỷ thu hồi ánh mắt, không để ý nữa không hỏi.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Tới sáng ngày hôm sau, cơ sở ngầm của Tào bang lại dùng bồ câu đưa tin.

“Phương Mậu Phu đến bến đò Thanh Thạch ăn điểm tâm, đột

nhiên bị sáu nhân sĩ giang hồ tập kích. Hắn giết chết sáu người kia rồi mới ăn cơm tiếp, sau khi ăn xong ngهنh ngang rời đi.”

Hai mắt La Khắc Kỷ khế híp lại, ha ha cười nói: “Hay lắm, hẳn lại thành thói quá cơ.”

Đảo mắt tới chạng vạng.

“Phường Mậu Phu mạnh mẽ xông qua vịnh Cửu Đạo, ba trăm thủ vệ không ai có thể địch.”

La Khắc Kỷ giật mình, lại xem xét bản đồ trên tường, ngón tay chậm rãi gõ trên bàn.

“Trạm kế tiếp chính là bến đò Lô Vĩ...”

Trên mặt La Khắc Kỷ hiện lên vẻ hứng thú.

Lúc này hắn đã suy đoán ra con đường chạy trốn của Phường Tri Hành.

“Đi đường thủy đến bến đò Lô Vĩ trước, lại tiến vào huyện Khánh Phong...”

La Khắc Kỷ ý thức được, hẳn là chẳng mấy chốc Phường Tri Hành sẽ rời khỏi đường sông, từ đường bộ tiến vào huyện Khánh Phong cách quận thành gần nhất.

Một khi Phường Tri Hành chạy đến huyện Khánh Phong, muốn tìm được và giết chết cậu ta sẽ rất khó khăn.

Bởi vì năm trước huyện Khánh Phong từng bị đại nghịch Tham Lang công chiếm, thế lực địa phương bị phá hủy hầu như không còn gì, chưa hoàn thành xây dựng lại.

Huyện Khánh Phong lúc này có ít ỏi thế lực triều đình, giống như một vùng hoang vu.

Chỉ cần Phương Tri Hành đi ngang qua huyện Khánh Phong là cậu ta có thể chạy ra quận Thanh Hà.

“Đám phế vật Thảm gia kia, rốt cuộc đang làm cái gì thế?” La Khắc Kỷ có chút buồn bực.

...

Cùng lúc này! Lãnh di đi tới trước mặt Đồng Mẫn Châu, đưa lên khăn tay.

Lúc này, Đồng Mẫn Châu mới vừa luyện công xong, cả người đổ mồ hôi nhễ nhại, nhận khăn tay lau mặt.

Lãnh di hơi im lặng, nói khẽ: “Phu nhân, tình huống có điểm gì đó không đúng.”

Đồng Mẫn Châu sửng sốt một chút, kinh ngạc hỏi: “Tình huống không đúng như thế nào?”

Lãnh di trả lời: “Hành tung của Phương Mậu Phu đã bại lộ sắp hai ngày rồi nhưng cho tới bây giờ, Thảm gia còn chưa thả ra tin hấn ta bị giết.

Mặt khác, ta vừa nghe được, phát hiện một chuyện kỳ lạ. Từ trên xuống dưới Thảm gia đang vận dụng tất cả con đường tin tức, dốc hết sức lực tìm kiếm tung tích của Cố Kính Chương.”

Đồng Mẫn Châu chớp mắt, kinh ngạc hỏi: Có ý gì cơ, Cố Kính Chương mất tích á?”

Lãnh di gật đầu, trả lời: “Nói xác thực là giữa Thảm gia và Cố Kính Chương đột nhiên mất liên lạc. Lúc này không có ai biết Cố Kính Chương ở nơi nào, sống không thấy người chết không thấy xác.”

Đồng Mẫn Châu cau mày thật chặt, kinh nghi nói: “Cố Kính

Chương là đuổi theo giết Phương Mậu Phu đúng không, người ở bên ngoài, truy kích xung quanh, không liên lạc được, không phải rất bình thường à?”

Lãnh di vội vã đáp lại: “Vấn đề là, hành tung của Phương Mậu Phu đã được xác định. Hắn ta dọc theo đường thủy xuôi nam, cũng sắp đến bến đò Lô Vĩ rồi, trên đường nhiều lần bị nhân sĩ giang hồ các nơi chặn đánh, nhưng mãi mà không nhìn thấy bóng dáng của Cố Kính Chương đâu. Theo lý thuyết, Cố Kính Chương đã sớm nên đuổi kịp Phương Mậu Phu rồi mới đúng.”

Hơi thở Đồng Mẫn Châu chợt khựng lại, rốt cuộc ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Cố Kính Chương, vô cùng có khả năng đã xảy ra chuyện!

“Lãnh di, người thấy thế nào về chuyện nào?” Đồng Mẫn Châu không nhịn được hỏi.

Lãnh di đáp: “Suy đoán của ta là Cố Kính Chương đã sớm đuổi kịp Phương Mậu Phu, nhưng gã không những không bắt được Phương Mậu Phu, trái lại còn chết oan chết uổng nữa.”

Rõ ràng Đồng Mẫn Châu cũng nghĩ đến loại khả năng này, cả kinh nói: “Phương Mậu Phu sẽ không có thực lực đó đâu nhỉ, Cố Kính Chương chính là Cửu Ngưu cảnh thứ thiệt đấy?”

“Ừm!”

Lãnh di quả quyết nói: “Cho nên, nhất định có một phương thế lực khác xuất thủ. Bọn họ giết chết Cố Kính Chương, bảo vệ Phương Mậu Phu.”

Đồng Mẫn Châu không khỏi đứng lên, cả kinh nói: “Có phải là Bành gia không?”

“Không giống!”

Lãnh di lắc đầu nói: “Bành gia đúng là muốn Phương Mậu Phu sống, để hắn ta làm chứng mình từng ngủ với Phùng Giai Dao. Nhưng Phương Mậu Phu vẫn còn đang xuôi nam, không rơi vào trong tay Bành gia.”

Chương 559: Trảm Xà (1)

“Ừa, vậy sẽ là ai chứ?”

Đồng Mẫn Châu cau mày, trong lúc nhất thời khó có thể hiểu được.

Đang nghĩ ngợi thì một thị nữ chạy tới, bẩm báo nói: “Đại phu nhân, Ngô tiểu Thư cầu kiến.”

Trong lòng Đồng Mẫn Châu vui vẻ, bèn nói: “Mau mau cho mời.”

Không bao lâu sau, Ngô Hồng Thu mặc bộ váy trắng nện bước liên tục, chậm rãi tiến vào gian phòng.

Hai người hỏu khuê mật ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Đồng Mẫn Châu cười hỏi: “Sao lại đột nhiên tới tìm ta?”

Ngô Hồng Thu hơi im lặng, thở dài nói: “Haizz, sự tình của Phương Mậu Phu trở nên có chút phiền toái.”

Đồng Mẫn Châu không hề cảm thấy bất ngờ, gật đầu nói: “Ta có nghe nói một số lời đàm tiếu, khó phân thiệt giả. Lại nói, người biết Cố Kính Chương đã xảy ra chuyện gì không?”

Ngô Hồng Thu liền nói: “Các loại dấu hiệu cho thấy, Cố Kính Chương đã ngộ hại.”

Đồng Mẫn Châu hít sâu một hơi, tâm thần rung động.

Tuy Cố Kính Chương không phải đệ tử môn phiệt nhưng gã là nghĩa tử của Thẩm Ngọc Đường, cũng là tâm phúc được tín nhiệm

nhất.

Cố Kính Chương ngộ hại, đối với khắp cả Thẩm gia chính là một hồi cơn lốc.

Ngô Hồng Thu than thở: “Ta cũng không ngờ mọi chuyện sẽ biến thành như vậy. Theo lý thuyết là Phương Mậu Phu không thể nào giết Cố Kính Chương được, nhưng cũng không có bất kỳ dấu hiệu gì cho thấy bên cạnh Phương Mậu Phu có cao thủ bảo hộ.”

Đồng Mẫn Châu không khỏi hỏi: “Thẩm gia có động tĩnh gì không, bọn họ sẽ không bó tay với tên Phương Mậu Phu này đấy chứ?”

“Đương nhiên là không rồi.”

Ngô Hồng Thu tỉ mỉ nói: “Động tác của Thẩm gia không chậm, đã phái cao thủ lao tới bến đò Lô Vĩ. Đồng thời Phùng gia cũng sai người của Hắc Hồ môn bày ra thiên la địa võng ở bến đò Lô Vĩ!”

“Cái gì, Phùng gia cũng dây vào rồi á?” Đồng Mẫn Châu lên tiếng kinh hô.

Ngô Hồng Thu cười khỏ nói: “Hết cách rồi, Phùng gia sợ chuyện của Phương Mậu Phu và Phùng Giai Dao bị tiết lộ, vô cùng muốn diệt khẩu. Ngay cả ta cũng không khuyên được.”

Đồng Mẫn Châu lắc đầu nói: “Hừ, giấu đầu lòi đuôi, Phùng gia gấp gấp như vậy, trái lại chọc người hoài nghi.”

Ngô Hồng Thu bất đắc dĩ than thở: “Lúc này Phùng gia ra tay dưới danh nghĩa trợ giúp cho Thẩm gia. Chỉ cần Phương Mậu Phu bị xử tử, tất cả sẽ gió êm sóng lặng.”

...

Rầm ~ rầm ~ ~

Trời chiều đẹp vô hạn, ánh nắng chiều chiếu rọi trên mặt sông, một mảnh vàng óng ánh óng ánh.

Thuyền nhỏ vung mái chèo, xuôi theo chiều gió lướt thật nhanh trên mặt sông.

Tế Cầu buồn chán cực kỳ, nằm úp sấp ở đầu thuyền căng gió.

Bỗng nhiên nó ngẩng đầu, mắt chó nhìn chăm chăm vào nơi xa nhắc nhở: “Phương Tri Hành, bên kia có con thuyền nhỏ, tốc độ rất nhanh, đang lao về phía chúng ta.”

Phương Tri Hành ngẩng đầu liếc nhìn. Cậu ngừng chèo thuyền, đứng dậy, lập tức chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Không bao lâu sau, thuyền nhỏ thực sự lao đến thẳng tắp, tới gần trăm mét thì lại đột nhiên giảm tốc độ, chậm rãi tới gần.

Trên mũi thuyền hiện ra một bóng người, cầm quạt giấy trong tay, tiêu sái phe phẩy.

Phương Tri Hành nhìn chăm chú, kinh ngạc nói: “Bành công tử, không ngờ Phương mỗ lại gặp được người ở đây.”

Người đứng ở đầu thuyền kia rõ ràng là Bành Hạo Lâm. Hắn nở nụ cười tươi, vỗ tay nói: “Hahaha, Phương trai chủ, ba ngày không gặp mà cái nhìn hoàn toàn khác hẳn luôn nha.”

Sau một hồi hàn huyên, hắn trực tiếp hỏi: “Có phải Cố Kính Chương đã chết rồi không?”

Phương Tri Hành kinh nghi trả lời: “Gã ta đã chết à? Ta vẫn luôn chạy trốn chết, đã rất lâu rồi không nhìn thấy gã.”

Bành Hạo Lâm cười nói: “Người nói người không biết, ta tin người, cũng xin người tin tưởng ta một lần.”

Hắn giơ tay chỉ về phía trước: “Ta biết người muốn đi đến bến

đồ Lô Vĩ, nhưng chỗ kia đã bị Hắc Hồ môn bày ra thập diện mai phục.”

Hắn lại chỉ hướng phía sau, nghiêm túc nói: “Cao thủ Thẩm gia phải ra đang đuổi theo, tiền hậu giáp kích, người tuyệt đối không thể chạy trốn, chắc chắn phải chết, trừ phi...”

Hắn thu hồi quạt giấy, đưa tay ra, vẻ mặt chân thành nói: “Chỉ cần người đi theo ta, ta sẽ bảo vệ người không chết. Lúc này khắp thiên hạ cũng chỉ có ta nguyện ý giúp đỡ người, có năng lực giúp đỡ người!”

Phương Tri Hành buồn cười trong lòng, lắc đầu nói: “Đa tạ ý tốt của Bành công tử, nhưng Phương mỗ đã định trước là người bỏ mạng. Cho dù rơi vào trong tay ai, dù sao đều là một chữ chết!”

“Nói hay lắm!”

Bành Hạo Lâm trái lại vui vẻ trong lòng, chân thành nói: “Người là người thông minh, biết rõ ràng thế cục, ta cũng không nhiều lời với người nữa.

Người rơi vào kết cục như thế, tất cả đều là do Ngô gia, Đồng gia, còn có Phùng gia làm hại.

Dù sao người cũng sẽ chết, tại sao người không kéo thêm mấy người làm đệm lưng nhỉ?

Bành gia ta có thể giúp người báo thù rửa hận, cho người cuộc đời thoải mái trước khi chết, thậm chí thỏa mãn mọi yêu cầu của người, thế nào?”

Phương Tri Hành cười ha hả, lắc đầu nói: “Điều kiện của người nghe rất không tệ, nhưng Phương mỗ còn chưa có sống đủ, ta muốn liêu một phen.”

Chương 560: Trảm Xà (2)

Sắc mặt Bành Hạo Lâm dần dần âm trầm xuống, thất vọng nói: “Ta tưởng người là người thông minh, không ngờ người lại hồ đồ ngu xuẩn như vậy. Phía trước của người, chỉ có một con đường chết!”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng trả lời: “Người đều có mệnh.”

Bành Hạo Lâm lắc đầu không nói gì, khoát tay, thuyền nhỏ của hắn lập tức chuyển hướng lướt đi.

Tế Cửu thấy vậy, kinh nghi nói: “Bành Hạo Lâm là một người ôn hòa lắm à, thế mà lại không động võ với mày?”

Phương Tri Hành hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Không phải hắn không muốn, mà là hắn không thể! Hắn không đến một mình, trên thuyền của hắn còn có một vị cao thủ không lộ mặt đấy.

Chỉ cần hắn sử dụng vũ lực bất lấy tào, động tĩnh tạo ta nhất định sẽ hấp dẫn khắp nơi chú ý. Đến lúc đó, tuy hắn có thể bắt sống tao thì cũng không cách nào an toàn mang tao rời đi.”

Tế Cửu chột hiệu ra.

Tình huống hiện tại là trước có sói sau có hổ, Bành Hạo Lâm không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể lặng lẽ hành động.

Tế Cửu hỏi: “Vậy còn đi bến đò Lô Vĩ nữa không? Có nên đổi một con đường chạy trốn khác không?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Không, bến đò Lô Vĩ là lựa chọn tối ưu, đi tuyến đường khác sẽ chỉ có kết quả bất hạp hơn thôi.”

Tế Cầu đã hiểu, gật đầu nói: “Vây xông vào một lần đi.”

Một người một chó chèo thuyền lướt tới.

Dần dần, bọn họ đã tới bến đò Lô Vĩ rồi.

Phóng tầm mắt nhìn lại, cỏ lau bên bờ sông thật cao, xanh mới như vẽ, sức sống bừng bừng, khẽ đung đưa trong cơn gió nhẹ, giống như đang nhảy múa nhẹ nhàng.

Toàn bộ bến đò Lô Vĩ rất an tĩnh, chỉ có tiếng gió xì xào.

Nhưng Tế Cầu nghiêng tai lắng nghe, nhất thời nghe được rất nhiều tiếng tim đập, tiếng hít thở.

“Chặc chặc, rất nhiều người lắm luôn...”

Tế Cầu trừng lớn mắt chó, run run cơ thể, nghe rằng trợn mắt nói: “Con mẹ nó còn thực sự là thập diện mai phục nữa đấy!”

Phương Tri Hành không thay đổi sắc mặt, thản nhiên nói: “Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, chỉ cần chúng ta xông qua cửa ải này thì chính là trời cao mặc chim bay.”

Một người một chó trao đổi tâm thần và lên bờ.

Hai người bọn họ đi qua một con đê dài, không nhanh không chậm tiến vào bến đò.

Xa vời còn có cuối cùng một vòng tà dương.

Vụt!

Đột nhiên, một mũi tên bắn lên nhanh chóng lao đến, bắn về phía Phương Tri Hành môn.

Phương Tri Hành giơ tay lên, dùng một cái, đưa tay nắm lấy mũi tên đó.

Mũi tên kéo theo lực xuyên thấu kinh người, chỉ cách mũi cựa có mấy centimet.

Phường Tri Hành tập trung nhìn vào, phát hiện đây không phải là mũi tên bình thường.

Độ dài của mũi tên đạt đến 2 mét, giống như một cây lao, đầu mũi tên càng to như là cái xiên cá.

“A, nổ cơ giới!”

Phường Tri Hành từng đảm nhiệm giáo đầu Cung Binh, cũng từng tham dự công thành, đương nhiên liếc mắt nhận ra loại mũi tên cỡ lớn này.

Để phóng ra loại mũi tên cỡ lớn này cần phải đặc biệt chế tạo một xe nổ cơ giới.

Vụt vụt vụt!

Âm thanh phá không chột vang lên, một mũi tên xuyên mây phá trời, từ trên trời giáng xuống!

“Đậu má!”

Một mũi tên lớn rơi vào bên cạnh Tế Cầu, làm nó sợ hết hồn.

Nếu như bị mũi tên này xuyên qua chắc nó sẽ trực tiếp tèo đời luôn mất.

Tuy Tế Cầu sở hữu huyết mạch cấp 4 nhưng nó vẫn chưa trưởng thành, chỉ có được thực lực của dị thú cấp 2, da lông không chặn được mũi tên hung mãnh như vậy.

Tế Cầu không chút nghĩ ngợi, nhảy tới phía sau Phường Tri Hành.

Phường Tri Hành đứng im tại chỗ không động đậy, cầm mũi

tên trong tay, thường thường khơi khơi vài cái đánh bay mũi tên bắn tới.

Rất nhanh cậu xác định, đối diện nhiều nhất chỉ bắn được 8 mũi tên cùng lúc.

Điều này có nghĩa tổng cộng có 8 cái xe nổ cơ giới, đồng thời được đặt ở 4 vị trí, mỗi vị trí có hai cái.

Chỉ chốc lát, bên chân Phương Tri Hành là từng mũi tên đâm nghiêng.

Nhưng cố tình không có một mũi tên nào chạm vào người cậu được.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành bỗng nhiên nhấc tay lên cao, quăng mũi tên trong tay.

Vụt!

Mũi tên bắn ra vô cùng nhanh chóng.

Ngay sau đó một tiếng ầm vang lên, cùng với đó là vài tiếng thét chói tai và kinh hô.

Một xe nổ cơ giới bị hủy diệt.

Phương Tri Hành lại rút ra mũi tên thứ hai, thứ ba, thứ tư và nhanh chóng ném ra.

Lập tức lại có ba nơi truyền ra tiếng ầm ầm, cùng với bóng người kinh hoảng bỏ chạy.

“Ha, cũng có bản lĩnh đấy!”

Một giọng nói âm trầm đột nhiên truyền đến.

Ngay sau đó, xung vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

Lần lượt từng bóng người đi ra từ trong góc ẩn núp, số người đông đảo, mặc đồng phục thống nhất.

Phương Tri Hành và Tế Cầu nhìn quét qua lại, thô sơ giản lược áng chừng thì ít nhất phải hai trăm người.

Người cầm đầu có ba người trung niên, trông đều khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, đang trong độ tuổi phơi phới, mạnh mẽ hữu lực, uy phong lẫm lẫm.

“Phương Mậu Phu!”

Chương 561: Trảm Xà (3)

Vị đứng ở giữa trong ba người chấp tay, thần thái lạnh lùng cao ngạo, không thèm đưa mắt nhìn thẳng người khác lạnh lùng nói: “Không ngờ người ngược lại có vài phần can đảm, rõ ràng Bành gia đã truyền tin tức cho người mà người vẫn còn dám tới?”

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Các hạ trông khá lạ mặt, còn chưa thỉnh giáo?”

Người nọ cười ha ha nói: “Phùng Hưng Lộc, phó môn chủ của Hắc Hồ môn.”

Hắn lại giới thiệu: “Hai vị này cũng là phó môn chủ của Hắc Hồ môn ta, vị bên trái đây chính là Cao Liên Thắng, vị bên phải là Mạnh Đạo Diễn.”

Phương Tri Hành hiểu ra.

Cậu chỉ nghe nói qua Cao Liên Thắng.

Bởi vì con trai Cao Đại Xuyên của Cao Liên Thắng chính là đã chết trên tay cậu.

Nhưng không hề nghi ngờ, Phùng Hưng Lộc đến từ Phùng gia - một trong bát đại tiểu môn phiệt, vị này tuyệt đối là cao thủ môn phiệt.

Phương Tri Hành mơ hồ có chút hưng phấn, tấm tắc nói: “Ta với Hắc Hồ môn không có ân oán gì, các người không nên gấp gáp thò chân vào vũng nước đục này như vậy.”

Khóe miệng Phùng Hưng Lộc cong lên, nhếch miệng cười lạnh nói: “Hắc Hồ môn bọn ta đúng là không muốn cuốn vào. Chỉ là

Thẩm gia quá vô năng rồi, suốt nửa thì để cho người chạy thoát, ép cho bọn ta không thể không ra tay.”

Nói đến chỗ này, Phùng Hưng Lộc không nhịn được hỏi: “Hỏi thăm chuyện này, người đã làm gì Cố Kính Chương thế? Bây giờ gã còn sống hay đã chết thế?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, trả lời: “Ta có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người, có điều xin người đáp lại một vấn đề của ta.”

“Được thôi.”

Vẻ mặt Phùng Hưng Lộc đầy tò mò: “Ta nguyện ý thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ này của người trước khi chết.”

Phương Tri Hành đáp: “Cố Kính Chương đã chết, bị ta tự tay giết chết.”

Hai mắt Phùng Hưng Lộc híp lại, vẻ mặt kinh ngạc nghi ngờ không thôi, có chút khó tin tưởng.

Không đợi hẳn phục hồi tinh thần lại, Phương Tri Hành đột nhiên mở miệng nói: “Vấn đề của ta, lúc nào người của Thẩm gia đến?”

“Ừm, sắp rồi.”

Phùng Hưng Lộc cười ha ha, lạnh giọng nói: “Sau khi bọn ta giết chết người, người của Thẩm gia sẽ đến nhặt xác cho người thôi.”

Phương Tri Hành xùy một tiếng, đạm mạc nói: “Ta biết người rất gấp, nhưng người đừng vội, tốt nhất vẫn là chờ người của Thẩm gia chạy tới rồi động thủ luôn.”

Phùng Hưng Lộc cau mày, khó hiểu hỏi: “Hơ, khác nhau ở chỗ

nào à?”

Phương Tri Hành thản nhiên cười nói: “Đối với người thì không khác nhau gì cả, nhưng đối với ta, ta có thể một hơi giết sạch tất cả các người, giảm đi rất nhiều phiền phức.”

Cậu vừa nói ra lời này, đám người Hắc Hồ môn không khỏi biến sắc.

Hay lắm!

Thấy người cuồng rồi nhưng chưa từng thấy ai cuồng đến mức này!

Phùng Hưng Lộc đầu tiên là ngẩn ra, sau đó không nhịn được ngửa đầu cười ha ha, bóp bóp vổ tay nói: “Tốt tốt tốt, tiểu tử người được lắm!”

Trán hắc nổi lên gân xanh, trên mặt hiện vẻ đặng đặng sát khí, trầm giọng quát lớn: “Bày trận!”

Hắc vừa ra lệnh!

Hơn hai trăm người nhanh chóng di chuyển, có người nhích qua bên trái, có người lấn sang bên phải.

Nhân viên hai bên chạy theo hình tròn, rất nhanh đã chấp nối với nhau, hội tụ vào một chỗ.

Bỗng dừng, một trận hình thùng nước được bày ra.

Phương Tri Hành và Tế Cầu bị vây ở giữa, ba tầng trong ba tầng ngoài.

Đám người Hắc Hồ môn kết nối hai hai, đầu đuôi nối liền, bọn họ nhanh chóng di chuyển cuốn theo bụi mù, xoay tròn như cơn lốc.

Tế Cửu nhìn quanh nói: “Đây là thứ gì thế, trận pháp có tác dụng chớ gì vậy?”

Ánh mắt Phương Tri Hành chớp động, trong lúc nhất thời không nhìn ra điểm gì trong đó.

Không đợi cậu hạ lệnh, Tế Cửu đột nhiên nhảy dựng lên, nhào cấn về phía một thanh niên mặt đỏ trong đó.

“Mượn lực!”

Thanh niên mặt đỏ có chút căng thẳng, mắt thấy Tế Cửu nhào tới thì sợ đến rống to một tiếng.

Chỉ một thoáng, hắn cảm giác được một luồng sức mạnh kinh khủng truyền tới.

“Ta mạnh quá đi!”

Đáy mắt thanh niên mặt đỏ phụt ra một tia sáng kỳ dị, bắp thịt toàn thân chợt phồng lên, đánh ra một quyền.

“A ô ~”

Tế Cửu chợt bắn ngược trở về, bịch một cái ngã ở bên chân Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành liếc nhìn Tế Cửu, phát hiện mũi nó bị đánh đổ máu, đau đến mức nước mắt đều chảy ra.

“Phương Tri Hành cẩn thận, trận pháp này có chút gì đó.”

Tế Cửu đứng lên, máu mũi nhỏ giọt xuống đất, đau muốn chết đi được.

Phương Tri Hành hỏi: “Mày phải chịu quyền kinh mạnh cỡ nào thế?”

Tế Cửu trả lời: “Rất mạnh, chí ít đạt đến Ngũ Cầm cảnh, nếu không phải tao trốn nhanh thì chắc là mũi đã bị một quyền kia phế bỏ rồi.”

Phượng Tri Hành như có điều suy nghĩ, đột nhiên chú ý tới bên chân có một hòn đá nhỏ, cậu nhấc chân đá ra ngoài.

Hòn đá nhỏ bay ra như đạn, cuốn theo tốc độ và sức mạnh kinh người.

“Phòng ngự!”

Đám người Hắc Hổ môn cùng rống to hơn.

Hòn đá nhỏ bắn về phía một người, vẫn là thanh niên mặt đỏ kia.

“Con mẹ người...”

Cả người thanh niên mặt đỏ căng thẳng, vẻ mặt khẩn trương lại phấn khởi, bắp thịt toàn thân kịch liệt nhúc nhích, vốc người mạnh mẽ tăng vọt.

Chương 562: Ngũ Hành (1)

Chỉ thấy trên làn da hắc mọc ra lông hổ màu đen với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, khuôn mặt hơi vắn vẹo, trên trán mờ mờ hiện lên một chữ Vương.

Hòn đá nhỏ đánh vào lồng ngực của hắc, chột nổ tung ra, mảnh đá bay tán loạn.

Thanh niên mặt đỏ chỉ chấn động một cái rồi ổn định lại thân hình.

Phượng Tri Hành nhìn thấy tình hình này, không khỏi thán phục nói: “Lợi hại!”

Tế Cửu mờ mịt nói: “Chuyện gì xảy ra thế?”

Phượng Tri Hành giải thích rõ ràng nói: “Trận pháp này cùng loại với thuật hợp kích nào đó, bện sức mạnh của tất cả mọi người thành một sợi dây thừng!”

Tế Cửu chớp mắt, hít thở không thông nói: “Ý mà là, sức mạnh của bọn họ có thể hội tụ lại một chỗ, ngưng tụ thành một luồng lực khổng lồ cuộn cuộn?”

Phượng Tri Hành gật đầu nói: “Tao nghĩ, điều kiện tiên quyết để trận pháp này có thể thành lập ở chỗ bọn họ đều là môn nhân của Hắc Hổ, tu luyện cùng một môn võ công, thuộc tính sức mạnh đến gần vô hạn, lúc này mới có thể dung hợp vào một chỗ.”

Tế Cửu bừng tỉnh, líu lười nói: “Á đù, mọi người kiếm củi đốt lửa cao, bọn họ thì nhiều người hợp lực, sức mạnh phải lớn tới trình độ nào đây?”

Phương Tri Hành hít một hơi thật dài nói: “Giữa hai bên bọn họ có thể truyền sức mạnh cho nhau, mà lại đầu đuôi nối liền giống như một con rắn ngậm chặt cái đuôi của mình vậy. Dựa theo hình thức này, cho dù chúng ta công kích điểm nào cũng đều giống nhau.”

Tế Cửu gật đầu nói: “Ban nãy tao công kích cái tên mặt đỏ kia, người khác sẽ truyền lại toàn bộ sức mạnh đến trên người của hắn, hắn bỗng chốc trở nên đặc biệt lợi hại.”

Phương Tri Hành ừ hử, trầm ngâm nói: “Chúng ta phải mau chóng phá vỡ trận pháp này. Bây giờ bọn họ còn chưa bắt đầu tiến công, một khi bọn họ tiến hành công kích, tình cảnh của chúng ta sẽ khó khăn hơn nữa.”

Tế Cửu hỏi: “Phá thế nào đây?”

Phương Tri Hành không nói hai lời, đột nhiên túm lấy cổ của Tế Cửu và ném mạnh nó lên trời.

“Định mệnh!” Tế Cửu khóc không ra nước mắt.

Đám người Hắc Hồ môn không khỏi ngước đầu lên, mắt thấy Tế Cửu bay lên trời, cố gắng bay ra vòng vây.

Đột nhiên, một người ở tít bên ngoài nhảy lên cao cao, năm ngón tay khum lại hung hãn vùng quét.

“Hắc Hồ Trảo!”

Ngay sau đó sóng gợn lan ra trong không khí, năm vết cào mắt trần có thể thấy được xuất hiện trùng trùng điệp điệp quét về phía Tế Cửu.

“Má!”

Trong lòng Tế Cửu kinh hãi, treo ở giữa không trung, cũng liều

mạng vung quét chân trước.

“Lang Ảnh Tật Phong Trảo!”

Mấy trảo ảnh mênh mông cuồn cuộn lao ra, đánh vào trảo ảnh Hắc Hổ trước mặt.

Thình thịch!

Lang Ảnh Tật Phong Trảo không chịu nổi một kích, vừa chạm vào đã tản ra ngay. Trảo ảnh Hắc Hổ thế không thể đỡ, quét trúng cơ thể của Tế Cầu.

Phụt ~

Tế Cầu bay rớt ra ngoài, thân thể gãy thành ba đoạn, máu vung vãi khắp trời.

Mà bên phía Phương Tri Hành, sau khi ném bay Tế Cầu đi cậu cũng không thèm nhìn kết quả, trực tiếp xông về phía một người trong đó, vẫn là thanh niên mặt đỏ kia.

“Tại sao lại là ta thế!”

Thanh niên mặt đỏ buồn bực, cảm giác mình hôm nay mình có hơi xui xẻ.

“Mau đưa hết sức mạnh cho ta mượn đi!”

Thanh niên mặt đỏ nóng nảy, khàn giọng rống to.

Phương Tri Hành hoảng lên lao tới, toàn thân chột tăng vọt, biến thành một người khổng lồ nhỏ cao ba mét, nắm đấm to bằng bao cát vung ra.

Thanh niên mặt đỏ cũng cấp tốc ra quyền, quyền ra như rồng tiếp chiêu.

Hai nắm tay đụng thẳng vào nhau, cứng đối cứng!

Đám người Hắc Hồ môn có hơn hai trăm người, giả gụ như mỗi người đều có sức lực khoảng 1 vạn cân, tổng sức mạnh khi ngừng tụ chung một chỗ sẽ tương đối dọa người.

Đương nhiên không thể tính như vậy được.

Trận pháp hợp kích này cố nhiên vô cùng kỳ dị, nhưng mà nó không thể rút ra toàn bộ sức mạnh của mỗi người được, cùng lắm chỉ có thể lấy một phần nhỏ sức mạnh mà thôi.

Thật ra hiệu quả thực tế chính là tụ cát thành biển, tụ ít thành nhiều!

Giả dụ như hơn hai trăm người, mỗi người có thể cố gắng ra sức mạnh 1000 cân thì tương đối khả quan.

Đương nhiên, lý tưởng có thể rất đẹp đẽ, hiện thực phần lớn là xấu hơn.

Một mặt là tu vi của hai trăm người này cao thấp không đều, có người là Đại Mãng cảnh, có người chỉ là Quán Lực cảnh.

Về phương diện khác, số người có thể chứa trong trận pháp là có hạn. Nếu có quá nhiều người, sức mạnh truyền từ một người này sang một người khác, trung gian xảy ra rất nhiều vấn đề, truyền đi trái lại không trôi chảy.

Nhiều khi, hiệu suất chuyển hoá sức mạnh cũng không vui vẻ như vậy.

Bộp ~

Thanh niên mặt đỏ bị máu tươi văng tung tóe khắp mặt, sau đó cảm giác đau đớn bén nhọn kéo tới.

Phương Tri Hành thi triển kỹ năng bộc phát “Huyết Vồng”, tay

đảm vượt quá 20 vạn cân, mạnh mẽ quá sức tưởng tượng!

Mà sức mạnh tập hợp ở trên người thanh niên mặt đỏ căn bản không đạt đến con số cao ngất 20 vạn cân!

Chương 563: Ngũ Hành (2)

Vì vậy, thanh niên mặt đỏ xui xẻo, quả đấm của hắn trực tiếp bị đánh bại.

Phượng Tri Hành cười lạnh lẽo, lại đánh một quyền vào bụng của thanh niên mặt đỏ.

Thanh niên mặt đỏ nhất thời khom người như tôm, thân thể bay vọt về sau, đụng ngã mấy hàng người đằng sau.

Phe cánh trong nháy mắt rối loạn, tan rã!

Đây là nhược điểm của trận pháp hợp kích, một khi một người trong đó bị công phá, nếu không thể đứng lúc bổ sung thì chẳng mấy chốc sẽ tan vỡ.

Chớ đừng nhắc tới, một quyền này của Phượng Tri Hành có sức công phá không chỉ một chút.

“Chút tài mọn, không đáng nói đến!”

Tay Phượng Tri Hành cầm bảo đao Đồ Long, chém tới về phía trước.

Chỉ một thoáng, đao ảnh dày đặc trút xuống giống như mưa rền gió dữ.

Phập phập phập!

Chân cụt tay đứt, huyết nhục văng tung tóe!

Tất cả mọi người người bên Hắc Hồ môn đều là cơ thể máu thịt, căn bản là không chống đỡ được sự sắc bén của bảo đao Đồ

Long, lập tức bị diệt sát nghiêng về một bên.

“Phó môn chủ cứu mạng với!”

Có người kinh hãi gần chết, mới vừa phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cơ thể đã bị chặn ngang chặt đứt.

“Đáng chết!”

Phùng Hưng Lộc trừng mắt há to miệng, hoàn toàn không ngờ được Phương Tri Hành có thể mạnh mẽ phá giải trận pháp hợp kích trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Sức mạnh mà trận pháp hợp kích có khả năng tụ tập vượt xa Ngũ Cầm cảnh viên mãn, vượt qua 15 vạn cân.

Dưới tình huống bình thường, trận pháp này có thể ngăn chặn cao thủ Hóa Yêu tầng 1 sơ kỳ đấy.

“Lẽ nào Phương Mậu Phu không nói dối, Cổ Kính Chương thật sự bị hấn ta giết chết à?”

Giờ này khắc này, Phùng Hưng Lộc không khỏi hít sâu một hơi đầy khí lạnh, tấm tắc nói: “Tên Phương Mậu Phu này, có lẽ chúng ta đều đã coi khinh hấn ta rồi.”

Cao Liên Thăng trầm giọng nói: “Không thể để mặc cho hấn đồ sát môn nhân của chúng ta được, ta xông lên trước.”

Mạnh Đạo Diễn liền nói: “Nếu Phương Mậu Phu thật sự có bản lĩnh giết được Cổ Kính Chương thì thực lực của hấn ta tuyệt đối không thể khinh thường, ta và người cùng lên đi.”

Cao Liên Thăng không khách khí, gạt đầu rồi lướt thân xông lên đi.

Mạnh Đạo Diễn lập tức đi theo.

Phượng Tri Hành liếc mắt thoáng nhìn hai người bọn họ, khóe môi hơi nhếch lên, cũng không thèm để ý tới. Trong lúc nháy mắt dịch chuyển, cậu điên cuồng thu gặt mạng nhỏ của các thành viên Hắc Hồ môn.

Giết!

Giết!

Máu tươi phun tung toé, chảy ra đầy đất, ào ạt, dần dần hội tụ thành dòng suối.

“Dừng tay!”

Cao Liên Thăng gầm lên lần nữa, ông ta mắt mở trừng trừng nhìn Phượng Tri Hành quét ngang bát phương, đại khai sát giới, vẫn còn như thủy ngân chảy vậy.

Mạnh Đạo Diễn cũng cấp tốc đuổi kịp ở phía sau, nhưng không thể chịu được Phượng Tri Hành quá giảo hoạt rồi.

Mỗi khi bọn họ lấn đến gần Phượng Tri Hành, cậu sẽ tháo thành viên của Hắc Hồ môn ra thành tám khối, sau đó dùng lực mạnh chấn động rồi ném từng mảnh của thi thể qua như mưa, ngăn trở bước tiến của bọn họ.

Phải biết rằng, trận pháp mà đám người Hắc Hồ môn bày ra là trận hình thùng nước, nhân viên đứng sát nhau, không gian giữa đôi bên rất nhỏ.

Điều này sẽ đưa đến một trận tai nạn đáng sợ!

Phượng Tri Hành cầm bảo đao Đồ Long, vóc người cao to hơn ba mét giết vào trong đám người.

Bảo đao Đồ Long dài hơn một mét tám thối lông gãy tóc, chém sắt như chém bùn, một đao chém ngang tới, không phải chỉ chém

trúng một người mà là có thể chém giết ba bốn người.

Chớ đừng nhắc tới Phương Tri Hành xoay tròn tại chỗ một cái, đao phong vung quét ra một hình tròn hoàn mỹ là có thể khiến mười mấy người xung quanh bị cắt ngang.

Quá tàn bạo!

Tình cảnh này như hổ vào bầy dê, lửa rừng cháy mạnh, thế không thể đỡ!

Trong lòng Cao Liên Thắng và Mạnh Đạo Diễn đều lạnh lẽo.

Tuy hơn hai trăm môn nhân này là bọn họ khẩn cấp điều động tới, nhưng một ít người trong đó là thân tín và thân thích của hai bọn họ.

Bởi vì tình báo về Phương Tri Hành không chính xác, có tính lùì lại, dẫn đến hai người bọn họ đưa ra phán đoán sai lầm, chỉ cho là nhiệm vụ săn giết Phương Tri Hành sẽ không quá khó khăn.

Huống chi lần này là ba vị phó môn chủ đồng thời xuất chiến, chắc chắn cực kỳ, làm sao có thể xảy ra vấn đề được?

Căn cứ quy tắc phù sa không chảy ruộng người ngoài, hai người bọn họ cố ý chọn lựa một ít “Người một nhà” đi chia sẻ công lao.

Nào nghĩ tới...

Phương Tri Hành cầm đại đao nơi tay, như vào chỗ không người, chém dưa thái rau, giết được máu bắn ba thước, ngang dọc vô địch.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong!

“Graoo ~”

Đột nhiên, bên ngoài trận hình thùng nước bất thành linh xuất hiện rất nhiều con cự lang, hình thần cao hơn cả người, hung thần ác sát, không biết xuất hiện từ nơi nào.

Đám người Hắc Hồ môn muốn chạy trốn, quay người lại thì đụng phải dị thú cấp 2.

Bọn họ hoảng sợ phát hiện mình bị cự lang ngăn chặn lối đi, không trốn thoát được!

Chương 564: Linh Mẫu (1)

Mười con cự lang phân bố ở xung quanh, hùng hổ, gặp người là cắn.

“Cứu với ~”

“Phó môn chủ mau mau ra tay, cứu bọn ta với!”

Đám người Hắc Hồ môn tuyệt vọng, không còn đường lùi, cả đám dựng thẳng tóc gáy, toàn bộ phát điên.

“Đồ khốn này!”

Cao Liên Thắng trợn trừng mắt như muốn nứt ra, tận mắt nhìn thấy một đệ tử thân truyền của ông ta chịu khổ chém eo, nhất thời hỗn hển.

Dưới sự giận dữ, thân hình của ông ta bỗng nhiên tăng vọt, lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được tăng chiều cao lên hơn ba mét.

Xoẹt xoẹt ~

Y phục trên người ông ta bị nứt vỡ, xé rách thành mảnh nhỏ.

Cao Liên Thắng giơ tay phải lên. Lúc này, tay phải của ông ta đột nhiên mọc ra một tầng lông hổ màu đen thật dày, biến thành một cái hổ trảo to bằng chậu rửa mặt.

“Hóa yêu!”

Thật ra thì Hắc Hồ môn không giống với những thế lực giang hồ bị tiểu môn phiệt nâng đỡ lên như Thanh Ngư bang, Lưu Thủy

môn.

Trên thực tế nó là căn cơ của Phùng gia - một trong bát đại tiểu môn phiệt, một chi vũ trang tư nhân thuộc về Phùng gia.

Môn chủ của Hắc Hồ môn thành linh chính là gia chủ Phùng gia, Phùng Hưng Phúc.

Phó môn chủ Phùng Hưng Lộc còn là tam đệ của Phùng Hưng Phúc nữa.

Chính vì nguyên nhân này, người có tư cách ngồi trên vị trí phó môn chủ đương nhiên có thực lực mạnh mẽ, sở hữu thực lực Cửu Ngưu cảnh.

Sau khi Cao Liên Thăng hóa yêu thì tốc độ tăng mạnh, xông vào trong đám người, thân thể vạm vỡ đung bay đám người Hắc Hồ môn ra ngoài.

Nhất thời, trong thế giới liên tiếp vang lên tiếng xương cốt bị cứng rắn đung gãy.

Cao Liên Thăng không đếm xỉa đến, không quan tâm đến sự sống chết của mấy người Hắc Hồ môn đấy, nhắm thẳng về phía Phương Tri Hành.

Chỉ cần giết Phương Tri Hành là có thể giải quyết tất cả vấn đề.

Để Phương Tri Hành sống lâu một giây là sẽ có rất nhiều môn nhân chịu khổ tàn sát.

“Đến tốt lắm!”

Phương Tri Hành tụ lực đối đãi, vung đao chém dọc.

Bảo đao Đồ Long vẽ từ trên xuống dưới tạo thành một nửa hình tròn.

Cao Liên Thắng không hề sợ hãi, lập tức giơ Hắc Hồ Trảo lên cao đi đón đao.

Ông ta tu luyện &LTH;ắc Hồ công>, cường độ của Hắc Hồ Trảo ngừng luyện ra rất kinh người, bàn tay chắc nịch, cứng cỏi vô cùng, không sợ đao kiếm.

Phập ~

Đao phong và tay trần cứng đối cứng, một cột máu tươi phun tung toé ra.

“A này!”

Cao Liên Thắng sợ hãi cực kỳ, cơn đau đón bén nhọn truyền đến từ Hắc Hồ Trảo.

Đao phong ghim ba tắc vào thịt, va chạm vào xương tay.

Máu tươi ồ ạt chảy ra, theo đao phong chảy xuống, rơi trên mặt đất.

“Đao thật là nhanh, cấp 3?!”

Trong lòng Cao Liên Thắng hoảng sợ, vẻ mặt thay đổi kịch liệt.

Cái quái gì thế, Phương Mậu Phu sở hữu một binh khí cấp 3, tình báo quan trọng như vậy mà từ đầu tới cuối đều không có ai biết hết à?

Phương Tri Hành đánh xuống một đao, lập tức nâng đao lên bổ tiếp, điên cuồng chém, đao ảnh như triều, đổ ập xuống đầu Cao Liên Thắng giống như chặt thịt.

Kinh khủng đao kinh, thế đại lực trầm, tuyệt vời.

Cao Liên Thắng đâu còn dám đón đỡ nữa, vung trảo qua lại, không ngừng lùi lại.

Trong lúc vội vã, ông ta túm môn nhân bên cạnh làm lá chắn bằng thịt đón đỡ đao phong.

Kết quả, đám môn nhân chịu khổ tách rời.

“Oành!”

Lúc này Mạnh Đạo Diễn rút cuộc vọt tới phụ cận, thân hình của ông ta cũng tăng vọt lên 3 mét, tay phải biến thành Hắc Hồ Trảo đánh lên đằng sau.

Một cái quét ngang!

Vụt ~

Không khí trở nên vẩn vọ, hiện lên năm luồng sáng gợn mắt trần có thể thấy được.

Cổ chân Phương Tri Hành vẩn vọ, cơ thể đột nhiên thấp xuống, trở nên phẳng lì mà trơn trượt, sau đó bỗng biến mất tại chỗ, quỷ dị khó lường.

Cao Liên Thăng ngẩng đầu, thầm kêu một tiếng không tốt, song chưởng lập tức giao nhau ở trước ngực.

Thình thịch!

Năm trảo ảnh đánh thật mạnh lên người Cao Liên Thăng, mang ra năm đường máu.

“Hử??”

Mạnh Đạo Diễn rất chi là kinh ngạc, tròn mắt suýt chút nữa thì nhô ra.

Phương Tri Hành đột nhiên biến thân, tốc độ theo đó tăng lên trên diện rộng khiến cho Mạnh Đạo Diễn trở tay không kịp, gây thương tổn nhầm cho Cao Liên Thăng.

Phượng Tri Hành không để ý đến Mạnh Đạo Diễn, thân hình thoát một cái xê dịch đến đằng sau bên phải của Cao Liên Thắng. Cậu thấy ông ta bị đồng bạn ngộ thương thì lập tức đánh chó mù đường.

Thân hình của cậu bỗng nhiên tăng vọt, một lần nữa biến trở về người khổng lồ cao ba mét, hai tay cầm đao chém ngang ra, trúng ngay bụng của Cao Liên Thắng.

Phập ~

Ánh đao lạnh thấu xương!

Bảo đao Đồ Long cuốn theo sức lực lớn, trùng trùng điệp điệp chém ngang qua eo của Cao Liên Thắng.

“Không...”

Cao Liên Thắng chỉ cảm thấy một luồng lạnh lẽo thấu xương tiến vào cơ thể, cổ họng phát ra một tiếng kêu to kinh khủng.

Sau đó thân thể ông ta bay rớt ra ngoài, gãy thành hai đoạn ở giữa không trung, máu vẩy như hắt nước.

“Lão Cao!”

Mạnh Đạo Diễn ghen ngào gào lên, vẻ mặt kinh hãi, lộ ra vẻ như gặp quỷ.

Chương 565: Linh Mẫu (2)

“Này!!”

Trong lòng Phùng Hưng Lộc chột hẫng một nhịp, hô hấp đều ngừng lại.

Cao Liên Thắng bị giết ngay dưới mắt của hắn!

Từ đầu tới đuôi, Cao Liên Thắng và Phương Tri Hành chỉ giao thủ mấy hiệp đã bị Phương Tri Hành lấy xu thế nghiền ép, bẻ gãy nghiền nát đánh bại giết chết.

Phùng Hưng Lộc trừng mắt, sắc mặt không kiềm được trở nên ngưng trọng.

“Mạnh Đạo Diễn, đến phiên ngươi...”

Phương Tri Hành giết người, bảo đao Đồ Long tiêu sái xoay vòng, vác ở trên vai.

Cậu xoay người, ánh mắt lạnh lẽo, sát khí tùy ý, nhìn chăm chăm theo dõi Mạnh Đạo Diễn.

“Ngươi!”

Mạnh Đạo Diễn thấy sợ hãi trong lòng, không chút nghĩ ngợi, mãnh hổ nhảy lên, nhanh chóng lùi lại kéo dài khoảng cách.

Nhưng mà nháy mắt sau đó!

Hắn ngẩng đầu lên, liền thấy cơ thể Phương Tri Hành đột nhiên co rút lại, trở nên trơn trượt xông thẳng đến, bay nhanh như gió, mau đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Gần như là chỉ chớp mắt Phương Tri Hành đã đi tới trước mặt hắn, thân hình lại mạnh mẽ tăng vọt, đồng thời giờ giờ bảo đao Đồ Long lên cao và chém xuống.

Da mặt Mạnh Đạo Diễn căng chặt, lông tơ dựng thẳng, bắp thịt bên cánh tay phải kịch liệt phồng lên, Hắc Hồ Trảo vô hình trung to lên ba phần, vung quét về phía trước.

“Người quá chậm!”

Phương Tri Hành cười khinh thường. Cậu đã nhìn ra Cao Liên Thăng và Mạnh Đạo Diễn có chút thực lực, nhưng không nhiều lắm. Số tuổi của hai người bọn họ có chút lớn, sức chiến đấu còn không bằng Cổ Kính Chương trẻ trung khỏe mạnh.

Dưới trạng thái Huyết Vồng + Đồ Long đao, cậu có thể đánh bại hai phó môn chủ Cao Mạnh.

Bá!

Ánh đao chớp động, ý lạnh như thủy triều!

Bảo đao Đồ Long thế như chẻ tre, chém ở trên vai Mạnh Đạo Diễn.

Phụt ~

Lượng lớn máu nóng phun tung toé ra.

Cả người Mạnh Đạo Diễn chấn động, bị đao phong đè nặng, ngửa mặt ngã xuống đất.

Đao phong cắt vào trong thịt, cắm ở giữa xương, hơn nửa phần vai gần như bị bổ ra.

Về mặt Mạnh Đạo Diễn vận vẹo, hai tay nắm chặt lấy sống đao, không cho Phương Tri Hành rút ra.

“Ngu ngốc!”

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, hai tay đột nhiên buông lỏng chuôi đao, vung nắm đấm lớn như đồng cát cuồng bạo đánh vào ngực của Mạnh Đạo Diễn.

Thình thịch thình thịch!

Đại địa chấn động!

Phương Tri Hành ra quyền như mưa rơi, giã ở trên ngực Mạnh Đạo Diễn như bằm tỏi.

“Phụt ~”

Miệng Mạnh Đạo Diễn càng không ngừng ho ra máu, chỉ chốc lát sau ngực đã bị đánh cho không ra gì, đau đớn muốn chết.

“Dừng tay!”

Phùng Hưng Lộc giận không kìm được, hấp tấp vọt tới.

Phương Tri Hành một phát bắt được bảo đao Đồ Long, nhấc chân đá vào thắt lưng của Mạnh Đạo Diễn.

Thình thịch ~

Mạnh Đạo Diễn bay ngang ra ngoài, xoay tròn thật nhanh trên không trung, vọt tới trước mặt Phùng Hưng Lộc.

“Lão Mạnh!”

Phùng Hưng Lộc lập tức dừng bước lại, hai tay giơ lên đi đón Mạnh Đạo Diễn.

Thế nhưng, bùm ~

Mạnh Đạo Diễn đột nhiên nổ tung, hóa thành một đám mưa

máu, phun tung toé tứ tán.

Phùng Hưng Lộc bị máu loãng phun đầy người, từ đầu đến chân trải rộng cặn huyết nhục.

Hắn trực tiếp trợn tròn mắt, ngẩng đầu nhìn lại.

Giờ khắc này, tia ánh nắng chiều cuối cùng biến mất tại nơi xa.

Trên bến đò thi thể nằm la liệt, máu tươi khiến tia ánh nắng chiều cuối cùng hiện ra một luồng chiều tà đỏ tươi.

Đám người Hắc Hồ môn đều chết hết, chỉ còn lại một mình hắn!

Tổn thất thảm thiết như vậy, trước đó chưa từng có!

“Phương! Mậu! Phu!”

Trên trán Phùng Hưng Lộc nổi gân xanh, khuôn mặt vặn vẹo, hàm răng nghiến chặt vào nhau ken kết.

Phương Tri Hành thở phào, nâng bảo đao Đồ Long lên, ngoắc ngón tay đậm mực nói: “Người là người Phùng gia, hắn là mạnh hơn Cao Liên Thắng và Mạnh Đạo Diễn đúng không? Đến đây đi, nhất định đừng khiến ta phải thất vọng.”

Nghe xong lời này, Phùng Hưng Lộc như là nghe được một câu chuyện cười, ngửa đầu cười to nói: “Người thật đúng là vô tri biết không sợ, thế mà lại đánh đồng người trong môn phiệt như ta đây với loại Cao Liên Thắng và Mạnh Đạo Diễn. Hai người bọn họ chỉ là con chó Phùng gia ta nuôi mà thôi.”

Phương Tri Hành nhướn mày nói: “Tốt lắm, vậy hãy để cho ta nhìn xem chủ nhân là người đây rồi cuộc khác với chó ở chỗ nào.”

Trong cơn giận dữ, Phùng Hưng Lộc cấp tốc cởi bỏ áo khoác. Đột nhiên hắn ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về nơi xa.

Sắc trời dần dần tối xuống.

Gió to gào rít giận dữ, vù vù, thổi cho cỏ lau lay động quay lại.

Một chiếc thuyền lớn theo gió vượt sóng nhanh chóng lái tới, đến bến đò Lô Vĩ.

Ba bóng người đứng ở mép thuyền, hai trung niên và một lão già, đều mặc đồ trắng.

Thuyền lớn cấp tốc dừng sát bến đò.

Ba người kia liếc nhìn khung cảnh đầy huyết tinh trên bến đò, không khỏi nhìn nhau một cái, vô cùng ngạc nhiên kinh ngạc.

Sau đó bọn họ xoay người rời thuyền, nhanh chóng đi qua con đê dài, ba chân bốn cẳng, cũng đi tới bến đò.

Ba người kia dừng bước, chăm chú nhìn kỹ, trên đất đầy chân cụt tay đứt máu me đầm đìa, vô cùng thê thảm.

Bọn họ không khỏi cau mày, biểu cảm trên mặt trở nên nghiêm trọng.

Sắc mặt Phùng Hưng Lộc âm trầm, lập tức hô: “Ba vị Thẩm gia, các người đã tới rồi.”

Chương 566: Pháp Vương (1)

Ba người kia tùy ý chấp tay.

Lão già đứng ở chính giữa không mẫn không nhạt nói: “Phùng phó môn chủ, không ngờ Hắc Hồ môn các người gặp phải tổn thất lớn như vậy.”

Phùng Hưng Lộc hừ lạnh nói: “Chết mất mấy tên phế vật mà thôi, không nhọc Thẩm gia các người lo lắng. Có điều, ta ngược lại có thể miễn phí nói cho các người biết một tin tức, Cổ Kính Chương đúng là đã chết rồi, hơn nữa chính là đã chết trên tay tên Phương Mậu Phu này.”

Ba người Thẩm gia đồng thời biến sắc, nhìn nhau một cái, tầm mắt rơi lên trên người Phương Tri Hành.

Lúc này Phương Tri Hành đứng trong vũng máu, dưới chân xác chết khắp nơi, phía sau còn có mười con cự lang bảo vệ xung quanh, khí phách vênh váo, tạo nên cảm giác áp bách lớn lao.

“Phương Mậu Phu, Cổ Kính Chương thật sự đã chết trên tay người à?”

Lão già kinh ngạc nghi ngờ không thôi, vẫn không tin tưởng cho lắm.

Rất nhiều chuyện chính là như vậy, khi một người đã có định kiến sẵn thì sẽ rất khó tiếp thu tình báo mới.

Ví dụ bọn họ nắm giữ được một ít tin tức là Phương Tri Hành đã ăn Phá Hận đan, vậy cậu sẽ không thể đột phá Cửu Ngưu cảnh được, dẫn đến trong lòng đã có một phán đoán.

Cho nên trừ phi tận mắt nhìn thấy, không một ai tin tưởng Phương Mậu Phu giết được Cổ Kính Chương.

Phương Tri Hành không trả lời mà hỏi lại: “Còn chưa thỉnh giáo ba vị là?”

Lão giả đáp: “Lão phu Thẩm Kim Tùng, hai người bọn họ là con trai và cháu trai của ta, Thẩm Ngọc Bạch, Thẩm Ngọc Nhân.”

Phương Tri Hành gật đầu, đáp: “Cổ Kính Chương là do ta giết.”

Thẩm Kim Tùng hơi trợn mắt, hô hấp dừng lại nói: “Người là Cửu Ngưu cảnh?!”

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Người thử xem chẳng phải sẽ biết?”

Thẩm Kim Tùng lại chuyển hướng Phùng Hưng Lộc hỏi: “Người còn đánh nữa không? Không đánh thì Thẩm gia ta sẽ thu mạng nhỏ của Phương Mậu Phu.”

Phùng Hưng Lộc giận tím mặt, trầm giọng nói: “Lão thất phu, người đang coi thường ta đấy à? Phương Mậu Phu vừa giết hai phó môn chủ của Hắc Hồ môn ta, thù này không báo, sau này còn lẫn lộn thế nào trên giang hồ nữa?”

Thẩm Kim Tùng biến sắc, chần chờ một chút rồi gật đầu nói: “Quy củ giang hồ, tối trước được trước, để người đánh trước đi.”

Sở dĩ lão ta làm ra nhượng bộ, một là bởi vì Hắc Hồ môn người ta đã chết nhiều người như vậy, tiêu hao hết thể lực của Phương Tri Hành, đường đường Thẩm gia sẽ không thềm chiếm tiện nghi.

Hai là bởi vì bọn họ rất ngạc nhiên, Phương Tri Hành rốt cuộc có con bài chưa lật như thế nào mà có thể tạo thành phiền toái lớn

như vậy cho Thảm gia và Hắc Hồ môn.

Phùng Hưng Lộc chậm rãi giơ tay phải lên, thân hình của hắn nhanh chóng biến lớn, tăng mạnh lên hơn 3 mét 5.

Tay phải của hắn cũng mọc ra lông hổ màu đen, biến thành hổ trảo.

Hơn nữa không chỉ là bàn tay phải, cánh tay hắn cũng bao trùm lông hổ đen.

Trong chớp nhoáng, Phùng Hưng Lộc trợn mắt tròn xoe, giống như một con cự hổ xuống núi, uy phong lẫm lẫm, không ai bì nổi.

Nhìn thấy cảnh này, lỗ tay Tế Cầu xù xuống, theo bản năng lui về sau đi, người được khí tức nguy hiểm.

Phương Tri Hành không thay đổi sắc mặt, gật đầu khen: “Ừ, như này còn ra dáng chút.”

“Còn ra dáng chút? Ha hả, người nghĩ ta ra dáng gì hả!”

Đầu gối Phùng Hưng Lộc uốn lượn, một tiếng vèo vang lên, hắn chột biến mất tại chỗ, mặt đất theo đó nổ tung, bụi bặm cuốn lên.

Phương Tri Hành nghiêng qua bên tay trái, vung vẩy bảo đao Đồ Long chém tới.

Keng!

Tiếng đánh to lớn truyền tới, như là tiếng chuông trong chùa, nặng nề mà long trọng.

Phương Tri Hành và Phùng Hưng Lộc đồng thời đứng yên bất động.

Bảo đao Đồ Long bị Hắc Hồ Trảo tóm chặt lấy.

Phùng Hưng Lộc tiếp đao bằng một tay, Hắc Hồ Trảo không bị thương một chút nào.

Hắn cười gằn nói: “Cảm nhận được chênh lệch chưa hả? Sở dĩ môn phiệt thế gia có thể quyền khuynh thiên hạ, thứ bọn họ dựa vào chính là phần thực lực tuyệt đối nghiền ép người bình thường như các người này đây!”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng rực, sự hưng phấn hiện rõ trên mặt, nhếch miệng cười nói: “Khá lắm khá lắm, châm không lủng, người đúng là không làm ta thất vọng, người trong môn phiệt thật mạnh mẽ!”

Lời còn chưa dứt, đáng người cậu lại lần nữa tăng vọt.

Trong phút chốc, cậu cao đến 3,5 mét!

“Người!”

Sắc mặt Phùng Hưng Lộc thay đổi mạnh, giật nảy mình, kinh hãi nói: “Đây là 2 lần biến thân?!”

Hắn bất chấp tất cả lập tức bộc phát Hắc Hồ Thần Lực, dùng Hắc Hồ Trảo quét ngang bảo đao Đồ Long, lưỡi đao chạm vào cổ Phương Tri Hành.

Nhưng hắn không hề chú ý đến quá trình Hóa Yêu của Phương Tri Hành vẫn chưa kết thúc.

Ào ào~

Xương đuôi sau lưng Phương Tri Hành như thể vỡ ra, máu phun ồ ạt nhanh chóng ngưng tụ thành 1 xúc tu máu trắng kiện.

Ngay sau đó, xúc tu máu thò ra giữa 2 chân Phương Tri Hành bắt ngờ quấn lấy 2 chân Phùng Hưng Lộc.

“Hả?!”

Phùng Hưng Lộc giật nẩy mình, thân thể ngã ngửa ra sau, trời đất bỗng chốc quay cuồng.

Trong chớp nhoáng, hắn đã bị treo lủng lẳng giữa không trung cao khoảng 4-5 mét, rồi đập mạnh xuống đất.

Chương 567: Pháp Vương (2)

Tinh thần Phùng Hưng Lộc xiết chặt, kinh phong gào thét bên tai, gáy hần đập xuống mặt đất với tốc độ cực nhanh.

Rầm~

Mặt đất chấn động, bụi mù mịt nổi lên xung quanh.

Một cái hố to xuất hiện trên mặt đất.

Phùng Hưng Lộc nghiêng đầu lại, người không bị gì.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, hần vịn vẹo cánh tay Hắc Hồ vươn tới mặt đất, Hắc Hồ Trảo chạm đất trước, chống đỡ dùm cái gáy nên mới không bị trúng đòn tấn công nặng nề.

Sau đó, trong cơ thể hần phát ra tiếng rắc kết kỳ dị, 2 đùi bỗng co lại và thoát khỏi xúc tu máu đang quấn chặt.

“Ồ, người cũng biết Súc Cốt à?” Phương Tri Hành không khỏi bất ngờ.

Phùng Hưng Lộc bật người tại chỗ đứng dậy, bất ngờ huy động Hắc Hồ Trảo quét ra.

Năm đạo trảo ảnh quệt vào xúc tu máu tạo ra 5 vết máu.

Nhưng xúc tu máu vẫn đập xuống quất vào đỉnh đầu Phùng Hưng Lộc.

Toàn thân Phùng Hưng Lộc bỗng chùng xuống, 2 chân chìm trong bùn vừa đến đầu gối.

Hắn chưa kịp nhảy lên thì thân thể lại bị xúc tu máu quần lầy, siết chặt.

Cũng may hắn kịp thời rút cánh tay phải ra vung Hắc Hồ Trảo, hung hăng đập tới.

Phụt~

Huyết dịch ào ra phun tung tóe.

Hắc Hồ Trảo đâm thật sâu vào trong xúc tu máu.

Phùng Hưng Lộc không khỏi vui mừng.

Hắn tức thì đưa ra phán đoán rằng xúc tu máu của Phương Tri Hành chỉ là phần máu thịt, mức độ phòng ngự có hạn nên không chặn được Hắc Hồ trảo của hắn.

“Haha!”

Phùng Hưng Lộc sĩ khí tăng cao, hung hăng bộc phát sức mạnh, Hắc Hồ Trảo khuấy động, xé toạc 1 đường, máu lập tức tuôn trào.

Trước tình hình này, Tế Cầu không khỏi co rụt con người lại.

Phùng Hưng Lộc không hổ là Cửu Ngưu cảnh môn phiệt, quá mạnh mẽ và ghê gớm, vượt xa đám người Cổ Kính Chương, thực lực cách biệt thấy rõ.

Trên con đường bỏ trốn của mình, cuối cùng Phương Tri Hành đã gặp phải cọng rơm cứng.

Đương nhiên, đây cũng là lần đầu Phương Tri Hành chính thức giao thủ với Cửu Ngưu cảnh môn phiệt.

Cửu Ngưu cảnh môn phiệt mạnh đến mức nào đúng là không đánh thì không biết, đánh rồi mới giết mình.

Có điều, Tế Cầu biết Phương Tri Hành vẫn còn 1 tuyệt chiêu hút máu nhưng đến giờ cậu vẫn chưa sử dụng.

Về phần tại sao cậu chưa sử dụng...

Tế Cầu quá hiểu Phương Tri Hành.

Giờ khắc này, Phương Tri Hành đang kiểm tra cách biệt thực lực giữa cậu và Cửu Ngưu cảnh môn phiệt.

Trải qua 2 hiệp chém giết lẫn nhau thì Phương Tri Hành khi Hóa Yêu tăng 1 viên mãn bị áp chế hoàn toàn.

Phương Tri Hành bình tĩnh như thường, xúc tu máu bị trọng thương nên cậu sẽ cảm nhận được cảm giác đau đớn chân thật.

Cậu cắn răng chịu đựng, nét mặt không có bất kỳ thay đổi nào như thể xúc tu máu kia không hề dính dáng tới cậu vậy.

“Thứ gì vậy? Hahaha, người thế này mà cũng xứng gọi là Hóa Yêu ư?”

Phùng Hưng Lộc bật cười điên cuồng, Hắc Hồ Trảo thuận thế truy kích, dự định cào xúc tu máu thêm mấy nhát nữa cho nó đứt hẳn luôn.

Thế nhưng điều khiến hắn bất ngờ chính là xúc tu máu chẳng những có thể động đậy mà tốc độ còn rất nhanh chóng, bất thành lình nó quất quét ra rồi đâm vào người hắn.

Bốp!

Phùng Hưng Lộc bị hất văng ra ngoài, sau khi rơi xuống đất, lồng ngực hắn đau đớn.

Hắn ngẩng đầu và cẩn thận nhìn, vẻ mặt không khỏi hiện lên sự ngạc nhiên.

Xúc tu máu có thể nhanh chóng lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, miệng vết thương rất nhanh khép lại như lúc ban đầu.

Phùng Hưng Lộc hít thật sâu, lúc này hẳn mới nhận ra điểm khó xử lý của xúc tu máu.

Khi nhìn thấy cảnh này, 3 người nhà họ Thẩm thay đổi sắc mặt, nhin không được bắt đầu nói chuyện.

“Ừm, thú vị đấy.”

Thẩm Kim Tùng có vẻ hơi nghiêm nghị, phân tích: “Thật ra, bản chất Hóa Yêu của Phương Mậu Phu tập trung ở huyết dịch, đây chính là Hóa Yêu có độ khó cao, hơi giống với ma công.”

Thẩm Ngọc Bạch lên tiếng: “Phụ thân, ý của người là Hóa Yêu của Phương Mậu Phu có thể tự chữa lành vô hạn, đánh mãi cũng không tổn hại à?”

Thẩm Kim Tùng lắc đầu nói: “Trên đời này làm gì có thứ nào đánh hoài không tổn hại chứ, ta đoán thay vì nói xúc tu máu của Phương Mậu Phu lành nhanh thì có thể nói là nó chịu tổn thương nhẹ, dù sao xúc tu kia cũng do huyết dịch tạo thành, sức mạnh xuyên vào đó chỉ tạo thành tổn thương rất nhỏ.”

Thẩm Ngọc Nhân gật đầu nói: “Khi xúc tu máu bị đả thương dường như Phương Mậu Phu không cảm nhận được đau đớn, bởi vậy có thể đoán được Hóa Yêu của hắn vẫn chưa quá thành thực, thứ được biến hóa ra lại đứt lìa khỏi bản thể.”

Thẩm Ngọc Bạch giật mình nói: “Ừ ừ, nó tương tự như cái đuôi của thạch sùng vậy, có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.”

Thẩm Kim Tùng gật đầu, khinh thường nói: “Một hình thái có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào cho thấy uy năng thể hiện ra ngoài cực kỳ có hạn, hơn nữa điều này hoàn toàn đi ngược với mục đích của

Hóa Yêu, vì Hóa Yêu là tăng cường sức chiến đấu, còn Phương Mậu Phu tạo ra xúc tu phế vật này chú định khó thành đại khí.”

Chương 568: Pháp Vương (3)

Thẩm Ngọc Bạch rất tán đồng, gật đầu nói: “Mỗi lần Phương Mậu Phu chữa lành vết thương hẳn là sẽ tiêu hao khá nhiều sức mạnh, cứ tiếp tục như vậy khả năng cao hẳn sẽ bại trận.”

Thẩm Ngọc Nhân liền nói: “Kỳ thật, chỉ cần Phùng Hưng Lộc đến gần thân thể Phương Tri Hành thì lập tức có thể giết chết hẳn.”

Thẩm Kim Tùng bật cười, nói: “Phùng Hưng Lộc dường như muốn khoe khoang thực lực một chút nên đã thi triển hùng phong, chọn cách tấn công chính diện, đây chính là đấu pháp cứng chọi cứng.”

Trong lúc 3 người trò chuyện, Phương Tri Hành đột nhiên cử động.

Chỉ thấy cậu xông lên, chạy nhanh như bay, đồng thời xúc tu máu của cậu xoay vòng tròn, lúc thì đánh về phía Phùng Hưng Lộc, lúc thì quất đảo qua.

Phùng Hưng Lộc thấy vậy lập tức di chuyển, lắc mình xê dịch, Hắc Hổ Trảo nhân cơ hội quét ra, phóng từng vết cào có thể thấy bằng mắt thường.

Xúc tu máu vô cùng linh hoạt, có thể né tránh phần lớn các trảo ảnh, thỉnh thoảng bị cào trúng thì cũng chỉ hiện lên một vết máu mà thôi.

Bốp!

Phùng Hưng Lộc lại bị xúc tu máu đập trúng, thân thể bay lệch

ra ngoài, lộn nhào trên không rồi rơi ầm xuống đất.

Hắn lập tức vùng quét Hắc Hồ Trảo tạo ra 1 vùng trảo ảnh.

Đúng như dự đoán, Phương Tri Hành tiếp tục dùng xúc tu máu cuộn tới.

Phụt phụt phụt~

Tức thì, trên xúc tu máu hiện lên nhiều vết thương hơn.

Nhưng xúc tu máu lại siết chặt và tóm lấy Phùng Hưng Lộc, quấn quanh hắn.

“Haha, người có thể làm gì được ta?”

Phùng Hưng Lộc toàn thân Súc Cốt tạo ra 1 khoảng hở rồi tiếp tục vùng Hắc Hồ Trảo lên, hung hăng đâm xuống.

Hắc Hồ Trảo sắc bén vô song, thọc thật sâu vào trong máu thịt.

“Chỉ có thể...”

Phùng Hưng Lộc bất ngờ kéo móng vuốt xé rách xúc tu máu tạo thành 1 khe hở lớn, trông như thể cắt đôi xúc tu máu.

Nhưng trong nháy mắt, máu dâng trào bỗng tản ra để lộ thanh đao đao bất thành linh thọc tới.

Phập!

Phùng Hưng Lộc thay đổi sắc mặt rõ rệt, cúi đầu nhìn thấy thanh bảo đao Đồ Long đã đâm vào trong bụng hắn, máu tươi lập tức chảy ào ạt.

Phương Tri Hành giữ đao bằng 2 tay, trong tư thế nửa ngồi xổm, tay trái cầm đao, tay phải đề lên chuôi đao, tiếp tục phát lực, lưỡi đao liên tục tiến về phía trước và đâm thật sâu vào trong

máu thịt của hắn.

“Người thật sự rất mạnh, nếu chỉ dựa vào mỗi xúc tu máu thì không thể hạ được người, ta gần như sắp chết đến nơi nhưng ta còn có bảo đao Đồ Long.” Phương Tri Hành lạnh lùng nói.

“Người, người...”

Phùng Hưng Lộc lộ vẻ thống khổ, lòng thầm nghĩ tiêu rồi.

Trước đó, Phương Tri Hành vẫn luôn sử dụng xúc tu máu tiến hành tấn công từ xa, vừa nhanh lại vừa mạnh mẽ làm cho hắn mệt mỏi đối phó, từ đầu đến cuối không cách nào tới gần cậu được.

Không ngờ rằng, Phương Tri Hành lại đánh đòn phủ đầu, bất thành linh đến bên cạnh hắn, thọc 1 đao khiến hắn trọng thương!

Trong lòng Phùng Hưng Lộc khẩn trương, tay trái giữ chặt sống đao, Hắc Hồ Trảo lần nữa giơ cao lên.

Bỗng nhiên, xúc tu máu duỗi tới trước quăn chặt lấy cánh tay phải của hắn.

Phương Tri Hành bất ngờ vận chuôi đao, bảo đao Đồ Long hung hăng khuấy động trong bụng Phùng Hưng Lộc, vết thương nhanh chóng mở rộng, máu chảy ồ ạt.

“Đi chết đi!”

Phương Tri Hành lùi về sau, đồng thời rút bảo đao Đồ Long lại làm cho máu tươi càng chảy nhiều hơn.

Gần như cùng lúc đó, xúc tu máu nhanh chóng phóng tới bụng Phùng Hưng Lộc.

“Người định làm gì?”

Phùng Hưng Lộc kinh hãi biến sắc, rùng mình.

Một giây sau, hắc trơ mắt nhìn xúc tu máu chui vào trong bụng mình.

“A á á~”

Nỗi đau xé rách tim gan lập tức ập đến!

Phùng Hưng Lộc đau đớn đến mức không thở nổi, thân thể không nghe theo đầu óc sai khiến nữa.

Xúc tu máu tung hoành ngang dọc trong thân thể hắc, đè áp lực phủ ngũ tạng, chui vào trong dạ dày chạy dọc theo thực quản và chui từ trong mồm hắc ra.

Toàn thân Phùng Hưng Lộc run rẩy kịch liệt, thất khiếu chảy máu, trên mặt hiện lên nỗi khủng hoảng đến cùng cực.

Rất nhanh sau đó hắc không còn động đậy nữa.

“Ơ kìa~”

Ba người họ Thẩm cứng đờ, mắt tròn tròn nhìn chăm chăm vào cảnh tượng vừa diễn ra.

Trong tiềm thức của bọn họ, Phùng Hưng Lộc là người trong môn phiệt giống như họ.

Thế nên, Phùng Hưng Lộc tuyệt nhiên không có lý nào lại bại dưới tay Phương Tri Hành.

Vấn đề nằm ở chỗ hắc thắng như thế nào, cần bao nhiêu thời gian để có thể kết thúc cuộc chiến.

Hoàn toàn không thể ngờ rằng...

“Phùng Hưng Lộc chơi ngu rồi!”

Thẩm Ngọc Bạch kinh ngạc mãi thôi, khó có thể tin được.

Thẩm Ngọc Nhân cũng không dám tin, chần chừ nói: “Ngựa vấp ngã rồi, binh khí trong tay Phương Mậu Phu chắc là cấp 3, Phùng Hưng Lộc quá bất cẩn!”

Thẩm Kim Tùng nhú mày, tặc lưỡi nói: “Không, cho dù Phùng Hưng Lộc chủ quan, Phương Mậu Phu hẳn là cũng không có thực lực giết được Cửu Ngưu cảnh môn phiệt!”

Thẩm Ngọc Bạch kinh ngạc hỏi: “Phụ thân, ý của người là gì?”

Thẩm Kim Tùng hít thật sâu, cắn răng nói: “Hay cho tên Phương Mậu Phu này, giả heo ăn thịt hổ, tiểu tử này là cao thủ, chúng ta đều xem nhẹ hắn rồi!”

Chương 569: Khác Biệt (1)

Thẩm Ngọc Bạch và Thẩm Ngọc Nhân bắt gặp nhìn nhau.

Vốn là cao thủ môn phiệt, cho tới bây giờ đối thủ trong mắt bọn họ cũng chỉ có môn phiệt khác.

Chỉ là 1 tên Phương Mậu Phu, đồ chó săn do La gia bồi dưỡng ra mà thôi, căn bản không đáng để bọn họ phải huy động nhân lực và nghiêm túc đối xử như vậy.

Lần này, sở dĩ phát tới 3 người nhà họ Thẩm, dĩ nhiên không phải tập trung đối phó với 1 mình Phương Mậu Phu mà là vì để đối phó với người bảo vệ cho Phương Mậu Phu.

Bọn họ cho rằng phía sau Phương Mậu phu có người bảo vệ nên Cố Kính Chương đã chết trong tay người đó.

Sự ngạo mạn ăn sâu tận xương tủy đã làm cho bọn họ nhất thời khó mà nhìn thẳng vào thực tế trước mắt.

Thẩm Kim Tùng nghiêm túc nhắc nhở: “Cố Kính Chương và 3 bị phó môn chủ của Hắc Hồ môn đều chết hết rồi, 1 lần xảy ra thì có thể nói là ngoài ý muốn chứ không thể lần nào cũng đều là ngoài ý muốn được.”

Nghe lời này, Thẩm Ngọc Bạch và Thẩm Ngọc Nhân khựng lại, bắt gặp nhìn Phương Tri Hành một cách nghiêm túc.

Gần như đồng thời, Phương Tri Hành hít thật sâu, chậm rãi xoay người lại, lạnh lùng nhìn về phía 3 người nhà họ Thẩm, giọng nói lãnh đạm: “Các người cùng xông lên đi.”

Thẩm Kim Tùng nghiêm nét mặt, nhắc thanh trường kiếm

bước ra, dặn dò: “Đừng giữ chiêu, cứ toàn lực ứng phó, 2 người các con đi kiểm chế xúc tu máu còn ta sẽ tấn công bản thể của hắn.”

“Đã rồi!”

Thẩm Ngọc Bạch và Thẩm Ngọc Nhân tách ra 2 bên và lao đến.

Thẩm Kim Tùng nhanh chóng phóng tới trước mặt Phương Tri Hành, trầm giọng nói: “Phương Mậu Phu, người chiến đấu liên tục này giờ thì còn được mấy phần sức lực nữa hả?”

Lời còn chưa dứt, lão giả hít thật sâu, thân thể run lên nhè nhẹ, trên làn da còn có khí lưu mơ hồ vờn quanh.

Phương Tri Hành nhướng mày, bỗng mở Đồng Tử Xích Huyết.

Cậu vừa nhìn liền phát hiện khí huyết khắp người Thẩm Kim Tùng bành trướng dữ dội, sau khi lực khí huyết lẫn vào trong không khí thì cấp tốc tụ vào thanh trường kiếm trong tay hắn.

“Đây có lẽ nào?”

Phương Tri Hành tâm thần khê động, xúc tu máu xoay tròn trước người.

Thẩm Kim Tùng bật cười, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Xoẹt!

Bất thành linh, 1 đạo kiếm quang sắc bén quét qua hình thành nên 1 đường kiếm khí hình cung có thể thấy bằng mắt thường chém về phía Phương Tri Hành.

Phụt xoẹt~

Xúc tu máu lập tức bị chém đứt thành 2 đoạn.

“Là kiếm khí?!”

Phương Tri Hành thầm nghĩ đúng như cậu đã đoán.

<Đoạn Thủy Kiếm Pháp> của Thẩm gia đúng là danh bất hư truyền, bí quyết Hóa Yêu là giải phóng khí tức trong cơ thể ngưng tụ thành kiếm khí.

“Quả không tầm thường!”

Phương Tri Hành hơi cong khoe miệng, xúc tu máu ở trên mặt đất.

Ào ào~

“Giết!”

Một tiếng hét vang lên, Thẩm Ngọc Bạch tiếp cận từ bên trái, đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ.

Gần như cùng lúc với khi Thẩm Kim Tùng tế ra 1 nhát kiếm, Thẩm Ngọc Bạch cũng vọt vàng xuất thủ.

Chỉ thấy thân thể của hắn hơi rung động, khí tức bành trướng không thôi.

Trong sắc trời ảm đạm, bên ngoài thân thể hắn còn có ánh sáng mờ hồ lưu chuyển.

Đây là Hóa Yêu của người nhà họ Thẩm, nhìn thoáng qua thân thể gần như không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng trên thực tế, biến hóa kịch liệt đều phát sinh trong cơ thể, người ngoài không thể nào nhìn thấy được thôi.

Cơ thể con người giống như 1 kho tàng, chất chứa vô vàn thứ, đếm mãi không hết.

Làn da, cơ bắp, thịt, xương cốt, huyết dịch, đôi mắt, khí tức...

Bao gồm cả vô hình và hữu hình!

Tóm lại, mỗi một bộ phận trên cơ thể con ời đều có thể Hóa Yêu.

Đồng thời, kết quả Hóa Yêu cũng hằng hà vô số, kỳ lạ và đa dạng.

Còn hình thái Hóa Yêu của Thẩm gia chủng chỉ là 1 loạt trong số đó mà thôi.

Kiểm khí bền bỉ như nước được nuôi dưỡng và tạo ra trong cơ thể Thẩm Ngọc Bạch, sau đó truyền lên thanh trường kiếm và nhanh chóng được phóng ra ngoài.

‘Nhanh’ chính là bí quyết của Đoạn Thủy Kiếm Pháp!

Kiểm khí cực nhanh sản sinh ra lực sắc bén không gì sánh được, phá vỡ mọi thứ.

Chém đứt thác nước và sông ngòi!

Đoạn Thủy Kiếm Pháp đúng là danh xứng với thực!

Thẩm Ngọc Bạch hít 1 hơi bỗng nhiên xuất kiếm.

Chỉ 1 thoáng!

Ba đạo kiếm khí hình cung như thể thực chất bắn ra, gào thét xé rách không khí, kéo ra thành đuôi ánh sáng thật dài.

Kiểm khí nhanh như điện xẹt chém về phía Phương Tri Hành.

Có điều, Phương Tri Hành đã được xúc tu máu bao bọc vào giữa, quấn quanh nhiều vòng.

Ba nhát kiếm khí vụt qua, xoay tròn trên không rồi chuyển thành đường thẳng, cuối cùng trảm lên trên xúc tu máu, lóe chớp cắt đứt.

Phụt xì~

Xúc tu máu lập tức bị cắt đứt thành 3 vết thương.

Mỗi 1 vết thương đều dài đến 2 mét, sâu hơn nửa xúc tu máu.

Trong nháy mắt, xúc tu máu vỡ ra thành 3 khe lớn, máu tươi điên cuồng trào ra.

Chỉ là 3 đạo kiếm khí do 1 nhát kiếm hóa thành đã gây nên tổn thương có thể nói là vô cùng kinh người.

Chương 570: Khác Biệt (2)

Thẩm Ngọc Bạch nhếch khóe miệng, sự đặc ý hiện rõ giữa 2 đầu lông mày hăn.

Thế nhưng kiếm khí của hăn chỉ xé rách vòng bên ngoài nhất của xúc tu máu chứ chưa mấy may chạm đến chỗ sâu nhất của Phương Tri Hành.

“Hả, cứng như vậy à?”

Thẩm Ngọc Bạch lập tức ý thức được mức độ rắn chắc của xúc tu máu rất cao.

“Chẳng trách từ đầu đến cuối, Hắc Hồ Trảo của Phùng Hưng Lộ đều không thể cắt đứt xúc tu máu.”

Thẩm Ngọc Bạch ngẫm nghĩ, nếu hăn tập trung kiếm khí thành 1 nhất, hăn là có thể trực tiếp chặt đứt xúc tu máu.

Kiểm khí của Thẩm gia rất mạnh ở phương diện lực công kích, vượt qua cả Hắc Hồ Trảo, khuyết điểm của nó là tiêu hao quá lớn.

Vừa nghĩ đến đây, Thẩm Kim Tùng đã tạo ra kết quả trước 1 bước, dùng 1 nhất kiếm chặt đứt xúc tu máu.

Hăn lại nghe Thẩm Kim Tùng lên tiếng nhắc nhở: “Đừng phân tán kiếm khí, cố gắng đạt tới mỗi 1 kiếm đều tạo thành tổn thương lớn nhất.”

Thẩm Ngọc Bạch lập tức đáp: “Phụ thân, ta biết rồi!”

Hăn vừa nói xong câu đấy, đột nhiên phát giác có gì đó dị thường nên cúi đầu nhìn.

Róc rách~

Máu ồ ạt chảy ra thật nhanh!

Huyết dịch trên mặt đất và huyết dịch trong thi thể toàn bộ đều lưu động, cuộn cuộn từ khắp nơi chảy về một phía.

Giờ khắc này, dường như tất cả huyết dịch đều đang rục rịch, điên cuồng tụ lại dưới chân Phương Tri Hành rồi leo lên thân thể cậu.

Thẩm Ngọc Bạch sững sờ, trợn mắt thấy 3 khe hở do hấn chém trong nháy mắt khép miệng lại như lúc ban đầu.

“Ồ, thế này...”

Thẩm Kim Tùng cũng mở to 2 mắt chứng kiến xúc tu máu bị ông ta chặt đứt bỗng chia ra 1 sợi tơ máu thật kết nối vào xúc tu máu 1 lần nữa.

Điều càng đáng sợ hơn chính là xúc tu máu điên cuồng phát triển càng lúc càng to lớn.

Sáu mét, 7 mét, 8 mét...

Cảnh tượng này!

Ba người nhà họ Thẩm há mồm trợn mắt, tim thất lại, khó nói nên lời.

Bọn họ đã từng gặp rất nhiều hình thái Hóa Yêu nhưng cái thứ quỷ dị như xúc tu máu này thật không giống bình thường.

“Huyết Luyện Thiên La!”

Phương Tri Hành cảm thấy thoải mái khó tả khắp người giống như có nguồn sức mạnh vô tận đang ùn ùn tràn vào.

Xúc tu máu nhanh chóng dài đến 10 mét!

Nhưng vẫn chưa kết thúc!

Tại đốt sống đuôi của Phương Tri Hành, sau một hồi nhúc nhích, một xúc tu máu thứ 2 đột nhiên mọc ra thêm 1 xúc tu máu nữa vừa tấn mãnh vừa dài ngoằn.

Thoạt nhìn giống như cậu mọc ra 2 cái đuôi vậy.

Màn đêm buông xuống, sắc trời đã tối.

Máu trên mặt đất dần dần khô cạn.

Một lát sau, xúc tu máu thứ 2 mọc xong xuôi, chiều dài của nó phải đến hơn 8,5 mét.

Huyết dịch của 3 vị cao thủ Cửu Ngưu cảnh của Hắc Hồ môn cộng với hơn 200 người đều ngưng tụ trên người Phương Tri Hành khiến cậu tiến hóa thành 2 cái đuôi.

“Máu chính là sức mạnh!”

Phương Tri Hành thở ra 1 luồng khí trắng, nhiệt huyết khắp người sôi trào, hào khí cao ngất.

Cậu đứng dậy, 2 xúc tu máu đột ngột ngóc dậy theo và xoay tròn trên đỉnh đầu cậu giống như 2 ngọn lửa rực đỏ, trong đêm tối nổi rõ sắc đỏ rực rỡ.

Gặp cảnh này, 3 người Thẩm Kim Tùng căng cứng toàn thân, biểu cảm sững sờ, tay vô thức siết chặt thanh trường kiếm.

Phương Tri Hành đảo mắt nhìn quanh, tầm mắt khóa chặt Thẩm Kim Tùng, thản nhiên cười nói: “Ta chơi đùa cũng đủ chán rồi, gần như biết rõ thực lực Cửu Ngưu cảnh môn phiệt các người, bây giờ đã đến lúc các người đi chết rồi.”

Thẩm Kim Tùng trợn mắt nói: “Chó sủa bậy, người cho rằng người...”

Lời còn chưa dứt, vụt~

Xúc tu máu dài 10 mét bỗng hất lên ngang nhiên phóng về phía Thẩm Kim Tùng, nó uốn lượn như con rắn, tấn mãnh vô song.

Thẩm Kim Tùng máu nóng bốc lên não, khí tức quanh người tuôn ra, áo choàng tung bay phất phới.

Xoẹt~

Một đạo kiếm khí càn khôn lồ phóng ra, âm thanh phá không chấn động tâm hồn người.

Kiểm khí hình cung như ánh trăng sáng, lôi cuốn lực đoạn thủy trăm lên xúc tu máu.

Phập phập!

Kiểm khí lưu lại 1 vết thương trên xúc tu máu nhưng chỉ như vậy mà thôi, hoàn toàn không thể ngăn cản khí thể tấn công mạnh mẽ của xúc tu máu.

Bốp!

Xúc tu máu thể như chẻ tre, mạnh mẽ lao đến quất lên người Thẩm Kim Tùng.

“Gì vậy?” Thẩm Kim Tùng quá sợ hãi, xúc tu máu sau khi tiến hóa đã mạnh lên đáng kể.

Kiểm khí của ông ta không làm nên chuyện!

Dưới tình thế cấp bách, ông ta nhanh chóng đan chéo 2 tay trước ngực để đón đỡ.

Trong khoảnh khắc, một cự lực tràn trề, rắn chắc đánh tới.

Thẩm Kim Tùng kêu lên đau đớn, cả người bỗng hất văng ra ngoài, khoe miệng rỉ máu.

Hơn nữa, 2 cánh tay của ông ta đã mất đi cảm giác, thanh trường kiếm tuột khỏi tay và rơi xuống.

Cả người ông vừa bay lên thì xúc tu máu bỗng vọt lên trên không rồi nện xuống.

Bốp!

Thẩm Kim Tùng giống như bị trọng chùy đập mạnh xuống đất tạo thành 1 cái hố to.

“Hự~”

Một ngụm máu lớn phun ra!

Thẩm Kim Tùng chỉ cảm thấy xương cốt cả người vỡ ra thành từng mảnh, khí tức hỗn loạn như tê dại, vô cùng khó chịu.

Chương 571: Tà Linh (1)

Thực sự quá mạnh!

Sức mạnh mà xúc tu máu bộc phát ít nhất phải lên đến 35 vạn cân, vượt xa Hóa Yêu tầng 1!

Đây chỉ mới là 1 xúc tu máu, nếu cả 2 xúc tu máu đều đánh tới, chỉ sợ ông ta sẽ chết không kịp ngáp.

Không để cho ông ta nghỉ ngơi giây phút nào, xúc tu máu tiếp tục nện xuống, cuộn vòng gắt gao giữ chặt ông ta và nhấc lên.

Dưới sức mạnh lôi kéo kinh khủng, Thẩm Kim Tùng hoàn toàn không thể động đậy, đồng thời 1 tia sức mạnh bá đạo tiếp tục xâm nhập vào trong thân thể của ông ta.

“Phụ thân!”

“Đại bá!”

Thẩm Ngọc Bạch và Thẩm Ngọc Nhân gần như cùng lao về phía Phương Tri hành, quơ kiếm trảm kích, kiếm khí tung hoành, lấp lánh thiên địa!

Thế nhưng Phương Tri Hành vẫn chỉ đứng đó vung vẩy xúc tu máu thứ 2 đã nhẹ nhàng đỡ được kiếm khí của bọn họ.

Lấy 1 địch ba, thành thạo điều luyện.

“Nhanh, chạy mau...”

Thẩm Kim Tùng hoảng hốt, ý đồ nhắc nhở con trai và cháu trai nhưng chưa kịp nói xong thì...

Bùm~

Toàn thân Thẩm Kim Tùng nổ tung hóa thành 1 khối sương mù máu, trong giây lát toàn bộ máu của ông ta đều bị xúc tu máu hấp thụ.

Trong tích tắc, xúc tu máu thứ 2 phát triển lần nữa, dài ra thêm 10 mét.

“Thoải mái quá!”

Phương Tri Hành nở nụ cười, cảm nhận được sự cường đại trước nay chưa từng có, sức mạnh cuộn cuộn không dứt, vô cùng vô tận.

Trong khoảnh khắc đó, đôi mắt đẫm máu của cậu phản chiếu cảnh tượng xung quanh.

Chỉ thấy!

Trong đêm tối, có mấy bóng người rải rác ở gần đấy, ẩn nấp trong bóng tối, lén lút quan sát trận chiến.

Phương Tri Hành hơi cong khoe miệng, truyền âm cho Tế Cầu.

Mười Tế Cầu và 1 bản thể đang buồn chán quan sát trận chiến giữa các Cửu Ngưu cảnh, hoàn toàn không thể chen vào và cũng không thể giúp được gì.

“Cứ để đấy cho tao.”

Tế Cầu đột nhiên nhận được mệnh lệnh, phân tán xông ra.

Phương Tri Hành quay đầu lại, tầm mắt rơi vào Thẩm Ngọc Bạch và Thẩm Ngọc Nhân.

Hai người bọn họ không khỏi rung mình, triệt để ngạt thở.

Thẩm Kim Tùng bị giết đã gây đả kích rất lớn lên bọn họ, ngoài việc phải trải qua nỗi kinh sợ, bọn họ còn bị dọa đến mức lông tóc dựng đứng.

“Quái vật!”

“Người này chính là 1 quái vật!”

Hai người đều phát điên, kinh hồn bạt vía, mặt cắt không còn giọt máu.

Vun vút!

Hai xúc tu máu băng qua không trung giống như 2 con mãng xà khổng lồ nuốt trời, hung dữ chấn động cả Bát Hoang.

“Liều mạng thôi!”

Vẻ mặt Thẩm Ngọc Bạch méo mó, gào thét lên, dốc hết kiến thức cả đời phóng ra 1 đạo kiếm khí.

Thẩm Ngọc Nhân không thèm nghĩ nữa, xoay người bỏ chạy.

Mặt trắng ló dạng.

Ánh trắng trong sáng hắt lên thân thể 2 người.

Thế nhưng 2 xúc tu máu khổng lồ đã chặn mất ánh trắng, che kín trời đêm và bao phủ xuống.

Rầm~

Chẳng bao lâu, 2 người cũng bị những xúc tu máu áp đảo, bị thương nặng và bị bắt giữ.

Thực lực của bọn họ kém hơn Thẩm Kim Tùng một chút nên không thể đánh lại xúc tu máu.

Hai người kêu la thảm thiết, giãy dụa trong vô vọng.

“Phường Mậu Phu, người dám giết ta, Thảm gia ta nhất định sẽ truy sát người đến chân trời góc biển, không chết không thôi!”

Trong tiếng kêu đau đớn quằn quại, Thảm Ngọc Bạch nổ tung, chết tại chỗ.

“Tha mạng, xin tha mạng!”

Thảm Ngọc Nhân hoảng sợ đến mức biến dạng, khẩn cầu: “Phường Mậu Phu, thủ hạ lưu tình, trên người ta có 100 vạn kim phiếu, ta sẽ đưa hết cho người, ta nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ người...”

Bùm~

Thảm Ngọc Nhân cũng không thoát khỏi cảnh toàn thân nổ tung và hóa thành 1 khối sương mù máu, chết một cách không còn chút tôn nghiêm nào.

Phường Tri Hành cũng muốn luyện hóa huyết dịch của 2 người bọn họ dung nhập vào trong xúc tu máu nhưng cậu đột nhiên phát hiện mình không thể luyện hóa được nữa.

“Ồ, đạt tới cực hạn rồi à?”

Phường Tri Hành lập tức hiểu ra.

Bất cứ chuyện gì đều có 1 giới hạn.

Bây giờ, cậu chỉ là Hóa Yêu tăng 1 viên mãn, sức mạnh mà thân thể có khả năng tiếp nhận không được lớn, cùng lắm chỉ có thể luyện hóa ra 2 xúc tu máu dài 10 mét.

Đây chính là cực hạn của cậu.

“Thu!”

Phương Tri Hành không hề do dự, trực tiếp thu nhập máu thịt của 2 người họ vào trong hệ thống.

Sau đó, cậu nhìn quanh thấy Tế Cầu đã xử lý đám nhìn lên một cách nhanh gọn lẹ.

Mấy tên nhìn lên kia đều là thám tử, thực lực thấp nên đều bị Tế Cầu giải quyết gọn gàng.

Tiếp đó, Phương Tri Hành thoát cái, thân hình vượt qua con đê dài đến trước chiếc thuyền lớn.

Hai xúc tu máu bay lượn, 1 cái nện xuyên sàn thuyền, 1 cái phá vỡ thân thuyền, chui vào trong khoang thuyền.

Từng tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Xúc tu máu quất tới quất lui càn quét vài lượt, toàn bộ người trên thuyền đều bị cậu cho nổ tung để diệt khẩu, không sót 1 tên nào!

Thuyền lớn cũng bị đục chìm.

Phương Tri Hành quay trở về, ngẩng mặt thấy Tế Cầu.

Lúc này, Tế Cầu hơi sợ Phương Tri Hành, nó cúi đầu, cụp tai, không dám nhìn cậu.

Chương 572: Tà Linh (2)

Phượng Tri Hành dọn dẹp chiến trường bằng tốc độ nhanh nhất, sau 1 hồi vờ vết thì cậu truyền âm: “Đi thôi.”

Tế Cửu lập tức nhắm mắt theo đuôi, ngoan ngoãn nghe lời.

Điều tuyệt vời nhất chính là nó không hề nói nhảm thêm 1 câu nào.

Một người 1 chó nhanh chóng rời khỏi bến đò.

Chạy thẳng vào trong núi rừng, sau khi Phượng Tri Hành liên tục xác nhận không có người theo đuôi thì mới thu lại 2 xúc tu máu.

Rào rào~

Toàn bộ máu được luyện hóa đều bị hệ thống thu lại, không để lãng phí chút nào.

Phượng Tri Hành co rút thân hình và khôi phục lại hình thể bình thường, lúc này cậu mới thở phào nhẹ nhõm, nét mặt hiện rõ sự mệt mỏi.

Không lâu sau, bọn họ tìm được 1 cái huyết động, không gian bên trong không lớn lắm nhưng lại rất khô ráo thích hợp ẩn nấp.

Phượng Tri Hành nằm xuống ngủ thiếp đi.

Tế Cửu nằm bò bên cạnh cậu, mãi không nhắm mắt được, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, trời âm u và có mưa.

Cơn mưa trên núi liên tục rơi tí tách, một tầng sương mù mỏng manh bốc lên trong rừng cây.

Phương Tri Hành và Tế Cầu không vì trận mưa này mà nghỉ ngơi, hai người bọn họ đội mưa vượt đường, càng đi càng xa.

Một buổi sáng trôi qua rất nhanh!

Thẩm gia!

Thẩm Ngọc Đường đứng ngay cửa sổ nhìn ra ngoài bầu trời, màn mưa liên miên, biểu cảm trên mặt cũng thay đổi liên tục.

Ông ta đang chờ đợi 1 con bồ câu đưa thư bay đến.

Theo lý, 3 người Thẩm Kim Tùng đi truy sát Phương Tri Hành phải truyền tin trở về từ đêm qua rạng sáng nay rồi chứ.

Một ngày này, thời gian dường như trôi qua cực kỳ chậm chạp.

Đến buổi chiều, 3 người họ vẫn bất vô âm tín.

Trong lòng Thẩm Ngọc Đường dâng lên dự cảm chẳng lành, phân phó: “Người đâu, lập tức đi 1 chuyến đến Phùng gia, hỏi thăm phía Hắc Hồ môn đã có tin tức truyền về hay chưa?”

Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Người gác cổng chạy tới quỳ 1 chân trên đất, bẩm báo: “Bẩm lão gia, Phùng gia phái người đến hỏi thăm.”

Thẩm Ngọc Đường chớp mắt, nói: “Hỏi gì?”

Người gác cổng đáp: “Phùng gia hỏi người mà Thẩm gia phái đi truy sát Phương Mậu Phu đã về hay chưa, bọn họ đã gặp qua 3

vị phó môn chủ Hắc Hồ môn không?”

Thẩm Ngọc Đường hơi hồi hộp, hít thở khó khăn!

...

...

Chạng vạng tối, đại doanh Thủy Sư!

La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu đang thưởng thức bữa tối thịnh soạn.

Bỗng nhiên, Lãnh di vội vã bước vào đại sảnh, nét mặt hoảng hốt.

Đồng Mẫn Châu ngẩng đầu, cô ta biết rằng nếu không có chuyện đặc biệt quan trọng thì Lãnh di sẽ không đến quấy rầy bọn họ dùng bữa.

“Có chuyện gì vậy?” Đồng Mẫn Châu tò mò.

Lãnh di hít thật sâu, nghiêm túc nói: “Vừa nhận được tin tức do 2 nhà họ Thẩm và Phùng gửi đến, toàn bộ người được phái đi truy sát Phương Mậu Phu đều bị mất liên lạc, bao gồm cả 3 vị dòng chính của Thẩm gia và 3 vị phó môn chủ của Hắc Hồ môn, tổng cộng 6 vị Cửu Ngưu canh!”

Lời này vừa nói ra!

La Khắc Kỷ đang cầm đôi đũa bỗng khựng lại giữa không trung.

Đồng Mẫn Châu trợn tròn mắt, ngạc nhiên la lên: “Cái gì, mất liên lạc rồi ư?”

Lãnh di nhìn sang La Khắc Kỷ, đáp: “Hai nhà họ Thẩm và Phùng khẳng định phía sau Phương Mậu Phu có ẩn giấu 1 thế lực

thần bí đang mưu đồ âm thầm nhằm vào 2 nhà bọn họ, thỉnh cầu đại công tử hỗ trợ điều tra.”

La Khắc Kỷ trầm ngâm không nói gì.

“Rốt cuộc bọn họ đang nói gì vậy?”

Đồng Mẫn Châu vô cùng hoang mang, kinh ngạc nói: “Phương Mậu Phi là con chó được chúng ta nuôi dưỡng, biết rõ lai lịch, lấy đâu ra thể lực thần bí sau lưng hắn chứ?”

Lãnh di im lặng, bà ta cũng đang rối như tơ vò, không biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, La Khắc Kỷ điềm đạm lên tiếng: “Sáu vị Cửu Ngưu cảnh không thể nào nói mất liên lạc là mất liên lạc, có lẽ bọn họ bị hại chết hết rồi.”

“Chết rồi?!”

Đồng Mẫn Châu hô hấp ngưng trệ, vẻ mặt thay đổi kịch liệt.

Một lần tổn thất cả 6 vị Cửu Ngưu cảnh...

Trời chiều, một người một chó treo đeo lợi suốt, đi tới trên một đỉnh núi.

“Xem kìa, bên kia có thôn trang.”

Tế Cầu đột nhiên kêu lên.

Chỉ thấy dưới chân núi lượn lơ khói bếp, vòng quanh trong rừng cây lộ ra mười mấy ngôi nhà tranh không bắt mắt.

Phương Tri Hành đáp: “Đêm nay ngủ trọ trong thôn này đi.”

Huyện Khánh Phong đã chịu đủ nổi khổ chiến loạn, huyện thành và thôn trấn lớn xung quanh gần như đều rơi vào mấy vòng

chiến hỏa tôi luyện, người đầy vết thương, rách nát không chịu nổi, 10 nhà hết 9 nhà trống.

Phường Tri Hành và Tế Cầu đã đi hết một ngày, nhưng đây là thôn có nhà dân đầu tiên mà bọn họ gặp được.

Một người một chó đi xuống núi.

Tế Cầu đứng trong rừng cây, Phường Tri Hành tự mình đi vào thôn.

Phóng mắt nhìn lại, trong thôn chỉ có mấy lão phu nhân và phụ nữ, ai nấy đều đói đến gầy như que củi, không có một nam đinh.

Chương 573: Thành Hoàng (1)

Các cô đang nhóm lửa nấu cơm, ăn cũng không phải ngũ cốc lương thực, chỉ có rau dại đào được trên núi.

Phương Tri Hành đứng ở sau gốc cây quan sát một lát, lúc này mới đi ra.

Nữ nhân trong thôn vừa nhìn thấy nam nhân đều lộ vẻ hoảng sợ.

Cô nương trẻ tuổi và phụ nữ đều nhanh chóng trốn đi.

Một bà cụ chống gậy ra nghênh đón, biểu cảm tràn ngập cảnh giác, mở miệng hỏi: “Người là ai, tới đây muốn làm gì?”

Phương Tri Hành lập tức lộ ra nụ cười hiền lành trả lời: “Bà à, ta là người qua đường, không có ác ý, chỉ muốn tìm nơi qua đêm.”

Bà cụ cẩn thận đánh giá Phương Tri Hành, cân nhắc một lát rồi xoay người chỉ vào căn nhà tranh dưới sườn núi nói: “Căn nhà đó không ai ở, người có thể ở tạm một đêm.”

“Cảm ơn.”

Phương Tri Hành không hỏi gì nhiều, xoay người đi, rất nhanh tiến vào căn nhà tre đó.

Trong nhà khắp nơi là tro bụi, trừ một cái giường ra thì không có gì cả.

Không bao lâu, bà cụ ôm đến một cái chăn màu vàng hơi bẩn.

Bà than thở một trận, thổn thức nói: “Năm trước bùng nổ

chiến loạn, thôn bọn ta gặp nạn, toàn bộ nam nhân chết sạch chỉ còn lại mấy người phụ nữ bọn ta.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, lập tức lấy ra một vài đồng tiền nhét vào trong tay bà cụ, cười nói: “Dùng chút tiền này mua ít lương thực ăn đi.”

Bà cụ lại lắc đầu, từ chối nói: “Có tiền cũng vô dụng, nào còn lương thực bán cho bọn ta chứ?”

Phương Tri Hành không khỏi im lặng.

Cậu sống ở quận thành nửa năm, trà trộn trong giới quý tộc xa hoa lãng phí qua ngày, sớm đã quên bên ngoài là thế giới loạn lạc.

Ngày tháng của dân chúng tầng dưới cùng sống thật sự rất khổ.

Ở trong mắt quyền quý tầng trên, dân chúng giống như không tồn tại.

Tuy nói như thế, Phương Tri Hành cũng chỉ là cảm khái mà thôi, ánh mắt rất nhanh trở nên lạnh lùng như thường.

Từ đầu đến cuối, cậu không có bất kỳ ý tứ muốn giúp đỡ bà cụ và những người khác.

Sau khi bầu trời tối đen, Tế Cầu lặng lẽ chui vào phòng, trong miệng chó ngậm đến một con thỏ hoang béo múp.

Phương Tri Hành mỉm cười, phấn chấn nói: “Lâu lắm không ăn đồ nướng, nay cho mày thử tay nghề của tao.”

Tế Cầu ngoan ngoãn nằm bò trên mặt đất, không rên một tiếng.

Rất nhanh, mùi thơm của ngọn lửa nướng thịt tỏa ra.

Nữ nhân trong thôn ngửi được, ai nấy cũng nhô đầu ra, không ngừng nuốt nước miếng.

Một lát sau, thịt thỏ đã nướng xong.

Phương Tri Hành và Tế Cầu chia nhau ăn uống no nê.

Sáng sớm hôm sau.

Trời mới tờ mờ sáng, một người một chó dậy rất sớm, lặng yên không một tiếng động rời khỏi.

Hai người bọn họ không ngừng chạy đi, tràn non lội suối.

Tuy con đường phía trước dần dần cực kỳ xa lạ nhưng Phương Tri Hành cầm bản đồ, nắm giữ phương hướng đại khái, cứ đi thẳng tới thật ra không đến mức lạc đường.

Chiều hôm nay, hai người bọn họ xuyên qua một rừng cây, phía trước rộng mở xuất hiện một lối rẽ.

Bên đường có một quán trà, vài người đi đường đang uống trà.

Tế Cầu thấy vậy, thúc thời núp vào.

Phương Tri Hành cứ thế đi qua, gọi một bình trà, uống mấy miếng để giải khát.

Sau đó cậu lấy ra bản đồ hỏi chủ quán: “Ông chủ, đây là chỗ nào?”

Chủ quán đáp: “Khách quan, nơi này là ‘lối rẽ Nhất Mã’, đi về trước vài dặm đường nữa là ‘cầu Nhất Mã’.”

Đáy mắt Phương Tri Hành sáng ngời, vui vẻ nói: “Qua khỏi ‘cầu Nhất Mã’ đi về trước nữa chính là ‘bình nguyên Nhất Mã’, đúng không?”

Chủ quán liền nói: “Đúng đúng, sao thế, khách quan muốn rời khỏi huyện Khánh Phong đi quận Hạ Hà à?”

Giữa huyện Khánh Phong và quận Hạ Hà chỉ cách nhau một bình nguyên, chính là bình nguyên Nhất Mã, có ý nghĩa là vùng đất bằng phẳng.

Phương Tri Hành đáp: “Đúng, ta muốn đi quận Hạ Hà làm chút buôn bán nhỏ.”

Chủ quán liền nói: “Vậy ta khuyên ngài tuyệt đối đừng đi, trước mắt quận Hạ Hà đang đánh giặc, chiến tranh nghiêm trọng.”

Phương Tri Hành nhướng mày hỏi: “Phản tặc?”

“Ừ ừ.”

Chủ quán hạ giọng, nhắc nhở nói: “Sau khi đại nghịch Tham Lang thất bại trốn khỏi huyện Khánh Phong, rút về quận Hạ Hà. Sau đó ngủ đông nửa năm đột nhiên làm loạn, trong mấy ngày ngắn ngủi đã phá được 7 trong 9 huyện của quận Hạ Hà, thanh thế cực kỳ lớn!”

Trong lòng Phương Tri Hành ha hả liền nói: “Cảm ơn nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.”

Không bao lâu, cậu vòng về rừng cây, dẫn theo Tế Cầu nhanh chóng xuyên qua lối rẽ, chạy về phía trước.

Phía trước nhanh chóng xuất hiện một cây cầu đá hình vòm, bên cạnh dựng một tấm bia đá viết 3 chữ “Cầu Nhất Mã”.

Bên kia của cầu đá hình vòm có một đỉnh núi cao hơn trăm mét đứng sừng sững.

Phía trên đỉnh núi kia mơ hồ hiện ra một sơn trang rộng lớn khí phái.

Tế Cầu không khỏi hiếu kỳ nói: “Đó là nơi nào?”

Phương Tri Hành liếc mắt, lắc đầu nói: “Không biết, trên bản đồ không có đánh dấu.”

Một người một chó không ngừng bước, lập tức đi lên cầu đá hình vòm.

Lúc này, cộp cộp cộp, nghênh đón một chiếc xe ngựa đi tới.

Cầu đá hình vòm không phải quá rộng, xe ngựa gần như chiếm hơn phân nửa chiều rộng cầu.

Chương 574: Thành Hoàng (2)

Chương 574: Đại nghịch (2)

Phương Tri Hành và Tế Cầu không muốn sinh thêm chuyện nên đi tới thành cầu, lịch sự nhường đường.

Xe ngựa chậm rãi đi đến đột nhiên ngừng lại.

“Phương Mậu Phu , lên xe.”

Trong xe truyền ra một âm thanh quen thuộc.

Phương Tri Hành đầu tiên là ngẩn ra sau đó lập tức thoải mái lên xe ngựa, đi vào trong xe.

Lúc này trong xe có một người nữ tử trẻ tuổi đang ngồi, cô mặc một bộ váy đỏ, ung dung đẹp đẽ quý giá, không có gì so sánh được.

Phương Tri Hành thản nhiên chấp tay nói: “Ngô tiểu thư.”

Người tới rõ ràng là Ngô Hồng Thu, cô cười nói: “Ngồi xuống nói chuyện.”

Phương Tri Hành ngồi xuống, cười hỏi: “Có mười mấy con đường rời khỏi huyện Khánh Phong, sao Ngô tiểu thư kết luận ta sẽ đi con đường này?”

Ngô Hồng Thu đáp qua loa: “Ta nói là may mắn và trùng hợp, người tin không?”

Phương Tri Hành chắc chắn nói: “Thế lực môn phiệt của các cô quả nhiên khổng lồ, muốn chạy thoát khỏi lòng bàn tay các cô

đúng là không dễ dàng như vậy.”

Ngô Hồng Thu hơi im lặng, đột nhiên nói: “Ta tới tìm người, không phải vì bắt người trở về mà là muốn cho người một cơ hội.”

Phương Tri Hành nhướn mày, chăm chú lắng nghe.

Ngô Hồng Thu nghiêm mặt, cẩn thận hỏi: “Người là Cửu Ngưu cảnh đúng không?”

Phương Tri Hành trả lời: “Đúng thì thế nào?”

Ngô Hồng Thu lại hỏi: “Có phải 6 vị Cửu Ngưu cảnh hai nhà Phùng, Thẩm chết trong tay của người không?”

Phương Tri Hành buông tay nói: “Cô cảm thấy ta có bản lĩnh đó à?”

Ngô Hồng Thu cười lạnh nói: “Tuy mọi chuyện rất khó làm người ta tin tưởng những người thật sự sáng tạo kỳ tích khiến tất cả mọi người chấn động.”

Phương Tri Hành bình tĩnh nhìn cô đáp: “Cho nên ‘cơ hội’ mà cô nói là?”

Ngô Hồng Thu liền nói: “Ta sẽ sắp xếp cho người giả chết, cho người biến mất trước mặt thế nhân. Sau đó người thay hình đổi dạng, dốc sức cho Ngô gia ta, phương diện đãi ngộ tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.”

Phương Tri Hành bật cười, cạ lời nói: “Ta vừa mới bị La gia ruồng bỏ, cô cảm thấy ta sẽ bò ra từ một hố lửa rồi nhảy vào một hố lửa khác hả?”

“Bằng không thì sao?”

Ngô Hồng Thu đúng lý hợp tình: “Cho dù người chạy khỏi quận Thanh Hà đi nơi khác, kết quả không phải cũng giống nhau

à? Cả thiên hạ đều thuộc về môn phiệt thế gia, cho dù người đi đến đâu, cũng sẽ gặp phải một La gia khác.”

Phương Tri Hành cười nói: “Trước kia ta không thể lựa chọn, hiện tại ta không muốn làm tay sai của môn phiệt nữa, ta muốn làm một con người.”

Ngô Hồng Thu lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng người thăng cấp tới Cửu Ngưu cảnh thì có thể liều lĩnh. Nói thật cho người biết, Cửu Ngưu cảnh không phải cái thá gì cả, chỉ cần ta ra lệnh, người lập tức chết không toàn thây.”

Hai mắt Phương Tri Hành híp lại, thản nhiên nói: “Phùng Hưng Lộc và Thẩm Kim Tùng cũng nói với ta lời tương tự.”

Ngô Hồng Thu ngừng hô hấp một chút, nhìn chằm chằm Phương Tri Hành.

Sau một lúc lâu, Phương Tri Hành đứng dậy nói: “Cảm ơn ý tốt của Ngô tiểu thư, giang hồ đường xa, có duyên gặp lại.”

Cậu xuống xe, đi về phía trước.

Tế Cầu lập tức đi theo.

Một người một chó băng qua cầu.

Một lát sau, chiếc xe ngựa đó chậm rãi di chuyển, đi về phía đối diện cầu.

Hai người bọn họ dọc theo đường tiến vào một rừng thông tối đen, đi nhanh về phía trước.

Không bao lâu, Phương Tri Hành đi ra khỏi rừng thông tối đen, cảnh sắc ánh vào mi mắt bỗng nhiên thay đổi, xuất hiện một bình nguyên rộng lớn.

“Ha, đi ra rồi!”

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, cười nói: “Vị trí hiện tại của chúng ta ở ngay biên giới huyện Khánh Phong, đi qua bình nguyên này sẽ có thể đến quận Hạ Hà.”

Tế Cầu nhìn xa vài lần, tặc lưỡi nói: “Mảnh đất rộng lớn như thế rất dễ dàng bại lộ hành tung đó!”

Phương Tri Hành lại lắc đầu nói: “Không sao, bình nguyên Nhất Mã không lớn lắm, với tốc độ của chúng ta, trong nửa ngày sẽ có thể chạy đến điểm cuối.”

Tế Cầu hiểu được, gật đầu nói: “Vậy chạy đi, sớm rời khỏi nơi quỷ quái quận Thanh Hà này một chút.”

Một người một chó lập tức phát lực chạy như điên, trên bình nguyên mang theo bụi mù một đường.

Thời gian ban ngày nhoáng cái trôi qua.

Phương Tri Hành bỗng nhiên ngẩng đầu đã nhìn thấy trên mặt đất nứt ra một sơn mạch nguy nga khổng lồ, cao ngất hiểm trở, chiều ngang chừng mấy trăm dặm.

Một người một chó không cảm thấy mệt, tiếp tục chạy về phía trước, dựa vào thể năng lớn mạnh, vượt qua sơn mạch kia.

Hai ngày sau, phía trước xuất hiện một thôn trấn.

Cuối cùng Phương Tri Hành lần nữa gặp được dân cư.

Một mình Phương Tri Hành, không nhanh không chậm đi tới thôn trấn xa lạ, ngửa đầu nhìn cửa lâu cao lớn.

Tấm biển hình chữ nhật kéo dài qua trên đường, rồng bay phượng múa viết ba chữ to mạnh mẽ: Trấn Hắc Thạch.

Trên cửa lâu treo một lá cờ, nền đen chữ trắng, viết sáu chữ bắt mắt:

Diệt môn phiệt, bình thiên hạ.

6 chữ này cực đủ lực đánh vào thị giác!

Tâm thần Phương Tri Hành vừa động, lập tức đoán được, chỉ sợ trấn Hắc Thạch trước mặt này đã bị phản tặc công chiếm.

Chương 575: Thành Hoàng (3)

Chương 575: Phản tặc

Bước chân cậu không ngừng, nghênh ngang tiến vào thôn trấn.

Đi trên đường, người đi đường ít ỏi.

Phượng Tri Hành ngẫu nhiên gặp được mấy người qua đường, bọn họ cũng cúi đầu, vẻ mặt gấp gáp, cũng không chào hỏi nhau.

Cậu đi qua nửa con phố, không nhìn thấy hai người nào đứng trên đường nói chuyện phiếm.

Các nơi trên đường treo rất nhiều lá cờ, viết các loại khẩu hiệu nghĩa quân:

“Người dân có thể ủng hộ một chế độ hoặc lật đổ nó.”

“Một người khởi nghĩa, cả nhà trở mình.”

“Tiêu trừ ‘tiện tịch’, mỗi người ngang hàng.”

Điều là kiểu vậy.

Phượng Tri Hành nhìn quanh một vòng, phát hiện nhà nào cũng đóng chặt cửa, không khí vô cùng áp lực.

Quán trà, tửu quán, khách điếm, toàn bộ treo bản ngừng kinh doanh.

Một cảnh tượng tiêu điều!

“Ồ, đứng lại...”

Bỗng nhiên, từ trong một ngõ nhỏ rẽ ra 4 người, bọn họ mặc áo gai màu xám chắp vá, đầu đội khăn trùm đầu màu cam, tay cầm gậy gộc.

Vừa nhìn giống như Cái Bang xuất hành.

“Phản tặc...”

Hai mắt Phương Tri Hành híp lại, ấn tượng sâu sắc với khăn trùm đầu màu cam trên đầu bọn họ.

4 phản tặc đi tới đột nhiên ngăn cản một phu nhân xách theo cái rổ.

“Ai nha!!” Phu nhân lộ vẻ hoảng sợ, xoay người bỏ chạy.

Nhưng bà rất nhanh đã bị 4 người đó đuổi theo, vây kín ở góc tường.

“Trong rổ của người đựng cái gì vậy?” Trong đó một người quát hỏi.

Phu nhân liều chết bảo vệ rổ, hoảng sợ kinh hô: “Không có gì, thật sự không gì cả.”

Nhưng một phản tặc rất nhanh ra tay cướp rổ, trong lúc tranh đoạt, rổ rớt trên mặt đất, lăn ra mấy củ khoai lang.

“Khoai lang, người lấy ở đâu?”

Ánh mắt 4 phản tặc sáng ngời, chen nhau cướp vào trong tay.

Phu nhân gấp giọng hét lớn: “Đây là ta đào được từ trong núi, phu quân của ta đã chết, trong nhà còn một mẹ già bị bệnh và hai người con trai, đều đang chịu đói, van cầu các người trả lại khoai lang cho ta.”

Một phản tặc tức giận nói: “Người đàn bà chanh chua, nghĩa

quân bọn ta vì các người đánh với môn phiệt đầu rơi máu chảy, chịu đói, tại sao người có lương thực lại không cống hiến ra?”

“Đúng đó!”

Một phản tặc khác nói năng hùng hồn, quát lớn: “Vì lý tưởng tối cao diệt môn phiệt bình thiên hạ và kế hoạch sự nghiệp to lớn, các người chịu đói vài ngày có sao đâu?”

Phu nhân khóc hô: “Ta có thể chịu đói nhưng hai người con trai không thể chịu đói, van cầu các người chừa cho ta chút khoai lang đi, một củ cũng được!”

“Má nó!”

Phản tặc trực tiếp nhét khoai lang vào trong ngực, đẩy phu nhân dây dưa không ngớt ra, quát: “Bọn ta ăn không đủ no làm sao đấu tranh với môn phiệt? Bọn ta liều chết liều sống đều là vì các người, các người nhịn đói thêm mấy ngày có là gì!”

Bốn phản tặc nghênh ngang bỏ đi, để lại phu nhân ngồi tê liệt dưới đất gào khóc.

Phương Tri Hành nhìn thấy, trên mặt không có biểu cảm gì.

Sau một lúc lâu, cậu đi qua, đỡ phu nhân lên, từ trong ngực lấy ra một vài đồng tiền nhét vào trong tay phu nhân.

“À cái này!”

Phu nhân vui mừng quá đỗi, lau nước mắt, giật mình nói: “Đại hiệp, ngài đây là?”

Phương Tri Hành mở miệng nói: “Ta là người vùng ngoài tới, vừa hay đến đây. Đại tỷ, trấn Hắc Thạch bị phản tặc công chiếm từ khi nào vậy?”

“Suyt, không được nói là phản tặc, phải nói là nghĩa quân.”

Phu nhân vội vàng hạ giọng, cẩn thận nói: “Nghĩa quân đến đây gần nửa tháng rồi, sau khi bọn họ giết cả nhà lý chính đại nhân thì tiếp quản trấn Hắc Thạch.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, hỏi: “Thống lĩnh dẫn đầu nghĩa quân ở đây là ai?”

Phu nhân liền nói: “Nghe nói người đó tên là Nhạc Bình Giang, biệt danh là ‘Bách Xuyên Bất Lưu’.

Ta nghe người ta nói gã giết rất nhiều rất nhiều người, hơn nữa đặc biệt thích chém đầu, người bị gã giết đầu người chồng chất như núi, có thể chặn ngang của nước sông đó.”

Bách Xuyên Bất Lưu!!

Phương Tri Hành nhú mày nói: “Gã là thực lực gì?”

Phu nhân đáp: “Kiểu rất lợi hại ý.”

Phương Tri Hành không khỏi bật cười, phu nhân không hiểu cảnh giới võ công, hỏi cũng như không hỏi.

Khi nói chuyện, trên đường lại đi tới một phản tặc đầu đội khăn trùm đầu màu cam.

Trong tay bọn họ cầm một bức tranh, đang điều tra từng nhà.

Phu nhân thấy vậy, nhỏ giọng nói: “Nghĩa quân đang đuổi bắt tiểu thư Vương gia đó.”

Phương Tri Hành hỏi: “Tiểu thư Vương gia gì?”

Phu nhân cẩn thận giải thích nói: “Vương gia là nhà giàu ở trấn Hắc Thạch ta, nhân đinh rất nhiều, gia tài bạc triệu. Sau khi nghĩa quân đi vào trấn Hắc Thạch, chẳng những đoạt lấy tài sản Vương gia còn chiếm lấy Vương phủ. Phần lớn người của Vương gia đều bị bắt, bị chém đầu, chỉ có một tiểu thư Vương gia chạy

thoát.”

Phượng Tri Hành nhất thời dấy lên hứng thú, hiếu kỳ nói: “Chỉ là chạy một tiểu thư thôi mà, tại sao nghĩa quân còn liều mạng đuổi bắt cô ấy?”

Phu nhân liền nói: “Ta nghe nói, lúc tiểu thư Vương gia chạy trốn, mang theo một tấm bản đồ, tấm bản đồ có thể rất đáng giá, nghĩa quân muốn đuổi theo lấy lại.”

Đang nói, tên nghĩa quân đó càng chạy càng gần.

Phu nhân không dám nhiều lời, kinh hoảng nói: “Ta đi trước, bị bọn họ phát hiện trên người ta có tiền sẽ lại bị cướp đi.”

Chương 576: Ngũ Hành (1)

Chương 576: Phản tặc (2)

Phương Tri Hành gật đầu, tùy ý phu nhân chạy ra.

Không chỉ có bà, người trên đường cũng tranh nhau trốn đi thật xa.

Trong nháy mắt, trên đường một vùng trống trải, chỉ còn lại một người qua đường là Phương Tri Hành.

Tên phản tặc đó nhất thời chú ý tới Phương Tri Hành, hung hăng đi tới.

Một người râu rậm đánh giá Phương Tri Hành, thấy dáng người cậu vạm vỡ cường tráng, mặc trang phục màu đen, phía sau vác một thanh đoản đao dùng vải đen trùm lại, bên hông cột trường cung và túi tên.

Võ trang thế này vừa nhìn là biết không phải người bình thường có thể có.

“Ồ, Hắc Đàn cung!”

Râu rậm có chút nhãn lực, nhận ra cây cung trên người Phương Tri Hành không phải mật hàng bình thường, giá trị xa xỉ, trong ánh mắt chợt xuất hiện một tia tham lam.

Nhưng mà dường như Phương Tri Hành không dễ chọc khiến trong lòng hắn do dự, chần chờ một lát rồi lớn gan quát: “Đứng lại, ngươi là ai?”

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, bình tĩnh đáp: “Một

người qua đường, đi ngang qua quý bảo địa, muốn mua một tấm bản đồ.”

Đây quả thật là mục đích của Phương Tri Hành, trong tay cậu không có bản đồ của quận Hạ Hà.

Nhưng cửa hàng trên trần đều đóng cửa.

Râu rậm cười ha hả nói: “Nơi đây đã bị nghĩa quân tiếp quản, bản đồ là vật tư quân nhu quân chế, cấm mua bán.

Còn nữa vì ủng hộ nghĩa quân chống lại chính sách tàn bạo của môn phiệt, thống lĩnh đại nhân đã sớm hạ lệnh, thu giữ tất cả binh khí dân gian.”

Hắn chỉ khoát đao và cung tên trên người Phương Tri Hành, mệnh lệnh nói: “Người lập tức giao binh khí trên người ra đây.”

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, cạ lời nói: “Các người thật là uy phong, môn phiệt thế gia còn không bá đạo bằng các người.”

Râu rậm trừng mắt nói: “Người muốn kháng mệnh à?”

Phương Tri Hành đột nhiên vươn tay, bóp cổ râu rậm, nhắc hắn lên.

“Ặc ặc ặc ~”

Hai chân râu rậm cách mặt đất, vùng vẫy trên không.

Thấy tình hình như vậy, một đám nghĩa quân nhất thời sợ hãi, đều giơ gậy kêu lên: “Người làm gì? Mau buông ra!”

Không bao lâu, hai mắt râu rậm trắng dã, sắc mặt một mảnh xanh tím.

Phương Tri Hành hỏi: “Trên người người có bản đồ không?”

“Ừm!” Râu rậm phát ra một tiếng rên rĩ không rõ ý nghĩa.

Phương Tri Hành buông lỏng tay.

Râu rậm ngã chống hông, liên tiếp ho khan vài cái, thở hổn hển như trâu.

“Đưa bản đồ cho ta.” Phương Tri Hành vươn tay.

Râu rậm lập tức sờ tay vào ngực, sờ soạng vài cái, lấy ra một tấm da thú lớn cỡ bàn tay.

Phương Tri Hành tiếp nhận, nhìn kỹ, tuy da thú nhỏ nhưng 9 huyện và một vài ngọn núi, con sông quan trọng của quận Hạ Hà được miêu tả rõ ràng.

“Ừm, miễn cưỡng có thể sử dụng.”

Phương Tri Hành thu hồi bản đồ, xoay người rời đi.

Râu rậm nhìn theo, biểu cảm dần dần trở nên u ám dữ tợn. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt oán độc, nghiêng đầu nhìn về phía những người khác, tức giận nói: “Đệt mợ nó, các người còn thất thần làm gì, nhanh đi thông báo thống lĩnh đại nhân, nhanh chóng bắt tên khốn đó...”

Râu rậm bỗng nhiên nhìn thấy toàn bộ những người khác mở to mắt nhìn, nhìn về phía trước, mặt đầy kinh ngạc hoảng sợ.

Hắn ngừng hô hấp, cứng ngắc xoay đầu qua, đồng tử nhất thời co rụt dữ dội.

Phương Tri Hành rõ ràng đã đi xa, lại giống như ma quỷ lần nữa xuất hiện trước mặt hắn.

“Ừng ực~”

Hầu kết râu rậm lên xuống, nổi da gà.

Phượng Tri Hành lạnh lùng cười nói: “Chỉ với loại như người còn muốn trả thù ta? Muốn chết!”

Cậu nâng bàn tay to lên, một chưởng đánh vào ngực râu rậm.

Đùng!

Cả người râu rậm run lên, bay ngược ra ngoài, đụng ngã một đám đồng lõa.

Trong thế giới vang lên tiếng xương đứt đoạn liên tiếp.

Phượng Tri Hành cũng không thèm nhìn tới kết quả, xoay người rời đi.

Rất nhanh, cậu đi ra khỏi trấn Hắc Thạch, ngoắc tay.

Tế Cầu lập tức từ trong rừng cây bên cạnh lủi ra, dừng bên cạnh Phượng Tri Hành lắc đầu.

“Lấy được bản đồ rồi.”

Phượng Tri Hành mở bản đồ ra, truyền âm đến: “Quận Hạ Hà không phải nơi tốt lành gì, vùng khỉ ho cò gáy, chỉ có hai Cẩm Khu, một cái cấp 1 một cái cấp 2, tu hành tài nguyên vô cùng ít.”

Tế Cầu vừa nghe lời này, tặc lưỡi nói: “Nghèo như vậy à, chúng ta làm sao đây?”

“Còn có thể làm sao, tiếp tục đi về phía trước, đi đến một nơi tài nguyên dồi dào.”

Ngón tay Phượng Tri Hành cắt ra một đường trên mặt đất, trầm ngâm nói: “Từ quận thành ngồi thuyền xuống phía nam, hẳn là có thể đến thủ phủ Đam Châu ‘thành Đan Nghiệp’, nơi đó là khu vực trung tâm của Đam Châu, ắt hẳn võ đạo hưng thịnh.”

Tế Cầu không có bất kỳ dị nghị, dù sao đối với nó, đi chỗ nào

cũng giống nhau.

Nó chợt nghĩ tới cái gì, chần chờ, cẩn thận hỏi: “Trên người mày còn lại bao nhiêu Nhục Đan cấp 3, có đủ tao ăn không?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, trả lời: “Còn có thể duy trì một tháng.”

Tế Cửu yên tâm một chút.

Tên bật hack Phương Tri Hành này không cần ăn Nhục Đan tẩm bổ nhưng Tế Cửu cần, còn phải ăn mỗi ngày.

Chương 577: Ngũ Hành (2)

Chương 577: Phản tặc (3)

Lỡ như đứt nguồn thức ăn chó, tốc độ phát triển của Tế Cầu nhất định chậm lại rất nhiều.

Hơn nữa, sau khi đứt nguồn thức ăn, Tế Cầu có thể phải tự mình đi săn, vậy thì khó chịu lắm chứ.

Một người một chó đi về phía trước.

Đang đi, hai người bọn họ nhìn nhau rồi đột nhiên tách ra một trái một phải.

Giây lát sau, thân hình hai người bọn họ đồng thời nhoáng lên, nhằm phía một đồng ngõ cứu, bao vây một trước một sau.

Cây ngõ cứu rung động, lộ ra nửa cái đầu.

Phương Tri Hành nhàn nhạt nói: “Người là ai, tại sao theo dõi ta?”

Một bàn tay ngọc mềm mại vươn ra, xốc ngõ cứu lên, lộ ra một người trẻ tuổi mặc áo gai rách nát, đầu đội nón nỉ, mặt và cả người vô cùng bẩn.

Ngực người trẻ tuổi này phồng lên, không có hầu kết, hai mắt ngập nước, cực kỳ linh động có thần. Vừa nhìn là biết, vị này chính là nữ cải nam trang.

Nữ tử trẻ tuổi khẩn trương nhìn Phương Tri Hành, điều chỉnh giọng, dùng giọng thô kệch điệu trả lời: “Đại hiệp, ta không có ác ý, vừa rồi ta nhìn thấy ngài giết mấy phản tặc, cảm thấy ngài rất

có bản lĩnh nên đi theo, muốn xin ngài một chuyện.”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Ồ, cầu ta chuyện gì?”

Nữ tử trẻ tuổi quỳ rạp xuống đất, hai mắt đầm lệ lưng tròn, kích động nói: “Cả nhà ta hơn 100 người bị phản tặc giết, cầu đại hiệp chủ trì công đạo cho ta.”

Người vừa kích động, tiếng nói không khống chế được, biến thành giọng nữ yếu đuối.

Phương Tri Hành bật cười, khinh thường nói: “Ta không phải đại hiệp gì, cũng không có hứng thú hành hiệp trượng nghĩa, người tìm lầm người rồi.”

Cậu xoay người muốn đi.

“Đại hiệp đợi đã!”

Nữ tử trẻ tuổi không bỏ qua, quỳ xuống đất bò lại, năn nỉ nói: “Chỉ cần ngài giúp ta báo thù, ta bằng lòng hiến bảo vật gia truyền cho ngài.”

Phương Tri Hành dừng bước, liếc nhìn nữ tử, hiếu kỳ nói: “Bảo vật gia truyền gì?”

Trong lòng nữ tử trẻ tuổi vui vẻ, nghiêm túc nói: “Thật không dám giấu giếm, ta là tiểu thư Vương gia Vương Giai Vân, tổ tiên Vương gia ta là một vị võ lâm danh túc, để lại tuyệt học gia truyền

Sau khi phản tặc đi vào trấn Hắc Thạch, ngay từ đầu chỉ tham tiền tài nhà ta, sau này thủ lĩnh của bọn họ Nhạc Bình Giang không biết từ đâu nghe nói Vương gia ta có một bộ kiếm kinh liên cường ép bọn ta giao ra.

Wương gia ta vì giữ mạng liên giao ra tuyệt học gia truyền, nào

ngờ sau khi Nhạc Bình Giang lấy được đột nhiên trở mặt, hạ sát thủ với bọn ta.

Cha nường ta liều chết bảo vệ, mới cứu được ta ra nhưng cũng chỉ một mình ta còn sống.”

Nói đến đây, Vương Giai Vân khóc không thành tiếng, nước mắt ào ào, thảm thiết không thôi.

Phương Tri Hành nhú mày nói: “Nói như vậy, công pháp ở trong tay Nhạc Bình Giang? Vậy cô lấy cái gì hiến cho ta?”

Vương Giai Vân liền nói: “Không dám gạt đại hiệp, chia làm một bộ công pháp và một Quán Tướng đồ, bọn ta cũng từng lo lắng Nhạc Bình Giang trở mặt nên để lại thủ đoạn, giao cho gã chính là công pháp thật và Quán Tướng đồ giả.”

Phương Tri Hành nhất thời tỉnh ngộ, khó trách phu nhân nói với cậu, phản tặc đang lòng bắt tiểu thư Vương gia, tìm kiếm một bức bản đồ.

“Quán Tướng đồ thật ở trong tay cô?”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng ngời, điều kiện 3 đúng lúc cần thứ này.

Vương Giai Vân lại trả lời: “Quán Tướng đồ không ở trên người ta, khi đó ta vội vã chạy trốn, căn bản không có thời gian mang theo Quán Tướng đồ, cho nên Quán Tướng đồ còn ở trong Vương phủ ta.”

Phương Tri Hành hiểu được, khó trách Vương Giai Vân vẫn không chạy trốn, nói vậy cô đang đợi cơ hội lấy lại bảo vật gia truyền.

Cậu hỏi: “Cô biết tu vi của Nhạc Bình Giang không?”

Vương Giai Vân lắc đầu nói: “Không rõ lắm, cha ta là Đại Mãng cảnh hậu kỳ, đấu với gã mười mấy hiệp đã bị gã đánh chết.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ, phấn chấn nói: “Dẫn đường đi, chúng ta đến Vương phủ.”

Vương Giai Vân sửng sốt, kinh ngạc nói: “Nhưng mà Nhạc Bình Giang đợi ở trong Vương phủ...”

Phương Tri Hành ngắt lời nói: “Cô chỉ cần dẫn đường.”

Vương Giai Vân hít sâu một hơi, vui mừng quá đỗi, lập tức bỏ dậy, đi vào thôn trấn.

Tế Cầu thấy vậy, không nhịn được nhắc nhở: “Quận Hạ Hà trải rộng phản tặc, một khi mà giết Nhạc Bình Giang, khẳng định sẽ lọt vào đuôi giết của phản tặc.”

Phương Tri Hành cười ha hả nói: “Không sao, dù sao tao cũng nhiều nợ lắm.”

Một người một chó không chần chờ mà ngênh ngang đi vào trấn Hắc Thạch.

Lúc này trấn Hắc Thạch vô cùng náo nhiệt.

Có người giết phản tặc ở bên đường, đánh thương nặng 7 8 tên phản tặc, thu hút rất nhiều phản tặc.

Bọn họ nổi giận tiến hành đuổi bắt.

Nào ngờ...

“Chính, chính là hắn!”

Một phản tặc đột nhiên chỉ tay về phía Phương Tri Hành đang bước đến từ đằng xa, hét toáng lên.

Mấy trăm tên phản tặc đồng loạt quay đầu, tầm mắt dịch chuyển lên trên người Phương Tri Hành.

Nhưng ánh mắt của bọn họ lại bị Tế Cầu hấp dẫn.

Đây là lần đầu rất nhiều người nhìn thấy cự lang hung ác đến vậy, nên bị dọa đến mức chân mềm nhũn.

Chương 578: Mệnh Cách (1)

Chương 578: Đoạt ái

Đường lớn vốn ồn ào đột nhiên yên tĩnh lại.

Một đám phản tặc lặng lẽ nhìn Phương Tri Hành đi đến, lại không dám thả rắm.

Tình cảnh này...

Vương Giai Vân phấn chấn tinh thần, 2 tròng mắt bốc lên lửa giận của thù hận, bàn tay ngọc siết chặt thành quyền, hận không thể đánh chết tất cả phản tặc.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành đi đến trước mặt đám phản tặc, bọn họ không hện mà cùng lùi về sau.

2 người một chó áp về phía trước, đám phản tặc thì lặng lẽ lùi về phía sau, tình hình buồn cười lại hài hước.

Một lát sau, bọn họ đi đến bên ngoài đại viện có bức tường cao.

Cánh cửa lớn được mở rộng, có một nam tử trung niên cao to lực lưỡng bước ra từ bên trong cánh cửa, mặt chữ quốc, sống mũi lệch, là tên râu ngắn, bên hông treo một thanh trường kiếm.

“Đại hiệp, người là Nhạc Bình Giang!”

Hai mắt của Vương Giai Vân phóng hỏa, nhìn chăm chăm người trung niên, cắn răng kêu lên ken két.

Lúc này, Nhạc Bình Giang vừa nhận được bẩm báo của thủ hạ,

biết được trên trần có một nhân sĩ giang hồ, dường như là một kẻ khó chơi.

2 mắt gã lạnh lẽo đánh giá Phương Tri Hành, còn có cự lang cao 2 mét, rùng mình, hô hấp đều ngừng lại.

Con cự lang uy phong lẫm liệt, có thể là dị thú cấp 2.

Chỉ là con cự lang này đã mang đến cho gã áp lực rất lớn.

Chứ đừng nói đến còn có một người trẻ tuổi không rõ thực lực.

Nhạc Bình Giang xoay chuyển tâm tư, nụ cười trên mặt cứng ngắc, chấp tay nói: “Tại hạ là Nhạc Bình Giang, dốc sức ở dưới trướng của Tham Lang đại nhân, xin hỏi tôn giá là?”

Phương Tri Hành liếc nhìn đối phương, thản nhiên nói: “Giao ra , đừng để ta đợi quá lâu.”

Nhạc Bình Giang giận tím mặt, 2 mắt trợn tròn nói: “Thật to gan, đồ của nghĩa quân mà người cũng dám đòi à?”

Phương Tri Hành nhoáng một cái, bóng dáng đột nhiên biến mất tại chỗ.

“A?”

Nhạc Bình Giang cảm thấy hoa mắt, sau nháy mắt, tầm mắt của gã bị một bóng dáng cao lớn chiếm cứ hết.

Gã chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu, trời đất quay cuồng, đợi gã lấy lại tinh thần thì bản thân đã che lồng ngực lại, quỳ một chân trên mặt đất.

Phương Tri Hành dặn dò: “Có câu nói rất hay, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Nhưng ta phải nói cho người biết, người vẫn chưa có tư cách uống rượu mời của ta đâu.”

Nhạc Bình Giang nghe xong những lời này thì nôn ra một ngụm máu lớn, toàn thân đau nhức kịch liệt, trong lúc nhất thời đau đến mức tròng mắt của gã đều lòi ra ngoài.

Đám phản tặc tròng mắt nhìn rồi nhìn nhau, không khỏi khiếp sợ muốn chết.

“Oẹ!”

Nhạc Bình Giang lại phun ra một ngụm máu lớn, toàn thân không ngừng phát run, gã chặt vật đứng lên, hoảng sợ nói: “Hảo hán hãy tha mạng.”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi vểnh lên, cậu cười như không cười nói: “Yên tâm, ta sẽ không giết người đâu.”

Nhạc Bình Giang vội vàng nói: “Được, tin rằng người là người nói lời giữ lời, ta sẽ đưa người công pháp, bây giờ sẽ lấy cho người.”

Gã xoay người đi vào trong sân, lão đảo, vừa đi vừa chảy máu nơi miệng mũi.

Phương Tri Hành đi theo, liếc mắt nhìn Vương Giai Vân.

Lúc này, tiểu thư của Vương gia hơi cúi đầu, nét mặt như che đậy sương lạnh, đờ đờ sát khí như một con sư tử nổi giận.

Nhạc Bình Giang nhanh chóng tiến vào thư phòng, lấy ra một quyển bí tịch có mặt bìa màu đen rất dày.

Phương Tri Hành nhận lấy rồi giao cho Vương Giai Vân, dặn dò: “Cô kiểm tra đi.”

Vương Giai Vân nhanh chóng lật xem một lượt rồi gật đầu.

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, cậu vội vàng nói: “Quan Tưởng đồ đâu?”

Vương Giai Vân nghiêng mắt nhìn Nhạc Bình Giang, rồi đi về phía một kệ sách dựa vào tường dưới cái nhìn của gã.

Cô dịch chuyển kệ sách, khom người xuống, xốc phiến đá xanh lên.

Phía dưới thình lình lộ ra một không gian nhỏ hẹp, bày một hộp gấm có hình dáng mảnh dài.

“Lẽ, lẽ nào người là...”

Nhạc Bình Giang tròn tròn mắt, mãi đến giờ phút này gã mới nhận ra Vương Giai Vân là ai.

Điều khiến gã vô cùng kinh ngạc là Quan Tướng đồ mà gã luôn đau khổ tìm kiếm lại ở ngay bên cạnh gã, ở chỗ cách gã chưa đến mấy mét.

Gã nghĩ đến đây thì sự phiền muộn xông lên đầu, Nhạc Bình Giang ngồi bệt xuống ghế, biểu cảm trên mặt vô cùng khó coi.

Phương Tri Hành nhận lấy hộp gấm có hình dáng mảnh dài, mở ra, bên trong quả nhiên có một quyển trục.

Cậu không chần chờ mà mở ra.

Quyển tranh từ từ bày ra, Quan Tướng đồ đập vào đáy mắt rõ ràng là một cặp sừng dê.

Không phải là đồ đẳng dị thú, mà là sừng dê vọt lên trời.

Trên sừng dê đầy chi tiết, thật là kỳ diệu, có thể nhìn thấy rõ mặt ngoài của nó phủ đầu đường vân ốc méo mó, còn có mấy lỗ thủng nhỏ do va chạm để lại.

Không bao lâu sau, giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

[3, Sưu tập từ 5 Quan Tướng đồ hoàn chỉnh trở lên (1/5)]

“Tốt quá đi!”

Trong lòng của Phương Tri Hành vui vẻ, trước đây không nghĩ đến lại dễ dàng thu thập được một Quan Tướng đồ của công pháp Hóa Yêu.

Chương 579: Mệnh Cách (2)

Chương 579: Đoạt ái (2)

Ngay sau đó, điều kiện max cấp cũng hiện ra.

[Điều kiện để đạt Dương Dương Kiếm Kinh tầng thứ nhất max cấp:

1, Tham ngộ và nắm giữ áo nghĩa người kiếm hợp nhất (chưa hoàn thành)

2, Đọc nội dung công pháp: 10 lần, hơn 500 lần đồ đẳng Quan Tướng đồ (chưa hoàn thành)

3, Săn giết dị thú loài dê cấp 4: 8 con (chưa hoàn thành)

4, Mài thành hình một thanh kiếm thai (chưa hoàn thành)]

“Chỉ có 4 điều kiện à?”

Phượng Tri Hành thầm lắc đầu, cậu chỉ đùa giỡn đại đao, kiếm pháp lại là một phong cách khác, quả nhiên không hợp với cậu.

Cậu không định tu luyện bộ này.

“Ác tặc, ta sẽ giết ngươi!”

Đúng lúc này, Vương Giai Vân đột nhiên móc ra một cây chủy thủ, lướt người về phía Nhạc Bình Giang, rồi chọc đao lên trên người gã.

Phụt!

2 mắt của Nhạc Bình Giang trong nháy mắt tròng lão đại,

trường mắt nhìn Vương Giai Vân cầm đao đâm qua đây.

Nhưng gã đang bị thương nặng, cả người mệt lả, không thể động đậy được nữa.

“Oe!” Miệng của Nhạc Bình Giang phun ra một ngụm máu, bắn tung toé lên trên mặt của Vương Giai Vân.

Vẻ mặt gã không cam lòng và tuyệt vọng, chậm rãi trượt từ trên ghế xuống, sắp không còn khí tức.

“A, Nhạc thống lĩnh bị giết rồi!”

Lông tơ của đám phản tặc dừng đứng, hoảng sợ muốn chết, có người thì ngậy ra tại chỗ không biết làm sao, có người thì nhấc chân lên muốn bỏ chạy.

Phương Tri Hành thu hồi Quan Tướng đồ và công pháp, chuyển tay trả lại cho Vương Giai Vân.

“Đại hiệp, không cần đâu?”

Vương Giai Vân lau đi vết máu trên mặt, trong lòng vô cùng vui sướng, kinh ngạc nói.

Nhưng Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Bộ công pháp này không thích hợp với ta, không có tác dụng gì với ta cả.”

Vương Giai Vân chần chờ nói: “Vậy ta nên báo đáp ngài thế nào?”

Phương Tri Hành cười nói: “Không cần báo đáp, dù sao Nhạc Bình Giang cũng là do cô giết, ta chỉ giúp được chút mà thôi.”

Vương Giai Vân suy nghĩ một lúc, sau đó xoay người dạo một vòng ở trong thư phòng.

Cô nhanh chóng chuyển 2 cái rương lớn, rồi mở nó ra.

Trong một cái rương đựng đầy bánh vàng, cái rương còn lại thì đựng các loại có giá trị như tiền đồ trang sức.

“Tiền tài mà Nhạc Bình Giang vợ vét trong nhà ta phần lớn đều ở chỗ này, xin đại hiệp nhận cho.” Vương Giai Vân trịnh trọng nói.

Phương Tri Hành híp mắt lại, lãnh đạm nói: “Làm người thì phải hiểu chừng mực, cô còn muốn gì không?”

Vương Giai Vân lần nữa quỳ xuống, dập đầu nói: “Đại hiệp, cả nhà ta bị hại, không chỗ nương tựa, nhưng nhà ta còn có một người bà con xa ở bên trong ‘thành Đan Vân’, hy vọng đại hiệp có thể hộ tống ta đến bên đấy.”

Cô ngẩng đầu lên, diêm đạm đáng thương nói: “Đợi đến thành Đan Vân, ngoại trừ số tiền tài này, ta sẽ tặng ngài một phần quà lớn khác.”

Phương Tri Hành híp mắt lại, tặc lưỡi nói: ” y dô, cô còn có quà lớn à?”

Vương Giai Vân trả lời: “Tổ thượng nhà ta có mua 3 tòa nhà ở thành Đan Vân, mỗi một tòa có giá trị không dưới trăm vạn đồng tiền.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu hỏi: “Thành Đan Vân ở phía nào?”

“Phía nam.”

Vương Giai Vân đáp lại: “Thành Đan Vân ở thượng du của thủ phủ Đàm Châu, cách nhau chưa đến 280 dặm.”

Phương Tri Hành không khỏi trầm ngâm.

Lúc này, Tế Cầu truyền âm đến: “Tính toán cẩn thận thì vụ mua bán này không thiệt. Mày mất đi sự ủng hộ của môn phiệt,

sau này phải kiếm tiền dựa vào bản thân, cơ hội kiếm một lần nhiều tiền như vậy không nhiều đâu.”

Phượng Tri Hành nghĩ lại thì thấy cũng đúng, cậu tiêu thụ rất lớn, tiền có nhiều đi chẳng nữa thì cũng có lúc xài hết, phải chuẩn bị nhiều hơn mới được.

“Ừm, dù sao cũng tiện đường.”

Vì vậy, Phượng Tri Hành gật đầu nói: “Được, cô cùng đi theo ta đi.”

Một lát sau, một chiếc xe ngựa công khai rời khỏi Vương phủ, xuyên qua phố dài, rời khỏi trấn Hắc Thạch.

Phu xe là Vương Giai Vân, còn Phượng Tri Hành và Tế Cầu thì ngồi trong xe.

Wương Giai Vân là người bản xứ nên hơi quen thuộc với tình hình đường xá xung quanh, trái lại tiết kiệm cho Phượng Tri Hành rất nhiều tinh lực.

Tạch tach tach!

Xe ngựa chạy trên đường cái, càng đi càng xa.

Nhoáng cái đã đến chạng vạng.

“Đại hiệp, sắc trời đã tối, phía trước có một thôn trang, chúng ta có thể đi tìm nơi ngủ trọ.”

Wương Giai Vân im lặng cả chặng đường đột nhiên mở miệng nói.

Phượng Tri Hành gật đầu nói: “Được.”

Không bao lâu sau, xe ngựa dừng lại.

Phường Tri Hành bước xuống xe ngựa, vừa nhìn quanh thì không khỏi nhú mào.

Thôn trang trước mắt đã bị hủy bởi lửa lớn, một mảng cháy đen, chỉ có 2 3 căn nhà tranh là may mắn còn tồn tại.

Trên mặt đất là xương trắng lả tả, xung quanh không một người sống sót.

Vương Giai Vân nhìn thấy cảnh tượng này thì bực tức nói: “Mẫu thân của ta đến từ thôn này, phản tặc vừa đến thì chiến tranh khắp nơi, giết người phóng hỏa, cướp lương thực cướp tiền, hủy hết mọi thứ.”

Phường Tri Hành không có ý kiến gì về lời nói này.

Theo những gì mà cậu nghe với nhìn thấy, thau vì nói là bách tính nghèo khổ khởi nghĩa, chỉ bằng nói đây là một trận bạo động.

Chương 580: Danh tiếng (1)

Chương 580: Thành trống

Người bị môn phiệt ức hiếp thời gian lâu dài, một khi quyết định phản kháng, quả thật không thể đo lường loại phá hoại điên cuồng đến cực điểm này được.

Phượng Tri Hành bước vào một căn nhà tranh, dạo một vòng, phát hiện đồ bên trong bị cướp sạch, ngay cả nồi bát hồ lô bồn đều không để lại.

Bọn họ ở lại nơi này một đêm, sáng hôm sau sẽ tiếp tục lên đường.

3 ngày sau, 2 bọn họ đã đến “trấn Tây Phong”.

May mắn là “trấn Tây Phong” nằm bên trong “huyện Ngọc Lan”, là một trong 2 huyện thành chưa bị phản tặc chiếm cứ.

Vương Giai Vân điều khiển xe tiến vào trong trấn, phát hiện trên trấn cũng là một mảnh tiêu điều.

Nhà người có tiền tranh nhau chạy nạn, số còn lại đều là mấy bách tính nghèo khổ, hoặc là không đi được, hoặc là không có chỗ để đi.

Trên trấn có một khách điểm vẫn còn mở.

Chủ tiệm là đôi phu thê già, có lẽ bọn họ cảm thấy không trốn được, thay vì chết ở bên ngoài thì chi bằng chết trong nhà.

Đôi phu thê già nhiệt tình tiếp đãi Phượng Tri Hành.

“Ông chủ, chuẩn bị nước tắm cho ta đi.”

Phương Tri Hành không kịp chờ đợi mà dặn dò.

Chạy trốn mấy ngày qua khiến cậu không có cơ hội tắm gội, trên người đã sớm hôi thối.

Tế Cửu càng thối hơn, thối muốn chết.

Đôi phu thê già nhanh chóng nấu nước nóng, làm 3 bồn tắm lớn.

Phương Tri Hành và Tế Cửu ở chung một phòng, hai người họ vui thích tắm gội.

Vương Giai Vân thì ở sát vách, cô cũng đi tắm gội.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, Phương Tri Hành đẩy cửa đi ra ngoài, vừa quay đầu đã nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi mặc trang phục màu trắng đứng ở hành lang.

Nữ tử có mái tóc dài như thác nước, mắt ngọc mây ngài, trong đôi mắt thâm sâu hiện ra ánh sáng yếu ớt.

Khuôn mặt của cô trắng nõn, vóc người xinh xắn, thanh xuân đẹp đẽ.

Cô đứng ở nơi đó, đôi chân thon dài khỏe đẹp, vòng eo siết chặt, bộ ngực cao ngất nổi bật.

Phương Tri Hành nhíu mày lại, Vương Giai Vân rửa đi khuôn mặt bị bẩn để lộ ra tư sắc đúng là vô cùng đẹp mắt, có mấy phần động lòng người.

Cậu từng thấy qua không ít người đẹp, nhưng người có thể khiến cậu thấy kinh ngạc vì vẻ đẹp vốn không nhiều.

Vương Giai Vân chỉ kém với cảm giác kinh ngạc vì đẹp chết người không đền mạng một tí thôi.

“Đại hiệp.”

Vương Giai Vân nghe thấy tiếng mở cửa thì xoay người lại, vén váy thi lễ với Phương Tri Hành, lộ ra nụ cười tươi nhàn nhạt khiến người ta rất thoải mái.

Phương Tri Hành gật đầu, khen từ tận đáy lòng: “Ừm, không hổ là tiểu thư thế gia vọng tộc, duyên dáng yêu kiều, như hoa như trăng.”

Khuôn mặt của Vương Giai Vân ửng đỏ, cúi đầu nói: “Tiểu nữ tử chẳng qua bình thường, chỉ cần đại hiệp không chê là được.”

Cô vừa dứt lời, Tế Cầu đi ra khỏi phòng, vừa nhìn thấy Vương Giai Vân thì mắt chó hơi trũng lớn, truyền âm đến : “Ôi, nữ tử này có mấy phần tư sắc đấy, có thể làm điều kiện 4 rồi.”

Phương Tri Hành không khỏi trợn mắt, cạ lời: ” m Dương Hòa Hợp không phải là ai cũng chịu đựng được.”

Tế Cầu không cho là đúng, nó đáp lại: “Hiện tại Vương Giai Vân không chỗ nương tựa, với thực lực của mày, cho cô ta chút lợi ích, cô ta tự nhiên sẽ nghiêng đổ vì mày, thậm chí còn yêu thương nhưng nhớ, cớ áo nói thắt lưng đấy.”

“Chắc, đừng dùng mắt chó coi thường người khác.”

Phương Tri Hành “xuyt” một tiếng rồi đáp: “Mày nghĩ kỹ xem Vương Giai Vân là hạng người gì.

Cả nhà cô ta bị nhạc Bình Giang sát hại, chỉ có một mình cô ta trốn ra ngoài, có lẽ là có vận may, nhưng cũng nhất định là có trí khôn và thực lực.

Còn nữa, sau khi cô ta thoát khỏi họa diệt môn, không thoát đi xa ngay lập tức, trái lại trốn ở trấn Hắc Thạch đợi phát động bất cứ lúc nào, phải có đầu óc và can đảm gì chứ?

Mặt khác, sau khi cô ta thấy tao giết phản tặc đã quả quyết lựa chọn liên thủ với tao, dùng lợi ích để dẫn dụ, nói đôi ba câu đã thành công kéo tao xuống nước.

Bây giờ đang là thời kỳ rối loạn, trước đó cô ta làm cho bản thân dơ bẩn, nhưng hôm nay lại cố ý để lộ ra vẻ đẹp, tại sao chứ?”

Phương Tri Hành tổng kết nói: “Mày có thể không nhiều đầu óc bằng Vương Giai Vân đâu, cẩn thận nữ nhân này chút đi!”

“...”

Tế Cầu bị nói đến ngậy ra, trong lúc nhất thời không phản bác được.

Tạch tach tach!

Không bao lâu sau, xe ngựa đi ra khỏi cổng lớn của khách điếm, xuyên qua đường lớn, rời khỏi trấn Tây Phong.

Vương Giai Vân điều khiển xe tiến về phía trước dọc theo quan đạo, đi về phía huyện thành Ngọc Lan.

Đi nửa ngày, lúc này người trên quan đạo dần nhiều hơn.

“Đại hiệp, toàn là người chạy nạn...”

Vương Giai Vân nhắc nhở.

Phương Tri Hành vén màn cửa sổ lên nhìn, người ở hai bên đường nhốn nháo, phần lớn là bách tính chạy nạn, chuyển nhà.

Bọn họ đều ngược hướng với xe ngựa.

Phương Tri Hành thấy vậy thì dặn dò: “Hỏi thăm đôi chút, xem bọn họ đến từ đâu?”

Vương Giai Vân dừng xe ngựa lại, chặn mấy người chạy nạn rồi trò chuyện một lúc với bọn họ.

Chương 581: Danh tiếng (2)

Sau đó cô nhanh chóng quay lại xe, tỉ mỉ nói: “Đại hiệp, những người này chạy đến từ phương hướng của huyện thành Ngọc Lan.”

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Sao vậy, huyện thành Ngọc Lan đã bị phản tặc công chiếm rồi à?”

“Không có.”

Vương Giai Vân lắc đầu: “Nhưng bọn họ nghe nói mấy ngày nữa phản tặc sẽ tấn công thành, sợ cuốn vào chiến hỏa nên mới chạy trốn.”

Cô nói đến đây thì bổ sung thêm: “Có người nói, sau khi hãn nghe huyện lệnh đại nhân đã bỏ thành mà chạy, mới lựa chọn trốn chạy theo.”

Phương Tri Hành hiểu ra, cậu trầm ngâm nói: “Không sao, dù sao chúng ta cũng mang theo đầy đủ lương khô.”

Vương Giai Vân gật đầu rồi tiếp tục điều khiển xe đi.

Đến chạng vạng tối, xe ngựa đã đến huyện thành Ngọc Lan.

Cửa thành mở rộng ra, không có một thủ vệ nào cả.

Xe ngựa chạy nhanh vào thành.

Phương Tri Hành bước ra khỏi buồng xe, nhìn quanh một lượt, phát hiện nguyên cả con đường lớn ngựa chạy lại không có một người đi đường.

Gió thổi lá rụng, xoáy trên con đường lớn trống trải.

Cả tòa thành là một mảng tĩnh mịch, 10 nhà thì 9 nhà bỏ trống.

“Đù, mọi người chạy hết rồi, đây là tử thành rồi!”

Tế Cầu vô cùng kinh ngạc, chưa bao giờ thấy trong một tòa thành có thể có đến mấy vạn người lại chạy đi hết như vậy.

Vương Giai Vân rung động, cô than thở: “Tham Lang đại nghịch vô cùng tàn bạo, những nơi đi qua, hễ đâu suất lĩnh phản tặc giết người như mạ, tàn sát hàng loạt người dân trong thành, 7 tòa thành bị công chiếm thì có 4 tòa chịu khổ tàn sát hàng loạt dân trong thành.

Lão bách tính hoặc là bị cuốn theo gia nhập vào đại quân phản tặc, hoặc là bị giết chết.”

Phương Tri Hành thu hồi ánh mắt, trầm ngâm nói: “Sắc trời đã tối, chúng ta tìm một nơi đặt chân trước, ngày mai lại đi tiếp.”

“Rõ.”

Vương Giai Vân điều khiển xe ngựa đi đến gần cửa nam, tiến vào một căn nhà dân không người.

Hai người một chó nhanh chóng thiếp đi.

Lúc nửa đêm, lỗ tai của Tế Cầu khẽ động, đột nhiên giật mình tỉnh lại, đang muốn truyền âm.

Đã thấy Phương Tri Hành xoay người ngồi dậy.

Nó thấy thế thì ngượng ngừng ngậm miệng lại.

Tuy nó là chó, có thính giác nhạy cảm, nhưng Phương Tri Hành là Cửu Ngưu cảnh, lỗ tai còn bén nhạy hơn cả nó.

Phương Tri Hành bước xuống giường, truyền âm đến: “Có

người leo tường tiến vào trong viện rồi.”

Tế Cầu đáp lại: “Ừm, ta chỉ nghe được tiếng bước chân.”

Một người một chó mở rộng cửa lao ra thì thấy một bóng đen lén lút mở cửa, lại quay người đi kéo xe ngựa.

Bóng đen có vóc người gầy yếu, động tác vụng về, dường như ngay cả dắt dây cương như thế nào đều không biết.

Nhìn điệu bộ thì bóng đen rõ ràng là muốn trộm xe ngựa.

“Khụ!”

Phương Tri Hành đột nhiên ho khan.

Bóng đen bị dọa sợ, thất kinh, vứt bỏ dây cương, chạy vọt ra ngoài.

“Gâu!”

Tế Cầu đột nhiên nhảy đến đằng trước của bóng đen, chặn cửa, chặn đường đi của hắn lại.

Nhưng bóng đen vẫn không chết tâm, chạy về phía tường, muốn leo lên tường chạy trốn, nhưng mới bò lên thì đã trượt tay ngã xuống.

“Ây dô dô...”

Bóng đen lật nghiêng trên mặt đất, ôm thắt lưng kêu đau.

Phương Tri Hành đốt lửa, ánh sáng chiếu qua để lộ ra một thiếu niên rối bù, y phục tả tơi, có dáng vẻ của 12-13 tuổi.

“Người là ăn mày à?”

Phương Tri Hành không biểu cảm, giấc ngủ bị quấy rầy khiến

tâm trạng của cậu hơi khó chịu.

Thiếu niên kêu lên: “Ai là ăn mày chứ, tiểu gia đây là người của Huyết Phủ bang.”

Hắn nói xong thì móc ra một chiếc búa nát từ sau thắt lưng, mặt ngoài rỉ sét loang lổ, đống củi còn tồn sức.

Đúng lúc này, một tiếng cọt kẹt vang lên.

Vương Giai Vân đi ra, bước nhanh đến bên cạnh Phương Tri Hành, nhìn lướt qua thiếu niên, hàng mi thanh tú cau lại.

Niên thiếu vừa nhìn rõ dáng vẻ của Vương Giai Vân thì kinh ngạc, ánh mắt đều nhìn thẳng.

Phương Tri Hành nghiêng đầu hỏi: “Nghe qua Huyết Phủ bang chưa?”

Vương Giai Vân đáp lại: “Huyết Phủ bang là bang phái lớn đứng đầu của huyện Ngọc Lan, có danh tiếng rất lớn.”

Nghe vậy, thiếu niên lấy lại tinh thần, giơ búa lên bày ra tư thế rất dọa người, reo lên: “Mau thả tiểu gia đi, nếu không búa của tiểu gia không có mắt đâu.”

Phương Tri Hành không nhịn được mà cười lên, hỏi: “Sao người chưa chạy khỏi thành? Không lẽ là bị Huyết Phủ bang vớt bỏ rồi?”

Sắc mặt của thiếu niên đỏ lên, hắn thẹn quá thành giận nói: “Nói vậy, bang chủ đại nhân đích thân dẫn dò ta ở lại giữ huyện thành, ở ẩn.”

Nghe xong lời này, hiện trường đột nhiên yên tĩnh lại.

Sau một lúc lâu, Phương Tri Hành không còn hăng hái, cậu khua tay nói: “Cút đi.”

Tế Cầu nhường đường.

Thiếu niên nửa ngờ nửa tin, cẩn thận rút lui đến cánh cửa, xoay người bỏ chạy, nhanh chóng biến mất ở trong bóng tối.

“Hãy, thì ra là một thằng nhãi ngốc nghếch!”

Tế Cầu cặn lời, buông tiếng thở dài.

Bọn họ đóng cửa lại, quay ngược về phòng ngủ tiếp.

Nhoáng cái đến tờ mờ sáng.

Hai người một chó dậy thật sớm, ăn một chút lương khô cho đỡ đói, sau đó điều khiển xe rời đi.

Nào ngờ, vừa mở cửa thì phát hiện trong góc tường ngoài cửa có một kẻ ăn mày.

Chương 582: Đại Huyền (1)

Kẻ ăn mày nghe thấy tiếng mở cửa thì mơ màng tỉnh lại, tinh thần trong nháy mắt run lên, hấp tấp chạy đến.

Vương Giai Vân liếc nhìn thiếu niên Huyết Phủ bang, cau mày nói: “Sao lại là người?”

Thiếu niên gãi đầu cười ngây ngô nói: “Tỷ tỷ, ta cũng muốn rời khỏi huyện thành, tỷ có thể dẫn ta đi một đoạn không?”

Vương Giai Vân trừng mắt nhìn rồi bật cười nói: “Người biết bọn ta đi đâu không mà bảo bọn ta dẫn người đi một đoạn?”

Thiếu niên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Đi đâu mà chẳng giống nhau, tỷ đi đâu thì ta sẽ theo đó.”

Vương Giai Vân chần chờ, nghiêng mắt ra phía sau buồng xe.

Phương Tri Hành không nói gì, sắc mặt của cô lạnh xuống, lắc đầu nói: “Người muốn đi đâu thì đi, cha!”

Bánh xe chuyển động.

Xe ngựa cấp tốc ra khỏi thành, lướt nhanh trên đạo quan.

Vương Giai Vân quay đầu lại nhìn, vừa nhìn đã thấy không nhìn nổi nữa, biểu cảm thay đổi ngay tức khắc.

Thiếu niên chạy theo như điên, đi theo phía sau xe ngựa.

Vương Giai Vân thấy thế thì quát dây cương, để xe ngựa chạy nhanh hơn, lao về phía trước.

Dần dà, thiếu niên đó bị bỏ lại ở đằng sau rất xa, không còn bóng dáng.

Vương Giai Vân âm thầm thở phào, lúc này mới điều khiển xe đi về phía trước với tốc độ bình thường.

Đến xế trưa, xe ngựa dừng lại ở ven đường.

Phương Tri Hành và Tế Cửu bước xuống xe, ngồi ở ven đường ăn bữa trưa, tiện thể để con ngựa nghỉ ngơi một lúc.

Phương Tri Hành đột nhiên quay đầu, đồng tử co rụt lại, tầm mắt ném về con đường đi đến đây.

“Sao vậy?”

Tế Cửu nghiêng đầu xem xét.

Sau nháy mắt, nó đứng bật dậy, trên khuôn mặt chó tràn ngập vẻ khó tin.

Nhìn thấy người chạy đến từ đằng xa lúc đầu chỉ là một chấm đen, hình ảnh dần rõ ràng hơn, thành hình chính là thiếu niên Huyết Phủ bang.

“A đùa!”

Tế Cửu vô cùng ngạc nhiên, nó kinh ngạc hét lớn: “Thằng nhãi đấy sao vậy, kiện tướng chạy cự li dài à?”

Lúc này, Vương Giai Vân cũng quay đầu, vừa nhìn thấy thiếu niên thì miệng không khỏi há thật lớn, khó tin.

Niên thiếu chạy đến trước mặt bọn họ, thở hổn hển, kêu lên: “Xem, xem như là đuổi kịp các người rồi.”

Phương Tri Hành chậm rãi đứng lên, 2 mắt chợt biến thành màu đỏ như máu, nhìn chăm chăm vào thiếu niên.

“Cường độ khí huyết không cao, chỉ là người thường?”

Hàng lông mày của Phương Tri Hành nhíu lại, đột nhiên vươn tay vỗ ra một chưởng đánh lên không khí.

Phù!

Gió mạnh đột nhiên nhấc lên!

Thiếu niên bị gió thổi bay ngược ra ngoài, thét chói tai, tạo thành đường vòng cung thật cao, sau đó rơi xuống khe nước nhỏ bên đường.

Tôm!

Bọt nước bắn lên cao.

“Chúng ta đi thôi.”

Phương Tri Hành không chần chờ nữa, cưỡi cấp tốc nhảy lên xe ngựa, đích thân điều khiển xe.

Tế Cầu và Vương Giai Vân bị chậm một nhịp, nhưng cũng cấp tốc leo lên xe.

Tạch tach tach!

Xe ngựa chạy như điên, mang theo bụi mù cả đường.

Khoảng 2 tiếng sau, xe ngựa nhanh chóng đi đến quận thành.

Quận thành của quận Hạ Hà kém xa sự phồn hoa của quận Thanh Hà, quy mô thành thị chỉ bằng một nửa của quận Thanh Hà.

Quận thành chưa bị phản tặc công phá, nhưng nạn dân các nơi đều chen chúc đến, dẫn phát hỗn loạn khó có thể tưởng tượng.

Cửa thành đã sớm đóng cửa, chỉ cho phép ra, không cho phép

vào.

Phương Tri Hành vốn dự định đi ngang qua quận thành, nhìn điệu bộ này, nhất định phải vòng qua rồi.

Lộ trình của đường vòng có thể sẽ phải mất 3-4 ngày.

Vì vậy!

Phương Tri Hành hoặc là không làm, hoặc đã làm thì làm cho xong, cậu dứt khoát bỏ lại xe ngựa, đi vòng qua tường thành.

Vương Giai Vân thấy thế, không nhịn được mà hỏi: “Đại hiệp, chẳng lẽ ngài muốn vượt qua tường để vào thành à?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Vượt qua tường thành không phải là chuyện khó, thậm chí xông mạnh vào thành rồi rồi đi ta còn làm được, nhưng ta không muốn bị chú ý quá.”

Hô hấp của Vương Giai Vân không khỏi dừng lại, cô ngừng mắt liếc nhìn Phương Tri Hành.

Dần dà, hoàng hôn buông xuống.

Thủ vệ trên tường thành bắt đầu thay quân rồi.

Nhân cơ hội này, Phương Tri Hành vươn tay ra.

Vương Giai Vân hơi đỏ mặt, tiến lên trước.

Phương Tri Hành ôm chặt lấy cô giơ lên, cánh tay đệm lên trên hông cô.

Hô hấp của Vương Giai Vân hơi nặng nề, cô ôm lấy cổ của Phương Tri Hành, khuôn mặt đỏ rực như quả táo chín khiến người ta thèm thuồng.

Tay phải của Phương Tri Hành ôm lấy Vương Giai Vân, trái

tay xách cổ sau của Tế Cầu, giậm chân phóng lên khỏi mặt đất.

Bịch!

Mặt đất nổ tung.

Hai người một chó nhảy lên trên tường thành, sau đó điểm mũi chân, lần nữa kéo lên, lướt qua rồi đáp xuống tường thành phía đối diện.

Toàn bộ quá trình được làm liền một mạch, không có chút sợ hãi nào.

Không bao lâu sau, bọn họ bước ra từ trong một ngõ nhỏ, tiến vào đường lớn.

Chỉ một thoáng, đoàn người trên đường đều quăng ánh mắt kinh ngạc đến, bị Tế Cầu thu hút.

Phương Tri Hành thấy vậy thì lấy ra sợi dây thừng ở trong túi hành lý, buộc lại thành thòng lọng.

*Thòng lọng là một vòng ở cuối sợi dây trong đó nút thắt chặt khi chịu tải và có thể nới lỏng mà không cần tháo nút.

Chương 583: Đại Huyền (2)

Tế Cầu thấy vậy thì sợ hãi: “Mày, mày muốn làm gì?”

Phương Tri Hành nghiêm túc nói: “Ra ngoài dắt theo chó mà không thắt dây, đúng là không có đạo đức.”

“Cút đi!”

Tế Cầu kiên quyết từ chối, nó tuyệt đối không thể dễ dàng để một sợi dây thừng buộc lên trên cổ mình được.

Phương Tri Hành cười nhạt, lắc lư thông lọng, khuyên nhủ: “Điều này không trách tao được, ai bảo mày đáng chú ý như vậy chứ.”

Tế Cầu nhe răng nói: “Hay là mày giết tao đi, xách một lỗ tai của tao đi theo là được.”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Sao tao có thể nỡ lòng hại mày được? Đại trưởng phu co được dân được, mày chịu ấm ức chút nha.”

Cả người của Tế Cầu nổi da gà.

Chỉ chốc lát, Phương Tri Hành nghênh ngang đi trên đường cái, còn rất hăng hái.

Cậu dắt một con cự lang trong tay, ủ rũ đi theo ở phía sau, trên gương mặt chó toàn là xấu hổ.

Một lát sau...

Bọn họ đi vào một túp lều, ngồi xuống ở đại sảnh, gọi một bàn

rượu và thức ăn phong phú.

“Ây da, thì ra các người ở nơi này.”

Một thiếu niên đột nhiên chạy đến trước bàn, lau mồ hôi nóng ở trên trán, ngồi xuống không coi ai ra gì.

Phương Tri Hành run sợ, Tế Cửu thì tròng lớn mắt chó, biểu cảm của Vương Giai Vân cũng cứng đờ.

Thiếu niên của Huyết Phủ bang lần nữa xuất hiện như giòi trong xương, như bóng với hình.

Phương Tri Hành đặt đĩa xuống, cậu thản nhiên hỏi: “Tôn giá tốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Niên thiếu gái đầu, cười ngây ngô nói: “Tiểu gia không có đại danh, bang chủ đặt cho ta cái tên là ‘Tiểu Phủ Đầu’.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, sau đó bình tĩnh nói: “Tiểu Phủ Đầu, người quang minh không nói lời mờ ám, tốt cuộc người muốn thế nào?”

Thiếu niên nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng, cười nói: “Ta không muốn thế nào cả, chỉ là muốn đi với các người thôi.”

Phương Tri Hành không nói bất kỳ từ nào cả, cậu lặng lẽ cầm đĩa lên, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống.

Tế Cửu thấy thế thì truyền âm đến : “Thằng nhãi này quá quý dị, hẳn là cao thủ võ lâm à?”

Phương Tri Hành trả lời: “Không biết, Đồng Tử Xích Huyết của ta không nhìn thấu hẳn.”

Tế Cửu sợ hãi, cạ lời: “Móa nó, đang đi yên lành, sao đột nhiên lại chọc phải nhân vật này rồi?”

Tiểu Phủ Đầu nghiêng đầu, vẻ mặt si ngốc nhìn Vương Giai Vân, thấy hàng mi thanh tú của Vương Giai Vân nhú chặt thì cả người không được tự nhiên.

Phương Tri Hành đột nhiên mở miệng nói: “Đêm nay chúng ta ở lại trong thành đi.”

Vương Giai Vân vội vàng đáp lại: “Được thôi đại hiệp, ta nghe nói khách điểm tốt nhất trong thành là ‘Thúy Trúc các’ đấy.”

Phương Tri Hành gật đầu đáp: “Được, cứ ở đấy đi.”

Một lát sau, Phương Tri Hành ăn uống no đủ thì dắt lấy Tế Cầu đi ra khỏi tửu lâu.

Vương Giai Vân và Tiểu Phủ Đầu nhắm mắt theo đuôi.

Không lâu sau, bọn họ tìm thấy Thúy Trúc các, thuận lợi vào ở.

Phương Tri Hành thuê 3 phòng, đặc biệt cho Tiểu Phủ Đầu một phòng.

Đóng kín cửa.

Phương Tri Hành ngồi trên ghế, nhắm mắt suy tư.

Tế Cầu ngồi bên cạnh cậu, trong đầu buồn bực suy xét.

Sau một lúc lâu, Phương Tri Hành mở mắt ra.

Tế Cầu vội vàng hỏi: “Nói thế nào nhỉ? Hay là tao sẽ dứt khoát đi thử nội tình của Tiểu Phủ Đầu, cắn chết hắn, thấy thế nào?”

Phương Tri Hành kiên quyết lắc đầu: “Không, làm như vậy quá mạo hiểm, lỡ như hắn thật sự là cao thủ ngất trời, chẳng phải chúng ta sẽ toang à.”

Tế Cầu cuống cuống nói: “Vậy có thể làm gì được, cứ để hắn

mặt dày bám lấy như vậy à?”

Phương Tri Hành đứng lên, trầm ngâm nói: “Mày canh giữ ở nơi này đi, tao ra ngoài xem xem.”

“... Thôi được.”

Tế Cửu bất đắc dĩ đáp lại.

Phương Tri Hành đi đến trước quầy, dò hỏi tiểu nhị khách điểm một chuyện, đợi sau khi có được đáp án lại bảo tiểu nhị khách điểm thuê một chiếc xe ngựa giúp cậu.

Xe ngựa đến rất nhanh.

Phương Tri Hành ngồi vào trong xe ngựa, báo một địa chỉ.

Phu xe điều khiển xe đi nhanh về phía trước.

Khoảng nửa tiếng sau, màn đêm mới buông xuống.

Xe ngựa chậm rãi dừng trước một phân đường.

Phương Tri Hành bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn, trên tấm bảng viết 3 chữ lớn với nước sơn màu vàng kim là “Huyết Phủ bang”.

“Là ai vậy?”

4 đại hán vạm vỡ đứng trước cửa có bờ ngực phẳng lộ nhũ, rất là uy phong.

Phương Tri Hành không nói nhảm, cậu đi đến trước sư tử đá trước cửa, vỗ tay nhẹ.

4 đại hán vạm vỡ nhìn cậu một cách khó hiểu.

Giây sau đó, ầm ầm ầm!

Sư tử đá đột nhiên tan vỡ rơi lả tả, hóa thành đồng đá vụn.

“A...”

Hồ hấp của 4 đại hán vạm vỡ ngừng trệ, hoảng sợ muốn chết.

Lúc này Phương Tri Hành mới lên tiếng nói: “Ta muốn gặp bang chủ của các người.”

“Xin, xin đợi chút!” Một người trong số đó nhanh chóng xoay người chạy vào trong như điên.

Không bao lâu sau, tạch tạch tạch, tiếng bước chân lộn xộn truyền đến.

Có hơn 10 người bước ra từ cửa lớn, ai nấy đều cầm búa, có búa Tuyên Hoa, cũng có búa cán dài, búa cán ngắn.

Người được mọi người bảo vệ xung quanh là một ông già hơn 60 tuổi, tóc hoa râm, vóc người to lớn mạnh mẽ, mặt cằm bào màu đỏ tươi.

Chương 584: Đại Huyền (3)

CHƯƠNG BỊ LẬP, MỜI CÁC ĐẠO HỮU ĐỌC CHƯƠNG TIẾP THEO

Tế Cửu thấy vậy thì sợ hãi: “Mày, mày muốn làm gì?”

Phượng Tri Hành nghiêm túc nói: “Ra ngoài dắt theo chó mà không thắt dây, đúng là không có đạo đức.”

“Cút đi!”

Tế Cửu kiên quyết từ chối, nó tuyệt đối không thể dễ dàng để một sợi dây thừng buộc lên trên cổ mình được.

Phượng Tri Hành cười nhạt, lắc lư thông lọng, khuyên nhủ: “Điều này không trách tao được, ai bảo mày đáng chú ý như vậy chứ.”

Tế Cửu nhe răng nói: “Hay là mày giết tao đi, xách một lỗ tai của tao đi theo là được.”

Phượng Tri Hành lắc đầu nói: “Sao tao có thể nỡ lòng hại mày được? Đại trưởng phu co được dân được, mày chịu ấm ức chút nha.”

Cả người của Tế Cửu nổi da gà.

Chỉ chốc lát, Phượng Tri Hành ngênh ngang đi trên đường cái, còn rất hăng hái.

Cậu dắt một con cự lang trong tay, ừ ừ đi theo ở phía sau, trên gương mặt chó toàn là xấu hổ.

Một lát sau...

Bọn họ đi vào một tửu lâu, ngồi xuống ở đại sảnh, gọi một bàn rượu và thức ăn phong phú.

“Ây da, thì ra các người ở nơi này.”

Một thiếu niên đột nhiên chạy đến trước bàn, lau mồ hôi nóng ở trên trán, ngồi xuống không coi ai ra gì.

Phượng Tri Hành run sợ, Tế Cửu thì trừng lớn mắt chó, biểu cảm của Vương Giai Vân cũng cứng đờ.

Thiếu niên của Huyết Phủ bang lần nữa xuất hiện như giò trong xương, như bóng với hình.

Phượng Tri Hành đặt đĩa xuống, cậu thản nhiên hỏi: “Tôn giá tốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Niên thiếu gái đầu, cười ngây ngô nói: “Tiểu gia không có đại danh, bang chủ đặt cho ta cái tên là ‘Tiểu Phủ Đầu’.”

Phượng Tri Hành hơi im lặng, sau đó bình tĩnh nói: “Tiểu Phủ Đầu, người quang minh không nói lời mờ ám, tốt cuộc người muốn thế nào?”

Thiếu niên nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng, cười nói: “Ta không muốn thế nào cả, chỉ là muốn đi với các người thôi.”

Phượng Tri Hành không nói bất kỳ từ nào cả, cậu lặng lẽ cầm đĩa lên, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống.

Tế Cửu thấy thế thì truyền âm đến : “Thằng nhãi này quá quý dị, hẳn là cao thủ võ lâm à?”

Phượng Tri Hành trả lời: “Không biết, Đồng Tử Xích Huyết của ta không nhìn thấu hẳn.”

Tế Cửu sợ hãi, cạ lời: “Móa nó, đang đi yên lành, sao đột nhiên lại chọc phải nhân vật này rồi?”

Tiểu Phủ Đầu nghiêng đầu, vẻ mặt si ngốc nhìn Vương Giai Vân, thấy hàng mi thanh tú của Vương Giai Vân nhú chặt thì cả người không được tự nhiên.

Phương Tri Hành đột nhiên mở miệng nói: “Đêm nay chúng ta ở lại trong thành đi.”

Wương Giai Vân vội vàng đáp lại: “Được thôi đại hiệp, ta nghe nói khách điểm tốt nhất trong thành là ‘Thúy Trúc các’ đấy.”

Phương Tri Hành gật đầu đáp: “Được, cứ ở đấy đi.”

Một lát sau, Phương Tri Hành ăn uống no đủ thì dắt lấy Tế Cửu đi ra khỏi tửu lâu.

Wương Giai Vân và Tiểu Phủ Đầu nhắm mắt theo đuôi.

Không lâu sau, bọn họ tìm thấy Thúy Trúc các, thuận lợi vào ở.

Phương Tri Hành thuê 3 phòng, đặc biệt cho Tiểu Phủ Đầu một phòng.

Đóng kín cửa.

Phương Tri Hành ngồi trên ghế, nhắm mắt suy tư.

Tế Cửu ngồi bên cạnh cậu, trong đầu buồn bực suy xét.

Sau một lúc lâu, Phương Tri Hành mở mắt ra.

Tế Cửu vội vàng hỏi: “Nói thế nào nhỉ? Hay là tao sẽ dứt khoát đi thử nội tình của Tiểu Phủ Đầu, cắn chết hắn, thấy thế nào?”

Phương Tri Hành kiên quyết lắc đầu: “Không, làm như vậy quá mạo hiểm, lỡ như hắn thật sự là cao thủ ngất trời, chẳng phải

chúng ta sẽ toang à.”

Tế Cửu cuống cuống nói: “Vậy có thể làm gì được, cứ để hấn mặt dày bám lấy như vậy à?”

Phương Tri Hành đứng lên, trầm ngâm nói: “Mày canh giữ ở nơi này đi, tao ra ngoài xem xem.”

“... Thôi được.”

Tế Cửu bất đắc dĩ đáp lại.

Phương Tri Hành đi đến trước quầy, dò hỏi tiểu nhị khách điểm một chuyện, đợi sau khi có được đáp án lại bảo tiểu nhị khách điểm thuê một chiếc xe ngựa giúp cậu.

Xe ngựa đến rất nhanh.

Phương Tri Hành ngồi vào trong xe ngựa, báo một địa chỉ.

Phu xe điều khiển xe đi nhanh về phía trước.

Khoảng nửa tiếng sau, màn đêm mới buông xuống.

Xe ngựa chậm rãi dừng trước một phân đường.

Phương Tri Hành bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn, trên tấm bảng viết 3 chữ lớn với nước sơn màu vàng kim là “Huyết Phủ bang”.

“Là ai vậy?”

4 đại hán vạm vỡ đứng trước cửa có bờ ngực phẳng lộ nhũ, rất là uy phong.

Phương Tri Hành không nói nhảm, cậu đi đến trước sư tử đá trước cửa, vỗ tay nhẹ.

4 đại hán vạm vỡ nhìn cậu một cách khó hiểu.

Giây sau đó, ầm ầm ầm!

Sư tử đá đột nhiên tan vỡ rơi lả tả, hóa thành đồng đá vụn.

“A...”

Hồ hấp của 4 đại hán vạm vỡ ngưỡng trệ, hoảng sợ muốn chết.

Lúc này Phương Tri Hành mới lên tiếng nói: “Ta muốn gặp bang chủ của các người.”

“Xin, xin đợi chút!” Một người trong số đó nhanh chóng xoay người chạy vào trong như điên.

Không bao lâu sau, tạch tạch tạch, tiếng bước chân lộn xộn truyền đến.

Có hơn 10 người bước ra từ cửa lớn, ai nấy đều cầm búa, có búa Tuyên Hoa, cũng có búa cán dài, búa cán ngắn.

Người được mọi người bảo vệ xung quanh là một ông già hơn 60 tuổi, tóc hoa râm, vóc người to lớn mạnh mẽ, mặc cẩm bào màu đỏ tươi.

Chương 585: Đại Huyền (4)

Ông già mặc áo bào đỏ quan sát tỉ mỉ Phương Tri Hành, kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nói: “Xin hỏi tôn giá là?”

Phương Tri Hành không có biểu cảm, không trả lời mà hỏi lại: “Ông chính là bang chủ?”

Sắc mặt của ông già mặc áo bào đỏ nghiêm lại, vội vàng nói: “Chính là tại hạ Tiết Bá Hoa, người tìm ta có việc gì?”

Phương Tri Hành thản nhiên gật đầu, đáp lại: “Tìm chỗ yên tĩnh đi.”

Tiết Bá Hoa chần chờ, liếc nhìn sư tử đá bị vỡ nát đầy mặt đất rồi vươn tay làm ra tư thế mời, nói: “Mời bằng hữu vào trong dùng trà.”

2 người họ nhanh chóng đi đến đại sảnh ngồi xuống.

“Mọi người lui xuống hết đi...”

Tiết Bá Hoa cho thuộc hạ bên cạnh mình lui xuống, trong phòng chỉ còn lại 2 người là ông và Phương Tri Hành.

Lúc này Phương Tri Hành mới lên tiếng hỏi: “Ông biết Tiểu Phủ Đầu không?”

Vừa hỏi câu này!

Cả người của Tiết Bá Hoa đã run lên, sắc mặt thay đổi kịch liệt, ông bật dậy, hoảng sợ nói: “Người, người gặp hấn rồi?”

Phương Tri Hành thấy ông phản ứng lớn như vậy thì tò mò

nói: “Tiểu Phủ Đầu tốt cuộc là ai?”

Trên trán của Tiết Bá Hoa đổ mồ hôi lạnh, hỏi ngược lại: “Người nói chuyện với hần chưa? Có đưa ra yêu cầu gì cho hần không?”

Phương Tri Hành ngậy ra rồi chậm rãi nói: “Có nói chuyện, ta không yêu cầu hần bất kỳ việc gì cả, nhưng có lẽ bạn đồng hành của ta có nhắc đến trong lúc vô tình.”

Tiết Bá Hoa mở to mắt nhìn, truy vấn ngay: “Đưa ra yêu cầu gì rồi?”

Phương Tri Hành trả lời: “Cô ta nói hần thích đi đâu thì cứ đi.”

Tiết Bá Hoa trừng mắt, chần chờ nói: “Có phải bị hần theo đuôi hay không, làm thế nào cũng không hất bỏ được?”

Phương Tri Hành gật đầu, nghiêm túc nói: “Xin Tiết bang chủ chỉ điểm sai lầm.”

Tiết Bá Hoa chậm rãi ngồi xuống, lau giọt mồ hôi lạnh ở trên mặt rồi than thở: “Ta nói từ đầu nhé, bởi vì có rất nhiều chuyện ngay cả bản thân ta cũng không giải thích rõ được.”

Ông nói êm tai: “Sự việc phải nói từ nửa năm trước, sau một trận mưa lớn, quận Hạ Hà đã xảy ra lũ bất ngờ, có một thôn trang bị hủy diệt.

Huyết Phủ bang ta có một thành viên vừa hay đến từ thôn đấy, hần tranh thủ về quê lo xử lý tang sự.

Sau khi quay lại thì hần bẩm báo với ta, nói là sau trận lũ bất ngờ đấy, trên núi lộ ra một huyệt mộ, dường như là mộ lớn.

Lúc ấy ta động lòng tham nên dẫn người đi đào mộ, phí không ít công sức, đào xuyên qua một con đường bằng đá, lúc này mới

tiến vào huyết mộ.”

Phương Tri Hành yên tĩnh lắng nghe, như có điều suy nghĩ.

Giọng nói của Tiết Bá Hoa dần trở nên bén nhọn, kích động: “Trong huyết mộ không có vật chôn cùng gì cả, chỉ có một quan tài đá, mà bọn ta đã mở quan tài đá ra.”

Ông nói đến đây thì sợ hãi vô biên vô tận hiện lên trên mặt của Tiết Bá Hoa.

Ông thất thanh nói: “Trong quan tài đá có một thiếu niên nằm đấy, chính là Tiểu Phủ Đầu.

Lúc đấy, chợt nhìn thì hắn giống như một thi thể được bảo tồn cực kỳ hoàn hảo, máu thịt tươi sống, không có hô hấp.

Nhưng không lâu sau, hắn đột nhiên mở mắt ra, ngồi dậy, suýt nữa hù chết tất cả bọn ta.”

Phương Tri Hành nghe đến tấc tắc kêu lạ, biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc, cười giễu nói: “Ông đang nói cho ta biết, Tiểu Phủ Đầu là do các người đào ra từ trong phần mộ à?”

Tiết Bá Hoa buông lỏng tay nói: “Ta biết điều này khiến người ta khó tin, nhưng nếu như ta có nửa câu nói dối thì Tiết gia ta sẽ đoạn tử tuyệt tôn. Lùi một bước để nói, cho dù ta đang biên lời bậy bạ cũng không đến mức nói dối lời như vậy đúng không?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, thản nhiên nói: “Sau đó thì thế nào?”

Tiết Bá Hoa nói tỉ mỉ: “Ta hỏi Tiểu Phủ Đầu rằng hắn là ai, hắn nói không nhớ rõ, sau đó hắn hỏi ta tại sao lại xuất hiện ở nơi này. Lúc ấy ta chỉ thuận miệng đáp lại là ông đây đến phát tài.

Tiểu Phủ Đầu đã bò ra khỏi quan tài đá, nói với ta rằng ta sẽ

nhANH chóng phát tài.

Ta không rõ cho lắm, nhưng cảm giác Tiểu Phủ Đầu không đơn giản, hơn nữa ta không muốn trở về tay không nên cùng dẫn hắN về, dự định dâng hắN cho huyện lệnh đại nhân.”

Tiết Bá Hoa che mặt, xoa mấy cái, có dáng vẻ như phát điên, tiếp tục nói: “Sau khi ta về nhà, tắm gội xong, ngủ cùng giường với tiện nội, đợi đến hôm sau tỉnh dậy thì phát hiện toàn thân của tiện nội cứng đờ, cô ta đã biến thành tượng vàng.”

Phương Tri Hành híp mắt lại, càng nghe càng cảm giác thái quá.

Tiết Bá Hoa đắm chìm trong câu chuyện xưa của mình, ông thở hổn hển nói: “Khoảnh khắc ấy, Tiểu Phủ Đầu đứng ngay bên cạnh giường của ta, cười hì hì nhìn lấy ta, hắN nói hắN đã giúp ta thực hiện nguyện vọng của ta, tiếp theo ta phải giúp hắN thực hiện một nguyện vọng.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, cậu đáp lại: “Đây chính là ‘đưa ra yêu cầu’ mà vừa nãy ông nói à?”

Tiết Bá Hoa gật mạnh đầu nói: “Đúng vậy, Tiểu Phủ Đầu có một loại năng lực đáng sợ, dường như hắN có thể làm được bất cứ chuyện gì, giải mộng giúp người. Nhưng cái giá là người cũng phải thỏa mãn yêu cầu của hắN.”

Chương 586: Hung Uy (1)

Phương Tri Hành bật cười nói: “Hắn biến thể tử của ông thành tượng vàng, vậy cũng là giải mộng giúp ông rồi?”

Tiết Bá Hoa than khóc: “Đối với Tiểu Phủ Đầu, quả thật là hắn đã thỏa mãn yêu cầu của ta. Lúc ta đi trộm mộ, trong đầu đều là muốn các loại vật chôn cùng quý báu, kết quả là...”

Phương Tri Hành cắt ngang hỏi: “Vậy Tiểu Phủ Đầu đã yêu cầu ông điều gì?”

Tiết Bá Hoa giơ 2 tay lên, để lộ ra 10 đầu ngón tay đen thui lù, trả lời: “Hắn yêu cầu 10 móng tay của ta.”

Phương Tri Hành nghiêng mắt nhìn rồi nói: “Ông đưa cho hắn rồi?”

Tiết Bá Hoa lắc đầu nói: “Không đưa không được, hắn sẽ bám theo người để đòi.”

Lần đầu ta rất tức giận, cầm lấy búa chém chết hắn, ném hắn ở vùng dã ngoại, nhưng hắn lại nhanh chóng xuất hiện ở bên cạnh ta.

Lần thứ 2 ta bắt lấy hắn, thả một mồi lửa, tận mắt nhìn hắn bị lửa lớn đốt thành tro bụi, nhưng đêm hôm ấy hắn lại lần nữa xuất hiện trước giường của ta, còn không ngừng âm ỉ.

Liên tục mấy lần, ta sắp bị hắn ép cho điên rồi.”

Phương Tri Hành có vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, nửa tin nửa ngờ.

Tiết Bá Hoa nói tiếp: “Nhưng những chuyện đấy vẫn chưa phải là quỷ dị nhất, người bên cạnh ta đều nói với ta, từ sau lần đầu tiên ta giết Tiểu Phủ Đầu thì Tiểu Phủ Đầu đã biến mất tăm, cũng tức là ngoại trừ ta thì người khác đều không nhìn thấy hắn.”

Phương Tri Hành sờ cằm, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

Tiết Bá Hoa lại nói: “Mấy ngày mấy đêm ta ngủ không ngon giấc, không ai có thể giúp ta, cuối cùng ta chỉ đành nhổ 10 móng tay.

Cũng từ giây phút đấy, người khác đột nhiên có thể lần nữa nhìn thấy Tiểu Phủ Đầu.”

Phương Tri Hành hiểu ra, nói: “Nói theo cách đơn giản, giữa Tiểu Phủ Đầu và ông đã làm một giao dịch, ông thua 2 lần, hắn thắng 2 lần.”

Tiết Bá Hoa buồn bực không thôi, than thở: “Khi đó ta vẫn chưa hoàn toàn hiểu quy tắc của Tiểu Phủ Đầu, nhất thời tức giận đã đưa ra yêu cầu thứ 2 cho hắn, ta bảo hắn rút đi, mãi mãi đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Phương Tri Hành cạn lời, hỏi: “Vậy yêu cầu của Tiểu Phủ Đầu thế nào?”

Tiết Bá Hoa hít một hơi dài rồi nói: “Hắn nói ta sẽ mất đi tổ trạch, không thể lá rụng về cội.”

Phương Tri Hành chớp mắt, phân tích nói: “Hiện tại bởi vì chiến loạn mà ông xa xứ, quả thật là mất đi tổ trạch.”

Tiết Bá Hoa gật đầu, biểu cảm vô cùng phiền muộn, trầm giọng nói: “Ừm, nếu như hắn nguyên rửa ta là thật, vậy ta chắc chắn sẽ chết nơi đất khách, cả đời này sẽ không trở về được nữa.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu trầm ngâm nói: “Chuyện sau đây thế nào, ông có điều tra Tiểu Phủ Đầu rồi cuộc là thứ gì không?”

“Điều tra rồi.”

Tiết Bá Hoa giang tay ra, cười khở: “Không thua hoạch được gì cả, không có bất kỳ ai nghe đến hẩn, cũng không có bất kỳ điển tịch nào ghi chép lại tồn tại này.”

Phương Tri Hành trầm ngâm không nói gì.

Tiết Bá Hoa vội vàng nhắc nhở: “Ta cho người một lời khuyên, đừng đưa ra bất kỳ yêu cầu gì với hẩn, thậm chí hãy dứt khoát đừng để ý đến hẩn, phốt lờ hẩn có lẽ là cách duy nhất thoát khỏi hẩn.”

Phương Tri Hành nhíu mày nói: “Tại sao phốt lờ thì nhất định có tác dụng chứ?”

Tiết Bá Hoa áp thấp giọng nói: “Bởi vì ta quan sát được một hiện tượng, Tiểu Phủ Đầu chỉ nói chuyện với người có thể nhìn thấy hẩn.”

Ông đưa ra một ví dụ: “Khi đó trong nhà ta có một người hầu bị mù, hẩn từng là hộ vệ của ta, bởi vì bảo vệ ta mà 2 mắt bị thương, ta đã nuôi hẩn ở trong nhà, hẩn có nhiều lần đi ngang qua trước mặt Tiểu Phủ Đầu nhưng Tiểu Phủ Đầu chưa bao giờ quấy rầy hẩn.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, cậu lại hỏi: “Ngoại trừ ông ra, còn có người khác đưa ra yêu cầu cho Tiểu Phủ Đầu không?”

Tiết Bá Hoa chần chờ rồi cười nói: “Ta từng dặn dò một nô bộc, bảo hẩn đưa ra yêu cầu cho Tiểu Phủ Đầu là hẩn muốn thăng cấp đến Bách Ngưu cảnh trong vòng một ngày.”

Hồ hấp của Phương Tri Hành ngừng lại: “Sau đó thì thế nào?”

Tiết Bá Hoa lần nữa buông lỏng tay, buồn bực nói: “Nô bộc đây đột nhiên nổ tan xác mà chết.”

Phương Tri Hành cạ lời: “Tại sao ông lại thử Bách Ngưu cảnh, thăng cấp một tiểu cảnh giới là được rồi mà?”

Tiết Bá Hoa trả lời: “Lúc đấy ta chỉ muốn xác mình có phải Tiểu Phủ Đầu thật sự là không gì không làm được hay không, không ngờ lại một nô bộc lại phí mạng, sau đó ta không dám thử nữa.”

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi hỏi mấy chi tiết nhỏ.

Nhưng Tiết Bá Hoa lần nữa bày tỏ ông đã nói hết những gì bản thân biết rồi.

Phương Tri Hành thấy không hỏi thêm được gì nữa, bèn đứng dậy rời đi, quay về khách điếm.

Lúc này sắc trời đã tối.

Phương Tri Hành trực tiếp đi tìm Vương Giai Vân, cậu gõ cửa.

Đèn dầu trong phòng sáng lên.

“Tỷ tỷ, ai vậy?”

Một âm thanh mang theo tiếng ngáp đột nhiên truyền ra từ trong phòng.

Phương Tri Hành rung mình, biểu cảm trở nên căng thẳng.

Chương 587: Hung Uy (2)

Một tiếng cọt kệt vang lên.

Vương Giai Vân mở cửa ra.

Lúc này mái tóc cô buông xõa, vai khoác áo ngủ, dung mạo chập chờn dưới ngọn đèn tăng thêm phần cảm giác đẹp để mê lòng.

Cô nhìn thấy Phương Tri Hành thì ánh mắt chớp động, muốn cười còn xấu hổ, dịu dàng nói: “Đại hiệp, đã muộn thế này rồi, còn dặn dò gì à?”

Sắc mặt của Phương Tri Hành đã khôi phục lại như thường, cậu cười nhạt nói: “Thật ra cũng không có chuyện gì quan trọng, ta thấy sắc trời hơi tối, cảm thấy ngày mai có thể sẽ mưa, muốn báo với cô một tiếng, ví dụ ngày mai có mưa lớn thì chúng ta tạm thời không khởi hành.”

Vương Giai Vân đáp lại rồi gật đầu nói: “Trời mưa đường trơn, đường dính bùn, quả thật là không dễ đi.”

Lúc nói chuyện thì có một cái đầu ló ra ngoài, không phải Tiểu Phủ Đầu thì còn là ai, hắn vươn đầu ra nhìn sắc trời, tò mò hỏi: “Mưa rồi à?”

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Tiểu Phủ Đầu, chẳng phải ta có thuê cho người một phòng à, sao người không ở đấy?”

Tiểu Phủ Đầu cười hì hì nói: “Ta muốn ngủ chung phòng với tỷ tỷ.”

Vương Giai Vân bất đắc dĩ cười khổ: “Hắn cứ muốn chui vào

phòng của ta, chặn cũng không chặn lại được.”

Phương Tri Hành thấy vậy thì đáp: “Cô không ngại là được, ta về phòng trước đây.”

Cậu xoay người bỏ đi, tiến vào căn phòng sát vách.

Tế Cửu bò dậy khỏi giường.

Trong bóng tối, nó nhìn thấy Phương Tri Hành đi vào cửa, ngồi xuống ghế, một tay nâng cằm, có dáng vẻ chìm vào suy tư, không cách nào thấy rõ biểu cảm trên mặt cậu.

Tế Cửu không khỏi truyền âm hỏi: “Sao rồi, tra được tình báo gì chưa?”

Phương Tri Hành suy nghĩ, sơ lược lại lời mà Tiết Bá Hoa giảng, nói êm tai.

“Cái quái gì vậy?”

Sau khi Tế Cửu nghe xong thì vẻ mặt thay đổi, tặc lưỡi nói: “Tiểu Phủ Đầu đây có thể thực hiện bất kỳ nguyện vọng à? Thì ra hẳn là máy cầu nguyện!”

Phương Tri Hành hừ lạnh: “Càng giống ác ma hơn, theo như lời Tiết Bá Hoa kể, những người từng cầu nguyện với Tiểu Phủ Đầu thì không ai có kết cục tốt cả.”

Tế Cửu nhảy xuống giường, quơ tới quơ lui ở trước mặt của Phương Tri Hành, có dáng vẻ rất kích động.

Một lúc lâu sau, nó truyền âm đến : “Mày có dự định gì không?”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi vênh, hỏi ngược lại: “Mày có ý tưởng rồi à?”

Tế Cửu dừng bước chân, ngồi xổm ở trước mặt Phương Tri Hành, nghiêm túc nói: “Nếu như Tiểu Phủ Đầu thật sự là máy cầu nguyện thì mày hoàn toàn có thể lợi dụng điểm này, ví dụ mày có thể tìm người khác yêu cầu Tiểu Phủ Đầu, bản thân mày độc chiếm lợi ích, hậu quả hãy để người ta gánh chịu.”

Phương Tri Hành cạ lời: “Chú ý xấu như vậy mà mày cũng nghĩ ra được.”

Tế Cửu vội vàng nói: “Đặt tố chất cá nhân xuống, hưởng thụ cuộc đời thiếu đạo đức.”

Ví dụ mày phải hoàn thành điều kiện 6, chứng kiến Cấm Khu sinh ra một lần, nhiệm vụ này quá khó, hoàn toàn không thể nào ra tay.

Nhưng hiện tại mày có thể tìm một người, cho hắn ít tiền, bảo hắn đi tìm Tiểu Phủ Đầu cầu nguyện là được.”

Phương Tri Hành nhếch miệng tạo thành một độ cung, khinh thường nói: “Sau đó tao có thể cầu nguyện cho mày, ví dụ biến mày thành người, đúng không?”

Ánh mắt của Tế Cửu trốn tránh, lỗ tai run rẩy, cười ngượng ngùng: “Nếu Tiểu Phủ Đầu thật sự có năng lực kia, thử đôi chút thì sao chứ?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, nghiêm mặt nói: “Tồn tại như Tiểu Phủ Đầu hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của mày và tao. Đối với thứ này, thái độ của tao luôn là có thể trốn bao xa thì trốn bấy xa, tuyệt đối đừng chọc vào.”

Tế Cửu không vui, kêu lên: “Tinh thần mạo hiểm của mày đâu rồi, luôn muốn thử tiếp xúc với thứ chưa biết, đấy chẳng phải luôn là thái độ của mày à?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Cái chưa biết mà ta nói không

bao gồm ác ma cầu nguyện như Tiểu Phủ Đầu.”

Tế Cầu cạn lời, chỉ cảm thấy Phương Tri Hành quá nhát gan, nó bó tay bó chân kêu lên: “Một mình mày treo bug còn sợ cái méo gì? Chỉ cần mày thực nghiệm vài lần, tìm thêm mấy người thử Tiểu Phủ Đầu, có lẽ sẽ nhanh chóng thăm dò được lai lịch của hắn, đến lúc đấy quyết định xử lý hắn thế nào cũng không muộn mà.”

Phương Tri Hành quả quyết nói: “Tao nhát gan sợ phiền phức, là kẻ nhút nhát, không có 11 cái mạng giống mày, muốn chơi thế nào đều được. Mày muốn đi chọc Tiểu Phủ Đầu, tao không ngăn cản, nhưng đêm nay tao sẽ chuồn lẹ.”

“Gì chứ, chuồn á?”

Tế Cầu mơ màng, nó đột nhiên giật mình, tắc lưỡi nói: “Mày muốn vứt bỏ Vương Giai Vân à?”

Phương Tri Hành đứng lên, cười giễu nói: “Vương Giai Vân có đầu óc thế nào, người ta cần đến mày lo lắng à?”

Tế Cầu vô cùng khó hiểu, buồn bực nói: “Mày muốn chạy trốn thì tao có thể hiểu được, nhưng Vương Giai Vân không làm sai bất cứ chuyện gì cả, tại sao mày lại chán ghét cô ta đến vậy?”

Phương Tri Hành mím môi, lạnh giọng nói: “Vương Giai Vân là người thông minh, có lẽ cô ta biết rõ Tiểu Phủ Đầu có bao nhiêu quỷ dị, nhưng cô ta còn lẳng lơ để Tiểu Phủ Đầu bước vào phòng, còn ngủ cùng với hắn.”

Chương 588: Hung Uy (3)

CHƯƠNG BỊ LẬP, MỜI CÁC ĐẠO HỮU ĐỌC CHƯƠNG TIẾP THEO

Một tiếng cọt kẹt vang lên.

Vương Giai Vân mở cửa ra.

Lúc này mái tóc cô buông xõa, vai khoác áo ngủ, dung mạo chập chờn dưới ngọn đèn tăng thêm phần cảm giác đẹp để mờ lung.

Cô nhìn thấy Phương Tri Hành thì ánh mắt chớp động, muốn cười còn xấu hổ, dịu dàng nói: “Đại hiệp, đã muộn thế này rồi, còn dặn dò gì à?”

Sắc mặt của Phương Tri Hành đã khôi phục lại như thường, cậu cười nhạt nói: “Thật ra cũng không có chuyện gì quan trọng, ta thấy sắc trời hơi tối, cảm thấy ngày mai có thể sẽ mưa, muốn báo với cô một tiếng, ví dụ ngày mai có mưa lớn thì chúng ta tạm thời không khởi hành.”

Vương Giai Vân đáp lại rồi gật đầu nói: “Trời mưa đường trơn, đường dính bùn, quả thật là không dễ đi.”

Lúc nói chuyện thì có một cái đầu ló ra ngoài, không phải Tiểu Phủ Đầu thì còn là ai, hắn vươn đầu ra nhìn sắc trời, tò mò hỏi: “Mưa rồi à?”

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Tiểu Phủ Đầu, chẳng phải ta có thuê cho người một phòng à, sao người không ở đấy?”

Tiểu Phủ Đầu cười hì hì nói: “Ta muốn ngủ chung phòng với

tỷ tỷ.”

Vương Giai Vân bất đắc dĩ cười khố: “Hắn cứ muốn chui vào phòng của ta, chặn cũng không chặn lại được.”

Phương Tri Hành thấy vậy thì đáp: “Cô không ngại là được, ta về phòng trước đây.”

Cậu xoay người bỏ đi, tiến vào căn phòng sát vách.

Tế Cửu bò dậy khỏi giường.

Trong bóng tối, nó nhìn thấy Phương Tri Hành đi vào cửa, ngồi xuống ghế, một tay nâng cằm, có dáng vẻ chìm vào suy tư, không cách nào thấy rõ biểu cảm trên mặt cậu.

Tế Cửu không khỏi truyền âm hỏi: “Sao rồi, tra được tình báo gì chưa?”

Phương Tri Hành suy nghĩ, sơ lược lại lời mà Tiết Bá Hoa giảng, nói êm tai.

“Cái quái gì vậy?”

Sau khi Tế Cửu nghe xong thì vẻ mặt thay đổi, tặc lưỡi nói: “Tiểu Phủ Đầu đây có thể thực hiện bất kỳ nguyện vọng à? Thì ra hắn là máy cầu nguyện!”

Phương Tri Hành hừ lạnh: “Càng giống ác ma hơn, theo như lời Tiết Bá Hoa kể, những người từng cầu nguyện với Tiểu Phủ Đầu thì không ai có kết cục tốt cả.”

Tế Cửu nhảy xuống giường, quơ tới quơ lui ở trước mặt của Phương Tri Hành, có dáng vẻ rất kích động.

Một lúc lâu sau, nó truyền âm đến : “Mày có dự định gì không?”

Khỏe miệng của Phương Tri Hành hơi vênh, hỏi ngược lại: “Mày có ý tưởng rồi à?”

Tế Cửu dừng bước chân, ngồi xổm ở trước mặt Phương Tri Hành, nghiêm túc nói: “Nếu như Tiểu Phủ Đầu thật sự là máy cầu nguyện thì mày hoàn toàn có thể lợi dụng điểm này, ví dụ mày có thể tìm người khác yêu cầu Tiểu Phủ Đầu, bản thân mày độc chiếm lợi ích, hậu quả hãy để người ta gánh chịu.”

Phương Tri Hành cạ lời: “Chủ ý xấu như vậy mà mày cũng nghĩ ra được.”

Tế Cửu vội vàng nói: “Đặt tố chất cá nhân xuống, hưởng thụ cuộc đời thiếu đạo đức.”

Ví dụ mày phải hoàn thành điều kiện 6, chứng kiến Cấm Khu sinh ra một lần, nhiệm vụ này quá khó, hoàn toàn không thể nào ra tay.

Nhưng hiện tại mày có thể tìm một người, cho hắn ít tiền, bảo hắn đi tìm Tiểu Phủ Đầu cầu nguyện là được.”

Phương Tri Hành nhếch miệng tạo thành một độ cung, khinh thường nói: “Sau đó tao có thể cầu nguyện cho mày, ví dụ biến mày thành người, đúng không?”

Ánh mắt của Tế Cửu trốn tránh, lỗ tai run rẩy, cười ngượng ngùng: “Nếu Tiểu Phủ Đầu thật sự có năng lực kia, thử đôi chút thì sao chứ?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, nghiêm mặt nói: “Tồn tại như Tiểu Phủ Đầu hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của mày và tao. Đối với thứ này, thái độ của tao luôn là có thể trốn bao xa thì trốn bấy xa, tuyệt đối đừng chọc vào.”

Tế Cửu không vui, kêu lên: “Tinh thần mạo hiểm của mày đâu rồi, luôn muốn thử tiếp xúc với thứ chưa biết, đây chẳng phải

luôn là thái độ của mày à?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Cái chưa biết mà ta nói không bao gồm ác ma cầu nguyện như Tiểu Phủ Đầu.”

Tế Cửu cạ lời, chỉ cảm thấy Phương Tri Hành quá nhát gan, nó bó tay bó chân kêu lên: “Một mình mày treo bug còn sợ cái méo gì? Chỉ cần mày thực nghiệm vài lần, tìm thêm mấy người thử Tiểu Phủ Đầu, có lẽ sẽ nhanh chóng thăm dò được lai lịch của hắn, đến lúc đấy quyết định xử lý hắn thế nào cũng không muộn mà.”

Phương Tri Hành quả quyết nói: “Tao nhát gan sợ phiền phức, là kẻ nhút nhát, không có 11 cái mạng giống mày, muốn chơi thế nào đều được. Mày muốn đi chọc Tiểu Phủ Đầu, tao không ngăn cản, nhưng đêm nay tao sẽ chuồn lẹ.”

“Gì chứ, chuồn á?”

Tế Cửu mơ màng, nó đột nhiên giật mình, tắc lưỡi nói: “Mày muốn vứt bỏ Vương Giai Vân à?”

Phương Tri Hành đứng lên, cười giễu nói: “Vương Giai Vân có đầu óc thế nào, người ta cần đến mày lo lắng à?”

Tế Cửu vô cùng khó hiểu, buồn bực nói: “Mày muốn chạy trốn thì tao có thể hiểu được, nhưng Vương Giai Vân không làm sai bất cứ chuyện gì cả, tại sao mày lại chán ghét cô ta đến vậy?”

Phương Tri Hành mím môi, lạnh giọng nói: “Vương Giai Vân là người thông minh, có lẽ cô ta biết rõ Tiểu Phủ Đầu có bao nhiêu quỷ dị, nhưng cô ta còn lảng lơ để Tiểu Phủ Đầu bước vào phòng, còn ngủ cùng với hắn.”

Chương 589: Trỗi Dậy (1)

Tế Cầu nghe thấy lời này thì ý thức được Vương Giai Vân thật sự có chỗ nào đó không đúng.

Đổi lại là nó, tuyệt đối không dám thả Tiểu Phủ Đầu vào phòng, còn ngủ cùng mình nữa chứ.

Điều này phải có bao nhiêu nội tâm chứ?

Còn nữa, dọc theo đường đi, biểu hiện của Vương Giai Vân hình như là hơi thành thực.

Theo lý, cô chỉ là một tiểu thư nhà giàu của trấn Hắc Thạch mà thôi, nhưng dù cô điều khiển xe ngựa đi đường, hay là các biểu hiện khác của cô đều không hiện ra chút tính khí nào của một đại tiểu thư.

Nói chung là quá tà dị!

Chứ đừng nhắc tới người mà Tiểu Phủ Đầu đây đưa là Vương Giai Vân, không phải là Phương Tri Hành cậu.

Vì vậy, Phương Tri Hành muốn thoát khỏi Tiểu Phủ Đầu, vứt bỏ Vương Giai Vân là lựa chọn tất nhiên.

Nhoáng cái đã đến đêm dài vắng người.

Phương Tri Hành và Tế Cầu lặng lẽ bước ra khỏi phòng, nhanh chóng rời khỏi khách điểm.

Trong phòng của cậu chỉ còn lại 2 cái rương, chính là tiền của mà Vương Giai Vân tặng, còn có một lá thư tạm biệt.

Không cần tiền nữa.

Phương Tri Hành cảm giác chút tiền này của Vương Giai Vân hơi khó ăn, nên dứt khoát không cần nữa.

Một người một chó xuyên qua ngõ nhỏ, đi ngang qua quận thành, cuối cùng vượt qua tường thành, rời khỏi quận thành không chút sợ hãi nào.

Hai người họ đi thẳng theo quan đạo, đuổi đến nửa đêm.

Rạng sáng qua đi, phía chân trời hiện lên một vòng trắng bạc.

Phía trước xuất hiện một ngọn núi lớn.

Phương Tri Hành móc ra một phần bản đồ từ trong lồng ngực, rồi mở ra.

Đây là phần bản đồ mới nhất mà cậu mua ở quận thành, đánh dấu lộ tuyến tương đối rõ ràng.

“Ngọn núi này tên là ‘núi Nam Bình’, nó là một màn chắn thiên nhiên đứng vững ở phía nam quận thành.”

Phương Tri Hành nhanh chóng tìm một vị trí chuẩn xác của mình trên bản đồ, trầm ngâm nói: “Xuyên qua núi Nam Bình rồi tiến về phía nam 200-300 dặm thì có thể đi đến ‘sông Trọc Sa’, vượt qua con sông lớn đấy thì có thể rời khỏi quận Hạ Hà.”

Tế Cửu nghe tỉ mỉ rồi đáp lại: “Chỉ tính toán dựa theo lộ trình thì không xa cho lắm.”

Phương Tri Hành phân tích: “Tao đã nghe ngóng, mỗi một bên bờ của sông Trọc Sa đã bị đại quân phản tặc khống chế, muốn vượt qua sông chỉ sợ là hơi khó.”

Tế Cửu không sao cả nói: “Phản quân toàn là đám ô hợp, không ngăn cản được Cửu Ngưu cảnh mày đâu.”

Nhưng Phương Tri Hành lại không nghĩ như vậy, tầng chót của phản quân có lẽ là đám ô hợp, nhưng tầng trên tuyệt đối là người có năng lực.

Tham Lang đại nghịch có thể rút lui bình yên từ quận Thanh Hà thì có thể chứng minh không thể xem thường thực lực.

“Ừm, nghỉ ngơi tí đi.”

Phương Tri Hành ngồi xuống dưới một cây lớn, lấy ra lương khô bắt đầu ăn.

Tế Cửu cũng ăn một viên Nhục Đan thượng phẩm cấp 3, thức ăn của nó thật sự là rất tốt.

Chỉ nhìn cách nuôi dưỡng, Phương Tri Hành chưa bao giờ bạc đãi nó.

“Chậc?”

Một lát sau, Tế Cửu đột nhiên ngẩng đầu, dựng lỗ tai lên, nhìn về phía núi Nam Bình.

“Sao vậy?”

Phương Tri Hành thấy vậy cũng quay đầu sang, đồng tử của cậu không khỏi co rụt lại.

Chỉ thấy trên núi Nam Bình hiện ra từng bụi mù màu đen, mơ hồ có ánh lửa chớp động.

Tế Cửu truyền âm đến: “Tao nghe thấy tiếng sói tru, có thể là tọa lang của Lang Kỳ Bình.”

*Tọa lang: Sói cưỡi của Lang Kỳ Bình.

Phương Tri Hành không khỏi nhú mày, kinh ngạc nói: “Lẽ nào trên núi Nam Bình đang đánh chiến?”

Tế Cửu gãi yết hầu, cuống cuống nói: “Tiếng sói tru rất nhiều, không chỉ một con đang gào thét, mà còn khiến tao muốn gào thét theo.”

Phương Tri Hành thấy vậy, cậu không nói nhiều mà trực tiếp lấy ra dây buộc chó, buộc miệng của Tế Cửu lại.

“Ừm ừm!”

Tế Cửu trừng mắt chó, cắn tức Phương Tri Hành, bày tỏ bất mãn và kháng nghị.

Phương Tri Hành không thèm để ý đến nó, chỉ nói: “Tạm qua đây xem tình hình đi.”

Một người một chó bỏ qua quan đạo, ghé vào trong rừng, chạy về phía chân núi.

Ở xa xa, hai người họ ngửi thấy một mùi khét phiêu tán qua đây.

Phương Tri Hành điểm mũi chân, nhảy lên trên đỉnh của một cây lớn, phóng mắt nhìn đi.

Vừa nhìn đã không chịu nổi, lửa trên núi Nam Bình cháy hừng hực, cây cối thiêu đốt thành mảnh, khói đặc cuồn cuộn, cách rất xa đều cảm giác sặc sụa.

“Phương Tri Hành, có tiếng bước chân!”

Tế Cửu đột nhiên truyền âm nhắc nhở, nó quỳ rạp trên mặt đất nghe thấy gì đó.

Phương Tri Hành ngưng mắt, nhanh chóng phát hiện dưới chân núi có bóng người chuyển động.

Chỉ thấy từng Lang Ky Bình mặc khôi giáp lao xuống từ trên núi, tụ tập dưới chân núi.

Nhìn điệu bộ này giống như là nếm mùi thất bại, đang hốt hoảng lùi lại vậy.

Phương Tri Hành nhảy xuống, sắc mặt âm tình bất định.

Tế Cửu hỏi: “Sao rồi, hết đường đi rồi à?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Lửa lớn đốt núi, không biết phải cháy đến năm tháng nào nữa.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, lửa trên núi một khi cháy thì sẽ không dứt được, thiêu đốt mấy tháng còn được.

Hai người họ không thể nào xuyên qua núi lửa, vẫn chưa mạnh đến mức độ đó.

Chương 590: Trỗi Dậy (2)

Còn nữa, mặc dù hai người họ không sợ lửa, nhưng một khi con người tiến vào trong khu vực núi lửa, bị khói đặc làm cản trở tầm mắt tất nhiên sẽ chạy loạn như con ruồi không đầu.

Đường này không thông được!

Tế Cầu không tìm được mà hỏi: “Còn có con đường khác không?”

Phường Tri Hành lấy ra bản đồ, lần nữa nghiên cứu, trầm ngâm nói: “Nếu đi về phía tây cũng có thể vượt qua núi Nam Bình, nhưng chúng ta phải đi qua ít nhất là 3 huyện, có thể phải chạy đi 1 2 tháng đấy.”

Tế Cầu không muốn làm, nó phàn nàn nói: “3 huyện đấy có lẽ đã sớm bị phản tặc công chiếm rồi...”

Lúc giao lưu tinh thần đột nhiên có tiếng bước chân lộn xộn truyền đến.

Một người một chó nhanh chóng ẩn nấp.

Không bao lâu sau, một đám Lang Ky Binh lao nhanh tới từ đằng xa.

Bọn họ không đi đường lớn mà lựa chọn xuyên qua rừng cây.

Có hơn 20 Lang Ky Binh chia thành 2 tốp.

Tốp phía trước nhanh chóng chạy qua, không hề dừng lại.

Phía sau có 2 con tọa lang bước đi chậm chậm.

Khôi giáp trên người của 2 Kỵ Binh cưỡi trên lưng tọa lang tương đối đẹp mắt, vóc người càng khôi ngô, hình như là đầu lĩnh của đám người này.

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, không coi ai ra gì.

“Đại ca, không ngờ phản tặc thật sự có gan tấn công núi Nam Bình, bọn họ cho rằng núi Nam Bình dễ vượt qua đến vậy à?”

“Ha ha, mồi lửa này cháy được lắm, ngăn cách 10 vạn phản tặc, ít nhất cũng có thể thiêu chết 3 vạn nhân mã trong số đấy đúng không.”

“Vâng, phản tặc là đám ô hợp, đâu qua được Lang Kỵ Binh chúng ta, mấy người đến xung phong liều chết, hãy giết tan tác bọn họ đi, chạy thực mạng khắp núi.”

“Đúng vậy, nếu không phải quận trưởng đại nhân khẩn cấp truyền lệnh bảo chúng ta thu binh ngay, thì chúng ta hoàn toàn có thể phá hủy 10 vạn phản tặc một mạch rồi.”

“Hãy, đáng tiếc quá, huynh nói xem tại sao quận trưởng đại nhân lại đột nhiên hạ lệnh lùi lại vậy? Chúng ta rõ ràng là sắp toàn thắng rồi mà!”

“Ta cũng không rõ lắm, nhưng...”

2 Kỵ Binh giao lưu nói chuyện qua lại.

Lúc nói đến đây thì đại ca nhìn quanh một lượt, đề thấp âm thanh nói: “Ta nghe được tin tức, nói là núi Nam Bình sắp xảy ra chuyện lớn, ví dụ chúng ta không lùi lại thì mọi người đều sẽ chết trên núi.”

Một tiểu đệ khác thay đổi sắc mặt, tò mò nói: “Ồ, rốt cuộc là chuyện lớn gì vậy?”

Đại ca lắc đầu nói: “Người ta rất kín miệng, dù sao đây cũng là chuyện rất lớn, trăm năm khó gặp.”

Tiểu đệ không khỏi quay đầu lại, phấn chấn nói: “Hay là chúng ta ở lại xem xem?”

Đại ca vội vàng nói: “Chớ có nhiều chuyện, quận trưởng đại nhân ra lệnh cho chúng ta phải quay về ngay, không được dừng lại.”

Hắn nói xong câu đó thì 2 chân kẹp lại, tọa lang chạy như điên.

Sau một trận gió, 2 Lang Kỳ Binh biến mất ở trong rừng cây.

Phượng Tri Hành và Tế Cầu cách hơn trăm mét bước ra, không tìm lòng được mà liếc nhìn nhau.

“Có tình hình gì vậy?”

Tế Cầu trừng lớn mắt chó, nhìn về phía núi Nam Bình, trong lòng khó giải thích được.

Phượng Tri Hành suy nghĩ rồi than thở: “Đi, chúng ta trở về đường cũ.”

Tế Cầu cạ lời: “Không phải đấy chứ, lại trở về quận thành à?”

“Ừm.”

Phượng Tri Hành hít thở sâu: “Xem ra không đi con đường núi Nam Bình được rồi.”

Hai người họ bắt đầu đi, xoay người trở về, đi tiếp hơn 10 dặm trong rừng cây rồi rẽ vào quan đạo.

Bọn họ đang đi thì chạm mặt với một lão hòa thượng đầu trọc

mặc áo cà sa, đầu bóng loáng, trên cổ lộ ra chuỗi Phật, tay cầm bình rượu hồ lô.

“Hãy, đây không phải là?”

Cả người của Phương Tri Hành căng thẳng, trong lòng hơi hồi hộp.

Tế Cửu kinh ngạc nói: “Mày sao vậy?”

Phương Tri Hành trả lời: “Người kia là tà tăng Phá Giới.”

Hô hấp của Tế Cửu ngừng lại, ngạc nhiên hét lên: “A, sao gã lại ở quận Hạ Hà chứ?”

Tà tăng Phá Giới là cường giả dám khiêu chiến với 3 Cửu Ngưu cảnh, hơn nữa tính khí cực kỳ cổ quái.

Phương Tri Hành đã từng “chết” một lần ở trong tay của tà tăng Phá Giới.

Tế Cửu vội vàng nói: “Chúng ta chạy mau đi?”

“Không kịp nữa rồi.”

Phương Tri Hành nhanh chóng phủ quyết: “Lúc tao nhìn thấy tà tăng Phá Giới thì gã chắc chắn cũng nhìn thấy tao, chúng ta đột nhiên chạy đi trái lại sẽ khiến cho gã nghi ngờ.”

Tế Cửu hít dài một hơi rồi nói: “Vậy làm sao đây?”

Phương Tri Hành nói: “Duy trì bình tĩnh, đi bộ như thường, hy vọng gã sẽ không để ý đến chúng ta.”

Tế Cửu hơi cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn bất kỳ ai cả.

Song phương từ từ kéo gần khoảng cách, 30 mét, 20 mét, 10 mét.

Tà tăng Phá Giới liếc mắt nhìn qua, Phương Tri Hành thì nhìn không chớp mắt.

“Ha ha, bằng hữu đến cũng đã đến rồi, sao còn quay lại vậy?”

Tà tăng Phá Giới đột nhiên dừng bước, chấp tay cười nói: “Lẽ nào không phải người đến quan sát Cấm Khu ra đời thế nào à?”

“Cấm Khu sinh ra?!”

Phương Tri Hành tâm thần khẽ động, quay đầu nhìn kỹ tà tăng Phá Giới.

Chương 591: Trỗi Dậy (3)

Nhìn kỹ, cậu thấy ánh mắt tà tăng Phá Giới nóng rực, gã nhìn chăm chăm vào mình, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lùng đầy ẩn ý.

“Ồ, chẳng lẽ gã nhận ra mình?”

Phương Tri Hành thấy vậy không khỏi nín thở, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

Theo lý, tà tăng Phá Giới không thể nhận ra cậu được.

Dù sao đêm đó, khi tà tăng Phá Giới giết chết Phương Tri Hành thì cậu đang bịt mặt, vóc dáng cũng khác xa hiện tại.

“Chẳng lẽ là vì Tế Cầu?”

Phương Tri Hành nghĩ theo hướng khác, cũng thấy không đúng.

Trên thực tế, đêm hôm đó tà tăng Phá Giới không hề tiếp xúc trực tiếp với Tế Cầu.

Hơn nữa, bây giờ Tế Cầu cũng đã lớn hơn nhiều, lông dày hơn, dáng vẻ cũng có hay đổi.

Chưa kể, một đám Lang Kỵ Binh vừa chạy thoát ngay dưới mí mắt của tà tăng Phá Giới.

Thế thì Phương Tri Hành và Tế Cầu, cặp đôi một người một chó này, đương nhiên sẽ không quá nổi bật.

Lùi một bước mà nói, cho dù tà tăng Phá Giới có tà ác đến đâu,

gã cũng không thể ngờ rằng, người từng bị gã giết chết, giờ phút này lại đang đối mặt với gã.

Phương Tri Hành bình tĩnh, dựa vào lời của tà tăng Phá Giới, cậu nhanh chóng suy nghĩ, chậm rãi đáp: “Ồ, đại sư cũng đến xem Cẩm Khu sinh ra như thế nào à?”

Tà tăng Phá Giới gật đầu cười ha hả: “Trước thì có, giờ thì không.”

Phương Tri Hành nheo mắt, hít sâu: “Sao lại nói vậy?”

Tà tăng Phá Giới cười nhạt: “Trước đây lão phu rất hứng thú với việc Cẩm Khu sinh ra như thế nào, nhưng giờ lão phu lại càng hứng thú với người hơn. Người trẻ tuổi, có thể cho lão phu biết, người đã thoát chết như thế nào không?”

Toàn thân Phương Tri Hành lập tức căng thẳng, cậu truyền âm đến: “Tế Cửu, chết vì tao một lần đi.”

“Chết, vì mày...”

Tế Cửu rung mình một cái, nó liếc nhìn Phương Tri Hành trước rồi quay sang nhìn tà tăng Phá Giới, hít sâu một hơi, bước ra.

“Kỹ năng huyết mạch bộc phát • Nanh Sói Kịch Độc!”

Đột nhiên, toàn thân Tế Cửu phồng lên, thân hình cao 2 mét nhanh chóng lớn đến 3,5 mét, dữ tợn rõ ràng, hung thần ác sát.

Tà tăng Phá Giới chớp chớp mắt, gã kinh ngạc không thôi, tắc lưỡi nói: “Ồ, người lại là một dị thú biết biến hình?”

Lời còn chưa dứt!

Không thấy Tế Cửu có bất cứ động tác nào, đột nhiên nó biến mất khỏi nơi đang đứng.

“Súc Địa!”

Trong nháy mắt, Tế Cửu bất ngờ xuất hiện trước mặt tà tăng Phá Giới, giống như dịch chuyển tức thời.

Tế Cửu há to cái miệng màu máu, để lộ những chiếc răng nanh trắng nhọn, lao tới cắn.

“Nhanh quá!”

Tà tăng Phá Giới tấm tắc khen ngợi, giơ tay lên, vươn ra nhanh như chớp.

Gần như cùng lúc Tế Cửu lao ra, Phương Tri Hành không chút do dự, thân hình cậu bỗng trở nên tròn trịa trơn tru, sau đó cậu lao ra, lướt ngang qua người tà tăng Phá Giới, chạy nhanh về phía trước.

Một lúc sau, Phương Tri Hành nghe thấy phía sau truyền đến tiếng hét thảm thiết “A hử”, tiếng hét vô cùng thê lương, thảm thiết đến tận trời xanh.

Tế Cửu chết rồi!

Đối mặt với tà tăng Phá Giới thâm sâu khó lường, kết cục của nó đã được định sẵn.

Bị giết trong chớp mắt!

Nhưng nó không hy sinh một mạng sống vô ích.

Mạng sống của nó, đã giúp Phương Tri Hành tranh thủ thời gian khoảng hai giây để chạy trốn.

Dưới sự gia tốc của Huyết Vồng, tốc độ của Phương Tri Hành đạt đến cực hạn, cậu lướt đi như bay, giống như hóa thành một tia cầu vồng, kéo theo một chiếc đuôi dài, tạo nên một làn bụi cao ngút trên quan đạo rộng lớn.

Một lát sau, một đội Lang Kỵ Binh xuất hiện ở phía trước, khoảng năm mươi người.

Phương Tri Hành lao nhanh như điên đến phía sau bọn họ, sau đó thân hình lay động, xuyên qua giữa bọn họ.

Vù vù~

Cơn lốc kinh hoàng ập đến ngay sau đó.

Một đám Lang Kỵ Binh bị cuốn vào trong, lập tức bị gió mạnh và bụi mù nuốt chửng.

“Ôi trời, gió lớn quá!”

Có con sói hoảng sợ, chạy tán loạn, không kiểm soát được mà lao vào rừng.

Có Kỵ Binh bị hất bay ra ngoài, rơi xuống đất, ngã sấp mặt.

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Không đợi bọn họ tìm hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên, một cơn lốc khác ập đến.

Hơn nữa, cơn lốc thứ hai còn dữ dội hơn, cuốn theo cát bụi đá sỏi.

Có một bóng đen trong cơn lốc, không phải tà tăng Phá Giới thì là ai.

Tà tăng Phá Giới truy đuổi Phương Tri Hành với tốc độ nhanh hơn, lao thẳng về phía trước.

Ngay cả khi gặp Lang Kỵ Binh, tà tăng Phá Giới cũng không thay đổi hướng di chuyển, trực tiếp đâm vào bọn họ.

Hình ảnh đó, giống như một chiếc xe tải đang chạy với tốc độ

cao, đâm thẳng vào một đám ruồi.

Bùm bùm bùm~

Vài Lang Ky. Binh bị hất bay ra ngoài, cả người lẫn thú cưỡi đều bay lên không trung.

Sau đó những âm thanh lạ như tiếng xương gãy, tiếng máu bắn khắp trời vang lên trong thế giới.

“A Di Đà Phật~”

Đột nhiên, tà tăng Phá Giới dừng lại, quay đầu nhìn những Lang Ky. Binh máu thịt tung tóe, để lộ vẻ mặt từ bi.

“Không phải lão phu cố ý đụng vào các người, tất cả là lỗi của người vừa nãy, bụi do hấn gây ra đã che khuất tầm nhìn của lão phu...”

Chương 592: Bỏ Ngạn (1)

Gã niệm một tiếng Phật hiệu, lăm ba lăm bầm một mình, một lúc sau, lại quay người chạy nhanh về phía trước, không ngừng đuổi theo.

Phương Tri Hành gần như đang thiêu đốt khí huyết, điên cuồng lao về phía trước.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Bất ngờ, Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, khoe miệng không khỏi nhếch lên.

Đến quận thành rồi!

Phương Tri Hành lao thẳng về phía cổng thành được canh gác nghiêm ngặt.

Rất nhiều nạn dân tụ tập ngoài cổng thành, còn có rất nhiều đoàn thương nhân đang xếp hàng vào thành.

Một tia tàn nhẫn hiện lên trên mặt Phương Tri Hành, thân hình đột ngột dừng lại.

Gió mạnh mang theo cát bụi cuồn cuộn ập đến, lao về phía cổng thành.

Trong nháy mắt, bão cát nổi lên khắp cổng thành, che khuất cả bầu trời, khiến mọi người không thể mở mắt.

“Giết!”

Phương Tri Hành lao vào đám đông, nắm chặt bảo đao Đồ

Long, không quan tâm chuyện gì nữa, cậu vung đao chém.

Phập!

Một đao chém xuống, sáu bảy người bị chém xéo đứt rời, máu chảy lênh láng.

Phương Tri Hành cao hơn 3 mét sải bước dài, cậu vừa đi vừa chém người, khí thế không thể cản được.

Hiện trường hỗn loạn, tay chân đứt lìa bay tứ tung, máu bắn tung tóe, tiếng kêu thảm thiết liên hồi.

Chẳng mấy chốc, Phương Tri Hành xông vào ngay dưới cổng thành, ba, năm chiêu thức đánh tan vệ binh thủ thành bên ngoài.

“Địch tập kích!”

“Mau đến đây, phản tặc công thành rồi!”

“Người đâu, mau đi báo Huyền Hỏa môn!”

Vệ binh thủ thành trong cổng và trên lầu hoảng sợ tột độ, từng người lớn tiếng kêu cứu, dù cho bọn họ không nhìn thấy kẻ tấn công là ai.

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên từ bốn phương tám hướng.

Phương Tri Hành băng qua cổng thành, đối mặt với nhiều vệ binh thủ thành hơn, cậu không nghĩ ngợi gì, giết sạch.

Lúc này, tà tăng Phá Giới cũng đến trước cổng thành, ánh mắt lóe lên, lông mày không khỏi nhíu lại.

Cảnh tượng này khiến lão hòa thượng có chút bối rối, không hiểu ra sao.

“Chẳng lẽ người liều mạng chạy đến quận thành, không phải

để cầu cứu à?”

Tà tăng Phá Giới trợn tròn mắt, nhất thời không hiểu được hành động này của Phương Tri Hành.

“Dừng tay!”

Không lâu sau, tiếng quát giận dữ vang lên trong thành, giọng nói lớn đến mức làm điếc tai.

Phương Tri Hành mừng thầm, lập tức lớn tiếng nói rõ ràng: “Tà tăng Phá Giới giết người rồi! Kẻ công thành là tà tăng Phá Giới!”

Nói xong, Phương Tri Hành cất bảo đao Đồ Long, nhanh chóng thay đổi hình dáng và dung mạo, trà trộn vào đám đông hỗn loạn.

“Haha, thú vị đấy!”

Tà tăng Phá Giới bừng tỉnh, một tia ngạc nhiên vui mừng lóe lên trong ánh mắt, biểu cảm tràn đầy sự mong đợi vô cùng tận.

Ngay sau đó, vài bóng người oai vệ từ xa lao đến, sau vài lần nhảy lên, bọn họ ầm ầm đáp xuống trên thành lầu.

Có hai người dẫn đầu, một người mặc quan bào, rõ ràng là quận trưởng đại nhân La Lập Phu của quận Hạ Hà.

Tráng hán trung niên cường tráng còn lại, có vẻ ngoài hơi ngốc nghếch, mặt tròn, đôi mắt đặc biệt dẹt hẹp, gần như nheo lại thành một đường, buộc một bím tóc đuôi ngựa phía sau đầu.

Đó chính là môn chủ Tùy Giới Phúc của Huyền Hỏa môn.

Phương Tri Hành đã từng gặp hắn trước đây.

Đêm hôm đó khi bọn họ vây công tà tăng Phá Giới, Tùy Giới Phúc cũng tham gia.

Nói đến thì thực ra sơn môn của Huyền Hỏa môn nằm trong địa phận quận Hạ Hà.

Đột nhiên Tùy Giới Phúc vung tay áo, trong một khoảnh khắc, gã tạo ra một cơn gió mạnh thổi quét trong và ngoài cổng thành.

Vù một tiếng, bụi mù bị thổi bay, tầm nhìn lập tức trở nên rõ ràng.

Mọi người tập trung nhìn kỹ, tất cả đều hít ngược một hơi khí lạnh.

Thi thể nằm la liệt trên mặt đất, nằm trong vũng máu chảy thành sông.

Hơn nữa phía trước tầm nhìn, một nhà sư đầu trọc vạm vỡ đứng sừng sững trước cổng thành.

“Tà tăng Phá Giới, thật sự là người!”

Tùy Giới Phúc tỏ vẻ chán ghét, hẩn nghiến rằng, căm hận nói: “Lần trước ta nên nắm lấy cơ hội, băm vằm người ra thành vạn mảnh.”

“Tùy môn chủ, đừng oan uổng người tốt!”

Tà tăng Phá Giới xòe tay ra, vẻ mặt vô tội, nghiêm túc nói: “Lão phu đây vô cùng an phận thủ thường, không làm điều ác gì cả.”

Tùy Giới Phúc lạnh lùng nói: “Không làm điều ác? Từ khi chúng ta giao đấu một lần ở Nhan thị tửu trang, người đã lang bạt đến quận Hạ Hà, ba lần bốn lượt gây sự, giết đệ tử Huyền Hỏa môn ta, chẳng phải là đang trả thù ta à?”

Tà tăng Phá Giới ngoáy ngoáy lỗ tai, thở dài đáp: “Mấy đệ tử của người đều chết vì chuyện ngoài ý muốn, sao có thể đổ tội cho

ta được?”

“Chuyện ngoài ý cái rắm!”

Tùy Giới Phúc tức điên người, không thể kìm nén được, gầm lên: “Lại đây, hôm nay chúng ta đánh một trận cho sảng khoái, vừa phân cao thấp, cũng quyết sống chết!”

Nói xong, gã nhảy xuống từ trên thành lầu, sau đó cơ thể gã cũng phồng lên.

“Hóa Yêu • Viêm Hổ!”

Trong nháy mắt, thân hình Tùy Giới Phúc phồng lên lập tức cao đến tận 5 mét.

Da thịt chuyển động dữ dội, một lớp lông hổ dày màu đỏ nhanh chóng mọc ra.

Những đường vân tuyệt đẹp xuất hiện trên hai cánh tay, hai bàn tay duỗi ra biến thành móng vuốt hổ.

Chương 593: Bỏ Ngạn (2)

Khuôn mặt của hắn cũng phồng lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lông và răng nanh mọc ra, trong nháy mắt toàn bộ đầu hắn biến thành đầu hổ dữ tợn.

Vẫn còn chưa hết.

Phù! Phù!

Hai hàng lông mày của Tùy Giới Phúc bốc cháy, ngọn lửa màu đỏ cháy bập bùng.

Tiếp đó, hai móng vuốt hổ của hắn cũng bốc lên ngọn lửa đỏ, bùng cháy dữ dội.

Nhiệt độ cao khủng khiếp lan rộng, hết đợt sóng nhiệt này đến đợt sóng nhiệt khác cuộn cuộn ập đến.

Mọi người đều cảm thấy có một luồng nóng rất đập vào mặt mình, cho nên miệng lưỡi khô khốc.

“Ôi, người vội vàng như vậy làm gì, bị người ta tính kế rồi...”

Tà tăng Pháp Giới cười lớn, hai tay chấp lại, thân hình cũng phồng lên, trong chốc lát trở nên cao hơn cả cổng thành.

Làn da của gã chuyển sang màu xám đá, những đường vân giống như thủy tinh vỡ nứt ra trên bề mặt da, phức tạp huyền ảo, bí ẩn khó lường.

Sáu cánh tay xương trắng mọc thêm dưới xương sườn của gã.

“Hóa Yêu • Bát Bì La Hán!”

Tà tăng Phá Giới cười lớn, vung nắm đấm đón Viêm Hồ Tù Giới Phúc.

Bùm~

Cùng với tiếng nổ lớn, La Hán quyền va chạm trực tiếp với vuốt hổ.

Một vòng sóng khí lửa lập tức lan rộng, quét qua bốn phương tám hướng.

Mặt đất rung chuyển dữ dội!

Ầm ầm~

Bức tường thành cao lớn nứt ra rồi sụp đổ giống như đậu hũ.

Bách tính dưới thành lâu chưa kịp chạy trốn, vừa ngẩng đầu lên đã bị đá rơi trúng, máu me bắn tung tóe.

Những binh sĩ chạy đến từ các nơi cũng bị sóng xung kích quét trúng.

Nhiều người vừa chạm vào ngọn lửa, y phục trên người lập tức bị đốt cháy, biến thành người lửa.

Một tràng tiếng thét thảm thiết vang lên trong thế giới.

Cả người Viêm Hồ Tù Giới Phúc chấn động, hấn lùi lại phía sau, thân thể va vào thành lâu đang sụp đổ, lập tức gây ra sự phá hủy lớn hơn, ngọn lửa bùng lên, đá vụn bay tứ tung.

Những mảnh đá lớn nhỏ khác nhau, vẽ nên những đường cong riêng biệt, đập vào mấy kiến trúc gần đó.

Đá vụn văng ra tứ phía, không chỉ mang theo sức mạnh kinh người, mà còn dính đầy lửa cháy hừng hực, giống như thiên thạch rơi xuống từ trên trời, cuốn vào xung quanh.

Ầm ầm~

Mấy kiến trúc xung quanh lập tức bị tai họa, tường đổ nhà sập, lửa bốc cháy dữ dội.

Một khu vực hình quạt lớn gần cổng thành chìm trong biển lửa địa ngục.

Tà tăng Phá Giới chỉ rung người một cái, liền bay lên một lần nữa, đuổi theo Viêm Hồ Tỳ Giới Phúc, gã cười lớn rồi vung tám nắm đấm, đấm loạn xạ.

Bùm bùm bùm~

Nắm đấm rơi xuống như mưa, vô cùng điên cuồng, đánh đến mức Viêm Hồ Tỳ Giới Phúc chỉ có thể giơ hai cánh tay hồ lên đỡ, liên tục lùi lại, không chống đỡ nổi.

Lúc này, hơn một nghìn binh sĩ đã ủa đến, chen chúc khắp đường phố.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp nhìn rõ kẻ thù là ai, đã bị cuốn vào chiến trường của hai người Cửu Ngưu cảnh.

Có thể tưởng tượng, khi hai con voi lớn đánh nhau, những bông hoa cỏ dưới chân chúng sẽ thảm thương đến mức nào.

Trong chốc lát, một đám binh sĩ thương vong nặng nề.

“Tà tăng Phá Giới, người lão xược!”

La Lập Phu thấy vậy, ông tức giận đến mức cưỡi bỏ quan phục.

Chỉ thấy da ông nhanh chóng chuyển sang màu đen trắng xen kẽ, lưng nhúc nhích một lúc, tám chân dài có khớp mọc ra, giống hệt hình dạng của con nhện tám chân.

Thân hình La Lập Phu gần như không thay đổi, nhưng sau khi

khuôn mặt nhúc nhích một lúc, vậy mà lại mọc ra sáu con mắt, biến thành tám con mắt.

Vút~

Một sợi tơ nhện gần như trong suốt bắn ra từ chân dài có khớp của ông.

Sợi tơ nhện bay ra xa hàng chục mét, dính chặt vào đỉnh một lầu tháp.

La Lập Phu nắm lấy sợi tơ nhện rồi lướt đi, ông giống như đang bay, nhanh như chớp.

Trong nháy mắt, ông bay lên không trung 5,60 mét, hai chân đập vào khoảng không.

Đột nhiên, ông dừng lại giữa không trung, lơ lửng trên không.

Nhưng nhìn kỹ sẽ thấy, rõ ràng dưới chân ông có một sợi tơ nhện.

La Lập Phu từ trên cao nhìn xuống tà tăng Phá Giới bên dưới, tám chân dài có khớp đồng thời run lên.

Bùm~

Không gian rung chuyển, lơ mờ có tám gợn sóng đan xen lao xuống.

Tà tăng Phá Giới cảm nhận được điều gì đó, gã lập tức ngồi xổm xuống, cong lưng lên.

Keng keng keng~

Trong nháy mắt, tiếng kim loại va chạm rất lớn vang lên.

Lưng tà tăng Phá Giới tóe lửa bay khắp bốn phía, nhiều vết

lốm màu trắng xuất hiện.

“Ái chà, đau quá!”

Tà tăng Phá Giới đứng dậy, ngẩng đầu lên, cười lạnh lùng: “Không hổ là nhện Bát Trảo Thiên La, chém cắt chính là tuyệt học sở trường của gia tộc ngươi.”

La Lập Phu trầm giọng nói: “Phá Giới, ngươi dám làm càn như vậy trên địa bàn của La Lập Phu ta, ngươi đang coi thường ta à?”

Tà tăng Phá Giới vội vàng nói: “Không dám, mục tiêu của ta chưa bao giờ là ngươi, là ngươi tự mình xông tới can thiệp vào chuyện của ta.”

Nghe vậy, La Lập Phu nhú mày.

Giây tiếp theo, đột nhiên tà tăng Phá Giới dậm chân, những phiến đá xanh trong vòng trăm thước dưới chân đều sụp đổ nứt vỡ, rồi chấn động bay lên, gào thét lao lên trời, dày đặc như mưa, bao phủ La Lập Phu.

Chương 594: Bỉ Ngạn (3)

Tiếp đó, tà tăng Phá Giới tung tám cú đấm cùng một lúc, đánh vào ngực Viêm Hồ Tùy Giới Phúc.

“Oc~”

Tùy Giới Phúc cong người như tôm, nôn ra một ngụm máu, những hắc liệu mạng phẫn công, hai móng vuốt hồ ẩn lên vai tà tăng Phá Giới, tạm thời giữ chặt gã tại chỗ.

“Chính là lúc này!” Tùy Giới Phúc hét lớn.

“Hừ!”

La Lập Phu không chút do dự, tám chân có khớp đồng loạt rung lên, ngay sau đó vô số gợn sóng, giống như vô số gợn sóng như mặt hồ trong mưa, ào ạt chém xuống.

Những đòn chém cắt giống như mưa to gió lớn chém vào những mảnh đá đang bay tới trước.

Những đòn chém khủng khiếp bao trùm khắp nơi, lập tức cắt những mảnh đá thành bột mịn.

Sau đó, vô số đòn chém từ trên trời giáng xuống, bao trùm lấy tà tăng Phá Giới.

“Hahaha, chúng ta cùng chết đi!”

Tà tăng Phá Giới cười sảng khoái, gã vung tám nắm đấm, điên cuồng đâm vào ngực và bụng Tùy Giới Phúc.

Tùy Giới Phúc liên tục phun máu, lượng lớn máu rơi xuống đất

chảy thành vũng.

Sau đó, những đòn chém cắt giáng xuống, phần lớn chém vào tà tăng Phá Giới, nhưng Tùy Giới Phúc cũng bị ảnh hưởng.

Trong nháy mắt, hơn mười vết máu xuất hiện trên người Tùy Giới Phúc.

Cùng lúc đó, những đòn chém cắt bao phủ toàn thân tà tăng Phá Giới, máu thịt lộn xộn, những vết thương chằng chịt khắp mọi nơi trên cơ thể, máu chảy như suối, không còn chỗ nào lành lặn, gã biến thành một người máu.

“Cảm giác này, thật sự rất tuyệt vời!”

Tà tăng Phá Giới ngửa mặt cười lớn, khuôn mặt đầy vết thương nở nụ cười cuồng loạn, không thể diễn tả thành lời.

Nhưng rất nhanh, những vết thương trên người gã bắt đầu co giập, nhanh chóng lành lại, nhanh đến mức không thể tin được.

Nhìn thấy cảnh này, Tùy Giới Phúc trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: “Xem ra lời đồn không sai, người thật sự đến từ gia tộc đó...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên tà tăng Phá Giới vung nắm đấm, đánh bay hẳn ra ngoài.

“Đừng trốn nữa, ta vẫn luôn trông chừng ngươi.”

Tà tăng Phá Giới quay người lại nhìn về phía góc đổ nát dưới chân tường thành, sát khí khóa chặt một không gian.

“Hửm???”

La Lập Phu kinh ngạc không thôi, ông quay đầu nhìn về phía đó.

Xoẹt~

Đồng đồ nát bị hất tung, một bóng người xuất hiện, không phải Phương Tri Hành thì là ai.

Phương Tri Hành đang ngồi xổm, khoe miệng nhếch lên một đường cong lạnh lùng.

Cậu vốn định bỏ chạy luôn, nhưng tà tăng Phá Giới vẫn luôn trông chừng cậu, không có cơ hội nào cả.

“Đây là người ép ta!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, chậm rãi đứng dậy.

“Người trẻ tuổi này là ai, tại sao tà tăng Phá Giới lại phóng ra sát khí nặng nề như vậy với người này?”

La Lập Phu cau mày, ông không quen Phương Tri Hành, càng không biết tại sao Phương Tri Hành lại trốn trong thành của mình.

Đúng lúc này, một tia lạnh lẽo rơi xuống trán ông.

La Lập Phu ngẩng đầu lên nhìn, trời bắt đầu mưa, hạt mưa rất to, trong nháy mắt đã biến thành mưa như trút nước.

Ào ào ào~

Cùng với tiếng mưa, tiếng nước suối chảy ngang bỗng vang lên trong thế giới.

Lưu Lập Phu cúi đầu nhìn xuống, dòng máu chảy cuồn cuộn trên mặt đất, điên cuồng tập trung lại dưới chân của Phương Tri Hành.

Thân hình Phương Tri Hành bỗng phình to ra, ban đầu cao tới 3,5 mét, một cái xúc tu màu máu to dài mọc ra từ chỗ xương cụt của cậu.

Tiếp theo, xúc tu màu máu thứ hai xuất hiện.

Hai xúc tu màu máu đều dài mười mét, bay múa trên đầu mọi người, khiến mọi người chấn động.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, đột nhiên Phương Tri Hành biến hình, vậy mà cơ thể tăng vọt lên thêm một đoạn nữa, chiều cao vượt quá 4 mét.

“Ha, trạng thái tối đa, sẵn khoái!”

Phương Tri Hành cười toe toét, đồng thời thi triển hai kỹ năng bộc phát, sức mạnh hoàn toàn được giải phóng, không gì sánh được.

“Ồ...”

Tà tăng Phá Giới cẩn thận quan sát Phương Tri Hành, tặc lưỡi nói: “Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, người đã mạnh mẽ đến mức này, lão phu phải khen người một câu lợi hại đấy.”

“Hửm?”

Phương Tri Hành lại ngẩn người, “ba năm ngắn ngủi” gì chứ, thật khó hiểu...

Không đợi Phương Tri Hành hiểu ra, tà tăng Phá Giới lao tới, vùng quyền đâm mạnh mẽ.

Phụt!

Phương Tri Hành chuẩn bị thể sẵn sàng tấn công, cái xúc tu màu máu bên trái của cậu quật mạnh như một cái roi sắt.

Đồng thời, cái xúc tu màu máu bên phải cũng ập xuống từ trên cao, đập dữ dội về phía tà tăng Phá Giới.

“Xúc tu linh hoạt thật đó, hình thái Hóa Yêu này thật sự hiếm thấy.”

Tà tăng Phá Giới tung một cú đấm trước, cứng rắn đối đầu chính diện với xúc tu màu máu bên trái.

Ầm ~

Nơi nắm đấm va chạm, xúc tu màu máu cong gấp dữ dội, một vết lõm sâu xuất hiện trên bề mặt, thậm chí còn bầm tím.

Sóng xung kích được tạo ra từ sức mạnh của nắm đấm, hình thành những gợn sóng trên xúc tu màu máu, lan rộng ra hai bên xúc tu.

Sau đó xúc tu màu máu dao động dữ dội, nhanh chóng lắc lư qua lại.

“Nhanh nhẹn, cường độ và độ bền dẻo đều không tệ nhỉ...”

Tà tăng Phá Giới khen ngợi một tiếng, gã nhận thấy xúc tu màu máu quá dài, trong quá trình rung lắc có thể giảm bớt một phần sát thương từ đòn tấn công.

Chương 595: BOSS (1)

Điều này giống như đắm một cú xuống mặt nước, sóng nước đập dồn, sát thương nhẹ.

Tiếp the sau đó, tà tăng Phá Giới ngửa đầu lên, hai cánh tay đưa lên cao quá đỉnh đầu.

Ngay sau đó, xúc tu màu máu bên phải đập xuống, một tiếng âm vang lên, bụi bay bốn phía.

Tà tăng Phá Giới mạnh mẽ chịu đựng.

Nhưng sau khi xúc tu màu máu đập xuống, sau đó lập tức lại quét qua bao bọc, siết chặt tà tăng Phá Giới.

“Chỉ có vậy thôi à?!”

Tà tăng Phá Giới cười khinh bỉ, bốn cánh tay mở ra một khoảng không, bốn cánh tay còn lại nhanh chóng tung ra những cú đấm, điên cuồng tấn công xúc tu màu máu.

Nhưng gã vẫn bị xúc tu màu máu quấn chặt lấy chân, nó nhấc gã lên cao rồi đập mạnh xuống.

Ầm ầm~

Lưng tà tăng Phá Giới đập mạnh xuống đất.

Mặt đất bị đập thành một cái hố lớn.

Sau đó một khe hở lớn nứt ra trên đường, hiệu ứng sụt lún xuất hiện, mấy tòa kiến trúc cũng nghiêng đổ theo.

Tà tăng Phá Giới hít một hơi sâu, cổ găng dang rộng hai chân.

Nhưng cái xúc tu màu máu bên phải đang siết rất chặt, toàn bộ sức lực của gã đều tập trung vào hai chân.

Đồng thời, cái xúc tu màu máu bên trái lao đến điên cuồng đập vào phần trên cơ thể của tà tăng Phá Giới như gào mồm thóc.

Tà tăng Phá Giới vung ra tám cái nắm đấm, đối đầu với cái xúc tu bên trái, bắt đầu tương tàn.

Thình thoảng, cái xúc tu bên phải lại quạt gã bay lên trời cao, rồi đập thật mạnh xuống đất.

Một luồng sức mạnh kỳ dị và bá đạo len lỏi qua hai chân của tà tăng Phá Giới, thấm vào trong cơ thể gã.

La Lập Phu trơ mắt đứng nhìn hai người đại chiến, tạm thời không có ý định can thiệp.

Ở một góc khác, Viêm Hồ Tùy Giới Phúc quỳ trên mặt đất đất, hẩn ôm bụng thở hổn hển, khuôn mặt tái nhợt như giấy.

Hắn cũng đang quan sát trận chiến, nhưng thương tích của bản thân hơi nặng, cần chút thời gian để hồi phục.

Đương nhiên, khả năng trị liệu của Diêm Hồ thật sự rất mạnh mẽ, hắn có thể hồi phục lại rất nhanh.

Tùy Giới Phúc cũng chưa từng gặp Phương Tri Hành, nên lúc này, hắn không rõ Phương Tri Hành là địch hay bạn.

Tuy nhiên, xét đến ân oán giữa hắn và tà tăng Phá Giới, kẻ địch của kẻ địch đương nhiên chính là bạn.

Phương Tri Hành và tà tăng Phá Giới quần lấy nhau, hai người đánh qua đánh lại.

“Mẹ kiếp, mạnh thế à?”

Sắc mặt Phương Tri Hành dần dần trở nên nghiêm trọng, áp lực trong lòng như núi.

Trực giác mách bảo cậu, tà tăng Phá Giới chưa dùng hết sức, gã đang đùa giỡn cậu.

“Liều luôn...”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, cuối cùng cậu thi triển kỹ năng bộc phát “Hóa Huyết Độc Vụ” lần đầu tiên!

Một lượng lớn máu tràn ra, lan tỏa tản ra, biến thành một đám sương máu bao phủ tà tăng Phá Giới.

“Hả, đây là?!”

Tà tăng Phá Giới lập tức nhận ra sự thay đổi trong bầu không khí xung quanh, tầm nhìn trở nên rất mơ hồ, cơ thể dính nhớt.

Hơi thở của gã trở nên khó khăn, giống như có một tảng đá đè nặng trong lồng ngực, khí huyết trong cơ thể lưu thông chậm lại.

Gã không dễ chịu, Phương Tri Hành càng khó chịu hơn.

Lúc này, tim Phương Tri Hành đập như trống, cậu thi triển ba kỹ năng bộc phát cấp 4 cùng một lúc, gánh nặng lớn hơn cậu tưởng tượng.

Trong trạng thái này, thật sự chính là đang chơi đùa mạng sống, cậu căn bản không thể kiên trì được bao lâu.

“Quận trưởng đại nhân, Tùy môn chủ, ta đã vây khốn tà tăng Phá Giới rồi, xin hãy giúp ta một tay!”

Phương Tri Hành bình tĩnh mở miệng cầu cứu.

Tùy Giới Phúc đã sớm nóng lòng muốn thử, hần đứng dậy.

Nhưng hần vô thức ngẩng đầu nhìn La Lập Phu trên không trung.

“Phá Giới...”

La Lập Phu mặt lạnh như nước, hai mắt phun lửa, “Chuyện ngày hôm nay, tất cả đều do người tự chuốc lấy, giết!”

Tiếng hạ lệnh vang lên, Tùy Giới Phúc mừng rỡ như điên, hần chạy như bay đến, một tiếng vù vang lên, hồ trào bùng cháy, cào vào sau lưng tà tăng Phá Giới.

Gần như cùng lúc, La Lập Phu mạnh mẽ ra tay, phóng ra một gợn sóng như có thực chất, chém cắt xuống dưới, nhắm chuẩn vào cổ tà tăng Phá Giới.

“A Di Đà Phật, nguy hiểm nguy hiểm...”

Tà tăng Phá Giới bỗng thét lên một tiếng, toàn thân cơ bắp phồng lên dữ dội, đột nhiên gã trở nên to lớn hơn nữa.

Một sức mạnh vô cùng khủng khiếp không thể diễn tả bằng lời tỏa ra từ người gã.

Hai chân gã lách qua, mạnh mẽ rút ra khỏi sự siết chặt của mấy cái xúc tu màu máu phía bên phải.

Tám cánh tay của gã đồng thời thò ra, nắm lấy mấy cái xúc tu màu máu ở phía bên trái rồi xé toạc chúng thành hai đoạn.

Sau đó gã xoay người lại, đón nhận trực diện móng vuốt hổ của Tùy Giới Phúc, mượn lực đó bật người lùi ra xa.

La Lập Phu cười lạnh một tiếng, gợn sóng trong không khí nhanh chóng dao động, đột nhiên thay đổi quỹ đạo, đuổi theo tà tăng Phá Giới.

“Ồ hõ, còn rẽ ngoặt được nữa hả?”

Tà tăng Phá Giới thán phục, hướng gã nhanh chóng lùi lại chính là bên phía Phương Tri Hành.

Trong lòng Phương Tri Hành lo lắng, cậu nhanh chóng thu hồi một xúc tu màu máu, quấn quanh cơ thể, tạo thành phòng thủ.

Chương 596: BOSS (2)

“Người xong đời rồi!”

Tà tăng Phá Giới cười khẩy một tiếng, gã xông thẳng về phía trước, tám nắm đấm đồng thời đập vào xúc tu màu máu.

Ầm!

Xúc tu màu máu bị đập nát, vỡ thành hàng chục đoạn, văng tung tóe.

Tiếp đó, đột nhiên tà tăng Phá Giới đột biến mất ngay tại chỗ.

Đồng tử Phương Tri Hành co rút, tim đập lệch một nhịp, cậu trơ mắt nhìn gợn sóng do La Lập Phu phóng ra lướt ngang qua lồng ngực mình.

Phập phụt~

Cơ thể Phương Tri Hành bị lệch vị trí, đứt thành hai đoạn, máu chảy đầm đìa.

Cơn đau dữ dội ập đến.

“Phương Tri Hành, mau tỉnh lại!”

Tiếng gọi của Tế Cấu vang lên trong tâm trí cậu.

Theo lẽ thường, dưới sự kích thích của cơn đau, đáng lẽ ra ý thức của Phương Tri Hành phải rất tỉnh táo mới đúng.

Nhưng lúc này, ý thức của cậu lại trở nên mơ hồ, mí mắt không tự chủ được mà chớp liên tục.

“Reset!”

Phương Tri Hành nghiêng rặng, cơ thể cậu lập tức khôi phục như ban đầu, mạnh mẽ kéo lại mạng sống từ bờ vực cái chết, hồi sinh đầy máu.

Cũng ngay trong khoảnh khắc này, một cảm giác khó tả quần quanh trong lòng.

“Phương Tri Hành, mau tỉnh lại đi, mày đang nằm mơ thôi!”

“Tất cả đều là ảo giác!”

Tế Cửu không ngừng truyền âm đến, giọng nói lúc ẩn lúc hiện, đứt quãng, từ nơi rất xa xôi.

Phương Tri Hành tâm thần khẽ động, cậu nhìn dòng máu chảy trước mặt, lông mày nhíu lại thành một cục.

“Thu!”

Trong một ý niệm, máu tươi đầy đất hoàn toàn biến mất giống như thủy triều rút đi.

Ngay cả những thi thể trên mặt đất cũng hóa thành tro bụi, hoàn toàn tan biến.

Phương Tri Hành chậm rãi đứng dậy, xung quanh tràn ngập sương máu đậm đặc.

Đây là “Hóa Huyết Độc Vụ” do cậu phóng thích.

Tà tăng Pháp Giới bỏ chạy ra khỏi cổng thành.

La Lập Phu và Tùy Giới Phúc đuổi theo, ba người vừa đi vừa đánh.

“Mau tỉnh lại, mày đang nằm mơ thôi, tất cả đều là ảo giác...”

Tế Cầu vẫn đang hét lên.

“Nằm mơ?!”

“Ảo giác?!”

Phương Tri Hành cúi đầu, giao diện hệ thống trong mắt cậu không ngừng nhấp nháy.

[5, Chứng kiến Cấm Khu ra đời 1 lần (Đã hoàn thành)]

[6, Thu thập 1 lít huyết dịch của võ giả Cửu Ngưu cảnh trung kỳ (Đã hoàn thành)]

Phương Tri Hành khẽ chớp mắt, biểu cảm trên mặt nhanh chóng trở nên vô cùng đặc sắc.

Điều kiện 6 đã hoàn thành là chuyện đương nhiên.

Bởi vì vừa nãy Tùy Giới Phúc và tà tăng Phá Giới đều chảy máu, chảy rất nhiều máu.

Đặc biệt là tà tăng Phá Giới chảy máu toàn thân, lượng máu chảy ra rất lớn.

Gom đủ 1 lít huyết dịch, hoàn toàn đủ dùng rồi.

Cứ như thế, điều kiện 6 vốn cực kỳ khó hoàn thành, lại được hoàn thành dễ dàng như vậy.

Vấn đề là điều kiện 5...

“Mẹ nó, tao chứng kiến sự ra đời của Cấm Khu lúc nào vậy?”

Phương Tri Hành cảm thấy vô cùng bối rối, không thể giải thích được điều này.

“Phương Tri Hành, mau tỉnh dậy đi!”

“Đệch mẹ nó, tao cầu xin mày đấy có được không, mày mau tỉnh lại đi chứ.”

Tế Cửu liên tục gọi cậu.

Bất thành linh, Phương Tri Hành cảm thấy mặt mình ướt át, giống như có lưỡi đang liếm mặt cậu.

Cảm giác thật quá!

Phương Tri Hành sờ lên mặt, đầu ngón tay dính một chút nước bọt.

“Tế Cửu, mày đâu rồi?”

Phương Tri Hành truyền âm, vô thức đưa tay sờ vào trong màn sương máu.

Ngay sau đó, một bóng đen xuất hiện trong màn sương máu, hình dáng này không phải Tế Cửu thì là ai.

Phương Tri Hành sờ được đầu Tế Cửu, cảm giác rất chân thật.

Sau đó, cảnh tượng trước mắt cậu nhanh chóng thay đổi, bàn ghế và cửa sổ xuất hiện.

“Tỉnh rồi hả?”

Tế Cửu sửa to, vui mừng reo hò: “Đậu má, cuối cùng mày cũng tỉnh rồi.”

Phương Tri Hành hoàn hồn, sau đó cậu nhận ra mình đang nằm trên giường.

Tế Cửu đang nằm trước giường.

Còn căn phòng mà cậu đang ở, càng nhìn càng quen mắt.

“Đây là...”

Phương Tri Hành chợt bật dậy, cậu vô cùng kinh ngạc.

Cậu xuống giường, chạy ào ra khỏi phòng, rồi nhìn thấy cái sân bên ngoài.

Cậu chạy ngang qua sân, ra khỏi đại môn, đưa mắt nhìn ra xa.

Con phố bên ngoài vắng tanh, một vùng tĩnh mịch!

“Thành phố trống!”

Trong lòng Phương Tri Hành chấn động tột cùng, nơi cậu đang ở lại là huyện thành Ngọc Lan.

Nhưng rõ ràng sáng hôm qua cậu đã rời khỏi thành phố trống này, đến quận thành rồi mà.

Tế Cửu chạy đến, truyền âm: “Đừng nhìn nữa, tao đã kiểm tra rồi, mẹ nó, nơi này đúng là huyện thành Ngọc Lan.”

Phương Tri Hành hỏi: “Chuyện thế nào vậy?”

“Sao tao biết được!”

Tế Cửu tỏ vẻ sồn gai ốc: “Sau khi tao bị tên tà tăng Phá Giới kia giết chết thì đờ một lát, xác nhận tà tăng Phá Giới đã chạy xa rồi mới hồi sinh đầy máu.”

Nhưng ngay khi tao sống lại, đột nhiên ta xuất hiện trong phòng, suýt chút nữa khiến tao sợ chết khiếp.

May mà mày vẫn nằm bên cạnh tao, nếu không thì tao thực sự nghĩ rằng mình đang nằm mơ.”

Phương Tri Hành hít ngược một hơi khí lạnh, tặc lưỡi nói: “Mày thấy tao nằm trên giường, liền khẳng định tao đang nằm mơ,

mọi thứ đều là ảo giác, đúng không?”

“Đúng vậy!”

Tế Cửu đáp: “Tao cần đứt lưỡi mình, đau muốn chết đi được, vậy mà tao vẫn còn ở đây, chứng tỏ tao không nằm mơ, còn mày thì nằm đó, miệng còn lẩm bẩm ‘quận trưởng đại nhân, Tùy môn chủ’ gì đó...”

Chương 597: Hoàng Kim (1)

Nghe xong lời này, phản ứng đầu tiên của Phương Tri Hành là nhìn giao diện hệ thống của Tế Cầu.

[Số mạng còn lại: 10]

“Tế Cầu, tao muốn hỏi mày 3 vấn đề.”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, dừng thẳng ba ngón tay lên.

“Thứ nhất, tao và mày có thể mơ cùng một giấc mơ không?”

“Thứ 2, mày chết một lần trong giấc mơ, có bị hệ thống tính vào tổn thất một mạng không?”

“Thứ 3, mày nhìn giao diện hệ thống của tao đi, điều kiện 5 và 6 đã hoàn thành, mà đó là chuyện đã xảy ra ‘trong mơ’ của tao.”

“À cái này???”

Tế Cầu ngẩng đầu lên, nhất thời đầy mặt đều là người da đen dấu chấm hỏi, hoàn toàn không thể giải thích.

Nếu đó chính là ‘cảnh trong mơ’, thử hỏi làm sao nằm mơ có thể xem như hoàn thành nhiệm vụ chứ?

Cái đó có khác gì bịa đặt vô căn cứ đâu?

Phương Tri Hành hơi im lặng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, xoay người trở về nhà dân, vội vàng lao về một căn phòng.

Tiếng két két vang lên.

Phương Tri Hành trực tiếp đẩy cửa ra, nhìn quanh trong

phòng, chân mày không khỏi nhíu thành một cục.

Vương Giai Vân không ở trong phòng.

Hơn nữa trong phòng được quét khá sạch sẽ, không có bất kỳ vật phẩm bỏ quên nào.

Tế Cửu đi theo tới, truyền âm đến: “Vương Giai Vân không ở đây, vả lại xe ngựa cũng không còn.”

Phượng Tri Hành lập tức dặn dò nói: “Không phải mày thức tỉnh một kỹ năng huyết mạch bộc phát mới rồi hả? Thử xem.”

Tế Cửu nhất thời giật mình, đúng ha, lúc Phượng Tri Hành thăng cấp Cửu Ngưu cảnh, nó thức tỉnh một kỹ năng đỉnh của chóp.

“Thiên Địa Vô Cực, Bách Lý Truy Tung!”

Tế Cửu run rẩy thân thể, thông thả nhắm mắt chố lại, trong đầu hiện lên mùi vị thuộc về riêng Vương Giai Vân, sau đó hít sâu một hơi.

Chỉ một thoáng, vô số khí tức vọt tới từ bốn phương tám hướng, một luồng chui vào trong mũi Tế Cửu.

Giây lát sau, Tế Cửu mở hai mắt, rất khẳng định nói: “Vương Giai Vân không ở trong phạm vi trăm dặm.”

Sắc mặt Phượng Tri Hành trầm xuống, nhanh chóng chạy về phòng, kiểm tra đồ của mình.

Bọc hành lý còn ở đây, đồ vật không thiếu. Nhưng hai rương tiền bạc mà Vương Giai Vân tặng thì không còn.

Tế Cửu cẩn thận nhớ lại nói: “Ở trong mơ, mày để hai rương tiền bạc đó ở trong phòng khách của ‘Thủy Trúc các’.”

Phương Tri Hành ừm, thông thả ngồi xuống, kiểm kê kim phiếu và tiền lẻ dưới thân mình.

Rất nhanh, cậu đưa ra một kết luận: “Thiếu tiền rồi, thiếu đúng tiền tao tiêu ở quận thành.”

Tế Cửu trừng mắt nhìn, hoàn toàn hoang mang, buồn bực nói: “Đây rốt cuộc là chuyện gì, chẳng lẽ mọi chuyện chúng ta trải qua trong mơ là thật hết?”

Nếu đó là thật sự, vậy lúc này chúng ta đang trải qua lại là gì?”

Phương Tri Hành đáp: “Người có thể nằm mơ, có khả năng xuất hiện ảo giác, nhưng mà cảm thấy hệ thống có như vậy không?”

Tế Cửu sợ hãi nói: “Có ý gì, chẳng lẽ đó không phải cảnh trong mơ, nhưng tao rõ ràng nhìn thấy mày nằm trên giường nằm mơ mà?”

Phương Tri Hành chỉ không trung hỏi: “Lúc mày tỉnh lại ở đây, với thời điểm mày chết đi sống lại, hẳn là cùng một thời gian đúng không?”

Tế Cửu suy nghĩ, gật đầu nói: “Đúng thật.”

Phương Tri Hành liền nói: “Tao cũng vậy. Trước mắt điều duy nhất chúng ta có thể xác định chính là thời gian trong mơ và thời gian trong hiện thực nhất trí.

Nhưng mà tà tăng Phá Giới nhắc tới ‘3 năm’, gã cho rằng lần đầu tiên gã và tao gặp nhau là ba năm trước.”

“Gì, ba năm trước?!”

Tế Cửu hít thở không thông, não nhanh chóng xoay chuyển nói: “Tao nói có khả năng tà tăng Phá Giới nhận sai người không?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Từ trong miệng Tùy Giới Phúc, thân phận của tà tăng Phá Giới không đơn giản, gã có thể nắm giữ tuyệt kỹ nào đó, có thể liếc mắt đã nhận ra tao, không, chắc là sau khi tao đối diện với gã, gã đột nhiên nhận ra tao.”

Tế Cầu khó có thể tưởng tượng, suy đoán: “Ừm, gã có thể nhớ đôi mắt của mày nhỉ, lúc mày quyết tâm, đôi mắt quả thực rất dọa người.”

Phương Tri Hành hít sâu, nhúu mày nói: “Kệ đi, trước rời khỏi đây rồi nói sau.”

Tế Cầu cũng chờ không kịp nữa liền nói: “Đúng đúng, đậu mé nó không thể tưởng tượng, mau đi thôi.”

Một người một chó đi ra khỏi nhà dân, xoay người đi về phía cổng nam.

Hai người bọn họ nhìn con đường dưới chân còn có cổng nam rách nát, càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp.

Tế Cầu đột nhiên hét lên: “Sáng hôm qua chúng ta đi qua con đường này một lần rồi, đúng không?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Đúng vậy, ấn tượng cực kỳ khắc sâu, khẳng định đi qua một lần, trừ khi ký ức của chúng ta đều xảy ra vấn đề.”

Trong lòng Tế Cầu không khỏi hoảng hốt, tăng tốc dẫn đầu chạy ra khỏi cổng nam.

Vừa chạy ra!

Nó đột nhiên phanh gấp, ngẩng đầu nhìn quanh phía trước, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Cảnh tượng ánh vào mi mắt không phải là đường lớn ngoài

cổng nam, mà là con đường cưỡi ngựa trong thành.

Phương Tri Hành chợt dừng bước, hai mắt không khỏi phóng lớn một vòng.

Lúc này cậu rõ ràng đứng trên đường cái cưỡi ngựa.

Trên đường trống trải, không có một bóng ma, chỉ có gió to cuốn lá tàn đang xoay tròn.

Chương 598: Hoàng Kim (2)

Phương Tri Hành chợt quay đầu lại, lập tức nhìn thấy phía sau có một cổng thành sừng sững.

Tình hình này giống như hôm trước cậu tiến vào huyện thành Ngọc Lan.

Tế Cầu đột nhiên kêu lên: “Phương Tri Hành, nơi này vẫn là cổng nam!”

Phương Tri Hành cũng đã nhìn ra, hai người bọn họ rời khỏi huyện thành từ cổng nam, kết quả cũng tiến vào trong thành từ cổng nam.

Phương Tri Hành điểm mũi chân, đột ngột nhảy lên khỏi mặt đất, dừng trên thành lâu.

Đầu tiên cậu nhìn vào trong thành, phóng mắt nhìn lại, trong thành tràn ngập sương mù mỏng.

Sương mù màu xám lượn lờ không tiêu tan giống như u linh, lượn lờ giữa mỗi một con đường và kiến trúc.

Tình cảnh này!

Trong đầu Phương Tri Hành kim lòng không đập hiện lên những Cẩm Khu mà cậu từng đi qua.

Tiếp theo, cậu lại quay đầu, lập tức nhìn thấy ngoài cổng thành là một đường lớn kéo dài về phía xa và rừng cây hai bên đường.

Cảnh sắc hơi quen mắt, rõ ràng chính là cảnh cậu nhìn thấy

ngày hôm qua.

Phương Tri Hành do dự, thả người nhảy lên con đường lớn đó, hai chân đáp xuống đất.

Vù!

Bỗng nhiên, Phương Tri Hành thấy hoa mắt.

Ngay nháy mắt hai chân cậu chồm đất, đường lớn đột nhiên đổi thành đường cái cưỡi ngựa.

Tế Cầu đứng ở bên cạnh cậu.

Ttrong lòng Phương Tri Hành chấn động, vội vàng hỏi: “Tế Cầu, mày có nhìn thấy tao nhảy ra ngoài thành không?”

Tế Cầu lắc đầu nói: “Không phải nha, tao thấy mày nhảy vào trong thành.”

Hồ hấp Phương Tri Hành hoàn toàn ngưng trệ.

Tế Cầu nháy mắt ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, hoảng sợ nói: “Chẳng lẽ đây là quỷ đánh tường?!”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, dằn dò nói: “Tế Cầu, mày chạy ra ngoài thành cho tao xem.”

“Được!”

Tế Cầu nhanh chân chạy như điên.

Phương Tri Hành trơ mắt nhìn, Tế Cầu chạy ra ngoài cổng thành.

Sau khi chớp mắt, nó lại xông ra với tốc độ tương tự, vòng về trước mặt Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành thấy vậy, chột mớ ra Đồng Tử Xích Huyết, ngồi xổm trước cổng thành.

Không cần dặn dò, Tế Cầu lại bắt đầu chạy.

Nó vọt vào cổng thành, sau khi loé lên thì trực tiếp chui ra từ trong cổng thành.

Một vào một ra này vô cùng mượt mà, giống như cổng nam là cổng truyền tống.

Tế Cầu dừng lại hỏi: “Thế nào, nhìn ra gì không?”

Phương Tri Hành lắc đầu, miêu tả: “Mày chạy nhanh về phía trước bằng đường thẳng, trong nháy mắt mày vượt qua cổng thành đột nhiên biến thành chuyển hướng 180 độ, chạy trở về.”

Trong lòng Tế Cầu hoảng hốt, khiếp sợ nói: “Cái này gọi là gì, thời không nào đó sai lệch hả?”

Phương Tri Hành đứng lên, trầm ngâm nói: “Đi, chúng ta đi cổng bắc thử xem.”

Hai người bọn họ bắt đầu chạy, xuyên qua con đường tràn ngập sương mù màu xám, một đường chạy thẳng về trước.

Một lát sau, Phương Tri Hành đến cổng bắc, lập tức chạy ra ngoài.

Giây tiếp theo, quả nhiên!

Cậu lại trở lại trong thành.

“Xong đời, chúng ta bị nhốt rồi!”

Tế Cầu dựng lông tại chỗ, khó chịu kêu lên: “Nơi này chính là một tòa thành trống, không có người, không có đồ ăn, sớm hay muộn chúng ta sẽ bị đói chết.”

“Hoảng quái gì.”

Phương Tri Hành không mất bình tĩnh, cậu đưa ra một phán đoán: “Nếu tao đoán không sai, hiện tại hai chúng ta đang ở trong một Cấm Khu.”

“Cấm Khu?!”

Tế Cửu nhìn quanh một toà thành trống tĩnh lặng: “Mày nói huyện thành Ngọc Lan là Cấm Khu?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Điều kiện 5, hệ thống biểu hiện đã hoàn thành, chứng tỏ tao thật sự chứng kiến sự sinh ra của Cấm Khu, vậy thì Cấm Khu ở đâu?”

Tế Cửu cẩn thận nhìn giao diện hệ thống của Phương Tri Hành, tỉnh ngộ nói: “Hoá ra mọi chuyện đều là Cấm Khu giả trò quỷ, nhưng mà chúng ta cũng đi rất nhiều Cấm Khu, không có Cấm Khu nào quỷ dị khó lường như thế?”

Phương Tri Hành trả lời: “Không, nơi này là Cấm Khu vừa mới sinh ra không lâu, chúng ta chưa bao giờ tiến vào loại Cấm Khu này.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, phân tích: “Có lẽ Cấm Khu mới vừa sinh ra chính là thế này, giống như vũ trụ nhỏ nổ tung dẫn tới thời không hỗn loạn, đủ loại chuyện rối tung rối mù đều có khả năng xảy ra.”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, cân nhắc nói: “Trước mắt chúng ta không thể rời khỏi Cấm Khu, nhưng có cách chắc có thể thử một chút.”

Tế Cửu nhất thời vực dậy tinh thần, hỏi: “Cách gì?”

Phương Tri Hành liền nói: “Năm mơ lần nữa.”

Tế Cửu a một tiếng, há miệng, hít sâu một hơi nói: “Mọi thứ xảy ra trong mơ khó phân biệt thật giả, hơi khó tưởng tượng...”

Nó nói còn chưa dứt lời đã bị Phương Tri Hành ngắt lời: “Ý của tao là cách rời khỏi Cẩm Khu có thể ở ngay trong mơ.”

Tế Cửu sửng sốt, khó hiểu nói: “Sao mày đưa ra kết luận này?”

Phương Tri Hành trả lời: “Mày ngẫm lại xem Vương Giai Vân và chiếc xe ngựa kia rời khỏi Cẩm Khu bằng cách nào?”

Tế Cửu nghe vậy, không khỏi hoạt động não, phấn chấn nói: “Đúng nha, chúng ta có thể nằm mơ, trong mơ đi tìm Vương Giai Vân hỏi thử.”

Phương Tri Hành liền nói: “Lần này mày nằm mơ trước, tao quan sát.”

Trong lòng Tế Cửu đương nhiên không vui, nhưng mà nó còn 10 cái mạng, mạo hiểm một lần cũng không có gì.

Chương 599: Nguyên Dương

Cùng lắm thì chết lần nữa thôi.

Một người một chó trở về nhà dân.

Tế Cửu nằm trên giường, cố gắng để bản thân ngủ.

Nhưng nó thật sự quá hưng phấn, càng muốn ngủ ngược lại càng không ngủ được.

Phượng Tri Hành bình yên ngồi, cho người ta một cảm giác bình tĩnh trước mỗi biến cố lớn

Thời gian trôi qua từng chút...

Tế Cửu ngáp dài, ý thức dần dần rơi vào hỗn độn.

Phượng Tri Hành đột nhiên mở mắt ra, tầm mắt dừng trên người Tế Cửu.

Chỉ thấy mí mắt Tế Cửu chớp chớp, bốn chân di chuyển tới lui, dáng vẻ dường như đang chạy trốn trong mơ.

“Ai ya, tiện nhân thả ta ra!”

Tế Cửu đột nhiên gào lên, trên mặt hiện lên một tia giận dữ, nhe răng trợn mắt.

“Tiện nhân, ta đói bụng, nhanh cho ta ăn.”

Một lát sau, Tế Cửu lại bảo.

Lần này trên mặt chó của nó chợt xuất hiện một biểu cảm lầy lòng.

“Đúng đúng, gãi chỗ đó, gãi cho ta lần nữa.”

Tế Cửu đột nhiên lật người, nâng hai cái đùi bên phải lên, vẽ mặt hưởng thụ, đầu lưỡi cũng vươn ra.

Dường như có người gãi ngứa cho nó.

Phương Tri Hành thấy vậy, không khỏi cúi đầu trầm tư.

Giây lát sau, cậu quyết định đánh thức Tế Cửu.

Nhưng mà, Phương Tri Hành vừa ngẩng đầu, chợt đứng lên.

Trên giường trống trơn.

Tế Cửu biến mất không thấy!

Phương Tri Hành chấn động, gấp giọng kêu: “Tế Cửu, Tế Cửu...”

Hô vài tiếng cũng không có bất kỳ hồi âm.

Phương Tri Hành sờ giường đơn, vẫn còn âm ấm.

“Ừm, xem ra ta đã đúng, phương pháp rời khỏi Cấm Khu mới vừa sinh ra này chính là nằm mơ.”

Phương Tri Hành không biết Tế Cửu đã trải qua cái gì, nhưng Tế Cửu đã tìm được phương pháp rời khỏi.

“Được, ta cũng thử xem.”

Phương Tri Hành nằm trên giường, hít sâu mấy hơi thở, dần dần tâm lặng như nước.

Không biết qua bao lâu...

Cậu chợt tỉnh lại, mở hai mắt, ngáp dài ngồi dậy từ trên giường.

Phương Tri Hành lập tức phát hiện, bản thân còn ở trong phòng, ngoài cửa sổ là nắng chiều.

“Ừa, thất bại rồi? Hoặc là hiện tại ta đang nằm mơ?”

Phương Tri Hành khó có thể xác định, cậu đẩy cửa ra, đi ra khỏi nhà dân.

Bên ngoài vẫn là một mảnh tĩnh mịch.

Trong thành nhá nhem tối, sương mù màu xám trở nên nhiều hơn, di chuyển không ngừng.

Phương Tri Hành nhìn quanh một vòng, xoay người đi tới cổng nam sau đó đi ra.

Vù vù ~

Phương Tri Hành bước ra khỏi cổng thành, dừng trên đường lớn.

Cậu lập tức ngẩng đầu nhìn đi, nhất thời mừng rỡ không thôi.

“Ha, ta ra ngoài rồi!”

Phương Tri Hành thật sự từ huyện thành Ngọc Lan lý, đi tới ngoài thành.

Cậu quay đầu lại nhìn, trong cổng thành một mảnh hỗn độn, giống như một lốc xoáy màu xám chọn người rồi nuốt chửng, không thấy rõ cái gì.

“Quả nhiên là Cẩm Khu...”

Phương Tri Hành không hề chần chờ, chạy như bay xông về bên kia quận thành.

Nhoáng cái đã tới đêm khuya, ước chừng vừa qua rạng sáng.

Phương Tri Hành đến bên ngoài quận thành, ngẩng đầu nhìn lại.

Khiến cậu kinh ngạc chính là toàn bộ nạn dân tụ tập trước cổng thành đều không thấy.

Hơn nữa, cổng thành rộng mở.

Ở tình huống bình thường chỉ có lúc không có chiến loạn xảy ra mới có thể xuất hiện đêm không cần đóng cửa.

Phương Tri Hành nghênh ngang đi vào bên trong thành mà không gặp phải bất kỳ kiểm tra nào.

Một đường xuyên qua hẻm, cậu lại đi tới Thuý Trúc các.

“Hoan nghênh khách quan...”

Tiểu nhị khách điểm nhiệt tình nghênh đón.

Phương Tri Hành tập trung nhìn vào, cậu quen tiểu nhị khách điểm này, hẳn chính là người lần trước từng tiếp đãi cậu.

Nhưng mà tiểu nhị khách điểm này già đi rất nhiều, trên mặt mọc chòm râu, dáng người cũng béo lên.

Phương Tri Hành không nhịn được hỏi: “Người còn nhớ ta không?”

Tiểu nhị khách điểm cẩn thận đánh giá Phương Tri Hành, buông tay cười khổ nói: “Khách quan, thật xin lỗi, các khách lui tới Thuý Trúc các ta quá nhiều, nếu ngài không phải là khách quen, chỉ dựa vào đầu gối như tiểu nhân thật đúng là không nhớ được.”

Phương Tri Hành hỏi: “Phòng chữ Thiên số 1 và số 2, hiện tại ai ở?”

Tiểu nhị khách điểm trả lời: “Trống, hôm nay không có khách

đến ở.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, chợt xoay người rời khỏi Thuý Trúc các, tìm tuyến đường trong trí nhớ, rất nhanh chạy về phía Huyết Phủ bang.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành đi tới cửa lớn ngoài Huyết Phủ bang, ngẩng đầu vừa nhìn, đồng tử nhất thời co rút lại.

Trước cửa lớn lá rụng chất đống.

Cửa lớn rách nát bị xích sắt khóa chặt.

Tấm biển trên cửa bị lệch, ba chữ “Huyết Phủ bang” nứt ra từ chính giữa.

Phương Tri Hành nhìn quanh bốn phía, thấy ven đường có một quầy hàng bán đồ ăn khuya.

Cậu lập tức đi tới hỏi chủ quán: “Ông chủ, người của Huyết Phủ bang đâu?”

Ông chủ nhìn bên đó cười nói: “Huyết Phủ bang đã bị người ta diệt môn vào 4 năm trước, bang chủ tên gì nhỉ...”

Phương Tri Hành nhắc nhở nói: “Tiết Bá Hoa.”

“À đúng đúng!”

Quán chủ nhớ lại, thở dài: “Tiết Bá Hoa kia bị người ta giết, chết cực kỳ thảm, nghe nói hắn bị kẻ thù cắt làm 8 khúc.”

Hầu kết Phương Tri Hành nhấp nhô, hỏi một vấn đề, năm nay là năm nào.

Chủ quán sững sốt nhưng cũng nhanh chóng đưa ra đáp án.

Trong nháy mắt, Phương Tri Hành như bị sét đánh, cứng đờ

tại chỗ.

Chương 600: Sưu Hồn (1)

Không lâu, cậu đi tới cổng nam quận thành.

Buổi sáng, cậu ở đây tạo thành hỗn loạn cực lớn.

Bốn người là cậu, tà tăng Phá Giới, La Lập Phu, Tùy Giới Phúc tạo thành hỗn loạn ở đây, dẫn đến hơn 1000 người chết và bị thương, cổng thành và kiến trúc phụ cận hư hao vô số.

Nhưng lúc này, Phương Tri Hành phóng mắt nhìn lại, tất cả kiến trúc xung quanh đều nguyên vẹn, cổng thành cũng không có việc gì.

Cậu đi đến trước cổng thành cẩn thận xem xét cũng phát hiện, cổng thành rõ ràng tồn tại dấu vết tu sửa.

Phương Tri Hành đi đến một tửu quán cách đó không xa, tìm chỗ ngồi xuống.

Chủ quán là một phu nhân 40 tuổi, cười ha hả đi tới nói: “Gia, ngài uống rượu gì?”

Phương Tri Hành tùy tiện gọi mấy món ăn và rượu, sau đó cậu hỏi: “Bà chủ, bà còn nhớ trước đó chỗ cổng nam từng xảy ra một trận đại chiến không, đã chết rất nhiều người?”

Bà chủ kinh hô: “Nhớ chứ, đương nhiên nhớ, hôm đó ta thiếu chút nữa bị một tảng đá bay tới đập chết mà, sao có thể quên?”

Phương Tri Hành hỏi: “Đó là chuyện mấy năm trước.”

Bà chủ đếm số trên đầu ngón tay, trả lời: “7 năm nhỉ.”

Phương Tri Hành hít ngược một luồng khí lạnh, biểu cảm trên mặt nhanh chóng trở nên khó coi.

Sau khi ăn uống no đủ, Phương Tri Hành ra khỏi tửu quán, ngửa đầu nhìn sao trời xa xôi, trong lúc nhất thời trong lòng cực kỳ mờ mịt.

“Nếu mọi chuyện đều là thật, vậy từ lần đầu tiên ta đến quận thành cho tới hôm nay đã mười năm trôi qua rồi!”

Phương Tri Hành không rét mà run, mười năm của người khác đối với cậu chỉ là một đêm mà thôi.

“Hiện tại ta nên làm gì?”

Phương Tri Hành trầm tư, đi trên đường.

Không lâu, cậu bỗng nhiên nghe được một trận ồn ào.

Cậu quay đầu nhìn qua, lại là một con phố dài treo đèn lồng xanh đỏ.

Phương Tri Hành rẽ vào con phố dài kia, rất nhanh nghe thấy nơi tiêu khiển có danh tiếng trong quận thành tên là “Quần Phường các”, cô nương nổi tiếng nhất là hoa khôi Mộng Điệp.

“Ừm, ta hơi căng thẳng, cần thả lỏng một chút.”

Phương Tri Hành không nhanh không chậm đi vào Quần Phường các.

“Đại hiệp, mời ngài vào.”

Tú bà nhiệt tình tiếp đón, vừa nhìn cách ăn mặc của Phương Tri Hành đã biết cậu là người tập võ.

Tâm trạng Phương Tri Hành không tốt, trực tiếp hỏi: “Mộng Điệp có rảnh không?”

Đáy mắt tú bà sáng ngời liền nói: “Rảnh thì rảnh nhưng mà con gái của ta...”

Phương Tri Hành lấy ra mấy tấm kim phiếu đưa qua.

Tú bà vội vàng nhận lấy tiền, đếm xong nhất thời cười đến run rẩy cả người, vui vẻ nói: “Ai nha, đại hiệp ngài thật đúng hào phóng, mời lên lầu!”

Không bao lâu, Phương Tri Hành đi vào một phòng riêng, rất nhanh gặp được Mộng Điệp.

Cô là một nữ tử trẻ tuổi dáng người thon dài, cao tới 1m8, hai chân dài trắng như đồ sứ, không khác gì người mẫu.

Ấn tượng đầu tiên của Phương Tri Hành là cảm giác khá lạ, hơi có cảm giác kinh ngạc.

Mộng Điệp không phải kiểu nữ tử nhiệt tình như lửa, cô giống như một nhánh hàn mai kiêu ngạo, dung nhan tự mang theo một cảm giác lạnh lùng, mâu quang sâu kín giống như chứa sương lạnh vô tận.

Cô mặc quần áo lụa trắng, chỉnh đốn trang phục hành lễ với Phương Tri Hành, sợi tóc bay lên, một thân trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết tung bay.

“Tốt lắm!”

Phương Tri Hành tán thưởng từ đáy lòng.

Về mặt Mộng Điệp lạnh như băng nói: “Đại hiệp, thiếp thân chưa từng hầu hạ ngài, vậy có ổn không?”

Phương Tri Hành cười nói: “Hiện tại ta hơi buồn bực, đang cần một người giúp ta tỉnh táo lại, cô rất hợp khẩu vị của ta.”

Mộng Điệp tỉnh ngộ, không đợi cô mở miệng, Phương Tri

Hành đã đi lên, thô bạo bế cô lên, ném lên giường.

Một đêm trôi qua rất nhanh....

Trời dần dần sáng, trong phòng riêng vẫn trời đất lắc lư.

“Đại hiệp, nghỉ ngơi một lát đi.”

Mộng Điệp thở hổn hển, cuối cùng không chịu nổi.

Phương Tri Hành không làm khó cô, đánh trống lui binh.

Cậu nằm xuống, thông thả nhắm mắt lại, nghỉ một lát.

Một tia sáng mặt trời bỗng nhiên chiếu lên mặt Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành đầu tiên là ngẩn ra, chợt nhú mày.

“Không đúng, cửa sổ của giường ngủ này ở hướng tây, ánh nắng buổi sáng không thể chiếu tới đây được.”

Phương Tri Hành giật mình, chợt mở mắt ra sau đó cậu im lặng.

Lúc này cậu đang nằm trong nhà dân ở huyện thành Ngọc Lan, bên cạnh nào có Mộng Điệp gì.

“Tỉnh mộng rồi hả, ta lại trở về...”

Phương Tri Hành than khẽ, ngồi dậy.

Bỗng nhiên, cậu nhìn trên đùi.

Chỉ thấy trên đùi quần quanh một bộ quần áo chính là áo lụa trắng của Mộng Điệp.

“Ta mang đồ trong mơ về tới hiện thực...”

Phượng Tri Hành biến sắc, vội vàng kiểm tra bọc hành lý.

Cũng may, bọc hành lý cũng trở về theo, không vứt mất bất kỳ vật phẩm nào.

Cậu nhanh chóng tỉnh táo lại, phân tích và tổng kết tình báo đã có.

“Thứ nhất, hai lần nằm mơ, thời gian cách nhau 7 năm.”

“Thứ 2, cảnh trong mơ vô cùng có khả năng chính là sự thật, chẳng qua dùng cách nằm mơ tiến vào thế giới hiện thực.”

Trong đầu Phượng Tri Hành miên man bất định, cậu gần như có thể kết luận, Cẩm Khu mới vừa sinh ra đang dùng phương thức không thể diễn tả nào đó, ảnh hưởng thời gian, không gian và bản thân cậu!

Chương 601: Sưu Hồn (2)

Nói đến đây, Phương Tri Hành một lần nữa nằm xuống, nhắm mắt lại, đánh một giấc.

Không bao lâu, cậu chậm rãi mở mắt.

Người vẫn ở trong nhà dân.

“Sau khi vào giấc mơ, nơi này là điểm xuất phát. Lúc tỉnh lại, nơi này cũng là nơi trở về.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng có tính toán, đón mặt trời mọc, nhanh chóng rời khỏi huyện thành Ngọc Lan chạy tới quận thành.

Lúc này đã là lần thứ ba cậu chạy tới quận thành, dọc theo đường đi quen thuộc.

Không đến nửa ngày, cậu đã đến quận thành.

Phương Tri Hành nhanh chóng chạy tới tửu quán kia, cậu lại gặp được bà chủ.

“Ồ, khách quan, lại là ngài à!” Bà chủ không có bất kỳ biến hóa nào, liếc mắt đã nhận ra Phương Tri Hành.

“Bà còn nhớ ta à?” Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, cảm giác lần này trở về, thời gian chắc chưa trôi qua lâu lắm.

Bà chủ cười nói: “Đương nhiên nhớ rõ, ba ngày trước ngài còn uống rượu ở chỗ ta mà.”

“Ba ngày trước...”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, cảm giác thời gian hỗn loạn của Cẩm Khu đang yếu bớt, mọi thứ đang có xu hướng ổn định.

Sau đó, Phương Tri Hành đi phố thương nghiệp một chuyến, tìm được chi nhánh của thương hội Thiên Bảo.

Cậu tiến vào phòng khách, đầu tiên là mua một tờ bản đồ mới nhất.

“Huyện thành Ngọc Lan trở thành Cẩm Khu cũng được khoảng mười năm rồi...”

Phương Tri Hành mở bản đồ ra tỉ mỉ kiểm tra, đồng tử đen nhánh chợt hiện lên một tia ánh sáng âm u.

Chín huyện của quận Hạ Hà chỉ còn lại tám thôi.

Dấu vết tồn tại của huyện thành Ngọc Lan bị người xóa khỏi bản đồ rồi.

“À, xem ra quận Hạ Hà đã sớm chú ý đến chuyện huyện thành Ngọc Lan biến thành Cẩm Khu.”

Phương Tri Hành không khỏi nhướng mày.

Theo lý thuyết, sau khi một Cẩm Khu xuất hiện thì sẽ phải đưa tới rất nhiều người xông vào, mạo hiểm, thăm dò.

Nhưng rất rõ ràng, có người cố gắng phong tỏa tin tức này.

Ánh mắt Phương Tri Hành đảo qua bản đồ, tập trung tại núi Nam Bình.

“Bảy năm trước, mình vô tình gặp được tà tăng Phá Giới, lúc đó gã đang trên đường đến núi Nam Bình, nói là đi quan sát Cẩm Khu sinh ra...”

Trên bản đồ, núi Nam Bình vẫn còn ở đó, nhưng không có bất

kỳ đánh dấu dư thừa nào.

Phương Tri Hành thấy vậy, suy nghĩ quay cuồng.

Một lát sau...

Cậu rời khỏi quận thành từ cửa nam, đi thẳng theo quan đạo, một đường chạy về phía núi Nam Bình.

Trên đường đi, Phương Tri Hành ngẩng đầu, xa xa trông thấy trên núi Nam Bình mơ hồ hiện ra một bóng ma to lớn.

Lần trước cậu tới nơi này, núi Nam Bình vẫn còn là một ngọn núi hoang, khắp núi đồi toàn là cây rừng bao trùm, không có bất kỳ vật kiến trúc nào.

Phương Tri Hành không khỏi tăng thêm tốc độ, nhanh chóng chạy tới chân núi, ngẩng đầu cẩn thận nhìn lên.

Quả nhiên.

Trên triền núi có một tòa lô cốt rộng lớn đứng vững, toàn thân màu trắng, tường đồng vách sắt.

Một mảng lớn xung quanh lô cốt, cây cối đều bị chặt không còn một gốc nào, tầm nhìn vô cùng trống trải, không có chỗ khuất.

Người ở trong lô cốt chỉ cần liếc một vòng là có thể nhìn khắp mọi góc ngách dưới chân núi.

Bất luận kẻ nào muốn lặng yên không tiếng động tới gần lô cốt, độ khó không thể nghi ngờ là cực kỳ lớn.

Mặt khác, công sự phòng ngự của tòa lô cốt này vô cùng kiên cố, cũng không phải chuyện đùa đâu.

Phương Tri Hành đứng ở ven đường, chờ trong chốc lát, rất nhanh đã chờ được một người đi đường.

Đối phương chỉ là một thương nhân đi khắp nơi, bán da lông động vật và phương thuốc thiên môn.

Phương Tri Hành ngăn hẳn lại, làm bộ mua thuốc để hỏi thăm: “Đại ca, người biết tòa lô cốt này là của ai không?”

Thương nhân nhìn lên núi cười nói: “Của Huyền Hỏa môn đấy, mới xây khoảng bảy năm trước thì phải, năm ngoái vừa mới làm xong.”

Phương Tri Hành vội vã truy vấn: “Huyền Hỏa môn xây lô cốt ở chỗ này làm gì thế?”

Thương nhân nhún vai cười nói: “Cụ thể vì cái gì, một thương nhân đi khắp nơi như ta đâu biết được. Có điều ta nghe người ta nói hình như là trên núi xuất hiện một cửa động, cửa động kia trùng hợp nối liền với cửa Cấm Khu Huyền Hỏa môn, do đó Huyền Hỏa môn mới không thể không xây dựng một tòa lô cốt ngăn chặn cửa động kia.”

Phương Tri Hành nghe mà cái hiểu cái không, kinh ngạc nói: “Huyền Hỏa môn lấy đâu ra Cấm Khu thế? Toàn bộ quận Hạ Hà chỉ có hai Cấm Khu thôi mà.”

Thương nhân cười khổ lắc đầu, bày tỏ mình chỉ biết như vậy.

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, chợt đi vòng quay về quận thành.

Cậu đi vào Thúy Trúc các, tìm được tiểu nhị khách điểm.

“Khách quan, ngài lại đến nữa rồi, ở trọ không?”

Tiểu nhị khách điểm cười cúi đầu khom lưng, lúc này hẳn nhớ kỹ Phương Tri Hành.

“Không ở trọ.”

Phượng Tri Hành móc ra một ít tiền vụn kín đáo đưa cho tiểu nhị khách điểm, dò hỏi: “Người trà trộn ở quận thành nhiều năm, tin tức lưu thông, biết tòa lô cốt trên núi Nam Bình là sao không?”

Tiểu nhị khách điểm cười nói: “Về cái này, tiểu nhân thật đúng là biết một chút.”

Chương 602: Cùng hung cực ác

(1)

Hắn dựng thẳng ba ngón tay, tỉ mỉ nói: “Nói đến lô cốt kia thì không thể không đề cập đến ‘Cấm Khu Huyền Hỏa’ rồi.

Ở mặt ngoài quận Hạ Hà ta chỉ có hai Cấm Khu, nhưng thật ra là có ba cái.”

“Ba cái Cấm Khu?!”

Phượng Tri Hành nhất thời xúc động nói: “Ý người là, Huyền Hỏa môn độc chiếm một cái Cấm Khu?”

“Đúng rồi!”

Tiểu nhị khách điểm gật đầu lia lịa: “Cấm Khu Huyền Hỏa là cấp 4, bị Huyền Hỏa môn chiếm làm của riêng, người ngoài không cách nào tiến vào Cấm Khu kia sẵn thú.”

Phượng Tri Hành cau mày, khó hiểu nói: “Không phải Cấm Khu lớn vô cùng à, Huyền Hỏa môn phong tỏa không cho người khác tiến vào bằng cách nào thế?”

“Không cần phong tỏa!”

Tiểu nhị khách điểm trả lời: “Thật ra thì vấn đề nằm ở chỗ này. Cấm Khu Huyền Hỏa không giống với Cấm Khu khác, cửa ra vào của nó là một hang động, cho nên Huyền Hỏa môn chỉ cần bảo vệ cửa hang kia là có thể ngăn cản người khác ra vào Cấm Khu cấp 4 đó.”

“Cửa hang...”

Phương Tri Hành nhất thời bưng tỉnh.

Tiểu nhị khách điểm tiếp tục nói: “Cho tới nay, tất cả mọi người cho rằng Cẩm Khu Huyền Hỏa chỉ có một cửa ra vào, ngay cả bên trong sơn môn của Huyền Hỏa môn cũng nghiêm cấm người ngoài đặt chân.

Nhưng chưa từng nghĩ đến vò bầy năm trước, sau khi đại nghịch Tham Lang mang theo phản quân công chiếm núi Nam Bình thì ngoài ý muốn phát hiện một cửa hang, mà cửa hang kia lại có thể ra vào Cẩm Khu Huyền Hỏa được.

Đương nhiên, ngay từ đầu phản quân không biết Cẩm Khu bọn họ tiến vào chính là Cẩm Khu Huyền Hỏa, bọn họ chỉ cho rằng mình phát hiện ra một Cẩm Khu mới.

Thậm chí có người tung tin vịt khắp nơi, nói trên thực tế Cẩm Khu kia vừa sinh ra.

Điều này đưa đến trên giang hồ đồn đãi khắp nơi, đưa tới rất nhiều nhân sĩ giang hồ tề tụ tại núi Nam Bình vây xem.”

Trong lòng Phương Tri Hành cấp tốc sáng tỏ.

Cái quái gì thế, hóa ra tà tăng Phá Giới là bị một lời đồn hấp dẫn đến à.

Nghĩ đến điểm này, biểu cảm trên mặt Phương Tri Hành cũng có chút chán ngắt.

Lại nói tiếp, lần đầu tiên cậu và tà tăng Phá Giới gặp nhau là ở Nhan thị tửu trang.

Nhưng lần đó chỉ là trùng hợp đụng phải, hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Một lần là ngoài ý muốn, lần thứ hai không có khả năng vẫn là

ngoài ý muốn đâu nhĩ.

Có điều cho dù thế nào cũng không ngờ được, lần thứ hai hai người bọn họ gặp nhau vẫn là do ngoài ý muốn.

Cố tình chính là trùng hợp như vậy.

Tiểu nhị khách điểm phối hợp nói tiếp: “Không lâu sau, Huyền Hỏa môn nhận thấy có người tự tiện xông vào Cấm Khu cấp 4 thuộc về bọn họ, rất nhanh đã tra rõ ràng cửa ra vào thứ hai nằm ở núi Nam Bình.

Vì vậy, Tùy môn chủ tự mình đứng ra, thỉnh cầu quận trưởng đại nhân giúp đỡ cùng phóng hỏa đốt cháy núi Nam Bình.

Sau đó, bọn họ hợp lực đánh tan đại quân phản tặc, cũng xây dựng nên một tòa lô cốt trấn thủ núi Nam Bình.”

Sau khi nghe xong, Phương Tri Hành hít sâu một hơi, bĩu môi.

Nổi nghi hoặc làm cậu bối rối thật lâu cuối cùng cũng được cởi bỏ.

Có điều, hình như chuyện này chẳng có tác dụng gì đối với việc thay đổi tình cảnh của cậu.

“Tình cảnh của mình lúc này là bị vây trong Cấm Khu Ngọc Lan, Tế Cầu thì tung tích không rõ...”

Phương Tri Hành than khẽ, chậm rãi đi ra Thụý Trúc các, bước chậm trên đường cái.

“Tế Cầu và Vương Giai Vân, hai người bọn họ đều có thể chạy ra Cấm Khu Ngọc Lan. Theo lý thuyết thì mình có thể, nhưng bây giờ mình thật sự không có manh mối nào, haizz...”

Phương Tri Hành nhú mày thật chặt, nổi lòng phật phồng không chừng.

Trong lúc không phát hiện ra, buổi trưa tới rồi.

Phượng Tri Hành cảm thấy hơi đói bụng, bèn xoay người tiến vào một tửu lâu rất nổi tiếng có tên “Quảng Tự hiền” ăn cơm.

Quảng Tự hiền cao ba tầng, đại sảnh tầng một chiêu đãi khách hàng thông thường, lầu các tầng hai chiêu đãi quý khách.

Tầng ba là lầu ngắm cảnh, dựa vào lan can ngắm nghía, thu hết cảnh đẹp vào trong mắt.

Đứng ở phía nam, người có thể thấy cả một con phố dài náo nhiệt, người đi đường hối hả.

Đứng ở hướng bắc, người có thể thấy rừng hoa đào xinh đẹp ở đằng sau Quảng Tự hiền, chiếm diện tích bảy tám mẫu trồng trái, cỏ thơm đẹp, hoa rực rỡ.

Đương nhiên, giá tiền tiêu phí ở ba tầng lầu là lần lượt tăng lên.

Phượng Tri Hành đi vào tửu lâu, bước mười bậc một, trực tiếp leo lên tầng ba, ngồi xuống trước bàn gần cửa sổ.

Cậu gọi đầy rượu ngon món ngon, dùng cơm trưa một mình.

“Ai ya, đây không phải Tùy thiếu môn chủ à, đã lâu không gặp.”

Đột nhiên một tiếng cười khoa trương truyền đến, hết sức nịnh nọt.

Phượng Tri Hành nghiêng đầu, nhìn thấy một thanh niên áo trắng nghênh ngang đi tới tầng ba.

Chỉ một thoáng, thực khách xung quanh đều đứng lên, cả đám cúi đầu khom lưng thi lễ, cung kính cực kỳ.

Thanh niên áo trắng mặc quần áo hoa lệ, chỉ là bề ngoài có hơi xấu, tạo cho người ta một loại cảm giác đầu trâu mặt ngựa.

Chương 603: Cùng hung cực ác

(2)

“Tùy thiếu môn chủ? Chẳng lẽ hẳn ta là con trai của Tùy Giới Phúc...”

Trong đầu Phương Tri Hành chợt lóe lên suy nghĩ, quan sát tỉ mỉ thanh niên áo trắng, lại phát hiện hẳn ta không hề giống Tùy Giới Phúc chút nào.

“Chư vị cứ ăn uống tiếp đi, không cần phải quan tâm ta.”

Thanh niên áo trắng ôn tồn lễ độ, cười chấp tay.

Sau đó hẳn ta ngồi xuống trước một cái bàn gần cửa sổ khác, trùng hợp là ngồi sát vách Phương Tri Hành.

Hẳn ta một thân một mình, gọi một bình trà trước, thần nhiên thưởng thức.

Chờ trong chốc lát...

Tùy thiếu môn chủ bỗng quay đầu, trên mặt lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ, đứng lên vẫy tay với đầu bậc thang.

Phương Tri Hành cũng liếc mắt nhìn bên kia, liền thấy một người trẻ tuổi mặc áo bào gấm có hoa văn, bước chân thong thả đi tới.

Mọi người vừa thấy người này thì không kiềm được đều đứng dậy thi lễ, gọi hẳn ta là “La công tử”.

Người trẻ tuổi áo hoa có sắc mặt kiêu căng, không để ý đến ai,

đi thẳng tới chỗ của Tùy thiếu môn chủ và ngồi xuống chỗ đối diện.

“Tùy Diên Thanh, vội vã hẹn ta ra ngoài rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Vẻ mặt của người trẻ tuổi áo hoa có chút không nhịn được.

Tùy thiếu môn chủ rót đầy một ly trà cho hắn ta, cười xòa nói: “Vẫn là sự kiện kia, cha ta cuối cùng cũng đáp ứng rồi.”

Người trẻ tuổi áo hoa chột mở to hai mắt, tắc lưỡi nói: “Thật à, cha người đồng ý chuộc thân cho Mộng Điệp cô nương rồi à?”

Tùy thiếu môn chủ mím môi, vui vẻ cười nói: “Ta phải nói rách họng, thừa dịp cha ta có tâm trạng rất tốt để năn nỉ mãi, cuối cùng cha ta cũng cho phép ta lấy Mộng Điệp làm thiếp rồi.”

“Không dễ dàng nhỉ!”

Người trẻ tuổi áo hoa chặc chặc cảm thán, hậm mộ nói: “Đổi lại cha ta, có đánh chết cũng sẽ không để cho ta ngênh thú gái lầu xanh đâu.”

Tùy thiếu môn chủ vui vẻ ra mặt, giữa hai đầu lông mày tràn đầy vẻ đắc ý. Hắn ta bèn nói: “Tiền ta đều đã chuẩn bị xong, đêm nay người theo ta đi Quần Phương các một chuyến đi.”

“Được thôi.”

Người trẻ tuổi áo hoa gật đầu.

Hai người uống xong một ly trà rồi đứng dậy cùng rời đi.

Phượng Tri Hành nhìn theo, cạn lời lắc đầu.

Hóa ra con trai của Tùy Giới Phúc là một con chó liếm, liếm ai không tốt, cố tình đi liếm Mộng Điệp kia.

Phương Tri Hành cũng từng ngủ với Mộng Điệp, tư vị cũng thế thôi, độ mướt cũng được đó.

Rất nhanh cậu cũng ăn no, ngồi dựa vào cửa sổ như có điều suy nghĩ.

“Phương pháp thoát khỏi Cấm Khu là gì thì tạm thời không biết được, nhưng mình không thể để chuyện này cản trở bước chân tiến tới của mình, cậu phải tiếp tục trở nên mạnh mẽ.”

“Chỉ cần mình trở nên mạnh mẽ hơn, rất nhiều vấn đề khó làm mình bối rối tự nhiên sẽ dễ dàng giải quyết.”

Vẻ mặt Phương Tri Hành dần dần thu liễm, sự hoang mang trong lòng bị quét sạch.

Cậu một lần nữa nhìn giao diện hệ thống.

Điều kiện 1, 5, 6 đã hoàn thành.

Điều kiện 2, quan sát yêu ma loại nhiều chân hiện ra nguyên hình 3 lần, cần đi khắp nơi để tìm kiếm yêu ma.

Điều kiện 3, còn cần sưu tập 4 bức Quan Tượng đồ.

Điều kiện 4, đề thăng tư chất.

Điều kiện thứ 7 là kiếm được 3 vạn cân thịt dị thú cấp 4.

“Điều kiện 2 và 3 khó làm nhất, mình đi nơi nào sưu tầm yêu ma loại nhiều chân đây, Quan Tượng đồ càng khó thu hoạch hơn.”

Phương Tri Hành đặt sự chú ý lên điều kiện 4 và 7.

Đề thăng tư chất không hề dễ dàng, phương pháp hữu hiệu nhất là âm dương hòa hợp, nhưng không phải có nữ nhân là có thể giải quyết.

Nó cần hai bên nam nữ phối hợp với nhau. Nói cách khác, nhà gái ít nhất phải hiểu được làm sao để tiến hành âm dương hòa hợp.

Ví dụ tuy Phương Tri Hành và Mộng Điệp từng ngủ với nhau, nhưng đây chẳng qua là một đêm vui thích mà thôi, không tính là âm dương hòa hợp.

Kể từ đó, Phương Tri Hành cần phải tìm một nữ tử có ý định tiến hành âm dương hòa hợp.

Đương nhiên lấy sức bền bỉ của cậu bây giờ, một hai nữ nhân không làm cậu thỏa mãn được.

Chỉ tiếc cậu đã không còn ở quận Thanh Hà nữa, mất đi sự ủng hộ của môn phiệt, rất nhiều chuyện vốn có thể dễ dàng làm được, bây giờ lại khó khăn chồng chất khó khăn.

“Ngược lại có thể làm điều kiện thứ 7 trước.”

3 vạn cân thịt dị thú cấp 4, bỏ tiền mua toàn bộ thì quá mắc.

Tuy Phương Tri Hành có chút tiền nhưng không có nhiều đến mức đó, không chịu nổi loại tiêu dùng xa xỉ đấy.

“Cấm Khu Huyền Hỏa...”

Bỗng nhiên, ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên.

Trước đó cậu không biết quận Hạ Hà có Cấm Khu cấp 4.

“Mình chỉ là một người ngoài, không có bất kỳ bối cảnh nào, rất có khả năng Huyền Hỏa môn không cho phép mình tiến vào Cấm Khu Huyền Hỏa...”

Suy nghĩ đến đây, Phương Tri Hành nhắm mắt lại, dòng suy nghĩ nhanh chóng chuyển động.

“Hiện tại mình có một ưu thế, đó là mình có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, trong nháy mắt biến mất khỏi thế giới này!”

Chương 604: Cùng hung cực ác

(3)

Phương Tri Hành mơ hồ kích động lên. Cậu bị nhốt trong Cẩm Khu Ngọc Lan, lúc mới nhìn thì có vẻ là khốn cảnh, nhưng chỉ cần cậu lợi dụng thích đáng thì hoàn toàn có thể xoay chuyển cục diện.

Suy nghĩ đến đây, trong lòng Phương Tri Hành bắt đầu sinh ra một kế hoạch to gan.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, nháong cái đã đến chạng vạng.

Mới vừa lên đèn, Quần Phương các nhanh chóng náo nhiệt lên.

Phương Tri Hành không nhanh không chậm đi vào đại sảnh.

“Đại hiệp, ngài lại đến nữa rồi!”

Mắt tú bà sắc cực kỳ, nhận ra Phương Tri Hành ngay. Ba ngày trước cậu đã từng tới chơi, vung tiền vô cùng xa xỉ.

“Dẫn ta đi gặp Mộng Điệp.”

Phương Tri Hành móc ra một chồng kim phiếu, không hề chậm trễ ném cho tú bà, hào sảng đến cực điểm.

Tú bà nhận tiền, chỉ cảm thấy phồng tay cực kỳ, khổ sở nói: “Đại hiệp, đêm nay Mộng Điệp đã hẹn người, không thể hầu hạ ngài được.”

Phương Tri Hành bèn nói: “Ta biết, Tùy thiếu môn chủ đúng không?”

Tú bà nhất thời giật mình. Cho dù thế nào bà ta cũng không dám tiết lộ tin tức của đại nhân vật, không khỏi cảnh giác lên.

Phương Tri Hành khoát tay nói: “Ta biết Tùy Diên Thanh, nếu như hần tới, bà dẫn hần đến gặp ta.”

Không đợi tú bà nói cái gì, cậu tự leo lên lầu, xông vào căn phòng của Mộng Điệp.

“Đại hiệp, là ngài à...”

Trong phòng, Mộng Điệp kinh hãi hô lên. Cô có ấn tượng quá sâu sắc với mãnh nam Phương Tri Hành này.

Đêm hôm đó quá điên cuồng!

Phương Tri Hành quá mạnh, suýt nữa thì lăn lộn cô chết khiếp luôn.

Mộng Điệp mở miệng nói: “Đại hiệp, đêm nay thiếp thân không tiện tiếp khách, mời ngài trở về cho.”

Phương Tri Hành ngồi xuống, cười nhạt nói: “Bây giờ ta không đến để chơi, ta đang chờ Tùy Diên Thanh.”

Cậu vừa nói lời này, hơi thở của Mộng Điệp khựng lại, yên lặng cúi đầu.

Ước chừng nửa giờ sau, màn đêm dần buông.

Một tiếng cọt kẹt vang lên.

Tú bà đẩy cửa ra, la lên: “Mộng Điệp, Tùy thiếu môn chủ tới rồi.”

Sau đó hai bóng người bước nhanh vào cửa, chính là Tùy Diên Thanh và người trẻ tuổi áo hoa.

Hai người bọn họ đảo mắt qua, rơi lên trên người Phương Tri Hành.

Vẻ mặt Tùy Diên Thanh nghiêm túc, cảm thấy người đến không có ý tốt, nhìn chằm chằm Phương Tri Hành hỏi: “Các hạ là ai?”

Phương Tri Hành thản nhiên ngồi, hai chân vắt chéo, không mặn không nhạt trả lời: “Tại hạ Trương Trường Kích. Có lẽ người chưa từng nghe nói về ta, nhưng chắc chắn người đã nghe về sư phụ của ta.”

Tùy Diên Thanh nhăn mày lại hỏi: “Ồ, tôn sư là?”

Phương Tri Hành nói từng chữ: “Tà tăng Phá Giới.”

Sắc mặt Tùy Diên Thanh hoàn toàn thay đổi, trên mặt không kiềm được hiện lên vẻ oán giận phẫn nộ.

Bảy năm trước tà tăng Phá Giới đại náo quận thành, đả thương phụ thân hần Tùy Giới Phúc, dẫn đến Tùy Giới Phúc phải dưỡng thương mấy năm dài mới khôi phục lại được.

“Hừ, ta còn tưởng là ai cơ.”

Sắc mặt người trẻ tuổi áo hoa âm trầm xuống, lạnh lùng hỏi: “Họ Trương, người muốn thế nào hả?”

Phương Tri Hành nghiêng đầu qua nhìn hần, hỏi ngược lại: “Người là vị công tử nào của La gia đấy?”

“Hừ, ngay cả ta mà người cũng không nhận ra à?”

Người trẻ tuổi áo hoa xùy một tiếng, ngạo nghễ nói: “Ta chính là La Tuấn Kỳ, trưởng tử của quận trưởng đại nhân.”

Phương Tri Hành đứng lên, nhếch miệng cười gằn nói: “Nếu như ta bắt cóc các người, chắc hần phụ thân của các người sẽ gấp

lắm nhỉ?”

Nghe xong lời này, Tùy Diên Thanh và La Tuấn Kỳ không khỏi nhìn nhau, cảm thấy khó thể tin.

Ở trong quận thành này, ai dám động đến hai người bọn họ chứ?

Nhưng đột nhiên, Phương Tri Hành chợt biến mất khỏi chỗ ngồi.

Hai người lập tức cảm thấy sau cổ trầm xuống, trước mắt đen lại.

Phương Tri Hành ôm hai người bọn họ, thân hình thoát một cái.

Trong phòng chợt nhấc lên một trận cuồng phong, làm cho tú bà và Mộng Điệp không mở mắt ra được.

Khi hai người ngẩng đầu lên lần nữa, ba người Phương Tri Hành đã biến mất luôn rồi.

Chưa đến nửa giờ, Quân Phương các đã bị đại quân vây quanh.

Quận trưởng La Lập Phu hấp tấp đi đến.

Hai vị phụ tá đắc lực dưới trướng là tổng binh Lang Kỳ, La Hưng Lượng và tổng binh Cự Binh La Đình Ngôn cũng đi theo.

Tuy quận Hạ Hà cũng mang danh một quận nhưng diện tích nhỏ hơn quận Thanh Hà rất nhiều, hơn nữa cũng không có đường thủy thông suốt bốn phương.

Cho nên quận Hạ Hà không có thủy sư, chỉ có lang kỵ và cự binh, mà quy mô còn chưa được một nửa của quận Thanh Hà.

Tú bà và Mộng Điệp quỳ trên mặt đất, nơm nớp lo sợ.

La Lập Phu trợn trừng mắt, quét mắt nhìn hai người trầm giọng hỏi: “Là ai to gan lớn mật, dám bắt đi con trai của ta?”

Mặt tú bà không còn một giọt máu, sắp bị dọa đến đái ra quần, nước nở rung giọng nói: “Đại nhân à người nọ không phải khách quen, ta căn bản là không nhận ra hắn.”

“Đánh rắm!”

La Lập Phu giận tím mặt, giơ tay quăng một cái tát.

Chát ~

Tú bà bay xéo ra ngoài, đầu đập lên trên vách tường, óc lập tức vỡ toang, phun tung toé đỏ đỏ trắng trắng lên khắp cả tường.

Chương 605: Cùng hung cực ác

(4)

La Lập Phu nổi giận đùng đùng, lại quay sang nhìn Mộng Điệp, sát ý phùng phùng.

Nếu không phải bởi vì đồ đệ tiện này, con của ông chắc chắn sẽ không bị dính líu vào.

Lúc này Mộng Điệp ngược lại là tỉnh táo dị thường, cúi đầu đáp: “Hồi bẩm đại nhân, người nợ tên là Trương Trường Kích, tự xưng là đệ tử của tà tăng Phá Giới.”

“Cái gì, tà tăng Phá Giới?!”

Hô hấp La Lập Phu cứng lại, trên trán hiện lên gân xanh, ngực phập phồng kịch liệt.

“Lại là cái tên khốn đó...”

La Lập Phu nghiến răng nghiến lợi. Bảy năm trước tà tăng Phá Giới đại náo quận thành đã tạo thành tổn thất khổng lồ, món nợ này ông ta vẫn nhớ trong lòng.

Chỉ hận tà tăng Phá Giới trốn nhanh, không thể giải quyết gã ngay tại chỗ.

La Lập Phu hít sâu một hơi, hơi bình tĩnh hơn một chút, chậm rãi ngồi xuống.

Ông ta lạnh lùng nhìn Mộng Điệp hỏi: “Tại sao tên Trương Trường Kích kia lại bắt cóc con trai của ta?”

Mộng Điệp tỉ mỉ đáp: “Theo thiếp thân thấy, ngay từ đầu Trương Trường Kích đến là vì Tùy Diên Thanh công tử. Nhưng sau khi La Tuấn Kỳ công tử tự giới thiệu bản thân, hẳn lâm thời thay đổi suy nghĩ, bắt đi cả hai người.”

La Lập Phu ồ lên, nhướn mày hỏi: “Hắn có nhắc tới điều kiện chuộc người không?”

Mộng Điệp hơi im lặng, móc một tờ giấy ra khỏi ống tay áo. Cô nâng hai tay lên cao, quỳ sát xuống đất trình đến trước mặt La Lập Phu.

Hai mắt La Lập Phu híp lại, cầm tờ giấy lướt mắt nhìn, khoe miệng dần dần cắn chặt, sát ý trên mặt ngày càng đặc hơn.

Ông ta hít sâu một hơi, lạnh giọng hỏi: “Tại sao ngay từ đầu người không lấy ra tờ giấy này?”

Mộng Điệp đáp: “Bởi vì Trương Trường Kích yêu cầu rõ ràng là giao tờ giấy này cho Tùy môn chủ, mà không phải đại nhân ngài.”

Vừa dứt lời, một bóng người vội vàng xông vào, không phải Tùy Giới Phúc thì là ai.

“Đại nhân, con ta...”

Tùy Giới Phúc lo lắng mở miệng, nhưng hắn còn chưa nói hết lời thì đã bị cắt đứt.

La Lập Phu nói thẳng: “Bị bắt cóc rồi, đây là điều kiện chuộc người.”

Một tờ giấy bị ném qua.

Tùy Giới Phúc nhìn kỹ, không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

“Chết tiệt, đây đúng thật là ra giá cắt cổ mà!”

Tùy Giới Phúc giận không kèm được, đọc lên: “3 vạn cân thịt dị thú cấp 4, ngũ công pháp Hóa Yêu cảnh hoàn chỉnh, 5 nữ tử trẻ tuổi sở hữu dị huyết, cộng thêm 3 con yêu ma loại nhiều chân. Đây đều là điều kiện gì thế?”

La Lập Phu bổ sung: “Thời hạn là một tháng, mỗi khi kéo dài thêm một ngày là chém đứt một ngón tay của con người.”

Tùy Giới Phúc liên tục tỏa ra khí lạnh, cúi đầu nhìn phía dưới cùng của tờ giấy.

“150 dặm phía bắc quận thành, dưới cây liễu lớn, một tay giao tiền một tay giao người.”

“Nếu người chuẩn bị xong trong vòng một tháng thì có thể đưa tới sớm, sẽ có người tiếp ứng.”

Tùy Giới Phúc nhíu mày, tỉ mỉ suy ngẫm về địa điểm giao dịch, phát hiện chỗ kia nằm giữa quận thành và huyện thành Ngọc Lan.

Đương nhiên, huyện thành Ngọc Lan đã bị bỏ hoang.

Lúc này La Lập Phu đột nhiên hỏi: “Người cần cần thời gian bao lâu để chuẩn bị cho tốt?”

Vừa nghe thấy lời này, trong lòng Tùy Giới Phúc tức khắc thấy bất mãn.

Con của người cũng bị bắt cóc, dựa vào cái gì một mình ta phải trả toàn bộ tiền chuộc thế?

Nhưng mà, quan lớn một cấp đè chết người!

Huyền Hỏa môn nói cho cùng là thế lực La gia nuôi dưỡng và nâng đỡ, nào dám ngỗ nghịch ý chí của chủ nhân chứ?

Tùy Giới Phúc suy tư một chút rồi trả lời: “Trong vòng nửa tháng đi.”

“Tốt!”

La Lập Phu mừng rỡ, đứng lên nói: “Người đi chuẩn bị tiền chuộc ngay, sự tình khác để ta sắp xếp.”

Tùy Giới Phúc chớp mắt nói: “Lẽ nào chúng ta cứ mặc cho bọn cướp vợ vét tài sản như thế à?”

La Lập Phu trầm giọng nói: “Bọn cướp tự xưng là đệ tử của tà tăng Phá Giới, khó phân thật giả. Nhưng nếu như chủ sự sau màn thực sự là tà tăng Phá Giới, gã mà phát điên lên đến thì thật sự có thể sẽ giết con của chúng ta.”

Sắc mặt Tùy Giới Phúc lập tức trở nên khó coi.

La Lập Phu bèn nói: “Nói chung người chuẩn bị đầy đủ tiền chuộc trước, để ta liên lạc một ít cao thủ, chuẩn bị cả hai tay.”

“Được rồi, haizz!”

Tùy Giới Phúc đã hiểu, phát ra một tiếng thở dài đầy buồn bực.

...

180 dặm phía bắc quận thành.

Rạng sáng, Phương Tri Hành dẫn theo hai người một đường đi tới bên ngoài huyện thành Ngọc Lan.

Đây là lần đầu tiên cậu tới Cẩm Khu trong giấc mộng.

Đứng nhìn từ xa, huyện thành Ngọc Lan bị bao phủ trong một màn sương mù xám xịt, chợt xa chợt gần, như là một đám mây màu xám tro.

Phương Tri Hành lướt người về phía trước, rất nhanh đã chạy ra hơn mười dặm, sau đó cậu đi tới cửa nam.

Mà khi cậu khẽ dựa gần cửa nam, sương mù xám quỷ dị lập tức chen chúc đến, lượn lờ xung quanh cậu.

Phương Tri Hành bước một bước vào trong thành.

Ngay sau đó cậu tỉnh lại trên giường lớn.

Phương Tri Hành ngồi xuống, nhìn sang tay mình, vẫn đang túm lấy Tùy Diên Thanh và La Tuấn Kỳ.

Hai người bọn họ hôn mê bất tỉnh.

Chương 606: Tấn Thăng (1)

“Quả nhiên, ngoại trừ việc không cách nào rời khỏi Cẩm Khu ra thì mình có thể mang bất kỳ vật gì bên ngoài vào!”

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, lấy ra cái dây xích chó trói hai con tin lại, ném sang căn phòng cách vách.

Cơ thể của Tùy Diên Thanh và La Tuấn Kỳ đã bị Phương Tri Hành động tay động chân, ngăn chặn khí huyết lưu động trong cơ thể.

Một lúc sau, thân thể của bọn hắn tự nhiên rơi vào tê liệt trạng thái, không thể động đậy.

Phương Tri Hành không cần lo lắng việc bọn họ sẽ chạy trốn.

“Chờ bọn họ tỉnh lại, lại lấy bọn họ đi làm mấy thí nghiệm.”

Phương Tri Hành ngáp một cái, chợp mắt ngủ.

Một đêm nhanh chóng quá khứ.

Lúc mặt trời lên cao, Phương Tri Hành tỉnh lại, quay người tiến vào phòng sát vách.

“Ư ư ~”

Hai con tin đã tỉnh lại từ lâu, nằm trên giường vùng vẫy không ngừng.

Hai người bọn họ vừa thấy Phương Tri Hành thì lập tức trợn to hai mắt đầy căm tức!

Phương Tri Hành đưa tay rút khăn lau trong miệng bọn họ ra, thản nhiên ngồi xuống.

Cậu nhặt khăn lau kia từ dưới đất, đã sớm mốc meo, có thể tưởng tượng được mùi của nó rồi đấy.

Hai vị công tử ca đầu chịu được mùi vị đó, nào là ho khan nào là nôn ọe, mặt đặng đến mức sắp ói ra luôn rồi.

La Tuấn Kỳ phun mấy ngụm nước bọt, dần dần tỉnh lại. Hắn trợn mắt trừng Phương Tri Hành, thở phì phò quát âm lên: “Ta là đệ tử tông tộc La thị, người biết bắt cóc của ta có hậu quả gì không hả?”

Bốp ~

Cổ La Tuấn Kỳ nghiêng mạnh sang một bên, trên mặt hiện lên dấu năm ngón tay đỏ tươi.

Tát này làm cho hắn suýt nữa thì tắt hơi.

Qua một lát, hắn chặt vật xoay cổ lại, lúc này mới có thể thở dốc bình thường.

Sắc mặt La Tuấn Kỳ lúc trắng lúc xanh, không dám tiếp tục nói lời uy hiếp nữa.

Tùy Diên Thanh thấy thế thì thành thật ngậm miệng, một cái rắm cũng không dám đánh loạn.

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Các người biết mình đang ở nơi nào không?”

Tùy Diên Thanh hơi cúi đầu, khéo léo đáp: “Còn mời Trương đại hiệp nói rõ.”

Phương Tri Hành gằn rõ từng chữ: “Nơi này là huyện thành Ngọc Lan.”

“Không thể nào!”

La Tuấn Kỳ không tin kêu lên: “Mười năm trước huyện thành Ngọc Lan đột nhiên phát sinh thay đổi kịch liệt, bị sương mù dày đặc bao phủ. Từ đó về sau, bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần huyện thành này.”

Phương Tri Hành chợt có suy nghĩ, bèn hỏi: “Một huyện thành đột nhiên biến mất, quận trưởng đại nhân có hỏi gì không?”

La Tuấn Kỳ đáp: “Lúc đó đang ở trong chiến loạn, đại nghịch Tham Lang cử suất ngày chạy đến tàn sát hàng loạt dân trong thành, đâu có ai để ý đến huyện thành Ngọc Lan nho nhỏ.

Ừm, chắc là khoảng một năm sau khi chiến loạn kết thúc, cha ta muốn an trí một ít nạn dân ở huyện Ngọc Lan, lúc này mới phái người tới tiếp quản huyện thành, lại phát hiện huyện thành sớm bị sương mù dày đặc bao phủ.

Hơn nữa cực kỳ quỷ dị là người có thể nhìn thấy huyện thành từ xa, thế nhưng cho dù người đi như thế nào cũng không đến gần nó được. Người càng chạy về phía nó, nó trái lại cách người càng xa.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu ra.

Đây là Cẩm Khu Ngọc Lan dưới thị giác của người khác, hoàn toàn khác với tình hình mà cậu trải qua.

Phương Tri Hành truy vấn: “Sau đó thì sao, xảy ra chuyện lớn như vậy, cha người xử trí như thế nào?”

La Tuấn Kỳ cười lạnh nói: “Còn xử trí như thế nào nữa? Dựa theo lệ cũ của triều đình, một khi gặp phải loại quái sự này thì đăng báo toàn bộ cho ‘Giám Thiên ti’.”

Trong đầu Phương Tri Hành chợt hiện lên dòng suy nghĩ. Cậu

hỏi: “Người Giám Thiên ti nói thế nào?”

La Tuấn Kỳ trả lời: “Giám Thiên ti phái một người đến, nói là huyện thành Ngọc Lan đang dần dần biến thành Cấm Khu, căn dặn bọn ta không được can thiệp.

Chỉ cần kiên trì chờ đợi đến khi Cấm Khu hoàn toàn phá xác thành hình, bọn ta tự nhiên có thể tiến vào trong huyện thành Ngọc Lan lần nữa.”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc Cấm Khu hình thành như thế nào vậy?”

“Làm sao ta biết được.”

La Tuấn Kỳ hừ lạnh nói: “Ngoại trừ đám người thần thần thao thao của Giám Thiên ti ra, chỉ sợ trên đời này không có mấy người hiểu rõ Cấm Khu rốt cuộc sinh ra như thế nào.”

Phương Tri Hành đã hiểu, gật đầu nói: “Nói thiệt cho các người biết, ta là trời đưa đất đẩy thế nào mà tiến nhằm vào huyện thành Ngọc Lan trong.”

Dứt lời, cậu cởi dây xích chó trên người bọn họ ra, nghiêm túc nói: “Các người có thể thử thoát khỏi huyện thành này, chỉ cần các người có bản lĩnh rời khỏi, ta sẽ trả lại sự tự do cho các người.”

Hai quý công tử nhìn nhau, nửa ngờ nửa tin.

Rất nhanh, bọn họ khập khểnh đi ra ngoài.

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi cong lên, ngồi trong phòng chờ.

Khoảng hai giờ trôi qua, La Tuấn Kỳ và Tùy Diên Thanh mới vòng trở lại.

Hai người mệt mỏi thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, trên mặt

tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

La Tuấn Kỳ thở hổn hển hỏi: “Rốt cuộc phải làm sao mới có thể rời khỏi nơi này?”

Chương 607: Tấn Thăng (2)

Phượng Tri Hành hơi im lặng, nói như thật: “Trước đó cũng có người bị vây ở nơi đây, chỉ là cô ấy lại không giải thích được rồi đi từ giấc mộng sau khi ngủ thiếp đi. Các người không ngại thử phương pháp này xem sao.”

“Nằm mơ ư?!”

La Tuấn Kỳ đang đứng hình nhất thời càng thêm đơ ra.

Ánh mắt Tùy Diên Thanh lóe lên, kéo ống tay áo của La Tuấn Kỳ.

Hai người lập tức đi vào căn phòng cách vách, đóng kín cánh cửa phía sau.

Tùy Diên Thanh thấp giọng nói: “Ta từng nhìn thấy một kỳ văn trên một bản cổ tịch, nói là thời cổ đại có một tiêu phu vào núi đốn củi. Đột nhiên ngọn núi nổi lên sương mù, hắc lạc đường, vừa mệt lại vừa đuối, bèn nằm xuống ngủ một giấc, sau đó nằm mơ.

Trong giấc mơ ấy, hắc vô tình gặp được một nữ tử gặp nạn. Sau khi cứu cô ấy, hắc có được trái tim của cô. Sau đó phát hiện nữ tử kia đúng là con gái của châu mục.

Hắc cưới nữ tử làm thê, làm đại quan, hưởng hết vinh hoa phú quý.

Cuối cùng hắc bỗng dưng tỉnh lại từ trong giấc mộng, phát hiện cán rìu đốn củi đã mục nát.

Chờ hắc trở về quê quán, mới phát hiện thế gian đã trôi qua trăm năm, người biết hắc đã sớm chết hết.”

La Tuấn Kỳ nghe thế thì lông mày cau chặt, cảm râm: “Người liền thích xem mấy loại kỳ văn dị sự không đứng đắn đó.”

Tùy Diên Thanh nói: “Ta còn chưa kể hết đâu. Tiều phu vẫn nhớ kỹ tất cả mọi chuyện xảy ra trong mộng nên đi tìm thê tử trước. Kết quả hẳn thực sự tìm được một ngôi mộ, trên bia mộ có khắc tên của hắn và thê tử, đồng thời hắn là mộ chôn quần áo và di vật.”

La Tuấn Kỳ ngăn người, ngạc nhiên hỏi: “Ý của người là, giấc mơ của tiều phu thật sự xảy ra à?”

Tùy Diên Thanh gật đầu nói: “Trước đây thì ta không tin, nhưng bây giờ ta hoài nghi câu chuyện kia có thể là sự thật. Cổ nhân từng nhắc đến giả thuyết ‘Nguyên thần xuất khiếu’, có lẽ chúng ta có thể trùng hợp làm được điểm này trong Cẩm Khu mới sinh ta.”

Sắc mặt La Tuấn Kỳ biến ảo một hồi, nghĩ đi nghĩ lại, gật đầu nói: “Người thử trước đi.”

Tùy Diên Thanh nằm xuống, điều chỉnh hô hấp, dần dần cơn buồn ngủ kéo tới.

Hắn đang ngủ.

Gần như cùng lúc đó Phương Tri Hành cũng ngủ, ra khỏi phòng chờ.

Thế nhưng, trong chốc lát trôi qua.

Phương Tri Hành vẫn luôn không nhìn thấy Tùy Diên Thanh ra khỏi phòng.

Bên kia, La Tuấn Kỳ dần dần không chờ được, đẩy Tùy Diên Thanh và đánh thức hắn.

“Thế nào, người mơ thấy cái gì?” La Tuấn Kỳ vội vàng hỏi.

Tùy Diên Thanh chép miệng, mờ mịt nói: “Ta ngủ rất say, hình như không nằm mơ.”

La Tuấn Kỳ nhất thời hết chỗ nói rồi.

Phương Tri Hành thấy vậy thì lẩm bẩm: “Xem ra ngoại trừ ta, người bên ngoài không cách nào nằm mơ được.”

Nhoáng lên nửa tháng trôi qua.

La Lập Phu và Tùy Giới Phúc chuẩn bị ổn thỏa. Bọn họ mang theo tiền chuộc, một đường đi tới địa điểm ước định.

Bên cạnh quan đạo rậm rạp cỏ dại, một cây liễu lớn to phải năm người ôm mới hết đứng đấy.

Bọn họ ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên đại thụ treo một chiếc khăn trải giường, trên đó viết:

“Đặt tiền chuộc dưới tàng cây rồi lùi ra ngoài ngàn mét.”

La Lập Phu nhìn quanh khắp nơi, chau mày.

Đột nhiên ông biến hóa nhanh chóng, mọc ra tám đôi mắt tám cái chân dài.

Ông cong ngón búng, bắn ra một sợi tơ nhện vắt ngang trên trời.

Ngay sau đó, La Lập Phu nhảy lên tơ nhện đứng lơ lửng trên không, nhìn khắp tám phương.

Đáng tiếc, ông không phát hiện ra bất cứ dị thường nào.

Lúc này, một ông lão mặc áo đen đẩy mọi người ra, cởi bỏ áo khoác, vốc người bỗng nhiên tăng vọt, phía sau lưng nhúc nhích

một hồi, mọc ra một đôi cánh hùng ưng.

Soạt!

Ông lão mặc áo đen đằng không bay lên, lượn quanh mấy vòng trên trời, tìm kiếm khắp mười dặm xung quanh.

Không bao lâu sau, ông bay đến bên cạnh La Lập Phu bẩm báo: “Quận trưởng đại nhân, nơi này chim không thềm ỉa, không có bất kỳ ai cả.”

La Lập Phu ừ hử, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Đám người Tùy Giới Phúc lập tức vây quanh.

Sắc mặt La Lập Phu hơi có vẻ âm trầm, trầm giọng nói: “Bọn cướp yêu cầu chúng ta lùi đến ngoài ngàn mét. Nếu như chúng ta không nghe theo, chỉ sợ đối phương căn bản sẽ không xuất hiện.”

Tùy Giới Phúc suy tính một hồi rồi đáp: “Cự ly ngàn mét, lấy tốc độ của ta chỉ cần một hơi thở thôi.”

Hắn chuyển sang ông lão áo đen, lại nói: “Trịnh lão biết bay, còn nhanh hơn ta nữa.”

Ông lão mặc áo đen chớp động đôi mắt ưng, lãnh đạm nói: “Chỉ cần bọn cướp dám đến là hắn không thể chạy thoát được tầm mắt của ta.”

La Lập Phu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, gật đầu nói: “Ta bày mạng nhện ở xung quanh, chỉ cần bọn cướp chạm vào tơ nhện của ta là ta có thể lập tức phát hiện ngay.”

Dứt lời, ông an bài nhân thủ, phân tán đến bốn phía đông tây nam bắc tiến hành bí mật mai phục.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, nhaoáng lên cái trời đã tối xuống.

Đám người La Lập Phu, Tùy Giới Phúc không nói một lời chờ đợi, kiên nhẫn dần dần bị hao mòn hầu như không còn.

Chương 608: Tấn Thăng (3)

Bỗng nhiên!

La Lập Phu nhận ra sự rung động từ sợi tơ nhện.

“Đến rồi!”

Tinh thần phấn chấn, La Lập Phu ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào gốc cây liễu lớn.

Trong bóng tối, lơ mờ có một bóng người đi từ phía bắc đến, ung dung tự tại, không hề che giấu.

“Quận trưởng đại nhân, xin hãy nghe một câu tiểu nhân, tiểu nhân không phải là kẻ bắt cóc!”

Bóng người đó hơi gầy yếu, vừa đi vừa la lên: “Cả nhà lớn bé của tiểu nhân bị bọn bắt cóc giam giữ, bọn bắt cóc yêu cầu tiểu nhân đến dưới gốc cây liễu lớn để kiểm tra tiền chuộc.”

Nghe vậy, mấy người La Lập Phu nhìn nhau.

Kẻ bắt cóc không tự mình đến, mà cử một tên tay sai tới!

La Lập Phu hét lên: “Con tin ở đâu?”

Bóng người đó đáp: “Tiểu nhân chưa từng gặp con tin nào cả, bọn bắt cóc chỉ bảo tiểu nhân kiểm tra tiền chuộc, sau khi xác nhận không sai sót thì bắn pháo hoa lên trời.”

La Lập Phu suy nghĩ một lát, nghĩ đến việc có rất nhiều người xung quanh nhìn chăm chăm, trước sự chứng kiến của mọi người, đối phương chỉ có một mình, có mặc kệ thì hẳn ta cũng không làm

được trò trống gì.

Vì vậy, ông trầm giọng nói: “Được thôi, người kiểm tra trước đi.”

Bóng người đó chạy nhanh đến dưới gốc cây liễu lớn, thấp ổng thổi lửa.

Ba cỗ xe ngựa đập vào mắt đầu tiên.

Cỗ xe lớn đầu tiên, kéo theo nửa xác hổ đỏ, thịt vẫn còn tươi mới, chắc mới săn được cách đây không lâu.

Cỗ xe thứ hai, bên trong toa xe có năm nữ nhân trẻ tuổi mặc hồng y.

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn qua, dung mạo và thân hình của năm nữ nhân hồng y đều không tệ.

Trước mặt bọn họ có một chiếc hộp gấm màu đỏ.

Sự mong chờ to lớn hiện lên trên khuôn mặt Phương Tri Hành, cậu trở tay mở hộp ra.

Chỉ thấy có năm cuốn sách dày và năm cuộn giấy da trong hộp.

Phương Tri Hành cũng không xem kỹ, quay người đi về phía cỗ xe cuối cùng.

Đó là một chiếc xe tù, có ba người, hai nam một nữ, đều bị xích sắt xiềng xích.

Ba người vẻ mặt đờ đẫn, mơ mơ màng màng giống như bị đánh thuốc.

“Chắc ba người các người chính là yêu ma rồi.”

Phương Tri Hành không biết bọn họ đã dựa vào đâu để phán

đoán ba người này nhất định là yêu ma loại đa túc, nhưng cậu không quan tâm đến quá trình, chỉ quan tâm đến kết quả.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, ánh trăng sáng rực bao trùm khắp muôn nơi, phủ một lớp màn mỏng manh lên mặt đất.

Tuy nhiên, ánh sáng bên dưới cây liễu lớn hơi tối.

Chờ đợi một lúc...

Một đám mây đen từ từ di chuyển đến, che khuất vầng trăng.

Bỗng chốc, màn đêm trở nên đen kịt.

Dưới gốc cây liễu lớn càng tối đen như mực.

Phương Tri Hành lập tức dập tắt ống thối lửa.

Chỉ thấy cậu vội vàng mở tung lồng giam, kéo ba con yêu ma ra ngoài rồi ném bọn họ vào chiếc xe ngựa thứ hai.

Sau đó, cậu lấy một sợi dây thừng ra, thi triển sức mạnh, cường hóa độ bền dẻo.

Sợi dây thừng lập tức trở nên sống động, giống như một con rắn, di chuyển nhanh như chớp, quấn lấy rồi trói chặt năm nữ nhân hồng y và ba con yêu ma lại với nhau.

Tiếp theo, cậu di chuyển nhanh như chớp đến trước chiếc xe ngựa thứ nhất, vươn tay ấn lên xác của con hổ hung hãn.

“Thu!”

Trong chớp mắt, thịt dị thú trên xe lớn nhanh chóng khô quắt lại, rồi tan thành tro bụi trong chớp mắt.

[7, Thịt dị thú cấp 4 3 vạn cân, hoặc 9.200 Nhục Đan thượng phẩm cấp 4 (Đã hoàn thành.)]

Phương Tri Hành vui mừng khôn xiết, nhón chân nhảy vào chiếc xe thứ hai.

Cậu giơ tay lên đánh ngất năm nữ nhân hồng y, rồi ôm lấy hộp gấm đỏ, trong lòng thầm nghĩ.

“Tỉnh dậy!”

Ngay lập tức, Phương Tri Hành bật dậy khỏi giường.

Trong lòng cậu có một chiếc hộp gấm màu đỏ.

Bên cạnh giường, có tám người khác.

Phương Tri Hành đứng dậy, cúi trối, đặt năm nữ nhân mặc hồng y lên giường trước, sau đó bế ba con yêu ma đi ra ngoài.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Ánh nắng ban mai vô cùng rực rỡ, ánh sáng vàng sáng chói, nhanh chóng xua tan phần lớn sương mù.

Phương Tri Hành ngồi xếp bằng tỉnh dậy, bên cạnh cậu là năm cuộn giấy được trải ra.

Hóa ra là năm bức tranh hình dung!

Phương Tri Hành vẫn chưa đọc kỹ chúng, nhưng lúc này, giao diện hệ thống lóe lên một luồng hào quang.

[3, Thu thập trên 5 loại tranh hình dung hình dung (Đã hoàn thành.)]

“Tốt!”

Phương Tri Hành không khỏi vô cùng vui mừng.

Tranh hình dung của công pháp Hóa Yêu, quá khó kiếm được.

“Mạng sống của La Tuấn Kỳ và Tùy Diên Thanh nằm trong tay ta, đám La Lập Phu thật sự ngoan ngoãn tuân theo.”

Phương Tri Hành thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn năm nữ nhân mặc hồng y trên giường.

Bọn họ vẫn còn đang hôn mê.

Thấy vậy, Phương Tri Hành không quấy rầy bọn họ, đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong sân, ba con yêu ma bị xích sắt xiềng xích lần lượt tỉnh dậy.

Phương Tri Hành chậm rãi bước đến trước mặt bọn họ.

Một tên trung niên thô kệch khuôn mặt ngây ngô ngẩng đầu lên, mở miệng hỏi: “Người là người của Huyền Hỏa môn à? Rốt cuộc quý phái bắt ta lại có ý đồ gì? Muốn giết muốn chém, xin cho một câu thống khoái.”

Chương 609: Chu Tước (1)

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, cởi bỏ xiềng xích trên người hẳn, chậm rãi nói: “Ta cho người một cơ hội, người hiện nguyên hình giết ta, giết được ta thì người sẽ được sống.”

Tên trung niên thô kệch nhìn Phương Tri Hành thật sâu, nghe rằng cười, nước miếng chảy ròng ròng, cười gằn nói: “Được, vừa khéo ta đang đói!”

Phương Tri Hành đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Ra ngoài đánh.”

Cậu tung một cước vào bụng tên trung niên thô kệch, “bịch” một tiếng, hẳn bay ngược ra ngoài, bay cao lên, vượt qua đầu tường, ngã xuống con phố đua ngựa bên ngoài.

“Oo~”

Tên trung niên thô kệch nôn ra máu tươi, gần như lăn lộn trên đường phố vài chục vòng, dừng lại thì toàn thân xương gãy, vụn ra, nhìn có vẻ không sống được nữa rồi.

Thân hình hẳn nhúc nhích một hồi, chẳng mấy chốc đã biến thành một cô gái da trắng mịn màng, vô cùng xinh đẹp.

Ầm một tiếng, Phương Tri Hành từ trên trời giáng xuống, đứng trước mặt cô ta.

Nữ tử vô cùng xinh đẹp, cô ta cởi y phục, để lộ một thân hình vô cùng quyến rũ.

Cô ta nhìn cậu bằng đôi mắt long lanh, nói với giọng nũng nịu, dịu dàng: “Đại hiệp, thực lực của huynh mạnh mẽ quá đi mất, ta không phải là đối thủ của huynh, có thể tha cho ta được không? Ta

nguyện làm nô tỳ của huynh, phục vụ huynh cả đời...”

Bốp~

Chưa kịp dứt lời, Phương Tri Hành đã vung tay tát thẳng vào mặt cô ta.

Rắc!

Cổ của nữ nhân lập tức bị vụn gãy, gục xuống phía sau.

“Tiện nhân, mau hiện nguyên hình, đừng lãng phí thời gian của ta.”

Phương Tri Hành sát khí đằng đằng, lòng lạnh như sắt.

“Hừ, tên nam nhân vô tình thật đó, người còn tàn nhẫn hơn cả yêu ma!”

Nữ nhân nhanh chóng biến thành một bà lão, da dẻ cả người lở loét, nhăn nheo.

Vẻ oán độc hiện lên trên khuôn mặt của bà ta, nhìn Phương Tri Hành với ánh mắt căm phẫn, gằn giọng: “Ta chỉ ăn vài người mà thôi, các người còn giết nhiều hơn ta, dựa vào đâu ta đáng bị người người tru diệt?”

Phương Tri Hành mất kiên nhẫn, vung tay đánh tới, nhắm thẳng vào mặt bà lão ra tay trấn áp.

Bịch~

Cả người bà lão chột nổ tung, hóa thành một đám sương máu.

Nhưng ngay sau đó, đám sương máu lại ngưng tụ, hình thành một nam nhân vạm vỡ tóc dài với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ.

Phượng Tri Hành thấy vậy, cười nhạt: “Người còn chờ gì nữa? Chẳng lẽ người nghĩ người thắng được ta hả?”

Nam nhân tóc dài cơ bắp cuồn cuộn, cánh tay phải nhanh chóng phình to giống như được thổi hơi.

Sức mạnh toàn thân dồn hết vào ngón trở tay phải.

“Thiên Nhất Thần Chỉ - Phá!”

Nam nhân tóc dài giơ cao tay phải, điên cuồng lao đến, ngón trở chĩa về phía trước.

Phượng Tri Hành đưa tay phải ra, cậu nhẹ nhàng nắm lấy ngón trở đó, vặn lên trên.

Rắc~

Cùng với một tiếng thét thảm thiết, nam nhân tóc dài đau đớn quỳ xuống đất, ngón trở cong vẹo dữ dội.

Phượng Tri Hành nhìn yêu ma đang quỳ trước mặt, một tia phức tạp lóe lên trong mắt.

Kể từ khi nào, yêu ma khiến cậu sợ hãi lại yếu ớt đến mức này.

Đánh đến mức quỳ luôn rồi!

Nam nhân tóc dài ngửa mặt lên, gào lên dữ dội: “Rốt cuộc người mạnh đến mức nào, Tam Cầm cảnh cũng không đánh lại người à?”

Phượng Tri Hành không nói thêm gì, tặng cho đối phương một cú đấm móc tay trái.

Ầm!

Đầu nam nhân tóc dài nghiêng sang một bên, cằm bị đánh nát bấy, nguyên hàm răng gãy rụng bay ra ngoài.

Ngay sau đó, hẳn lại run rẩy cả người, nhanh chóng biến thành một cô bé loli, chỉ khoảng chừng 6, 7 tuổi.

“Ca ca, xin huynh đừng giết ta...”

Cô bé van xin, trông thật đáng thương.

Vẻ mặt Phương Tri Hành trầm xuống, bàn tay lớn nắm lấy đầu cô bé, nâng lên rồi hung hăng đập xuống đất.

Ầm, có một một cái hố lớn trên mặt đất.

Đầu tiểu cô nương bị đập lệch, máu thịt bê bết.

Chỉ thoáng sau, cả người tiểu cô nương run rẩy dữ dội, hình thể nhanh chóng phồng to, đồng thời phun ra một lượng lớn khói xám.

Phương Tri Hành thấy vậy mừng thầm trong lòng, cuối cùng yêu ma này cũng lộ nguyên hình rồi.

Cậu nháy vọt lên, đập xuống nóc một tòa lầu các ba tầng gần đó.

Chẳng mấy chốc, yêu ma biến hình xong, vẫn giữ hình dáng người, thân hình nữ nhân cao hơn 10 mét, những cánh tay mọc ra chi chít dưới sườn và sau lưng, xoay quanh tạo thành vòng tròn lớn.

Thoạt nhìn, trông giống như tượng Quan Âm nghìn tay.

[2, Quan sát yêu ma loại đa túc lộ nguyên hình 3 lần (1/3)]

Giao diện hệ thống lập tức lấp lóe ánh sáng.

“Tuyệt quá đi mất!”

Trong lòng Phương Tri Hành vui sướng khôn xiết, tay phải nắm chặt bảo đao Đồ Long.

“Giết!”

Một lát sau, yêu ma Quan Âm nghìn tay ngã xuống đất, máu thịt toàn thân tan chảy hóa thành một vũng mủ, bốc mùi hôi thối tột cùng.

Phương Tri Hành vẫn tỏ vẻ ung dung, không hề chảy một giọt mồ hôi.

Cậu quay trở lại ngôi nhà dân, lôi con yêu ma thứ hai ra.

Con yêu ma này khá thẳng thắn, không nói nhảm lời nào cả, lập tức hiện nguyên hình, hóa thành một con quái vật toàn thân phủ đầy lá màu nâu lục.

Trông rất giống rong biển!

Đáng tiếc thực lực của hắn yếu hơn Quan Âm nghìn tay nhiều, Phương Tri Hành dùng hai ba chiêu giải quyết đã giải quyết xong.

Chương 610: Chu Tước (2)

Đến lượt con yêu ma thứ ba, hẳn biết mình khó thoát khỏi cái chết, nghĩ cũng không nghĩ, thân thể biến đổi dữ dội.

Trong nháy mắt, một con quái vật khổng lồ có cánh đập vào mắt cậu.

Thế hình của nó giống như rắn, màu vàng nâu, có mười lăm cặp chân dài và mảnh.

“Ồ, đây là du diên...”

Phương Tri Hành vừa nhìn đã nhận ra ngay, đây là họ hàng gần của con rết, có râu rất mảnh và dài, nọc độc rất mạnh.

Phập~

Yêu ma du diên dài vổ cánh nâng người lên, xông thẳng lên trời.

Phương Tri Hành thủ thế chuẩn bị tấn công, chỉ nhẹ nhàng điểm chân thì đã nhảy lên cao, vung đao chém đứt một cánh của yêu ma.

Yêu ma ngã lộn nhào xuống dưới đất, nhưng khi sắp chạm đất thì cánh đã lành lại như cũ.

“Người này quá mạnh, không thể đánh với hắn được!”

Yêu ma tuyệt đối không muốn đối đầu với Phương Tri Hành, liền lao thẳng vào khu dân cư, đâm sập một số mái nhà, tạo ra làn khói bụi mịt mù.

Nó bay lẩn trong các công trình, âm rầm rầm, đùng đỗng một hàng nhà cửa.

Phương Tri Hành hừ lạnh một tiếng, vết rách ở xương cụt bung ra, một dòng máu lớn phun ra ngoài, ngưng tụ thành một cái xúc tu màu máu.

Rào rào rào~

Từng giọt máu của yêu ma rơi xuống đất lập tức bị hút vào trong cái xúc tu màu máu.

Cái xúc tu màu máu chọt phình to, nhanh chóng trở nên dài hơn 9 mét.

“Đây là cái gì?!”

Yêu ma du diên quay đầu lại nhìn, lập tức bị dọa đến mức hồn bay phách lạc.

Phập!

Chiếc xúc tu màu máu vô cùng linh hoạt, tốc độ nhanh như chớp tấn công về phía yêu ma du diên.

Một cú quét qua!

Phần eo củ yêu ma du diên bị cuốn lấy siết chặt lại!.

Xúc tu màu máu, vòng quanh cái chết!

Yêu ma du diên dài bị siết đứt làm đôi.

Đồng thời, một sức mạnh khủng khiếp liên tục thấm vào trong cơ thể nó, làm cho khí huyết sôi trào, nổ tan xác hết lần này đến lần khác mà chết.

Chẳng mấy chốc, nó đã tiêu hao hết mỗi một mạng sống, thi

thể cũng hóa thành một vũng mủ.

[2. Quan sát yêu ma loại đa túc hiện nguyên hình 3 lần (Đã hoàn thành.)]

“Sảng khoái!”

Phượng Tri Hành không nhịn được mà cười lớn, sau khi hoàn thành điều kiện 2, chỉ còn lại điều kiện 4.

“Âm dương hòa hợp, ta tới đây!”

Phượng Tri Hành quay người trở lại phòng mình, nhìn thấy năm nữ nhân hồng y.

Lúc này, bọn họ đã sớm tỉnh dậy khi nghe tiếng đánh nhau kinh khủng.

Phượng Tri Hành kiểm tra cơ thể của bọn họ, trong người thật sự có dị huyết, mỗi người đều luyện một loại công phu kỳ lạ có thể cường hóa huyết dịch.

Tất nhiên, thực ra điều kiện 4 không yêu cầu nhất định phải là nữ tử dị huyết.

Đây là do Phượng Tri Hành tự nâng cao yêu cầu.

Năm nữ nhân hồng y bị trói nhìn Phượng Tri Hành với vẻ không hiểu nổi, có người tò mò, có người sợ hãi.

Phượng Tri Hành bình tĩnh ngồi xuống, mở miệng hỏi: “Các người là ai?”

Một mỹ nữ có khuôn mặt trái xoan ngồi dậy, trả lời: “Năm người bọn ta là đệ tử của ‘Hợp Hoan phái’, sư phụ là ‘Hồng Cẩm đạo cô’, bà ta đã bán bọn ta cho Huyền Hỏa môn, nhưng Huyền Hỏa môn lại nói rằng bọn họ sẽ đưa bọn ta cho một người khác.”

“Ừm, ta chính là người đó.”

Phượng Tri Hành hiểu ra, mỉm cười: “Năm vị muội muội, từ giờ phút này, ta chính là chủ nhân của các người, chỉ cần các người giúp ta làm một việc, sau khi làm xong, ta sẽ trả lại tự do cho các người, hơn nữa còn ban thưởng một khoản tiền cho các người.”

Năm mỹ nữ nhìn nhau, sự nóng bỏng tỏa ra trong ánh mắt.

Bọn họ đã bị sư phụ bán đi, đã trở thành thân phận ‘tiện tịch’, nếu có thể lấy lại tự do, đây thật sự chính là chuyện tốt lớn như trời.

Trong thế giới áp bức này, hoặc người sinh ra là người ở tầng lớp cao, hoặc người phải dành cả đời sống ở tầng lớp thấp kém.

Số phận của 5 tỷ muội bọn họ không khác nhau mấy, đều sinh ra thấp hèn, nghèo khó và không có gì cả.

Khi còn bé, bọn họ bị phụ mẫu bán tổng bán tháo cho bọn buôn người, trải qua nhiều lần chuyển tay thì được Hợp Hoan phái chọn trúng.

Hợp Hoan phái là tông môn ma đạo chuyên làm những chuyện cực lạc sa đọa, tất nhiên việc nuôi dưỡng bọn họ cũng không hề xuất phát từ lòng tốt gì cả.

Theo thông lệ của Hợp Hoan tông thì tất cả bọn họ đều là lô đỉnh được giới thượng lưu sử dụng.

Cuộc đời của bọn họ thông thường sẽ là: đầu tiên bị người ta gom về rồi vắt kiệt, trong khoảng thời gian đó bọn họ bị chà đạp và tra tấn bởi đủ loại không phải người, cuối cùng bọn họ sẽ bị bán đổ bán tháo cho các thanh lâu kỹ viện, tự sinh tự diệt.

Đâu phải 1 chữ ‘thảm’ là đủ để diễn tả hết cuộc đời của bọn

họ!

Năm vị mỹ nữ hồng y này do Hồng Cẩm đạo cô nuôi lớn.

Hồng Cẩm đạo cô có tính tình lạnh lùng, bình thường đối xử với bọn họ rất khắc nghiệt, nuôi nhóm họ giống như nuôi súc vật vậy.

Nói thật, cuộc đời này của bọn họ đã định sẵn là kiếp làm nô tỳ.

Thế nhưng!

Ngay lúc này, Phương Tri Hành lại nói cho 5 người họ biết rằng bọn họ có cơ hội nắm giữ số phận của mình, sau khi mừng rỡ phút chốc thì bọn họ vẫn cảm thấy hơi khó tin.

Chương 611: Chu Tước (3)

Chỉ là số kiếp ti tiện mà cũng có thể chuyển mình được ư?

“Thật à?!”

Mỹ nữ mặt trái xoan mừng rỡ, kích động nói: “Chỉ cần chủ nhân có thể giữ lời hứa thì bọn ta sẵn sàng vì ngài làm bất cứ điều gì.”

Phượng Tri Hành hài lòng mỉm cười, hỏi: “Các người có biết Âm Dương Hòa Hợp không?”

Vấn đề vừa đặt ra.

Mỹ nữ mặt trái xoan không thay đổi sắc mặt, nói thẳng: “Tất nhiên là biết, Âm Dương Hòa Hợp là bài học bắt buộc mà sư phụ dạy cho bọn ta.

Bọn ta đã từng nhiều lần quan sát toàn bộ quá trình sư phụ và nam nhân khác tiến hành Âm Dương Hòa Hợp.

Có điều, bọn ta vẫn chưa có cơ hội đích thân thử, sư phụ bảo bọn ta giữ tấm thân xử nữ và nói là xử nữ quý hơn, có thể bán được cái giá tốt.”

Phượng Tri Hành hạn hán lời, có điều nghĩ lại thì cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Cũng đúng, người ta xuất thân từ Hợp Hoan phái, nếu bọn họ không hề biết gì về phương diện Âm Dương Hòa Hợp này thì hơi kỳ lạ.

Mỹ nữ trái xoan nhin không được hỏi tiếp: “Việc chủ nhân

muốn làm với bọn ta là cùng ngài thực hiện Âm Dương Hòa Hợp ư?”

Phượng Tri Hành gật đầu nói: “Ta là cao thủ Cửu Ngưu cảnh, nếu các người Âm Dương Hòa Hợp với ta thì đối với các người sẽ vô cùng có lợi.

Đương nhiên, Âm Dương Hòa Hợp cần có sự đồng thuận của đôi bên chứ không thể ép buộc, cho nên nếu các người không muốn thì ta cũng không cưỡng cầu.”

Mỹ nữ mặt trái xoan nghe vậy, gần như không chút do dự vội nói: “Nô tỳ nguyện ý.”

Phượng Tri Hành gật đầu, tỏ ra rất hài lòng với mỹ nữ trái xoan.

Bốn vị mỹ nữ khác nhìn nhau, nghĩ rằng cuộc làm ăn này tính thế nào cũng không, thế là bọn họ cũng đồng loạt gật đầu, đáp: “Nô tỳ nguyện ý.”

Tâm tình Phượng Tri Hành chớp mắt trở nên cực kỳ vui vẻ, phấn chấn nói: “Tốt, từ hôm nay trở đi, các người thay phiên thực hiện Âm Dương Hòa Hợp cùng với ta, mỗi ngày 2 người.”

Sau đó, cậu nhắc nhở: “Nơi chúng ta đang ở hiện tại khá đặc biệt, ngoài chúng ta ra thì không có ai khác nên các người cần phải tự chuẩn bị nước tắm các thứ.

Về phần ăn uống, các người cũng không cần lo lắng, ai thích quần áo hay đồ trang điểm gì thì chỉ cần nói cho ta biết, ta sẽ mua cho các người.”

Năm mỹ nữ hồng y không có ý kiến gì khác.

Cứ như vậy, đôi bên thỏa thuận trong vui vẻ, ai cũng lấy được thứ mình cần, không hề có chút rung động nào.

Phương Tri Hành tâm tình vui không kể xiết.

Cậu nhẩm tính, nếu bình quân cậu và bọn họ mỗi ngày tiến hành 6 lần Âm Dương Hòa Hợp thì phải kéo dài trong 60 ngày mới có thể hoàn thành điều kiện 4.

“Hai tháng à...”

Phương Tri Hành khẽ than.

Mấy ngày trước, thông qua việc tới lui trong mộng cảnh, cậu cơ bản đã xác định được rằng khoảng thời gian giữa thế giới bên ngoài và trong Cẩm Khu Ngọc Lan đã ổn định.

Bây giờ là 1:1.

Đây được coi là tình huống tương đối tốt.

Nếu tốc độ thời gian trôi qua không đồng nhất thì 2 tháng trong Cẩm Khu có khả năng sẽ thành mấy trăm năm trôi qua ở thế giới bên ngoài, mới nghĩ đến thôi đã cảm thấy đáng sợ.

Phương Tri Hành đứng dậy, cởi trói cho 5 vị mỹ nữ hồng y, bảo bọn họ chớp mắt một lát rồi bữa sáng sẽ được đưa đến sau.

Sau khi sắp xếp cho bọn họ xong xuôi, Phương Tri Hành chậm rãi bước ra khỏi phòng, quay người liếc nhìn sang cửa bên cạnh.

“Hai vị quý công tử La Tuấn Kỳ và Tùy Diên Thanh này, thả ra hay là giết luôn thì tốt hơn nhé?”

Nếu thả bọn họ về.

Đám người La Lập Phu sẽ biết ngay kẻ bắt cóc Phương Tri Hành đang lẩn trốn trong Cẩm Khu Ngọc Lan.

Đồng thời, Phương Tri Hành có thể tự do ra vào nơi này thông qua mộng cảnh.

Như vậy cũng có điểm tốt.

Chỉ cần tin tức truyền ra thì sẽ thu hút được vô số kỳ nhân dị sĩ đến thăm dò Cẩm Khu Ngọc Lan.

Phương Tri Hành thừa dịp này quấy đục nước luôn, có lẽ sẽ tìm được cách thoát khỏi Cẩm Khu Ngọc Lan này.

Đương nhiên, điểm xấu khi làm như vậy cũng rất dễ thấy.

Sau khi Phương Tri Hành bại lộ, chỉ cần cậu sơ sẩy là có thể lọt vào tầm ngắm vây giết của các cao thủ, phúc hay họa khó mà lường được.

Hay là giết quách 2 người họ cho rồi, có khi còn đỡ rắc rối hơn.

Dù sao, đối với thế giới bên ngoài mà nói cậu là người vô hình đã biến mất 10 năm.

Từ đầu đến cuối, không ai biết đến cậu.

Đây cũng là nguyên nhân Phương Tri Hành cả gan bắt cóc 2 quý công tử này.

Nếu đổi lại lúc khác, chắc chắn cậu sẽ cân nhắc trước sau, không dám làm như vậy!

“Khoan nóng vội, quyền chủ động trong tay ta, cứ đợi xem tình hình trước đã...”

Phương Tri Hành quay mặt đi, khoan thai ngồi trên bậc thang và mở hộp gấm đỏ ra.

Cuối cùng, cậu cũng đã có thời gian để đọc kỹ 5 môn công pháp Hóa Yêu này rồi.

&LTTh;ần Huyền Tử Thương>: 1 môn thương pháp lợi hại,

mỗi một thương đều chí mạng, vật tổ hình dung là 1 con chim ruồi rất nhỏ màu tím, hình dáng cực kỳ đặc biệt.

&LTCh;ước Tâm Liệt Nhật Kinh>: 1 môn quyền pháp hệ Hỏa, đốt trời đun sôi biển, uy lực lớn lao, vật tổ hình dung là con quạ vàng rực cháy, uy chấn Bát Hoang.

&LTC;ửu Thiên Lôi Cương Quyển>: 1 môn tuyệt kỹ hệ Lôi Điện, thân thể hòa với thiên nhiên, điều khiển sấm sét để hóa thành uy lực to lớn, vật tổ hình dung là 1 tia sét vụn vụn xé bầu trời, giống như Lôi Long nhảy múa điên cuồng.

<Đoạn Không Phá Lãng>: 1 môn kiếm pháp kỳ dị, hủy diệt hư không, chặt đứt sóng biển, vật tổ hình dung là 1 thanh kiếm ruột cá nổi trên mặt nước, ánh sáng chói mắt.

&LTTh;ên Ảnh Tụ Sát Quyết>: 1 môn công pháp ma đạo thích hợp với ám sát, thiên biến vạn hóa, sát ý ác liệt, vật tổ hình dung là bóng tối đen kịt thần bí, quỷ dị khó lường.

Phương Tri Hành đọc sơ qua giới thiệu ngắn gọn, đầu tiên là bỏ qua 2 môn võ công &LTTh;ân Huyền Tử Thương> và <Đoạn Không Phá Lãng> .

Chương CHƯƠNG 319: QUY CHÂN (1)

Thương pháp và kiếm pháp không có sức hấp dẫn với người chơi đùa cùng đại đao.

Ba môn võ công còn lại trông cũng tạm, hình như có thể luyện thử xem.

Có điều, Phương Tri Hành vẫn còn 1 nỗi lo.

Đấy chính là rốt cuộc võ giả có thể cùng lúc tu luyện nhiều môn công pháp Hóa Yêu cảnh hay không?

Sau khi người Hóa yêu thành 1 loại hình thái thì còn có thể Hóa Yêu thành loại hình thái thứ 2 không?

Suy cho cùng, con người không phải là cục slime, không cách nào tùy ý nhào nặn thân thể mình biến thành bất kỳ loại hình thái nào.

“Hừm, cứ để đấy đã, đợi ta thăng cấp lên Cửu Ngưu cảnh trung kỳ rồi tính tiếp.”

Phương Tri Hành suy ngẫm 1 hồi, cẩn thận cất lại 5 môn công pháp.

Nhoáng cái đã đến buổi trưa.

Trong phòng, hơi nước bốc lên trắng xóa, tiếng nước chảy róc rách.

Phương Tri Hành ngồi trong bồn tắm, thoải mái ngâm mình

tắm rửa.

Bên kia còn có 1 cái bồn tắm lớn hơn.

Mỹ nữ mặt trái xoan và mỹ nữ má phúng phính cũng đang tắm rửa.

Lúc này, Phương Tri Hành đã biết tên của bọn họ, tất cả đều lấy họ “Hồng”.

Như mỹ nữ mặt trái xoan tên gọi Hồng Nhiễm.

Bốn vị mỹ nữ còn lại là Hồng Lộ, Hồng Mi, Hồng Ly, Hồng Sa.

Hôm nay, Phương Tri Hành lật thẻ bài của Hồng Nhiễm và Hồng Mi chuẩn bị cùng 2 người họ Âm Dương Hòa Hợp.

Ba người Hồng Lộ thì ở bên cạnh quan sát học tập.

Không bao lâu, Phương Tri Hành bước ra khỏi bồn tắm.

Vài tiếng răng rắc phát ra~

Thân hình của cậu bành trướng, cao lớn đến 2 mét, cơ bắp khắp người cuộn cuộn, tản mát ra khí tức giống đực khó nói nên lời, huyết khí phương cương.

Đây là sau khi Phương Tri Hành điều chỉnh Huyết Vồng để thân thể duy trì ở trạng thái huyết khí thịnh vượng nhất, khiến Âm Dương Hòa Hợp đạt hiệu quả tốt nhất.

Hồng Nhiễm ngượng ngùng khi nhìn thấy thân thể khôi ngô của Phương Tri Hành, cô không khỏi nín thở, sau đó hô hấp trở nên nặng nề, nhịp tim như tê dại, gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười bẽn lẽn như thể đang say.

Hồng Mi càng ngại ngùng, trong trái tim như thể có con hươu nhỏ nhảy loạn xạ.

Khuôn mặt hồng hào của cô càng trở nên dễ thương hơn vì thẹn thùng, tựa như nụ hoa chớm nở mang hương vị đặc trưng.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

Phượng Tri Hành thoải mái nằm trên giường.

Hồng Nhiễm và Hồng Mi nhìn nhau, muốn cười nhưng lại ngượng ngùng,

Hai người bọn họ không trì hoãn quá lâu, đi đến bên giường.

Hồng Nhiễm can đảm hơn, cô nhớ lại phương pháp tu luyện của sư phụ Hồng Cẩm đạo cô và bắt đầu luyện thử trên thân thể cường tráng, rất nhanh cô đã tìm được thủ thuật.

Hồng Mi học theo Hồng Nhiễm, sau khi thử đi thử lại mấy lần thì cảm xúc của cô cũng nhanh chóng thăng hoa.

Dù gì cũng có kinh nghiệm lão luyện rồi nên Phượng Tri Hành để yên cho bọn họ tự giải trí trước, sau khi chơi đùa một lúc thì mới đưa ra vài lời khuyên.

Chưa đến nửa tiếng sau, Hồng Nhiễm và Hồng Mi đã nắm giữ được tinh túy từ trong thực tiễn, dần dần đã quen với việc này.

...

...

Trước khi kịp nhận ra thì nửa tháng đã trôi qua.

Trưa hôm nay, cổng Nam quận thành Hạ Hà.

Một đám nha dịch bỗng phi ngựa vào đường lớn, đuổi hết những người không có phận sự.

Chẳng bao lâu, đội nghi trượng cũng chạy tới xếp hàng 2 bên

cổng Nam, mỗi người cầm 1 tấm bảng, hình như đang chào đón sự xuất hiện của 1 nhân vật lớn nào đấy.

Một lát sau, La Lập Phu mặc quan phục, dẫn theo đám người La Hưng Lượng và La Đình Ngôn, vẻ mặt nghiêm túc đi đến cổng Nam.

Bọn họ đứng ở cổng thành đợi khoảng nửa tiếng.

Đột nhiên, từ xa xuất hiện 1 bóng trắng trên đường quan, vô cùng cao lớn và hùng tráng.

Rõ ràng là 1 con bò trắng!

Thoạt nhìn con bò trắng này có vẻ cao hơn 100 mét, vai ngang với trời cao giống như 1 ngọn núi chuyển động, uy vũ bá khí, không ai bì nổi, tạo cho người ta có cảm giác áp bức từ 1 loại quái vật khổng lồ.

Thế nhưng, khi con bò trắng gần đến gần cổng Nam thì thân thể nó càng lúc càng nhỏ lại.

Đến khi con bò trắng đi đến trước mặt đám người La Lập Phu thì nó đã biến thành 1 con bò vàng nhỏ bình thường.

Nhưng đám người La Lập Phu không dám khinh suất, ai nấy đều cúi đầu, không dám thở mạnh, mặt lộ vẻ tôn kính, đồng thanh: “Cung nghênh phán quan đại nhân Giám Thiên ti.”

Ngồi trên con bò trắng là 1 bóng hình xinh đẹp, mặc áo Thái Cực Huyền 2 màu đen trắng, trên đầu đội 1 chiếc mũ sừng rách rộng vành.

Cô chậm rãi đưa đôi bàn tay trắng nõn lên, cởi mũ rồi ném xuống ven đường.

“Miễn lễ.”

Cô mở miệng, từ giọng nói không nghe ra được bất kỳ tâm tình gì, chỉ có thể đoán rằng đây là 1 nữ nhân.

“Ừa, nữ nhân ư?”

Đa số các phán quan của Giám Thiên ti đều là nam nhân, rất ít người là nữ nhân.

La Lập Phu kinh ngạc, không ngờ lần này Giám Thiên ti lại phái đến 1 nữ phán quan xử lý chuyện “dị đoan”.

Ông thẳng lưng, nhin không được ngẩng đầu liếc nhìn nữ phán quan.

Chương CHUƠNG 319: QUY CHÂN (2)

Ông vừa nhìn thấy liền xảy ra hiện tượng mắt mờ, đầu óc không thể suy nghĩ được gì, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, choáng váng.

“Đừng tùy tiện nhìn vào mắt ta...”

Nữ phán quan thản nhiên lên tiếng nhắc nhở.

La Lập Phu kinh hãi, vội vã cúi đầu xuống, thở hỗn hển vài hơi, lúc này mới bình phục.

Sau đó, ông chớp mắt, 2 hàng mày không khỏi nhúu lại.

La Lập Phu ngạc nhiên phát hiện mình vậy mà không nhớ nổi dung mạo của nữ phán quan, rõ ràng ông vừa nhìn qua.

“Các người có thể ngẩng đầu lên.”

Sau cả buổi, nữ phán quan lần nữa lên tiếng.

Đám người đồng loạt ngẩng đầu và nhìn lên.

Chỉ thấy một nữ tử trẻ tuổi, vóc người cao ráo đang ngồi trên lưng 1 con bò trắng, mặt cô được quấn bởi 1 tấm vải đỏ dài và rộng, che gần hết khuôn mặt, đặc biệt là đôi mắt bị bịt kín hoàn toàn.

Nữ tử che mắt để lộ 1 miếng lệnh bài, tự giới thiệu: “Ta là Dạ Tử Tuyên, là phán quan được Giám Thiên ti phái tới xử lý dị đoan.”

La Lập Phu vội nói: “Cung nghênh Dạ phán quan, bản quan La Lập Phu là quận trưởng quận Hạ Hà.”

Dạ Tử Tuyền điềm đạm nói: “Chính là ngài đã báo cáo tin tức có dị đoan xuất hiện ư?”

La Lập Phu gật đầu nói: “Chính là bản quan, một tháng trước, La Tuần Kỳ con trai ta bỗng nhiên bị người ta bắt cóc...”

Ông kể lại chi tiết đầu đuôi câu chuyện.

Sau khi nghe xong, Dạ Tử Tuyền hỏi lại với vẻ hiếu kỳ: “Con của ngài bị bắt cóc dễ dàng trên chính địa bàn của ngài ư?”

Da mặt La Lập Phu co giật, vội vàng giải thích: “Quận Hạ Hà đã lâu không xảy ra chiến sự, trị an nội thành vô cùng tốt, cho nên bên cạnh con ta không sắp xếp cao thủ Cửu Ngưu cảnh tháp tùng, thế là bị kẻ xấu nhân cơ hội.”

Dạ Tử Tuyền hỏi: “Ở đâu ra chuyện kẻ bắt cóc Cửu Ngưu cảnh xuất hiện rồi bước vào địa bàn ngài mà ngài không hề phát giác hả?”

La Lập Phu lộ vẻ phiền muộn, trả lời: “Bất kỳ vị cao thủ Cửu Ngưu cảnh nào đều không phải có sức chiến đấu tầm thường, hành tung của bọn họ sẽ bị các phương lưu ý, hành vi của họ cũng sẽ bị các phương áp chế và trói buộc nhưng tên bắt cóc kia không thuộc về bất kỳ thế lực nào, như thể hẫng chui từ đá ra vậy, không ai biết được lai lịch của hắn.”

Dạ Tử Tuyền trầm mặc, phân phó: “Ngài dẫn ta đến địa điểm giao tiền chuộc xem thử.”

“Vâng!”

La Lập Phu không dám trì hoãn, phi thân lên ngựa, đích thân dẫn đường, băng qua quận thành và đi thẳng về hướng Bắc.

Cộc cộc cộc~

Một đoàn người thúc ngựa chạy, càng đi càng xa.

Không bao lâu, bọn họ ngẩng đầu nhìn thấy cây liễu lớn lần nữa.

Những chuyện xảy ra vào đêm ấy từng chút một tràn về tâm trí mọi người như thủy triều dâng lên.

Dạ Tử Tuyền nhảy xuống khỏi lưng bò, tản bộ 1 vòng quanh gốc cây liễu lớn.

La Lập Phu tỉ mỉ kể lại: “Tiền chuộc bao gồm 5 nữ nhân, 3 yêu ma và hơn 4 vạn cân thịt dị thú cấp 4, lần lượt được chất lên 3 chiếc xe, với lại bản quan đã giăng thiên la địa võng quanh khu vực này.

Sau đó, kẻ dị đoan đến hiện trường, trong mấy hơi thở ngắn ngủi, toàn bộ khoản chuộc cùng với hãn đều biến mất tại chỗ, chỉ để lại 3 chiếc xe.”

Đám người yên lặng lắng nghe, cho dù là người đã chứng kiến sự việc xảy ra đêm ấy nhưng cho tới bây giờ, bọn họ vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được, việc này rất khó tin.

Sau khi nghe xong, Dạ Tử Tuyền xua tay và nói: “Các người quay lưng đi, ta muốn mở mắt.”

Đám người La Lập Phu giật thót, vội vàng xoay người sang chỗ khác, có người còn nhắm tịt mắt luôn.

Dạ Tử Tuyền tháo băng vải đỏ ra, để lộ 1 đôi tròng mắt màu tím thâm sâu và thần dị.

“Ừm, nơi này quả thật có dấu vết dị đoan...”

Lời này vừa nói ra!

La Lập Phu và những người khác đều hít 1 ngụm khí lạnh.

Kỳ thật, bọn họ không hiểu rõ dị đoan là gì.

Chỉ biết rằng dị đoan được sinh ra trong Cẩm Khu, không thể diễn tả, quỷ dị khó lường.

“Không ngờ kẻ bắt cóc con ta lại thật sự là kẻ dị đoan!”

La Lập Phu lo lắng, vẻ mặt nghiêm trọng.

Nếu kẻ bắt cóc là cao thủ võ lâm thì cũng bình thường nhưng sao lại cứ phải là kẻ dị đoan vô lý chứ.

Ông khẩn cầu: “Dạ phán quan, có thể con ta vẫn còn sống, xin ngài hãy mau cứu nó.”

Dạ Tử Tuyền lần nữa bịt kín đôi mắt, điềm đạm đáp: “La quận trưởng không cần cầu xin ta, đối phó với dị đoán vốn là chức trách của phán quan Giám Thiên ti, ta sẽ dốc toàn lực diệt trừ dị đoan nhưng ta không thể cam đoan rằng con ngài nhất định còn sống.”

Nghe vậy, La Lập Phu không thể nói gì thêm.

Giám Thiên ti truyền đạt ý trời, có địa vị vô cùng đặc thù trong triều đình, ngay cả môn phiệt thế gia đều không có quyền lực sai khiến bọn họ.

La Lập Phu phiền muộn thở dài, than thở: “Làm hết sức mình, nghe theo số trời vậy.”

Dạ Tử Tuyền xoay người nhìn về phương Bắc, đột nhiên nhảy lên lưng bò dựa núi.

“Các người về trước đi, ta đến Cẩm Khu Ngọc Lan 1 chuyến.”

Chương 614: Thái Ất (1)

Để lại câu nói này, bò trắng cất bước rời đi, trong chớp mắt nó đã hóa thành 1 chấm trắng nhỏ và biến mất ở cuối đường quan.

Thấy cảnh này, mọi người không khỏi chấn động trong lòng, nhìn mà than thở.

Dạ Tử Tuyên cuối bò trắng đi thẳng về phía trước đón gió, cô tháo vải đỏ bịt mắt xuống rồi nhìn chăm chú đằng trước.

Thoáng chốc, 1 tòa huyện thành nhỏ sương mù mịt mờ phản chiếu vào tròng mắt màu tím.

Bò trắng lao đi thật nhanh chạy về phía huyện thành Ngọc Lan với tốc độ nhanh nhất.

Chốc lát sau...

Bò trắng bỗng dừng lại, thở ra 2 luồng khí trắng dày đặc từ 2 lỗ mũi giống như làn khói.

Dạ Tử Tuyên nhảy xuống khỏi lưng bò.

Lúc này, cô đang đứng bên ngoài cổng Nam huyện thành Ngọc Lan.

Cô giơ tay lên đưa ra phía trước.

Tích~

Bỗng nhiên, dường như cô chạm đến cái gì, từng vòng gợn sóng dập dờn trong không khí.

“Sắp rồi, Cấm Khu này sẽ mở ra nhanh thôi.”

Dạ Tử Tuyên thì thầm, quay đầu cười nói với bò trắng: “Chúng ta chờ ở đây đi, dị đoan kia sớm muộn sẽ lại trở ra lần nữa.”

Bò trắng ngẩng đầu, kêu lên ụm...bò... như thể đang đáp lại cô.

...

...

Sáng sớm, chân trời bắt đầu trắng xóa.

Ánh bình minh chậm rãi thẩm thấu vào đường chân trời nhuộm bầu trời thành 1 vùng màu cam giống như tranh thủy mặc.

Phương Tri Hành vừa tỉnh giấc.

Bên cạnh cậu có 2 mỹ nhân bầu bạn, hôm qua đã đến phiên Hồng Ly và Hồng Sa.

Hai người bọn họ quá mệt mỏi.

Cũng đúng, dù sao bọn họ cũng bị vuốt ve cả 1 đêm.

Sức cùng lực kiệt.

E rằng bọn họ phải ngủ đến trưa mới có thể hồi lại sức.

Thế nhưng Phương Tri Hành vẫn long tinh hổ mãnh, không hề có bất kỳ dấu hiệu rã rời nào.

Cậu lẳng lặng rời khỏi giường, đẩy cửa đi ra ngoài.

Mặt trời mọc đằng đông, sương mù xám chậm rãi tản đi.

Dưới ánh nắng ban mai, từng tòa nhà ở huyện thành Ngọc Lan như được nhuốm 1 lớp vàng nhạt, toát lên vẻ lộng lẫy và thần bí.

Phượng Tri Hành sốc lại tinh thần, đi đến căn phòng cách vách để kiểm tra 2 vị quý công tử kia.

Bọn họ bị trói, rúc vào nhau, nằm nghiêng trên giường, ngáy o o.

Hai người bọn họ trông hơi thảm, gầy đi thấy rõ.

Phượng Tri Hành như thường lệ, lại chặn dòng khí huyết của bọn họ khiến họ không còn chút sức lực nào.

Sau đó, cậu rời khỏi nhà dân, đi một mạch 20 dặm từ cổng Đông.

Không bao lâu, cậu đã đến 1 trấn nhỏ.

Thị trấn nhỏ này nằm ở 1 vùng hẻo lánh, thoát khỏi binh tai 7 năm trước và may mắn không chịu cảnh phản tặc đồ sát.

Phượng Tri Hành đi dạo trên đường lớn rồi bước vào 1 gian hàng bán đồ ăn sáng.

“Ôi trời, đại gia, ngài tới rồi!”

Chủ quán nhận ra Phượng Tri Hành, dù sao mỗi ngày cậu đều đến đây mua đồ ăn sáng.

Không cần Phượng Tri Hành phải gọi món, chủ quán nhanh tay gói phần ăn sáng cho 8 người.

Phượng Tri Hành trả tiền, cầm đồ ăn sáng quay người rời khỏi trấn nhỏ, sau đó cậu nhìn xung quanh, xác nhận không có người theo dõi, tâm thần khê động.

“Tỉnh lại!”

Nháy mắt sau, cậu tỉnh dậy trên giường, trong bàn tay trống không có thêm 8 phần đồ ăn.

Phương Tri Hành mỉm cười.

Nói thật, cậu đã quen với cuộc sống thế này, nó rất tiện lợi.

Sau khi vào giấc mộng, cậu có thể đi đến bất kỳ địa điểm nào, làm bất cứ chuyện gì.

Chỉ với 1 ý niệm trong đầu, cậu đã có thể biến mất không lưu lại vết tích gì ở bên ngoài, trực tiếp dịch chuyển đến huyện thành Ngọc Lan.

“Sắp rồi, qua 1 tháng nữa, ta có thể thăng cấp rồi.”

Phương Tri Hành lộ vẻ mặt mong đợi.

Mặt trời đã lên cao, Hồng Lộ đến bên cạnh Phương Tri Hành, ôm cánh tay cậu rồi làm nũng: “Chủ nhân, nô tỳ muốn có 1 bộ đầm mới, chính là loại váy xếp ly màu xanh biếc mà các tiểu thư nhà giàu hay mặc ấy.”

“Váy à, được, ta mua cho người.” Phương Tri Hành mỉm cười.

Hồng Lộ tức thì vui vẻ chết đi được.

Sau 1 thời gian ngắn, 5 mỹ nữ bọn họ chung sống với Phương Tri Hành thì phát hiện cậu thật sự là 1 chủ nhân tốt, vô cùng cưng chiều bọn họ, muốn gì thì cậu đều mua hết.

Phương Tri hành ngẫm nghĩ, đã hơn nửa tháng mình chưa đến quận thành, cũng đến lúc đi nghe ngóng chút tin tức rồi.

Ý niệm vừa đến, Phương Tri Hành quyết định ngủ trưa.

Cậu nằm xuống và để mặc cho cơn buồn ngủ ập đến.

Không bao lâu, Phương Tri Hành đã đến cổng Nam.

“Ụm... bò...~”

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bò kêu.

Phương Tri Hành nhất thời giật nảy mình, kinh ngạc!

Cho đến nay, chưa có bất kỳ người hay dã thú nào có thể tới gần huyện thành Ngọc Lan.

“Chẳng lẽ là...”

Phương Tri Hành vui mừng khôn xiết, nét mặt hiện lên vẻ chờ mong, cất bước ra ngoài.

Cậu ngẩng đầu nhìn quanh.

Cậu lập tức nhìn thấy, bên kia đường cách đó không xa có 1 con bò trắng lớn đang nằm rạp trên mặt đất.

Dựa vào con bò trắng là 1 nữ tử mặc huyền bào đen trắng, bịt mắt bằng vải đỏ, rất có khí phách.

Phương Tri Hành sửng sốt 1 chút, lặng lẽ bước qua đó.

“Ừm... bò!”

Bò trắng quay đầu lại thấy Phương Tri Hành, bỗng kêu lên.

Chương 615: Thái Ất (2)

Gần như trong tích tắc, nữ tử che mắt bồng ngẩng đầu lên, đưa tay kéo miếng vải đỏ.

Cô mở mắt để lộ đôi tròng mắt màu tím lạnh lùng nhìn sang Phương Tri Hành.

Ngay khoảnh khắc ấy, Phương Tri Hành sinh lòng cảnh giác, vô thức quay đầu đi, không đối mặt với nữ tử.

“Ồ, người lại cảnh giác à!”

Dạ Tử Tuyên khẽ nói, ống tay áo phải đột nhiên phồng lên cho dù không có gió thổi.

Một tia sét màu tím được phóng ra và nhanh chóng bắn về phía trước.

Roẹt ầm ầm!

Lôi điện lấp lánh không gì sánh bằng, xé rách không khí, phát ra tiếng nổ lừng mùng nhĩ con người.

Gần như cùng lúc, Phương Tri Hành nghiêng đầu và lùi về sau thật nhanh.

Kế tiếp, cậu vung bảo đao Đồ Long lên vẽ nửa hình tròn trên mặt đất.

Bùm~

Mặt đất bị lưỡi đao cuộn lên như là tường đất dựng thẳng chặn lôi điện đánh tới.

Ầm!

Bức tường đất lập tức bị lôi điện phá tan, bụi đất cuộn cuộn, ánh lửa bùng cháy.

Dạ Tử Tuyền bay lên không trung và lao về phía Phương Tri Hành nhưng cô bỗng nhiên khựng lại.

Bởi vì lúc này Phương Tri Hành đã kịp lui trở vào bên trong cổng Nam.

Dạ Tử Tuyền rơi bên ngoài cổng, cách cậu chưa đến 1 mét, 4 mắt nhìn nhau.

Phương Tri Hành hơi nheo mắt, kinh ngạc hỏi: “Người là ai, sao lại tập kích ta?”

Dạ Tử Tuyền thay đổi nét mặt, lạnh lùng nói: “Hóa ra người cũng hiểu ngôn ngữ của bọn ta, vậy người nghe cho kỹ lời ta nói, mặc kệ người là ai, chỉ cần người dám bước chân ra khỏi Cấm Khu nửa bước, ta sẽ khiến người hồn bay phách tán.”

Phương Tri Hành giật mình, hỏi lại: “Người cho rằng ta là gì vậy?”

Dạ Tử Tuyền hừ lạnh lùng, mặt không thay đổi, nói: “Chỉ là 1 kẻ dị đoan mà lại muốn ta nói lời khách sáo ư.”

“Dị đoan?!”

Phương Tri Hành nín thở, đột nhiên cậu chú ý đến lệnh bài treo bên hông Dạ Tử Tuyền, trên đấy khắc thật rõ 3 chữ “Giám Thiên ti”.

“Người là người của Giám Thiên ti!”

Phương Tri Hành tâm thần khê động, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc Cấm Khu này đã xảy ra chuyện gì, người có biết cách rời khỏi nơi

này không?”

Dạ Tử Tuyền ngoảnh mặt làm ngơ, quay người đi đến bên cạnh bờ trắng và ngồi xuống.

Thấy vậy, Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, quay người rời đi, vòng qua cổng Tây.

Cậu cẩn thận quan sát xung quanh, xác nhận bên ngoài không có ai, lúc này mới bước ra ngoài.

Tiếp đó, cậu tiến vào rừng rậm, trèo non lộ sỏi, đi 1 vòng lớn mới đến được quận thành.

Lúc này, quận thành đã khác xưa, cửa thành có trọng binh canh giữ, kiểm tra từng người tới lui một cách nghiêm ngặt.

Đương nhiên, chuyện này không thể làm khó Phương Tri Hành được.

Chỉ thấy cậu vung vẩy ống tay áo gây nên 1 trận gió mạnh, cuốn cát bụi lên đầy trời, bao phủ về phía cổng thành, thổi cho đám người không mở nổi mắt.

Chỉ chốc lát, Phương Tri Hành đã xâm nhập vào nội thành, cậu đến tửu quán và trà lâu nghe ngóng tin tức trước.

Thế nhưng gần đây không có phát sinh bất kỳ chuyện lớn gì.

Về việc Giám Thiên ti phái người đến, càng không có ai nghe nói đến.

Phương Tri Hành không thu hoạch được gì, cậu mua quần áo và đồ trang điểm, sau đó quẹo vào 1 hẻm nhỏ vắng vẻ.

“Tĩnh lại!”

Phương Tri Hành từ trên giường ngồi dậy, đưa váy cho Hồng

Lộ và chia đồ trang điểm cho 5 vị mỹ nữ.

Mấy ngày sau, mỗi ngày cậu đều đi quan sát con bò trắng và nữ tử che mắt kia.

Đối phương vẫn canh giữ ở cổng, một tắc cũng không rời.

Phương Tri Hành nhiều lần thử giao tiếp, đáng tiếc nữ tử che mắt cực kỳ cao lãnh, căn bản không để ý đến cậu.

Nhoáng cái lại hơn 20 ngày trôi qua.

“Chủ nhân, có biến!”

Tối hôm đó, khi màn đêm vừa buông xuống, Hồng Nhiễm và Hồng Sa từ bên ngoài chạy về, nét hoảng sợ hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp.

Phương Tri Hành kinh ngạc, cười hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Hồng Nhiễm vội nói: “Vừa rồi bọn ta đến giếng cổ bên ngoài gánh nước thì nghe dưới đáy giếng truyền đến âm thanh quái dị.”

Phương Tri Hành cau mày, chợt đứng dậy đi qua xem thử.

“Xùy, xuy xuy...”

Từ xa, cậu đã nghe được 1 loại âm thanh như tiếng ồn trắng.

Phương Tri Hành bước tới bên miệng giếng, tiếng ồn trắng càng lúc càng lớn, chính xác là phát ra từ trong cái giếng này.

“Động tĩnh gì vậy, nó hơi giống với tạp âm phát ra từ chiếc radio cũ...”

Phương Tri Hành cúi người, mở Đồng Tử Xích Huyết nhìn xuống đáy giếng.

Cậu thấy bên dưới giếng đen nhánh, nước giếng bóng loáng như gương, không có bất kỳ cái gì khác lạ.

Phương Tri Hành ngẫm nghĩ, dứt khoát cởi y phục xuống, định nhảy vào trong giếng để xem thử.

Thế nhưng, cậu còn chưa kịp cởi xong quần áo thì tiếng ồn trắng kia đã biến mất 1 cách kỳ lạ.

Phương Tri Hành tắc lưỡi, vẫn lựa chọn nhảy xuống giếng, lặn xuống chỗ sâu dưới đáy giếng.

Cậu cẩn thận tra xét 1 hồi nhưng không phát hiện ra bất kỳ điều gì.

Hơn nữa, liên tiếp mấy ngày sau tiếng ồn trắng cũng không xuất hiện.

Chuyện không đầu không đuôi thế này, tra không thể tra, cứ vậy trôi qua.

Thế nhưng Phương Tri Hành lại cảm thấy không đúng, giống như mưa gió nổi lên, 1 trận kịch biến có thể sắp xảy ra.

Chương 616: Thái Ất (3)

Thế là, trong lòng cậu sinh ra cảm giác cấp bách, càng cố gắng Âm Dương Hòa Hợp, mỗi ngày đổi từ 6 lần thành 8 lần.

Cậu vẫn chịu được.

Nhưng mà lại vất vả cho 5 vị mỹ nhân.

Cứ như vậy...

Ước chừng nửa tháng thoáng cái đã trôi qua.

[4, Thăng cấp tư chất (đã hoàn thành)]

[Thiên La Hóa Huyết Công tầng thứ 3 đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không?]

Cộp cộp cộp~

Tiếng vó ngựa gấp gáp.

Một con ngựa cao to chạy tới từ phía nam.

Người ngồi trên lưng ngựa chính là quận trưởng La Lập Phu.

Rất nhanh, con ngựa đã chạy tới dừng ở ngoài cổng nam huyện thành Ngọc Lan.

La Lập Phu ngẩng đầu nhìn thành trì bao phủ bởi sương xám, trong mắt hiện lên một tia kiêng kỵ thật sâu.

Trước đó ông không thể tới gần huyện thành Ngọc Lan, hiện tại lại có thể đến dưới thành.

Nhưng ông không biết xuất hiện biến hóa này là bởi vì huyện thành Ngọc Lan đã xảy ra kinh biến nào đó hay là Dạ Tử Tuyền đã động tay động chân gì.

La Lập Phu nhìn quanh một vòng, tầm mắt nhìn về phía một cây đại thụ cách đó không xa, chợt xoay người xuống ngựa.

“Dạ phán quan, bản quan hành lễ.”

La Lập Phu đi đến trước mặt con trâu trắng, thần thái kính cẩn hành lễ.

Dạ Tử Tuyền ngồi trên đất, lưng dựa vào lưng trâu.

Chân phải của cô duỗi thẳng, chân trái gấp khúc, tư thế thoải mái nhàn nhã.

“La quận trưởng, có việc à?” Dạ Tử Tuyền cũng không ngẩng đầu lên mở miệng hỏi.

La Lập Phu liền nói: “Dựa theo dặn dò trước đó của ngài, bọn ta đã nghiêm ngặt giám sát người từng tiếp xúc gần gũi với dị đoan, chính là hoa khôi của Quần Phương các, Mộng Điệp.”

Dạ Tử Tuyền ngẩng đầu, mím môi hỏi: “Có phải cô ta đã xảy ra dị biến gì không?”

La Lập Phu hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Đúng vậy, Mộng Điệp vốn là một nữ tử tính tình cực kỳ lạnh lùng, nhưng từ sau khi cô ta tiếp xúc với dị đoan.

Ờ, theo phản ứng của người chung quanh, cô ta nói nhiều hơn, thường xuyên làm bầm một mình, làm việc cũng ngày càng quái đản, điên khùng hơn.

Ngay ngày hôm trước, lúc cô ta hầu hạ một vị khách đột nhiên cắn đứt thứ giữa hai chân của người đó.

Hơn nữa, cô ta vừa cười lớn vừa nhai nát nuốt vào trong bụng trước mặt người đó.”

Dạ Tử Tuyền hơi im lặng, nhẹ giọng thở dài: “Đáng tiếc, Mộng Điệp đã bị dị đoan kia ‘nhiễm bẩn’.

Người từng tiếp xúc với dị đoan, thể xác và tinh thần đều sẽ bị nhiễm bẩn, tinh thần của bọn họ sẽ bị ăn mòn, thân thể cũng sẽ xảy ra dị biến, biến thành quái vật chọn người mà ăn.

Ra tay đi, thừa dịp thân thể Mộng Điệp còn chưa xảy ra dị biến, nhanh chóng giết cô ta, đốt cháy thi thể.

Hãy nhớ đốt sạch sẽ, chôn sâu tro cốt, đừng cho bất kỳ kẻ nào trực tiếp va chạm vào thân thể của cô ta.”

“Vâng!”

Trong lòng La Lập Phu thốn thức không thôi, từ xưa hồng nhan vốn bạc mệnh hơn, Mộng Điệp được gọi là một danh kỹ, chung quy không thể thoát khỏi số mệnh, rơi vào kết cục như vậy.

Trên mặt ông hiện lên một tia sát ý thâm trầm, đồng thời lại hơi lo lắng, không nhịn được hỏi: “Vậy trong tình huống không hiểu tình hình, gián tiếp hoặc trực tiếp tiếp xúc với người dị đoan sẽ thế nào?”

Dạ Tử Tuyền trả lời: “Dị đoan là một loại nguồn nhiễm bẩn, thân thể chúng nó sẽ liên tục không ngừng tản mát ra khí tức nhiễm bẩn đáng sợ và ác độc.

Hễ là nơi dị đoan đi từng đi, thứ từng đụng vào đều sẽ để lại khí tức nhiễm bẩn mà mắt thường không thể nhận ra.

Nói cách khác, bất kỳ người nào từng chạm vào khí tức nhiễm bẩn đó đều có khả năng bị nhiễm bẩn, biến thành Mộng Điệp kế tiếp.”

Nghe nói như thế, sắc mặt La Lập Phu nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

Con trai của ông khẳng định từng tiếp xúc với dị đoan, tình cảnh hung hiểm, cho dù cứu về rồi, cũng có thể bị nhiễm bần từ lâu.

Thậm chí bản thân ông cũng có thể từng gặp dị đoan trong một khắc vô tình nào đó.

La Lập Phu không khỏi gấp gáp nói: “Nếu nói như vậy, chẳng phải mọi người trong quận thành đều gặp nguy hiểm?”

Dạ Tử Tuyên đáp: “Vậy thì chưa chắc, khí tức nhiễm bần cũng sẽ không mãi lưu lại nguy hại thế nhân.

Dưới tình huống bình thường, khí tức nhiễm bần chỉ cần không phải quá nồng, hẳn là rất nhanh tiêu tán, không đến mức tạo thành tai ách phạm vi lớn.

Ngoài ra, cho dù một người chạm phải chút ít khí tức nhiễm bần cũng chưa chắc sẽ có chuyện.

Trên thực tế phần lớn người có thể dựa vào sức đề kháng của bản thân, hóa giải ảnh hưởng.

Nhưng Mộng Điệp không may mắn, cô ta đầu gối má kề với dị đoan, bị nhiễm bần nghiêm trọng, bất trị.”

Nghe vậy, La Lập Phu không khỏi thầm thở phào, hơi im lặng lại nói: “Còn có một chuyện, bọn ta dựa theo yêu cầu của ngài tìm kiếm được tà tăng Phá Giới.”

Dạ Tử Tuyên gật đầu đáp: “Dị đoan tự xưng là đồ đệ của tà tăng Phá Giới, chứng tỏ hẳn từng gặp tà tăng Phá Giới, nghĩ ngược lại, xác suất cao là tà tăng Phá Giới biết lai lịch của dị đoan kia.”

Chương 617: Khó tin (1)

La Lập Phu thầm chấp nhận, cẩn thận nói: “Tuy nói như thế nhưng tà tăng Phá Giới buồn vui thất thường, cũng không làm việc theo lẽ thường, gã không để ý tới chúng ta.”

“Không cần để ý kết quả.”

Giọng điệu Dạ Tử Tuyên bình thản, lại lộ ra một loại tự tin đã tính trước mọi chuyện: “Chỉ cần tà tăng Phá Giới nghe nói việc của dị đoan, với tính cách của gã nhất định sẽ đến góp vui.”

La Lập Phu hiểu được, cúi đầu nói: “Ngài còn dặn dò gì khác không?”

Dạ Tử Tuyên quay đầu, mặt hướng về huyện thành Ngọc Lan, dặn dò: “Cấm Khu Ngọc Lan sắp mở ra, ngài chuẩn bị binh mã, bao vây cả huyện thành.”

Vẻ mặt La Lập Phu nhất thời trở nên lạnh lùng, thận trọng nói: “Theo ngài thấy, Cấm Khu Ngọc Lan có thể là cấp mấy?”

Dạ Tử Tuyên trả lời: “Ít nhất là cấp 3.”

La Lập Phu hít sâu, vẻ mặt phức tạp chợt xuất hiện một tia vui mừng không thềm che giấu.

Quận Hạ Hà vô duyên vô cớ có thêm một Cấm Khu cấp 3 thậm chí cấp 4, không khác gì bầu trời rơi xuống một cái bánh, tuyệt đối là một chuyện vui to lớn.

...

Thân hình Phương Tri Hành loé lên, bay qua một tường cao,

tiến vào một lầu các trống trơn.

Cậu tùy tiện tìm một căn phòng, đóng cửa sổ và cửa chính, khoanh chân ngồi xuống.

“Phù ~”

Phương Tri Hành phun ra một luồng khí dơ, áp chế tâm trạng kích động, tầm mắt dừng trên giao diện hệ thống.

Thiên La Hoá Huyết Công tầng thứ 3 có 7 điều kiện, toàn bộ hoàn thành!

Cuối cùng thời khắc kích động lòng người đã đến!

“Tăng lên!”

Trong một suy nghĩ, lượng lớn ký ức và cảm ngộ của tu luyện Thiên La Hoá Huyết Công tầng thứ 3 giống như sóng to gió lớn, thổi quét trong đầu Phương Tri Hành.

Đầu cậu nháy mắt đau đớn dữ dội giống như bọt biển, bất chấp tất cả, điên cuồng hấp thu những linh ngộ phức tạp và sâu sắc.

Chỉ trong giây lát đó, cậu hiểu biết về công pháp tầng thứ 3 sâu sắc tới mức thấy rõ mồn một, rõ như lòng bàn tay.

Phương Tri Hành giật mình, lại một lần tiến vào trạng thái vừa sâu xa vừa khó hiểu, tựa như ảo mộng.

Trong hoảng hốt, cậu lại nhìn thấy mỹ nhân tuyệt thế Nhan Hồng Đào, nhìn thấy đồ đằng huyết vụ khắc trên bụng cô.

Trên Quan Tưởng đồ thần bí đó, huyết vụ cuồn cuộn không dừng, cuồn cuộn như nước, lại giống như đột nhiên sống lại.

Huyết vụ vô cùng vô tận khuếch tán bốn phương tám hướng,

hùng vĩ, hình thành một biển máu mênh mông thối quét cả trời đất, nuốt sống cả Phương Tri Hành.

Ngay sau đó, sần sật ~

Âm thanh không thể diễn tả bắt đầu quanh quẩn trong đầu Phương Tri Hành.

Giống như gió thổi qua hoang dã, hoặc giống như tồn tại nào đó đến nói thì thầm bên tai người.

Không thể hiểu nổi!

Không thể diễn tả!

Bỗng nhiên, tầm mắt Phương Tri Hành ngưng đọng, ở chỗ sâu trong biển máu có một quái vật lớn như ẩn như hiện.

Lần này cậu thấy càng rõ ràng hơn.

Quái vật lớn cách cậu cực kỳ xa, giống như ngoài mấy trăm vạn năm ánh sáng.

Quái vật to lớn khổng lồ quả thực không cách nào hình dung, dường như còn hùng vĩ bằng bạc hơn hệ mặt trời, không thể đo lường.

Tất cả huyết vụ dường như đều đến từ chính quái vật lớn kia.

Xung quanh quái vật lớn đó lượn lờ vô số xúc tu.

Bỗng nhiên, một xúc tu từ trên trời giáng xuống, mang theo một loại miệt thị đập tới.

Hình ảnh đó giống như nhân loại nhấc chân đạp chết con kiến.

“Huyết Luyện Thiên La!”

“Huyết Vong!”

Phương Tri Hành như gặp phải đại địch, lại một lần cảm nhận được nguy cơ tử vong.

Cực kỳ khủng khiếp trong sinh tử!

Cậu không có bất kỳ chần chừ, đồng thời thi triển hai kỹ năng bộc phát cấp 4.

Trong lúc đó, dáng người của cậu chợt tăng vọt, cao đến 4m, phần xương mọc ra một xúc tu huyết sắc dài 6m.

Nhưng như vậy còn chưa hết.

“Sương Độc Hóa Huyết!”

Phương Tri Hành chấn động toàn thân, huyết khí phun ra, phóng xuất ra lượng lớn huyết vụ, nhanh chóng khuếch tán tới quanh thân.

Ngay sau đó, xúc tu của quái vật lớn trực tiếp đập xuống.

“Dùng”

Phương Tri Hành vùng xúc tu huyết sắc của mình, nghênh đón va chạm.

Một tiếng rầm nổ tung!

Âm thanh to lớn rung trời chuyển đất!

Phương Tri Hành chỉ cảm thấy một luồng cự lực khủng bố đánh úp lại, tràn đầy không thể đỡ, cả người cậu nháy mắt bay ngược ra ngoài, khí huyết trong cơ thể bốc lên vô cùng khó chịu.

“Thật mạnh...”

Hết cách, quái vật lớn đó quá khủng bố.

Phượng Tri Hành ở trước mặt nó, cho dù mở ra toàn bộ sức mạnh, dùng hết tất cả lại vẫn không chịu nổi một kích, thua thất bại thảm hại.

Nhưng xúc tu của quái vật lớn không buông tha, vì một cái bay tới, thi triển công kích chính là thổi quét bao vây.

Cả người Phượng Tri Hành bị quấn lấy, ép chặt, cảm giác hít thở không thông đè lên ngực, sắc mặt cậu nhanh chóng biến thành màu xanh tím.

“Vãi cả nôi!”

Phượng Tri Hành giận tím mặt, ngửa đầu phát ra một tiếng rít gào, trạng thái như phát điên.

Xúc tu huyết sắc của cậu điên cuồng chấn động, từng trận Thiên La Bạo Sát Kính trút xuống.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của cậu!

Thiên La Bạo Sát Kính vô hình không dấu vết, chỉ cần va chạm vào kẻ địch có thể tạo thành sát thương.

Chương 618: Khó tin (2)

Ầm ầm ~

Mặt ngoài xúc tu của quái vật lớn đột ngột nổ tung thành rất nhiều lỗ máu.

Vụ nổ khủng bố hoành tráng xung kích ra, Phương Tri Hành đứng mũi chịu sào, xúc tu huyết sắc của cậu bị đập nát, thân thể cũng bị cấu xé thành mảnh nhỏ, chết không toàn thây.

Trước mắt tối sầm!

Khoảnh khắc sau đó, Phương Tri Hành tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, mồ hôi ướt đầm, thở hổn hển như bò.

Trong lòng cậu bị một bóng ma bao phủ, quanh quẩn không tiêu tan, không ném đi được khiến kẻ khác không rét mà run.

Trong đầu tất cả đều là quái vật lớn kia!

Kinh khủng quá!

Nói thật, phương pháp hóa yêu là pháp môn mà nhân loại bắt chước sinh vật lớn mạnh từ đó trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Hóa yêu tức là vì lần thứ hai nhân loại lột xác, tiến hóa và thăng hoa!

Đối tượng mà hóa yêu bắt chước có thể là dị thú tồn tại chân thật, cũng có thể là sinh vật nhân loại tưởng tượng ra.

Ví dụ như &LTCh;ước Tâm Liệt Nhật Kinh >, Quan Tướng đồ đằng của nó rõ ràng là một con kim ô hừng hực thiêu đốt.

Nhưng phải hiểu, ánh mắt của nhân loại còn không thể chăm chú nhìn mặt trời lâu dài, thử hỏi làm sao quan sát được dáng vẻ của kim ô chứ?

Chỉ sợ còn chưa tới gần, đã bị ngọn lửa do kim ô tản mát ra đốt thành tro tàn.

Nguyên nhân chính vì thế, không khó suy đoán ra, rất nhiều phác hoạ của Quan Tưởng đồ chắc không phải là phái tả thực, nhiều hơn là phái trừu tượng.

Nguồn gốc của Quan Tưởng đồ hẳn là tưởng tượng của nhân loại!

Kết quả là Phương Tri Hành thật sự không cách nào tưởng tượng, có phải quái vật lớn trong huyết vụ là tồn tại chân thật không.

Cho dù chỉ là liếc nhìn tồn tại khủng bố đó, đã có thể khiến người thất tâm phát cuồng.

Ngay cả Phương Tri Hành tâm lặng như nước, cũng không thể duy trì bình tĩnh, phát điên rồi.

“Vù vù ~”

Phương Tri Hành hít sâu mấy hơi, ước chừng sau một lúc lâu, lúc này tâm trạng của cậu mới bình phục, trấn định lại.

Cậu thong thả đứng lên, vừa hóa yêu vừa cảm thụ sức mạnh trong cơ thể trào ra.

Khi cậu đứng lên, dáng người cậu bành trướng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, trong giây lát cao hơn 5m!

Ào ào ~

Phần xương cốt của cậu nứt ra, lượng lớn máu tươi tuôn trào,

ngưng tụ thành một chùm, mềm rũ xuống nâng lên, hóa thành xúc tu huyết sắc.

Xúc tu huyết sắc này càng trắng kiện hơn, hơn nữa chiều dài đạt tới 7m.

Nhưng như vậy còn chưa xong.

Tiếp theo, xúc tu huyết sắc thứ 2, thứ 3 đồng thời mọc ra, giống y hệt xúc tu huyết sắc thứ nhất.

3 xúc tu huyết sắc dài 7m bay múa tự do phía sau Phương Tri Hành, chấn động không khí, gào thét như hổ gầm, sức mạnh hung uy không thể diễn tả thành lời.

“Chật chịt, đây là sức mạnh của Cửu Ngưu cảnh trung kỳ viên mãn à?”

Đáy mắt Phương Tri Hành bắn ra một tia sáng kỳ dị, trong lòng mừng như điên khó có thể kiềm chế.

Sức mạnh của cậu gần như từ 30 vạn cân tăng vọt tới 50 vạn cân!

Một luồng lớn mạnh không cách nào hình dung tự nhiên sinh ra!

[Hóa Yêu cấp 2 viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Luyện Thiên La (cấp 4)]

[Kỹ năng bộc phát: Sương Độc Hóa Huyết (cấp 4)]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Vồng (cấp 4)]

[Kỹ năng bộc phát: Cơn Giận Huyết Ma (cấp 4)]

“Ồ, vậy mà chỉ có thêm một kỹ năng bộc phát.”

Phương Tri Hành nhượng mảy, từ sau khi cậu thăng lên tới Cửu Ngưu cảnh, kỹ năng bộc phát thức tỉnh càng ngày càng ít.

Không biết có phải người khác cũng như vậy hay không.

[Cơn Giận Huyết Ma: Bản thăng cấp của Thiên La Bạo Sát Kính, lúc người tức giận, sức lực mà người phóng ra có thể làm nổ tung thân thể của kẻ địch, thậm chí có thể cách không đả thương người khác.]

Tên như ý nghĩa, kỹ năng bộc phát này cần tích góp tức giận, trong lòng càng tức giận, uy lực công kích càng lớn.

“Ồ, cách không đả thương người?!”

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, không khỏi chấn động tinh thần.

Thương tổn của bất kỳ kỹ năng võ công nào vận chuyển đều cần tiếp xúc trực tiếp.

Đến bây giờ, cậu chỉ thấy Đoạn Thủy Kiếm Pháp của tiểu môn phiệt Thẩm gia có thể phóng ra kiếm khí, tạo thành sát thương cách không.

Phương Tri Hành rục rịch muốn thử, nhẹ nhàng vung một xúc tu huyết sắc, mang theo một luồng nộ khí vô danh, xẹt qua cái bàn.

Vù!

Xúc tu huyết sắc xẹt qua bên cạnh bàn, mang theo một trận gió mạnh.

Giây tiếp theo, cái bàn theo đó bay lên cách mặt đất, sau đó ở giữa không trung âm ỉ nổ tung, vỡ thành bột mịn.

Vụn gỗ bay lả tả đầy trời.

Tình cảnh này!

Tâm trạng Phương Tri Hành kích động, không nhịn được khoe miệng cong lên, đầy nụ cười vui vẻ.

“Tốt tốt tốt, không hổ là ta!”

Phương Tri Hành vui mừng khôn xiết, sau khi liên tiếp thí nghiệm vài lần, rất nhanh xác định phạm vi thương tổn của “Cơn Giận Huyết Ma”.

Cách kẻ địch trong 1m, thương tổn trực tiếp đánh trúng.

Cách kẻ địch vượt quá 1m, thương tổn sẽ giảm dần.

Nếu kẻ địch ở ngoài 5m, thương tổn sẽ giảm xuống đến trạng thái không đáng kể.

Nói cách khác, chỉ cần kẻ địch ở trong vòng 3m, xúc tu huyết sắc đánh qua, cho dù không đánh tới cũng có thể khiến kẻ địch bị thương tổn.

Chương 619: Hải Hòa (1)

“Trâu bò!”

Phượng Tri Hành cực kỳ kinh ngạc, tâm trạng đương nhiên vô cùng sung sướng.

Cậu ngâm nga một tiểu khúc ra khỏi lầu các, vẻ mặt mãn nguyện trở về nhà dân.

Nhưng mà, ngay sau khi cậu rời khỏi không lâu!

Trong lầu các đột nhiên truyền ra một đợt tiếng ồn trắng, xì xì, vang không ngừng...

Phượng Tri Hành đi như bay, không có chú ý tới tiếng ồn trắng xuất hiện.

Cậu đi trên đường cái, lúc đi ngang qua cổng nam, theo bản năng nhìn bên ngoài.

Phượng Tri Hành bỗng nhiên dừng bước, hai mắt hơi nhúu lại.

Chỉ thấy bên ngoài cổng nam, bóng người chớp lên, mấy sĩ binh mặc khôi giáp, công khai quanh quần ngoài cửa, nhìn trộm.

Dường như bọn họ nhìn thấy Phượng Tri Hành, nhất thời trở nên hỗn loạn, thảo luận sôi nổi, chỉ trỏ.

“Chẳng lẽ bọn họ có thể nhìn thấy ta!!”

Phượng Tri Hành hít sâu một hơi, rẽ vào, từng bước đi tới cổng nam.

“Đến rồi, người đó đến rồi!”

“Đừng nhìn hắn, hắn là dị đoan!”

“Trốn xa một chút, ai đụng tới hắn, người đó sẽ bị nhiễm bần.”

...

Một đám binh lính hoảng sợ, chen chúc lùi ra sau.

Giống như trong mắt bọn họ, Phương Tri Hành chính là tai hoạ, vô cùng khủng bố

Phương Tri Hành không nhanh không chậm đi vào cổng nam.

Phóng mắt nhìn lại, bên ngoài đóng một hàng lều trại, binh lính san sát, không có 800 cũng có 1000.

Trong lúc rối loạn, một con sói nhảy ra.

Thân sói cao khoảng 3m, uy vũ hùng tráng, hung thần ác sát, không ai bì nổi.

Người cưỡi trên con sói cũng là người vóc dáng vạm vỡ mặc khôi giáp rực rỡ, vác đại kiếm, tay cầm trường thương, uy phong tám hướng, khí thế bức người.

Người này cưỡi sói đi đến dưới cổng thành, hai mắt nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, giơ trường thương lên, chỉ vào mũi Phương Tri Hành quát: “Dị đoan, rút về đi! Có tổng binh Lang Kỳ La Hừng Lượng ta ở đây, người đừng hòng bước ra khỏi thành trì nửa bước.”

Phương Tri Hành nhú mày, tiếng nói trầm thấp: “Dị đoan gì nói cho rõ ràng?”

“Người chính là dị đoan!”

La Hường Lượng trợn mắt lên, nhe răng trợn mắt quát: “Dị đoan chính là người, thứ chó đẻ gây họa cho thiên hạ!”

Trong lòng Phương Tri Hành tức giận, một bước đạp cổng thành.

“A!”

Một đám binh lính sợ trắng bạch, La Hường Lượng và con sói của hắn cũng lấp bắp kinh hãi, liên tục lui về phía sau.

Phương Tri Hành cũng sững sờ tại chỗ, cậu ngửa đầu nhìn lâu cổng trên đỉnh đầu lại nhìn dưới chân.

Xác nhận!

Cậu thật sự đã đi ra khỏi huyện thành Ngọc Lan.

Lần này, cậu không phải rời khỏi từ trong mơ.

“Chẳng lẽ ta đang nằm mơ?”

Trong lúc nhất thời Phương Tri Hành không rõ chuyện gì, cậu đau khổ tìm kiếm cách thoát khỏi Cấm Khu Ngọc Lan, vẫn không bắt được trọng điểm.

Tuyệt đối không ngờ, cậu tự nhiên lại có thể ra khỏi Cấm Khu Ngọc Lan.

Mà càng là như vậy càng khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Dù sao chuyện cũng phải có giải thích nhân quả chứ.

Đột nhiên đến đột ngột như vậy, ai chịu nổi?

“Gào!”

Bỗng nhiên, La Hường Lượng cười sói xung phong liều chết mà

đến.

“Dị đoan, chịu chết đi!”

Hắn giơ trường thương lên, dưới sự tăng tốc của con sói, hàn quang trên mũi thương lạnh thấu xương đâm thủng không khí, lại hình thành một chùm ngân quang rực rỡ giống như sao băng rơi xuống đất.

Một người một sói nháy mắt xông đến, một thương đâm vào ngực Phương Tri Hành!

Đồng tử Phương Tri Hành hơi co lại, uy lực một thương này của La Hưng Lượng không thể khinh thường, hắn đã có sức mạnh bản thân cũng mang theo lực xung kích khủng bố của con sói.

Một người một sói phối hợp khăng khít, hình thành một hợp lực.

Lực đạo xuyên qua của một thương này, ít nhất đạt tới 30 vạn cân.

Mà lúc này La Hưng Lượng còn chưa hóa yêu biến thân đâu.

Thân hình Phương Tri Hành lui mạnh về, từng bước lui vào trong cổng thành.

Cheng~

Một thương của La Hưng Lượng đâm vào trên gợn sóng vô hình, lực phản chấn thổi quét về, chấn đến thiếu chút nữa hắn không thể cầm chắc trường thương.

Phương Tri Hành thấy vậy, khoe miệng cong lên.

Cấm Khu Ngọc Lan vẫn là nơi không thể đặt chân!

Công kích của La Hưng Lượng hoàn toàn không có hiệu quả.

Phương Tri Hành không để ý tới hắn, xoay người lại, chạy về phía cổng bắc.

Cậu đi đến cổng bắc nhìn.

Quả nhiên, cổng bắc cũng có trọng binh gác, vây kín nước chảy không lọt.

Không cần nghĩ cũng biết, cổng đông và cổng tây tất nhiên là tình hình tương tự.

Huyện thành Ngọc Lan bị bao vây rồi!

“Ngày này sớm hay muộn sẽ đến.”

Phương Tri Hành thấy tình hình như vậy, cũng không có bất kỳ kinh hoảng nào.

Cậu tùy tiện tìm một căn nhà, trốn vào, chợp mắt ngủ.

Không lâu, cậu đã ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, Phương Tri Hành mở hai mắt, sắc mặt biến đổi.

“Không đi vào giấc mơ...”

Phương Tri Hành nháy mắt ý thức được, trong lúc cậu sơ ý đã đánh mất năng lực đi vào giấc mơ.

“Chẳng lẽ là bởi vì ta tăng lên tu vi, khiến điều này thay đổi?”

Trừ điều đó ra, dường như không còn lời giải thích nào tốt hơn.

Cậu có thể đi ra khỏi huyện thành Ngọc Lan, đồng thời cũng đánh mất năng lực đi vào giấc mơ.

Giữa hai thứ lơ mờ tồn tại liên hệ.

Chương 620: Hài Hòa (2)

Phượng Tri Hành nhanh chóng thu liễm tâm thần, không suy nghĩ sâu xa nữa.

Tính cách của cậu chính là như thế, gặp phải chuyện không nghĩ thông, sẽ không vắt óc nghĩ tới cùng.

Cậu tin chỉ cần gom đủ manh mối liên quan, cho dù bản thân là một tên ngu ngốc cũng có thể phá giải bí ẩn.

Sau đó, Phượng Tri Hành lập tức trở về nhà dân.

“Chủ nhân, ngài đã về rồi.”

Hồng Sa nhỏ tuổi nhất ra nghênh đón, cô hưng phấn nói: “Vừa rồi ta nhìn thấy một con chim nhỏ bay qua bầu trời.”

“Chim?”

Phượng Tri Hành nhíu mày, từ lúc huyện thành Ngọc Lan biến thành Cẩm Khu, cậu không nhìn thấy bất kỳ sinh vật sống nào nữa.

Lúc này, Hồng Ly cũng đi tới, cô lên tiếng trả lời: “Chủ nhân, lúc ta đi múc nước nghe được tiếng dê kêu, phụ cận hình như có một chuồng dê.”

“Dê, dê ở đâu ra?”

Phượng Tri Hành hơi im lặng, trầm ngâm nói: “Các người ở đây trước đã, ta đi xem thử.”

Năm vị mỹ nhân không thể làm gì khác.

Phường Tri Hành xoay người đi ra khỏi nhà dân, đi đến một cái giếng cũ.

“Be be ~”

Xa xa, cậu cũng nghe thấy tiếng dê kêu.

Nhưng nghe kỹ thì tiếng dê kêu đó vô cùng chói tai bén nhọn cùng với tiếng nghiền răng khô khốc, nghe thấy khiến trong lòng người ta sợ hãi.

Phường Tri Hành vượt qua giếng cũ, đi theo âm thanh.

Rất nhanh cậu đi vào trong một cái ngõ sâu.

Tiếng dê kêu càng lúc càng lớn chính là truyền đến từ sâu trong ngõ nhỏ.

Phường Tri Hành người to cao gan cũng lớn, nhanh chóng xông qua.

Cậu đột nhiên đứng trước một nhà dân.

Cửa lớn đóng chặt, bên trong cài khoá.

“Chẳng lẽ nơi này còn có người ở?”

Phường Tri Hành đi lên trước, nâng tay đẩy cửa ra.

Sân không lớn, lá rụng chồng chất.

Phường Tri Hành mắt lạnh quét tới, vừa thấy thì hay rồi, trái tim cậu chột thắt chặt.

Chỉ thấy trong viện có 6 con dê núi, 2 con đực 4 con cái.

Lúc này, hai con dê đực đang đánh nhau, lần lượt dùng sừng dê va chạm lẫn nhau.

4 con dê cái khác im lặng đứng ở một bên, thờ ơ lạnh nhạt.

Quý dị chính là đôi mắt của hai con dê đực màu đỏ, răng nanh bén nhọn còn dài, mọc ra khỏi miệng.

Dáng vẻ rất dọa người!

Đây nào giống như dê, giống như mãnh thú hơn!

Không bao lâu, con dê đực to lớn hơn cắn chết một con dê đực khác, răng nanh lập tức lộ ra ngoài, xé rách bụng đối thủ, ăn no nê đến miệng đầy màu.

Dê đực ăn thịt, thân thể lớn lên một vòng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nghiêm nhiên có hung uy của dị thú cấp 1.

Kế tiếp, con dê đực ăn thịt đó cười lên người một con dê cái, bắt đầu điên cuồng giao phối.

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, chú ý tới một con dê cái trong đó bụng phình to dường như có thai.

Con dê cái đó nằm trên mặt đất, phát ra tiếng kêu rên đau khổ, tự mình tiến hành sinh nở.

Không lâu, một con dê con mới sinh bò ra.

Trên người dê con mọc lông màu vàng, hai răng nanh lộ ở bên ngoài, giống như cọp răng kiếm.

Không qua bao lâu, dê con mới sinh đầu tiên là mở hai mắt, sau đó cái trán mấp máy lại mở ra con mắt thứ 3.

Vẻ mặt dê con mới sinh đầu tiên là mờ mịt, tiếp theo tìm được dê mẹ.

Nó nghiêng đầu, nhìn dê mẹ bởi vì sinh nó ra mà mỗi một

không chịu nổi, không đi uống sữa mà đột nhiên xông lên, há mồm cắn trên cổ dê mẹ.

Dê mẹ phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, bốn vó đạp điên cuồng.

Nhưng rất nhanh, dê mẹ đã không còn động tĩnh.

Dê con mới sinh bắt đầu cắn xé nhai nuốt dê mẹ.

Tình cảnh này nhìn thấy ghê người!

Phường Tri Hành thông thả lui về phía sau, vừa xoay đầu đột nhiên thoáng nhìn ở chỗ sâu trong ngõ nhỏ, có một bóng người loé lên.

Cậu lập tức đuổi theo.

Không bao lâu, Phường Tri Hành nhìn thấy một người đàn ông trung niên tóc tai bù xù, dáng vẻ thất hồn lạc phách.

“Đứng lại!”

Thân hình Phường Tri Hành nhoáng lên, chắn trước mặt người đàn ông trung niên.

“Ai nha, thật tốt quá, cuối cùng gặp được một người sống!”

Người đàn ông trung niên vừa nhìn thấy Phường Tri Hành, không có bất kỳ kinh hoảng ngược lại là vui mừng quá đỗi.

Hắn đi tới, hai tay bắt lấy bả vai Phường Tri Hành, kích động hỏi: “Người có nhìn thấy người nhà của ta không? Những người khác trong thành đi đâu rồi?”

Phường Tri Hành nhú mày hỏi ngược lại: “Người luôn ở trong thành?”

Người đàn ông trung niên gật đầu nói: “Đúng đó, ta vừa tỉnh lại thì toàn bộ người nhà không thấy, hàng xóm cũng không có ai.”

Phượng Tri Hành truy hỏi: “Trước khi người ngủ, có nhớ xảy ra chuyện gì không?”

Người đàn ông trung niên nghĩ, sắc mặt bỗng trở nên hoảng sợ kêu lên: “Ta nhớ đại quân phản tặc muốn giết đến đây, cả thành hỗn loạn, tất cả mọi người đang thương lượng cùng nhau chạy trốn. Ta và cha cũng thương lượng xong, ngày mai sẽ đi, đến quận thành.”

Phượng Tri Hành hiểu rõ, không khỏi hỏi: “Sau khi ngủ, người có nằm mơ không?”

Người đàn ông trung niên mờ mịt nói: “Hình như có nằm mơ nhưng ta không nhớ rõ.”

Phượng Tri Hành hơi trầm ngâm, đáp: “Tất cả mọi người đã chạy ra khỏi thành, người cũng trốn đi, đi từ cổng nam.”

“Cổng nam, đúng đúng, ta nên chạy thoát từ cổng nam.”

Chương 621: Pháp Tướng (1)

Người đàn ông trung niên nhớ tới cái gì, vỗ đùi, chạy về phía cổng nam.

Phượng Tri Hành theo đuôi suốt dọc đường.

Một lát sau, người đàn ông trung niên chạy tới cổng nam, trực tiếp xông ra ngoài.

“Đứng lại!”

Sĩ binh canh giữ ở bên ngoài như gặp phải đại địch, lớn tiếng quát.

Người đàn ông trung niên ngậy ngấn cả người, chột mừng rỡ nói: “Các người là binh mã triều đình phải tới hử, là tới cứu bọn ta đúng không? Phản tặc đâu, các người đuổi phản tặc đi rồi à?”

Một đám binh lính đưa mắt nhìn nhau.

“Đừng nghe hắn nói bậy.”

Lúc này, La Hừng Lượng cười sõi đi ra khỏi đám người, cao giọng quát: “Hắn là dị đoan, không thể nói lý, giết cho ta!”

Hắn ra lệnh!

Vù vù vù!

Mấy chục mũi tên đồng loạt bắn ra, giống như một trận gió mạnh mưa rào.

Người đàn ông trung niên trực tiếp trợn tròn mắt, đứng tại

chỗ, trơ mắt nhìn mưa tên từ trên trời giáng xuống, bao trùm toàn thân.

Xì xì xì ~

Người đàn ông trung niên bị vạ tiễn xuyên tâm, thân thể bay ngược ra ngoài, bị đóng trên tường thành, máu tươi bắn tung toé.

Một giọt máu tươi bắn ra ngoài, đúng lúc rơi lên mặt một binh lính.

Binh lính đầu tiên là sửng sốt, chợt hoảng sợ hét lớn: “A, ta bị máu tươi của hắn bắn trúng rồi, xong đời, ta bị nhiễm bắn, ta không sạch sẽ!”

Sĩ binh chung quanh quá sợ hãi, đều vội vàng lui về phía sau, giống như tránh né ôn dịch rời xa binh lính kia.

Sắc mặt La Hưng Lượng u ám, điều khiển con sói đi đến trước mặt binh lính, một cước đá qua.

Bốp!

Binh lính bay xéo ra ngoài, đụng vào trên tường thành, xương cốt toàn thân nhất thời gãy hết, chết tại chỗ.

Cảnh tượng này dọa tất cả binh lính cảm như hén, da đầu run lên.

La Hưng Lượng nghiêm mặt, hạ lệnh nói: “Đốt thi thể bọn họ, chôn sâu tro cốt của bọn họ.”

Sau khi hạ lệnh, 4 binh lính căng da đầu đi ra.

Bọn họ dùng vải bọc hai tay, cẩn thận nâng hai thi thể lên, đi tới đồng củi bên cạnh, ném lên, châm lửa.

Phượng Tri Hành đứng trên lầu của cổng thành, thấy cả quá

trình.

“Dị đoan à...”

Tuy cậu không rõ đến tột cùng dị đoan là chỉ cái gì, nhưng dường như La Hưởng Lượng và những người khác xem người hoặc sinh vật trong Cẩm Khu là dị đoan, muốn nhanh chóng thoát khỏi nó.

“Nơi đây không nên ở lâu, ta phải mau rời khỏi.”

Phương Tri Hành nhanh chóng suy nghĩ, rất nhanh có ý tưởng.

Cậu xoay người trở về nhà dân, yên lặng chờ trời tối.

Thời gian nhoáng cái đã tới chạng vạng, sắc trời dần dần u ám.

Lúc này, Phương Tri Hành đã thu dọn xong bọc hành lý, cậu gọi 5 mỹ nữ đến.

Sau khi im lặng một lát, Phương Tri Hành mở miệng nói: “Trước đó ta đã nói với các người, chỗ của chúng ta là một Cẩm Khu phong bế, trước mắt Cẩm Khu này đã mở ra.”

5 người Hồng Nhiễm nghe được cái hiểu cái không, các cô hiểu biết về Cẩm Khu cực kỳ có hạn.

Bản thân Phương Tri Hành cũng rất khó giải thích rõ ràng, nói đơn giản: “Tình huống hiện tại là bên ngoài có đại quân vây quanh huyện thành, mà chúng ta bị đại quân coi là uy hiếp, một khi lộ diện sẽ lọt vào vây giết của đại quân.”

Hồng Nhiễm nhú mày nói: “Là bởi vì chủ nhân bắt cóc hai vị quý công tử kia hả?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Có nguyên nhân ở mặt này, nhưng bởi vì các người là người của ta. Cho nên cũng bị liên lụy, tóm lại đại quân vừa phát hiện chúng ta, tất nhiên là giết bất luận

tội.”

5 mỹ nhân hiểu được.

Hồng Nhiễm liền nói: “Đây là mạng của bọn ta, nếu đã theo chủ nhân, sẽ phải cùng gánh vác với chủ nhân.”

Nghe thấy lời nói hết sức chân thành phát ra từ đáy lòng của Hồng Nhiễm khiến Phương Tri Hành hơi thất thần.

Nhưng cậu khôi phục lại rất nhanh, bình tĩnh nói: “Đêm khuya chúng ta sẽ chạy ra khỏi thành, sau đó rời khỏi quận Hạ Hà.”

Trên mặt của Hồng Ly sầu lo, hỏi: “Chủ nhân, đại quân vây thành, võ lực của 5 người chúng ta thấp kém, sao thoát ra ngoài được?”

Phương Tri Hành đã sớm có chủ ý về điều này, cậu cười nói: “Huyện thành Ngọc Lan lớn như vậy, số lượng đại quân dù sao cũng có hạn, không thể vòng vây mỗi một góc được.

Ta đã sớm tuần tra 4 phía tường thành, phát hiện ngoài tường thành phía thành tây là một sườn dốc rừng rậm, hơn nữa còn có địa thế phức tạp, binh lực đại quân bố trí tuần tra tương đối ít.

Chúng ta nhân lúc đêm đến, có thể lặng lẽ rời đi từ phía đây.”

Hồng Ly nghe vậy thì không khỏi thoải mái cười nói: “Thì ra chủ nhân đã sớm có đối sách, tỷ muội bọn ta chắc chắn sẽ theo sát ngài.”

Phương Tri Hành cười thoải mái rồi chuyển mắt về phía ngoài cửa.

Màn đêm dâng lên, bao phủ đại địa.

Huyện thành Ngọc Lan tĩnh mịch chìm vào trong bóng tối.

Phố lớn ngõ nhỏ trong thành không biết từ nơi nào tuôn ra từng tia sương xám lượn lờ phấp phới, cuộn cuộn không ngớt, giống như từng con rắn xám đang trườn đi.

Phương Tri Hành thản nhiên ngồi trên ghế, Hồng Nhiễm và Hồng Sa đỡ lấy cánh tay của cậu một trái một phải, rúc vào trong ngực cậu, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Chương 622: Pháp Tướng (2)

Đêm dần khuya.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, tính toán thời gian, sắp đến rạng sáng rồi.

“Chúng ta đi thôi!”

Cậu bật dậy khỏi ghế, đi ra ngoài cửa.

5 người đẹp nhắm mắt theo đuôi.

Hồng Ly đột nhiên nghiêng mắt nhìn qua căn phòng cách vách, mở miệng hỏi: “Chủ nhân, xử lý 2 quý công tử đấy thế nào?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Đợi đến khi đại quân vào thành sẽ cứu bọn họ.”

Hồng Ly gật đầu, tỏ ý biết rồi.

Hồng Nhiễm khẽ cười nói: “Quản bọn họ làm cái gì, chúng ta làm việc của chúng ta thôi.”

Phương Tri Hành gật đầu cười rồi dẫn theo 5 người đẹp bước ra khỏi căn nhà dân.

Đoàn người sờ màn đêm để đi đường.

Phương Tri Hành đã sớm dò được đường chạy thoát, quen cửa quen nẻo dẫn đường ở phía trước.

5 người đẹp nắm tay nhau đi theo phía sau cậu, một tắc cũng không rời.

Khoảng 10 phút sau, bọn họ đã đến tường thành phía tây.

Phương Tri Hành điểm mũi chân, nhẹ nhàng nhảy lên trên tường thành, bao quát ngoài thành một lượt.

Sau đó cậu nhảy trở lại, giang 2 cánh tay ra.

Hồng Nhiễm hiểu ý, chủ động ôm lấy Phương Tri Hành.

Hồng Sa cũng muốn ôm, lại bị Hồng Ly dùng cánh tay gạt ra, đoạt trước.

Phương Tri Hành cười đắc ý, ôm lấy Hồng Nhiễm và Hồng Ly bay lên trời, trực tiếp lướt qua tường thành rồi đáp xuống bên ngoài.

Sau đó cậu lần nữa nhảy lên, lướt qua tường thành, đáp xuống trong bức tường.

Hồng Mi và Hồng Sa dâng ngay cái ôm đến.

Chỉ còn lại Hồng Lộ là có động tác chậm nửa nhịp, cô bấu môi, vẻ mặt đầy ảm ức.

Phương Tri Hành cười ha ha, nhẹ nhàng nắm lấy quai hàm của Hồng Lộ, tỏ vẻ an ủi.

Sau đó cậu ôm lấy Hồng Mi và Hồng Sa vượt qua tường thành, rồi đặt bọn họ xuống.

Liên tục vận chuyển 4 người không tốn sức chút nào.

Phương Tri Hành dừng lại, nhìn quanh 4 phía, sau khi xác nhận an toàn, lúc này mới lần nữa nhảy vào bên trong bức tường.

Hồng Lộ giương mắt, đã không chờ đợi được nữa, cô vội vàng dâng cái ôm đến.

Phương Tri Hành cười ôm lấy cô, bế công chúa.

Cậu đang muốn nhảy lên thì reng reng reng!

Bất ngờ, nơi nào đó truyền đến tiếng chuông lay động, lao xao.

Phương Tri Hành giật mình, cậu nhìn quanh mình, nghiêng tai lắng nghe.

Hồng Lộ đột nhiên mở miệng nói: “Hình như là chuông của Hồng Ly.”

“Hồng Ly?”

Phương Tri Hành chớp mắt, nhú mào, cậu chẳng bao giờ chú ý đến trên người của Hồng Ly có chuông.

Trong khoảng thời gian sống chung, cậu chưa nghe qua tiếng chuông.

Hồng Lộ vội vàng nói: “Chuông của Hồng Ly được chế tạo riêng, cô ta muốn chuông reo thì chuông mới reo, không muốn nó reo thì lắc thế nào cũng không reo lên được.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu kinh ngạc nói: “Lẽ nào Hồng Ly bọn họ gặp phải nguy hiểm?”

Cậu nghĩ đến đây thì không dám nán lại nữa, mà lướt thân kéo thẳng lên.

Dù cậu nóng ruột nhưng cũng không trực tiếp lướt qua tường thành, mà là đáp lên trên tường thành, cẩn thận quan sát bên ngoài.

Đôi mắt màu đỏ máu quét xuống phía dưới tường thành.

Nhưng vừa nhìn!

Trong lòng của Phương Tri Hành hơi hồi hộp, chỗ mà cậu đặt 4 người Hồng Nhiễm dưới tường thành, lúc này chỉ có 2 bóng dáng nằm trên mặt đất, trên người còn chảy máu.

Đồng Tử Xích Huyết của Phương Tri Hành chỉ có thể nhìn được khí huyết Lang Yên, không rõ cụ thể là ai.

Cậu nháy ngay xuống, định thần nhìn lại, Hồng Nhiễm và Hồng Sa đã ngã trên mặt đất.

Lòng ngực của Hồng Nhiễm đỏ ngầu, máu chảy như suối.

Cô đang che ngực lại, mặt không còn chút máu, miệng càng không ngừng nôn ra máu.

Hồng Sa thì thảm hại hơn, bị người ta cắt cổ, sắp không sống nổi nữa.

Hô hấp của Phương Tri Hành ngừng lại, cậu nhanh chóng ôm lấy Hồng Nhiễm hỏi: “Là ai làm hại người?”

“Chật... hức...”

Hồng Nhiễm không thể nói chuyện, cô hộc ra máu, chặt vật giơ tay lên chỉ về một phương hướng.

Sau đó tay cô không còn sức hạ xuống, ngã vào trong lòng của Phương Tri Hành, nhắm mắt lại.

Phương Tri Hành hít một hơi khí lạnh, lạnh lùng nhìn về phía mà Hồng Nhiễm chỉ.

Có 4 bóng dáng bước ra phía sau một cái cây lớn.

Phương Tri Hành liếc mắt đã nhận ra bọn họ, đó là là La Lập Phu, Tù Giới Phúc, Hồng Ly và Hồng Mi.

Lúc này Hồng Ly vênh váo tự đắc, cười giễu.

Hồng Mi thì cúi đầu, trên mặt đầy vẻ xấu hổ.

Phường Tri Hành buông Hồng Nhiễm xuống, sợ hãi trên mặt cậu đã biến mất tăm, bình tĩnh nhìn lấy 4 người La Lập Phu, thần nhiên mở miệng nói: “Quận trưởng đại nhân, bọn họ đều nhập ngài từ lúc nào vậy?”

La Lập Phu cười gằn nói: “Ngay từ lúc đầu bọn họ đã là người của ta, ta cho bọn họ tự do, tiền tài, công pháp, thì bọn họ tất nhiên phải quy thuận ta.”

Phường Tri Hành không có bất kỳ bất ngờ nào cả, cậu gật đầu nói: “Ta từng nghĩ có thể bọn họ đã sớm bị ngài mua chuộc, nếu đã như vậy, tại sao Hồng Nhiễm và Hồng Sa phải chết chứ?”

Không đợi La Lập Phu trả lời, Hồng Ly đã giành trả lời trước: “2 bọn họ chết chưa hết tội, chết đáng đời, vậy mà lại động chân tình với người, muốn khăng khăng đi theo người, còn khuyên ta và Hồng Mi cùng nhau phản bội.”

Chương 623: Hồn chiến (1)

Hừ, 2 kẻ ngu ngốc!

2 người họ đúng là bị mỡ heo che mờ mắt, chạy trốn về phía trời xa với người có gì tốt chứ? Thứ mà quận trưởng đại nhân ban cho bọn ta là vàng ròng bạc trắng đấy!”

Phương Tri Hành căng da mặt, chậm rãi quay đầu đi, hỏi: “Hồng Lộ, còn người thế nào?”

Hồng Lộ kinh hoảng, ấp úng nói: “Ta, ta...”

Hồng Ly ngắt lời nói: “Hồng Lộ chỉ là gặp dịp chơi với người mà thôi, cô ta cũng chướng mắt người lắm.”

Phương Tri Hành gật đầu, đã hiểu rõ, đột nhiên cười giễu nói: “Hồng Ly, người hãy nhớ kỹ tất cả mọi thứ đều là do người gieo gió gặt bão.”

Hồng Ly cười giễu nói: “Bọn cướp như người vẫn là nên nghĩ thêm cho bản thân đi, không cần phải lo lắng cho bọn ta.”

Phương Tri Hành nghiêng mắt nhìn La Lập Phu, bật cười nói: “Quận trưởng đại nhân, bây giờ ngài có thể nói cho bọn họ biết kết cục là gì rồi.”

Khóe miệng của La Lập Phu co giật.

3 người Hồng Ly kinh ngạc nghi ngờ, hoàn toàn không hiểu Phương Tri Hành có ý gì.

Sau một khắc thì nghe thấy La Lập Phu dặn dò: “Được rồi, nơi này không còn chuyện của các người nữa, bây giờ các người hãy

nhANH chóng vào thành, cứu con trai ta và Tùy Diên Thanh ra ngoài đi.”

3 người HỒNG Ly nhìn nhau rồi đáp lại: “Rõ.”

3 người họ lại nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, bước nhanh về phía cửa phía tây.

La Lập Phu xoa 2 tay, trên trán nổi lên gân xanh, lạnh lùng hỏi: “Dị đoan của người rốt cuộc có lai lịch gì, ai cho người lá gan dám động vào con trai của ta?”

Phương Tri Hành đi về phía trước mấy bước, mặt mũi biến hóa một trận, nhanh chóng biến thành một dung mạo khác.

La Lập Phu và Tùy Giới Phúc nhìn chăm chú, đồng tử của 2 người họ đều co rụt lại, mơ hồ cảm giác gương mặt đó hơi quen mắt.

Chắc chắn bọn họ đã gặp qua ở đâu đó, chỉ là nhất thời không nhớ ra được.

“Lẽ, lẽ nào người là...”

Tùy Giới Phúc đột nhiên giật mình, ngạc nhiên nói: “7 năm trước, người từng đại chiến với tà tăng Phá Giới ở cổng nam quận thành, người đấy chính là người đúng không?”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi vểnh lên.

“Cái gì, là hản ư?”

Sắc mặt của La Lập Phu thay đổi, khó tin được.

Bởi vì ông nhớ rất kỹ người mà 7 năm trước bị tà tăng Phá Giới áp chế khiến ông bất ngờ đã chết rồi.

Chẳng qua sau đó thi thể của cậu không cánh mà bay.

Đương nhiên, khi đó tường thành sắp sụp đổ, rất nhiều người bị chôn vùi dưới đồng phế tích, không còn hài cốt.

La Lập Phu nghi ngờ người đó cũng bị vùi lấp, sau đó cũng không giải quyết được gì.

Tuyệt đối không ngờ...

“Người, người vẫn chưa chết?”

La Lập Phu không khỏi nghi ngờ cuộc đời: “Ta rõ ràng đã chém đứt cơ thể của người, người không thể vẫn còn sống được”

Phương Tri Hành cười giễu rồi lãnh đạm nói: “Như ngài nói, ta là dị đoan, có thể làm được chút chuyện không tầm thường cũng là hợp tình hợp lý, đúng không? Nhưng quận trưởng đại nhân của ta ời, con trai của ngài đang ở trong Cẩm Khu, hẳn cũng được xem là dị đoan à?”

Cậu vừa nói ra lời này!

La Lập Phu và Tùy Giới Phúc không khỏi giật tím mặt.

“Chết tiệt, người hại thảm con ta rồi!”

La Lập Phu đằng đằng sát khí, hất tay cởi bỏ y phục, dưới bộ xương sườn mọc ra 8 chi dài, trên mặt mọc ra 8 con mắt chớp động, trông rất khiếp người.

Dường như đồng thời, Tùy Giới Phúc cũng hóa yêu, cơ thể hắn biến hóa càng kịch liệt hơn.

Chỉ thấy toàn thân hắn bành trướng cao hơn 5 mét, đầu hổ, cánh tay hổ, trên làn da bao trùm lớp lông hổ màu đỏ, hoa văn rất đẹp, uy phong凛冽.

Vù vù!

Hàng lông mi của Tùy Giới Phúc bốc cháy, 2 móng vuốt hổ cực lớn cũng thiêu cháy.

Lửa cháy hừng hực chiếu ra xung quanh sáng như ban ngày.

“Dị đoan, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!”

La Lập Phu và Tùy Giới Phúc cắn răng, tròng mắt nứt ra, oán hận nồng nặc quả thật đến tột đỉnh.

Nhưng khoảnh khắc Phương Tri Hành dứt lời, đột nhiên nhảy lên tại chỗ, vèo một cái, đáp lên trên tường thành.

“Trốn chỗ nào!”

“Thiên la địa võng!”

La Lập Phu nhanh chóng búng ngón tay, trong chốc lát bện ra một mạng lưới lớn vung về phía bầu trời, sau đó bao phủ xuống.

Phương Tri Hành ngẩng mạnh đầu lên, Đồng Tử Xích Huyết chiếu ra một mạng lưới lớn gần như trong suốt xé rách bầu trời đêm, bao trùm về phía không gian xung quanh.

Bóng dáng của cậu tăng vọt, giậm mạnh chân.

Ầm ùng ùng!

Tường thành tan nát, sụp đổ xuống.

Phương Tri Hành rơi xuống, nhoáng một cái đã đáp vào trong tường thành.

La Lập Phu nhanh chóng thu lưới nhưng lại nhào hụt, tổn công vô ích.

Ông trừng mắt nhìn Phương Tri Hành làm cá lọt lưới, trượt khỏi lưới chạy ra ngoài.

“Chết tiệt, người cút ra đây cho ta!”

La Lập Phu hỗn hển, chửi ầm lên.

“Khốn kiếp, người ra đây đấu đờn với ta đi!” Tùy Giới Phúc cũng giận không kìm được.

“Ha ha, có bản lĩnh thì các người vào thành đánh với ta đi.”

Phường Tri Hành đắc ý, ngoắc ngón tay khiêu khích bọn họ.

La Lập Phu tức giận muốn chết, ông đau đầu nóng não, lao nhanh ra ngoài.

Chương 624: Hồn chiến (2)

“Đại nhân!

Tùy Giới Phúc khiếp sợ, không ngừng kéo La Lập Phu lại.

May mà bóng dáng của hắn khổng lồ, hơn nữa tốc độ cũng nhanh, nếu không La Lập Phu sẽ thật sự chạy vào trong thành.

La Lập Phu được khuyên nhủ thì dừng lại đứng trên đồng phế tích, thở hổn hển quát lớn: “Người không thoát được đâu, bọn ta sẽ nhanh chóng giết vào thành.”

Phương Tri Hành cười giễu: “2 người chẳng qua là bọn chuột nhắt nhát gan, kêu gào cái rầm gì, trước khi trời sáng ta chắc chắn có thể giết ra ngoài đây.”

La Lập Phu quát lên: “Người thử xem.”

Phương Tri Hành liếm đầu lưỡi, đột nhiên xoay người rời đi, biến mất ở trong bóng tối.

Không bao lâu sau, ở cửa đông!

Có 2 cao thủ trấn giữ cửa đông.

Đó là phó môn chủ Tống Hữu Xuân của Huyền Hỏa môn cùng với gia chủ Lãnh Khánh Lập của Lãnh gia, một trong tam đại tiểu môn phiệt của quận Hạ Hà.

Môn nhân Huyền Hỏa và thành viên dưới trướng của Lãnh gia đều nhận được cùng mệnh lệnh.

Mặc kệ người ra khỏi thành là ai, gặp là giết, giết chết không

luận tội.

Lúc này, một bóng dáng cao lớn đột nhiên xông ra từ cửa đông.

“Chật, có người chạy ra khỏi thành!”

“Đó là dị đoan, cẩn thận dị đoan!”

Chỉ một thoáng, cửa đông đã rối loạn từng bừng!

Mọi người không khỏi nín thở.

Vút vút vút, một đội mũi tên bay về phía cửa đông.

Phương Tri Hành phốt lờ mũi tên tập kích đến, nhoáng một cái, hung hăng xung về phía đám người.

Cậu vung bảo đao Đồ Long, ánh đao liên tục chớp động, cực bén, chém sắt như chém bùn.

“Ta là dị đoan, ai đụng đến ta thì người đấy sẽ bị nhiễm lấy!”

Phương Tri Hành vừa chém người vừa hét lớn.

Lời của cậu giống như là cấp cao cảnh cáo bọn họ hết lần này đến lần khác.

Mặc dù không thể trực tiếp chạm vào dị đoan.

Mọi người bị mấy tiếng rống lớn của Phương Tri Hành khiến cho tâm hoảng ý loạn, không dám công kích gần.

Kết quả có thể nghĩ, đao pháp của Phương Tri Hành sắc bén tàn nhẫn, lạnh lùng vô tình, hung tàn gặt được cái mạng nhỏ của bọn họ.

Một đao mang đi 3-4 người, máu thịt văng tung tóe, thi thể khắp mặt đất.

“Dừng tay lại!”

Tổng Hữu Xuân và Lãnh Khánh Lập đột nhiên vọt ra ngoài, 2 người họ vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ, lướt thân giết đến.

Tổng Hữu Xuân cầm lấy mã tấu, cơ thể của hắn cấp tốc bành trướng cao đến 3,5 mét, cánh tay phải biến thành tay hổ, móng vuốt hổ chộp lấy mã tấu.

Phù một cái, mã tấu chợt dừng đứng, biến thành một thanh đại đao hỏa diễm.

“Huyền Hỏa Thần Đao!”

Tổng Hữu Xuân nhắm về phía của Phương Tri Hành.

“Đánh hay lắm!”

Khỏe miệng của Phương Tri Hành nhếch lên, mặt lộ ra vẻ khinh thường, cơ thể của cậu nhanh chóng phồng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy, trong nháy mắt cao đến 5 mét, cơ bắp vất ngang, tản ra cảm giác áp bách kinh khủng.

3 xúc tu máu dài hơn 7 mét múa lượn, lượn lờ ở phía sau của Phương Tri Hành.

“A!”

Đồng tử của Tổng Hữu Xuân vọt nhanh về phía trước co rút lại, trong lòng thầm kêu không ổn.

“Các người đi chết hết cho ta!”

“Cơn Giận Huyết Ma!”

Phương Tri Hành bộc phát lửa giận trong lòng, 3 xúc tu máu như có một tia ý thức nhắm về phía Tổng Hữu Xuân, hoặc là nện xuống, hoặc là quất 2 bên như roi.

Tống Hữu Xuân gấp gấp dừng lại, trong lúc vội vàng, hắn dựng đại đao hỏa diễm lên rồi cắm xuống mặt đất.

Vù!

Đại đao hỏa diễm cháy bùng, thế lửa hừng hực lan ra ngoài, bao trùm lấy toàn thân của Tống Hữu Xuân.

Hỏa diễm lên như điều gặp gió, hình thành một bó đuốc lửa.

Bịch!

2 xúc tu máu đồng thời nện xuống, dường như không dám trực tiếp chạm vào ngọn lửa, mà đáp xuống 2 bên của ngọn lửa, cách xa nhau 1-2 mét.

Tống Hữu Xuân bị kẹp ở giữa 2 xúc tu máu, không có bất kỳ tổn thương nào cả.

Trong lòng hắn không khỏi vui mừng, muốn bạo lui.

Nhưng chớp mắt, trong không khí truyền đến một luồng sức mạnh không cách nào nói rõ được, như sóng to gió lớn trùng kích từ 2 phía lên trên người hắn.

Lực đạo kinh khủng ít nhất cũng 50 vạn cân!

“Đừng, đừng mà!”

Tống Hữu Xuân phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, đầu tiên là thất khiếu chảy máu, sau đó là thân thể bị đè ép, “đùng” một tiếng, toàn thân nổ tung.

“Tống lão đệ!”

2 mắt của Lãnh Khánh Lập trừng lớn, lộ ra biểu cảm như gặp quỷ vậy.

Tổng Hữu Xuân tốt xấu gì cũng là phó môn chủ của Huyền Hỏa môn, thành danh đã lâu, chiến lược không thể xem thường.

Hắn làm thế nào cũng không ngờ, chỉ vừa đối mặt...

Giết ngay lập tức!

Tổng Hữu Xuân bị giết ngay lập tức!

Nhưng điều này vẫn chưa kết thúc, ào ào ào~

Đột nhiên tiếng nước máu dội ngược vang lên trong thế giới.

Lãnh Khánh Lập giật mình, nhìn kỹ, kinh ngạc phát hiện nước máu trên mặt đất, sương máu trên không trung, tất cả đều chảy về phía chân Phương Trí Hành.

Toàn thân Phương Trí Hành run lên, hút hết số máu tươi đó.

Ba xúc tu màu máu lơ lửng dài ra một đoạn.

“Dị đoan, người dám!”

Đúng lúc này, La Lập Phu và Tùy Giới Phúc nghe thấy động tĩnh chạy tới.

Phương Trí Hành cười hả hả, cậu quay người bỏ đi, vèo một cái lao vào trong thành, biến mất không thấy tăm hơi.

Chương 625: Tích Hỏa (1)

Cậu nhanh chóng đi ngang qua phố lớn, chạy về phía Bắc môn gần đó.

Người trấn giữ Bắc môn là gia chủ của hai tiểu môn phiệt khác ở quận Hạ Hà.

Từ Dực Minh!

Lã Hiếu Tự!

Lúc này, bọn họ đã nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt vang lên chỗ đông môn, bọn họ đi ra khỏi doanh trại.

Lã Hiếu Tự ngẩng đầu nhìn, trong đêm tối không nhìn thấy gì, phân phó: “Người đâu, mau đến đông môn xem có chuyện gì vậy?”

Một thuộc hạ lĩnh mệnh chạy đi.

Không lâu sau...

Cùng với âm thanh ê răng, Bắc môn được mở ra từ.

Đám Lã Hiếu Tự ngay lập tức cảnh giác, giống như đối mặt với kẻ thù lớn, trái tim nhảy lên đến tận cổ họng.

Chỉ thấy!

Một thân hình lực lưỡng bước ra, cao 5 mét, đỉnh đầu gần như chạm vào cổng, mang đến cảm giác thị giác cực kỳ mạnh mẽ cho người khác.

Phía sau thân hình, rõ ràng là ba xúc tu màu máu dữ tợn đáng

sợ đang đung đưa.

Đôi mắt Phương Trí Hành đỏ ngầu, cậu giống như một ma thần bước ra từ ma vực, giáng xuống trần gian.

Da đầu Lã Hiếu Tự tê dại, hốc mắt trũng to, nhất thời ngây người.

Tim Từ Dực Minh đập lệch một nhịp, kinh ngạc hỏi: “Người, người là ai?”

Phương Trí Hành lạnh lùng quét mắt một vòng, không nói nhảm, vung ba xúc tu màu máu, hung hăng triển khai tấn công.

Ba xúc tu màu máu giơ cao, nhanh chóng đập xuống.

Ầm!

Một đập, mặt đất rung chuyển!

Những người bị đập trúng, biến thành một bức ảnh, máu thịt be bét trong nháy mắt .

Những người không bị đập trúng, cũng bị cuốn vào cơn lốc kinh hoàng của phiên bản nâng cấp Thiên La Bạo Sát Kinh.

Dưới Cửu Ngưu cảnh, dù người là Ngũ Cầm cảnh, kết cục cũng không có gì khác biệt.

Ầm ~ ầm ~ ~

Cơ thể bọn họ nổ tung, hóa thành một đám sương máu, sau đó bay về phía xúc tu màu máu, dung nhập vào trong.

Sau khi xúc tu màu máu hút máu, tiếp tục trở nên thô to mạnh mẽ hơn, đồng thời không ngừng duỗi dài ra.

“Khốn nạn!”

Từ Dực Minh lập tức tái mặt, hấn tận mắt nhìn thấy hai tâm phúc của mình bị giết ngay lập tức, không còn một mảnh xương.

Hắn ngẩng đầu lên, thân thể nhúc nhích, hai cánh tay duỗi ra, biến thành một đôi cánh thịt.

Hai chân hắn xoắn lại với nhau, nhanh chóng mọc ra phía sau, lại biến thành một cái đuôi rắn dài.

“Hóa Yêu - Song Dực Xà Vương!”

Từ Dực Minh há miệng, hai chiếc răng nanh dài và nhọn lộ ra, khuôn mặt méo mó như rắn.

Chỉ thấy hắn cuộn nửa thân dưới lại, hai cánh thịt rung lên, đột nhiên bay lên, bay lên giữa không trung.

Ánh mắt Phương Trí Hành lóe lên, vung một xúc tu màu máu quét qua.

Từ Dực Minh không chịu yếu thế, hắn từ trên cao nhìn xuống, vung đuôi rắn, cũng quét xuống.

Bùm ~

Cùng với một tiếng nổ lớn, đuôi rắn và xúc tu màu máu va chạm mạnh vào nhau, sau đó quấn lấy nhau, siết chặt lẫn nhau, giống như một sợi dây thừng.

“Chỉ có 45 vạn cân sức mạnh mà thôi!”

Phương Trí Hành cười lạnh, cậu tỏ vẻ khinh bỉ.

Ba danh môn hào tộc ở quận Hạ Hà, tuy bọn họ cũng được tôn là tiểu môn phiệt, nhưng thực lực của gia chủ cùng với nền tảng gia tộc còn kém xa tám tiểu môn phiệt ở quận Thanh Hà.

Cao thủ thực sự ở quận Hạ Hà chỉ có La Lập Phu và Tùy Giới

Phúc mà thôi.

Phương Tri Hành cười lạnh lùng, đột nhiên xúc tu màu máu dùng sức, kéo Từ Dực Minh từ trên cao rơi xuống, đập vào đám người bên dưới.

“A~”

Đám đông ngẩng đầu lên kinh hãi, trơ mắt nhìn Song Dực Xà Vương đập xuống.

Ầm!

Mặt đất rung chuyển dữ dội, một rãnh sâu hoắm dài ngoằng xuất hiện.

Từ Dực Minh lún sâu trong bùn đất, người dính đầy máu thịt tan nát.

“Thật là sức mạnh kinh người!”

Khuôn mặt hắc tràn ngập nỗi kinh hoàng tột độ.

Sau khi tiếp xúc với những xúc tu màu máu ấy, một luồng sức mạnh vô hình đã thấm vào bên trong cơ thể hắc, khiến cho khí huyết sôi trào, toàn thân khó chịu.

Sau đó, hắc lại bị đập một cái, khiến hắc nhất thời hoang mang lúng túng.

Nhưng Từ Dực Minh cũng không phải dạng vừa, dù sao hắc cũng là gia chủ của một tiểu môn phiệt.

Ngay lập tức, cổ Từ Dực Minh khẽ động, vươn ra, để lộ răng nanh, hung hăng cắn vào xúc tu màu máu.

Nanh độc đâm vào thịt, nọc rắn ào ạt tràn vào trong xúc tu màu máu.

Phượng Tri Hành lập tức cảm thấy một cơn tê dại ập đến.

Phải nói rằng, tác dụng của nọc rắn chủ yếu là tấn công máu và thần kinh, thực sự chính là khắc tinh của xúc tu màu máu.

Trong lòng Phượng Tri Hành hơi lo lắng, nhưng cậu nhanh chóng cảm thấy yên tâm.

Cậu cảm nhận được nọc độc rắn được tiêm vào xúc tu màu máu nhanh chóng bị hòa tan.

“Máu của ta là dị huyết, bản thân vốn đã chứa kịch độc thiên sát, hơn nữa ta đã từng hấp thụ huyết rắn, đã sớm sinh ra kháng thể với nọc độc rắn rồi.”

Phượng Tri Hành chặc một tiếng, cậu giơ cao xúc tu màu máu, đưa Từ Dực Minh lên giữa không trung.

Ngay sau đó, hai xúc tu màu máu khác vung lên, đồng thời đập vào Từ Dực Minh.

“Hừ, người nghĩ ta sẽ để người được như ý à?”

Chương 626: Tích Hỏa (2)

Từ Dực Minh không dám chống cự, đột nhiên vỗ cánh bay lên cao.

Tuy nhiên, xúc tu màu máu đã siết chặt thân rắn của hắn, quấn chặt không buông.

Từ Dực Minh nhất thời không thể thoát ra được.

Trong lòng hắn lập tức vô cùng sốt ruột, có chút không hiểu, nọc độc rắn của mình vốn vô cùng lợi hại, tại sao lại không phát huy một chút tác dụng nào.

Bùm bùm bùm!

Hai xúc tu màu máu khác ập đến, đánh tới tấp vào đầu và mặt hắn, đánh liên tục không ngừng.

“Dừng tay!”

Lã Hiếu Tự đã quan sát trận chiến một lúc, hắn vốn tưởng rằng có Từ Dực Minh ra tay, chỉ cần tiêm nọc rắn vào cơ thể đối phương thì có thể kết thúc trận đấu.

Nào ngờ, Phương Tri Hành càng đánh càng hăng, không hề bị ảnh hưởng bởi nọc rắn.

Lã Hiếu Tự không thể kìm nén được nữa, hắn thở ra một hơi trắng, ngưng tụ băng sương trên hai lòng bàn tay.

Đột nhiên hắn nhẩy cao, áp sát xúc tu màu máu đang quấn lấy Từ Dực Minh, vỗ một chưởng lên đó.

Ngay lập tức!

Một luồng hàn khí lạnh thấu xương lan tỏa.

Một lớp băng sương nhanh chóng đông lại trên xúc tu màu máu.

Dòng máu cuồn cuộn cũng theo đó chậm lại, dần dần đông cứng thành băng.

Phương Tri Hành nhướng mày, không khỏi có chút cảm thán.

Đúng là tiểu môn phiệt, bọn họ thật sự có chút bản lĩnh.

“Một chút hàn khí này, vẫn chưa thể làm gì được ta.”

Phương Tri Hành không đổi sắc mặt, thúc đẩy dị huyết mạnh mẽ điên cuồng chảy trong cơ thể, cuốn trôi những chỗ bị đóng băng.

Dị huyết như thủy triều, mang theo nhiệt huyết sục sôi, nhanh chóng làm tan chảy tất cả băng giá.

Ngay sau đó, một xúc tu màu máu đập về phía Lã Hiếu Tự.

“Ồ, sao không thể đóng băng hẳn?”

Lã Hiếu Tự trong lòng kinh hãi, lộn người nhảy lên, bật ra xa, lướt ngang qua xúc tu màu máu.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn chỉ cảm thấy một luồng lực chấn động ập đến, khiến khí huyết trong cơ thể hắn quay cuồng, rối như tơ vò.

Lã Hiếu Tự rơi xuống đất, bước chân loạn choạng, không thể đứng vững.

Hắn đột ngột ngẩng đầu lên, trong ánh lửa lập lòe, một bóng

đen bao trùm xuống nhanh như chớp.

“A chuyện này!”

Trong lòng Lã Hiếu Tự kinh hoảng, nghĩ cũng không nghĩ, hần quỳ xuống đất, hai tay cũng chống xuống đất.

Hàn khí đáng sợ tỏa ra từ trên người hần.

Một bức tường băng nhanh chóng được dựng lên xung quanh người hần, hình kim tự tháp, bảo vệ toàn thân hần ở.

Xúc tu màu máu âm âm đập xuống, khi sắp đến gần đột nhiên biến thành cuốn lấy.

Kim tự tháp băng ngay lập tức bị cuốn chặt.

Xúc tu màu máu bao bọc lấy kim tự tháp băng, ma sát qua lại.

Sức mạnh của Cơn Giận Huyết Ma liên tục không ngừng được giải phóng.

Không lâu sau, rắc rắc rắc!

Kim tự tháp nứt ra, những vết nứt dày đặc xuất hiện trên bề mặt.

Sắc mặt Lã Hiếu Tự vô cùng khó coi, hần liều mạng giải phóng hàn khí, duy trì kim tự tháp không đổ.

Cùng lúc đó!

Từ Dực Minh càng khó chịu hơn, một mình hần phải đối mặt với sự tấn công của hai xúc tu màu máu, hần liên tục bị đánh, máu mũi rỉ ra.

“Dị đoan!”

Bỗng nhiên, một tiếng gào to văng vẳng vang lên, chính là La Lập Phu và Tùy Giới Phúc đang nhanh chóng lao đến.

Phương Tri Hành liếc xéo bọn họ, không chút do dự, từ bỏ việc tấn công Lã Hiếu Tự.

Ba cái xúc tu màu máu đồng thời tấn công Từ Dực Minh, sau khi quần lại, cái xúc tu màu máu thứ ba đã siết chặt cổ Từ Dực Minh.

Răng rắc!

Một tiếng xương gãy bất chợt vang lên.

Toàn thân Từ Dực Minh cứng đờ, hai con người gần như lồi ra, sau đó cổ hắn bị kéo dài, đứt lìa.

Xúc tu màu máu quấy mạnh, chấn động một cái!

Ầm!

Toàn thân Từ Dực Minh nổ tung, hóa thành sương máu dày đặc, dung nhập vào ba xúc tu màu máu.

Trong nháy mắt, ba xúc tu màu máu đều dài đến 10 mét!

“Từ gia chủ!”

La Lập Phu hoảng hốt tái mặt, tu vi của Từ Dực Minh đã gần đến Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, không ngờ với thực lực của hắn, lại có thể bị dị đoan sát hại tàn nhẫn.

Tùy Giới Phúc chứng kiến cảnh này, một cỗ hàn ý cực lớn dâng lên trong lòng.

Tuy tu vi của hắn đã đạt đến hậu kỳ Cửu Ngưu cảnh, mạnh hơn Từ Dực Minh không ít.

Nhưng muốn giết chết Từ Dực Minh trong thời gian ngắn như vậy, lại rất khó làm được.

Hắn nhìn ba xúc tu màu máu khổng lồ kia, vẻ kiêu dè tràn ngập trong mắt.

Phương Tri Hành nhếch mép, vẻ giễu cợt tràn ngập trên khuôn mặt.

Đột nhiên cậu lùi lại, lách người trở về trong cổng thành.

Khi rút lui, ba xúc tu màu máu rơi xuống đất, tùy ý quần lầy đám đông.

Ngay lập tức, có mười mấy người bị tóm lấy, cuộn lên rồi bị kéo vào trong thành.

“Quận trưởng đại nhân, ta muốn đi, ngài có thể ngăn cản ta à?”

Phương Tri Hành tức giận nhìn La Lập Phu, vừa nói vừa vung ba xúc tu màu máu.

Mười mấy người kia hét lên, bay ra ngoài, bọn họ giống như những quả bom người đập vào La Lập Phu và Tù Giới Phúc.

“Tên khốn nạn!”

La Lập Phu giận dữ không kiềm chế được, nhanh chóng giăng một tấm lưới lớn trước mặt.

Chương 627: Phật Pháp (1)

Mười mấy người lao đến, xuyên qua tấm lưới.

Ngay sau đó, những đường máu đan xen ngang dọc nhanh chóng xuất hiện trên người bọn họ.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Mười mấy người đồng thời bị xé xác, biến thành vô số những miếng thịt nhỏ li ti rơi xuống đất.

Mỗi miếng thịt chỉ to bằng quân mạc chược!

Đây chính là sát chiêu khủng khiếp của &LTThiên La Mật Kinh>, cắt xẻ vạn vật!

La Lập Phu giết chết mười mấy người trong phút chốc mà không hề chớp mắt.

Ông nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành, nhưng thấy Phương Tri Hành lại biến mất trong bóng tối.

“Tiếp theo hẳn sẽ đi đâu?” Tùy Giới Phúc nhìn thấy mà phát hoảng, sốt ruột hỏi.

La Lập Phu suy đoán: “Xem ra hẳn muốn tấn công bốn cổng thành, khiến chúng ta mệt mỏi chạy loạn rồi tìm cơ hội trốn ra khỏi thành.”

Ông đề nghị: “Người và ta chia nhau hành động, người đến tây môn, ta đến nam môn.”

Tùy Giới Phúc hít một hơi lạnh, do dự một chút rồi gật đầu

đáp: “Được, nhưng tên dị đoan đó lợi hại như vậy, e rằng một mình ta không thể ngăn cản hẳn.”

Trong lòng La Lập Phu không khỏi buồn bực đáp: “Vậy thì ta đến nam môn trước, tìm tên Dạ phán quan kia nói chuyện.”

Tùy Giới Phúc gật đầu đáp lại, sau đó bay về phía tây môn.

Bọn họ không biết rằng, Phương Tri Hành hoàn toàn không đi đến tây môn và nam môn.

Tây môn có Tổng binh Cự Bình La Đình Ngôn trấn giữ, không dễ xông ra.

Nam môn có nữ tử bịt mắt kia, còn có Tổng binh Lang Kỳ La Hưng Lượng ở đó, càng khó xông hơn.

Mục tiêu của hắn là đông môn!

Lúc này đông môn tan hoang, Tổng Hữu Xuân đã chết, chỉ còn lại một mình Lãnh Khánh Lập.

La Lập Phu bắn một sợi tơ nhện ra, dính vào tường thành, sau đó kéo mạnh.

Sợi tơ nhện ẩn chứa độ bền và độ đàn hồi mạnh mẽ, khi thả lỏng, sức mạnh cực lớn!

La Lập Phu chỉ cần động đẩy ngón tay, người đã bay ra ngoài, lướt đi trên không trung.

Ông đi dọc theo tường thành, tốc độ nhanh hơn, khoảng cách cũng ngắn hơn, nhanh chóng đến được nam môn.

“Dạ phán quan!”

La Lập Phu đáp xuống trước một lều trại, người chưa đến tiếng đã đến, giọng nói đè nén sự nôn nóng tột độ.

Lúc này, thủ vệ bên ngoài nam môn đã sớm nghe thấy động tĩnh, đội hình nghiêm chỉnh chờ đợi.

Dạ Tử Tuyên bịt mắt, chấp tay đứng dưới ánh trăng sáng trong, nhạt như hoa cúc mùa thu không ngại gầy, thanh khiết như hoa sen không nhiễm bụi trần.

Bạch Ngưu cúi đầu chỉ lo gặm cỏ, thong dong tự tại.

Ngược lại, Tổng binh Lang Ky La Hưng Lượng mặc khôi giáp, trang bị đầy đủ súng kiếm, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Tai họa dị đoan còn hơn cả hổ dữ!

La Hưng Lượng cả ngày làm bạn với sói, người và thú hòa làm một, tâm ý tương thông, đặc biệt nhạy cảm với hơi thở nguy hiểm.

La Lập Phu vội vàng chạy đến, đi thẳng đến trước mặt Dạ Tử Tuyên.

Chưa kịp mở miệng, Dạ Tử Tuyên đã nói trước: “Có phải tên dị đoan đó muốn xông ra khỏi thành không?”

La Lập Phu vội vàng nói: “Tên dị đoan đó rất hung ác, liên tiếp xông vào đông môn và bắc môn, gây ra nhiều thương vong, Phó môn chủ Huyền Hỏa môn Tống Hữu Xuân bị hấn giết, Gia chủ Từ gia Từ Dực Minh cũng gặp hại. E rằng, dù chúng ta dốc hết sức cũng không ngăn được hắn!”

Dạ Tử Tuyên sững sờ, ngạc nhiên hỏi: “Hắn hoàn toàn có thể leo tường trốn thoát, tại sao lại cố ý náo loạn hai cổng thành, có ý nghĩa gì chứ?”

La Lập Phu giải thích: “Theo quan sát của ta, hình như tên dị đoan đó đã tu luyện một loại ma công nào đó, có thể hấp thụ huyết dịch của người khác để tăng cường sức mạnh bản thân, càng giết nhiều người thì thực lực càng mạnh.

Hắn thật sự có thể trèo tường trốn ra khỏi thành, nhưng chỉ cần ta đuổi theo, hắn nhất định khó có thể thoát thân.

Vì vậy, hắn đang rất cần tích lũy sức mạnh, thu hẹp khoảng cách thực lực giữa hắn và ta, từ đó thoát khỏi sự truy sát của ta.”

Dạ Tử Tuyên kinh ngạc hỏi: “Lần trước ta quan sát tên dị đoan đó, chắc tu vi của hắn chỉ là Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ thôi. Quận Hạ Hà rộng lớn như vậy, cao thủ mạnh hơn hắn, chắc không chỉ có một mình người đúng không?”

La Lập Phu xòe tay nói: “Không, hắn tuyệt đối chính là Cửu Ngưu cảnh trung kỳ, hơn nữa thực lực vượt trội hơn người cùng cấp, nếu không thì Tổng Hữu Xuân không thể bị hắn giết trong nháy mắt được, hơn nữa sau khi hắn hút máu, thực lực của hắn đã gần đến Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, đến mức Từ Dực Minh cũng không phải là đối thủ của hắn.”

“Không có đối thủ cùng cấp? Ngay cả gia chủ của tiểu môn phiệt cũng không phải đối thủ của hắn à?”

Dạ Tử Tuyên hơi trầm ngâm, giọng nói pha lẫn một chút dò xét và nghi ngờ, tự nói với mình: “Người ta và người đang nói đến, là cùng một tên dị đoan hả?”

La Lập Phu khẽ chớp mắt, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ còn có tên dị đoan thứ hai à? Tên dị đoan ta nói, chính là kẻ đã bắt cóc nhi tử ta!”

Dạ Tử Tuyên quả quyết nói: “Ta đã từng gặp tên dị đoan đó rồi, nếu chúng ta nói đến cùng một người, vậy thì tu vi của hắn tuyệt đối không thể là Cửu Ngưu cảnh trung kỳ.”

Chương 628: Phật Pháp (2)

La Lập Phu cau mày, không nói nên lời: “Sao lại nói vậy? Chẳng lẽ cô cho rằng ta đang nói dối cô à?”

Dạ Tử Tuyền bình tĩnh đáp: “Dị đoan ở trong Cẩm Khu đã trở thành nguồn ô nhiễm, thân tâm sa đọa, tu vi không thể nào tăng lên được nữa.”

La Lập Phu nghe vậy, nhất thời kinh ngạc không thôi, khó hiểu nói: “Nhưng, nhưng tên dị đoan đó...”

“Để ta đi xem sao.”

Dạ Tử Tuyền giơ tay lên, nhẹ nhàng vẫy một cái, Bạch Ngưu ngoan ngoãn chạy đến.

Dạ Tử Tuyền vuốt ve cổ Bạch Ngưu, mở miệng hỏi: “Tên dị đoan đó tấn công đông môn đầu tiên, đúng không?”

La Lập Phu vội vàng nói: “Đúng là đông môn.”

Dạ Tử Tuyền gật đầu nói: “Được, ta sẽ đến đông môn đợi hắn.”

La Lập Phu buột miệng nói: “Bây giờ chắc hắn đã đến tây môn rồi.”

Dạ Tử Tuyền làm như không nghe thấy, chỉ nói một câu: “Nếu ta là hắn, nhất định sẽ quay lại đánh úp.”

La Lập Phu sửng sờ đứng lặng tại chỗ.

Dạ Tử Tuyền không để ý đến ông nữa, chỉ xoay người ngồi lên

lưng Bạch Ngưu.

Bạch Ngưu như có linh tính, không cần dắt, tự mình chạy về phía đông môn, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

La Lập Phu trầm ngâm một lát, sau đó ông đuổi theo.

Sau đó, ông kinh ngạc phát hiện, với tốc độ như bay của mình, vậy mà không thể đuổi kịp Bạch Ngưu đó.

Vội vàng chạy đến đông môn, La Lập Phu lập tức hít một hơi lạnh.

Đông môn đã hỗn loạn, xác chết khắp nơi!

Nhìn ra xa, trong ánh lửa trắng bệch, những cánh tay chân đứt lìa khô héo, bị hút cạn từng giọt máu nằm la liệt khắp nơi.

Dị đoan Phương Tri Hành thật sự đã đánh úp trở lại, đại khai sát giới.

Thủ vệ đông môn đã chết và bị thương gần hết, thậm chí không nổi nhìn.

Nói thật, quận Hạ Hà chỉ là một địa phương nhỏ, với tài nguyên tu luyện ở đây, số lượng Cửu Ngưu cảnh có thể bồi dưỡng cung cấp rất hạn chế.

Mỗi một Cửu Ngưu cảnh đều có tư cách trở thành bá chủ một phương ở quận Hạ Hà, thành lập gia tộc hoặc thế lực môn phái.

Tương tự, bọn họ cũng sẽ bị các bên giám sát và kiểm chế, không thể tùy ý làm bậy.

Chỉ riêng Phương Tri Hành này, không biết hắn xuất hiện từ đâu, cũng không biết hắn có được tài nguyên tu luyện từ chỗ nào, vậy mà lại trở nên lợi hại như vậy.

Quả thực là một kẻ dị biệt!

Lúc này, một gia chủ tiểu môn phiệt khác là Lãnh Khánh Lập giống như ngồi trên đồng lửa, mặt mày xám xịt, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Dưới sự tấn công của Phương Tri Hành, Lãnh Khánh Lập uy phong lẫm liệt đã bị đánh bại hoàn toàn, hắn giống như một con chó mất chủ hoảng hốt trốn tránh, khó khăn chống đỡ.

La Lập Phu ngẩng đầu nhìn lên, bỗng nhiên phát hiện ba xúc tu màu máu sau lưng Phương Tri Hành đã biến thành bốn.

Xúc tu màu máu thứ tư chỉ dài hơn 4 mét.

Nhưng chỉ cần Phương Tri Hành hút được máu, không khó để tưởng tượng xúc tu màu máu thứ tư cũng sẽ phát triển đến 10 mét.

Cứ tiếp tục như vậy, có phải còn xúc tu màu máu thứ năm, thứ sáu xuất hiện hay không.

La Lập Phu không rét mà run, nếu để mặc tên dị đoan đó tùy ý phát triển, e rằng ngay cả ông cũng không thể áp chế được hắn.

“Khoan đã!”

Đột nhiên, Dạ Tử Tuyền nhẹ nhàng lên tiếng.

Bạch Ngưu lao thẳng đến, chắn giữa Phương Tri Hành và Lãnh Khánh Lập.

Thấy vậy, Lãnh Khánh Lập mừng rỡ khôn xiết, không cần suy nghĩ, hắn nhanh chóng lùi lại kéo giãn khoảng cách, cảm giác giống như vừa thoát chết trong gang tấc, lòng còn sợ hãi.

Phương Tri Hành cũng lùi lại, nhìn sâu vào Dạ Tử Tuyền, có chút không nhìn thấu nữ nhân bịt mắt này.

Ngay sau đó, La Lập Phu cũng chạy đến, đáp xuống bên cạnh Dạ Tử Tuyền, nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành, cơn giận ngập trời không thể kìm nén.

Khoảnh khắc tiếp theo, Dạ Tử Tuyền giơ tay lên, tháo miếng vải đỏ, để lộ ra đôi mắt tím.

La Lập Phu lập tức quay mặt đi, mặc dù ông đang đứng sau Dạ Tử Tuyền.

Phương Tri Hành cũng nhanh chóng dời tầm mắt, dùng khoeo mắt đánh giá đôi chân của Dạ Tử Tuyền, bốn xúc tu màu máu xòe ra, nghiêm túc sẵn sàng.

Nhưng giây tiếp theo, đột nhiên Dạ Tử Tuyền lên tiếng: “Người không phải dị đoan, người là ai?”

“Hả???”

Phương Tri Hành sững sờ, cười lạnh nói: “Người đầu tiên nói ta là dị đoan, chẳng phải là cô à?”

La Lập Phu cũng nhìn sang, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

Nói hắn là dị đoan là cô, nói hắn không phải dị đoan cũng là cô.

Tự mâu thuẫn với mình, đây là tình huống gì?

Dạ Tử Tuyền khẽ nheo mắt, đáp: “Ta là một người mù, không nhìn thấy mặt người, nhưng nghe giọng nói, người đúng là tên dị đoan ta đã gặp hôm đó.”

“Người mù?”

Phương Tri Hành khẽ trừng to mắt, cảm xúc sôi trào.

Đôi mắt của Dạ Tử Tuyền, chắc đã có được một loại đồng lực

kỳ lạ tuyệt vời sau khi Hóa Yêu.

Loại đồng lực này, có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không nhìn thấy, nhưng thị lực bình thường của cô vẫn chưa hồi phục.

Điều đó có nghĩa là, trên thực tế cô không biết Phương Tri Hành trông như thế nào.

Chương 629: Phật Pháp (3)

Phương Tri Hành nảy ra một ý tưởng, liền hỏi: “Nếu ta không phải dị đoan, thì sẽ như thế nào?”

Dạ Tử Tuyền nghiêm túc trả lời: “Người không phải dị đoan, thì không thuộc thẩm quyền của Giám Thiên ti, ta sẽ không nhúng tay vào chuyện của người nữa.”

Phương Tri Hành vui mừng khôn xiết, nhưng Dạ Tử Tuyền còn nói thêm: “Tuy nhiên, trước khi người đi, người phải cho ta một lời giải thích. Rõ ràng lúc trước người là dị đoan, tại sao bây giờ lại không phải nữa?”

Phương Tri Hành không nói nên lời, tức giận nói: “Sao ta biết được chứ, từ đầu đến cuối, là các người cứ khẳng khẳng vu khống ta là dị đoan. Mà này, rốt cuộc dị đoan là gì?”

Dạ Tử Tuyền im lặng một lát, cẩn thận giải thích rằng: “Khi Cấm Khu ra đời đã gây ra biến đổi thiên địa, có khí ô nhiễm sinh sôi nảy nở theo.”

“Khí ô nhiễm này vô cùng khủng khiếp, cực kỳ tà ác, có thể khiến người ta sa đọa và biến dị thành quái vật hoặc tà vật, ăn thịt con người.

Hơn nữa những người và thú vật tình cờ ở đây đều sẽ trở thành nguồn ô nhiễm, đó chính là dị đoan.

Vì người là nguồn ô nhiễm, người sẽ muốn làm ô nhiễm nhiều người hơn theo bản năng, vì vậy người sẽ tìm đủ mọi cách để thoát khỏi Cấm Khu gây họa cho thế gian.”

Phương Tri Hành nghe xong, hiểu mà cũng không hiểu, cậu kinh ngạc hỏi: “Tương tự như bệnh dịch hả?”

“Ừm, người có thể hiểu như vậy.”

Dạ Tử Tuyền đồng ý với phép so sánh này, “Trước đây người bị nhiễm bệnh dịch, từ biểu hiện của người, người không phát bệnh, nhưng Mộng Điệp đã tiếp xúc gần với người lại phát bệnh, hương tiêu ngọc vẫn.

Hơn nữa, hiện tại người đã tự khỏi một cách kỳ lạ. Nói thật với người, đây là chuyện chưa từng xảy ra.”

Phương Tri Hành suy nghĩ ngẩn ngang, cậu hỏi: “Điều kiện hình thành Cẩm Khu là gì, không thể vô duyên vô cớ mà hình thành được đúng không?”

Dạ Tử Tuyền thẳng thắn nói: “Chuyện này liên quan đến bí mật, ta không thể nói cho người biết được.”

Phương Tri Hành hừ lạnh: “Nếu cô không giải thích rõ ràng với ta, thì sao ta có thể giải thích với cô?”

Dạ Tử Tuyền suy nghĩ một lát rồi đáp: “Được, ta cho người một gợi ý.”

“Dựa theo kết quả quan sát trước đây của ta, chắc người người bị xâm thực bởi khí ô nhiễm nặng nhất.

Nói cách khác, người rất có khả năng đã tiếp xúc trực tiếp với ‘bản thể nguồn ô nhiễm’ đó.”

Bản thể nguồn ô nhiễm, nói cách khác là bệnh nhân số không, đặc biệt chỉ người đầu tiên mắc bệnh truyền nhiễm và bắt đầu phát tán mầm độc.

Tim Phương Tri Hành đập lệch một nhịp, hai người không

khởi xuất hiện trong đầu cậu.

Vương Giai Vân và Tiểu Phủ Đầu!

Cậu hỏi Dạ Tử Tuyền: “Người bị ô nhiễm, nhất định sẽ sa ngã à? Nói từ trải nghiệm của ta thì ta không sa ngã, nhưng ta sẽ nằm mơ.”

“Nằm mơ?!”

Dạ Tử Tuyền lẩm bẩm một tiếng, chậm rãi nói: “Giấc mơ của người kéo dài bao lâu?”

Phương Tri Hành cẩn thận trả lời: “Lần đầu tiên là ba năm, lần thứ hai là bảy năm, sau đó thì đồng bộ rồi.”

“Mười năm à...”

Dạ Tử Tuyền gật đầu, trầm ngâm nói: “Hiệu quả của khí ô nhiễm sinh ra sẽ khác nhau tùy theo địa điểm và người nhiễm độc tố. Sau khi người trở thành nguồn ô nhiễm, triệu chứng chỉ là nằm mơ, đây thật sự là may mắn trong bất hạnh.”

Phương Tri Hành lại nói: “Trong khoảng thời gian này, để cầu sinh, ta hết cách mới phải bắt cóc nhi tử của quận trưởng đại nhân, tổng tiền một khoản tài nguyên để nâng cao tu vi, sau đó ta không còn nằm mơ nữa.”

Ánh mắt Dạ Tử Tuyền khẽ lóe lên, nghiêm túc nói: “Tình huống của người thật sự hiếm thấy, ta chưa từng nghe thấy. Thế này đi, người đi theo ta, ta đưa người đến gặp sư phụ của ta...”

“Ha ha ha, đừng nghe lời của con kỹ nữ này!”

Bỗng nhiên, một tiếng cười lạnh lùng cắt ngang lời của Dạ Tử Tuyền.

Mọi người vô thức ngẩng đầu lên, thấy một bóng người từ

trên trời giáng xuống, ầm ầm đáp xuống đất.

Thì ra là một lão hòa thượng đầu trọc.

“Tà tăng Phá Giới!!”

Đồng tử La Lập Phu co rút lại, buột miệng ngạc nhiên thốt lên.

Tà tăng Phá Giới đột nhiên xuất hiện, gã rơi xuống cách đó không xa, nở nụ cười vô cùng vui vẻ.

Gã nhìn thẳng vào Phương Tri Hành, cười nói: “Tiểu hữu, người là người thông minh, chắc người đã nghe ra được, con kỹ nữ thối tha này toàn phun phàn, không có một câu thật lòng, người nhất định đừng để bị lừa.”

Dạ Tử Tuyền sắc mặt không đổi, đôi mắt tím sâu hơn vài phần, bình thần nói: “Tà tăng Phá Giới, đã sớm liệu được người sẽ đến. Tính tình của người nhìn như khó đoán, vui giận thất thường, nhưng sư phụ thường nói, thực ra người là một kẻ ngu ngốc, rất dễ nhìn thấu.”

Nụ cười của Tà tăng Phá Giới trở nên lạnh lùng, gã cười khẩy: “A Di Đà Phật, sư phụ người là lão kỹ nữ, người là tiểu kỹ nữ. Người nhìn cái gì mà nhìn, chỉ bằng đôi mắt mù đó, người có thể chế ngự được Bát Tí La Hán của ta à?”

Dạ Tử Tuyền không mảy không nhạt nói: “Chỉ là một đôi mắt mù, đã có thể khiến Phá Giới đại sư toàn tâm ứng phó, Dạ Tử Tuyền ta chết cũng không hối tiếc.”

Chương 630: Kinh Văn (1)

Tà tăng Phá Giới không để ý đến Dạ Tử Tuyên nữa, quay sang Phương Tri Hành, cười nói: “Tiểu hữu, những sự thật người muốn biết, ta đều biết hết. Tiểu kỹ nữ này sẽ không nói cho người biết bất cứ chuyện gì đâu, người đi theo ta, ta biết gì nói nấy, không giấu giếm chuyện gì.”

Trong lòng Phương Tri Hành chùng xuống.

Trước đó cậu mượn danh tà tăng Phá Giới để bắt cóc tổng tiền hai vị công tử quý tộc, mục đích chính là đánh lạc hướng, mượn danh nghĩa kẻ mạnh để ép La Lập Phu phải ngoan ngoãn nộp tiền chuộc.

Nhưng cậu lại không ngờ tà tăng Phá Giới cũng chạy đến góp vui.

Đêm nay, chỉ sợ cậu muốn đi cũng không đi được.

Nếu Dạ Tử Tuyên không nhúng tay vào, có lẽ cậu có thể chuồn được dưới mí mắt của La Lập Phu.

Nhưng có tà tăng Phá Giới xen vào thì khó rồi.

Vì vậy, Phương Tri Hành dứt khoát quyết định, đột nhiên cậu lui về phía trong nam môn, cười nói: “Được thôi Phá Giới đại sư, nếu ngài thật sự muốn nói cho ta biết sự thật, thì vào thành gặp ta đi.”

Nụ cười trên mặt Tà tăng Phá Giới biến mất, gã chấp tay sau lưng nói: “Tiểu hữu, người vừa bỏ lỡ cơ hội sống sót duy nhất của mình.”

Phương Tri Hành khinh thường nói: “Mạng sống của ta nằm trong tay ta, người có gan thì vào thành mà lấy.”

Tà tăng Phá Giới hừ lạnh một tiếng, thờ ơ nói: “Trong thành không có rượu, ta vào làm gì, chán ngắt.”

Gã phẩy tay áo, xoay người bước vào bóng tối, biến mất trong nháy mắt.

La Lập Phu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo, mấy lần muốn ra tay, nhưng vì hắn kiêng dè Phương Tri Hành, nên chỉ đành nhịn xuống.

Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên.

La Lập Phu quay đầu nhìn vào trong cổng thành, đột nhiên thấy ba người Hồng Ly dìu La Tuấn Kỳ và Tỳ Diên Thanh đi ra.

Năm người bước chân vội vã, nôn nóng muốn ra khỏi thành.

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, lại phát hiện Phương Tri Hành đang đứng dưới nam môn, nhất thời ngây người.

Đặc biệt là Hồng Ly và Hồng Mi, bọn họ đã hại chết Hồng Nhiễm và Hồng Sa, trong lòng sợ Phương Tri Hành trả thù, thật sự vô cùng run sợ, lông tóc dựng đứng.

Tuy nhiên, Phương Tri Hành không thèm nhìn bọn họ một cái, cậu xoay người đi vào trong thành, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Thấy vậy, ba nữ tử mừng rỡ khôn xiết, dìu hai nam nhân lao ra khỏi nam môn với tốc độ nhanh nhất.

Tuy nhiên, không có ai chạy đến đón.

Ngay cả La Lập Phu, khi nhìn thấy nhi tử ruột của mình cũng lùi lại vài bước.

Dạ Tử Tuyền lạnh nhạt mở miệng: “La quận trưởng, do dự không quyết, hối hận không kịp, nếu người không ra tay được, ta có thể thay thế.”

La Lập Phu hoảng sợ nói: “Dạ phán quan, thật sự không có cách nào cứu nhi tử ta à? Tên dị đoan đó có thể loại bỏ khí ô nhiễm, nhi tử ta nhất định cũng có thể.”

Dạ Tử Tuyền dùng giọng điệu vô cảm đáp lại: “Nếu người thật sự yêu thương nhi tử này, vậy bây giờ người hãy vào thành bắt tên dị đoan đó, đợi ta nghiên cứu rõ hắn đã làm được như thế nào, đương nhiên nhi tử của người sẽ được cứu.”

Sắc mặt La Lập Phu cứng đờ, trong lòng thầm mắng con kỹ nữ!

Phương Tri Hành đi trên đường lớn, mặt trầm như nước, dâng lên nỗi lòng.

“Ai là bản thể nguồn ô nhiễm?”

“Ta bị ai làm ô nhiễm rồi?”

“Ví dụ Vương Giai Vân hoặc là Tiểu Phủ Đầu là bản thể nguồn ô nhiễm, vậy bây giờ bọn họ đang ở đâu?”

Phương Tri Hành dừng bước, cậu đứng trên đường lớn lượn lờ sương xám, nhìn huyện thành Ngọc Lan được bao phủ bởi màn đêm, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Mấu chốt là dù nữ nhân bịt mắt hay là tà tăng Phá Giới, cái quái gì vậy, toàn là đồ người.

Thậm chí bọn họ có khả năng là cố làm ra vẻ huyền bí.

Thật sự khiến người ta không cách nào xác định chắc chắn bọn họ có thật sự biết chân tướng hay không.

Phương Tri Hành chỉ có một cái mạng, cậu sẽ không lấy mạng của mình ra để đi thử sai đâu.

Quá nguy hiểm, không liều được!

Lúc này, điều duy nhất cậu có thể xác định là “khí tức ô nhiễm” hơi tương tự với virus ở trong môi nguy sinh hóa, hoặc có lẽ tương tự với loại phóng xạ nào đó.

Bởi vì Phương Tri Hành tận mắt chứng kiến mấy con dê xảy ra đột biến, tiến hóa thành dị thú.

Bên trong Cấm Khu trải rộng dị thú.

Không hề nghi ngờ, bên trong Cấm Khu tồn tại loại phóng xạ hoặc virus nào đó, hoặc là năng lượng vượt qua tưởng tượng có thể xúc tiến sinh vật tiến hóa nhanh hơn.

Mà trong lúc vô tình, Phương Tri Hành đã khiến bản thân tạm thời miễn dịch với sự công kích xâm hại của virus hoặc là phóng xạ.

Nói theo cách đơn giản là thích ứng sinh tồn!

Phương Tri Hành đã thích ứng được hoàn cảnh của Cấm Khu Ngọc Lan.

“Ừm, nữ tử bị mất và tà tăng Phá Giới đều không dám vào thành, nói rõ trong thành tồn tại thứ khiến bọn họ kiêng kỵ...”

Phương Tri Hành nghĩ lại rồi đột nhiên giật mình.

“Được được được, các người thích thách đố đúng không, ta đây sẽ đào 3 thước, lật tung nơi này lên, ta không tin là không tìm ra kẻ đầu sỏ.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng có tính toán, cậu vung 4 xúc tu máu quét về phía 2 bên đường.

Chương 631: Kinh Văn (2)

Ầm ùng ùng!

Công trình kiến trúc thành hàng không chịu nổi một kích, đều như giấy dán, bị kẹp lấy xúc tu máu hơn 10 vạn cân sức mạnh, quét nhẹ qua khiến tường đổ nhà sập.

...

“Đại, đại nhân tha mạng!”

Vẻ mặt của Hồng Ly tràn đầy hoảng sợ té quỵ trên mặt đất.

2 cánh tay bị chặt đứt, máu chảy như suối.

Cô vừa mới cứu La Tuấn Kỳ và Tùy Diên Thanh ra ngoài, tuyệt đối không ngờ La Lập Phu đã trở mặt.

Lúc này mặt của La Lập Phu không có biểu cảm, ông lộ ra vẻ chán ghét, hừ lạnh nói: “Tiện tỳ ngươi bị ô nhiễm rồi còn không biết.”

Một tơ nhện bay ngang qua, xẹt qua cổ của Hồng Ly.

Phụt!

Máu tươi phun tung tóe từ trên chiếc cổ trắng như tuyết.

Hồng Ly không cam lòng và tuyệt vọng, đến lúc chết cô cũng không rõ tại sao bản thân lại chết.

“Tại sao ngươi lại muốn giết bọn ta?”

Hồng Mi và Hồng Lộ cực sợ hãi, kinh ngạc kêu lên: “Đường

đường là tôn sư một quận, tại sao lại nói lời không giữ lời?”

Vẻ mặt của La Lập Phu chán ngấy, ông lười giải thích, chỉ phất tay phóng ra một tờ nhện.

Phụt!

Hồng Mi và Hồng Lộ có thực lực thấp hơn nên không trốn được, trong nháy mắt bị chặt đứt eo, mất mạng tại chỗ.

Chỉ chốc lát, 3 nữ nhân đều chết oan chết uổng.

Tình cảnh này...

“Cha, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

La Tuấn Kỳ hoàn toàn mơ màng.

“Con à...”

La Lập Phu nhìn con trai, có vẻ mặt đau khổ, than thở.

Đối với con trai ruột, tất nhiên là ông không thể để hãn ta chết không rõ ràng.

Ông ra hiệu bằng ánh mắt rồi đi vào trong rừng cây.

La Tuấn Kỳ vội vàng đi theo, nhưng khi hãn ta vừa đến gần La Lập Phu thì bị tránh ra, tránh né không kịp.

“Cha....”

Trong lòng của La Tuấn Kỳ không khỏi hoảng hốt.

Đợi đến khi đi xa rồi thì La Lập Phu quay đầu lại nhìn Dạ Tử Tuyền, xác nhận cô không nhìn lén, lúc này mới lên tiếng: “Con à, con đã chọc phải phiền phức lớn rồi, lần này cha cũng bất lực, không cứu con được!”

La Tuấn Kỳ ngạc nhiên, khó hiểu nói: “Cha, chẳng phải con được cứu ra ngoài rồi à?”

La Lập Phu cười khở: “Chi bằng để cho con chết ở nơi này?”

La Tuấn Kỳ nghe vậy thì sắc mặt trở nên khó coi, hít thở không thông nói: “Con đường đường là con cháu La thị, ai dám hại con chứ?”

Trong lòng hắn ta vừa sợ vừa giận, khoảng thời gian bị bắt cóc đã chịu bao nhiêu đau khổ, vừa được cứu ra ngoài lại được biết tin xấu, như vậy thì ai mà chịu cho nổi?

Hắn ta vô cùng kích động, trên trán đột nhiên nhô lên một chiếc sừng bằng thịt, nhanh chóng sinh trưởng đến một độ dài nhất định.

2 mắt của hắn ta cũng biến thành màu đen tuyền, bắn ra ánh sáng âm u ở trong bóng đêm, vô cùng khiếp người.

“Cha, giải thích đằng hoàng cho con!”

La Tuấn Kỳ thở hổn hển, vẻ mặt dữ tợn.

Trong lòng của La Lập Phu lộp bộp, nhẹ nhàng nói: “Muốn trách thì phải trách dị đoan, trách ‘Thiên Nhân’...”

Ông vừa dứt lời!

Đột nhiên có một mạng nhện đổ ập xuống người của La Tuấn Kỳ.

Con cháu La thị trong nháy mắt tán lạc ra ngoài, hóa thành thịt nát.

La Lập Phu chảy nước mắt, có vẻ mặt oán độc, cắn răng nói: “Con à, vì phụ sẽ báo thù cho con.”

Ông quay trở về.

Lúc này, Tùy Diên Thanh cũng bị xử quyết, ném thi thể vào trong đồng lửa.

Từ lúc bọn họ gặp Phương Tri Hành thì đã định sẵn là một trận bi kịch.

...

Phương Tri Hành tùy ý phá hỏng tất cả mọi thứ ở trong thành.

Nơi mà cậu đi qua, 4 xúc tu máu quét ngang 8 hướng.

“Xẹt xẹt xẹt!”

Đột nhiên một tiếng ồn trắng truyền đến.

Phương Tri Hành dừng lại, tỉ mỉ lắng nghe.

Tiếng ồn trắng đang ở gần đó, phiêu phiêu bất định.

Phương Tri Hành nhìn kỹ xung quanh, đột nhiên phát hiện nơi này khá quen mắt.

Tầm mắt của cậu nhìn về phía trên một các lâu.

Nếu như bản thân nhớ không lầm thì cậu đã hoàn thành thăng cấp trong các lâu này.

Tiếng ồn trắng rõ ràng truyền ra từ trong các lâu.

Phương Tri Hành nhoáng một cái, bóng dáng tiến vào trong các lâu.

Cậu nhanh chóng nhìn thấy 2 dấu chân ở đầu bậc thang bụi bặm của cửa tiệm.

Không sai, đó là dấu chân của cậu.

“Ta từng đến lâu các này, khi đó vẫn chưa có tiếng ồn trắng...”

Phương Tri Hành dè dặt thu hồi 4 xúc tu máu, lặng lẽ bước vào các lâu.

Tạch tach!

Trên lâu 2 đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Phương Tri Hành cẩn thận lắng nghe, càng nghe càng thấy giống tiếng bước chân, vô cùng nặng nề hơn nữa còn cứng rắn, giống như có người mang đôi giày sắt đi đường vậy.

“Trên lâu có người...”

Phương Tri Hành xoay người nhảy lên, lơ lửng ở bên ngoài cửa sổ.

Đúng lúc này, một tia sáng xuyên qua khe hở cửa sổ ra ngoài.

Phương Tri Hành híp mắt nhìn lên thì thấy một bóng dáng phát sáng đang đi lại bên trong phòng.

Mà căn phòng đó chính là nơi Phương Tri Hành ở lúc thăng cấp!

Đỉnh đầu của bóng dáng đó phát sáng, tia sáng cũng chiếu lên trên người.

Phương Tri Hành vừa nhìn thì đồng tử không khỏi co rụt lại.

“Cơ giáp?”

Bóng dáng trong phòng là một người máy, toàn thân do kim loại cấu thành, càng nhìn càng thấy giống Transformers.

Chương 632: Kinh Văn (3)

“Không ngờ lại lần nữa gặp được cơ giáp.”

Cơ thể và đầu óc của Phương Tri Hành rung động, cậu từng thấy 3 cơ giáp ở bên trong Cẩm Khu Phong Lô, còn đánh nhau với bọn nó nữa.

Mà cơ giáp trước mắt chỉ cao 2,5 mét, hơn nữa còn có hình thái gần với nhân loại.

Lần đầu nhìn qua, cơ giáp có màu bạc, tỷ lệ vô cùng mới.

Nhưng qua một lúc thì mặt ngoài cơ giáp xuất hiện rỉ sét màu đỏ sậm.

Không lâu sau, rỉ sét tăng nhanh với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trải rộng trên dưới toàn thân.

Cơ giáp đi mỗi một bước thì vụn sắt trên thân đều rơi lả tả xuống.

Phương Tri Hành thấy vậy, không chần chờ nữa, đột nhiên đẩy cửa sổ ra, nhảy vào phòng.

Cơ giáp xoay người lại ngay, phát ra tạp âm xẹt xẹt.

Phương Tri Hành hí mắt nói: “Mày rốt cuộc là thứ gì, có thể nói chuyện không?”

“Xẹt xẹt!”

Cơ giáp dường như đáp lại, chợt có một thanh cương đao kéo dài ra từ trên cánh tay đâm mạnh qua.

Phương Tri Hành không hề động đậy, một xúc tu máu nhanh chóng lộ ra từ phía sau, nện ngay lên trên ngực của cơ giáp.

Một tiếng “ầm” vang lên!

Cơ giáp chợt tan rã, rơi lả tả trên mặt đất.

Từng mảnh nhỏ rơi trên mặt đất, rõ ràng là rỉ sét, trong nháy mắt hóa thành đồng bột phấn sắt vụn, bị gió thổi qua rồi từ từ tiêu tán.

Chỉ có đầu của cơ giáp là giữ vững được một lúc.

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, vươn tay ra nâng đầu của cơ giáp lên.

Phần mặt của cơ giáp hoàn toàn mơ hồ, không còn phân biệt rõ ngũ quan nữa.

Đương nhiên, có thể lúc đầu cơ giáp đã không có ngũ quan.

“Xẹt xẹt!”

Đầu của cơ giáp lần nữa truyền ra âm thanh.

Đột nhiên hóa thành một câu nói có thể nghe hiểu:

“Carbon chung quy là phạm vật!”

Trong âm thanh mang theo giọng nói căm hận và khinh thường sâu đậm.

Phương Tri Hành ngây ra, sau đó cậu trừng mắt nhìn đầu của cơ giáp hoàn toàn hóa thành bột mịn, rơi lả tả từ khe hở ngón tay.

Sau một lúc lâu, cậu đứng lên rồi thở dài.

“Cấm Khu, cơ giáp, khí tức ô nhiễm...”

Phương Tri Hành lặp lại mấy từ này, trong lúc nhất thời miên man bất định, trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn.

“Không quan tâm nữa, tiếp tục phá hoại thôi!”

Phương Tri Hành không thèm đếm xỉa đến, cậu thuần thục dỡ các lâu này để nó biến thành một đồng phế tích.

Sau đó cậu xông mạnh dọc theo đường đi, những kiến trúc trong tầm mắt đều bị phá hủy.

Với thể năng của cậu, làm chuyện này một ngày một đêm cũng không thấy mệt.

Bất giác, ánh bình minh đang lên ở phía chân trời.

Sương xám trong thành tự giác tiêu tan hết.

Phóng mắt nhìn đi, khoảng $\frac{1}{4}$ nội thành biến thành đồng phế tích.

Phương Tri Hành ngửa mặt đón ánh mặt trời mới mọc, đi về phía một căn nhà dân rồi nện xúc tu xuống.

“Ây da, mới sáng sớm ai lại ầm ĩ như vậy?”

Trong căn nhà đột nhiên truyền ra tiếng ngáp dài.

Xúc tu máu dừng lại.

Hô hấp của Phương Tri Hành ngừng lại, sau nháy mắt, cánh cửa được mở ra.

Một tên ăn mày tóc tai bù xù bước ra.

“Tiểu Phủ Đầu!”

Đáy mắt của Phương Tri Hành sáng ngời: “Cuối cùng chúng ta

lại gặp nhau rồi.”

Tiểu Phủ Đầu ngáp dài, nhìn chăm chú, kinh ngạc nói: “Người biết ta à? Chắc, sao trông người quen vậy, có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu không?”

Phương Tri Hành khoanh 2 tay trước ngực, 4 xúc tu máu lượn lơ trên không trung, lãnh đạm hỏi: “Tất cả đều là do người làm à?”

Tiểu Phủ Đầu gãi đầu, mờ mịt nói: “Không hiểu người đang nói gì cả, mới sáng sớm đã khiến người ta tỉnh giấc, người không phải là người tốt!”

Phương Tri Hành hơi im lặng, cậu hỏi: “Vương Giai Vân tỷ tỷ của người đâu rồi?”

Tiểu Phủ Đầu nghe vậy thì ánh mắt sáng ngời, kinh ngạc hét lên: “Ta nhớ ra rồi! Ta đã nằm mơ, mơ thấy ta và một tỷ tỷ xinh đẹp cùng nhau đến thành Đan Vân, giấc mơ đấy quá chân thật!”

Hắn ngẩng mạnh đầu lên, nhìn chăm chăm Phương Tri Hành nói: “Người, người đã vứt bỏ tỷ tỷ, tỷ tỷ rất thất vọng về người, đã khóc một trận đấy!”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng nói: “Người còn giả vờ với ta à? Rốt cuộc người là ai?”

2 tay của Tiểu Phủ Đầu chống nạnh, không hề sợ hãi nói: “Tiểu gia đi không đổi tên ngồi không đổi họ, là trụ cột tương lai của Huyết Phủ bang, Tiểu Phủ Đầu!”

Phương Tri Hành bật cười rồi đáp lại: “Huyết Phủ bang đã sớm bị người ta diệt rồi, trên đời này không còn Huyết Phủ bang nữa.”

Tiểu Phủ Đầu cười ha ha: “Ta nói có vậy thì có! Có ta ở đây thì sẽ có Huyết Phủ bang!”

Ánh mắt của Phương Tri Hành chớp động, xúc tu máu thò ra ngoài, cuốn xuống, xoáy lên Tiểu Phủ Đầu.

Sau đó cậu nhanh chóng chạy về phía cửa nam.

Tiểu Phủ Đầu hét lên: “Người làm gì vậy?”

Phương Tri Hành không đáp lại, cậu vẫn còn nhớ “quy tắc” không thể phạm đến đó.

Đúng vậy, tuyệt đối không thể đưa ra bất kỳ yêu cầu gì cho Tiểu Phủ Đầu!

Trong gào thét, Phương Tri Hành bắt lấy Tiểu Phủ Đầu, đi ngang qua phế tích, lên xuống rồi đến cổng nam.

Lúc này, trời đã sáng.

Dạ Tử Tuyền che hai mắt, một mình khoanh tay đứng ở cửa, hình như đang đợi.

Chương 633: Kinh Văn (4)

Phương Tri Hành chạy như điên tới, dừng ở trước cửa, liếc mắt nhìn thấy nữ tử che mắt, cười chào hỏi: “Cô nương chào buổi sáng.”

Dạ Tử Tuyền thản nhiên nói: “Ta tên Dạ Tử Tuyền, còn chưa thỉnh giáo?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, trả lời: “Tại hạ Trương Trường Kịch, chỉ là một người giang hồ bình thường.”

Khóe miệng Dạ Tử Tuyền nhếch lên không dễ phát hiện, hiển nhiên không tin hỏi: “Nói đi, người tìm ta có chuyện gì?”

Phương Tri Hành xoay đầu qua, giơ Tiểu Phủ Đầu lên, cất cao giọng nói: “Mượn hai mắt cô nương dùng một chút.”

Dạ Tử Tuyền hơi trầm ngâm, không nhanh không chậm cởi vải đỏ xuống, đôi mắt màu tím quét qua.

Chỉ là vừa nhìn, đôi mắt của cô nháy mắt dừng thẳng, nhìn chăm chăm Tiểu Phủ Đầu giống như hít thở không thông.

Phương Tri Hành không nhìn thấy biểu cảm trên mặt Dạ Tử Tuyền lúc này, hỏi: “Xin hỏi Dạ cô nương, cô nhìn thấy cái gì?”

Dạ Tử Tuyền đáp: “Xúc tu của người bắt lấy là một thể nhiễm bẩn, thậm chí mức độ nhiễm bẩn trên cả người.”

Tiểu Phủ Đầu chớp mắt, kêu lên: “Thể nhiễm bẩn cái gì? Tỷ tỷ mắt tím, tỷ đang nói ta à?”

Dạ Tử Tuyền ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn Phương Tri Hành hỏi:

“Sau khi người gặp được hắc, có từng xảy ra chuyện gì kỳ quái không?”

Phương Tri Hành mở miệng nói: “Lần đầu tiên ta gặp được hắc, chính là ở trong huyện thành Ngọc Lan, sau đó ta liền bắt đầu nằm mơ...”

Từ lần đầu tiên Tiểu Phủ Đầu hiện thân, đến khi hắc quần lấy Vương Giai Vân lại đến quận thành, Huyết Phủ bang.

Phương Tri Hành rủ rủ nói, việc lớn việc nhỏ.

Sau khi Dạ Tử Tuyên nghe xong, không nói thêm gì, nói thẳng: “Người thả hắc ra, giao cho ta xử trí đi.”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, xúc tu huyết sắc nâng Tiểu Phủ Đầu, đưa tới ngoài cửa thành.

“Đợi đã!”

Đúng vào lúc này, trong rừng cây ngoài thành thỉnh thoảng truyền đến một tiếng gầm.

Một tiếng vù vang lên, tà tăng Phá Giới lướt tới, dừng ngoài cửa thành.

Lão hòa thượng đầu bóng lưỡng vuốt cằm, có hứng thú nhìn Tiểu Phủ Đầu, trên mặt hiện lên nụ cười ha ha châm biếm, kỳ quái nói: “Phượng hoàng sa sút không bằng gà.”

Tiểu Phủ Đầu nổi giận mắng: “Người mới là gà, cả nhà người đều là gà, ta là đại kỳ của Huyết Phủ bang tương lai!”

Tà tăng Phá Giới không phản ứng hắc, ngẩng đầu, nhìn Phương Tri Hành nói: “Tiểu hữu, thứ trong tay người cũng không đơn giản, tuyệt đối không thể thả ra.”

Hai mắt Phương Tri Hành híp lại nói: “Nói gì để hiểu đi.”

Tiểu Phủ Đầu trừng mắt reo lên: “Đúng đúng, nói gì dễ hiểu đi.”

Trong mắt tà tăng Phá Giới hiện lên một tia kiêng kị rất sâu, cười ha ha nói: “Người muốn kêu ta nói, ta cứ không nói.”

Gã nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, chặc chặc cười nói: “Sinh tử chỉ trong một suy nghĩ của người, người thả hãn ra khỏi thành, người đầu tiên chết chính là người!”

Phương Tri Hành suy nghĩ, chần chờ, cậu đột nhiên hỏi: “Dạ cô nương, cô thấy thế nào?”

Dạ Tử Tuyền nhàn nhạt nói: “Tùy người, dù sao người và ta không quen, chưa nói tới tin tưởng.

Nếu người lựa chọn tin tưởng ta, thì giao Tiểu Phủ Đầu cho ta là được, nhưng nếu người không tin ta, nói nữa cũng không có ý nghĩa.”

Phương Tri Hành nhe răng, liếc nhìn Tiểu Phủ Đầu, chân mày nhíu thành một cục.

Một lát sau, linh cơ cậu vừa động, thông thả buông Tiểu Phủ Đầu xuống, sau đó thân hình nhoáng lên chột xoay người rời đi.

Thấy cảnh tượng này!

Tà tăng Phá Giới bĩu môi, mặt lộ vẻ khinh thường, lẩm bẩm một câu: “Hèn nhất!”

Mặt Dạ Tử Tuyền không đổi sắc, chỉ là một lần nữa bịt kín hai mắt, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tiểu Phủ Đầu đứng ở cổng nam, nhìn trái ngó phải, nhức đầu, vẻ mặt buồn tẻ vô vị.

Phù~

Trong ánh sáng của mặt trời mới mọc, Phương Tri Hành lướt đi rất nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi cổng nam.

Thỉnh thoảng, cậu quay đầu lại liếc mắt.

Nhưng mà, cổng nam không có bất kỳ động tĩnh gì truyền đến.

Tiểu Phủ Đầu dường như không ra khỏi thành.

Tà tăng Phá Giới và Dạ Tử Tuyên cũng không làm gì.

Ba bên bình an vô sự.

Trong lòng Phương Tri Hành không khỏi thất vọng.

Thẳng đến lúc này, cậu vẫn không biết rõ ràng lai lịch của Tiểu Phủ Đầu.

Nhưng cậu có thể khẳng định, cho dù là Dạ Tử Tuyên hay là tà tăng Phá Giới đều xem cậu như một công cụ, không có lòng tốt.

Cậu nhìn quanh huyện thành to lớn, hít sâu, trầm giọng nói: “Kế tiếp ta tiếp tục phá hoại, thẳng đến khi phá hủy toà thành này mới thôi.”

Cách này có hiệu quả, ít nhất ép được Tiểu Phủ Đầu ra.

Nói đến đây, Phương Tri Hành càng thêm kiên định, bốn xúc tu quét ngang ra.

Ầm ầm ầm ~

Giống như là một đứa trẻ bướng bỉnh ở trên bờ cát, dùng chân đạp hư lâu đài cát mà người khác đắp lên.

Phương Tri Hành giống như nổi điên phá hủy cả thành, mặc kệ là nhà dân rách nát hay là lâu các đẹp đẽ quý giá, mọi thứ đều phá đi.

Một tiếng rất nhanh trôi qua.

Phương Tri Hành kiên trì không ngừng, không có bất kỳ ý định dừng lại nào.

Ầm rào rào ~

Bốn xúc tu huyết sắc quét ra, quét ngang một nhà dân, mái ngói bay lên.

Chương 634: Hợp Dư (1)

Bỗng nhiên, một xúc tu huyết sắc trong đó đánh vào vật cứng gì, đầu tiên là uốn cong dữ dội, tiếp theo bắn trở về.

Đùng!

Lực phản chấn khủng bố đánh úp lại, xúc tu huyết sắc kia chợt nổ tung.

“Oa ~”

Phượng Tri Hành như trúng phải đòn nghiêm trọng, miệng phun ra một búng máu.

Ngũ tạng lục phủ của cậu cuộn lên, nháy mắt bị nội thương rất nặng.

“Mé!”

Sắc mặt Phượng Tri Hành biến đổi dữ dội, thân hình lay động, ánh mắt trở nên mơ hồ.

Trong tầm mắt dao động, trên mặt đất của mái nhà bị thổi bay rõ ràng lộ ra một quả “trứng”!

Cái quả trứng có màu trắng như tuyết, hình bầu dục, đứng đứng trên mặt đất, độ cao khoảng 3m!

Đồng tử Phượng Tri Hành co rụt lại, cậu chưa bao giờ gặp qua quả trứng to như thế.

Nhưng cẩn thận nhìn lại phát hiện đó không phải là trứng.

Mặt ngoài quả trứng hơi phập phồng, giống như là một quả trứng đang ấp cái gì vậy.

Phượng Tri Hành lau máu trên khoé miệng, miễn cưỡng đứng lên, từng bước một đi tới quả trứng khổng lồ kia.

Rất nhanh, bụi mù tán đi.

Một chùm ánh sáng mặt trời chiếu trên quả trứng khổng lồ.

Quả trứng khổng lồ đúng là bán trong suốt, sau khi có ánh sáng xuyên qua thì lộ ra thứ.

Rõ ràng là một người!

Nói chính xác đó là một sinh mệnh hình dáng con người, dáng người có lẽ cao hơn 1m, đang cuộn mình giống như đứa trẻ trong bụng mẹ.

Trong quả trứng khổng lồ có chất lỏng nào đó bao trùm lấy người kia.

Tình cảnh này, càng nhìn càng giống như một buồng trứng.

Người trong quả trứng khổng lồ dường như có hô hấp, theo nó hô hấp, mặt ngoài của quả trứng khổng lồ cũng lên xuống theo.

“Má nó đây là?”

Phượng Tri Hành đi chung quanh quả trứng khổng lồ một vòng, tâm thần chấn động không thôi.

Bỗng nhiên, người trong quả trứng khổng lồ nhúc nhích.

Răng rắc ~

Ngay sau đó, mặt ngoài của quả trứng khổng lồ vỡ ra.

Phường Tri Hành nhìn chăm chú, nơi nứt ra rõ ràng chính là nơi mà xúc tu huyết sắc của cậu vừa rồi quất trúng.

Vết rách nhanh chóng lan rộng, chất lỏng trong trứng thẩm thấu ra.

Phường Tri Hành vội vàng lui về phía sau.

Ngay sau đó, cuối cùng quả trứng khổng lồ hoàn toàn vỡ ra, lượng lớn chất lỏng màu trắng ào ào chảy ra.

Người trong quả trứng khổng lồ cũng theo chất lỏng trượt ra ngoài.

Đó là một người!

Có mũi có mắt, tứ chi đầy đủ!

Phường Tri Hành chăm chú nhìn, phát hiện đối phương là một nam nhân trẻ tuổi, dáng người vạm vỡ cường tráng, hơn nữa cao hơn 2m.

Ở trong quả trứng khổng lồ, hắn thoát nhìn như là một đứa trẻ.

Tới bên ngoài quả trứng khổng lồ, giống như nháy mắt đã trưởng thành.

Nam tử trẻ tuổi trần như nhộng, nằm trên mặt đất, hồi lâu không có bất kỳ động tĩnh gì.

Phường Tri Hành đứng ở cách đó không xa, trong lúc nhất thời do dự có cần tiến lên xem xét hay không.

Đột nhiên, nam tử trẻ tuổi nhúc nhích ngón tay, tiếp theo tay phải của hắn thông thả nắm chặt lại buông ra, sau đó rơi vào yên lặng.

Phượng Tri Hành hơi chần chờ, chậm rãi đi qua, cởi áo khoác, nhẹ nhàng trùm lên người nam tử trẻ tuổi.

Không bao lâu, nam tử trẻ tuổi thông thả mở hai mắt.

Quang cảnh đầu tiên ánh vào mi mắt chính là gương mặt của Phượng Tri Hành.

“Đại hiệp, là ngài à!”

Nam tử trẻ tuổi há miệng, dùng một ánh mắt quen thuộc nhìn Phượng Tri Hành, thành linh nói ra những lời này.

Phượng Tri Hành sững sờ tại chỗ, cẩn thận đánh giá nam tử trẻ tuổi hồi lâu, kinh ngạc nói: “Người, người là Vương Giai Vân?!”

“Vương Giai Vân...”

Ánh mắt nam tử trẻ tuổi mê mang, thông thả đứng lên, nhìn trên dưới toàn thân chột bặt cười nói: “Haiz, ta lại từ nữ nhân biến thành nam nhân rồi.”

Da mặt Phượng Tri Hành co giật, không nhận được lui về phía sau.

Nam tử trẻ tuổi quay đầu, cười nói: “Đừng sợ, ta vẫn là Vương Giai Vân mà ngài quen, đương nhiên, đó không phải tên thật sự của ta.”

Phượng Tri Hành hít sâu một hơi, hỏi: “Rốt cuộc người là ai?”

Nam tử trẻ tuổi trầm mặc một lát, trả lời: “Ngài có từng nghe nói về ‘Thiên Nhân’ không?”

Phượng Tri Hành nháy mắt nổi lên một tầng da gà, lộ vẻ xúc động nói: “Thiên Nhân thật sự tồn tại à? Người là Thiên Nhân?!”

Nam tử trẻ tuổi gật đầu nói: “Ta chính là Thiên Nhân trong truyền thuyết.”

Phương Tri Hành rung động không thôi: “Thế nào là Thiên Nhân?”

Nam tử trẻ tuổi cười, tự mình mặc áo khoác vào, giải thích mơ hồ: “Thiên Nhân chính là như các ngài suy nghĩ, không gì không làm được, như cường giả trên trời.”

Phương Tri Hành dữ phát tò mò , hỏi: “Nếu người đã không gì không làm được, vậy sao người ở trong một quả trứng?”

Nam tử trẻ tuổi trả lời: “Ta đang độ kiếp, Thiên Nhân có ngũ suy, mỗi một lần suy bại đều là một kiếp nạn.”

Thiên Nhân ngũ suy!!

Phương Tri Hành nghe được cái hiểu cái không, hỏi: “Sự sinh ra của Cẩm Khu có quan hệ với người không?”

Nam tử trẻ tuổi gật đầu nói: “Đúng vậy, sở dĩ Cẩm Khu xuất hiện chính là Thiên Nhân độ kiếp dẫn đến.

Lúc Thiên Nhân độ kiếp, phóng xuất ‘khí tức suy bại’ trong cơ thể ra, tất nhiên sẽ dẫn đến trời đất biến đổi lớn, từ đó hình thành một Cẩm Khu.”

Chương 635: Hợp Dư (2)

Đầu Phương Tri Hành hơi chấn động.

Đây là chuyện gì?

Hoá ra cái gọi là Cấm Khu là rắc rối mà Thiên Nhân thả ra?

“Khí tức suy bại” mà Thiên Nhân phóng xuất ra, có tác dụng phóng xạ mạnh.

Chính là luồng khí tức suy bại này làm mặt đất nhiễm bẩn thành Cấm Khu, đồng thời cũng kích thích sinh vật dị biến tiến hóa thành dị thú!

Phương Tri Hành không nhịn được hỏi: “Vậy rốt cuộc người có phải Vương Giai Vân không?”

Nam tử trẻ tuổi lắc đầu nói: “Vương Giai Vân đã chết từ lâu, ta chỉ là đúng lúc đi ngang qua trấn Hắc Thạch liền giả trang thành cô ấy.”

Phương Tri Hành đầy rẫy nghi ngờ, hỏi: “Tại sao người tiếp xúc với ta?”

Nam tử trẻ tuổi rơi vào trầm mặc.

Đúng vào lúc này, một âm thanh khác truyền đến: “Bởi vì hắc phải lợi dụng người, giúp hắc độ kiếp đó?”

Phương Tri Hành xoay đầu qua.

Không biết từ khi nào, Tiểu Phủ Đầu xuất hiện ở phía sau cậu, mặt đầy nụ cười ngây ngô.

Phương Tri Hành lạnh lùng nhìn Tiểu Phủ Đầu, không tiếp lời.

Không phải không muốn mà là không dám, không thể.

Dù sao Tiểu Phủ Đầu rất quý dị, không thể nhìn thấu.

Phương Tri Hành chỉ là ánh mắt bình tĩnh nhìn “Vương Giai Vân” từ nữ biến nam, nghiêm mặt nói: “Người của giám thiên ti nói ta biến thành thể nhiễm bần là vì người đứng không?”

Nam tử trẻ tuổi thông thả ngồi xuống, Tiểu Phủ Đầu cũng cười hì hì ngồi xuống theo.

“Người ngồi đi.”

Tiểu Phủ Đầu dùng giọng điệu trêu chọc ý bảo Phương Tri Hành ngồi xuống: “Người phá bố cục của ‘Thiên Hoàng’, một trên một triệu người có tư cách cùng ngồi cùng ăn với hắn.”

“Thiên Hoàng?!”

Phương Tri Hành vừa nghe thấy danh hiệu này, da mặt không khỏi run rẩy.

Nhưng nam tử trẻ tuổi rất nhanh dùng tay chỉ lên mặt đất viết ra tên của bản thân, chính là chữ “Hoàng” khác.

Phương Tri Hành hiểu rõ, ngồi xuống đối diện hai người.

Ba người ngồi thành hình tam giác.

Thiên Hoàng hơi cúi đầu, không chút để ý nói: “Đại hiệp, Tiểu Phủ Đầu nói ta đang lợi dụng ngài, lời này đúng nhưng không đúng toàn bộ.”

Vẻ mặt của gã hơi phức tạp, cẩn thận giải thích: “Thiên Nhân ngũ suy là đại kiếp nạn, trước khi độ kiếp, Thiên Nhân phải cực lực áp chế khí tức suy bại trong cơ thể, cho nên trên thực tế rất

nhiều chuyện ta không làm.”

Gã nhìn thẳng đôi mắt của Phương Tri Hành, nghiêm túc nói: “Ngài và ta gặp nhau tới nay, mọi chuyện xảy ra cũng không phải do ta làm, tất cả đều là tự ngài làm.

Ngài cấp bách khát vọng quan sát sự sinh ra của Cấm Khu, vì thế Cấm Khu sinh ra, sau đó ngài nằm mơ, đó cũng là chính hành vi của ngài, không phải ta đang thao túng ngài.”

Phương Tri Hành nghe vậy càng nhúu mày, không nhịn được liếc Tiểu Phủ Đầu.

“Người nhìn ta làm gì?”

Tiểu Phủ Đầu quát Phương Tri Hành, đầy vẻ vô tội, oan uổng nói: “Trời đất chứng giám, ta rất thành thật, cũng chưa làm cái gì.”

Phương Tri Hành cạn lời, buồn bực không thôi, thành khẩn nói: “Mong Thiên Hoàng nói rõ.”

Tiểu Phủ Đầu khoát tay, ngắt lời nói: “Để ta nói cho Thiên Nhân ở Độ Kiếp kỳ, có hai tính chất đặc biệt.

Thứ nhất, thực lực giảm mạnh trở nên rất suy yếu, tình cảnh đương nhiên cũng rất nguy hiểm, phải trốn tránh miễn cho bị Thiên Nhân khác giết chết.

Thứ hai, sức mạnh của Thiên Nhân có thể mất đi bất cứ lúc nào, ảnh hưởng đến nhân loại chung quanh thậm chí bị nhân loại lợi dụng.

Ừm, người có thể hiểu như vậy, nhân loại chỉ cần tới gần Thiên Nhân, dục vọng, cầu nguyện mãnh liệt trong lòng bọn họ sẽ có thể ứng nghiệm.

Người quá quen thuộc cầu thần bái phật rồi đúng chứ, Thiên

Nhân tương tự với thần phật, phàm nhân chỉ cần tới gần Thiên Nhân, nguyện vọng trong lòng bọn họ sẽ có thể dùng phương thức nào đó biến thành sự thật.

Ví dụ những người của Huyết Phủ bang, cầu nguyện với ta, bọn họ sẽ thật sự được đền bù như mong muốn.

Lại ví dụ người, trong lòng người khát vọng mãnh liệt sự sinh ra của Cẩm Khu, sau khi người gặp được Thiên Hoàng, người hấp thu một phần sức mạnh của gã, lợi dụng lực Thiên Nhân, người thật sự chứng kiến được sự sinh ra của Cẩm Khu.”

Phương Tri Hành chớp mắt, trong lòng ngạc nhiên không thôi.

Cậu luôn cho rằng Tiểu Phủ Đầu là máy cầu nguyện.

Kết quả, máy cầu nguyện thật sự là Thiên Hoàng!

Hơn nữa, phương thức cầu nguyện không phải dùng miệng nói, ở trong lòng suy nghĩ một chút, coi như là cầu nguyện!

Thiên Hoàng thở dài, bổ sung: “Ta giả mạo Vương Giai Vân, trốn ở trấn Hắc Thạch, ngẫu nhiên gặp được người.

Ta phát hiện nguyện vọng trong lòng người lại là muốn nhìn thấy sự sinh ra của Cẩm Khu.

Mà lúc ta đang độ kiếp, nhất định sẽ dẫn đến Cẩm Khu sinh ra, vậy thì người và ta liên thủ, đồng lòng hợp lực sẽ có thể đạt được đôi bên cùng có lợi.”

Tiểu Phủ Đầu cười khẩy, chế giễu nói: “Lời này nói thật đường hoàng, dối trá! Người lợi dụng hãn, đây là sự thật. Nếu hãn không phá được cục, hãn phải chết không thể nghi ngờ, không phải à?”

Thiên Hoàng cười nhạt nói: “Ta không có ác ý lớn như vậy.”

Tiểu Phủ Đầu hừ hừ, cẩn thận giải thích với Phương Tri Hành:

“Lúc Thiên Nhân độ kiếp, chi dựa vào bài tiết ra khí tức suy bại trong cơ thể, nhưng khí tức suy bại sẽ không tản đi, ngược lại sẽ cuốn lấy Thiên Nhân giống như mụn nhọt trọng xương, âm hồn không tan, không ném đi được.

Chương 636: Bồ Đề (1)

Lúc này, có một biện pháp xử lý khá đơn giản, đó là tìm kiếm một cái 'lộ' thích hợp, rút khí tức suy bại vào trong 'lộ' phong ấn lại, mà người là cái lộ Thiên Hoàng lựa chọn, tục xưng là hiển tế, tế phẩm!"

Hầu kết Phương Tri Hành không khỏi lên xuống.

Tiểu Phủ Đầu tiếp tục nói: "Trong cơ thể của người bị rút vào lượng lớn khí tức suy bại, tuy khí tức suy bại nhưng cũng là sức mạnh của Thiên Nhân hàng thật giá thật."

Hắn cười hì hì: "Người biết không, trước khi người đẩy khí tức suy bại ra, thật ra người xem như nửa Thiên Nhân, suy nghĩ, mong muốn trong lòng đều có thể biến thành sự thật."

Nói đến đây, hắn lại lắc đầu bật cười nói: "Chỉ tiếc, sức mạnh ý chí của người cực kỳ lớn mạnh, không dùng lực Thiên Nhân lung tung nhưng người cũng có dục vọng hơn nữa đa nghi thiện biến."

Cuối cùng, người vận dụng lực Thiên Nhân đó là nằm mơ, thiên mã hành không như huyễn như thực, một giấc mơ trở thành sự thật!"

Phương Tri Hành nghe được cái hiểu cái không, nghi hoặc nói: "Ta ở trong mơ trải qua 10 năm, đây cũng là nguyện vọng khát vọng trong lòng ta?"

Tiểu Phủ Đầu liền nói: "Vậy thì không phải, lực Thiên Nhân quá mức lớn mạnh, một khí phóng ra sẽ hủy thiên diệt địa, thậm chí đủ để vận vẹo thời không."

Phương Tri Hành nhíu mày nói: “Vậy còn người, người cũng là Thiên Nhân?”

Tiểu Phủ Đầu nhất thời đầy ngạo nghễ, cười ha ha nói: “Haiz, cuối cùng bị người nhìn ra rồi. Ở trong mơ, ta cho người nhiều ám thị như vậy, nhưng người lại xem ta như tên khốn nạn, đề phòng đủ kiểu đối với ta, thiếu chút nữa làm ta cười chết.”

Phương Tri Hành không cho là đúng, chần chờ nói: “Tại sao người có thể xuất hiện ở huyện thành Ngọc Lan, Huyết Phủ bang lại là chuyện gì?”

Tiểu Phủ Đầu đáp: “Ta vốn cũng phải độ kiếp, liền phong ấn bản thân trong quan tài chôn sâu, nào ngờ bị người của Huyết Phủ bang đào ra, phá hoại chuyện tốt của ta.”

Người của Huyết Phủ bang cầu nguyện với ta, lại không biết khí tức suy bại trên người ta cực kỳ nồng đậm, sau khi bọn họ lay dấn, kết cục của tất cả tự nhiên là thê thảm.”

Phương Tri Hành cạn lời, đường đường Thiên Nhân không có cá tính như vậy à?

Cậu suy nghĩ rồi hỏi: “Khí tức suy bại trừ trong cơ thể ta sẽ làm gì ta?”

Thiên Hoàng chậm rãi nói: “Ta bố trí phong ấn trong cơ thể người, thật ra người không trực tiếp tiếp xúc với quá nhiều khí tức suy bại. Đợi cho ta độ kiếp thành công, ta sẽ cởi bỏ phong ấn, đảm bảo người chu toàn.”

Tiểu Phủ Đầu ngắt lời nói: “Người thôi đi, độ kiếp là không thể khống chế, bản thân người còn không áp chế được khí tức suy bại, phong ấn nho nhỏ có tác dụng quái gì? Càng miễn bàn người vốn không biết khi nào thì bản thân tỉnh lại.”

Gã nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, nghiêm túc nói: “Kết

cực của người vốn nên là bị khí tức suy bại hoàn toàn ăn mòn, chết không toàn thây.”

Hồ hấp Phương Tri Hành ngưng trệ, nhìn thật sâu vào Thiên Hoàng, ánh mắt sâu kín.

Nhưng mặt Thiên Hoàng không đổi sắc, bình tĩnh nói: “Từ kết quả để xem, người chẳng những không bị khí tức suy bại ăn mòn, ngược lại trong hoạ được phúc. Thực lực hiện tại của người hẳn là vô địch cùng cấp, đúng không?”

Phương Tri Hành không thể phủ nhận điểm này, cậu đã sớm nhận ra.

Lúc cậu luyện thành Thiên La Hoá Huyết Công tầng thứ nhất, nếu không hút máu thì không đánh lại tiểu môn phiệt Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ.

Nhưng hiện tại, cậu là Hóa Yêu tầng hai, gần như quét ngang tiểu môn phiệt Cửu Ngưu cảnh trung kỳ cùng cấp.

Đây hiển nhiên không phải là hiệu quả do công pháp mang đến!

Mà là bản thân cậu đã xảy ra thay đổi nào đó.

Thiên Hoàng cười nói: “Người bị ảnh hưởng bởi khí tức suy bại, bộc phát ra tiềm lực lớn mạnh, thân thể đã xảy ra thay đổi khó mà tưởng tượng, giúp người mạnh lên một khoảng lớn!”

Tiểu Phủ Đầu cười khẩy nói: “Chút chỗ tốt này cũng không phải người cho hẳn, là bản thân hẳn ghép ra, người tranh công cái gì?”

Thiên Hoàng đứng lý hợp tình nói: “Ta đã sớm nói, ta và hẳn là đôi bên cùng có lợi! Bởi vì ta mà hẳn mạnh lên, cũng bởi vì hẳn mà thuận lợi độ kiếp.”

Gã nhìn Phương Tri Hành, trịnh trọng nói: “Mọi nhân quả bắt đầu do người kết thúc cũng do người.”

Phương Tri Hành như có suy nghĩ.

Nói thật, trong khoảng thời gian này cậu gặp phải cục diện hỗn loạn trước nay chưa có, đủ loại chuyện rối tung rối mù nổi gót tới một cách khó hiểu.

Náo loạn nửa ngày, tất cả đều là do cậu tạo thành?

Sau khi đạt được lực Thiên Nhân, không cách nào khống chế sức mạnh cỡ này, dẫn đến tự mình làm hại mình

Vậy Tế Cửu thì sao?

Có phải Tế Cửu cũng lây dính lực Thiên Nhân không?

Không!

Có lẽ là bởi vì khi đó Phương Tri Hành muốn Tế Cửu tìm được phương pháp thoát khỏi giấc mơ, vì thế Tế Cửu sử dụng nguyện vọng của nó thật sự thoát ra ngoài.

Phương Tri Hành không muốn cùng Thiên Hoàng và Tiểu Phủ Đầu bàn tới Tế Cửu.

Từ phản ứng của hai người bọn họ, bọn họ không nhìn thấy Phương Tri Hành có giao diện hệ thống, chắc là cũng không biết giữa cậu và Tế Cửu có thể tiến hành tâm linh câu thông.

Chương 637: Bồ Đề (2)

Thiên Nhân cũng không phát hiện được tồn tại của hack!

Phương Tri Hành hơi im lặng, không nhận được thăm dò: “Thiên Nhân đến từ đâu? Điểm cuối mà võ giả tu luyện là Thiên Nhân à?”

Thiên Hoàng và Tiểu Phủ Đầu liếc nhau, vẻ mặt hơi phức tạp.

Thật lâu sau, Thiên Hoàng nhẹ giọng thở dài: “Thật không dám giấu giếm, bọn ta cũng không rõ rốt cuộc Thiên Nhân đến từ đâu?”

Phương Tri Hành nhất thời sửng sốt, vẻ mặt nghi hoặc.

Thiên Hoàng cười khổ nói: “Ta không nói dối, Thiên Nhân có ngũ suy, kết quả của mỗi một lần độ kiếp là không thể khống chế.

Ví dụ khi người gặp được ta, quả thật ta là một nữ nhân, sau khi độ kiếp ta liền biến thành một nam nhân.

Còn nữa, mỗi một lần độ kiếp, bọn ta sẽ mất đi phần lớn trí nhớ.

Ví dụ là độ kiếp trước trước đó, khi ta tỉnh lại, trí nhớ đã mất hết, hoàn toàn không nhớ rõ mình là ai.”

Tiểu Phủ Đầu thở dài: “Mỗi lần độ kiếp, đối với Thiên Nhân mà nói tương đương với một lần chuyển thể đầu thai.”

Hắn nhìn bản thân, làm như thật nói: “Hiện tại ta là đáng về đưa trẻ chính là một trong những kết quả của lần độ kiếp trước đó, ta cũng mất trí nhớ, nhưng ta có thể khẳng định, ta vô cùng có khả năng là một lão quái vật sống hơn ngàn năm.”

Phương Tri Hành hỏi: “Trừ các người ra, còn có Thiên Nhân khác không?”

“Có chứ!”

Tiểu Phủ Đầu đáp: “Theo ta quan sát, trong môn phiệt đều có Thiên Nhân tọa trấn, nhưng giữa bọn ta không dám dễ dàng tiếp xúc.”

Phương Tri Hành nghi hoặc nói: “Tại sao?”

Thiên Hoàng đáp: “Bởi vì có thể giết chết Thiên Nhân, chỉ có Thiên Nhân khác.

Hơn nữa, sau khi Thiên Nhân giết chết Thiên Nhân khác, dường như có thể tăng cường sức mạnh của mình, giết được càng nhiều lại càng mạnh!”

Phương Tri Hành nhìn Thiên Hoàng và Tiểu Phủ Đầu, phản bác nói: “Chẳng lẽ hai người các người không phải bạn bè hả?”

Thiên Hoàng bật cười, cười trừ.

Tiểu Phủ Đầu lắc đầu nói: “Nếu không bởi vì người, ta và hắn đã sớm xử lý nhau rồi.”

“Bởi vì ta?!”

Trong lòng Phương Tri Hành rung mình, bắt đầu cảnh giác.

Thiên Hoàng cười như không cười nói: “Người là một cái lọ tốt nhất.”

Tiểu Phủ Đầu chà xát tay, cười hì hì nói: “Ta cũng sắp độ kiếp rồi.”

Trên mặt Phương Tri Hành như bao trùm sương lạnh, cắn răng nói: “Hai vị Thiên Nhân, ước hiếp ta như vậy, không tốt lắm đâu.”

Thiên Hoàng xua tay nói: “Ta đã độ kiếp thành công, ở đây không có chuyện của ta nữa.”

Tiểu Phủ Đầu trợn mắt xem thường, cười lạnh nói: “Người như vậy là ăn cháo đá bát? Người nên rõ ràng, ta có thể cho người độ kiếp thất bại bất cứ lúc nào.”

Thiên Hoàng bình thản nói: “Đúng rồi, ta đương nhiên biết người muốn ăn ta, nhưng người nuốt trôi không? Ăn ta có thể giúp người mạnh hơn, nhưng khí tức suy bại trong cơ thể người cũng sẽ bởi vậy mất kiểm soát, người độ nổi kiếp tiếp theo không?”

Tiểu Phủ Đầu lạnh giọng nói: “Cùng một lý do, hiện tại người cũng không ăn được ta, người là thân xác Thiên Nhân mới, sở hữu tiềm lực vô hạn, mà ta gần độ kiếp, người ăn ta sẽ lập tức bị khí tức suy bại của ta ăn mòn.”

“Ừm, tức là thời cơ tốt nhất để ăn người là chờ người độ kiếp thành công.”

Thiên Hoàng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất nói ra lời khủng bố nhất.

Tiểu Phủ Đầu vui mừng không sợ, cười u ám nói: “Như nhau thôi.”

“Ăn?!”

Phương Tri Hành ngừng hô hấp, ánh mắt qua lại đánh giá Thiên Hoàng và Tiểu Phủ Đầu, một luồng hàn ý to lớn lao thẳng lên đỉnh đầu.

Cậu hít sâu, bình tĩnh nói: “Hai vị Thiên Nhân, văn bối chỉ là cơ duyên xảo hợp, đánh bậy đánh bạ phá cục, cụ thể là làm như thế nào, bản thân ta cũng mơ hồ.”

Cậu nhìn về phía Tiểu Phủ Đầu, không kiêu ngạo không siểm

nịnh nói: “Nếu ngài cố ý lựa chọn ta làm tế phẩm, hậu quả khó liệu.”

Tiểu Phủ Đầu lặng lẽ cười nói: “Người đừng vội, trước hết nghe ta nói cho xong đã. Người giúp ta một lần, ta sẽ không để người chịu thiệt, ưu đãi nhiều hơn.”

Hắn lấy ra một thẻ bài hình chữ nhật đen tuyền giống như là một viên ngọc đen từ trong ngực, ném cho Phương Tri Hành.

Nói: “Người cầm thẻ bài này, đi đến ‘Lục Hư tông’ nhận người thân, cứ nói người là đệ tử thân truyền của ta, bọn họ sẽ cung phụng người như tổ tông, người cần gì thì cứ lấy.”

Phương Tri Hành nhận lấy thẻ bài màu đen, vẻ mặt khó hiểu.

Thiên Hoàng nhíu mày nói: “Hoá ra Lục Hư tông kia là người thành lập à?”

Tiểu Phủ Đầu liếc mắt nói: “Thế nào, người chưa từng thành lập bất kỳ thế lực nào hả?”

Thiên Hoàng xoa huyệt thái dương, đáp: “Có thể ta cũng từng thành lập nhưng ta không nghĩ ra.”

Tiểu Phủ Đầu liền nói: “Trước khi người độ kiếp, hẳn là lưu lại bản ghi chép, nghĩ kỹ lại xem đặt ở đâu.”

Thiên Hoàng hơi trầm ngâm, nhìn quanh bốn phía, tầm mắt bỗng nhiên dừng trên vỏ quả trứng khổng lồ vỡ vụn.

Gã nâng tay lên, tùy tay một chiêu.

Mảnh nhỏ của vỏ quả trứng khổng lồ lập tức cách mặt đất bay lên, ở giữa không trung xoay tròn, rất nhanh hợp lại, tổ hợp thành một hình vuông hoàn mỹ.

Chương 638: Xung Đột (1)

Thiên Hoàng quét mắt phía trên, tiếp theo tùy tay phá hủy, hình vuông nháy mắt vỡ thành bột mịn, theo gió tán đi.

Phượng Tri Hành cũng lén nhìn, nhưng không nhìn thấy gì.

“Được rồi, cứ như vậy đi.”

Tiểu Phủ Đầu khỏi giải thích nói: “À ai đó, người đi Lục Hư tông chờ ta trước.”

Phượng Tri Hành cười khỏ, bất đắc dĩ nói: “Xem ra ta không có lựa chọn rồi.”

Tiểu Phủ Đầu xua tay nói: “Người đừng mặt ủ mày chau nữa, làm giống như ta đang ép người làm gái ấy. Ta nói thật cho người biết, vì lần độ kiếp này, ta làm vài chuẩn bị, người chỉ là một phương án trong đó, chưa chắc dùng đến người đâu.”

Sắc mặt Phượng Tri Hành rất nhanh khôi phục bình thường, hỏi: “Lục Hư tông ở đâu, ta đi đến đó bằng cách nào?”

Tiểu Phủ Đầu trả lời: “Xem mặt sau của ngọc bài có bản đồ chỉ dẫn.”

Phượng Tri Hành cúi đầu, lật ngọc bài đen.

Quả thực, mặt sau có 1 tấm địa đồ đơn giản, vô cùng cầu thả và mờ mịt.

Nó giống như 1 sơ đồ phác thảo!

Nhưng khi Phượng Tri Hành nheo mắt lại!

Đột nhiên, địa đồ trở nên rõ ràng, nó không chỉ có chú thích chi tiết mà còn có hình lập thể 3 chiều.

Hơi giống mới bản đồ điều hướng.

“Vãi, công nghệ đen à!”

Phượng Tri Hành vô cùng bàng hoàng.

Không hổ là Thiên Nhân, cậu tùy tiện chạm tay vào thứ gì thì nó đều khiến cậu mở mang tầm mắt.

“Thiên Nhân hơi giống thần phật nhưng lại không hẳn là vậy...”

Đầu óc Phượng Tri Hành hơi loạn.

Nói thật, cậu đột ngột tiếp xúc với sự tồn tại thần bí nhất trong thế giới này mà chưa kịp chuẩn bị tinh thần.

Hơn nữa, rank của cậu quá thấp, chỉ là đạt được 1 tia sức mạnh của bọn họ mà cậu suýt chết.

Sức mạnh Thiên Nhân có thể làm bất cứ điều gì!

Nó vượt quá sức tưởng tượng và không thể diễn tả!

Phượng Tri Hành nhanh chóng trấn tĩnh lại, nhớ đến nghi ngờ vẫn chưa hỏi, cậu mở miệng: “Đêm qua, ta gặp phải 1 con quái vật kim loại, nó là gì vậy?”

Tiểu Phủ Đầu bỗng trở nên mất kiên nhẫn, lắc đầu nói: “Người quá tò mò, đây không phải đức tính tốt gì đâu.”

Phượng Tri Hành im lặng, nhìn Tiểu Phủ Đầu, cười khổ nói: “Thế thôi, vậy ta nên xưng hô với tiền bối như thế nào đây?”

Tiểu Phủ Đầu đáp: “Nhớ kỹ, tên của tiểu gia là Thiên Ấn.”

Thiên Nhân lấy Thiên làm họ!

Phương Tri Hành lại hỏi: “Còn bao nhiêu thời gian nữa là người độ kiếp?”

“Khó nói lắm.”

Thiên Ẩn cũng bất lực, buồn bực nói: “Ta vốn cho rằng mình sẽ độ kiếp nhanh thôi, ai ngờ cứ trì hoãn mãi đến giờ vẫn không ra cái rắm gì.”

Khó sinh à!

Phương Tri Hành thầm phàn nàn, đứng dậy quan sát xung quanh: “Bên ngoài có kẻ địch mạnh đang bao vây, làm sao ta rời khỏi nơi này được?”

Nói xong câu này, về mặt Phương Tri Hành đầy mong đợi.

Cậu không dám đích thân thử xem võ lực của Thiên Nhân cao đến mức nào nên để cho những kẻ thù lớn bên ngoài kia thử 1 chút.

Thiên Ẩn liếc nhìn Thiên Hoàng, trừng mắt nói: “Bây giờ ta không tiện ra tay, người giúp hắn đi.”

“Chuyện nhỏ.”

Thiên Hoàng mỉm cười, đứng lên nói: “Đúng lúc ta đang muốn thử xem sức mạnh của mình tiến bộ bao nhiêu sau khi trùng sinh.”

Gã hơi ngẩng đầu, nhẹ nhàng hươ tay.

Trong thế giới lập tức vang lên tiếng ong ong.

Phương Tri Hành giật thót, nhìn quanh quất.

Cậu phát hiện không biết từ khi nào xung quanh mình tụ tập 1

lượng lớn con châu chấu từ 4 phương 8 hướng bay tới.

Những con châu chấu này rất lớn, nó còn dài hơn cả bàn tay của người trưởng thành.

Một con châu chấu đen đáp xuống đầu ngón tay Thiên Hoàng.

Thiên Hoàng thối nhẹ vào nó.

Toàn thân con châu chấu run rẩy, cơ thể nó phồng lên với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Hai chân sau kéo dài ra, hình dáng càng thêm tráng kiện.

Chỉ trong 1 hơi thở, châu chấu lớn đã biến thành 1 con quái vật châu chấu dài hơn 3 mét, đứng thẳng.

Hai đôi cánh của nó xòe ra, cánh vừa rộng và dài như cánh bướm.

Thậm chí, 2 chân sau còn tráng kiện hơn, như thể đuôi của người trưởng thành, có thể đứng thẳng đi lại.

Trông có vẻ con châu chấu này đã tiến hóa thành dị thú cấp 2 rồi.

Sắc mặt Phương Tri Hành thay đổi liên tục, kinh ngạc nói: “Đây chính là sức mạnh Thiên Nhân ư, có thể trong nháy mắt làm cho côn trùng lột xác thành dị thú?”

Thiên Hoàng không nhịn được cười phá lên, lắc đầu nói: “Không phải, ta chỉ kích phát tiềm lực trong châu chấu mà thôi, đương nhiên, cái giá phải trả để nó biến thành hình dáng này trong khoảng thời gian ngắn là rất lớn, đấy là tuổi thọ của nó chỉ còn lại chưa đến 1 ngày.”

Nói đến đây, gã nhắc nhở với hàm ý sâu xa: “Đại hiệp à, ta khuyên người đừng nên tìm hiểu quá sâu về sức mạnh Thiên Nhân,

biết càng ít ngược lại càng tốt.

Suy nghĩ kỹ một chút, sở dĩ lần này người vẫn có thể sống sót có 1 phần nguyên nhân rất lớn là vì người biết ít và không làm loạn.”

Khóe miệng Phương Tri Hành giật mạnh.

Thế này gọi là “không làm loạn” ư?

Nếu nghiêm túc làm thì sẽ thành bộ dạng gì?

Thay đổi góc độ suy nghĩ, rõ ràng Thiên Hoàng đang nói cho Phương Tri Hành biết rằng đừng nên hy vọng gã giúp cậu tăng cao tu vi.

Chương 639: Xung Đột (2)

Sức mạnh Thiên Nhân không phải để phục vụ cho phàm nhân!

Con châu chấu cấp 2 đi tới, ngoan ngoãn cúi rạp trước mặt Phương Tri Hành.

Thấy vậy, Phương Tri Hành hỏi: ‘Nó có thể nghe hiểu chỉ thị của ta không?’

Thiên Hoàng cười nói: “Tất nhiên là nó không hiểu nhưng nó có thể nhìn hiểu động tác tay của người, người chỉ vào đâu nó bay về hướng đấy.”

Phương Tri Hành hiểu ra, giẫm mũi chân phi người lên, phiêu nhiên rơi trên lưng quái vật châu chấu và khoanh chân ngồi xuống.

Cậu đưa tay chỉ về phương Nam.

Phạch phạch~

Quái vật châu chấu vỗ cánh bay lên rất vững, trước tiên là bay lên cao, sau đó là nhanh như chớp bay thẳng về cổng Nam.

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn xuống, cậu cách mặt đất chỉ có 30 mét, nhìn thấy toàn bộ khung cảnh nội thành.

Khắp nơi đều là phế tích.

Bỗng nhiên, con người cậu co rụt lại và nhận thấy có ánh sáng u ám đang lấp lờ ở 1 nơi.

Đấy là 1 cái giếng cổ!

Chính là nơi Hồng Nhiễm và người khác thường gánh nước.

“Chỗ kia cũng truyền ra tạp âm xuy xuy.”

Đầu Phương Tri Hành nhảy số nhưng rất nhanh cậu đã dập tắt mọi ý nghĩ.

“Nơi này không nên ở lâu, chuồn trước đã rồi tính sau.”

Phương Tri Hành điều khiển quái vật châu chấu, xông thẳng từ cổng Nam ra ngoài.

Ánh mắt cậu nhìn quanh và phát hiện ra Dạ Tử Tuyền.

Gần như cùng lúc đó, Dạ Tử Tuyền cũng ngẩng đầu lên, cưỡi vãi đỏ ra nhìn chăm chăm vào con châu chấu.

Phương Tri Hành cố ý lộ đầu ra cho cô thấy.

Giám Thiên ti có vẻ là 1 tổ chức cường quyền rất ghê gớm, có lẽ bọn họ có cách đối phó với Thiên Nhân.

Phương Tri Hành muốn mượn sức mạnh của Giám Thiên ti chế ngự Thiên Ấn và Thiên Hoàng.

Thế nhưng, 2 Thiên Nhân kia ở trong thành, cậu không thể công khai cầu xin giúp đỡ, chỉ có thể cố gắng hết sức để lộ mình.

“Hy vọng Dạ Tử Tuyền có thể làm nên chuyện, quấy đục nước luôn.”

Phương Tri Hành khẽ than.

Cùng lúc đó, Dạ Tử Tuyền đưa mắt nhìn quái vật châu chấu bay xa, tròn mắt tím lấp lóe.

La Lập Phu đến trước mặt cô, chỉ vào con châu chấu bay trên trời và hỏi: “Dạ phán quan, đây là quái vật gì vậy?”

Dạ Tử Tuyền trầm ngâm 1 hồi, đáp lại: “Người giết con trai người bỏ chạy rồi.”

“Cái gì?!”

La Lập Phu giật nảy mình, ông hận không thể lập tức xông vào thành nội chém Phương Tri Hành thành ngàn mảnh.

Ông lại không thể ngờ rằng Phương Tri Hành có thể dùng cách bay lên trời để chạy thoát ra khỏi thành.

“Hại chết con trai ta, sao ta có thể dễ dàng để hắn chạy thoát chứ?”

La Lập Phu nghiêng răng nghiêng lợi, ngửa mặt lên trời gào thét.

“Haha, người hại chết con trai của bao nhiêu người, con trai người cũng hại chết con trai của biết bao người?”

Bỗng nhiên, tà tăng Phá Giới bước ra, cười trên nỗi đau của La Lập Phu.

Gã chế giễu: “Môn phiệt thế gia người ức hiếp bách tính, người khác không thể trêu vào nhưng vị tiểu hữu của ta lại trêu được, người nói có tức hay không?”

“Con lừa trọc, ta giết người!”

La Lập Phu dùng dùng nỗi giận, 2 tay đan chéo ở giữa bắn ra từng sợi tơ nhện.

Tà tăng Phá Giới bật cười, toàn thân bành trướng hóa thành La Hán 8 tay.

Hai người họ bắt đầu chém giết lẫn nhau trong rừng cây ngoài thành.

Trong lúc nhất thời, tiếng va chạm cực lớn làm rung chuyển

đất trời, rừng cây cũng bị phá hủy trên diện rộng.

Dạ Tử Tuyền coi như không thấy cảnh này, ngược lại cô tập trung sự chú ý vào trong thành.

“Thì ra là thế, 2 Thiên Nhân à?”

Sau một lúc lâu, Dạ Tử Tuyền đã nhận ra gì đấy, khẽ thì thầm.

Rồi không chần chừ nữa, cô nhảy lên lưng bò trắng.

“Đi thôi, vào thành!”

Bò trắng di chuyển bước chân đến trước cổng thành.

Hai chiếc sừng bò húc về phía trước, vô số tia sét lấp lóe, bất thành linh xé toạc gợn sóng vô hình.

“Bò...ò...~”

Một lát sau, bò trắng gầm lên, triệt để phá hủy gợn sóng vô hình, xâm nhập vào thành và chạy như điên.

Ánh mắt Dạ Tử Tuyền lóe lên, nhanh chóng phát hiện ra 2 bóng người, cô lập tức nhảy lên đứng trên bò dựa núi, ống tay áo tung bay.

Sắc trời bỗng tối sầm, mây đen phủ kín, sấm sét vang dội.

Bò trắng ngừng lại.

Thiên Hoàng và Thiên Ân chậm rãi quay người lại.

Dạ Tử Tuyền chấp tay thi lễ, trịnh trọng nói: “Hai vị Thiên Nhân, các ngài chưa được cho phép đã độ kiếp tại huyện thành Ngọc Lan là trái với ‘giao ước Thiên Nhân’, có thể đưa ra 1 lời giải thích cho Giám Thiên ti ta không?”

Thiên Ân cười khà khà, khinh thường nói: “Tiểu cô nương, dù ta đã ngủ say nhiều tháng năm rồi nhưng nếu ta nhớ không lầm thì phạm nhân không có tư cách chất vấn việc của Thiên Nhân ta.”

Dạ Tử Tuyền không về thay đổi sắc mặt, nói: “Hai vị Thiên Nhân, tuy ta là hạng sâu kiến nhưng ngay lúc này ta đang thay mặt Giám Thiên ti hỏi chuyện 2 ngài.”

Thiên Hoàng dựng thẳng bàn tay, đáp lại: “Người độ kiếp ở nơi này là ta, ta sẽ trả lời câu hỏi của người.”

Dạ Tử Tuyền trịnh trọng nói: “Còn chưa thỉnh giáo tôn danh quý tính của ngài?”

Thiên Hoàng đáp: “Ta là Thiên Hoàng.”

“Thiên Hoàng, là 1 trong tứ tai!”

Chương 640: Thiên Sư (1)

Dạ Tử Tuyền thay đổi sức mặt, lạnh giọng nói: “Không ngờ ngài một lần nữa tro tàn lại cháy.”

Thiên Hoàng ưỡn ngực, vui vẻ cười nói: “Lần này độ kiếp khác xưa, ta đã thuận lợi thanh trừ hết phần lớn khí tức suy bại trong cơ thể và trở nên cường đại đến mức trước nay chưa từng có.”

Tròng mắt của Dạ Tử Tuyền càng lúc càng tím, cô dựng thẳng 2 ngón tay trước mặt, trầm giọng: “Vậy thì sao, ngài có thể mạnh hơn sư phụ của ta ư?”

Vừa dứt lời thì 1 tia chớp từ trên trời giáng xuống!

Tia sét vắn vẹo trút xuống như thác nước bạc, đập thẳng lên thân thể Dạ Tử Tuyền.

Trong khoảnh khắc, ánh tím trong mắt Dạ Tử Tuyền mạnh đến mức không thể nhìn vào, trên làn da cô xuất hiện vật tổ hình tia chớp tím, thần thánh tuyệt luân, không gì sánh được.

Đỉnh đầu cô hiển hiện 1 hư ảnh vô cùng to lớn và mơ hồ, hình dáng ẩn hiện là 1 nữ tử che kín đầu bằng vải đỏ.

“Ta còn tưởng là ai, Thiên Hoàng à, hóa ra người trùng sinh rồi.”

Hư ảnh khổng lồ mở miệng, giọng nói như có như không vang vọng giữa đất trời.

Thế nhưng, đám người tà tăng Phá Giới ở bên ngoài thành lại hoàn toàn không nghe được tiếng vang kia.

Thiên Hoàng hơi ngẩng đầu, cười nhạt nói: “Đúng vậy, ta lại trọng sinh, chúng ta lại gặp mặt nhau rồi.”

Hư ảnh to lớn hơi dao động, cúi đầu nói: “Ồ, xem ra lần này vận khí của người tốt đấy, trở nên mạnh hơn rất nhiều. Thế nào, người còn muốn khiêu chiến với ta à?”

“Đương nhiên!”

Thiên Hoàng cười nhạt nói: “Đều là Thiên Nhân, dựa vào đâu người lại có thể đứng trên trời cao chứ?”

Hư ảnh khổng lồ đáp: “Nếu người có thể đi diệt bất kỳ 1 trong tứ đại môn phiệt Đam Châu nào, ta sẽ cho người 1 cơ hội khiêu chiến với ta.”

Thiên Hoàng nhếch khóe miệng, châu chấu đột ngột từ mặt đất bay lên đầy trời, lao đến thiên khung che khuất bầu trời.

Bầy châu chấu đói khát phô thiên cái địa, ăn tất cả mọi thứ như thể muốn ăn hết cả thiên khung vậy.

Ầm ầm!

Mây đen cuộn cuộn dữ dội, vô số sấm sét xoắn xuýt từ trên trời giáng xuống như thể trận mưa rào tầm tã rửa sạch đất trời.

Nương theo tia chớp sáng chói quét qua, toàn bộ châu chấu đếm mãi không hết đều biến thành than cốc rơi rầm rầm xuống mặt đất.

Châu chấu vừa rơi xuống đất tức thì biến thành tro bụi và bay theo gió.

Chỉ chốc lát, mây đen tản đi.

Đất trời khôi phục lại vẻ sáng sủa.

Hư ảnh to lớn đã biến mất, Thiên Hoàng và Thiên Ân cũng đầu mất tiêu.

Chỉ còn lại 1 mình Dạ Tử Tuyền, đột nhiên lấy lại tỉnh táo, ánh mắt mờ mịt, dường như không nhớ rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Cô lấy vải đỏ che lại 2 mắt, khẽ thở dài: “Thiên Nhân giao chiến, thiên hạ đại loạn!”

...

...

Phượng Tri Hành cười châu chấu quái bay qua quận thành, vượt qua núi Nam Bình.

Không bao lâu sau, 1 dòng sông đục ngầu vắt ngang vùng đất.

“Đây là sông Trọc Sa...”

Phượng Tri Hành nhận ra con sông.

Trong giấc mộng, cậu từng thử vượt qua núi Nam Bình.

Mà sông Trọc Sa nằm cách núi Nam Bình hơn 200 dặm về phía Nam.

Con sông Trọc Sa này có ngọn sóng đục ngập trời, độ rộng kinh người, có thể nói chim khó bay qua nổi.

Đại quân phản tặc từng trấn giữ tại bờ sông, lợi dụng lợi thế địa hình hiểm trở để chống cự.

“Trước đây, ta còn buồn rầu không biết làm sao để vượt sông, bây giờ lại...”

Châu chấu quái vỗ cánh 1 cái là bay ra xa cả 100 mét, nó đập cánh trước những làn sóng nước đen ngòm như thể đang đi dạo

nhàn nhã.

Dòng sông hiểm trở ở nhân gian trong mắt dị thú cấp 2 không là cái đỉnh gì.

Bất giác, Phương Tri Hành đã thoát khỏi quận Hà Hạ, càng bay càng xa...

[Điều kiện để đạt tới Thiên La Hóa Huyết Công tầng thứ 3 viên mãn:

1, Chiến thắng hoặc giết chết 36 mạng có thực thực Cửu Ngưu cảnh trung kỳ (chưa hoàn thành)

2, Săn giết 10 con yêu ma loại nhiều chân (từ 4 chân trở lên, chưa hoàn thành)

3, Quan sát ít nhất 7 cao thủ Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ trở lên Hóa Yêu (chưa hoàn thành)

4, Tự chọn phương pháp nâng cao tư chất (chưa hoàn thành)

5, Đánh hạ 1 Cấm Khu cấp 4 (chưa hoàn thành)

6, Mười vạn thịt dị thú cấp 4 hoặc 48000 viên Nhục Đan thượng phẩm cấp 4 (chưa hoàn thành)]

Ngay khi châu chấu quái bay qua sông Trọc Sa, giao diện hệ thống đột ngột lấp lóe ánh sáng.

“Ồ, cuối cùng cũng hiện ra!”

Phương Tri Hành sáng mắt lên, vui mừng khôn xiết.

Từ sau khi cậu thăng cấp lên Hóa Yêu tầng 2 viên mãn thì hệ thống vẫn cứ yên lặng.

Không biết có phải là do ảnh hưởng của Cấm Khu Ngọc Lan

hay là do nguyên nhân gì khác.

Mà điều kiện để đạt tới Thiên La Hóa Huyết Công tầng 3 viên mãn cứ rề rà mãi không hiện ra.

Cho đến giờ phút này!

Phương Tri Hành xốc lại tinh thần, nhanh chóng đọc kỹ điều kiện trên giao diện hệ thống.

“Điều kiện lại giảm đi rồi, tầng 1 có 10 điều, tầng 2 có 7, đến tầng 3 thì chỉ còn lại 6 điều.”

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, cảm giác con đường mình đi càng ngày càng thông suốt.

Chương 641: Thiên Sư (2)

Giống như 1 nhà đầu tư, càng giàu thì kiếm tiền càng nhanh và dễ dàng.

“Có điều 6 điều kiện này...”

Phượng Tri Hành khẽ nheo mắt lại, hàng lông mày vô thức nhướng lên.

Điều kiện 1 và 2 đều dính đến chiến đấu và giết chóc.

“Trước đây, hệ thống chỉ yêu cầu ta chiến thắng hoặc giết chết sinh mệnh đồng cấp, bây giờ nó lại chỉ định mục tiêu phải là Cửu Ngưu cảnh trung kỳ.”

Độ khó của nhiệm vụ tăng lên rồi!

Hơn nữa, điều kiện 4 cũng như vậy, lần nữa xác định yêu cầu là “nữ tử mang dị huyết”.

“Tại sao độ khó không giảm trái lại còn tăng lên?”

Phượng Tri Hành khẽ giật mình, bỗng nghĩ ngay đến lời nói của Thiên Hoàng.

Bởi vì gã chống lại sự ăn mòn của khí tức suy bại trong Thiên Nhân nên thân thể phát sinh biến đổi mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Ngay cả Cửu Ngưu cảnh tiểu môn phiệt cùng cấp đều không thể địch lại gã.

“Ta thật sự đã mạnh lên rồi à, đây là sự công nhận từ hệ thống!”

Phượng Tri Hành nhin không được cười lên rồi nhanh chóng bình thường trở lại.

Điều kiện 3 cần phải dựa vào nhân duyên.

Điều kiện 6 là tích lũy tài nguyên, toàn mấy lời nhảm tai.

Dù độ khó của từng điều kiện tăng lên đáng kể nhưng ít ra vừa đọc vẫn có thể hiểu được.

Riêng điều kiện 5 làm cho Phượng Tri Hành không hiểu ra sao.

“Đánh hạ Cấm Khu cấp 4?”

Thử hỏi làm sao đánh hạ được 1 cái Cấm Khu?

“Hừm, lại đụng tới điểm mù kiến thức của ta nữa rồi.”

Phượng Tri Hành khẽ than thở, không thềm nghĩ nữa và ngẩng đầu lên.

Gió thổi vù vù hất tung mái tóc dài của cậu, phát phới bay về phía thượng khung cao xa vô tận.

Thời gian trôi qua nhanh chóng!

Nhoáng cái mặt trời lặn, hoàng hôn buông xuống và trời sắp tối rồi.

Châu chấu quái vẫn đang vỗ cánh bay nhanh.

Với tốc độ của nó, bình quân 1 tiếng có thể bay khoảng 500-600 dặm.

Đến lúc này, châu chấu quái gần như đã bay khoảng 7 tiếng rồi.

Phượng Tri Hành lấy ngọc bài đen ra kiểm tra 1 lúc.

“Sơn môn của Lục Hư tông nằm ở phía Đông thành Đan Nghiệp thủ phủ Đam Châu, trong 1 nơi được gọi là hẻm núi Chước Viêm.”

Phương Tri Hành nhượng mày, dù cậu không hiểu rõ Lục Hư tông này nhưng nhìn từ vị trí của sơn môn, đây rõ ràng là khu trung tâm của Đam Châu.

Có thể khai tông lập phái tại khu vực trung tâm của 1 châu đủ thấy thực lực và nội tình rất đáng gờm.

“Cũng đúng, Lục Hư tông dù gì cũng là thế lực được thành lập dưới sự duy trì của Thiên Nhân, đương nhiên không thể coi thường.”

Phương Tri Hành cất lại miếng ngọc bài đen, chỉ huy châu châu quái bay về phía Đông Nam.

“Sắp rồi, bay thêm 100 dặm về phía trước là hẻm núi Chước Viêm...”

Phương Tri Hành nhìn mặt trời, cảm thấy mình có thể đến nơi trước khi trời tối.

Châu châu quái ra sức vỗ cánh bay, nó không thể bay quá cao nên vẫn luôn bay tà tà dưới tầng trời thấp, cách mặt đất khoảng tầm 45 mét độ cao.

Đột nhiên, nó cúi đầu nhìn xuống mặt đất, như thể bị thứ gì đấy thu hút.

Phương Tri Hành cũng nhìn theo thì phát hiện bên dưới là 1 khu rừng rậm rạp.

Trong không khí nồng nặc mùi máu tươi thoang thoảng.

“Nhiều máu quá...”

Phương Tri Hành rất nhạy cảm với huyết dịch.

Ở độ cao này mà cậu có thể ngửi thấy mùi máu tươi, chứng tỏ bên dưới đã là cảnh máu chảy thành sông rồi.

“Dừng tay!”

“Môn nhân của Lục Hư tông ở đây, các người mau dừng tay!”

Trong rừng rậm truyền ra 1 tiếng gào thét vang vọng đất trời.

Phương Tri Hành cũng nghe thấy, cậu lập tức ra hiệu châu chấu quái bay vòng đáp xuống khu rừng.

“Ở đây chờ ta.”

Phương Tri Hành giơ tay lên thực hiện động tác ngồi xổm xuống.

Sau đó, cậu mặc kệ châu chấu quái có hiểu ý của động tác tay kia hay không, cậu giậm mũi chân phi thân lên, chạy về phía giọng nói phát ra.

Mùi máu tươi trong không khí càng lúc càng nồng đậm.

Trong ánh chiều tà, không khí trong rừng nhuộm màu đỏ tươi.

Bỗng nhiên, Phương Tri Hành dừng bước, ánh mắt nhìn về phía trước run nhè nhẹ.

Đằng trước có 1 mảnh đất trống, cây cối cao lớn đổ ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất.

Trên những cây cối kia có 5 bóng người cao to dị thường đang ngồi.

Bọn họ có hình dáng con người và nước da xanh, mặt xanh nanh vàng, cao khoảng 4 mét, thân mặc khôi giáp.

“Cự binh?!”

Phường Tri Hành vừa nhìn đã nhận ra những thân hình to lớn kia là gì, bọn họ là cự binh do triều đình nuôi dưỡng.

Quận Thanh Hà cũng có 1 quân đoàn cự binh, có điều những cự binh kia chỉ cao khoảng 3 mét, hình thể nhỏ bé hơn nhiều so với 5 cự binh trước mắt này.

Năm cự binh chia nhau ra ngồi vây quanh tạo thành 1 vòng tròn lớn.

Trong vòng vây rõ ràng có 1 đồng người.

Đúng vậy!

Không phải là 1 nhóm người.

Mà là 1 đồng người chồng chất lên nhau.

Bọn họ giống như sách vở xếp chồng thành 1 ngọn núi nhỏ, số lượng phải hơn 100 người.

Giờ khắc này, 2 cự binh đã cởi bỏ khôi giáp trên người.

Mỗi người bọn họ túm lấy 1 nữ tử, cưỡng ép nhấn xuống đất.

Các nữ nhân phải gọi là thê tử.

Chương 642: Thiên Sư (3)

Thân thể của các cô gần như bị vỡ ra.

Máu chảy ồ ạt.

Cổ họng các cô đã sớm bị khàn.

Khi thì bị giày vò đến ngất đi, khi thì bị tra tấn cho tỉnh lại.

Tình cảnh cứ lặp đi lặp lại như thế, quả thực là sống không bằng chết.

Hai cự binh khác cũng không nhàn rỗi.

Bọn họ bắt lấy 1 trảng niền nhét vào trong miệng, nhai rộp rộp, máu me tràn đầy miệng, ăn như gió cuốn.

“Ăn rồi?!”

Phượng Tri Hành hít 1 ngụm khí lạnh.

Tình cảnh này!

Nó thực sự gây sốc!

Trước kia cậu chỉ thấy yêu ma làm chuyện này thôi.

Không ngờ rằng cự binh cũng rất giỏi.

Xem ra bọn họ đã thành thạo với thao tác ăn người không nhả xương này, đây chắc chắn không phải lần đầu làm chuyện như vậy.

“Các người mau dừng tay!”

Bên ngoài, 1 thanh niên áo trắng giơ trường kiếm lên, khàn giọng rống to phần nộ, có thể nói là lòng đầy căm phẫn.

Thanh niên áo trắng mày rậm mắt to, rất có khí chất anh vũ, 2 tay nắm chặt trường kiếm, run rẩy chỉ về phía 1 cự binh trong số đó.

Hắn la lên: “Nơi này là địa bàn của Lục Hư tông ta, không cho phép các người diều võ giương oai ngay dưới mắt Lục Hư tông.”

Thế nhưng, mặc hắn gào như thế nào thì những tên cự binh kia đều không quay lại nhìn hắn và chỉ chăm chú thưởng thức mỹ vị trước mặt mình.

Thanh niên áo trắng thở hổn hển, nét mặt vô cùng lo lắng nhưng lại chần chừ không dám tấn công cự binh.

Lúc này, 1 cự binh khác đứng lên, 1 tay giơ nữ tử bị gã hành hạ lắt lư giữa không trung.

Nữ tử tóc dài không có bất kỳ phản ứng nào, cổ bị uốn cong dữ dội, không còn gì nghi ngờ rằng nó đã bị gãy.

“Ôi trời, không cần thận nghịch cô ta chết rồi.”

Cự binh hơi tiếc nuối, sau đó gã nhét cô gái tóc dài vào miệng, vừa nhai nuốt vừa cười nói: “Không thể lãng phí được.”

Lời này vừa nói ra!

Bốn cự binh khác cười vang lên, đùa nghịch đến chết trước rồi ăn sau, không hề lãng phí chút nào, đây là thói quen tốt của bọn họ.

Vút~

Bỗng nhiên, âm thanh phá không truyền đến.

Hai bóng người cấp tốc chạy tới, trong chốc lát đã đến bên cạnh thanh niên áo trắng.

Hai người kia đều là nam tử trung niên, dáng người cường tráng khôi ngô, uy phong lẫm liệt, trông khoảng hơn 40 tuổi, đang ở độ tuổi phơi phới.

“Sư phụ, Thôi trưởng lão!”

Thanh niên áo trắng vui mừng quá đỗi, đưa tay chỉ vào 5 cự binh kia, hét lên: “Bọn chúng đang giết hại cư dân làng chài nhỏ.”

Hai nam tử trung niên đã sớm thay đổi sắc mặt.

Một người nộ khí xung thiên, vô thức nâng chiếc kiếm bản rộng trong tay lên.

Người kia dù sắc mặt khó coi nhưng cũng chỉ cau mày, nét mặt vẫn hờ hững.

Năm gã cự binh đồng loạt ngừng tay và quay đầu lại, lặng lẽ liếc nhìn 2 nam tử trung niên.

Một cự binh đứng dậy, trong tay gã vẫn còn nắm lấy nửa thân thể máu me đầm đìa, trong miệng còn đang nhai nuốt 2 cái đùi, giọng điệu hàm hồ: “Các người phiền quá à, sao cứ quấy rầy nhã hứng của đại gia vậy, các người có tin là ta thịt luôn cả đám không hả?”

Một gã cự binh khác ngửa cổ lên, sờ vào giữa 2 chân, âm trầm cười gằn và nói: “Hay là cái mông của các người ngứa ngáy rồi, muốn chơi đùa với đại gia à?”

Thanh niên áo trắng máu nóng bốc lên não, quát ầm lên: “Thứ hỗn xược, các người còn dám làm càn trước mặt 2 vị trưởng lão của Lục Hư tông ư?”

Cự binh không hề sợ hãi, đáp lại: “Vậy thì thế nào? Các người thử xem vào việc của cự binh bọn ta xem?”

Thanh niên áo trắng lập tức nhìn về phía sư phụ rồi tay cũng siết chặt chuôi kiếm.

Thế nhưng, vị trưởng lão họ Thôi đột nhiên đưa tay ra, ngăn cản đối phương, hạ giọng nhắc nhở: “Bọn chúng là thân binh được châu mục đại nhân nuôi dưỡng, thường xuyên chạy ra ngoài kiếm chút nhét kẽ răng, đây không phải là lần đầu bọn họ làm chuyện này, ăn no rồi họ sẽ trở về.”

Thanh niên áo trắng sững sờ tại chỗ, khó có thể tin nổi nhìn trưởng lão họ Thôi.

Nghe ý của Thôi trưởng lão là không có ý định quản.

“Sư huynh, vậy cứ để mặc bọn chúng tùy ý làm bậy ư?” Sư phụ hần bực tức nói.

Trưởng lão họ Thôi lạnh lùng trả lời: “Bởi vì mấy thôn dân này là đắc tội với quân đoàn cự binh, thậm chí chọc giận châu mục đại nhân và tứ đại môn phiệt, đệ cảm thấy đáng giá không?”

Sư phụ thanh niên áo trắng lập tức im lặng, tay cầm kiếm chậm rãi buông xuống.

Thấy cảnh này, vẻ mặt thanh niên áo trắng hiện rõ sự thất vọng lớn lao, không cam lòng và tuyệt vọng.

Sau cả buổi, hần cúi đầu mắt ngấn lệ, thân thể không kiềm được run lên, chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu, không hô hấp nổi.

“Chúng ta đi thôi.”

Trưởng lão họ Thôi lạnh lùng, xoay người, phất tay áo cất bước rời đi.

Nhưng ngay lúc này, trong đồng người bỗng nhiên có động tĩnh.

Một thôn dân trung niên cường tráng bò ra, vội vã chạy về phía thanh niên áo trắng, mặt mũi đầy vẻ hoảng sợ, gào thét: “Cứu mạng, xin hãy cứu mạng!”

Năm cự bình đồng loạt nghiêng đầu qua.

Chương 643: Trò Chơi (1)

Thôn dân trung niên chạy đến phía sau thanh niên áo trắng, khàn giọng cầu xin: “Ba vị đại hiệp, xin hãy cứu cha nương và vợ con ta, chẳng phải Lục Hư tông các người là danh môn chính phái ư?”

Sắc mặt thanh niên áo trắng tái nhợt, dờ dẫn đứng tại chỗ.

Sư phụ hần cau mày, quay đầu đi, nét mặt lộ ra vẻ không đành lòng.

“Mẹ kiếp, phiền chết đi được!”

Một gã cự binh giận tím mặt, bỗng nhiên phun chiếc xương đùi từ trong miệng ra.

Vút!

Xương đùi phóng ra như mũi tên, trong nháy mắt đâm xuyên lồng ngực của thôn dân trung niên, thế không thể đỡ, đánh úp thanh niên áo trắng.

Đúng lúc sư phụ hần quay đầu đi, không kịp phản ứng, trong lòng nhất thời hồi hộp.

Thanh niên áo trắng phản ứng chậm hơn, đầu tiên hần bị máu tươi phun đầy mặt, tiếp đấy là 1 tiếng keng vang lên, lồng ngực truyền đến cơn đau kịch liệt, cả người bị văng ra ngoài.

Xương đùi chuẩn xác đánh vào trường kiếm.

Trường kiếm lại đâm vào ngực thanh niên áo trắng.

Thanh niên áo trắng ngã ngửa ra đất, miệng phun 1 ngụm máu tươi, tức thì ngất xỉu.

“Tiểu Tân!”

Sư phụ hấn quá sợ hãi, cuống quýt ôm lấy thanh niên áo trắng kiểm tra!

Ngực trọng thương, kiếm đâm thẳng đến phổi.

“Ngươi!”

Sư phụ thanh niên áo trắng triệt để xù lông, bỗng rút thanh kiếm bản rộng ra, phi thân vọt tới trước.

“Hùng sư đệ, đừng!”

Thôi trưởng lão quay đầu lại, vội vàng la to.

Nhưng sư đệ họ Hùng của hấn đâu nghe lọt tai nữa, thanh kiếm bản rộng trong tay bổ ra 1 đạo kiếm khí hùng cung màu vàng.

Cự binh biến sắc, lập tức cầm lấy tấm khiên ở bên cạnh chắn trước người.

Bùm!

Tấm khiên màu đồng cao 3 mét giống như 1 cánh cổng đón lấy kiếm khí hình cung màu vàng.

Tấm khiên màu đồng rung chuyển, xuất hiện thêm 1 khoảng trống dày ở giữa và mỏng ở 2 đầu.

Kiểm khí hình cung vàng lập tức nổ tung hóa thành sương mù vàng khuếch tán xung quanh.

Cự binh không bị mất sợi lông cộng tóc nào, đồng thời đá 1

cước vào khúc gỗ trước mặt.

Ba người ôm lấy khúc gỗ dày gãy bay ra ngoài.

Trưởng lão họ Hùng lại bổ thêm 1 nhát kiếm, khúc gỗ phân làm 2 bay ra 2 bên.

Sau 1 khắc, cự binh lao đến, tay trái cầm khiên, tay phải giơ cao thanh đại kiếm, bổ 1 nhát xuống.

Ầm ầm!

Hùng trưởng lão nghiêng người tránh ra, tại vị trí hấn vừa dừng lập tức có thêm 1 cái rãnh sâu hoắm.

Mặt đất chấn động theo!

Nhát kiếm này quá ghê gớm, sức mạnh kinh người đạt đến 30 vạn cân!

Hùng trưởng lão không khỏi khựng lại, hấn đạt đến Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ, cự binh này không hề yếu hơn hấn, đã vậy còn có thêm khô giáo và sức phòng ngự đáng gờm.

Chứ đừng nói đến còn có 4 cự binh đang nhìn chăm chăm.

“Con mẹ mày, đại gia làm thịt người luôn!”

Cự binh hùng hùng hổ hổ, hươ kiếm chém lần nữa, vừa nhanh vừa dũng mãnh, thế như chẻ tre.

Thấy tình hình này, Hùng trưởng lão không chút do dự thi triển Hóa Yêu, khí tức tỏa ra biến thành màu vàng.

Hấn há mồm phun ra 1 luồng khí tức màu vàng như sương như khói bay đến trước mặt cự binh, quanh quẩn xung quanh gã không tiêu tan.

Trong chốc lát, cự binh đuổi chém Hùng trưởng lão đột nhiên cảm giác hô hấp khó khăn, thở hổn hển.

Khí tức màu vàng vô cùng quý dị, nó như thể cắt đứt hô hấp của cự binh.

Nhân cơ hội này, Hùng trưởng lão chém 1 nhát vào chân sau của cự binh.

Phụt xì~

Máu tươi như bão lũ ào ra, vãi đầy mặt đất.

Cự binh kêu thảm thiết, quỳ 1 chân trên mặt đất.

Hùng trưởng lão đâm thêm 1 nhát vào cổ cự binh.

“Dừng tay!”

Thôi trưởng lão hoảng sợ, vẻ mặt của 4 gã cự binh còn lại cũng thay đổi mạnh mẽ.

Nhưng giây tiếp theo, gã cự binh kia bỗng vút đại kiếm, 1 tay tóm lấy thanh kiếm bản rộng của Hùng trưởng lão.

Máu tươi chảy ra từ giữa ngón tay gã nhỏ xuống mặt đất.

“Giết!”

Bốn gã cự binh khác đã nổi giận, đồng loạt cầm tẩm khiên và đại kiếm lên, cùng nhau xông đến.

Hùng trưởng lão lùi về sau, liên tiếp phun ra 2 ngụm khí tức vàng, bao bọc 2 cự binh trong số đó.

Lúc này, hắn đã đạt đến cực hạn, không cách nào phun ra thêm khí tức vàng nữa.

Hai cự binh còn lại hung hãn không sợ chết, lao thẳng đến, giơ kiếm lên chặt.

Hùng trưởng lão đỡ trái hở phải, trong lúc tránh né di chuyển càng lúc càng vất vả.

Điều đáng sợ hơn là máu thịt bắp chân sau của cự binh bị hấn chém tổn thương xoay tròn lại tự lành bằng tốc độ kinh người, không bao lâu máu đã ngừng chảy, có thể đứng thẳng lên.

Cự binh kia giơ đại kiếm hung hăng đập vào tấm khiên của mình.

Âm thanh ầm vang dội lên!

Một làn sóng hình vòng khuyên khuếch tán ra!

Sóng xung kích mạnh mẽ chấn động làm cho khí tức vàng bị hỗn loạn.

Một giây sau, không khí trong lành tràn vào.

Cự binh hít thật sâu, hô hấp tức thì thông thuận hơn rất nhiều.

“Hừ, đây chính là &LTL;ực Hư Phù Sinh Kiếm > ư? Chẳng qua cũng chỉ thế thôi!”

Cự binh vừa chế giễu vừa lắc chân, gân chân bị chặt đứt lành lại với tốc độ thấy rõ.

Gã khởi xướng công kích lần nữa.

Lúc này, 1 luồng khí tức màu đỏ bỗng nhiên vọt tới, bao trùm lấy gã.

Chương 644: Trò Chơi (2)

Phụt xì~

Cự binh biến sắc, cúi đầu nhìn xuống vết thương vốn sắp lành lại bị rách ra lần nữa sau khi bị khí tức đồ xâm nhập.

“Người!”

Cự binh hằm hằm nhìn về phía trước.

Thì thấy Thôi trưởng lão vòng trở lại, ngăn trước mặt cự binh.

“Quân gia, xin hãy khoan dung độ lượng.”

Thôi trưởng lão nghiêm sắc mặt, chân thành nói: “Dù gì nơi này cũng là địa bàn của Lục Hư tông bọn ta, các người khiêu khích như vậy, không tránh khỏi quá đáng.”

Cự binh tức đỏ mắt, hung dữ mắng lại: “Con mẹ mày, ta khiêu khích người đấy, thì sao?”

Thôi trưởng lão vừa thấy đôi mắt cự binh hóa đỏ, da mặt lập tức co quắp lại, vội vàng cúi người, bồi tội: “Quân gia bớt giận, bọn ta đã vô ý mạo phạm.”

“Bớt giận cái con mẹ mày!”

Trong chốc lát, đôi mắt cự binh triệt để đỏ rực, thân thể đột nhiên tăng vọt, cơ bắp cả người vặn vẹo như bánh quẩy.

Gã như thể biến thành 1 quái vật toàn cơ bắp.

Giống như 1 núi thịt, đậm chân mà đến.

“Tiêu rồi, hần Cuồng Nộ rồi!”

Thôi trưởng lão thầm kêu khổ, không khỏi thở dài, rút kiếm ra khỏi vỏ, tế ra 1 đạo kiếm khí hình cung màu đỏ.

Thế nhưng, cự binh như phát điên kia giờ cao tấ khiên phát động công kích một cách liêu lĩnh.

Kiểm khí hình cung màu đỏ đánh lên tấ khiên nhưng hoàn toàn chặn không được bước đi của cự binh.

Thôi trưởng lão liên tục lùi lại, trốn sau 1 cái cây.

Tấ khiên quét ngang!

Két rầm~

Đại thụ kia giống như cây mục rế bị nhấc lên, đổ xuống.

Thôi trưởng lão xám mặt chạy ra, ý vào thân pháp lanh lẹ di chuyển ra sau lưng cự binh chém 1 nhát kiếm.

Keng!

Tia lửa tóe lên!

Điều đáng tiếc chính là kiếm khí hình cung đỏ kia chỉ đánh lên khô giáp.

Cự binh chỉ hơi lão đảo, vẫn bình yên vô sự, gã trở tay huy động đại kiếm quét ngang.

Bùm!

Đại kiếm vạch phá mặt đất, hất tung đất đá cuồn cuộn về phía trước.

Thôi trưởng lão bị ép phải nhảy lên, đáp xuống 1 đại thụ.

Cùng lúc đó!

Hùng trưởng lão vẫn đang trong tình cảnh khổ chiến, hấn bị bốn cự binh vây quanh, nguy hiểm đầy rẫy.

“Đây là do các người ép ta, ta liều mạng với các người!”

Hắn hít thật sâu, ngang nhiên phun khí tức ra ngoài.

Chỉ một thoáng, phù phù phù!

Số lượng lớn khí tức vàng mạnh mẽ khuếch tán, bao phủ 1 vùng không gian rộng lớn.

Bốn cự binh chìm vào trong đấy, trước mắt đều là sương mù vàng, đưa tay lên không thấy được 5 ngón.

Cổ họng của bọn họ ngứa ngáy, không thể thở nổi, không lâu sau, cả khuôn mặt đỏ bừng.

“Cuồng nộ!”

Đột nhiên, đôi mắt của 1 cự binh trong đấy bỗng đỏ rực, gã nhìn lên trời và gầm thét.

Từng vòng tiếng gầm có thể nhìn thấy bằng mắt trần phát ra từ trong miệng gã, xua tan đi khí tức vàng.

Hùng trưởng lão thấy vậy, giật mình kinh hãi, trong mắt không thể kiềm chế nổi tuyệt vọng đang hiện rõ.

Năm cự binh này đều là thân binh do châu mục đại nhân nuôi dưỡng, thực lực vô cùng cường hoành.

Sức chiến đấu bình thường của bọn họ tương đương với Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ, chỉ khi nào tiến vào trạng thái Cuồng Nộ, uy thế của họ mới khác biệt hoàn toàn.

Dưới trạng thái Cuồng Nộ, thực lực của cự binh có khả năng trực tiếp tăng vọt đến Cửu Ngưu cảnh trung kỳ, hậu kỳ, thậm chí là đỉnh phong!

Nói cách khác, bọn họ là nhóm cự binh lợi hại nhất Đam Châu, số lượng thật không nhiều nhưng cũng không nói rõ là có bao nhiêu gã.

Thật khó hiểu khi các cự binh cấp tinh anh này hết lần này đến lần khác cứ tùy ý làm càn trên địa bàn Lục Hư tông.

Cự binh cuồng nộ phát lực lao về phía Hùng trưởng lão, sát ý mãnh liệt, tột đỉnh.

“Ta phải ăn ngươi!”

Gã nổi điên nhào về phía Hùng trưởng lão, đôi mắt đỏ ngầu nhắm vào người mà gã muốn ăn.

Hùng trưởng lão thầm run rẩy, nỗi sợ hãi vô biên hiện rõ trên gương mặt.

Nhưng đột nhiên, cự binh cuồng nộ kia khựng lại, cúi đầu nhìn xuống.

Hùng trưởng lão cũng sửng sốt và nhìn về phía hông của cự binh cuồng nộ.

Chỉ thấy 1 xúc tu máu quắn chặt lấy eo của cự binh cuồng nộ, siết chặt và thực sự thu nhỏ vòng eo của cự binh cuồng nộ.

Cự binh cuồng nộ điên cuồng giãy dụa, vứt bỏ tất khiến để rảnh tay giãy dụa, tay còn lại huy kiếm chém vào xúc tu máu.

Nhưng đại kiếm của gã còn chưa kịp đánh xuống thì xúc tu máu thứ 2 đột nhiên lao tới đập trên đầu của gã.

Bốp!

Cổ của cự binh nháy mắt không còn nữa, đầu gã chìm sâu xuống dưới lồng ngực.

Gã cự binh trừng to mắt nhìn, miệng phun ra 1 ngụm máu tươi.

Tiếp đấy, toàn thân gã nổ tung!

Màn này đã khiến Hùng trưởng lão trợn mắt há mồm, rúng động đến cực điểm.

Ngay lập tức, xúc tu máu thứ 3 xuất hiện, vừa cuộn bắt lấy gã cự binh khác, mạnh mẽ ném vào không trung.

Hùng trưởng lão ngẩng đầu nhìn theo, trơ mắt nhìn thấy 3 xúc tu máu xông thẳng lên, điên cuồng quật gã cự binh kia.

Cự binh bị quật bay, rơi xuống, lại bị quật bay tiếp!

Ba xúc tu náu thay nhau ra trận, hành hạ mấy lần, ấu đả liên tục.

“Hỗn xược!”

Cự binh bị chọc giận, đôi mắt bỗng rực đỏ.

Chương 645: Xao Động (1)

Thế nhưng, thân thể gã lúc này đang ở giữa không trung, tinh thần không chịu khống chế, bị xúc tu máu dừa bốn trong lòng bàn tay.

Sau khi gã cự binh bị quật thê thảm hơn 30 lần, cuối cùng không chịu nổi nữa, toàn thân nổ tung hóa thành 1 khối sương mù máu.

Hùng trưởng lão trở mắt nhìn, hẳn thấy sương mù máu không khuếch tán ra mà dung nhập vào trong xúc tu máu như thể bị nó hấp thụ vậy.

Xúc tu máu tăng vọt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, bỗng nhiên nó chuyển hướng lao về phía Thôi trưởng lão.

Hắn đang chiến đấu kịch liệt với cự binh cuồng nộ, cự binh trong trạng thái Cuồng Nộ cũng tập trung sự chú ý lên người Thôi trưởng lão, hoàn toàn không để ý đến tình huống xung quanh mình.

Sau khi cự binh cuồng nộ, gần như mất đi tất cả lý trí, sẽ chỉ nhìn chăm chăm vào kẻ địch trước mắt mình.

Đây cũng là 1 trong những nhược điểm của bọn họ.

Cự binh cuồng nộ không hề kịp phòng ngự đã bị xúc tu máu tóm lấy và ném lên không trung.

Kết cục của gã cũng không khác gì 2 cự binh trước, toàn thân nổ tung và trở thành chất dinh dưỡng tẩm bổ cho xúc tu máu.

Ba xúc tu máu nhanh chóng dài thêm 10 mét, đồng thời mọc ra

thêm xúc tu thứ 4.

Hai vị Hùng trưởng lão và Thôi trưởng lão đồng thời chuyển dời ánh mắt, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào đã có 1 vị cao thủ Cửu Ngưu cảnh đang tới gần.

Người này dĩ nhiên là Phương Tri Hành.

Lúc này, dáng người cậu cao lớn dị thường, toàn thân Minh Đồng Da Sắt, cơ bắp bành trướng, thân thể cao đến hơn 5 mét.

Hùng trưởng lão và Thôi trưởng lão bất giác nhìn nhau và đều phát hiện mình không quen biết người trẻ tuổi lạ lẫm này.

Lúc này, khí tức vàng bay tán loạn.

Hai gã cự binh còn lại bỏ chạy ra ngoài, lạnh lùng quan sát xung quanh, con người bỗng run lên.

“Xúc tu quái!”

Hai gã cự binh biến sắc, ánh mắt nhìn chằm chằm lên Phương Tri Hành.

Bọn họ không nhìn thấy 3 cự binh kia đâu, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao, mọi việc đều không rõ ràng cho lắm.

Phương Tri Hành đứng cách đó không xa, xoay đầu lại, bình tĩnh đánh giá 2 gã cự binh.

Bốn xúc tu máu bay múa dựng thẳng lên rồi nấn ná 1 lúc, bỗng nhiên đè xuống.

Hai cự binh thấy vậy, vai kề vai đứng thẳng, đồng thời giơ cao tấm khiên bảo vệ đỉnh đầu.

Rầm ầm!

Hai xúc tu máu đập thẳng lên tấm khiên, 2 xúc tu khác thì đập bên người bọn họ.

Cơn Giận Huyết Ma bộc phát!

Hai cự binh không khỏi toàn thân run rẩy kịch liệt, cảm giác hiệu quả phòng ngự của tấm khiên quá kém, như thể không bảo vệ được gì cả.

“Không ổn, chúng ta đang ở trong phạm vi công kích!”

Hai cự binh lấy lại tinh thần, không chút do dự, lập tức tiến vào trạng thái Cuồng Nộ.

Đôi mắt của bọn họ lập tức đỏ rực như máu, dáng người tăng vọt.

Thế nhưng, bọn họ không hề biết rằng điều Phương Tri Hành đang chờ đợi chính là giây phút bọn họ Cuồng Nộ.

Những xúc tu máu nện xuống đất quất quét và quấn lấy chân 2 cự binh cuồng nộ, ném bọn họ lên trời cao.

Tiếp đó, bọn họ lại bị hung hăng chà đạp 1 hồi, bị đánh cho mình đầy thương tích, thổ huyết như điên.

“Dừng tay!”

“Đồ khốn nạn, mau thả bố mày ra!”

“Bọn ta là thân binh của châu mục đại nhân, người giết bọn ta thì phải nghĩ đến hậu quả.”

Hai gã cự binh gào thê lương thảm thiết nhưng vẫn bị đánh bầm dập mình mẩy.

“Tha mạng, xin tha mạng!”

Một lát sau, tiếng la hét của bọn họ trở thành tiếng kêu rên, trong giọng nói mang theo sự sợ hãi tột độ.

Phương Tri Hành không chút biểu cảm, từ đầu đến cuối đều thờ ơ.

Bùm~

Bùm~

Nường theo 2 tiếng nổ vang trời, thân thể 2 cự binh nổ tung hóa thành khối sương mù máu và bị xúc tu máu thôn phệ sạch sẽ.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết 36 mạng có thực thực Cửu Ngưu cảnh trung kỳ (5/36)]

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, không ngờ cậu còn chưa đến Lục Hư tông mà đã có thu hoạch bất ngờ rồi.

Sau khi 5 cự binh tinh anh tiến vào trạng thái Cuồng Nộ, thực lực đều đạt tới Cửu Ngưu cảnh trung kỳ.

Phương Tri Hành không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã giải quyết sạch sẽ 5 gã đồng cấp.

Cậu càng đánh càng mạnh, có sự khởi đầu tốt bằng chiêu đánh lén, tiếp đó cậu kiểm soát cục diện, mọi việc tự nhiên như nước chảy thành sông, đã xảy ra là không thể ngăn cản.

Biện pháp tốt nhất có thể ngăn cản cậu chính là ngăn chặn ngay từ khi cậu bắt đầu bước vào cuộc chiến.

Đương nhiên, 5 gã cự binh đều không biết điểm ấy.

Cho dù bọn họ có biết thì cũng né không khỏi chiêu đánh lén của Phương Tri Hành, kết cục đã được quyết định từ lâu.

Phương Tri Hành nhẹ nhàng giết chết 5 cự binh tinh anh, từ

đầu tới cuối cậu không hề di chuyển khỏi vị trí đang đứng.

Cậu thản nhiên quay đầu nhìn quanh hiện trường.

Hai vị Hùng trưởng lão và Thôi trưởng lão hô hấp ngưng trệ, nhìn cậu với ánh mắt khó mà tin nổi.

Thanh niên áo trắng cũng tỉnh lại, hẩn nằm yên trên mặt đất, ngược cổ lên nhìn Phương Tri Hành, vẻ mặt hiện rõ sự sùng bái vô biên.

Chương 646: Xao Động (2)

Hắn là 1 thanh niên nhiệt huyết, rất ngưỡng mộ những đại hiệp giang hồ.

Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ.

Khoái ý ân cừu, chó hời tương lai.

Phượng Tri Hành đột nhiên xuất hiện, hành hạ tàn sát 5 cự binh đáng sợ kia, cứu bọn họ và bách tính đáng thương.

Đại anh hùng!

Hắn chắc chắn là 1 đại anh hùng!

Nháy mắt sau, Phượng Tri Hành chuyển hướng sang những bách tính kia, dưới ánh mắt chăm chú của 3 người.

Xúc tu máu bỗng đập xuống!

Bốp~ bùm~

Toàn bộ cư dân chồng chất như núi kia đều nổ tung hóa thành khối sương mù máu, chết không toàn thây.

Thấy tình cảnh này!

Hai vị Thôi trưởng lão và Hùng trưởng lão không khỏi rùng mình, da đầu tê liệt.

Biểu cảm của thanh niên áo trắng cứng đờ, sự sùng bái và cảm kích trên khuôn mặt hắn chuyển thành kinh ngạc, đầu óc trống rỗng.

Tại sao?

Thanh niên áo trắng ngơ ngác triệt để ngơ ngẩn luôn!

Phương Tri Hành chậm rãi bước tới, móc ra 1 cái ngọc bài đen, mở miệng: “Các người có biết vật này không?”

Hùng trưởng lão và Thôi trưởng lão chớp mắt rồi cẩn thận quan sát miếng ngọc bài đen kia, vẻ mặt hơi mờ mịt.

Rất hiển nhiên, bọn họ chưa từng nhìn thấy miếng ngọc bài đen này, thậm chí là chưa từng nghe qua.

Phương Tri Hành lập tức bó tay.

Cái quý gì vậy?

Tín vật Thiên Ấn đưa cho cậu không dùng được à!

Hùng trưởng lão thở hỗn hển, chấp tay nói: “Xin hỏi quý danh của hiệp sĩ?”

Phương Tri Hành từ tốn trả lời: “Ta cũng là môn nhân của Lục Hư tông, đây là tín vật, nó nơi xa xưa một chút, có thể chỉ có tông chủ của các người nhận ra thôi.”

Hùng trưởng lão là Thôi trưởng lão lập tức biến sắc.

Thôi trưởng lão ngẫm nghĩ, không khỏi thắc mắc: “Nếu người là môn nhân của Lục Hư tông ta, tại sao lại không tu luyện chân truyền &LTL;ục Hư Phù Sinh Kiếm > của bản môn?”

Phương Tri Hành hừ lạnh lùng, lười giải thích, nói thẳng: “Dẫn ta đi gặp tông chủ các người.”

Thôi trưởng lão lập tức ngậm miệng, ngượng ngùng cười gượng, thật không dám hỏi nhiều.

Phượng Tri Hành nhìn xung quanh, cấp tốc dọn sạch chiến trường, xử lý vết tích.

Sau đó, cậu đi về phía xa và cất tiếng gọi.

Vèo 1 cái, châu chấu quái bay tới.

“Dị thú?!”

Ba người Hùng trưởng lão giật nảy mình.

Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện châu chấu quái không gây tổn thương bất cứ ai, chỉ ngoan ngoãn đứng bên cạnh Phượng Tri Hành, duy trì bộ dạng như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Tình cảnh này càng khiến 3 người chấn động, không hiểu gì chỉ biết là rất lợi hại.

Phượng Tri Hành nhảy lên lưng châu chấu quái, ngoắc tay và nói: “Ba người các người cũng leo lên đây đi.”

Ba người ngơ ngác nhìn nhau, không dám do dự đồng loạt nhảy ra sau lưng Phượng Tri Hành.

Châu chấu quái vỗ cánh bay vọt lên bầu trời, mọi thứ dưới mặt đất bỗng trở nên nhỏ bé.

Thanh niên áo trắng chưa từng được bay qua nên rất là hoảng loạn.

Cũng may được Hùng trưởng lão đỡ lấy, nếu không rất có thể hắn sẽ rơi xuống đất và trở thành 1 đồng thối nát.

Chẳng mấy chốc, 3 người dần bình tĩnh lại.

Thanh niên áo trắng nhìn chằm chằm Phượng Tri Hành, mấy lần muốn nói lại thôi.

Đến giờ khắc này, cuối cùng hắn không nhịn nổi nữa mở miệng hỏi: “Đại hiệp, tại sao ngài lại muốn giết chết những thôn dân vô tội kia?”

“Im ngay!”

Hùng trưởng lão kinh hãi, mồ hôi lạnh túa ra, vội vàng nghiêm nghị quát hắn.

Thanh niên áo trắng lộ vẻ không phục, cúi đầu xuống.

Phượng Tri Hành trầm mặc, trả lời: “Châu mục đại nhân không thể nào thờ ơ trước cái chết của 5 cự binh, một khi điều tra thì người cảm thấy những thôn dân vô tội kia sẽ giữ mồm giữ miệng được không?”

Thanh niên áo trắng im lặng nhưng sâu trong nội tâm hắn vẫn giữ thái độ không phục.

Hắn xuất thân bần hàn và cũng là 1 nhân vật nhỏ hèn mọn, khi nhìn thấy cảnh dân chúng vô tội chết thảm, trong lòng không cách nào chấp nhận được.

Tại sao bọn họ lại phải chết, giấu bọn họ đi không được à?

Thế nhưng, có 1 điều mà hắn cũng biết rõ chỉ có miệng người chết là kiên cố nhất.

Đại anh hùng và Lục Hư tông đều không thể gánh nổi mối nguy cơ này.

Sắc trời dần tối đen.

Vầng trăng sáng đã mọc lên trên trời, ánh trăng như nước chiếu xuống mặt đất.

Không bao lâu sau, Phượng Tri Hành nheo mắt lại, thấy rõ 1 hẻm núi vắt ngang mặt đất giống như 1 vết sẹo xấu xí.

Hẻm núi được bao phủ bởi mây và sương mù, trông vô cùng thần bí.

Châu châu quái bay thẳng qua, khi vừa đến gần hẻm núi thì luồng sóng nhiệt đột ngột đập vào mặt nó.

Đã đến hẻm núi Chước Viêm rồi!

“Dưới hẻm núi này, có phải có dung nham ngầm không?”

Phượng Tri Hành nhướng mày hỏi.

Hùng trưởng lão liền nói: “Sâu trong hẻm núi thông thẳng xuống dưới lòng đất có dòng dung nham chảy qua, vì vậy khí hậu trong thung lũng ẩm áp, bốn mùa như mùa xuân.”

Phượng Tri Hành hiểu ra, cưỡi con quái vật châu châu bay xuống, đáp ở lối vào thung lũng.

Bốn người nhảy xuống.

Phượng Tri Hành vẫy tay với con quái vật châu châu, thở phào nói: “Đường đi này vất vả cho người rồi, người đi đi.”

Chương 647: Xao Động (3)

Con quái vật châu chấu do dự một chút, chậm rãi quay người, vỗ cánh bay đi.

Nó chỉ còn lại không đến nửa ngày tuổi thọ.

Phương Tri Hành để nó tự sinh tự diệt.

“Đại hiệp, mời bên này.”

Thôi trưởng lão khom lưng, chủ động dẫn đường.

Phương Tri Hành không từ chối.

Bốn người đi qua sơn môn, dọc theo một con đường ngoằn ngoèo tiến vào hẻm núi.

Cảnh sắc trong thung lũng hoàn toàn khác biệt với bên ngoài, giống như rừng mưa nhiệt đới, vừa nóng vừa ẩm.

Cây cối cao vút tận mây, lá xanh tươi tốt, tán cây khổng lồ như màn trời mà xanh lục.

Còn có đủ loại hoa cỏ kỳ lạ, vô số loại côn trùng và chim muông, khắp nơi là tiếng chim hót hoa nở, tạo nên một thế giới rừng cây nguyên sinh đầy màu sắc.

Phương Tri Hành đứng trong đó, ngửi thấy mùi hương thơm ngát của cây cỏ lan tỏa trong không khí.

Bốn người đi được một đoạn, Phương Tri Hành bỗng nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Một con suối nhỏ nhanh chóng hiện ra trước mắt.

Trên mặt suối có những làn hơi trắng bốc lên, lan tỏa ra hai bờ, mờ mờ ảo ảo như tiên cảnh.

Cậu tiếp tục đi lên, đến thượng nguồn con suối.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, thấy từng dòng suối nước nóng điểm xuyên trên mặt đất.

Suối nước nóng bốc hơi nghi ngút, sôi sùng sục.

Vài con hươu trắng xinh đẹp đứng bên suối nước nóng uống nước, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kêu, tạo cảm giác thư thái dễ chịu.

Đột nhiên, một bầy khỉ từ trong rừng nhảy ra, ùa vào trong nước.

Mấy con hươu trắng bị hoảng sợ, quay đầu chạy về phía một con dốc.

Trên con dốc có một đoạn bậc thang rộng, từ chân núi lên đến đỉnh.

Phương Tri Hành ngược lên liền nhìn thấy đỉnh dốc lộ ra một góc mái đình.

“Đại hiệp, đến rồi!”

Thôi trưởng lão chỉ lên đỉnh dốc, bước chân nhanh hơn.

Phương Tri Hành không vội, trước tiên quan sát xung quanh rồi mới leo lên bậc thang.

Đến đỉnh dốc.

Ngay lập tức, một thâm cung rộng lớn đứng sừng sững trước

mặt Phương Tri Hành.

Trên cổng lớn treo một tấm biển, viết ba chữ lớn: “Lục Hư cung!”

Phương Tri Hành nhướn mày, ngạc nhiên nói: “Không phải là Lục Hư tông à?”

Thôi trưởng lão vội vàng giải thích: “Đại hiệp không biết đấy thôi, lão tổ khai sơn của Lục Hư tông chúng tôi là một công tử nhà giàu.

Nghe nói ông tình cờ gặp một kỳ nhân, được kỳ nhân truyền thụ tuyệt học, từ đó học được võ công tuyệt thế.

Để báo đáp kỳ nhân đó, tổ sư đã xây dựng một cung điện hoa lệ trong hẻm núi này, chuyên để kỳ nhân ẩn cư.

Sau này vị kỳ nhân kia rời đi, tổ sư gia liền vào đây ở, lập tông phái, thu nhận nhiều đệ tử, từ đó mới có Lục Hư tông ngày nay.”

Phương Tri Hành hiểu ra, không nhịn được hỏi: “Tổ sư gia khai tông lập phái từ khi nào?”

“Cái này thì...”

Thôi trưởng lão do dự một chút, nghiêm túc đáp: “Tàng thư lâu của Lục Hư cung từng bị thiêu rụi trong một vụ hỏa hoạn, dẫn đến nhiều tư liệu bị cháy, trong đó có cả những thông tin về tổ sư gia. Theo phỏng đoán, Lục Hư cung được xây dựng vào thời kỳ Gia Nguyên Đế, đến nay ít nhất cũng đã 600 năm.”

“600 năm...”

Phương Tri Hành không khỏi hít một hơi thật sâu.

Thiên Ấn từng nói ông ta là một quái nhân ngàn năm, lời này xem ra không phải nói khoác.

Tuổi thọ của Thiên Nhân thực sự rất dài.

Thậm chí, họ vượt ra ngoài mọi quy tắc, trường sinh bất lão, ngẩng đầu và cúi đầu nhìn trời đất.

Trong lúc nói chuyện, cả nhóm bước vào Lục Hư cung.

Bọn họ nhìn xung quanh, trong cung điện nguy nga, những lầu các chồng chất, bố trí khéo léo, hành lang gấp khúc, âm u hẻo lánh.

Các bức tường được chạm khắc, thủy tạ ca đài, mỗi viên gạch mỗi viên ngói đều vô cùng hoa mỹ, không chỗ nào không toát lên khí chất phi thường.

Phượng Tri Hành cúi đầu, nhận ra mặt đường dưới chân được lát bằng đá cẩm thạch trắng, như gương, phản chiếu bầu trời xanh và mây trắng.

Hai bên đường cây xanh rợp bóng, đặt đủ loại hoa đá kỳ lạ, lung linh bắt mắt khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Chẳng mấy chốc, họ rẽ vào một hành lang dài.

Hành lang được chạm khắc tinh xảo, sống động như thật, bao gồm đủ loại dị thú tồn tại trong thực tế, cũng như các thần thú và hung thú trong truyền thuyết.

Bốn người đến cuối hành lang, qua một cổng vòm.

Phượng Tri Hành ngẩng đầu, thấy một lầu các trang nhã xuất hiện trước mặt.

Từ các cột đá dưới mái hiên hoặc là hình ảnh chạm khắc, đều hiện rõ dấu vết của thời gian, khắp nơi đều toát lên một không khí cổ kính và bí ẩn.

Tám biển chữ nhật nằm ngang trên đầu, viết ba chữ như rồng

bay phượng múa: “Đình Mặc các.”

Hùng trưởng lão và Thôi trưởng lão cùng với thanh niên áo trắng vội vàng bước vào trong các lầu.

Phượng Tri Hành dừng bước, kiên nhẫn chờ đợi.

Chẳng bao lâu, thanh niên áo trắng trở lại, kính cẩn giơ tay làm một động tác mời, lớn tiếng nói: “Đại hiệp, tông chủ cho mời.”

Phượng Tri Hành bước vào trong các lầu, đập vào mắt là một đại sảnh rất rộng, trống trải, hơi giống Đại Hùng Bảo Điện của Phật môn.

Ở chỗ sâu nhất của đại sảnh có một tượng thần cao lớn, bên dưới đặt rất nhiều nến, tất cả đều được thắp sáng, chói hừng hực.

Chương 648: Phần mộ (1)

Nhìn thấy cảnh này, Phương Tri Hành cảm thấy rất quen thuộc.

Cậu suy nghĩ một lúc, đột nhiên rùng mình.

“Hồng Tunnel sơn trang!”

Phương Tri Hành từng đến Hồng Tunnel sơn trang, giết hết tất cả mọi người trong trang.

Trong trang cũng có một đại điện tương tự, thờ một tượng đá thần bí.

Tâm trạng Phương Tri Hành lúc lên lúc xuống, cẩn thận quan sát tượng thần, tượng cao hơn 6 mét, hình dáng là một nữ tử xinh đẹp.

Tay trái của tượng thần để sau lưng, tay phải nắm lan hoa chỉ, nó cúi đầu, đôi mắt như ngủ như thức, có phần giống với Bồ Tát cúi đầu, mang một nét thần thánh từ bi.

Lúc này, dưới tượng thần có ba bóng người đang đứng.

Ngoài hai vị Hùng trưởng lão và Thôi trưởng lão còn có một ông lão tóc bạc mặc áo bào đen.

Thân hình của ông lão này trung bình, dung mạo bình thường, ánh mắt hơi đục, già nua lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Khụ, khụ khụ...”

Ông lão tóc bạc đánh giá Phương Tri Hành, vừa định mở

miệng nói chuyện đột nhiên ho một tràng.

Ông lão bỗng nhiên ho khan dữ dội, đến nỗi gập cả eo.

Phương Tri Hành tiến lên phía trước, không khỏi trau mày.

Một lát sau, ông lão tóc bạc lấy khăn tay ra lau miệng, chấp tay nói: “Lão hủ là Phạm Chính Luân, là tông chủ Lục Hư tông, không biết tôn giá là ai?”

Phương Tri Hành đáp: “Ta là Phương Tri Hành, một lãng tử giang hồ.”

Phạm Chính Luân mỉm cười nói: “Phương đại hiệp, ta đã nghe nói sự việc rồi, ngài giết 5 tên cự binh, cứu ba môn nhân của Lục Hư tông ta, lão hủ vô cùng cảm kích.”

Nói đến đây, ông ta dường như không muốn nói thêm nữa, đột nhiên chuyển hướng câu chuyện, nhanh chóng hỏi: “Tuy nhiên, ta nghe nói ngài tự xưng là môn nhân của Lục Hư tông ta, chuyện này là sao?”

Phương Tri Hành lấy ra một tấm ngọc bài màu đen, ném qua.

Phạm Chính Luân nhận lấy, nhìn kỹ, trong đôi mắt mờ đục bỗng nhiên bừng sáng, vô cùng cảm động.

Ông ta kích động, ngay sau đó vẫy tay ra lệnh: “Các người lui ra trước đi.”

Hai người Hùng Thôi liếc nhau, không chút do dự chấp tay cáo lui.

Lòng ngực của Phạm Chính Luân phập phồng hỏi: “Ngài, chẳng lẽ ngài là đồ đệ của vị kỳ nhân đó?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Đúng vậy, ta là đệ tử thân truyền của vị kỳ nhân đó, ông ta phái ta đến đây.”

Phạm Chính Luân nghệt thở, thốt lên: “600 năm rồi, ông ta vẫn còn sống sao?”

Phương Tri Hành thở dài, giọng phức tạp nói: “Đúng vậy, vị kỳ nhân đó vẫn sống rất tốt.”

Phạm Chính Luân vô cùng chấn động, vẻ mặt không thể tin được, tắc lưỡi ngạc nhiên.

Ông ta cảm thán: “Tuy lão hủ nghe từ tông chủ tiền nhiệm về những kỳ tích của vị kỳ nhân đó, nhưng luôn bán tín bán nghi, thậm chí ta còn nghi ngờ liệu vị kỳ nhân đó có thực sự tồn tại hay không, không ngờ tất cả đều là sự thật.”

Phương Tri Hành liếc nhìn tượng thần, hỏi: “Trong ghi chép của các người, sư phụ của ta là một nữ nhân à?”

Phạm Chính Luân chớp mắt, ngạc nhiên hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải?”

Trong lòng Phương Tri Hành thầm nghĩ quả nhiên là vậy.

Xem ra, 600 năm trước Thiên Ấn thật sự là một nữ nhân.

Hai người ngồi xuống bồ đoàn dưới tượng thần.

Phương Tri Hành im lặng một lát rồi mở miệng nói: “Làm phiền tông chủ giới thiệu cho ta tình hình của Lục Hư tông, thật lòng mà nói, ta đến từ vùng ngoài, hoàn toàn không hiểu gì về các người.”

Phạm Chính Luân liên tục nói: “Lục Hư tông bọn ta ở Đàm Châu nằm trong 10 đại môn phái, danh tiếng vang xa, truyền đến đời ta đã là đời thứ năm, tính theo bối phận, ngài nên là sư thúc tổ của ta.”

Tuy nói như vậy nhưng lão nhân gia hoàn toàn không có ý

định quỳ hành lễ.

Dù sao, thực lực là trên hết!

Tu vi và kinh nghiệm của Phạm Chính Luân vượt trội hơn, dù Phương Tri Hành có bối phận rất cao cũng không đủ tư cách để người ta quỳ lạy.

Phương Tri Hành nhếch miệng không kìm được hỏi: “Nếu Lục Hư tông danh tiếng vang xa, nội tình thâm hậu, tại sao năm tên cự binh dám ngang nhiên gây họa trên địa bàn của các người?”

Cậu hỏi ra cậu này!

Sắc mặt Phạm Chính Luân trở nên khó coi, thở dài nói: “Không dám giấu sự thúc tổ, Lục Hư tông ta luôn tuân thủ tổ huấn, ẩn cư thế ngoại, không gây chuyện thị phi.

Nhiều năm qua, bọn ta ẩn cư trong hẻm núi Chúc Viêm, hầu như không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, luôn là nước sông không phạm nước giếng, yên ổn không gây chuyện.

Khoảng 10 năm trước, một người bạn cũ gửi thư nói rằng ông ta có một người bạn nhận nuôi một cô nương, vì cô rất xinh đẹp, thường xuyên gây chuyện thị phi nên muốn gửi đến chỗ ta để bảo vệ.

Bạn cũ nhờ vả, ta không nghĩ nhiều đã nhận cô nương đó vào Lục Hư tông để nuôi dưỡng.

Và tai họa cũng bắt đầu từ đó!”

Ông lão nhắc đến cô nương đó, vẻ mặt đầy ưu sầu, lắc đầu nói: “Cô nương đó dần dần lớn lên, ngày càng xinh đẹp, dù Lục Hư tông ta xa lánh thế tục, nhưng chuyện của cô vẫn lan truyền ra ngoài, thu hút nhiều kẻ bất lương dòm ngó.”

Ông ta đếm ngón tay nói: “Ở Đam Châu, ngoài bốn đại môn phiệt thế lực lớn, còn có một số đại nhân vật càng không thể khinh thường, họ là hoàng thân quốc thích.

Chương 649: Phần mộ (2)

Nhân vật có thân phận tôn quý nhất, quyền lực lớn nhất ở Đàm Châu, có nhiều thân phận, hẳn không chỉ là châu mục đại nhân mà còn là một phiên vương tức Sắc An Vương, là thân thích của hoàng thất.

Con trai của Sắc An Vương tức thế tử điện hạ, nghe nói đồ đệ của ta xinh đẹp tuyệt trần, kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô, muốn cưỡng ép cưới cô.

Đồ đệ của ta không muốn làm tiểu thiếp cho thế tử điện hạ nên đã làm hắn ta tức giận.”

Phương Tri Hành lập tức hiểu ra, hỏi: “Cho nên, hiện tại thế tử điện hạ đang liên tục gây áp lực cho Lục Hư tông, ép đồ đệ của ông cưới hắn ta, phải không?”

Phạm Chính Luân liên tục gật đầu, thở dài: “Thế tử điện hạ vô cùng kiêu ngạo, việc này hẳn ta đương nhiên không đích thân ra tay, nhưng người dưới trướng hẳn ta tranh nhau bán mạng cho hắn ta.

Các thế lực khác vì muốn lấy lòng Sắc An Vương và thế tử điện hạ, từng người một gây sóng gió, dùng đủ mọi cách làm khó để Lục Hư tông ta.

Haiz, nếu lão hủ trẻ thêm 10, 20 tuổi nữa, cũng không sợ họ những mà...”

Phương Tri Hành tò mò hỏi: “Ông là tu vi gì?”

Phạm Chính Luân đáp: “Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.”

“Còn Sắc An Vương thì sao?”

“Hắn tất nhiên là Bách Ngưu cảnh, trấn áp một châu, mạnh mẽ vô địch.”

“4 đại môn phiệt thì sao, tu vi mạnh nhất là bao nhiêu?”

“Người mạnh nhất của 4 đại môn phiệt đều là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, tu vi ngang với lão hủ, nhưng thể chất của họ trời sinh ưu việt, thực lực đều hơn ta.”

Phượng Tri Hành đã hiểu, sự nghi ngờ trong đồng tử lập tức tan biến.

Nền tảng của môn phiệt thế gia cuối cùng cũng được hé lộ.

Phượng Tri Hành mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Nếu ta đã đến rồi, chuyện của Lục Hư tông là chuyện của ta.”

Cậu trịnh trọng nói: “Sư phụ đã nói với thiên phú của ta, chỉ cần Lục Hư tông dốc lòng cung cấp, ta rất nhanh có thể đột phá đến Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.”

Phạm Chính Luân nghe vậy, sắc mặt biến đổi, hít sâu nói: “Tổ sư gia trên cao, vật lực của Lục Hư tông sẽ làm hài lòng tổ sư thúc.”

“Tốt!”

Phượng Tri Hành mỉm cười hài lòng, không khách sáo nữa, liên tục nói: “Ông gọi các cao thủ của Lục Hư tông đến đây, ta muốn làm quen với bọn họ.”

Phạm Chính Luân cũng có ý này, lập tức gọi với bên ngoài: “Người đâu.”

Hai người Hùng Thôi và thanh niên áo trắng cùng bước vào.

Phạm Chính Luân nghiêm túc nói: “Lập tức truyền các trưởng lão vào điện nghị sự.”

“Vâng!”

3 người Hùng trưởng lão nhanh chóng nhận lệnh rời đi.

Không lâu sau, từng bóng người bước vào điện, phần lớn là ông lão bước đi loạng choạng cũng có vài người trông rất trẻ.

Phạm Chính Luân hỏi: “Người đến đủ chưa?”

Hùng trưởng lão đáp: “Ngoại trừ đồ đệ của ngài đang bế quan, còn có Hàn trưởng lão đang nằm liệt giường, tất cả đều đã đến!”

Phương Tri Hành nghe vậy, quét mắt qua bọn họ, đếm số người, tổng cộng là 31 vị.

Các cao thủ Cửu Ngưu cảnh của Lục Hư tông bao gồm cả Phạm Chính Luân, tổng cộng là 35 người.

“Số lượng này thật sự không ít!”

Phương Tri Hành thầm gật đầu, trong phạm vi thế lực cốt lõi của một châu, các cao thủ Cửu Ngưu cảnh quả nhiên nhiều không đếm xuể.

Chỉ riêng một Lục Hư tông, số lượng người ở Cửu Ngưu cảnh đã gấp ba lần số lượng của quận Hạ Hà.

Phạm Chính Luân nhìn mọi người rồi giới thiệu: “Vị này là tiền bối Phương Tri Hành, thân phận của ngài là tổ sư thúc của Lục Hư tông, từ hôm nay trở đi, các người gặp ngài như gặp ta.”

“Sư thúc tổ!”

Các trưởng lão nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người không rõ ở đâu nhảy ra một vị tổ sư thúc.

Nhưng Phạm Chính Luân chấp chưởng Lục Hư tông nhiều năm, uy nghiêm như trời, mọi người không dám chất vấn trước mặt.

“Bái kiến sư thúc tổ!”

Mặc kệ Phương Tri Hành là ai, mọi người cúi chào trước rồi nói.

Phương Tri Hành cười nói: “Miễn lễ.”

Tiếp theo, Phạm Chính Luân lần lượt giới thiệu từng trưởng lão để Phương Tri Hành làm quen.

Phương Tri Hành nhanh chóng phát hiện, trong số 31 vị Cửu Ngưu cảnh có mặt chỉ có 14 vị là Cửu Ngưu cảnh trung kỳ trở lên.

Cao thủ quả nhiên vẫn hiếm hoi...

Nhưng 14 Cửu Ngưu cảnh trung kỳ trở lên đã là dư dả đối với Phương Tri Hành.

Điều kiện 3: Quan sát ít nhất 7 cao thủ Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ trở lên hóa yêu.

Sắp có thể hoàn thành rồi!

Thân phận tổ sư thúc của Phương Tri Hành đã tọa thực, có thêm tăng thân phận này gia trì sẽ dễ dàng làm được rất nhiều chuyện.

Vì vậy cậu mỉm cười, trực tiếp dẫn dò: “Chư vị trưởng lão, các người có thể hóa yêu để ta mở mang tầm mắt được không?”

Đám trưởng lão ở trong điện càng khó hiểu.

Phạm Chính Luân cũng giật mình, không ngờ Phương Tri Hành lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Hùng trưởng lão thấy vậy thì vội vàng giải thích: “Tuy tổ sư thúc cũng là môn nhân của Lục Hư tông ta, nhưng hẳn lại không tu luyện võ công truyền thừa của Lục Hư tông, vì vậy hơi tò mò mà thôi.”

Phạm Chính Luân đã hiểu ra, ông ta giới thiệu tỉ mỉ: “Tổ sư thúc, võ công truyền thừa của Lục Hư tông ta tên là &LTL;ục Hư Huyền Công>.

Chương 650: Tướng Thần (1)

Cơ thể người có chứng bệnh của Lục Hư, tức là thận hư, tỳ hư, khí hư, huyết hư, âm hư, dương hư!

&LTL;ục Hư Huyền Công > lấy Lục Hư làm căn cơ, 6 bộ phận cơ thể hóa yêu phóng ra Lục Hư Chi Khí, tấn công kẻ địch khiến kẻ địch phát bệnh trong thời gian ngắn, ví dụ hít thở không thông, bại huyết...”

Phương Tri Hành nghiêng mắt nhìn Hùng trưởng lão, kinh ngạc nói: “Võ công truyền thừa của các người không phải là &LTL;ục Hư Phù Sinh Kiếm > à?”

Hùng trưởng lão vội vàng nói: “&LTL;ục Hư Phù Sinh Kiếm > cải tiến dựa trên cơ sở của &LTL;ục Hư Huyền Công >.”

Phạm Chính Luân cười giải thích: “&LTL;ục Hư Huyền Công > vô cùng huyền ảo, phải có ngộ tính cực cao mới có thể lĩnh ngộ thông suốt, hơn nữa bộ võ công này có một đặc điểm là phải tu luyện đến Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong mới có thể thi triển ra uy lực khiếp người.

Ở Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ, trung kỳ, sức chiến đấu yếu hơn, kém hơn cùng cấp bậc không ít.

Chính vì nguyên nhân này, tông chủ đời thứ 3 yêu thích kiếm đạo đã dốc hết tâm huyết, hợp &LTL;ục Hư Huyền Công > và &LTP;ù Sinh Kiếm Công > lại làm một, độc đáo, sáng tạo ra &LTL;ục Hư Phù Sinh Kiếm >, tăng cường sức chiến đấu, cũng có thể khiến Lục Hư tông ta nhảy vọt trở thành môn phái đứng đầu.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, công pháp mà Thiên Ấn ban cho là

&LTL;ục Hư Huyền Công> , nhưng môn nhân Lục Hư tông lại lấy đó để tăng cường sự mạnh mẽ, tự ý tiến hành bóp méo.

Cậu không khỏi tò mò: “Lúc tu luyện 2 bộ công pháp đến cực điểm thì cái nào mạnh hơn?”

Đám trưởng lão nghe vậy thì không khỏi cười lên tiếng.

Phạm Chính Luân đáp lại: “Nếu muốn so sánh ưu điểm khuyết điểm của 2 bộ công pháp thì phải xuất hiện nhiều cao thủ Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong trong cùng một thời kỳ, hơn nữa bọn họ đều phải ở đỉnh cao đời người, sau khi tiến hành so tài mới biết được.

Chỉ tiếc Lục Hư tông ta chưa bao giờ đồng thời xuất hiện ramai như vậy, tất nhiên cũng không cách nào so sánh được.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, lúc này trong lòng cậu sinh ra một ý niệm.

Nếu cậu có cơ hội tu luyện 2 bộ công pháp Hóa Yêu thì chắc chắn sẽ lựa chọn &LTL;ục Hư Huyền Công> chính tông nhất.

Phương Tri Hành đột nhiên có hứng thú, vươn tay làm ra tư thế xin mời, cười nói: “Mời chư vị thi triển cho ta xem.”

Phạm Chính Luân hơi im lặng, rồi gật đầu nói: “Có gì mà không được? Nhân cơ hội này, bọn ta cũng nên bày ra chút nội tình của Lục Hư tông cho tổ sư thúc!”

Ông ta vừa nói ra lời này!

Đám người Hùng trưởng lão đều hưởng ứng, chỉ thấy bọn họ rút kiếm khỏi vỏ, khí chất cả người thay đổi, kiếm khí có màu sắc khác nhau lơ lửng ở quanh thân.

Tổng cộng có 6 màu: vàng, xanh, đỏ, trắng, xám, nâu.

Hùng trưởng lão chỉ có một màu vàng, nhưng trên thân của mấy trưởng lão Cửu Ngưu cảnh trung kỳ trở lên lại rực rỡ lóa mắt, có 2 màu, 3 màu thậm chí là 4 màu, lưu chuyển không ngừng.

Phượng Tri Hành vừa nhìn thì đã hiểu.

Lục Hư Huyền Công cần phải giải phóng 6 bộ phận trong cơ thể, sản sinh ra 6 loại khí tức.

Điều này phải làm từng bước một, giải phóng từng cái, mỗi một bộ phận giải phóng sẽ có thêm một loại khí tức có màu sắc.

Đến cuối cùng, 6 loại khí tức dung hợp lại với nhau, thăng hoa thành Lục Hư Chi Khí!

[3, Quan sát ít nhất là 7 cao thủ Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ trở lên hóa yêu (Đã hoàn thành.)]

Giao diện hệ thống chợt lấp lóe ánh sáng.

Tâm trạng của Phượng Tri Hành trong nháy mắt vô cùng sung sướng, quay sang Phạm Chính Luân nói: “Tông chủ, còn ông thì thế nào?”

Phạm Chính Luân không nói lời nào cả, ông ta rút kiếm ra khỏi vỏ, cả người chấn động.

Chợt nhìn, vóc người của lão nhân gia không có thay đổi nào, nhưng trong cơ thể ông ta đã xảy ra thay đổi kịch liệt như dời sông lấp biển.

Trong cơ thể hóa yêu hết!

Chỉ một thoáng, Lục Hư Chi Khí phun mạnh ra ngoài!

Vù vù vù!

Đó là loại khí tức màu nâu đen, màu sắc hỗn tạp, lúc đầu như

sương như khói ngưng tụ không tan, sau đó dần sền sệt như nước đường, tùy ý tuôn chảy biến hóa.

Phạm Chính Luân nhẹ nhàng vung trường kiếm lên.

Trường kiếm huyền vũ, Lục Hư Chi Khí màu nâu đen hóa thành từng luồng kiếm khí, bắn ra khí bén nhọn khiếp người.

Tuy kiếm khí không tràn ngập qua đây, nhưng Phương Tri Hành vẫn cảm giác được hàn ý khiến người khác buồn nôn.

Cứ như chỉ cần bị kiếm khí bắn trúng thì bản thân sẽ phát bệnh cấp tính trong thời gian ngắn, ngã nhào trên mặt đất, chìm vào hiểm cảnh đe dọa đến tính mạng.

“Lục Hư Chi Khí rất nguy hiểm!”

Phương Tri Hành mừng rỡ, ánh mắt trở nên nóng rực.

Lúc này Phạm Chính Luân thu kiếm vào vỏ, cười nói: “Tổ sư gia, bọn ta đều đã biểu diễn rồi, hay là ngài cũng bày ra chút Hóa Yêu của ngài để bọn ta mở mang tầm mắt.”

Khỏe miệng của Phương Tri Hành hơi vểnh lên, có qua có lại, rất công bằng.

Cậu chột cởi bỏ áo ngoài, vóc người đột nhiên tăng vọt.

Đám người trong điện thấy vậy thì không khỏi tròng to mắt, hắt cằm lên, có biểu cảm rung động.

Chương 651: Tướng Thần (2)

Phượng Tri Hành cao đến 5 mét với tốc độ mắt thường có thể thấy, phần đuôi mọc ra 3 xúc tu máu dài 7 mét, lên như điều gặp gió.

Lúc này, cả người cậu tản ra loại hung uy khiếp người, hung thần ác sát, cảm giác vô cùng áp bách.

3 xúc tu huyền hoang khiến cơ thể mềm mại của mấy nữ tử ở đây đều run lên, nổi da gà.

Phạm Chính Luân thấy thế thì nhú mày, biểu cảm không khỏi kinh ngạc.

Với nhãn lực của ông ta, tất nhiên liếc mắt đã có thể nhìn ra công pháp Hóa Yêu mà Phượng Tri Hành tu luyện rất có phong phạm ma đạo.

Lục Hư tông được tổ tông dạy bảo là ẩn cư ẩn thế, không chủ động trêu chọc người ta, tác phong tất nhiên là thiên về phía chính đạo.

Trong nháy mắt, Phạm Chính Luân cảm giác tổ sư thúc này có thể là người không an phận, hoặc là cậu sẽ mang đến tai họa khó lường cho Lục Hư tông.

Đang lúc suy nghĩ đến đây thì Phượng Tri Hành đột nhiên mở miệng cười: “Ta là Cửu Ngưu cảnh trung kỳ, có cao thủ cùng cấp bậc nào muốn so tài với ta không?”

Đám trưởng lão nhìn nhau, ngoại trừ 2 người Hùng Thôi thì người khác đều không rõ nội tình của Phượng Tri Hành, đương

nhiên là có ý muốn thử.

Không bao lâu sau, một nam tử trung niên mặt chữ điền tách mọi người, bước ra ngoài.

“Tổ sư thúc, văn bối Bàng Bảo Hải xin ngài chỉ giáo!”

Nam tử trung niên dăng trào chiến ý, mặt mũi của hắn tương đối trẻ, có vẻ khoảng hơn 40 tuổi, là một trong những trụ cột vững vàng của Lục Hư tông.

Phương Tri Hành thấy thế nào cũng được.

2 người họ nhoáng một cái, bóng dáng đi đến chỗ trống trải ở bên ngoài.

“Cẩn thận đấy!”

Bàng Bảo Hải ra tay trước không chút khách sáo, khí tức tập trung lên Phương Tri Hành, hoàn toàn mở ra kiếm thể, vung kiếm phóng ra một luồng kiếm khí hình cung 3 màu thô to như trụ.

Phương Tri Hành di chuyển bước chân, biến mất tại chỗ.

Nhưng cậu lại nhanh chóng phát hiện lúc cậu tránh né xê dịch thì kiếm khí 3 màu cũng không ngừng sửa quỹ đạo, như hình với bóng, giống như theo dõi nóng vậy.

“Tổ sư gia, Lục Hư Chi Khí quỷ thần khó lường, một khi bị khí tức tập trung thì rất khó né tránh.”

Giọng nói của Phạm Chính Luân từ từ truyền đến: “Hoặc là ngài trốn đi, cho đến khi kiếm khí tự tiêu tán, hoặc là trực tiếp đối kháng với kiếm khí, hoặc là ban đầu ngài đừng để kiếm khí khóa lại.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu dừng bước chân lại, nện xúc tu máu qua đó.

Bịch!

Kiểm khí 3 màu cắt ngang xúc tu máu, lực lượng sắc bén nhanh chóng hao hết, chỉ chém ra một lỗ thủng nhẹ.

Kiểm khí thô to tán loạn ra ngoài, hóa thành khói mù 3 màu tràn ngập quanh thân của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành ngừng thở, lại cảm giác khí tức trong cơ thể tiêu hao rất nhanh, không thở dốc không được.

Nhưng vừa thở dốc lại cảm thấy khó thở.

Ngoại trừ điều này, còn có 2 cảm giác khác cùng nhau ập đến khiến cậu cảm thấy rét lạnh thấu xương, cùng với thể năng tiêu hao nhanh chóng.

“Chứng khí hư, dương hư, tỳ hư!”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

“Vết thương cạn vậy à?”

Đồng tử của Bàn Bảo Hải hơi co rút lại, lực công kích của Lục Hư Phù Sinh Kiếm xuất phát từ 2 phương diện là Lục Hư Chi Khí và kiểm khí sắc bén.

Trước sau có trình tự!

Kiểm khí làm chủ, Lục Hư Chi Khí phụ trợ.

Đương nhiên, đây không phải là chủ ý của tông chủ đời thứ 3.

Ngay từ đầu vừa hay là tương phản, Lục Hư Chi Khí làm chủ, kiểm khí phụ trợ.

Môn nhân của Lục Hư tông từng tranh luận vì điều này, không ngừng thử điều tiết tỷ lệ của 2 cái.

Nhưng cuối cùng, để đạt được sức chiến đấu mạnh hơn mà lựa chọn cái sau.

Dù sao cầm kiếm trên tay chính là để chém người.

Thậm chí có thể nói, Lục Hư tông đã dần biến thành một môn phái kiếm đạo.

“Phòng ngự của xúc tu máu tương đối khiếp người!”

Trong lòng của Bàn Bảo Hải sợ hãi than lên, sắc mặt nghiêm túc, không còn che giấu gì cả.

Lập tức, một luồng kiếm khí 3 màu khổng lồ hơn mệnh môn cuộn cuộn ra ngoài.

Ánh mắt của Phương Tri Hành bình tĩnh, cậu đã thăm dò ra thực lực của Bàn Bảo Hải gần với Hóa Yêu tầng 2 trung kỳ, kém xa cậu.

Kiểm khí đánh lên trên xúc tu máu có hiệu quả như cạo gió.

Phương Tri Hành nhanh chóng mất đi hứng thú, đầu tiên là xúc tu máu múa lượn đánh tan luồng kiếm khí, đồng thời vung một xúc tu máu khác lên quét qua.

Bàn Bảo Hải đáp ứng không xuể, rơi vào khốn cảnh, càng đánh càng bị động, sau một lúc đấu nhau, không cẩn thận, đã bị thương nhẹ.

Phương Tri Hành gật đầu, dễ dàng có được thắng lợi.

Tiếp theo, lại có 2 người ra ngoài nhận khiêu chiến.

Mặc dù bọn họ là Hóa Yêu tầng 2 đỉnh phong, cũng đang ở độ tuổi nên đánh, nhưng bọn họ hoàn toàn không làm gì được Phương Tri Hành.

Kiểm uy mà Lục Hư Phù Sinh Kiếm thể hiện ra đại khái tương đương với cấp bậc của tiểu môn phiệt.

Nói thật, điều này rất khó có được!

Người thường luyện đến luyện đi, hoàn toàn không đủ tư cách khiêu chiến tiểu môn phiệt.

Chương 652: Suối Nước Nóng

(1)

Môn nhân của đại môn phái toàn là con cháu thiên kiều được lựa chọn tỉ mỉ.

Bọn họ làm được điều này có thể nói là nghịch thiên.

Nhưng vẫn còn thiếu xa.

Bởi vì tiểu môn phiệt, còn có đại môn phiệt, môn phiệt siêu cấp, Hoàng tộc!

[1, Chiến thắng hoặc giết chết 36 sinh mệnh có thực lực Cửu Ngưu cảnh trung kỳ (8/36)]

Thắng liên tiếp 3 trận khiến mọi người rất khiếp sợ!

Sau đó không còn ai dám ứng chiến nữa!

“Hắn tu luyện ma công dị huyết, sau khi hóa yêu thì lượng máu rất nhiều!”

Phạm Chính Luân rung động rất sâu, vô cùng tán thưởng.

Không hổ là đệ tử thân truyền kỳ nhân chọn trúng, thiên phú thượng thừa, thể chất ưu dị, có thể sánh với đích truyền kiệt xuất nhất trong môn phiệt.

Trong nháy mắt, Phạm Chính Luân ý thức được ý nghĩa mà kỳ nhân phái Phương Tri Hành đến đây.

Có lẽ là Phương Tri Hành trợ giúp Lục Hư tông vượt qua kiếp

số này.

“Được, đưa tài nguyên cho Phương Tri Hành, ủng hộ hẳn trở nên mạnh mẽ hơn.”

Phạm Chính Luân quyết định chủ ý, trước đây ông ta không rõ nội tình của Phương Tri Hành, cũng không hiểu cậu, tất nhiên là giả vờ xu nịnh, lá mặt lá trái.

Nhưng lúc này, trên mặt ông ta lại có thêm mấy phần thành ý.

Đối với người trẻ tuổi có tiềm lực cực lớn, bất kỳ tông môn nào đều nở bỏ ra vốn gốc để bồi dưỡng.

Một lát sau, mọi người tản đi.

Phương Tri Hành tiến vào một mật thất dưới sự dẫn dắt của Phạm Chính Luân.

Bên trong mật thất treo bức họa của ông tổ, còn có hai bộ công pháp.

Phạm Chính Luân chỉ vào 2 quyển trục dưới bức họa, hỏi: “Tổ sư thúc, ngài muốn bộ công pháp nào?”

Phương Tri Hành không chần chờ mà trả lời: “Cho ta &LTL;ục Hư Huyền Công>.”

Phạm Chính Luân trề lên mí mắt, lại không có bất ngờ quá lớn đối với việc này, ông ta cười nói: “Xin cứ tự nhiên.”

Phương Tri Hành cầm lấy quyển trục, mở ra, nghiêm túc nhìn công pháp một lượt.

Quả nhiên là thâm ảo khó lường, cậu chỉ có thể hiểu được đôi chút.

Sau đó cậu mở Quan Tưởng đồ ra, bên trên bức họa là một cơ

thể người được giải phẫu, máu thịt be bét, trong cơ thể chảy ra chất lỏng màu đen.

Chất lỏng màu đen vô cùng quý dị, tầng dưới cùng giống như là nước đen, tầng ngoài cùng là ngọn lửa.

Chợt nhìn giống như là người bị cháy, bị đốt rụi da, hơi thê thảm.

Phượng Tri Hành lại nhìn kỹ, nhưng không nhìn ra được lẽ lỗi gì cả.

Cậu dò hỏi Phạm Chính Luân, nói: “Một người có thể đồng thời tu luyện 2 bộ công pháp Hóa Yêu không?”

Phạm Chính Luân đáp lại: “Chủ yếu quyết định bởi 2 bộ công pháp có truyền cho nhau hay không, một người dùng đao, cũng có thể dùng kiếm, có rất nhiều chỗ giống nhau.

Đương nhiên, thời gian, tinh lực, tài lực của một người dù sao cũng có hạn, không có nhiều người thử tu luyện 2 bộ công pháp Hóa Yêu.”

Phượng Tri Hành hiểu ra, tâm tư đắm chìm vào công pháp.

Phạm Chính Luân không quấy rầy cậu nữa, mà tự đi ra khỏi mật thất.

Thời gian trôi qua từng giờ...

Đột nhiên giao diện hệ thống lấp lánh ánh sáng.

[Điều kiện để Lục Hư Huyền Công tầng thứ nhất trở thành max cấp:

1, Đọc nội dung công pháp: 3 lần (chưa hoàn thành)

2, Sờ Quan Tưởng đồ 10 phút trở lên (chưa hoàn thành)

3, Phóng xuất 1 huyết dịch trở lên (chưa hoàn thành)]

“Chắc, dễ dàng như vậy à?”

Tinh thần của Phương Tri Hành khẽ động, cảm giác hơi khó tin.

Cậu khoanh chân ngồi xuống, cúi đầu đọc, đồng thời đặt tay lên trên Quan Tướng đồ.

Lúc cậu đọc xong công pháp 3 lần thì điều kiện 2 cũng hoàn thành.

Sau đó cậu cắt cổ tay, mặc cho máu tươi chảy xuống.

[Lục Hư Huyền Công tầng thứ nhất. Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không?]

“CÓ!”

Phương Tri Hành hít thở sâu, lượng lớn ký ức và cảm ngộ tu luyện Lục Hư Huyền Công tràn mạnh vào trong đầu cậu.

Quan Tướng đồ đột nhiên sống lại, người bị giải phẫu đứng lên.

Phương Tri Hành thấy hẳn không ngừng máu chảy, sắp gặp tử vong.

“Đây là huyết hư à?”

“Mất máu quá nhiều, khí huyết bại hoại, bệnh bạch cầu...”

Phương Tri Hành ngộ ra hết, thì ra tính tương thích của Lục Hư Huyền Công và Thiên La Hóa Huyết rất tốt.

Lục Hư Huyền Công bao hàm huyết hư, cũng liên quan đến huyết dịch!

Phượng Tri Hành mở mắt ra, cả người chấn động, nhất thời có luồng khí tức màu đỏ phun ra, lượn lờ bên ngoài thân.

[Lục Hư Huyền Công Hóa Yêu tầng 1. Viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Chi Vinh Diệu (Lv4)]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Chi Ôn Dịch (Lv4)]

“Ồ, vậy mà có thể thức tỉnh 2 kỹ năng bộc phát cấp 4, cũng không tồi!”

Trong lòng của Phượng Tri Hành vui vẻ, bản thân hoàn thành điều kiện max cấp của Lục Hư Huyền Công tầng thứ nhất chỉ trong khoảnh khắc, thu hoạch được không nhỏ.

Phải biết rằng, lúc cậu thăng cấp Thiên La Hóa Huyết Công tầng thứ nhất, đã phí rất nhiều sức mới thỏa mãn điều kiện, kết quả chỉ thức tỉnh 2 kỹ năng bộc phát.

Lúc này, Phượng Tri Hành có cảm giác hơi to rồi.

[Huyết Chi Vinh Diệu: Tuân theo nguyên tắc giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, người tiêu hao huyết dịch bản thân để công kích kẻ địch, một khi đánh trúng, kẻ địch chắc chắn sẽ tổn thất huyết dịch với lượng lớn.]

Chương 653: Suối Nước Nóng

(2)

[Huyết Chi Ôn Dịch: Sử dụng huyết dịch của người công kích kẻ địch thời gian dài, huyết dịch trong cơ thể kẻ địch sẽ xảy ra bệnh biến, hơn nữa bệnh tật có thể lan truyền thông qua huyết dịch]

“Hay cho Huyết Chi Vinh Diệu!”

Đáy mắt của Phương Tri Hành bắn ra tia sáng kỳ dị.

Cậu có được dị huyết, lượng máu rất nhiều.

Ví dụ người khác đấu với cậu mất máu, cậu có thể khiến đối phương thua thảm.

Chỉ với chiêu này đã có thể khiến Phương Tri Hành đứng ở thế bất bại.

Còn về Huyết Chi Ôn Dịch, lại thích hợp dùng với phụ nữ, già yếu và người khác.

Thử nghĩ, người thi triển Huyết Chi Ôn Dịch công kích kẻ địch trong chiến đấu, để đối phương lặng lẽ truyền bệnh, sau đó không có thuốc chữa, đau đớn, chỉ có thể đợi chết trong sự tuyệt vọng vô biên vô tận.

“Đỉnh, xem ai còn dám trêu chọc ta không!”

Phương Tri Hành cười vui vẻ.

Nhưng vẫn chưa xong, giao diện hệ thống lại nhanh chóng lấp

lóa ánh sáng.

[Điều kiện để Lục Hư Huyền Công tầng thứ 3 trở thành max cấp:

1, Kiên trì ngừng thở 3 phút trở lên (chưa hoàn thành)

2, Khiến 1 sinh mệnh cùng cấp bậc hít thở không thông hoặc là chết đi (chưa hoàn thành)]

“Ha ha, hiện ra nhanh vậy à!”

Phượng Tri Hành mừng rỡ, vui vẻ ra mặt.

“Điều kiện max cấp ít đi rồi, chỉ có 2 cái, độ khó cũng không cao...”

Trước đây Phượng Tri Hành đã gặp tình hình này nhiều lần.

Thứ nhất, cậu đã là Cửu Ngưu cảnh trung kỳ viên mãn, mạnh như thác đổ, điều kiện cần để trở thành max cấp tất nhiên cũng sẽ giảm đi.

Thứ 2, điều kiện cần để công pháp tầng thứ 3 đạt đến max cấp ít hơn so với tầng thứ nhất.

Cậu nhìn kỹ 2 điều kiện max cấp, trong nháy mắt xác định tầng thứ 3 liên quan đến “khí hư”.

“Nín thở 3 phút, không khó.”

Phượng Tri Hành hít sâu rồi bắt đầu nín thở.

Dường như đồng thời, giao diện hệ thống hiện lên thời gian đếm ngược.

[00:02:59]

[00:02:58]

....

Phương Tri Hành không động đậy, không hít vào không thở ra luồng khí tức nào cả.

[00:00:02]

[00:00:01]

[1, Kiên trì ngừng thở 3 phút trở lên (Đã hoàn thành.)]

“Phù!”

Phương Tri Hành thở ra ngụm khí đục, không khí mới mẻ tràn vào trong miệng mũi.

“Điều kiện 2, phải tìm được một cao thủ Cửu Ngưu cảnh...”

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi kêu lên: “Phạm tông chủ.”

Không bao lâu sau, Phạm Chính Luân đi đến, cười hỏi: “Tổ sư gia, có dặn dò gì à?”

Phương Tri Hành không trả lời, bóng dáng chỉ rung động.

Nhất thời, một luồng khí tức màu đỏ phun ra từ trên người cậu cứ như ngọn lửa đang thiêu đốt.

“Đây là?”

Sắc mặt của Phạm Chính Luân thay đổi kịch liệt, ông ta kinh ngạc thốt lên: “Khí tức huyết hư, ngài đã luyện thành Lục Hư Huyền Công tầng thứ nhất!”

Phương Tri Hành mỉm cười, thu liễm lại khí tức màu đỏ, cười nói: “Thấy ta luyện thể nào?”

Trong lòng của Phạm Chính Luân rung động đến tột đỉnh, khó tin nói: “Sao nhanh vậy được?”

Phường Tri Hành đáp lại: “Bộ công pháp Hóa Yêu thuộc tính máu khác mà ta tu luyện có hiệu quả như huyết hư, một pháp thông, vạn pháp thông.”

“Thì ra là thế...”

Phạm Chính Luân đã hiểu.

Dù là như thế thì Lục Hư Huyền Công vô cùng thâm ảo, tối nghĩa khó hiểu, cần ngộ tính cực cao mới có thể lĩnh ngộ hết.

Chỉ là cửa ải này đã làm khó đa số môn nhân.

Thậm chí có thể nói, Lục Hư Huyền Công không phải là thiên kiều kỳ tài thì không thể thông thấu được.

Tuyệt đối không ngờ chỉ trong khoảnh khắc, Phường Tri Hành đã lĩnh ngộ được huyền diệu ở.

Người này có ngộ tính cao, quả thật là nghịch thiên!

Tuyệt thế kỳ tài!

Không hổ là kỳ nhân chọn trúng, khó trách!

Cho nên Phạm Chính Luân không thể không hoài nghi có phải trước đây Phường Tri Hành từng tu luyện Lục Hư Huyền Công hay không.

Nhưng nghĩ lại, người ta không cần dùng chuyện này để lừa gạt ông ta.

Phạm Chính Luân càng nghĩ thì thái độ càng hiền lành, cười nói: “Tổ sư thúc, ngài có việc gì thì cứ dặn dò.”

Phương Tri Hành thấy thế thì vô cùng hài lòng.

Sở dĩ cậu gấp gáp bại lộ tiến độ tu hành là vì thuyết phục Phạm Chính Luân, để ông ta ngoan ngoãn phối hợp với bản thân.

Phương Tri Hành nghiêm túc nói: “Ta đang tham ngộ khí hư, cần cảm nhận cảm giác véo ngắt người khác là thế nào. Phạm tông chủ, ông luôn tin tưởng ta, đúng không?”

Phạm Chính Luân hơi ngây ra, rồi ngạc nhiên nói: “Lẽ, lẽ nào ngài muốn...”

Phương Tri Hành cười bình thản nói: “Làm phiền ông phối hợp rồi.”

Phạm Chính Luân cạn lời, sau đó cười khổ nói: “Ngài ước hiệp một người già như vậy thật sự thích hợp à?”

Yêu cầu này quả thật là quá đáng.

Nhưng nếu như Phương Tri Hành véo ngắt một cao thủ Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, mặc dù hơi già thì đó cũng là hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, nói không chừng đạt được thu hoạch không tưởng nữa đó.

Tất nhiên là cậu không thể bỏ qua cơ hội như vậy, cười nói: “Ta tu luyện ma công, chấn nhiếp lòng người, người thường không chịu nổi uy áp của ta, chỉ có ông mới có thể khiến ta cảm nhận được cảm giác hít thở không thông thật sự là gì.”

Phạm Chính Luân suy nghĩ cẩn thận rồi gật đầu bất đắc dĩ, nói: “Được, lão hủ nghe theo ngài một lần vậy.”

Chương 654: Kim Loan (1)

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, chợt đi đến phía sau của Phạm Chính Luân, vươn tay bóp chặt cổ họng của ông ta, chậm rãi phát lực.

Phạm Chính Luân cố gắng phối hợp, không hề phản kháng.

Nhưng cảm giác hít thở không thông ngày càng mãnh liệt, ông ta vẫn không thể khống chế mà phóng ra sức mạnh.

Sức mạnh của Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong không thể khinh thường!

Phương Tri Hành phải hóa yêu, toàn thân tăng vọt, 3 xúc tu máu cuốn ra ngoài.

Xúc tu máu quấn chặt lấy cổ của Phạm Chính Luân, siết chặt lấy.

Một thoáng trôi qua!

Cứ như vậy, cuối cùng 2 mắt của Phạm Chính Luân dần trợn trắng, ngất đi dưới sức mạnh khổng lồ 50 vạn cân.

[Lục Hư Huyền Công tầng thứ 3. Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không?]

“Ha ha, thành rồi!”

Phương Tri Hành không khỏi mừng rỡ, cậu tranh thủ ôm lấy Phạm Chính Luân, đưa ông ta ra ngoài, đặt nằm trên ghế.

Sau đó cậu quay lại mật thất, đóng cánh cửa đá nặng nề lại.

“Thăng cấp!”

Chỉ một ý niệm, trong đầu cậu đã hiện ra hình ảnh liên tiếp, cứ như một mộng cảnh ly kỳ vậy.

Ở trong mộng, cậu nhìn thấy từng bóng người.

Có mấy người không ngừng ho khan kịch liệt, có dáng vẻ vô cùng khó chịu, thậm chí là ho ra máu.

Mấy người khác thì nằm trên mặt đất, miệng há thật to, không ngừng cào lấy cổ họng của mình, móc ra máu.

Còn có mấy người trên trán nóng bừng, bờ môi phát khô, thân hình gầy gò, mỗi một lần hô hấp cứ như thiên đao vạn quả lọt vào cổ, đau đớn muốn chết..

“Đây là khí hư!”

Phương Tri Hành hiểu ra, cậu chậm rãi mở mắt.

Bóng dáng chấn động, vù vù vù!

Từng luồng khí tức màu vàng phun ra từ miệng cậu, tràn ngập ở xung quanh.

[Lục Hư Huyền Công Hóa Yêu tầng 2. Viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Trất Tức Địch Khoái Cảm (Lv4)]

“Ha ha ha, lại luyện thành rồi!”

Trong vòng một ngày thăng cấp 2 lần liên tiếp.

Phương Tri Hành quả thật là thoải mái, đây là chuyện vui chưa bao giờ có.

Dường như ở giây tiếp theo, giao diện hệ thống đột nhiên lấp

lóa ánh sáng.

“Không phải đấy chứ, hiện ra điều kiện max cấp của tầng thứ 3 nhanh đến vậy à?”

Phương Tri Hành kinh hãi, vội vàng nhìn đi.

Lại phát hiện thật ra hiện ra một bộ công pháp khác.

[Điều kiện để Thiên La Hóa Huyết Công tầng thứ 3 đạt đến max cấp:

1, Chiến thắng hoặc giết chết 18 sinh mệnh có thực lực Cửu Ngưu cảnh trung kỳ (8/18)

2, Săn giết loại yêu ma nhiều chân: 5 con (4 chân trở lên được tính là nhiều chân, chưa hoàn thành)

3, Quan sát ít nhất là 7 cao thủ Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ trở lên hóa yêu (Đã hoàn thành.)

4, Tiến một bước tăng tư chất, không cách nào tự lựa chọn (chưa hoàn thành)

5, Phá 1 Cấm Khu cấp 4 (chưa hoàn thành)

6, 8 vạn cân thịt dị thú cấp 4, hoặc là 3 vạn 2 nghìn viên Nhục Đan thượng phẩm cấp 4 (chưa hoàn thành)]

“Quả nhiên hệ thống đã đổi mới!”

Trong lòng của Phương Tri Hành rung động, cậu tu luyện Lục Hư Huyền Công đến Cửu Ngưu cảnh trung kỳ viên mãn, thực lực đã trở nên mạnh mẽ, trực tiếp ảnh hưởng đến Thiên La Hóa Huyết Công.

Ví dụ điều kiện 1 và 2 đã giảm độ khó xuống một nửa.

“Xem ra 2 bộ công pháp Hóa Yêu này hỗ trợ lẫn nhau, ảnh hưởng lẫn nhau.”

Phương Tri Hành chớp mắt, rồi đột nhiên giật mình.

Ví dụ cậu tìm kiếm mấy bộ công pháp có tính tương thích cao để cùng tu luyện, chẳng phải có thể đồng thời làm yếu độ khó max cấp của mỗi một bộ công pháp à?

Trước đây cậu không có điều kiện làm chuyện này, nhưng hiện tại cậu đang sở hữu tài nguyên của một môn phái lớn, không còn hoang tưởng nữa!

Phương Tri Hành càng nghĩ càng cảm thấy đáng tin, làm được.

Vì vậy cậu nhanh chóng bước ra khỏi mật thất, đi đến trước mặt Phạm Chính Luân, gọi ông lão tỉnh dậy.

Phạm Chính Luân đang hôn mê thì tỉnh lại, vượt cổ, đột nhiên ho khan.

Phương Tri Hành thấy thế thì rót một chén trà.

Phạm Chính Luân vội vàng bưng trà lên uống một ngụm, lúc này mới tỉnh táo lại.

Ông ta ngẩng đầu lên nói: “Tổ sư thúc, ngài còn có việc gì à?”

Phương Tri Hành hỏi: “Trong Lục Hư tông còn có công pháp Hóa Yêu khác không?”

“Có chứ!”

Phạm Chính Luân gật đầu: “Lục Hư tông ta tốt xấu gì cũng là danh môn đại phái, góp nhặt được ít công pháp Hóa Yêu, được lưu giữ bên trong Tàng Thư lâu.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Dẫn ta đi xem xem.”

Phạm Chính Luân không nói nhiều lời, Phương Tri Hành có thể tùy tiện xem Lục Hư Huyền Công, chứ đừng nói đến cái khác.

2 người họ đi đến Tàng Thư lâu, tiến vào một mật thất khác.

Bên trong mật thất này có một loạt kệ sách, mặt trên bày rất nhiều quyển trục cổ xưa, số lượng có lẽ vượt qua 20 bộ.

Phương Tri Hành mừng rỡ như điên, lúc này cậu giống như một tên háo sắc tiến vào phòng thay đồ của Victoria's Secret, nước bọt chảy ròng, ánh mắt nhìn đến nở hoa.

Cậu đi đến trước kệ sách, lật xem từng cái.

Phạm Chính Luân mặc cho cậu chơi đùa, còn ông ta thì đi ra ngoài nghỉ ngơi.

Khoảng nửa tiếng sau, soạt soạt soạt!

Giao diện hệ thống liên tiếp có ánh sáng lóe ra.

Chương 655: Kim Loan (2)

Điều kiện max cấp của từng bộ công pháp Hóa Yêu hiện ra.

Phương Tri Hành hết sức chăm chú, lướt giao diện xuống dưới, xem từ trên xuống dưới cùng.

Có 3 bộ công pháp Hóa Yêu, rất nhiều điều kiện, vượt qua 5 điều, nhưng bộ <Đại Tự Tại Kiếm Quyết> nhiều nhất cũng chỉ có 6 điều mà thôi.

“Dựa theo kinh nghiệm trước đây, điều kiện càng nhiều thì đại diện công pháp càng mạnh, trái lại...”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi vểnh lên, vẻ mặt vui mừng, lẩm bẩm: “Công pháp có điều kiện càng ít hoặc là công pháp không hay, hoặc là độ cao tương hợp với Thiên La Hóa Huyết Công.”

Phương Tri Hành suy nghĩ như vậy, rồi chọn ra công pháp có ít điều kiện nhất.

&LTH;ồng Nhan Bạch Cốt Thủ>, &LTNg;ọc Lân Phá>, &LTHuy;ết Ấm Ma Dao>, &LTB;ách Độc Thần Công>, &LTHo;àng Tuyền Kiếm Quyết>.

5 bộ công pháp Hóa Yêu, điều kiện max cấp đều là 2 điều, ít đến đáng thương!

Phương Tri Hành tỉ mỉ tra thấy đoạn giới thiệu đầu của bọn nó.

&LTH;ồng Nhan Bạch Cốt Thủ> là bộ công pháp tà môn, thích hợp cho nữ tử tu luyện, bỏ!

&LTNg;ọc Lâm Phá> là bộ công pháp hệ Huyền Quy, bước đầu là cởi bỏ làn da của bản thân, hóa yêu thành thú lân cứng rắn, từ đó thu hoạch được lực phòng ngự cường hãn.

&LTHuy;ết Ấm Ma Dao> tên như ý nghĩa, vô cùng khát máu, hung danh hiển hách.

&LTB;ách Độc Thần Công> càng thẳng thắn hơn, rất thích hợp cho người thích dùng độc.

&LTHo;àng Tuyền Kiếm Quyết> thì hơi khó bình phẩm, nó là bộ kiếm pháp tà đạo, quỷ dị khó lường.

Phương Tri Hành cân nhắc lợi hại, nhanh chóng có phán đoán.

Công pháp Hóa Yêu tương đối thích hợp cho cậu tu luyện là 3 bộ &LTNg;ọc Phá Lâm>, &LTHuy;ết Ấm Ma Dao>, &LTB;ách Độc Thần Công>.

[Điều kiện để Ngọc Lâm Phá tăng thứ nhất trở thành max cấp:

1, Đọc công pháp 3 lần trở lên (chưa hoàn thành)

2, Chạm đến lần giáp của 1 loại dị thú cấp 4 nào đó 2 phút trở lên (chưa hoàn thành)]

....

[Điều kiện để Huyết Ấm Ma Dao tăng thứ nhất trở thành max cấp:

1, Nhìn đồ đẳng 10 lần trở lên (chưa hoàn thành)

2, Phóng ra huyết dịch của người gột rửa đại đao thường dùng 10 lần trở lên (chưa hoàn thành)]

....

[Điều kiện để Bách Độc Thần Công tăng thứ nhất trở thành max cấp:

1, Đọc công pháp 5 lần trở lên (chưa hoàn thành)

2, Sưu tập 3 vật kịch độc (chưa hoàn thành)]

....

Điều kiện liên miên bất tận, đều liên quan đến công pháp.

Phương Tri Hành khoanh chân ngồi xuống, hoàn thành từng cái một.

Tiếp theo đến điều kiện 2, bộ công pháp đều không giống nhau.

Phương Tri Hành bước ra khỏi mật thất, tìm đến Phạm Chính Luân.

Cậu trực tiếp hỏi: “Trong kho của Lục Hư tông có lân giáp của dị thú cấp 4 hay không?”

Phạm Chính Luân đáp lại: “Đương nhiên là có.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Lân giáp cứng nhất là loại nào?”

Phạm Chính Luân suy nghĩ rồi trả lời: “Ừm, lân giáp cứng nhất có lẽ là vật sưu tầm của ta.”

Ông ta nói xong thì đứng lên, dẫn Phương Tri Hành ra khỏi Tàng Thư lâu, đến thư phòng của ông ta.

Không bao lâu sau, ông ta mở một hộp gấm ra, lấy ra một lân giáp dị thú.

Phương Tri Hành tập trung nhìn, lân giáp dị thú dường như là

trong suốt, mang điểm màu lót xanh thẫm, cứ như phỉ thúy vậy.

Cậu tò mò hỏi: “Đây là vảy của dị thú nào vậy?”

Phạm Chính Luân lắc đầu nói: “Không biết, lúc ta thăm dò ở một Cẩm Khu thì ngẫu nhiên phát hiện trong vũng bùn, chất liệt vô cùng cứng rắn, kiếm khí của ta không cách nào làm tổn thương được, có thể phải chém trăm đến nghìn lần mới có thể phá hỏng nó.”

Phương Tri Hành hiểu ra, cậu không nói nhảm nữa mà đặt tay lên xoa nhẹ.

Một xúc cảm lạnh như băng hiện lên.

Phương Tri Hành sờ soạng một lúc lâu, lân giáp vẫn không nóng lên, mà vẫn phát lạnh.

2 phút trôi qua rất nhanh.

[Ngọc Lâm Phá tầng thứ nhất đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không?]

“Thật tốt!”

Phương Tri Hành bước ngay ra khỏi thư phòng, đi đến các lầu của cậu.

Đóng cửa lại, rồi khoanh chân ngồi xuống.

“Thăng cấp!”

Phương Tri Hành lấy lại bình tĩnh, nhắm mắt, suy nghĩ chột loé lên không thể chờ đợi.

Không biết trôi qua bao lâu, cậu mở mắt ra, giơ tay trái lên.

Sau một khắc, toàn thân cậu đã tăng hơn 3 mét, tay trái phủ

một tầng lân giáp rậm rạp mà mềm mại.

Lân giáp gần như trong suốt, nếu không phải mang theo điểm màu xanh thẫm thì chẳng khác gì làn da bình thường cả, tính che phủ rất mạnh.

Phương Tri Hành kéo bảo đao Đồ Long qua, tay trái rạch mạnh lên mũi đao.

Soạt!

Trên lưỡi đao chợt phun tung toé tia lửa.

Phương Tri Hành vừa nhìn vào tay trái, chẳng những không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào, hơn nữa cũng không để lại vết trắng.

Cậu nhìn thấy cảnh này thì không khỏi vui mừng, rạch thêm mấy cái.

Mãi đến lần thứ 5, cuối cùng cũng xuất hiện một vết trắng nhàn nhạt.

“Binh khí cấp 3 ít nhất phải công kích ta 5 lần mới tạo thành vết thương nhẹ cho ta.”

Phương Tri Hành trong nháy mắt vui mừng đến run rẩy.

Ví dụ cậu có thể phóng thích bản thân, ngọc lân bao trùm mỗi một chỗ trên người, không có bất kỳ khuyết điểm nào, vậy phòng ngự phải mạnh cỡ nào?

Chương 656: Kim Loan (3)

Đường như một khắc sau đó, giao diện hệ thống lại lấp lóe ánh sáng.

Quả nhiên!

Theo Phương Tri Hành luyện thành Ngọc Lân Phá tầng thứ nhất, điều kiện để 4 môn võ công khác trở thành max cấp đều nảy sinh cái mới.

Hơn nữa, độ khó nhiệm vụ giảm xuống.

Trong lòng Phương Tri Hành không kiềm chế được niềm vui, cậu duy trì chuyên chú, ưu tiên lựa chọn tăng lên &LTB;ách Độc Thần Công> điều kiện đơn giản hơn.

[2. Thu thập 2 loại vật kịch độc (chưa hoàn thành)]

Nhiệm vụ này rất đơn giản.

Đường đường Lục Hư tông, vật kịch độc tồn kho không chỉ 1000 loại cũng có 800 loại.

Rất nhanh, Phương Tri Hành lấy được 2 loại kịch độc, cậu cố ý chọn “Kiến Huyết Phong Hầu” và “Thất Nhật Tiểu”.

Trước có thể nhanh chóng đẩy kẻ địch vào chỗ chết, cái sau là độc dược mãn tính, có thể tra tấn người ta đến chết.

“Thu!”

Phương Tri Hành nâng tay lên, xẹt qua hai loại kịch độc.

Chỉ một thoáng, hai loại độc vật nhanh chóng hóa thành tro bụi.

[Điều kiện để Bách Độc Thần Công tầng thứ nhất trở thành max cấp đã hoàn thành, có thăng cấp hay không??]

“CÓ!”

Phượng Tri Hành không chút nghĩ ngợi, suy nghĩ chợt lóe lên.

Chỉ thấy hai mắt cậu nhắm nghiền, sắc mặt dần dần đen đi, môi tím tái, khóe miệng lờ mờ sùi bọt mép giống như trúng kịch độc.

Nhưng một lát sau, mọi thứ khôi phục như thường.

Phượng Tri Hành mở hai mắt, hơi cúi đầu, thân hình chấn động, tay trái của cậu chợt biến thành màu đen tản mát ra khí tức không rõ.

[Kỹ năng bộc phát: Miễn Dịch Kịch Độc (cấp 4)]

[Kỹ năng bộc phát: Liệt Độc Chưởng (cấp 4)]

“Tốt lắm!”

Phượng Tri Hành cực kỳ vui vẻ, vừa xem giao diện hệ thống.

[2. Dùng huyết dịch của người cọ rửa đại đao thường dùng hơn 1 lần (chưa hoàn thành)]

Lúc này, sau khi Phượng Tri Hành liên tục tăng lên hai lần, điều kiện để &LTHuy;ết Ấm Ma Đao> tầng thứ nhất trở thành max cấp lại đơn giản đến khiến kẻ khác giật sới.

Bảo đao Đồ Long đặt trước người.

Phượng Tri Hành lập tức cắt qua động mạch cổ tay, tùy ý cho

máu tươi ào ào chảy ra tươi lên bảo đao Đồ Long.

Rất nhanh!

“Đến đây đi, tăng lên cho ta!”

Phượng Tri Hành hít sâu một hơi, thông thả nhắm hai mắt lại, suy nghĩ trong đầu vừa động, trong đầu cậu tràn vào lượng lớn ký ức và cảm ngộ tu hành.

Uy lực của Huyết Âm Ma Đao vô cùng lớn, hút máu cực đoạn.

Lúc hóa yêu, giải phóng không phải nhục thân của người mà là đầu óc, tinh thần của người tức dục vọng hút máu!

Đói khát đặt lên hàng đầu, khát uống máu kẻ thù!

Phượng Tri Hành tiến vào trạng thái vừa sâu xa vừa khó hiểu, tựa như ảo mộng.

Ở trong mơ, cả người cậu điên giống như điên dại, không ngừng giết người, uống máu!

Dần dần, trong lòng cậu không còn thứ gì khác, chỉ có một thanh đao giết người hút máu.

Sát ý mãnh liệt tràn ra từ trên người cậu, khuếch tán bốn phương tám hướng.

“Hả cái này?!”

Phạm Chính Luân luôn chú ý Phượng Tri Hành là người đầu tiên cảm nhận được luồng sát ý khiến người ta sợ hãi, lạnh như băng đánh úp lại làm người ta rùng mình.

Ông lão biến sắc, theo bản năng cầm chuôi kiếm, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Mặc dù ông biết luồng sát ý đó không phải xông về phía ông.

Nhưng lúc lão hồ đi ngang qua, hoa nhỏ cỏ nhỏ cũng run rẩy vài cái.

Người của Lục Hư tông phụ cận tự nhiên cũng bị luồng sát ý kia bao phủ, toàn thân mọi người nhất thời cứng đờ, sợ hãi khó hiểu, tràn ra mồ hôi lạnh.

Hồi lâu sau, Phương Tri Hành lại mở hai mắt, đáy mắt nhanh chóng một mảnh trong suốt sáng ngời.

[Kỹ năng bộc phát: Thệ Huyết Cuồng Sát (cấp 4)]

[Kỹ năng bộc phát: Sát Ý Chấn Nhiếp (cấp 4)]

“Ừ, cũng không tệ lắm.”

Tâm trạng của Phương Tri Hành rất tốt, lần nữa tập trung vào đáy mắt.

[Điều kiện để Ngọc Lâm Phá tầng thứ 3 trở thành max cấp:

1. Thu thập 10 loại lân giáp hoặc da lông của dị thú (chưa hoàn thành)]

...

[Điều kiện để Bách Độc Thần Công tầng thứ 3 trở thành max cấp:

1. Nuốt 10 loại kịch độc (chưa hoàn thành)]

...

“Cái này cũng đơn giản quá rồi!”

Khóe miệng Phương Tri Hành cười đến lộch.

Cái này giống như một tuần hoàn tích cực, tu luyện công pháp càng nhiều, ngược lại càng làm càng thoải mái.

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm. Cậu ngồi vào trước bàn sách, viết một tờ danh sách giao cho Phạm Chính Luân, nhờ ông ta giúp đỡ chuẩn bị tài nguyên tương ứng.

Phạm Chính Luân nhìn bầu trời, cười nói: “Tổ sư thúc, trời đã tối rồi, hay là hôm nay ngài nghỉ ngơi sớm một chút?”

Phương Tri Hành đầu tiên là ngần ra, lúc này mới ý thức được trời đã tối từ lâu.

Cậu đắm chìm trong niềm vui thắng cấp không thể tự thoát ra được, sớm quên mất thời gian.

“Cũng tốt!”

Phương Tri Hành mỉm cười, không thể làm gì khác.

Đảo mắt tới sáng sớm ngày hôm sau, trời đổ mưa to, rào rào.

Phương Tri Hành đẩy cửa sổ ra, không khí tươi mát ướt át đập vào mặt khiến tâm trạng người ta sung sướng.

Không bao lâu, Phạm Chính Luân đã đến, tự mình đưa tới vật phẩm trên danh sách, tỉ mỉ lựa chọn, không ít thứ.

“Ha ha, làm lại!”

Phương Tri Hành nháy mắt phấn khởi, hôm nay nếu không có gì bất ngờ, hẳn là cậu có thể tăng tu vi lên tới Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ.

Chương 657: Chính Điện (1)

Vì thế, một lát sau!

Ngọc Lâm Phá tầng thứ 3, luyện thành!

Bách Độc Thần Công tầng thứ 3, luyện thành!

Huyết Âm Ma Dao tầng thứ 3, luyện thành!

[Điều kiện để Lục Hư Huyền Công tầng thứ ba trở thành max cấp:

1. Thu thập thận và lá lách của dị thú cấp 4, mỗi loại 1 cái (chưa hoàn thành)]

“Chắc chắc, chỉ có một điều kiện.”

Khỏe miệng Phương Tri Hành co giật, sau đó mặt cậu không đổi sắc dạn dò Phạm Chính Luân.

Kết quả, Phạm Chính Luân đi một lát đã quay trở về, thật sự mang về thận và lá lách của dị thú cấp 4.

Thấy tình hình như vậy, ngay cả bản thân Phương Tri Hành cũng cảm giác rất điên cuồng.

“Haiz, ngồi trên tài nguyên của một đại môn phái chính là hạnh phúc, rất nhiều vấn đề trước kia khiến ta đau đầu, hiện tại chỉ là chuyện một câu nói.”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, để bản thân tỉnh táo lại, nhanh chóng hoàn thành tăng lên.

Giây lát sau, cậu gợn sóng không sợ hãi thẳng cấp tới Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ.

Cũng đúng lúc này, hệ thống lại nảy sinh cái mới.

[Điều kiện để Bách Độc Thần Công tăng thứ ba trở thành max cấp:

1. Tẩm thuốc hơn 88 loại kịch độc, ngâm toàn thân hơn 1 tiếng (chưa hoàn thành)]

...

Khỏe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, không có bất kỳ khách sáo lại kêu Phạm Chính Luân vất vả một chút.

Đối với điều này, Phạm Chính Luân không có chút oán hận, muốn làm cái gì thì làm cái đó, thậm chí không hỏi nhiều một câu.

Dường như ông ta đã quyết định, dùng người thì không nghi ngờ, người nghi ngờ thì không dùng, dốc hết toàn lực bồi dưỡng Phương Tri Hành, hơn nữa xem cậu có thể phát triển đến mức nào.

Vì thế, một ngày rất nhanh trôi qua!

Đến lúc bầu trời tối đen, Phương Tri Hành dĩ nhiên đã tăng 4 môn công pháp Hóa Yêu là Lục Hư Huyền Công, Ngọc Lân Phá, Huyết Âm Ma Dao, Bách Độc Thần Công lên tới tăng thứ ba.

Một người kiêm 4 môn Hóa Yêu tăng 3, vượt qua tưởng tượng, nói ra phỏng chừng có thể hù chết người!

Nhưng điều này còn chưa hết.

Công pháp chủ tu của Phương Tri Hành vẫn là Thiên La Hoá Huyết Công.

[Điều kiện để Thiên La Hoá Huyết Công tăng thứ ba trở thành max cấp:

1. Chiến thắng hoặc giết chết đồng cấp sinh mệnh 10 cái (8/10)

2. Hủy bỏ

3. Đã hoàn thành.

4. Hủy bỏ

5. Hủy bỏ

6. 5 vạn cân thịt cấp 4 dị thú hoặc 2 vạn 4 ngàn miếng Nhục Đan thượng phẩm cấp 4 (chưa hoàn thành)]

“Đậu xanh!”

Phương Tri Hành không khỏi chấn động tinh thần, mừng như điên không thôi.

Trước khi cậu đi đến Lục Hư tông, cậu dự cảm được bản thân có thể sẽ nghênh đón một đợt vận may.

Nhưng mà cho dù cậu tưởng tượng thế nào, cũng không nghĩ đến chuyện sẽ tràn ngập niềm vui to lớn như thế.

Phương Tri Hành lại gọi Phạm Chính Luân cười nói: “Lão tông chủ, sở dĩ Lục Hư tông có thể yên ổn lánh đời trong hẻm núi Chúc Viêm là bởi vì thế gian có một Cẩm Khu cung cấp tài nguyên nhỉ?”

Phạm Chính Luân cười ha hả liền nói: “Tổ sư thúc quả nhiên trí tuệ hơn người, đúng vậy, Lục Hư tông ta quả thật độc chiếm một Cẩm Khu cấp 4.”

Phương Tri Hành nói một tiếng quả nhiên, hưng phấn nói: “Đi,

dẫn ta đi Cấm Khu dạo một vòng.”

Phạm Chính Luân không nói hai lời, dẫn theo Phương Tri Hành đi ra khỏi lầu các, rất nhanh đi tới một trước một hòn núi giả.

Núi giả có một lối vào.

Hai người từ lối vào đi thẳng vào trong một hành lang uốn lượn.

Phương Tri Hành rất nhanh đã nhận ra dị thường, núi giả cũng không lớn nhưng bọn họ đã đi hơn 500m trong hành lang vẫn không thấy điểm cuối.

Phạm Chính Luân đi phía trước, cười giải thích: “Lục Hư tông ta độc chiếm Cấm Khu, là cấp 4. Cấm Khu này tên là ‘Cấm Khu Chước Viêm’, không ở trên bề mặt mà là một thế giới dưới lòng đất.”

Phương Tri Hành tỉnh ngộ, Cấm Khu Phong Lô cũng có thể giới dưới lòng đất, cậu không xa lạ đối với điều này.

Không bao lâu sau, hai người đi tới cuối hành lang.

Ánh vào mi mắt chính là cảnh tượng rõ ràng là bão cát đầy trời, khắp nơi mờ mịt.

“Sa mạc!”

Phương Tri Hành nhìn quanh, bản thân đang ở trong một hoàn cảnh cực kỳ ác liệt.

Cát vàng cuồn cuộn, sa mạc mênh mông.

Ở cuối tầm nhìn, ở chỗ sâu trong sa mạc đứng sừng sững một ngọn núi lửa hoạt động nguy nga.

Ngọn núi lửa hoạt động kia đang phun trào, nham thạch nóng

chảy như nước lũ cọ rửa bốn phương tám hướng, tro núi lửa phun trào ra che trời.

Trong mắt đều là tuyệt cảnh hoang vu!

Phượng Tri Hành không khỏi cảm thán nói: “Vẫn là lần đầu tiên ta đi vào trong Cẩm Khu ác liệt như thế.”

Phạm Chính Luân cười nói: “Các Cẩm Khu có đặc sắc riêng, hoàn cảnh có thể khác nhau nhưng nguy hiểm vĩnh viễn không thay đổi.”

Trong lòng Phượng Tri Hành hiểu rõ đáp: “Dẫn ta đi dạo một vòng đi, ta muốn săn giết mấy dị thú cấp 4.”

“Được, đi theo ta.”

Phạm Chính Luân đi phía trước, ông ta cực kỳ quen thuộc với Cẩm Khu Chúc Viêm, biết ở đâu có dị thú cấp 4 thường lui tới.

Hai người đi như bay trong sa mạc, một đường mang theo cát bụi cuốn cao.

Chương 658: Chính Điện (2)

Ầm!

Nửa giờ sau, từ phía dưới đồng cát đột nhiên xuất hiện một con Sa Hạt, hình thể cực kỳ lớn, dài khoảng 15m.

Sa Hạt giơ cái kìm khổng lồ lên nhắm vào hai người.

“Tổ sư thúc, con này chỉ là Sa Hạt cấp 3.”

Phạm Chính Luân tránh được công kích của Sa Hạt, cũng không quay đầu lại lập tức đi về phía trước.

Phương Tri Hành xoay người, mũi chân dừng trên lưng Sa Hạt, đập nó chìm xuống đất, tiếp theo cậu không dừng bước đuổi theo.

Dù sao Phạm Chính Luân cũng là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, cho dù là thân pháp hay là tốc độ, đều vượt xa Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành toàn lực đuổi theo, chỉ có thể miễn cưỡng đi theo kịp ông ta.

Cho dù như thế, trong lòng Phạm Chính Luân cũng rung động không thôi.

Ngày hôm qua, Phương Tri Hành nói bản thân là Cửu Ngưu cảnh trung kỳ, nhưng từ biểu hiện hôm nay của cậu, tốc độ này tuyệt đối đạt tới Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ.

“Là ta quá già rồi hay là bệnh trầm trọng hơn?”

Phạm Chính Luân che miệng lại, ngăn tiếng ho khan.

Lại qua nửa tiếng, bọn họ đi tới dưới một sa mạc, trước mặt xuất hiện một hang động thật lớn.

Phạm Chính Luân liền nói: “Tổ sư thúc, trong hang động này có một Sa Hạt cấp 4.”

Phương Tri Hành gật đầu, vui mừng không sợ đi vào.

Phạm Chính Luân không tiến vào mà đứng khoanh tay, kiên nhẫn chờ đợi.

Chỉ chốc lát, mặt đất đột nhiên chấn động.

Từng đợt gió mạnh khiến người ta sợ hãi, từ trong cửa động liên tục không ngừng thổi ra.

Đó không phải là gió mà là sóng xung kích chiến đấu!

Phạm Chính Luân yên lặng tính toán thời gian, ông ta tin Phương Tri Hành có thực lực săn giết Sa Hạt cấp 4 kia, vấn đề là cậu sẽ dùng thời gian bao lâu.

Ước chừng nửa chén trà nhỏ trôi qua.

Động tĩnh chiến đấu đột nhiên ngừng lại.

“Ồ, nhanh như vậy đã kết thúc rồi?”

Phạm Chính Luân trừng mắt nhìn, trong lòng kinh ngạc, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ tổ sư thúc bị Sa Hạt cấp 4 kia giết ngược lại?”

Trái tim ông ông không khỏi dâng lên tới cổ họng.

Nhưng rất nhanh, có tiếng bước chân truyền đến.

Phương Tri Hành nghênh ngang đi ra, trên người trừ nhiễm một tầng bụi, lông tóc không chút tổn thương.

Phạm Chính Luân kinh ngạc không thôi, hỏi: “Tình huống gì, chẳng lẽ Sa Hạng cấp 4 hôm nay không ở trong động?”

“Có!”

Phường Trì Hành lắc đầu nói: “Có hai Sa Hạng cấp 4 đang giao phối bị ta quấy rầy, chúng nó suýt chút nữa tức chết rồi đó.”

Phạm Chính Luân lập tức mở to hai mắt nhìn, hít thở không thông nói: “Hai, hai con Sa Hạng cấp 4? “

Phường Trì Hành phỉa rớt tro bụi trên người, cười nói: “Không sao, ta đã xử lý hết hai bọn chúng rồi.”

Phạm Chính Luân kìm lòng không đậu nuốt nước miếng, trong nhất thời không biết nên nói gì cho tốt.

Hai người đi vòng trở về, ra khỏi Cẩm Khu Chước Viêm.

Phường Trì Hành lập tức trở về phòng, đóng kín cửa chính và cửa sổ.

“Phù~”

Cậu hít thở mấy hơi để bản thân hoàn toàn tỉnh táo lại.

Sau đó suy nghĩ chợt loé lên!!

“Tăng lên!”

Trong lúc đó, thông tin khổng lồ tràn vào trong óc Phường Trì Hành.

Mí mắt cậu chớp liên tục, ở chỗ sâu trong đồng tử hiện lên một con quái vật lớn.

Quái vật lớn đó giống như đứng thẳng ngoài vũ trụ, cách cậu mấy trăm vạn năm ánh sáng.

Cùng với huyết vụ khôn cùng vô tận tràn ngập đến, một xúc tu huyết sắc khổng lồ tấn công cậu.

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, cả người cậu tăng vọt lên, ba xúc tu huyết sắc bay múa.

Điều này còn chưa hết, trên ba xúc tu huyết sắc mọc ra một tầng ngọc lân.

Bốn khí tức màu sắc khác nhau bắn ra, chậm rãi quán quanh trên xúc tu huyết sắc.

Xúc tu huyết sắc hơi chớp lên, vù vù vù, chợt tản mát ra khí độc khiến kẻ khác sợ hãi.

Phương Tri Hành mở ra toàn bộ sức mạnh, lại một lần nghênh chiến xúc tu huyết sắc kia.

Đôi bên đánh đến kinh thiên động địa, giống như tận thế đến.

Mà lần này, biểu hiện của Phương Tri Hành không tệ lắm, đấu với xúc tu khổng lồ kia người tới ta đi, giằng co một hồi.

Nhưng cũng chỉ là một hồi mà thôi.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn, Phương Tri Hành lại bị thua, bị xúc tu khổng lồ phá hủy.

Phương Tri Hành tỉnh khỏi giấc mơ, trên người chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Haiz, lại đánh thua!”

Phương Tri Hành than khẽ, sắc mặt biến đổi không chừng.

Cậu lúc này tu luyện 5 môn công pháp Hoá Yêu, kiến thức rộng rãi.

Nhưng mà, chỉ có Quan Tướng đồ của Thiên La Hoá Huyết Công thần dị kỳ lạ nhất.

Quái vật lớn trong Quan Tướng đồ sẽ chiến đấu với cậu, mỗi lần đều sẽ không chút lưu tình giết chết cậu.

Nhưng 4 môn võ công khác sẽ không như vậy.

Hơn nữa mặc kệ những điều này, Phương Tri Hành đứng lên đi tắm rửa trước.

Tiếp theo cậu đi tới khoảng không rộng rãi trong đại sảnh, lập tức bắt đầu hóa yêu.

Trong nháy mắt, thân hình cậu tăng vọt lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, biến thành núi thệt cao 8m.

Phần xương cụt hiện ra 6 xúc tu huyết sắc.

Mỗi một xúc tu huyết sắc đều dài hơn 9m!

Trong lúc bay múa, xúc tu huyết sắc bộc phát ra sức mạnh khủng bố, nhắc lên từng cơn lốc mang theo sức mạnh hủy diệt.

Chương 659: Long Ý (1)

Hóa yêu tăng 3 viên mãn!

[Kỹ năng bộc phát: Tai Họa Huyết Quang (Cấp 4)]

[Tai Họa Huyết Quang: đối mặt với kẻ địch cùng cấp, chỉ cần người có thể đánh đối phương ra máu thì người nhất định có thể giết chết đối phương.]

Khỏe miệng Phương Tri Hành không khỏi nhếch lên.

Cậu đi vào Lục Hư tông ba ngày!

Chỉ là ba ngày ngắn ngủi mà thôi!

Cậu chẳng những tăng Thiên La Hoá Huyết Công tăng thứ ba lên, còn nắm giữ 4 môn công pháp Hoá Yêu khác.

Hơn nữa, 5 môn công pháp này toàn bộ đều đạt tới Hóa Yêu tăng 3!

“Trong tất cả cao thủ Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, thử hỏi ai có nội tình sâu dày hơn ta?”

Phương Tri Hành có cảm giác, cho dù cậu đối mặt với Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ của 4 đại môn phiệt, cũng có thực lực vận cổ tay.

“Há há, ta còn có thể tiếp tục tăng lên!”

Phương Tri Hành quét mắt giao diện hệ thống.

Lúc này, đã tải ra điều kiện bốn môn võ công Hóa Yêu Ngọc

Lân Phá trở thành max cấp.

Cậu ngồi xuống trước bàn, nhanh chóng viết một phần danh sách.

“Lão tông chủ!”

Phương Tri Hành thổi khô mực nước, gọi.

Sau một lúc lâu, Phạm Chính Luân không hiện thân.

Phương Tri Hành lại gọi hai tiếng, lúc này có một thanh niên áo trắng chạy tới.

Chính là người 3 ngày trước thiếu chút nữa bị cự binh giết chết!

“Tổ sư thúc, có khách quý đến cửa, tông chủ đi tiếp khách rồi.”

Thanh niên áo trắng đáp lời.

Phương Tri Hành hiểu rõ, hỏi: “Người tên là gì?”

Thanh niên áo trắng liền nói: “Đệ tử An Tam Thọ, là chân truyền của Hùng Kính Tâm trưởng lão.”

Phương Tri Hành gật đầu, hỏi: “Khách quý gì?”

An Tam Thọ trả lời: “Đệ tử không biết, dường như có hai vị khách đến, vẻ mặt sư phụ ta nghiêm trọng, dặn dò ta đợi ở trong phòng, tuyệt đối đừng đi ra ngoài.”

Phương Tri Hành ồ một tiếng, thu hồi danh sách, đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Không bao lâu, cậu đi tới ngoài một đại điện.

Tấm biển nằm ngang trên đầu viết ba chữ “lầu đón khách”.

Nơi này là chỗ Lục Hư tông chuyên môn tiếp đãi khách khứa.

Phương Tri Hành đi vào từ cửa hông, quét mắt trong phòng khách to lớn.

Lúc này Phạm Chính Luân đang ngồi ở chủ vị, có hai người một trái một phải đứng bên cạnh ông ta.

Phương Tri Hành hơi có ấn tượng về bọn họ, hai người là trưởng lão Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ.

Dưới bậc thang hai bên đều có người ngồi.

Bên tay trái có hơn 20 người, mặc áo gấm màu trắng thống nhất.

Bên tay phải chỉ có 5 người, toàn bộ mặc khôi giáp rực rỡ.

Người dẫn đầu thản nhiên ngồi, không nhanh không chậm uống trà, dáng của người này bình thường, vừa nhìn không có gì đặc biệt.

Nhưng phía sau hẳn lại có cự binh cao hơn 4 5m đang đứng, cảm giác vô cùng áp bách.

Lúc này, thủ lĩnh của cự binh không nói một lời.

Nhưng người áo trắng bên kia cũng khí thế hùng hực, hùng hổ dọa người.

“Phạm tông chủ, nhớ năm đó đời 4 của Lục Hư tông người quỷ dị đa đoan, trù tính lừa gạt đời 8 ‘Phong Hải môn’ ta so tài, thắng được công pháp truyền thừa <Đại Tự Tại Kiếm Quyết> của bốn phái, người có nhận chuyện này không?”

Một người trung niên áo trắng, dáng vẻ hơn 50 tuổi đập bàn

nói.

Phạm Chính Luân không mừng không giận, thản nhiên nói: “Mọi người đều biết chuyện năm đó, Phong Hải môn của người ý đồ chiếm Cấm Khu Chước Viêm trước, nhiều lần xâm chiếm Lục Hư tông ta, sau khi liên tiếp gặp phải thất bại, đời 8 của nhà người liền hẹn chiến với tông chủ đời 4 của ta, song phương đã đưa ra cá cược.

Nếu đời 4 thua thì chấp tay nhường cho Cấm Khu Chước Viêm, nhưng nếu đời 8 nhà người thua thì dâng lên <Đại Tự Tại Kiếm Quyết>, hơn nữa trong 500 năm không được tự tiện tiến vào hẻm núi Chước Viêm.”

Phạm Chính Luân nói năng có khí phách, nhìn người trung niên áo trắng quát lớn: “Du Bất Thọ, kỳ hạn 500 năm chưa đến, người đã không mời từ đến, là bắt nạt Lục Hư tông ta không người nổi nghiệp hả?”

Du Bất Thọ cười lạnh nói: “Hừ, ai chẳng biết đời 4 nhà người trong lúc cá cược đã động não, tạo ra rất nhiều điều kiện có lợi cho hắn, lúc này mới đánh thắng đời 8 nhà ta.

Hôm nay Du mỗ không mời tự đến chính là muốn cược một trận nữa với Lục Hư tông người.

Phong Hải môn mất đi, ta nhất định phải lấy lại!”

Phạm Chính Luân cười ha hả, đột nhiên cầm lấy khăn tay che miệng lại, ho khan, sau đó ông ta miễn cưỡng nhịn xuống, lạnh nhạt nói: “Phong Hải môn của người ngoan ngoãn nhiều năm như vậy, hôm nay lấy đâu ra dũng khí dám nhắc lại chuyện xưa?”

Lúc nói chuyện, ông ta cố ý vô tình nhìn nam nhân khôi giáp bên tay phải.

“Phạm tông chủ, người nhìn ta làm gì?”

Thủ lĩnh cự binh phía sau lưng tựa vào ghế, gác chân này lên chân kia, thong dong nói: “Ba ngày trước có 5 cự binh lúc tuần tra trên địa bàn Lục Hư tông người đột nhiên mất hành tung, sống không thấy người chết không thấy xác, Lư Huyền Tích ta là tổng binh Cự Binh, đặc biệt đến điều tra thử, tin rằng người sẽ phối hợp đúng không?”

Chương 660: Long Ý (2)

Hai mắt Phạm Chính Luân ngưng đọng, im lặng một lát rồi đột nhiên đập cái bàn, tức giận nói: “5 cự binh gì? Tốt xấu gì Lư gia người là một trong 4 đại môn phiệt, vì tạo niềm vui cho thế tử điện hạ, lần nữa quấy rầy Lục Hư tông ta.

Hừ, hôm nay là lấy cơ này, ngày mai lại là cơ kia, hay là Lư Huyền Tích người cảm thấy Lục Hư tông ta dễ ức hiếp quá?”

Lư Huyền Tích không hề tức giận, buông chén trà, giọng điệu bình thản chân thật đáng tin nói: “Phạm tông chủ kích động như vậy làm gì, Lư Huyền Tích ta chỉ là đang chấp hành công vụ mà thôi.”

Du Bất Thọ liền nói: “Cừ thật, không ngờ Lục Hư tông to gan lớn mật, dám giết hại 5 cự binh? Đây chính là tội diệt môn!”

Phạm Chính Luân quát Du Bất Thọ, giận dữ nói: “Họ Du kia, người bớt cáo mượn oai hùm, ý thế hiếp người ở đây đi.”

Du Bất Thọ đứng lên lạnh giọng nói: “Bớt nói nhảm, ta chỉ có hai điều kiện, thứ nhất lập tức trả lại Đại Tự Tại Kiếm Quyết.

Thứ hai, Phạm Chính Luân người đại diện Lục Hư tông, đi đến trước mộ phần đời 8 nhà ta đập đầu 100 cái, xem như nhận lỗi việc năm đó.”

Phạm Chính Luân xắn tay áo lên, run giọng nói: “Du Bất Thọ, Phong Hải môn người làm trái với cá cược, phá hủy quy củ giang hồ, cho dù ta giết chết người, người khác cũng sẽ không nói thêm gì.”

Du Bất Thọ giơ lên trường kiếm ngang trước ngực, gấp gáp nói: “Người thử xem.”

Hắn biết tuổi tác Phạm Chính Luân đã cao, bách bệnh quần thân, mặc dù hôm nay hắn không đánh thắng được Phạm Chính Luân, cũng có thể tăng lên bệnh tình của ông ta khiến ông ta sớm xuống mồ một chút.

Vị trưởng lão bên trái Phạm Chính Luân tiến lên trước một bước, nghiêm mặt chấp tay nói: “Du môn chủ, Hoàng mỗ nghe nói ngài cũng say mê kiếm pháp, đã sớm muốn tìm ngài chỉ giáo một chút.”

“Hoàng Nhất Hạc, người cũng xứng khiêu chiến với môn chủ nhà ta.”

Một người trung niên bên cạnh Du Bất Thọ lập tức đi ra, hét lên: “Tại hạ Phương Đình Lương, đã sớm muốn lĩnh giáo Lục Hư Kiếm Khí của Lục Hư tông, xin chỉ giáo.”

Sắc mặt Hoàng Nhất Hạc trầm xuống, cười lạnh nói: “Phương Đình Lương, ta biết người, nghe nói người vốn là nô tài của La gia, bởi vì quá vô năng, nhiều lần hỏng việc, bị đuổi ra ngoài, lúc này mới đến nhờ cậy Phong Hải môn, đúng không?”

Phương Đình Lương bị vạch vết sẹo, giận tím mặt quát: “Bớt ở đây bịa đặt về Phương mỗ, chúng ta vẫn nên dùng kiếm nói chuyện đi.”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe tiếng cheng cheng vang lên!

Phương Đình Lương rút kiếm ra khỏi vỏ, cả người hắn chấn động, kiếm khí bùng nổ, mái tóc dài dựng thẳng lên.

Chỉ một thoáng, trong đại sảnh gió nổi mây phun, kiếm khí menh mông cuộn cuộn, chén trà và cái bàn cạch cạch vang không ngừng.

Hoàng Nhất Hạc hít sâu, xua tay nói: “Nơi này không thi triển được quyền cước, chúng ta ra ngoài đánh!”

Hai người đồng thời nhảy ra bên ngoài.

Đám người Phạm Chính Luân, Du Bất Thọ, Lữ Huyền Tích dường như đồng thời đứng lên, bước nhanh ra bên ngoài.

Phường Tri Hành thấy vậy, di chuyển bước chân, lặng yên đi tới bên cạnh Phạm Chính Luân.

Bên ngoài có một quảng trường trống trải, cát trải trên nền đất.

Hoàng Nhất Hạc đáp xuống đất chột rút kiếm ra khỏi vỏ, thân hình chấn động, bốn luồng khí tức bắn ra.

Phường Đình Lương cũng dùng kiếm, nhưng là một loại kiếm pháp hoàn toàn khác tên là <Đoạn Không Phá Lãng>.

Tên như ý nghĩa, môn kiếm quyết này sở hữu uy chặt đứt hư không phá vỡ sóng lớn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau đồng thời xuất kiếm.

Khí tức Hoàng Nhất Hạc khoá chặt Phường Đình Lương, 4 luồng khí tức lao qua.

Phường Đình Lương cầm kiếm chỉ mặt đất, vung kiếm quanh người, nơi mũi kiếm đi qua cắt ra một hình tròn gần như hoàn mỹ.

Chỉ một thoáng, kiếm khí màu trắng đột ngột mọc lên từ mặt đất tạo thành một vòng tường bao vây.

Bốn luồng khí tức lao tới lại đụng phải kiếm khí viên mãn, nháy mắt tán loạn.

Hoàng Nhất Hạc lấp bắp kinh hãi, 4 luồng khí tức của ông lại

bị vòng tròn kiếm khí ngăn cản ở bên ngoài, không thể thâm thấu chút nào.

Phượng Đình Lương nghe rằng cười ha ha, đứng trong vòng tròn, kiếm khí bùng nổ, từng luồng kiếm khí màu trắng hình cung bắn ra.

Da đầu Hoàng Nhất Hạc run lên, rất nhanh bắt đầu di chuyển, càng không ngừng phóng xuất ra kiếm khí ứng đối.

Hai mắt Phạm Chính Luân híp lại, liếc Du Bất Thộ, cắn răng nói: “Khó trách người lại thu Phượng Đình Lương vào dưới trướng, hoá ra là bởi vì kiếm pháp của hắn có hiệu quả khắc chế Lục Hư Phù Sinh kiếm.”

“Ha ha ha ~”

Du Bất Thộ nhất thời ngửa đầu cười to, đắc ý nói: “Phong Hải môn ta vì để rửa nhục, chịu nhục, giấu tài, vì ngày này chuẩn bị rất nhiều năm.

Nói thật cho người biết, Phượng Đình Lương không phải bị La gia đuổi ra, hắn là bị ta dùng số tiền lớn mời tới chính là vì đối phó Lục Hư Phù Sinh kiếm.”

Hoàng Nhất Hạc nghe vậy, chân mày nhất thời nhíu chặt, trong lòng áp lực như núi.

Kiểm khí của ông không đủ lực sắc bén, bốn luồng khí tức lại công cốc, khiến ông chỉ có thể bị ép phòng ngự, bị đánh.

Chương 661: Quy Chân (1)

Phường Đình Lương càng đánh càng hăng, sau khi giăng co một lát, cuối cùng bốn luồng khí tức đã tán loạn.

Hắn không khỏi vui mừng quá đỗi, ngang nhiên lao ra khỏi vòng tròn kiếm khí, nhảy lên cao, cắt ra một đường hồ quang giống như xé rách mặt trời.

Ầm ầm!

Tiếng phá không vang dội!

“Gào~”

Hoàng Nhất Hạc gào thét, dùng hết toàn lực, bắn ra một luồng kiếm khí bốn màu nghênh đón.

Đùng!

Hai luồng kiếm khí va chạm với nhau ở không trung, nhưng lại nổ tung giống như đạn pháo kinh thiên động địa, cát bay đá chạy.

Mắt thường có thể thấy được sóng xung kích mênh mông cuộn cuộn, thổi quét cát vàng đầy trời.

Hoàng Nhất Hạc bay ngược ra ngoài, ngã ngửa mặt trên mặt đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Trước ngực ông có thêm một vết máu, quần áo bị xé rách, nhanh chóng bị máu tươi làm ướt đầm, nhiễm đỏ.

Phạm Chính Luân hít ngược một luồng khí lạnh, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

Một vị trưởng lão khác Đồng Học Nhượng vội vàng mở miệng nói: “Người đâu, mau dẫn Hoàng trưởng lão xuống chữa thương.”

Nói xong câu đó, Đồng Học Nhượng cất bước tiến vào đất cát, chấp tay nói: “Phường Đình Lương, kiếm pháp hay! Đồng mỗ bất tài, bằng lòng lĩnh giáo một chút.”

Phường Đình Lương bật cười, cười lạnh nói: “Thế nào, muốn thay phiên đánh à? Người cho rằng Phường mỗ sẽ sợ người hả?”

Đồng Học Nhượng không khỏi tức giận nói: “Người chỉ dựa vào tính kế tỉ mỉ của Du Bất Thọ thắng sát sao một trận mà thôi, thật sự cho rằng người rất giỏi à?”

Phường Đình Lương cười ha ha nói: “Không phục đúng không, vậy đến chiến!”

Đồng Học Nhượng thông thả ngồi xổm xuống, lật tay rút kiếm.

Khoảnh khắc sau đó, dưới chân ông nổ tung, người lao ra như bay.

“Đại Tự Tại Kiếm Quyết!”

Trường kiếm run rẩy dữ dội, phát ra ánh sáng chói mắt.

Một luồng kiếm khí khiến người ta sợ hãi ngưng tụ ra, bắn ra từ trên mũi kiếm của Đồng Học Nhượng.

Phường Đình Lương đầu tiên là ngẩn ra, nhất thời vẻ mặt biến đổi.

Đồng Học Nhượng làm người khiêm tốn, cũng không bộc lộ tài năng, thế cho nên tất cả mọi người không biết nội tình của ông.

Không ai ngờ ông lại tu luyện chân truyền Đại Tự Tại Kiếm Quyết của Phong Hải môn!

Du Bất Thọ mở to hai mắt nhìn, đám người Phong Hải môn đều bị thẹn quá thành giận.

Tuyệt học nhà mình bị người ta lén lút luyện thành, quả thực vô cùng nhục nhã.

Trên sa mạc mênh mông, một cảm giác lạnh lẽo và ảm đạm bao trùm.

Phượng Đình Lương mặt mày căng thẳng, không dám lơ là dù chỉ một chút.

“Đoạn Không Phá Lãng!”

Chỉ thấy hần xoay cổ tay, giống như một ngư dân chèo thuyền, lưỡi kiếm lập tức khuấy động hàng ngàn lớp sóng nước, rộng lớn mạnh mẽ, khí thế bàng bạc.

Ánh mắt Đồng Học Nhượng giống như chim ưng, tràn đầy tự tin và uy nghiêm.

Đại Tự Tại Kiếm Quyết không có chiêu thức cố định, tùy tâm sở dục.

Tuy nhiên, nơi lưỡi kiếm lướt qua, kiếm khí tung hoành, bá đạo vô song, không gì cản nổi.

Trường kiếm của ông được bao quanh bởi kiếm khí, giống như một cột trụ khổng lồ, quét ngang trên không.

Thân pháp của ông cũng vô cùng linh hoạt, di chuyển nhanh nhẹn, giống như gió nhẹ tự do, không bị ràng buộc.

Một tiếng ầm lớn vang lên!

Trong nháy mắt, những con sóng khổng lồ bị lật úp, hàng ngàn lớp sóng nước rối loạn giống như sợi gai.

“Mạnh quá!”

Phương Đình Lương nín thở, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm trọng đến cực điểm.

Rõ ràng lưỡi kiếm của hắn đã trở nên chậm chạp, ánh kiếm chớp tắt chập chờn, giống như trường kiếm trong tay nặng ngàn cân, khó vung lên.

Hai người chỉ đấu được mười mấy hiệp, Đồng Học Nhượng dần chiếm thế thượng phong, hình thành thế áp chế.

Ai cũng có thể nhận ra rằng Đại Tự Tại kiếm khí của Đồng Học Nhượng mạnh mẽ hùng hậu hơn, với ý chí không sợ hãi, một mực tiến về phía trước, phóng khoáng tùy ý.

Phương Tri Hành khoanh tay đứng nhìn, ánh mắt không rời khỏi trận chiến, cậu nhanh chóng nhận ra tại sao Đồng Học Nhượng lại mạnh hơn.

Chính xác hơn thì không phải Đồng Học Nhượng mạnh hơn mà là Đại Tự Tại Kiếm Quyết vượt trội hơn Đoạn Không Phá Lãng rất nhiều.

“Đại Tự Tại Kiếm Quyết, tương tự với Huyết Âm Ma Đạo, giải phóng bộ não của con người trước, chạm đến lĩnh vực tinh thần bí ẩn nhất.”

Phần đầu của Đồng Học Nhượng đã Hóa Yêu, không khác gì mọc thêm một bộ não, từ đó nắm vững được kiếm ý mạnh mẽ.

Cũng giống như “sát ý chấn nhiếp” của Huyết Âm Ma Đạo, chưa cần ra chiêu, người chỉ cần đứng đó thì đã có thể dần dần khiến tâm lý của kẻ địch sụp đổ.

Còn Đoạn Không Phá Lãng lại không có bước giải phóng bộ não này.

Vì vậy, Phương Đình Lương không nắm được tinh túy của kiếm ý, tinh thần của hắn đang bị kiếm ý mạnh mẽ không ngừng xâm nhập, tâm mệt mỏi!

Một khi con người cảm thấy mệt mỏi, tinh thần tự nhiên không tốt, động tác cũng theo đó mà trở nên chậm chạp.

Phương Đình Lương chiến đấu khó khăn, từng bước thất bại lùi lại.

Sắc mặt của hắn ngày càng khó coi, thở hổn hển, ý định rút lui hiện lên trong ánh mắt.

Nhưng ngay sau đó!

Đột nhiên, một luồng kiếm ý mạnh mẽ, giống như thủy triều ập đến bao trùm lấy hai người đang chiến đấu.

Chương 662: Quy Chân (2)

Phượng Đình Lương chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, kiếm ý đè nặng lên người hẳn lại bị một ý chí mạnh mẽ khác đánh tan.

Đồng thời, Đồng Học Nhượng cau mày, toàn bộ động tác đột nhiên chậm lại, ông hơi ngạc nhiên nghiêng đầu, nhìn ra ngoài sân.

Có một thanh niên dung mạo tuấn tú đứng bên cạnh Du Bất Thọ, hình như chưa đến ba mươi tuổi.

Người này cao lớn giống như tùng, hẳn nở nụ cười lạnh, toàn thân kiếm khí cuồn cuộn, ngạo nghễ không ai bằng.

Kiếm ý vô hình từ trên người hắn cuồn cuộn tràn ra, khí tức lập tức khóa chặt Đồng Học Nhượng.

Phạm Chính Luân thấy vậy thì tức giận quát: “Người của Phong Hải môn các người đều vô sỉ như vậy à? Dưới mí mắt của lão phu, lại dám trắng trợn can thiệp vào tỷ thí à?”

Du Bất Thọ cười ha hả: “Cho phép Lục Hư tông các người chơi chiến thuật xa luân, lại không cho phép Phong Hải môn bọn ta cổ vũ cho người của mình à?”

Gã nhìn sang tổng binh Cự Binh Lư Huyền Tích, chấp tay nói: “Lư tổng binh, ngài hãy phân xử công bằng, đại đệ tử Hạ Nghị Tiên của ta đứng ở ngoài sân, chỉ phóng thích một chút kiếm ý, chỉ là muốn cổ vũ cho Phượng Đình Lương mà thôi, chẳng lẽ như vậy cũng là phá vỡ quy củ giang hồ à?”

“Hạ Nghị Tiên?”

Khóe miệng Lư Huyền Tích méo xệch, hắn nhìn thanh niên

tuần tú, gật đầu nói: “Chắc hẳn vị này chính là thiên tài kiếm đạo trăm năm khó gặp, cao đồ của Du môn chủ đúng không?”

Hạ Nghị Tiên vô cùng kiêu ngạo, cười nói: “Lư tổng binh quá khen, trước mặt ngài, chút đạo hạnh của vãn bối không đáng nhắc tới.”

Lư Huyền Tích nghe lời nhỉnh hót này cảm thấy rất thoải mái, hẳn khoanh tay cười nói: “Ừm, ta nghĩ Hạ Nghị Tiên tu hành chưa lâu, còn Đồng trưởng lão kiếm uy mạnh mẽ, kinh thể hải tặc, chắc hẳn ông ấy sẽ không để ý chút kiếm ý này đâu.”

Nghe thấy lời này, Đồng Học Nhượng vô cùng ầm ức, tức giận đến mức không nói nên lời, ngón tay cầm kiếm kêu lên răng rắc.

Phạm Chính Luân cũng tối sầm mặt, trường kiếm của ông ta rung lên ong ong, đã sẵn sàng ra tay.

Trùng hợp vào lúc này, một luồng ý niệm đáng sợ khác đột ngột lan tỏa khắp nơi.

Đó là một luồng sát ý thuần túy, lập tức lan tỏa đến chỗ mọi người, chấn động lòng người.

Mỗi một người có mặt chỉ cảm thấy hàn ý thấu xương ập đến, giống như rơi vào hầm băng, bọn họ lập tức nổi một tầng da gà, lông tơ dựng đứng.

Những người dưới Cửu Ngưu cảnh thì cứng đờ toàn thân, không thể cử động, trán người nào cũng đổ mồ hôi lạnh.

Hạ Nghị Tiên sững sờ, hẳn cau chặt mày, ánh mắt rơi vào người một thanh niên.

Phương Tri Hành mặt không biểu cảm, cậu phóng ra sát ý mạnh mẽ bao trùm toàn bộ không gian, khiến mọi người phải ngoái nhìn.

Sát ý của cậu không nhắm vào một người cụ thể, mà nhắm vào tất cả mọi người, ai nhìn thấy đều có phần.

Trong nháy mắt, kiếm ý của Hạ Nghị Tiên bị bóp méo, áp chế, giống như một cây cầu lớn bị hư hỏng gặp phải trận lũ lụt trăm năm không gặp, rầm rầm sụp đổ tan tành.

Trong lòng Hạ Nghị vô cùng hoảng hốt, hắn không khỏi lao đảo một chút, sắc mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt.

Du Bất Thọ cũng giật mình, hai mắt nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành, cau mày.

Trên dưới Lục Hư cũng có bao nhiêu cao thủ, gã đã sớm tìm hiểu rõ ràng.

Nhưng thanh niên xa lạ này, gã hoàn toàn không quen biết, không biết cậu xuất hiện từ chỗ nào.

Lư Huyền Tích nhìn sâu vào Phương Tri Hành, trong lòng cũng ngạc nhiên không nắm chắc.

Sau khi sát ý đáng sợ đánh tan kiếm ý của Hạ Nghị Tiên thì lập tức tiêu tan, chỉ dừng lại ở đó.

“Tốt!”

Đồng Học Nhượng lại mừng rỡ khôn xiết, giống như thoát khỏi sự trói buộc của lồng chim, Đại Tự Tại Kiếm Quyết vận chuyển với tốc độ cao, giải phóng kiếm uy mạnh mẽ tấn công Phương Đình Lương.

“Người!”

Phương Đình Lương lạnh lùng liếc xéo Phương Tri Hành, trong lòng thầm chửi rủa, một tia oán độc hiện lên trong mắt.

Ngay khi ánh mắt oán độc đó nhìn về phía Phương Tri Hành,

luồng sát ý khủng bố kia đột nhiên ập tới.

Toàn thân Phương Đình Lương cứng đờ, hần bị đóng đinh tại chỗ.

Lúc này, hần đồng thời chịu đựng sự áp chế của kiếm ý và sát ý, cả người giống như rơi vào đầm lầy, khó có thể di chuyển.

Xoẹt!

Ánh kiếm lóe lên, xẹt ngang qua không trung!

Phương Đình Lương trừng lớn hai mắt, con ngươi đảo một vòng, cúi đầu nhìn xuống.

Hình như như, hần muốn nhìn cổ của mình.

Sau đó đầu hần đột ngột rơi xuống, mặt hướng xuống dưới, ngã cắm đầu xuống đất cát.

Phốc phụt phụt~

Máu tươi phun lên rất cao từ chỗ cổ bị đứt, máu bắn như mưa.

Hiện trường chợt im lặng, không khí trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Mọi người của Phong Hải môn nhìn nhau, hoàn toàn không ngờ tới kết quả này.

Tên đánh thuê mà bọn họ thuê với giá cao từ La gia, vốn mong hần thể hiện thần uy của mình, nhưng không ngờ rằng, Phương Đình Lương lại không làm được chuyện lớn, thế mà cứ như vậy bị chém chết.

Sắc mặt Du Bất Thọ thay đổi liên tục, gã chưa kịp nói gì.

Hạ Nghị Tiên đột nhiên nháy vọt ra, đáp xuống đất cát.

Chương 663: Quy Chân (3)

Đồng Học Nhượng lập tức giống như đối mặt với kẻ thù lớn, ông tu luyện Đại Tự Tại Kiếm Quyết hoàn toàn chính là tự mình lĩnh ngộ, có thể luyện thành như vậy đã rất khó khăn.

Nhưng Hạ Nghị Tiên thì khác.

Hắn có sư phụ chỉ điểm, có kinh nghiệm và tâm đắc tu luyện của các bậc tiền bối để lại.

Có thể nói, sự hiểu biết và cảm ngộ của Hạ Nghị Tiên đối với Đại Tự Tại Kiếm Quyết vượt xa Đồng Học Nhượng.

Chưa kể, Hạ Nghị Tiên còn trẻ, tiềm năng rất lớn, mọi mặt đều tốt hơn hơn Đồng Học Nhượng rất nhiều.

Nhưng lúc này, trong mắt Hạ Nghị Tiên lại không có Đồng Học Nhượng, hắn chỉ nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, chiến ý hừng hực, ý khiêu khích vô cùng rõ ràng.

Vừa rồi hắn bất ngờ không kịp đề phòng, khiến kiếm ý bị sát ý đánh tan, trong lòng tự nhiên không phục.

Lúc này, hắn nóng lòng muốn thử, rất muốn khiêu chiến Phương Tri Hành lấy lại thể diện.

Thấy vậy, Lữ Huyền Tích tò mò hỏi: “Phạm tông chủ, vị thanh niên này là?”

Khóe miệng Phạm Chính Luân giật giật, ông ta nhất thời không biết nên giới thiệu thế nào.

Phương Tri Hành tự mình trả lời: “Tại hạ Phương Tri Hành,

vốn là một tên tán tu giang hồ, được Phạm tông chủ thưởng thức, chiêu mộ làm khách khanh của Lục Hư tông.”

Phạm Chính Luân vội nói: “Phượng khách khanh thiên phú tuyệt vời, ngàn năm khó gặp, không phải trăm năm khó gặp gì đó có thể so sánh được.”

Lữ Huyền Tích hiểu ra, vẻ thú vị hiện lên trên khuôn mặt hắn, cười nói: ” Hình như Hạ Nghị Tiên muốn luận bàn với người một hai, người dám nhận lời khiêu chiến không?”

Phượng Tri Hành không nói nhảm lời nào, thản nhiên bước vào bãi cát.

Đồng Học Nhượng thấy vậy, lập tức lui ra.

Hạ Nghị Tiên đánh giá Phượng Tri Hành vài lần, hắn tỏ vẻ khinh thường, ngoài miệng lại nói: “Chỉ dựa vào người, cũng dám xưng là ngàn năm khó gặp hả?”

Phượng Tri Hành lắc đầu, cười nhạt nói: “Ta không phải ngàn năm khó gặp.”

Cậu nói từng chữ từng chữ: “Ta là vạn người không có một!”

Hạ Nghị Tiên không nhịn được mà ngừng thở, nhất thời không biết nên có biểu cảm gì.

“Ha hả, tên cuồng vọng này từ đâu tới vậy!”

Du Bất Thọ chột bật cười, khinh bỉ nói: “Lục Hư Tông thật sự đã suy tàn rồi, người cũng dám thu nhận.”

Lữ Huyền Tích cười mà không nói, dáng vẻ xem náo nhiệt.

“Tốt lắm, ta cho người ngạo mạn!”

Hạ Nghị Tiên bỗng nhiên nổi trận lôi đình, tay trái giơ thanh

trường kiếm lên, còn tay phải từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ.

Khi lưỡi kiếm từ từ rời khỏi vỏ, một âm thanh kiếm nhúc tai lập tức vang trong thế giới.

Không khí rung chuyển dữ dội, tiếng ù ù không ngừng vang lên bên tai.

Đối với chuyện này, Phương Tri Hành ngoảnh mặt làm ngơ, cậu chỉ lo cởi áo ra, để lộ bộ ngực cơ bắp khiến người khác ngưỡng mộ.

Trong chốc lát, cơ thể cậu phình to lên, cơ thể nhanh chóng cao đến 8 mét với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, cơ bắp khổng lồ lấp đầy toàn lồng ngực, toả ra một sức ép khiến người khác kinh hãi.

Sáu cái xúc tu màu máu, dài hơn 9 mét, từ từ dâng lên từ phía sau cơ thể cậu, bay múa tùy ý trên bầu trời.

Mỗi lần xúc tu màu máu lay động, sức mạnh không thể diễn tả bằng lời tràn ra, mạnh mẽ chấn động không khí.

Âm thanh chấn động càng lớn hơn nữa, lập tức át đi tiếng ầm ầm của kiếm.

Hạ Nghị Tiên hít một hơi thật sâu, thần sắc không khỏi ngưng trọng, chưa kịp ra tay, hắn đã thua một bậc về khí thế rồi.

Vì vậy, hắn không hề khách khí, quyết định ra tay trước, dù sao ra tay trước vẫn tốt hơn.

Chỉ thấy thân hình hắn lay động, lách người bước nhanh như chớp, xoay quanh Phương Tri Hành với tốc độ nhanh, bóng hình mơ hồ của hắn tràn ngập trong mắt cậu.

“Ăn một kiếm của ta!”

Đột nhiên, Hạ Nghị Tiên tung ra một kiếm.

Không có gì bất ngờ, kiếm uy của hắn thật sự hơn hẳn Đồng Học Nhượng, ánh kiếm hình vòng cung mạnh mẽ giống như mặt trời chói lọi, kiếm uy không gì sánh được, hùng vĩ bàng bạc.

Đại Tự Tại Kiếm Quyết, người này không hổ danh là thiên tài, thật sự đã nắm được vài phần hỏa hầu.

Phượng Tri Hành nhếch mép cười khẩy, không thèm nhìn lấy một cái.

Sáu xúc tu màu máu giương lên thật cao hướng về sáu hướng xung quang rồi đồng thời đập xuống.

Ầm ầm ầm~

Đất đai rung chuyển dữ dội, bụi cát bay khắp nơi.

Từng cơn lốc khủng khiếp nổi lên, càn quét khắp bốn phương tám hướng, xé toạc và phá hủy tất cả những gì chúng cuốn theo.

“A~”

Giữa bụi mù hỗn loạn, một tiếng thét đau đớn vang lên.

Sắc mặt Du Bất Thọ hoàn toàn thay đổi, gã chột ngẩng đầu lên, liền thấy có một bóng dáng bị cơn lốc bao trùm, điên cuồng quay tròn trên không trung, không phải Hạ Nghị Tiên thì là ai.

Bộ y bào của Hạ Nghị Tiên bị xé rách tươm, dây buộc tóc cũng bung ra, đầu tóc rũ rượi, giống như một chiếc lá bị gió thu cuốn phăng, hoàn toàn không có sức chống cự.

Chỉ trong chốc lát, cơn lốc tự nhiên tan biến.

RẦm một tiếng!

Hạ Nghị Tiên từ trên trời rơi xuống, đập mạnh xuống đất tạo thành một hố lớn hình chữ nhân.

Chương 664: Tấn Thăng (1)

Hắn khó khăn bò dậy, quỳ một gối trên mặt đất, trường kiếm cắm xuống đất.

Mái tóc rối bù che phủ nửa khuôn mặt, chỉ để lộ một con mắt bị sự sợ hãi nhấn chìm.

Tòng dòng máu tươi dần dần chảy ra từ trong khóe miệng và lỗ mũi của hắn.

“A chuyện này?!”

Nhìn tình cảnh này, tất cả mọi người của Phong Hải môn đều chết lặng, người nào người nấy trợn mắt há mồm, khó có thể tin được.

Cho dù bọn họ có tưởng tượng thế nào, cũng không thể đoán được chỉ trong một lần giao đấu, Hạ Nghị Tiên đã bị Phương Tri Hành đánh cho thê thảm đến như vậy.

“Sao có thể...”

Tim Du Bất Thọ đập thình thịch, chỉ có gã nhận ra chuyện gì đó, vội vàng bước ra một bước.

“Này, Du môn chủ đợi đã!”

Đột nhiên, Phạm Chính Luân xen ngang, chắn trước mặt Du Bất Thọ.

“Tránh ra!”

Du Bất Thọ không khỏi lộ ra vẻ nôn nóng, gã đưa tay nắm lấy

chuôi kiếm, rút ra một nửa.

Phạm Chính Luân không chịu yếu thế, ông lập tức nhanh chóng rút kiếm ra.

Hai người giương cung bạt kiếm!

Nhưng gần như cùng lúc đó, Phương Tri Hành đột nhiên ra tay, sáu xúc tu màu máu từ trên trời đồng thời đập về phía Hạ Nghị Tiên.

“Ta liều mạng với người!”

Giữa ranh giới sống chết có nỗi sợ hãi lớn, Hạ Nghị Tiên bộc phát khát vọng sống mãnh liệt, cưỡng ép huy động toàn bộ sức mạnh của mình.

Thế nhưng, hắn đột nhiên phát hiện ra mình không thể sử dụng sức mạnh được nữa.

Trong lòng hoài nghi, hắn nhìn xuống cơ thể, vừa nhìn thì không ổn rồi.

Không biết từ lúc nào, da toàn thân đã chuyển sang màu đen, cơ bắp trong cơ thể đang tan chảy, cảm giác đau nhói như kim châm khắp lục phủ ngũ tạng.

“Ta, trúng độc rồi?!”

Hạ Nghị Tiên chớp mắt, một dòng máu lập tức chảy ra từ đôi mắt hắn.

Trong tầm nhìn mờ mịt, sáu cái xúc tu màu máu giống như cánh tay của thần chết, đổ ập xuống đầu hắn.

“Không, không!”

Hạ Nghị Tiên vô cùng kinh hoàng, nhất thời cảm giác không

cam lòng và tuyệt vọng vô cùng tận tràn ngập trong tâm trí hắn.

Phập!

Thiên tài kiếm đạo trăm năm mới gặp một người, từ đây viên lạc.

Toàn thân Hạ Nghị Tiên nổ tung, hóa thành sương máu.

“A, xin tha mạng!”

Ngay khi Du Bất Thọ rút kiếm ra khỏi vỏ, một tiếng hét run rẩy phát ra từ cổ họng gã.

Nhưng rất tiếc, mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Đồ đệ Nghị Tiên của gã, gần như bị giết trong nháy mắt.

Trước khi chết, thậm chí Hạ Nghị Tiên còn không có bất cứ hành động phản kháng hay chạy trốn nào.

Một cao thủ Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, nếu muốn chạy trốn, ai có thể giữ lại?

Tại sao Hạ Nghị Tiên không chạy?

Mọi người nhất thời không hiểu ra, chỉ cảm thấy Phương Tri Hành quá đáng sợ.

Giết người dễ như hít thở.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc!

Sau khi Phương Tri Hành nhẹ nhàng giết người, ào ào ào, máu tươi tưới khắp mặt đất, máu trong cơ thể của Phương Đình Lương và Hạ Nghị Tiên, toàn bộ bị rút ra rồi tụ lại dưới chân cậu.

Sáu xúc tu màu máu hấp thụ máu tươi, vô hình trung lại dài

thêm một đoạn, tất cả đều đạt tới 10 mét.

Hơn nữa, xúc tu màu máu thứ bảy cũng mọc ra rồi.

Dù sao Phương Đình Lương và Hạ Nghị Tiên đều là cao thủ Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, huyết dịch của bọn họ tuyệt đối đại bổ.

Trong lòng Du Bất Thộ run lên, gã cảm nhận được một sát khí khó tả đang khóa chặt mình.

Gã và Phương Tri Hành bốn mắt nhìn nhau.

Phương Tri Hành nhếch mép cười lạnh, cậu lạnh lùng nói: “Đến cũng đến rồi, ở lại hết đi.”

Thân hình cậu lóe lên, đột nhiên di chuyển đến phía sau mọi người thuộc Phong Hải môn.

Bảy xúc tu màu máu đồng thời đập vào bọn họ.

“A!”

Mọi người trong Phong Hải môn hoảng sợ tột độ, bọn họ chưa kịp phản ứng thì bảy xúc tu màu máu đã hoàn toàn che khuất ánh sáng trên đầu.

Bóng tối khủng khiếp méo mó, ùn ùn kéo đến bao phủ khắp nơi.

Ầm!

Một mảnh máu thịt văng tung tóe!

Môn nhân mà Du Bất Thộ dẫn đến lần này, toàn bộ đều là tinh nhuệ của Phong Hải môn.

Tu vi của bọn họ đều là Cửu Ngưu cảnh, có kẻ dày dặn kinh nghiệm chiến đấu, cũng có người tuổi trẻ hăng hái.

Hàn động lần này lớn như vậy, thực sự chính là cơ hội không thể bỏ lỡ.

Xét cho cùng, tổng binh Cự Binh Lư Huyền Tích là người khởi xướng chuyện hôm nay.

Đương nhiên đám người Du Bất Thọ đã có kế hoạch hoàn hảo của mình, bọn họ nghĩ rằng, chỉ cần có Lư Huyền Tích hỗ trợ, thì ép Lục Hư tông ngoan ngoãn chịu nghe lời chính là chuyện vô cùng chắc chắn.

Sao có thể có chuyện ngoài ý muốn chứ?

Giờ phút này, tất cả các cao thủ Cửu Ngưu cảnh của Phong Hải môn đều phải đối mặt với tai họa ngập đầu.

Sao Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ và trung kỳ có thể chống đỡ được đòn tấn công của Phương Tri Hành, mỗi một người đều bị nghiền nát, toàn thân nổ tung, hóa thành từng đám sương máu, hòa vào xúc tu màu máu.

Xúc tu màu máu thứ bảy nhanh chóng phát triển, trong nháy mắt đã tăng lên đến hơn 8 mét.

Chỉ với cú đập này, hơn hai mươi người của Phong Hải môn đã thương vong nặng nề, chỉ còn hai người Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ sống sót.

Chương 665: Tấn Thăng (2)

Bọn họ chạy thoát khá nhanh, không bị xúc tu màu máu đập trúng người.

Nhưng lực chấn động phát ra từ xúc tu màu máu, lại ảnh hưởng đến bọn họ.

Cả hai đều vô cùng khó chịu, khí huyết toàn thân sôi trào, mặt mày tái mét.

“Phương Tri Hành, dừng tay lại!”

Trong tình cảnh này, đôi mắt Du Bất Thọ long sòng sọc, gào thét đến khản cả giọng, nước bọt văng tung tóe.

Nhưng Phương Tri Hành làm ngơ, cậu lao về phía trước, bảy xúc tu màu máu đồng thời đập vào hai tên Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ.

“Môn chủ cứu mạng!”

“Phương khách khanh tha mạng, ta nhận thua!”

Hai tên Cửu Ngưu Cảnh hoảng sợ tột độ, đã hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu.

Nói đùa à, Hạ Nghị Tiên mạnh mẽ khủng khiếp mà Phương Tri Hành còn giết chết dễ dàng, hai người bọn họ phản kháng cũng chẳng có ích gì.

Vì vậy!

Một tên cầu cứu Du Bất Thọ, một tên cầu xin Phương Tri Hành tha mạng.

Nhưng Du Bất Thọ bị Phạm Chính Luân chặn lại, không thể ra tay cứu giúp.

Còn Phương Tri Hành ra tay không chút lưu tình, tóm lấy hai người bọn họ rồi liên tục đập mạnh.

Xúc tu màu máu thứ bảy lại bộc phát một lần nữa, nhanh chóng dài ra tới 10 mét.

Tiếp đó, xúc tu màu máu thứ tám cũng xuất hiện, nó dài đến 10 mét trong nháy mắt.

Cuối cùng, xúc tu màu máu thứ chín cũng nổi gót, nó dài đến 6 mét trong một hơi thở.

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, cảm nhận được sức mạnh trước nay chưa từng có.

“Sảng khoái!”

Cậu cười lớn một tiếng sảng khoái, ánh mắt đảo một vòng, nhìn chăm chăm vào Du Bất Thọ.

Ánh mắt này khiến Du Bất Thọ lùi lại nửa bước theo bản năng, một tia kinh hoảng hiện lên trên mặt.

Còn Phạm Chính Luân và Đồng Học Nhượng cùng các môn nhân khác của Lục Hư Tông lại chấn động tâm thần, vui mừng khôn xiết.

Bọn họ không thể ngờ rằng, Phương Tri Hành lại mạnh mẽ đến mức này.

Chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân đã giết chết hơn hai mươi tinh anh của Phong Hải môn, thế giống như chẻ tre, không gì cản nổi!

“Mạnh, quá mạnh!”

“Ngầu quá đi!”

“Giết người hút máu, cường hóa bản thân, đúng là một tên ma đầu, may mà hắn đứng về phía Lục Hư tông chúng ta!”

Mọi người trong Lục Hư Tông thật sự cười tươi như nở hoa, người nào người nấy hò reo nhảy nhót, sự u ám trên khuôn mặt đã tan biến hết.

“Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Lư Huyền Tích đã không còn bình tĩnh, hắn không thể che giấu sự hoảng hốt trên khuôn mặt.

Hắn dẫn theo đám người Phong Hải môn đến tận cửa, đồng nghĩa với chuyện đã xé rách mặt với Lục Hư Tông, có thể nói rằng nhất định phải đạt được.

Nào ngờ...

Phượng Tri Hành bước về phía trước, chín xúc tu màu máu điên cuồng vung vẩy, khiến không khí vặn vẹo hỗn loạn.

Nhìn thấy cảnh này, Du Bất Thọ không khỏi hít sâu một hơi, sắc mặt nhanh chóng trở nên u ám.

Gã giờ trường kiếm chỉ vào Phượng Tri Hành, lửa giận trong lòng bùng lên, hét lớn: “Được lắm, người đủ tàn nhẫn! Hôm nay nếu không giết người, sau này Du Bất Thọ ta cũng không thể lẫn lộn trên giang hồ nữa.”

“Hừ hừ, Du Bất Thọ, người vội vàng cái gì chứ?”

Phạm Chính Luân cười lớn, “Đại môn Lục Hư tông ta, không phải ai muốn đến thì đến, cũng không phải ai muốn đi thì đi được.”

Ông ta liếc mắt ra hiệu với Phượng Tri Hành, “Cẩn thận một

chút, thanh kiếm trong tay hắn tên là ‘Tòng Tâm’, là bảo kiếm cấp 4!”

Phương Tri Hành khẽ nhướn mày, thực ra cậu chưa từng thấy binh khí cấp 4, cho nên không nhận được mà nhìn thêm vài lần.

Thanh kiếm Tòng Tâm chỉ dài 1,5 mét, thân kiếm trơn nhẵn giống như nước, lưỡi kiếm mỏng giống như cánh ve.

Thoạt nhìn, hình như không có gì đặc biệt.

Đương nhiên!

Bây giờ Phương Tri Hành đang ở Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, đối mặt với Du Bất Thọ ở Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, đương nhiên cậu không dám có bất cứ sự khinh thường nào.

Thế là!

Toàn thân Phương Tri Hành rung lên, trên người lại xuất hiện biến hóa.

Chỉ thấy mọc ra một lớp vảy ngọc dày đặc trên bề mặt xúc tu màu máu.

Bốn luồng khí tức với màu sắc khác nhau phun ra, lượn lờ quanh chín xúc tu màu máu.

Bên trong xúc tu màu máu, sức mạnh bách độc tụ lại dưới da, sẵn sàng phóng ra bất cứ lúc nào, giáng cho kẻ địch một đòn chí mạng.

Tất cả những chuyện này xảy ra trong nháy mắt.

Uy thế toàn thân Phương Tri Hành tăng vọt, tỏa ra khí tức nguy hiểm khiến người ta biến sắc.

Tim Du Bất Thộ đập lệch một nhịp, gã không thể ngờ rằng Phương Tri Hành vừa rồi vẫn chưa dùng hết sức.

Người này là yêu nghiệt à?!

Sao hắn lại có nhiều át chủ bài như vậy!

Điều khiến gã kinh hãi hơn nữa là lão thất phu Phạm Chính Luân đang đứng bên cạnh nhìn chăm chăm.

“Hai đánh một?”

Trong lòng Du Bất Thộ không chắc chắn, đột nhiên quay sang Lữ Huyền Tích, kêu lên: “Lữ tổng binh, Lục Hư Tông khi dễ ta như vậy, xin hãy chủ trì công đạo cho ta.”

Lữ Huyền Tích tỏ vẻ khó xử, hắn cân nhắc một lúc rồi lạnh nhạt nói: “Hừ, hôm nay Phong Hải môn các người chủ động đến cửa gây sự, chẳng lẽ không nghĩ tới sẽ bị người khác đóng cửa đánh chó hủ? Đây là ân oán giữa hai đại môn phái các người, ta thân là tổng binh Cự Binh, không tiện nhúng tay vào chuyện giang hồ.”

Chương 666: Mẫu Thân (1)

“Người...”

Du Bất Thọ lập tức sững sờ, tức giận nói: “Lữ Huyền Tích, người trở mặt không nhận người phải không? Rõ ràng là người xúi giục ta tới đây.”

“Đánh rắm!”

Lữ Huyền Tích mặt không đỏ tim không đập, phẩy tay nói: “Du môn chủ, đừng có ngậm máu phun người, ta khuyên người nên suy nghĩ kỹ xem hôm nay nên thu dọn kết cục như thế nào đi.”

Du Bất Thọ tức giận đến mức không thể kiềm chế được, cảm hận trừng mắt nhìn Lữ Huyền Tích, nhưng cũng không thể làm gì được.

Ngay sau đó!

Phượng Tri Hành lao ra, sức mạnh tối đa, chín xúc tu màu máu không chút lưu tình mà đập về phía Du Bất Thọ.

“Tòng Tâm Trảm!”

Du Bất Thọ lập tức chấn động thân thể.

Gã không phóng ra bất cứ kiếm khí nào, mà dồn toàn bộ kiếm khí vào trong kiếm Tòng Tâm.

Trong nháy mắt, kiếm Tòng Tâm điên cuồng chấn động, biến thành một thanh kiếm rộng dài, dài hơn 10 mét, cầm trong tay lại linh hoạt giống như kim thoa.

Du Bất Thọ nhảy lên thật cao, hai tay vung kiếm, chém thẳng xuống!

Lúc này, kiếm Tòng Tâm tỏa sáng rực rỡ, kiếm khí lượn lờ trên bề mặt, khí thể sắc bén không gì sánh được, chấn động bát phương.

“Hừ, người tưởng chỉ có người có bảo kiếm cấp 4 à? Hãy thử lưỡi kiếm sắc bén của bảo vật trấn phái Lục Hư tông ta, ‘Kiếm Phù Sinh’!”

Phạm Chính Luân nhún người nhảy lên, liều cái mạng già ra tay.

Trường kiếm trong tay ông ta chấn động dữ dội, tự mình bộc phát, bắn ra những tia kiếm quang sáu màu đan xen nhau, nghênh đón kiếm Tòng Tâm, cứng đối cứng!

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ lớn, hai thanh kiếm rộng va chạm trên không, kiếm khí vỡ vụn lập tức bắn ra khắp bốn phía.

Ánh sáng trời tối sầm lại!

Kiếm mang hỗn loạn quét ngang tám phương, chói lòa không thể nhìn thẳng.

Tuy nhiên, điều này vẫn không thể ngăn cản chín xúc tu màu máu.

Ầm!

Du Bất Thọ bị Phạm Chính Luân quấn chặt trước, sau đó bị xúc tu màu máu đánh trúng lưng.

“Phụt~”

Du Bất Thọ cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp ít nhất 90 vạn cân ập đến, khiến toàn thân gã chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

“Giết!”

Phạm Chính Luân kích động không thôi, vận sức mạnh giống như đang liều mạng, quấn chặt lấy Du Bất Thọ.

Nhân cơ hội này, Phương Tri Hành điên cuồng tấn công Du Bất Thọ, tiếng “bốp bốp” không ngừng vang lên bên tai.

Chín xúc tu màu máu phong tỏa mọi không gian, khiến gã không còn đường trốn thoát, lực chấn động giống như cơn cuồng phong đáng sợ, càn quét toàn bộ không gian, mỗi đòn đánh đều gây sát thương!

“Lư tổng binh, cứu ta!”

Du Bất Thọ không ngừng nôn ra máu, giọng nói run rẩy, thốt lên lời cầu xin thống khổ.

Da mặt Lư Huyền Tích co giật dữ dội, nhưng hấn lại thờ ơ nhìn, không thèm để ý đến.

Không lâu sau, Du Bất Thọ không còn chịu nổi nữa, toàn thân nổ tung.

Sương máu dày đặc ồ ạt hòa vào xúc tu màu máu đã giết chết gã.

Xúc tu màu máu thứ chín lập tức tăng vọt lên đến 10 mét...

Đại bố!

Quả không hổ danh là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, lượng máu khổng lồ và đậm đặc, ngọt ngào mà nồng nàn, thật không thể diễn tả bằng từ ngữ được.

Ừc ừc ừc~

Phượng Tri Hành thỏa thích uống máu, sảng khoái tột cùng, một lần uống no nê.

Du Bất Thọ hoàn toàn bị vắt kiệt.

Cho nên xúc tu màu máu thứ mười theo đó ra đời!

Ngay lúc này, một luồng uy thế kinh người tỏa ra trên người Phượng Tri Hành.

“Chuyện này...”

Phạm Chính Luân ngừng thở, nhìn sâu vào Phượng Tri Hành, sóng to gió lớn dâng lên trong lòng.

Lần đầu tiên ông ta cảm nhận được một luồng khí cực kỳ nguy hiểm từ trên người Phượng Tri Hành.

Là cường giả Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, chỉ có một trường hợp, Phạm Chính Luân mới xuất hiện cảm giác nguy cơ này.

Đó chính là, đối thủ còn mạnh hơn ông ta, thậm chí mạnh đến mức có thể giết chết ông ta.

Trạng thái của Phượng Tri Hành lúc này, thực sự rất nguy hiểm, khiến người ta kinh hoàng khiếp vía, lông tóc dựng đứng.

“Sảng khoái!”

Phượng Tri Hành thở ra một hơi trọc khí, hàn quang khát máu bắn ra từ đôi mắt đỏ ngầu.

Cậu quay đầu lại nhìn chăm chăm Lữ Huyền Tích và bốn tên thủ hạ Cự Binh của hắn.

Lữ Huyền Tích nheo mắt, toàn thân vô thức căng thẳng.

Bốn tên Cự Binh càng thêm căng thẳng, người nào người nấy giống như đối mặt với kẻ địch lớn, vô thức nắm chặt binh khí, giờ ngang trước người, bày ra tư thế chiến đấu.

Phương Tri Hành nhếch mép, mở miệng nói: “Lư tổng binh, đã đến rồi, có muốn luận bàn với ta không?”

Lời vừa nói ra!

Phạm Chính Luân lập tức liếc nhìn, ông ta há miệng, muốn nói lại thôi.

Lửa giận dâng lên trong lòng Lư Huyền Tích.

Vừa rồi hắn và Du Bất Thọ đã vạch rõ ranh giới, rõ ràng có ý muốn làm lành.

Dù sao hắn cũng không muốn xé rách da mặt với Lục Hư tông.

Mà Lục Hư tông đáng lẽ nên nhân cơ hội xuống nước, cho hắn một chút mặt mũi.

Chuyện hôm nay, cứ thế bỏ qua, cứ vậy coi như xong rồi.

Người tốt ta tốt mọi người đều tốt!

Nào ngờ, Phương Tri Hành được lợi còn khoe mẽ, lại dám khiêu khích hắn?

Chương 667: Mẫu Thân (2)

Sắc mặt Lữ Huyền Tích nhanh chóng trở nên âm trầm, hẩn lạnh lùng nói: “Sao nào, chỉ thắng được một Du Bất Thọ mà thôi, người đã không biết mình là ai rồi hả, ngay cả bản tổng binh mà người cũng dám mạo phạm?”

Phương Tri Hành không thèm để ý, bình tĩnh nói: “Chỉ cần người đánh thắng được ta, người nói ta là ai, vậy thì ta chính là người đó.”

“Tốt tốt tốt!”

Lữ Huyền Tích then quá hóa giận, hẩn quát lớn: “Thật đúng là một tên không biết trời cao đất dày! Thôi được, đến cũng đến rồi, ta sẽ để lại một bài học khắc cốt ghi tâm, để người hiểu rõ, tại sao Lữ gia ta có thể xếp vào một trong tứ đại môn phiệt.”

Lời vừa dứt, toàn thân hẩn nhanh chóng phình to, thân hình trở nên khổng lồ với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chuyện thần kỳ chính là bộ giáp trên người hẩn cũng đồng thời kéo dài ra, bám sát vào da, liên tục biến to ra, không hề bị rách.

Trong nháy mắt, Lữ Huyền Tích hoàn thành Hóa Yêu.

Lúc này, rõ ràng hẩn chính là một người khổng lồ cao đến 9 mét, giống như một cây đại thụ cao chót vót, bộ giáp sáng bóng bao phủ cả người hẩn, không thể nhìn gần được.

“Người khổng lồ?!”

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, cậu phát hiện sau khi Lữ

Huyền Tích biến thân, hắn vẫn giữ được hình dáng con người, toàn thân trên dưới không hề có bất cứ đặc điểm dị thú nào.

Phạm Chính Luân thấy vậy, không nhịn được nhắc nhở: “Đối tượng Hóa Yêu của môn phiệt Lư thị là ‘Cự Linh’, sức mạnh phi thường, dũng mãnh vô song.”

“Chẳng trách!”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu ra, chẳng trách Lư gia có tư cách nắm giữ quân đoàn Cự Binh.

Hóa ra người ta được sinh ra để làm công việc này.

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, một tia chiến ý điên cuồng lóe lên trong mắt.

“Đánh thôi!”

Chân phải của cậu lùi lại nửa bước, tạo thành tư thế nửa ngồi xổm, mười xúc tu màu máu quấn quanh trên đỉnh đầu, không ngừng múa may.

“Tìm chết!”

Lư Huyền Tích tức giận không thể kìm nén, hắn gầm lên một tiếng, sải bước lao ra, hai tay siết chặt thành nắm đấm.

Hắn cũng đeo găng tay trên nắm đấm, được làm từ xương trắng của một loại dị thú nào đó, màu trắng bệch, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo như kim loại bạc.

“Cự Linh Xung Phong Quyền!”

Lư Huyền Tích nhanh chóng lao đến, cách Phương Tri Hành còn vài mét, đột nhiên hắn vung nắm đấm phải, đâm vào không khí phía trước.

Ầm!

Trong nháy mắt, không khí nổ tung, phát ra tiếng nổ lớn.

Kinh lực khủng bố bọc lấy không khí, ngưng tụ thành một luồng sóng xung kích lớn, cuộn cuộn như một cây thương dài được ném ra, đâm về phía Phương Tri Hành.

Thấy vậy, Phương Tri Hành nghĩ cũng không thêm nghĩ, mười xúc tu màu máu đan xen trước người, chồng lên nhau tạo thành thể phòng ngự.

Sóng xung kích chớp mắt đã đến, giống như một cú đấm thẳng, nện thật mạnh vào xúc tu màu máu.

Trong nháy mắt, xúc tu màu máu lõm sâu xuống, một dấu quyền rõ ràng xuất hiện.

Sức mạnh sóng xung kích kinh người lan tỏa, tầng tầng truyền ra giống như sóng địa chấn.

Mười xúc tu màu máu điên cuồng chấn động giống như sóng biển, nhấp nhô dữ dội, vô cùng hỗn loạn.

Thân hình Phương Tri Hành rung lên, hai chân đạp trên mặt đất, trượt về phía sau hơn 10 mét mới dừng lại.

Cậu ổn định thân hình, một cơn đau dữ dội ập đến ngay sau đó.

Xúc tu màu máu bị đánh trúng trực diện, lớp vảy ngọc bên ngoài bong tróc, lõm thành một hố sâu, bên trong máu thịt lẫn lộn, gần như đứt đoạn từ giữa.

“Quyền nặng thật đó!”

Phương Tri Hành hít ngược một hơi khí lạnh, trong lòng kinh hoảng.

“Ồ?!”

Lư Huyền Tích cũng nhướng mày, phản ứng của hắn còn lớn hơn, một tia kinh ngạc hiện lên trên mặt.

Không ngờ rằng với quyền lực của hắn, lại không thể một quyền đập nát xúc tu màu máu.

Bề mặt của xúc tu màu máu không chỉ có vảy ngọc bao phủ, sức phòng ngự đáng sợ, mà còn có thể thông qua rung lắc để giảm bớt một phần lực tấn công.

Hắn không thể không thừa nhận, quái vật xúc tu thực sự khó xử lý.

“Ừm, không tệ, đến lượt ta rồi.”

Phượng Tri Hành cười lạnh lùng, cậu rung lắc xúc tu màu máu, vừa từ từ giơ lên.

Trong khi rung lắc, xúc tu màu máu bị đánh hồng kia nhanh chóng liền lại như ban đầu.

Trong một thoáng kế tiếp, mười xúc tu màu máu đồng loạt lao ra, đồng thời đập về phía Lư Huyền Tích.

“Hừ!”

Lư Huyền Tích làm như không thấy, sải bước lao về phía trước.

Bộ giáp trên người hắn không phải vật tầm thường, mà là một bộ giáp cấp 4, vừa công vừa thủ.

Chỉ riêng bộ trang bị này đã có giá trị bằng cả một tòa thành.

Ầm ầm ầm~

Mười xúc tu màu máu phủ kín trời đất đập xuống, tất cả đều đập lên người Lư Huyền Tích.

Toàn thân Lư Huyền Tích chấn động mạnh, hắn cúi đầu, đầu gối cũng hơi cong, thân hình chìm thẳng xuống.

“Ơ, đây là?!”

Lúc này, hắn đã đích thân trải nghiệm sức mạnh tấn công của những xúc tu màu máu, không đơn giản chỉ là dùng sức mạnh để đập, hiệu quả của nó giống như...

Chấn!

Khí huyết cuồn cuộn, huyết dịch chảy ngược!

Chương 668: Mẫu Thân (3)

“Sức mạnh của nó có thể thấm vào cơ thể ta, thông qua huyết dịch truyền đi, phá hoại từ, từ đó đạt được hiệu quả nổ tan xác giết địch.”

Lư Huyền Tích bỗng nhiên hiểu ra, thảo nào Hạ Nghị Tiên, Du Bất Thọ từng người một đều bị đánh tan tác.

Huyết dịch là nguồn gốc của sự sống!

Huyết dịch chảy khắp mọi góc ngách trong cơ thể con người.

Phượng Tri Hành nắm giữ loại sức mạnh tấn công và phá hủy thông qua huyết dịch này, sức sát thương thực sự kinh người, không thể xem thường.

Nghĩ đến điều này, Lư Huyền Tích cố gắng ổn định cơ thể, hai chân bám chặt xuống đất, hai nắm đấm đồng loạt tung ra, quyền ra như rồng, vung quyền đâm mạnh vào những xúc tu màu máu trước mặt.

Gần như cùng lúc, hai xúc tu màu máu áp sát từ dưới mặt đất, một trái một phải quấn lấy hai chân hắn.

Một lực kéo khổng lồ ập đến.

Hai chân Lư Huyền Tích hơi chùng xuống, hắn thầm kêu lên một tiếng không ổn, cơ bắp toàn thân nhanh chóng co giật, hai chân đột nhiên duỗi thẳng, rồi ép xuống.

“Vạn cân trụ!”

Ngay lập tức, một luồng sức mạnh đè xuống khó có thể diễn tả

bằng lời bùng phát.

Toàn thân Lữ Huyền Tích lại đè xuống một lần nữa, hai chân giống như cắm rễ xuống đất, đứng bất động như cây tùng.

Nhưng vào tích tắc tiếp theo, những cái xúc tu máu lại vung vẩy trong không khí, quất thẳng vào mặt hắn.

Bùm một tiếng!

Mặc dù Lữ Huyền Tích đội mũ giáp, nhưng vẫn có một phần mặt bị lộ ra ngoài bị quất đến mức nóng bừng.

Điều quan trọng là bị tát vào mặt như vậy quá nhục nhã rồi!

Lữ Huyền Tích vô cùng phẫn nộ, vung nắm đấm điên cuồng, thần lực Cự Linh tuôn trào ra ngoài.

Chết tiệt, xúc tu màu máu của Phương Tri Hành quá nhiều rồi, hai nắm đấm của hắn không thể chống lại mười xúc tu tấn công luân phiên được.

Hai người đánh nhau long trời lở đất, nhất thời rơi vào thế bế tắc, khó phân thắng bại.

Phạm Chính Luân chăm chú theo dõi trận chiến, vẻ mặt càng lúc càng phức tạp.

Thành thật mà nói, ban đầu ông ta nghĩ rằng Phương Tri Hành thực sự chỉ có sức mạnh Cửu Ngưu cảnh trung kỳ, không thể tạo ra sóng gió quá lớn.

Thật sự không ngờ đến...

Đám người Đồng Học Nhượng lại có tâm trạng khác, cảm xúc của bọn họ vô cùng kích động, không thể kiềm chế được.

Bốn đại môn phiệt cao cao tại thượng, không thể xúc phạm, ai

gặp bọn họ cũng phải cúi đầu.

Từ lâu, Lục Hư tông ẩn cư lánh đời, không trêu chọc ai, cho nên cũng sống an ổn.

Chỉ vì tông chủ Phạm Chính Luân mười năm trước nhận một đệ tử xinh đẹp, cho nên bị người khác để ý.

Kể từ lúc đó, trên dưới Lục Hư tông gà chó không yên, mọi người đều cảm nhận được sự bá đạo của môn phiệt thế gia.

Bọn họ muốn gì, người nhất định phải thỏa mãn bọn họ.

Nếu không thì người sẽ ăn quả đắng.

Ai không phục thì trị người đó!

Lúc này, Phương Tri Hành đại diện Lục Hư tông cứng rắn đối đầu với một vị đại nhân tổng binh Cự Binh, đây là chuyện chưa từng có.

Ngoài những tên phản tặc không còn đường nào khác, ai dám làm như vậy?

Chuyện này cũng quá điên cuồng rồi!

Nói thật, loại chuyện thử thách môn phiệt thế gia này, bình thường những người trong đại môn phái như bọn họ cũng chỉ dám nghĩ thôi, ai dám làm thật chứ?

“Đánh, đánh mạnh vào!”

“Đánh chết hắn!”

Không biết người nào hét lên một tiếng, ngay sau đó tất cả môn nhân Lục Hư tông đều hò reo theo, cổ vũ cho Phương Tri Hành.

“Ồn ào!”

Lư Huyền Tích nghe thấy những tiếng hò reo đó, trong lòng không khỏi bức bối, vô cùng tức giận.

Nếu đổi lại bình thường, ai dám hò reo cổ vũ cho đối thủ của hắn chứ, chẳng phải là chán sống à?

“Mấy người các ngươi muốn tạo phản hả?”

Lư Huyền Tích quát lớn một tiếng, giọng nói sang sảng kinh thiên động địa, đâm vào màng nhĩ, lập tức khiến mọi người chấn động.

“Ha hả, Lư tổng binh.”

Ánh mắt Phương Tri Hành khinh miệt, cậu cười nhạo rồi nói: “Ta ngươi chỉ luận bàn thôi mà, chẳng lẽ ta đánh thắng ngươi chính là tạo phản à?”

“Chỉ dựa vào ngươi cũng muốn thắng ta, nằm mơ đi!”

Lư Huyền Tích hoàn toàn nổi giận, hắn điên máu trừng mắt, hai cánh tay đột nhiên phồng lên một lần nữa, giống như thổi hơi vào vậy.

“Lư đại nhân!”

Đúng lúc này, một tiếng gọi vang lên từ đằng xa.

Đám người Phạm Chính Luân đều quay đầu nhìn lại, thấy một tên sĩ binh chạy nhanh đến, cầm một cuộn giấy trong tay.

Lư Huyền Tích sững sờ, động tác dừng lại.

Phương Tri Hành thấy vậy, cậu hơi do dự, buông Lư Huyền Tích ra rồi lùi lại.

Người sĩ binh chạy đến, quỳ một gối xuống rồi giơ cuộn giấy lên nói: “Lư đại nhân, quận chúa mất tích rồi, vương gia triệu tập khẩn ba quân trở về, lập tức triển khai tìm kiếm.”

“Quận chúa mất tích?!”

Lư Huyền Tích ngừng thở, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Phương Tri Hành rồi trầm giọng nói: “Hôm nay coi như người may mắn, ngày khác chúng ta tái chiến.”

Thân hình hắn nhoáng lên, toàn thân thu nhỏ lại, nhanh chóng khôi phục nguyên hình.

Sau đó, Lư Huyền Tích không chút do dự, dẫn bốn Cự Binh cùng tên sĩ binh truyền tin kia nhanh chóng rời đi.

Chương 669: Kinh Thế (1)

Phượng Tri Hành nhìn theo hắn, thân hình chậm rãi thu nhỏ lại, cậu đột nhiên thở dài nói: “Cao thủ môn phiệt thật sự rất mạnh, ta đã như vậy rồi mà vẫn không hạ được một tổng binh Cự Bình.”

Phạm Chính Luân nháy mắt phục trên mặt đất, đi đến, khoác lên người Phượng Tri Hành.

Lão nhân gia vô cùng tán thưởng, cười ha hả nói: “Nếu chuyện hôm nay truyền ra ngoài, chỉ sợ người sẽ khiến mọi người kinh ngạc.”

Phượng Tri Hành không quan tâm đến chuyện này, cậu hỏi: “Lữ Huyền Tích ở Lữ gia, có thể xếp thứ mấy?”

Phạm Chính Luân đáp: “Mười người đứng đầu.”

Phượng Tri Hành không nói nên lời: “Hắn còn chưa phải là người mạnh nhất Lữ gia hả?”

Phạm Chính Luân gật đầu, thở dài rồi nói: “Dù sao Lữ gia cũng là môn phiệt thế gia, trải qua hơn ngàn năm mưa gió, nội tình sâu không lường được. Lữ Huyền Tích chỉ là cao thủ được đặt trên bề nổi mà thôi.”

“Đặt trên bề nổi...”

Phượng Tri Hành nhai đi nhai lại câu nói này, cảm xúc cuộn trào, mãi không thể bình tĩnh được.

Không lâu sau, cậu trở về lầu các rồi nhìn vào giao diện hệ thống.

Điều kiện max cấp tiếp theo của công pháp Ngũ Môn Hóa Yêu đã được đưa ra rồi.

Cậu nghiêm túc quan sát, phát hiện để hoàn thành nhất lại là Lục Hư Huyền Công, chỉ có 3 điều kiện.

[Điều kiện đạt đến max cấp Lục Hư Huyền Công tăng thứ tư:

1, Đi đến Âm Sát Chi Địa, ngủ say 3 ngày trở lên (chưa hoàn thành)

2, Nuốt 10 quả Liệt Dương (chưa hoàn thành)

3, Tiếp tục tăng tư chất, phương pháp tự chọn (chưa hoàn thành)]

“Chỉ cần mình hoàn thành ba điều kiện này thì có thể tấn thăng đến Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong!”

Một tia mong đợi hiện lên trên Phương Tri Hành.

Tiếp đó, cậu gọi Phạm Chính Luân đến, thẳng thắn nói: “Lão tông chủ, ta đã hấp thu sức mạnh của mấy người Du Bất Thọ, tu vi sẽ nhanh chóng đột phá lần nữa, đồng thời ta cũng cần một chút giúp đỡ.”

“Đột phá thêm lần nữa?!”

Khóe miệng Phạm Chính Luân giật giật, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Nhìn Phương Tri Hành trẻ tuổi, bản thân ông ta không thể không phục lão, không khỏi để lộ vài phần hâm mộ.

“Nói đi, bất kể ngài muốn gì, lão hủ liệu cái mạng già này cũng sẽ giúp người có được.” Phạm Chính Luân nghiêm mặt, nói một cách nghiêm túc.

Phương Tri Hành liền nói: “Đầu tiên, ta cần ông giúp ta tìm một nơi Âm Sát Chi Địa.”

Phạm Chính Luân suy nghĩ một chút, im lặng một lát rồi đáp: “Thực ra Âm Sát Chi Địa không khó tìm, nhưng, Âm Sát Chi Địa có tốt có xấu, Âm Sát Chi Địa phẩm cấp cao hơn thì đều ở trong Cấm Khu.”

Phương Tri Hành nhướn mày, đáp: “Đương nhiên ta muốn đi Âm Sát Chi Địa tốt nhất.”

Phạm Chính Luân lập tức nói: “Vậy thì chỉ có thể đến ‘núi Cực Âm’ một chuyến thôi, nơi đó là sơn môn của ‘Cực Âm tông’, chiếm cứ một Cấm Khu cấp 4, cũng chính là Cấm Khu Cực Âm.”

Phương Tri Hành chớp mắt, hỏi: “Ông có quan hệ thế nào với Cực Âm tông?”

Phạm Chính Luân liền nói: “Không nói đến tốt xấu, ít nhất cũng không thù không oán. Chỉ cần bỏ chút tiền, chắc đối phương sẽ đồng ý cho chúng ta vào Cấm Khu Cực Âm.”

Trong lòng Phương Tri Hành mừng rỡ, lại nói: “Ta còn cần mười quả Liệt Dương nữa.”

“Chuyện này dễ thôi!”

Phạm Chính Luân đột nhiên vui mừng khôn xiết: “Quả Liệt Dương là linh quả cấp 4, chỉ mọc ở Cực Dương Chi Địa, tương đối hiếm thấy, có thị trường nhưng vô giá.

Nhưng mà, trong Cấm Khu của Chức Viêm ta, vừa khéo có vài nơi Cực Dương Chi Địa, có thể sản xuất một ít quả Liệt Dương.”

Phương Tri Hành không khỏi mừng rỡ, không ngờ loại vật hiếm như quả Liệt Dương này, trong Lục Hư tông lại có, chẳng

phải là vừa khéo à?

Nhưng mà nghĩ lại thì thấy cũng đúng, môn nhân Lục Hư tông tu luyện &LTL;ục Hư Phù Sinh Kiếm>, cũng phải trải qua hai cửa ải Âm Hư, Dương Hư.

Chắc quả Liệt Dương là vật đại bổ cần thiết cho môn nhân Lục Hư tông.

Phương Tri Hành im lặng một lát, lại đưa ra yêu cầu thứ ba: “Ta còn cần phải nâng cao tư chất hơn nữa. Ừm, vẫn dùng cách cũ đi, giúp ta tìm hai nữ tử, tốt nhất là bọn họ dị huyết. Ta muốn tiến hành Âm Dương Hòa Hợp với bọn họ.”

“Âm Dương Hòa Hợp?!”

Phạm Chính Luân sửng sờ, sau đó ông ta lộ ra vẻ mặt nam nhân đều hiểu.

Ông ta cười ha hả gật đầu nói: “Dễ thôi, ta sẽ chuẩn bị cho ngài.”

Không lâu sau, Phạm Chính Luân đến bảo khổ Lục Hư tông một chuyến, lấy mười chiếc hộp gấm ra, đưa đến tay Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành lần lượt mở từng hộp gấm ra, những quả màu vàng kim rực rỡ, to bằng quả táo, toàn thân tròn trịa, trong suốt như pha lê, vỏ ngoài có ánh vàng nhạt đập vào mắt cậu.

Thoạt nhìn, giống như mười mặt trời nhỏ rơi xuống đất.

“Đây chính là quả Liệt Dương?”

Phương Tri Hành cầm một quả rồi đưa lên mũi ngửi thử.

Lập tức, một mùi hương kỳ lạ tràn vào mũi miệng, ấm áp, mang lại cảm giác thoải mái như đang nằm trên bãi biển phơi

nắng dưới gió biển.

Phương Tri Hành không tìm hiểu sâu hơn, cậu ăn luôn.

Răng rắc cắn một miếng!

Không có cảm giác mọng nước đầy miệng, ngược lại nó có mùi vị hơi khô và chất, giống như ăn thịt nướng bị cháy.

Chương 670: Kinh Thế (2)

Phương Tri Hành chép miệng, lập tức đeo khuôn mặt nạ đau khổ lên.

Cậu dứt khoát không thưởng thức hương vị nữa mà nhét thẳng vào miệng, nuốt xuống.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ nhanh.

Thân hình Phương Tri Hành đột nhiên lớn hơn một chút, miệng há to, nuốt chửng xuống bụng.

Mười quả Liệt Dương cứ giống như mấy viên bánh ram được nhét vào miệng.

Ừc ực~

Phương Tri Hành nuốt cả vỏ lẫn hạt, nuốt toàn bộ xuống bụng, không chừa lại chút gì

Chẳng mấy chốc, giao diện hệ thống có phản hồi.

[2, Nuốt 10 quả Liệt Dương (Đã hoàn thành.)]

“Ừm, vẫn khá nhẹ nhàng đấy.”

Phương Tri Hành khẽ cười.

Lúc này, cảm giác mệt mỏi do chiến đấu dần dần xuất hiện.

Cậu hơi mệt rồi.

Phương Tri Hành không cố gắng chịu đựng, ngã đầu xuống ngủ ngay.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Đến sáng hôm sau, Phạm Chính Luân đi đến.

Sắc mặt ông ta không được tốt lắm, hơi nhợt nhạt, tiều tụy.

Xem ra trận chiến hôm qua với Du Bất Thọ đã mang đến gánh nặng không nhỏ cho cơ thể ông ta.

Phường Tri Hành hỏi: “Lão tông chủ, ông không sao chứ?”

Phạm Chính Luân lập tức đáp: “Bệnh cũ thôi, không sao.”

Ông ta không muốn nói nhiều về tình trạng cơ thể, nhanh chóng chuyển chủ đề, nói: “Đi thôi, chúng ta đi bái phỏng Cực Âm tông.”

Đương nhiên Phường Tri Hành đồng ý.

Hai người ngồi lên một chiếc xe ngựa rộng rãi.

Dị thú kéo xe lại là một con Sa Hạc cấp 2.

Nói chính xác, không phải là kéo xe, mà là lôi xe.

Thùng xe được đặt trên lưng con Sa Hạc cấp 2.

“Không ngờ thứ này cũng có thể bị thuần phục!”

Phường Tri Hành mở mang tầm mắt, tấm tắc khen lạ.

Giây tiếp theo, cậu không khỏi nghĩ đến Tế Cầu.

Tính thời gian, cậu và Tế Cầu đã chia tay được bảy năm rồi, không biết bây giờ con sói mắt trắng đó sống như thế nào.

Tế Cầu mang huyết mạch cấp 4, có hy vọng trưởng thành thành dị thú cấp 4, chiến lực tương đương với Cửu Ngưu cảnh.

Chưa kể nó có mười hai mạng, lại nhát gan như vậy, gặp chuyện thì trốn phía sau.

“Nó không dễ chết như vậy đâu.”

Nghĩ đến đây, Phương Tri Hành khẽ cười, từ từ thả lỏng tâm trạng.

Sa Hạng cấp 2 công xe ngựa, nhanh chóng đi về phía trước, một đường khiến lượng lớn khói bụi bốc lên.

Hay lắm!

Tốc độ của dị thú này nhanh quá đi mất, tuyệt đối vượt qua tuần mã, sánh ngang với tọa lang.

Người ngồi trong xe, gần như không cảm nhận được sự rung lắc quá lớn, rất ổn định.

Có dị thú này thay thế việc đi bộ, quả thật khiến người ta nhẹ nhàng hơn không ít.

Không biết từ lúc nào, một buổi sáng đã trôi qua.

Sa Hạng cấp 2 vượt núi băng rừng, lội suối trèo đèo, đi một vòng lớn, đi ngang qua chỗ bên cạnh thành Đan Diệp thủ phủ Đàm Châu đến phía tây.

Cách thành Đan Diệp vài trăm dặm về phía tây, có hai ngọn núi cao sừng sững.

Đỉnh núi cao nhất nằm ở hướng bắc quay về hướng nam, thế núi cực kỳ hiểm trở, hơn nữa cao vút tận mây, giống như một thanh kiếm cắm trên mặt đất, do đó được gọi là đỉnh Đại Kiếm.

Đỉnh Đại Kiếm quá cao rồi, chỉ riêng thân núi đã cao hơn một vạn mét, chim khó bay qua được.

Ánh nắng chiếu vào đỉnh Đại Kiếm, bóng đổ xuống che khuất bầu trời, tối tăm không ánh sáng.

Trùng hợp thay, vừa khéo có một ngọn núi thấp ở phía sau đỉnh Đại Kiếm, quanh năm nằm dưới bóng của đỉnh Đại Kiếm, không có ánh mặt trời, lạnh giá đến cùng cực, âm khí cực nặng.

“Có lời đồn rằng, thời cổ đại có một bạo chúa, hấn diệt một cái máy chém ở lưng chừng đỉnh Đại Kiếm, tất cả thi thể bị chém đầu đều bị ném xuống phía sau núi, rơi xuống núi Cực Âm, lâu dần, núi Cực Âm xảy ra biến đổi kinh thiên động địa, sinh ra một Cấm Khu cấp 4.”

Phạm Chính Luân vén rèm cửa sổ, chỉ vào ngọn núi khổng lồ cao vạn mét ở phía xa, mỉm cười kể chuyện xưa.

Phương Tri Hành không nhịn được mà hỏi: “Lão tông chủ, ông biết Cấm Khu hình thành như thế nào không?”

Phạm Chính Luân đáp: “Chuyện này ta không rõ, lão hủ không thường đi lại, chỉ biết một góc nhỏ, chưa từng thấy Cấm Khu xuất hiện như thế nào.”

Phương Tri Hành hiểu ra, cậu truy hỏi: “Ta từng nghe người khác nói rằng trên thế gian có Thiên Nhân, ông đã từng gặp Thiên Nhân chưa?”

Phạm Chính Luân cười nói: “Truyền thuyết về Thiên Nhân đã có từ lâu, các loại truyền thuyết đều mơ hồ, không có căn cứ.

Ha hả, nói thật, lão hủ chưa từng gặp người nào dám nói mình đã từng gặp Thiên Nhân.”

Phương Tri Hành sững người, nụ cười dần thu lại, cậu không nói thêm gì nữa.

Nhưng đột nhiên, Phạm Chính Luân tự nói một mình: “Nếu vị

kỳ nhân mà tổ sư gia gặp được vẫn còn sống trên đời, vậy thì người đó rất có thể là một vị Thiên Nhân.”

Phương Tri Hành tâm thần khẽ động, kinh ngạc nói: “Sao vậy, chẳng lẽ ông không tin ta là đồ đệ của vị kỳ nhân đó à?”

Phạm Chính Luân cười nói: “Lão hủ cho rằng có thể vị kỳ nhân đó đã chết từ lâu rồi, sư phụ của ngài chỉ là truyền nhân của vị kỳ nhân đó thôi, bọn họ chỉ dùng cùng một danh hiệu để hoạt động.”

Chương 671: Thần Công (1)

Phương Tri Hành sửng sờ, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Thì ra đây mới là suy nghĩ thực sự của Phạm Chính Luân.

Ông ta hoàn toàn không cho rằng sự phụ mà Phương Tri Hành nhắc đến, và vị kỳ nhân mà tổ sư gia gặp được là cùng một người!

Phương Tri Hành không thể giải thích quá nhiều, trừ khi tiết lộ bí mật của Thiên Ấn.

Nhưng bản thân cậu cũng không thể nói rõ rốt cuộc Thiên Nhân là gì, thay vì tăng thêm phiền não, chỉ bằng im lặng là vàng.

Trong lúc trò chuyện, Sa Hạng cấp 2 công bọn họ đến chân đỉnh Đại Kiếm, rẽ vào một con đường núi, đi vòng quanh ngọn núi khổng lồ.

Chưa đầy nửa tiếng, bọn họ đã đến phía sau đỉnh Đại Kiếm.

Buổi chiều nắng đang gắt, nhưng lúc này, trời đột nhiên tối sầm lại, giống như màn đêm buông xuống.

Phương Tri Hành vén rèm cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời đen kịt, không có chút ánh sáng nào.

Tuy nhiên, hai bên đường núi lại có hàng rào bảo vệ.

Trên hàng rào, cứ cách một khoảng nhất định, lại treo một chiếc đèn lồng làm dấu hiệu đường đi.

Sa Hạng cấp 2 đi theo ánh sáng về phía trước...

Không lâu sau, bọn họ đến cuối con đường núi.

Một bậc thang dẫn lên núi hiện ra trước mặt bọn họ.

“Đến rồi, đây là sơn môn của Cực Âm tông.”

Phạm Chính Luân nhảy xuống xe trước, thông thạo bước lên bậc thang.

Phường Tri Hành cũng xuống xe, cậu ngẩng đầu nhìn lên, một sơn môn nguy nga sừng sững ở cuối bậc thang ở cuối bậc thang.

Leo lên bậc thang.

Sơn môn rộng mở mà cao lớn, hai bên mỗi bên đặt một chậu lửa.

Trong chậu lửa chứa đầy một loại dầu màu xanh lục sền sệt, đang lẳng lặng cháy âm ỉ.

Không biết dầu xanh lục là thứ gì, không có mùi gì cả, hơn nữa còn cháy rất chậm, nhưng ánh sáng xanh lục tỏa ra lại rất lớn, chiếu sáng toàn bộ sơn môn sáng như ban ngày.

Gió trên núi rất lớn, thổi vù vù.

Tuy nhiên khi gió lớn thổi vào dầu xanh, thì gần như không gây ra sóng gió gì.

Ngay cả ánh lửa cũng không dao động bao nhiêu.

Chẳng qua ánh lửa xanh lục đó thực sự có chút đáng sợ, nhìn thế nào cũng quá giống âm gian.

Phường Tri Hành đi đến dưới cửa lầu, ngẩng đầu lên.

Bảng hiệu nằm ngang trên cửa, viết ba chữ “Cực Âm tông”, nét chữ mềm mại uyển chuyển, toát lên vẻ thướt tha như nữ tử.

“Người đến là ai?”

Bốn người canh cửa nhanh chóng xuất hiện.

Phương Tri Hành liếc nhìn, thấy bọn họ mặc trang phục màu xanh xám, làn da trắng bệch khác thường, trắng như xương.

Dưới ánh sáng xanh lục, khuôn mặt của bọn họ cũng có màu xanh lục.

Thoạt nhìn giống như người chết!

Âm u!

Rất âm u!

Phạm Chính Luân ho một tiếng, sờ vào tay áo rồi đưa thiệp mời cho người canh cửa.

Người canh cửa trẻ tuổi vừa nhìn thấy thiệp mời thì lập tức cung kính, vội vàng nói: “Hóa ra là Phạm tông chủ đích thân đến, thất kính thất kính, xin ngài đợi một lát, văn bối sẽ đi thông báo ngay.”

Phạm Chính Luân mỉm cười, chấp tay chờ đợi.

Phương Tri Hành kinh ngạc, không nhận được mà nhỏ giọng hỏi: “Sao trên người bọn họ lại tỏa ra khí lạnh?”

Phạm Chính Luân cười giải thích: “Công pháp cơ bản mà môn nhân Cực Âm tông tu luyện có tên là &LTS;át Âm Quyết>, cực âm cực hàn, kinh lực đến mức có thể khiến kẻ địch giống như rơi vào hầm băng, vô cùng đáng sợ.”

Nói đến đây, ông ta lại bổ sung một câu: “&LTS;át Âm Quyết> nam nữ đều có thể tu luyện, nhưng chỉ có thể tu luyện đến Ngũ Cầm cảnh đỉnh phong mà thôi.

Còn công pháp Hóa Yêu của Cực Âm tông có tên là &LTTh;ái Âm Tố Công>, lại chỉ thích hợp cho nữ tử tu luyện, do đó Cực Âm tông âm thịnh dương suy, tầng lớp cấp cao toàn là nữ nhân.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu ra.

Trong lúc trò chuyện, có tiếng bước chân vang lên.

Phương Tri Hành nghiêng đầu, chỉ thấy một phụ nhân hồng y lướt đến, một cặp nam đồng nữ đồng đi theo bên cạnh.

Phụ nhân hồng y tóc hoa râm, nếp nhăn trên mặt sâu hoắm, bà ăn mặc trang điểm khá giản dị, chỉ mặc một chiếc váy xếp ly.

Bà bước lên phía trước, tươi cười rạng rỡ, khẽ cúi người chào: “Khách quý khách quý, không ngờ Phạm tông chủ Lục Hư tông đích thân đến, Cực Âm tông bọn ta thật vinh hạnh.”

Phạm Chính Luân chấp tay nói: “Đỗ trưởng lão, đã vài năm không gặp, bà vẫn sáng chói rạng rỡ như xưa!”

Phụ nhân hồng y che miệng cười nói: “Già rồi già rồi, đã là lão thái bà rồi.”

Bà nhìn về phía Phương Tri Hành, nhướn mày hỏi: “Vị thanh niên tuấn tú oai phong này là?”

Phạm Chính Luân trả lời ngay: “Hắn tên Phương Tri Hành, là khách khanh mới của Lục Hư tông bọn ta.”

“Khách khanh?”

Phụ nhân hồng y ngạc nhiên, kinh ngạc không thôi, tấm tắc cười nói: “Lần đầu tiên ta gặp khách khanh trẻ tuổi như vậy, ta còn tưởng hắn là đệ tử quan môn ông thu nhận chứ.”

Phạm Chính Luân cười lớn nói: “Ta cũng muốn thu nhận một đệ tử quan môn như hắn, chỉ tiếc rằng ta không có phúc phận đó.”

Phụ nhân hồng y thấy vậy, đưa tay ra hiệu mời, nhiệt tình cười nói: “Đi thôi đi thôi, chúng ta vào trong ngồi nói chuyện.”

Chương 672: Thần Công (2)

Cả nhóm người bước vào sơn môn, bọn họ đi hết một đoạn cầu thang xoắn ốc leo lên núi trước.

Ngay sau đó, từng tòa động phủ xây dựng trên núi, bất ngờ lọt vào tầm mắt.

Hình như những động phủ đó đều là hang động do con người khai quật, trong động lấp lánh ánh sáng xanh lục, giống như từng lối đi vào địa ngục, chọn người mà nuốt chửng.

Phụ nhân hồng y dẫn bọn họ đi về phía trước, vòng qua những động phủ đó, phía trước đột nhiên mở rộng.

Nhìn ra xa, trên một vùng đất bằng phẳng rộng lớn, trên một vùng đất bằng phẳng rộng lớn.

Phượng Tri Hành tập trung nhìn kỹ, vừa nhìn thì thật lợi hại, khiến cậu không nhìn được mà hít ngước một hơi lạnh.

Tất cả các lầu các đều không được xây bằng gỗ, cũng không phải xây bằng đá.

Mà toàn bộ đều được ghép lại từ xương cốt!

Phượng Tri Hành quét mắt nhìn qua, cậu nhìn thấy hộp sọ, xương ngực của con người, cùng với xương cốt của dị thú khổng lồ.

“Mời đi bên này.”

Phụ nhân hồng y đi đến trước một lầu các hai tầng, tươi cười mời hai người vào trong.

Ánh sáng xanh lục chiếu vào khuôn mặt lão thái bà, cảnh tượng đó giống như quỷ dữ dưới âm phủ đang mời người đến chơi, thật cơm mẹ nấu đáng sợ.

Phạm Chính Luân không đổi sắc mặt, thản nhiên bước vào.

Phương Tri Hành không nói gì, theo sát phía sau.

Không nằm ngoài dự đoán, đồ trang trí trong nhà cũng vô cùng âm u, bàn ghế đều làm bằng xương trắng, ngay cả sàn nhà cũng được lát bằng từng khúc xương trắng.

Ba người ngồi xuống.

Cặp nam đồng nữ đồng tử bưng trà đến.

Phương Tri Hành liếc nhìn bộ ấm chén, khóe miệng không khỏi giật giật, chợt phát hiện chén trà lại được làm từ hộp sọ người, có một cái lỗ được khoét trên đỉnh đầu.

“Hai vị khách quý, mời dùng trà.” Phụ nhân hồng y cười nói.

Phạm Chính Luân bưng chén trà lên, ừng ực uống hai ngụm, sau đó ông ta khoa trương chép môi, phát ra một tiếng ha, gật đầu nói: “Trà ngon, trà ngon!”

Phương Tri Hành cũng uống tượng trưng một ngụm, chỉ cảm thấy nước trà lạnh lẽo, có mùi thơm thanh mát, uống xong đặc biệt tỉnh táo, khiến người khác không thể diễn tả được.

Phạm Chính Luân cười hỏi: “Đỗ trưởng lão, sao không thấy tông chủ nhà bà?”

Phụ nhân hồng y lập tức trả lời: “Tông chủ đang bế quan tu luyện, không tiện gặp khách.”

Phạm Chính Luân hiểu ra, đi thẳng vào vấn đề: “Thực không dám giấu, lần này Phạm mỗ đến đây có việc muốn nhờ.”

Phụ nhân hồng y cười nói: “Ông và ta là lão bằng hữu lâu năm, chỉ cần là việc trong khả năng, ta nhất định sẽ giúp ông.”

Phạm Chính Luân vui vẻ cười nói: “Cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn. Vị Phương khách khanh này của ta, vì chuyện tu luyện cần thiết, cho nên muốn tìm một chỗ Âm Sát Chi Địa thật tốt.”

Phương Tri Hành bổ sung: “Ta chỉ cần chiếm dụng ba ngày là được.”

Phụ nhân hồng y chợt hiểu ra, bà cười nói: “Ta còn tưởng là chuyện lớn gì chứ. Chuyện này không khó, trong Cẩm Khu Cực Âm, khắp nơi đều là Âm Sát Chi Địa, ta sẽ sắp xếp cho hãn một nơi tốt nhất.”

Phạm Chính Luân và Phương Tri Hành nhìn nhau, hai người đều mừng rỡ không thôi.

“Đa tạ Đỗ trưởng lão.”

Phạm Chính Luân ôm quyền cảm thán: “Tất cả chi phí, ta sẽ trả với giá gấp đôi.”

Phụ nhân hồng y xua tay nói: “Nói gì vậy, Cẩm Khu Chức Viêm của Lục Hư tông các ông có rất nhiều Cực Dương Chi Địa, Cực Âm tông bọn ta cũng có lúc mượn dùng, có qua có lại, nói gì mà tiền bạc hay không chứ?”

Hai người nhìn nhau cười, cứ như vậy vui vẻ quyết định.

Phương Tri Hành rất hài lòng, nói thật, mọi chuyện tiến triển thuận lợi hơn tưởng tượng.

Xem ra, mặt mũi của Phạm Chính Luân vẫn rất lớn.

Sau khi trò chuyện đôi câu, phụ nhân hồng y liếc nhìn nam

đồng, sau đó dặn dò: “Người hãy dẫn Phương khách khanh đến Cấm Khu Cực Âm đi.”

Nam đồng hỏi: “Đi đến Âm Sát Chi Địa nào?”

Phụ nhân hồng y đáp: “Ừm, đến động Âm Sát số sáu đi.”

“Vâng!”

Nam đồng nhận lệnh, mặt không biểu cảm giống như một cái xác không hồn, cậu ta âm u nhìn Phương Tri Hành rồi ra hiệu cho cậu đi theo.

Phương Tri Hành đứng dậy, trình trọng chấp tay chào phụ nhân hồng y rồi quay người rời đi.

Cậu đi theo nam đồng rời khỏi lâu các, nam đồng lấy một chiếc đèn lồng cầm trong tay trước, không nói một lời mà đi về phía trước.

Hai người đi qua một hành lang dài, đến phía sau của núi Cực Âm.

Núi Cực Âm vốn đã không có chỗ đón ánh mặt trời, phía sau càng thêm tối tăm.

Bọn họ đang đi trên một con đường mòn nhỏ hẹp, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng kim rơi, tĩnh mịch tột độ.

Đằng xa không có một tia sáng nào, tối đen như mực.

Phương Tri Hành chỉ biết cúi đầu đi theo nam đồng, không biết bọn họ đang đi đâu.

Đột nhiên, nam đồng dừng lại rồi giơ cao chiếc đèn lồng.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, một cái đầu lâu dị thú khổng lồ bất ngờ xuất hiện trước mặt cậu.

Đó là đầu của một con hổ khổng lồ, cao hơn 5 mét, miệng há rất to, để lộ một lưỡi dài sâu hun hút.

Chương 673: Đoản Kiếp (1)

Mặc dù con hổ này đã chết từ lâu, hài cốt của nó đã bị con người chế tác thành một cánh cửa, nhưng Phương Tri Hành vẫn có thể cảm nhận được sát khí đáng sợ tỏa ra từ con hổ khổng lồ này.

“Dị thú cấp 4 đỉnh phong...”

Phương Tri Hành thầm tắc lưỡi, kinh ngạc không thôi.

Cậu đã từng săn dị thú cấp 4, nhưng cậu vẫn chưa từng gặp dị thú cấp 4 đỉnh phong còn sống.

Người ta nói rằng dị thú cấp 4 đỉnh phong cực kỳ hung dữ, thực ra sức mạnh có thể so với từ ba võ giả con người trở lên đấy.

Nam đồng chỉ dừng lại một chút, rồi xách đèn lồng bước vào trong đầu hổ.

Phương Tri Hành đi theo, bọn họ bước vào một con đường rộng mở trước, đi thẳng vào chỗ sâu, sau đó rẽ một khúc cua.

Không lâu sau!

Ào rào rào~

Phương Tri Hành còn chưa ra khỏi con đường đã nghe thấy tiếng nước chảy, không khí cũng trở nên ẩm ướt hơn.

Chẳng mấy chốc, cuối cùng bọn họ cũng đi đến cuối con đường.

Đột nhiên, tia sáng xuất hiện giữa đất thiên địa.

Không phải loại tia sáng rực rỡ, mà là ánh sáng mờ ảo,朦胧 lung, cường độ ánh sáng gần giống với khoảng thời gian khi trời sắp tối.

Tuy nhiên, với thị giác siêu phàm của Phương Tri Hành, cậu có thể nhìn rõ cảnh tượng trong vòng 10 mét xung quanh.

Xa hơn một chút, lại vẫn là một khoảng mơ hồ, không nhìn thấy gì cả.

Lúc này, hai người xuất hiện bên bờ một con sông lớn.

Phương Tri Hành khẽ hít vào, cậu ngửi thấy một mùi hôi thối bốc lên từ dòng sông.

Chỉ thấy nước sông đen ngòm đục ngầu, tỏa ra hơi lạnh buốt, sóng lớn cuồn cuộn chảy về phía xa.

Trong mơ hồ, tiếng nước chảy nghe giống như có vô số người đang khóc than, chấn tâm nhiếp hồn, khiến người ta rợn tóc gáy.

Nam đồng giới thiệu kỹ hơn: “Bây giờ chúng ta đã vào Cẩm Khu Cực Âm, con sông này tên là ‘sông Đồng Khốc’.”

Cậu ta nhắc nhở: “Ngài tốt hơn hết nên bịt tai lại, tiếng nước chảy của dòng sông này vô cùng kỳ lạ, nếu nghe trong thời gian dài, rất dễ khiến người ta phát điên.”

Phương Tri Hành gật đầu, hỏi rằng: “Tiếp theo đi đâu?”

Nam đồng không trả lời mà chỉ lo đi về phía trước, men theo bờ sông đi ngược dòng.

Bọn họ đi chưa đầy một dặm, một bến đò xuất hiện phía trước.

Có mấy chiếc thuyền nhỏ đậu bên bến đò.

Nam đồng nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ, treo đèn lồng lên mũi thuyền, sau đó cầm lấy mái chèo, chèo thuyền đi.

Chiếc thuyền nhỏ chậm rãi rời bến đò, lắc lư trên mặt sông, chao đảo vô cùng dữ dội.

Trong lòng Phương Tri Hành hơi lo lắng, cậu nhìn nam đồng chèo thuyền một cách bất cẩn, luôn cho cậu cảm giác chiếc thuyền nhỏ này có thể lật úp bất cứ lúc nào.

May mà nam đồng không mắc sai lầm, chèo thuyền bình an vô sự sang bờ bên kia.

Bên kia sông là một khu rừng rậm rạp.

Rừng cây cũng thô to cao lớn, cành lá sum suê.

Chỉ có điều màu của lá cây không phải là màu xanh lục mà là màu xám đen.

Phương Tri Hành ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc hơn, khiến người khác buồn nôn.

Cậu không nhịn được mà lên tiếng: “Có phải có rất nhiều thi thể đang phân hủy gần đây hay không?”

Nam đồng tiếc chữ như vàng, không có bất cứ câu trả lời nào.

Hai người men theo con đường gập ghềnh, len lỏi qua khu rừng.

Đột nhiên, Phương Tri Hành nghiêng đầu, nhìn thấy một bóng người cách đó không xa, người đó cầm xẻng đứng trước một ngôi mộ, hình như đang đào mộ.

Phương Tri Hành khẽ nheo mắt, cậu đổi góc quan sát vài lần, cố gắng nhìn rõ khuôn mặt của bóng người đó.

Tuy nhiên, dù cậu có chuyển hướng nhìn như thế nào, bóng người đó vẫn luôn quay lưng về phía cậu.

Cậu hỏi: “Người đó là đệ tử của Cực Âm tông à?”

Lần này, nam đồng mở miệng, lắc đầu nói: “Không phải, không ai biết hắn ta là ai, chúng ta thường gọi hắn ta là ‘kẻ đào mộ’, bởi vì hắn ta luôn đào mộ.”

Phương Tri Hành chớp mắt, tò mò hỏi: “Chẳng lẽ chưa từng có người nào tiếp xúc với hắn ta à?”

Nam đồng thờ ơ nói: “Những người đã tiếp xúc với hắn ta, đều bị hắn ta chôn sống rồi.”

Phương Tri Hành nhất thời cạn lời, nhất thời không hiểu ra sao.

Chỉ cảm thấy Cẩm Khu Cực Âm này không giống với bất cứ Cẩm Khu nào mà cậu từng tiếp xúc.

Khá âm gian!

Đi mãi đi mãi, một ngôi nhà tranh xuất hiện phía trước, xung quanh có hàng rào bằng liễu gai.

Phương Tri Hành quá quen thuộc với kiểu nhà tranh này, khi cậu mới xuyên không đến đây, cậu đã sống trong một cái sân nhỏ có hàng rào như thế này.

Ngôi nhà tranh tối om, rất yên tĩnh, hình như không có người ở.

Nhưng khi Phương Tri Hành và nam đồng bước đến gần, đèn trong nhà đột nhiên sáng lên.

Ánh nến nhấp nháy xuyên thấu qua cửa sổ

Bóng hình một nữ nhân hiện lên rõ ràng trên cửa sổ.

Nữ nhân kia có vóc dáng vô cùng quyến rũ, vòng ngực khủng, vòng eo mảnh mai, duyên dáng mềm mại.

Cảnh tượng khêu gợi này, bất cứ ai nhìn thấy cũng không khỏi liên tưởng, muốn vào trong nhà nhìn cho rõ ràng.

Nam đồng đột nhiên nhắc nhở: “Phi lễ chớ nhìn.”

Chương 674: Đoản Kiếp (2)

Phương Tri Hành vội vàng nhìn sang chỗ khác, hỏi rằng: “Nữ nhân trong nhà là ai?”

Nam đồng mặt không cảm xúc nói: “Không biết, cô ta vẫn luôn sống ở đó, nhưng chưa từng có người nào nhìn thấy cô ta trông như thế nào.”

Phương Tri Hành sửng người, ngạc nhiên hỏi: “Không thể nào, chẳng lẽ không có ai vào căn nhà tranh đó xem à?”

Nam đồng lạnh lùng nói: “Người vào thì không ít, nhưng chưa có người nào sống sót đi ra ngoài.”

Phương Tri Hành chột ngừng thở, cậu càng cảm thấy khó hiểu.

Sau đó, hai người rẽ vào một con đường mòn nhỏ, lần này bọn họ đi thẳng một mạch đến trước một gò đất nhô lên.

Phương Tri Hành nhìn kỹ, liền nhận ra gò đất đó rõ ràng chính là một ngôi mộ.

Bia mộ trước mộ đã nghiêng đổ, có một chiếc đèn lồng được treo trên đó.

Có một khe hở được mở ra trong ngôi mộ, để lộ một bậc thang đi xuống.

Nam đồng ngồi xổm xuống, giơ tay ra chụp, nắm lấy một sợi dây nhỏ rồi lắc vài cái.

Đinh đang đang~

Ngay sau đó, một tràng tiếng chuông vang lên từ chỗ sâu trong mộ địa.

“Ai đó?”

Một giọng nói lạnh lùng vọng lên từ dưới lòng đất, giống như một con quỷ đang gào thét.

Nam đồng mở miệng nói: “Vương sư huynh, đệ là Đỗ Linh, phụng mệnh của Đỗ trưởng lão đến đây thu hồi quyền sử dụng Âm Sát Động số sáu của huynh.”

“Cái gì?!”

Người dưới lòng đất nổi giận đùng đùng, vù vù vù, một luồng gió âm u đáng sợ thổi ra từ dưới chân cầu thang.

Đồng Nam vô ý thức lùi về phía sau, đèn lồng trong tay lay động kịch liệt.

Phương Tri Hành đứng tại chỗ, tay áo bông bành, bay phất phới.

Một giây sau!

Gió lạnh rít gào, một bóng dáng khô ngô nhanh chóng chạy đi.

Bàn tay lớn vồ đến!

Bóp lấy cổ của Đồng Nam!

Đồng Nam kêu lên đau đớn, bị nhấc lên giữa không trung, 2 chân đạp loạn.

“Lặp lại lời của người lần nữa đi!”

Nam tử khô ngô tóc tai bù xù đầy mỡ trơn ướt, hốc mắt hăm sâu, làn da khô cằn, không có tia máu nào cả.

Giọng nói của hắn cũng khàn khàn, cho người ta cảm giác như trong miệng ngậm cát vậy.

Trên thân hắn dày đặc khí lạnh, hiện ra từng tia khí trắng.

Chợt nhìn, tên nhãi này giống như là xác khô bò ra từ trong mộ, không có khí tức của người sống.

Đồng Nam bị cậu bóp chặt yết hầu, sắc mặt đau đớn nhưng không có bất kỳ sợ hãi nào, trái lại còn lạnh lùng nói: “Vương Kim Hùng, Đồ trưởng lão bảo người cút, không hiểu à?”

Nam tử khôi ngô nghe vậy thì ngây ra, đột nhiên chú ý đến Phương Tri Hành bên cạnh, hất tay, ném Đồng Nam ra ngoài.

Âm!

Đồng Nam đứng lên trên bia mộ, bắn ngược trở về, ngã gục.

Nam tử khôi ngô quan sát Phương Tri Hành, ngạc nhiên nghi ngờ, hỏi: “Người là ai?”

Phương Tri Hành bình tĩnh trả lời: “Tại hạ là khách khanh Lục Hư tông, Phương Tri Hành.”

“Lục Hư tông?”

Nam tử khôi ngô lạnh lùng nhíu mày, quát lên hỏi: “Người của Lục Hư tông chạy đến Cẩm Khu của Cực Âm tông ta làm gì?”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Điều này không liên quan đến người.”

“To gan!”

Nam tử khôi ngô vươn tay ra.

Tay phải lượn lơ khí trắng khô héo, huyết quản thô to dị

thường giống như cánh tay của người lớn tuổi vậy.

Bàn tay khô khốc chộp về phía yết hầu của Phương Tri Hành với tốc độ cực nhanh.

Phương Tri Hành chẳng thèm ngó tới, đột nhiên giơ chân lên điểm về phía trước.

Bịch!

Nam tử khôì ngô bay ngược ra ngoài, trước ngực có thêm một vết chân.

Sau một khắc, hấn ngã ầm trên mặt đất, trượt xa mười mấy mét, lại đứng lên cây lớn mới dừng lại.

“Oc!”

Nam tử khôì ngô lật người, đột nhiên há miệng phun ra ngụm máu sền sệt, một lúc lâu sau mới chậm rãi tỉnh táo lại.

“Hừ, chỉ là một Ngũ Cầm cảnh cũng dám táo bạo đến vậy?”

Trên mặt của Phương Tri Hành lộ ra vẻ khinh thường, chuyển sang Đồng Nam, hỏi: “Người không sao chứ?”

Đồng Nam bò dậy, phủi bụi trên người, lắc đầu nói: “Không có gì đáng ngại, người vào trong đi, hiện tại người cứ sử dụng động Âm Sát, 3 ngày sau ta sẽ đến đón người.”

“Được, đa tạ.”

Phương Tri Hành móc ra một tờ kim phiếu đưa cho Đồng Nam.

Đồng Nam chần chờ rồi lặng lẽ nhận kim phiếu, xách theo đèn lồng trở về bằng đường cũ.

Không lâu sau, nam tử khôì ngô bò dậy, che ngực, vẻ mặt đầy

đau đớn, cúi đầu, bước nhanh rời đi, ngay cả cái rắm cũng không dám thả.

Phượng Tri Hành tự bước xuống bậc thang, tiến vào khoảng hơn 50 mét mới đến điểm cuối.

Quả nhiên phía dưới là một mộ thất.

Quy mô của mộ thất rất lớn, lớn như sân bóng rổ vậy.

Trên mặt đất toàn là xương cốt của nhân loại, phủ dày mấy tầng.

Cứ như người chết ở nơi này không có 8000, cũng có 5000.

Sau khi Phượng Tri Hành tiến vào mộ thất, cảm giác đầu tiên không phải là khiếp người mà là rét lạnh.

Nhiệt độ ở nơi này rất thấp, khoảng âm 20 độ, khiến hàng lông mày của cậu nhanh chóng ngưng kết một lớp sương.

Cậu phóng mắt nhìn đi, ở vị trí trung tâm xương cốt bao bọc thành hình có một quan tài xương trắng.

Quan tài xương trắng cũng là do xương cốt của nhân loại hợp lại mà thành, nhưng lại không có nắp.

Chương 675: Thích Khách (1)

“Nơi này quả thật là Âm Sát Chi Địa cực tốt.”

Phương Tri Hành thích ứng với nhiệt độ thấp rất nhanh, cậu cảm ứng cẩn thận, có thể rõ ràng cảm nhận được khí tức âm sát khởi động không thôi ở xung quanh.

Cậu không chần chờ nữa mà đi đến phía trước quan tài xương trắng, nằm vào trong.

Chỉ một thoáng, từng tia Âm Sát Chi Khí ập đến, không ngừng tràn mạnh vào trong cơ thể của cậu.

...

Nam tử khôi ngô bước trong rừng cây, thở hổn hển, còn không ngừng xoa nắn ngực.

Không lâu sau, hắn gặp phải 2 thanh niên, là một cặp song sinh.

“Chắc, đây không phải là Vương sư huynh à?” Một thanh niên mặt dài trong số đó lên tiếng chào hỏi.

Nam tử khôi ngô quay đầu đáp lại: “Cao sư đệ, là các người à.”

Thanh niên mặt dài nhìn mặt mà nói chuyện, kinh ngạc nói: “Vương sư huynh, sao huynh bị thương rồi?”

Bóng dáng khôi ngô tên là Vương Kim Hùng nghe hỏi vậy, nhất thời giận không có chỗ phát tiết.

“Ông đây bị một cao thủ của Lục Hư tông đánh, mịa nó, đúng

là đen đui!”

Vẻ mặt của Vương Kim Hùng phiền muộn, cắn răng, cảm xúc phần hận bộc lộ trong lời nói.

Cặp song sinh liếc nhìn nhau.

Cao thủ Lục Hư tông đâu ra vậy?

Vương Kim Hùng giải thích: “Trước đây ta nắm lấy cơ hội hầu hạ Trang trưởng lão, mặc cho nữ nhân già đấy tùy ý bồi bổ ta mấy ngày, lúc này mới có được quyền sử dụng động Lục Hào Âm Sát.

Chưa từng nghĩ ta mới ở đấy 2 ngày, đã bị Đổ trưởng lão chỉ lệnh đuổi ra ngoài.”

Thanh niên mặt dài tỉnh ngộ ra, tức giận bất bình nói: “Đổ trưởng lão cũng xấu quá đi, những nam đệ tử chúng ta được dùng như lô đỉnh, mỗi ngày đều sống khổ không thể tả thì thôi đi, không ngờ còn bị bà ta ức hiếp.”

Người song sinh còn lại hét lên: “Vương sư huynh, huynh mau đi tìm Trang trưởng lão cáo trạng, Đổ trưởng lão không kiêng nể ai bắt nạt huynh như vậy, chẳng phải là vả mặt của Trang trưởng lão à?”

“Hừ, không cần các người nói, ta cũng sẽ đi tìm Trang trưởng lão tố cáo.”

Vương Kim Hùng lạnh lùng nói: “Từ sau khi lão tông chủ thoái ẩn, Thánh Nữ vào chỗ, chỉ tiếc lai lịch của Thánh Nữ còn thấp, quyền lớn của Cực Âm tông ta đều nằm trong tay của Trang trưởng lão và Đổ trưởng lão, hai người họ không thuận mắt nhau, thế như nước với lửa.

Lần này Đổ trưởng lão chủ động dừng chuyện, Trang trưởng lão tất nhiên sẽ không bỏ qua đâu.”

Hắn càng nói càng có tự tin.

Thanh niên mặt dài vội vàng nói: “Đúng đúng, chứ đừng nói đến lần này là Đỗ trưởng lão tự ý cho người của Lục Hư tông sử dụng động Lục Hào Âm Sát, cánh tay hướng ra ngoài, không được lòng người.”

Vương Kim Hùng thấy có lý, tầng này thì hắn không ngờ đến, lặng lẽ cười nói: “Các người cứ xem đi, ta sẽ quay về làm âm ĩ lớn cho coi.”

Hắn dứt lời, chạy như điên về phía lối vào của Cẩm Khu.

Cặp song sinh nhìn nhau rồi cùng xoay người chạy về phía khác.

2 người họ đi đến động Lục Hào Âm Sát, quỳ một chân trên đất nói: “Tông chủ, thuộc hạ có chuyện gấp cần bẩm báo.”

Sau một lúc lâu, một âm thanh yếu đuối truyền đến: “Vào trong nói chuyện đi.”

Cặp song sinh vui mừng, nhanh chóng bước xuống bậc thang, vào trong mộ thất.

Lúc này, trên quan tài xương trắng cực lớn có một nữ tử áo trắng khoanh chân ngồi, đưa lưng ra bên ngoài.

Mái tóc cô ta dài như thác nước, chỉ với bóng lưng đã cho người ta cảm giác mơ màng vô hạn.

Thanh niên mặt dài quỳ trên mặt đất, dập đầu nói: “Bẩm báo tông chủ, vừa rồi bọn ta đã gặp Vương Kim Hùng...”

Hắn kể lại chuyện vừa trải qua, nói đến văng cả nước bọt.

Sau khi nghe xong, nữ tử áo trắng không mảy may động đậy nói: “Bổn tọa biết rồi, các người lui xuống đi.”

Cặp song sinh không khỏi thất vọng, bọn họ vốn cho rằng bản thân làm như vậy nhất định sẽ được tông chủ ban thưởng.

Lúc này, nữ tử áo trắng lại nói: “Đỗ trưởng lão và Trang trưởng lão chẳng những là nguyên lão của Cực Âm tông ta, mà còn là tiền bối của bốn tọa, có ơn nuôi dưỡng và dạy bảo bốn tọa. Các người tuyệt đối đừng học theo Vương Kim Hùng đấy, kết cục của hắn chắc chắn sẽ rất thảm.”

“Đệ tử không dám, đệ tử biết sai rồi!”

Hô hấp của cặp song sinh ngưng trệ, rung động rất sâu, vội vàng dập đầu thỉnh tội.

“Lùi xuống đi, bốn tọa sẽ xem như các người chưa từng đến đây.”

Nữ tử áo trắng phất nhẹ tay.

Cặp song sinh như được đại xá, lau mồ hôi lạnh rồi chạy ra ngoài.

...

Nhoáng cái trôi qua 3 ngày, gió êm sóng lặng.

[1, Tiến đến Âm Sát Chi Địa, ngủ say 3 ngày trở lên (Đã hoàn thành.)]

Phương Tri Hành ngồi dậy khỏi quan tài xương trắng, khoe miệng nhếch lên, tâm trạng vô cùng sung sướng.

“Ừm, chỉ thiếu điều kiện 3 thôi.”

Trên mặt của Phương Tri Hành hiện ra vẻ mong chờ.

Chỉ cần cậu quay về Lục Hư tông, thông qua Âm Dương Hòa Hợp, làm tăng tư chất thì có thể thăng cấp đến Cửu Ngưu cảnh

đỉnh phong.

“Nếu ta có thực lực Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, cho dù không thể đi ngang ở Đam Châu cũng có đủ năng lực tự bảo vệ bản thân, tới lui tự nhiên.”

Chương 676: Thích Khách (2)

Phượng Tri Hành hít sâu, tâm trạng không khỏi kích động.

Cùng nhau đi tới, cẩn thận.

Lúc này, cuối cùng cũng có được tí hy vọng.

Phượng Tri Hành bò ra khỏi quan tài xương trắng, thông dong bước ra bên ngoài.

Vừa nhìn, thấy bên ngoài vắng vẻ tĩnh mịch, cỗ mộ đựng đưa không ngừng ở trong gió.

Đồng Nam vẫn chưa đến.

Phượng Tri Hành cũng không vội, cậu đứng trước bia mộ kiên nhẫn chờ đợi.

Vù vù!

Không bao lâu sau, một cơn gió lạnh thổi đến, thổi qua phần mộ này, nhấc lên bụi mù mông lung.

Xa xa xuất hiện một ngọn đèn đang dần đi đến.

Phượng Tri Hành nhìn chăm chú, người đến là Đồng Nam.

Hắn xách theo đèn lồng, vẫn là khuôn mặt chết, không có bất kỳ biểu cảm nào.

Phượng Tri Hành cười nói: “Đồng Nam, người đến rồi.”

Đồng Nam không nói gì, chỉ xoay người đi về.

Phương Tri Hành cũng không để ý, tự đi theo.

Bọn họ xuyên thẳng qua rừng cây, bất giác đã đi khoảng nửa canh giờ.

Phương Tri Hành nhìn xung quanh mình, nhìn kỹ thì chân mày hơi nhíu lại, cậu dừng bước hỏi: “Đồng Nam, lần trước chúng ta chưa đi qua nơi này?”

Đồng Nam vẫn không mở miệng, bước chân cứng ngắc đi lên phía trước.

Phương Tri Hành đuổi lên, chắn ngay trước mặt Đồng Nam, quát lên: “Người là ai?”

Đồng Nam hốt hoảng lùi về phía sau, đặt móng lên mặt đất, đèn lồng cũng rơi xuống.

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, bóp lấy cổ của Đồng Nam, kiểm tra tử mỷ rồi vươn tay vuốt mặt của hắn.

Lập tức, da mặt của Đồng Nam xuất hiện nếp gấp.

Phương Tri Hành giật mình, lột lớp da mặt đó xuống, để lộ ra một khuôn mặt xa lạ.

Mặt mũi của thiếu niên này có 7 8 phần tương tự với Đồng Nam, cộng thêm mặt nạ da người trên khuôn mặt sau khi ngưng trang thành Đồng Nam thì độ tương tự cực cao.

Phương Tri Hành hết lần này tới lần khác chưa quen thuộc Đồng Nam nên không phát giác ra dị thường ngay từ lúc đầu.

Cậu tức giận nói: “Rốt cuộc người là ai?”

Thiếu niên xa lạ mở miệng kêu “ô ô” không ngừng.

Phương Tri Hành nhìn vào trong miệng của hắn, hô hấp không

khỏi ngừng lại.

Không có đầu lưỡi!

Đầu lưỡi của thiếu niên xa lạ bị người ta cắt bỏ rồi!

Phương Tri Hành buông hẳn ra, trầm giọng nói: “Nghe cho kỹ, nếu người muốn sống thì hãy dẫn ta ra khỏi Cấm Khu, hiểu chưa?”

“A ô ô!”

Thiếu niên xa lạ giơ 2 tay lên, khua tay múa chân, đột nhiên ngã trên mặt đất, co quắp kịch liệt.

Mũi của hắn chảy ra máu, máu chảy như suối.

“Ọc!”

Hắn phun ra một ngụm máu, ánh sáng trong mắt dần ảm đạm xuống.

Khóe miệng của Phương Tri Hành co giật.

Thiếu niên xa lạ đã bị hạ độc, đến lúc này vừa hay phát độc bỏ mình.

Phương Tri Hành đứng lên, nhìn quanh bốn phương tám hướng.

Mọi thứ quanh mình đều là tối tăm mờ mịt, trông không xa lắm.

Cậu nhật đèn lồng lên, điểm mũi chân, nhảy lên một cái cây lớn.

Phương Tri Hành giơ đèn lồng lên chiếu ra xung quanh, đèn lồng lắc lư qua lại, hy vọng có người chú ý đến.

Nhưng đợi một lúc đều không ai xuất hiện.

“Xem ra chỉ có thể tự trở về thôi.”

Phương Tri Hành nhắm mắt lại, cẩn thận nhớ lại tuyến đường mà cậu và thiếu niên xa lạ đã đi qua.

Sau đó cậu nhanh chóng dập tắt suy nghĩ này.

2 người họ đi nửa tiếng, vòng vo ở trong rừng cây, tuyến đường quá phức tạp.

Dù là như thế, Phương Tri Hành vẫn hạ quyết tâm phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Có người sắp xếp thiếu niên xa lạ cải trang thành Đồng Nam, dẫn dắt cậu đến nơi này, không biết là có mưu đồ gì.

Nhưng mặc kệ thế nào, chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Nếu không, không cần phải cắt bỏ đầu lưỡi của thiếu niên xa lạ, còn hạ độc giết chết hẳn.

“Nơi này không thích hợp ở lại lâu.”

Phương Tri Hành đáp xuống đất, tìm đường lúc đi đến, có thể đi được bao xa thì đi bấy xa.

Nhưng vẫn chưa đi được xa...

Phương Tri Hành không khỏi nhú chặt lông mày, dừng bước lại.

“Chậc, vừa nãy ta và thiếu niên xa lạ rõ ràng là đến từ phương hướng này mà, đường đâu rồi?”

Phương Tri Hành nhìn dưới chân toàn là lá rụng, con đường mòn lúc đến đã biến mất một cách quỷ dị.

“Là ta đi nhằm đường à?”

Hồ hấp của Phương Tri Hành ngừng lại, thận trọng lùi về phía sau, dự định đi lại lần nữa.

Phù!

Đột nhiên một cơn gió lạnh mãnh liệt thổi đến.

Rừng cây lay động theo, cành lá xào xào.

Lá rụng trên mặt đất cuốn lên, bay lên giữa không trung, xoáy vào.

Bụi mù cuồn cuộn tràn ngập khắp nơi khiến Phương Tri Hành phải nheo mắt lại.

Đội cơn gió này qua đi thì cậu cảm giác hàn ý xung quanh nhanh chóng dâng lên, hơi trong miệng biến thành màu trắng, trên y phục và lông mi cấp tốc ngưng đọng thành một tầng băng sương.

Phương Tri Hành nghi ngờ, ma xui quỷ khiến nghiêng đầu nhìn về phía phía bên phải thì thấy có một bộ xương khô trắng.

Đó là hài cốt của nhân loại, xương cốt cường tráng thô to, cao ít nhất khoảng 2 mét.

Phương Tri Hành liếc nhìn bộ xương khô, trái lại không quá để ý.

Dù sao, sau khi cậu đi đến Cẩm Khu Cực Âm đã nhìn thấy rất nhiều xương trắng, sớm chết lạng rồi.

Chương 677: Pháp Chú (1)

Nhưng khoảnh khắc cậu chuyển mắt, xoay mạnh người lại.

“Chắc?”

Cả người của Phương Tri Hành căng thẳng, vừa nãy quét mắt nhìn qua hình như đã nhìn thấy đầu lâu hơi động đậy.

“Bộ xương khô có thể động đậy à?”

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, nắm lấy chiếc lá rụng, ném ra ngoài.

Từng chiếc lá rụng khô héo cọt kéo thẳng hóa thành ám khí bao bọc sức mạnh khiếp người tập kích về phía bộ xương khô.

Bịch bịch bịch!

Lá rụng như kiếm đâm lên trên thân của bộ xương khô, âm thanh mãnh liệt như kim loại tấn công, tia lửa văng khắp nơi.

“Xương cốt cứng ghê!” Phương Tri Hành nhíu mày lại, hơi kinh ngạc.

Tuy vừa nãy cậu chỉ dùng 10 vạn cân sức mạnh ném ra lá rụng, nhưng sức công kích lại không yếu, đủ để khiến một Ngũ Cầm cảnh luống cuống tay chân.

Di cốt của người thường chết tất nhiên sẽ đứt đoạn toàn thân, hóa thành cặn bã dưới sự công kích của lá rụng.

Nhưng bộ xương khô này cứng rắn dị thường, lá rụng đánh lên trên thân nó chỉ để lại vết trắng nhàn nhạt.

Một giây sau!

Bộ xương khô nghiêng mạnh đầu, 2 hốc mắt trống rỗng, đột nhiên chuyển hướng về phía Phương Tri Hành.

Đồng tử của Phương Tri Hành co rút lại, cảm giác như bản thân bị tầm mắt lợi hại mà rét lạnh nhìn chằm.

Sau đó, bộ xương khô chậm rãi đứng lên, động tác trôi chảy giống như một võ giả huấn luyện nghiêm chỉnh.

Nó nhìn chằm chằm vào Phương Tri Hành, đột nhiên nói tiếng người: “Tại sao người lại muốn quấy rầy ta yên giấc?”

Phương Tri Hành nghe vậy, biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng đặc sắc.

Hay lắm!

Bộ xương khô lại có thể mở miệng nói chuyện?

Phương Tri Hành hỏi ngược lại: “Người là ai?”

Bộ xương khô nói: “Sinh lão bệnh tử, số mệnh con người, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác lại là ta chết đi, nhưng người vẫn còn sống?”

Nó bước từng bước về phía Phương Tri Hành, càng đi càng nhanh, miệng hét lớn: “Không ai có thể quấy rầy người chết yên giấc.”

Đến gần, móng vuốt xương trắng chộp về phía trước.

Chỉ một thoáng, lượng lớn khí tức màu trắng phun ra từ lòng bàn tay của nó.

Khí tức màu trắng ngưng tụ thành một chùm, khuếch tán ra xung quanh, cuốn lấy hàn ý khiếp người.

Bóng dáng của Phương Tri Hành nhoáng lên, cấp tốc lùi lại.

Chỉ thấy chỗ mà khí tức màu trắng xẹt qua, ngừng kết thành một bức tường băng, nhấc lên lá rụng và bụi bặm, bị kết đông ở giữa không trung.

“Ồ, đây là Sát Âm Chi Khí đúng không.”

Phương Tri Hành chớp mắt, tấm tắc nói: “Không ngờ một bộ xương khô cũng biết võ công!”

Cậu điểm mũi chân, nhanh chóng lướt thân lao ra, lấn đến gần bên phải của bộ xương khô.

Cậu nắm bảo đao Đồ Long trong tay, chém ra!

Soạt!

Lưỡi đao xẹt qua cổ của bộ xương khô khiến chiếc đầu lâu cực lớn bay đi.

Đầu lâu rơi xuống đất, lăn cuồn cuộn về phía trước.

Phương Tri Hành đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu nhìn lại.

Nửa thân dưới của bộ xương khô vẫn có thể động đậy, đang chạy về phía đầu lâu của nó, hai cánh tay vươn về phía trước, rõ ràng là muốn nhặt đầu lên, gắn lên lần nữa.

“Hừ!” Phương Tri Hành đâu tha cho nó được, cậu giơ chân lên chà đạp!

Bịch!

Đầu lâu trong nháy mắt bị phá tan, chia năm xẻ bảy.

Nửa thân dưới của bộ xương khô chạy mấy bước thì ngã

xuống, té trên mặt đất.

Rầm rầm rầm!

Khung xương rơi lả tả, hoàn toàn không còn động tĩnh.

Phương Tri Hành ngửi thấy một luồng khí tức mục nát đậm đặc tràn ngập ra từ trên thân của bộ xương khô rơi lả tả.

“Trò này được xem là gì chứ, sinh vật tử linh à?”

Phương Tri Hành chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Cẩm Khu Cực Âm đúng là vượt quá mức bình thường.

Ngay lúc cậu miên man bất định thì bốn phía đột nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

Phương Tri Hành giật mình, nhắc chân kiễng đèn lồng, đá cao lên.

Đèn lồng treo ở trên cành cây, chiếu sáng xung quanh.

Phương Tri Hành nhìn quanh, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Từng bộ xương khô đang tụ lại từ bốn phương tám hướng, vây quanh cậu.

Bộ xương khô nhiều vô số, số lượng nhiều đến khó đánh giá được.

Bọn nó tiến lại gần, đồng thanh lên:

“Người quấy rầy bọn ta yên giấc không chết tử tế được!”

Sắc mặt của Phương Tri Hành âm trầm, cậu nhắc bảo đao Đồ Long lên giết qua đó.

Ào ào ào ào!

Mặc cho bộ xương khô cứng rắn, nhưng vẫn không địch lại sự sắc bén của bảo đao cấp 3.

Phương Tri Hành liên tiếp chém hơn 10 bộ xương khô, sau đó cậu điểm mũi chân, bật khỏi mặt đất, đáp lên trên cây.

Phán đoán đơn giản, thực lực của những bộ xương khô này từ Nhất Cầm cảnh đến Ngũ Cầm cảnh.

Phương Tri Hành có thể dễ dàng giết chết bọn nó.

Vấn đề là số lượng của bọn nó quá nhiều.

Hơn nữa, bộ xương khô còn không có máu thịt.

Phương Tri Hành chưa bao giờ e ngại, cậu giết càng nhiều thì càng mạnh.

Nhưng khi đối mặt với những bộ xương khô cổ quái này, đã hoàn toàn đánh mất ưu thế lớn nhất của cậu.

Thời gian lâu dài chỉ sẽ hao tổn từng chút một.

Càng quan trọng hơn là bộ xương khô thuộc về sinh vật tử linh, điều này có nghĩa là rất khó giết chết bọn nó.

Chương 678: Pháp Chú (2)

Phương Tri Hành phải tập trung sức mạnh, một kích phá hủy đầu lâu của bọn nó.

Hoặc là cậu phải chém đứt đầu trước, lại giẫm nát, mới xem là giết chết một cái.

Nhưng đối mặt với sự vây công của đám xương khô, Phương Tri Hành vẫn không kịp giẫm nát đầu bộ xương khô bị chém đứt.

Vì vậy, chỉ cần bộ xương khô bị chặt đứt đầu, nhất đầu của mình lên đặt trên cổ là có thể lần nữa công kích cậu.

Trong khoảnh khắc, hàng trăm hàng nghìn bộ xương khô vây chặt lấy cái cây lớn, sau đó bọn nó dùng cả tay chân leo lên linh hoạt như vượn.

Da mặt của Phương Tri Hành căng lại, thả người nhảy xuống, lòng bàn chân giẫm lên đỉnh đầu của một bộ xương khô, sau đó bắn cao lên, phiêu đảng ra xa.

Luận thân pháp và tốc độ thì cậu vẫn có lòng tin.

Mà đầu của bộ xương khô bị giẫm một cước vỡ nát, như dưa hấu rớt xuống đất nổ tung vậy.

Lên xuống mấy lần, cậu đã giết ra ngoài từ vòng vây của đại quân xương khô.

“Nhân loại đáng buồn, nguyện cho người từ nay về sau không có đau khổ, không có đau thương.”

Đột nhiên một tiếng nỉ non đột ngột vang lên.

Ánh mắt của Phương Tri Hành sáng lên, cậu thấy một bộ xương khô mặc áo đen rách rưới lảo lếu bước ra khỏi rừng cây, ngấn ở trên con đường phía trước.

“Cút!”

Phương Tri Hành không thèm để ý đến bộ xương khô áo đen, lòng bàn chân đột nhiên nổ tung, lướt thân đi với tốc độ cực nhanh.

Nào ngờ bộ xương khô mặc áo đen giậm chân, đột nhiên trượt lên.

Lòng bàn chân của nó bắn ra hàn khí, ngưỡng kết ra một quỹ đạo trượt băng, trượt nhanh về phía trước, nhanh như gió, không thể tưởng tượng nổi.

Phương Tri Hành cạn lời, cậu tăng tốc mấy lần liên tiếp đều không cách nào vượt bỏ bộ xương khô mặc áo đen.

Khoảng cách của song phương không ngừng gần hơn.

Đáng sợ hơn là cho dù Phương Tri Hành đột phá vòng vây phía nào, luôn gặp được lượng lớn bộ xương khô kỳ quái từng vòng vây chặn đánh, hình thành thế thập diện mai phục.

Phương Tri Hành nhìn thấy tình hình này, bước chân dừng lại, toàn thân tăng vọt ngay tức khắc.

Trong chớp mắt, cậu biến thành một người khổng lồ cao 8 mét, phía sau còn có 6 xúc tu máu.

“Muốn chết!”

6 xúc tu máu giơ lên cao, đột nhiên đập mạnh xuống mặt đất.

Ầm ùng ùng!

Mặt đất chấn động kịch liệt, từng cái cây lớn đều đổ nghiêng.

Thiên la Bạo Sát Kinh kinh khủng cuốn đến bốn phương tám hướng, mỗi một kích đều có 70-80 vạn cân sức mạnh.

Chỉ một thoáng, mấy trăm bộ xương khô đều nổ tung, nát thành bột mịn.

Bộ xương khô mặc áo đen cũng bị đánh bay ra ngoài, treo ngược trên cành cây, chọc rách y phục.

Sau nháy mắt, bộ xương khô mặc áo đen lật người nhảy xuống, đang ở giữa không trung thì khung xương đã tăng vọt.

Xoẹt xẹt!

Áo đen rách ra, hóa thành vô số mảnh nhỏ tung bay.

Chỉ thấy đầu lâu của nó mọc ra răng nanh, phần mặt không ngừng kéo ra phía trước, thành linh biến thành một con sói.

Thân thể nó vẫn duy trì đường nét hình người, dưới sườn mọc ra 2 cánh tay bằng xương khô.

Lúc bộ xương khô mặc áo đen đáp xuống đất thì nó đã biến thành một quái vật 4 tay đầu sói hình người cao 6 mét.

“Phù!”

Bộ xương khô đầu sói ngẩng đầu lên, phun ra khói trắng rất dài, quanh thân ngưng kết một vòng băng sương.

4 cánh tay xương khô của nó vươn rộng ra, hàn khí ngưng tụ kết băng, đập nện ra 4 thanh đại kiếm hàn băng với tốc độ mắt thường có thể thấy.

“Sống là một loại đau khổ, người vẫn là nên yên giấc cùng bọn ta!”

Dưới chân của bộ xương khô đầu sói nổ tung, xông đến nhanh như chớp.

Vừa nhảy lên, nhìn từ trên cao xuống.

“Cực Âm kiếm pháp!”

4 thanh đại kiếm hàn băng đan xen cuồng vũ, chém ra một mảng kiếm ảnh loạn như mưa, đổ ập bao trùm xuống mặt đất.

Kiểm ảnh mới xuất hiện đã mang theo hàn ý khiếp người, kiếm khí mênh mông trút xuống như thủy triều.

Phượng Tri Hành bị rét lạnh bao bọc, ngoài thân kết xuất một tầng băng sương, huyết dịch trong cơ thể như ngưng kết lại.

Kiểm khí Cực Âm, kiếm ý hàn băng!

Cả người cậu có loại cảm giác muốn hóa thành tượng băng.

“Ừm, thú vị.”

Trong mắt của Phượng Tri Hành thiêu đốt chiến ý, nhanh chóng vận chuyển Thiên La Hóa Huyết Công, huyết khí khổng lồ bộc phát ra ngoài, độ ẩm của cơ thể nhanh chóng tăng lên.

Băng sương tan rã ngay lập tức!

Dường như đồng thời, kiếm ảnh chém từ trên xuống.

Phượng Tri Hành không chần chờ, cậu vung 6 xúc tu máu lên đồng thời quét qua đó.

Bịch!

Bộ xương khô đầu sói gặp phải đòn nặng, chột bay xéo ra ngoài, đụng ngã một mảng cây lớn.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành phi thẳng lên, vung xúc tu máu đánh nát bộ xương tụ lại qua đây, đi đến trước mặt bộ xương khô đầu sói.

Cậu thò ra 6 xúc tu máu, cuốn lên, buộc chặt lấy 6 chi của bộ xương khô đầu sói.

Sau đó, 6 xúc tu máu giơ lên không trung, lại nện mạnh xuống đất.

Bịch!

Bộ xương khô đầu sói ngã xuống đất, đập trúng đám xương khô, vang lên một trận.

Không biết bao nhiêu bộ xương khô bị nện vỡ nát rồi.

Chương 679: Âm Thi Lão Nhân

Phường Tri Hành thao tác nhiều lần, khống chế bộ xương khô đầu sói làm vũ khí, quét ngang mấy bộ xương khô quanh mình, nhanh chóng dọn dẹp tạo ra mảng đất trống.

Bộ xương khô đầu sói gãy giữa điên cuồng, phóng ra hàn khí cực âm rót vào xúc tu máu.

Phường Tri Hành đầu thể tha cho nó được, trên xúc tu máu nhanh chóng mọc ra một tầng ngọc lân, tăng ngay hiệu quả phòng lạnh.

Giằng co như vậy một lúc!

Răng rắc!

Tiếng vang như thủy tinh nghiền nát vang lên, bộ xương lâu đầu sói nổ tung, hóa thành đồng xương vụn.

Phường Tri Hành thở phào nhẹ nhõm, tu vi của bộ xương khô đầu sói này bội thực mà chết chỉ có Cửu Ngưu cảnh trung kỳ.

Nhưng nơi này là Cấm Khu Cực Âm, người ta chẳng những có ưu thế sân nhà, còn có ưu thế chủng tộc kỳ quái nữa.

“Thu!”

Phường Tri Hành giơ tay lên lướt qua mặt đất.

Chỉ một thoáng, xương vụn đầy đất hóa thành tro bụi tiêu tán trong gió.

Nhưng không đợi cậu nghỉ ngơi một lúc thì xung quanh nhanh

chóng tu tập một lượng lớn bộ xương khô.

Hết cách, Phương Tri Hành không thể lần nữa tiến hành chém giết, vừa đánh vừa đi, tìm kiếm lối ra.

Nhưng không bao lâu sau!

“Chỉ có tử vong mới là cứu rỗi thật sự!”

Đột nhiên, lại có một bộ xương khô mặc áo đen bất thành linh đâm nghiêng ra.

“Lại một tên đến nữa!”

Khỏe miệng của Phương Tri Hành dường như nứt ra, sát ý trên mặt vô cùng thâm trầm.

Khung xương toàn thân bộ xương khô mặc áo đen tăng vọt, phần đầu như rắn, thân thể thì kéo dài ra.

Trong chớp mắt, nó biến thành một con rắn lớn xương trắng thân dài hơn 30 mét, toàn thân lượn lờ khí trắng.

Phương Tri Hành ra tay cực nhanh, 2 xúc tu máu cùng quẩn lên, siết chặt 2 khúc của rắn lớn xương trắng.

Đúng lúc này, một bóng trắng từ trên trời giáng xuống, đáp lên trên đầu của rắn lớn xương trắng.

2 mắt của Phương Tri Hành khẽ híp lại, chỉ thấy bóng trắng vươn lòng bàn tay ra, dùng xu thế nhanh như chớp vỗ lên đầu của rắn lớn xương trắng.

Đùng!

Toàn thân của rắn lớn xương trắng cứng đờ, mỗi một khung xương đều kết băng, nhanh chóng biến thành tượng băng, không thể động đậy được.

“Buông ra!”

Một tiếng kêu khê truyền đến.

Phương Tri Hành không chần chờ, cậu nhanh chóng buông răn lớn xương trắng ra, lùi lại, kéo ra khoảng cách.

Sau một khắc!

Răn lớn xương trắng ngã trên mặt đất, toàn bộ khung xương vỡ vụn hóa thành bột phấn, chết không toàn thây.

Bóng trắng phiêu nhiên đáp xuống đất, rõ ràng là một nữ tử mặc áo trắng.

Phương Tri Hành tập trung nhìn, nữ tử có dung mạo tuyệt đẹp, đồng tử trong suốt phát sáng, chỉ một góc nghiêng đã phát họa ra phong tình vạn chủng của nhân gian.

“Tôn giá là Phương khách khanh của Lục Hư tông?” Nữ tử từ từ mở miệng, giọng nói linh hoạt kỳ ảo.

Phương Tri Hành đáp lại: “Chính là tại hạ, xin hỏi cô nương là?”

Nữ tử trả lời: “Ta là thị nữ thiếp thân của tông chủ Cực Âm, tên là ‘Nguyệt Tố’.”

Phương Tri Hành nhíu mày, không khỏi kinh ngạc nói: “Một thị nữ như cô đã có tu vi Cửu Ngưu cảnh?”

Nguyệt Tố không đổi sắc mặt, giải thích rõ ràng: “Ta là thị nữ của lão tông chủ, bà ấy đối đãi với ta như người nhà mình, dạy ta võ công, cho nên tuy ta là thị nữ nhưng tu vi không kém.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nói: “Cô nương liếc mắt là có thể nhận ra ta, chẳng lẽ cô biết ta lâm vào nguy hiểm?”

Nguyệt Tố đáp lại: “Không, ta vừa hay đi ngang qua gần đây, nghe thấy tiếng đánh nhau, lúc này mới qua xem xem.”

Phương Tri Hành hỏi ngay: “Nguyệt Tố cô nương, cô biết đây là nơi nào không?”

Nguyệt Tố trả lời: “Nơi người đang đứng tên là ‘Dã Lâm Tử’, thuộc khu vực tuyệt cảnh của Cấm Khu Cực Âm, nguy hiểm cực độ, người tự ý xông vào thường là cứu tử nhất sinh.”

Phương Tri Hành thầm nghĩ quả nhiên, đáy mắt bắn ra tia rét lạnh.

Thấy vẻ mặt Phương Tri Hành lạnh lùng, trên người lờ mờ bốc lên sát khí.

Ánh mắt Nguyệt Tố chợt loé, không khỏi hỏi: “Phương khách khanh, sao người đến rừng hoang thế?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, mở miệng nói đại khái sự việc trải qua một lần.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Nguyệt Tố khẽ biến, không nhịn được hỏi: “Trước đó Phương khách khanh có kết thù với người nào đó của Cực Âm tông ta không?”

“Trước đó khẳng định không có.”

Phương Tri Hành khẳng định trả lời. Cậu hơi im lặng lại bổ sung nói: “Nếu phải nói có thì có thể là Vương Kim Hùng kia.

Động Lục Hào Âm Sát mà ta sử dụng, trước đó hắn đang dùng, hắn cực kỳ không tình nguyện giao ra.”

Nguyệt Tố hiểu rõ, trầm ngâm nói: “Vương Kim Hùng đó lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, hắn có khả năng làm ra hành vi trả thù.

Nếu việc này thật sự là hắn gây nên, hắn dám can đảm hại

khách quý như thế, tất nhiên sẽ gặp phải nghiêm trị.”

Phương Tri Hành chớp mắt, người hại hẳn thật sự là Vương Kim Hùng à?

“Thao túng một thiếu niên không lười giả mạo đồng nam, còn hạ độc từ sớm, hơn nữa canh chuẩn thời gian phát độc...”

Tính cách của Vương Kim Hùng đó táo bạo bất thường, vui buồn thể hiện ra mặt không giống như là một người có đầu óc, chết do có dũng vô mưu.

Chương 680: Hiện ra (1)

Chính là một tên ngu xuẩn, theo lý thuyết, có lẽ không nghĩ ra bố cục kín đáo như thế.

Trong lòng Phương Tri Hành bốc lên, nhìn quanh lại thấy có lượng lớn bộ xương khô tụ lại.

Thấy tình hình như vậy, Phương Tri Hành mở miệng nói: “Trước mặt kệ những điều này, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

Cậu nhìn về phía Nguyệt Tố, chờ đợi cô dẫn mình rời khỏi.

Nhưng mà, Nguyệt Tố cũng triển khai tư thế chiến đấu, một dáng vẻ phải chiến đấu tới cùng.

Phương Tri Hành nhíu mày, hỏi: “Nguyệt Tố cô nương, cô có biết làm sao rời khỏi nơi này không?”

Mặt Nguyệt Tố lộ vẻ ngượng ngịu, lắc đầu nói: “Nếu là ban ngày, rời khỏi rừng hoang rất dễ dàng, nhưng hiện tại là ban đêm, muốn rời khỏi rừng hoang dường như không có khả năng.”

“Ban đêm?”

Phương Tri Hành bỗng nhiên giật mình.

Cũng phải.

Ba ngày trước, khi cậu và Phạm Chính Luân đi đến Cực Âm tông, có lẽ là thời điểm nào đó của buổi chiều.

Đến khi cậu tiến vào Cấm Khu Cực Âm, đi đến động Lục Hào

Âm Sát, có thể đã gần chạm vạng thậm chí vào đêm.

Dùng điều này loại suy, tính thời gian, hiện tại giờ này khẳng định là đêm tối.

Chẳng qua, ánh sáng của Cẩm Khu Cực Âm u ám, người ở trong rừng cây là đêm vĩnh viễn, căn bản không phân biệt rõ ràng ban ngày và đêm tối.

Phương Tri Hành vội vàng hỏi: “Không có cách nào rời khỏi rừng hoang vào ban đêm à?”

Nguyệt Tố gật đầu, thở dài: “Sau khi rừng hoang vào đêm, toàn bộ đường nhỏ trong rừng biến mất không thấy, người bị nhốt ở trong đó, chẳng những không có đường đi còn có thể lọt vào tập kích vô cùng vô tận của xương khô.”

Phương Tri Hành ghé mắt nói: “Những bộ xương khô này giết không hết à?”

Nguyệt Tố liền nói: “Đúng vậy, xương khô chỉ càng giết càng nhiều, cuồn cuộn không dứt.”

Phương Tri Hành không khỏi hít ngược một luồng khí lạnh, trầm ngâm nói: “Cô có thể hiểu biết chi tiết như vậy, xem ra trước đó nhất định có người sống đi ra khỏi rừng hoang, đúng không?”

Khóe miệng Nguyệt Tố cong lên một tia bất đắc dĩ, cười khổ nói: “Đúng vậy, người đó chính là sư phụ ta. Bà ấy miễn cưỡng chống đỡ một đêm, thẳng đến hừng đông, đường nhỏ một lần nữa hiện ra, lúc này mới thoát khỏi rừng hoang.”

Phương Tri Hành hoàn toàn cạn lời, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ chúng ta phải ở trong này chém giết một đêm à?”

Nguyệt Tố gật đầu nói: “Trừ điều đó ra, không còn cách khác.”

Nghe xong lời này, Phương Tri Hành nhất thời dấy lên nghi ngờ, chất vấn nói: “Nếu như thế, tại sao cô còn muốn tiến vào rừng hoang?”

Nguyệt Tố trực tiếp trả lời: “Vấn đề này, ta từng trả lời với người. Ta chỉ là đứng lúc đi ngang qua phụ cận, nghe được tiếng đánh nhau, cho rằng có người bị nhốt trong rừng hoang liền đến đây cứu.”

Phương Tri Hành bán tín bán nghi, nếu Nguyệt Tố không nói dối, vậy cô thật sự là một người tốt có gan xả mình cứu người.

Hai người không nói gì nữa, ăn ý giao phía sau lưng cho đối phương, đón đánh bộ xương khô tập kích.

Nhưng mà Phương Tri Hành trước sau vẫn duy trì một tia cảnh giác, 6 xúc tu huyết sắc đánh ra 5 cái, giữ một cái lại bên người để phòng bất trắc.

Hai người kè vai chiến đấu, nhiều lần tụ lại bộ xương khô.

[Chém giết sinh mạng cùng cấp bậc + 1...]

Mỗi khi Phương Tri Hành giết chết một bộ xương khô hắc y, giao diện hệ thống sẽ lấp lóe ánh sáng bất cứ lúc nào.

Điều này đại biểu cậu đang hoàn thành nhiệm vụ nào đó.

Nói thật, Phương Tri Hành đồng thời tu luyện 5 môn công pháp Hóa Yêu, điều kiện cần hoàn thành cộng lại hơn 15 cái.

Ví dụ, [Điều kiện để Thiên La Hoá Huyết Công tăng thứ tư trở thành max cấp:

1. Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc 36 cái (chưa hoàn thành)

2. Chứng kiến 1 Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong tử vong. (Đã hoàn

thành.)

3. Tiếp tục tăng lên tư chất, phương pháp tự do (chưa hoàn thành)

4. Vượt qua 1 cấp 4 Cấm Khu (chưa hoàn thành)

5. 10 vạn cân thịt dị thú cấp 4 hoặc 4 vạn 8 ngàn miếng Nhục Đan thượng phẩm cấp 4 (chưa hoàn thành)]

Điều kiện 1 cần giết chết sinh mạng cùng cấp bậc.

Tuy bộ xương khô hắc y thuộc phạm trù sinh vật tử linh nhưng được hệ thống phán định là sinh mạng cùng cấp bậc.

Phương Tri Hành tự nhiên mừng rỡ, ít nhất bản thân không phải đang làm công cốc.

“Phượng khách khanh, tạm nghỉ ngơi một chút.”

Không biết qua bao lâu, Nguyệt Tố đột nhiên mở miệng.

Lúc này cô đổ mồ hôi đầm đìa, hơi thở khá nặng nề.

Phượng Tri Hành cũng thở dốc, đáp: “Cô nương mời nói.”

Nguyệt Tố nhìn quanh bốn phía nói: “Phần lớn những bộ xương khô là dưới Ngũ Cầm cảnh, tuy không uy hiếp đến chúng ta nhưng vì giết chết chúng nó sẽ hao phí không ít thể lực của chúng ta.

Ngoài ra, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện mấy bộ xương khô hắc y, đều có thực lực Cửu Ngưu cảnh, chúng ta chiến đấu với chúng nó, thể năng tiêu hao càng dữ dội hơn.

Cứ tiếp tục như thế, chỉ sợ chúng ta không chống đỡ nổi đến hừng đông đã kiệt sức mà chết.”

Phương Tri Hành hỏi: “Cô có ý kiến gì hay không?”

Chương 681: Hiện ra (2)

Nguyệt Tố liền nói: “Người và ta thay phiên giết địch, mỗi người kiên trì một tiếng thế nào?”

Phương Tri Hành không thể làm gì khác liền nói: “Cô đi nghỉ ngơi đi, để ta đánh trước.”

“Không!”

Nguyệt Tố đáp: “Trước khi ta đến, người đã chém giết hồi lâu, thể lực tiêu hao lớn hơn, người nghỉ ngơi trước đi.”

Phương Tri Hành hơi chần chờ rồi gật đầu nói: “Được, mong cô nương cẩn thận.”

Dứt lời, cậu đi đến một gốc cây đại thụ, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Nguyệt Tố chặn trước người cậu, đón đánh một đám xương khô.

Không thể không thừa nhận, chiêu pháp của cô biến hoá kỳ lạ, lực sát âm mà lòng bàn tay phun ra vô cùng đáng sợ, giống như hàn băng chân khí, đông lạnh từng bộ xương khô hóa thành băng điều, vừa chạm nhẹ sẽ vỡ thành vụn băng.

Phương Tri Hành nghỉ ngơi nửa giờ, thể năng dần dần khôi phục 7 – 8 phần, cậu mở to mắt, cẩn thận quan sát Nguyệt Tố.

“Thực lực của cô ta không tệ, mạnh hơn Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ một tầng nhưng còn chưa đạt tới Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.”

Trong lòng Phương Tri Hành làm một phán đoán thô sơ giản

lược.

Đương nhiên, cậu chưa từng tự mình thử đến tột lực sát âm lợi hại cỡ nào nên không thể đánh giá cụ thể chiến lực thực tế của Nguyệt Tố.

Nhưng chỉ từ tốc độ mà Nguyệt Tố đánh chết bộ xương khô là trên cậu!

Nhoáng cái đã đến giờ.

“Nguyệt Tố cô nương, cô nghỉ ngơi đi.”

Phương Tri Hành đứng lên, thân hình nhoáng cái đã đi tới bên cạnh Nguyệt Tố.

“Được, làm phiền rồi.”

Nguyệt Tố thở hồng hộc, mồ hôi ướt đầm váy trắng.

Cô rất nhanh lui về dưới đại thụ, bắt đầu vận công điều tức.

Phương Tri Hành thở ra một hơi, chuyên tâm đánh chết bộ xương khô.

Lần này, kinh nghiệm chiến đấu trước đó mà cậu tổng kết, không sử dụng Thiên La Hoá Huyết Công nữa, ngược lại sử dụng Ngọc Lâm Phá.

Trong 5 môn võ công Hóa Yêu mà cậu nắm giữ, mỗi loại có một đặc điểm riêng.

Huyết Âm Ma Dao, đao uy cực kỳ hung hãn nhưng tiêu hao vô cùng dữ dội, không thích hợp đánh lâu dài.

Bách Độc Thần Công và Lục Hư Huyền Công, hiệu quả không quá lý tưởng để công kích bộ xương khô.

Tuy Thiên La Hoá Huyết Công công phòng gồm nhiều mặt nhưng nếu không bổ sung huyết dịch, tiêu hao cũng không thua Huyết Âm Ma Dao bao nhiêu.

Ngược lại là Ngọc Lâm Phá môn võ công hệ Huyền Quy này, trọng phòng ngự, sức bền kéo dài, về phần lực công kích không đủ thuận diện, đương nhiên có thể lợi dụng bảo đao Đồ Long để bù lại.

Vì thế, thân hình Phương Tri Hành nhanh chóng tăng lên 5m, toàn thân bao trùm một tầng ngọc lâm, trong tay cậu cầm bảo đao Đồ Long, thi triển Thiết Trúc Thần Dao Quyết, rất nhanh đánh chết một đám xương khô.

Cứ như vậy, tốc độ giết địch cũng cực nhanh, chặn thế công hết đợt này đến đợt khác của đám xương khô.

Bất giác, một tiếng rất nhanh lại tới.

Nguyệt Tố lần nữa ra sân, Phương Tri Hành nghỉ ngơi.

Hai người như thế thay phiên lần 2, lần 3, lần 4...

Đến lần thứ 10!

Phương Tri Hành đang nghỉ ngơi, Nguyệt Tố đang đánh chết bộ xương khô.

Bỗng nhiên, dị biến đột nhiên xảy ra!

Đại địa chợt chấn động giống như động đất, kịch liệt xóc nảy.

“Làm sao vậy?”

Phương Tri Hành bò dậy, kinh ngạc không thôi.

Nguyệt Tố cũng chau mày, không rõ chuyện gì.

Phóng mắt nhìn lại, tất cả bộ xương khô xung quanh đã ngừng tiến công, lần lượt lui về phía sau, biến mất trong bóng đêm.

Cách đó không xa, bụi mù cuộn cuộn đánh tới, bên kia giống như có thứ gì.

Nguyệt Tố lấy ra một cây thối lửa từ trong ngực, sau khi châm thì quăng qua.

Vù ~

Cây thối lửa xẹt qua khu rừng, xua tan bóng đêm.

Sau đó, bụp một cái!

Cây thối lửa đụng vào cái gì, bắn trở về, rơi xuống đất.

Phương Tri Hành tập trung nhìn, đồng tử không khỏi co rút lại.

Chỉ nhìn thấy một cánh cửa đá cao cao đột ngột mọc lên từ mặt đất, đứng vững trước cây thối lửa.

Nguyệt Tố biến sắc, thốt lên: “Cửa đá đâu ra vậy? Chỗ này trước đó không có gì mới phải, đúng không?”

Phương Tri Hành chần chờ, hỏi: “Muốn qua xem không?”

Nguyệt Tố chần chờ rồi gật đầu nói: “Được.”

Cô cẩn thận đi qua, trước sau vận sức chờ phát động, toàn bộ tinh thần đề phòng.

Phương Tri Hành cũng như thế.

Hai người rất nhanh đi tới ngoài cửa đá 3 trượng, dựa vào ánh lửa cẩn thận đánh giá.

Độ rộng của cửa đá khoảng 10m, tạo thành từ hai cánh.

Trên cánh cửa bên trái kia khắc một đồ đằng mặt trời.

Tương ứng trên cánh cửa bên phải khắc một đồ đằng mặt trăng.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, rõ ràng phát hiện độ cao của cửa đá không thể đo lường, giống như thẳng chọc trời, vào trong đêm tối.

“Cao quá...”

Nguyệt Tố cũng chú ý tới cửa đá dường như cao lớn vô hạn.

Phương Tri Hành không nhịn được hỏi: “Trong rừng hoang chưa bao giờ có người gặp qua cánh cửa đá này à?”

Nguyệt Tố lắc đầu nói: “Nếu có, với địa vị của ta ở Cực Âm tông không thể không biết.”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, nhặt một đoạn xương gãy trên mặt đất lên, đột nhiên phát lực ném ra.

Vù!

Đoạn xương nhanh chóng bay ra, đập vào trong cửa đá.

Chỉ một thoáng, ông!

Cửa đá chấn động, rung rơi lượng lớn tro bụi.

“Ồ, phía dưới có chữ viết!”

Chương 682: Xuất Kích (1)

Nguyệt Tố đột nhiên nâng ngón tay chỉ vào phần chân của cửa đá, chỗ cách mặt đất khoảng 1m.

Khi tro bụi bong ra từng mảng, lộ ra hai hàng văn tự.

“Quy tắc một: Chỉ có đánh chết đủ số lượng xương khô, cửa này mới có thể hiện ra.”

“Quy tắc hai: Chỉ có nam nhân chạm vào mặt trời, nữ nhân chạm vào mặt trăng, cửa mới có thể mở ra.”

Phương Tri Hành đọc xong, không khỏi tỉnh ngộ.

Cậu và Nguyệt Tố bận rộn mười mấy tiếng, giết rất nhiều bộ xương khô, trong lúc vô tình kích hoạt cơ quan nào đó, dẫn đến cửa đá này xuất hiện.

Nguyệt Tố giằng co, sắc mặt biến đổi, hít sâu nói: “Ta biết cửa đá này là gì, thì ra là ‘cánh cửa Cẩm Khu?’”

Phương Tri Hành trừng mắt nói: “Cái gì là cánh cửa Cẩm Khu?”

Nguyệt Tố trả lời: “Truyền thuyết ở trong từng Cẩm Khu đều có một cánh cửa thậm chí nhiều cánh cửa Cẩm Khu, chúng nó bình thường che giấu ở chỗ sâu trong Cẩm Khu, không cho người ngoài biết, nhưng dưới thời gian hoặc điều kiện đặc biệt nào đó, cánh cửa Cẩm Khu sẽ vô cớ hiện ra.”

Phương Tri Hành nghe đến nhú mày, hỏi: “Phía sau cửa có cái gì?”

Nguyệt Tố liền nói: “Sư phụ ta từng nói cho ta biết, mấu chốt từ Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong đột phá đến Bách Ngưu cảnh ở ngay phía sau cánh cửa Cẩm Khu, nhưng lão nhân gia của bà thẳng đến chết đi cũng không có cơ hội tìm được một cánh cửa Cẩm Khu.”

Phương Tri Hành vừa nghe lời này, đáy mắt nhất thời bắn ra một tia sáng, chặc chặc nói: “Theo sư phụ cô nói, phía sau cánh cửa ắt hẳn là có cơ duyên to lớn.”

Nguyệt Tố chần chờ, hỏi: “Chúng ta có cần vào cửa xem thử không?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Hiện tại thể xác và tinh thần của chúng ta đều kiệt sức, thể năng còn không đến một nửa bình thường, mạo muội tiến vào cánh cửa này, lỡ như gặp phải nguy hiểm, phải làm sao tự bảo vệ mình?”

Nguyệt Tố nghĩ lại thì thấy cũng đúng, bản thân cô cũng không có tự tin quá lớn.

Phương Tri Hành nghiêm túc nhìn quy tắc hai, bỗng nhiên lại nói: “Nếu chúng ta chỉ mở cửa, không đi vào, cô cảm thấy được không?”

Nguyệt Tố nhất thời giật mình, đáp: “Đứng ở ngoài cửa quan sát một chút, cũng không phải không thể.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, chợt đi lên trước.

Phương Tri Hành nâng tay đặt lên đồ đằng mặt trời, cùng lúc đó Nguyệt Tố cũng ấn vào đồ đằng mặt trăng.

Ầm két ~

Cửa đá lần nữa chấn động, từ chính giữa nứt ra một khe hở, sau đó khe hở chậm rãi mở rộng.

Két két két!

Theo cửa đá từng chút mở ra, trong thế giới vang lên tiếng bánh răng chuyển động.

Phương Tri Hành và Nguyệt Tố buông tay ra, đi tới chính giữa cửa đá, xuyên qua khe hở nhìn vào.

Ánh vào mi mắt chính là một mảnh tối đen.

Phương Tri Hành thấy vậy, một cước đá bay cây thối lửa.

Lập tức, cây thối lửa chọt xuyên qua khe hở, tiến vào trong cửa đá.

Phương Tri Hành và Nguyệt Tố gần như đồng thời tập trung tầm mắt!

Hai người kìm lòng không đậu ngừng hô hấp, da đầu run lên.

Hình ảnh phía sau cửa đá không cách nào miêu tả, dường như là một hành lang, nhưng hành lang này giống như ruột của nhân loại, tạo thành từ vô số máu thịt.

Máu thịt mơ hồ lơ mơ còn đang nhúc nhích.

Tình cảnh này khiến Phương Tri Hành không khỏi nhớ tới những người bị cậu thi triển Thiên Sát Chưởng đánh nổ tung.

Máu thịt của bọn họ nổ tung, văng đầy đất, mảnh nhỏ cơ quan ở trong một khoảng thời gian còn có thể duy trì đập.

Máu thịt trong hành lang phía sau cánh cửa chính là đáng sợ như vậy.

Quá rợn người!

Đột nhiên, cửa đá ngừng mở ra, lại chậm rãi đóng lại.

Xem ra, trước khi cửa đá hoàn toàn mở ra, Phương Tri Hành và Nguyệt Tố không thể buông tay ra, phải luôn ấn trên đồ đằng nhật nguyệt.

Phương Tri Hành và Nguyệt Tố chợt ý thức được cái gì, đồng thời di chuyển bước chân đến trước đồ đằng, nâng tay ấn vào.

Vù vù ~

Thình lình, một trận âm phong thổi tới...

Ánh lửa chợt tắt, bóng tối vô tận giống như thủy triều lao đến.

Phương Tri Hành chỉ cảm thấy trên tay trống rỗng, không ấn được cái gì.

Không bao lâu, Nguyệt Tố lại châm một cây thối lửa, xua tan bóng tối.

Hai người tập trung nhìn vào, cửa đá lại biến mất không thấy.

“Mé, cơ hội chỉ có một lần à?”

Trong lòng Phương Tri Hành không khỏi hối hận.

Hai người bận rộn một đêm, liều chết liều sống, suýt chút nữa mở một bảo rương.

Đáng tiếc bởi vì nhất thời do dự, cảm giác cứ như vậy bỏ lỡ một cơ duyên to lớn.

Nhưng mà cho dù bắt đầu lại, Phương Tri Hành vẫn sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Thận trọng nên có, một chút cũng không thể thiếu.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Nguyệt Tố cũng hiện lên một tia tiếc nuối, nhẹ giọng thở dài: “Không sao, dù sao chúng ta đã biết

cách mở ra cánh cửa Cấm Khu, lần sau lại đến.”

Phương Tri Hành cười mà không nói.

Cậu không phải người của Cực m tông, chỉ sợ không có lần sau.

Cơ duyên to lớn dựa vào cái gì để một người ngoài thơm lây?

Người của Cực m tông cũng không phải đồ ngốc, tuyệt đối sẽ không để cậu tham dự.

Chương 683: Xuất Kích (2)

Mới vừa nghĩ đến đây, giao diện hệ thống bỗng nhiên lấp lóe ánh sáng.

[4. Vượt qua 1 Cấm Khu cấp 4 (Đã hoàn thành.)]

“Ừm???”

Phượng Tri Hành sửng sờ tại chỗ, vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Từ từ, không đúng!

Ta không làm gì hết nha, sao lại tính là vượt qua một Cấm Khu cấp 4?

“Chẳng lẽ chỉ cần ta phát hiện cánh cửa Cấm Khu đã xem như là vượt qua?”

Trong lòng Phượng Tri Hành lơ mờ ngộ ra.

“Phượng khách khanh, người xem!”

Đúng lúc này, Nguyệt Tố đột nhiên nâng ngón tay lên chỉ cách đó không xa, trong ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Phượng Tri Hành nghiêng đầu nhìn lại, một con đường nhỏ không biết hiện lên ra từ khi nào, lan tràn về phía xa xa.

Cậu ngửa đầu nhìn quanh, cảm giác trong rừng có ánh sáng le lói.

Trời đã hừng sáng, một ngày mới đã đến.

Phương Tri Hành thầm thở phào, một đêm này cuối cùng đã vượt qua.

Nếu là một mình cậu, thật sự chưa chắc chống đỡ được.

“Nguyệt Tố cô nương, ơn cứu mạng, suốt đời khó quên.”

Phương Tri Hành từ hoài nghi đến tin tưởng, Nguyệt Tố thật sự là có lòng tốt.

Nguyệt Tố liền nói: “Không cần khách sáo như thế, dù sao Phương khách khanh cũng là khách quý của Cực Âm tông ta, ta cứu người là chuyện đương nhiên, hy vọng người đừng trách tội bọn ta chiêu đãi không chu toàn mới phải.”

Phương Tri Hành cười trừ, xoay người nói: “Chúng ta ra ngoài trước đi.”

“Được!”

Nguyệt Tố đầu tiên là điểm mũi chân, nhảy lên đại thụ, đưa mắt nhìn quanh.

Rất nhanh, cô nhẹ nhàng đáp xuống, cười nói: “Ta tìm được đường ra ngoài rồi, mời bên này.”

Cô đi trước dẫn đường, Phương Tri Hành nhắm mắt theo đuôi.

Hai người đi trong rừng giống như tản bộ.

Càng đi về phía trước, ánh mặt trời càng sáng ngời.

Đang đi tới, hai người gần như đồng thời dừng bước, biểu cảm trở nên lạnh lùng.

Nguyệt Tố chau mày, quát lạnh nói: “Chư vị đừng giấu đầu lòi đuôi, xuất hiện đi!”

Vừa dứt lời, trong rừng vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

Từng bóng dáng đi ra từ sau cây, số lượng vượt qua 20 người!

Người dẫn đầu là một lão phu nhân mặc đạo bào màu tím.

Bên cạnh bà còn có vài nam tử vạm vỡ, có một người đứng sừng vai với bà.

Người đó đầu báo mắt vòng, không giận tự uy, trên người mặc quần áo cẩm bào màu vàng, cả người nạm vàng mang ngọc, phú quý bức người cho người ta cảm giác tài đại khí thô.

Tầm mắt của Nguyệt Tố đảo qua mọi người, trầm thấp nói: “Trang trưởng lão, bà dẫn theo người của gia tộc Công Tây mai phục ở đây là muốn làm gì?”

Phương Tri Hành vừa nghe đến dòng họ “Công Tây” này, không khỏi nhướng mày.

Cậu biết 4 đại môn phiệt ở Đam Châu, môn phiệt lớn mạnh nhất đó là thị tộc Công Tây!

Nhân khẩu của gia tộc này rất đông, cao thủ như mây, sản xuất nhiều mỹ nữ.

Thị tộc Công Tây gả mỹ nữ nhà mình vào 4 đại môn phiệt, liên hôn với bọn họ, từ đó đạt được ích lợi và địa vị rất lớn.

Phạm Chính Luân từng nhắc tới, thị tộc Công Tây lấy sắc mưu quyền, nuôi dưỡng lượng lớn mỹ nữ thân thể duyên dáng, tất cả đều là vưu vật nhân gian, tặng cho thế lực khắp nơi làm lễ vật.

Ngay cả vị thế tử điện hạ kia cũng cưới hai mỹ nữ của thị tộc Công Tây làm tiểu thiếp.

Phương Tri Hành không ngờ, cậu ở trong Cực Âm tông Cẩm Khu lại có thể gặp được người của thị tộc Công Tây.

Lão phu nhân đầy sát ý, cười lạnh nói: “Nguyệt Tố, ta đã sớm cảnh cáo người, người không nên đi tham thứ không thuộc về người.”

Nguyệt Tố nghiêm trang trả lời: “Ta vốn là một cô nhi, hai bàn tay trắng, tất cả mọi thứ mà ta sở hữu đều là lão tông chủ ban cho ta.

Trang trưởng lão, hiện tại bà đang nghi ngờ ta, hay là đang nghi ngờ phán đoán của lão tông chủ?”

“Hừ, miệng lưỡi sắc bén!”

Trang trưởng lão cười u ám nói: “Lão tông chủ đã chết, ngài ấy không che chở được người nữa, hiện tại Cực Âm tông do ta làm đương gia.”

Nguyệt Tố lạnh giọng nói: “Bà cấu kết thị tộc Công Tây, giết ta thì sao? Đồ trưởng lão là người đầu tiên không phục bà, trên dưới Cực Âm tông cũng sẽ không phục bà!”

“Ha ha ha!”

Trang trưởng lão không khỏi ngửa đầu cười to: “Nhãi con, người quá ngây thơ rồi! Sách sử đều là người thắng viết ra, sách sử của ta là viết như vậy.

Con tiện nhân Đỗ Đạo Anh kia cấu kết với người của Lục Hư tông mưu hại người, mà ta đây đau khổ báo thù cho người, tự tay giết Đỗ Đạo Anh và người của Lục Hư tông, người cảm thấy thế nào?”

Hồ hấp Nguyệt Tố ngưng trệ, biểu cảm chấn động.

Lúc này, Phương Tri Hành mở miệng hỏi: “Tối hôm qua chính là bà phái người dẫn ta vào trong rừng hoang?”

Trang trưởng lão gật đầu nói: “Đúng thì sao? Kế hoạch của ta vốn là để người chết trong rừng hoang, đồng thời ta giết chết Nguyệt Tố giá họa cho người lại không đoán được Nguyệt Tố chạy vào rừng hoang cứu người.”

Bà đắc ý cười nói: “Nhưng mà như vậy rất tốt, hai người các người khổ chiến một đêm, hiện tại sớm mỗi một không chịu nổi nữa, còn có thể làm gì?”

Nguyệt Tố nghe vậy, sắc mặt khó coi.

Da mặt Phương Tri Hành cũng căng chặt, ánh mắt càng không ngừng lấp loé.

Chương 684: Sát Kê (1)

Nam tử cầm bào màu vàng thấy thế, nhìn chăm chăm Nguyệt Tố, xoa hai tay nói: “Ra tay đi, miễn cho đêm dài lắm mộng.”

Trang trưởng lão cười nói: “Vậy làm phiền gia chủ Công Tây rồi, Nguyệt Tố sẽ để lại cho ngài hưởng dụng, sau khi ả ta thả bỏ cho ngài

+ i thì giết ả ta là được.”

Nam tử cầm bào màu vàng liếm đầu lưỡi, mặt lộ vẻ dâm tà, lạnh giọng nói: “Nguyệt Tố, ta từng nhiều lần cho cô cơ hội, đáng tiếc cô không muốn hiến thân cho ta, hiện tại ta chỉ phải lấy ra hạ sách, bá vương miễn cưỡng lên cung, mùi vị cũng được lắm.”

Nguyệt Tố hít ngược một luồng khí lạnh, nắm tay nắm chặt, các đốt ngón tay trắng bệch, kêu răng rắc.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy Phương Tri Hành thấp giọng nói: “Trong Cẩm Khu, có nơi nào có thể trốn không?”

Nguyệt Tố khẽ động lòng liền nói: “Có.”

“Được!”

Toàn thân Phương Tri Hành đột nhiên tăng vọt, mọc ra 6 xúc tu huyết sắc.

Tiếp theo, trên xúc tu huyết sắc hiện lên một tầng ngọc lân!

Phần trên của xúc tu huyết sắc quấn lấy bảo đao Đồ Long.

Khoảnh khắc sau đó, mặt ngoài của bảo đao Đồ Long quanh

quần 4 loại khí tức, trên lưỡi đao chảy ra nọc độc màu xanh biếc.

Lúc này, Phương Tri Hành bộc phát toàn bộ sức mạnh!

“Thị Huyết Phân Quang Trảm!”

Xúc tu huyết sắc vung bảo đao Đồ Long, cắt về phía trước ra một ánh đao hình cung.

Ầm ầm ầm ~

Không khí chấn động, sát ý tràn ngập!

Ánh đao hình cung bắn ra, một phân thành hai, hai chia làm bốn.

Trong chớp mắt, mấy trăm ánh đao giống như thiên nữ rải hoa cuồng loạn đan xen, chậm rãi chém về phía đám người Trang trưởng lão.

Chỗ ánh đao xẹt qua, đại thụ gãy đổ, mặt đất trơn nhẵn như gương, bị ô nhiễm thành màu xanh biếc.

4 luồng khí tức theo đó tràn ra, khuếch tán trong rừng cây.

Huyết Hư, Khí Hư, Thận Hư, Tỳ Hư!

Khí tức 4 màu bao phủ tràn ngập, làm suy yếu sức mạnh của mỗi người.

“Cẩn thận!”

Sắc mặt đám người Trang trưởng lão đại biến, ai nấy đều thi triển năng lực của mình, vội vàng chống đỡ ánh đao tập kích.

Bọn họ hoảng sợ phát hiện, một sát chiêu này của Phương Tri Hành không thể khinh thường, lời mờ có uy thế của Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.

Nếu không phải ánh đao của cậu là công kích phân tán dẫn đến sức mạnh của mỗi một ánh đao yếu bớt rất nhiều.

Bằng không, nếu chỉ nhằm vào người nào đó, bất kỳ kẻ nào ở hiện trường đều sẽ cực kỳ thiệt thòi.

Một lát qua đi, một trận âm phong thổi tới, thổi tan bụi mù cuồn cuộn.

Đám người Trang trưởng lão, gia chủ Công Tây một lần nữa hiện thân, nhìn quanh thì nhất thời biến sắc.

Thị tộc Công Tây vì bảo đảm lần này hành động không có sơ sót, điều động 20 cao thủ Cửu Ngưu cảnh bao gồm gia chủ.

Cộng thêm 6 tâm phúc bên phía Trang trưởng lão.

Đội hình có thể nói cực kỳ lớn mạnh!

Tuyệt đối không ngờ...

Phương Tri Hành chỉ là một lần ra tay đã khiến trên người hơn 10 Cửu Ngưu cảnh bị thương.

“Ủa, bọn họ đâu?”

Gia chủ Công Tây quay đầu nhìn, Phương Tri Hành và Nguyệt Tố sớm bỏ trốn mất dạng, không có bóng dáng.

“Đừng hoảng loạn!”

Sắc mặt Trang trưởng lão u ám, trấn định nói: “Tất cả người trong Cẩm Khu đều là tai mắt của ta, rất nhanh có thể tìm được hai người bọn họ.”

Tiếp theo bà liếc mắt nhìn nữ tử trung niên.

“Giao cho ta đi, sư phụ!”

Nữ tử trung niên nhanh chóng hóa yêu, lại mọc ra một đầu chó, dán trên mặt đất ngửi tới ngửi lui.

Rất nhanh, ả ngửi được cái gì, nhanh chóng chạy thẳng về phía trước.

Mọi người tranh thủ đuổi theo.

...

Phương Tri Hành nhanh chóng bỏ chạy theo Nguyệt Tố, sau khi rẽ 7 – 8 lần, rời khỏi rừng hoang.

Lại qua một lúc, hai người đi tới trước một phần mộ.

Nguyệt Tố lập tức đi vào trước một mộ bia.

Phương Tri Hành xem xét, trên mộ bia rõ ràng viết:

“Mộ của tông chủ đời thứ 12 Ninh Đạo Chi.”

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Nơi này là mộ của sư phụ cô à?”

Nguyệt Tố gật đầu nói: “Ừm, trước khi chết sư phụ ta từng dự đoán được tình huống này, làm một vài chuẩn bị cho ta.”

Cô vòng ra phía sau phần mộ, đẩy lá cây lộn xộn ra, nâng tay nhắc một tấm cỏ lên, phía dưới lộ ra một hành lang.

“Tiến vào.”

Nguyệt Tố ý bảo Phương Tri Hành tiến vào trước.

Phương Tri Hành không có bất kỳ chần chừ, thi triển sức cốt, thông dong chui vào hành lang.

Sau khi Nguyệt Tố làm một vài che giấu cũng nhảy xuống.

Hai người theo hành lang đi vào trong.

Rất nhanh, bọn họ đi tới trong một mộ thất.

Cấu tạo của mộ thất cực kỳ giống động Lục Hào Âm Sát, trên mặt đất phủ kín hài cốt, vị trí trung tâm bày một quan tài chất lượng rất mới.

Nguyệt Tố khởi động cơ quan, cửa đá nặng nề rơi xuống, phong kín mộ thất.

Cô vỗ tay nói: “Cho dù bọn họ phát hiện nơi này, nếu muốn phá cánh cửa này, cũng cần phí rất nhiều tinh lực, đến lúc đó chắc là chúng ta có thể khôi phục lại.”

Phương Tri Hành khoanh chân ngồi xuống, trầm ngâm không nói.

Nguyệt Tố thấy thế, mặt lộ vẻ xin lỗi nói: “Phượng khách khanh, thật xin lỗi, tông môn bất hạnh, xuất hiện phản đồ cuốn người vào.”

Chương 685: Sát Kê (2)

Phương Tri Hành ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Nếu thể năng của hai chúng ta khôi phục, người cảm thấy chúng ta có bao nhiêu phần trăm cơ hội chạy trốn?”

Sắc mặt Nguyệt Tố không khỏi nghiêm trọng, thở dài: “Tu vi Trang trưởng lão không kém gì ta, hơn nữa bà ta cầm bảo vật trấn phái, binh khí cấp 4 ‘Sát Âm chùy’.

Vị gia chủ công tây Công Tây Hùng kia, thực lực càng mạnh hơn, Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, trong tay phỏng chừng cũng có một binh khí cấp 4, hơn nữa bọn họ còn có hơn 20 cao thủ Cửu Ngưu cảnh hiệp trợ...”

Nói đến đây, giọng nói của cô nhỏ dần, ý tứ không nói cũng hiểu.

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm nói: “Chúng ta phải gia tăng thực lực, mới có hy vọng giết ra tầng tầng vòng vây.”

Nguyệt Tố trừng mắt nhìn, kinh ngạc nói: “Người có cách gia tăng thực lực trong khoảng thời gian ngắn?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Có là có, chẳng qua...”

Nguyệt Tố thấy vậy, không khỏi bật cười và nói: “Phương khách khanh, người và ta cũng coi như đã trải qua đồng sinh cộng tử, có lời gì không ngại cứ nói thẳng.”

Lúc này, Phương Tri Hành lộ vẻ nghiêm túc, từ tốn mở miệng: “Thực không dám giấu, lần này sở dĩ ta đến Cực Âm tông chính là vì nhằm vào Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong mà đến. Trước mắt, mọi

việc đều đã sẵn sàng, chỉ thiếu 1 điều kiện nữa là có thể bước 1 bước cuối cùng.

Nguyệt Tố tâm thần chấn động, cô nhìn ra được tuổi tác của Phương Tri Hành không lớn lắm, có lẽ còn nhỏ tuổi hơn cô nhưng người ta đã bước vào thời khắc quan trọng rồi.

Thiên phú cỡ này thật kinh người.

Cô sinh lòng hiếu kỳ, vội vàng hỏi: “Người còn cần điều kiện gì?”

Phương Tri Hành nghiêm túc nói rõ từng chữ: “Âm Dương Hòa Hợp vào ngày trăng tròn.”

“Cái gì cơ?!”

Nguyệt Tố khẽ giật mình, gương mặt tuyệt đẹp ửng đỏ, nổi giận nói: “Phương khách khanh, đùa như vậy không vui chút nào.”

Phương Tri Hành chân thành nói: “Ta không nói đùa, công pháp ta tu luyện cực kỳ đặc thù, cần ít nhất 10 lần Âm Dương Hòa Hợp, hơn nữa nhất định phải làm dưới đêm trăng tròn.”

Cậu ngửa đầu nhìn mái vòm mộ thất rồi thở dài: “Cho dù bây giờ cô đáp ứng Âm Dương Hòa Hợp cùng ta thì ở bên trong Cấm Khu tối tăm không ánh mặt trời này, chỉ sợ không có chút ý nghĩa nào.”

Nói xong, cậu lại lâm vào im lặng, mắt nhắm lại tự điều tức.

Ánh mắt Nguyệt Tố lấp lóe như có điều suy nghĩ.

Hồi lâu, cô đột nhiên hỏi: “Phương khách khanh, nếu người hoàn thành Âm Dương Hòa Hợp thì nắm chắc mấy phần người sẽ đột phá lên Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.”

Phương Tri Hành lập tức mở mắt, đáp lại chắc như đinh đóng

cột: “Ta tự tin 100%.”

Nguyệt Tố hơi mặc rồi nói khẽ: “Bên trong Cẩm Khu Cực Âm có 1 chỗ trống tròn chiếu sáng quanh năm.”

Phương Tri Hành nhếch đuôi lông mày, rửa tai lắng nghe.

Nguyệt Tố lại nhắm mắt, cố gắng bắt đầu điều tức.

Thấy thế, Phương Tri Hành nhếch miệng lộ ra nụ cười.

Chuyện Âm Dương Hòa Hợp có hy vọng rồi!

Trước khi kịp nhận ra thì khoảng 1 tiếng đã trôi qua.

Ầm!

Đột nhiên, cửa đá mộ thất bị hư hại nặng nề và hơi rung chuyển.

Bụi từ trên mái vòm rì rả rơi xuống.

Phương Tri Hành và Nguyệt Tố đồng thời mở mắt, nghiêng đầu nhìn về phía cửa đá.

“Nhóm Trang trưởng lão tìm tới rồi, đến thật nhanh!”

Nguyệt Tố khẽ than.

Phương Tri Hành hỏi: “Cô hồi phục thế nào rồi?”

Nguyệt Tố trả lời: “Gần hồi phục được 7 phần công lực.”

Phương Tri Hành khá hơn 1 chút nhưng tình hình cũng không mấy khả quan.

Chủ yếu là vì đêm qua 2 người bọn họ duy trì tác chiến và làm tiêu hao quá nhiều.

Đổi lại lúc bình thường, với thân thể trẻ trung của 2 người đã sớm khôi phục lại trạng thái đỉnh cao.

“Đi thôi.”

Nguyệt Tố dường như đã hạ quyết tâm gì đó, cô đứng dậy đi đến bên cạnh quan tài, mở 1 cửa ngăm ra và chui vào.

Phương Tri Hành đi theo.

Đằng sau cánh cửa ngăm là 1 lối đi bí mật chật hẹp, chỉ có thể thu nhỏ thân thể và bò đi.

Bọn họ 1 trước 1 sau bò được 200-300 mét, lúc này mới leo ra từ 1 ống cỏ hoang.

Phương Tri Hành hít thở bầu không khí tươi mới, lập tức nghe được từng tiếng nổ tung truyền đến từ phía sau.

Cậu quay đầu nhìn thì thấy bóng người nhốn nháo ngay phía trước phân mộ, bọn họ liên tục công kích cửa đá, định phá cửa đi vào.

“Cổng đá kia không dễ dàng bị công phá như vậy đâu, cứ để bọn họ bận bịu đi.”

Nguyệt Tố quay đầu rời đi, Phương Tri Hành lặng lẽ đuổi theo sau.

Hai người băng qua 1 vùng cỏ hoang bao la, tiếp đấy vượt qua cả 1 ngọn núi lớn hùng vĩ, lần nữa tiến vào 1 khu rừng sâu.

Nguyệt Tố đi dọc theo 1 lối mòn trong rừng, đi được 1 khoảng thời gian bằng 1 chén trà, cô đột nhiên ngừng lại.

Phương Tri Hành ngẩng đầu, đập vào mắt cậu là 1 hồ nước, rộng khoảng chừng ngàn mét.

Nước hồ đen nhánh trong suốt, đen như mực nước.

Phương Tri Hành phóng tầm mắt nhìn tới, rõ ràng nhìn thấy 1 vầng trắng tròn được phản chiếu trên mặt hồ.

Cậu khẽ giật mình, bỗng nhiên ngửa đầu lên nhìn trời.

Chương 686: Thế Đạo (1)

Quả nhiên!

Trên trời tối tăm mù mịt không có chút ánh sáng nào, lấy đâu ra ánh trăng?

Càng đừng nhắc đến bây giờ đang là ban ngày.

Nguyệt Tố giới thiệu: “Hồ này có tên là ‘hồ Ánh Nguyệt’, ý nghĩ như tên, trên mặt hồ phản chiếu ánh trăng tròn, cả ngày đều như thế, quanh năm không đổi.”

Phương Tri Hành cau mày nói: “Nhưng trên trời đâu có trăng sáng?”

Nguyệt Tố trầm ngâm nói: “Ta cũng từng hỏi lão tông chủ về vấn đề này, bà nói rằng trên trời có lẽ có mặt trăng, chỉ là chúng ta không nhìn thấy mà thôi.”

Phương Tri Hành nghe được cái hiểu cái không, cậu cũng không cách nào xác định trăng tròn trong hồ liệu có thể thỏa mãn điều kiện hay không.

Chỉ đành thử 1 lần thì mới biết được.

Phương Tri Hành nhìn Nguyệt Tố, nghiêm túc hỏi: “Việc này quan trọng, cô đã suy nghĩ kỹ càng chưa?”

Sắc mặt Nguyệt Tố đồ lạng, giọng điệu nhỏ nhưng rất kiên định: “Ta sẽ không hối hận.”

Phương Tri Hành vui mừng quá đổi, trút bỏ quần áo, tiến vào trong hồ nước thanh tẩy thân thể.

Nguyệt Tố đỏ bừng mặt mũi, chậm rãi cởi quần áo và đi vào trong nước.

Hai người cùng ngâm mình trong nước.

Cầu treo kéo lên, cửa thành mở rộng!

Nước hồ êm đềm bỗng dập dờn, sóng dậy âm âm, cuộn cuộn.

Từng gợn sóng nối tiếp nhau đập chùng, xung kích toàn bộ mặt hồ.

[3, Tăng tư chất vào ngày trăng tròn (1/10)]

Bỗng nhiên, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

Vừa xong 1 lần, Phương Tri Hành cảm thấy sảng khoái, tâm tình trong phút chốc cực vui vẻ.

“Tốt, lần nữa!”

Nước hồ càng thêm khuấy động, từng làn sóng nối tiếp nhau ve vuốt bờ hồ.

Thời gian trôi qua nhanh chóng!

Sau gần 4 tiếng!

Nương theo tiếng âm vang dội, cửa đá mộ thất nặng nề ngã đập trên mặt đất, chia 5 xẻ 7.

Bụi tung mù mịt.

Trang trưởng lão và Công Tây Hùng sánh vai nhau đứng ngoài cửa mộ thất.

“Ninh Nguyệt Tố, người đã hết đường trốn rồi.”

Trang trưởng lão hét về phía mộ thất tối tăm với khuôn mặt

già nua lạnh lùng.

Không có ai đáp lại.

Chỉ có tiếng vọng của bà đáp lại.

Công Tây Hùng đốt que lửa rồi cong ngón tay búng ra.

Phù~

Que lửa bay giữa không trung tiến thẳng về phía trước, toàn bộ mộ thất lập tức sáng lên.

Hai người nhìn thật kỹ, cảnh tượng khiến họ trợn tròn mắt.

Bên trong mộ thất trống rỗng, đâu có bóng người nào?

“Người đâu rồi?”

Trang trưởng lão sốt ruột, bỗng quay đầu hằm hằm nhìn đồ đệ của mình, chất vấn: “Chẳng phải người nói chắc như đinh đóng cột rằng Ninh Nguyệt Tố và Phương Tri Hành đã trốn vào trong mộ thất này cơ mà?”

Nữ tử trung niên cũng ngơ ngác, không thể nghĩ ra được gì, ả lần nữa biến thành đầu chó, liền nói: “Sư phụ bớt giận, để con nghĩ mùi lại.”

Ả tiến vào mộ thất, tìm mùi người tới người lui.

Không bao lâu, ả đứng trước quan tài, ngẩng đầu lên nói: “Sư phụ, mùi của bọn họ biến mất tại chỗ này.”

Trang trưởng lão bước nhanh, nhìn quanh 1 vòng, trầm ngâm nói: “Có khả năng bọn họ trốn vào trong quan tài.”

Vừa dứt lời, bà giơ tay lên, ngang nhiên chưởng mạnh lên quan tài.

Rầm cạch~

Quan tài lập tức nổ tung, chia 5 xẻ 7.

Một thi thể được bảo tồn khá tốt bay ra.

Trang trưởng lão đảo mắt nhìn quanh, phát hiện trong quan tài không hề giấu người, tức thì sững sờ tại chỗ.

Nữ tử đầu chó tắc lưỡi, kinh ngạc nói: “Không thể nào, rõ ràng mùi biến mất tại chỗ này, cái của của con không thể ngửi sai được.”

Ngược lại, Công Tây Hùng nghĩ ra điều gì đấy, nhắc nhở: “Phải chăng mộ thất này có cửa ngầm ư?”

Trang trưởng lão thay đổi sắc mặt, chợt cúi đầu nhìn rồi bước lên mặt đất đặt quan tài.

Đúng như dự đoán, bên dưới có âm thanh trống rỗng truyền đến.

“Phía dưới có mật đạo.”

Trang trưởng lão hít thật sâu, sắc mặt thay đổi nói: “Không ổn, có khả năng Ninh Nguyệt Tố và Phương Tri Hành đã sớm chạy khỏi nơi này, thậm chí là thoát khỏi Cẩm Khu Cực Âm rồi.”

Công Tây Hùng lắc đầu nói: “Không có khả năng, lối vào đều bị người của chúng ta canh phòng nghiêm ngặt, bọn họ không thể nào lặng lẽ chạy trốn khỏi đây được.”

Trang trưởng lão nghĩ lại thì thấy cũng đúng, nhanh chóng lấy lại tinh thần, phân phó nữ tử mặt chó: “Đồ nhi, mau theo dấu vết của bọn họ.”

Nữ tử mặt chó gỡ cửa ngầm ra và chui vào.

Một lát sau, ả quay trở lại, hô to: “Sư phụ, chỗ sâu trong mật đạo đã bị sập, nhất định là do bọn họ đã phá hủy.”

Trang trưởng lão phân tích: “Mật đạo không thể dài quá, lối ra nhất định ở gần phần mộ, có khả năng là ở phía sau phần mộ này.”

Nữ tử mặt chó gật đầu nói: “Được, vậy con ra ngoài ngửi mùi thử xem.”

Ả quay người chạy ra ngoài.

Trang trưởng lão chậm rãi đi theo ra ngoài, buồn bực nói: “Kế hoạch của chúng ta nghiêm mật như vậy, không ngờ rằng sự tình lại thay đổi bất ngờ.”

Công Tây Hùng cũng buồn bực mãi, căm hận nói: “Đều tại cái tên Phương Tri Hành kia đã làm hỏng đại sự của chúng ta.”

Nếu Phương Tri Hành không ngăn cản mạnh mẽ thì kế hoạch của bọn họ đã thành công từ lâu.

Ninh Nguyệt Tố sẽ rơi vào tay gã, bị gã chà đạp và hành hạ.

Chương 687: Thế Đạo (2)

Phương Tri Hành cũng sẽ bị giá họa là hung thủ.

Tất cả mọi người có thể đạt được điều mình muốn và có 1 tương lai tốt đẹp.

Nhưng không ngờ...

Khoảng nửa tiếng sau, nữ tử mặt chó bông nhiên hô to: “Ở đây, ta nghĩ thấy rồi!”

Đám người Trang trưởng lão lập tức giữ vững tinh thần.

Sau đó, bọn họ đi theo nữ tử mặt chó suốt chặng đường.

Có điều, Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt Tố đi vừa nhanh vừa vội nên khí tức lưu lại cực kỳ yếu ớt.

Dù khứu giác của nữ tử mặt chó rất ghê gớm nhưng hiệu suất truy tung vẫn thấp, vừa đi vừa dừng, tốc độ chậm như rùa bò.

[3, Đã hoàn thành tăng tư chất.]

[Đã hoàn thành điều kiện để đạt tới Lục Hư Huyền Công tăng thứ 4 viên mãn, có thăng cấp hay không?]

Phương Tri Hành suýt chút cảm thấy sung sướng đến chết đi được, cậu ôm Ninh Nguyệt Tố đến ven bờ hồ, đặt cô nằm xuống.

Liên tiếp 10 lần Âm Dương H Hợp, suýt chút nữa là chơi hỏng luôn Ninh Nguyệt Tố.

Cũng may cô là cao thủ Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, thân thể vô

cùng tráng kiện nên đã chống đỡ được xung kích dã man của Phương Tri Hành.

Âm Dương Hòa Hợp hoàn thành viên mãn.

“Cô nghỉ ngơi lát đi, giờ ta bắt đầu đột phát lên Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.”

Phương Tri Hành hôn nhẹ vào trán cô, dịu dàng nói.

“Được.”

Ninh Nguyệt Tố thở hổn hển, lấy quần áo mặc lên người.

Phương Tri Hành tự mình đi đến gốc đại thụ, khoan chân ngồi xuống, nhắm mắt lại.

“Thăng cấp!”

Một ý niệm, toàn thân Phương Tri Hành chấn động, 4 màu ánh sáng hiển hiện trên thân cậu, quanh quẩn mãi không tiêu tan.

Bốn màu ánh sáng tản mát ra khí tức không tốt, đại biểu cho Huyết Hư, Khí Hư, Thận Hư, Tỳ Hư!

Ngay sau đó, bên ngoài thân thể cậu lại phát ra khí tức màu xám và màu trắng nữa.

Âm Hư!

Dương Hư!

Sáu loại khí tức xông lên giống như măng xà 6 đầu quẩn quanh thân thể Phương Tri Hành, nó như thể hung thần ác sát nhắm vào con người mà nuốt chửng.

Cách đó không xa, Ninh Nguyệt Tố cảm nhận được điều gì đấy, xoay đầu lại, ánh mắt hiện rõ nỗi sợ hãi.

“Khí tức thật đáng sợ!”

Cô cảm giác 6 màu ánh sáng kia cực kỳ nguy hiểm, một khi chạm phải sẽ gây nên tổn thương rất lớn cho thân thể.

Một giây sau!

Sáu loại khí tức bỗng nhiên tụ tập trên đỉnh đầu Phương Tri Hành, quần quýt lấy nhau, triển khai chém giết.

Cảnh tượng đấy thật giống 6 con mãng xà khác màu sắc quần lấy nhau, để lộ ra răng nanh, điên cuồng cắn xé đối phương.

Thời gian dần qua, 6 con mãng xà lần lượt biến mất.

Sáu màu sắc: vàng, xanh lục, đỏ, trắng, xám, nâu trộn lẫn vào nhau, dung hợp làm 1, cuối cùng hoàn toàn chuyển thành màu đen.

Đây chính là Lục Hư Chi Khí!

Chỉ khi tu luyện &LTL;ục Hư Huyền Công đến cảnh giới viên mãn thì mới có thể ngưng luyện ra Lục Hư Chi Khí này.

Khí tức đen ngừng tụ thành 1 hình tròn to lớn, chậm rãi rơi xuống.

Phương Tri Hành bỗng mở mắt ra, ngẩng đầu lên và há mồm khẽ hút.

Rột!

Khí tức đen khổng lồ tràn hết vào miệng Phương Tri Hành.

[Lục Hư Huyền Công Hóa Yêu tầng 4 viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Tử Hải Ôn Triều Lục Hư Long (Lv4)]

Phương Tri Hành thở ra thật dài, giơ tay lên siết chặt nắm

đấm.

Tức thì, cậu cảm nhận được 1 cỗ sức mạnh dồi dào bạo phát gần 96 vạn cân!

Giới hạn cao nhất của Cửu Ngưu cảnh là 100 người!

Phương Tri Hành tu luyện Lục Hư Huyền Công đến viên mãn, tu vi đạt tới Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, sức mạnh đạt đến hơn 96 người!

“Ừm, cũng được.”

Phương Tri Hành gật đầu, mặt lộ vẻ hài lòng.

Ninh Nguyệt Tố bước tới, thấy vậy, phấn chấn: “Người thành công rồi à?”

Phương Tri Hành gật đầu, vui vẻ cười nói: “Hết thấy đều nhờ có cô.”

Ninh Nguyệt Tố không khỏi cười thẹn thùng, cô và Phương Tri Hành Âm Dương Hòa Hợp không hề thiệt thòi, ngược lại có nhiều ích lợi.

Cô cảm giác tu vi của mình hơi thả lỏng, hẳn là rất nhanh sẽ đạt đến Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.

“Hay cho 1 đôi cầu nam nữ!”

Bỗng nhiên, 1 tiếng gầm thét truyền đến.

Trang trưởng lão dẫn theo đám người hùng hổ đuổi đến.

Công Tây Hùng lạnh lùng liếc nhìn, phát hiện Phương Tri Hành không mảnh vải che thân, Ninh Nguyệt Tố đầu tóc rối bời và ướt sũng, lập tức giận tím mặt.

“Phương Tri Hành, nữ nhân ta nhìn trúng mà người cũng dám ăn ư?”

Công Tây Hùng tức chết đi được, nghiêng răng nghiêng lợi.

Gã vẫn luôn bị ám ảnh với Ninh Nguyệt Tố và muốn ngủ với cô từ lâu, vì thế, gã không tiếc dụ dỗ Trang Đạo Nga.

Nhưng bất luận gã có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng con vịt đã đun sôi thế mà cứ vậy bay mất.

Tên tiểu tử Phương Tri Hành này lại nhanh chân đến t!ớc

Lúc này, Công Tây Hùng cảm giác như mình bị cầm sừng, thẹn quá hóa giận.

“Giết!”

Công Tây Hùng tức nổ đom đóm mắt, gào rú như dã thú.

Đám người nhanh chóng tản ra, vây tròn quanh 2 người họ, ai nấy đều đẳng đẳng sát khí.

Nói thật, bọn họ truy tung Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt Tố đã sắp 1 ngày, bốn ba mệt nhọc đến nỗi cả thể xác và tinh thần đều kiệt quệ, tức sôi ruột sôi gan.

Chương 688: Đã Đến

Nhưng bọn họ không ngờ rằng 2 kẻ Phương, Ninh này lại trốn ở đây động phòng hoa chúc, tận hưởng sự sung sướng.

Mẹ nó, thế này chẳng phải là đang sỉ nhục người khác ư?

“Đáng bị giết!”

Đám người không khỏi nổi trận lôi đình, sát ý sôi sục.

Với tình cảnh này, Ninh Nguyệt Tố mím chặt môi, hàng mày mỹ miều cau lại, khuôn mặt ngưng trọng.

Cô bị Phương Tri Hành chơi hổng rồi, 2 chân nhũn ra đi không nổi, sức chiến đấu giảm mạnh thì còn đánh thế nào?

“Không sao, 1 mình ta là đủ rồi.”

Bỗng nhiên, Phương Tri Hành truyền âm.

Vẻ tự tin hiện rõ trên mặt cậu cùng với nụ cười mạnh mẽ.

Thấy vậy, Ninh Nguyệt Tố không hiểu sao lại cảm thấy an tâm, mặt lộ vẻ chờ mong.

Phương Tri Hành bước ra, trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu vô tận, sát ý lạnh lùng như có thực chất.

Cậu thở ra 1 ngụm khí trắng, thản nhiên cười nói: “Tới đây, xem ta đánh chết các người như thế nào!”

“Con mẹ mày, người phát ngôn điên cuồng cái gì!”

Một nam tử trung niên thuộc thị tộc Công Tây bước ra, toàn

thân hần bành trướng mạnh mẽ.

...

Trong giây lát, thân thể hần trở nên cao hơn 8 mét, cồng kềnh dị thường.

Khuôn mặt của hần thay đổi nhiều nhất, mũi dài ra, lỗ tai biến lớn, 2 chiếc răng nanh khủng từ trong miệng duỗi ra chĩa lên trời.

Không lâu sau, nam tử trung niên thuộc thị tộc Công Tây trở thành 1 con voi khổng lồ hình người.

Thần công gia truyền của thị tộc Công Tây là &LTB;ạch Tượng Phiên Thiên Quyết> .

Thần công này tuyệt luân kỳ dị, vật tổ hình dung là 1 con voi trắng vô cùng to lớn.

Sau khi tộc nhân Công Tây Hóa Yêu, chẳng những da dày thịt béo mà lực phòng ngự cực mạnh, sức mạnh vô cùng cường đại vượt quá mức tưởng tượng.

“Hãy nhớ kỹ, người sắp chết trong tay Công Tây Cường ta.”

Nam tử trung niên cười dữ tợn, hếch cái mũi dài lên cao, rống lên đầy uy vũ bá khí, không ai bì nổi.

“Công Tây Cường?”

Phượng Tri Hành chẳng thèm ngó tới: “Một kẻ sắp chết thì cần gì phải báo danh tính?”

Cậu bước ra, dưới chân bỗng nhiên phun ra 1 lượng lớn khí tức đen, sền sệt như nước, cuộn cuộn như sóng cả, khuếch tán ra 4 phương 8 hướng.

Trong lúc đó, thủy triều màu đen trải rộng ra, chớp mắt đã lan

tràn đến chân Công Tây Cương.

Nó giống như 1 đại dương hắc ám, sền sệt nặng nề, tử khí âm u.

“Đây là thứ gì?”

Công Tây Cương cúi đầu xuống, chỉ thấy 2 chân lạnh buốt như thể đang đứng trong nước.

Công Tây Cương cũng được coi là hiểu nhiều biết rộng nhưng hẳn chưa từng thấy qua hình thái Hoas Yêu giống như hắc thủy thể này.

Trong lúc nhất thời hẳn không biết phải làm sao.

Tình cảnh này!

Công Tây Hùng cau mày, kinh ngạc nói: “Trang trưởng lão, ngài thông kim bác cổ có nhận ra đây là võ công gì không?”

Ánh mắt Trang Đạo Nga chớp động, chậm chạp nói: “Tuyệt học của Lục Hư tông có lẽ là Lục Hư Phù Sinh Kiếm, có điều, ta nghe đồn công pháp trấn phái chân chính vẫn luôn là Lục Hư Huyền Công, một khi tu luyện viên mãn công pháp này sẽ có khả năng ngưng luyện ra Lục Hư Chi Khí kinh khủng, đoạt tính mạng người dễ như trở bàn tay.”

Công Tây Hùng cau mày nói: “Chẳng lẽ hắc thủy kia chính là Lục Hư Chi Khí?”

“Khó nói lắm.”

Trang Đạo Nga nhất thời cũng khó có thể kết luận: “Nghe đồn Lục Hư Huyền Công thâm sâu khó lường, rất khó lĩnh ngộ đến nỗi các môn nhân của Lục Hư tông đều không luyện thành môn tuyệt học này nên mới đổi sang luyện kiếm pháp.”

Nghe vậy, Công Tây Hùng không khỏi hừ lạnh lùng và nói: “Mặc kệ hắc có tuyệt học gì, chẳng lẽ còn mạnh hơn cả thần công tổ truyền môn phiệt thế gia ta hay sao?”

Hai người trò chuyện công khai, Công Tây Cường nghe xong, sự kiêu ngạo trong lòng hắc dâng lên, bật cười nói: “Cho dù hắc có Lục Hư Chi Khí thì sao, có địch lại nổi voi thánh lật trời của thị công Công Tây bọn ta không?”

Mũi dài hếch lên, thổi khí quanh mình.

Phù phù!

Cường phong cuồn cuộn, hắc thủy tụ lại rồi lập tức giải tán.

Trong nháy mắt, Công Tây Cường dọn sạch 1 vùng không gian lớn.

Thấy thế, Công Tây Cường càng thêm chắc chắn rằng Lục Hư Chi Khí chỉ thường thôi.

“Ừa, không đúng!”

Công Tây Cường đột nhiên nhận ra điểm khác lạ, cây cỏ ven hồ Ánh Nguyệt tươi tốt, hoa mọc khắp nơi trên mặt đất.

Hắc cũng giẫm lên 1 mảnh hoa cỏ rồi mới đến đây.

Vậy mà giờ phút này, dưới chân hắc lại trụi lủi, toàn bộ cỏ cây đều chết héo, sinh linh bị diệt!

Công Tây Cường oán giận nhìn quanh thì thấy tất cả hoa cỏ ở phía rìa hắc thủy đều khô héo với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, trong chớp mắt mọi vật đều chết hết, không có ngoại lệ.

Bất thành linh, 1 cảm giác đau đớn truyền đến từ 2 chân hắc.

Công Tây Cương cúi đầu nhìn lại, lan da chỗ cổ chân bị hắc thủy chạm đến bắt đầu thối rữa.

Giống như bị bệnh phù chân nghiêm trọng, da bong ra từng lớp, máu thịt liên tục phập phồng và nhúc nhích.

“A, cái này?!”

Công Tây Cương kinh hãi biến sắc, lúc này mới thoáng cảm thấy có 1 khí tức ớn lạnh mơ hồ từ dưới cổ chân đang tung hoành ngang dọc trong cơ thể mình, như thể virus đáng sợ nhất đang điên cuồng khuếch tán, lây lan và giết chết mỗi tế bào 1 giây.

Chương 689: Vương Gia (1)

Thế vẫn chưa hết.

Công Tây Cương đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy phía trên hắc thủy cuộn cuộn dâng trào có khói đen bốc lên dần ngưng tụ thành 1 đầu rồng khổng lồ.

“Tử Hải Ôn Triều Lục Hư Long!”

Phượng Tri Hành nhếch miệng cười lạnh lùng: “Công Tây Cương, hãy cảm thấy vinh hạnh đi vì ngươi là người đầu tiên chết dưới sát chiêu này.”

Lời còn chưa dứt, đầu rồng khói đen bỗng nhiên xông ra bay thẳng lên đỉnh đầu voi khổng lồ rồi lao xuống, há miệng rồng thật to ngoạm lấy.

Rồng điều khiển không trung, voi điều khiển đất!

Hắc long nuốt tượng, thế không thể đỡ!

Hết thủy phát sinh quá nhanh!

Công Tây Cương chưa kịp làm gì đã bị hắc long nuốt vào trong miệng.

Chỉ một thoáng, Lục Hư Chi Khí kinh khủng từ 4 phương 8 hướng trùng trùng điệp điệp vọt đến nuốt chửng cả người hắn.

Công Tây Cương gác 2 tay trên đỉnh đầu, bày ra tư thế toàn lực phòng ngự.

Thế nhưng, làn da trên thân thể hắn vẫn đang nhanh chóng

nhức nhích tán loạn, máu thịt liên tục phồng lên vắn vẹo và biến hình.

Cơn đau nhức kịch liệt tốt cùng truyền đến mỗi góc trên thân thể.

Giờ khắc này, khí tức tử vong phát tán bên trong hải dương đen, lôi cuốn thủy triều ôn dịch.

Lục Hư Chi Khí giống như hiện thân của bệnh cấp tính!

Người có sinh lão bệnh tử, bệnh tật là thiên địch của nhân loại, là khắc tinh của sinh mệnh.

Mà Lục Hư Chi Khí chính là nguồn gốc của bệnh tật!

Toàn thân thể Công Tây Cường phát bệnh, có các loại bệnh về da từ ngoài vào trong, đồng thời cũng có các loại bệnh hiểm nghèo từ trong ra ngoài.

“Cứu, cứu mạng...”

Công Tây Cường tức thì cảm giác không ổn, phát ra tiếng kêu rên thê lương.

Mới qua 1 lúc, trên mặt hắc mọc đầy mụn đau nhức không ngừng chảy ra nước mụn hôi thối.

Từng hạch máu sưng to lên trên cổ hắc và liên tục bành trướng ra bên ngoài.

Hắc hô hấp vô cùng khó khăn, như thể toàn bộ phần phổi đều bị mục nát.

Đau bụng, thối ruột, liệt dương và xuất tinh sớm, bệnh trĩ chảy máu đầm đìa, lục phủ ngũ tạng đều xảy ra vấn đề.

Cơ thể bệnh tật, bách bệnh quấn thân!

Mà lúc này, sau khi Công Tây Hùng và Trang Đạo Nga thấy Công Tây Cương bị hắc long nuốt chửng thì người không còn hình bóng nữa.

Bọn họ cho rằng chút nữa thôi Công Tây Cương sẽ đại phát thần uy, 1 quyền đánh nổ đầu hắc long.

Thế nhưng, truyền ra ngoài chỉ toàn là tiếng kêu thảm của Công Tây Cương.

Vẻ mặt mọi người nhất thời biến sắc.

Công Tây Cương là Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, xuất thân từ 1 gia tộc tiểu môn phiệt cường thịnh.

Với chiến lực của hắn có thể đấu tay 3 với người đồng cấp mà không rơi vào thế hạ phong.

Ai ngờ đâu...

Sau 1 lúc, hắc long chậm rãi há miệng phun ra toàn bộ thân thể tàn tạ.

Đám người nhìn thật kỹ,

Vừa nhìn đã thấy ghê gớm.

Con người của tất cả mọi người đều co rút nghiêm trọng, tóc gáy dựng đứng và da đầu tê dại.

Thứ được phun ra từ trong miệng hắc long không phải là Công Tây Cương mà chỉ là 1 đồng thịt nhão.

Thịt nhão còn đang ngọ nguậy, tỏa ra mùi hôi thối khiến người khác buồn nôn.

Khủng khiếp!

Đám người không kìm được mà nổi hết cả da gà.

“Giết người trong tích tắc?!”

Biểu cảm của Công Tây Hùng cứng đờ, khó có thể tin.

Từ lúc Công Tây Cường bị hắc long nuốt chửng cho đến khi nhả ra, gần như hẳn không hề có tí sức phản kháng nào, rất nhanh đã bị xử lý.

“Hừm, không hổ là Lục Hư Chi Khí...”

Phượng Tri Hành hài lòng mỉm cười, toàn thân tăng vọt, sau lưng mọc ra 6 xúc tu máu tiếp cận đồng thịt nát và rục rịch.

Thân thể Công Tây Cường bị ép khô thấy rõ, xúc tu máu theo đó lớn thêm 1 đoạn nữa.

“Dưới trạng thái này, sức mạnh của ta có lẽ sẽ đạt tới đỉnh cách 100 vạn năm!”

Phượng Tri Hành sôi sục sát ý, không để đám người Công Tây Hùng làm rõ tình hình, đột nhiên xông ra ngoài.

Tử Hải Ôn Triều cuộn cuộn hướng về phía trước, bên dưới là hắc thủy, bề ngoài là khói đen, cuốn theo khí tức ôn dịch và bệnh cấp tính ùn ùn kéo đến cản quét.

“Mau tránh ra!”

Công Tây Hùng nào dám cứng chọi cứng, gã không ngần ngại rút lui.

Trang Đạo Nga cũng lắc mình nhảy lên 1 đại thụ.

Hai người bọn họ là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, thân pháp nhẹ nhàng nhưng những người khác lại không được như thế.

Bọn họ không nhanh bằng Phương Tri Hành!

Chứ đừng nói đến Tử Hải Ôn Triều vẫn đang tiếp tục mở rộng.

Lục Hư hắc long tiếp tục há miệng ngoạm lấy 1 nữ tử, chính là nữ tử đầu chó.

“Sư phụ cứu con!”

Nữ nhân mặt chó rùng mình, giơ móng vuốt chó điên cuồng quơ quào.

Thế nhưng, sức mạnh của ả đánh vào hắc thủy cùng lắm chỉ làm bọt nước tung tóe mà thôi, cuối cùng ả vẫn bị hắc thủy nuốt chửng.

“Tuyệt vọng đi!”

“Chỉ cần các người chìm vào trong Tử Hải Ôn Triều thì không còn khả năng chạy trốn nữa!”

Giọng nói lạnh lùng của Phương Tri Hành truyền đến, cậu bị những người này truy sát cả 1 ngày, đã sớm nổi nóng đến cực điểm, thủ đoạn ra tay rất vô tình.

Tử Hải Ôn Triều nuốt trọn từng thân người.

Có người muốn bỏ chạy nhưng lại bị xúc tu máu nện xuống nhấn vào trong hắc thủy.

“Gia chủ cứu ta!”

“Trang trưởng lão, cứu mạng, á!”

Chương 690: Vương Gia (2)

Toàn bộ hơn 20 cao thủ Cửu Ngưu cảnh đều bị cuốn vào sợi dây sinh tử.

Từng kẻ trong đó điên cuồng giãy dụa nhưng không làm nên chuyện gì, toàn bộ đều phí công vô ích.

Tiếng kêu thảm thiết và khẩn cầu vang vọng khắp đất trời, làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

“Người dám!”

Trang Đạo Nga từ trên cao nhìn xuống, âm khí toàn thân dâng trào, áo choàng gấm màu tím bay phất phới.

Chỉ thấy bà vận lực lên 2 lòng bàn tay, ngừng tụ Sát Âm Chi Khí khổng lồ phun về phía hắc thủy.

Thấy cảnh này, Phương Tri Hành lại nhìn như không thấy, biểu cảm lộ vẻ khinh thường.

Cậu và Ninh Nguyệt Tố đã thực hiện Âm Dương Hòa Hợp, từng chịu tẩy lễ của Sát Âm Chi Khí.

Cho nên, tính miễn nhiễm của cậu với Sát Âm Chi Khí cực kỳ cao.

Đúng như dự đoán!

Sát Âm Chi Khí trùng trùng điệp điệp ăn mòn tới.

Nhưng cũng vô dụng!

Hắc thủy không hề bị đóng băng, hiệu quả công kích không hề có dấu hiệu cải thiện.

“Sao lại như thế?”

Trang Đạo Nga quá kinh hãi, mắt tròn tròn.

“Bạch Tượng Thần Quyền!”

Công Tây Hùng đứng bên ngoài, găm lên giận dữ rồi tế ra 1 nắm đấm cuồng bạo.

Lúc này, thân thể gã biến cao 10 mét, đầu voi thân người, uy phong凛冽, khí thế hùng vĩ.

Sức mạnh đáng sợ của nắm đấm bộc phát, đi đến đâu cũng không thể ngăn cản. Chỉ cần quyền phong cuốn tới đã khiến đại thụ phải mấy người ôm mới hết bị bật gốc.

Quyền này ít nhất cũng phải chứa lực đạo 90 vạn cân!

Mặc dù, gã cũng đạt Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong nhưng cực hạn sức mạnh của Cửu Ngưu cảnh chỉ ở mức đó, ai cũng không vượt qua được 100 vạn cân.

Ở thời kỳ đỉnh cao của đời người, kinh quyền của gã từng đạt đến 95 vạn cân.

Nhưng từ đó về sau, gã vẫn cứ xuống dốc, sức mạnh ngày càng suy yếu theo tuổi tác càng lên.

Phương Tri Hành cười đắc ý, hững hờ nâng long trảo lên cào về phía trước.

Bộp!

Long trảo chuẩn xác bắt được tượng quyền!

Hai cổ sức mạnh va chạm và xung kích triệt tiêu lẫn nhau.

Cuối cùng, quyền kinh của Công Tây Hùng hoàn toàn triệt tiêu, không hề tổn thương chút nào đến Phương Tri Hành.

“Ơ, gì thế này?!”

Công Tây Hùng trợn tròn mắt như thể gặp phải quỷ.

Gã là gia chủ của thị tộc Công Tây, luận về thực lực và địa vị đều gần với tứ đại môn phiệt.

Thậm chí có thể nói gã là cao thủ hàng đầu ngoài tứ đại môn phiệt, là đệ nhất cường nhân ở Đam Châu!

Tông chủ của thập đại môn phái tại Đam Châu có lẽ sẽ có người tương đương thực lực với gã nhưng không ai có thể đánh bại gã được.

Nhưng sức mạnh Phương Tri Hành thể hiện lại vững vàng chiếm thế thượng phong, thành thạo điều luyện.

Cứ như vậy, đòn tấn công của Trang Đạo Nga và Công Tây Hùng đồng loạt bị chặn lại, không có hiệu quả chút nào.

Thế là, 20 cao thủ Cửu Ngưu cảnh kia triệt để bị hắc thủy nuốt chửng, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, cực kỳ bi thảm.

“Chết hết cho ta!”

Toàn thân Phương Tri Hành chấn động, triển khai hết sức mạnh, xúc tu máu cấp tốc dài ra đến 10 mét.

Xúc tu máu thứ 7 xuất hiện, tiếp đó là cái thứ 8, cái thứ 9!

Rồi đến cái thứ 10!

Giờ khắc này, Phương Tri Hành đứng phía trên Tử Hải Ôn

Triều, 10 xúc tu máu xoay tròn trên đỉnh đầu, uy nghiêm như trời, rung động Bát Hoang, không thể nhìn gần!

“Mạnh quá!”

Ninh Nguyệt Tố ngừng trệ hô hấp, vẻ mặt thay đổi mạnh, cô cảm giác Phương Tri Hành còn mạnh hơn cả sư phụ cô là Ninh Đạo Chi.

Biểu cảm của Trang Đạo Nga vô thức hiện lên vẻ hoảng sợ, hoảng hốt, không biết làm sao.

Công Tây Hùng hít vào 1 hơi hàn khí, trong lòng cảm thấy ớn lạnh, có cảm giác muốn chạy trốn.

Giây tiếp theo, Trang Đạo Nga nói với giọng điệu sắc bén: “Công Tây gia chủ, ta và người không còn đường lui nữa rồi, hôm nay nếu không giết Phương Tri Hành tại đây thì hẳn nhất định sẽ đuổi giết chúng ta đến chân trời góc biển, không ngừng nghỉ.”

Sắc mặt Công Tây Hùng khó coi tới cực điểm.

Gã biết lúc này Trang Đạo Nga rất gấp, lo lắng gã sẽ vứt bỏ bà rồi chạy trốn 1 mình.

Đúng là gã cũng đang có ý định này.

Không để gã suy nghĩ nhiều, Trang Đạo Nga rống thật to: “Mau tới giúp ta.”

Chỉ thấy trong tay bà có thêm 1 cái chùy, rõ ràng là binh khí cấp 4 “Sát Âm Chùy”.

Trang Đạo Nga không hề giữ lại át chủ bài nào, dốc hết Sát Âm Chi Lực toàn thân rót vào trong Sát Âm Chùy.

Sát Âm Chùy nhỏ bé chợt tỏa sáng rực rỡ.

“Tật!”

Một tiếng quát, Trang Đạo Nga vung tay ném Sát Âm Chùy ra.

Chỉ một thoáng, Sát Âm Chùy tựa như 1 ngôi sao băng, cuốn lấy sức mạnh vô tận phóng tới mặt đất.

Thấy cảnh tượng này, Công Tây Hùng hít thật sâu, mặt lộ vẻ tàn nhẫn, lấy ra 1 chiếc ngà voi trắng.

Đây chính và bảo vật trấn tộc của thị tộc Công Tây, binh khí cấp 4 “Chuyết Nha”.

Gã cũng kích hoạt sức mạnh toàn thân đổ hết vào trong chiếc ngà voi trắng.

Ngà voi trắng bỗng phồng lên, cuốn theo sức mạnh khổng lồ, ngang nhiên ủi về phía Phương Tri Hành.

Chương 691: Quay Về Trạng Thái Ban Đầu (1)

“Haha, lên hết đi!”

Phương Tri Hành không hề sợ hãi, vung vẩy 2 xúc tu máu ra nghênh đón.

Trăm vạn cự lực đổ ập xuống!

Bùm!

Xúc tu máu đối đầu trực diện với Sát Âm Chùy.

Phập phụt!

Lưỡi sắt bén của Sát Âm Chùy đâm vào những xúc tu máu, tốc độ cũng theo đó giảm mạnh, đâm vào chưa sâu.

Đồng thời, 1 xúc tu máu khác quất vào ngà voi trắng tạo ra tiếng nổ lớn và trượt khỏi quỹ đạo của nó.

Một trận kinh thiên động địa qua đi!

Tiếng nổ âm vang!

Sát Âm Chùy dính máu rơi xuống dưới chân Phương Tri Hành.

Ngà voi trắng bay lệch ra ngoài và rơi vào hồ Ánh Nguyệt khiến mặt nước nổ tung tạo ra ngàn tầng gợn sóng.

Còn Phương Tri Hành vẫn đứng yên tại chỗ như thể 1 núi thịt đứng sừng sững.

“Tiêu rồi!”

Nhịp tim Trang Đạo Nga đập liên hồi, nếp nhăn trên khuôn mặt già nua trở nên hằn sâu hơn.

Toàn thân Công Tây Hùng lạnh toát như thể rơi vào trong hầm băng, kinh hãi tột cùng.

“Gì thế này?”

Phượng Tri Hành cười dữ tợn, 2 xúc tu đẫm máu đồng loạt thò ra, quấn quanh chân Công Tây Hùng, giật mạnh và kéo gã vào trong Tử Hải Ôn Triều.

Đồng thời, 2 xúc tu máu khác phóng ra nhào về phía Trang Đạo Nga.

Thấy vậy, Trang Đạo Nga không hề nghĩ ngợi, phát lực dưới chân nhảy lên lần nữa.

Thế nhưng, 2 xúc tu máu đột nhiên va chạm với nhau, bộc phát ra cỗ lực chấn động đáng sợ.

Lực sát thương của Thiên La điên cuồng dâng trào!

Không khí vụn vụn rung chuyển, đại thụ lập tức vỡ vụn thành bột mịn, trong nháy mắt dọn sạch 1 không gian rộng lớn.

Trang Đạo Nga bị xung kích càn quét, toàn thân như bị đánh mạnh, vô cùng khó chịu.

Đồng thời, bà còn bị trượt chân và rơi từ trên cao xuống.

Một chiêu của xúc tu máu nhấn chìm bà vào trong Tử Hải Ôn Triều.

Hai Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong cùng bị bắt, ai cũng trốn không thoát.

Toàn thân Công Tây Hùng bị hắc thủy bao trùm, la da nhanh chóng bị nát rữa ra.

Gã đau đến mức không muốn sống, gào lên: “Phương Tri Hành, hãy khoan dung độ lượng, ta và Phạm tông chủ Lục Hư tông là bạn tốt, có gì dễ thương lượng.”

Phương Tri Hành ngoảnh mặt làm ngơ.

Công Tây Hùng lại kêu lên: “Chỉ cần người bỏ qua cho ta thì điều kiện gì ta cũng chấp nhận, nếu người muốn thì có thể lấy luôn thị tộc Công Tây.”

Phương Tri Hành thờ ơ, ánh mắt hờ hững.

Bên này, Công Tây Hùng hoảng sợ cầu xin tha thứ, chật vật không chịu nổi, mất hết tự tôn giống như chó nhà có tang.

Bên kia, Trang Đạo Nga đã từ bỏ việc giãy dụa, bà triệt để tuyệt vọng.

Không bao lâu, dưới thế gọng kìm của Tử Hải Ôn Triều và những xúc tu máu, cơ thể 2 người nổ tung và bị Phương Tri Hành hấp thụ ép khô.

“Trả được thù thật sướng khoái!”

Phương Tri hành thở dài, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, cậu liếc nhìn giao diện hệ thống.

Lúc này, Phương Tri Hành tấn thăng lên Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, điều kiện đạt tới viên mãn của Thiên La Hóa Huyết Công và 3 môn công pháp Hóa Yêu lại tiếp tục đổi mới.

[Điều kiện để đạt tới Thiên La Hóa Huyết Công tầng thứ 4 viên mãn:

1, Chiến thắng hoặc giết chết 36 sinh mệnh đồng cấp (đã hoàn

thành)

2, Tận mắt chứng kiến 1 Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong tử vong (đã hoàn thành)

3, Tự chọn phương pháp tăng lên tư chất (10/100)

4, Đánh hạ 1 Cẩm Khu cấp 4 (đã hoàn thành)

5, Hai vạn cân thịt dị thú cấp 4 hoặc 8500 viên Nhục Đan thượng phẩm cấp 4 (đã hoàn thành)].

...

Ngoại trừ điều kiện 3 vẫn chưa hoàn thành thì các điều kiện khác đều đã hoàn thành.

Về phần 3 môn võ công Ngọc Lâm Phá, Huyết Âm Ma Dao và Bách Độc Thần Công, toàn bộ điều kiện viên mãn đã giảm đi 1 điều, đồng thời độ khó của nhiệm vụ cũng giảm mạnh.

Điều này có nghĩa là Phương Tri Hành có thể hoàn thành chúng rất dễ dàng!

Suy nghĩ đến đây, tâm trạng của Phương Tri Hành ngày càng vui vẻ, khoe miệng không nhịn được cong lên.

Sau đó, cậu cấp tốc quét dọn chiến trường.

Thật ra thì cũng không có gì để quét dọn.

Lăn lộn đến thực lực địa vị như của cậu, tiền tài chẳng qua là dật hoa trên gấm.

Chiến lợi phẩm có thể khiến cho cậu thực sự động lòng đương nhiên là nợ hai binh khí cấp 4 nợ.

Sát Âm Chùy giống như phi tiêu, đụng tay lạnh lẽo, chí âm chí

hàn, mũi nhọn bọc lộ.

Ban nãy, Sát Âm Chùy dễ dàng thì xé toang lớp phòng ngự của Ngọc Lâm, sức xuyên thấu tương đối kinh người.

Hơn nữa sau khi xúc tu máu bị Sát Âm Chùy đâm rách, huyết dịch lập tức đông lại thành băng, đánh mất cơ năng.

Nếu không phải Phương Tri Hành một hơi hút máu của 24 cao thủ Cửu Ngưu cảnh, lượng máu cực kỳ hùng hậu. Chỉ sợ xúc tu máu kia rất có thể sẽ bị phế bỏ toàn bộ.

Bởi vậy có thể thấy được uy năng của binh khí cấp 4 thực sự không thể khinh thường.

Phương Tri Hành thưởng thức Sát Âm Chùy một lát, chợt tiện tay ném đi.

Ninh Nguyệt Tố đưa tay tiếp được, Sát Âm Chùy vừa rơi vào trong tay cô, mặt ngoài nhất thời phụt ra hàn băng sáng bóng, bên trong trở nên óng ánh trong suốt, giống như một tác phẩm nghệ thuật bằng băng, xa hoa lộng lẫy.

Chương 692: Quay Về Trạng Thái Ban Đầu (2)

“Cho ta à?”

Ninh Nguyệt Tố không khỏi phẩn chấn tinh thần, trên dung nhan tuyệt đẹp tràn đầy vẻ vui mừng, tình cảm bộc lộ trong lời nói.

Nhưng hài lòng thì hài lòng, chiến lợi phẩm cuối cùng là của Phương Tri Hành.

Nếu không có cậu ngăn cơn sóng dữ, lấy sức một mình giết lung tung 26 tên Cửu Ngưu cảnh, chỉ sợ lúc này Ninh Nguyệt Tố đã rơi vào trong ma chướng của Công Tây Hùng, muốn sống không được muốn chết không xong, hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Phương Tri Hành cười nói: “Không có sự trợ giúp của cô, chắc hẳn ta không lên Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong được, công lao đương nhiên có hơn nửa là của cô.

Còn nữa, Sát Âm Chùy dù sao cũng là bảo vật trấn phái của Cực Âm tông cô, ta cầm trong tay cũng không dùng được.”

Ninh Nguyệt Tố hé miệng mỉm cười, vui vẻ nói: “Được, vậy thì ta nhận ân tình này của người vậy.”

Phương Tri Hành mỉm cười, xoay người đi tới bên hồ, lộ ra mười cái xúc tu máu thăm dò sờ soạng dưới đáy hồ trong chốc lát.

Không bao lâu sau, xúc tu máu cuốn một cái, bắt được thứ gì đó, tiện đà vọt ra khỏi mặt nước.

Chính là một cái ngà voi trắng.

Bảo bối trấn tộc của thị tộc Công Tây - “Chuyết Nha”!

Phường Tri Hành dùng cả hai tay nâng ngà voi trắng lên, cẩn thận trông coi.

Toàn thân ngà voi trắng như tuyết, mặt ngoài thô ráp, trải rộng hoa văn đỉnh ốc, bên trong ôn nhuận như ngọc, mật độ xương cực cao.

“Ngà voi trắng là binh khí cấp 4, phối hợp sử dụng với &LTB;ách Tượng Phiên Thiên Quyết>, uy lực vô cùng lớn...”

Phường Tri Hành có ấn tượng cực kỳ khắc sâu đối với cái này. Nếu không cậu sở hữu sức lực lớn 100 người thì tuyệt đối không thể chống đỡ được cú đẩy ban nãy của ngà voi trắng.

“Ta có thể không chế bảo vật này không?”

Phường Tri Hành suy nghĩ một chút, cậu nắm giữ 5 môn công pháp Hóa Yêu, ngược lại có thể thử từng cái một.

Huyết Âm Ma Dao không được, Bách Độc Thần Công cũng không xứng.

Độ phù hợp của Lục Hư Huyền Công không cao.

Nhưng khi Phường Tri Hành thi triển Ngọc Lân Phá, ngà voi trắng đột nhiên có phản ứng, cấp tốc tăng vọt.

Phường Tri Hành mừng rỡ, vui mừng nhường mảy.

Ngọc Lân Phá là võ công hệ Huyền Quy, trọng ở phòng ngự, không thể phá vỡ.

Mà ngà voi trắng thì lại là công thủ gồm nhiều mặt, chỉ ít có một mặt là phù hợp.

Kế tiếp, Phương Tri Hành lại thử Thiên La Hóa Huyết Công.

Vừa thử cái là thôi luôn. Ngà voi trắng phản ứng kịch liệt, trong chớp mắt đã tăng trưởng mạnh mẽ, bành trướng đến dài hơn 40 mét như bị thổi hơi.

Tốc độ biến hóa nhanh như vậy, hoàn toàn không thua gì lúc Công Tây Hùng sử dụng nó.

“Tắm tã, không ngờ Thiên La Hóa Huyết thế mà cũng phù hợp với ngà voi trắng.”

Phương Tri Hành than khẽ.

Nhìn thấy tình hình này, Ninh Nguyệt Tố trầm ngâm nói: “Chuyết Nha của thị tộc Công Tây cương mãnh cực kỳ, hẳn là thích hợp đại bộ phận công pháp Hóa Yêu hệ Cự Hùng sử dụng.”

Phương Tri Hành nhướng mày nói: “Nó tên Chuyết Nha à?”

Ninh Nguyệt Tố gật đầu nói: “Có nghe đồn nói, pháp môn khống chế Chuyết Nha mạnh mẽ nhất ẩn náu trong hai chữ ‘Tàng Chuyết’, nhưng cụ thể làm thế nào, chỉ sợ chỉ có người của thị tộc Công Tây rõ ràng.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu ra. Nhắc tới cái này, cậu không khỏi hỏi: “Lần này thị tộc Công Tây đã chết mất 20 Cửu Ngưu cảnh, trong gia tộc đó còn có cao thủ khác không?”

Ninh Nguyệt Tố chậm rãi nói: “Một gia tộc có thể bồi dưỡng được 20 Cửu Ngưu cảnh đã gọi là danh môn hào tộc rồi. Lúc này đây thị tộc Công Tây thương gân động cốt, tinh nhuệ của bộ tộc bị diệt sạch.”

Phương Tri Hành gật đầu, thân hình lập tức thu nhỏ lại, khôi phục như thường, tiện tay thu hồi Chuyết Nha.

Hai người rời khỏi hồ Ánh Nguyệt, không nhanh không chậm đi ra ngoài.

Trong lúc không biết, bọn họ đã đi tới bờ sông, đi thuyền qua sông.

Đến bờ bên kia!

Một đám người bày trận sẵn sàng đón quân địch, bọn họ vừa nhìn thấy Ninh Nguyệt Tố thì nhất thời rối loạn lên.

Ánh mắt Ninh Nguyệt Tố đảo qua, tầm mắt đã rơi lên người một phụ nhân trung niên mặc áo tím.

Phượng Tri Hành cũng quét mắt lướt qua một phen, đột nhiên đón nhận một ánh mắt đầy phẫn hận.

Người nọ chính là Vương Kim Hùng.

Ở không xa phía sau Vương Kim Hùng, có một thiếu niên bị đánh mất mũi bầm dập trước mắt hư hao hoàn toàn, không phải Đồng Nam thì là ai.

Đồng Nam bị trối gô, ngâm trong một cái hồ.

“Đoạn trưởng lão, nhìn thấy ta, vì sao không quỳ?”

Ninh Nguyệt Tố mở miệng với giọng điệu lãnh đạm.

Phụ nhân áo tím nhất thời kinh ngạc nghi ngờ không thôi. Bà ta là một trong những tâm phúc của Trang Đạo Nga, tự nhiên cũng tham dự lần mưu phản này.

Do dự sau một lúc, phụ nhân áo tím lạnh lùng nói: “Xin lỗi Nguyệt Tố, ta không thể thả người rời đi.”

Khóe miệng Ninh Nguyệt Tố hơi cong lên, hỏi ngược lại: “Ha, tại sao thế?”

Phụ nhân áo tím hừ lạnh, bèn nói: “Không vì cái gì cả, mọi người chỉ là không phục người mà thôi.

Người vốn chỉ là thị nữ bên cạnh lão tông chủ, một kẻ ti tiện mà thôi.

Chương 693: Ngư Châu (1)

Chỉ vì người có chút thiên phú tu hành, được lão tông chủ sủng ái, nhưng không ai ngờ được người lại rắp tâm hại người, thừa dịp lão tông chủ thần chí không rõ mà đầu độc lão tông chủ truyền vị cho người.”

Phụ nhân áo tím càng nói càng tức giận, nét mặt như phủ lên một tầng sương lạnh, phần hận không thôi, trầm giọng nói: “Đại vị tông chủ, ngay cả Đoạn Thành Hồng ta còn không dám vọng tưởng, một tiện tỳ như người dựa vào cái gì mà có thể đột nhiên cười lên trên đầu của ta chỉ sau một đêm chứ?”

Sắc mặt Ninh Nguyệt Tố không đổi, chậm rãi nói: “Đoạn Thành Hồng, nói ra thì chắc người không tin, sở dĩ lão tông chủ truyền vị cho ta, không chỉ bởi vì lão nhân gia ngài ấy vô cùng sủng ái ta, càng bởi vì ngài ấy nghĩ, toàn bộ đám người và Trang Đạo Nga đều là một đám ngu xuẩn, vì tư lợi, khó làm được việc lớn.”

“Tốt tốt tốt!”

Đoạn Thành Hồng cười lạnh liên tục, vẻ mặt đầy sát ý, giọng song chưởng lên lạnh giọng nói: “Ta không giết được người, nhưng người cũng đừng mơ tưởng đi ngang qua ta được.”

Ninh Nguyệt Tố thở dài, bình tĩnh lấy Sát Âm Chùy ra.

Ừ!

Sát Âm Chùy chấn động kịch liệt, hàn quang phóng lên.

Nó lơ lửng trong lòng bàn tay Ninh Nguyệt Tố, xoay tròn

không ngừng.

“Ừa, Sát Âm Chùy sao lại ở trong tay người?”

Đoạn Thành Hồng ngẩn người, đột nhiên tròn tròn mắt.

“Người đoán xem?”

Ninh Nguyệt Tố cười giả dối, hung hãn sử dụng Sát Âm Chùy.

Hô ~

Chỉ một thoáng, Sát Âm Chùy lao phụt ra, cuốn theo tuyết bay đầy trời, hóa thành một cơn lốc bắn nhanh đến.

Đoạn Thành Hồng ngớ người ra kinh hãi gần chết, Sát Âm Chùy nhanh chóng như lôi, bà ta căn bản không thể trốn tránh nổi.

Trong lúc vội vã bà ta dốc hết toàn bộ sức lực, ngừng tụ Sát Âm chi lực trong lòng bàn tay và bắn ra.

Sát Âm Chùy vừa bay tới, trong nháy mắt đã tách ra chưởng lực của Đoạn Thành Hồng, bề gãy nghiền nát, thế không thể đỡ.

Nháy mắt sau!

Sát Âm Chùy nhập vào lồng ngực khô đét của Đoạn Thành Hồng, xuyên thủng qua, mang theo một luồng máu nóng ngừng kết thành băng ở giữa không trung.

Đám người Vương Kim Hùng đứng sau lưng Đoạn Thành Hồng hoàn toàn không kịp phản ứng, bị hàn khí của Sát Âm Chùy quét trúng.

Cả đám nhất thời đông thành khắc băng, biểu cảm trên mặt trông rất sống động.

Rầm!

Đoạn Thành Hồng ngửa mặt ngã xuống, cơ thể đông lại thành băng đá nhất thời bể tung tóe, rơi vung vãi khắp đầy đất.

Ừ ừ ~

Ngay sau đó một cơn gió lạnh thổi tới, mấy người Vương Kim Hùng cũng lay động ngã xuống, bể thành bột băng, chết không toàn thân.

Phương Tri Hành chẳng thềm ngó tới, chỉ nhìn chăm chăm Ninh Nguyệt Tố.

Trước đó cậu đã sớm suy đoán thân phận của Ninh Nguyệt Tố là tông chủ Cực Âm tông, chỉ có điều cô vẫn luôn không nói rõ.

Cho đến giờ phút này, xác nhận, thật đúng là tông chủ!

Ninh Nguyệt Tố thu hồi Sát Âm Chùy, trong mắt cũng hiện lên một vòng sầu bi nhàn nhạt.

Cực Âm tông trải qua lần phản loạn này cũng tổn thương nguyên khí nặng nề, không lấy được chỗ tốt nào.

Ngộ nhờ thế lực đối địch nhận thấy Cực Âm tông trở nên yếu đi, chỉ sợ sẽ lại nhắc lên một hồi tinh phong huyết vũ.

Phương Tri Hành nhìn mặt đoán ý, cười nói: “Không cần lo lắng, cô chẳng mấy chốc sẽ đột phá đến Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong thôi, ta cũng sẽ đồng tâm hiệp lực cùng cô.”

“Ừ!” Ninh Nguyệt Tố gật đầu, tâm trạng nhất thời thoải mái hơn rất nhiều.

Hai người cứu ra Đồng Nam, đi ra Cẩm Khu Cực Âm.

Lúc này, Phạm Chính Luân ở bên phía Đỗ Đạo Anh trưởng lão mơ hồ có chút nóng nảy.

Phương Tri Hành đã nói cậu chỉ cần tu hành ở Âm Sát Chi Địa ba ngày là được.

Mất thấy ngày thứ tư sắp tới rồi mà cậu vẫn còn chưa trở về.

“Chẳng lẽ xảy ra tình huống gì rồi?”

Phạm Chính Luân nổi lên lòng nghi ngờ, nhưng nghĩ lại.

Lấy chiến lực đáng sợ đó của Phương Tri Hành, ai có thể làm gì được cậu chứ?

Cùng lúc đó, Đỗ Đạo Anh cũng nổi lên lòng nghi ngờ.

Tối hôm qua Đồng Nam đã đi ngênh đón Phương Tri Hành rồi, cũng một ngày một đêm không về.

Không lâu, Đỗ Đạo Anh phái người đi vào Cẩm Khu Cực Âm tra xét, kết quả người được phái đi rất nhanh đã trở về.

Nói cho bà biết, Đoạn Thành Hồng trưởng lão nhận mệnh lệnh của tông chủ, tạm thời phong tỏa cửa vào, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào Cẩm Khu.

“Tại sao tông chủ phải phong tỏa Cẩm Khu chứ?”

Đỗ Đạo Anh trăm mối vẫn không có cách giải, cố tình tông chủ bế quan tu luyện ngay trong Cẩm Khu, bà không thể đi vào hỏi rõ ràng được.

Vừa đúng lúc này, ba bóng người dắt tay nhau tiến đến.

Đỗ Đạo Anh và Phạm Chính Luân tập trung nhìn vào, không khỏi ngạc nhiên vô cùng.

Phương Tri Hành, Ninh Nguyệt Tố, còn có Đồng Nam cùng đi trở về.

Đồng Nam phải nói là thảm cực, bị đánh thành đầu heo.

Đỗ Đạo Anh và Phạm Chính Luân đưa mắt nhìn nhau, chớp mắt, ngạc nhiên hỏi: “Tông chủ, đây, đây là có chuyện gì?”

Ninh Nguyệt Tố thở dài, kể lại câu chuyện.

Đám người Đỗ Đạo Anh nghe mà sắc mặt cứ thay đổi, kinh tâm động phách.

Chương 694: Ngự Châu (2)

“Trang Đạo Nga cầu kết với Công Tây Hùng mưu đồ bí mật tạo phản, gan chó của bọn họ đúng là lớn thật!”

Đỗ Đạo Anh tức giận không thôi, nhưng bà nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, trong lòng càng nhiều là thổn thức.

Bà và Trang Đạo Nga minh tranh ám đấu cả đời, thế như nước với lửa.

Bất kể thế nào bà cũng không nghĩ tới, tử địch mình đấu cả đời cũng không thể đấu thắng được cứ như vậy hời hợt chết ở trong tay Phương Tri Hành.

Nói thật, bà hầu như hoàn toàn không biết gì về Phương Tri Hành cả. Nếu không phải Phạm Chính Luân tự dẫn tiến, bà căn bản sẽ không chú ý tới người này.

Trang Đạo Nga thì cũng cho qua, ngay cả Công Tây Hùng mà cũng không phải là địch thủ của cậu ta, đây cũng quá mạnh đi!

Phương Tri Hành rốt cuộc là ai, quả thực là như đột nhiên xuất hiện vậy, không thể tưởng tượng nổi.

Đối với việc này, Phạm Chính Luân cũng tâm thần chấn động, đồng thời cũng thần nhiên hơn.

Ông ta tận mắt nhìn thấy Phương Tri Hành đánh chết đám người Du Bất Trù của Phong Hải môn, hiểu được thực lực của cậu.

Không khó tưởng tượng ra, sau khi Phương Tri Hành bước vào Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, thực lực nâng cao một bước, không thể nghi ngờ là một vị cao thủ đứng đầu.

Chỉ sợ ngoại trừ tộc Sắc An Vương cùng với tứ đại môn phiệt ra, đã không còn ai có thể áp chế cậu được nữa.

Chốc lát sau, mọi người ngồi xuống.

Ninh Nguyệt Tố suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói: “Trang Đạo Nga chết không có gì đáng tiếc, nhưng Công Tây Hùng thì lại khác. Thị tộc Công Tây cây lớn rễ sâu, cùng đám hủ với nhiều nơi, dính dáng rất rộng.

Lần này đám người Công Tây Hùng chiết kích trầm sa, một khi tin tức truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ gây nên oanh động cực lớn.”

Nghe xong lời này, mọi người đồng tình cực kỳ.

Đỗ Đạo Anh bèn nói: “Thị tộc Công Tây ý đồ mưu hại tông chủ ngài, đáng bị bầm thây vạn đoạn, để thế lực khác nhìn xem Cực Âm tông ta không dễ bị bắt nạt.”

Phạm Chính Luân gật đầu nói: “Đường đường môn phiệt thế gia mà lại len lén lén vào Cực Âm tông, mưu đồ làm việc bất chính, rơi vào kết cục như thế thuần túy là chết chưa hết tội, kẻ khác khinh thường.”

Lúc này ông ta trịnh trọng bày tỏ: “Lục Hư tông ta nguyện ý cùng tiến cùng lui với Cực Âm tông.”

Ninh Nguyệt Tố vui mừng quá đỗi, cười nói: “Đa tạ Phạm tông chủ, Cực Âm tông ta nhất định sẽ nhớ kỹ phần ân tình này.”

Cô trầm ngâm một chút, lại nói: “Có điều, Cực Âm tông ta trải qua lần đau khổ này, thực lực tổn hại cực lớn, thực sự không còn sức để ứng đối với những mưa gió ngoại giới, chỉ bằng giữ vững khiêm tốn.

Ta kiến nghị tạm thời phong tỏa tin tức, đến khi ta đột phá

Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong rồi sẽ truyền chuyện này đi, các người nghĩ sao?”

Đỗ Đạo Anh liền nói: “Tông chủ anh minh.”

Phạm Chính Luân thì nhìn Phương Tri Hành, để cậu lên tiếng quyết định.

Phương Tri Hành nghiêm trang gật đầu nói: “Tốt, trước khi phong ba đến ta sẽ ở tạm tại Cực Âm tông, hỗ trợ ổn định cục diện.”

Khuôn mặt Ninh Nguyệt Tố hơi đỏ lên, nghiêm túc nói: “Như vậy rất tốt.”

Sau đó Phạm Chính Luân rời đi trước, trở về Lục Hư tông.

Phương Tri Hành thì ở lại. Cậu tiến vào phòng khách, nằm xuống, ngã đầu ngủ luôn.

Giấc ngủ này ngon cực kỳ, thẳng tới buổi trưa ngày hôm sau.

Phương Tri Hành tỉnh lại, ăn chút thức ăn.

Không lâu sau, cậu đi tìm Ninh Nguyệt Tố.

Lúc này, Ninh Nguyệt Tố cũng vừa mới tỉnh dậy, cơn uể oải khắp người đã bị quét sạch.

Hai người kìm lòng không đậu, ôm nhau, giống như thiên lôi câu địa hỏa.

Lúc này không có âm dương hòa hợp, không có bất kỳ gánh nặng nào, hoàn toàn là tình đến chỗ sâu tự nhiên nồng, tùy ý hưởng thụ cá nước thân mật.

Sau mấy tiếng, hai người rốt cuộc tỉnh táo lại, thương lượng một chút về kế hoạch tu hành.

Thứ nhất, mỗi ngày kiên trì âm dương hòa hợp ba đến năm lần, trợ giúp lẫn nhau.

Thứ hai, Ninh Nguyệt Tố sẽ giúp trợ Phương Tri Hành sưu tập một ít tài nguyên, thỏa mãn nhu cầu của cậu.

Đương nhiên, bên phía Lục Hư tông cũng sẽ trợ giúp sưu tập, cùng chung tài nguyên.

Vì vậy!

Sau ba ngày ngắn ngủi, Phương Tri Hành đã được như ý nguyện, lấy được Kim Sắc Ngô Công, Bích Ngọc Thiềm Thừ, Âm Hỏa Độc Xà, Khôi Tuyền Bích Hồ, Vô Âm Liệt Hạt.

Năm loại kỳ trùng này rõ ràng là ngũ độc trong truyền thuyết!

Cũng là điều kiện cần thiết để Bách Độc Thần Công tăng thứ tư đạt tới viên mãn.

[Sưu tập kỳ trùng ngũ độc và đặt ở vị trí ngũ hành, vận chuyển thần công 100 lần]

Phương Tri Hành làm theo y chang, hoàn thành nhiệm vụ không có chút gợn sóng nào.

“Đề thăng!”

Chỉ một suy nghĩ, toàn thân Phương Tri Hành run rẩy, làn da của cậu cấp tốc biến thành màu tím đậm giống như bị trúng kịch độc.

Chỉ chốc lát, màu da lại khôi phục như bình thường, nhưng ngay sau đó, toàn bộ mười móng tay của cậu biến thành đủ mọi màu sắc.

“Phù ~”

Tiếp theo, Phương Tri Hành chậm rãi mở hai mắt ra, phun ra một hơi trọc khí.

Hơi trọc khí đó xám xịt, khuếch tán vào trong không khí, con muỗi xung quanh lập tức ngã ngửa, toàn bộ cây cỏ héo rũ.

Chương 695: Kết Ước (1)

Độc!

Quá độc!

Phương Tri Hành đi tới trước gương nhìn bản thân, mí mắt biến thành màu đen, môi tím tím, đáng dấp hết sức yêu dị.

[Bách Độc Thần Công Hóa Yêu tăng 4 viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Đồ Độc Chi Vực]

Phương Tri Hành vội vã siết chặt nắm đấm, nhất thời cảm giác được một luồng sức mạnh kịch độc mới tinh minh mông cuộn cuộn ra.

“Sức mạnh của mình đã đạt đến 99 vạn cân rồi!”

Phương Tri Hành luyện hai môn công pháp Hóa Yêu tới viên mãn, sức mạnh đến gần vô hạn với Bách Ngưu.

“Bách Ngưu, thật đúng là một cực hạn!”

Trước đó trong lòng Phương Tri Hành còn ôm một tia may mắn, cảm thấy mình là đặc thù, có lẽ có thể đánh vỡ cực hạn 100 vạn cân.

Nhưng hiện tại xem ra, cực hạn sở dĩ là cực hạn, chính là không gì phá nổi.

Đảo mắt lại trôi qua hơn mười ngày!

Trong lúc không để ý, điều kiện 3 âm dương hòa hợp thuận lợi

hoàn thành.

Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt Tố triền miên với nhau cả ngày lẫn đêm, khoái lạc vô cùng.

“Đề thăng!”

Phương Tri Hành không chần chờ chút nào, suy nghĩ chợt loé lên, ký ức và cảm ngộ tu hành khổng lồ được truyền vào trong đầu của cậu.

Phương Tri Hành lại lần nữa mơ thấy Quan Tướng đồ vọt lên không gian hư vô mênh mông nọ.

Huyết khí tràn ngập, vật khổng lồ kia đứng vững tại ngoài trăm vạn năm ánh sáng, quơ xúc tu máu đánh tới!

Ngay sau đó toàn thân Phương Tri Hành tăng vọt, thân hình cất cao tới 9 mét, mọc ra sáu cái xúc tu máu.

Một cái xúc tu máu trong đó quấn lấy Chuyết Nha dài 40 mét, giấu ở sau lưng.

Như vậy vẫn chưa xong.

Dưới chân, hắc thủy lục hư trộn lẫn với Đờ Độc Chi Vụ một mạch khuếch tán ra.

Xúc tu máu đập đến một phát.

Phương Tri Hành hết sức chăm chú, ra sức phản kích.

Lúc này vẫn không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, cậu vẫn bị đánh tan đánh bại.

Có điều thời gian cậu kiên trì lại dài hơn, cũng nhìn thấy càng nhiều chi tiết trên xúc tu máu kia hơn.

Hôm Phương Tri Hành giết chết đám người Công Tây Hùng, Trang Đạo Nga.

Phạm Chính Luân quay trở về Lục Hư tông, tiếp tục trợ giúp Phương Tri Hành thu thập tài nguyên.

Hôm sau, đột nhiên có khách quý đến cửa thăm hỏi.

Khách quý đó chính là La Khắc Kỷ, phó tướng của tổng binh Thủy Sư hiện tại, đến từ La gia, một trong tứ đại môn phiệt!

Người này đến thăm tất nhiên khiến Phạm Chính Luân vô cùng kinh ngạc.

Trước giờ Lục Hư tông an phận ở một góc, không tranh quyền thế.

Tuy đồ đệ xinh đẹp của ông ta được thể tử điện hạ thềm nhỏ dãi, rước đến không ít mưa gió.

Nhưng trong tứ đại môn phiệt, ngoại trừ Lư gia ít rất tâm đến chuyện này ra.

Thì La gia, Vinh gia, Phí gia vốn không biểu hiện ra nhiệt tình quá lớn.

Lục Hư tông không bị 3 nhà này làm khó dễ.

Bây giờ La Khắc Kỷ đột nhiên đến cửa thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Phạm Chính Luân phải giữ vững tinh thần, cẩn thận ứng đối.

Ông ta quan sát tỉ mỉ La Khắc Kỷ, người này có thể nói là một ngôi sao mới nổi.

10 năm trước, hắn còn là tổng binh Thủy Sư của quận Thanh Hà, danh tiếng không lớn.

Nhưng mấy năm sau, La Khắc Kỷ có thể nói là một bước lên mây, thăng chức rất nhanh.

Không chỉ đột phá tu vi liên tục, hơn nữa trong quá trình thảo phạt đại quân phản tặc đã thể hiện ra mưu lược khiếp người, lập nhiều kỳ công, thanh danh lan truyền lớn.

Vì vậy, La Khắc Kỷ nhanh chóng được tông tộc ưu ái, đạt được trọng điểm bồi dưỡng, cũng thăng quan.

Có tin đồn tổng binh Thủy Sư đã đến tuổi già, không lâu sau sẽ thoái vị, nếu không có gì ngoài ý muốn thì chắc chắn là La Khắc Kỷ tiếp nhận.

Nói cách khác, La Khắc Kỷ sắp chưởng quản hơn 10 vạn đại quân Thủy Sư Đam Châu.

Vinh hạnh như vậy, mấy người có được?

La Khắc Kỷ chính là khách quý!

Biểu cảm của Phạm Chính Luân hiền hòa, cười xòa nói: “La phó tướng, đại danh của ngài như sấm rền bên tai, hôm nay nhìn thấy đúng là vinh hạnh 3 đời.”

La Khắc Kỷ thản nhiên ngồi xuống uống trà, cười khách sáo: “Phạm tông chủ khách sao rồi, ngài hưởng dự võ lâm, văn bối ngưỡng mộ đã lâu, sớm nên đến bái kiến ngài rồi.”

Phạm Chính Luân vội vàng nói: “La phó tướng là người bận rộn, hằng ngày phải xử lý, giải quyết rất nhiều công việc, không biết hôm nay đến thăm là vì điều gì?”

La Khắc Kỷ hơi im lặng, biểu cảm có vẻ nghiêm túc, hỏi: “Ta nghe nói, không lâu trước người của Phong Hải môn tới cửa gây chuyện, kết quả bị các người diệt đoàn rồi?”

Tinh thần của Phạm Chính Luân căng thẳng, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng.

Phong Hải môn cũng là một trong thập đại môn phái, có liên hệ ngàn vạn lần với tứ đại môn phiệt, thậm chí là Sắc An Vương.

Nhưng Phạm Chính Luân vốn không rõ Phong Hải môn với La gia có tồn tại liên hệ mật thiết nào hay không.

Lỡ như Phong Hải môn đã sớm tuyên thệ tận trung với La gia.

Vậy thì lần này La Khắc Kỷ qua đây chỉ sợ là để đòi lại công bằng.

Biểu cảm của Phạm Chính Luân hơi cứng đờ, gật đầu nói: “Thật sự có việc này, hôm ấy tổng binh cự binh Lư Huyền Tích đại nhân cũng có mặt.”

Chương 696: Kết Ước (2)

“Ừm, ta có nghe nói.”

La Khắc Kỷ gật đầu, có ý sâu xa nói: “Sau khi Lữ Huyền Tích rời khỏi ngài đã cấp tốc phái người đến Phong Hải môn trực tiếp chiếm đoạt Phong Hải môn, phát tài một phen đấy.”

Phạm Chính Luân cũng có nghe đến chuyện này.

Sau khi môn chủ Du Bất Thọ của Phong Hải môn bị Phương Tri Hành giết chết, Phạm Chính Luân cũng cân nhắc phái người đi diệt hết Phong Hải môn.

Nhưng điều này làm trái với tông chỉ của Lục Hư tông, chỉ khiến Lục Hư tông cuốn vào vòng xoáy tranh đấu lợi ích lớn hơn mà thôi.

Cho nên sau khi cân nhắc nhiều lần, Phạm Chính Luân quả quyết từ bỏ.

Mà sau khi Lữ Huyền Tuyết nuốt trọn Phong Hải môn đã đạt được lợi ích cực lớn, quả nhiên lại tiếp tục làm phiền Lục Hư tông.

Cũng xem như là cho ác lang đó ăn no.

Trước khi đói khát đợt tiếp theo, Lục Hư tông sẽ có rất nhiều thời gian quý báu.

Phạm Chính Luân hít một hơi dài rồi nói: “Xin hỏi La phó tướng, chuyện của Phong Hải môn có tổn hại đến lợi ích của La gia hay không?”

“Không có.”

La Khắc Kỷ cười phất tay, đặt chén trà xuống nói: “Phong Hải môn là miếng thịt béo ngậy, nhưng La gia ta vẫn chưa đến mức cướp thức ăn với Lư gia.”

Phạm Chính Luân âm thầm thở phào, nhưng càng nghi ngờ hơn, nói: “Vậy ngài đến đây là vì?”

La Khắc Kỷ cười nói: “Nghe nói người giết chết Du Bất Thọ tên là Phương Tri Hành, đúng không? Ngài nói về hắn cho ta nghe đi.”

Phạm Chính Luân trừng mắt nhìn, không ngờ La Khắc Kỷ lại cảm thấy hứng thú với Phương Tri Hành.

Ông ta cố gắng thuật lại hết khả năng: “Phương khách khanh vốn là tán tu giang hồ, thành tâm cậy nhờ Lục Hư tông ta...”

Ông ta chưa dứt lời thì La Khắc Kỷ ngắt lời nói: “Hắn đến từ nơi nào?”

Phạm Chính Luân trả lời: “Phiêu bạt giang hồ, không có chỗ ở cố định.”

La Khắc Kỷ lại hỏi: “Hình thái hóa yêu của hắn là một loại xúc tu có thể hút máu, đúng không?”

Phạm Chính Luân nhú mày, rồi gật nhẹ đầu.

Khỏe miệng của La Khắc Kỷ hơi vênh lên, tấm tắc nói: “Ừm, quả nhiên là Thiên La Hóa Huyết Công.”

Phạm Chính Luân nghe vậy, trong lòng bắt đầu sinh ra một suy đoán, La Khắc Kỷ có thể là người quen cũ của Phương Tri Hành.

Nhưng không biết 2 người họ là bạn hay là thù.

Một giây sau, La Khắc Kỷ trực tiếp hỏi: “Phương Tri Hành đang ở đâu?”

Phạm Chính Luân vội vàng nói: “Phượng khách khanh ra ngoài du ngoạn rồi, hiện tại hắc ở đâu thì lão hủ cũng không rõ cho lắm.”

La Khắc Kỷ hừ nhẹ, thông dong đứng lên nói: “Ta không còn việc gì nữa, đợi Phượng Tri Hành trở về, hãy nói với hắc là ta có qua đây, bảo hắc mau đi gặp ta.”

Phạm Chính Luân chần chờ rồi cười nói: “La phó tướng yên tâm, lão hủ nhất định sẽ truyền lời của ngài.”

La Khắc Kỷ không nói nhảm nữa, hắc xoay người rời đi.

Phạm Chính Luân nhìn theo, vẻ mặt khó hiểu.

Nhoáng cái trôi qua mấy ngày.

Lục Hư tông vừa mới yên ổn mấy ngày, đột nhiên có một nhân vật quan trọng tới cửa.

Dù Phạm Chính Luân là tông chủ của một tông nhìn thấy người này cũng không thể không cúi đầu, cung kính nói: “Lão hủ bái kiến ti thủ đại nhân, không tiếp đón từ xa, xin lượng thứ cho.”

Vương gia ở trong Vương phủ.

Bất kỳ ai trong Vương phủ đều sắp đặt hộ vệ chỉ huy sứ ti tên là “Nghị Vệ Tư”.

Trong Vương phủ của Sắc An Vương tất nhiên cũng có một Nghị Vệ Tư.

Mà đầu lĩnh của Nghị Vệ Tư tức là ti thủ đại nhân, Thiên Hộ danh xưng với thực, toàn quyền phụ trách công việc hộ vệ Sắc An Vương.

Chức vụ quan trọng này thường do người trong Hoàng tộc đảm nhiệm.

Phạm Chính Luân không ngờ ti thủ Cơ Tương Quân của Nghi Vệ Tư, tộc nhân nhánh bên của Sắc An Vương lại đích thân đến thăm hỏi Lục Hư tông.

Cơ Tương Quân là nữ tử, không rõ tuổi tác, dung mạo trông rất trẻ.

Cô mặc trang phục ngư long uy vũ bá đạo, tóc dài buộc ngang lưng, có tư thế hiên ngang.

Dung mạo của cô như hoa đào nở rộ, tay như mảnh sứ, trơn bóng mà rất có cảm giác.

“Phạm tông chủ xin hãy đứng lên.”

Cơ Tương Quân cất bước nhẹ nhàng đi qua đó, giơ tay lên.

Cử chỉ của cô toát ra khí chất nho nhã ung dung, cứ như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của cô, khiến người ta không khỏi trở nên khuynh đảo.

Phạm Chính Luân đứng dậy, nơm nớp lo sợ đón Cơ Tương Quân vào trong điện, mời cô ngồi xuống.

Cơ Tương Quân thản nhiên ngồi xuống, nói ngay vào điểm chính: “Phạm tông chủ, nghe nói mấy ngày trước ông đã đến Cực Âm tông?”

Tinh thần của Phạm Chính Luân khê động, vội vàng nói: “Bẩm ti thủ, quả thật có qua đó một chuyến, ở 3 4 ngày rồi trở về.”

Cơ Tương Quân gật đầu, nói thẳng: “Ừm, vậy ta không vòng vo nữa, người của thị tộc Công Tây vẫn còn sống chứ?”

Hô hấp của Phạm Chính Luân ngưng trệ, ông ta không biết sao tin tức lộ ra ngoài được, kinh động đến ai không được, hết lần này đến lần khác lại kinh động đến Nghi Vệ Tư.

Phiền phức lớn rồi.

Cơ Tương Quân thấy thế thì cười nói: “Nghị Vệ Tư ta không chỉ bảo vệ sự an toàn cho Vương gia, còn phụ trách thu thập tình báo. Các thế lực lớn Đam Châu trải rộng tầm mắt của Nghị Vệ Tư ta, bao gồm Cực Âm tông, tất nhiên cũng bao gồm Lục Hư tông ông.”

Chương 697: Kết Ước (3)

Phạm Chính Luân hít một hơi thật dài rồi nói: “Nếu ti thủ đại nhân đã biết rõ chân tướng thì cần gì phải đến hỏi lão hủ?”

Cơ Tương Quân cười nói: “Ta chỉ biết đám người Công Tây Hùng lạng lẽ tiến vào Cẩm Khu Cực m, sau đó không ra ngoài nữa. Bên trong đây cụ thể xảy ra chuyện gì thì ta vốn không rõ.”

Phạm Chính Luân hiểu rõ, ông ta suy nghĩ, chung quy không dám nói dối Nghi Vệ Tư, nên cẩn thận: “Công Tây Hùng cấu kết với Trang Đạo Nga, có ý đồ mưu hại Ninh Nguyệt Tố, lại bị giết ngược, cả đám chết hết.”

Cơ Tương Quân nhíu mày, có vẻ kinh ngạc nói: “Ta hiểu rõ Công Tây Hùng, thực lực của gã cũng rõ như ban ngày. Trong Cực m tông, ai có thể giết được gã?”

Phạm Chính Luân khựng lại, rồi trả lời: “Ta không tận mắt nhìn thấy chuyện đã trải qua, nhưng theo ta được biết, đám người Công Tây Hùng bị Ninh Nguyệt Tố và Phương Tri Hành lợi dụng hoàn cảnh đặc thù của Cẩm Khu Cực m lật bàn giết chết.”

Đôi mắt của Cơ Tương Quân sáng ngời, tặc lưỡi nói: “Ồ, xem ra tình báo không sai, Phương Tri Hành cũng có tham gia.”

Phạm Chính Luân vội vàng nói: “Hắn chỉ là bất ngờ bị cuốn vào thôi.”

Cơ Tương Quân cười ha ha: “Đâu ra nhiều bất ngờ như vậy, Phương Tri Hành giết Du Bất Thọ trước, lại giết Công Tây Hùng, đây không phải là việc mà người thường có thể làm được.”

Cô ngừng mắt nhìn Phạm Chính Luân thật sâu, nghiêm túc nói: “Phạm tông chủ, nếu một người có hào quang đang thịnh thì không che giấu được đâu!”

Phạm Chính Luân hít một hơi khí lạnh, cạn lời.

Cũng đúng, tài năng mà Phương Tri Hành bộc lộ quá huênh hoang rồi.

Những nhân vật lớn lại chẳng phải là mờ mắt, không thể không chú ý được sự tồn tại của Phương Tri Hành.

Cơ Tương Quân cười nói: “Phạm tông chủ, xin nói cho ta về tất cả liên quan đến Phương Tri Hành.”

Khóe miệng của Phạm Chính Luân nứt toác, vẻ mặt nghiêm lại: “Thật sự không dám giấu giếm, ta cũng không hiểu hẳn cho lắm.”

Sau đó, ông ta nói ra quan hệ giữa tổ sư gia và kỳ nhân đó cùng với Phương Tri Hành.

Cuối cùng tổng kết: “Tóm lại hẳn là truyền nhân của kỳ nhân đấy, toàn thân lộ ra vẻ thần bí, còn về lai lịch thì ta không truy hỏi nhiều.”

Sau khi nghe xong, Cơ Tương Quân không khỏi nghiêng đầu, chìm vào suy tư.

Sau một lúc lâu, cô lần nữa mở miệng nói: “Thị tộc Công Tây là hào môn đứng đầu của tứ đại môn phiệt, tinh nhuệ toàn tộc đột nhiên gặp bất trắc, nằm ngoài dự liệu của mọi người, một khi tin tức truyền ra ngoài, tất nhiên sẽ gây ra rung động không nhỏ.

Theo lý, thực lực xưng tôn, ai diệt thị tộc Công Tây thì người đấy có tư cách thay thế.

Nhưng Vương gia kiên quyết không ủng hộ một người mà

không ai hiểu thay thế thị tộc Công Tây.”

Phạm Chính Luân quả quyết nói: “Phương Tri Hành không có ý thay thế thị tộc Công Tây, hắn chỉ muốn cầu yên ổn mà thôi.”

Cơ Tương Quân hừ lên, rồi trầm giọng nói: “Tuy nói như vậy, nhưng thực lực của Phương Tri Hành mạnh như vậy, phát tay cũng có thể diệt hết một môn phiệt, cao thủ như vậy đâu thể cam tâm cả đời ẩn ức dưới người ta?”

Đầu óc và cơ thể của Phạm Chính Luân chấn động nói: “Ý của ti thủ là?”

Cơ Tương Quân vội vàng nói: “Vương gia sẽ không bỏ mặc Phương Tri Hành làm vậy, hôm nay diệt một môn phái, ngày mai tàn sát một môn phiệt, vậy mà được à? Hắn phải bị quản chế.”

Phạm Chính Luân không kìm được mà hỏi: “Cô muốn quản chế hắn như thế nào?”

Cơ Tương Quân đã sớm có chuẩn bị, cô trực tiếp trả lời: “Ta vẫn chưa gặp Phương Tri Hành nên không hiểu rõ lai lịch của hắn.

Như vậy đi, ông hãy mời người của thập đại môn phái đến Lục Hư tông làm khách, để Phương Tri Hành và cao thủ của các đại môn phái so chiêu, thấy thế nào?”

“... Được!”

Phạm Chính Luân không dám không nghe theo, ông ta gật đầu đáp ứng, hỏi: “Lúc nào?”

Cơ Tương Quân nói lại: “Ta cho ông 3 ngày chuẩn bị, đủ chứ?”

Phạm Chính Luân thở dài.

Lục Hư tông một lòng muốn ở ẩn, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, sốt ruột quá đi!

Phạm Chính Luân tiễn Cơ Tương Quân đi, rồi gọi chư vị trưởng lão đến nghị sự.

Sau đó mọi người phân tán ra ngoài, tiễn đến các đại môn phái đưa thiệp mời.

Phạm Chính Luân không ngừng nghỉ, đích thân tiễn đến Cực m tông.

Ông ta nhanh chóng gặp được Phương Tri Hành.

“Ồ, La Khắc Kỷ đến tìm ta...”

Phương Tri Hành nghe xong Phạm Chính Luân nói thì cười ha ha, trên mặt hiện lên vẻ cân nhắc.

La Khắc Kỷ từng xem cậu là tay sai, tùy ý ép buộc, thoả thích nghiền ép.

Nhưng sau khi Phương Tri Hành trở thành phiên phúc, La Khắc Kỷ đã vứt bỏ cậu không chút do dự.

“10 năm không gặp, La Khắc Kỷ cũng lăn lộn thành nhân vật lớn rồi.”

Trên mặt của Phương Tri Hành hiện lên vẻ chờ mong vô tận.

Lúc này, cậu rất mong chờ gặp lại La Khắc Kỷ, xem trên mặt của La Khắc Kỷ sẽ hiện ra biểu cảm gì.

Phạm Chính Luân thận trọng nói: “Nghị Vệ Tư trực tiếp ra lệnh, không ai có thể chống cự. Ngài phải tiếp nhận khiêu chiến của cao thủ thập đại môn phái, hơn nữa nhất định là đánh luân phiên, ổn không?”

Chương 698: Sai Lầm (1)

Phượng Tri Hành không chần chờ, cười nói: “Chuyện này muốn trốn cũng không trốn được, nên đến thì sẽ đến, vậy hãy để bảo tố mãnh liệt thêm chút đi.”

2 người họ nhanh chóng quay về Lục Hư tông.

Bất giác đã trôi qua 3 ngày.

Sáng hôm nay, trên đường đến Lục Hư tông, người người nhốn nháo.

Đây là lần đầu Lục Hư cung mời cửu đại môn phái đến làm khách.

Không, có lẽ là bát đại môn phái, Phong Hải môn chỉ còn danh, chứ không tồn tại nữa.

Phía sau có Nghi Vệ Tư trợ giúp.

Vì vậy, tin tức này được lan nhanh, thu hút rất nhiều nhân sĩ giang hồ đến góp vui.

Ngoại trừ rất nhiều người đến từ mấy tiểu môn phái, tiểu môn phiệt, ngay cả tứ đại môn phiệt cũng phái người đến đây xem chiến.

Trong lúc nhất thời, khách khứa bận bẻ ngồi đầy Lục Hư cung, náo nhiệt chưa từng có.

Thậm chí, còn rầm rộ mấy trăm năm khó gặp.

Vì thế, trên dưới Lục Hư tông rất bận rộn.

Bọn họ dựng một đài xem chiến khổng lồ đủ cho mấy nghìn người xem.

Bên ngoài chiêm trống vang trời, trong phòng lại là một mảng yên bình.

Phạm Chính Luân đang nghiêm túc giới thiệu:

“Phong Hải môn đã toang rồi, Cực m tông đứng về phía chúng ta, áp lực của ngài chủ yếu đến từ 7 nhà khác, là Phi Hoàng môn, Vân Thủy tông, Diệu m các, Mặc Kiếm môn, Thanh Lương Tự...”

Lão nhân gia kiểm tra lại cao thủ của các đại môn phái một lượt.

Phương Tri Hành yên tĩnh lắng nghe, sắc mặt bình tĩnh.

Không bao lâu sau, có người báo lại: “Ti thủ đại nhân đến rồi.”

Phạm Chính Luân và Phương Tri Hành đứng dậy đón chào.

Cơ Tương Quân chậm chậm đi tới, ánh mắt nhìn lên trên người Phương Tri Hành, không ngừng quan sát, cười nói: “Quả nhiên là nhân tài, chắc là thực lực của người sâu không lường được.”

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Ti thủ đại nhân quá khen, ta có thể giết chết Du Bất Thọ là nhờ Phạm tông chủ chặn gã lại. Còn về Công Tây Hùng, ta có thể giết chết gã hoàn toàn là may mắn.”

Cơ Tương Quân không cho là đúng, cười nói: “Vận may cũng là một phần của thực lực.”

Phương Tri Hành vội vàng hỏi: “Xin hỏi ti thủ, đao kiếm không có mắt, tỷ thí hôm nay là đến chết mới dừng à?”

“Đương nhiên là không phải.”

Cơ Tương Quân trực tiếp lắc đầu: “Ta nghe nói hình thái hóa yêu của người khát máu như điên, giết người càng nhiều thì càng mạnh, cho nên người có thể phát huy thỏa thích, chẳng lo sợ cái quái gì cả.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ, biểu cảm hơi phức tạp.

Cơ Tương Quân chỉ là vì thử nội tình của cậu nên cho thập đại môn phái tụ tập lại đây, chém giết trước mặt mọi người.

Đây chính là quyền uy của thượng vị giả!

Người ở tầng dưới cùng hoàn toàn không có lựa chọn, chỉ có thể mặc cho bọn họ đùa bỡn.

Phạm Chính Luân bên cạnh có vẻ mặt ưu sầu, không khỏi thấp giọng nhắc nhở: “Ngài cố gắng khắc chế chút, có thể không giết thì cố gắng không giết, không nhất thiết phải vì chuyện này mà kết thù với người khác.”

“Hiểu rồi.”

Phương Tri Hành gật đầu, chỉ cần kẻ không lộ ra sát ý thì cậu sẽ không giết người lung tung.

Đương nhiên!

Ví dụ Cơ Tương Quân âm thầm thao tác, ép cao thủ của 8 môn phái ra đòn hiểm với cậu, vậy chỉ sợ là cậu không còn lựa chọn nào khác.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Bất giác sắp đến buổi trưa.

Phạm Chính Luân dẫn theo Phương Tri Hành đến trường diễn võ.

Chỉ một thoáng, vô số ánh mắt trên đài dự lễ đều đồng loạt nhìn về phía Phương Tri Hành.

Tiếng nghị luận vù vù vang lên như mưa rơi trên lá chuối, không dứt bên tai.

“Nhìn đi, hắc chính là Phương Tri Hành đúng không?”

“Trẻ thật!”

“Thật hay giả vậy, chính là hắc giết Du Bất Thọ và Công Tây Hùng à?”

“Hừ, cũng chỉ có vậy thôi, ta còn cho rằng hắc mọc ra 3 đầu 6 tay, thật sự không biết là Công Tây Hùng chết trong tay hắc thế nào.”

“Khá lắm, thằng nhãi đấy quá cuồng vọng, vậy mà lại có ý đồ dùng sức một mình khiêu chiến 8 môn phái khác, thật sự xem người ta là ăn chay à?”

“Hắc liên tiếp giết Du Bất Thọ và Công Tây Hùng, có lẽ đã sớm tung bay rồi, cảm thấy thiên hạ này không còn anh hùng khác nữa.”

...

Trong một mảng xôn xao, Phạm Chính Luân giậm chân tại chỗ, áp tay.

Khán đài cấp tốc an tĩnh lại.

“Hoan nghênh các vị...”

Phạm Chính Luân nói một tràn toàn lời khách sáo trước, sau đó lại điểm danh giới thiệu đám khách quý.

Cơ Tương Quân có thân phận tôn quý nhất nên không cần nói

nhiều.

La gia có La Khắc Kỷ và Đồng Mẫn Châu đến.

Lư gia có Lư Huyền Tích đến.

Vinh gia có một tiểu thư trẻ tuổi đến, Phí gia có một công tử trẻ tuổi đến.

Sau đó là môn chủ Quan Chiếu Hoa của Phi Hoàng môn, tông chủ Chung Ly Văn Phong của Vân Thủy tông...

Từng nhân vật nổi tiếng quyền quý, hào kiệt nhân gian, hôm nay đều ùn ùn kéo đến, tụ họp ở giữa, tình cảnh xa hoa hùng vĩ vượt quá tưởng tượng.

Phạm Chính Luân giới thiệu xong bằng một hơi rồi tuyên bố: “Thời gian không còn sớm nữa, mời Phương Tri Hành khách khanh xuất hiện.”

Bóng dáng của Phương Tri Hành nhoáng lên, xuất hiện ở giữa đài diễn võ.

Chương 699: Sai Lầm (2)

Phạm Chính Luân cười nói: “Các vị, hôm nay Phương khách khanh sẽ dùng võ kết bạn, bất kỳ ai cũng có thể khiêu chiến với hần, không phân biệt cao thấp, chỉ phân sinh tử. Đường nhiên, lão hủ khuyên dưới Cửu Ngưu cảnh thì đừng đến góp vui.”

Vừa dứt lời!

Trên khán đài đột nhiên có một bóng dáng vọt lên, dùng động tác tiêu sái đáp xuống phía đối diện Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành liếc nhìn đối phương, nam tử trung niên để chòm râu lớn, cao lớn thô kệch, hở ngực lộ nhũ.

Trên cổ và vai của người đó có một vết sẹo dữ tợn.

Trung niên cường tráng ho khan, hắt cằm lên, có biểu cảm lợi hại, chấp tay, cất cao giọng nói: “Tại hạ là Ân Xử Cung của ‘Chiết Nhận môn’.”

Phương Tri Hành hơi ngậy ra, chợt ý thức được người này không phải là người của bát đại môn phái.

Chiết Nhận môn dường như là môn phái nhị lưu, nội tình nông cạn, không có tư cách xếp vào thập đại môn phái.

Nhưng rất rõ ràng, Ân Xử Cung không chờ đợi được mà muốn lộ diện, có lẽ là vì muốn rạng danh.

Phương Tri Hành không quan tâm hần muốn làm gì, nếu người ta đã có gan lên đài thì cậu chỉ có thể nghênh chiến thôi.

“Mời!”

Phương Tri Hành không phí lời vô ích, cơ thể khôi ngô đột nhiên tăng vọt.

Ân Xử Cung thấy vậy cũng không dám khinh thường, hấn hít sâu, toàn thân nhanh chóng bành trướng.

Phía sau lưng hấn nhúc nhích một trận, hai xương bả vai khua lên cao, kéo dài về phía bầu trời.

Chốc lát sau, cơ thể của Ân Xử Cung dài hơn 3 mét, không phải to lớn cho lắm.

Nhưng sau lưng mọc ra đôi cánh bằng thịt dài hơn 5 mét, rộng lớn dị thường.

Rìa của cánh sắc bén như trường kiếm hiện ra hàn quang của kim loại lạnh.

Xì!

Ân Xử Cung nhanh chóng đập cánh bay lên trời.

Đài diễn võ lộ thiên, không có mái vòm che.

Ân Xử Cung có thể tự do bay lượn, hấn hưng phấn lượn một vòng, xẹt qua đỉnh đầu mọi người trên khán đài, dẫn tới mọi người reo hò kêu to.

Phương Tri Hành nhướng mày, không ngờ đối thủ đầu tiên lại biết bay.

Cậu vẫn còn nhớ kỹ Quỷ Dao Lưng Gù Tân Triển Hồng, gặp phải một con dơi nữ biết bay, không làm gì được người ta, buồn bực muốn chết.

“Người này tới làm khó ta à?”

Phương Tri Hành cười lạnh, thân thể tăng vọt hơn 10 mét,

phía sau mọc lên 10 xúc tu huyết sắc.

Mỗi xúc tu huyết sắc dài khoảng 12 mét, trắng kiện như cự mãng, nhẹ nhàng bay múa, chấn động đến mức không khí vặn vẹo biến hình.

Hình thái hóa yêu của Phương Tri Hành tản ra uy áp không gì sánh bằng, làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Tình cảnh này khiến mọi người không khỏi choáng váng.

Ân Xử Cung dừng gấp, treo trên không phía đỉnh đầu của Phương Tri Hành.

Hắn trừng to mắt nhìn 10 xúc tu huyết sắc, lông mày không khỏi nhú thành một cục, trên khuôn mặt mọc đầy lông chim, lông chim trở nên rối loạn.

“Đánh trước chiếm được lợi thế, ăn ta một ‘phản đòn nuốt!’”

Ân Xử Cung lao đầu về phía Phương Tri Hành, đôi cánh như kiếm cắt đứt không khí, cắt ra hai kiếm khí hình quạt mắt thường có thể thấy.

“Chém!”

Ân Xử Cung không giữ lại chút gì, kiếm khí bắn ra, hoành tráng ùn ùn kéo đến che phủ mặt đất.

Ánh mắt Phương Tri Hành khinh miệt, từ lâu đã nhìn thấu lai lịch của Ân Xử Cung, một Cử Ngưu cảnh trung kỳ mà thôi.

Cậu nâng một xúc tu huyết sắc lên, vung về phía hư không, chấn động!

Rầm!

Không khí chợt bạo loạn, giống như long trời lở đất.

Thiên La Bạo Sát Kinh khủng bố bắn ra ngoài, khuấy không khí khiến nó ngừng tụ thành cơn lốc, xông thẳng lên trời giống như dờn sông lấp biển.

Kiểm khí mặt quạt trong nháy mắt tan vỡ.

Cơn lốc thể không thể đỡ, đón đầu vọt tới điều nhân Ân Xử Cung.

“Hả, cái này!”

Ân Xử Cung quá sợ hãi, chợt quay đầu chuyển hướng cố gắng thoát khỏi cơn lốc.

Đáng tiếc, cơn lốc quá nhanh, cũng quá mạnh!

Cả người hắn bị cơn lốc quét trúng, nuốt chửng.

Trong chớp mắt, đôi cánh của hắn bị xé nát, toàn thân nứt ra, cuối cùng nổ tung.

Đùng!

Mưa máu rơi lả tả khắp bầu trời, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Trong ánh mắt rung động của mọi người, Phương Tri Hành đứng ở trong cơn mưa máu, thậm chí không thềm nhấc chân.

Toàn hiện trường yên tĩnh lại. Tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Sau đó, tiếng ồn ào vang động cả bầu trời!

“Ôi vãi nôi, giết trong nháy mắt đó!”

“Thực lực của Ân Xử Cung được lắm mà, sao không chịu nổi một kích thể?”

“Phương Tri Hành quá mạnh mẽ, danh bất hư truyền, khó trách Công Tây Hùng lại bỏ mạng trong tay hắn!”

“Thằng nhóc này giỏi đấy, thật không đơn giản!”

...

Khán đài trở nên sôi trào, tâm trạng chấn động đốt lên trong mỗi người.

“Ừ, được lắm.”

Cơ Tướng Quân thân nhiên ngồi trên khán đài, cô lộ ra vẻ hài lòng với kết quả trận đấu đầu tiên.

“Hừ...”

Hai mắt La Khắc Kỷ híp lại, biểu cảm trên mặt hơi cứng ngắc.

Hô hấp Đồng Mẫn Châu ngưng trệ, kinh ngạc nói: “Người này thật sự là Phương Tri Hành à? Trong 10 năm gần gũi, sao hắn trở nên mạnh như vậy?”

Lư Huyền Tích trừng to mắt, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt khó có thể tin.

Chương 700: Chậm Lại (1)

Lần trước hẳn nhìn thấy Phương Tri Hành, cậu chỉ có thể hóa yêu 6 xúc tu máu.

Mới có mấy ngày, 6 cái đã biến thành 10 rồi!

“Là hẳn che giấu thực lực hay là gần đây lại đột phá?”

Lư Huyềnn Tích liếm đầu lưỡi, tắc lưỡi ngạc nhiên.

“Ha ha ha!”

Phạm Chính Luân vui mừng quá đỗi, cao giọng tuyên bố: “Ân Xử Cung thất bại, Phương Tri Hành thắng! Còn ai muốn khiêu chiến không?”

Mắt thấy Phương Tri Hành lợi hại như thế, một kích chớp nhoáng giết chết Ân Xử Cung, đâu còn ai nhàn rỗi dám đứng ra?

Từ giờ trở đi sân khấu này không thuộc về những người tầm thường như bọn họ nữa.

Người của môn phái nhỏ ở bên cạnh chơi, chỉ có cao thủ của thập đại môn phái lớn có tư cách phân cao thấp với Phương Tri Hành.

Lúc này, các môn phái như Phi Hoàng môn, Vân Thủy tông... nhìn nhau, cùng biểu hiện ra ý khiêm nhường.

Kết quả Mặc Kiếm môn lo việc nghĩa không chênh mảng, một kiếm khách mặc đồ đen đi ra.

Người này thoạt nhìn hơn 40 tuổi, thân hình cao ráo, ngũ quan

góc cạnh rõ ràng.

Hắn điểm mũi chân, bay lên đáp xuống sàn diễn võ, tự giới thiệu: “Mặc Kiếm môn, Đoàn Thế Nghiệp.”

Vừa báo ra danh hào này, khán đài lần nữa xôn xao, xuất hiện tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Phượng Tri Hành chăm chú nhìn, Đoàn Thế Nghiệp mày kiếm mắt sáng, lông mày chéo lên thái dương, khí chất tiêu sái, phù hợp với tất cả tưởng tượng mà mọi người nghĩ về kiếm khách.

Trước đó Phạm Chính Luân từng đề cập tới người này, nói Đoàn Thế Nghiệp là thiên tài kiếm đạo, thiếu niên thành danh, kiếm pháp cao siêu tuyệt vời, khiêu chiến cao thủ các đường chưa một lần thất bại.

Nhưng từ sau khi hắn bước vào Cửu Ngưu cảnh, chẳng biết tại sao đột nhiên trở nên khiêm tốn, rất ít lộ ra kiếm uy trước mặt người khác.

Có tin đồn nói hắn đau khổ vì tình, nhưng cũng có người nói hắn bị kiếm khách khác đánh bại, có tâm ma, vì vậy mới ở ẩn.

Tay trái Đoàn Thế Nghiệp chắp sau lưng, cánh tay phải mở rộng ra, nắm trong tay một thanh kiếm trúc xanh sẫm.

Phượng Tri Hành không khỏi nhìn kiếm trúc màu xanh sẫm thêm một chút, tạo hình kỳ lạ, thoát nhìn giống như một cây bút lông.

Mặt Đoàn Thế Nghiệp không biểu cảm, giữa hai hàng lông mày mơ hồ có chút kiên cường.

Hắn nhàn nhạt mở miệng nói: “Phượng khách khanh, người không ngại ta sử dụng bảo kiếm cấp 4 so tài với người chứ?”

Phương Tri Hành mỉm cười nói: “Khách muốn thế nào thì chủ thế đây, có thể giới thiệu một chút về bảo kiếm của người không, để Phương mỗ mở mang tầm mắt?”

Đoàn Thế Nghiệp nói thẳng: “Thanh kiếm này tên là ‘Lưu Mặc’.”

Tích chữ như vàng, không nói thêm một chữ nào.

Phương Tri Hành nghe ra một sự cô đơn, khẽ cười nói: “Tốt, vậy tại hạ cả gan thử sự sắc bén của kiếm Lưu Mặc.”

“Mời!”

Đoàn Thế Nghiệp điểm mũi chân, đằng không bay lên, tay áo bông bành, có tư thái xuất trần.

Chỉ nghe một tiếng vang dội, kiếm Lưu Mặc lập tức ra khỏi vỏ.

Chỉ một thoáng, ào ào!

Như có lượng lớn mực nước bắn ra ngoài từ trong vỏ kiếm.

Đoàn Thế Nghiệp nắm chuôi kiếm, nhưng không thấy thân kiếm.

Thân kiếm là một vũng mực nước bay múa, thần dị vô song.

Đồng tử của Phương Tri Hành co rụt lại, cậu chưa bao giờ nhìn thấy hình thái hóa yêu quỷ dị như vậy.

Một giây sau, Đoàn Thế Nghiệp giơ chuôi kiếm lên cao, tất cả mực nước bay đến đỉnh đầu của hắn, ngưng tụ thành một cây kiếm lớn màu đen dài 30 mét.

“Huy Mặc Trảm!”

Đoàn Thế Nghiệp vung bút chém xuống, kiếm lớn màu đen lập

tức trấn xuống.

Phương Tri Hành vùng mạnh xúc tu máu, chấn động dữ dội.

Đùng!

Không khí cuồng bạo dâng trào ra, nghênh đón kiếm lớn màu đen.

Sau một khắc, kiếm lớn màu đen tan vỡ, hóa thành từng giọt mực nước, xuyên qua cơn lốc đổ xuống như mưa.

Viễn mắt Phương Tri Hành hơi phóng to, phát hiện giọt mực đang nhanh chóng biến hóa, lần nữa biến thành từng thanh trường kiếm có độ dài gần 1 mét, tổng cộng 36 thanh từ trên trời giáng xuống, thế không thể đỡ.

“Mực nước à...”

Phương Tri Hành như có suy nghĩ, trong lúc đó, 10 xúc tu máu đồng loạt rung động.

“Kỹ năng bộc phát Thập Phương Bạo Sát!”

Đây là toàn bộ kỹ năng mới thức tỉnh sau khi Thiên La Hóa Huyết Công thăng lên tới Hóa Yêu tầng 4.

[Thập Phương Bạo Sát: Bất kỳ mục tiêu nào ở trong phạm vi kéo dài của xúc tu sẽ gặp phải tấn công mang tính hủy diệt 360 độ không góc chết.]

Trong nháy mắt, vùng không khí trên đỉnh đầu Phương Tri Hành chấn động dữ dội, nổi lên gợn sóng vô biên vô tận.

36 thanh trường kiếm bị kéo căng, đè nén, vặn vẹo, từng thanh nổ tung!

Kình lực bạo sát khủng bố quét ngang bầu trời, mang theo tất

cả mực nước cuốn ngược trở về.

Nếu như nói Đoàn Thế Nghiệp vung mực nước ra, muốn rơi vào trên giấy vẽ của Phương Tri Hành.

Vậy thì hẳn coi thường Phương Tri Hành rồi.

Phương Tri Hành là chảo chống dính, đồng thời cậu còn giới mực nước trong chảo trở về.

Thập Phương Bạo Sát, hung hãn vô song!

Một lượng lớn mực cuộn cuộn dâng lên, nhuộm đen cả bầu trời trong chớp mắt.

“Mạnh quá!”

Sắc mặt Đoàn Thế Nghiệp hoàn toàn thay đổi, bị chính mực nước mình phóng ra phản kích, giống như bị cuốn vào vòng xoáy, cả người quay cuồng choáng váng.

Chương 701: Chậm Lại (2)

Trên đài quan sát, mọi người ngẩng đầu lên trời.

Nhìn ra xa, mực đầy trời vô cùng hỗn loạn, che khuất cả mặt trời, làm mờ tầm nhìn.

Như một bức tranh thủy mặc khổng lồ!

Đoạn Thế Nghiệp lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Một lúc lâu sau...

Đột nhiên, Đoạn Thế Nghiệp xuất hiện trở lại, xông ra khỏi vòng xoáy.

Chỉ thấy hắn ở trong dòng mực điên cuồng, liều mạng bơi lội, đồng thời vung chuôi kiếm.

Mực phun phun ào ạt giống như bị thu hút, từng giọt tụ lại về phía chuôi kiếm.

Dần dần, cuối cùng dòng mực hỗn loạn cũng bình tĩnh lại.

Sau cùng, tất cả mực nước tập trung lại với nhau, tạo thành một thanh đại kiếm màu đen.

Nhưng lúc này, tóc tai Đoạn Thế Nghiệp rối bù, quần áo rách nát, phong thái ung dung hoàn toàn không tồn tại.

Nguy hiểm hơn nữa là, hắn bị lực xung kích kia đánh bật ra khỏi diễn võ trường.

Đoạn Thế Nghiệp nhìn sâu vào Phương Tri Hành, thở hỗn hển

vài hơi, thu kiếm vào vỏ rồi chấp tay nói: “Phường Khách khanh, người thắng rồi.”

“... Nhường rồi.”

Phường Tri Hành im lặng, chấp tay đáp lễ, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm.

Đoạn Thế Nghiệp này, hẳn giả thua!

Hắn căn bản không dùng hết sức, kiếm ý nhìn có vẻ mạnh mẽ, thực chất là diễn xuất, một chạm liền tan vỡ.

Từ đầu đến cuối, chiêu thức của hắn hoa lệ khoa trương, nhưng lại không có sát ý.

Rõ ràng là đang mặc kệ đến đâu thì đến.

Đương nhiên!

Ngoại trừ hai người Phường Tri Hành và Đoạn Thế Nghiệp.

Người khác không thể nào nhận ra chi tiết trong đó.

Chỉ xem một màn náo nhiệt mà thôi.

Ngoài mặt hai người đánh nhau rất dữ dội, giống như thật.

Nhưng trên thực tế, Đoạn Thế Nghiệp ngay từ đầu đã buông xuôi rồi.

Diễn một vở kịch, làm cho xong chuyện..

“Có ý gì đây?”

Ánh mắt Phường Tri Hành lóe lên, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Đoạn Thế Nghiệp nhanh chóng nhận thua, lui xuống dưới, trên

đài quan sát lại một trận ồn ào, bàn tán xôn xao.

“Xuất sắc!”

Môn chủ Mặc Kiếm môn, Hướng Hồng Viễn đứng dậy, vỗ tay cảm thán, vẻ mặt chân thành khen ngợi:

“Hình thái Hóa Yêu của Phương khách khanh thật phi phàm, mười xúc tu công thủ toàn diện, hoàn mỹ không tì vết, giống như mở ra một lĩnh vực mới, không có bất cứ sơ hở nào.”

Môn chủ Phi Hoàng môn, Quan Chiếu Hoa khẽ cười rồi phụ họa: “Thực ra kiếm pháp của Đoạn Thế Nghiệp rất lợi hại, hơn nữa có kiếm Lưu Mặc tăng cường, kiếm uy càng không thể xem thường được, nhưng vẫn không thể phá vỡ mười xúc tu của Phương khách khanh.”

“???”

Phạm Chính Luân nghe hai lão hồ ly này kể xướng người họa, biểu cảm và giọng điệu vô cùng chân thành, không giống giả tạo.

Nhưng dù nghe thế nào, cũng có ý đặc biệt tàng bốc trong đó.

Phạm Chính Luân cảnh giác, vội vàng nói: “Phương khách khanh trẻ tuổi nóng tính, ra tay không có chừng mực, nếu như Đoạn Thế Nghiệp dốc hết toàn lực, thắng thua khó lường.”

Hướng Hồng Viễn cười khà khà: “Thua thì thua, thắng thì thắng, Mặc Kiếm môn ta dám nói, Phương khách khanh là cao thủ đệ nhất thập đại môn phái.”

Lời vừa nói ra!

Thế giới đột nhiên im lặng, mọi người đều ngoái đầu nhìn.

Một lát sau, tông chủ Vân Thủy tông, Chung Ly Văn Phong gật đầu, cười nói: “Ta cũng vô cùng đồng ý, có thể thấy rõ thực lực

của Phương khách khanh, hơn nữa hắn đã giết chết Du Bất Thọ và Công Tây Hùng, phần chiến tích này thực sự chói mắt, đáng ngưỡng mộ, không thể không phục.”

“Nói hay lắm!”

Quan Chiếu Hoa đứng dậy, vỗ tay cười nói: “Ta cũng công nhận Phương khách khanh là người đứng đầu môn phái, toàn bộ giang hồ Đạm Châu, e rằng không ai là đối thủ của hắn.”

“Lời này ta tán thành!”

“Danh tiếng theo sau công đức!”

“Chúng ta đều già rồi, bây giờ là thiên hạ của người trẻ tuổi!”

Trong nháy mắt, Thanh Lương tự, Diệu Âm các, Đào Hoa đảo, Tiên Thiên tông, Thanh Ngưu quan đều bày tỏ phụ họa.

Tám môn phái đấu đá nhau, tám thế lực minh tranh ám đấu, vậy mà lúc này, lại trăm miệng một lời, đạt được ý kiến thống nhất cao độ.

Cảnh tượng như vậy, thực sự hiếm thấy!

Trong lòng Phạm Chính Luân khó hiểu, ông ta nhíu chặt mày, lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ.

Ông ta chấp tay hỏi: “Còn ai muốn khiêu chiến không?”

Người của tám đại môn phái không có động tĩnh.

Không có ai ra sân khiêu chiến Phương Tri Hành.

Dường như người nào người nấy đều buông vũ khí đầu hàng.

Ánh mắt Phạm Chính Luân lóe lên, vội vàng quay sang ti thủ đại nhân.

“Hừ, từng người các người đúng là không thấy thỏ thì không thả chim ư!”

Khóe miệng Cơ Tương Quân nhếch lên một nụ cười, cao giọng nói: “Mặc kệ người nào đánh bại hoặc giết chết Phương Tri Hành, toàn bộ sản nghiệp của Công Tây thị tộc sẽ thuộc về người đó.”

Nghe những lời này, người của tám đại môn phái đều không khỏi hít sâu một hơi, sau đó ánh mắt trở nên nóng rực.

Tông chủ Tiên Thiên tông, Trọng Côn Ngọc, nhanh chóng đứng dậy, cười nói: “Ti thủ đại nhân, Tiên Thiên tông ta tình nguyện thả con tôm bắt con tép, muốn tỷ thí với Phương khách khanh một phen.”

Cơ Tương Quân vội vàng nói: “Các người định phái ai ra, chẳng lẽ là nhi tử Trọng Văn Quy của người?”

Chương 702: Buồn Chán (1)

Trọng Côn Ngọc cười mà không nói, nhưng ngay sau đó, một thanh niên mặc đạo bào bước ra từ sau lưng ông.

Khuôn mặt như ngọc, lông mày rậm mắt to, khí chất xuất trần, thoát nhìn hình như chưa đến ba mươi tuổi.

Người này chính là Trọng Văn Quy, được mệnh danh là kỳ tài võ đạo ngàn năm có một.

Nghe đồn hắc học rộng biết nhiều, nhìn qua là không quên, ngộ tính càng cao đến mức đáng sợ.

Bất cứ võ công nào vào tay hắn, chỉ cần tùy ý đọc vài lần thì hắn có thể hoàn toàn lĩnh ngộ được huyền cơ trong đó.

Tuy nhiên, cũng có tin đồn rằng, hình như Trọng Văn Quy người này không thích tập võ, ngược lại thích du sơn ngoạn thủy, gửi tình cảm vào thơ ca từ phú.

Trọng Văn Quy tiêu sái xuất hiện, thân hình vừa động, hóa thành một chuỗi tàn ảnh, đến diễn võ trường.

“Đến rồi đến rồi, lại có một cao thủ lên sân rồi.”

“Ta biết hắn, hắn là Trọng Văn Quy, cao thủ Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong!”

“Hoá ra là văn võ song toàn Trọng Văn Quy, ừm ừm, có lẽ chỉ có hắn mới có thể đánh bại Phương Tri Hành.”

...

Sau đó đài quan sát sôi sục rồi nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Mọi người nín thở tập trung, không hề chớp mắt, không muốn bỏ lỡ bất cứ giây nào tiếp theo.

Trọng Văn Quy khẽ mỉm cười, không mất lễ độ chấp tay nói: “Phượng khách khanh, Văn Quy xin có lễ, xin chỉ giáo.”

“Không dám.”

Phượng Tri Hành mặt không đổi sắc, lúc này cậu không thể xác định Trọng Văn Quy có giả thua hay không, chỉ có thể giữ bình tĩnh, ra tay thì ra tay.

Ngay sau đó!

Chỉ thấy, Trọng Văn Quy chậm rãi nâng hai tay lên để trước ngực, kết một pháp quyết thần bí.

Trong nháy mắt, tóc và đạo bào của hắn tự động bay múa không gió, không một tiếng động.

Đôi mắt to dưới hàng lông mày rậm, đột nhiên bắn ra chiến ý mãnh liệt.

“Tốt, hắn chơi thật!”

Phượng Tri Hành lập tức cảm nhận được một ý chí mạnh mẽ.

Trọng Văn Quy không có sát ý, nhưng rất muốn đánh bại cậu!

Đây là tâm thái của cường giả!

Quả nhiên!

Toàn thân Trọng Văn Quy chấn động, khí tức tiên thiên phun ra từ pháp quyết trên hai tay mạnh mẽ xông thẳng lên trời, hóa thành từng đạo lưu quang, đan xen ngang dọc, dần dần ngưng tụ

thành một đồ đẳng bát quái, phức tạp huyền ảo.

Tiếp theo, đồ đẳng bát quái tự xoay tròn, tốc độ không nhanh nhưng lại khiến không khí bị khuấy động, gió nổi mây phun, thiên địa biến sắc.

“Phương khách khanh, cẩn thận!”

Vẻ mặt Trọng Văn Quy hơi lạnh lùng, hắn nâng tay phải lên ấn vào đồ đẳng bát quái.

Ầm~

Tiếng chấn động cực lớn đột ngột vang lên!

Tay phải của Trọng Văn Quy đâm xuyên qua đồ đẳng bát quái, đột nhiên tăng tốc.

Cánh tay trở nên dài và to hơn!

Lòng bàn tay biến thành bàn tay khổng lồ!

Bao bọc chưởng lực kinh người, đẩy ngang về phía trước.

“Tiên Thiên Bát Quái Chưởng!”

Trọng Văn Quy gào lên một tiếng hăng chí, uy thế theo đó tăng lên.

Thấy tình hình này, Phương Tri Hành đang chuẩn bị sẵn sàng trường lớn hai mắt, biểu cảm nghiêm túc hơn ba phần.

Bàn tay khổng lồ đến cực nhanh, gần như chớp mắt đã đến, khiến người ta trở tay không kịp.

Phương Tri Hành lập tức vung mười xúc tu màu máu, cùng nhau rung động, đập về phía trước.

Sức mạnh Thập Phương Bạo Sát cuộn cuộn tuôn ra, nghênh đón bàn tay khổng lồ, cứng đối cứng.

Ầm!

Hai luồng sức mạnh va chạm thẳng vào nhau, kinh động lòng người, kinh thiên động địa.

Cùng với một tiếng nổ lớn trầm đục, một vòng sóng xung kích hình vòng lan ra, cuốn cát bụi cuộn cuộn bay lên, quét ngang bốn phương tám hướng.

Mọi người trên đài quan sát lập tức bị bão cát tấn công, bị thổi đến mức ngã trước ngã sau, không thể mở mắt.

May mà có một vòng tường phòng ngự dày đặc ngăn cản bên ngoài diễn võ đài, nếu không thì rất nhiều người chắc chắn sẽ bị thương.

Sau một lần va chạm dữ dội, bàn tay khổng lồ của Trọng Văn Quy nhanh chóng bật trở lại, xuyên qua đồ đằng bát quái.

Khi bàn tay khổng lồ trở lại bên cạnh Trọng Văn Quy, nó đã thu nhỏ lại, biến thành bàn tay bình thường.

Mười xúc tu màu máu cũng đều cuộn trở lại, quấn quanh bên cạnh người Phương Tri Hành.

“Có chút thú vị...”

Một nụ cười thích thú xuất hiện trên khuôn mặt Phương Tri Hành.

Tiên Thiên Bát Quái Chưởng, uy lực cực lớn, lớn đến mức...

Suýt chút nữa đã đẩy Phương Tri Hành loạn choạng.

Phương Tri Hành cũng không nường tay, cậu vung mười xúc

tu màu máu, chia làm hai đường, năm trái năm phải, kẹp tấn công từ hai bên.

Trọng Văn Quy lùi lại nửa bước, hắt hơi khom người xuống, hai tay kết ấn, đồ đằng bát quái trước mặt theo đó xoay 180 độ, mở ra, hóa thành một tấm khiên hình tròn.

Nhìn thấy cảnh này!

Môn chủ Phi Hoàng môn, Quan Chiếu Hoa không khỏi khen ngợi: “Tiên Thiên Bát Quái cũng công thủ toàn diện, kỳ lạ tuyệt luân.”

Trọng Côn Ngọc vuốt râu cười, thực ra Tiên Thiên Bát Quái càng mạnh về phòng ngự, có thể xếp vào hệ Huyền Quy.

Đương nhiên, bên trong phòng ngự ẩn chứa huyền cơ, đó là khi bị tấn công, sẽ tạo ra phản chấn sát thương.

Hơn nữa, phản chấn sát thương này gần như hoàn hảo, phản hồi sát thương trăm phần trăm.

Chương 703: Buồn Chán (2)

Kẻ địch đánh đến mười phần sức mạnh, sẽ có mười phần sức mạnh phản chấn trở lại.

Nói cách khác, chỉ cần đồ đẳng bát quái đứng vững không ngã, người thua nhất định là kẻ địch.

Trọng Côn Ngọc tràn đầy tự tin với chuyện này, ông ta không che giấu được biểu cảm nắm chắc phần thắng trên khuôn mặt.

Ầm rầm rầm~

Giống như từng trận sấm rền, chấn động màng nhĩ.

Đồ đẳng bát quái bị mười xúc tu màu máu thay phiên nhau đập, chịu mười đòn đánh trong một hơi thở.

Hình ảnh có chút tàn bạo!

Toàn bộ đồ đẳng dần dần vặn vẹo biến dạng, vài chỗ lõm xuống.

Một trận bão cát lại nổi lên trên diễn võ đài.

Sau một hồi giằng co, Trọng Văn Quy mặt mày căng thẳng, những giọt mồ hôi to như hạt đậu đầy trán, hai tay đang bấm quyết run lên.

Vẻ mặt Phương Tri Hành lạnh lùng, cậu giơ cao mười xúc tu màu máu, đồng loạt đập xuống.

Ầm rắc~

Đồ đằng bát quái đột nhiên vỡ tan tành, sụp đổ nát bấy giống như đồ sứ bị đập vụn.

“Phụt!”

Trọng Văn Quy phun ra một ngụm máu, cả người bị chấn bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất.

Cha hắn, Trọng Côn Ngọc hét lớn một tiếng “Không ổn!”, vội đứng dậy, nét mặt vô cùng kinh ngạc.

“Phụt~”

Trọng Văn Quy khó nhọc bò dậy, quỳ một gối trên mặt đất, lại ho ra một ngụm máu, mặt mày tái mét, tinh thần ủ rũ.

Hắn chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân sôi trào.

Dư kinh của Thập Phương Bạo Sát vẫn còn trong cơ thể hắn, điên cuồng phá hoại.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã bị nội thương không nhẹ.

Toàn trường đột nhiên im lặng.

Đám người không có người nào không nổi một tầng da gà.

Tuy Đoạn Thế Nghiệp bại trận rất nhanh, nhưng hắn đã lâu không ra tay, không ai biết được thực lực của hắn đến đâu.

Nhưng không ai ngờ rằng, Trọng Văn Quy, người có tiếng tăm lớn hơn lại bại trận nhanh chóng đến vậy.

Phương Tri Hành gần như không gặp chút trở ngại, chỉ cần vung mười xúc tu màu máu đập tới tấp đã khiến Trọng Văn Quy không chống đỡ nổi.

Sắc mặt mọi người trong bát đại môn phái hoàn toàn thay đổi.

Thực ra, trước khi đến, bọn họ đã lén lút bàn bạc với nhau.

Mục đích của Cơ Tướng Quân khi tổ chức cuộc tỷ thí này vô cùn rõ ràng, cô đã nói thẳng với bọn họ rồi.

Chính là bảo bọn họ thử xem rốt cuộc Phương Tri Hành mạnh đến mức nào, xem cậu có thực sự có thực lực giết được nhân vật kiệt xuất của tiểu môn phiệt là Công Tây Hùng hay không.

Vấn đề là, các môn phái ngoài miệng thì đồng ý, nhưng trong lòng lại không phục.

Không có lợi ích gì, dựa vào đâu bắt bọn họ vừa tốn công vừa tổn sức?

Thắng thì chẳng được gì, thua thì mất mặt, đây được tính là chuyện gì chứ?

Cho nên, mới có màn vừa rồi.

Đoạn Thế Nghiệp giả thua nhanh chóng trước, sau đó tám môn phái tranh nhau tâng bốc Phương Tri Hành, rồi sau đó, không còn ai ra sân thách đấu nữa, để qua loa xong chuyện với Cơ Tướng Quân.

Kết quả, đương nhiên Cơ Tướng Quân hiểu ý, cô lập tức tung ra một phần thưởng vô cùng hấp dẫn.

Cuối cùng bát đại môn phái cũng có động lực.

Tiên Thiên tông định ra tay trước để giành lợi thế, nhưng không ngờ...

“Haha, xem ra không dễ lấy được phần thưởng trong tay ta như vậy đâu.”

Ánh mắt Cơ Tướng Quân sáng lên, cô lập tức cười không khép được miệng.

Nghe vậy, Trọng Côn Ngọc hừ lạnh một tiếng, lật tay lấy một ấn Bát Quái, đi thẳng lên võ đài.

Phạm Chính Luân vừa nhìn thấy ấn bát quái, khoe miệng lập tức giật giật.

Ấn bát quái là bảo vật trấn phái của Tiên Thiên tông, một bảo cụ cấp 4, uy danh hiển hách.

Giờ Trọng Côn Ngọc nóng mắt rồi, định tự mình ra trận.

“Cha!”

Lúc này, Trọng Văn Quy loạng choạng đứng dậy, gọi Trọng Côn Ngọc lại.

“Nhi tử, con xuống dưới trị thương trước đi, cha sẽ đòi lại công bằng cho con ngay thôi, báo thù không để qua đêm!”

Trọng Côn Ngọc mặt đầy sát khí, nếu ấn bát quái không phải là bảo bối nhận chủ bằng máu, chỉ có một mình ông ta sử dụng được.

Nếu không thì Trọng Văn Quy cầm ấn bát quái ra trận, sao có thể thua được?

“Cha, đừng đi!”

Trọng Văn Quy kéo Trọng Côn Ngọc lại, nhỏ giọng nói thầm bên tai ông vài câu.

Sắc mặt Trọng Côn Ngọc thay đổi liên tục, nhìn nhi tử thật sâu, ông do dự một lúc rồi lặng lẽ cất ấn bát quái, dịu nhi tử xuống đài.

Cảnh tượng này khiến những người trên đài quan sát vô cùng thất vọng, không có người nào không mở miệng chửi ầm lên, mắng Tiên Thiên tông hèn nhát.

Trọng Côn Ngọc mặt mày tái mét, gân xanh trên trán nổi lên, nhưng ông vẫn cố nhịn.

Nhìn thấy vậy, đám người Quan Chiếu Hoa nhìn nhau, kinh ngạc không thôi.

Trong chốc lát, thêm một lần không có ai đứng ra khiêu chiến.

Cơ Tương Quân nhìn quanh một lượt, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên một người, ra lệnh: “Diêu Vân Dật, người lên.”

Mệnh lệnh được đưa ra , đảo chủ Đào Hoa đảo, Diêu Vân Dật, không khỏi lộ ra vẻ cười khổ.

Hắn ta đứng dậy, cúi đầu chấp tay nói: “Ti thủ đại nhân, trong mười đại môn phái, Đào Hoa đảo bọn ta yếu nhất.”

Phượng khách Khanh võ lực kinh người không thể cản được, Diêu mỗ ta tự hỏi tâm mình, không phải là đối thủ của hắn.”

Chương 704: Đoạn Long (1)

Kỷ Tương Quân hừ lạnh nói: “Ta cũng không nói chỉ cho phép đấu đơn, ‘Đào Hoa Kiếm Trận’ của Đào Hoa đảo các người cũng có chút danh tiếng, không bằng lấy ra biểu diễn cho mọi người mở mang tầm mắt.”

Diêu Vân Dật chột ngừng thở, sau đó lộ ra vẻ vui mừng như điên.

“Ti thủ đại nhân, chuyện này, chuyện này...”

Phạm Chính Luân sốt ruột, trừng mắt nói: “Đào Hoa Kiếm Trận không tầm thường, do nhiều cao thủ Cửu Ngưu cảnh kết thành kiếm trận, nghe đồn có thể địch lại cả Bách Ngưu cảnh...”

“Đánh rắm!”

Bất thành linh, Cơ Tương Quân lạnh lùng ngắt lời, cười nhạo: “Cái gì mà địch lại Bách Ngưu cảnh? Người có hiểu Bách Ngưu cảnh mạnh đến mức nào không?”

Trong lòng Phạm Chính Luân chấn động, nhìn khắp Đam Châu, hình như chỉ có một mình Trục An Vương đặt chân vào Bách Ngưu cảnh.

Mười đại môn phái trong mắt Trục An Vương, chỉ sợ không khác gì với đám kiến hôi.

Ông ta biết mình lỡ lời, vội nói: “Lão hủ lỡ lời, mong ti thủ đại nhân thứ tội.”

Cơ Tương Quân nghiêm mặt nói: “Mười đại môn phái các người nghe cho rõ, vừa rồi ta chỉ nói đến thưởng, mà chưa nói đến

phật.

Hôm nay nếu các người không thể ép Phương Trì Hành ra tay hết sức thì sau này mười đại môn phái không cần tồn tại nữa.”

Nghe những lời này, mọi người không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, sắc mặt nhanh chóng trở nên vô cùng khó coi.

Từ xưa đến nay, giang hồ môn phái chẳng qua chỉ là cá tôm tép, không một môn phái nào có thể chống lại triều đình, đấu lại thế gia môn phiệt.

Ngay cả tam giáo Phật Đạo Nho, cũng thần phục dưới hoàng quyền, cúi đầu xưng thần.

Trong mắt bách tính bình thường, đặc biệt là những thiếu niên nhiệt huyết, hình như giang hồ là một nơi đáng để hướng tới.

Nhưng trong mắt triều đình và môn phiệt, người trong giang hồ không đáng một xu, chỉ là một đám hạ đẳng tam giáo cửu lưu mà thôi.

Đám người Quan Chiếu Hoa mặt mày sa sầm, có thể bọn họ là chủ một môn phái, nhưng lúc này hoàn toàn không ngẩng đầu lên nổi.

Cảnh tượng này!

Phương Trì Hành nhướng mày, không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Quan uy của Cơ Tương Quân cũng quá lớn rồi đúng không!

Theo lý mà nói, đám người chủ môn phái này cũng là người có thân phận hiển hách, có máu mặt, thực lực gần như đạt đến Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.

Cho dù bọn họ không địch lại Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong của

môn phiệt, không thắng được Trục An Vương, nhưng thực lực bày ra đó, đến đi tự do.

Sao lại...

Diêu Vân Dật thở dài, hẳn ta không do dự nữa, xách trường kiếm nhanh chóng bước lên diễn võ đài.

Còn có bốn tên kiếm khách hồng y cùng bay lên võ đài với hẳn ta.

Hoa đào có 5 cánh hoa.

Năm người Diêu Vân Dật đứng tản ra, bóng dưới chân nối liền với nhau, vừa vận tạo thành một hình hoa đào.

Bọn họ mặc hồng y bay phất phới, tựa như hoa đào.

“Phương khách khanh, Đào Hoa Kiếm Trận phải do nhiều người hợp thành, ít nhất là năm người.”

Diêu Vân Dật tự giới thiệu, lạnh nhạt nói: “Năm người chúng ta dựa vào kiếm trận, kiếm khí liên thông, giết người vô hình, một khi ra tay sẽ không thể dừng lại, xin cẩn thận.”

Phương Trì Hành khẽ nhếch môi, đáp: “Mời.”

Ầm!

Thình lình, năm người Diêu Vân Dật rút kiếm ra khỏi vỏ, thân thể đồng thời chấn động, năm đạo kiếm khí kinh người cuộn cuộn tuôn ra.

Kiếm khí đỏ tươi giống như dải lụa.

Năm đạo kiếm khí quấn lấy nhau, không ngừng ma sát, va chạm lẫn nhau.

Mỗi lần va chạm đều sinh ra những mảnh vụn màu đỏ tươi, kích thước và hình dạng giống như cánh hoa đào.

Trong nháy mắt, ào ào!

Vô số cánh hoa lao vút ra ngoài, hàng ngàn, hàng vạn, tràn ngập cả bầu trời, nhảy múa theo gió.

Phượng Tri Hành khẽ híp mắt, cậu nhìn rõ mỗi một đường viền cánh hoa đều xen lẫn kiếm khí vô cùng sắc bén.

Nói cách khác, mỗi cánh hoa thực chất chính là một thanh kiếm sắc bén, bao bọc kiếm khí mạnh mẽ.

Năm kiếm khách của Diêu Vân Dật, kiếm khí hợp nhất, sức mạnh hùng hậu, chính là tổng sức mạnh của năm Cửu Ngưu cảnh, những tổng chiến lực của bọn họ chắc chắn vượt quá năm Cửu Ngưu cảnh chiến đấu riêng lẻ.

Phượng Tri Hành hít sâu một hơi, mười xúc tu màu máu run lên phấn khích, âm thanh như tiếng pháo nổ đột nhiên vang lên trong không khí.

Cậu không hề khách sáo, vung xúc tu màu máu, đập tới tấp.

“Giết!”

Diêu Vân Dật lạnh lùng, sát khí đằng đằng.

Vô số cánh hoa gầm thét xông đến...

Cánh hoa nhiều như biển khói tựa như mở cửa xả lũ, hóa thành một dòng nước lũ dùng thể sét đánh không kịp bưng tai lao về phía trước.

Nhưng đối diện với nó là cơn lốc xé trời.

10 xúc tu máu cuồn cuộn không thể ngăn cản.

Ầm ầm ầm~

Kiểm khí hoa đào va chạm với Thập Phương Bạo Sát, triệt tiêu lẫn nhau, nổ tung, chói lòa đến cực điểm.

Hai bên dường như đều không giữ lại chút nào, trút hết sức mạnh, dự định một chiêu phân thắng bại.

Dồn hết sức vào một trận chiến!

Chẳng mấy chốc, tất cả cánh hoa đào lớn nhỏ đều tan rã, hoàn toàn biến mất.

Nhưng mà sức mạnh của Thập Phương Bạo Sát vẫn còn, tiếp tục tiến về phía trước, xé rách trời đất, nghiền nát Diêu Vân Dật và bốn người khác.

Chương 705: Đoạn Long (2)

“Nhanh chóng rút lui!”

Diêu Vân Dật biến sắc, không chần chừ, nhanh chóng lùi lại, thoáng chốc rời khỏi diễn võ đài.

Hắn hét lớn: “Bọn ta nhận thua!”

Lúc lời nói vừa dứt!

Bốn người còn lại chậm lại một nhịp, kết quả bị đuôi cơn lốc quét trúng.

Một người ngã bay ra xa, ngã xuống đất, hoặc bị bụi đất phủ kín, hoặc khước miệng rỉ máu.

May mắn thay, Phương Tri Hành nghe thấy từ “nhận thua” nên không tiếp tục hạ tử thủ.

Đào Hoa kiếm trận, thất bại thảm hại!

Đào Hoa kiếm trận trước đây được thổi phồng lên trời lại thực sự cũng không phải đối thủ của Phương Tri Hành.

Cả hiện trường đột nhiên im phăng phắc, trong khoảnh khắc này tất cả mọi người đều bị chấn động không thể diễn tả được.

Không ai ngờ rằng, Phương Tri Hành quét sạch 10 đại môn phái, vô địch rồi!

“Yếu, quá yếu...”

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, lướt qua những người

thuộc mười đại môn phái, mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Cực hạn của Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong là sức mạnh một triệu cân.

Nhưng cực hạn này thực ra chỉ là lý thuyết.

Nói cách khác, phần lớn Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong căn bản không có sức mạnh một triệu cân.

Từ Đoạn Thế Nghiệp đến Trọng Văn Quy, sức mạnh của hai người dao động khoảng 80 vạn đến 85 vạn cân.

Đào Hoa kiểm trận tập hợp 5 cao thủ Cửu Ngưu cảnh, nhưng tối đa cũng chỉ có 90 vạn cân.

Thậm chí bọn họ còn không bằng Công Tây Hùng, lúc người ta ở đỉnh phong đã đạt đến 95 vạn cân.

Thiên tài của 10 đại môn phái tụ tập, kết quả chỉ đến được như vậy?

Hiện tại Phương Tri Hành đã luyện thành Lục Hư Huyền Công, Bách Độc Thần Công, Thiên La Hóa Huyết Công.

Toàn bộ ba môn công pháp hóa yêu đạt tầng thứ 4 viên mãn.

Sức mạnh của cậu đã đạt đến cực hạn thực sự, sức mạnh Bách Ngưu!

Sức mạnh triệu cân, đỉnh cao nhân sinh!

Chính vì vậy, Phương Tri Hành và các cao thủ của 10 đại môn phái hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Cậu chỉ cần thi triển Thiên La Hóa Huyết Công đã có thể dễ dàng quét sạch 10 đại môn phái, không ai có thể địch nổi.

Đẳng cấp của 10 đại môn phái tương đương với các tiểu môn phiệt.

Vậy thì, lúc này Phương Tri Hành đã có thể khẳng định, trừ bộ tộc Sắc An Vương và bốn đại môn phiệt, cậu chính là mạnh nhất!

Lúc này, cậu liếc nhìn La Khắc Kỷ, Lữ Huyền Tích và những người khác, trong mắt bùng cháy ý chí chiến đấu.

“Bốp bốp bốp~”

Đột nhiên, tiếng vỗ tay giòn tan vang lên.

Cơ Tương Quân đứng dậy vỗ tay, mặt đầy nụ cười.

Cô mở miệng nói: “Phương Tri Hành, chúc mừng ngài, bây giờ ngài thật sự là người đứng đầu môn phái rồi.”

Phương Tri Hành không vui không buồn, đáp: “Không dám nhận, tất cả đều nhờ mọi người nhường nhịn.”

Cơ Tương Quân gật đầu, ngẩng đầu nhìn mọi người, tuyên bố: “Náo nhiệt cũng đủ rồi, mọi người giải tán đi.”

Cô trao cho Phương Tri Hành một ánh mắt rồi quay người rời đi.

Phương Tri Hành thấy vậy liền đi theo.

Cậu đi qua khán đài, liếc nhìn người quen cũ La Khắc Kỷ, cười và gật đầu với hắn.

Mặt La Khắc Kỷ không biểu cảm, khẽ cúi đầu, không đáp lại gì.

Không bao lâu sau...

Phương Tri Hành và Cơ Tương Quân đi vào một khu vườn, bước đi bên cạnh nhau.

Hai người bước vào một đình nghỉ, ngồi đối diện nhau.

Cơ Tương Quân nhìn Phương Tri Hành cười nói: “Ta phải thừa nhận, người là một thiên tài tuyệt thế, xuất hiện giữa trời đất, hiếm có trên đời.”

Phương Tri Hành trầm ngâm, bình thản nói: “Ti thủ đại nhân, ngài sắp xếp võ đài, để ta một trận nổi tiếng, thậm chí có thể nói là vang danh thiên hạ, không biết ngài làm vậy có ẩn ý gì?”

“Ẩn ý?”

Cơ Tương Quân cười nhẹ, thẳng thắn nói: “Người nghĩ ta rảnh lắm à? Hay là người tự luyện cho rằng ta rất quan tâm đến người?”

Phương Tri Hành im lặng không nói gì.

Cơ Tương Quân giải thích kỹ càng: “Người đã giết rất nhiều người, ví dụ như Công Tây Hùng, gã không chỉ là gia chủ của thị tộc Công Tây mà còn là nô tài được vương gia đào tạo, cũng là một trong những tai mắt của bọn ta trong Nghi Vệ ti.

Sở dĩ Công Tây Hùng gả mỹ nữ của gia tộc vào bốn đại môn phiệt, thực chất là cài cắm tai mắt, giúp bọn ta giám sát nhất cử nhất động của bốn đại môn phiệt.”

Cô liễu nhìn Phương Tri Hành, trầm giọng nói: “Người giết Công Tây Hùng tức là phá hoại mạng lưới tình báo mà bọn ta đã sắp xếp nhiều năm, tội đáng chết, hiểu không?”

Tâm thần Phương Tri Hành chấn động, nhận ra.

Hóa ra hôm nay Cơ Tương Quân sắp xếp võ đài là để dạy dỗ Phương Tri Hành một trận, xả cơn giận.

Nhưng không ngờ, thực lực của Phương Tri Hành lại mạnh mẽ

vô địch, quét sạch mười đại môn phái, làm hỏng kế hoạch của cô.

Chẳng trách cậu thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, luôn cảm thấy giữa lông mày của Cơ Tương Quân ẩn hiện một vẻ bức bối.

Phượng Tri Hành xòe tay, cười khổ: “Đại nhân xin nguôi giận, ta không biết gì về những chuyện này. Lý do ta giết Công Tây Hùng hoàn toàn là để tự vệ.”

Cơ Tương Quân giận dữ nói: “Hừ, nếu không phải vậy, ta đã phế bỏ ngươi từ lâu rồi.”

Chương 706: La Hán (1)

Phương Tri Hành trầm ngâm, hỏi: “Đại nhân, sự việc đã đến nước này, xin ngài hãy cho ta biết rõ ràng, ngài định xử lý ta như thế nào?”

Cơ Tương Quân hỏi lại: “Người đứng sau người rớt cuộc là ai?”

Phương Tri Hành nghe câu hỏi này, trong lòng vui mừng.

Cậu gia nhập Lục Hư Tông không phải tự nguyện, mà là dưới sự ép buộc của Thiên Ấn, không còn cách nào khác.

Thiên Ấn còn định sử dụng cậu làm vật tế.

Phương Tri Hành muốn phản kháng Thiên Ấn, có lẽ phương pháp khả thi duy nhất là dựa vào sức mạnh của một Thiên Nhân khác.

Cậu từng đặt hy vọng này vào Giám Thiên ti.

Theo kế hoạch ban đầu, cậu cần nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, kịp thời trước khi Thiên Ấn hành động, có được sức mạnh đủ để khuấy đảo phong vân.

Giờ cậu đã có sức mạnh này.

Bước tiếp theo là tìm Thiên Nhân.

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Ti thủ đại nhân, ngài đã từng gặp Thiên Nhân chưa?”

Cơ Tương Quân đột nhiên biến sắc, mắt híp lại: “Ý người là gì,

chẳng lẽ người đã từng gặp tồn tại hư vô mờ mịt đó?”

Phương Tri Hành gật đầu, đáp: “Giám Thiên ti Dạ Tử Tuyền có thể làm chứng cho ta.”

Lời này vừa nói ra!

Cơ Tương Quân hoàn toàn biến sắc, hơi thở của cô không khỏi ngừng lại.

Sau một lúc lâu, cô mới mở miệng nói: “Hay thật, chẳng trách người lợi hại như vậy, hóa ra người thực sự đã tiếp xúc với Thiên Nhân!”

Sắc mặt Phương Tri Hành nghiêm nghị, nghiêm túc hỏi: “Trong mắt ngài, rốt cuộc Thiên Nhân là gì?”

Cơ Tương Quân im lặng một lúc lâu, trịnh trọng nói: “Thiên Nhân thực ra chỉ là người, chẳng qua là người mạnh hơn mà thôi. Nếu người tiếp tục tu luyện, người cũng có khả năng trở thành Thiên Nhân!”

“Thật sao?”

Phương Tri Hành sửng sờ, mắt tròn to, kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ phàm nhân có thể biến thành Thiên Nhân?”

Cơ Tương Quân nở nụ cười, lạnh lùng nói: “Người chưa từng nghe từ ‘siêu phàm thoát tục’ à?”

Phương Tri Hành thở nhẹ, trấn tĩnh lại, hỏi: “Làm thế nào để biến thành Thiên Nhân?”

Cơ Tương Quân hừ nhẹ, dựa lưng vào ghế, hai tay đan chéo trước ngực, chậm rãi nói: “Theo ta biết, khi Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong thăng cấp lên bách ngưu cảnh có ba con đường để lựa chọn, một trong số đó là chuyển hóa thân thể phàm nhân thành Thiên

Nhân.”

Phương Tri Hành cau mày, không hỏi thêm hai con đường còn lại là gì.

Chỉ tập trung hỏi về Thiên Nhân: “Cụ thể là chuyển hóa thể nào?”

Cơ Tương Quân cười khê: “Ta nào biết, ta không phải Thiên Nhân.”

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Vậy Sắc An Vương là Thiên Nhân hả?”

Cơ Tương Quân biến sắc, trừng mắt nói: “Đó không phải chuyện người nên hỏi.”

Cô xua tay, đổi chủ đề: “Nói chuyện phiếm đủ rồi, giờ nói xem xử lý người thế nào.”

Phương Tri Hành liên tục nói: “Xin đại nhân cho biết.”

Cơ Tương Quân đáp: “Thật ra phần lớn sản nghiệp của thị tộc Công Tây thuộc về Nghi Vệ ti của ta, ta sẽ thu hồi lại, phần còn lại có thể để người toàn quyền sử dụng.”

Phương Tri Hành cười: “Ta không có ý định nhúng tay vào sản nghiệp của thị tộc Công Tây, ngài có thể thu hồi toàn bộ.”

Cơ Tương Quân cười: “Người đúng là hiểu chuyện nhưng người quá mạnh, không phù hợp ở trong môn phái.”

Phương Tri Hành cau mày: “Chỉ cần ta không gây rắc rối, ở đâu cũng vậy thôi.”

Cơ Tương Quân lạnh lùng nói: “10 đại môn phái có thể cùng tồn tại vì họ có thể kiềm chế lẫn nhau, không gây ra chuyện gì.

Còn Phương Tri Hành người, trong môn phái ai có thể kiềm chế được người? Người hoàn toàn có thể thống nhất giang hồ rồi.”

Phương Tri Hành cười: “Nghe ý của đại nhân, ngài muốn để 4 đại môn phiệt kiềm chế ta?”

Cơ Tương Quân liền nói: “Người có chút thực lực nhưng người vẫn không xứng. Nói thật với người, trong 4 đại môn phiệt, cao thủ nhiều như mây, người mạnh hơn người rất nhiều.”

Phương Tri Hành không nói gì, cười: “Ta không có ý định thách thức 4 đại môn phiệt, càng không muốn gây rắc rối với họ.”

“Điều đó không tùy thuộc vào người!”

Cơ Tương Quân cười: “Người còn trẻ, 4 đại môn phiệt nhất định sẽ muốn thu nhận người vào gia tộc của họ để người và các nữ tử môn phiệt sinh con, giúp môn phiệt phát triển dòng dõi mạnh mẽ hơn.”

Phương Tri Hành ngạc nhiên, lẩm bẩm: “Chuyện này họ không thể ép buộc ta chứ?”

Cơ Tương Quân nghiêng người về phía trước, nghiêm túc nói: “Đến giờ người vẫn chưa hiểu à? Người quá mạnh khiến mọi người đều lo lắng, 10 đại môn phái chắc chắn không chứa nổi người.

Họ sẽ không tiếc mọi giá để cầu xin 4 đại môn phiệt đối phó người.

Xung đột giữa người và 4 đại môn phiệt chỉ là vấn đề thời gian. Do đó, hiện tại người chỉ có hai con đường để đi.

Một là gia nhập một trong 4 đại môn phiệt, ôm chân lớn, có cả danh và lợi.

Hai là người cũng có thể xem xét gia nhập dưới trướng của vương gia, làm việc cho vương gia.”

Phượng Tri Hành ngẫm nghĩ, trầm ngâm nói: “Ta sẽ cân nhắc kỹ lưỡng.”

Cơ Tương Quân đứng dậy nói: “Ta khuyên người, dù chọn con đường nào cũng phải thời tranh thủ một chút. Hôm nay người quá nổi bật, chắc chắn đã có nhiều người đang tính kế với người.”

Chương 707: La Hán (2)

Phương Tri Hành cười như không cười: “Ta có một Thiên Nhân bí ẩn đứng sau lưng, ngài không lo hả?”

Cơ Tương Quân cười nhẹ, biểu hiện thờ ơ, vừa đi vừa nói: “Ta là phàm nhân, chỉ quản chuyện phàm nhân, chuyện của Thiên Nhân để Thiên Nhân lo, không đến lượt ta can thiệp.”

Cô liếc nhìn Phương Tri Hành, dùng giọng điệu đầy ẩn ý nói: “Người cũng đừng trông chờ Thiên Nhân đó sẽ bảo vệ người, thậm chí ta không khuyên người tiếp xúc với Thiên Nhân.”

Cơ Tương Quân ngẩng đầu nhìn trời, thở dài: “Phàm nhân nhìn thẳng vào mặt trời, mắt sẽ bị mù.”

Mới vừa tiễn Cơ Tương Quân đi, không bao lâu Phạm Chính Luân đã tìm đến.

Trong tay ông ta có thêm 4 tấm thiệp mời.

“Đây là thiệp mời mà 4 đại môn phiệt đưa cho ngài.”

Về mặt Phạm Chính Luân khá nghiêm túc.

Phương Tri Hành mở thiệp mời của La gia trước, nội dung phía trên cực kỳ đơn giản.

Mời cậu ba ngày sau đến phủ đệ La gia làm khách.

Tiếp theo Phương Tri Hành lại đọc thiệp mời của Lư gia, Đồng gia và Phí gia.

Chuyện thú vị đã xảy ra.

3 nhà khác cũng mời Phương Tri Hành đến phủ đệ làm khách vào ba ngày sau.

Phạm Chính Luân thở dài: “4 đại môn phiệt mời ngài đến nhà làm khách cùng một ngày, ngài chỉ có thể lựa chọn một nhà trong đó.”

Phương Tri Hành gật đầu, cười nói: “4 đại môn phiệt đang mời chào ta, cho ta thời gian ba ngày cân nhắc.”

Phạm Chính Luân ghé mắt nói: “Ngài có ý tưởng gì không?”

Phương Tri Hành không đáp hỏi lại: “9 đại môn phái khác có người ở lại không?”

Phạm Chính Luân nhướng mày, gật đầu nói: “Người của Tiên Thiên tông ở lại.”

Phương Tri Hành không quá bất ngờ đối với điều này, dường như đã sớm đoán trước, cười nói: “Dẫn cặp cha con đó tới gặp ta đi.”

Phạm Chính Luân xoay người đi.

Không lâu, ông ta dẫn đến hai người chính là Trọng Côn Ngọc và Trọng Văn Quy.

Phương Tri Hành vừa đánh bại Trọng Văn Quy vị thiên chi kiêu tử ngàn năm mới gặp một người này.

Lúc này Trọng Văn Quy vẫn có thương tích trong người, hô hấp nặng nề sắc mặt tái nhợt, thân thể hơi run rẩy.

Trọng Côn Ngọc cúi đầu, chấp tay nói: “Phương khách khanh, hai cha con bọn ta có mắt không biết ngọc Kim Sơn, vì tham niệm nhất thời lại mưu toan khiêu chiến ngài, vẫn mong ngài tha thứ.”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng cười nói: “Người không biết

không có tội.”

Cậu không nhanh không chậm nâng tay lên, đặt trên vai Trọng Văn Quy.

Lúc này toàn thân Trọng Văn Quy khó chịu, trong cơ thể có một luồng kinh lực bạo sát đáng sợ giống như một con trâu rừng táo bạo xông thẳng tới, khiến khí huyết của hắn bốc lên.

Tuy hắn liều mạng vận lực áp chế nhưng hiệu quả không lớn lắm.

Kinh lực Tiên Thiên cũng không thể làm gì được với kinh lực bạo sát tiến hành phá hoại thông qua huyết dịch.

Nhưng khi Phương Tri Hành nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn.

Chỉ một thoáng, kinh lực bạo sát trong cơ thể Trọng Văn Quy đột nhiên yên tĩnh lại, chậm rãi rút đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

“Phù~”

Trọng Văn Quy thở phào một hơi, sắc mặt thoải mái rất nhiều, có cảm giác đi tới quỷ môn quan.

Hắn lau mồ hôi nóng trên trán, trên mặt chợt xuất hiện vẻ cảm kích, tự đáy lòng nói: “Cảm ơn ân tha mạng của Phương khách khanh.”

Trọng Côn Ngọc thấy thế, cũng thở phào, liền nói: “Phương khách khanh đại nhân đại lượng, Tiên Thiên tông vô cùng cảm kích, nếu ngày sau có chỗ cần bọn ta cống hiến sức lực, ngài cứ việc dặn dò.”

“Không cần khách sáo, hai vị mời ngồi.”

Phương Tri Hành gật đầu, vươn tay làm một tư thế mời.

Mọi người ngồi xuống uống trà.

Phương Tri Hành nhìn về phía Trọng Côn Ngọc, thỉnh giáo nói: “Ta nghe nói Tiên Thiên tông có lịch sử xa xưa nhất trong 10 đại môn phái, đúng không?”

Nhắc tới điều này, trên mặt Trọng Côn Ngọc kìm lòng không đậu hiện lên một tia kiêu ngạo, gật đầu nói: “Quả thật như thế, Tiên Thiên tông ta vốn là một nhánh của ‘Tiên Thiên giáo’, mà lịch sử của ‘Tiên Thiên giáo’ có thể ngược dòng về trước.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, nói thẳng: “Xin hỏi Trọng tông chủ, Tiên Thiên tông đời đời đều có nhân tài xuất hiện, có mấy người từng đột phá tới Bách Ngưu cảnh rồi?”

Trọng Côn Ngọc đầu tiên là ngần ra, không khỏi rơi vào trầm mặc.

Sau một lúc lâu, ông mở miệng nói: “Thật không dám giấu giếm, Tiên Thiên tông của ta trong 7 - 8 thế hệ không có ai có thể đột phá đến Bách Ngưu cảnh, về phần các tiền bối trước đó nữa, ta nói không rõ ràng lắm.”

Phương Tri Hành trầm nghĩ một tiếng quả nhiên, thở dài: “Lục Hư tông ta cũng như thế, từ thế hệ đầu tiên đến Phạm tông chủ, không sinh ra một Bách Ngưu cảnh.”

Ánh mắt Trọng Côn Ngọc chợt lóe, tỉnh ngộ nói: “Cũng phải, Phương khách khanh ngài tuổi còn trẻ đã đứng ở Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, ngài tự nhiên rất muốn đột phá Bách Ngưu cảnh.”

Phương Tri Hành hỏi lại: “Chẳng lẽ ông không muốn đột phá à? Ngoài ra, Trọng Văn Quy cũng rất trẻ mà.”

Hai cha con Trọng Côn Ngọc nhìn nhau, thở dài: “Không phải bọn ta không muốn mà là bọn ta không có tư cách.”

Phương Tri Hành nhú mầy nói: “Tư cách gì?”

Chương 708: La Hán (3)

Trọng Côn Ngọc nghiêm túc giải thích: “Căn cứ công pháp &LTTi;ên Thiên Thần Công > trấn phái của Tiên Thiên tông ta ghi lại, chỉ có người tu luyện công pháp này đến tầng 4 viên mãn, hơn nữa sức mạnh đạt tới Bách Ngưu, mới vừa có hy vọng thắng lên Bách Ngưu cảnh.

Tuy ta và con ta luyện công pháp đến tầng 4 viên mãn, nhưng trên sức mạnh lại không đạt tới tiêu chuẩn 100 vạn cân này.”

Lần đầu Phương Tri Hành nghe nói tiêu chuẩn này, bởi vì trên &LTL;ực Hư Huyền Công > không có ghi chép liên quan.

Cậu không nhịn được hỏi: “Võ công của những môn phái khác cũng có yêu cầu như vậy à?”

Trọng Côn Ngọc gật đầu nói: “Công pháp trấn phái của các môn phái không giống nhau, tuy ta chưa cần thận nghiên cứu nhưng ta tin dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi, sở dĩ Bách Ngưu cảnh gọi là Bách Ngưu, chính là chỉ rõ điểm mấu chốt 100 vạn cân này.”

Phương Tri Hành trầm ngâm, thỉnh giáo nói: “Nếu các người sở hữu lực Bách Ngưu, bước tiếp theo nên làm gì?”

“Cái này à...”

Trọng Côn Ngọc buông tay, cười khổ nói: “Nói thật, bọn ta cũng không rõ, các tiền bối không lưu lại bất kỳ ghi chép gì đối với điều này.”

Phương Tri Hành không khỏi lộ vẻ thất vọng, giống như tự

nói: “Nếu Tiên Thiên tông không rõ chuyện này, vậy những môn phái khác chỉ sợ càng hồ đồ hơn.

Đáp án nằm trong tay tộc Sắc An Vương và 4 đại môn phiệt.”

Nghe vậy, Trọng Côn Ngọc thở dài thật sâu, cảm thán nói: “Còn không phải là như vậy à, những cái gọi là 10 đại môn phái như bọn ta, ở trong mắt môn phiệt lớn mạnh chẳng qua là trẻ con trong nhà.”

Phương Tri Hành không muốn nói chuyện với bọn họ, lúc này tiễn đi.

Phạm Chính Luân cười nói: “Thật ra, nếu ngài muốn biết cách thăng lên Bách Ngưu cảnh cũng không phải quá khó.

Môn phiệt cao cao tại thượng, bọn họ nắm giữ tri thức và tình báo không thể đo lường.

Chỉ cần ngài gia nhập một nhà bất kỳ trong 4 đại môn phiệt, chắc là bọn họ sẽ nói cho ngài biết.”

“Nhưng cái giá thì sao?”

Phương Tri Hành cười khẩy lắc đầu, trầm giọng nói: “Trong thiên hạ không có cơm trưa miễn phí.”

Cậu cầm lấy 4 tấm thiệp mời, suy tư nói: “4 đại môn phiệt cực kỳ rõ ràng ta muốn nhất chính là cái gì, chỉ dựa vào điểm này, bọn họ có thể nắm chặt lấy ta.”

Dứt lời, hai tay cậu chà xát, 4 tấm thiệp mời trực tiếp nát thành bột mịn.

Thấy cảnh tượng này, Phạm Chính Luân kinh ngạc nói: “Nhìn thế cục trước mắt, lối thoát duy nhất của ngài chính là gia nhập bọn họ. Từ chối bọn họ không khác gì ngỗ nghịch, thậm chí là

tuyên chiến.”

Phương Tri Hành hiểu được lo lắng của Phạm Chính Luân.

Nhưng mà, từ khi cậu bắt đầu thoát ly La gia, cậu đã hạ quyết tâm.

Cho dù là Sắc An Vương hay là 4 đại môn phiệt, sớm không có bất kỳ sức hấp dẫn gì với cậu.

Dù sao cậu không đến mức cùng đường bí lối.

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, đứng dậy nói: “Ta phải ra ngoài một chuyến, người giúp ta che giấu.”

Phạm Chính Luân không khỏi hỏi: “Ngài muốn rời khỏi bao lâu? Ba ngày sau, 4 đại môn phiệt phát hiện ngài không đến nơi hẹn, bọn họ có thể sẽ hành động.”

Phương Tri Hành lấy ra một bức thư từ trong ngực, trả lời: “Người yên tâm, ta sẽ không liên lụy Lục Hư tông. Kế tiếp, cho dù ai tới tìm người gây phiền phức thì đưa bức thư này cho bọn họ xem.”

Phạm Chính Luân hiểu được, vượt cằm nói: “Xem ra, ngài sớm đã có ý tưởng.”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, thân hình nhoáng cái, lặng yên không một tiếng động rời khỏi.

Nhoáng cái, màn đêm buông xuống.

Đỉnh Đại Kiếm!

Khi màn đêm lên cao, mặt lưng của ngọn núi cao ngất giống như rơi vào đêm rất dài, một mảnh tối đen.

Chỉ một thoáng, một đường núi sáng ngời ánh vào đáy mắt.

Hai bên của đường núi bố trí rào chắn, cách một khoảng sẽ treo một cái đèn lồng làm dẫn đường.

Một bóng dáng cô độc đi trên đường núi, càng lúc càng xa, cuối cùng đi tới cuối đường núi.

Thân hình của nam tử này vừa gầy vừa lùn, trên đầu đội nón nỉ, che khuất nửa khuôn mặt.

Nam tử bước lên cầu thang, đi tới trước sơn môn của Cực Âm tông.

“Người nào?”

Người canh cửa cảnh giác hỏi.

Nam nhân không nói gì chỉ tùy tay lấy ra một lệnh bài thân phận.

Đồng tử của người canh cửa co rụt lại, nhất thời cung kính cho đi.

Nam tử thần nhiên tiến vào Cực Âm tông, đột nhiên tăng tốc hóa thành một tàn ảnh.

Không bao lâu, hắn đi tới trước một lầu các, lấy ra một cái chuông, lay vài cái.

Chuông phát ra tiếng vang đầy tiết tấu.

Chỉ chốc lát, tiếng ken két vang lên, cửa phòng mở ra.

Một bóng hình xinh đẹp xuất hiện trong cánh cửa, rõ ràng là Cực Âm tông chủ Ninh Nguyệt Tố.

Trước đó cô không đến Lục Hư tông tham gia buổi tụ họp, do Đỗ Đạo Anh trưởng lão tham dự thay.

Bởi vì mấy ngày nay, cô luôn bế quan tu hành, đánh vào Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.

Ninh Nguyệt Tố vừa thấy nam tử thấp gầy thì mừng rỡ, mở hai tay ra, nhảy vào lòng đối phương.

Mà thân hình nam tử đột nhiên tăng vọt, trở nên vạm vỡ cao lớn, nhẹ nhàng tiếp được Ninh Nguyệt Tố, bế công chúa.

Chương 709: Long Túc (1)

Nam tử này không phải người khác chính là Phương Tri Hành một đường che giấu tung tích, lặng lẽ đến.

Hai người như cặp vợ chồng mới cưới chia tay, tiến vào trong phòng giải toả tình cảm tương tư.

...

Từng ngày bình yên cứ vậy trôi qua.

Bất giác, 4 ngày trôi qua!

Một tin tức bất ngờ lan truyền nhanh chóng.

Phương Tri Hành đồng thời thả bỏ câu cho 4 đại môn phiệt!

Cậu không đến buổi hẹn, không quan tâm tới bên nào.

Bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra, thái độ của Phương Tri Hành cực kỳ cường ngạnh, không dự định gia nhập bất kỳ một môn phiệt nào.

Ngay vào chiều hôm nay!

Đại biểu của 4 đại môn phiệt gặp mặt.

Người tham dự lần lượt là La Khắc Kỷ, Lư Huyền Tích cùng với tộc nhân của Đồng gia và Phí gia.

Tiểu thư Đồng gia cười nói: “Phương Tri Hành kia mặt thật lớn, lại xem thường 4 đại môn phiệt chúng ta.”

Công tử Phí gia đáp: “Người này tuổi còn trẻ, tu vi đã đạt tới

Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, hơn nữa quét ngang 10 đại môn phái, đổi lại là ta, ta cũng sẽ cảm thấy bản thân thiên hạ vô địch, không cần nịnh bợ lấy lòng 4 đại môn phiệt.”

Lư Huyền Tích hừ lạnh nói: “Đó là hản không biết trời cao đất rộng, một con ếch ngồi đáy giếng, vốn không biết chỗ khủng bố của 4 đại môn phiệt.”

Mặt La Khắc Kỷ không chút thay đổi nói: “Phương Tri Hành là một cái gai, cái gai nhất định phải nhổ.”

Tiểu thư Đồng gia gật đầu nói: “Vậy dựa theo cách cũ để xử lý?”

4 người liếc nhìn nhau, đều gật đầu.

Sau đó, bọn họ đẩy cửa sổ ra.

Bên ngoài lầu các là một cánh đồng bát ngát.

Dưới lầu có 4 lồng giam, trong mỗi lồng sắt có 10 người.

Người trong 4 lồng giam mặc đồ không cùng màu, lần lượt là màu đỏ, màu lam, màu vàng, màu trắng.

Ở nơi ngoài 100m vẽ một vạch trắng bắt mắt.

Ngay sau đó, lồng giam đồng thời mở ra.

Phạm nhân trong 4 lồng giam, chen chúc chạy đến vạch trắng ngoài 100m.

Ước chừng ba giây sau, gâu gâu gâu ~

Trong thế giới bỗng nhiên vang lên tiếng gầm gừ của chó săn.

Chỉ thấy rất nhiều con chó săn đói khát chạy như bay ra, đuổi theo những tù nhân đó xông lên cắn xé.

Tốc độ của chó săn cực nhanh, dường như là tính áp đảo.

Một đám tù nhân bị đẩy ngã, máu thịt nhất thời bị răng nanh xuyên thấu, đau khổ, kêu thảm thiết không ngừng.

4 người La Khắc Kỷ đứng trước cửa sổ, có hứng thú nhìn cảnh tượng này.

Thời gian trôi qua từng chút.

Trong đó một tù nhân may mắn xông qua được vạch trắng.

Trên người hắn mặc đồ tù màu đỏ.

Lư Huyền Tích thấy vậy, mặt lộ vẻ thất vọng, chuyển hướng sang La Khắc Kỷ, chặc chặc nói: “Tiện nghi cho người rồi.”

Ánh mắt La Khắc Kỷ bắn ra một tia hàn mang, nhếch miệng cười nói: “Mọi chuyện đều là ý trời, ta và Phương Tri Hành thật đúng là có duyên!”

Lư Huyền Tích cười nói: “Thế nào, người muốn tự mình ra tay giết chết Phương Tri Hành?”

La Khắc Kỷ cười ha hả nói: “Cứ như vậy giết hắn, chẳng phải là lợi cho hắn quá rồi?”

Đảo mắt chính là hai ngày sau!

Cực Âm tông!

Trong phòng, đột nhiên bộc phát ra một luồng sóng xung kích mạnh mẽ, chấn đến cửa cái và cửa sổ kêu lạch cạch.

Ninh Nguyệt Tố ngồi khoanh chân, tóc dài tung bay, y bào lộn xộn.

Xung quanh thân thể của cô quanh quẩn Sát Âm Chi Khí khổng

lồ.

Bụi bậm trong không khí vừa chạm vào Sát Âm Chi Khí, nháy mắt đã bị đông lại như ngừng đọng giữa không trung.

Hai tay Ninh Nguyệt Tố chậm rãi ép xuống, tất cả Sát Âm Chi Khí lập tức trở về thân thể của cô.

Sau khi phun nuốt mấy lần, Ninh Nguyệt Tố thông thả mở mắt, trên mặt kim lòng không đậu hiện lên một tia vui mừng.

Cuối cùng tu vi của cô đột phá rồi, chính là tăng lên đến Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.

Phương Tri Hành hỏi: “Hiện tại sức mạnh của cô là bao nhiêu, có đạt tới 100 vạn cân không?”

Ninh Nguyệt Tố thử, lắc đầu nói: “Khoảng 90 vạn cân thôi.”

Phương Tri Hành ngừng hô hấp, nhíu mày nói: “Trong tất cả người tu luyện &LTTh;ái Nguyệt Tố Công>, có ai luyện ra lực Bách Ngưu không?”

Ninh Nguyệt Tố lắc đầu nói: “Không có, công pháp trấn phái của Cực Âm tông ta, coi trọng cường hóa sát âm hàn ý, đối với độ lớn của sức mạnh chưa từng theo đuổi quá nhiều.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ, lo lắng nói: “Nếu không đạt được lực Bách Ngưu, chỉ sợ cô không thể thăng cấp đến Bách Ngưu cảnh.”

Sắc mặt Ninh Nguyệt Tố khê biến, như có suy nghĩ.

Phương Tri Hành thấy thế liền nói: “Trước mặt kệ điều này, đêm nay chúng ta phải đến rừng hoang đã.”

“Được!”

Ninh Nguyệt Tố không có bất kỳ chần chừ.

Hai người chia nhau bắt đầu chuẩn bị.

Thật ra bên phía Phương Tri Hành đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cậu còn hai môn công pháp hóa yêu chưa tăng lên tới tầng 4 viên mãn, lần lượt là Ngọc Lâm Phá và Huyết Ẩm Ma Dao.

Nhưng mà điều kiện để trở thành max cấp đã chuẩn bị xong, có thể tăng lên bất cứ lúc nào.

Sở dĩ không tăng lên, chủ yếu là bởi vì cho dù tăng lên, cũng sẽ không giúp Phương Tri Hành trở nên mạnh hơn, chỉ gia tăng thủ đoạn công kích thôi.

Nhưng nếu lưu trữ...

Chương 710: Long Túc (2)

Bất giác, màn đêm nhanh chóng buông xuống.

Cấm Khu Cực Âm - rừng hoang

Trong một mảnh tĩnh mịch!

Xa xa, một cái đèn lồng dọc theo đường nhỏ tiến vào trong rừng.

Cuối cùng, đèn lồng đứng trên một bãi đất cao.

Phương Tri Hành nhìn quanh một vòng, giơ đèn lồng lên, treo trên cây.

Ngọn đèn lơ mờ, chỉ có thể chiếu sáng chung quanh 5 – 6m, xa hơn thì tối đen như mực, giơ tay không thấy năm ngón.

Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt Tố đứng sóng vai, vẻ mặt nghiêm túc.

Không bao lâu, một trận âm phong thổi tới, đảo qua trong rừng, cuồn cuộn nổi lên nhánh cây gãy lá úa, lượn vòng trên mặt đất.

Phương Tri Hành liếc mắt trên mặt đất.

Quả nhiên!

Lúc đi qua đường nhỏ trong rừng, đột nhiên biến mất một cách quỷ dị.

Điều này cũng đại biểu cho rừng hoang chính thức tiến vào

ban đêm.

Không đợi quá lâu, xung quanh đột nhiên hiện ra có vô số xương khô vây quanh hai người.

“Đến rồi...”

Phương Tri Hành vực dậy tinh thần, khước miệng hiện lên một ý cười lạnh lạnh.

“Giết!”

Ninh Nguyệt Tố không có bất kỳ do dự, tay cầm Sát Âm chuỳ, giơ lên giữa không trung, chợt dùng sức nắm chặt.

Lập tức, Sát Âm Chi Khí khổng lồ dán gần sát mặt đất giống như hồng thủy khuếch tán ra, dâng lên như thủy triều.

Vù vù ~

Bộ xương xung quanh đột nhiên cứng ngắc tại chỗ, bên ngoài hiện ra một tầng băng sương.

Gần như đồng thời, Phương Tri Hành hít sâu một hơi, chợt tăng vọt, cao tới 10m.

10 xúc tu huyết sắc mềm rũ trên không, lẳng không múa may.

“Thập Phương Bạo Sát!”

Trong tiếng ầm ầm, 10 xúc tu huyết sắc đồng loạt chấn động, không khí phụ cận theo đó vụn vụn.

Kình lực bạo sát như có thực chất, hóa thành gợn sóng mắt thường có thể thấy được, quét ngang bốn phương tám hướng.

Những bộ xương bị đông cứng như gặp phải đòn nghiêm trọng, cả bộ xương nháy mắt vỡ thành bột mịn.

Chỉ trong nháy mắt, trong không gian 10 trượng đã bị xử lý.

Thấy cảnh tượng này, Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt Tố không khỏi nhìn nhau cười.

Đây là sách lược mà trước đó bọn họ thương nghị xong, dùng phương thức này đánh chết bộ xương, hiệu suất cao nhất.

“Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt!”

Phương Tri Hành vừa lòng cười, chờ giây lát lại có lượng lớn bộ xương từ bốn phía tụ lại.

Hai người không chút hoang mang, làm từng bước đánh chết, một lần có thể xử lý mấy chục thậm chí hơn trăm bộ xương.

Không lâu, một bộ xương hắc y lắc lư đi tới.

Bộ xương hắc y thuộc về cấp bậc tinh anh, sở hữu chiến lực Cửu Ngưu cảnh.

Giây tiếp theo!

Toàn thân xương khô hắc y bắt đầu run rẩy, bộ xương nhanh chóng lớn lên.

Trong nháy mắt, nó biến thành một con Cự Hùng bằng xương, cao 7m, hùng vĩ cực kỳ lớn giống như bàn bát tiên.

“Tốc chiến tốc thắng!”

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, lật tay lấy ra Chuyết Nha, vung tay ném tới giữa không trung.

Một xúc tu huyết sắc quấn lấy Chuyết Nha, huyết khí khổng lồ rót vào trong đó.

Chuyết Nha nháy mắt tăng vọt, nhanh chóng dài hơn 30m.

Phương Tri Hành vung Chuyết Nha lên, đập về phía bộ xương Cự Hùng, uy thế khủng bố không thể đỡ, kinh phong cuốn theo ép toàn bộ cây cối chung quanh ngã đổ.

Bộ xương Cự Hùng dường như sợ hãi, ý đồ trốn tránh.

Nhưng đột nhiên hai chân nó bị sương đông lạnh, không thể động đậy.

Ầm ầm!

Chuyết Nha lôi cuốn cự lực khủng bố, trút xuống trên người bộ xương Cự Hùng, hình thành thế nghiền áp.

Bộ xương Cự Hùng không chịu nổi trực tiếp sụp đổ, bộ xương cũng gãy nát.

Mọi thứ sụp đổ trong nháy mắt.

Miếu sát!

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, không có bất kỳ bất ngờ gì với kết quả này.

Dù sao, so với lần trước, thực lực hiện tại của cậu và Ninh Nguyệt Tố đều tăng lên một khoảng lớn.

Hai người ý hợp tâm đầu, phối hợp khăng khít, liên thủ áp chế, bộ xương hắc y đã rất khó tạo thành uy hiếp.

Vấn đề chỉ nằm ở làm sao cố gắng hết sức tiết kiệm thể năng, dùng tốc độ hiệu suất cao đánh chết chúng nó.

Mấy bộ xương liên tục tụ lại, giết mãi không hết.

Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt Tố vững như bàn thạch, giữ vững trận địa không ngừng tiến hành đánh chết, không có bất kỳ dao động.

Thời gian trôi qua từng phút.

Bất giác, rạng sáng đã đến.

Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt Tố kiên trì chiến đấu nửa đêm, hơn nữa thực lực hai người mạnh mẽ, hô hấp cũng dần dần trở nên nặng nề.

“Số lượng còn chưa đủ à?”

Phương Tri Hành nhíu mày, trong lòng tính toán.

Lần trước bọn họ thay phiên giết 10 tiếng, trong lúc vừa đánh vừa trốn, không biết phá hủy bao nhiêu bộ xương.

Lần này hai người liên thủ, chủ động đón đánh, xử lý hết đợt này đến đợt này, đánh chết cũng không ít.

Ngay lúc này không lâu!

Thế giới đột nhiên yên tĩnh lại.

Bộ xương chung quanh biến mất một cách quỷ dị.

Ông~

Mặt đất rung động, trong ánh nến lay lắt, một cánh cửa đá khổng lồ đột ngột mọc lên từ mặt đất, độ cao giống như xuyên qua trời đất.

“Cuối cùng!”

Phương Tri Hành thở phào, thân hình khôi phục bình thường, cầm lấy đèn lồng, tầm mắt tập trung vào cửa đá cần thận quan sát.

Chương 711: Long Tức (3)

Cửa đá không có bất kỳ biến hóa, phần chân khắc văn tự vẫn là dáng vẻ lần trước nhìn thấy.

Hai người nhìn thấy, không có bất kỳ do dự, đi tới trước cửa đá, nâng tay ấn vào hoa văn nhật nguyệt.

Ầm kết ~

Cửa đá lập tức chấn động dữ dội, bên tai quanh quẩn tiếng vang bánh răng chuyển động.

Một cái khe xuất hiện, chậm rãi mở rộng chia cửa đá thành hai.

Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt Tố kìm lòng không đậu ngưỡng hô hấp, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm trong cánh cửa.

Đầu tiên là một mảnh tối đen!

Ngay sau đó, ánh nền nhảy lên chiếu rọi vào trong cửa, lộ ra một hành lang sâu hun hút.

Phương Tri Hành đã chuẩn bị tâm lý, nhưng liếc mắt nhìn vào, đồng tử vẫn co rút dữ dội.

Hành lang kia trải rộng tổ chức máu thịt, giống như một hiện trường vụ nổ tập kích khủng bố, trong mắt đều là máu thịt mơ hồ.

Cảnh tượng này quá mức rợn tóc gáy.

Nhìn đến Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt Tố nhú mào, biểu

cảm nghiệm trọng khó hiểu.

Cửa đá hoàn toàn mở ra!

Hai người liếc nhau.

Bước một chân vào cửa, bọn họ lại đồng thời lộ ra một tia do dự.

Nhưng nháy mắt sau đó, lòng bọn họ giống như sắc sảo, tâm ý kiên định.

“Chúng ta vào thôi!”

Ninh Nguyệt Tố gật đầu, nghiêm túc nói: “Truy cầu phú quý trong cảnh hiểm nghèo! Nếu chúng ta không đi, có lẽ có thể yên ổn vượt qua một đời, nhưng cuối cùng chúng ta sẽ dần dần già đi, đều sẽ bị tử vong tra tấn.”

Phương Tri Hành cười nói: “Cùng nhau sống chết, ta đi cùng cô!”

Hai người tay trong tay, bước vào trong cửa đá.

Sột soạt ~

Lòng bàn chân Phương Tri Hành giẫm lên máu thịt dính hồ, lại nâng chân lên, kéo tơ.

“Đây là máu thịt thật!”

Ninh Nguyệt Tố cảm giác ghê tởm, nhìn quanh, cô ngạc nhiên hô: “Xem kìa, máu thịt còn đang nhúc nhích, chúng sống đó!”

Phương Tri Hành cũng chú ý tới, lòng bàn chân liên tục truyền đến dao động mỏng manh, mềm mại, phập phồng.

Cậu hơi trầm ngâm, giơ bảo đao Đồ Long lên, cắt tổ chức máu

thịt trên mặt đất.

Vù!

Mũi dao cắt đứt máu thịt, nhất thời tràn ra lượng lớn máu tươi.

Máu thịt chung quanh lập tức chấn động dữ dội giống như cảm giác được đau đớn.

Máu thịt bị cắt lộ ra phần đáy.

Tầm mắt Phương Tri Hành ngưng đọng, phát hiện cái đáy dường như là một vật chất kim loại, rỉ sét loang lổ.

Hành lang này dường như là sử dụng kim loại nào đó xây dựng ra.

Cậu dùng bảo đao Đồ Long ấn phần đáy, leng keng rung động.

Nghe tiếng va chạm, không thể nghi ngờ là kim loại.

Bỗng nhiên, Phương Tri Hành cầm lấy bảo đao Đồ Long, nhìn thấy phần mũi dao dính một ít rỉ sét.

Quý dị chính là rỉ sét cực kỳ phát triển, theo mũi dao lan tràn về phía thân đao.

Nơi bị rỉ sét chạm đến, thân đao cũng xuất hiện vết rỉ sét.

Bảo đao Đồ Long đang bị rỉ với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy!

“Mé!”

Phương Tri Hành chấn động, vội vàng vung tay áo, lau sạch rỉ sét trên thân đao.

Rỉ sét rào rào rơi xuống.

Nhưng mà, ngay mấy giây ngắn ngủi đó, một phần rỉ sét đã xâm nhập trong thân đao, liên tục ăn mòn, thế không thể đỡ.

Phượng Tri Hành trơ mắt nhìn cả mũi đao từng chút biến thành sắt vụn, rơi trên mặt đất.

Một lúc sau, bảo đao Đồ Long chỉ còn lại nửa thanh.

Nửa phần thân sau của đao lan rộng rỉ sét.

Biểu cảm Phượng Tri Hành hơi cứng đờ, vứt bỏ bảo đao Đồ Long, mím môi.

“Mũi tên của người cũng đang rỉ sét!”

Ninh Nguyệt Tố đột nhiên trừng to mắt, nhắc nhở.

Phượng Tri Hành nghiêng đầu nhìn, túi tên mà cậu mang theo nhanh chóng biến thành sắt vụn.

Từng mũi tên sắt giống như tuyết trắng dưới ánh mặt trời, nhanh chóng hòa tan thành một tồn tại khác.

Còn có kim loại trong bọc hành lý, giống như thối rửa vỡ vụn, hóa thành bụi.

Trang bị Phượng Tri Hành mang theo mất hơn phân nửa trong nháy mắt.

Nhưng như vậy còn chưa hết.

Quần áo trên người cậu đang nhanh chóng biến chất, màu sắc trở nên cũ đi, giống như mặc mười mấy năm.

Không lâu, phần đáy bị bảo đao Đồ Long cắt ra, máu thịt mọc trở lại, bao trùm những rỉ sét đó.

Cũng ngay lúc này, hiện tượng rỉ sét lập tức dừng lại.

Ánh mắt Phương Tri Hành lấp loé, nhìn trang bị trên người, khóc không ra nước mắt.

Quả thực là xuất sư bất lợi.

Chỉ một lát, bảo đao Đồ Long trực tiếp không còn, mũi tên và kim loại dùng để cải tạo thân thể cũng hao tổn gần hết.

Mà những thứ này, cậu hoàn toàn không thể ngăn cản.

“Rốt cuộc rỉ sét này là thứ gì?”

Phương Tri Hành hít một luồng khí lạnh, kiểm tra dưới thân thể, máu thịt cậu dường như không bị ăn mòn.

Lại lấy ra Chuyết Nha nhìn thử, Chuyết Nha hoàn hảo không tổn hao gì.

Nói cách khác, ăn mòn không thương tổn được binh khí cấp 4 nhưng lại là trí mạng với vật phẩm dưới cấp 3.

Phương Tri Hành quay đầu nhìn Ninh Nguyệt Tố, cô cách xa hơn một chút, không bị ảnh hưởng gì.

Lúc này, Ninh Nguyệt Tố quay đầu lại, chấn động nói: “Cửa đá đóng lại rồi.”

Phương Tri Hành cũng quay đầu nhìn, không biết từ khi nào, cửa đá lặng yên không một tiếng động đóng lại, biến thành vách tường bị tổ chức máu thịt bao trùm.

Chương 712: Mê Vụ (1)

Cẩn thận nhìn lên, vách tường kia cũng thuộc một phần của hành lang, giống như là một cái cửa tích hợp.

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Dưới những máu thịt này, tồn tại một loại rỉ sét có thể ăn mòn vạn vật, tuyệt đối không thể tiếp xúc trực tiếp.”

Ninh Nguyệt Tố gật đầu nói: “Những máu thịt này dường như có tác dụng bảo vệ, giống như tồn tại để phong ấn rỉ sét.”

“Humm, phong ấn?”

Phương Tri Hành như có suy nghĩ, nhìn hai đầu của hành lang, đều là uốn lượn khúc chiết, liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối.

“Tùy tiện chọn một phương hướng đi thôi.”

Ninh Nguyệt Tố nhìn phương hướng của cửa vào: “Bên này thế nào?”

Phương Tri Hành không thể làm gì khác.

Hai người bước đi về phía trước, mỗi một bước đều giẫm lên tổ chức máu thịt màu đỏ tươi.

Mới vừa đi ra hơn 20m, Ninh Nguyệt Tố đột nhiên dừng bước, kinh hô: “Đó là cái gì?!”

Phương Tri Hành nghiêng đầu nhìn về một bên, chỉ thấy trên vách tường, tổ chức máu thịt gom thành một khối lớn, có hình bầu dục, phần đỉnh rõ ràng là nửa khuôn mặt người.

Nửa khuôn mặt người đó không có da mặt, chỉ còn lại máu thịt mơn hờ bao trùm trên bộ xương.

Trong hốc mắt có một con mắt tròng lớn.

Không!

Là bởi vì không có mí mắt, không thể nhắm lại.

Con mắt đó không nhúc nhích, ở chỗ sâu trong đồng tử tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng khôn cùng vô tận.

Đây không thể nghi ngờ là một người, thân thể dường như bị hành lang cắn nuốt.

Ninh Nguyệt Tố không khỏi hỏi: “Sao có thể có người chết ở đây? Chẳng lẽ trước chúng ta đã có người tiến vào nơi này à?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Có vẻ là thế.”

Cậu phân tích: “Người có thể tiến vào cánh cửa Cấm Khu, thực lực nhất định đạt tới Cửu Ngưu cảnh. Người này chết ở đây, chứng tỏ nơi này tồn tại thứ có thể giết chết Cửu Ngưu cảnh.”

Ninh Nguyệt Tố ngừng hô hấp.

Bỗng nhiên, Phương Tri Hành giữ chặt cánh tay của cô nhanh chóng lui về sau.

“Làm sao vậy?”

Ninh Nguyệt Tố lắp bắp kinh hãi.

Phương Tri Hành nhìn chăm chăm nửa khuôn mặt người kia, ý bảo cô nhìn.

Ninh Nguyệt Tố nhìn chăm chú, nhất thời nổi da gà.

Con mắt trên nửa khuôn mặt người đó lại chuyển hướng, đang nhìn chăm chăm cô.

Thậm chí trong con mắt đó chợt xuất hiện tình cảm nhân loại nào đó, đang truyền đạt gì với cô.

Ninh Nguyệt Tố hít thở không thông nói: “Người này còn sống?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Thay vì nói còn sống, chi bằng nói... Không chết được!”

Máu thịt khắp nơi trên đất luôn nhúc nhích, duy trì sức sống.

Người bị cắn nuốt có thể vẫn còn sống nhưng sống không bằng chết!

Vừa nghĩ đến đây, nửa khuôn mặt kia chợt nhúc nhích, xoay đầu qua, lộ ra nửa khuôn mặt khác.

Nhưng nửa khuôn mặt kia hoàn toàn không có kết cấu tổ chức như mắt, xương cốt, chỉ có máu thịt kéo sợi.

Xoạt xoạt ~

Ngay sau đó, một cánh tay vươn ra.

Trên cánh tay không có làn da, gân mạch máu có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cánh tay vươn về phía Ninh Nguyệt Tố.

Sau đó, một cái chân cũng vươn ra từ trên vách tường, rơi trên mặt đất.

Phương Tri Hành nhìn chăm chú, nửa huyết thi kéo sợi thoát ly hành lang, đứng thẳng trên mặt đất.

Chỉ một thoáng, máu thịt xung quanh tụ lại về phía huyết thi, bổ khuyết bộ phận không trọn vẹn, hợp thành hình dáng con người hoàn chỉnh.

Một nửa là tổ chức nhân loại, một nửa khác chỉ là máu thịt.

Miệng của huyết thi không có môi, hai hàng răng nanh ố vàng lộ ra bên ngoài.

Huyết thi dùng con mắt kia, nhìn chăm chăm Ninh Nguyệt Tố, dần dần, trong con mắt kia chợt xuất hiện vẻ điên cuồng khiến người khác bất an.

Huyết thi bỗng nhiên bước đi, từng bước đi tới, vươn huyết thủ ra.

Đáy lòng Ninh Nguyệt Tố nổi lên một luồng ác hàn, không chút nghĩ ngợi, nắm chặt Sát Âm chùy.

Bất chợt, một luồng hàn ý khiến người ta sợ hãi phun ra.

Huyết thi đột ngột dừng lại, toàn thân đông lạnh thành một khối băng điêu.

Phương Tri Hành lập tức xông về phía trước, năm ngón tay nắm chặt, một quyền đâm ra.

Kình lực bạo sát cách không thả ra, đánh sâu vào trên băng điêu.

Răng rắc~

Băng điêu vỡ ra từng tấc, khối thịt rơi rụng đầy đất.

Máu thịt xung quanh mấp máy, nhanh chóng bao trùm đồng thịt kia.

Hai thứ dần dần hợp thành một thể.

Cảnh tượng này khiến Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt ngày càng chắc chắn, toàn bộ máu thịt trong hành lang có khả năng đến từ những người từng xông vào cánh cửa Cẩm Khu.

Kết luận này quá khủng bố, Ninh Nguyệt Tố hết hồn.

Người khác đều chết ở đây, vậy chẳng phải cô và Phương Tri Hành cũng sẽ...

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, trầm ngâm nói: “Huyết thi cực kỳ dễ giết, không tạo thành uy hiếp đối với chúng ta.”

Cậu tiếp tục đi về trước, Ninh Nguyệt Tố nhắm mắt theo đuôi.

Một lát sau, trước hành lang xuất hiện lối rẽ.

Phương Tri Hành lựa chọn đi bên phải, cẩn thận đi phía trước thăm dò.

Không bao lâu, cậu ngẩng đầu, tầm mắt ngưng đọng.

Chỉ thấy trong hành lang phía trước đột ngột xuất hiện một bóng người.

Cậu giơ đèn lồng chiếu qua, nhất thời thấy rõ ràng bóng người kia là một huyết thi.

Hơn nữa huyết thi này không có ngũ quan, hoàn toàn là tạo thành từ máu thịt.

Chương 713: Mê Vụ (2)

Huyết thi vẫn không nhúc nhích nhưng bỗng nhiên, nó xông tới Phương Tri Hành.

Sắc mặt Phương Tri Hành hơi trầm xuống, giậm chân lao ra, tay phải vươn ra đột nhiên biến thành xúc tu thô to.

Xúc tu ở đằng trước biến thành hình cầu, giống như một cái chùy công thành, va chạm thật mạnh về phía trước.

Đùng~

Huyết thi vọt tới nhất thời nổ tung, hóa thành huyết vụ đầy trời, bắn tung toé khắp nơi.

“Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ!”

Phương Tri Hành nhướng mày, từ xúc cảm để xem, huyết thi vừa rồi ít nhất bộc phát ra sức mạnh 20 vạn cân.

Ninh Nguyệt Tố giật mình nói: “Trong hành lang có thể có rất nhiều huyết thi.”

Phương Tri Hành thầm chấp nhận, trầm thấp nói: “Hy vọng không có huyết thi Bách Ngưu cảnh, bằng không chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Hai người ngày càng cẩn thận.

Quả nhiên, không đến hai phút hai người bọn họ lại chạm trán một huyết thi.

Huyết thi này trông có vẻ rất khác, thân người đầu trâu, trên

đầu mọc ra hai cái sừng.

Phượng Tri Hành có thể cảm giác được uy thế của huyết thi đầu trâu rõ ràng mạnh hơn.

Huyết thi đầu trâu xông lên, vô cùng nhanh chóng, dường như là trong chớp mắt.

Thân hình Phượng Tri Hành chấn động, vươn xúc tu huyết sắc, bắn về phía trước.

Thân hình của huyết thi đầu trâu hình nhoáng cái nhảy dựng lên, treo ngược trên phần đỉnh, vùng quyền nện xuống.

Nhưng đột nhiên, một cái ngà voi màu trắng nhảy ra tăng vọt lên, xông lên phần đỉnh.

Xì xì!

Ngà voi màu trắng xuyên qua bụng của huyết thi đầu trâu, không ngừng bành trướng.

Đùng ~

Kình lực bạo sát thông qua ngà voi màu trắng, điên cuồng dẫn vào trong thân thể huyết thi đầu trâu.

Huyết thi đầu trâu không có bất kỳ ngoài ý muốn, trực tiếp nổ tung.

“Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ...”

Phượng Tri Hành than khẽ, chân mày nhíu chặt lại.

Từ lúc vào đêm đến bây giờ, cậu luôn chiến đấu, không nghỉ ngơi lúc nào.

Cứ tiếp tục như thế, thể năng hao hết chỉ là vấn đề thời gian.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, ven đường thỉnh thoảng sẽ gặp huyết thi.

Hình thái huyết thi cũng đủ loại.

Trong đó một huyết thi lại có thể điều khiển ngọn lửa.

Phương Tri Hành không khỏi suy đoán, những huyết thi khi còn sống hẳn đều là võ giả Cửu Ngưu cảnh, hơn nữa tu luyện công pháp khác nhau.

Mặc dù bọn họ biến thành huyết thi, vẫn có thể thi triển ra võ công của mình.

Hai người vừa đi vừa chiến đấu, hết trận này đến trận khác, không ngừng không nghỉ.

Hành lang giống như không có điểm cuối, không ngừng lan tràn tới chỗ sâu trong.

Đương nhiên, Phương Tri Hành không nắm giữ toàn bộ bản đồ, có lẽ hành lang có điểm cuối, cậu có thể chỉ đi vòng tròn.

Huyết thi thật sự quá nhiều, căn bản giết không xong.

Không biết qua bao lâu...

Phương Tri Hành vừa ngẩng đầu, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Cậu lại nhìn thấy một huyết thi đầu trâu.

Hơn nữa, thân hình huyết thi đầu trâu nhoáng lên, đột nhiên treo ngược trên phần đỉnh, làm ra động tác giống y như đúc.

Phương Tri Hành thấy vậy giở lại mảnh cũ, vươn xúc tu huyết sắc, Ngay sau đó, ngà voi màu trắng hướng lên trên đỉnh!

Trong nháy mắt này, huyết thi đầu trâu giống như ma xui quỷ

khiến, đột nhiên nghiêng người.

Phương Tri Hành cười lạnh, vung ngà voi màu trắng cắt qua từ bụng huyết thi đầu trâu.

Kình lực bạo sát chậm rãi đánh vào trong cơ thể huyết thi đầu trâu.

Ầm!

Huyết thi đầu trâu lại nổ tung, chết không toàn thây.

Ninh Nguyệt Tố kinh ngạc nói: “Là cùng một con hả?”

“Ừm!”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Chẳng những là cùng một huyết thi, hơn nữa nó còn lưu lại ký ức chiến đấu vừa rồi.”

Cậu nháy mắt đưa ra một phán đoán: “Huyết thi có thể không ngừng sống lại, hơn nữa sẽ càng ngày càng khó giết.”

Ninh Nguyệt Tố liền nói: “Chúng ta phải thay phiên chiến đấu, tranh thủ thời gian khôi phục thể lực.”

Phương Tri Hành gật đầu.

Nhoáng cái mấy canh giờ trôi qua.

Hai người ở trong hành lang rẽ ngoặt bảy tám lần, đã sớm không biết đang ở đâu.

Phía trước không có điểm cuối, phía sau cũng không biết đường lúc đến.

Nguy hiểm hơn chính là chiến đấu liên tiếp không ngừng khiến thể xác và tinh thần của bọn họ đều kiệt sức.

“Có phải nơi đó là một cánh cửa không?”

Ngay ở đây không lâu, Ninh Nguyệt Tố liếc nhìn một bên hành lang, phát hiện một mụn nhọt, hình dạng cực kỳ có quy tắc.

Phương Tri Hành đi qua nhìn thử, đáy mắt không khỏi sáng lên.

Đó là một cánh cửa, nửa che nửa đây, bị tổ chức máu thịt bao trùm.

Phương Tri Hành giơ đèn lồng lên, vươn vào trong cánh cửa, nhất thời phát hiện bên trong là một không gian vô cùng trống trải, lờ mờ là một điện phủ.

Cậu đẩy cửa ra đi vào, lấy ra một cây thối lửa, bấm tay bắn ra.

Cây thối lửa bay về phía trời cao, xua tan bóng đêm.

Cảnh tượng ánh vào mi mắt chính là một đại điện hình vòng tròn, chung quanh có 12 cây cột khổng lồ chống đỡ.

Tổ chức máu thịt nhúc nhích bao trùm mỗi một chỗ trong đại điện.

Ngay chính giữa đại điện có một đài đá to lớn giống như một cái giường lớn.

Trên giường dường như có cái gì.

Cây thối lửa dừng trên mặt đất, nhanh chóng tắt.

Chương 714: Giá Lạnh (1)

Phương Tri Hành xách theo đèn lồng đi qua, ánh nến từng chút xua tan bóng tối phía trước.

Không bao lâu, đài đá kia lộ ra trong ánh lửa.

Độ cao của đài đá chỉ có 1m, rộng 3m, dài 5m.

Ngay trên đài đá, một bãi tổ chức máu thịt mơ hồ tạo thành một hình người.

Hình ảnh đó giống như một tiêu bản người bị giải phẫu.

Khiến hai mắt Phương Tri Hành nhíu lại chính là phần đầu của máu thịt hình người đó lại là một đầu hoàn chỉnh, có ngũ quan mặt người rõ ràng.

Nhìn kỹ, đó là mặt của một nữ nhân, ước chừng 40 – 50 tuổi, ngũ quan tinh xảo, dung mạo cực đẹp, xứng gọi là phong hoa tuyệt đại.

“Ủa?!”

Ninh Nguyệt Tố ló đầu qua, vừa nhìn thấy gương mặt của nữ nhân kia đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Thế nào, chẳng lẽ cô quen bà ta?”

Ninh Nguyệt Tố kinh ngạc không thôi, cẩn thận quan sát khuôn mặt của nữ nhân, chậm rãi nói: “Ta từng gặp bức họa của tổ sư, quá giống với nữ nhân này!”

Tâm thần Phương Tri Hành khẽ động, vội vàng hỏi: “Tổ sư của cô an táng ở đâu?”

Ninh Nguyệt Tố trả lời: “Sư phụ từng nhắc tới, nói tổ sư ở đỉnh cao của đồi người đột nhiên truyền ngôi cho bà, sau đó dạo chơi tứ hải, không biết tung tích.”

Phương Tri Hành nhướng mày, trầm ngâm nói: “Vậy nữ nhân này thực sự có khả năng là tổ sư của cô.”

Ninh Nguyệt Tố cũng nghĩ như vậy, bấm ngón tay tính toán, trầm ngâm nói: “Nếu bà ấy chính là tổ sư thì hiện tại ít nhất 400 tuổi.”

Tuổi thọ dài nhất của Cửu Ngưu cảnh có thể đạt đến 200 năm.

Vậy thì cao thủ Cửu Ngưu cảnh đời trước trước nữa sống tới ngày nay, tuyệt đối có khả năng đã vượt qua 400 tuổi.

Phương Tri Hành xách theo đèn lồng, đi chung quanh đài đá một vòng.

Chỉ tiếc, khắp nơi trên đất máu thịt bao trùm, che giấu mọi thứ.

Cậu không phát hiện bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận của nữ tử.

Lúc này, bên tai truyền đến một âm thanh mấp máy.

Giống như có người đứng ở phía sau người không ngừng chẹp miệng.

Phương Tri Hành tần ngần, châm một cây thuốc lửa, bắn lên chỗ cao.

Vù ~

Ánh lửa sáng lên, chiếu sáng đại diện.

Phương Tri Hành quay đầu nhìn lại, nơi ngoài 3 trượng đang nhanh chóng nhô lên một cái bươu thịt.

Trong khoảnh khắc bươu thịt dần dần dâng lên, ngưng tụ thành hình dáng một con người.

Lại là huyết thi!

Hình dáng huyết thi này vạm vỡ cao lớn, gần như cao khoảng 9m, mọc ra một đầu voi cực lớn, hai cái ngà voi phóng lên cao.

“Đây không phải hình thái voi trắng của thị tộc Công Tây à?”

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, cậu từng giao chiến với đám người Công Tây Hùng, hiểu biết khí tức Hóa Yêu &LTB;ạch Tượng Phiên Thiên Quyết>.

Huyết thi trước mặt này tuyệt đối tu luyện môn thần công Hóa Yêu này.

Cậu lập tức lại phát hiện trong tay huyết thi có cái gì, rõ ràng là một trường thương màu đồng cổ.

Hai mắt Phương Tri Hành híp lại, thấp giọng hỏi nói: “Người của thị tộc Công Tây tinh thông thương pháp à?”

Ninh Nguyệt Tố nghĩ xong lại lắc đầu nói: “Chắc là không có, ít nhất ta chưa từng nghe nói.”

cô tạm dừng rồi lại bổ sung: “Người am hiểu sử dụng trường thương, thường thường có bối cảnh Lang Kỵ Binh.”

Lời còn chưa dứt, đầu gối của huyết thi đầu voi hơi gấp khúc, trường thương chỉ về sau, làm một tư thế kéo thương.

Phương Tri Hành thấy vậy, toàn thân lập tức tăng vọt, phóng

ra 10 xúc tu huyết sắc.

Gần như đồng thời, thân thể duyên dáng của Ninh Nguyệt Tố chấn động, ngang nhiên ra tay.

Ánh sáng của Sát Âm chuỳ lớn mạnh, bắn ra, cắt qua một đường cong, đột nhiên dừng dưới chân huyết thi đầu voi.

Hàn ý khùng bổ bùng nổ, hàn băng đột ngột mọc lên từ mặt đất, từ hai chân huyết thi đầu voi lan tràn lên trên.

Huyết thi đầu voi đột nhiên vung trường thương, chặt đứt hai chân, nửa người trên lập tức bay về một bên.

Trong lúc di chuyển, chân gãy nhúc nhích không ngừng, mọc ra hai chân mới với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Huyết thi đầu voi nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhưng khoảnh khắc sau đó, toàn bộ 10 xúc tu huyết sắc đập đến.

Trong không gian nhất thời tràn ngập kinh lực bạo sát cuồng loạn, chậm rãi, phá hủy hết thảy.

Huyết thi đầu voi chợt ngẩng đầu, vừa muốn giơ trường thương cổ đồng lên, thân thể hần vắn vẹo dữ dội rồi nổ tung.

Cheng~

Trường thương cổ đồng rời khỏi tay bay ra, vù vù xoay tròn vài vòng, cắm nghiêng trên mặt đất.

Mũi thương xuyên qua tổ chức máu thịt, phát ra tiếng va chạm vang dội.

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, cầm trường thương cổ đồng trong tay, tùy ý múa may vài cái, hồ gầm sinh phong.

Cây trường thương này hiển nhiên là binh khí cấp 4.

“Haiz~”

Bỗng nhiên, trong không gian tĩnh mịch thành linh vang lên một tiếng thở dài rất nhỏ.

Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt Tố liếc nhau, đồng thời quay đầu, tầm mắt dừng trên đài đá.

Vừa nhìn thì hay rồi, đầu nữ nhân trên đài đá đã lệch rồi!

Ban đầu là mặt hướng lên trên, hiện tại chuyển sang bên phải.

“Là bị dư âm chiến đấu quét trúng à?”

Đôi mi thanh tú của Ninh Nguyệt Tố nhú lại, nâng tay lên, vươn một ngón tay ấn lên hai má của nữ nhân.

Chương 715: Giá Lạnh (2)

Chạm vào rất mềm mại, làn da có đàn hồi.

Nháy mắt sau đó, nữ nhân chớp mở hai mắt.

“Cái này...”

Ninh Nguyệt Tố lập tức lui về phía sau một bước, giờ Sát Âm chùy lên, đặt trước ngực.

Phương Tri Hành phản ứng nhanh hơn, xúc tu huyết sắc cầm trường thương cổ đồng, nhắm ngay đỉnh đầu của nữ nhân.

“Khụ, khụ khụ!”

Nữ nhân đột nhiên ho khan, mí mắt từ từ nâng lên, chậm rãi mở ra.

Ánh nến dường như kích thích tới màng mắt của bà, bà không khỏi hơi nheo mắt lại.

Một lát sau, bà dần dần thích ứng ánh sáng, cố gắng ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua Ninh Nguyệt Tố và Phương Tri Hành.

“Người, các người...”

Miệng bà há ra, mở miệng nói chuyện, nhưng mà đầu lưỡi của bà vô cùng cứng nhắc, biểu đạt không rõ.

Ninh Nguyệt Tố đáp: “Người là ai?”

Nữ nhân chớp mắt, trên mặt có cảm xúc của nhân loại, trả lời: “Ta, ta là...”

Bà cố gắng mấy lần, cuối cùng có thể biểu đạt lưu loát.

“Ta là Ninh Triều Hồng, tông chủ đời thứ 11 của Cực Âm tông.”

Sắc mặt Ninh Nguyệt Tố đại biến, kinh hô: “Tổ sư, thật là ngài à?”

“Người là?”

Ninh Triều Hồng hơi trừng to mắt.

Tầm mắt của bà đột nhiên dừng trên Sát Âm chuỳ, thốt lên: “Sát Âm chuỳ!”

Ninh Nguyệt Tố gật đầu nói: “Ta là đệ tử của Ninh Đạo Chi, tông chủ đời thứ 13.”

“Đời thứ 13?!”

Sắc mặt Ninh Triều Hồng thay đổi, vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Ta, ta rời khỏi Cực Âm tông đã bao nhiêu năm?”

Ninh Nguyệt Tố trả lời: “Ít nhất 230 năm!”

Đáp án này khiến Ninh Triều Hồng hoàn toàn rơi vào trầm mặc.

Bà ngẩng đầu nhìn nửa người dưới, sắc mặt nhanh chóng trở nên vô cùng khó coi.

Một tâm trạng cực độ tuyệt vọng hiện lên khuôn mặt của bà.

Một lát sau, Ninh Triều Hồng tỉnh táo lại, hốt hoảng nói: “Nguyệt Tố đúng không, sao người cũng đến đây? Nơi này rất nguy hiểm, đi mau!”

Ninh Nguyệt Tố hỏi: “Tổ sư, rốt cuộc nơi này là đâu, đến tột

cùng ngài đã trải qua chuyện gì?”

Ninh Triều Hồng thở dài, hơi im lặng, bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không rõ nơi này là đâu, ta và người bạn thông qua cánh cửa Cấm Khu kia đi tới nơi này.

Sau đó bọn ta gặp phải một đám quái nhân máu thịt, không ngừng chém giết.với chúng nó

Cuối cùng, người bạn của ta kiệt lực mà chết, còn ta cũng bị trọng thương, nằm trên đài đá này ngất đi.

Không ngờ vừa tỉnh lại, ta đã nhìn thấy các người.”

Ninh Nguyệt Tố không khỏi ngừng hô hấp, đầy vẻ khó có thể tin.

Tổ sư vừa ngủ một giấc hơn 200 trăm, điều này vượt quá tưởng tượng.

Ninh Nguyệt Tố liền nói: “Tổ sư, ngài còn có thể đứng lên không? Làm sao ta mới có thể cứu ngài ra?”

Ninh Triều Hồng cười thảm, tuyệt vọng nói: “Đã quá muộn, cơ thể của ta đã bị những máu thịt nhúc nhích này đồng hóa, hiện tại trừ phần đầu, toàn bộ thân thể ta đều biến thành tổ chức máu thịt.”

“...”

Ninh Nguyệt Tố không khỏi u ám, đau thương không thôi.

Lúc này, Ninh Triều Hồng chuyển động tầm mắt, liếc nhìn Phương Tri Hành, đột nhiên nhìn thấy trường thương cổ đồng, trên mặt hiện lên một tia bi thương.

“Đó là binh khí ‘Kinh Hồng thương’ của người bạn ta Công Tây Hào, hắn từng giữ chức phó tướng tổng binh Lang Ky, tiền đồ vô

lượng.

Haiz, chỉ vì ta cần một đồng đội thực lực mạnh mẽ, đã xúi giục hần cùng ta tiến vào cánh cửa Cẩm Khu, cuối cùng hại chết hần.”

Phương Tri Hành thầm nghĩ một tiếng quả nhiên, mở miệng nói: “Tiền bối, ở đây các người có phát hiện gì không?”

Ninh Triều Hồng vắn cổ, nghiêng qua một bên đại điện đáp: “Bên kia có 3 pho tượng, trước khi ta ngất đi không có cơ hội nhìn kỹ, các người đi xem thử đi, có lẽ có thu hoạch.”

Phương Tri Hành và Ninh Nguyệt Tố lập tức đi qua.

Theo ánh lửa chiếu sáng phía trước, dưới vách tường hình tròn mơ hồ hiện lên ba bứơu thật hở ra.

Phương Tri Hành thấy vậy, vung Kinh Hồng thương phải chúng đi.

Xoạt xoạt ~

3 vết rách hiện lên, máu thịt bị cắt ra!

3 pho tượng cao lớn lập tức lộ ra.

Ánh mắt Phương Tri Hành nhanh chóng đảo qua.

Pho tượng thứ nhất cực kỳ quen mắt, rõ ràng là người máy sở hữu ngoại hình cơ giáp hoàn chỉnh.

Pho tượng thứ 2 là một quái thú dữ tợn, mọc răng nanh, sừng, vảy, đuôi, cánh v.v...

Pho tượng thứ 3 là một nhân loại bình thường, đỉnh thiên lập địa, uy vũ khí phách.

“3 pho tượng này đại biểu cho cái gì?” Ninh Nguyệt Tố khó hiểu nói.

Phương Tri Hành quan sát một lúc, lần thứ hai vung Kinh Hồng thương cắt phần đế dưới tượng đá ra.

Nhất thời, 3 phần đế phong cách khác nhau lộ ra.

Phần đế của cơ giáp có hình hộp cực kỳ hợp quy tắc.

Mặt bên ngoài khắc chữ, viết: Máu thịt khổ yếu, Máy Móc Phi Thăng!

Phương Tri Hành nhíu mày lại nhìn phần đế của tượng đá quái vật.

Phần đế đó cực kỳ đáng sợ, dựng thành từ đầu lâu và xương sườn của nhân loại.

Trên xương cũng khắc chữ: Sinh sôi vô hạn, Cơ Thể Thành Thánh!

Phương Tri Hành như có suy nghĩ, lại nhìn về phía phần đế của tượng đá nhân loại thứ 3.

Đó là một phần đế hoa sen tinh mỹ, vô cùng có tiên khí, thần thánh uy nghiêm.

Chữ được khắc rõ ràng là: Vật chất suy nhược, Thiên Nhân vĩnh hằng!

“Thiên Nhân?!”

Chương 716: Thiên Tâm (1)

Phượng Tri Hành chăm chú nhìn tượng đá nhân loại trên phần đế hoa sen, lúc này mới ý thức được nó đại biểu cho Thiên Nhân!

Cơ giáp, quái vật, Thiên Nhân!

Trong lúc nhất thời Phượng Tri Hành không nhìn rõ ngụ ý của 3 pho tượng này.

Nhưng mà cậu rất nhanh nhớ tới Cơ Tương Quân từng nói thăng cấp Bách Ngưu cảnh có 3 con đường.

Chẳng lẽ 3 tượng đá này...

Đúng vào lúc này, Ninh Nguyệt Tố đi tới trước tượng đá cơ giáp, tò mò đánh giá.

Cô chưa bao giờ gặp qua loại điêu khắc phong cách này, vô cùng xa lạ, cực kỳ mới mẻ.

Nhìn một lúc không nhận được nâng tay sờ vào.

Ông ~

Bất chợt, tượng đá cơ giáp chấn động, mặt ngoài có ánh sáng mỏng manh sáng lên.

Ninh Nguyệt Tố lắp bắp kinh hãi, kéo Phượng Tri Hành lui về phía sau mấy bước.

Hai người lập tức nhìn thấy, mặt ngoài của tượng đá cơ giáp hiện lên ánh sáng giăng khắp nơi, giống như bản vẽ thiết kế của con chip điện tử.

Cuối cùng, tất cả ánh sáng tụ vào phần đầu.

Hai mắt tượng đá cơ giáp đột nhiên sáng lên, bắn ra hai chùm ánh sáng chiếu vào trên người Ninh Nguyệt Tố.

Ánh sáng di chuyển trên dưới, từ đầu đến chân giống như đang quét toàn thân cho Ninh Nguyệt Tố.

Ngay sau đó, phần đế phía dưới cùng hiện lên một hàng chữ.

Cường độ thân thể: Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong

Máy Móc Phi Thăng: độ phù hợp cao, có thể chuyển hóa thành hệ hàn băng

Ninh Nguyệt Tố thấy vậy, kinh ngạc nói: “Sao tượng đá biết tu vi của ta?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, cũng vươn tay chạm vào tượng đá.

Hai chùm ánh sáng lập tức chiếu vào trên người cậu, quét qua lại hai lần.

Phần đế hiện lên chữ mới:

Cường độ thân thể: Cửu Ngưu cảnh cực hạn

Máy Móc Phi Thăng: độ phù hợp cực cao, có thể tiến hành chuyển hóa bạch kim

Chỉ từ kết quả, tượng đá cơ giáp chuẩn xác phán đoán ra Phương Tri Hành ưu tú vượt xa Ninh Nguyệt Tố.

Phương Tri Hành như có suy nghĩ, lại đi đến trước tượng đá quái vật, chạm vào.

Ông ~

Tượng đá quái vật cũng chấn động, mặt ngoài bắt đầu bắn ra ánh sáng màu đỏ tươi.

Sau một lúc lâu, phần đế hiện lên một hàng chữ ngắn gọn.

Cơ Thể Thành Thánh: Tư chất khá cao

Ninh Nguyệt Tố lập tức vươn tay chạm vào tượng đá quái vật.

Cô cúi đầu nhìn phần đế, chữ hiện ra là:

“Cơ Thể Thành Thánh: Thể chất yếu, không có tư cách.”

Ninh Nguyệt Tố sửng sốt, bật cười nói: “Ừm, xem ra ta không có tư cách Cơ Thể Thành Thánh.”

Phương Tri Hành đáp: “3 tượng đá này chắc là bảo cụ nào đó kiểm tra đo lường thiên phú cá nhân.”

Hai người nhanh chóng đi đến dưới tượng đá Thiên Nhân.

Ninh Nguyệt Tố chạm vào trước.

Ông!

Tượng đá Thiên Nhân rung lên mấy cái, phát ra ánh sáng trắng rực rỡ, mang theo một loại ý tứ thần thánh.

Phần đế hoa sen hiện lên một hàng chữ:

Tiềm chất Thiên Nhân: ưu tú

Ánh mắt Ninh Nguyệt Tố sáng khởi, vui vẻ nói: “Chẳng lẽ ta cũng có thể trở thành Thiên Nhân trong truyền thuyết?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Cơ Tương Quân từng nói Thiên Nhân là do nhân loại lột xác thành, cô và ta chắc đều có cơ hội.”

Tay cậu đặt trên tượng đá Thiên Nhân.

Phần đế hoa sen cho ra đánh giá là: ưu tú.

Lần này, lực lượng hai người ngang nhau, hoà.

Phượng Tri Hành trầm ngâm nói: “3 tượng đá kiểm tra đo lường tư chất của chúng ta, kế tiếp thì sao?”

Không đợi Phượng Tri Hành nghĩ ra nguyên cớ, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Ninh Nguyệt Tố quay đầu, kinh hô: “Không ổn, là tổ sư!”

Cô và Phượng Tri Hành chạy qua.

Trong ánh nến, Ninh Triều Hồng lắc đầu, kịch liệt giãy giụa.

Tổ chức máu thịt mấp máy, theo cổ của bà trèo lên trên, từng chút bao trùm khuôn mặt của bà.

Đợi cho Phượng Tri Hành đuổi tới trước đài đá, hơn phân nửa khuôn mặt của Ninh Triều Hồng đã bị tổ chức máu thịt ăn mòn.

“Đau quá, mau giết ta đi!”

“Mau!”

Ninh Triều Hồng kêu thảm thê lương.

Sắc mặt Phượng Tri Hành trầm xuống, giơ lên Kinh Hồng thương, ấn về phía trước.

Đùng!

Đầu Ninh Triều Hồng trực tiếp nổ tung, vỡ thành từng mảnh.

“Tổ sư!”

Ninh Nguyệt Tố rên rỉ, nước mắt tràn mi.

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, phát hiện cái gì.

Cậu giơ Kinh Hồng thương lên, cắt qua lại vài cái.

Chỉ một thoáng, tổ chức máu thịt bao trùm trên đài đá tứ phân ngũ liệt, nhanh chóng bong ra từng mảng rơi xuống.

Đài đá lộ ra trận hình.

Thay vì nói là đài đá, chi bằng nói càng giống như một bàn giải phẫu.

Phương Tri Hành nhìn thấy vị trí phần đỉnh của đài đá, được khảm ba hình vẽ, lần lượt đối ứng với cơ giáp, quái vật và Thiên Nhân.

3 hình vẽ này nhô lên, dường như là cái nút nào đó có thể ấn xuống, dẫn đến kích hoạt cái gì.

“Chẳng lẽ đây là...”

Phương Tri Hành miên man bất định, trong đầu bắt đầu sinh một suy đoán lớn mật.

Nơi đây có lẽ là phòng thí nghiệm của văn minh cao cấp nào đó!

“Chẳng lẽ Thiên Nhân không phải tu hành ra, mà là được chế tạo ra giống như cơ giáp?”

Phương Tri Hành bị suy nghĩ này làm chấn động sâu sắc.

Điều này dường như phá vỡ toàn bộ nhận thức của cậu!

Chương 717: Thiên Tâm (2)

Lúc vừa mới nghĩ đến đây, bên tai vang lên tiếng nhúc nhích.

Phương Tri Hành lập tức châm cây thối lửa bắn lên mái vòm.

Ánh lửa đột nhiên sáng lên, chiếu sáng đại điện.

Phóng mắt nhìn lại, khắp nơi trong đại điện đều nhô lên một đám bướu thịt, ngưng tụ thành huyết thi.

“Làm sao trong một thoáng đã xuất hiện 13 huyết thi...”

Trong lòng Phương Tri Hành nghiêm nghị, dường như trong một khắc nào đó bọn họ đã kích hoạt cơ quan gì.

“Chúng ta phải rời khỏi đây.”

Phương Tri Hành quyết đoán lựa chọn lui lại.

“Được!” Ninh Nguyệt Tố thu liễm tâm trạng, chạy ra ngoài.

Nhưng mà, hai người còn chưa chạy đến trước cửa lớn, đã nhìn thấy một huyết thi đầu trâu xông vào.

Sau huyết thi đầu trâu còn có càng nhiều huyết thi hơn.

Những huyết thi đó cực kỳ nhìn quen mắt, rõ ràng là đám trước đó mà hai người bọn họ từng giết.

Thấy tình hình như vậy, hai người không thể không lui trở về, huy động sức mạnh, triển khai chém giết.

Trước đó huyết thi đụng con nào giết con đó, bọn họ liên thủ đánh chết, độ khó cũng không quá lớn.

Nhưng hiện tại thì khác, bọn họ gặp mười mấy huyết thi vây công, áp lực nhất thời tăng lên.

Một huyết thi tóc dài tới, dáng người có đường cong quyến rũ, vừa nhìn đó là nữ nhân.

Thân thể của cô ta run lên, hàn ý khổng lồ chợt đánh úp lại, nhanh như sấm sét.

Phượng Tri Hành chỉ cảm thấy nửa người dưới chợt lạnh, hai chân bị hàn băng đông cứng.

“Ninh Triều Hồng?!”

Phượng Tri Hành liếc mắt đã nhận ra, huyết thi tóc dài rõ ràng là Ninh Triều Hồng vừa mới chết.

Bà cũng biến thành huyết thi!

Thân hình Phượng Tri Hành chấn động, hàn băng theo đó vỡ tan.

Cậu vung Kinh Hồng thương tới huyết thi tóc dài, lẳng không xuyên qua ngực của bà.

Kình lực bạo sát rót vào thân thể của bà.

Đùng ~

Toàn thân huyết thi tóc dài nổ tung.

Phượng Tri Hành thở hổn hển, nhìn như một kích giết ngay khá thoải mái, thật ra tiêu hao lượng lớn thể năng.

Cậu còn cảm giác rất mệt thì Ninh Nguyệt Tố càng mệt mỏi hơn, thể năng điên cuồng tiêu hao.

“Không chống đỡ nổi, phải tái tạo thân thể một lần.”

Phương Tri Hành liếc nhìn bọc hành lý, suy nghĩ chột lóe lên.

Trong lúc đó, toàn thân cậu run rẩy, thể năng nháy mắt khôi phục tới trạng thái đỉnh phong.

Phương Tri Hành nhếch miệng nhe răng cười, điên cuồng đánh chết huyết thi xung quanh.

“Thật mạnh!”

Ninh Nguyệt Tố đầy vẻ mỗi một, bị ý chí chiến đấu ương ngạnh của Phương Tri Hành làm chấn động.

Phương Tri Hành hét lên: “Cô nghỉ ngơi một chút trước đi.”

Ninh Nguyệt Tố quả thật đến cực hạn, cô nhìn xung quanh, điểm mũi chân nhảy tới trên đài đá, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu điều tức.

“Giết!”

Phương Tri Hành càng đánh càng hăng, không thể ngăn cản.

Đáng tiếc duy nhất chính là sức mạnh của cậu đạt tới Cửu Ngưu cực hạn.

Ý nghĩa là kỹ năng bọc phát mạnh nhất của cậu “Huyết Luyện Thiên La” đã vô dụng.

Cho dù cậu hút máu như thế nào, cũng không cách nào cô đọng ra xúc tu huyết sắc thứ 11.

10 cái là cực hạn.

Bằng không, Phương Tri Hành ở trong địa ngục máu thịt, tuyệt đối là càng đánh càng mạnh, thể năng vô hạn, tung hoành vô cùng.

Thời gian trôi qua từng chút.

Sắc mặt Phương Tri Hành dần dần trở nên khó coi.

Bởi vì tốc độ huyết thi sống lại đang không ngừng nhanh hơn, càng giết càng nhiều.

“Đậu xanh rau má, không hết đúng không?!”

Phương Tri Hành lại tái tạo thân thể, bùng nổ kinh lực điên cuồng trào ra, hành hạ đến chết thập phương, quét ngang vô địch.

Huyết thi nháy mắt chết một đợt.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Huyết thi vẫn đang liên tục không ngừng xuất hiện.

Phương Tri Hành không thể không tái tạo thân thể lần 3.

Mà lần này, cậu tiêu hao hết một phần nguyên liệu cuối cùng.

Trước khi tiến vào cậu đã chuẩn bị rất nhiều, nhưng bị ăn mòn hết phần lớn.

“Để ta tới đi.” Ninh Nguyệt Tố nhảy xuống đài đá lại gia nhập chiến đấu.

Phương Tri Hành lại không thể để cô chiến đấu một mình, với thực lực của cô không thể đồng thời ứng đối nhiều huyết thi như vậy.

Ninh Nguyệt Tố chỉ có thể chia sẻ một chút áp lực thôi.

Thời gian cứ dần trôi.

Không biết qua bao lâu, Ninh Nguyệt Tố lại một lần nữa tình trạng kiệt sức, trở về đài đá nghỉ ngơi.

Phương Tri Hành phun ra một ngụm khí dờ, liếc nhìn giao

diện hệ thống.

[Điều kiện để Huyết Âm Ma Dao tăng thứ tư trở thành max cấp đã hoàn thành, Có thăng cấp hay không??]

“Thăng cấp!”

Phương Tri Hành vận dụng con bài chưa lật cuối cùng, một suy nghĩ, hai mắt cậu lập tức trở nên mơ hồ.

Giây lát sau, cậu lần nữa tỉnh táo lại.

[Huyết Âm Ma Dao Hóa Yêu tăng 4 viên mãn]

[Kỹ năng bộc phát: Dao Sơn Huyết Hải (cấp 4)]

[Dao Sơn Huyết Hải: dùng bảo đao cấp 4 bổ ra uy của núi đao, có thể tạo thành hiệu ứng biến máu]

Khỏe miệng Phương Tri Hành cong lên, hiện tại trong tay cậu không có bảo đao cấp 4, kỹ năng bộc phát mạnh mẽ này nhất định không thể dùng.

Cũng may, thể năng của cậu lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

“Ta còn có Ngọc Lâm Phá có thể thăng cấp, nhưng cơ hội chỉ có một lần.”

Chương 718: Ngũ Tộc (1)

Trong lòng Phương Tri Hành hơi sốt ruột, chung quanh khắp nơi đều là huyết thi, cậu chỉ có thể liên tục chém giết, không dừng được, căn bản không có thời gian tìm kiếm đường ra.

Theo thể năng từng chút tiêu hao đi xuống.

“Tăng lên!”

Phương Tri Hành cắn răng, dùng cơ hội cuối cùng.

Ngọc Lâm Phá trực tiếp tăng lên tới tầng thứ 4 viên mãn.

Vù vù!

Toàn thân Phương Tri Hành mọc ra một tầng ngọc lâm dày.

Cậu ngừng lại.

Huyết thi tiến lên vây công, liên tiếp công kích đánh vào trên người cậu.

Nhưng mà, Phương Tri Hành sừng sững không ngã, chịu đựng tất cả công kích, hơn nữa tạo thành thương tổn phản chấn.

Cậu liếc nhìn Ninh Nguyệt Tố, cô quá mệt mỏi, nhất thời không khôi phục lại được.

“Làm sao đây?”

Cảm xúc của Phương Tri Hành hỗn loạn, nhìn thật sâu vào đài đá kia, ánh mắt lấp lánh không ngừng.

Hồi lâu sau, cậu ngẩng đầu giống như hạ quyết tâm nào đó.

10 xúc tu huyết sắc đồng loạt chấn động, bùng nổ kinh lực giống như thủy triều đánh sâu vào.

Ầm ầm ầm ~

Thân thể của huyết thi xung quanh theo đó vặn vẹo, bên ngoài thân phồng lên từng bao máu, cứ vậy mà toàn thân bộc phát!

Thân hình Phương Tri Hành nhoáng lên, đi tới bên cạnh đài đá.

Cậu mở miệng nói: “Nguyệt Tố, ta sắp không chống đỡ nổi rồi.”

Thật ra Ninh Nguyệt Tố còn lo lắng hơn cậu, tưởng tượng đến hình ảnh sư tổ chết thảm, trong lòng nhất thời hơi tuyệt vọng.

Nhưng Phương Tri Hành bỗng nhiên nói: “Có cách đáng để thử một lần.”

Ninh Nguyệt Tố chấn động tinh thần, liền nói: “Cách gì?”

Phương Tri Hành trả lời: “Chắc chắn đài đá này có công năng tái tạo nào đó, có thể giúp người ta xảy ra lột xác.”

Ninh Nguyệt Tố chớp mắt nhìn phương hướng 3 tượng đá kia, như có suy nghĩ.

Rất nhanh, cô gật đầu nói: “Chúng ta đã cùng đường, không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể lấy thân thử nghiệm.”

Cô hỏi: “Ta làm trước, làm thế nào?”

Phương Tri Hành trả lời: “Cô nằm xuống trước.”, sau đó thân hình cậu nhoáng lên, nhanh chóng xử lý sạch huyết thi chung quanh.

Cậu đi vòng trở về, đến phía trước đài đá, trầm ngâm nói: “Nếu suy đoán của ta không sai, đài đá này có thể biến người

thành dáng vẻ của 3 tượng đá kia mà cô thích hợp biến thành máy móc hoặc Thiên Nhân, hơn nữa độ phù hợp của Thiên Nhân cao nhất.”

Ninh Nguyệt Tố liền nói: “Được, ta đương nhiên muốn trở thành Thiên Nhân.”

Phượng Tri Hành nâng tay lên, đặt lên nút Thiên Nhân, hơi chân chờ, cuối cùng vẫn ấn xuống.

Ông ~

Đài đá chấn động, nâng lên cao hơn 1m.

Ngay sau đó, đài đá ổn định lại.

Lượng lớn niệm dịch thẩm thấu ra từ trong đài đá, tụ lại, bao trùm trên người Ninh Nguyệt Tố.

Rất nhanh, toàn thân Ninh Nguyệt Tố bị bao trùm trong niệm dịch, thành một cái kén tằm.

Tình cảnh này...

Phượng Tri Hành đột nhiên nghĩ tới Thiên Hoàng, lúc già sống lại cũng bị niệm dịch dạng kén tằm cùng loại bao lấy.

Ngay sau đó, đài đá chợt sáng rực phát ra một chùm tia sáng, giống như xuyên qua trời đất.

Kén tằm hình người của Ninh Nguyệt Tố tằm trong chùm tia sáng.

Không bao lâu, chùm tia sáng chợt tán loạn...

Ầm ~

Cùng với chùm tia sáng chợt tán loạn, tiếng nổ rung trời

chuyển đất, một vòng tròn sóng xung kích khuếch tán ra.

Phương Tri Hành như gặp phải đòn nghiêm trọng, chỉ cảm thấy ngực truyền đến đau nhức, cả người bay ngược ra ngoài, oẹ một cái há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Đùng!

Phía sau lưng cậu đụng vào vách tường lại bắn trở về, tiếp theo gục đầu, nằm rạp trên mặt đất.

“Oa ~”

Phương Tri Hành ngẩng đầu, lại phun ra một miệng đầy máu.

Cảm giác đau đớn bén nhọn lan khắp toàn thân!

Ừ tai hoa mắt, đau đầu muốn nứt ra, máu thịt toàn thân giống như kiệt sức.

Cậu cắn răng nhịn xuống, gian nan cuộn hai chân, quỳ trên mặt đất.

Ngẩng đầu nhìn lại, dư quang tiêu tan, trên không đài đá không còn gì.

Kén tầm hình người không thấy đâu!

Ninh Nguyệt Tố biến mất rồi!

Trong lòng Phương Tri Hành lộp bộp, trong đầu hiện lên một suy nghĩ đáng sợ.

Chẳng lẽ chuyển biến thất bại?

Tiềm chất Thiên Nhân của Ninh Nguyệt Tố là ưu tú.

Theo lý thuyết, xác xuất để cô lột xác thành Thiên Nhân thành

công hần là rất cao mới đúng.

Không kịp tự hỏi nhiều hơn, một chút dư quang cuối cùng lấp lóe biến mất.

Bóng tôi vô cùng vô tận giống như thủy triều vọt tới, nuốt sống cả đại điện.

Phương Tri Hành nháy mắt rơi vào trong một mảnh tối đen.

Cậu nhanh chóng vươn tay sờ bọc hành lý bên hông, tìm cây thối lửa.

Lại đột nhiên phát hiện, trên người mình nào còn quần áo.

Đều bị sóng xung kích vừa rồi hủy diệt.

Cậu hiện tại trần như nhộng, trơn bóng, không có cái gì.

Nhưng mà cậu biết, những huyết thi đó vẫn ở đây, không bị sóng xung kích vừa rồi giết chết.

Còn nữa, mặc dù huyết thi bị phá hủy, chúng nó rất nhanh sẽ sống lại.

Phương Tri Hành nghiêng tai lắng nghe, muốn thông qua nghe để phân biệt xác định vị trí của huyết thi.

Vừa nghe thì hay rồi, một mảnh tĩnh mịch, không nghe thấy gì cả. Ngay cả tiếng tim đập của bản thân cậu cũng không nghe được.

Lòng Phương Tri Hành kêu một tiếng không ổn, sờ hai lỗ tai, nhất thời phát hiện lỗ tai đang ào ào đổ máu.

Chương 719: Ngũ Tộc (2)

“Nhất định là vừa rồi nổ tung, màng tai của ta bị thủng rồi...”

Trái tim Phương Tri Hành trở nên nặng nề, bản thân ở trong bóng tối, mắt không thấy cũng thôi đi, hiện tại còn bị điếc.

Không lâu, một luồng kinh phong đột nhiên đánh úp lại.

Phương Tri Hành không ngần ngại, 10 xúc tu huyết sắc đồng loạt chấn động.

Ầm ~

Trong đó một xúc tu huyết sắc quét phải cái gì đó, đánh bay nó!

Nhưng theo sát sau đó, xung quanh có càng nhiều kinh phong khiến người ta sợ hãi đánh tới.

“Tử Hải Ôn Triều!”

Phương Tri Hành thở một hơi, giậm chân, lượng lớn hắc thủy phun ra từ lòng bàn chân cậu.

Không dừng ở đây, tiếp theo cậu lại thả ra “Đồ Độc Chi Vụ”.

Hắc thủy và khói độc điên cuồng bắt đầu tràn ra, khuếch tán bốn phương tám hướng, bao phủ một vùng.

10 xúc tu huyết sắc quét lung tung, mặc kệ có thể quét trúng hay không.

Chỉ cần huyết thi ở phụ cận, kinh lực bạo sát sẽ có thể tồn

thương tới đối phương.

Phương Tri Hành phát thần uy lớn như vậy, gần như là bộc phát toàn bộ sức mạnh, dựng sào thấy bóng.

Kình phong xung quanh nhanh chóng biến mất.

Phương Tri Hành thở hỗn hển, từng bước đi về phía trước, dùng xúc tu để dò đường.

Cậu phải nhanh chóng tìm được vị trí của đài đá.

Mặc kệ Ninh Nguyệt Tố thành công hay chưa, bản thân cậu cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi thử.

Đây có thể là đường sống duy nhất của cậu!

Nhưng mà...

Mới vừa đi ra vài bước, Phương Tri Hành đột nhiên cảm giác không đúng.

Hai chân dị cực kỳ nặng nề, dường như bị cái gì kéo lại.

Cậu vươn tay sờ thử, sắc mặt nhất thời đại biến.

Đùi phải thủng một lỗ, máu chảy như suối.

Ngay tại miệng vết thương xuất hiện kéo sợi.

Tổ chức máu thịt trên mặt đất tiến vào miệng vết thương, xâm nhập thân thể cậu.

Phương Tri Hành không chút do dự bắt lấy huyết tuyến, kéo mạnh ra ngoài.

Huyết tuyến nháy mắt bị kéo đứt, không khó.

Nhưng trong cơ thể còn có tổ chức máu thịt không thì không

thể biết được.

Dù sao trừ cảm giác đau đớn, không có cảm giác khác.

Phương Tri Hành không quản được nhiều như vậy, cậu đi về phía trước lần nữa.

Chỉ một chốc lát, xung quanh lại có lực phong đánh úp lại.

Phương Tri Hành dừng bước, dùng hết sức đánh trả, vừa ra tay thì tiến hành tấn công toàn bộ phương vị không chút giữ lại.

Chiêu thức kiểu này cực kỳ tiêu hao thể năng.

Nhưng hết cách rồi, cậu không nghe thấy không nhìn thấy, chỉ có thể bất chấp tất cả đánh bừa.

Phương Tri Hành thể không thể đỡ, tung hoành vô cùng, nhanh chóng dọn dẹp uy hiếp chung quanh.

Cậu không dừng lại, nhanh chóng mò về phía trước.

10 xúc tu huyết sắc đều có chiều dài 12m, một đám vươn ra, mờ các hình tròn.

Đột nhiên, phía trước bên trái có một xúc tu đụng phải vật cứng.

Hơn nữa, vật cứng đó không có bị tổ chức máu thịt bao trùm.

Phương Tri Hành mừng rỡ không thôi, nhanh chóng chạy qua.

Cậu vươn hai xúc tu sờ thử vật cứng.

Hình chữ nhật!

Xác định chính là đài đá!

Phương Tri Hành ba bước dồn thành hai, đi đến trước đài đá,

bàn tay to đặt ở vị trí bên cạnh, tiến hành xoay tròn, rất nhanh tìm kiếm vị trí ba cái nút kia.

Bỗng nhiên, cậu ngừng lại, bàn tay đụng đến mặt ngoài của đai đá, dường như có một vết nứt thô chừng một ngón tay cái.

“Nứt rồi?!”

Phương Tri Hành nhăn mày, dùng sức ấn xuống.

Vết nứt theo đó nhanh chóng mở rộng.

Ầm ầm!

Đai đá đột nhiên rã rác.

Phương Tri Hành không khỏi cứng đờ tại chỗ.

Ngay sau đó, két két két ~

Đất rung núi chuyển!

Phương Tri Hành cảm giác dưới chân truyền đến chấn động mãnh liệt, hai chân đột nhiên lệch vị trí.

“Mặt đất nứt ra rồi!”

Phương Tri Hành không thể đứng vững, 10 xúc tu kéo dài ra, ý đồ nắm lấy thứ gì chung quanh để ổn định thân thể.

Nhưng mà, dường như mọi thứ xung quanh đều đang sụp xuống.

Đại điện đang sụp đổ!

Dưới chân Phương Tri Hành nặng nề, thân thể bắt đầu chìm xuống.

Cậu theo bản năng cuộn lại tất cả xúc tu, bao trùm trên người

ngừng tụ thành một quả cầu thịt.

Nhưng mà sau khoảnh khắc đó, cảm giác chìm xuống liền biến mất.

Cậu đụng phải cái gì, ngừng lại.

Âm phong rét lạnh thổi vào trên người cậu.

Phượng Tri Hành tản ra 10 xúc tu huyết sắc, ánh sáng mờ lung lập tức chiếu đến.

Trong tầm mắt xuất hiện cây cối cao lớn.

“Nơi này là?”

Phượng Tri Hành nhanh chóng nhìn quanh một vòng, rất nhanh ý thức vị trí của mình.

Rừng hoang - bãi đất!

Nơi này chính là chỗ mà cậu và Ninh Nguyệt Tố cùng nhau tiến vào cánh cửa Cấm Khu.

“Ta ra ngoài rồi...”

Về mặt Phượng Tri Hành khó hiểu, cậu muốn đứng lên, nhưng cảm giác mệt mỏi to lớn theo sát tới khiến cậu đặt móng ngời tê liệt dưới đất.

Dáng người cậu nhanh chóng thu nhỏ lại, 10 xúc tu huyết sắc trở về trong cơ thể.

Sau chớp mắt, cậu khôi phục thành hình người, toàn thân trần truồng.

Phượng Tri Hành nhìn trên người, ngực một mảnh bầm tím, trên đùi phải có một vết thương sâu có thể thấy được xương.

Càng miễn bàn, trên người chỗ nào cũng đau, khẳng định bị nội thương.

Cậu hít sâu mấy hơi, khoanh chân xuống, ngưng thần nín thở, vận công chữa thương.

Chương 720: Pháp Tượng (1)

Lúc này, chỗ tốt của tu luyện Thiên La Hoá Huyết Công đã hiện ra, vận chuyển khí huyết, miệng vết thương có thể nhanh chóng khép lại.

Đương nhiên, trước đó Phương Tri Hành dựa vào tái tạo thân thể, chưa từng vận công chữa thương, đây là lần đầu tiên.

Không qua bao lâu, miệng vết thương trên đùi đã cầm máu.

Chỗ bầm tím trên ngực cũng tan đi hơn phân nửa, màu da trở nên hồng nhuận.

Cảm giác đau đớn trong cơ thể lại rút đi giống như thủy triều.

Phương Tri Hành phun ra một ngụm khí dơ, hai chân bắn ra, muốn đứng lên.

“Thương thể khôi phục rất nhanh.”

Phương Tri Hành than khẽ.

Sau đó, cậu tìm một vòng ở phụ cận, không phát hiện Ninh Nguyệt Tố.

“Ta ra ngoài rồi, cô đã đi đâu?”

Phương Tri Hành nhíu mày thành một cục, sau khi suy tư một lát thì cậu đi ra khỏi rừng hoang.

Không lâu, trên một đường đá, Phương Tri Hành nhìn thấy hai nam đệ tử Cực Âm tông, lập tức đi qua.

“Người, người...”

Hai người đó vừa nhìn thấy Phương Tri Hành, kinh ngạc không thôi, hỏi: “Người là ai, tại sao không mặc quần áo?”

Phương Tri Hành hỏi: “Hiện tại là canh giờ gì?”

Một thanh niên trả lời: “Trời sắp tối rồi, bọn ta đang muốn rời khỏi Cẩm Khu.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, nhìn dáng người của một thanh niên khác khá vạm vỡ, dặn dò: “Cởi quần áo của người ra.”

Thanh niên vạm vỡ trừng mắt nói: “Dựa vào cái gì?”

Phương Tri Hành nắm chặt nắm tay, tùy ý đánh sang một bên.

Ầm!

Một mỏm núi khá nhỏ bên đường nổ tung, khói bụi cuồn cuộn.

Đợi cho khói bụi tán đi, đỉnh núi biến mất không thấy, có thêm một cái hố to.

Ừng ực ~

Thanh niên vạm vỡ nuốt nước miếng, vội vàng cởi quần áo trên người.

Lúc này, một người khác đột nhiên nhỏ giọng nhắc nhở: “Tiền bối, chân của ngài làm sao vậy, phồng lên một cái bướu thật lớn?”

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn lại, trong lòng nhất thời lộp bộp.

Trên đùi phải nhô lên một bướu thật to cỡ nắm tay.

Vị trí bướu thịt chính là nơi trước đó bị thương.

Phượng Tri Hành không khỏi ngừng hô hấp, sau đó cậu cắn răng, không có bất kỳ chần chờ, dùng tay làm đao.

Xì xì!

Bướu thịt cùng với một khối máu thịt lớn chung quanh bị đào ra.

Hai thanh niên tập trung nhìn, bị dọa nhảy dựng, da đầu cũng tê rần.

Trời mẹ ơi!

Kinh khủng quá, thật hung tàn, cắt thịt chữa thương, xương đùi cũng lộ ra.

Tình cảnh này...

Mặt mũi thanh niên vạm vỡ trắng bệch, ứa ra mồ hôi lạnh, vội vàng hai tay nâng quần áo lên đưa qua.

Mặt Phượng Tri Hành không đổi sắc, nhận lấy quần áo, thân hình nhoáng cái, chợt biến mất tại chỗ.

Hai thanh niên ngây ngốc tại chỗ, liếc nhìn nhau, đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Một lát sau, một bóng dáng thoát ra khỏi lối vào Cẩm Khu, không lên bất kỳ tạm dừng, một đường rời khỏi Cực Âm tông.

Bên ngoài trời đang mưa, tí tách tí tách.

Không qua bao lâu, màn đêm buông xuống, cùng với tiếng sấm chớp, mưa càng rơi càng lớn.

Phượng Tri Hành đội mưa đi, xuyên qua một vùng núi rừng.

Phía trước xuất hiện một ngọn núi nhỏ cao trăm mét.

Cậu đi đến chân núi, một quyền đánh lên vách tường nham thạch.

Đùng!

Vách tường nham thạch vỡ ra một lỗ thủng lớn, hình thành một sơn động.

Phương Tri Hành tiến vào trong động, ngồi xuống.

Lúc này, đùi phải của cậu sớm đã ngừng chảy máu.

Quý dị chính là chẳng những không đổ máu, ngay cả thịt bị lóc xuống cũng nhanh chóng mọc trở lại.

Rõ ràng lóc xuống một miếng thịt lớn như vậy...

Thể xác và tinh thần của Phương Tri Hành đều mệt mỏi, mí mắt luôn đánh nhau, cậu không chống đỡ nổi đành nhắm mắt, ngã đầu ngủ mất.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Tia nắng ban mai chiếu vào trong sơn động.

Phương Tri Hành chớp mắt, tỉnh lại.

Không khí tươi mới tràn vào miệng mũi của cậu.

Phương Tri Hành thong thả mở to mắt, nhất thời cảm giác đói khát dữ dội.

Cậu xoa bụng, lỗ tai vẫn không nghe được bất kỳ âm thanh gì, thật sự điếc rồi.

Sau đó, cậu cúi đầu nhìn về phía đùi phải.

Vừa nhìn, biểu cảm trên mặt cậu hoàn toàn cứng lại.

Trên đùi phải mọc ra một cái bướu thịt to hơn, giống như một chùm nho Cụ Phong treo trên đùi.

Hồ hấp Phương Tri Hành ngừng trệ, sắc mặt nhanh chóng trở nên vô cùng khó coi.

Bỗng nhiên, cậu nhìn thấy trên ngực cũng phồng lên, vén áo lên nhìn.

Trên ngực trái nhô lên một bướu thịt, to ước chừng cỡ nắm tay.

“Mé...”

Khóe miệng Phương Tri Hành co giật, đứng lên, đột nhiên lại cảm giác sau thắt lưng có vấn đề.

Cậu sờ thử, quả nhiên.

Trên lưng cũng mọc ra một bướu thịt, còn to hơn nắm tay một vòng.

Ba bướu thịt giống như tế bào ung thư điên cuồng sinh trưởng.

Phương Tri Hành nháy mắt hiểu được tại sao bản thân đói khát như thế.

“Xem ra, ta bị những tổ chức máu thịt đó ăn mòn rồi.”

Phương Tri Hành hít sâu, cũng không có bất kỳ kinh hoàng nào.

Chỉ cần cậu gom đủ một vài nguyên liệu, có thể tái tạo thân thể.

Mọi thứ đều sẽ khôi phục nguyên dạng.

“Đi đâu làm nguyên liệu đây?”

Phương Tri Hành quay đầu nhìn Cực Âm tông.

Chỉ cần cậu trở về Cực Âm tông, chắc có thể thoải mái lấy được nguyên liệu mà cậu cần.

Chương 721: Pháp Tượng (2)

Nhưng trong Cực Âm tông có tai mắt của triều đình.

Chỉ cần cậu hiện thân ở Cực Âm tông, nhất định sẽ bại lộ hành tung, bị 4 đại môn phiệt phát hiện.

Với trạng thái quỷ dị của cậu hiện tại, cực kỳ không thích hợp bùng nổ xung đột với 4 đại môn phiệt.

Phượng Tri Hành cân nhắc, đi ra khỏi sơn động, nhanh chóng chạy tới một phương hướng.

“Ồ, có phải tốc độ của ta nhanh hơn không?”

Phượng Tri Hành đi nhanh như gió, hóa thành một tàn ảnh, nhanh đến khó mà tin nổi.

Ước chừng hai tiếng sau, một thành trì khổng lồ và rộng lớn ánh vào mi mắt.

Thành Đan Nghiệp thủ phủ Đan Châu!

Phượng Tri Hành chưa bao giờ gặp qua thành trì khổng lồ như thế, quy mô to lớn, thậm chí còn lớn gấp hơn 10 quận thành Thanh Hà.

Thành Đan Nghiệp cũng chia làm nội thành và ngoại thành.

Nội thành đương nhiên là tường cao, ra vào đều phải tiếp nhận kiểm tra nghiêm khắc.

Vùng ngoại thành tương đối tự do, bốn phía không có tường thành vây quanh.

Phương Tri Hành tiến vào một con đường rộng rãi.

Cậu đi trên đường, người đi đường đông đúc, nhộn nhịp.

Nhưng những người đi đường vừa nhìn thấy cậu đều bị khiếp sợ, tránh ra giống như đang tránh né ôn dịch.

“Ai, cái này phiền phức lớn rồi...”

Phương Tri Hành sờ mặt, trên mặt cậu cũng mọc ra bثور thịt.

Cả mặt sưng phù giống như bánh bao, ngũ quan vắn vẹo, trực tiếp hủy dung, ai nhìn cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

Một lát sau, cậu tìm được cửa hàng của thương hội Thiên Bảo, nhanh chóng bước vào đại sảnh.

“Ya!”

Nhân viên tiếp tân vừa nhìn thấy khuôn mặt của Phương Tri Hành nhất thời hoảng sợ, kinh ngạc không thôi.

Cho tới bây giờ cô ta chưa từng thấy khuôn mặt dọa người như vậy.

Phương Tri Hành thản nhiên mở miệng nói: “Ta muốn mua 10 cân thép tinh luyện, 3 cân bí ngân, một cân canh kim.”

Nhân viên tiếp tân nghe vậy, phục hồi tinh thần lại liền nói: “Xin chờ một lát.”

Cô ta xoay người đi lấy nguyên liệu.

Phương Tri Hành đứng khoanh tay, kiên nhẫn chờ, ánh mắt tùy ý quan sát bốn phía.

Lúc này, cậu chú ý tới tất cả người chung quanh nhìn về phía cửa lớn, ai nấy cũng ló đầu nhìn quanh.

Cậu cũng quay đầu nhìn.

Chỉ thấy 3 toạ lang hình thể cao lớn, không biết từ khi nào đột ngột đi tới ngoài cửa.

Toạ lang uy phong lẫm lẫm, hung thần ác sát.

3 người cười trên toạ lang, hai nam một nữ, tất cả đều là dung mạo trung niên.

Đồng tử Phương Tri Hành hơi co rút, liếc mắt đã nhận ra vị ở giữa, rõ ràng là La Khắc Kỷ.

“Phương Tri Hành!”

Tầm mắt của La Khắc Kỷ dừng trên Phương Tri Hành, đánh giá cậu, tiếp theo hần nhảy xuống đi vào đại sảnh.

“Hừ!”

La Khắc Kỷ hừ lạnh một tiếng, cười đầy vẻ châm chọc, lắc đầu càn lời nói: “Thế nào, người vì tránh né truy kích của ta, không tiếc hủy dung mạo à?”

Phương Tri Hành không nghe thấy, chỉ có thể nhìn thấy cái miệng của hắn đang mấp máy.

La Khắc Kỷ cười khẩy ha hả, hai tay giao nhau trước ngực, thản nhiên nói: “Người cho rằng người thoát được rồi hay sao? Sau khi người rời khỏi Lục Hư tông liền xâm nhập Cực Âm tông, cấu kết ở cùng Ninh Nguyệt Tổ.

Tuy người làm việc cẩn thận và bí mật nhưng vẫn bị ta tra xét ra.”

La Khắc Kỷ tự nói: “Ta vốn dự định hôm nay sẽ đi Cực Âm tông tìm người, cũng không ngờ suốt đêm người rời khỏi Cực Âm tông, đi tới phủ thành.”

“Thế nào, người không muốn tiếp tục chạy trốn nữa?”

“Nếu người còn muốn tiếp tục trốn, xét ân tình trong quá khứ, ta có thể cho người một cơ hội.”

La Khắc Kỷ nhếch môi, lạnh giọng nói: “Nhưng mà mùi thối trên người người đã bị tất cả chó săn và toạ lang nhớ kỹ từ lâu rồi, cho dù người xuất hiện ở đâu, rất nhanh sẽ bị phát hiện, biết không?”

Phương Tri Hành đứng tại chỗ, không có bất kỳ biểu cảm gì, dường như mất điếc tai ngơ.

“Phương Tri Hành, đại nhân nói chuyện với người đó, người bị điếc hủ? Mau trả lời đi chứ!”

Nam tử vạm vỡ trên toạ lang thứ lên đã đi tới, mặt đầy sát ý.

Hắn lập tức đi đến trước mặt Phương Tri Hành, nâng tay đánh ra một chưởng lên ngực Phương Tri Hành.

Nhưng một chưởng này lại thất bại!

Phương Tri Hành lưu tại chỗ chỉ là một tàn ảnh.

Sắc mặt nam tử vạm vỡ đột nhiên thay đổi, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt đánh úp lại, hắn không chút nghĩ ngợi, nhảy lên lui về sau.

Người đang ở giữa không trung, đột nhiên thân hình biến hóa, nháy mắt mọc ra 8 cánh tay dài.

Từng tơ nhện mắt thường không thể nhận ra nhanh chóng đan xen trước người.

Nhưng khoảnh khắc sau đó, một tàn ảnh quỷ dị xuất hiện trên đỉnh đầu hắn.

Là Phương Tri Hành!

Đầu nam tử vạm vỡ đã tê rần!

Một nắm tay cực lớn đập xuống, ở giữa sọ não của hắn.

Đùng!

Đầu nam tử vạm vỡ trực tiếp nổ tung.

Sau đó, quyền kinh khủng bố thế không thể đỡ, cuộn cuộn phá hủy nửa thân dưới của nam tử vạm vỡ.

Máu thịt bay tứ tung!

La Khắc Kỷ bị huyết vũ bắn tung toé đầy người, biểu cảm trên mặt hắn cứng đờ, hoảng sợ biến sắc!

Lúc này La Khắc Kỷ đã gặp phải chấn động tầng 3.

Chương 722: SĂN PHÙ THỦY (1)

Thứ nhất, giữa ban ngày, Phương Tri Hành lại dám ra đòn hiểm với tộc nhân La thị ở trong phủ thành.

Thứ 2, người bị cậu giết chết tên là La Liên Khuê, tu vi Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, huyết thống thuần khiết.

Quý vì Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ của tứ đại môn phiệt có thực lực thâm sâu khó lường, đủ để quét ngang thập đại môn phái.

Thậm chí có thể nói, hẳn có thể dễ dàng nghiền ép những Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong thông thường.

Theo lý, mặc cho Phương Tri Hành mạnh đến đâu cũng chỉ là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong mà thôi, kiên quyết không thể đánh bại La Liên Khuê.

Thứ 3, sức mạnh mà vừa rồi Phương Tri Hành bộc phát vô cùng khiếp người, dường như vượt qua trăm vạn cân, có thể giết tức khắc La Liên Khuê bằng một quyền.

Đương nhiên, La Liên Khuê thật ra là chết vì đột nhiên bị đánh lén.

La Liên Khuê có thân phận tôn quý, cao cao tại thượng, coi người khác như con kiến hôi, muốn chửi thì chửi muốn đánh thì đánh, bình thường ai dám trả đòn chứ?

Vì vậy hẳn nhất thời sơ suất, đánh giá thấp sự tàn nhẫn của Phương Tri Hành, hoàn toàn không ngờ Phương Tri Hành dám ra tay giết hẳn.

Mặt khác, điều khiến hấn bất ngờ là tốc độ của Phương Tri Hành quá nhanh khiến hấn không phản ứng kịp, bị đột phá phòng ngự, đánh trúng ót.

Đây cũng là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến việc hấn bị giết.

Dù sao tộc nhân La thị chiến đấu dựa vào tư nhện sắc bén, công thủ nhiều mặt, nhưng cường độ thân thể thật ra vốn không vượt trội, bị quyền nặng cấp bậc trăm vạn cân trực tiếp đánh trúng, tất nhiên là dễ dàng bị phá phòng thủ rồi.

“Ca!”

Một tiếng thét kinh hãi đột nhiên vang lên.

Một tùy tùng khác của La Khắc Kỷ là muội muội của La Liên Khuê, La Liên Doanh.

Cô vốn không để tâm đến Phương Tri Hành, có dáng vẻ không quan tâm đến.

Dù sao đường đường là môn phiệt La gia, điều động 3 cao thủ Cửu Ngưu cảnh chặn một Phương Tri Hành lại quả thật là ức hiếp người ta.

Nào ngờ vừa thất thần đã bị máu tươi bắn tung tóe cả mặt.

Sau một khắc!

Máu thịt tản ra khắp mặt đất, chảy cuồn cuộn, một luồng ý thức tụt lại dưới chân của Phương Tri Hành.

Sau đó, tất cả máu thịt hòa nhập vào trong cơ thể của Phương Tri Hành, cứ như bọt biển bị bốc hơi thành hơi nước vậy.

Nhìn thấy cảnh này!

“Cẩn nuốt?”

La Liên Doanh không tìm lòng được mà trừng to mắt.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy mấy bướu thịt trên người của Phương Tri Hành phồng lên như được thổi hơi vậy.

Trước ngực sau lưng của cậu, mỗi một nơi trên người cậu đều mọc ra bướu thịt to nhỏ khác nhau.

Có cục nhỏ như quả nho, rậm rạp chằng chịt.

Có cục thì to như chậu rửa mặt, mọc từng đống.

Dáng người khô ngô mà khỏe đẹp của Phương Tri Hành trong giây lát biến thành một quái vật bướu thịt, không cách nào hình dung rốt cuộc có bao nhiêu dị dạng.

Quá khiếp người!

Xấu quá trời!

Người trong đại sảnh toàn hít khí lạnh, nhìn thấy mà giật mình, không đành lòng nhìn thẳng.

Phương Tri Hành thở hổn hển, cậu thật sự là quá đói nên không khỏi thi triển kỹ năng bộc phát “Huyết Luyện Thiên La”, luyện hóa hết máu thịt của La Liên Khuê.

Máu thịt của một Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, tất nhiên là đại bổ!

Cảm giác đói bụng lập tức giảm đi.

Nhưng không ngờ thao tác này đã kích thích những cục bướu thịt sinh trưởng điên cuồng.

“Ta muốn giết người!”

La Liên Doanh đột nhiên giậm chân, nhảy lên giữa không trung.

Phía sau lưng cô nhúc nhích, 8 đốt xương kéo dài ra, trên mặt cũng mọc ra 6 con mắt.

Xẹt xẹt xẹt!

Lượng lớn tơ nhện bắn ra ngoài, giăng khắp nơi, ngưng tụ thành mạng lưới lớn, cắt đứt không gian.

Người bên trong đại sảnh gặp nạn, ai nấy đều cứng đờ, trên người hiện lên tơ máu dày đặc giao thoa.

Sau đó cơ thể của bọn họ tán lác ra, biến thành từng mảng máu thịt.

Quá tàn bạo!

Toàn bộ đều chết thảm, không một ai may mắn còn tồn tại!

Phương Tri Hành đặt mình ở giữa, lù lù bất động.

Không phải cậu không muốn tránh né mà là hoàn toàn không thể trốn thoát được.

Tơ nhện mà La Liên Doanh phóng thích ra bao trùm toàn bộ đại sảnh, không bỏ qua một góc ngách nào.

Đây là một loại công kích bão hòa, toàn phương diện, không góc chết.

Trốn tránh không có bất kỳ ý nghĩa nào cả.

Phương Tri Hành đứng tại chỗ, hết sức chăm chú, trên người bao trùm một tầng ngọc lân cực dày.

Lực cắt mạnh mẽ kéo đến!

Lập tức, trên ngọc lân hiện lên đường trắng rậm rạp chằng chịt, chỉ thế mà thôi.

“A?”

Biểu cảm của La Liên Doanh cứng đờ, trong lòng còn mang theo sự ngạc nhiên.

Tộc La thị có tư nhện trăm kích, uy lực cắt cực lớn, không có gì kiên cố mà không phá nổi!

Vừa rồi cô không giữ lại gì cả, chém ra toàn lực, lại ngây ra không phá phòng ngự được!

Cường độ thân thể của Phương Tri Hành phòng thủ kiên cố.

Phòng ngự của cậu cứ như kim cương bất hoại, không thể phá vỡ.

“Điều này?”

Phương Tri Hành cười xòa, vẻ mặt đầy khinh thường.

Trăm kích cắt của La Liên Doanh trông như không ai bì nổi lại thất bại rồi.

Thậm chí cậu còn không có cảm giác đau!

Chương 723: SĂN PHÙ THỦY

(2)

“Đi chết đi!”

Phượng Tri Hành ra tay không nề tình, bóng dáng chấn động không chút chậm trễ, 2 tay hóa thành xúc tu máu, bắn ra ngoài.

2 xúc tu máu ngay từ đầu vốn không thô chắc giống như 2 con rắn dài trườn qua giữa khe hở của mạng nhện, vờn quanh nửa vòng, đột nhiên lấn đến gần La Liên Doanh.

Chỉ một thoáng, 2 xúc tu máu chợt biến lớn, một trái một phải, như 2 lòng bàn tay khổng lồ nhanh chóng chụp về phía nhau.

“Không xong rồi!”

Trong lòng của La Liên Doanh hơi hồi hộp, quả thật là khiếp sợ muốn chết.

Phượng Tri Hành ra tay quá nhanh, chớp mắt đã đến khiến người ta không kịp phản ứng.

La Liên Doanh chỉ cảm thấy hoa mắt, không gian xung quanh đều bị lấp kín khiến cô hoàn toàn không cách nào tránh né.

“Thù Vồng Tù Lung!”

Hô hấp của La Liên Doanh ngừng trệ, cô dùng tốc độ nhanh nhất bện thành mạng nhện xung quanh mình, ngừng tụ thành một cái kén, bao bọc toàn thân.

Bịch!

2 xúc tu máu kẹp lấy sức mạnh khủng bố va chạm vào nhau.

Cái kén bằng tơ nhện trong nháy mắt bị đè ép.

Đồng tử của La Khắc Kỷ co rút lại, sợ hết hồn.

2 xúc tu máu chậm rãi buông lỏng ra.

Chỉ thấy!

Cái kén bằng tơ nhện bị ép thành lát cắt, mơ hồ chảy ra máu thịt.

“Phương Tri Hành, người!”

La Khắc Kỷ ghen ngào gào lên, trên mặt xuất hiện vẻ sợ hãi cực lớn.

Từ huyện Khánh An đến quận thành Thanh Hà, Phương Tri Hành chỉ là con chó săn mà hắn nuôi dưỡng mà thôi.

Hơn nữa, khi con chó săn này trở thành phiên phức, còn bị hắn trực tiếp vứt bỏ.

“Người chỉ là chó nhà có tang mà thôi!”

Trong lòng của La Khắc Kỷ run sợ, như rơi vào trong hầm băng, mồ hôi lạnh ướt đẫm toàn thân.

Hắn chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày, lại bị chó nhà có tang cản trở!

“Đi!”

Tròng mắt của La Khắc Kỷ nứt ra, đột nhiên lùi mạnh lại, xuyên qua cổng lớn.

Phương Tri Hành luyện hóa xong máu thịt của La Liên Doanh

thì không còn cảm giác đói bụng nữa, nhưng bấu rứt trên người cũng trở nên lớn hơn, dữ tợn đáng sợ, hù chết người khác.

Lúc này, cậu quả thật không còn hình người nữa!

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, tầm mắt tập trung vào La Khắc Kỷ.

Xúc tu máu bắn mạnh ra ngoài như mũi tên rời cung, phát sau mà đến trước.

Một cái quét sạch!

Vụt!

Xúc tu máu quần lấy hông của La Khắc Kỷ, kéo mạnh hắn trở lại.

“Điều này...”

La Khắc Kỷ hoảng sợ, hắn không ngờ bản thân lại không trốn thoát được.

“Phương Tri Hành, người điên rồi à? Người bình tĩnh lại chút!”

La Khắc Kỷ tức giận, biểu cảm phát điên, khàn giọng rống to hơn: “Đừng giết ta! Ta là đệ tử của tông tộc La thị, người mà giết ta, chính là kẻ địch của toàn bộ La thị đấy.”

Phương Tri Hành thờ ơ, xúc tu máu có lực lớn vô cùng, không ngừng siết chặt.

Cạch!

La Khắc Kỷ hét thảm, thắt lưng bị siết đứt đoạn.

Hắn rung giọng nói: “Buông tha cho ta, ta, ta van xin người...”

Giọng điệu hèn mọn, thậm chí còn có mấy phần khép nép.

Phương Tri Hành không nghe thấy gì cả, nhưng hẳn biết La Khắc Kỷ đang xin tha nên lãnh đạm nói: “Ta nhớ người từng dẫn ta đến Tào bang diều võ dương oai, đã dạy ta một câu, ‘Lúc con người không cần thứ gì đấy sẽ cho rằng bọn họ có thể toàn thân trở ra.’”

Cậu vừa thốt ra lời này, La Khắc Kỷ đã ngậy ra, đáy lòng dâng lên sự lạnh lẽo.

Phương Tri Hành gằn từng chữ một: “Đa tạ người, ta học được rồi.”

Bịch!

Xúc tu máu chột siết chặt, ghì chặt lấy La Khắc Kỷ, khiến toàn thân nổ tung.

Phương Tri Hành ăn xong thì lau sạch miệng, xoay người, nhìn lướt qua phía sau quầy.

Cậu nhanh chóng tìm thấy một tiếp tân, đối phương đã biến thành một đống thịt.

Bên cạnh đống thịt đó có một cái túi bị mở ra, các loại nguyên liệu kim loại rơi lả tả khắp mặt đất.

Xúc tu máu cuốn lấy, vớ lấy những nguyên liệu đó.

Sau đó, bóng dáng của Phương Tri Hành nhoáng lên, biến mất khỏi đại sảnh máu me đầm đìa.

Một lát sau...

Phù!

Cường phong thổi vào một tiệm rèn, đám thợ rèn đang làm

việc đột nhiên ngã xuống.

Phương Tri Hành đi tới trước lò lửa.

Trùng hợp, lò lửa có một phôi dao đang được nung khô.

“Hợp thành!”

Phương Tri Hành móc ra nguyên liệu đặt chung với phôi dao, sau đó bắt đầu lần nữa thiết lập thân thể.

Bỗng nhiên!

Toàn thân cậu run lên, những bướng thịt trên người co rút nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Bướng thịt trên mặt nhanh chóng tiêu xuống, lộ ra mặt mũi với góc cạnh rõ ràng.

Bướng thịt khắp nơi trên người cũng co đầu rút cổ, không còn phồng lên nữa.

Giây lát sau, thân hình của Phương Tri Hành khôi phục lại bình thường.

Tiếng huyền não của phổ xá sầm uất tràn mạnh vào 2 tai giống như là thủy triều.

Thính giác khôi phục rồi!

“Cuối cùng...”

Phương Tri Hành không khỏi thở phào, sáng khoái tinh thần.

Cậu tỉ mỉ kiểm tra cơ thể, không có bất kỳ dị thường nào, thật sự khôi phục như lúc ban đầu.

Thiết nghĩ mô thịt thâm nhập vào trong cơ thể đã được loại bỏ

hết.

Chỗ không đúng duy nhất là...

“Có chuyện gì vậy, tại sao sức mạnh của ta lại vượt quá 100 vạn cân chứ?”

Chương 724: Tà Vật (1)

Phượng Tri Hành siết chặt nắm đấm, có một luồng sức mạnh khủng bố khó có thể dùng lời diễn tả bộc phát ra ngoài.

Cậu tỉ mỉ cảm ứng một lúc, không sai, không thể đo lường sức mạnh bằng bạc này được.

Tuyệt đối không chỉ là 100 vạn cân!

“Chẳng lẽ tu vi của ta đã thăng cấp đến Bách Ngưu cảnh?”

Trong lòng của Phượng Tri Hành khó hiểu, trong lúc nhất thời nghĩ mãi không ra.

Tạm mặc kệ những điều này!

Cậu tìm được mấy mũi tên từ trong tiệm rèn, sau khi ném vào lò lửa nung khô, kể cả những nguyên liệu kim loại, cùng bỏ vào trong túi vải.

Có những nguyên liệu này, ít nhất cậu có thể thiết lập lại 8 lần, đủ dùng rồi.

“Ta đã giết người của La gia nên nơi này không thích hợp ở lâu!”

Phượng Tri Hành không nán lại lâu, cậu lướt thân chạy ra khỏi thành.

Cậu chạy rất nhanh, nhanh nhẹn vượt qua Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong một mảng lớn.

Phượng Tri Hành ngày càng chắc chắn dường như bản thân

gặp được phúc trong họa.

Trong lúc vô tình, cậu đã phá vỡ hạn mức cao nhất của Cửu Ngưu cảnh là 100 vạn cân.

Vù vù!

Phương Tri Hành chạy một mạch hơn trăm dặm thì đột nhiên ngừng lại.

Cậu cảm giác bụng hơi ngứa ngáy nên vươn tay ra sờ.

Vừa sờ vào thì hàng lông mày không khỏi nhíu lại.

Phương Tri Hành vén y phục lên nhìn, trên bụng xuất hiện một cục bướu trông như quả nho nhô lên.

“Đù!”

Hô hấp của Phương Tri Hành cứng lại, tròng lớn mắt, khó có thể tin.

Cơ thể trải qua hệ thống thiết lập lại, theo lý mà nói có lẽ có thể chữa khỏi tất cả ảnh hưởng bất lợi, trở về trạng thái khỏe mạnh nhất.

Nhưng những bướu thịt này là thế nào?

Sắc mặt của Phương Tri Hành âm trầm, cậu tiếp tục đi về phía trước, đồng thời quan sát cơ thể mọi lúc.

Khoảng nửa tiếng sau, cậu lần nữa dừng lại.

Phương Tri Hành cởi y phục ra, quay đầu nhìn về phía sau lưng.

Bờ lưng to lớn mạnh mẽ nổi lên bướu thịt rậm rạp chẳng chịt như mụn nước, tằm chết đi được.

“Cái quái gì vậy, ta mắc bệnh hiểm nghèo rồi à?”

Phương Tri Hành dâng lên nỗi lòng, tâm trạng dần nôn nóng.

Đúng lúc này, khóe mắt cậu liếc xéo qua, nhìn thấy một điểm sáng bay đến với thể nhanh như chớp.

Cả người của Phương Tri Hành căng thẳng, tay phải cấp tốc hóa thành xúc tu máu, quét ra.

Điểm sáng đánh bất ngờ đến, rõ ràng là một thanh trường thương màu bạc kẹp lấy sức mạnh xỏ xuyên xé rách không gian.

Xúc tu máu chuyển động, đột ngột xuất hiện một ngà voi màu trắng.

Keng!

Trường thương đánh trúng ngà voi màu trắng, bộc phát ra ánh lửa sáng chói.

Chỉ một thoáng, từng sóng khí hình tròn khuếch tán ra ngoài, nhấc lên cơn lốc kinh khủng trực tiếp hủy diệt mảng rừng rậm xung quanh.

Vút vút!

Trường thương màu bạc bắn ra ngoài, vọt lên bầu trời, không ngừng xoay tròn.

Một bóng dáng màu đen đột nhiên nhảy lên giữa không trung, vươn tay chụp lấy trường thương màu bạc.

Bóng dáng màu đen đáp xuống đất, cách Phương Tri Hành khoảng 10 trượng.

Cùng lúc này, ngà voi màu trắng cũng bắn lên cao nhưng lại bị xúc tu máu tóm chặt lấy, không bay ra ngoài được.

Thân thể của Phương Tri Hành chấn động, hàng lông mày không khỏi nhếch lên.

Sức mạnh thông qua trường thương màu bạc truyền đến có thể biết đây tuyệt đối là sức lực lớn trăm vạn!

Phương Tri Hành híp mắt lại, đánh giá bóng dáng màu đen.

Đối phương có vóc người 1m8, không khô ngô cho lắm, mặc bộ đồ đen, khoác áo choàng màu đen, mũ trùm lên đầu.

Phương Tri Hành không nhìn thấy mặt của đối phương, mở miệng hỏi: “Người là ai?”

Bóng đen khẽ ngẩng đầu, lạnh giọng nói: “Phương Tri Hành, giết 3 đệ tử tông tộc của La gia, tội ác tày trời, người cảm thấy người thoát được à?”

Phương Tri Hành tỉnh ngộ ra: “Thì ra người là người của La gia, hừ, người là do ta giết, người có thể làm khó dễ được ta?”

“Cuồng vọng!”

Bóng đen xông lên, trường thương thẳng tắp đâm ra ngoài, đơn giản lại trực tiếp, không có bất kỳ động tác màu mè nào.

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, vung kiếm Chuyết Nha ra đón đỡ.

Keng keng keng!

Song phương đấu tranh trực diện!

Trong khoảnh khắc, hai món binh khí va chạm không dưới 100 lần, ánh lửa văng khắp nơi, sóng xung kích mãnh mẽ cuộn cuộn 4 phương, tiếng va chạm to lớn điếc tai nhức óc.

Ngay từ đầu, Phương Tri Hành đã cảm thấy sức mạnh của

mình yếu hơn đối phương, sắp bị áp chế.

Nhưng thuận theo sức mạnh không ngừng tăng lên của cậu, bấu chặt trên người nhanh chóng lớn lên.

Sức mạnh của cậu cũng như nước dâng thuyền cao, càng chiến càng hăng say.

Keng!

Phương Tri Hành đột nhiên tăng thêm tốc độ, vung ra Chuyết Nha quét qua, đẩy trường thương màu bạc ra ngoài.

Dường như đồng thời, xúc tu máu thứ 2 hiện ra quấn chặt lấy Kinh Hồng thương, đâm ra một cách nhanh chóng.

Bóng đen thấy vậy thì dưới chân nổ tung, cấp tốc lùi lại.

Nhưng nó vẫn chậm một nhịp, Kinh Hồng thương đã lướt qua bờ vai của nó.

Xoẹt xẹt!

Y phục của nó bị rách một góc, lộ ra bờ vai.

Phương Tri Hành thần nhiên liếc mắt, đang định tiếp tục tiến công.

Nhưng thoáng nhìn lại khiến cho cặp mắt của cậu trực tiếp thẳng băng, động tác dừng lại.

Chương 725: Tà Vật (2)

Bờ vai của bóng đen lóng lánh không phải là máu thịt, mà là kim loại màu xám bạc nào đó.

Suy nghĩ đầu tiên của Phương Tri Hành là bóng đen mặc áo giáp.

Nhưng cẩn thận nhìn lại, chỗ bị Kinh Hồng thương lướt qua bị thủng một lỗ, diện tích to bằng nắm đấm, chiều sâu ít nhất là 10cm.

Theo lý, áo giáp sẽ không dày như vậy được, nên lộ ra cơ thể ở.

Nhưng Phương Tri Hành lại không nhìn thấy da thịt, chỉ thấy lỗ thủng đó mờ hồ lộ ra ít tia sáng, có bản thiết kế giống với Chip điện tử.

Đầu óc của Phương Tri Hành vù vù, ngạc nhiên nói: “Lẽ, lẽ nào người là...”

...

“A!”

Bóng đen nghiêng đầu nhìn bờ vai, cơ thể không khỏi run lên, dường như là bị dọa sợ.

Sau một khắc, miệng vết thương nhanh chóng đổi màu, từ màu trắng bạc biến thành màu đỏ xám.

Kiểu thay đổi màu sắc này giống như là quả táo được gọt vỏ, bại lộ ở trong không khí.

“Đây là rỉ sét?”

Phương Tri Hành thấy vậy thì ngày càng chắc chắn phán đoán của mình, cậu quát lớn: “Người tốt cuộc là thứ gì?”

Bóng đen đưa tay che vết thương lại, không đáp mà nói: “Thì ra người đã bị lây nhiễm, khó trách người có thực lực giết được La Khắc Kỷ bọn họ.”

“Bị nhiễm?”

Tinh thần của Phương Tri Hành khẽ động, cau mày nói: “Người biết những bấu thọt trên người ta là gì à?”

“Ha ha ha!”

Bóng đen cười ha hả, đắc ý nói: “Xem ra ta không cần phải giết người nữa, chẳng mấy chốc nữa thì người sẽ chết thôi.”

Phương Tri Hành nghe thấy lời này thì khóe miệng toét ra, cười lạnh nói: “Hừ, nói khoác mà không biết ngượng!”

Cậu chưa dứt lời, bóng dáng đã tăng vọt.

Nhìn thấy “phần phật”, cơ thể của cậu cao hơn 11 mét!

Vượt hơn 10 mét!

10 xúc tu máu hiện ra, kéo dài đến 30 mét.

Lúc này cậu càng khôi ngô mạnh mẽ, khí phách vênh váo, không ai bì nổi.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ là trên người cậu trải rộng bấu thọt.

Trên mặt, trên cổ cùng với trước ngực sau lưng của cậu chồng chất bấu thọt như bánh màn thầu lớn nhỏ, như quả nho vô cùng

khiếp người.

Thậm chí, ngay cả trên xúc tu máu cũng mọc đầy bướu thịt, phồng lên.

Hình ảnh cực kỳ kinh khủng khiến người ta cảm thấy không khỏe.

Phượng Tri Hành lẩn người lên, chớp mắt vọt tới.

Vung 10 xúc tu máu điên cuồng đập lên.

“Thập Phượng Bạo Sát!”

Bóng đen ngẩng đầu lên, một mảng lớn bóng mờ bao phủ xuống, áo choàng bay phất phới.

Giữa thiên địa cứ như nổi lên gió táp mưa rào.

Lực kinh bạo sát kinh khủng trút xuống, chấn động một mảng không gian lớn, quét sạch thiên địa.

Bóng đen liên tiếp lùi lại, chuyển xê dịch, nhanh chóng vung trường thương màu bạc đón đỡ, phản đòn.

Nhưng nó nhanh chóng nhận thức được kinh lực bạo sát là công kích phạm vi.

Chỉ cần tiến lại gần 10 xúc tu máu thì chắc chắn sẽ bị tổn thương.

Xoẹt xẹt!

Y phục trên thân bóng đen đứng mũi chịu sào, bị xé nứt, nát bấy.

Cơ thể nó bại lộ ở dưới ánh mặt trời.

Ánh sáng lóng lánh!

Trên dưới toàn thân hiện ra ánh sáng kim loại sáng bóng.

Cứ như toàn thân do một loại kim loại màu bạc nào đó đúc thành.

Nhưng thân thể máy móc này không có cảm giác ngội lạnh của kim loại, đường cong của cơ thể với nhân loại là độc nhất vô nhị.

Đó là đường nét của cơ thể phái nam, có đường viền cơ bắp rõ ràng.

Ngũ quan sắc nét, trông rất sống động.

Thậm chí 2 mắt đều phân rõ trắng đen, có thể chuyển động qua lại, hiện ra cảm xúc của nhân loại.

Chợt nhìn quả thật giống như là tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ 1 vs 1 của nhân loại.

Đương nhiên, khác biệt của nó với nhân loại chân thực cũng hết sức rõ ràng.

Không có da tóc gáy, không cần hô hấp, cũng không có cơ quan sinh dục.

Tầm mắt của Phương Tri Hành ngừng lại, đuôi lông mày không khỏi nhếch lên, tắc lưỡi nói: “Đúng là cơ giáp...”

Bóng đen khẽ nhếch miệng, phần mặt không ngừng thay đổi, phần thịt trên mặt chuyển động tự nhiên, lộ ra cảm xúc hoảng sợ.

Keng!

Đột nhiên hàn mang chợt lóe!

Toàn thân của bóng đen chấn động kịch liệt, ngửa mặt ngã trên mặt đất.

Kinh Hồng thương xuyên qua bụng của nó, ghim chặt nó trên mặt đất.

5 xúc tu máu nhanh chóng chui ra, tóm chặt lấy tứ chi và cổ của bóng đen.

“Buông ta ra!”

Bóng đen điên cuồng đấu tranh, bộc phát ra sức lực lớn vượt qua trăm vạn cân.

Nhưng lại bại!

Bởi vì sức mạnh của Phương Tri Hành lớn hơn.

Trong khoảnh khắc, bóng đen đã bị áp chế chặt.

Phương Tri Hành cúi đầu quan sát kỹ bụng của bóng đen, bị Kinh Hồng thương xuyên xỏ qua nhưng không có huyết dịch chảy ra.

“Không có huyết dịch, cũng không có dầu nhiên liệu, được cấu tạo từ thuần kim loại à?”

Trong ấn tượng của Phương Tri Hành, lúc Transformers bị phá hoại, chỗ vết thương sẽ chảy ra chất lỏng chứa dầu, sẽ bắn ra tia lửa khắp nơi, sẽ lộ ra tuyến đường nội bộ...

Nhưng bóng đen cơ giáp hình người hoàn toàn không có những thứ này.

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi há miệng phun ra một chùm hắc thủy.

“Tử Hải Ôn Triều!”

Hắc thủy phun ra ngoài ào ào, cuốn chặt lấy cơ giáp hình người, thuận theo Kinh Hồng thương chui vào trong cơ thể của nó.

Chương 726: Lời Nói Dối (1)

Một lát sau, bóng đen vẫn đang điên cuồng đấu tranh, sức mạnh không hề suy yếu.

“Lục Hư Huyền Công hoàn toàn vô hiệu.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu ra, cậu nhanh chóng thu hồi hắc thủy, sau đó lại phun ra một làn sương mù đậm đặc.

“Đồ Độc Chi Vụ!”

Sương độc nồng nặc nhanh chóng xâm nhập vào mỗi một ngóc ngách toàn thân của cơ giáp hình người.

Nhưng sương độc hoàn toàn phí công rồi, nó không có tạo thành bất kỳ hiệu quả sát thương nào cả.

Phương Tri Hành âm thầm gạt đầu, ngồi xổm xuống, duỗi tay phải cực lớn của mình ra.

Ngón trỏ của cậu điểm lên trên ngực của cơ giáp hình người.

Chỉ thấy móng tay của ngón trỏ thay đổi nhanh giống như ngưng tụ một tầng ngọc lân cứng rắn dần dần hóa thành dáng vẻ của bộ cánh cam.

Phương Tri Hành đột nhiên phát lực, móng tay vạch qua lại lên trên ngực của cơ giáp hình người.

Xẹt xẹt!

Một tầng kim loại bị móng tay đâm thủng.

“A!” Bóng đen đột nhiên kêu thảm.

Phương Tri Hành tấm tắc nói: “Khá lắm, vậy mà người lại biết đau.”

Bóng đen giận dữ hỏi: “Người muốn thế nào?”

Phương Tri Hành hỏi: “Chỉ cần người thành thật trả lời vấn đề của ta, ta có thể không giết người.”

“Hừ, nực cười!”

Biểu cảm của bóng đen khinh thường, lạnh giọng nói: “Người giết được ta à? Không giết ta được đâu!”

Tinh thần của Phương Tri Hành khê động, chợt rút ra Kinh Hồng thương.

Cậu nhìn chăm vào chỗ vết thương bị xuyên qua.

Thì thấy kim loại ở chỗ vết thương nhanh chóng đổi màu, xuất hiện dấu vết rỉ sét.

Phương Tri Hành cười giễu nói: “Người đã bắt đầu rỉ sét rồi, giết chết người, dường như cũng không khó cho lắm.”

Bóng đen không thèm quan tâm, trả lời: “Tùy cho người giết, dù sao thì bản thể của ta cũng không ở đây.”

“Bản thể?”

Phương Tri Hành không hiểu, cậu trầm ngâm rồi đáp: “Người nói ta sắp chết rồi, tại sao?”

Bóng đen cười phụt, châm chọc nói: “Người soi nước tiểu nhìn dáng vẻ của mình đi, ha ha, người không ra người quỷ không ra quỷ, không bao lâu sau, người sẽ biến thành một đồng thịt nhão.”

Phương Tri Hành không khỏi nhìn lại trên người mình, bấu thịt quả thật ngày càng lớn, rõ ràng có trạng thái mất khống chế.

Hơn nữa, cậu còn cảm giác đói bụng.

Ừng ục ục!

Một giây sau, bụng của cậu kêu lên.

“Ha ha, đói bụng rồi đúng không?”

Bóng đen ngày càng đặc ý, cười khẩy nói: “Người càng sử dụng sức mạnh của mình, thì những bấu thịt đó phát triển càng nhanh, sau đó người sẽ càng đói khát.

Hơn nữa, cho dù người ăn bao nhiêu thứ, vẫn sẽ đói khát, cho đến khi người bị bấu thịt cản trở, hóa thành một viên thịt, không cử động được, sau cùng hư thối từng tí một.”

Bóng đen càng nói càng đặc ý: “Kết cục của người đã được định sẵn, ta sẽ tận mắt nhìn người chết đi!”

Phương Tri Hành yên tĩnh lắng nghe, như có điều suy nghĩ.

Cậu chậm rãi vươn bàn tay phải cực lớn ra tóm lấy đầu của bóng đen, dùng sức bóp lấy.

Rắc rắc!

Đầu của bóng đen bị ép biến hình từng tí, tràn ra từng vết nứt có hình thái mạng nhện.

Nụ cười trên mặt của Phương Tri Hành hơi dữ tợn, cậu chậm rãi mở miệng nói: “Mặc dù bản thể của người không ở nơi này thì hủy diệt thân thể của người chắc chắn đủ để tạo thành tổn thương cho người, không phải à?”

Vết nứt trên mặt bóng đen liên tục lan rộng ra, có xu thế chia

năm xẻ bảy.

“Đồ khốn!”

Nó tức giận quát ầm lên: “Phượng Tri Hành, người không chết tử tế được đâu, người chỉ sẽ thê thảm hơn ta nghìn lần vạn lần.”

Đùng!

Đầu của cơ giáp hình người hoàn toàn tan rã, vỡ vụn.

Cái đầu máy móc tán lác ra, không có cảnh tượng văng khắp nơi, chỉ là một đồng kim loại cứng rắn.

Bóng đen dừng vùng vẫy lại, nằm trên mặt đất như tử thi vậy.

Nhưng Phượng Tri Hành vẫn không dừng lại, cậu dùng cả 2 tay cắm vào trong ngực của cơ giáp hình người, tách thành hai.

Mảnh vụn kim loại rơi lả tả trên mặt đất.

Ngay sau đó, tất cả mảnh vụn kim loại đều nhanh chóng đổi màu với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Hiện tượng rỉ sét tăng nhanh!

Chỉ khoảng nửa khắc, tất cả mảnh vụn kim loại rỉ sét loang lổ, biến thành một đồng sắt vụn.

“Cơ giáp mạnh mẽ như vậy lại không thể bại lộ trong không khí, nhược điểm này quá trí mạng.”

Phượng Tri Hành lắc đầu cạn lời, hít sâu một hơi, cơ thể chậm rãi thu nhỏ lại, khôi phục lại hình người bình thường.

Nhưng lúc này, toàn thân cậu dị dạng đến cực điểm, bấu chặt mọc ra sau lưng rất lớn khiến cậu gập cả người.

Hơn nữa, bấu chặt trên mặt cậu cũng phát dục dã man, sưng che hết cả mắt, cản trở tầm mắt của cậu.

Dáng vẻ này giống như là bị tia bức xạ giết hại, không cách nào hình dung được.

Mọi thứ giống như bóng đen nói vậy, cơ thể của Phương Tri Hành đang bị bấu chặt cản trở.

Nếu tiếp tục như vậy thì cậu thật sự sẽ biến thành một vũng thối nhão, có kết cục thê thảm.

“Lần này phiền phức lớn rồi!”

Phương Tri Hành không khỏi hít sâu một hơi, biểu cảm biến ảo chập chờn.

Đột nhiên cậu hơi nghiêng đầu, nghiêng mắt nhìn vào chỗ sâu trong rừng, mở miệng nói: “Bằng hữu, não nhiệt đã kết thúc rồi, người nhìn lên lâu như vậy, vẫn chưa đi à?”

Chương 727: Lời Nói Dối (2)

Trong rừng cây hoàn toàn tĩnh mịch.

Tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Qua một lúc lâu, quang ảnh đột nhiên lắc lư, có một bóng dáng bước ra ngoài.

Người đó mặc bộ y phục màu xanh không bắt mắt, vóc người hơi gầy, thân cao 1m7, xinh xắn lạnh lợi.

Cô không có vết hầu, ngực hơi nhô lên, là một nữ tử.

Nữ tử áo xanh có dung mạo khoảng 30 tuổi, ngực phẳng, ngũ quan bình thường, không có chỗ nào hút người cả.

Chỉ có đôi mắt cắt nước thâm thúy không gì sánh được, khiến cho người ta nhìn qua thì khó quên.

Nữ tử áo xanh bước lên trước, vén áo thi lễ, cười nói: “Tại hạ Tham Lang bá kiến Phương đại hiệp.”

Phương Tri Hành hơi ngậy ra rồi kinh ngạc nói: “Tham Lang đại nghịch?”

Nữ tử áo xanh gật đầu nói: “Đúng vậy, thiếp thân chính là một trong những người cầm đầu của đại quân phản tặc, là tội phạm quan trọng mà triều đình truy nã, Tham Lang.”

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Lúc ta trà trộn ở quận Thanh Hà, đại danh của cô như sấm rền bên tai đấy.”

Tham Lang hơi ngậy ra, nhếch mày nói: “A, thì ra Phương đại

hiệp từng ở quận Thanh Hà, vậy 2 chúng ta đúng là có duyên những muộn.”

Phượng Tri Hành đáp lại: “Tại sao cô lại ở nơi này?”

Tham Lang vội vàng nói: “Thật sự không dám giấu giếm, ta luôn ẩn núp bên trong thành Đan Nghiệp, người gây ra loạn lớn như vậy tất nhiên đã thu hút sự chú ý của ta.”

Phượng Tri Hành hiểu ra, cậu hơi suy nghĩ rồi chỉ vào đồng sắt vụn hỏi: “Cô có biết người vừa này tập kích ta là ai không?”

Tham Lang lắc đầu nói: “Cụ thể là ai thì ta không rõ, nhưng ta có thể khẳng định người này bước ra từ ‘Thiên La U Cốc’.”

Thiên La U Cốc!

Phượng Tri Hành cũng từng nghe nói đến nơi đó, tông tộc của La gia nằm ở bên trong địa bàn Thiên La U Cốc.

La thị sẽ chọn lựa tộc nhân ưu tú nhất đưa đến Thiên La U Cốc tiến hành bồi dưỡng.

La Thiên Thiên chính là một trong số đó.

Phượng Tri Hành gật đầu, nhìn chăm chăm Tham Lang, nói thẳng: “Dường như cô biết không ít, cô hiểu bao nhiêu về tình hình của ta?”

Tham Lang đánh giá Phượng Tri Hành rồi nghiêm túc nói: “Theo ta được biết, có lẽ người bị một loại máu thịt có năng lực sinh sản vô hạn lây nhiễm, tình hình hiện tại của người rất tồi tệ.”

Phượng Tri Hành hỏi: “Có cách giải cứu không?”

Tham Lang vội vàng nói: “Ta không có, nhưng ta biết ai có, ta có thể hỏi giúp người.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Có lẽ ta không kiên trì lâu được, cô cần bao lâu?”

Tham Lang hơi im lặng, vẻ mặt nghiêm nói: “Ta biết một cách có thể trì hoãn tốc độ cắn nuốt giúp người.”

Phương Tri Hành ồ lên, rồi vội vàng nói: “Xin nói rõ.”

Tham Lang đáp lại: “Hoàn cảnh của Cẩm Khu đặc biệt, chỉ cần người ở bên trong Cẩm Khu thì tốc độ sinh sôi của máu thịt sẽ giảm mạnh.”

Phương Tri Hành chần chờ, trong Cẩm Khu có lẽ có phóng xạ rất mạnh, dẫn đến sinh vật điên cuồng tiến hóa, lúc này mới có những dị thú đó.

Cậu khó hiểu: “Cô chắc chắn chứ? Hoàn cảnh như Cẩm Khu, tất cả động thực vật đều sinh trưởng dã man, sau khi ta vào đây chẳng phải là máu thịt sinh sôi càng nhanh hơn à?”

Tham Lang lắc đầu nói: “Hoàn cảnh như Cẩm Khu là thanh kiếm 2 lưỡi, có thể khiến sinh vật cấp thấp sinh trưởng dã man, nhưng cũng sẽ ức chế mô thịt sinh trưởng vô hạn trên người người.”

Phương Tri Hành nửa tin nửa ngờ, nhưng lúc này cậu không còn cách nào tốt hơn.

Hơn nữa cậu đã giết tộc nhân La thị, cũng đã trở thành kẻ đại nghịch.

Chỉ dựa vào điều này, Tham Lang đối đãi với cậu như người nhà, sẽ không có lý hại cậu.

Phương Tri Hành nghĩ đến đây thì gật đầu nói: “Ta sẽ đến Cẩm Khu của Lục Hư tông, sau khi cô có được đáp án thì hãy đến tìm ta.”

Tham Lang gật đầu nói: “Ta sẽ cố gắng.”

Phường Tri Hành không chần chờ nữa, cậu lướt thân đi, trong nháy mắt biến mất tăm.

Tham Lang nhìn theo, cũng nhanh chóng xoay người rời đi.

Không lâu sau...

Phường Tri Hành dừng lại, bóng dáng thoát một cái, chui vào trong một hốc cây chật hẹp.

“Hợp thành!”

Lúc này, Phường Tri Hành không chần chờ mà lần nữa phát động thiết lập lại.

Sau nháy mắt, cơ thể cậu nhúc nhích kịch liệt.

Bướu thịt nhanh chóng xẹp xuống.

Giây lát sau, trên người cậu không còn bất kỳ bướu thịt nào nữa.

Mọi thứ khôi phục lại như lúc ban đầu, không hề có dị thường.

Phường Tri Hành khoanh chân ngồi xuống, đợi giây lát.

Đột nhiên, tay trái của cậu hơi ngứa ngáy.

Cậu lật mu bàn tay.

Thì nhìn thấy một bướu thịt to bằng hạt đậu phộng nhô lên ở giữa ngón giữa và ngón áp út.

“Ừm, thiết lập lại có thể tạm thời áp chế bướu thịt, nhưng không cách nào loại bỏ hẳn.”

Phương Tri Hành than khẽ.

Lúc này, cậu không khỏi nghi ngờ có phải hệ thống phán định mô thệt “sinh sôi vô hạn” trong cơ thể cậu là vô hại hay không?

“Sinh sôi vô hạn, thân thể thành Thánh!”

Phương Tri Hành không khỏi nghĩ đến 3 bức tượng đá.

Cơ giáp, quái vật, Thiên Nhân!

Rất rõ ràng, cậu không phải là cơ giáp, cũng không phải là Thiên Nhân, mà biến thành một quái vật máu thệt!

Chương 728: Cơ Thần (1)

Buổi chiều, ánh nắng rực rỡ.

Hẻm núi Chước Viêm!

Những cung điện và lâu các quen thuộc hiện ra trước mắt.

Phượng Tri Hành lặng lẽ lên vào Lục Hư Cung, đi thẳng về phòng mình.

Cậu ngồi trước gương, nhìn!

Một khuôn mặt mọc đầy những khối u thịt, dày đặc và cực kỳ xấu xí, khiến người ta phải tránh xa.

Ngay cả bản thân cậu nhìn thấy cũng cảm thấy rất rùng mình.

“Haiz~”

Phượng Tri Hành thở dài, buộc phải reset cơ thể một lần nữa.

Trong chớp mắt, tất cả các khối u thịt trên người cậu biến mất.

Sau đó, cậu ngồi vào bàn, lấy bút, mực, giấy và nghiền ra, nhanh chóng viết một danh sách các vật phẩm.

Tiếp theo, cậu cầm chiếc chuông trên bàn lên rồi lắc nhẹ.

Đing đang đang~

Tiếng chuông trong trẻo vang lên.

Không lâu sau, một bóng người chạy vội đến, không ai khác

chính là Phạm Chính Luân.

Lão giả bước nhanh vào cửa, vừa nhìn thấy Phương Tri Hành, liền ngạc nhiên hỏi: “Sao ngài lại quay về? Mấy ngày nay, người của La gia cứ tìm ngài mãi.”

Nghe vậy, Phương Tri Hành biết rằng Phạm Chính Luân vẫn chưa nhận được tin cậu đã giết La Khắc Kỷ.

Cũng phải, dù sao đó là chuyện mới xảy ra sáng nay.

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, lập tức cầm danh sách đưa cho ông ta, nhàn nhạt đáp: “Đừng quan tâm đến những thứ đó, giúp ta chuẩn bị một số thứ, phải nhanh lên.”

Phạm Chính Luân nhận lấy xem thử, trầm ngâm nói: “Mấy nguyên liệu này cũng không tính là quá hiếm, chắc trong kho đều có cả.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Ta đến Tàng Thư lâu tra một số tư liệu, sau khi ông chuẩn bị xong những vật phẩm trong danh sách thì lập tức đưa đến Tàng Thư lâu.”

“Được!”

Phạm Chính Luân không có ý kiến gì.

Sau đó, Phương Tri Hành lắc mình, nhanh chóng đến Tàng Thư lâu.

Không biết Tàng Thư lâu của Lục Hư tông đã thu thập bao nhiêu điển tịch và tài liệu.

Phương Tri Hành bước vào đại sảnh, đi dạo một lúc, đột nhiên dừng lại trước một dãy giá sách.

Trên dãy giá sách này chủ yếu là những câu chuyện kỳ lạ khó phân biệt thật giả cùng những truyền thuyết hư vô mờ mịt.

Có chút giống phong cách “Top 10 bí ẩn chưa được giải đáp của thế giới”, khá kỳ lạ.

Phương Tri Hành cầm đại một cuốn sách bìa đen lên, nhanh chóng đọc lướt qua, gần như đọc mười dòng một lúc, chẳng mấy chốc cậu đã lật từ đầu đến cuối.

Tiếp theo cậu lại cầm một cuốn khác, tiếp tục lật xem.

Không biết từ lúc nào, hơn nửa tiếng đã trôi qua.

Phạm Chính Luân xách hai túi lớn bước nhanh đến Tầng Thư lâu.

Liếc mắt một cái, ông ta tìm thấy Phương Tri Hành.

Chỉ là nhìn một cái, lão nhân lập tức sửng sờ.

“Sao mặt của ngài lại...”

Phạm Chính Luân trợn tròn mắt, tỏ vẻ sửng sốt.

Khuôn mặt Phương Tri Hành đầy những khối u thịt dày đặc, khiến người ta nhìn thấy phải nổi da gà.

“Ta không sao.”

Phương Tri Hành phất tay một cách thờ ơ, dặn dò: “Lát nữa, ta sẽ vào Cẩm Khu Chúc Viêm. Sau đó, bất kể người nào đến tìm ta, ông cứ việc cho bọn họ vào Cẩm Khu.”

Phạm Chính Luân nhất thời kinh ngạc không thôi, nhưng ông ta rất tin tưởng Phương Tri Hành, gật đầu đáp: “Ừ, ta nhớ rồi.”

Sau đó, ông ta không phí lời nữa, quay người bỏ đi.

Phương Tri Hành tiếp tục xem tài liệu, hết cuốn này đến cuốn khác, tay không rời sách.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Không biết từ lúc nào, mặt trời lặn, hoàng hôn buông xuống, bóng tối bao trùm mặt đất.

Phượng Tri Hành đứng trước giá sách, áo choàng phồng lên rất nhiều, cơ thể cực kỳ dị dạng.

Một khối u thịt khổng lồ mọc lên trên chân trái, từng cục một rơi xuống đất.

Phượng Tri Hành đã bình tĩnh lại, thoải mái dựa vào khối u thịt đó để đọc sách, cũng khá thư thái.

Đột nhiên, cậu nâng cuốn sách trong tay lên, đọc đến mức không chớp mắt.

Đây là một cuốn du ký.

Người viết tên là Thái Nguyên Bản, sống vào thời Ngũ Đại Tông Chủ.

“Mười năm đã trôi qua, sau khi tu vi của ta tăng lên đến Cửu Ngưu cảnh trung kỳ, dù ta có cố gắng tu luyện thể nào cũng không thể tiến thêm được nữa.”

Giọng điệu của Thái Nguyên Bản để lộ sự buồn bực không thể diễn tả thành lời.

“Ta cảm thấy bất lực và tuyệt vọng, cả người rất chán nản, những dần dần, ta buộc phải chấp nhận thực tế.”

“Ài, dù sao cả đời này tu vi của ta cũng chỉ đến thể này thôi, chi bằng sống cho thật tốt.”

“Tính theo tuổi tác, năm nay ta mới sáu mươi tám tuổi, có thể sống thêm được trăm năm nữa.”

“Ta định đi du sơn ngoạn thủy, tiêu dao khoái hoạt, không uổng công ta đến nhân gian một chuyến.”

“Ta đến thành Đan Diệp đầu tiên, không chỉ được chiêm ngưỡng sự phồn hoa của thành lớn, mà còn được chứng kiến cảnh tượng dưới váy các cô nương lầu Uyên Ương, thật sự đẹp không sao tả xiết.”

...

“Nhiều năm qua, ta quá mức phóng túng, cơ thể dần dần có chút không chịu nổi, dù có mỹ nhân nằm trước mặt cũng lực bất tòng tâm.”

“Thật trùng hợp, hôm nay ta quen biết vài vị anh hùng giang hồ, bọn họ cũng giống ta, có cùng nỗi khổ tâm.

Một người bằng hữu trong số đó có nhắc đến chuyện có một loại kỳ dược trong Cẩm Khu Tử Hoa, có tác dụng bổ âm tráng dương, hiệu quả cực tốt.

Chương 729: Cơ Thần (2)

Vì vậy, bọn ta hẹn nhau đến Cẩm Khu đó để săn tìm.”

“Kế hoạch diễn ra vô cùng thuận lợi, bọn ta tìm thấy loại kỳ được đó rồi vui vẻ rời khỏi Cẩm Khu.”

“Nhưng trên đường trở về, bọn ta tình cờ gặp một quái nhân.”

“Chắc người đó là một nữ nhân, ả không mặc y phục, ngực rất lớn, nhưng mà ta không thể hoàn toàn chắc chắn được.”

“Hình như nữ quái nhân mắc phải một căn bệnh ghê tởm, toàn thân mọc đầy mụn nhọt, da thịt lở loét, khuôn mặt vô cùng kinh tởm.”

“Mấy người bọn ta đều hoảng hốt, tưởng nhầm gặp phải yêu ma, liền rút binh khí ra.”

“Nữ quái nhân vốn bất động, nhưng dường như cảm nhận được sự thù địch của bọn ta, ả bỗng nhiên ra tay, bộc phát sức mạnh kinh hoàng, chỉ trong chớp lát đã đánh tất cả bọn ta ngã xuống đất.”

“Ta lãnh trọn một cú đấm của nữ quái nhân, trúng ngay ngực, không thở nổi, suýt nữa thì ngất đi.”

“Sau đó, nữ quái nhân kéo lê bọn ta vào một hang động.”

“Bọn ta sợ hãi, thi nhau van xin tha mạng.”

“Một lúc sau, đột nhiên nữ quái nhân lên tiếng, nói rằng ả sắp chết, trước khi chết, ả muốn tự cứu mình lần cuối.”

“Bọn ta không hiểu ả đang nói gì, nhưng ta có cảm giác ả sắp làm điều gì đó rất khủng khiếp với bọn ta.”

“Quả nhiên, ả túm lấy mấy người bọn ta, dùng dao rạch đùi bọn ta rồi ả ra lại cắt những chỗ mừng mủ trên người ả, nhét từng miếng mủ ghê tởm vào vết thương của bọn ta.”

“Thật kinh khủng, mấy người bọn ta kêu trời trời không đáp, gọi đất đất không linh, ai nấy đều sợ đến tái mét mặt mày, tè cả ra quần.”

“Nữ quái nhân đó im lặng quan sát bọn ta trong một lúc lâu. Rồi ả lại nói một câu lạ lùng: ‘Xem ra máu thịt của ta không thể sinh sôi nảy nở trong các người, là vì các người quá yếu chẳng?’.”

“Sau đó, ả nhìn bọn ta rồi nói rằng ả vẫn luôn tưởng rằng mình có thể đối diện với cái chết một cách bình thản, nhưng khi gần chết thì ả vẫn cảm thấy rất sợ hãi, ả muốn chết vui vẻ hơn.”

“Ban đầu ta không hiểu ả muốn nói gì, nhưng sau đó ả lại bắt người trẻ tuổi khỏe mạnh nhất trong mấy người bọn ta, ép hắn cởi y phục rồi hầu hạ ả.”

“Bọn ta chỉ biết đứng nhìn, buồn nôn đến mức không ngừng nôn mửa.”

“Sau khi tra tấn xong bằng hữu kia, nữ quái nhân lại nhìn bọn ta, chỉ vào một tráng hán, rồi bắt hắn thị tẩm ả.”

“Tráng hán đó cảm thấy vô cùng xấu hổ và phẫn nộ, hắn la lên ‘sĩ khả sát bất khả nhục’, rồi giơ tay đánh mạnh vào đầu mình, tự sát mà chết.”

Nhưng nữ quái nhân lại không hề bận tâm, nói rằng ngay cả thi thể cũng có thể chơi đùa được, rồi ả thực sự bắt đầu ăn chơi với thi thể của tráng hán đó.”

“Bọn ta hoàn toàn tuyệt vọng, từng người lần lượt bị ả tra tấn.”

“Không biết đã trôi qua bao lâu, đúng lúc bọn ta nghĩ mình sẽ chết chắc thì nữ quái nhân bỗng nhiên đứng dậy rồi bỏ đi.”

“Vì ta là người lớn tuổi nhất và cũng có vấn đề về chứng xuất tinh sớm, nên ta đã không bị tra tấn nhiều như những người khác.”

“Ta quan sát thấy nữ quái nhân có vẻ rất mệt mỏi, khiến ta nghĩ rằng ả có thể đang yếu đi.”

“Lúc đó ta phần nộ tội cùng cho nên lặng lẽ đi theo ả, sau đó ta thấy nữ quái nhân đến một khu hoa cỏ, nằm xuống.”

“Ta do dự mãi không dám hành động, chỉ lén lút quan sát, ta trở mắt nhìn thấy cơ thể nữ quái nhân ngày càng to lớn, những vết loét trên người cũng liên tục phồng lên, vỡ ra, cuối cùng ả hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một đồng thệ tử.”

“Sau đó, bọn ta rời khỏi Cẩm Khu kia, ai về nhà nấy, từ đó không còn liên lạc với nhau nữa.”

...

Phượng Tri Hành ngẩng đầu lên, khối u thịt bên khóe miệng co giật vài cái.

“Nữ quái nhân mà Thái Nguyên Bản gặp rất có thể cũng đã bị ‘mô huyết nhục sinh sôi vô hạn’ lây nhiễm rồi.”

Phượng Tri Hành chậm rãi khép sách lại, nhìn cơ thể mình, bản thân cậu cũng sắp biến thành một đồng u thệ tử rồi.

“Hợp thành!”

Trong một ý nghĩ, cơ thể cậu hồi phục với tốc độ có thể nhìn

thấy bằng mắt thường.

Phường Tri Hành ngồi xổm xuống, kiểm tra hai chiếc túi lớn mà Phạm Chính Luân cầm đến, sau khi xác nhận không có vấn đề gì thì cậu lập tức tiến vào Cấm Khu Chúc Viêm.

...

...

Thành Đan Diệp - Vương phủ!

Trong khoa viên xinh đẹp, trăm hoa đua nở, đua nhau khoe sắc thắm.

Giữa những khóm hoa cỏ, hai dị thú khổng lồ nằm cạnh nhau, nhàn nhã ngủ say giấc.

Một là bạch hồ bốn đuôi, toàn thân trắng muốt, bộ lông tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trông vô cùng xinh đẹp.

Con dị thú còn lại giống như một con Liệp Lang, lông hai bên mình màu nâu đỏ, lưng và chân màu đen, chóp đuôi và cổ họng có màu trắng.

Thoạt nhìn, con Liệp Lang này giống như đang khoác lên mình một chiếc áo choàng dài màu vàng đỏ của loài Tùng Lang.

Điều kỳ diệu là bộ lông bờm trên người Liệp Lang có thể chuyển động.

Khi lông bờm duỗi thẳng, Liệp Lang trông hiền lành, ngoan ngoãn vô hại.

Nhưng khi lông bờm dựng đứng lên, Liệp Lang lập tức trở nên uy vũ bá khí, hung thần ác sát.

Chương 730: Bại Lộ (1)

Sắc trời dần dần tối sầm lại.

Bỗng nhiên, mùi thịt nướng bay đến từ đằng xa.

Chiếc mũi của Liệp Lang đang ngửi bỗng nhiên khịt khịt, rồi nó mở mắt, thè lưỡi ra, nước miếng chảy ra từ miệng.

Một chiếc xe ngựa lớn từ từ tiến đến.

Trên xe chở một dị thú, trên thân có hình hoa sen màu xanh lá, chính là “Thúy Lục Liên Hoa Lộ”.

Loại dị thú ăn cỏ cấp 4 này có thân hình vô cùng béo tốt, thịt tươi ngon và giàu dinh dưỡng.

Ai cũng biết rằng không thể ăn sống dị thú, con người ăn thịt sống có thể mất kiểm soát và biến thành yêu ma.

Nhưng thực ra, không phải tất cả thịt dị thú đều không thể ăn sống.

Thịt của Thúy Lục Liên Hoa Lộ là một trong số ít loại có nguy cơ rất thấp, thấp đến mức có thể ăn sống.

Tuy nhiên, số lượng Thúy Lục Liên Hoa Lộ không nhiều, sinh sản không nhanh, tốc độ tăng trưởng cũng chậm, do đó giá bán của chúng rất đắt đỏ.

Chưa kể, con Thúy Lục Liên Hoa Lộ trên xe ngựa lớn kia vẫn còn sống, thực sự chính là vô giá.

Lúc này, Liệp Lang để lộ ánh mắt hung dữ, nó đứng dậy rồi lao

về phía chiếc xe ngựa lớn.

“Ây da, đợi đã!”

Người điều khiển xe ngựa là một lão giả râu tóc bạc phơ, mặc áo choàng màu xám tro của người hầu.

Điều này cho thấy người này chỉ là một nô bộc bình thường trong Vương phủ.

Lão giả hơi y cười hề hề, dang rộng hai tay, chặn con Liệp Lang cao hơn 9 mét, trước mặt nó, ông chỉ là một người tí hon mà thôi.

“Gừ~”

Liệp Lang dừng lại, nó vẫy đuôi tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Lão giả hơi y nhìn Liệp Lang, đưa tay xoa cổ nó rồi cười nói: “Đừng vội, sẽ cho người ăn ngay đây.”

“Ừ ử!”

Hình như Liệp Lang nghe hiểu, nó ngồi xổm xuống, nghiêng đầu, thè lưỡi ra vào.

Sau đó, lão giả hơi y gọi một tiếng, lập tức có thêm mấy người hầu hơi y chạy đến từ phía sau xe ngựa.

Bọn họ cởi bỏ dây xích trói Thúy Lục Liên Hoa Lộc.

Ngay sau đó, Thúy Lục Liên Hoa Lộc vùng vẫy đứng dậy, nhảy xuống khỏi xe ngựa.

Nó nhìn thấy Liệp Lang, lộ ra vẻ kinh hãi tột độ, co giò định chạy.

Nhưng Liệp Lang đã chuẩn bị sẵn sàng, nó nhảy vọt lên, há to

miệng đỏ như máu, để lộ hai chiếc răng nanh đỏ tươi, cắn vào cổ Thúy Lục Liên Hoa Lộc.

“Chi chi!”

Thúy Lục Liên Hoa Lộc kêu lên thảm thiết, bốn chân giãy giụa, vùng vẫy điên cuồng, giẫm đạp một mảng hoa cỏ rất lớn.

Đáng tiếc, Liệp Lang quá mạnh mẽ, hoàn toàn áp chế Thúy Lục Liên Hoa Lộc.

Không lâu sau, cuối cùng Thúy Lục Liên Hoa Lộc cũng tắt thở.

Liệp Lang không chút do dự, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Ở đằng xa, bạch hồ bốn đuôi nghe thấy động tĩnh, nó lười biếng ngẩng đầu nhìn.

Hình như nó không đói cho lắm, lại nằm xuống rồi lăn một vòng, tiếp tục ngủ ngon lành.

Liệp Lang vui vẻ thưởng thức thịt hươu, uống máu hươu, thật là sảng khoái.

Mấy người hầu hô y ở lại nghỉ ngơi trước xe ngựa, tán gẫu.

“Nghe nói chưa, sáng nay thương hội Thiên Bảo bị tấn công, có rất nhiều người chết.”

“Ừ, ta vừa gặp Tiểu Lan, cô ấy nghe mấy vị công tử và tiểu thư cũng đang bàn tán về chuyện này.”

“Lần này không đơn giản đâu, không chỉ chết nhiều người, mà trong số những người bị hại còn có người của tông tộc La gia nữa đó!”

“Cái gì, thật hay giả vậy?!”

“Ừ, ít nhất có thể xác định La Khắc Kỷ đã bị giết rồi! Chính là tân quý sắp được thăng chức Tổng binh Thủy Sư!”

“Trời ơi, hung thủ là ai vậy, dám to gan giết La Khắc Kỷ?”

“Hung thủ ta biết, chính là cao thủ Phương Tri Hành đã càn quét mười đại môn phái trước đó!”

Vừa dứt lời!

Liệp Lang đang ăn thịt, đột nhiên dừng lại, nó đảo mắt một vòng, nhìn chăm chăm một người hầu hôi y.

Người hầu hôi y không hề hay biết, tiếp tục nói: “Nhắc đến Phương Tri Hành đó, đúng là một kỳ nhân, trước đây không ai biết đến, đột nhiên xuất hiện.

Lẽ ra, một nhân vật như hắn, tiền đồ rộng mở, vô số mỹ nhân trong tầm tay, vinh hoa phú quý hưởng không hết, vậy mà...”

“Đúng vậy, một ván bài tốt lại bị đánh hỏng hết, thật không biết Phương Tri Hành này nghĩ gì.”

“Chà, ta đã mấy ngày không đánh mạt chược rồi, chúng ta đi đánh một ván nhé?”

“Được được, đi luôn!”

Mấy người hầu hôi y đẩy xe ngựa đi xa dần.

Liệp Lang chậm rãi thu hồi ánh mắt, có chút thất thần, dường như thịt hươu trước mặt không còn thơm nữa.

Sau một hồi lâu, Liệp Lang ngẩng cao đầu, nhìn về phía xa.

Trên trời chỉ còn lại một vệt hoàng hôn cuối cùng!

...

Cát vàng cuồn cuộn, bụi mù mịt mờ.

Bên trong Cẩm Khu Chước Viêm, khô nóng ngột ngạt, gió cát mịt mù, khắp nơi đều là sa mạc Gobi, vô cùng hoang vu.

“Ồ, không ngờ lại thực sự có hiệu quả...”

Phương Tri Hành bất động, hai chân đứng trên cát vàng cuồn cuộn, mặc cho gió mạnh thổi vào lồng ngực trần trụi.

Cứ như vậy, thời gian một chén trà đã trôi qua.

Chỉ có một vài khối u thịt nhỏ như hạt gạo xuất hiện khắp người cậu.

Tốc độ sinh trưởng đã chậm lại!

Theo tình hình này, khi ở trong Cẩm Khu Chước Viêm, tốc độ sinh sôi của khối u thịt trên người Phương Tri Hành có thể chưa bằng 1 phần 10 so với bên ngoài.

Chương 731: Bại Lộ (2)

Điều này thực sự làm chậm đáng kể xu hướng ác hóa.

“Ừm, nếu như vậy thì chắc có thể tranh thủ được rất nhiều thời gian.”

Phương Tri Hành thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng không nhận được cong lên một nụ cười.

Mặc dù “mô huyết nhục sinh sôi vô hạn” trong cơ thể cậu rất khó giải quyết, ẩn chứa nguy hiểm chết người.

Nhưng Phương Tri Hành tin rằng, trên đời nhất định tồn tại một phương pháp nào đó có thể giải quyết những khối u thịt không kiểm soát được kia.

“Tiếp theo phải xem Tham Lang có thể giúp ta tìm ra cách giải quyết hay không.”

Phương Tri Hành nghĩ.

Tất nhiên, cậu chưa bao giờ hoàn toàn đặt hy vọng vào người khác.

Cần người không bằng cầu mình!

Phương Tri Hành bước về phía một vách đá cao lớn.

Từ xa, có thể nhìn thấy một hang động tối đen dưới vách đá.

Lần trước Phương Tri Hành đã đến hang động này rồi, cậu đã săn được hai con Sa Hạt cấp 4 trong đó.

Lúc này, Phương Tri Hành đeo ba túi lớn đi vào hang động, khoanh chân ngồi xuống.

Trong ba túi lớn này, hai túi là các loại nguyên liệu mà Phạm Chính Luân đã chuẩn bị cho cậu.

Túi lớn cuối cùng chứa đầy võ công bí tịch, toàn là những tuyệt kỹ kỳ môn được Lục Hư tông cất giữ.

Phương Tri Hành mở miệng túi rồi đổ từng cuốn công pháp ra.

Cậu nghĩ như thế này.

Từ trước đến nay, phạm phu tục tử thông qua tu luyện võ công từng bước trở nên mạnh mẽ hơn, từ Quán Lực cảnh, Đại Mãng cảnh đến Ngũ Cầm cảnh, Cửu Ngưu cảnh!

Vậy thì không khó để suy ra:

Chỉ cần một người tiếp tục đi theo con đường này, dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi!

Cường giả Bách Ngưu cảnh, chắc cũng thông qua luyện võ để cường hóa bản thân.

“Ừm, đáp án nhất định nằm trong những võ công bí tịch này...”

Phương Tri Hành tiện tay cầm một cuốn công pháp &LTC;âm Âm Chú Sát> lên rồi nhanh chóng lật xem.

Một lát sau, giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện để trở thành Cầm Âm Chú Sát tầng thứ nhất max cấp:

1, Tinh thông gảy đàn (chưa hoàn thành)

2, Dùng dây đàn giết 10 sinh mệnh cùng cấp (chưa hoàn thành)

3, Thu thập 10 bản nhạc cấp bậc đại sư (chưa hoàn thành)]

...

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, một lúc sau, cậu ném “Cầm Âm Chú Sát” sang một bên.

Cậu chưa từng học cầm kỳ thi họa.

Mặc dù đối với cậu, chỉ cần bỏ ra một chút thời gian là có thể đạt đến trình độ đại sư.

Nhưng rất tiếc...

Có lẽ cầm kỳ thi họa có thể tu dưỡng tâm hồn, nhưng lại không có tác dụng gì trong việc thay đổi tình hình hiện tại.

Sau đó Phương Tri Hành cầm cuốn công pháp thứ hai &LTC;Ưu Dương Thần Thủ > lên.

Đoạn âm dương, hóa ngũ hành, cửu dương khai thái, hợp dương quy nhất.

Nếu người tu luyện thần công này đến Hóa Yêu tầng thứ 4 viên mãn, có hy vọng thức tỉnh kỹ năng bộc phát “Thập Dương Thánh Hỏa”, uy lực khủng khiếp, vượt xa tưởng tượng.

[Điều kiện để trở thành Cầm Âm Chú Sát tầng thứ nhất max cấp:

1, Phơi nắng trên 7 ngày dưới ánh mặt trời (chưa hoàn thành)

2, Thu thập 1000 ml huyết dịch của nữ tử có âm nguyên nồng đậm (chưa hoàn thành)

3, Nuốt 1 quả Cửu Dương (chưa hoàn thành)]

...

Phương Tri Hành nhướng mày, tiếc nuối nói: “Bây giờ không phải mùa hè, nếu không có thể thử tu luyện.”

Ném &LTC;ửu Dương Thần Thủ> đi, cậu lại cầm cuốn &LTThi;ên Trúc Bí Điển> lên rồi chăm chú đọc.

Không biết từ lúc nào, đã qua nửa đêm.

Đột nhiên Phương Tri Hành ngáp một cái, cảm thấy buồn ngủ.

Cậu đặt cuốn bí kíp trong tay xuống, kiểm tra cơ thể.

Lúc này, khối u thịt trên người cậu đã to bằng nắm tay.

Tạm thời vẫn có thể chấp nhận được.

Phương Tri Hành nằm xuống, nhắm mắt ngủ.

Một đêm trôi qua nhanh chóng.

Trời tờ mờ sáng.

Phương Tri Hành ngủ một giấc đến khi tự nhiên tỉnh dậy.

Khi tỉnh dậy, cậu phát hiện mình không thể mở mí mắt.

Bên ngoài và bên trong mí mắt đều là những khối u thịt dày đặc.

Cơ thể cậu cũng sưng to, biến thành một khối thịt nhúc nhích, gần như không thể cử động được.

“Reset!”

Phương Tri Hành không chút do dự, lập tức sử dụng một phần

nguyên liệu.

Một lát sau, cậu lật người ngồi dậy, toàn thân đã khôi phục như ban đầu.

Phượng Tri Hành vận động gân cốt một chút, sau đó khoan khoái ngồi xuống.

Cậu bình tĩnh lại một lát, sau đó cầm một cuốn &LTTh;ất Tinh Chấn Sát> lên rồi đọc kỹ.

...

...

Sáng sớm, có khách quý đến Lục Hư tông.

Quý khách!

Phạm Chính Luân vội vã chạy ra đại môn để đón tiếp.

Lộc cộc cộc~

Một chiếc xe ngựa sang trọng dừng lại trước cổng Lục Hư Cung.

Trước xe có mười Lang Kỳ Binh oai phong dẫn đường.

Phía sau xe có hai mươi Cự Binh cao lớn bước từng bước chỉnh tề theo sau.

Chiếc xe ngựa này rất oai phong, đi đến đâu cũng khiến vô số người qua đường phải ngoái nhìn.

Phạm Chính Luân nhanh chóng bước đến trước xe ngựa, cúi người chào, vô cùng cung kính.

Ngay sau đó, rèm xe được vén lên, một người bước ra từ trong

xe.

Người này trông khoảng năm mươi tuổi, hai bên tóc mai điểm bạc, nhưng làn da trên mặt mịn màng, gần như không có nếp nhăn.

Chương 732: Hải Vương (1)

Ông ta mặc một bộ y phục màu đỏ tươi, đội mũ quan, tay trái cầm một cây phát trần, tay phải ẩn hoa lan chỉ.

“Tham kiến Thân công công, lão hủ đón tiếp chậm trễ, mong công công thứ tội.”

Phạm Chính Luân cúi đầu bái lạy, tỏ ra rất khiêm nhường.

“Hề hề, Phạm tông chủ khách sáo rồi, mau đứng dậy đi!”

Thái giám hồng y nhượng mí mắt, giọng nói hơi khàn, không quan tâm mà nói: “Tập gia chỉ là một nô tài, có tài đức gì mà dám nhận một lạy của người?”

Phạm Chính Luân ngẩng đầu lên, nghiêm nghị nói: “Đương nhiên Thân công công xứng đáng, ngài là tổng quản Vương phủ, tay mắt thông thiên, ai dám bất kính với ngài?”

Vừa nói, ông ta vừa đưa tay ra hiệu mời.

Một đoàn người bước vào cửa, đến đại sảnh tiếp khách ngồi xuống, thưởng trà.

Thân công công nghịch chén trà, mở miệng hỏi thẳng vào vấn đề: “Phạm tông chủ, đồ đệ của người đã suy nghĩ thế nào rồi?”

Trái tim Phạm Chính Luân đập lệch một nhịp.

Nữ đồ đệ của ông ta là một tuyệt sắc giai nhân, được Thế tử điện hạ để mắt đến.

Mặc dù sư đồ hai người rõ ràng đã từ chối ý tốt của Thế tử

điện hạ, nhưng tâm ý của Thế tử điện tử, liệu có dễ dàng thay đổi như vậy không?

Trước đó, nhiều thế lực đã tích cực “khuyên nhủ” Lục Hư tông, không ngừng gây chuyện, nhưng tất cả đều bị Phạm Chính Luân chặn lại.

Tiếp theo, Tổng binh Cự Binh Lư Huyền Tích đích thân ra tay, hấn dẫn đám người Du Bất Thọ đến cửa ép buộc.

May mà Phương Tri Hành đã ra tay mạnh mẽ, đánh chết Du Bất Thọ, buộc Lư Huyền Tích phải rút lui.

Không ngờ, chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Hôm nay, tổng quản Vương phủ Thân công công đã đích thân ra mặt.

Phạm Chính Luân có chút mệt mỏi, cười khổ nói: “Công công, đồ đệ của ta vẫn đang bế quan, tạm thời không tiếp khách, xin thứ lỗi.”

Thân công công nhướng mày: “Phạm tông chủ, người là người hiểu chuyện, tạp gia nói thẳng luôn vậy.”

Vương phi bệnh nặng, Thế tử điện hạ rất muốn tổ chức hôn sự long trọng để xưng hỉ cho sinh mẫu của mình, quyết định tổ chức vào ngày vào mừng 3 tháng sau, người thấy thế nào?”

Phạm Chính Luân căng thẳng, nghiêng răng nói: “Công công, đồ đệ của ta một lòng tu hành, không muốn gả cho người khác quá sớm, mong ngài thông cảm.”

Thân công công cười ha hả, sắc mặt lạnh lùng, lắc đầu nói: “Ôi, ta nói này Phạm tông chủ, người đang làm gì vậy? Đồ đệ của người gả cho Thế tử điện hạ, chính là cô ta trèo lên cành cao rồi đấy.”

Phạm Chính Luân thở dài: “Đồ đệ của ta phúc mỏng, có lỗi với ý tốt của Thế tử điện hạ.”

Chưa nói hết câu, vù!

Đột nhiên Thân công công vung phất phất trần, giống như đang phủi bụi trước mặt.

Cây phất trần nhỏ bé lại bộc phát ra hàn khí kinh người, quét về phía Phạm Chính Luân, khiến toàn thân ông ta cứng đờ, không thể nhúc nhích.

Sắc mặt Phạm Chính Luân lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Ánh mắt Thân công công lạnh lùng, giọng nói trở nên lạnh lẽo: “Phạm tông chủ, tạp gia đã nói đến mức này rồi, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, làm khó tạp gia.”

Phạm Chính Luân nghệt thở, toát mồ hôi lạnh, ông ta do dự một chút rồi mở miệng nói: “Công công đại nhân đại lượng, lão hủ có thể đồng ý hôn sự này, chỉ tiếc hiện tại Lục Hư tông không phải do lão hủ làm chủ.”

Thân công công nheo mắt, cười nhạt: “Sao, chẳng lẽ người còn có chỗ dựa hả? Ha hả, tạp gia cũng tò mò, rốt cuộc chỗ dựa của người là ai.”

Phạm Chính Luân nghiến răng, nói từng chữ một: “Hắn tên Phương Tri Hành.”

Thân công công sững sờ, kinh ngạc nói: “Hả, hắn còn chưa chết à?”

Chết?

Đây là lời gì vậy?

Phạm Chính Luân chớp mắt, không hiểu ý nghĩa của câu nói

này.

Đúng lúc này, có người đến báo: “Tông chủ, Đại trưởng lão La Hưng Hổ của La gia đến bái phỏng.”

Phạm Chính Luân nghe vậy, lập tức giống như bị sét đánh, lòng lạnh hơn phân nữa, cảm giác như nhà đã đột lại gặp đúng lúc trời mưa suốt đêm

Không lâu sau, ba bóng người bước vào đại sảnh.

Người dẫn đầu là một lão giả mặc tử bào, râu tóc bạc phơ, ánh mắt sáng quắc, vô cùng uy nghiêm, khiến người ta vừa nhìn đã thấy sợ.

Thế mà lại là Đại trưởng lão của gia tộc La thị!

La Hưng Hổ thần thái ung dung, không có nhiều tùy tùng đi theo bên cạnh, ông chỉ dẫn theo hai cao thủ bí ẩn mặc áo choàng đen.

“La Đại trưởng lão đại giá quang lâm, trên dưới Lục Hư Cung đều được vinh hạnh.”

Trong lòng Phạm Chính Luân lo lắng, cố gắng cười nói rồi đứng dậy nghênh đón.

Ông ta có dự cảm rằng La Hưng Hổ đến vì Phương Tri Hành, người đến không có ý tốt.

La Hưng Hổ liếc mắt một cái, ánh mắt đột nhiên rơi vào Thân công công, có chút bất ngờ, ông chấp tay nói: “Thân công công, sao ngài cũng ở đây?”

Thân công công nâng chén trà lên, cười nói: “Ta có một việc nhỏ cần làm, sẽ xong ngay thôi, còn người?”

La Hưng Hổ quay sang Phạm Chính Luân, không cho ông ta sắc

mặt tốt mà lạnh lùng hỏi: “Phạm Chính Luân, có phải Phương Tri Hành kia đã trở về Lục Hư tông rồi không?”

Chương 733: Hải Vương (2)

Phạm Chính Luân hít ngược một hơi, ông ta không hề giấu giếm mà gật đầu nói: “Đúng vậy, tối qua hắn trở về.”

La Hưng Hồ cười lạnh nói: “Người có biết chuyện hôm qua Phương Tri Hành đã giết ba tộc nhân nhà ta không?”

Vừa dứt lời!

“Cái gì?!”

Toàn thân Phạm Chính Luân cứng đờ, cực kỳ kinh ngạc, sự khó tin ngập tràn trên khuôn mặt.

La Hưng Hồ hỏi thẳng: “Phương Tri Hành ở đâu, đã chết hay chưa?”

Phạm Chính Luân sửng sốt, do dự nói: “Hắn, hắn đã đi đến Cẩm Khu Chúc Viêm rồi, chắc... chưa chết đâu.”

“Ồ, hắn đã vào Cẩm Khu rồi hả?”

La Hưng Hồ cau mày, kinh ngạc nói: “Phương Tri Hành này thực sự không đơn giản, hình như hắn biết ở trong Cẩm Khu có thể giúp hắn sống thêm vài ngày.”

Thân công công nghe vậy, cười nhạt: “Thế nào, người lo hắn không chết được à?”

La Hưng Hồ liên tục nói: “Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Có một Thiên Nhân đứng sau Phương Tri Hành này, nếu để hắn tìm được cách sống sót, thì hắn sẽ trở thành cơn ác mộng của tất cả mọi người.”

Thân công công trầm ngâm một lúc, gật đầu đáp: “Cũng đúng.”

Ông ta đứng dậy, nói: “Trùng hợp thật, ta cũng muốn tìm Phương Tri Hành này, chi bằng chúng ta cùng đi.”

La Hừng Hồ vừa định mở miệng, đột nhiên một tiếng gầm rú vang lên bên ngoài, rung trời động đất, chấn động màng nhĩ.

“À ừ~”

Hình như là một tiếng sói tru, khí thế bàng bạc, chấn động khắp nơi, không ai sánh bằng.

Mọi người đều kinh ngạc.

La Hừng Hồ nhìn Phạm Chính Luân, kinh ngạc hỏi: “Lục Hư tông các người nuôi dưỡng dị thú gì vậy?”

Phạm Chính Luân ngơ ngác, lắc đầu nói: “Không phải...”

Chưa dứt lời, Thân công công kêu lên một tiếng, kinh ngạc thốt lên: “Tiếng tru này nghe rất quen tai, hình như là con Liệp Lang mà Quận chúa nuôi.”

La Hừng Hồ sững sờ, đương nhiên ông ta cũng biết Quận chúa nuôi hai con dị thú cấp 4 làm sủng vật.

Một là bạch hồ bốn đuôi, một là Liệp Lang Hồng Nha.

Đặc biệt là con Liệp Lang Hồng Nha kia, nghe nói nó cực kỳ thông minh, Quận chúa vô cùng yêu thích.

Nghe nói, có vài lần Quận chúa lén ra ngoài chơi, không ai tìm thấy tung tích của cô, chính là nhờ con Liệp Lang Hồng Nha này.

“Kỳ lạ, sao sủng vật của Quận chúa lại đến Lục Hư tông?”

Thân công công và La Hừng Hồ nhìn nhau, cả hai đều vô cùng

khó hiểu.

Phạm Chính Luân đang ngơ ngác đường nhiên càng thêm ngơ ngác, không thể nào hiểu nổi.

Nói thật, Liệp Lang Hồng Nha chưa từng đến hẻm núi Chước Viêm dạo chơi, một lần cũng không có.

Hôm nay thế nào vậy?

Thực ra cũng không thể trách Phạm Chính Luân, bởi vì Lục Hư tông luôn ẩn cư tránh đời, chưa từng quan tâm sát sao thế giới bên ngoài.

Do đó, bất cứ tin tức nào mà Lục Hư tông nhận được, lúc nào cũng bị chậm trễ.

“Ây da, chẳng lẽ Quận chúa đã đến?!”

Thân công công giọng the thé như vẹt đực, đột nhiên co giò chạy ra ngoài.

La Hừng Hồ cũng vội vàng bước theo.

Đám người Phạm Chính Luân cũng vội vàng đi theo.

Vừa ra khỏi cửa, bọn họ đã thấy một con Liệp Lang to lớn đang lao đến, xông thẳng vào, nhanh như chớp.

Môn nhân Lục Hư tông hoảng sợ, không thể ngăn cản nó.

Bất ngờ, ánh mắt Liệp Lang Hồng Nha lóe lên, nó chạy thẳng về phía Phạm Chính Luân.

Nó đột ngột dừng lại rồi nhìn chăm chăm Phạm Chính Luân, đưa mũi về phía trước, ngửi đi ngửi lại.

Phạm Chính Luân tỏ vẻ khó hiểu, giơ tay ra với mọi người, ra

hiệu rằng ông ta cũng không rõ tình hình.

Giây tiếp theo, Liệp Lang Hồng Nha quay người chạy về phía một ngọn núi giả.

Nó ngửi vài cái ở lối vào núi giả, rồi lao vào trong.

“Nó đã vào Cấm Khu Chước Viêm rồi!”

Phạm Chính Luân nhắc nhở một tiếng.

Thấy vậy, Thân công công và La Hường Hồ nhìn nhau, đồng thời ra lệnh: “Mau dẫn đường!”

“Vâng!”

Phạm Chính Luân đành phải đi vào ngọn núi giả, tiến vào thế giới dưới lòng đất.

Còn Liệp Lang Hồng Nha đã xông vào Cấm Khu Chước Viêm trước, nhanh chóng lao vào sa mạc.

“Thiên Địa Vô Cực - Bách Lý Truy Tung!”

Liệp Lang Hồng Nha đón gió nóng khô, mũi nhanh chóng khóa chặt một mùi hương thoang thoảng trong không khí.

Đó là mùi hương quen thuộc...

Trong hang động, Phương Tri Hành đang cầm bản võ công bí tịch &LTThiên Sát Liệt Không> đọc say sưa ngon lành.

Bên ngoài cát bụi ngập trời, tiếng gió gào rít giận dữ.

“À hú~”

Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng tru.

Phương Tri Hành sửng sốt một chút, ngẩng phắt đầu, lắng tai

nghe.

Ngay giây tiếp theo, trong đầu cậu truyền đến 1 bài hát.

Đúng vậy!

Có người đang hát trong đầu cậu.

“Tin tức bất ngờ, người kia là mày, nhiều năm như vậy mày bật vô âm tín...”

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, truyền âm: “Tế Cửu, cuối cùng mày đến rồi.”

“Haha!”

Theo tiếng cười đê tiện, những làn sóng bụi cuồn cuộn tràn vào trong hang động.

Những trang sách lật qua lật lại thật nhanh phát ra âm thanh lạch tạch.

Phương Tri Hành nhìn ra cửa hang, cát bụi chậm rãi tản đi, 1 con quái vật khổng lồ đập vào mắt cậu.

Bảy năm không gặp...

Tế Cửu đã sớm không còn là con cún con yếu đuối ngày xưa nữa.

Chương 734: Kinh hải (1)

Nó đã phát triển thành 1 dị thú cấp 4 chân chính, xảo quyệt và uy phong lẫm liệt.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú: Cầu Cơ Bán (chó ràng buộc)]

[Huyết mạch: Liệp Lang (cấp 4)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Lạc Độc Bạo Lang (Căn cứ vào tuổi thọ cần phải tiêu hao, tiêu hao tuổi thọ càng nhiều thì thực lực càng mạnh)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Tinh Phong Huyết Vũ Trảo (Lv4)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Lưu Phong Hồi Tuyết (Lv4)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Hư Không Tác Địch (Lv4)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Quần Lang Cộng Vũ (Lv4)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Tông Mao Cổ Giáp (Lv4)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Thiên Địa Vô Cực, Bách Lý Truy Tung (Lv4)]

[Số mạng còn lại: 18]

Giao diện hệ thống của Tế Cầu hiện ra trước mắt Phương Tri Hành.

“Hửm...”

Phương Tri Hành khẽ nheo mắt, trong lòng chấn động, vô thức hít thật sâu.

Chẳng những Tế Cầu phát triển to lớn và mạnh mẽ mà nó còn thu hoạch được mấy kỹ năng huyết mạch bộc phát mới.

Hơn nữa, những kỹ năng huyết mạch bộc phát mà Tế Cầu có trước đây, ví dụ như “Súc Địa” và “Lang Ảnh Tật Phong Trảo” lại không thấy đâu.

Át chủ bài mạnh nhất của Tế Cầu là “Nanh Sói Kịch Độc” có thể thấy rõ là đã thăng cấp thành “Lạc Độc Bạo Lang”.

Nhiều biến hóa và thăng cấp như vậy, thành thật mà nói, khó có khả năng chúng được phát triển theo quá trình trưởng thành tự nhiên.

Vậy thì ý nghĩa của sự biến hóa và thăng cấp này là điều hiển nhiên.

Ngay cả khi không có Phương Tri Hành thì Tế Cầu vẫn có thể tiếp tục cường hóa chính mình!

Thiên phú [Cầu Cơ Bán (chó ràng buộc)] của nó cũng không hoàn toàn thuộc về 1 mình Phương Tri Hành.

Trên thực tế, Tế Cầu có thể thành lập ràng buộc với bất cứ kẻ nào thậm chí là cả dị thú, từ đó thu hoạch được sự đồng bộ nâng cao.

Bảy năm qua, Tế Cầu gặp đồng bạn khác và sinh hoạt cùng với bọn họ, dần dần thành lập nên sự ràng buộc mới.

Khi tu vi của 1 đồng bạn tăng lên, Tế Cầu cũng sẽ tăng lên theo.

Nếu 2 người đồng bạn mạnh lên thì Tế Cầu sẽ được nhân đôi

niềm vui.

“Tế Cửu, mày đúng là rất lạ tình...”

Phương Tri Hành hơi nhếch khóe miệng, cậu từng suy đoán rằng hack ràng buộc của Tế Cửu có thể cũng tồn tại loại cách thức sử dụng này.

Suy cho cùng, đâu ai quy định con chó chỉ có 1 chủ nhân.

Cái đồ gian xảo như Tế Cửu lòng trung thành tràn lan, chủ nhân càng nhiều càng tốt.

Mỗi chủ nhân đều có thể cho nó ăn và mang lại lợi ích không tưởng.

Kể từ đó, ràng buộc càng nhiều và càng sâu thì Tế Cửu sẽ càng mạnh.

Thậm chí, nếu cả đám người cùng đổ thêm dầu vào lửa thì Tế Cửu hoàn toàn có khả năng phát triển thành sự tồn tại cường đại nhất!

Nhìn từ góc độ này, mẹ nó, [Hack ràng buộc] đúng là nghịch thiên!

Những suy nghĩ này chỉ tồn tại trong 1 ý niệm.

Phương Tri hành lập tức ý thức được rằng, mối quan hệ giữa cậu và Tế Cửu đã có sự thay đổi về chất.

Cậu ngồi lù lù bất động trên mặt đất.

Tế Cửu từ tốn đi vào hang động, đôi mắt màu đỏ sậm lóe lên 1 tia sáng cầu vồng quý dị.

Không bao lâu, Tế Cửu thấy rõ bộ dạng của Phương Tri Hành, vừa thấy nó giật nẩy mình.

“Đệt!”

Tế Cửu bỗng nhiên chùn bước, rụt cổ, hoảng hốt nói: “Mày bị gì vậy, mắc bệnh lây qua đường tình dục hay là bị ung thư vậy?”

Lúc này, toàn thân Phương Tri Hành đầy những bướu thít lít nha lít nhít, bộ dạng cực đáng sợ.

Phương Tri Hành đáp lại: “Thân thể tao xảy ra chút vấn đề, không có gì đáng ngại.”

“Con khỉ, mẹ nó, này mà gọi là không có gì đáng ngại à?”

Tế Cửu lùi về sau mấy bước, dùng chân trước bịt mũi miệng lại, trên mặt chó lộ vẻ ghét bỏ.

“Rốt cuộc là bệnh gì, có lây cho tao không vậy?”

Tế Cửu gào to, trong giọng nói không hề che giấu cảm xúc cười trên nỗi đau của người khác.

Nó kêu to: “Đúng rồi, chẳng phải mày có thể thiết lập lại thân thể à? Mau thiết lập lại đi!”

Phương Tri Hành im lặng.

Thấy vậy, Tế Cửu trừng lớn mắt chó, tặc lưỡi nói: “Không phải chứ, chẳng lẽ thiết lập lại cũng vô dụng rồi ư?”

Nó nhin không được tặc lưỡi lắc đầu, lạnh lùng chế giễu: “Ừm ừm, mày nói đúng, hệ thống không phải vạn năng, chúng ta không thể quá y lại vào hệ thống!”

Phương Tri Hành ngắt lời: “Nhìn đáng vẻ mày hình như sống rất tốt.”

“Thường thôi, thường thôi.”

Tế Cửu ngồi xõm nhìn Phương Tri Hành, trên mặt chó đều là vẻ đắc ý, nhớ lại và bắt đầu kể:

“Nhớ lúc sau khi tao rời khỏi huyện thành Ngọc Lan thì bị nhiều người vây bắt sẵn giết, thân thể chịu trọng thương, nhiều lần trở về từ cõi chết, chỉ còn lại 1 cái mạng.

Cũng may trời không tuyệt đường người, tao đã gặp được 1 người tốt bụng đã cứu tao và cho tao 1 cuộc sống mới.”

Nó lắc lắc cái đầu ra hiệu cho Phương Tri Hành nhìn giao diện hệ thống của nó như muốn khoe khoang.

Không có Phương Tri Hành mà y thì Tế Cửu tao vẫn đi được!

Thế nhưng Phương Tri Hành không tiếp lời, ngọt ngào hỏi: “Trong khoảng thời gian qua, mà y có quay trở lại huyện thành Ngọc Lan không?”

Chương 735: Kinh hãi (2)

Tế Cửu lắc đầu nói: “Tao muốn trở lại đấy nhưng tao bị người ta đưa tới 1 nơi xa lạ, chưa quen với cuộc sống nơi đây, căn bản không biết làm sao trở về.”

Nó nhin không được hỏi: “Còn mày thì sao, làm thế nào thoát ra khỏi huyện thành Ngọc Lan quý kia vậy?”

Phượng Tri Hành trầm mặc, trả lời đơn giản: “Đối với mày 7 năm đã trôi qua nhưng đối với tao thì chỉ như vừa ngủ 1 giấc, mọi thứ đều giống như mới hôm qua.”

Tế Cửu nghe cái hiểu cái không, không đợi nó truy hỏi đến cùng.

Phượng Tri Hành đột nhiên hỏi: “Sao mày biết tao ở đây?”

Tế Cửu vội nói: “Bây giờ mày là nhân vật nổi tiếng rồi, tất cả mọi người đều đang bàn tán và tìm kiếm mày, với khẩu giác của tao, chỉ cần mày xuất hiện ở gần đấy là tao tìm được ngay.”

Phượng Tri Hành mỉm cười, gật đầu nói: “Sở dĩ tao gây ra động tĩnh lớn như vậy, lại còn kiên trì dùng tên thật, có 1 phần lớn nguyên nhân là vì tìm kiếm mày.”

Tế Cửu hiểu ra.

Thực ra, việc để Phượng Tri Hành tìm kiếm nó có độ khó cực lớn.

Nhưng nếu ngược lại...

Ý niệm tới đây, Tế Cửu cảm giác hình như mình lại bị Phượng

Tri Hành tính kể rồi.

Trong lòng nó lập tức trở nên cảnh giác, thận trọng hỏi: “Rốt cuộc mày đang làm cái trò gì vậy? Tại sao lại giết người của La gia?”

Phương Tri Hành thần nhiên đáp lại: “Người chọc tao, muốn giết thì cứ giết thôi, không có gì to tát cả.”

Tế Cửu bật cười, miệt thị: “Ngay cả tao cũng không dám giết người của tứ đại môn phiệt.”

Phương Tri Hành nhếch miệng, mỉm cười nói: “Chuyện mày không dám làm không đại biểu rằng tao cũng không dám làm. Hay là mày cho rằng mày mạnh hơn tao?”

Toàn thân Tế Cửu căng cứng, chậm rãi đứng lên, lông lá khắp người dựng ngược.

Trong lúc nhất thời!

Tế Cửu giống như 1 con sư tử nổi giận, lộ ra vẻ dữ tợn, oai hùng.

“Nhìn kỹ đi, Phương Tri Hành!”

Tế Cửu góc đầu lên: “Kể từ 3 ngày không gặp rửa mắt mà nhìn, tao của hiện tại không còn là tao của trước kia nữa rồi.”

“Xì!”

Phương Tri Hành nhón mồm xì 1 tiếng, khinh thường nói: “Mày vẫn chỉ là huyết mạch cấp 4, tao không nhìn ra mày thay đổi gì về chất cả.”

Tế Cửu nổi giận, tru lên 2 tiếng, quát ầm lên: “Xem thường ai đấy, muốn so tài thử không?”

Phương Tri Hành thả cuốn bí tịch xuống, đứng lên: “Hổ không gầm mày lại tưởng hello kitty à, đây là mày tự chuốc lấy nghe chưa, lát nữa đừng khóc lóc cầu xin tha thứ đấy.”

“Con mẹ mày!”

Đôi mắt Tế Cầu đỏ như máu, đằng đằng sát khí, móng vuốt cắm sâu vào trong nham thạch, giận không kiềm được, nói: “Cho mày mặt mũi mà không thềm à?”

Phương Tri Hành cười khẩy, thân hình chớp nhoáng.

Vụt~

Tế Cầu hoa mắt, vô thức nhảy ra, khóe mắt thoáng thấy Phương Tri Hành lướt qua bên cạnh nó, lại còn tiện tay sờ đuôi nó.

Tế Cầu máu nóng bốc lên não, nghe răng trợn mắt, quay đầu vọt ra ngoài.

Một người 1 chó xông ra khỏi hang động, đến sa mạc hoang vắng ở bên ngoài.

Cùng lúc đó!

Phạm Chính Luân dẫn 1 nhóm người gồm Thân công công, La Hừng Hổ đứng lúc cũng đến gần nơi đó.

“Mau nhìn chỗ kia!”

Khoảng hơn trăm mét, bão cát bốc lên cuồn cuộn.

Phương Tri Hành và Tế Cầu đang rượt đuổi nhau.

“Người kia là Phương Tri Hành, Liệp Lang Hồng Nha đang đuổi giết hắn!”

Người mặc áo choàng đen bên cạnh La Hừng Hổ nói nhỏ với

giọng điệu ác độc.

Thân công công kinh ngạc nói: “Phường Tri Hành trêu chọc Liệp Lang Hồng Nha à?”

Phạm Chính Luận vẫn còn đang ngơ ngác, dang tay cười khổ, nói: “Chuyện này lão hủ cũng không rõ lắm.”

La Hừng Hồ vội nói: “Phường Tri Hành phải chết, giao cho các người đây.”

Hai người áo choàng đen ông ta dẫn theo gật đầu, đồng thời vọt tới.

Thấy thế, Thân công công phất tay phân phó: “Các người cũng đi bao vây Phường Tri Hành, đừng để hấn trốn.”

Nhận được mệnh lệnh, 10 tên Lang Kỳ Binh và 20 tên cự binh đồng loạt xông lên.

Bọn họ đều là tinh nhuệ của vương phủ, là những cường giả được tuyển chọn cẩn thận từ trong quân đội chứ không phải hạng tầm thường.

Tình cảnh này...

Phạm Chính Luận không khỏi lau mồ hôi hột trên trán, trong lòng cảm thấy ớn lạnh.

Trong tình hình hiện tại, Phường Tri Hành khó thoát tai kiếp rồi.

Một khi hấn chết thì Lục Hư tông coi như xong đời theo.

Bỗng nhiên!

Phường Tri Hành thẳng gấp lại, cuốn theo bụi mịt mù.

Chỉ thấy cậu ưỡn ngực, dáng người đột ngột tăng vọt, một phát cao hơn 11 mét, đội trời đạp đất.

Mười xúc tu máu lần lượt bay lên, điên cuồng múa may, quét ngang đất trời.

Thấy vậy, Tế Cửu hừ lạnh lùng, nhếch miệng nhe răng cười.

“Lạc Độc Bạo Lang!”

Trong nháy mắt, thân thể nó run lên, hình thể khôi ngô liên tục bành trướng, bắp vai không ngừng vươn cao đạt đến 15 mét!

[Số mạng còn lại: 13]

Khá lắm!

Một lần dùng hết 5 mạng!

Lúc này, Tế Cửu như 1 hùng thần ác sát, không ai bì nổi.

“Tới đi Phương Tri Hành, để mày biết được sự lợi hại của tao!”

Tế Cửu rục rịch, chiến ý dâng trào.

Phương Tri Hành chẳng thềm ngó tới, 10 xúc tu máu cùng nhau chấn động, tiên hạ thủ vi cường!

Bùm!

Thập Phương Bạo Sát!

Chương 736: Cộng Sinh (1)

Làn sóng kinh lực kinh khủng xung kích bốn phương tám hướng!

Tế Cửu đứng mũi chịu sào, nó giật mình, như thể gió và tuyết cuốn lấy nó rồi biến mất khỏi nơi đó trong chớp nhoáng.

“Lưu Phong Hồi Tuyết, Khinh Dật Phiêu Dao!”

Thân pháp của Tế Cửu cực kỳ đẹp mắt, tựa như Càn Khôn Đại Na Di, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Cũng đúng thôi, thật ra [Lưu Phong Hồi Tuyết] là phiên bản thăng cấp của [Súc Địa].

Trong nháy mắt, Tế Cửu cấp tốc lùi lại hơn 100 mét.

Có điều, kinh lực bùng nổ là 1 đòn công kích tầm xa. Cho dù vừa rồi Tế Cửu có chạy nhanh đến đâu thì nó vẫn bị trầy da tróc vảy.

Tế Cửu liếc nhìn trên lưng, ở đó có 1 vùng lông bờm dựng thẳng bị kinh lực liếm đẹp.

Một cơn đau xé rách tiếp tục xuyên qua dưới da.

“Vãi!”

Tế Cửu cắn răng, cái tên vô công rồi nghề Phương Tri Hành này đúng là đã mạnh lên rất nhiều!

“Không thể khinh suất!”

Tế Cầu lắc lư bộ lông chó, bồm trên người nó lập tức cuộn tròn, giao thoa và bện vào nhau, ngừng tụ thành hình thái 1 bộ xương ngoài.

“Tông Mao Cổ Giáp, Kiên Bất Khả Tồi!”

Tế Cầu tự tin hơn, nó nhảy vọt lên, giơ 2 chân trước và vung vẩy trong không trung, tạo ra 1 ảo ảnh.

“Tinh Phong Huyết Vũ Trảo!”

Bỗng nhiên, trên bầu trời hiển hiện vô số ảo ảnh, tựa như trận gió táp mưa rào cuốn lấy sức mạnh làm tê liệt đất trời, bao trùm đổ ập xuống.

Thấy cảnh này, Phương Tri Hành lấy bất biến ứng vạn biến, múa 10 xúc tu máu cùng nhau chấn động.

Ầm ầm!

Kinh lực Thập Phương Bạo Sát bay vọt lên đón nhận Tinh Phong Huyết Vũ Trảo.

Hai cự lực kinh khủng va chạm vào nhau làm rung chuyển mặt đất và gây nên làn sóng hỗn loạn.

Trong phút chốc, vô số gió lốc càn quét cát bụi, hóa thành cơn bão cát đáng sợ cuốn tới mọi nơi, che khuất bầu trời.

Sa mạc mệnh mông giống như đang trải qua ngày tận thế!

Hai người áo choàng đen đang vội chạy đến không thể không dừng bước.

Những Lang Ky Binh và cự binh cách xa hơn 1 chút nhưng cũng bị giật nảy mình.

Bọn họ đã sớm nghe nói Liệt Lang Hồng Nha mà quận chúa

nuôi dưỡng kia vô cùng hùng tàn, thực lực kinh khủng, ngay cả nhân tộc Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong cũng khó mà cản được hung uy của nó.

Giờ khắc này, đám người đã tận mắt nhìn thấy Liệp Lang Hồng Nha đại phát thần uy, trong lòng rung động tột đỉnh.

Ở phía xa hơn, 3 người Phạm Chính Luân, Thân công công và La Hưng Hổ cũng đang thông thả tiến gần chiến trường.

Thân công công vô cùng khó hiểu, tặc lưỡi nói: “Liệp Lang Hồng Nha này sao vậy, sát ý sôi trào dường như rất hận cái tên Phương Tri Hành kia.”

La Hưng Hổ cũng rất bất ngờ, gật đầu đáp: “Phương Tri Hành này không biết từ đâu xuất hiện, hình như trước giờ chưa từng tiếp xúc với vương phủ, hẳn đắc tội với Liệp Lang Hồng Nha khi nào vậy ta?”

“...”

Phạm Chính Luân lặng yên, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Sau 1 khắc!

Một người 1 chó gây nên 1 trận cát bụi ngập trời.

Tế Cầu lộn nhào trên không rồi đáp xuống bãi cát vàng, 4 chân chạm mặt đất và trượt đi thật xa rồi mới dừng lại.

“Mạnh như vậy à?”

Tế Cầu kinh ngạc, nó dốc toàn lực tấn công nhưng lại không thể xé rách được bất kỳ 1 xúc tu máu nào.

Đây chính là sát chiêu khiến rất nhiều nhân tộc Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong ném mùi đau khổ.

“Có vậy thôi à?”

Phượng Tri Hành lộ ra ánh mắt giễu cợt: “Tao còn tưởng rằng mày có nhiều bản lĩnh lắm chứ, ai dè chỉ có vậy thôi à.”

“Đánh rắm!”

Thân thể Tế Cửu run run, nhe răng nói: “Ai nói với mày đây là bản lĩnh thật sự của tao hả? Vừa rồi chỉ là khởi động làm nóng người thôi.”

Phượng Tri Hành ngoắc ngón tay, cười nói: “Tối đi, mày còn 13 mạng kia, giữ lại làm gì, dùng hết luôn cho rồi để tao xem thử rốt cuộc mày mạnh đến mức nào rồi.”

Vừa dứt lời, Phượng Tri Hành bỗng nghiêng đầu liếc nhìn 2 tên áo choàng đen cùng 1 đám Lang Kỳ Bình và cự binh đang nhanh chóng chạy tới.

Tế Cửu quay đầu nhìn theo và cũng thấy những người kia.

Phượng Tri Hành hỏi: “Mày dẫn bọn họ đến giúp đỡ à?”

Tế Cửu cười nhạt, nói: “Đối phó với mày còn cần người khác giúp đỡ ư? Cái đám này là do mày tự chuốc lấy, đừng có mà hắt nước bẩn lên người tao.”

Phượng Tri Hành bật cười: “Vậy thì đợi bọn chúng và mày cùng xông lên luôn thể, tao thì sao cũng được.”

“Phi!”

Tế Cửu cả giận nói: “Một đám phế vật mà thôi, tao chướng mắt!”

Trong lúc đôi bên giao lưu tinh thần!

Hai tên áo choàng đen chạy vượt lên trước, bọn họ ngẩng đầu,

ánh mắt đồng loạt rơi vào Phương Tri Hành.

Một người trong đó cầm trường thương bạc, trầm giọng nói: “Phương Tri Hành, chúng ta lại gặp mặt.”

“À...”

Phương Tri Hành sáng mắt lên, kinh ngạc nói: “Hóa ra là người, vậy ra hôm đó người không gạt ta, người bị ta giết hôm đấy không phải là bản thể của người.”

Tên áo choàng đen cười lạnh lùng: “Ngày đấy chỉ là ngoài ý muốn, ta không ngờ thực lực của người đã bước vào Cửu Ngưu cảnh nên chuẩn bị chưa đủ, mới cho người cơ hội thôi.”

Chương 737: Cộng Sinh (2)

Phượng Tri Hành hiểu kỳ nói: “Nói vậy là hôm nay người đã chuẩn bị đầy đủ rồi à? Nếu ta đoán không lầm thì thân thể máy móc của người rất bất lợi trong Cẩm Khu.”

Lời này vừa nói ra!

“Nói cái quần què gì vậy?”

Tế Cửu chớp mắt, cho rằng mình đã nghe lầm, thốt lên: “Mày nói là thân thể máy móc à?!”

Phượng Tri Hành truyền âm đến: “Mày nhìn cho kỹ, thế giới này căn bản không phải là thế giới cổ vũ như tưởng tượng của chúng ta.”

Tế Cửu không khỏi hết sức tò mò!

Đúng lúc nhìn thấy tên áo choàng đen giơ tay lên cởi bỏ quần áo trên người để lộ ra thân thể kim loại bạc sáng lóng lánh.

Hơn nữa, bên ngoài thân thể kim loại còn phát ra ánh sáng trắng xóa, ngưng tụ thành 1 vòng phòng hộ bao trùm bên ngoài thân.

“Vãi!”

Tế Cửu không khỏi trợn mắt há mồm, hoảng hốt nói: “Con mẹ nó, này là Transformers à?”

Phượng Tri Hành đáp: “Chỉ nhìn bề ngoài thì giống như 1 người máy sinh học nhưng bên trong toàn cấu tạo kim loại.”

“Đệt!”

Tế Cầu tấm tắc lấy làm lạ: “Hóa ra thế giới này còn có công nghệ đen, trình độ phát triển công nghệ vượt xa nền văn minh trái đất luôn rồi.”

Nó triệt để chấn kinh, sợ hãi thán phục liên tục: “Náo loạn hết hơi, hóa ra 2 chúng ta xuyên đến 1 thế giới có nền văn minh cao cấp à.”

Lúc này, cơ giáp màu bạc kia rục rịch, ánh sáng của lồng phòng hộ bên ngoài bắn ra, biến ảo không chừng.

“Lần trước hẳn không có lồng phòng hộ...”

Phượng Tri Hành liếc mắt đã nhìn ra, cơ giáp màu bạc có thêm một tầng lồng phòng hộ, dường như có thể ngăn cách không khí.

Có lẽ, đây là phương pháp cơ giáp màu bạc chống lại “ăn mòn”.

Dù sao thứ này chỉ cần bại lộ trong không khí sẽ liên tục rỉ sét.

Ngay sau đó, cơ giáp màu bạc nâng tay phải lên.

Két két~

Tay phải đột nhiên phát ra tiếng vang kỳ dị của máy móc ma sát, hình thái đã xảy ra biến hóa, cả cánh tay bành trướng dữ dội.

Bàn tay màu bạc giơ lên, thông thả bày ra.

Chỗ lòng bàn tay lộ ra một cửa hang đen nhánh, không ngừng mở rộng.

Ngay sau đó, ở sâu trong cửa hang có ánh sáng màu trắng rục rĩ ngừng tụ.

Tình cảnh này!

“Đậu má, chẳng lẽ đây là đại pháo...”

Tế Cửu theo bản năng trừng to mắt chó, bồm đứng thẳng.

Sau nháy mắt, âm âm!

Chỉ nhìn thấy, một chùm ánh sáng màu trắng rực rỡ bắn ra từ lòng bàn tay phải của cơ giáp màu bạc, mang theo thế lôi đình vạn quân.

Giống như sấm rền nổ vang, rung trời chuyển đất!

Sức giật lớn mạnh khiến thân hình cơ giáp màu bạc chấn động dữ dội.

Chùm tia sáng màu trắng xuyên qua không khí, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng tăng vọt.

Phương Tri Hành không khỏi giật mình, không chút nghĩ ngợi, 10 xúc tu huyết sắc điên cuồng chấn động, đồng thời mặt ngoài mọc ra một tầng ngọc lân dày.

Chùm tia sáng màu trắng nhắm ngay Phương Tri Hành lao tới, cuốn theo lực xung kích khủng bố giống như một ngôi sao băng rơi xuống đất, thế không thể đỡ nghênh đón bắn tới!

Đùng~

Một xúc tu huyết sắc bắn lên cao, mặt trước một mảnh cháy đen, bốc ra ngọn lửa màu đỏ và khói đặc.

Cảm giác bỏng sắc bén đánh úp lại!

“Năng lượng pháo!”

Đáy mắt Phương Tri Hành bắn ra một tia sáng kỳ dị, mặc dù

hơi kinh ngạc nhưng không chút bối rối.

Năng lực sinh sôi tái sinh khủng bố ngay trong nháy mắt bùng nổ, máu thịt bị hủy gần như trong chớp mắt đã khôi phục lại.

Bướu thịt trên người Phương Tri Hành theo đó nhanh chóng lớn lên, hình thái theo hướng dữ tợn xấu xí.

Sau khi cơ giáp màu bạc bắn ra một pháo, dường như đoán trước được sẽ là kết quả này.

Hắn lập tức nâng một cánh tay khác lên, sau đó cánh tay trái kia cũng biến thành nòng pháo lớn.

Ánh sáng màu trắng ngưng tụ.

Phát năng lượng pháo thứ hai tới sát sau đó.

Phương Tri Hành nhếch miệng nhe răng cười, cậu không nhìn bướu thịt trên người, không có bất kỳ chần chờ nhanh chóng lao về phía trước.

Phần phật, 10 xúc tu huyết sắc không ngừng lớn hơn dài ra, thân hình cũng nhanh chóng cao lên 12m.

Đồng loạt chấn động!

Kinh lực bạo sát to lớn lập tức phát ra ngoài, tất cả nhắm về phía trước thổi quét trời đất.

Chùm tia sáng màu trắng lại một lần vọt tới trước mắt, đánh lên kinh lực bạo sát.

Đùng ~

Phía trước của chùm tia sáng vặn vẹo, tán loạn, đứt thành từng khúc giống như cây mía bị tước vụn.

Trong lúc nhất thời, ánh sáng chói mắt vô cùng rực rỡ đâm xuyên qua cát bụi cuồn cuộn chiếu đến Tế Cầu không mở nổi mắt.

Không bao lâu, chùm tia sáng màu trắng tiêu tán không còn.

Tế Cầu ngẩng đầu nhìn lại, Phương Tri Hành vẫn sừng sững không ngã, trên người không xuất hiện thêm bất kỳ vết thương nào.

Một pháo này đã bị chặn lại.

“Thằng nhóc này kháng đòn được quá chứ!” Cơ giáp màu bạc lạnh giọng nói.

Hai tay khẩu pháo bốc ra khói trắng nhiều lần, tiếp tục nhắm vào Phương Tri Hành, ngưng tụ năng lượng khiến người ta sợ hãi.

“Một hơi giải quyết hẳn đi.”

Lúc này, người áo choàng đen khác cũng tháo quần áo, lộ ra một thân hình kim loại màu bạc.

Chương Trường 377: Hải Thần (1)

Cơ giáp này cũng nâng hai cánh tay lên, biến ra hai nòng pháo lớn bắt đầu bắn.

Chỉ một thoáng, bốn chùm năng lượng pháo đồng loạt bắn về phía Phương Tri Hành, tùy ý tấn công!

Phương Tri Hành dừng bước, nhanh chóng thu lại 10 xúc tu huyết sắc, quấn quanh thân.

Vô số pháo kích liên tiếp không ngừng, không có ngoại lệ tấn công lên trên người Phương Tri Hành.

Một lát sau, pháo kích kết thúc.

Cùng với bụi mù cuồn cuộn tán đi, đáng vẻ thê thảm của Phương Tri Hành chợt ánh vào đáy mắt.

10 xúc tu huyết sắc bị tấn công trải rộng lỗ thủng, trong đó hai cái đã nát nát cực kỳ giống như râu mực nướng.

“Còn chưa chết à?” Cơ giáp màu bạc xem xét, hơi bất ngờ.

Người còn lại ha hả cười nói: “Hừ, thể truyền nhiễm này gần với bất tử, nào có dễ dàng bị giết chết như vậy, nhưng mà hẳn cũng dừng ở đây thôi, hiện tại chắc không động đậy được nữa.”

Tế Cầu nghe vậy, sâu sắc nhìn Phương Tri Hành, nhất thời phát hiện chuyện lớn không ổn.

Hai đùi của Phương Tri Hành đã hoàn toàn không còn hình

dáng chân, tất cả đều sưng to dường như bấu chặt sắp phá ra, từng tảng giống như phô mai rũ xuống, xụi lơ trên mặt đất.

“Ừm, có thể!”

Hai cơ giáp màu bạc cười lạnh, không nhanh không chậm thu hồi nòng pháo, cánh tay theo đó khôi phục bình thường.

“Phương Tri Hành, mùi vị thế nào?”

Cơ giáp màu bạc từng bị Phương Tri Hành giết chết, cười lạnh đi tới.

Lúc này, khuôn mặt Phương Tri Hành sớm mơ hồ đến mức ruột cũng không nhận ra.

Cậu thở hổn hển, vết thương nặng trên người nhanh chóng phục hồi như cũ, nhưng bản thân cậu cũng sắp bị bấu chặt cắn hết.

“Rốt cuộc các người là ai?” Phương Tri Hành hỏi.

Cơ giáp màu bạc đặc ý cười nói: “Cũng được, để cho người chết rõ ràng. Nhớ kỹ, ta tên là La Dư Bình, hắc tên La Kiến Tông, người chết trong tay bọn ta.”

Phương Tri Hành đáp: “Ta hỏi không phải cái này, thân thể các người xảy ra chuyện gì?”

“Hừ hừ, lòng hiếu kỳ của người thật đúng là nặng, có phải cảm giác bản thân chết không nhắm mắt không?”

La Dư Bình vui sướng cười to nói: “Bọn ta và người lựa chọn con đường không giống nhau, người là Cơ Thể Thành Thánh, bọn ta là Máy Móc Phi Thăng.”

Lời này vừa nói ra!

Cho dù là Phương Tri Hành hay là Tế Cẩu, trong lòng đều chấn động dữ dội.

Đây là bọn họ lần đầu tiên từ trong miệng dân bản xứ của thế giới này nghe thấy hai chữ “Máy móc”.

Hai chữ này phá vỡ cả thế giới quan.

Phương Tri Hành hơi im lặng, lại hỏi: “Máy Móc Phi Thăng là con đường như thế nào, tốt hơn Cơ Thể Thành Thánh à?”

La Dư Bình hí hai mắt lại, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Thiên Nhân sau lưng người chưa giải thích với người sự khác biệt giữa ba con đường à?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ta đã rất lâu không gặp Thiên Nhân kia, ta biến thành như vậy hoàn toàn là một sự ngoài ý muốn.”

La Dư Bình và La Kiến Tông liếc nhau, ha ha cười lạnh nói: “Vậy người chết chưa hết tội, cứ đợi ở đây đi, mục nát từng chút.”

La Kiến Tông bổ đao nói: “Đừng gấp, cái chết của người sẽ cực kỳ dài lâu, thậm chí người sẽ ngửi được mùi hư thối của mình đó.”

“Đúng đúng!”

La Dư Bình vỗ tay cảm thán: “Người chính mắt nhìn thấy thịt trên người hư thối dần dần, đây chính là trải nghiệm mà người thường không thể trải qua.”

Nghe vậy, Tế Cẩu thanh thoi tai truyền âm đến, hỏi: “Phương Tri Hành, có cần tao cứu mày không?”

Phương Tri Hành hỏi lại: “Mày có cách cứu tao hả?”

Tế Cẩu nhất thời ghen lời.

Nó chưa từng nghe nói đến tình huống của Phương Tri Hành, vượt quá tưởng tượng.

Tế Cầu quả thực không có cách.

Nhưng nó thật sự rất muốn để Phương Tri Hành xin nó một lần.

Vì thế truyền âm đến: “Chỉ cần mày xin tao, tao giúp mày đuổi hai cơ giáp này đi, thế nào?”

Phương Tri Hành không lên tiếng.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành mở miệng hỏi: “Hai vị cao thủ La thị, hiện tại bản thể của các người ở đây à?”

La Dư Bình lạnh lùng đáp: “Đúng thì sao, không đúng thì sao, người còn rảnh rồi quan tâm chuyện này à?”

Phương Tri Hành nghiêm túc nói: “Ta thật sự không muốn giết chết người lần ba.”

“Hửm??” La Dư Bình sửng sốt.

Sau nháy mắt, Phương Tri Hành đứng lên, 10 xúc tu huyết sắc điên cuồng bay múa, mỗi một xúc tu đều kéo dài tới 15m!

Đùng~

Kình lực bạo sát khủng bố bỗng khuếch tán, quét ngang bốn phương tám hướng.

La Dư Bình đứng mũi chịu sào, hẳn hoàn toàn trong phạm vi công kích, cách Phương Tri Hành quá gần.

Két két két ~

Trong thế giới đột nhiên vang lên tiếng băng nứt.

Thân thể kim loại cứng rắn hiện lên từng vết rách lần lượt đan xen.

Vết rách không có trật tự nhanh chóng mở rộng!

“Người!”

La Dư Bình khiếp sợ không thôi, hoàn toàn không dự đoán được Phương Tri Hành đã biến thành như vậy lại còn có thể phản kích.

Dường như hắn sử dụng phương pháp nào đó, trong nháy mắt khống chế được bầy thịt mất kiểm soát.

Bất ngờ không kịp đề phòng, La Dư Bình chịu đựng đòn đánh rắn chắc!

Toàn thân nứt ra, mọi thứ đều sụp đổ!

Tầng lồng phòng hộ trên người hắn sáng tối không ổn định, cuối cùng tán loạn.

Chương Trượng 377: Hải Thần

(2)

“Tiêu rồi!”

Gương mặt máy móc cứng ngắc của La Dư Bình chợt xuất hiện sợ hãi vô biên vô tận.

Một vòng kinh lực bạo sát cuối cùng chấm dứt.

Nhưng La Dư Bình không nổ tung, hẳn không chút nghĩ ngợi đã muốn thoát đi.

Vù!

Đột nhiên, một xúc tu huyết sắc chắn ngang trước mặt hắn, máu thịt cuồn cuộn, lộ ra một sừng nhọn.

Đó là Chuyết Nha!

Ngà voi màu trắng nhanh chóng tăng vọt, nháy mắt ngừng trên ngực La Dư Bình.

Ầm ầm!

Sức mạnh của Chuyết Nha vô cùng mạnh mẽ, trực tiếp xuyên thủng ngực kim loại tràn đầy vết rách.

Như vậy còn chưa hết!

La Dư Bình chợt ngẩng đầu, một cây Kinh Hồng thương từ trên trời giáng xuống, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đâm vào ót của hắn.

Ầm!

Xuyên qua!

Dị biến nổi lên, phần ngực và đầu của cơ giáp màu bạc gần như đồng thời bị xuyên qua!

“Đi tìm chết!”

Phượng Tri Hành xuống tay không lưu tình, một cái run rẩy, kinh lực bạo sát tàn bạo rót vào trong cơ thể La Dư Bình.

Trong giây lát, thân thể kim loại của La Dư Bình nổ tung, ầm ầm vỡ thành từng mảnh.

Mảnh nhỏ vừa tiếp xúc với không khí, mặt ngoài nhanh chóng rỉ sét, biến thành màu đỏ sẫm.

“La Kiến Tông, cứu ta!”

Một mảnh nhỏ nào đó phát ra tiếng run rẩy kêu thảm thiết.

Cùng một khắc, La Kiến Tông cũng bị kinh lực bạo sát tập kích, khiến tay chân hẫng luống cuống.

Nhưng mà hẫng cách khá xa, may mắn không bị thương tổn lớn như vậy.

Nhưng trong khoảnh khắc xoay đầu, trời mẹ ời!

La Dư Bình đã bị xử lý rồi!

“Hả cái này?!”

La Kiến Tông kinh ngạc không thôi, quả thực ghen hợm nhìn trân trối.

Hẫng lập tức ưỡn ngực, két két mấy tiếng, trong ngực hở ra kéo

dài, hiện lên một nòng pháo lớn.

Lượng lớn ánh sáng màu trắng ngừng tụ ở chỗ sâu trong nòng pháo.

“Gâu ~”

Đúng vào lúc này, một bóng đen ảnh từ trên trời giáng xuống, bao phủ La Kiến Tông.

Không phải Tế Cầu là ai!

[Số mạng còn lại: 8]

Lúc này hình thể Tế Cầu càng thêm uy mãnh, hung thần ác sát, khí phách ngang ngược.

Đây là ước chừng tiêu hao 10 mạng chó mới đổi lấy hung uy khiến người ta sợ hãi.

“Tinh Phong Huyết Vũ Trảo!”

Vô số trảo ảnh bao trùm xuống dừng trên người La Kiến Tông.

Chỉ một thoáng, La Kiến Tông bị nắm treo ngược trên không, tia lửa trên người văng khắp nơi.

Chùm tia sáng màu trắng từ miệng pháo trong ngực bắn lung tung về phía sa mạc và không trung.

“Không ổn!”

Lúc này ba người Thân công công cũng đi tới gần, có hứng thú xem cuộc chiến.

Tuyệt đối không ngờ, tình thế chuyển biến đột ngột.

Chùm tia sáng màu trắng quét ngang đến!

Thân công công vận chuyển thần công, bay lên không tránh né.

La Hùng Hồ phóng ra một sợi tơ nhện, bắt lấy qua bích, dắt chính mình bay khỏi.

Phạm Chính Luân chật vật nhất, thấy tình thế không ổn, vừa giậm chân, trên mặt cát phá vỡ một hang động, rụt vào.

Chùm tia sáng màu trắng nhanh chóng chấm dứt, ba người tay mắt lạnh lẽo đều không bị thương.

Nhưng 20 cự binh được Thân công công dẫn đến lại xui xẻo đổ máu.

Trong đó 9 cự binh bị chùm tia sáng màu trắng quét đến, thân thể bọn họ nháy mắt nứt ra, một phân thành hai.

Những cự binh tinh nhuệ một khi cuồng nộ, thực lực đạt tới Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ thậm chí đỉnh phong, không thể khinh thường.

Nhưng năng lượng pháo của cơ giáp khủng bố như vậy!

Thân thể máu thịt ở trước mặt năng lượng pháo không chịu nổi một kích!

Giống như một cao thủ võ lâm gặp bộ đội đặc chủng súng vác vai, đạn lên nòng vậy.

“Ồ, Tể Cầu vậy mà giúp ta!”

Khỏe miệng Phương Tri Hành cong lên, âm thầm cảm thán sự nhạy bén của Tể Cầu.

Nói thật, Tể Cầu rời khỏi cậu 7 năm, sớm độc lập tự chủ, hơn nữa, nó khai phá hack rằng buộc ra cách chơi mới.

Tể Cầu không cần Phương Tri Hành như vậy nữa.

Nếu đã như thế, chỉ cần Phương Tri Hành cảm giác Tế Cầu quá vướng bận, sẽ ra tay giết chết Tế Cầu xong hết mọi chuyện.

Dù sao tên kia luôn không muốn làm chó cừ dứt khoát thành toàn cho nó là được!.

Chỉ là không ngờ, cuối cùng Tế Cầu vẫn còn chút “Lương tâm”, ở thời khắc mấu chốt nhất lựa chọn đứng bên phía Phương Tri Hành.

“Giết!”

Phương Tri Hành bước ra một bước, nhanh chóng tới gần La Kiến Tông, gọi ra Thập Phương Bạo Sát.

La Kiến Tông bị Tế Cầu đánh lén, lại một lần không kịp đề phòng, chờ hấn phục hồi tinh thần nhìn qua.

Hay rồi, Phương Tri Hành xông tới.

Vì thế, tình cảnh của hấn không khác gì La Dư Bình, hoàn toàn nằm trong phạm vi thổi quét của kinh lực bạo sát.

Càng nguy hiểm hơn là vừa rồi hấn vận chuyển ra tới Phương Tri Hành, tiêu hao cực kỳ lớn, lồng phòng hộ năng lượng đã không thể mở ra đến cường độ cao nhất.

Nhìn thân thể kim loại như không thể phá vỡ, nguy ngập nguy cơ.

“Đừng!”

La Kiến Tông phát ra tiếng thét chói tai tê lương.

Nhưng mà, Phương Tri Hành sớm giết điên rồi, bùng nổ kinh lực giống như không cần tiền trút xuống.

Bướu thịt điên cuồng tăng vọt, sức mạnh của cậu cũng theo đó

nước lên thì thuyền lên.

Sức mạnh khủng bố giống như mưa rền gió dữ, phá hủy lồng phòng hộ của La Dư Bình, phá hủy thân thể máy móc kim loại.

Chương 740: Pháp Tượng (1)

Ầm ~

La Kiến Tông nổ tung, hóa thành mảnh nhỏ đầy trời.

Vù vù, một trận nhiệt phong quét đến.

Mảnh nhỏ kim loại nhanh chóng bắt đầu rỉ sét.

Tình cảnh này...

La Hưng Hồ trực tiếp trợn tròn mắt, đại não nháy mắt rơi vào trống rỗng.

Hai cơ giáp Bách Ngưu cảnh vậy mà toàn bộ ngã xuống trong Cẩm Khu Chúc Viêm.

“Cái này, cái này...”

Thân công công cũng nghẹn họng nhìn trân trối, lộ ra biểu cảm giống như gặp ma.

“Thẳng rồi? Cái này cũng có thể phản sát!!”

Phạm Chính Luân ló đầu ra từ trong đất cát, chính mắt thấy Phương Tri Hành đại phát thần uy, một hơi đánh bại hai cao thủ thần bí kia, tâm trạng kích thích giống như ngồi tàu lượn siêu tốc.

Ánh mắt Phương Tri Hành đảo qua, xác nhận điểm rơi của mỗi một khối kim loại.

Cậu phát hiện tất cả kim loại đều đang bị ăn mòn, rất nhanh biến thành sắt vụn, đều không có ngoại lệ.

Ngay sau đó, cậu quay đầu nhìn về phía những Lang Ky Binh và cự binh, trong mắt sát ý lạnh lẽo.

“Một người cũng đừng hòng chạy, giết!”

Không bao lâu sau...

Toàn bộ 10 tên Lang Ky Binh và 11 tên cự binh đều nổ tung thành đám sương mù máu và dung nhập vào trong xúc tu máu.

Phương Tri Hành kết thúc trận đấu một cách nhẹ nhàng thoải mái, thế không thể đỡ!

Cậu giết chết những tên Cửu Ngưu cảnh này phải nói là dễ như trở bàn tay, không cần tốn nhiều sức.

Tế Cầu ở 1 bên nhìn Phương Tri Hành đại khai sát giới, cảnh tượng quen thuộc này khiến nó thầm cảm thấy may mắn.

Vừa rồi, thật ra nó định quan sát cuộc chiến trước rồi giậu đồ bìm leo.

Nhưng khi Phương Tri Hành bị bấu rứt ăn mòn và bị 2 cơ giáp đẩy vào tuyệt cảnh.

Tế Cầu rất nhanh đã nhận ra không đúng.

Nó quá hiểu Phương Tri Hành.

Tên ngốc này xưa nay chưa bao giờ tham gia vào trận chiến không nắm chắc phần thắng.

Nếu nhắm đánh thắng được thì Phương Tri Hành nhất định sẽ quần kẻ địch đến chết.

Nếu nhắm đánh không thắng thì cậu ta đã sớm co cẳng bỏ chạy rồi.

Lâm vào tuyệt cảnh ư? Không tồn tại khả năng này!

Chính vì lý do này, Tế Cửu cực Phương Tri Hành nhất định có thể lật ngược tình thế.

Như vậy, nếu Phương Tri Hành xử lý được 2 tên cơ giáp kia thì thực lực chắc chắn vượt qua Cửu Ngưu cảnh và bước vào cấp độ thực lực Bách Ngưu cảnh.

Trong lòng Tế Cửu tức thì cảm thấy rén, nó nghĩ mình không thắng được Phương Tri Hành.

Mười cái mạng còn đánh không lại nữa là!

Thế là, nó quả quyết lựa chọn gia nhập vào phía Phương Tri Hành.

Đánh không lại thì gia nhập thôi, không sợ mất mặt gì cả.

Cứ như vậy, nó lại thêm 1 lần cực thắng.

Tia sát ý như có như không bao phủ trên thân Tế Cửu tiêu tán.

Tế Cửu thầm thở phào, nghĩ thật may vì mình đã kịp thu lại răng nanh và không chọc giận Phương Tri Hành.

Nếu không, lỡ chọc Phương Tri Hành phát bực thì không biết làm sao để thu thập cậu.

Vô số suy nghĩ chợt lóe lên...

Mà giờ khắc này, sự chú ý của Phương Tri Hành đã không còn trên thân Tế Cửu nữa.

“Ngoại trừ Phạm Chính Luân, còn có 2 người...”

Phương Tri Hành sát ý sôi trào, vừa nghiêng đầu thì đôi mắt đã trở nên xích hồng như máu.

Đồng Tử Xích Huyết chiếu rọi!

Chỉ thấy Phạm Chính Luân đang từ trong đất cát leo ra.

Khí huyết của lão nhân gia phù phiếm, thân thể quả thực càng ngày càng tệ.

Cách đó không xa, Thân công công và La Hưng Hổ đang cau mày, thần sắc ngưng trọng.

Trên mặt bọn họ hiện lên sự chấn kinh lớn khó mà che giấu!

Cường độ khí huyết của 2 người lập tức bị Phương Tri Hành nhìn thông thấu, cùng lắm là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.

Cũng đúng, cao thủ mạnh nhất được tứ đại môn phiệt bày ra ngoài sáng chính là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.

Tứ đại môn phiệt chỉ dựa vào Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong cũng đủ để trấn áp chúng sinh.

Đương nhiên, nội tình của tứ đại môn phiệt không chỉ như vậy, có điều ngoại nhân không thể nào biết được mà thôi.

Vút~

Trong nháy mắt, thân hình Phương Tri Hành dao động, vọt tới trước.

“Khoan đã!”

Cậu đang chạy, đột nhiên có tiếng người gọi.

Phương Tri hành bỗng dừng lại, liếc mắt nhìn về phía bãi sa mạc thẳng tắp.

Chẳng mấy chốc, 1 bóng người bước ra từ góc khuất, dáng người bình thường, rõ ràng là Tham Lang.

“Cô đến rồi!”

Ánh mắt Phương Tri Hành hơi lóe sáng, vẻ mặt lập tức lộ ra sự chờ mong.

Tế Cửu liếc nhìn rồi tò mò hỏi: “Ai vậy?”

Phương Tri Hành truyền âm đến: “Cô ta chính là đại nghịch Tham Lang.”

Tế Cửu tức thì choáng váng, ngạc nhiên nói: “Vãi, té ra Tham Lang là 1 cô nương à!”

Tham Lang bước tới, mở miệng nói: “Phương đại hiệp, chuyện liên quan đến người, lòng ta đã có đáp án.”

Phương Tri Hành vui như mở cờ trong lòng, cười nói: “Xin chờ trong chốc lát, ta đi giải quyết 2 kẻ địch kia đã rồi nói tiếp.”

Thấy vậy, Tham Lang vội vàng nhắc nhở: “Cẩn thận một chút, 1 người trong đó là người của La gia, rất có thể hắn sẽ mượn sức mạnh vị lão tổ Thiên Nhân của La gia.”

Phương Tri Hành trong lòng run lên, cậu đã từng chứng kiến sức mạnh của Thiên Hoàng.

Chương 741: Pháp Tượng (2)

Điều này có nghĩa là sức mạnh của Thiên Nhân thực sự có thể cho phàm nhân mượn sử dụng.

“Mượn dùng vĩ lực Thiên Nhân, há chẳng phải vô địch rồi ư?” Phương Tri Hành thận trọng hỏi lại.

“Cũng không hẳn là thế.”

Tham Lang lắc đầu nói: “Thân thể Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong không thể tiếp nhận quá nhiều vĩ lực của Thiên Nhân, chỉ cần người đây đưa với hắn đủ lâu thì người thắng nhất định sẽ là người.”

Phương Tri Hành tức thì sáng tỏ, không chần chờ nữa, thân thể khô ngô lóe lên, đột nhiên xuất hiện trước mặt Thân công công và La Hưng Hổ.

Thân thể Hóa Yêu vĩ ngạn và khổng lồ kia tạo ra 1 cái bóng lớn, đôi chân đạp xuống mặt đất làm dấy lên cát bụi cuồn cuộn.

Cảm giác áp bách to lớn không cách nào nói rõ!

Thân công công ngược cổ lên, hô hấp ngưng trệ, miệng đầy cát, da mặt co giật.

La Hưng Hổ cũng không khá hơn chút nào, sợi râu tung bay, cát bụi rơi đầy người.

“Hai vị, còn chưa thỉnh giáo?”

Phương Tri Hành cúi đầu xuống, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ nhìn 2 người họ, bước thụt trên thân thể tiếp tục phồng lên như

đang thổi hơi vậy.

Thân công công lấy khăn lụa ra lau miệng, giọng khàn khàn trả lời: “Nhà ta là tổng quản vương phủ, Thân Như Huân.”

La Hưng Hồ lập tức khôi phục lại nét mặt, kiêu căng nói: “Bản tọa là đại trưởng lão La gia, La Hưng Hồ.”

Phượng Tri Hành nghe xong, cười gằn và nói: “Nói đi, các ông muốn chết như thế nào?”

“Hỗn xược!”

Thân Như Huân giận tím mặt: “Nhà ta là nô tài của Sắc An Vương, cho người mượn 10 lá gan thử động vào 1 cọng tóc gáy của ta xem?”

“Haha, công công bớt giận.”

La Hưng Hồ cười lạnh lùng, nhìn Phượng Tri Hành, từ tốn nói: “Phượng Tri Hành, có phải người cho rằng thực lực của mình đã đạt đến Bách Ngưu cảnh là vô địch nhất thế gian này rồi không?”

Phượng Tri Hành đáp lại: “Ta không dám nhận 2 chữ vô địch này nhưng giết các ông thì đủ dùng rồi.”

La Hưng Hồ xùy khinh miệt, chậm rãi nói: “Cơ Thể Thành Thánh cường hoành nhưng vẫn kém xa Thiên Nhân.”

Ông ta nhấn mạnh từng chữ: “Người có biết rằng chỉ cần người trong môn phiệt ta kêu gọi lão tổ Thiên Nhân trong lòng thì có thể mời lão tổ Thiên Nhân nhập vào thân không hả?”

Lời này vừa nói ra!

Tế Cửu ngồi không yên nữa, giật mình nói: “Thật hay giả vậy, còn có thể chơi trò nhập thể nữa à? Mẹ nó, Thiên Nhân là nữ quỷ à, thế mà có thể nhập vào người?”

Phương Tri Hành tâm thần chớp động, đuôi mày không khỏi nhướng lên.

Tham Lang nói là mượn dùng nhưng vào miệng La Hưng Hồ lại biến thành nhập thân.

Sự khác biệt trong đó rất lớn!

Có điều, trong truyền thuyết thần thoại, các vị thần phật tiên ma, bao gồm cả lệ quỷ thông thường đều có bản lĩnh “nhập thân”.

La Hưng Hồ không hề sợ hãi, rung lắc ống tay áo, khinh miệt nói: “Bất kể người có bao nhiêu át chủ bài, bất cứ lúc nào và bất cứ đâu ta đều có thể mời lão tổ Thiên Nhân giáng lâm, việc giết người dễ như trở bàn tay.”

Phương Tri Hành trầm mặc, nghiêm sắc mặt nói: “Văn bối đã ngưỡng mộ lão tổ Thiên Nhân của La gia từ lâu, muốn mời ông ấy ra trò chuyện vài câu.”

“Người cũng xứng!”

La Hưng Hồ đập 2 tay lại tạo thành 1 cái pháp ấn, tiếng gào rít giận dữ trong miệng phát ra:

“Thiên Nhân nhập vào ta, thế gian đệ nhất nhân!”

Sau một khắc, thân thể của ông ta run lẩy bẩy, sự thống khổ hiện rõ trên mặt, 2 chòm tóc mai trắng hơn rất nhiều.

Điều quỷ dị chính là, trong 2 hốc mắt ông ta bỗng phát ra ánh sáng trắng óng ánh.

Một minh ấn hình con nhện tám chân chậm rãi xuất hiện trên trán ông ta.

Phù~

Chỉ một thoáng, 1 cỗ uy thế kinh khủng vượt quá mức tưởng tượng lập tức phát ra từ trên người La Hưng Hổ.

Một lúc sau, La Hưng Hổ ngừng run rẩy, ánh sáng trắng trong mắt ông ta yếu đi vài phần.

Nhưng lúc này, trong đồng tử phát sáng của ông ta đã triệt để mất đi tình cảm nhân loại, nó lạnh lùng, băng lãnh tựa như vực sâu vô tận.

Thân Như Huân lộ vẻ tôn kính, quỳ cái đùi trên mặt đất, dập đầu nói: “Nô tài Thân Như Huân, bái kiến Thiên La đại nhân.”

“Thân Như Huân, người là nô tài của Sắc An Vương à.”

La Hưng Hổ mở miệng lần nữa, lúc này lại là giọng nói của 1 nữ nhân.

Lúc đầu, nữ nhân hơi mơ màng, nhưng một lúc sau, bà nhìn thẳng vào Phương Tri Hành, nghiêm túc đánh giá, điềm đậm nói: “Phương Tri Hành phải không, tình trạng của người rất tệ, cách cái chết không xa, La Hưng Hổ triệu hoán ta đến vì để giết người ư?”

Ánh mắt Phương Tri Hành hơi lóe lên, giọng lạnh lùng: “Rốt cuộc tiền bối không phải đích thân tới đây, chưa chắc đã giết được ta.”

Thiên La nhếch miệng, ngón tay hơi động đậy.

Ngay lập tức, những sợi tơ nhện gần như vô hình xuất hiện giữa không trung, giăng khắp nơi, trải rộng xung quanh.

“Đệt!”

Tế Cầu dựng hết cả lông tóc, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt dâng lên, theo bản năng nó vội lùi về sau.

Dù vậy, vài sợi lông chó vẫn bị tơ nhện cắt trúng và rơi xuống đất.

Dù lực phòng ngự của “Tông Mao Cổ Giáp” không tầm thường nhưng với lực cắt của tơ nhện Bát Trảo thì không đáng nhắc đến.

Chương 742: Đặt Cước (1)

“Tới đi!”

Phương Tri Hành đã sớm vận sức chờ phát động, toàn bộ sức mạnh triển khai.

“Thập Phương Bạo Sát!”

“Tử Hải Ôn Triều!”

“Đồ Độc Chi Vụ!”

Kỹ năng bộc phát bộc phát ra ngoài như thể không cần tiền.

Kình lực Bạo Sát chặn tư nhện xung quanh.

Hắc thủy và sương độc gào thét xông ra như thể kinh đào hải lãng càn quét khắp nơi.

Nữ nhân và Thân Như Huân tức thì bị cuốn vào trong thủy triều.

“Hả, đỡ được ư?”

Nữ nhân giật mình, thần nhiên nói: “Cũng đúng, với loại người sinh sôi vô hạn như người, đúng là sức mạnh có thể tiếp tục tăng vọt nhưng để xem thử người có thể chống đỡ được bao lâu?”

Phương Tri Hành xùy, cười lạnh nói: “Vậy còn bà, thân thể La Hừng Hồ chịu nổi sức mạnh của bà không?”

Nữ nhân hờ hững nói: “Giết người không cần dùng nhiều thời gian như vậy.”

Tơ nhện nhanh chóng phóng ra, cắt chém mỗi một tắc không gian.

Mười xúc tu máu bao trùm Ngọc Lân điên cuồng dao động, chấn khai mỗi 1 sợi tơ nhện đánh tới.

Một giây sau, một con hắc long bỗng nhiên xông ra khỏi Tử Hải Ôn Triều.

“Lục Hư Long, giết!”

Hắc long ngóc đầu, ngửa mặt lên trời gầm thét, mở to chiếc miệng máu, từ trên không lao xuống đầu La Hưng Hổ.

“Phá!”

Nữ nhân cau mày, ngẩng đầu lên, giăng ra 1 tấm mạng nhện vắt ngang trên đỉnh đầu.

Đầu rồng đổ ập xuống lập tức bị cắt chém thành vô số khối vụn, 1 lần nữa hóa thành hắc thủy, đổ ào như thác nước xung kích trên người La Hưng Hổ.

Nhân lúc này, sương độc cũng lao tới bao bọc toàn thân La Hưng Hổ.

Ngay sau đó, hắc long lần nữa ngưng tụ thành hình, không hề sợ chết nhào về phía La Hưng Hổ.

“Nhiều kỹ năng bộc phát cấp 4 như vậy, làm thế nào ở tuổi này người có thể luyện thành được?” Nữ nhân kinh ngạc hỏi.

Phượng Tri Hành không nói 1 lời, liều lĩnh triển khai công kích.

Thần uy như thế đúng là kinh thiên động địa, chấn tâm nhiếp hồn.

“Vãi chuông, đây chính là thực lực thật sự của Phương Tri Hành ư?” Tế Cửu nhìn ngơ ngời, kinh tâm động phách.

Nó cho rằng vừa rồi Phương Tri Hành giết chết 2 tên cơ giáp kia là đã bật hết hỏa lực rồi.

Ai mà ngờ.

Thời gian từng giờ trôi qua!

Dần dần bấu chặt trên người Phương Tri Hành càng lúc càng lớn, đã không chịu nổi gánh nặng!

“Thiết lập lại!”

Trong 1 hơi thở, toàn bộ bấu chặt sụp xuống và biến mất.

“Hả?!”

Nữ nhân lần nữa kinh hô, kéo theo đó là cảm xúc kinh ngạc và chấn động, hỏi: “Sao người làm được?”

Phương Tri Hành cười một cách uy nghiêm đáng sợ, thể công càng thêm mãnh liệt.

“Phụt~”

Bỗng nhiên, La Hưng Hồ ho ra 1 ngụm máu, cả người lập tức già nua.

Mái tóc của ông ta trắng xóa như tuyết, nếp nhăn trên da thịt tựa như vỏ cây già.

Ánh sáng trắng trong mắt ông ta lập tức tán loạn, nỗi hoảng sợ hiện rõ trên gương mặt ông ta, khàn giọng kêu lên: “Lão tổ, cứu ta!”

Thấy thế, Phương Tri Hành cười nhạo: “Sao vậy, ông bị Thiên

La lão tổ vút bỏ rồi à?”

La Hưng Hổ hoảng sợ đến mức biến dạng, triệt để thất thố, kêu lên: “Phương Tri Hành, có gì từ từ nói, ta nhận thua rồi...”

Tròng mắt Phương Tri Hành chuyển động, xúc tu máu đỏ qua, hút mất 2/3 huyết dịch trong cơ thể Lư Hưng Hổ.

La Hưng Hổ lập tức ngã gục trên mặt đất, thân thể khô quắt, mặt xám ngắt như tàn tro, hơi thở mong manh.

Sau đó, ông ta bị Phương Tri Hành đánh bất tỉnh.

Phương Tri Hành quay đầu, đảo mắt nhìn quanh, nhìn thấy 1 bóng người đang co giò chạy như bay, bỏ trốn mất dạng.

“Thân công công, ông muốn chạy đi đâu vậy?”

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, liếc mắt ra ám hiệu cho Tế Cầu.

Lúc này, Thân Như Huân khóc không ra nước mắt, trong lòng hoảng loạn so sánh.

“Không ngờ Thiên Nhân nhập thân La Hưng Hổ mà còn bại trận!”

Đây là chuyện chưa từng có!

Thân Như Huân hãi hùng khiếp vía giống như gặp quỷ, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ là bởi vì La Hưng Hổ đã quá già, thân thể không còn mạnh mẽ như trước.

Cũng có thể là do Thiên La lão tổ khinh địch, chủ quan.

Bất kể như thế nào, Phương Tri Hành cũng quá đáng sợ.

Thân Như Huân thấy tình thế không ổn nên đã chuồn thẳng.

Thế nhưng Phương Tri Hành rất nhanh đã đuổi kịp.

“Gâu!”

Tế Cầu cũng khóa chặt mùi Thân Như Huân, lập tức sải chân phi nước đại theo sát bên cạnh Phương Tri Hành, ra sức vọt tới trước.

Không thể không thừa nhận “Lưu Phong Hồi Tuyết” tốc độ cực nhanh, nhanh như cầu vồng mọc vậy.

Trên cuộc truy đuổi đường dài, Tế Cầu ngày càng thoải mái và có xu hướng đuổi kịp Phương Tri Hành.

Vốn là Liệp Lang Hồng Nha cấp 4, là tay săn thiện nghệ trong giới tự nhiên nên phương diện tốc độ tuyệt đối đứng đầu bảng.

“Khắc khắc!”

Thấy tình hình này, Tế Cầu phải nói là mừng như điên, mẹ ới, rốt cuộc mình cũng có 1 hạng mục thắng được Phương Tri Hành rồi.

Không bao lâu, Tế Cầu nhảy tới trước mặt Thân Như Huân, chặn đường đi của ông ta.

“Lang tổ tông à, tao và mày đều là nô tài của vương phủ, mắc mớ gì phải hại tao!”

Chương 743: Đặt Cuộc (2)

Thân Như Huân giật nảy mình, vạn vạn không thể ngờ Liệp Lang Hồng Nha lại trợ giúp Phương Tri Hành.

“Mẹ nó, ai là nô tài chứ!”

Tế Cửu giận tím mặt, đột nhiên nhào về phía Thân Như Huân, há miệng cắn vào cổ ông ta và lắc đầu.

Cổ Thân Như Huân chảy máu ồ ạt như 1 con chó chết bị ném dưới chân Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành tóm lấy ông ta, quay người trở về, lại tóm lấy La Hưng Hổ, tiếp đó cậu không quên dọn dẹp chiến trường.

Hai cây thương bạc do cơ giáp để lại là đồ tốt, phải cất đi.

Một lát sau, cậu trở vào hang động, khoanh chân ngồi xuống.

Tế Cửu ngoan ngoãn nằm bò bên cạnh cậu.

Tham Lang và Phạm Chính Luân đi theo vào, 2 người cũng ngồi trên mặt đất.

Phương Tri Hành mở miệng: “Tham Lang, xin hãy giải đáp thắc mắc giúp ta.”

Tham Lang gật đầu, chân thành nói: “Khi Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong tấn thăng Bách Ngưu cảnh sẽ có 3 con đường có thể lựa chọn, rất hiển nhiên người đã chọn con đường ‘Cơ Thể Thành Thánh’.

Phương Tri Hành cau mày, giang tay cười khổ: “Cơ Thể Thành

Thánh, nói thì hay nhưng cô nhìn ta đi, ta hoàn toàn không có cảm giác Thành Thánh, ngược lại suýt chút bị hại chết.”

Tham Lang đáp: “Đây là bởi vì người chỉ đi bước đầu tiên, tức là thu hoạch tổ chức máu thịt sinh sôi vô hạn, đồng thời dung nạp tổ chức máu thịt vào trong thân thể.”

Cô nghiêm túc nói: “Đừng xem thường bước này, không biết bao nhiêu người đã chết bởi 1 bước này.”

Phương Tri Hành cảm thấy đồng cảm với điều này.

Cậu đã tận mắt chứng kiến những cao thủ bị tổ chức máu thịt ăn mòn chết sau cánh cửa Cấm Khu.

Chưa kể, mỗi giây phút trôi qua, cơ thể cậu đều mọc thêm những bươu thịt.

Tham Lang giải thích cặn kẽ: “Những bươu thịt trên người người được gọi là máu thịt sinh sôi vô hạn, mà cái gọi là ‘sinh sôi vô hạn’, như tên gọi của nó, là tổ chức máu thịt có sức sống cực kỳ mạnh mẽ, giải thích thêm nữa chính là biến bản thân thành bất tử bất diệt.”

Phương Tri Hành nhướng mày, như có suy nghĩ: “Ừ, nếu ta có thể kiểm soát được máu thịt sinh sôi vô hạn, người khác đúng là khó giết chết ta.”

Điều này đã được chứng minh trong thực chiến.

Dù La Hưng Hồ có thiên la phụ thể, vẫn bị cậu mài chết từng chút một.

Tham Lang cười: “Người còn trẻ, có lẽ chưa chú ý đến điều này, cao thủ Bách Ngưu cảnh thường là những ông lão đã bước nửa bước vào quan tài, đối diện với sinh lão bệnh tử.

Điều họ khao khát nhất là kéo dài tuổi thọ, sống tiếp, chính vì thế Bách Ngưu cảnh còn được gọi đùa là ‘Bảo Mệnh cảnh’.

Giai đoạn tu luyện này chủ yếu xoay quanh bốn chữ ‘duy trì sự sống’.

Phương Tri Hành đã hiểu.

Trong lúc nói chuyện, Tham Lang lấy ra một viên ngọc thạch màu xanh nhạt, đặt trước mặt Phương Tri Hành, giải thích cặn kẽ:

“Viên ngọc này tên là ‘đá Sinh Mệnh’, người bình thường chạm vào nó sẽ không có phản ứng gì, nhưng cơ thể sinh vật mạnh mẽ chạm vào nó, nó sẽ phát ra ánh sáng rực rỡ.

Cơ thể người đã dung hợp với máu thịt sinh sôi vô hạn, mức độ hòa hợp càng cao, khí tức sinh mệnh tự nhiên càng mạnh mẽ, có thể được phát hiện qua đá Sinh Mệnh.

Khí tức sinh mệnh càng mạnh, cũng phản ánh thiên phú của người ở giai đoạn Bách Ngưu cảnh này cao đến mức nào.

Nào, đặt tay lên đây.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, nâng tay phải nắm lấy đá Sinh Mệnh.

Ngay lập tức, đá Sinh Mệnh từ từ sáng lên, tỏa ra ánh sáng trắng mờ.

Dần dần, ánh sáng từ màu trắng chuyển sang màu đỏ rồi ổn định lại.

“Ừa, chỉ có màu đỏ thôi à?”

Tham Lang nhún mày, vẻ mặt hiện lên sự thất vọng.

Phương Tri Hành thấy vậy, ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy, thiên

phú của ta không tốt hả?”

Tham Lang chậm rãi nói: “Ánh sáng do đá Sinh Mệnh phát ra chia làm 4 cấp bậc, ánh sáng tương ứng lần lượt là trắng, đỏ, cam, vàng! Thiên phú của người là cấp đỏ, thuộc hạng trung hạ.”

Nói đến đây, cô nghi ngờ hỏi: “Làm thế nào người có được máu thịt sinh sôi vô hạn ở trong cánh cửa Cấm Khu?”

Phương Tri Hành thẳng thắn nói: “Ta bị thương, máu thịt sinh sôi vô hạn chui vào vết thương.”

“Thảo nào!”

Tham Lang đột nhiên hiểu ra, tiếc nuối nói: “Nghe đồn, trong cánh cửa Cấm Khu có một loại ‘Nguyên Tuyền Huyết Nhục’, người hẳn là không có được nó, thứ người có được chính là máu thịt sinh sôi vô hạn khá yếu, đa phần là máu thịt hỗn tạp.”

“Máu thịt hỗn tạp...”

Khóe miệng Phương Tri Hành co giật, cạn lời.

Quả thật cậu không nằm trên bệ đá đó để tiếp nhận Nguyên Tuyền Huyết Nhục.

Những gì cậu nhận được rõ ràng là tổ hợp của tổ chức máu thịt từ nhiều người không rõ nguồn gốc.

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Có ảnh hưởng gì không?”

Tham Lang nghiêm túc trả lời: “Có thể sẽ ảnh hưởng đến tiềm năng phát triển tương lai của người, ví dụ khi người tu luyện đến Bách Ngưu cảnh hậu kỳ, nhiều khả năng sẽ gặp phải bình cảnh, khó mà đột phá.”

Tế Cửu nghe vậy, không kiềm chế được mà cười khẩy.

Phương Tri Hành âm thầm thở phào, cười nói: “Chuyện tương lai để sau này tính, bước tiếp theo ta nên làm gì?”

Chương 744: Thăng Cấp (1)

Tham Lang nói ngay: “Giai đoạn Bách Ngưu cảnh chủ yếu phát triển sự sống, sinh mệnh vô hạn, theo đuổi bất tử bất diệt!”

Trên lý thuyết, một khi chúng ta có được máu thịt sinh sôi vô hạn, chỉ cần ăn no uống đủ, máu thịt sẽ tiếp tục sinh sôi không ngừng.

Vấn đề là sự sinh sôi vô hạn này quá hoang dã, tiếp tục sinh trưởng không ngừng, hoàn toàn không dừng lại được.”

Phương Tri Hành nghe vậy, nhượng mảy nói: “Vậy nên mấu chốt là kiểm soát sự sinh sôi vô hạn!”

“Đúng vậy!”

Tham Lang gật đầu, trả lời: “Kiểm soát sự tiến hóa là then chốt để Cơ Thể Thành Thánh, giống như chúng ta đang chèo thuyền trên biển, muốn đến đích thì phải cầm lái thật tốt.”

Phương Tri Hành hiểu ra: “Làm thế nào để kiểm soát?”

“Có rất nhiều phương pháp, nhưng...”

Tham Lang trả lời: “Dù mọi người theo đuổi cùng một mục tiêu nhưng mỗi người có cách nghĩ khác nhau, phương pháp áp dụng cũng khác biệt, kết quả tự nhiên cũng đa dạng.”

“Ví dụ Phật môn, họ luyện thân thể thành ‘Kim Cang pháp tướng’, kim cương bất hoại, phòng ngự cực mạnh, sức sống vô cùng mạnh mẽ.”

“Lại ví dụ Đạo môn, họ phân thân thể thành hai, luyện thành

Dương Thần và pháp thân, Dương Thần du ngoạn khắp nơi, tự do không ràng buộc, dù pháp thân bị tiêu diệt, cũng có thể tái tạo.”

“Hoặc như Nho môn càng kỳ lạ hơn, họ tu luyện Hạo Nhiên Chính Khí, tẩy rửa thân thể, phụng thiên thừa vận, ngôn xuất pháp tùy.”

Phương Tri Hành yên lặng lắng nghe, suy nghĩ sâu xa.

Ba nhà Phật, Đạo, Nho có danh tiếng cực lớn, mang tính đại diện.

Tham Lang đến từ Võ Minh, kiến thức sâu rộng và kinh nghiệm cá nhân, đương nhiên vô cùng tôn sùng ba nhà Phật, Đạo, Nho.

Nhưng thế giới này là môn phiệt đứng đầu, Phương Tri Hành muốn biết môn phiệt chơi thế nào.

Không lâu sau, cuối cùng Tham Lang cũng chuyển chủ đề, đề cập: “Môn phiệt thế gia có cách nhìn khác về Cơ Thể Thành Thánh, họ đơn giản thô bạo chia phương pháp kiểm soát thành hai loại lớn, đó là chủng trường sinh và người bất tử.”

“Chủng trường sinh theo đuổi sống lâu hơn, vô số thời đại, trường thọ cùng trời đất, chiếu sáng cùng nhật nguyệt, nhưng vẫn có thể bị giết chết.”

“Người bất tử theo đuổi bất tử bất diệt tuyệt đối, tồn tại mãi mãi.”

“Ồ!” Phương Tri Hành ngay lập tức mở rộng tầm mắt, ngạc nhiên hỏi: “Trường sinh và bất tử, không thể cùng sở hữu hả? Bất tử chẳng phải bao hàm cả trường sinh?”

Tham Lang cười nói: “Lấy một ví dụ người sẽ hiểu ngay sự khác biệt giữa chúng. Tại Bồ Châu có một môn phiệt mạnh mẽ, lão

tổ gia tộc luyện thành ‘cường thi bất tử’ là một kẻ cuồng xác cực kỳ biến thái.

Hắn không nghi ngờ gì là người bất tử, cũng có thể sống rất lâu, nhưng người cảm thấy trường sinh ở hình thức đó, có bao nhiêu người chấp nhận được?”

Phương Tri Hành ngay lập tức hiểu ra.

Chúng trường sinh không chỉ sống lâu mà còn phải sống tốt, có thất tình lục dục, có thể hưởng thụ cuộc sống bình thường, tiêu dao vui vẻ không bị cản trở.

Người bất tử thì không, chỉ cần có thể bất tử bất diệt, thế nào cũng được, không có giới hạn.

Tham Lang giới thiệu: “Trên thực tế, phần lớn Bách Ngưu cảnh của ba nhà Phật Đạo Nho đều là chúng trường sinh, người bất tử thường bị coi là tà ma ngoại đạo vì quá biến thái.”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng gật đầu, hỏi ngay: “Nếu ta muốn luyện thành chúng trường sinh hoặc là người bất tử thì ta phải làm sao?”

Tham Lang liền đáp: “Trước hết, người cần tìm một môn Trường Sinh thần công hoặc Bất Tử ma công.”

Phương Tri Hành chớp mắt, cười khế nói: “Ài, quả nhiên vẫn cần công pháp, trong tay cô có không?”

Tham Lang phấn chấn tinh thần, liền nói: “Trong tay Võ Minh đương nhiên nắm giữ không ít công pháp tuyệt thế, cũng sẵn lòng cho người.”

Phương Tri Hành trực tiếp hỏi: “Điều kiện gì?”

Tham Lang đáp: “Không cần người phải trả bất cứ giá nào, bọn

ta muốn mời người chính thức gia nhập Võ Minh.”

Phường Tri Hành lắc đầu, dứt khoát nói: “Ta sẽ không gia nhập bất kỳ thế lực nào, đổi điều kiện khác đi.”

Tham Lang hơi ngạc nhiên, cô cho rằng sở dĩ Phường Tri Hành và La gia kết thù sâu đậm, nhất định cũng vì cậu muốn phản kháng sự đàn áp và thống trị của môn phiệt.

Không ngờ...

Mỗi người có chí hướng riêng!

Tham Lang suy nghĩ một lát, liếc nhìn La Hừng Hồ và Thân Như Huân đề nghị: “Giao hai người này cho ta, đổi lấy một cơ hội vào thư các của Võ Minh. Người có thể tùy ý đọc công pháp và chọn một môn mang về.”

Phường Tri Hành cười nói: “Hai người này vô dụng đối với ta, tặng cho cô đó.”

Tham Lang hài lòng cười, ngay lúc đó, đột nhiên có người lên tiếng.

“Đợi đã!”

La Hừng Hồ mở mắt, khó khăn ngẩng đầu.

Không biết hấn tỉnh lại từ lúc nào.

Phường Tri Hành nhướn mày nói: “Ông có gì muốn nói?”

La Hừng Hồ ho khan một tiếng, thở gấp nói: “Cô ta nói không đúng.”

Tham Lang trừng mắt nói: “Chỗ nào không đúng?”

La Hừng Hồ thở một hơi, thẳng thắn nói: “Tại sao cô không

nói cho Phương đại hiệp biết, công pháp của Võ Minh có nguồn gốc từ đâu?”

Tham Lang cười lạnh nói: “Công pháp hữu dụng là được, đến từ đâu quan trọng không?”

Chương 745: Thăng Cấp (2)

La Hừng Hồ cười ha hả, quay sang Phương Tri Hành, chậm rãi nói: “Tất cả các công pháp Bách Ngưu cảnh trên thế gian, nguồn gốc của nó đều từ Cẩm Khu cấp 5.”

Câu nói này khiến Tham Lang nhú mày, biểu cảm hơi cứng lại.

Rõ ràng, cô cũng biết bí mật này, nhưng vừa rồi không nhắc đến một chữ.

Phương Tri Hành đầu tiên ngẩn người, nghi hoặc nói: “Ta đã xem bản đồ của Đam Châu, cao nhất là Cẩm Khu cấp 4, không có cấp 5!”

La Hừng Hồ cười lớn: “Tất nhiên có, chỉ là phương pháp vào Cẩm Khu cấp 5 khá đặc biệt mà thôi.”

Ông nhìn chăm chăm vào mắt Phương Tri Hành, trầm giọng nói: “Theo ta biết, người từng đến Cẩm Khu Phong Lôi còn qua đêm ở đó, đúng không? Người đã từng vào ‘trần Linh Tuyền’ chưa?”

Lời này vừa nói ra!

Sắc mặt Phương Tri Hành biến đổi, lập tức một đoạn ký ức mơ hồ hiện lên trong đầu.

Cậu vì hoàn thành một điều kiện, buộc phải qua đêm trong Cẩm Khu Phong Lôi.

Chính vào đêm đó đã xảy ra một số chuyện kỳ quái.

Ví dụ, cậu nghe thấy tiếng gọi của mẹ, cậu thấy ba chiếc cơ giáp, cậu còn đến một nơi gọi là “trấn Linh Tuyền”.

Cảnh tượng sâu đậm nhất chính là trên một tảng đá lớn nhìn thấy dòng chữ “La Thiên Thiên đã từng đến đây!”

Phượng Tri Hành không khỏi tắc lưỡi nói: “Chẳng lẽ trấn Linh Tuyền chính là Cẩm Khu cấp 5?”

La Hưng Hổ gật đầu nói: “Đúng vậy, có rất nhiều Cẩm Khu cấp 5, thực ra ẩn giấu trong Cẩm Khu cấp 4!”

Phạm Chính Luân nghe xong, kinh ngạc nói: “Cẩm Khu Chúc Viêm cũng là cấp 4, nhưng nơi này không có Cẩm Khu cấp 5.”

La Hưng Hổ lạnh lùng nói: “Đó là vì các người quá ngu ngốc, không tìm được cách vào Cẩm Khu cấp 5 mà thôi.”

Hừ, ta có thể chịu trách nhiệm nói cho người biết, thực ra số lượng Cẩm Khu cấp 5 rất nhiều, rải rác xung quanh chúng ta, chỉ là các người không nhận ra thôi.

Ví dụ, bất kỳ một Cẩm Khu cấp 4 nào, đều tồn tại một hoặc nhiều Cẩm Khu cấp 5, chỉ là phương pháp vào Cẩm Khu cấp 5 khá khó hiểu mà thôi.”

Ông lại quay sang Phượng Tri Hành, nghiêm túc nói: “Có một số Cẩm Khu cấp 4, chỉ cần ở lại qua đêm là có thể bị hút vào Cẩm Khu cấp 5, phương pháp rất đơn giản.”

Tất nhiên, phương pháp vào càng đơn giản thường có nghĩa là Cẩm Khu cấp 5 đó tương đối an toàn, cơ duyên cũng ít, giá trị thăm dò không cao.”

Phượng Tri Hành trầm ngâm nói: “Nếu ông biết trong Cẩm Khu Chúc Viêm tồn tại Cẩm Khu cấp 5, tại sao La gia không cử người cướp về làm của riêng?”

La Hường Hồ hỏi ngược lại: “Làm sao người biết bọn ta chưa từng làm vậy? Nói thật cho người biết, trong tất cả các Cấm Khu cấp 4 ở Đam Châu đều từng bị bốn đại môn phiệt bọn ta thăm dò, cuối cùng tìm được vài Cấm Khu cấp 5 khá ổn định, có thể ra vào tùy ý, ‘Thiên La U cốc’ của La gia ta là một trong số đó.”

Nói đến đây, ông nghĩ ngợi, nhớ lại: “Cấm Khu Chước Viêm hình thành từ 500 năm trước, bọn ta đã từng tiến hành một cuộc thăm dò quy mô lớn, cũng tìm ra phương pháp vào Cấm Khu cấp 5.”

Phạm Chính Luân ngạc nhiên không thôi, không kìm được hỏi: “Vào bằng cách nào?”

La Hường Hồ liền nói: “Ở xa có một ngọn núi lửa đang hoạt động, chỉ cần ngọn núi lửa đó phun trào, khói bụi che trời thì các người sẽ có cơ hội vào Cấm Khu cấp 5.”

Phạm Chính Luân nhất thời kinh ngạc không thôi.

Bản thân Lục Hư Tông không biết chuyện này nhưng 4 đại môn phiệt lại biết rõ như lòng bàn tay, thật sự khiến người ta kinh hãi.

Phương Tri Hành trầm ngâm, chậm rãi nói: “Ý người là ta có thể vào Cấm Khu cấp 5, tìm công pháp ta cần?”

La Hường Hồ gật đầu, giải thích tỉ mỉ: “Thật ra lấy được công pháp không khó, chỉ cần người chịu thả ta, tàng thư khố của La gia ta cũng có thể mở cửa cho người, muốn gì cứ lấy!”

Phương Tri Hành cười trừ, Tham Lang cười khẩy ha ha.

La Hường Hồ chỉ nhìn chằm chằm Phương Tri Hành, tiếp tục nói: “Tất nhiên, lý do ta đề cập đến Cấm Khu cấp 5, chủ yếu là vì các công pháp từng xuất hiện bên ngoài, có khả năng không phù hợp cho người tu luyện, nhưng ở trong Cấm Khu cấp 5, người có

hy vọng có được công pháp với độ tương thích cực cao với người.”

Phương Tri Hành khó hiểu nói: “Tức là thế nào, làm sao ông biết trong Cẩm Khu cấp 5 nào có công pháp phù hợp với ta?”

La Hừng Hồ tiết lộ: “Trong Cẩm Khu cấp 5 tồn tại một loại bia đá, chỉ cần người nhỏ máu lên bia đá đó, bề mặt bia đá sẽ tự động hiện ra một môn công pháp dành riêng cho người.”

“Dành riêng cho ta?!”

Phương Tri Hành nghe vậy mà thâm lú lú, cảm thấy không thể tin nổi.

Cậu nhìn Tham Lang.

“Ừ, có lẽ ông ta không nói dối.”

Tham Lang gật đầu: “Ta cũng từng nghe tin đồn này, tất cả các công pháp Bách Ngưu cảnh có từ đây.

Chỉ là Cẩm Khu cấp 5 quái dị khó lường, ta kịch liệt không khuyên người vào đó trước khi kiểm soát được thân thể.”

La Hừng Hồ cắt ngang: “Có lẽ người khác không thể, nhưng Phương đại hiệp nhất định có thể, ta đã tận mắt thấy, người có thể tạm thời kiểm soát thân thể, không phải à?”

Chương 746: Thăng Cấp (3)

Phương Tri Hành híp hai mắt, cười lạnh nói: “Ông muốn dẫn ta vào Thiên La U cốc?”

La Hưng Hồ liền nói: “Chỉ cần người thả ta, ta sẽ thuyết phục lão tổ bỏ qua chuyện cũ và long trọng mời người gia nhập La gia.”

Tham Lang quát lên: “Người lừa quỷ hủ, ai tin?”

Phương Tri Hành lắc đầu.

La Hưng Hồ vẫn ung dung, lại nói: “Vậy ta đổi điều kiện khác, ta còn biết một Cẩm Khu cấp 5, ngay trong hẻm núi Viêm Chúc.”

Mọi người không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

La Hưng Hồ liền nói: “Các người có thể tự mình kiểm chứng ta có nói dối không.”

Ở phía đông hẻm núi Chúc Viêm, cách Lục Hư cung khoảng 12 dặm có một hang động nhỏ không bắt mắt.

Chỉ cần vào lúc nửa đêm, các người thắp một cây nến ở cửa hang rồi chờ cho cây nến cháy một nửa, hô lên một câu ‘ta nhắm mắt rồi’, lặp lại 7 lần.

Nếu trong hang có gió thổi ra thì thổi tắt cây nến, vậy có nghĩa các người đã thành công, tiếp theo vào hang động đó là được.”

Mọi người nhìn nhau, không hiểu lắm nhưng thấy nó rất tuyệt.

Phương Tri Hành đáp: “Tối nay chúng ta có thể thử.”

Tham Lang nhúu mày nói: “Lỡ như đó là cái bẫy thì sao?”

La Hưng Hồ nói chắc chắn: “Nếu các người không tin ta thì có thể dẫn ta vào trong cùng.”

Phường Tri Hành nghe vậy, ánh sáng trong mắt sắc bén, nghiền ngẫm nói: “Ồ, ông cũng muốn tiến vào Cẩm Khu cấp 5? Bên trong Cẩm Khu đấy có gì vậy?”

La Hưng Hồ vung mái tóc bạc lên, nhìn cơ thể khô héo, giữa 2 hàng lông mày hiện lên vẻ lo lắng, than thở: “Ta sắp phế bỏ rồi, nhưng bên trong Cẩm Khu cấp 5 có thứ có thể cứu được ta.”

Phường Tri Hành hơi im lặng, sau đó cậu tò mò nói: “Ông đã sớm là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, với điều kiện của La gia, ông có hy vọng thăng cấp Bách Ngưu cảnh bất cứ lúc nào, tại sao ông luôn giậm chân tại chỗ vậy?”

La Hưng Hồ biến sắc, chậm rãi thở dài nói: “Không phải là ta không muốn, mà là rất lâu trước đây ta được chọn là người nhập thân của lão tổ, đây cũng là nguyên nhân ta có thể làm đại trưởng lão của gia tộc.”

Phường Tri Hành lập tức dò hỏi: “Thiên Nhân không thể tùy ý nhập thân à?”

“Đương nhiên!”

La Hưng Hồ nghiêm mặt nói: “Thiên Nhân có sức mạnh to lớn thâm sâu khó lường, vượt quá tưởng tượng, cơ thể của người thường hoàn toàn không chịu nổi, chỉ có Cửu Ngưu cảnh có thể miễn cưỡng chịu được.

Ngoài ra, người bên cạnh phải tâm ý tương thông với Thiên Nhân, thành lập nên liên hệ tinh thần mạnh mẽ, tốt nhất là đôi bên tồn tại liên hệ huyết mạch.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Nói như vậy, Thiên Nhân thật ra có thể nhập thân với bất kỳ cao thủ Cửu Ngưu cảnh nào, cho dù không phải là con cháu huyết mạch cũng được?”

“Ừm, đúng vậy.”

La Hưng Hồ gật đầu nói: “Theo như ta hiểu, rất nhiều Thiên Nhân trên thế gian đã sớm không còn con cháu huyết mạch, bọn họ chỉ có thể lựa chọn mấy ‘tín đồ’ đến nhập thân thôi.”

“Tín đồ...”

Phương Tri Hành như có điều suy nghĩ, hỏi: “Thiên Nhân rốt cuộc là gì?”

La Hưng Hồ cúi đầu đáp lại: “Nói thật, bản thân ta cũng không rõ cho lắm.”

Phương Tri Hành mỉm cười nói: “Người có thể triệu hoán Thiên Nhân nhập thân, nhưng lại không biết Thiên Nhân là gì.”

La Hưng Hồ lắc đầu nói: “Quả thật là không biết, bởi vì ta chưa bao giờ thấy bản tôn của Thiên Nhân lão tổ, ta chỉ biết Thiên Nhân mà bọn ta có thể thấy bằng mắt thường vốn không phải là chân thân của bọn họ, chỉ là hóa thân mà thôi.”

“Hóa thân?”

Phương Tri Hành ngẩn người, lại chuyển hướng sang Tham Lang.

“Quả thật chỉ là hóa thân.”

Tham Lang gật đầu: “Có cách nói là bản thể của Thiên Nhân siêu thoát thế ngoại, bọn họ chỉ có thể dùng hóa thân hành tẩu thế gian.”

Phương Tri Hành hỏi: “Thực lực của hóa thân thế nào?”

Tham Lang suy nghĩ rồi thận trọng nói: “Mạnh hơn người nhập thân rất nhiều, hơn nữa hóa thân không cách nào bị phá hủy, là bất tử bất diệt thật sự đấy.”

La Hưng Hổ đưa ra lời giải thích rõ ràng: “Nhập thân tương đương với cho người khác mượn lực, có thể mượn ít nhiều nhìn được cường độ thân thể và trạng thái tinh nhuệ của người đấy.

Mà hóa thân là cụ thể hóa của Thiên Nhân nắm giữ ‘thần thông’ tuyệt không thể tả, uy năng không thể đo lường.”

Phương Tri Hành hiểu ra, cậu lại hỏi: “Vậy cơ giáp thì thế nào?”

Tham Lang chìm vào im lặng, rõ ràng là cô hiểu về cơ giáp không nhiều.

La Hưng Hổ vội vàng nói: “Cơ giáp là con đường tu hành khác, theo như ta được biết, bọn nó sử dụng vật lạ có tên là ‘Sinh Mệnh Kim Chúc’ để thay thế hẳn cơ thể máu thịt, từ đó thực hiện trường sinh bất tử.”

Phương Tri Hành không khỏi tặc lưỡi nói: “Sinh Mệnh Kim Chúc là gì?”

La Hưng Hổ buông lỏng tay nói: “Ta không nói rõ được, không biết Sinh Mệnh Kim Chúc đến từ đâu.”

Phương Tri Hành bĩu môi, hất tay, lần nữa đánh bất tỉnh La Hưng Hổ.

Sau đó cậu nhìn về phía Tham Lang, trịnh trọng nói: “Con người ta ân oán rõ ràng, người giúp ta thì ta nợ người một nhân tình, nếu sau này có chỗ cần giúp đỡ thì ta sẽ cố làm hết sức.”

Chương 747: Đồ Long (1)

Tham Lang phấn chấn tinh thần, chấp tay cười nói: “Võ Minh ta nguyện đồng tâm hiệp lực với Phương đại hiệp.”

Phương Tri Hành đứng lên nói: “Ta phải chuẩn bị để đêm nay đến Cẩm Khu cấp 5 đây.”

Tham Lang vội vàng nói: “Cẩm Khu cấp 5, ta cũng rất muốn mở mang tầm mắt.”

2 mắt của Phạm Chính Luân lóe sáng, rõ ràng cũng hơi rung động.

Phương Tri Hành bước ra khỏi động quật, nhìn về ngọn núi lửa đang hoạt động.

“Đi đâu vậy?” Tế Cầu cũng đi theo ra ngoài.

Phương Tri Hành lấy ra một bản vẽ thiết kế cùng với Chuyết Nha, Kinh Hồng thương, còn có 3 trường thương màu bạc của cơ giáp.

Dường như đồng thời, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện để Vị Mệnh Danh Bảo đao đạt được max cấp:

1, 1 Chuyết Nha làm chuỗi đao (Đã hoàn thành.)

2, Bách luyện tinh thép: 3 vạn cân (Đã hoàn thành.)

3, Bí ngân xanh thẫm: 360 cân (Đã hoàn thành.)

4, Dung hợp Điều Kim và Ô Tinh: 16 cân (Đã hoàn thành.)

5, Sử dụng lửa dung nham nung khô các nguyên liệu 10 tiếng đồng hồ trở lên (chưa hoàn thành)]

[Kèm theo: 1 tờ bản vẽ tạo thành của Vị Mệnh Danh Bảo đao]

Ánh mắt của Tế Cầu sáng lên, líu lười nói: “Mày muốn đúc binh khí cấp mấy vậy?”

Phương Tri Hành trả lời: “Hợp thành một thanh bảo đao thượng phẩm cấp 4, bảo đao Đồ Long của ta bị hủy rồi.”

Tế Cầu bưng tỉnh, lúc này mới phát giác Phương Tri Hành không có binh khí có thể dùng.

Nếu có nó, chẳng phải sẽ càng lợi hại à!

Một người một chó chạy về ngọn núi lửa đang hoạt động.

Sóng nhiệt tập kích đến, càng đi về phía trước thì càng nóng cháy.

Tế Cầu nóng đến lè lưỡi, không ngừng “hà hà”.

Bóng dáng của Phương Tri Hành thoát một cái, đi đến đỉnh núi.

Cậu phóng mắt nhìn đi, phía dưới miệng núi lửa là một mảng đỏ đậm, nham thạch nóng chảy sôi trào kịch liệt.

Phương Tri Hành nhìn quanh một vòng, nhanh chóng phát hiện ra một nham thạch, lướt thân bay qua đó.

Dưới nham thạch là nham thạch nóng chảy.

Phương Tri Hành lấy ra đám nguyên liệu Chuyết Nha rồi ném vào trong nham thạch.

Sau đó cậu lùi lại, chờ đợi ở bên ngoài miệng núi lửa.

Vừa đợi đã là 10 tiếng đồng hồ!

Trời đã tối rồi.

“Ừm, nên kết thúc thôi.”

Phương Tri Hành đứng lên, trên người toàn là bấu rứt khổng lồ, khiến bước đi đều trắc trở.

Cậu lấy một hơi, như giòi bọ ngộ nguậy, kiên trì bò tới miệng núi lửa, thả người nhảy xuống.

Rơi vào trong nham thạch.

[Vị Mệnh Danh Bảo đao. Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không?]

“Có!”

Chỉ một ý niệm, trong nham thạch chảy xiết chợt phóng ra ánh sáng rực rỡ.

Dường như đồng thời, bấu rứt trên người Phương Tri Hành đều xẹp xuống.

Phương Tri Hành trong nháy mắt khôi phục lại bình thường, đưa tay chụp về phía trước.

Chỉ một thoáng, trong tay cậu có thêm thanh đại đao có phong cách cổ xưa.

Thanh đại đao này, thân đao màu bạc dài khoảng 1m, chuôi đao màu trắng dài khoảng 1m5.

Chợt nhìn hơi giống với Trảm Mã đao.

Phương Tri Hành cầm đao trên tay, uy thế cả người thay đổi lớn, cả người bừng tỉnh biến thành một thanh đại đao xuyên qua

đất trời, tản ra khí tức sắc bén khiếp người.

“Thử xem nào!”

Phương Tri Hành hít thở sâu, thi triển Huyết Ấm Ma Đạo, rót kinh lực không lồ vào trong bảo đao.

Bảo đao lập tức tăng vọt, thân đao nhanh chóng kéo ra, trong nháy mắt, độ dài mở rộng đến 60m, đao khí tung hoành ngang dọc.

“Kỹ năng bộc phát. Đao Sơn Huyết Hải!”

Phương Tri Hành chém ra một đao, khí huyết toàn thân sôi trào, hóa thành đao khí ngập trời trút xuống.

Trong tầm mắt, nham thạch nóng chảy sôi trào mãnh liệt, bị chia thành 2, hóa thành 2 ngọn núi đao, ở giữa là biển máu vô tận, vạn vật bị giết chết hết!

Bên ngoài núi lửa, Tế Cầu đột nhiên xù lông, chỉ cảm nhận được luồng sát ý cực kỳ kinh khủng tràn ngập ra ngoài, khiến nó trong nháy mắt như rơi vào hầm băng, lạnh lẽo cả thân.

Tuy luồng sát ý này không nhắm vào nó, chỉ bị ảnh hưởng đến, nhưng lại khiến nó sởn hết cả gai ốc.

Chỉ là bị sát ý lan tràn đến gần lại khiến toàn thân nó cứng đờ, huyết dịch chảy ngược, cũng đáng sợ quá đi!

Mà đây chính là Huyết Ấm Ma Đạo kèm theo hiệu quả “sát ý chấn nhiếp”.

Phương Tri Hành nắm giữ 5 bộ võ công Hóa Yêu, luận uy lực mạnh nhất, không cái nào có thể hơn Huyết Ấm Ma Đạo.

Nhưng bộ ma đao này vô cùng cực đoan, khát máu thích giết chóc, dễ khiến người ta rơi vào điên cuồng, hơn nữa tiêu hao cũng cực kỳ kịch liệt, không thích hợp đánh lâu dài.

Vì vậy, Phương Tri Hành vẫn nên dùng cẩn thận.

Một lúc lâu sau...

Nham thạch nóng chảy ầm ầm, cuộn cuộn như thủy triều, sóng lớn vỗ bờ, một mảng hỗn loạn.

Phương Tri Hành cười thoả mãn, thu bảo đao lại, thả người nhảy lên, trở mình nhảy ra khỏi miệng núi lửa, đáp xuống trước mặt Tế Cầu.

Tế Cầu lấy lại tinh thần, tập trung nhìn vào, sợ hãi nói: “Đao tốt!”

Phương Tri Hành cười nói: “Thanh đao này vẫn chưa có tên, mày đặt tên giúp đi.”

“Để tao đặt tên à?” Tế Cầu vênh mạnh tai lên, trên khuôn mặt chó toàn là vẻ hưng phấn, cười hì hì nói: “Vậy gọi là ‘Vạn Nhân đao’ đi.”

Chương 748: Đồ Long (2)

Phượng Tri Hành kinh ngạc nói: “Vạn Nhân đao gì chứ?”

Tế Cửu giải thích nói: “Cầm thần đao này lên, vô địch vạn người, chém ngang vạn phu!”

“Ây dô!”

Phượng Tri Hành nở nụ cười: “Về thuận miệng đấy, mày muốn thi nghiên cứu à?”

Biểu cảm của Tế Cửu đặc ý, nhưng thật ra mồ hôi lạnh đã chảy ròng.

Nó nhìn thấy thanh đao này, ấn tượng đầu tiên là sẽ có rất nhiều người chết phía dưới nó, cho nên mới hiện ra suy nghĩ là “Vạn Nhân đao.”

Phượng Tri Hành đặt Vạn Nhân đao ở sau lưng, gật đầu nói: “Đi thôi, chúng ta nên đến Cẩm Khu cấp 5 rồi.”

Tế Cửu vội vàng giữ vững tinh thần, đáp lại: “Được, tao sẽ đi chơi với mày.”

Nó còn 8 cái mạng nên chơi nổi.

Một người một chó nói đi là đi.

Đùng!

Chợt một tiếng nổ cực lớn truyền đến!

Phượng Tri Hành và Tế Cửu đều giật mình, quay đầu nhìn lại.

Lượng lớn nham thạch nóng chảy cuốn lấy khói đặc phóng lên cao, cao tới trăm mét, kinh động đất trời.

“A ù, núi lửa phun trào rồi!”

Tế Cầu nghẹn ngào gào lên.

Sau một khắc, nham thạch nóng chảy từ trên trời giáng xuống, tán ra xung quanh miệng núi lửa.

Phượng Tri Hành nhanh chóng vung đao về phía đỉnh đầu, đao ảnh kín không kẽ hở như chường ra một chiếc ô che mưa.

Nham thạch đập xuống đều bị ô cản lại.

Tế Cầu thấy tình hình này, thân hình thu nhỏ lại, biến thành một chú chó săn bình thường, xám xịt núp ở dưới đao ảnh.

Núi lửa không ngừng phun trào, trong lúc nhất thời không dừng lại được.

Phượng Tri Hành và Tế Cầu vừa chống đỡ nham thạch vừa lùi về phía sau.

Nhưng xung quanh nhanh chóng bị khói đặc chiếm lấy, căn nuốt, vươn tay không thấy được 5 ngón.

“Khụ khụ, sặc quá!”

Tế Cầu thở không ra hơi, phàn nàn nói: “Mày làm cái gì rồi, sao mỗi lần tao đi với mày đều đen đui như vậy!”

“Rắm!”

Phượng Tri Hành “xuyt” một tiếng, rồi cười ha ha: “Tao mới bị mày liên lụy đấy.”

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng Phượng Tri Hành lại hơi

chột dạ.

Lần này núi lửa thành linh phun trào có thể là vừa rồi cậu đã chém một đao.

Cứ đi cứ đi...

Dưới chân của Phương Tri Hành đột nhiên giảm trùng vật cứng gì đó.

Cậu cúi đầu nhìn thì sững sờ ngay tại chỗ.

Đó là một bậc thang!

Bậc thang màu trắng, bên trên mọc ra rêu màu xanh đậm.

“Phương Tri Hành, đây là đâu?”

Tế Cửu ngạc nhiên hét lên.

Phương Tri Hành chợt ngẩng đầu, chỉ thấy từng bậc thang dài đập vào mi mắt, thông lên trên cao.

Cậu nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy phía sau bóng tối gần đó mơ hồ có thể thấy mấy cái cây lớn.

Ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ có một mảng đen kịt vô biên vô tận, không có ngôi sao nào cả, nhưng lại có ánh trắng đỏ quỳnh dị treo trên đỉnh đầu.

Khói đen núi lửa trong không khí đều biến mất hết.

Nơi này rõ ràng không phải là sa mạc.

Phương Tri Hành và Tế Cửu liếc nhìn nhau, chợt nghĩ đến khả năng nào đó.

“La Hừng Hồ từng nói bên trong Cẩm Khu Chúc Viêm có một

Cấm Khu cấp 5, mỗi lần núi lửa phun trào, che khuất bầu trời, sẽ hút người vào trong đấy...”

Một người một chó không khỏi giật mình.

Hay lắm!

Bọn họ tiến vào Cấm Khu cấp 5 rồi

Tế Cửu hoảng sợ, gấp giọng nói: “Toang rồi, chúng ta không hỏi La Hưng Hổ, cách rời khỏi Cấm Khu cấp 5 này.”

Phượng Tri Hành ngẩng nhìn 4 phía, lần nữa nhìn về bậc thang ở phía trước, dặn dò: “Tế Cửu, đi lên nhìn xem.”

Tế Cửu không dám bước đi, nó nhanh chóng tạo ra một Ảnh Phân Thân bước lên bậc thang.

Chỗ đó có khoảng 50 bậc thang, Ảnh Phân Thân bước mấy bước đã đến điểm cuối.

Sau đó, Ảnh Phân Thân quay đầu lại nói: “Phía trước có căn phòng, dường như là một...”

Nhưng vừa nói đến đây thì “phụt”!

Cổ của Ảnh Phân Thân đột nhiên méo mó kịch liệt, dường như xoay vặn một vòng, sau đó rớt xuống.

Một cái đầu chó rất lớn lăn xuống dưới bậc thang, đến trước mặt Tế Cửu.

Tế Cửu nhìn đầu của mình, tròng lớn mắt chó, Phượng Tri Hành cũng hơi híp mắt lại.

Với thị lực của cậu lại không nhìn thấy là ai bẻ đầu chó của Ảnh Phân Thân.

Phương Tri Hành vội vàng hỏi: “Tế Cửu, là ai giết mày vậy?”

Tế Cửu mơ màng, hít thở không thông nói: “Không biết, vừa quay đầu đã bị giết chết, không cảm giác được gì cả.”

“Không để lại mùi à?”

“Không có!”

“...”

Phương Tri Hành không khỏi tắc lưỡi nói: “Động tác của hung thủ quá nhanh, còn nhanh hơn cả giết ngay tức khắc!”

Tế Cửu sợ hãi nói: “Nhưng tao là hung thú cấp 4, đầu má, hung thủ đấy quá kinh khủng, ít nhất cũng là Bách Ngưu cảnh!”

Phương Tri Hành suy nghĩ, sau đó phân tích nói: “La gia đã phái người thăm dò nơi này, còn sống sót trở về, nói rõ nơi này có đường sống.”

Cậu quan sát kỹ, dưới xương sườn mọc ra một xúc tu máu vươn lên trên bậc thang.

Xúc tu máu bò lên đỉnh của bậc thang, quét qua quét lại mấy cái.

Không xảy ra chuyện gì cả.

“Chậc, nguy hiểm đang ở đâu?”

Trong lòng Phương Tri Hành nghi ngờ không ổn định, hơi chần chờ, rồi nhắc chân bước lên bậc thang.

Bóng dáng khôi ngô cao lớn bước hơn 10 bậc thang.

Chương 749: Đồ Long (3)

Rất nhanh, cậu có thể thấy bậc thang trên đỉnh, đầu tiên là một mảng cỏ dại, đằng sau là một con sông nhỏ.

Trên sông nhỏ có một cây cầu gỗ bắc qua sông, mơ hồ có mấy đường nét bóng ma cỏ tranh, dường như là một thôn trang, 4 phía là rừng cây vờn quanh.

Phương Tri Hành ngừng thở, cậu bước từng bước đến trước bậc thang cuối cùng.

Lúc này, cậu nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, con sông nhỏ róc rách, vô cùng yên tĩnh.

Phương Tri Hành thò ra xúc tu máu quét qua bãi cỏ, không phát hiện gì cả.

Sau đó, xúc tu máu lại vươn về phía cây cầu gỗ, chạm vào mấy cái.

“Cầu gỗ hơi cổ xưa nhưng vô cùng kiên cố.”

Phương Tri Hành thu hồi xúc tu, suy nghĩ một lúc, dự định để cho Tế Cầu dùng một cái mạng xông vào một lần.

Nhưng cũng ngay lúc này, cậu ma xui quỷ khiến cúi đầu xuống, đột nhiên phát hiện trên bậc thang cuối cùng dường như có dấu điêu khắc.

Cậu ngay tức khắc vận động kinh lực, chấn động, quét đi lớp rêu bên trên.

Quả nhiên, trên bậc thang có khắc chữ, viết là: “Đừng quay

đầu lại, tuyệt đối đừng quay đầu lại!”

“Quay đầu lại là giết?”

Cả người của Phương Tri Hành căng thẳng, cổ cứng đờ.

“Ảnh Phân Thân của Tế Cầu quả thật là bị giết lúc quay đầu lại.”

“Nhưng vừa rồi ta đứng dưới bậc thang cũng quay đầu nhìn xung quanh, làm ra động tác quay đầu...”

Phương Tri Hành trừng mắt nhìn, trong lòng nhanh chóng có suy đoán.

“Quay đầu lại là giết, có khả năng giới hạn ở bậc thang này!”

Phương Tri Hành nghĩ đến đây thì truyền âm ngay cho Tế Cầu.

“Trò gì vậy?”

Tế Cầu thất kinh, khó tin nói: “Quay đầu lại sẽ chết à? Đây là quy tắc giết ư?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Mày có thể tùy ý quay đầu ở mấy bậc thang phía dưới, vừa rồi chúng ta đã thử, bây giờ tao vẫn không cách nào xác định trên bậc thang có thể hay không.”

Tế Cầu nghe hiểu ý của Phương Tri Hành.

Nó vẫn còn 7 cái mạng!

“Hãy, chung quy vẫn là tao gánh mọi thứ...”

Tế Cầu lần nữa tạo ra một Ảnh Phân Thân tiến hành thử.

Vút!

Ảnh Phân Thân nhanh chóng vọt về phía bậc thang, lướt qua

Phương Tri Hành, nhảy lên trên bãi cỏ.

Sau đó nó chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn sang Phương Tri Hành.

Một người một chó ngừng mắt nhìn nhau chỉ chốc lát.

“Không sao cả!”

Phương Tri Hành thầm nghĩ quả nhiên, cất bước đi qua bậc thang cuối cùng, lúc này quay đầu lại.

Cậu gọi lên: “An toàn rồi, lên đây đi!”

Tế Cầu ở phía dưới nhanh chóng chạy lên, quay đầu ngăm nhìn bậc thang thật sâu, tắc lưỡi nói: “Bậc thang này thoạt nhìn cũng không có gì, sao lại có quy tắc kinh khủng là quay đầu thì giết vậy?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Ừm, Cẩm Khu cấp 5 quả nhiên quỷ dị khó lường, vậy mà chơi quy tắc giết, chúng ta phải cẩn thận tí.”

Một người một chó dè dặt đi lên phía trước, đến trước cây cầu gỗ bên con sông nhỏ.

Ảnh Phân Thân dò đường ở phía trước, bước lên cầu gỗ, sau đó nó ngã xuống không báo hiệu.

“A hức hức!”

Toàn thân của Ảnh Phân Thân co quắp kịch liệt, móng vuốt sờ về phía ngực, hét lên: “Đau quá, trái tim của tao!”

“Gì đấy?”

Trong lòng của Phương Tri Hành và Tế Cầu run sợ.

Trong khoảnh khắc, Ảnh Phân Thân không còn động tĩnh, tự nhiên giải thể biến mất tăm.

Lại mất đi một cái mạng!

Tế Cầu tức giận, sợ hãi nói: “Sau khi tao đi lên cầu gỗ đột nhiên cảm thấy tim rất đau, dường như không nhảy thì sau đó sẽ ngừng.”

Hồ hấp của Phương Tri Hành ngừng lại, quan sát tỉ mỉ cầu gỗ trước mặt, trong lúc nhất thời không nhìn ra khác thường gì cả.

Tế Cầu đột nhiên tức giận nói: “Mịa nó, không phải là quay đầu là giết tiếp đấy chứ? Nhưng lần này tao không quay đầu mà!”

Nó nhìn con sông nhỏ, tức giận nói: “Hay là tao dứt khoát nhảy quá con sông này thử xem, dù sao cũng không rộng?”

Phương Tri Hành xua tay nói: “Đừng vội, cầu gỗ này có khả năng cũng tồn tại quy tắc giết nào đấy, chúng ta tìm trước xem thế nào.”

Tế Cầu không nhẫn nại được, không ngừng lắc đuôi ở bên bờ.

Phương Tri Hành nhìn ván gỗ, lại nhìn trụ cầu, đáng tiếc không tìm thấy chữ khắc nào cả.

“Ảnh Phân Thân chỉ đi trên cầu, không có bất kỳ động tác dư thừa nào...”

Phương Tri Hành nhớ lại, đột nhiên hỏi cậu: “Tế Cầu, sau khi mày bước lên cầu gỗ, bước thứ mấy thì xuất hiện đau tim vậy?”

Tế Cầu vội vàng nói: “Tổng cộng đi 3 bước, bước đầu tiên đã bắt đầu đau.”

Ánh mắt của Phương Tri Hành sáng lên, cậu phân tích: “Vậy

bước đầu tiên đã vi phạm ‘quy tắc’, là quy tắc gì nhỉ?”

Tế Cửu hừ lạnh: “Lẽ nào qua cầu, tao phải quỳ xuống trước à?”

Phượng Tri Hành bật cười nói: “Bình thường không đi được, có lẽ thật sự phải quỳ bò qua đây.”

Tế Cửu cạ lời, nó than thở: “Quy tắc giết chóa gì vậy, không cho chút nhắc nhở, để chúng ta dưng mạng không à?”

Phượng Tri Hành cúi đầu suy tư, nghĩ đến: “Quy tắc giết toàn là hệ bị động, chỉ có phạm quy tắc mới bị giết hại.”

Trong đầu cậu hiện lên mỗi một động tác vừa rồi của Ảnh Phân Thân, đột nhiên giật mình.

Chương 750: Huyết Đồ (1)

“Tế Cửu, mày tạo thêm một Ảnh Phân Thân đi.”

Tế Cửu liếc mắt nói: “Tao chỉ còn lại 6 cái mạng thôi đấy, mày dùng tiết kiệm chút.”

Nói tới nói lui thì nó vẫn phục tùng mệnh lệnh.

Phương Tri Hành nói: “Lần trước mày bước chân trái lên cầu gỗ, lần này bước chân phải đi.”

Tế Cửu nghe vậy thì cạ lời: “Bước chân trái lên cầu thì sẽ chết à?”

Ảnh Phân Thân bước chân phải ra, cẩn thận bước từng bước lên cầu gỗ, cuối cùng đi về phía đối diện.

“Đù!”

Tế Cửu hoàn toàn cạ lời, không khỏi mắng to lớn: “Đây là quy tắc thôi ai tạo ra vậy, đùa Cửu gia mày à?”

Phương Tri Hành cũng cạ lời, bước chân phải qua cầu.

Tế Cửu cũng đi theo qua đó, tò mò nói: “Ví dụ chúng ta nhảy qua sông, sẽ xảy ra chuyện gì?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Nếu tao đoán không nhầm, mỗi một cửa ải nơi này đều tồn tại quy tắc giết tương ứng, qua cầu có quy tắc, nhảy qua sông chỉ sợ là cũng có quy tắc.”

Tế Cửu ngẩng nhìn con sông thật sâu, do dự một lúc, chung quy không dám lấy thân thử nghiệm.

Ảnh Phân Thân tiếp tục đi về phía trước dọc theo con đường mòn, chưa đi xa lắm thì phía trước xuất hiện mấy căn nhà tranh cao thấp không đồng đều, nghiễm nhiên tạo thành một thôn làng nhỏ.

Đường đất trong thôn gập ghềnh, tùy ý có thể thấy được ổ gà ổ chó, còn có súc vật dê bò được nuôi nhốt.

Cách đó không xa có một giếng nước, bên cạnh còn có đá vuông làm khố.

Dưới màn đêm, thôn làng vắng vẻ không tiếng động.

Tế Cầu nghiêng tai lắng nghe rồi truyền âm đến : “Có tiếng hô hấp và tiếng tim đập, trong thôn này có người ở.”

Phương Tri Hành phần chấn tinh thần, đáp lại: “Chúng ta trốn trước, đợi trời sáng rồi hẵng nói.”

Tế Cầu đồng ý.

Sau đó, Phương Tri Hành khoanh chân ngồi xuống, để Vạn Nhân đao ngang đầu gối.

Tế Cầu thì thu hồi Ảnh Phân Thân lại, nằm ở bên cạnh Phương Tri Hành.

Không bao lâu sau, nó cảm thấy hơi khát.

Dù sao cũng bị núi lửa thổi đầy miệng, cổ họng đã sớm khô khốc.

Tế Cầu đứng lên, đi đến bên giếng nước, thò đầu vào trong miệng giếng.

Tôm!

Sau nháy mắt, đầu của Tế Cầu lọt vào trong giếng, bọt nước

văng lên rất cao.

“Mẹ ơi!”

Tế Cửu phát ra tiếng kêu thảm kinh khủng.

Tiếng kêu này của nó khiến chó của toàn thôn đều kêu lên.

Phương Tri Hành đứng lên, nắm chặt Vạn Nhân đao.

Thì thấy bên miệng giếng nổi lên một cái bóng, thành linh là Tế Cửu sống lại.

“A đùa, lại chết lần nữa!”

Lông mao của Tế Cửu dựng đứng lên, hiện tại nó chỉ còn 5 cái mạng.

Phương Tri Hành hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tế Cửu vội vàng nói: “Tao chỉ nhìn vào bên trong giếng, sau đó thì rơi vào trong, nước giết điên cuồng tràn vào miệng của tao, dìm chết tao.”

“Vậy mà đã thấy cái gì?”

“Trong giếng đen kịt một màu, tao không thấy cái gì cả.”

“...”

Phương Tri Hành đang muốn nói gì đó thì đột nhiên có một tia sáng chiếu qua.

Ánh lửa sáng lên trong căn nhà tranh bên cạnh.

Ngay sau đó, một tiếng cọt kẹt vang lên.

Cửa được mở ra.

Một bà cụ xách theo đèn dầu bước ra ngoài, bà trừng to đôi mắt mờ dò xét Phương Tri Hành và Tế Cửu mấy lượt, mở miệng nói: “Người là ai, đến thôn của bọn ta làm gì?”

Phương Tri Hành cũng dò xét bà cụ, đầu tóc trắng xoá, thân hình hơi còng xuống, mặc áo gai màu xám, khí huyết hơi yếu, dường như chỉ là người già bình thường.

“Lão nhân gia, quấy rầy rồi. Ta đến từ bên ngoài, bị lạc đường, đang muốn tìm chỗ qua đêm.” Phương Tri Hành mở miệng nói.

Bà cụ trừng mắt nhìn, kinh ngạc xen lẫn với nghi ngờ nói: “Người đã thông qua bậc thang đá, đến đây từ bên cầu gỗ à?”

Phương Tri Hành đưa tay chỉ về phía sau, đáp lại: “Đúng vậy, chính là đến từ bên kia.”

Bà cụ biến sắc, kinh ngạc nói: “Lẽ nào người biết quy tắc của thôn bọn ta? Nếu không, sao người sống sót đi đến đây được?”

Tinh thần của Phương Tri Hành hơi động, cậu vội vàng nói: “Ta cứ đi như vậy qua đây thôi, quy tắc gì chứ?”

“Đi như vậy?”

Bà cụ khiếp sợ muốn chết, tấm tắc nói: “Mạng lớn, mạng của người lớn thật!”

Phương Tri Hành hỏi: “Lão nhân gia, thôn của bà có rất nhiều quy tắc à? Ta chưa quen cuộc sống nơi đây, có thể nói cho ta biết không?”

Bà cụ phất tay nói: “Người trẻ tuổi, người thật sự không hiểu quy tắc. Quy tắc của nơi này chỉ có thể dành cho người trong thôn biết, tuyệt đối không thể tiết lộ cho người ngoài, lẽ nào quê nhà của các người không như vậy à?”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Không giấu diếm gì bà, ta lớn lên ở trong núi, trước giờ luôn sống cùng cha ta, chưa bao giờ tiếp xúc với người ngoài.

Không lâu trước đây cha ta chết đi, lúc này ta mới ra khỏi núi nên không rõ quy tắc ở bên ngoài.”

Bà cụ giật mình rồi lần nữa quan sát Phương Tri Hành, đột nhiên quát lớn: “Đừng hòng lừa gạt bà già ta đây, ta không bị lừa đâu.”

Phương Tri Hành giang tay ra, bất đắc dĩ nói: “Bà không tin ta cũng không sao, vậy ta có thể ở đây đến sáng rồi đi không?”

Chương 751: Huyết Đồ (2)

Bà cụ do dự, rồi chần chờ nói: “Ta phải đi hỏi thôn trưởng đã.”

Vừa dứt lời, lại có người mở cửa.

Bà cụ vội vàng ngoắc tay nói: “Thôn trưởng, có người ngoài đến thôn của chúng ta.”

Không bao lâu sau, một ông già mặt đầy nếp nhăn, khoác áo khoác, chống gậy đi đến, bên cạnh còn có mấy thanh niên trẻ tuổi.

Ông già nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, tầm mắt nhìn về phía bảo đao trên tay cậu, đồng tử co rút kịch liệt.

Ông già nhướn mày, vẫy tay nói: “Người xứ khác, đến phòng ta ngồi đi.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Đa tạ thôn trưởng.”

Cậu và Tế Cầu đi theo ông già, tiến vào một căn nhà tranh rồi ngồi xuống.

Phương Tri Hành nhìn quanh trong phòng, phát hiện đồ dùng trong nhà và đồ dùng sinh hoạt toàn là chế tạo thuần thủ công, ngay cả bát ăn cơm cũng là bát gỗ, không có đồ sứ.

Thôn trưởng trầm ngâm một lúc, mở miệng nói: “Người là nhân sĩ Đam Châu?”

Vừa hỏi lời này!

Phương Tri Hành đã phấn chấn, vội vàng nói: “Ông cũng vậy à?”

Nhưng thôn trưởng không trả lời mà hỏi lại: “Đam Châu vẫn do tứ đại môn phiệt thống trị à?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Thôn trưởng thở dài, chậm rãi nói: “Rất nhiều năm trước, tổ tiên của ta cũng là nhân sĩ Đam Châu, bị La gia bắt lấy, đã trở thành nô lệ.

Sau đấy, La gia đã ném đám người tổ tiên vào Cấm Khu cấp 5 này, yêu cầu bọn họ thăm dò nơi đây, ai có thể sống sót ra ngoài thì người đấy có được phần thưởng phong phú.

Tổ tiên nhà ta nhanh chóng thích ứng được với hoàn cảnh của nơi này, nhưng không rời đi, hẳn lựa chọn ở lại, hơn nữa còn sinh sống đầy đủ ở nơi này.”

Phương Tri Hành không khỏi lú lẫm, ngạc nhiên nói: “Người ngoài có thể ở lâu dài bên trong Cấm Khu cấp 5 à?”

“Hừ, sao không thể chứ?”

Thôn trưởng cười ha ha nói: “Tổ tiên cho rằng nơi này có thể tránh thoát sự thống trị tàn khốc của tứ đại môn phiệt, là thế giới thần tiên.”

Phương Tri Hành nghiêm nghị, chấp tay nói: “Thôn trưởng, xin nói đôi chút quy tắc của nơi này?”

Thôn trưởng trả lời: “Cái gọi là quy tắc, không phải là bọn ta lập ra mà lúc bắt đầu đã tồn tại. Ví dụ bậc thang đá ở lối vào của thôn này là do tổ tiên ta dựng ra.

Sau khi bậc thang đá xuất hiện thì quy tắc ‘Không thể quay đầu’ cũng xuất hiện theo, không có bất kỳ đạo lý đáng nói nào cả.”

“Còn có cây cầu gỗ, phải bước chân phải mới an toàn thông

hành được.”

“Con sông nhỏ cũng có quy tắc, nếu như lội qua sông, tuyệt đối không thể cởi y phục.”

“Ồ, chiếc giếng cũ đấy, lúc mức nước, tuyệt đối không thể nhìn vào trong giếng.”

Thôn trưởng nói liên miên.

Phương Tri Hành và Tế Cửu liếc nhìn nhau, kinh ngạc nói: “Ví dụ quy tắc tự nhiên xuất hiện, vậy sao các người biết được?”

Thôn trưởng cười khổ nói: “Đương nhiên là lấy mạng đi dò xét, ném thử từng lần, luôn có thể mò ra quy tắc ở.”

Trong lòng của Phương Tri Hành chấn động.

Cừ thật!

Đúng là liều mạng!

Tổ tiên của thôn trưởng cũng là người tàn nhẫn, thà rằng liều mạng ở nơi này cũng không muốn ra ngoài tiếp tục bị tứ đại môn phiệt ức hiếp.

Phương Tri Hành suy nghĩ, dò hỏi: “Cấm Khu cấp 5 lớn chừng nào?”

Thôn trưởng lắc đầu nói: “Không biết, đời đời bọn ta đều ở trong thôn, không dám ra ngoài, bởi vì người không biết ngọn núi ở phương xa ấy có quy tắc gì, mắng rừng cây ấy lại có quy tắc gì, quá nguy hiểm!”

Phương Tri Hành không tìm được mà hỏi: “Quy tắc đều áp dụng cho tất cả mọi người à? Ví dụ cường giả Bách Ngưu cảnh vi phạm quy tắc cũng bị quy tắc giết chết ư?”

Thôn trưởng buông lỏng tay nói: “Ta không nói chuẩn xác được, nhưng luôn có người không tin tà.”

Phương Tri Hành hỏi: “Những năm gần đây, ngoại trừ ta, ông còn gặp người khác xứ nào không?”

Thôn trưởng gật đầu, nói: “Trước đây có một môn nhân Lục Hư tông đến đây, nhưng người đấy là một tên ương ngạnh, không nghe khuyên bảo, phá hỏng quy tắc rất nhanh, chết rồi.”

Phương Tri Hành gật đầu, lúc này Tế Cầu truyền âm đến bảo cậu dò hỏi rồi đi thế nào.

“Thôn trưởng, ông biết cách rời khỏi Cẩm Khu cấp 5 này không?”

“Ừm!” Thôn trưởng vội vàng nói: “Đợi đến khi núi lửa dừng phun trào, bụi mù đều tản đi, các người quay lại chỗ đã tiến vào thì có thể trở về.”

Ông nhắc nhở: “Tuyệt đối đừng bỏ lỡ, nếu như bỏ lỡ, người sẽ phải đợi lần sau núi lửa phun trào, nhưng người ở nơi này, hoàn toàn không biết được lần sau núi lửa sẽ phun trào khi nào.”

Trong lòng Phương Tri Hành sáng tỏ, lần nữa thỉnh giáo: “Ta nghe nói nơi này có một tấm bia đá thần kỳ, bôi máu tươi lên trên thì sẽ hiện ra chữ, ông có nghe nói không?”

“Tấm bia đá...”

Thôn trưởng suy nghĩ rồi đột nhiên vỗ đùi nói: “Đúng là có một tấm bia đá ở ngay phía sau thôn của bọn ta.”

Phương Tri Hành nói: “Làm phiền thôn trưởng dẫn ta qua đây.”

Thôn trưởng chột do dự, rất lâu sau vẫn không mở miệng.

Phương Tri Hành thấy thế thì ánh mắt sáng lên, thận trọng nói: “Thôn trưởng, ta đi nhằm đến nơi này, trên người không mang theo đồ tốt gì cả, không biết nên báo đáp ông thế nào?”

Chương 752: Nghịch Lân (1)

Lúc nói chuyện, cậu tháo hành lý trên người mình xuống, rồi mở túi ra.

Thôn trưởng nghiêng đầu nhìn, đáy mắt nóng rực, cười nói: “Bảo đáp thì không cần, ta không phải là người tham lam...”

Phường Tri Hành lấy ra mấy cung tên cùng với mấy nguyên liệu thuộc kim ra, cung kính nói: “Xin thôn trưởng nhận cho.”

Vẻ mặt của thôn trưởng tràn đầy yêu quý nhận lấy, dường như vô cùng hiếm có.

Ánh mắt của Tế Cầu khinh thường, trầm giọng nói: “Khách sáo với ông già đấy làm gì, trực tiếp ấn chặt ông ta, ông ta còn có thể phản kháng được à?”

Phường Tri Hành truyền âm đến: “Làm chó thì đừng quá kiêu ngạo, bây giờ chúng ta đang ăn nhờ ở đậu, phải hạ thấp bản thân.”

Không bao lâu, thôn trưởng dẫn theo một người một chó đi ra khỏi cửa nhà, xách theo ngọn đèn đi đến phía sau thôn.

Lúc đi ngang qua một cây liễu già, thôn trưởng ngừng lại thấp giọng nói: “Theo sát ta, vòng quanh cây ba vòng.”

Dứt lời, ông bắt đầu đi xung quanh cây liễu già.

Phường Tri Hành và Tế Cầu nhắm mắt theo đuôi.

Sau khi vòng 3 vòng, lúc này thôn trưởng mới tiếp tục đi.

Phường Tri Hành nhìn cây liễu già thêm vài lần, dò hỏi: “Cây

này cũng có quy củ gì à?”

“Quy củ ở đâu cũng có.”

Thôn trưởng chấp hai tay sau lưng thở dài: “Mỗi một cây hoa một ngọn cỏ đều có sinh mệnh, nơi đây mọi chuyện vạn vật đều có quy củ của mình.”

Phượng Tri Hành hơi im lặng, hỏi: “Nếu ta châm lửa đốt cây liễu già, sẽ thế nào?”

Vẻ mặt thôn trưởng nghiêm túc, trịnh trọng nói: “Cây liễu già sẽ bị chết cháy, nhưng quy củ mới sẽ theo đó sinh ra, quy củ không biết mới là quy củ đáng sợ.”

Ông nhắc tới: “Hơn 10 năm trước, trong thôn bọn ta có một thằng nhóc con nghịch lửa thiêu rụi nhà mình, sau này lần nữa xây lại nhà mới, nhưng người một nhà vào ở tối hôm đó đều chết hết.

Sau chuyện đó bọn ta thăm dò ra, nhà mới cũng có quy củ, người vào ở tuyệt đối không thể cởi giày.”

Phượng Tri Hành cặn lời, thấp giọng thở dài: “Quy củ nhiều như thế, khó trách 4 đại môn phiệt bỏ qua nơi này.”

Thôn trưởng ha hả cười nói: “Trọng điểm không nằm ở có bao nhiêu quy củ, mà mỗi người đều phải tuân thủ quy củ ở đây.”

Ông chấp tay sau lưng đi về trước, cảm khái nói: “Các trưởng bối thường nói, những cường giả của 4 đại môn phiệt muốn làm gì thì làm quen rồi, bọn họ không thích tuân thủ quy củ.”

Phượng Tri Hành thầm chấp nhận, cười nói: “Quy củ có thể trói buộc kẻ yếu, cũng có thể bảo vệ kẻ yếu.

Mà cường giả càng thích phá vỡ quy tắc, không bị trói buộc, vượt qua mọi thứ.”

Khi nói chuyện, phía trước lại xuất hiện một đoạn bậc thang.

Thôn trường xoay người, nghiêm túc nói: “Đoạn bậc thang này chỉ có thể đi ngược lên.”

Ông lùi từng bước đi lên bậc thang.

Thấy thế, Phương Tri Hành và Tế Cầu học theo.

Hai người một chố đi đến phía trên, thôn trường giơ ngón đèn lên, chiếu sáng con đường phía trước.

Lại là một rừng trúc xanh biếc cao lớn, có một đường nhỏ uốn lượn quanh co hẻo lánh.

Thôn trường lại nói: “Lúc đi đường nhỏ này phải nhắm một con mắt lại, chỉ có thể mở một con mắt.”

Ông nâng tay lên che mắt trái: “Bịt mắt là ổn thỏa nhất.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cúi đầu nhìn Tế Cầu.

Quả nhiên, Tế Cầu không thể che mắt, đang nháy mắt.

Phương Tri Hành thấy vậy, giúp nó che mắt trái.

Đi vào rừng trúc, rẽ 7 -8 lần.

Một lát sau, bọn họ đi tới một bãi đất cỏ dại mọc thành bụi.

Thôn trường buông ngón đèn, vươn tay đẩy ra một đồng cây ngải.

Rất nhanh, một tấm bia đá ngã nghiêng vào trong bùn đất lộ ra.

Phương Tri Hành nhìn chăm chú, tấm bia đá là hình chữ nhật, mặt ngoài loang lỗ không chịu nổi, mọc đầy rêu xanh, bên góc

không nguyên vẹn.

Nhìn thế nào tấm bia đá này cũng vô cùng thô ráp, không có bất kỳ chỗ thần dị nào.

Thôn trưởng giới thiệu: “Tổ tiên từng nhắc tới La gia phái các nô lệ tiến vào nơi đây, một trong những mục tiêu là tìm kiếm tấm bia đá, đánh dấu vị trí của nó.”

Phương Tri Hành hỏi: “Ông từng thử nhỏ máu lên tấm bia đá chưa?”

Thôn trưởng gật đầu nói: “Đương nhiên từng thử nhưng không có tác dụng gì.”

Phương Tri Hành nhú mày nói: “Có thể là tìm sai không?”

Thôn trưởng buông tay nói: “Vậy ta nói không chuẩn nhưng phụ cận thôn quả thật chỉ có một tấm bia đá này.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, đi lên trước, phất tay chấn động.

Kình lực rất nhỏ đảo qua mặt ngoài tấm bia đá, chấn rớt rêu xanh và bùn đất phía trên.

Ánh vào đáy mắt chính là hoa văn cuộn xoắn lồi lõm nứt nẻ, màu sắc u ám.

Phương Tri Hành không có bất kỳ do dự, bàn tay đặt lên Vạn Nhân Dao cắt qua, nhất thời máu tươi tràn ra.

Lượng máu dư thừa, máu tươi rơi tí tách chảy trên mặt ngoài tấm bia đá, dần dần khuếch tán ra.

“Ồ, sao không phản ứng?”

Tế Cầu nghiêng đầu, ngồi xổm trước tấm bia đá, cũng không

phát hiện gì.

Phương Tri Hành nhú mảy thành một cục, thất vọng nói: “Có thể là chúng ta tìm lầm thứ, không phải tấm bia đá này.”

Chương 753: Nghịch Lân (2)

Vừa nói ra, máu tươi trên tấm bia đá đột nhiên giảm bớt giống như thấm thấu vào.

Tế Cửu lấp bắp kinh hãi, vội vàng nhích mông về sau.

Phượng Tri Hành theo bản năng đặt Vạn Nhân Dao ngang trước người.

Thôn trường lộ đầu nhìn, không rõ chuyện gì.

Ông ~

Thình lình, tấm bia đá chấn động, lập tức một vòng tròn sóng không khí tản ra.

Thôn trường trực tiếp bay ngược ra ngoài, ngã trên cỏ dại, ngất đi.

Phượng Tri Hành và Tế Cửu không sao.

Mặc dù luồng sóng không khí này có chút uy lực nhưng gần như tương đương với một kích của Cửu Ngưu cảnh sơ kỳ mà thôi.

Ngay sau đó, tất cả máu tươi bị tấm bia đá hấp thu vào, tấm bia đá chậm rãi sáng lên giống như bóng đèn.

Cả tấm bia đá biến thành một bảng phát sáng.

Từng hàng chữ máu lộ ra.

“Thiết kế tiến hóa, khống chế tiến hóa!”

“Người thử nghiệm: Huyết nhục tạp giao.”

“Tư chất: Trung hạ.”

“Dấu vết võ công: Thiên La Hoá Huyết Công, Huyết Âm Ma Dao, Bách Độc Thần Công, Lục Hư Huyền Công, Ngọc Lâm Phá.”

“Bắt đầu thiết kế công pháp...”

“Mời lựa chọn: 1. hệ nhân tộc; 2. hệ biến thân.”

Tình cảnh này...

Tế Cửu khiếp sợ không thôi, không nhin được kêu lên: “Mé, thứ này là công nghệ đen à!”

Phượng Tri Hành thầm chấp nhận, trầm ngâm nói: “Tấm bia đá giống như một cái cơ sở dữ liệu hoặc là một trang bị thu từ xa, trí năng hóa cao.”

Chân mày cậu đã giãn ra, phấn chấn tinh thần, nhìn chăm chú hai lựa chọn kia.

Tế Cửu hỏi: “Hai lựa chọn này có gì kỳ lạ không?”

Phượng Tri Hành phân tích: “Hệ nhân tộc tên như ý nghĩa, trước sau duy trì thân xác nhân loại, mà hệ biến thân, chắc là từ bỏ làm người, có thể hướng tới phương hướng tiến hóa tùy ý.”

Tế Cửu ngộ ra, đáp: “Cũng phải, sau khi mày hóa yêu, hình thái của 10 xúc tu huyết sắc quả thực vượt qua phạm trù nhân tộc.”

Nó nghiêng đầu nhìn Phượng Tri Hành, hỏi: “Mày chọn thế nào, còn muốn làm người không?”

Phượng Tri Hành do dự, cảm xúc ngổn ngang.

Tế Cửu thấy vậy, không khỏi cân nhắc nói: “Người ta thường nói người là linh của vạn vật, nếu làm người thì có lẽ tiềm lực vô hạn. Mà nếu biến thân không bị thân thể trói buộc, tự do tiến hóa,

cũng là tiềm lực vô cùng!”

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe ra, cân nhắc tới lui, suy nghĩ một lát, cậu thong thả nâng tay phải lên.

Tế Cửu không khỏi trờng to mắt, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm, cực kỳ tò mò Phương Tri Hành sẽ đưa ra lựa chọn gì.

Tế Cửu luôn muốn làm người.

Mà thứ nó muốn nhất, Phương Tri Hành đã sở hữu ngay từ đầu.

Lúc này, mục tiêu mà nó nằm mơ phẩn đấu, có lẽ sẽ bị Phương Tri Hành xem như rác rưởi tùy ý vứt bỏ.

“Đinh ~”

Cùng với một tiếng vang, Phương Tri Hành ấn vào tấm bia đá.

Đầu ngón tay dừng ở ba chữ “hệ nhân tộc”!

“Sinh ra làm người...”

Phương Tri Hành than khẽ, biểu cảm kiên định trước nay chưa có: “Chết cũng không tiếc!”

Chữ bằng máu trên tấm bia đá đầu tiên là biến mất, tiếp theo lại hiện lên chữ bằng máu mới.

“Phân tích cá tính: Con đường mà người trải qua, thi hài thành núi, máu chảy thành sông; nơi người dừng lại luôn tràn ngập khí tức bạo ngược; phương hướng mà người đi không thuận theo đồng đội, dựa vào sức mạnh bản thân mở đường.”

“Tập hợp tất cả những yếu tố, công pháp đã sinh thành!”

“Mời nhận công pháp: &LTPhong; Huyết Bạo Quân >.”

“Tên này...”

Hai mắt Phương Tri Hành hơi nhú lại, chỉ nhìn tên công pháp, dường như là một môn ma công đáng vẻ bề vệ hung ác.

Đồng tử Tế Cầu co rụt lại, liếc nhìn Phương Tri Hành, trên mặt chó chột xuất hiện một tia phức tạp.

Sau một lúc lâu, Phương Tri Hành hít thở, đầu ngón tay di động lên tên của công pháp ấn vào!

Xoẹt xoẹt ~

Chỉ một thoáng, dường như có một luồng điện lưu theo đầu ngón tay chui vào thân thể, đi thẳng tới não bộ.

Tin tức khổng lồ tràn vào trong đầu của Phương Tri Hành, hội tụ thành từng môn công pháp huyền ảo khó lường.

Phương Tri Hành giật mình, thần trí nhanh chóng tỉnh táo lại, sau đó phun ra một ngụm khí dơ.

Tấm bia đá trước mặt dần dần ẩm đậm lại, lần nữa biến thành một tảng đá bình thường không có gì kỳ lạ.

Tế Cầu hơi im lặng, không nhin được hỏi: “Đi &LTPhong; Huyết Bạo Quân> là con đường gì, chúng trường sinh hay là người bất tử?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Tạm thời còn chưa rõ, nội dung công pháp quá cao thâm, hệ thống cần thời gian phân tích điều kiện max cấp.”

Tế Cầu hiểu được, suy nghĩ hỏi: “Mày nói xem, nếu tao nhỏ máu của tao lên phía trên sẽ như thế nào?”

Phương Tri Hành đầu tiên là ngần ra, chớp mắt nói: “Thử xem?”

Tế Cửu lặng lẽ cười, giơ móng vuốt lên.

Chính vào lúc này, rắc ~

Một tiếng vỡ vụn chọt truyền đến.

Phượng Tri Hành và Tế Cửu cúi đầu nhìn lại, phát hiện tấm bia đá lại vỡ ra tứ phân ngũ liệt.

“Cái, cái thứ này chỉ sử dụng một lần?”

Tế Cửu cạn lời.

Ánh mắt Phượng Tri Hành chọt lóe, mơ hồ nhìn thấy trong tảng đá vỡ vụn có ánh sáng chọt lóe rồi biến mất.

Cậu vươn tay khảy ra, nhặt lên một thứ đen tuyền, hình dạng như hạt đậu phộng.

Tế Cửu nhìn, truyền âm đến : “Cái gì đây? Nhìn hơi giống hạt sen.”

Chương 754: Nghịch Lân (3)

“Hạt sen?” Phương Tri Hành cẩn thận quan sát, phát hiện thật đúng là hạt sen, loại được phơi khô.

“Sao hạt sen được cất giữ trong tấm bia đá?”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, trịnh trọng thu hồi hạt sen.

Tế Cầu thấy tấm bia đá bị hủy liền nói: “Chúng ta tranh thủ trở về đi.”

Phương Tri Hành cũng không muốn bỏ lỡ thời cơ rời khỏi đây, xoay người nhanh chóng gọi thôn trưởng tỉnh lại.

Ông lão bị chấn đến choáng váng, đầu đau muốn nứt ra, một hồi lâu mới có thể đứng lên.

Ông dẫn theo một người một chó trở về theo đường cũ, một đường ra khỏi thôn, thông qua cầu độc mộc xuống thềm đá.

“Chính là nơi này...”

Phương Tri Hành và Tế Cầu đứng ở nơi bọn họ đến.

Thân thể thôn trưởng không thoải mái, không ở lâu lắm, trở về ngủ.

Thời gian trôi qua từng phút...

Bỗng nhiên một trận cuồng phong thổi tới, cuốn theo cát bụi và khô nóng.

Phương Tri Hành và Tế Cầu không thể không nhắm mắt lại.

Một nháy mắt hoảng hốt, Phương Tri Hành đột nhiên cảm giác dưới chân như nhũn ra.

“Hạt cát!”

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn, phát hiện bản thân rõ ràng đứng trong sa mạc.

Đã trở lại rồi!

Nơi này là Cấm Khu Chúc Viêm!

Trời dường như mới vừa sáng không lâu.

Bầu trời trên đỉnh đầu vẫn tràn ngập lượng lớn tro núi lửa.

Một người một chó liếc nhau chột đi vòng trở về.

Rất xa, Phương Tri Hành nhìn thấy hang động đó.

Lúc này, Phạm Chính Luân đang đứng lặng ở trước hang động, mặt ủ mày chau.

Đêm qua, núi lửa đột nhiên phun trào, mà Phương Tri Hành không trở về theo thời gian đã hẹn.

Lão nhân gia không khỏi hoài nghi có phải Phương Tri Hành đã xảy ra chuyện hay không.

“Lão tông chủ!”

Phương Tri Hành gọi một tiếng kéo suy nghĩ của Phạm Chính Luân trở lại.

“Tổ sư thúc, ngài đã trở về rồi!”

Phạm Chính Luân mừng rỡ, vội vàng lên nghênh đón hỏi: “Có phải ngài bị hút vào trong Cấm Khu cấp 5 không?”

Phượng Tri Hành gật đầu nói: “La Hừng Hồ không nói dối, trong Cẩm Khu Chúc Viêm thật sự có một Cẩm Khu cấp 5.”

Phạm Chính Luân biến sắc nói: “La Hừng Hồ vừa nhìn thấy núi lửa phun trào đã nói ngài khẳng định bị hút vào.”

Vừa dứt lời, Tham Lang đi ra tiếp lời: “Phượng đại hiệp, nếu người còn không ra, bọn ta sẽ đi vào tìm người.”

Phượng Tri Hành lạnh nhạt cười nói: “Chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.”

Tế Cầu nghe xong mắt trợn trắng, vãi cả ngoài ý muốn, làm hại nó đánh mất 3 cái mạng.

Phượng Tri Hành lập tức đi thẳng tới trước mặt La Hừng Hồ.

“Người...”

La Hừng Hồ không thể tin được, khiếp sợ nói: “Lần đầu tiên người tiến vào nơi đó vậy mà còn sống đi ra!

Nơi đó trải rộng quy tắc sát, cho dù Bách Ngưu cảnh đi vào phạm phải một sai lầm sẽ mất mạng!”

Phượng Tri Hành ha hả, nhàn nhạt nói: “Quên hỏi ông, ông nói tấm bia đá kia rốt cuộc là thứ gì?”

La Hừng Hồ lắc đầu nói: “Nói không rõ, dù sao thứ đó có thể ban cho võ giả công pháp thích hợp nhất.”

Nói đến chỗ này, ông chợt phục hồi tinh thần lại, hít thở không thông nói: “Chẳng lẽ người tìm được tấm bia đá rồi? Có lấy được công pháp không?”

Khóe miệng Phượng Tri Hành cong một ý cười, hỏi: “Ông có biết cấp bậc Bách Ngưu cảnh này chia ra làm mấy giai đoạn không?”

La Hứng Hồ trả lời: “Cấp bậc Bách Ngưu cảnh phân chia cực kỳ phức tạp, không có tiêu chuẩn phân chia thống nhất. ví dụ hai người lựa chọn con đường khác nhau, vậy thì hệ thống sức mạnh mà bọn họ tu luyện ra nhất định hoàn toàn khác, ai mạnh ai yếu chỉ từng đánh qua mới biết được.”

Phương Tri Hành nhú mày nói: “Hai Bách Ngưu cảnh chạm mặt, không thể trực quan nhận ra ai mạnh hơn à?”

La Hứng Hồ cẩn thận giải thích: “Nếu cao thủ Phật môn và Đạo môn chạm mặt, một người là Kim Cang Pháp Tướng, một người là Dương Thần Pháp Thân.

So về cường độ nhục thân thì Phật môn thắng;

So về thần hồn lớn mạnh thì Đạo môn thắng.

Nhưng cuối cùng ai mạnh hơn, bọn họ không liệu chết chém giết một trận, không ai có thể nói rõ ràng được.”

Phương Tri Hành rơi vào trầm mặc, như có suy nghĩ.

La Hứng Hồ suy nghĩ lại nói: “Ta nghe nói một tiêu chuẩn thô sơ giản lược có thể nói cho người nghe hiểu.”

Phương Tri Hành im lặng nghe, không lên tiếng.

La Hứng Hồ hơi im lặng sau đó đột nhiên hỏi: “Sau khi người lấy được công pháp, tấm bia đá liền vỡ vụn đúng không, rồi người có lấy được thứ gì không?”

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, lấy ra hạt sen từ trong ngực, đáp: “Ông nói này à?”

La Hứng Hồ vừa nhìn thấy hạt sen, trong mắt chợt xuất hiện vẻ tham lam không thể che giấu, biểu cảm lập tức thu liễm, không nhanh không chậm nói: “Chính là hạt sen này, ta không rõ nó là

thứ gì nhưng chỉ cần người mang nó trên người, nó sẽ chậm rãi khôi phục sinh cơ, toả ra vẻ sáng bóng xinh đẹp.”

Hắn nhắc tới: “Căn cứ cường độ sáng bóng và số lượng là có thể thô sơ giản lược phán đoán ra cấp bậc thực lực của một cao thủ Bách Ngưu cảnh.”

Phương Tri Hành chơi đùa với hạt sen khô, hỏi: “Trừ điều đó ra, hạt sen này còn có tác dụng gì?”

Chương 755: Đủ Một Vạn (1)

La Hường Hồ liền nói: “Hạt sen còn có thể dùng để tìm kiếm Cẩm Khu cấp 5, chỉ cần người cách Cẩm Khu cấp 5 nào đó đủ gần, hạt sen sẽ chấn động hoặc sáng lên, tóm lại sẽ nhắc nhở cho người.”

Phương Tri Hành ngộ ra, đột nhiên nghĩ tới một Cẩm Khu cấp 5 khác, dò hỏi: “Cẩm Khu cấp 5 bên ngoài Lục Hư tông là loại nào, cũng là quy tắc sát khắp nơi?”

La Hường Hồ lại lắc đầu nói: “Không phải, mỗi Cẩm Khu cấp 5 đều không giống nhau, quy tắc sát ngược lại là số ít.”

Phương Tri Hành liền nói: “Ông nói kỹ xem.”

La Hường Hồ trầm mặc, nghiêm túc nói: “Trừ khi người đồng ý thả ta ra hoặc dẫn ta cùng đi vào, bằng không ta sẽ không nói gì cả.”

Phương Tri Hành bĩu môi, quay đầu nói: “Tham Lang, người này vô dụng với ta, giao cho cô.”

Trong lòng Tham Lang vui vẻ, cười nói: “Cảm ơn.”

Sắc mặt La Hường Hồ nhất thời trở nên vô cùng khó coi, cắn chặt răng, cuối cùng vẫn không nói một lời.

Phương Tri Hành thấy thế, cũng không tiếp tục giày vò hắn, dù sao công pháp đã tới tay.

Cậu khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy tình hình như vậy, Tham Lang lặng lẽ dẫn La Hường Hồ

và Thân Như Huân đi.

Phạm Chính Luân cũng cáo lui, rời khỏi Cẩm Khu Chưốc Viêm.

Tế Cầu hơi buồn ngủ, nó nằm bò trên mặt đất, bắt đầu ngủ khò khò.

Mí mắt Phương Tri Hành hơi giật giật, hết lần này đến lần khác đọc &LTPhong; Huyết Bạo Quân> .

Câu đầu tiên của lời mở đầu: “Tất cả những người giết ta không chết đều đáng chết!”

Tầng thứ nhất: Đoạn Chi Bất Tử

Tầng thứ 2: Oan Tâm Bất Tử

Tầng thứ 3: Bạo Đầu Bất Tử

Tầng thứ 4: Ngũ Hành Bất Tử

Tầng thứ 5: Tích Huyết Trọng Sinh

Tổng cộng có 5 tầng công pháp, tầng tầng tiến dần lên.

“Tầng thứ nhất Đoạn Chi Bất Tử tức cho dù ta bị kẻ địch chém đứt tứ chi bao nhiêu lần, đều có thể nháy mắt tái sinh phục hồi như cũ, sẽ không chết đi.”

“Tầng thứ 2 Oan Tâm Bất Tử, cho dù kẻ địch phá nát ngũ tạng lục phủ của ta, cũng có thể nháy mắt khép lại như lúc ban đầu, không chết được!”

“Tầng thứ ba càng đỉnh hơn, ngay cả đầu của ta bị chém rớt hoặc là bị đánh nổ tung, cũng có thể nháy mắt trở về hoặc là mọc ra một cái đầu mới.”

“Tầng thứ tư Ngũ Hành Bất Tử tức lửa đốt không chết, chết

đuổi không chết, bị xi măng chôn vùi cũng không chết, cho dù ta chạy đến ngoài không gian hoàn cảnh chân không vẫn có thể sống tiếp.”

“Tầng thứ năm Tích Huyết Trọng Sinh, tên như ý nghĩa, một giọt máu có thể giúp bản thân sống lại!”

Phương Tri Hành hít sâu, tâm trạng nháy mắt vô cùng sung sướng.

Phong Huyết Bạo Quân, đỉnh của đỉnh!

Hơn nữa, không khó nhìn ra, đây không thể nghi ngờ là một môn ma công của người bất tử!

Phương Tri Hành không trở thành chủng trường sinh mà là đi lên con đường người bất tử!

Thời gian nhanh chóng trôi qua...

Bất giác, trên người Phương Tri Hành lại mọc ra bươu thịt chi chít dày đặc.

Đột nhiên, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện để Phong Huyết Bạo Quân tầng thứ nhất trở thành max cấp:

1. Tổ chức máu thịt lấy được sinh sôi vô hạn, cũng ăn mòn toàn thân (Đã hoàn thành.)

2, Đọc nội dung công pháp: Hơn 3 lần (Đã hoàn thành.)]

[Điều kiện cần đã đạt thành, Có thăng cấp hay không??]

“Ồ???”

Phương Tri Hành ngây ngẩn cả người, quả thực khó có thể tin.

Dựa theo kinh nghiệm trước kia, mọi chuyện bắt đầu đều khó khăn.

Điều kiện max cấp của công pháp tầng thứ nhất thường nhiều nhất.

Nhưng sao mà...

“Cái này phù hợp nhất với công pháp của ta?”

Phương Tri Hành tắc lưỡi không thôi, chỉ cảm thấy trên trời rớt xuống một Lâm muội muội, trực tiếp đập vào ngực.

“Mặc kệ, tăng lên!”

Chỉ một thoáng, ký ức và cảm ngộ tu hành khổng lồ đúng hện tới.

Phương Tri Hành tiến vào trạng thái vừa sâu xa vừa khó hiểu, giống như có một giấc mơ dài.

Trong giấc mơ, cậu thi triển Thiên La Hoá Huyết Công, đáng người tăng vọt, 10 xúc tu huyết sắc điên cuồng bay múa.

Sau đó cậu lại thi triển 4 môn võ công khác Lục Hư Huyền Công, Ngọc Lâm Phá.

Cậu không ngừng thôi diễn, dần dần thông hiểu đạo lý của 5 môn võ công Hóa Yêu.

Bất tri bất giác, cậu đại triệt đại ngộ, đáng người thông thả co rút lại, xúc tu huyết sắc, Tử Hải Ôn Triều đều trở về thân thể.

5 loại sức mạnh ngưng thành một thể, hóa thành một luồng khí tức thần dị, không thể nói nên lời.

Lập tức, bấu chặt trên người cậu giống như bị kích thích, từng chút co rút lại.

Cả người Phương Tri Hành chấn động, bấu chặt lại phòng lên, trở nên khổng lồ hơn giống như mất kiểm soát.

Nhưng ngay sau đó, luồng khí tức thần dị đó lại tăng vọt, ngăn chặn bấu chặt.

Như thế qua lại lôi kéo trăm lần ngàn lần vạn lần...

Cuối cùng tất cả bấu chặt không nóng nảy nữa, bị phục tùng thành thật.

Thân thể của Phương Tri Hành cũng theo đó khôi phục bình thường.

Không biết qua bao lâu, Phương Tri Hành mở hai mắt.

Lúc này cậu chỉ cao khoảng 2m, dáng người khôi ngô cường tráng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, khí chất thoáng biến hóa, trong lãnh khốc xen lẫn bình thản và nhẹ nhàng.

Chương 756: Đủ Một Vạn (2)

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Tích Tử (Lv5)]

[Kỹ năng bộc phát: Phong Huyết Dao Cường (Lv5)]

[Thần thông: Đoạn Chi Bất Tử]

...

Phương Tri Hành đứng lên, hơi nắm chặt nắm tay.

Chỉ một thoáng, ầm ầm ầm ~

Một luồng sức mạnh hoàn toàn khác biệt, chảy liên tục trong thân thể cậu, lơ mờ phát ra tiếng sấm chớp.

“Ồ, đây là?!”

Tâm thần Phương Tri Hành khê động, lập tức lấy Vạn Nhân Dao qua, ngón tay rất nhanh xẹt qua mũi dao.

Vậy mà...

Không cắt đứt!

Đây chính là bảo đao thượng phẩm cấp 4, độ sắc bén cắt ra mặt kính của Thiết sơn.

Phương Tri Hành hơi im lặng, dùng sức lần thứ hai cắt mạnh hơn.

Lúc này cuối cùng mũi đao đã cắt vào lớp da, chảy ra một chút máu tươi.

Phương Tri Hành tập trung nhìn vào, chân mày nhíu lên.

Một chút máu tươi đỏ rõ ràng là màu đỏ đen, trong màu đỏ tươi lộ ra một đường ánh sáng đen.

Khoảnh khắc sau đó, dường như trước mắt hoa lên, vết thương bị cắt ra trực tiếp khép lại như lúc ban đầu.

“Đây chính là Phong Huyết của ta nhỉ!”

Phương Tri Hành hít sâu, tuy cậu lựa chọn làm người, nhưng thân thể cậu hiển nhiên đã tiến hóa tới cấp bậc cao hơn.

Huyết dịch đã lột xác thành Phong Huyết!

Môn ma công bắt tử &LTPhong; Huyết Bạo Quân > hẳn là bao hàm hai tầng đặc hiệu: Phong Huyết + dáng vẻ kiêu ngạo của bạo quân!

Trước là mặt thể chất, cái sau là mặt tinh thần.

Nói cách khác, lúc này Phương Tri Hành quả thật không cần hóa yêu biến thân, thân thể cậu đã được đến thăng hoa, thăng cấp tới cấp bậc Bách Ngưu cảnh.

“Phong Huyết trong cơ thể ta cuộn cuộn chảy, liên tục không ngừng cải tạo cơ thịt xương cốt, ngũ tạng lục phủ thậm chí đại não của ta...”

Nghĩ đến đây, trong lòng Phương Tri Hành trong suốt như pha lê, không có bất kỳ mê mang gì.

“Ừm, thức tỉnh hai kỹ năng bộc phát còn có một thần thông!”

Kỹ năng bộc phát thuộc về kỹ năng công, phòng, trị liệu ngày sau tu luyện ra.

Mà thần thông càng gần với thuộc tính có sẵn hơn giống như

sinh ra đã có.

[Huyết Tích Tử: Bản thăng cấp của Thập Phương Bạo Sát, ngừng tụ một giọt Phong Huyết bắn tới kẻ địch, có thể nổ tung tạo thành thương tổn.]

[Ghi chú: Sát chiêu Huyết Tích Tử này không có hạn mức cao nhất, liên tục tăng lên, uy lực có hy vọng vượt qua vụ nổ hạt nhân.]

[Phong Huyết Đao Cường: Sử dụng Phong Huyết ngừng tụ ra đao cương, tăng lên lực sắc bén trên diện rộng.]

[Ghi chú: Phong Huyết của người có tính phóng xạ mạnh, kẻ địch bị đao cương của người làm tổn thương, không chết cũng sẽ nổi điên.]

“Cừ thật!”

Khỏe miệng Phương Tri Hành hơi co rút, Phong Huyết của cậu là do tổ chức máu thịt sinh sôi vô hạn dung hợp với sức mạnh khủng bố như Bạo Sát, Tử Hải Ôn Triều, Đồ Hại v.v... thăng cấp ra, thương tổn tự nhiên rất mạnh, thậm chí có thể khiến người ta rơi vào điên cuồng.

“Haiz, ta thật sự vẫn là nhân tộc à...”

Phương Tri Hành than khẽ.

Đúng vào lúc này, cậu đột nhiên phát hiện trong ngực có một tia sáng xuyên thấu qua quần áo tản ra.

Phương Tri Hành đầu tiên là ngẩn ra, lập tức sờ tay vào ngực, lấy ra hạt sen kia.

Ngọn nguồn phát sáng chính là hạt sen này.

Vốn là hạt sen khô, lúc này đã trở nên mới mẻ rất nhiều, cảm

giác khô héo mặt ngoài dường như không thấy nữa, có thêm rất nhiều trơn bóng.

Trong hang động tối như mực, hạt sen tản ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, chiếu sáng phạm vi hơn 2m xung quanh.

“Đây rốt cuộc là thứ gì?”

Phượng Tri Hành đầy bụng nghi hoặc.

Bỗng nhiên, một tiếng “đậu mé” truyền tới.

Trong lúc ngủ mơ Tế Cầu đột nhiên tỉnh lại, lập tức phát hiện giao diện hệ thống của nó có biến hóa.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú: Cầu Cơ Bán (chó ràng buộc)]

[Huyết mạch: Liệp Lang (cấp 5)]

...

[Số mạng còn lại: 20]

Tế Cầu cũng thăng cấp, cuối cùng đạt được huyết mạch cấp 5.

Suốt 7 năm cực khổ phát triển cũng không thể hoàn thành lột xác, ở với Phượng Tri Hành hai ngày đã thăng cấp tại chỗ.

“Ha ha ha ~”

Tế Cầu vui mừng quá đỗi, vừa tỉnh dậy, huyết mạch đột nhiên thăng lên cấp 5, điều này tương đương với cuối cùng nó có hi vọng phát triển thành cấp bậc Bách Ngưu cảnh của nhân loại.

Má nó sưng vùi!

Ở cùng Phượng Tri Hành rất đã!

“Ai nha nha ~”

Tế Cầu nở nụ cười đê tiện, phe phẩy cái đuôi nhích lên, kinh ngạc nói: “Đậu phộng, mày nhanh như vậy đã gom đủ điều kiện max cấp rồi hả?”

Trong lòng Phương Tri Hành không vui, thản nhiên nói: “Vì để mày sớm lên tới huyết mạch cấp 5 sớm một chút, tao đương nhiên phải cố gắng chứ.”

Tế Cầu nghe được lời này từ trong ra ngoài đều thoải mái, vui vẻ.

Nó hỏi: “Hiện tại mày là cao thủ Bách Ngưu cảnh hàng thật giá thật, ở Đam Châu, cho dù không thể hoành hành, chắc cũng không có mấy người có thể giết được mày, đúng không?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, thở dài: “Cơ giáp thì tao không sợ nhưng Thiên Nhân hơi phiền phức...”

Vừa dứt lời, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện để Phong Huyết Bạo Quân tăng thứ 3 trở thành max cấp:

1. Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 10 cái (chưa hoàn thành)

2. Thu thập 1 gốc cỏ Ma Huyết (chưa hoàn thành)

3. Ngâm toàn thân trong Kim Thủy Dịch hơn 1 tiếng (chưa hoàn thành)]

Chương 757: Đưa Tang (1)

“Tải ra rồi, nhanh đấy chứ!”

Đáy mắt Phương Tri Hành sáng ngời sau đó cậu gặp phải đề khó.

“Cổ Ma Huyết và Kim Thủy Dịch là cái gì?”

Lại một lần chậm tới điểm mù kiến thức.

Nhưng Tế Cầu đột nhiên nói: “Tao chưa nghe nói về cổ Ma Huyết nhưng tao biết Kim Thủy Dịch, thứ này có trong vương phủ.”

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, nghiến ngấm nói: “Tính ra, 7 năm nay, có phải mày luôn ở trong vương phủ ăn uống no đủ không?”

Tế Cầu nâng đầu chó kiêu ngạo lên, lặng lẽ cười nói: “Hết cách rồi, ai kêu tao mạng tốt chứ? Lúc tao gặp nguy hiểm, được quận chúa nhặt về, cái này gọi là đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời.”

Phương Tri Hành bật cười, hỏi: “Kim Thủy Dịch là cái gì?”

Tế Cầu liền nói: “Có lẽ là một loại vật đại bổ, vào hôm sinh nhật quận chúa từng thu được một phần hạ lễ, chính là một lọ Kim Thủy Dịch.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, chậm rãi nói: “Ừm, chúng ta không cần tiếp tục ở Cẩm Khu Chúc Viêm nữa cứ đi ra ngoài trước đi.”

Tế Cầu hưng phấn nói: “Đi đâu? Chỉ sợ vị lão tổ Thiên Nhân

của La gia đang nghĩ cách giết chết mày đó.”

Tâm thần Phương Tri Hành khẽ động, nhúu mày nói: “Mày không cảm thấy kỳ quái à?”

Tế Cầu chớp mắt nói: “Kỳ quái gì?”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Với bối cảnh của La gia, đại trưởng lão bị tao bắt sống, Thiên Nhân lão tổ cũng chịu thiệt thòi trong tay tao, tại sao đến bây giờ bọn họ còn chưa báo thù tao?”

Tế Cầu nhất thời phản ứng lại.

Cũng phải, hôm nay sắp trôi qua, sao La gia không có bất kỳ động tĩnh nào?

Một người một chó đi ra khỏi hang động, nhanh chóng rời khỏi Cấm Khu Chúc Viêm, trở về Lục Hư cung.

Phạm Chính Luân lập tức lên nghênh đón, cung kính nói: “Cung nghênh tổ sư thúc, ngài có thể thần nhiên rời khỏi Cấm Khu, chứng tỏ phiền phức trên thân thể ngài đã hoàn toàn giải quyết đúng không?”

Phương Tri Hành gật đầu, mỉm cười nói: “Nhờ hồng phúc của ông.”

Phạm Chính Luân thở phào, vẻ mặt phức tạp cảm khái nói: “Tổ sư thúc cát nhân cát tướng, gặp nạn hóa bình an, bước vào Bách Ngưu cảnh trong tầm tay.”

Bách Ngưu cảnh, đây là mục tiêu mà cuộc đời này của ông xa không với tới.

Không, ông quá già rồi, đã sớm không hy vọng.

Lại nhìn Phương Tri Hành tuổi còn trẻ, tiền đồ vô hạn, thật khiến người ta hâm mộ.

Trong nhất thời, tâm trạng Phạm Chính Luân ngũ vị tạp trần.

Đương nhiên, ông ta vẫn không biết Phương Tri Hành đã đột phá đến Bách Ngưu cảnh.

“Chuyện tương lai, ai biết được.”

Phương Tri Hành cũng không nhắc tới chuyện này, chỉ để lại một câu, trịnh trọng nói: “Lão tông chủ, giúp ta điều tra tung tích của hai loại kỳ trân dị bảo.”

“Ngài cứ việc dặn dò!”

Phạm Chính Luân đương nhiên cúi đầu nghe lệnh, cẩn thận phụng mệnh.

...

Thiên La U Cốc!

Mọi người đều biết, đại bản doanh của La gia ở trong Thiên La U Cốc.

Nhưng không ai biết Thiên La U Cốc cụ thể ở đâu.

Sáng sớm hôm nay, La gia đột nhiên nhận được một lá thư bắt cóc.

“Cái gì, đại trưởng lão bị người ta bắt cóc rồi?”

Ở La gia, trưởng lão La Trung Húc địa vị gần với La Hừng Hồ, nhanh chóng triệu tập một đám trưởng lão, truyền thư bắt cóc cho mọi người đọc.

“Đại Nghịch Tham Lang bắt sống đại trưởng lão, yêu cầu chúng ta phóng thích một vài tù nhân phản tặc, cũng trả số tiền chuộc khổng lồ, bằng không sẽ giết con tin.”

La Trung Húc không thể tin nổi, kinh ngạc nói: “Ta nhận ra bút tích này, là đại trưởng lão tự tay viết, xem ra ông ta thật sự bị lừa, bị Đại Nghịch Tham Lang bắt cóc.”

Các trưởng lão đều bị khiếp sợ, đây chính là chuyện chưa từng có, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Đường đường đại trưởng lão gia tộc của 4 đại môn phiệt lại rơi vào tay phản tặc, truyền ra uy vọng của La gia thế tất xuống dốc không phanh, mất mặt chết mất.

“Đây không phải là chuyện nhỏ, ta phải đi đến Thiên La U Cốc bẩm báo chuyện này cho các tổ tông!”

Sau khi thương nghị xong, La Trung Húc tự mình đi đến Thiên La U Cốc.

Ông ở La gia thân phận tôn quý, một đường thông suốt tiến vào Thiên La U Cốc.

Mới vừa đi vào, mùi máu tươi nồng nặc lập tức xông vào mũi.

Đồng tử La Trung Húc co rụt dữ dội, người trực tiếp choáng váng.

Thiên La U Cốc vô cùng xinh đẹp giống như tiên cảnh, mây mù bốc lên, chim hót hoa thơm.

Mùi máu tươi ở đâu ra?

La Trung Húc ngẩng đầu nhìn phía tổ đình, ngạc nhiên phát hiện quần thể kiến trúc rộng lớn kia lúc này lại biến thành một đồng phế tích.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

La Trung Húc vô cùng hoảng sợ, luống cuống, dùng tiếng nói run rẩy hô: “Có ai không?”

Ông đi về phía trước, nhìn quanh, một bóng ma cũng không nhìn thấy.

Xung quanh im lặng như chết, ngay cả tiếng chim kêu cũng không có.

Giống như tất cả sinh linh trong Thiên La U Cốc nội đều chết hết.

Một lát sau, La Trung Húc đi tới trước phế tích.

Quần thể kiến trúc sụp đổ hết, không có một bức tường nào còn đứng thẳng.

Dường như nơi này từng bùng nổ một trận đại chiến kinh thiên, hủy diệt mọi thứ.

Chương 758: Đưa Tang (2)

“Có ai không?”

La Trung Húc cất giọng hô to, một tiếng lại một tiếng, dần dần khàn cả giọng.

Rầm ~

Bỗng nhiên, cách đó không xa có một phế tích nhúc nhích, phồng lên một cái bao lớn.

La Trung Húc đầu tiên là sửng sốt, lập tức chạy qua.

Liền nhìn thấy một bàn tay máu chảy đầm đìa vươn ra từ dưới phế tích.

La Trung Húc nhanh chóng giữ chặt cái tay kia, dùng sức kéo ra.

Sau đó ông bị dọa sợ.

Bởi vì được ông lôi ra không phải một người đầy đủ, chỉ có nửa thân người.

Đó là nửa người trên của một nữ nhân còn bị lột da, cả người đầm đìa máu.

Trong nhất thời La Trung Húc không nhận ra cô là ai, gấp giọng nói: “Cô, cô là ai vậy?”

Nữ nhân cắn răng, đồng tử trong hốc mắt huyết sắc cực kỳ ửng ngạnh và điên cuồng.

Cô mở miệng nói: “Ta là La Thiên Thiên.”

“Thiên Thiên!!”

La Trung Húc đương nhiên biết La Thiên Thiên, cô ta là một trong những đứa con nối dòng có thiên phú xuất chúng nhất của La gia gần trăm năm nay.

Ông nhanh chóng hỏi: “Nơi này xảy ra chuyện gì?”

La Thiên Thiên trả lời: “Thiên Nhân lão tổ bị giết rồi, các tộc nhân khác đều bị giết!”

Lời này vừa nói ra!

La Trung Húc như bị sét đánh, cả người cứng đờ tại chỗ, khó có thể tin.

Nhưng La Thiên Thiên lại nói: “Trước đừng sợ, ta còn sống, La gia còn có ta!”

La Trung Húc phục hồi tinh thần lại từ trong kinh hãi, nhìn kỹ.

Máu thịt trên người La Thiên Thiên mấp máy không ngừng, đang khép lại với tốc độ thông thả.

La Trung Húc không khỏi hỏi: “Là ai giết Thiên Nhân lão tổ? Thiên Nhân cũng có thể bị giết chết hả?”

La Thiên Thiên cười lạnh nói: “Một vị Thiên Nhân giết khác, gã tên là Thiên Hoàng!”

Nói đến đây, cô ta đột nhiên nghĩ tới cái gì, quyết đoán nói: “Người nhanh chóng sắp xếp tộc nhân thoát khỏi Đam Châu, không cần dẫn theo tất cả tộc nhân, chỉ dẫn theo tộc nhân tinh anh, nên vứt bỏ cứ vứt bỏ.”

La Trung Húc hít một ngụm khí lạnh, lau mồ hôi lạnh trên

trán, đáy lòng nổi lên cơn lạnh khôn cùng vô tận.

...

Vương phủ!

Cộp cộp cộp ~

Một nữ tử cười trâu trắng đi tới ngoài cửa lớn Vương phủ, mặc huyền bào trắng đen, vải đỏ che mắt.

Con trâu màu trắng đó vạm vỡ cường tráng, thể trọng không thể nghi ngờ vô cùng kinh người.

Nhưng mà nhìn kỹ sẽ phát hiện, dọc đường trâu trắng đi tới lại không để lại một dấu chân nào.

Nữ tử che mắt ngồi trên lưng trâu, mở miệng nói với cửa lớn Vương phủ: “Giám Thiên ti Dạ Tử Tuyền, phụng mệnh đến cầu kiến Sắc An Vương.”

Giọng nói của cô từ từ truyền ra giống như một trận gió nhẹ thổi qua cả Vương phủ, xâm nhập lỗ tai mỗi người.

Không bao lâu, cửa lớn Vương phủ mở ra.

Một thanh niên dáng người vạm vỡ lên nghênh đón, người này quần áo đẹp dễ quý giá, diện mạo lại giống như độc xà, vận vẹo mà giảo hoạt giống như cất giấu vô số tà ác.

Thanh niên nuôi râu ngắn, đôi mắt giống như con chuột trong cống ngầm, lộ ra sự ương bướng không chút che giấu, ha ha cười nói: “Hoá ra là mỹ nhân hàng đầu của Giám Thiên ti Dạ Tử Tuyền tiểu thư đích thân tới, bản thể tử nghe tên đã lâu!”

Dạ Tử Tuyền thản nhiên chấp tay, đáp: “Bái kiến thế tử điện hạ, đại danh của ngài cũng như sấm bên tai.”

Thanh niên tấm tắc nói: “Nói vậy không phải thanh danh tốt gì, đúng không?”

Hắn vươn tay làm một tư thế mời: “Dạ tiểu thư, mời vào trong.”

Dạ Tử Tuyền nháy xuống, đi vào trong hỏi: “Sắc An Vương có ở đây không?”

“Cha ở hoa viên chờ cô.”

“Muội muội của ngài đâu?”

“Cô ấy nha, trước đó lén chạy ra ngoài chơi bị cha ta cấm cửa, giờ đang bế quan tu luyện.”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, rất nhanh đi tới hoa viên.

Hoa viên của Vương phủ vô cùng bao la, phóng mắt nhìn lại, rõ ràng là biển hoa không nhìn thấy điểm cuối, ong bướm bay múa, cực kỳ tráng lệ.

Một nam tử trung niên cực kỳ uy nghiêm đang đứng trong biển hoa, dùng động tác cực kỳ nhẹ nhàng đánh võ công giống với Thái Cực quyền.

Dạ Tử Tuyền đi lên trước, cúi đầu hành lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Dạ Tử Tuyền bái kiến Vương gia!”

Sắc An Vương ngừng động tác, xoay người, cười nói: “Dạ ti thủ, sự phụ người có khỏe không?”

Dạ Tử Tuyền trả lời: “Sự phụ đều mạnh khỏe, cảm ơn Vương gia nhớ tới.”

Sắc An Vương gật đầu, hỏi: “Người tuân hành thiên hạ, sao có rảnh đến chỗ ta?”

Dạ Tử Tuyền liền nói: “Thiên Hoàng đã sống lại, Thiên La bị gã giết rồi.”

Sắc An Vương biến sắc, hơi híp mắt nói: “Chuyện xảy ra lúc nào?”

Dạ Tử Tuyền trả lời: “Hai ngày trước, Thiên Hoàng đánh hạ Thiên La U Cốc, giết hại cao tăng và tinh nhuệ của La gia.”

“Thiên Hoàng, tên điên đó!”

Sắc An Vương cạ lời lắc đầu, nắm chặt nắm tay, trầm giọng nói: “Xem ra bốn vương phải đích thân ra tay, gặp mặt gã rồi.”

Dạ Tử Tuyền lắc đầu nói: “Ý của sư phụ ta là Thiên Hoàng giao cho bà ấy thu thập.”

Sắc An Vương sửng sốt, nhú mày nói: “Vậy ý của người đến là?”

Dạ Tử Tuyền liền nói: “Sau khi La gia bị diệt, tất nhiên sẽ có người thay thế. Sư phụ kêu ta nhắc nhở ngài, hoàng đế đã đồng ý với Vạn Pháp tự sẽ phái một vị cao tăng đến thay thế La gia.”

Chương 759: Đưa Tang (3)

Sắc An Vương giận tím mặt, lạnh giọng nói: “Tay của Phật môn dám vươn đến Đam Châu của ta rồi?!”

Tuy nhiên, Sắc An Vương nhanh chóng bình tĩnh lại, trầm ngâm nói: “Thế nào, đây là ý của bệ hạ à?”

Dạ Tuyền Cơ khẽ gật đầu, thở dài: “Hùng tâm tráng chí của bệ hạ, hùng vĩ rộng lớn, thẳng lên trời xanh.”

Sắc An Vương nghe vậy, lạnh lùng nói: “Xem ra bệ hạ muốn noi gương tiên hoàng, mở mang bờ cõi, chinh chiến tứ phương.”

Dạ Tuyền Cơ khẽ nhếch mép, thản nhiên nói: “Không thể nói là chinh chiến tứ phương, bệ hạ chỉ muốn đóng vài chiếc thuyền lớn vượt đại dương, khám phá hải ngoại mà thôi.”

Sắc An Vương nhếch mép, trầm giọng nói: “Chi phí đóng tàu lớn đến mức khó tưởng tượng.”

Khoảng mười lăm năm trước, bệ hạ đột nhiên thi hành tân chính, bắt đầu chiêu binh mãi mã, mở rộng võ khố, thu thuế nặng, bắt dân làm lao dịch, khiến sinh linh đồ thán, dân biển vô số.

Ôi, lúc đó bốn vương đã nghi ngờ bệ hạ đang mưu đồ một việc lớn, không ngờ lại là vì chuyện này.”

Hắn cảm khái nói: “Vì một ý niệm của bệ hạ, triều đình trên dưới không từ thủ đoạn nào, bóc lột dân chúng, bóc lột thương nhân, bây giờ cuối cùng cũng bóc lột đến môn phiệt.”

Dạ Tuyền Cơ gật đầu đáp: “Tệ Phó cũng từng nói, tân chính của bệ hạ, tóm lại là tám chữ, suy yếu môn phiệt, làm đầy võ

khố.”

Sắc An Vương cười lớn nói: “Sao, bệ hạ sợ chúng ta tạo phản à?”

Dạ Tuyền Cơ vội nói: “Một khi khám phá hải ngoại thất bại, kết quả nhất định chính là mất cả chì lẫn chài, nguyên khí quốc gia bị tổn thương nặng nề, nội loạn tăng mạnh.

Đến lúc đó, một khi chư vương tạo phản, thế tất thiên hạ đại loạn. Bệ hạ dù có anh minh thần võ đến đâu, e rằng cũng không thể trấn áp được.”

Sắc An Vương đã hiểu, thở dài: “Bệ hạ đây là muốn ra tay với chư vương, xem ra Đam Châu của ta cũng không thoát khỏi kiếp nạn.”

.....

Hẻm núi Chước Viêm!

Đêm đã khuya, mưa bắt chợt trút xuống.

Mưa bắt đầu rơi lất phất như bụi nước, âm thanh nhẹ nhàng vang vọng, tĩnh lặng và đẹp dễ.

Sau đó, mưa dần lớn hơn.

Mưa như muôn vàn sợi chỉ bạc từ trên trời rơi xuống, những giọt nước rơi xuống từ mái hiên như một tấm rèm ngọc trai tuyệt đẹp.

Phượng Tri Hành nằm trên giường, ngủ say, hơi thở nhẹ nhàng nhấp nhô như sóng biển vỗ nhẹ vào bờ cát.

Bất chợt, một bóng người hiện lên trong đầu cậu, lặng lẽ bước xuyên qua màn mưa, đến trước cửa phòng cậu.

Đây là cảm nhận thần hồn của cậu!

Sau khi thăng cấp lên Bách Ngưu cảnh, cấp bậc tinh thần cũng được thăng hoa, có thêm nhiều công dụng huyền diệu. Ví dụ, cậu có thể cảm nhận rõ ràng mọi thứ trong không gian Chu Quốc, dù chỉ là một hạt bụi.

Phương Tri Hành lập tức mở mắt ra, lặng lẽ ngồi dậy, thuận tay chộp lấy Phương Nhân đao.

Đồng thời, cậu đá một cái vào Tể Cẩu đang ngủ say sưa ở cuối giường.

Những năm qua Tể Cẩu làm thú cưng của quận chúa, sống quá sung sướng, lúc nó ngủ chưa từng có ai dám quấy rầy.

“Mày làm gì vậy ~”

Tể Cẩu gầm gừ một tiếng khó chịu, lười biếng mở mắt ra, chột thấy Phương Tri Hành cầm đao trong tay, lập tức giật mình.

May mà Phương Tri Hành nhìn chăm chăm ra cửa, không phải muốn ăn thịt chó.

“Có người à?”

Tể Cẩu rùng mình, vươn cổ, hít hít mũi.

“Ngửi thấy rồi, ơ, hình như tao ngửi thấy mùi này ở đâu rồi!”

Tể Cẩu chớp chớp mắt, nó có ký ức về mùi của đối phương, nhưng không quen cho lắm.

Nghĩa là nó đã không gặp người đến trong nhiều năm.

“Cốc cốc ~”

Ngay sau đó, đối phương gõ cửa.

Phương Tri Hành không nhanh không chậm lên tiếng: “Ai đó?”

“Tiểu hữu, ta là Thiên Ân.” Một giọng nói trong trẻo vang lên.

“Thiên Ân...”

Lúc này, da mặt Phương Tri Hành hơi căng thẳng, cậu suýt chút nữa đã giơ Vạn Nhân đao lên.

Tế Cửu lại tỏ vẻ ngơ ngác hỏi: “Ai vậy?”

Phương Tri Hành cười khà khà nói: “Còn nhớ tên Tiểu Phủ Đầu kia không?”

Tế Cửu lập tức xù lông, nín thở nói: “Chính là tên Tiểu Phủ Đầu đã bám theo Vương Giai Vân à? Mẹ nó, sao hắn lại tìm đến chúng ta nữa vậy!”

Phương Tri Hành đáp ngay: “Hắn cũng là một Thiên Nhân, ta gia nhập Lục Hư cung chính là do hắn sắp xếp.”

“Cái gì, Thiên Nhân?!”

Tim Tế Cửu đập lệch một nhịp, không khỏi giống như gặp phải kẻ địch lớn.

“Mời tiền bối vào.”

Phương Tri Hành xuống giường, thắp đèn dầu, thuận tay để Vạn Nhân đao dựa vào bàn.

Cột kẹt một tiếng, cửa được đẩy ra.

Một thiếu niên mười hai, mười ba tuổi bước vào, đầu hồ nào hồ, vẫn ăn mặc rách rưới như một tên ăn mày.

Thiên Ân bước từng bước, cười tủm tỉm nhìn Phương Tri Hành, mở miệng nói: “Lâu rồi không gặp, bây giờ người oai phong

quá nhỉ!”

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Nhờ phúc của ngài, tiền bối xin mời ngồi.”

Hai người ngồi đối diện nhau.

Tế Cửu sợ hãi rụt rè nằm bên cạnh, tròn mắt chó đảo liên tục, còn không dám đánh rắm một cái.

Nhưng mà, hình như Thiên Ân không chú ý đến Tế Cửu, dù sao thì Tế Cửu lúc này không chỉ súc cốt, mà còn trưởng thành rất đẹp mắt.

Chương 760: Lật Bàn (1)

“Nghe nói người có xung đột với La gia?” Thiên Ân cười hỏi.

Phương Tri Hành vội nói: “Tiền bối đến thật đúng lúc, ta đắc tội với lão tổ Thiên Nhân của La gia, tên là Thiên La, bà ta nhất định sẽ đến giết ta.”

“Không cần lo lắng.”

Thiên Ân xua tay, cười khinh thường: “Thiên La đã bị giết rồi.”

Lời vừa nói ra!

Cho dù là Phương Tri Hành hay Tế Cầu đều chấn động trong lòng, vẻ mặt khó hiểu.

“Thiên La chết rồi...”

Phương Tri Hành nhìn sâu vào Thiên Ân, vô cùng cạn lời.

Lý do tại sao cậu liên tục khiêu khích La gia chính là để kéo thù hận.

Chỉ cần khơi mào cuộc chiến giữa Thiên La và Thiên Ân, cậu sẽ có cơ hội thoát khỏi sự kiểm soát của Thiên Ân.

Phương Tri Hành nhanh chóng bình tĩnh lại rồi hỏi: “Tiền bối giết chết Thiên La à?”

Thiên Ân cười nói: “Ta và Thiên Hoàng vốn định diệt một trong tứ đại môn phiệt, đang cân nhắc xem nên diệt môn phiệt nào thì đột nhiên nghe nói người giết người của La gia, cho nên bọn ta thuận tay giúp người một tay.”

Hắn làm động tác cắt cổ, vẻ mặt hung ác nói: “Chúng ta xông vào Thiên La U Cốc, giết sạch đám phế vật của La gia. Đương nhiên, người ra tay là Thiên Hoàng, ta chỉ giúp đỡ thôi.”

Nghe những lời này, sóng to gió lớn nổi lên trong lòng Phương Tri Hành.

Không ngờ, Thiên Hoàng lại mạnh mẽ như vậy, lật tay đã có thể diệt trừ cả tộc Thiên La.

Tứ đại môn phiệt cái rầm chó chết, yếu ớt như vậy hả?

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, trịnh trọng hỏi: “Tiền bối đến tìm ta, là vì ‘Thiên Nhân Ngũ Suy’ phải không?”

Thiên Ấn hỏi ngược lại: “Người đã thăng cấp lên Bách Ngưu cảnh rồi đúng không?”

Phương Tri Hành im lặng một lát, gật đầu.

“Thật đáng tiếc.”

Thiên Ấn tiếc nuối không thôi, lắc đầu thở dài nói: “Ài, vậy thì người không giúp được ta rồi.”

Phương Tri Hành sửng sốt, kinh ngạc hỏi: “Tại sao?”

Thiên Ấn giải thích cặn kẽ: “Người đã chọn con đường tu luyện Cơ Thể Thành Thánh, còn ta là Thiên Nhân, giữa chúng ta vốn có sự bài xích tự nhiên...”

Haiz, nói những chuyện này với người làm gì, tóm lại, bây giờ ta không thể phong ấn khí tức suy tàn vào cơ thể người được nữa.”

Phương Tri Hành nghe hiểu mà cũng không hiểu.

Thiên Ấn tự cảm khái: “Không ngờ tu vi của người lại tiến bộ

nhANH NHƯ vậy, mới bao lâu đâu mà người đã đột phá đến Bách Ngưu cảnh rồi!”

Phượng Tri Hành tâm thần khê động, vội nói: “Cơ thể của ta đã bị khí tức suy tàn của Thiên Hoàng cải tạo, từ đó về sau, tu vi thực sự tiến bộ vượt bậc, giống như có thần trợ, căn bản không thể dừng lại.”

Hình như Thiên Ẩn chấp nhận lời giải thích này, xua tay nói: “Thôi thôi, may mà ta còn có sự chuẩn bị khác.”

Phượng Tri Hành thấy vậy, trong lòng mừng thầm, cậu lập tức tỏ vẻ tiếc nuối, cúi đầu nói: “Vãn bối không thể giúp được tiền bối, thật là hổ thẹn.”

“Không cần phải hổ thẹn.”

Thiên Ẩn cười khà một tiếng, “Chúng ta có duyên phận sâu đậm, sau này chúng ta vẫn có cơ hội hợp tác, giúp đỡ lẫn nhau.”

Phượng Tri Hành nghe ra được ý tứ sâu xa, lập tức tập trung tinh thần.

Không ngoài dự đoán, Thiên Ẩn tiếp tục nói: “Ta còn có một việc, hy vọng người có thể giúp ta.”

Phượng Tri Hành vội nói: “Chỉ cần trong khả năng của ta, xin tiền bối cứ dặn dò.”

Thiên Ẩn cười khà khà, lấy một chiếc nhẫn màu đen từ trong ngực ra.

Nói chính xác, đó là một chiếc nhẫn được làm bằng một loại kim loại màu đen, trên đó có một cái móc, được khảm một viên ngọc trông giống như dạ minh châu.

Thiên Ẩn cười bí hiểm: “Chiếc nhẫn này là thứ tốt, tặng cho

người.”

Hắn đưa chiếc nhẫn qua, cười nói: “Đeo lên tay thử xem.”

Phương Tri Hành cầm lấy chiếc nhẫn, có chút do dự, đeo vào ngón giữa tay trái, kích thích vừa vặn.

Gần như ngay lập tức, chiếc nhẫn màu đen truyền đến một cảm giác tê dại như bị điện giật.

Ngay sau đó, viên dạ minh châu trên chiếc nhẫn đột nhiên bắn ra một chùm ánh sáng, giống như đèn pin, chiếu xuống đất.

Phương Tri Hành nhìn kỹ, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Chỉ thấy chùm ánh sáng đó ngưng tụ thành một dòng chữ.

“Cách người 12 dặm, có một Cẩm Khu cấp 5, xin hãy đến dọn dẹp sâu bọ có hại.”

Phương Tri Hành trợn tròn hai mắt, nhất thời không hiểu ra sao.

Thiên Ân cười nói: “Thế nào, chiếc nhẫn đen này lợi hại đúng không, nó có thể nhận được một số tin tức bí ẩn.”

Phương Tri Hành không nhận được mà hỏi: “Tin tức đến từ đâu?”

Thiên Ân khoanh tay trước ngực, thở dài: “Tuy ta đã tái sinh nhiều lần, thay đổi thân phận khác nhau, nhưng chiếc nhẫn này vẫn luôn theo bên cạnh ta, chắc hẳn là vật rất quan trọng, đáng tiếc ta không còn nhớ nữa.”

Lại là con mẹ nó mất trí nhớ...

Khóe miệng Phương Tri Hành giật giật, cậu truy hỏi: “VẬY, chiếc nhẫn này có tác dụng gì?”

Thiên Ân vội nói: “Nó có thể kịp thời gửi tin tức đáng tin cậy cho người, gần như chính xác tuyệt đối. Vì vậy, người có thể có được vô số tin tức tình báo mọi lúc mọi nơi, tất nhiên, quan trọng nhất là cơ duyên!”

Chương 761: Lật Bàn (2)

Hắn bẻ từng ngón tay nói: “Thứ nhất, chỉ cần người hành động theo chỉ dẫn của chiếc nhẫn, hoàn thành nhiệm vụ mà nó giao cho thì người sẽ có cơ hội nhận được rất nhiều kỳ trân dị bảo, tuyệt thế công pháp, cùng vô số bảo vật mà người tu hành mơ ước, vân vân.”

Nghe những lời này, Phương Tri Hành và Tế Cấu không khỏi nhìn nhau.

Tế Cấu truyền âm nói: “Cái gì vậy, còn có đại lão đứng sau giao nhiệm vụ cho Thiên Nhân?!”

Thiên Nhân, cũng là người làm công à?

Phương Tri Hành thầm tắc lưỡi, cạ lời nói: “Có lẽ đều là nhiệm vụ liều mạng chứ gì.”

Thiên Ân vẫn tiếp tục nói: “Thứ hai, loại nhẫn này không chỉ một mình ta có, rất nhiều người cũng có.

Chỉ cần hai chiếc nhẫn chạm vào nhau, sẽ tự động liên kết với nhau.

Sau đó, dù hai người cách xa nhau bao xa, cũng có thể liên lạc với nhau, ví dụ như trao đổi tin tức hoặc giao dịch vật phẩm trong tay.”

“Vãi~”

Phương Tri Hành và Tế Cấu nhìn nhau, thì ra thứ này là một chiếc điện thoại, không chỉ có thể định vị mà còn có thể gọi điện nữa!

“Thế nào, có phải ta đã tặng người một món quà lớn không?”
Thiên Ân đắc ý nói.

Phương Tri Hành thầm cười khẩy, ngoài mặt cung kính nói:
“Tiền bối hậu ái, nhưng không biết ngài tặng ta món quà lớn này để làm gì?”

Thiên Ân cười nói: “Ta sắp phải đi độ kiếp rồi, tạm thời cho người mượn dùng chiếc nhẫn này, người cứ tự do phát huy là được.

Tuy nhiên, nếu chiếc nhẫn đưa ra một nhiệm vụ bắt buộc phải hoàn thành, người phải giúp ta hoàn thành nó.”

Phương Tri Hành chớp mắt, vội nói: “Tiền bối, ta vừa mới thăng cấp lên Bách Ngưu cảnh, ngài lợi hại hơn ta nhiều, nhiệm vụ bắt buộc đưa ra cho ngài, chưa chắc ta đã có khả năng hoàn thành.”

Thiên Ân xua tay nói: “Không, chiếc nhẫn này có thể kiểm tra cấp độ sức mạnh của người, dựa vào cấp độ sức mạnh của người để đưa ra nhiệm vụ tương ứng. Thông thường, nhiệm vụ được giao cho người đều là những nhiệm vụ mà người có thể đảm nhận.”

Phương Tri Hành im lặng, vẫn còn đầy nghi ngờ, nhưng không đợi cậu nói thêm gì.

Thiên Ân đột nhiên hỏi: “Người có chuyện gì muốn hỏi ta không? Ta sẽ cố gắng trả lời, miễn là ta còn nhớ.”

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, cậu nhanh chóng lấy hạt sen kia từ trong ngực ra rồi đưa cho hắn, tò mò hỏi: “Xin hỏi tiền bối, đây là vật gì?”

Thiên Ân liếm môi, nghiêm túc nói: “Người đã vào Cẩm Khu cấp 5, lấy được hạt sen này từ trong một tấm bia đá, đúng không?”

Phương Tri Hành vội nói: “Đúng vậy, ban đầu hạt sen này khô héo.”

Thiên Ân gật đầu, hắn không đưa tay nhận lấy hạt sen, chỉ cúi đầu nhìn kỹ, chậm rãi nói: “Thứ này gọi là ‘Huyết Luyện Liên Tử’ hoặc ‘Ký Sinh Liên Tử’.

Đúng như tên gọi, loại hạt sen này không được trồng trong nước, mà được trồng trên người Bách Ngưu cảnh, dựa vào việc hấp thụ khí tức của cường giả để lớn lên.”

Hắn nói thêm: “Người đã từng bôi máu lên tấm bia đá, tấm bia đá hấp thụ máu của người, ban cho người công pháp. Nhưng trên thực tế, thứ thực sự hút máu của người chính là hạt sen này.”

Phương Tri Hành chợt hiểu: “Vậy nên được gọi là Huyết Luyện Liên Tử à?”

Thiên Ân gật đầu liên tục: “Ừ, hạt sen này hấp thụ máu của ai thì thuộc về người đó, người khác không thể nuôi được, chỉ có người mới nuôi được. Nếu người chết, hạt sen cũng sẽ chết theo.”

Phương Tri Hành hỏi: “Nuôi hạt sen này có tác dụng gì?”

Thiên Ân cười nói: “Bây giờ không có tác dụng gì lớn, nhưng sau này thì chưa chắc, nói tóm lại người cũng có thể nuôi trước, dù sao cũng không cần người làm gì, chỉ cần mang theo bên mình là được.”

Phương Tri Hành tỏ vẻ đã hiểu.

Thiên Ân đứng dậy, cười nói: “Vậy thì mọi chuyện nhờ người, ta đi trước đây, hy vọng lần sau gặp lại, ta còn nhớ người.”

Hắn tự mình đi ra khỏi phòng, biến mất trong nháy mắt.

Phương Tri Hành im lặng không nói, tháo chiếc nhẫn ném lên

bàn, sắc mặt vui buồn không rõ.

Tế Cửu bò dậy, không thể tin được mà nói: “Tên kia thực sự là Thiên Nhân à? Sao mày không ra tay, thử xem thực lực của hắn?”

Phượng Tri Hành bĩu môi nói: “Thiên La thật sự rất có thể đã bị Thiên Nhân và Thiên Hoàng giết chết, chắc Thiên Nhân sẽ không lấy chuyện này ra đùa đâu, thế thì thực lực của hắn đại khái cao hơn ta.”

Tế Cửu suy nghĩ một lát, trầm ngâm nói: “La Hưng Hồ nói, bản thể Thiên Nhân không ở đây, vậy Tiểu Phủ Đầu mà chúng ta vừa thấy, chỉ là hóa thân của Thiên Nhân thôi.”

Phượng Tri Hành gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng hóa thân này, thực lực thâm sâu khó lường.”

Một người một chó nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn, không còn buồn ngủ nữa.

Bên ngoài mưa như trút nước...

Không biết từ lúc nào, trời đã tờ mờ sáng.

“Tổ sư thúc, có chuyện lớn rồi!”

Sáng sớm, Phạm Chính Luân vội vã đến tìm Phượng Tri Hành, run giọng nói: “Bên Tham Lang truyền tin tới, nói rằng bên La gia đã xảy ra chuyện lớn!”

Tham Lang bắt cóc La Hưng Hồ, định tống tiền La gia một khoản lớn.

Chương 762: Đánh Hội Đồng

(1)

Nhưng không ngờ, La gia lại không có động tĩnh gì với chuyện lớn như vậy, không thêm quan tâm.

Tham Lang thấy nghi ngờ, vội vàng sai người điều tra.

Cuộc điều tra này không đơn giản, lại có phát hiện đáng kinh ngạc!

Rất nhiều tộc nhân của La gia trong một đêm, người đi nhà trống, không rõ tung tích.

Những tộc nhân còn lại đều ngơ ngác, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Dù sao La gia cũng là một trong tứ đại môn phiệt, tộc nhân ít nhất cũng hơn mười vạn. Những tộc nhân mất tích cơ bản là cấp cao và một phần tinh anh của gia tộc, những người còn lại đa số là tầng lớp thấp và chi thứ của gia tộc.”

Phạm Chính Luân chậm rãi kể lại.

“Ừm, ta biết rồi...”

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, chậm rãi gật đầu nói: “Lão tổ Thiên Nhân của La gia đã xảy ra chuyện, người trong Thiên La U Cốc đã bị đuổi cùng giết tận rồi.”

Lời vừa nói ra!

Phạm Chính Luân lập tức trợn mắt há hốc mồm, cực kỳ kinh

ngạc, da đầu tê dại.

Ừng ực ~

Lão nhân gia nuốt nước miếng, căng thẳng hỏi: “Ngài làm à?”

Phường Tri Hành mang đến quá nhiều chấn động cho ông ta, đến nỗi phản ứng đầu tiên của ông ta chính là hành động lớn như vậy, tám chín phần mười là do Phường Tri Hành làm.

“Không phải ta, người đừng đoán mò.”

Phường Tri Hành bật cười, xua tay nói: “Người mau đi thông báo cho Tham Lang đi, nhờ vả phải diệt tận gốc, đây là cơ hội tốt để diệt trừ La gia.”

“... Rồi!”

Phạm Chính Luân hít sâu một hơi, nhanh chóng xoay người rời đi.

Một buổi sáng nhanh chóng trôi qua.

Buổi trưa, Phạm Chính Luân lại đến tìm, bẩm báo: “Tổ sư thúc, Tham Lang truyền tin tới, chắc ba nhà Vinh, Lữ, Phí cũng nhận ra tình hình của La gia rồi, bọn họ bắt đầu điều động nhân thủ, tranh nhau cướp đoạt sản nghiệp của La gia.”

Phường Tri Hành không cảm thấy ngạc nhiên về chuyện này.

Tường đồ mọi người đẩy!

Một con cá voi chết đi, vạn vật sinh sôi!

La gia với căn cơ hùng hậu đã sụp đổ, vô số kẻ tham lam sẽ thềm thường miếng thịt béo bở này, ai mà không muốn chia một phần?

“Tham Lang còn nói, cấp cao của La gia đã chạy trốn tứ tán, cô ấy đã phát hiện tung tích của một đội, cô ấy đang đích thân theo dõi chặt chẽ.”

Phạm Chính Luân hỏi cậu với giọng thận trọng: “Tham Lang nhờ ngài ra tay một lần, chặn những người đó và tài vật lại.”

Nói đến đây, Phạm Chính Luân nói thêm: “Có lẽ trong số tài vật bọn họ mang theo, có cả Huyết Ma và Kim Tử dịch mà ngài muốn cũng không chừng.”

Phương Tri Hành trầm ngâm một lúc, gật đầu nói: “Cơ hội tốt như vậy, không cướp cũng phí phạm.”

Phạm Chính Luân vội vàng đưa một tấm bản đồ cho cậu, trên đó đánh dấu đường chạy trốn của người của La gia.

Phương Tri Hành nhận lấy, cầm Vạn Nhân đao lên, vừa định bước ra khỏi cửa.

“Tổ sư gia, ta có một chuyện không dám nói...”

Đột nhiên, Phạm Chính Luân do dự lên tiếng, vẻ mặt rất khó xử, dường như đã hạ quyết tâm lớn.

Phương Tri Hành bật cười nói: “Lão tông chủ, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Phạm Chính Luân thở dài, nghiêm nghị nói: “Chắc ngài cũng đã nhận ra, lão hủ đã già yếu, sắp thành củ mục, đã đến lúc phải tính đến chuyện hậu sự rồi.

Ta đã sắp xếp xong người kế thừa chức Chủ môn của Lục Hư Tông rồi, có ngài giúp đỡ một hai, sẽ không có vấn đề gì lớn.

Điều duy nhất lão hủ lo lắng, chính là nữ đồ đệ xinh đẹp của ta.”

Nhắc đến chuyện này, Phương Tri Hành cũng không khỏi tò mò hỏi: “Nghe ông nhắc đến nhiều lần rồi, nhưng ta chưa từng gặp cô ấy một lần nào.”

Phạm Chính Luân liền nói: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, ta sẽ đưa cô ấy đến gặp tổ sư gia, chỉ mong ngài cho phép cô ấy đi theo bên cạnh ngài, che chở, không để người khác bắt nạt cô ấy.”

Phương Tri Hành cau mày, chậm rãi nói: “Chưa chắc cô ấy cần phải đi theo bên cạnh ta, nhưng ông yên tâm, ta tự có cách bảo vệ cô ấy chu toàn.”

Thực lòng mà nói, Phạm Chính Luân đối xử với cậu rất tốt, tận tâm tận lực, cần gì được nấy, không hề phàn nàn.

Phương Tri Hành trả lại một ân huệ cho ông ta, giúp ông ta chăm sóc đồ đệ cũng là lẽ thường tình.

“Được, có câu nói này của ngài, lão hủ có thể yên tâm rồi.”

Phạm Chính Luân vui mừng khôn xiết, vội vàng chạy đi.

Không lâu sau, ông ta quay trở lại, bên cạnh có một nữ tử trẻ tuổi bạch y, tay cầm một thanh bảo kiếm cấp 4.

Phương Tri Hành lập tức nhận ra thanh bảo kiếm cấp 4 đó, chính là bảo vật trấn phái của Phong Hải môn, “Tòng Tâm Kiếm”.

Nhìn kỹ nữ tử trẻ tuổi kia, làn da trắng nõn như ngọc, mịn màng như mỡ, đôi môi đỏ mọng như muốn nhỏ máu, hàng lông mày thanh tú như núi xa, ánh mắt long lanh toát lên vẻ đẹp linh động.

Cô ấy bước đi uyển chuyển, thật sự giống như ngọc minh châu tỏa sáng, tựa như tiên nữ trong tranh cổ, không nhiễm bụi trần.

Chỉ là cái nhìn này!

“Gâu~”

Tế Cầu đột nhiên lao ra, chạy đến trước mặt nữ tử, vẫy đuôi lia lịa, tỏ vẻ vô cùng nhiệt tình.

“O?” Phạm Chính Luân sửng sờ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 763: Đánh Hội Đồng

(2)

Không phải Liệp Lang Hồng Nha là thú cưng của Quận chúa à, sao lại thân thiết với đồ đệ của ta như vậy!

Ban đầu nữ tử trẻ tuổi có chút ngạc nhiên, đột nhiên lên tiếng: “Tế Cầu, là người à?”

Nghe thấy tiếng gọi, đuôi Tế Cầu vẫy càng vui vẻ hơn, gần như muốn bay lên trời.

“Không ngờ lại là cô ấy...”

Phượng Tri Hành chớp mắt, nhìn kỹ nữ tử trẻ tuổi thêm lần nữa, nhất thời cảm thấy không thể tin được.

Ngay sau đó, nữ tử trẻ tuổi ngẩng đầu lên, kinh ngạc thốt lên: “Ân nhân, thật sự là ngài!”

Phạm Chính Luân lập tức líu lưỡi, buột miệng hỏi: “Quân Dao, người quen biết tổ sư à?”

Nữ tử trẻ tuổi đáp: “Hơn 10 năm trước, ta và rất nhiều tỷ muội bị kẻ xấu giam giữ ở Thất Sát sơn trang, ân công đã cứu bọn ta ra ngoài, đưa đến chỗ Vân Tâm đại sư chăm sóc.”

Đúng vậy!

Quân Dao là một trong những nữ hài được Phượng Tri Hành cứu ra khỏi Thất Sát sơn trang khi cậu tiêu diệt nơi đó.

Lý do cậu có ấn tượng đặc biệt sâu sắc với Quân Dao, chỉ vì cô

ấy là một người có tướng mỹ nhân, xinh đẹp tuyệt trần.

Quân Dao chưa ở lại chỗ Vân Tâm đại sư bao lâu, thì Vân Tâm đại sư đã phát hiện cô có tư chất thông minh, thiên phú trác tuyệt, nên đã nhờ một vị lão hữu, hy vọng có thể đưa cô đến một môn phái lớn để tu hành.

Cứ như vậy, qua nhiều mối quan hệ bằng hữu của bằng hữu giới thiệu, cuối cùng Quân Dao đã đến Lục Hư tông.

Phạm Chính Luân kinh ngạc thốt lên: “Chà chà, trên đời lại có duyên phận như vậy!”

Phương Tri Hành nhìn Quân Dao thật sâu, không khỏi cảm thán: “Không ngờ đệ tử mà Phạm tông chủ không tiếc tính mạng bảo vệ lại là một cố nhân của ta.”

Quân Dao có chút e thẹn, mỉm cười nói: “Sư phụ vẫn luôn giấu ta đi, nếu không thì ta đã sớm có thể nhận ra ân công rồi.”

Khóe miệng Phạm Chính Luân co giật nói: “Nha đầu chết tiệt này, ta đang bảo vệ người, người lại trách cứ sư phụ à.”

Quân Dao bĩu môi nói: “Người ta không có ý đó mà!”

Phạm Chính Luân cười lớn, sau đó nghiêm mặt nói: “Sư tổ, ta giao đồ đệ cho ngài, ngài hãy dẫn nó đi rèn luyện, tăng thêm chút bản lĩnh.”

Phương Tri Hành gật đầu, bước ra khỏi cửa.

Tế Cấu cũng đi theo.

Một người một chó ra ngoài.

Phương Tri Hành liếc nhìn Tế Cấu, khóe miệng nhếch lên nói: “Mày chở tao một đoạn đi.”

“What, mày muốn cưới tao hả?”

Tế Cửu lập tức kháng cự, lắc đầu nói: “Cút sang một bên đi, mày không có chân à?”

“Đừng quậy nữa.” Phương Tri Hành liền nói: “Tao không chạy nhanh bằng mày mà.”

Tế Cửu rùng mình rồi cười lớn nói: “Chém đê, đây là mày chính miệng thừa nhận đó, tao nhanh hơn mày!”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Tao nhận thua, mày Tế Cửu nhanh hơn tao mười lần!”

Tế Cửu không khỏi hớn hở, thân hình rung lên, đột nhiên phình to ra.

Phương Tri Hành nhón chân, nhảy lên lưng Tế Cửu, hai chân kẹp chặt.

Cậu nhìn Quân Dao, gật đầu nói: “Cô cũng lên đây đi.”

Quân Dao không nhúc nhích, mặt đỏ bừng.

Thấy vậy, Phương Tri Hành đột nhiên hiểu ra, đưa tay ra.

Nhìn thấy, Quân Dao vui vẻ cười, nắm lấy tay Phương Tri Hành, nhảy lên một cách nhẹ nhàng, cũng ngồi lên lưng Tế Cửu.

“Ngồi cho vững, ngã xuống đừng trách tao đấy.”

Tế Cửu bốn chân dùng sức, phóng ra ngoài.

Trong nháy mắt, bên tai Phương Tri Hành chỉ còn lại tiếng gió, cảnh vật trước mắt méo mó, nhanh chóng biến mất sau lưng.

Vù vù vù~

Tế Cửu chạy như bay, Phương Tri Hành tỉnh thoảng chỉ đường.

Thoảng chốc đã đến chiều tối!

Tế Cửu đã chạy được hơn nghìn dặm trong một hơi.

Không thể không thừa nhận, khả năng chạy đường dài của Liệp Lang Hồng Nha thực sự đáng nể.

“Chính là nơi này.”

Phương Tri Hành ra hiệu cho Tế Cửu dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên, lúc này bọn họ đang ở giữa núi rừng mênh mông, dãy núi trùng điệp, tranh nhau khoe sắc.

Phương Tri Hành lại lấy bản đồ ra xem, xác nhận đây chính là điểm cuối được đánh dấu trên bản đồ.

Đúng lúc này, cậu và Tế Cửu gần như đồng thời nghe thấy một trận gió mạnh ập đến.

“Phương đại hiệp, là ta!”

Tham Lang thi triển khinh công, hóa thành một tàn ảnh, nhanh chóng chạy đến, dừng lại trước mặt Tế Cửu.

Cô nhìn Phương Tri Hành trước, đột nhiên phát hiện ra Quân Dao, không khỏi nhướn mày.

Quân Dao quá xinh đẹp, khiến người ta cảm thấy kinh diễm.

Tham Lang chưa từng thấy nữ tử nào xinh đẹp như vậy, cùng là nữ tử, cô cũng rất kinh ngạc.

Phương Tri Hành không giới thiệu Quân Dao, chỉ hỏi: “Đám người La gia đâu?”

Tham Lang lập tức đáp: “Ở phía trước chưa đầy 10 dặm, ta không dám theo quá sát.”

Lúc này Tế Cửu cũng truyền âm đến: “Thực sự có rất nhiều mùi của người sống để lại xung quanh đây, rất nhạt.”

Nó không nhịn được tự khen: “Ừm, chắc người của La gia đã làm rất nhiều công tác che giấu hành tung, nhưng rất tiếc, không thể qua được mũi của ta.”

Phương Tri Hành hiểu rõ trong lòng, cậu cầm Vạn Nhân đao lên rồi thản nhiên nói: “Đi thôi.”

Tham Lang lập tức dẫn đường phía trước, Tế Cửu giảm tốc độ đi theo.

Chương 764: Ba Quái Vật (1)

Không lâu sau, bọn họ đến một ngọn núi, một khu rừng xuất hiện phía trước.

Lúc này, trời vừa tối.

Ầm!

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên từ khu rừng.

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, cậu lập tức nhìn thấy cách đó chưa đầy một cây số, cây cối đổ rạp thành từng mảng, khói bụi mịt mù.

Từng bóng dáng to lớn hiện ra.

“Cự Linh!”

Phương Tri Hành khẽ nheo mắt, nhận ra những bóng người đó chính là hình dạng hóa yêu đặc trưng của Lữ gia.

Đám Cự Linh Lữ gia đều sở hữu sức mạnh vô cùng lớn, mạnh mẽ vô song, có vóc dáng khổng lồ giống như những cây cổ thụ cao vút, toàn thân được phủ kín bởi áo giáp sáng bóng.

Tham Lang giật mình, sắc mặt thay đổi nói: “Tệ rồi, người của Lữ gia cũng tới, để bọn chúng nhanh chân đến trước rồi.”

Đây là chuyện tốt mà!

Phương Tri Hành cười khà khà: “Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau, đừng vội, để bọn họ đánh nhau trước, chúng ta ngồi hưởng lợi.”

Tham Lang lại tỏ vẻ do dự, có lẽ La gia là chó nhà có tang, nhưng Lữ gia lại là toàn đội vũ trang, cao thủ tụ tập.

Vội vàng thế này, bên bọn họ chỉ có ba người một chó, sao có thể cướp miếng ăn từ miệng hổ đây.

“Tế Cầu, mày từ từ lại gần chỗ đó, đừng để lộ.”

Ánh mắt Phương Tri Hành bừng lên chiến ý, truyền âm nói: “Hi hi, người nhìn cho kỹ nhé!”

Tế Cầu liếm môi, có ý muốn phô diễn thân pháp, chỉ thấy nó thân hình nhoáng lên, lao về phía trước, nhưng lại giống như tuyết rơi không tiếng động.

Trận chiến phía trước càng lúc càng ác liệt.

Rừng cây rộng lớn bị nhổ tận gốc, hất tung lên trời.

Người của La gia biến thành Bát Trảo Tri Chu, phun tơ nhện cắt đứt mọi thứ.

Cự Linh của Lữ gia càng thêm hung hãn, bất chấp tất cả, hóa thành một quyền siêu nhân, mạnh mẽ hủy diệt vạn vật.

Hai đại môn phiệt biết rõ gốc gác của nhau, lúc trước bọn họ cũng có không ít oán hận, lúc này triệt để xé rách mặt nạ, không chút nường tay, đại khai sát giới.

Đương nhiên, tình thế rõ ràng bất lợi cho La gia.

Bọn họ ít người, có rất nhiều cao thủ Lữ gia đến đây, bọn họ giống như sủi cỏ bị gói chặt, mọc cánh khó bay.

“Phi Hoàng môn! Mặc Kiếm môn! Tiên Thiên tông!”

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, “Lũ ăn cây táo rào cây sung! Ba môn phái các người cũng dám đến La gia làm chuyện thả đá

xuống giếng!”

“La Trung Húc, giờ đã khác xưa rồi!”

Một giọng nói có chút quen thuộc đáp lại.

Phương Tri Hành tâm thần khẽ động, cười nhạt nói: “Người này là môn chủ Phi Hoàng môn, Quan Chiếu Hoa.”

Chỉ nghe Quan Chiếu Hoa cười lạnh nói: “La gia người đại thế đã mất, sao không buông tay chịu trói, đầu hàng Lư gia?”

La Trung Húc tức giận đến cực điểm, mắng lớn: “Người là thứ gì tiện như chó, cũng dám sủa loạn với ta!”

Ầm ~

Lời còn chưa dứt, một sợi tơ nhện xuyên qua màn khói bụi cuồn cuộn, thậm chí còn cắt không khí làm đôi.

Tiếp đó, một tiếng nổ lớn vang lên.

Sợi tơ nhện bị một chiếc khiên chắn lại.

Cự nhân vạm vỡ cười lớn: “La Trung Húc, người vội cái gì? Quan Chiếu Hoa bảo người đầu hàng, có gì không đúng à? Chẳng lẽ người muốn chống cự đến cùng?”

Phương Tri Hành nhướng mày, giọng nói này hẳn cũng nghe quen tai, chính là tổng binh Lang Ky Lư Huyền Tích.

“Thật là náo nhiệt, nhiều người quen đến vậy!”

Phương Tri Hành trở nên phấn khích.

Ngay sau đó, chỉ nghe La Trung Húc gầm lên giận dữ: “Lư Huyền Tích, Lư gia các người nợ La gia ta bao nhiêu ân tình, hôm nay các người bội tín bội nghĩa, giậu đổ bìm leo, đục nước béo cò,

cẩn thận sau này chết không được tử tế!”

Lư Huyền Tích cười hung tợn: “Cứ mắng đi, cứ mắng cho thoải mái. Đợi lát nữa, ta bắt được người, nhất định để người mắng cho đã!”

Hai bên đánh nhau không ngừng.

Phương Tri Hành và Tế Cửu ngày càng đến gần, khói bụi cuộn cuộn đã lan đến trước mặt.

“Thế nào, có cảm ứng được cao thủ Bách Ngưu cảnh không?”

Tế Cửu không nhin được mà hỏi.

Chỉ cần không có Bách Ngưu cảnh ở đây, nó chẳng sợ ai cả.

20 mạng, huyết mạch cấp 5, đủ để quét ngang tất cả Cửu Ngưu cảnh.

Phương Tri Hành đã sớm cảm ứng, trầm ngâm nói: “Có một, ừm, chắc đối phương cũng đã phát hiện ra ta rồi.”

“...”

Tế Cửu không khỏi nín thở, đại chiến Bách Ngưu cảnh, nó nào dám xen vào.

Tuy nhiên, Phương Tri Hành lập tức thu liễm khí tức, ra hiệu cho Tế Cửu tạm lánh mũi nhọn.

Tế Cửu không nói hai lời, co giò bỏ chạy, đi dạo bên ngoài.

Thời gian dần trôi qua...

Người của La gia tiếp tục chiến tử, tinh anh dưới Cửu Ngưu cảnh, bị thương tử vong gần hết.

Chỉ còn lại 6 tên Cửu Ngưu cảnh vẫn đang khổ sở chống đỡ.

“Chết!”

Lư Huyền Tích vung cự kiếm, chém ngang một Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, máu tươi phun ra tung tóe khắp người.

“Khốn nạn!” Cặp mắt La Trung Húc đỏ ngầu, ông lao tới, phun một lượng lớn tơ nhện ra, bắn về phía mặt Lư Huyền Tích.

Lư Huyền Tích khá quen thuộc với chiêu này, hẳn không hề hoảng hốt, nhanh chóng giơ khiên chắn tơ nhện, đồng thời há to miệng.

“Cự Linh Bạo Hao!”

Chương 765: Ba Quái Vật (2)

Ao ô~~~~

Sóng âm có thể nhìn thấy bằng mắt thường cuộn cuộn tuôn ra, lập tức đánh tan tư nhận.

Đòn đánh liều mạng của La Trung Húc không có ích gì cả, trong lòng ông không khỏi lạnh toát.

Không ngoài dự đoán!

Gần như ngay sau đó, hai tên Cự Linh Lữ gia còn lại găm lên giân dữ, cùng nhau tấn công La Trung Húc, tung ra những đòn chí mạng.

Một tiếng rên rỉ, toàn thân La Trung Húc chấn động mạnh, ông loạng choạng lùi lại, sắc mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt.

Ông phải đối mặt với nhiều kẻ địch cùng một lúc, thể lực tiêu hao nhanh chóng, đến lúc này, rõ ràng ông đã là nỗ lực hết đà, khó có thể tiếp tục chống đỡ.

La Trung Húc liếc nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện chỉ còn lại hai người sống bên cạnh mình, một trong số hai người còn bị đứt một cánh tay, máu chảy như suối.

“Xong rồi...”

Nhìn thấy cảnh này, ông không khỏi đau lòng, cười thảm một tiếng, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Thiên La U Cốc bị tàn phá, La Hưng Hổ bị bắt, đột nhiên ông trở thành người đứng đầu La gia.

Một mục tiêu rõ ràng!

La Thiên Thiên nói với ông rằng mục tiêu của ông quá lớn, không thể trốn thoát được.

Cho nên vì sự sinh tồn và tiếp nối của gia tộc, La Trung Húc “tình nguyện” trở thành mồi nhử, hy sinh bản thân để che chở cho đám người La Thiên Thiên chạy trốn.

Dù thế nào đi nữa, La Trung Húc vẫn nghĩ đến việc liều mạng một phen, có lẽ có thể trốn thoát được.

Nhưng mọi việc không như ý muốn...

“Thiên Thiên, sau này La gia trông cậy vào người.”

La Trung Húc lau đi máu trên khóe miệng, vẻ mặt kiên quyết.

“La Trung Húc, cho người cơ hội cuối cùng, đầu hàng hay không?”

Lữ Huyền Tích vung trường kiếm, gõ vào tấm khiên, những tiếng keng keng vang lên, nụ cười dữ tợn hiện lên trên khuôn mặt to lớn của hắn, vô cùng đáng sợ.

La Trung Húc cười ha hả lạnh lùng, gầm lên: “La gia ta không có kẻ nhu nhược.”

“Tốt, ta sẽ thành toàn cho người!”

Lữ Huyền Tích không chút do dự, vung kiếm chém ngang.

Đồng thời, một đám Cự Linh Lữ gia cũng ra tay tàn nhẫn, các thế lực môn phái khác như Quan Chiếu Hoa cũng nhân cơ hội đánh chó rơi xuống nước, ra tay càng lúc càng tàn độc.

Bọn họ rất rõ ràng, một khi La gia tro tàn lại cháy, làm lại từ đầu, vậy thì những việc bọn họ làm hôm nay nhất định sẽ bị trả

thù đẫm máu.

Cùng với một trận ánh sáng rực rỡ và hỗn loạn, khu rừng trở nên dần dần yên tĩnh.

Gió thổi bay cát bụi.

Một khu rừng lớn hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại cảnh tượng hoang tàn.

Nhìn từ xa, giống như một vết sẹo khổng lồ xuất hiện trong khu rừng rộng lớn.

Máu tươi chảy lênh láng, tàn chi tay chân gãy nằm khắp nơi.

“Haha, lũ chó nhà có tang...”

Lữ Huyền Tích ngồi xuống, đưa tay chộp lấy một miếng thịt trên mặt đất rồi nhét vào miệng, nhai ngấu nghiến rồi nuốt xuống, miệng đầy nước thịt, ăn uống ngon lành.

Những Cự Linh khác của Lữ gia cũng bắt chước, ăn ngấu ăn nghiến, vô cùng thoải mái.

Cảnh tượng này...

đám người Quan Chiếu Hoa trong môn phái đều kinh hãi, nhưng bọn họ lại không dám nói gì, lặng lẽ quay đầu sang chỗ khác.

Về phần tài vật mà La gia mang theo, nếu không có sự cho phép của Lữ gia, bọn họ hoàn toàn không dám động đến.

“Mấy người đừng có đứng rảnh rỗi nữa, mau đi kiểm kê chiến lợi phẩm đi.”

Lữ Huyền Tích liếc nhìn đám người Quan Chiếu Hoa, Trọng Cô Ngọc.

“Rõ đại nhân!”

Đám người Quan Chiếu Hoa run lấy bầy, bọn họ vội vã đi lục tung những bọc hành lý vương vãi khắp nơi.

Như vậy cũng tốt, ở bên cạnh đám người Lư Huyền Tích khiến bọn họ cảm thấy giống như ngồi trên đồng lửa, áp lực như núi.

Vừa có cơ hội, bọn họ vội vàng chạy đi thật xa, tản ra tìm kiếm xung quanh.

Lần tìm kiếm này thật ghê gớm, không hổ danh là La gia, giàu có quyền lực, mang theo vô số châu báu.

“Trời ơi, đây là Huyết Vương Sâm ngàn năm à?”

Có người mở một chiếc hộp gấm, lập tức kinh ngạc khi ngửi thấy hương thơm tỏa ra từ, hít một hơi thấy toàn thân sáng khoái, thư giãn gân cốt.

“Ồ, chẳng lẽ đây là Xích Giao Linh Đăng?”

Có người tìm thấy một sợi dây leo màu đỏ dài như con trăn, hai mắt nhìn chăm chăm, vẻ tham lam không kiềm chế được hiện lên trên mặt.

“Oa, cả bình này toàn là đan dược Nhục Đan thượng phẩm cấp 4, phát tài rồi, phát tài rồi!”

...

Từng món bảo vật được phát hiện, mọi người kích động không kìm được lòng.

Số bảo vật này đều là hàng thật.

La Trung Húc vì để yểm trợ cho La Thiên Thiên bên kia, có thể nói ông đã bỏ ra rất nhiều vốn liếng.

Không cho bầy sói đói này ăn no, e rằng La Thiên Thiên bên kia cũng khó mà thoát khỏi nguy hiểm.

“Hừ, một lũ phế vật thiếu kiến thức...”

Lư Huyền Tích mặt mày khinh bỉ, hắc khinh miệt cười một tiếng.

Đang ăn máu thịt...

Thình lình!

Một bóng người kỳ dị xuất hiện bên cạnh hắn, đứng thẳng như cây tùng.

Đó là một lão giả tóc bạc, mặc áo choàng đen rộng thùng thình, da mặt đầy mụn thịt như da cóc, không có biểu cảm gì trên mặt.

Chương 766: Ba Quái Vật (3)

Thoạt nhìn, trông khá đáng sợ.

Lữ Huyền Tích lại tỏ vẻ cung kính, cúi đầu nói: “Tăng tổ phụ!”

Vị lão giả này, rõ ràng chính là tổ tiên trực hệ của Lữ Huyền Tích.

Có thể nói, lý do Lữ Huyền Tích có thể được gia tộc bồi dưỡng trọng điểm, nắm giữ quyền lực lớn, ngoài thiên phú và đầu óc xuất chúng của bản thân hẳn ra, thì nguyên nhân quan trọng nhất chính là hẳn có một chỗ dựa lớn.

Gia tộc môn phiệt có rất nhiều người, ngay cả trong dòng họ, mỗi thế hệ có thể có hàng chục thậm chí hàng trăm huynh đệ.

Sau khi sinh sôi nhiều thế hệ như vậy, tử tôn đời sau quá nhiều rồi.

Về phần bọn họ có thể nhận được bao nhiêu sự che chở từ gia tộc, tất cả phụ thuộc vào việc tổ tiên trực hệ của người có địa vị như thế nào.

Lữ Huyền Tích rất may mắn, tăng tổ phụ của hắn, Lữ Hưởng Hùng, chính là một cường giả Bách Ngưu cảnh.

“Cẩn thận, có cao thủ ẩn nấp gần đây.”

Lữ Hưởng Hùng trầm giọng nói, ánh mắt cẩn trọng và cảnh giác quan sát xung quanh.

Nghe vậy, sắc mặt Lữ Hưởng Hùng thay đổi, cau mày nói: “Là Phí gia hay Vinh gia? Không đúng, người của hai nhà đó đã bị

người của chúng ta dẫn đi rồi, bọn họ không thể biết người của La Trung Húc ở đâu.”

Lư Hướng Hùng im lặng một lát, chấp tay sau lưng nói: “Đối phương che giấu khí tức, lén lút như vậy, chắc không phải là cao thủ gì đặc biệt lợi hại. Nhưng cẩn thận vẫn hơn, cháu hãy nhanh chóng hành động đi.”

“Cháu hiểu rồi.”

Lư Huyền Tích cắn nát khúc xương trong miệng rồi nuốt xuống.

Hắn đứng dậy.

Đúng lúc này, hình như có một bóng đen lắt lư ở khu rừng phía xa.

Lư Huyền Tích nhìn chăm chăm vào khu rừng đó.

Một lát sau, một cự lang chậm rãi bước ra.

“Ồ, người đó là...”

Chưởng môn Tiên Thiên tông Trọng Côn Ngọc tình cờ ở đó, quay đầu lại, đồng tử đột nhiên co rút, kinh hô: “Phương Tri Hành của Lục Hư tông!”

đám người Quan Chiếu Hoa lập tức quay đầu nhìn lại, cũng nhận ra người cưỡi trên lưng cự lang, chính là Phương Tri Hành, người đã nổi tiếng khắp nơi sau khi quét ngang mười đại môn phái cách đây không lâu.

Mấy ngày trước, Phương Tri Hành bỗng phát điên, lại dám giết người của La gia, chấn động cả Đam Châu.

Mọi người đều cho rằng cậu chết chắc rồi.

Dậu má, ai từng nghĩ đến chuyện chỉ trong một đêm mọi chuyện xoay chuyển, bản thân La gia lại xong đời trước.

Nhưng tại sao Phương Tri Hành lại xuất hiện ở đây?

“Hừ, thì ra là người!”

Lữ Huyền Tích đột ngột đứng dậy, nắm lấy khiên và trường kiếm, mặt lộ sát ý hung dữ.

Một đám Cự Linh của Lữ gia cũng giơ binh khí lên, khí thế ngạo mạn, sát khí đằng đằng.

Chỉ có Lữ Hưởng Hùng mặt không cảm xúc, đánh giá Phương Tri Hành và Tế Cầu, lông mày hơi nhíu lại.

“Phương Tri Hành, đám Cự Linh này cứ giao cho tao xử lý.”

Lúc này, Tế Cầu hùng dũng bước tới, oai phong lẫm liệt, khinh miệt tứ phương.

Phương Tri Hành không quan tâm đến điều đó, cậu nhìn chăm chăm vào Lữ Hưởng Hùng, chiến ý trong mắt lập tức bùng cháy đến cực điểm.

Cảm nhận được chiến ý đó, Lữ Hưởng Hùng không khỏi nhe răng cười dữ tợn: “Hơ hơ, đã lâu rồi không gặp được Bách Ngưu cảnh hoang dã rồi.”

Lời vừa nói ra!

“Cái gì?!”

Lữ Huyền Tích kinh ngạc, không thể tin được, sửng sốt nói: “Tăng tổ phụ, người không nhìn nhầm chứ, Phương Tri Hành là Bách Ngưu cảnh?”

Lữ Hưởng Hùng không trả lời, ông ta chậm rãi giơ hai tay lên,

hoạt động gân cốt, phát ra tiếng kêu răng rắc.

Ông ta bước tới.

Đồng thời, Phương Tri Hành nhảy xuống khỏi lưng Tế Cẩu, cật xách đao, đi từng bước về phía trước.

Cậu vừa đi vừa hỏi: “Ông cũng chọn con đường tu luyện Cơ Thể Thành Thánh, đúng không?”

Lữ Hướng Hùng khẽ nheo mắt, đáp: “Xem ra người cũng vậy.”

Phương Tri Hành thẳng thắn gật đầu thừa nhận, tò mò hỏi: “Tại sao ông không chọn trở thành cơ giáp hoặc Thiên Nhân?”

Lữ Hướng Hùng cười khà khà: “Trở thành cơ giáp sẽ mất đi toàn bộ huyết nhục, từ đó không thể hưởng thụ niềm vui của nhân gian nữa.

Trở thành Thiên Nhân, tuy mạnh mẽ nhưng cần phải vượt qua hết kiếp nạn này đến đến kiếp nạn lần khác, sống quá mệt mỏi rồi.”

“...”

Phương Tri Hành giống như đang suy nghĩ gì đó.

Lữ Hướng Hùng hỏi: “Thế nào, bị các mô thịt sinh sôi vô hạn xâm chiếm toàn thân, cảm giác không dễ chịu lắm đúng không?”

Phương Tri Hành cười khà khà: “Đương nhiên không dễ chịu, suýt nữa chết luôn rồi.”

Lữ Hướng Hùng thở dài: “Ba con đường tu luyện, đau khổ nhất chính là tu luyện Cơ Thể Thành Thánh. Ta có ba nhi tử và một trọng tôn nữ, bọn họ lần lượt thử đi con đường này, cuối cùng đều chết bất đắc kỳ tử, khiến cho bốn thế hệ tử tôn trực hệ của ta, không một ai có thể bước vào Bách Ngưu cảnh.”

Ông ta nhìn sâu vào Phương Tri Hành, nghiêng răng nói: “Người, một kẻ tu luyện tự do từ quận Thanh Hà, dựa vào đâu có thể dễ dàng kiểm soát được sự sinh sôi vô hạn như vậy?”

Phương Tri Hành cười khà khà đáp: “Muốn biết? Đánh thắng ta trước đã.”

“Đánh thắng người, khó lắm hả?”

Lữ Hướng Hùng dang rộng hai tay, duỗi thẳng ra, cười ngạo nghễ.

Chương 767: Ba Quái Vật (4)

Sau đó, ông ta xé toạc chiếc áo choàng đen trên người, thân hình lập tức phình to ra.

Trong chốc lát, ông ta cao lên đến...

Chưa đến 3 mét!

So với đám người Lữ Huyền Tích thì thấp hơn không ít.

Nhìn kỹ sẽ thấy, Lữ Hưởng Hùng cơ bắp cuộn cuộn, những đường vân màu đỏ nhạt, sáng lấp lánh nổi lên trên bề mặt da, giống như một loại hình xăm, mang đầy tính nghệ thuật.

Hơn nữa, uy thế trên người Lữ Hưởng Hùng cực kỳ khủng bố, chỉ riêng áp lực đã khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.

Trong khoảnh khắc, ảo giác xuất hiện trong đầu mọi người, giống như nhìn thấy một Cự Linh cao trăm mét mọc lên từ mặt đất, đứng sừng sững giữa khu rừng, nhìn xuống bọn họ như kiến hôi.

“Đây là...”

Quan Chiếu Hoa và đám người của các môn phái khác, đẳng cấp quá thấp, chưa từng tiếp xúc trực tiếp với Bách Ngưu cảnh thực sự.

Lúc này, bọn họ chỉ cảm thấy sờn gai ốc, toàn thân run rẩy không kiểm soát được.

“Mẹ kiếp!”

Tế Cầu cũng rút lưỡi lại, lông toàn thân dựng đứng, hạ thấp tứ chi giống như đối mặt với kẻ thù lớn.

Chỉ có Phương Tri Hành, mặt không đổi sắc, bình tĩnh không sợ hãi, tấm tắc nói: “Thì ra ông là chủng trường sinh.”

Lư Hưởng Hùng hừ lạnh: “Ồ, người không phải hả? Nhìn người bình thường, không ngờ người là người bất tử!”

Phương Tri Hành giờ Vạn Nhân đao lên, hít sâu một hơi: “Đến đây đi, để ta xem thử rốt cuộc chủng trường sinh lợi hại như thế nào.”

“Được thôi, người ăn một cú Thiết Quyền Xung Phong của ta trước đi!”

Lư Hưởng Hùng bước một bước, thân hình đột nhiên biến mất khỏi vị trí cũ, sau đó như dịch chuyển tức thời, trực tiếp xuất hiện trước mặt Phương Tri Hành.

Một quyền đánh ra!

Trúng ngay ngực Phương Tri Hành!

Cơn gió quyền khủng khiếp xé toạc mặt đất, tạo ra một rãnh hình quạt khổng lồ.

Tiếp theo, Lư Hưởng Hùng tung một cú đâm móc, đánh sang bên cạnh.

Ngay sau đó một đạo tàn ảnh vụt qua.

Lư Hưởng Hùng bước chân lảo đảo, di chuyển vị trí, đuổi theo một tàn ảnh, điên cuồng tung ra những cú đâm.

Cảnh tượng này trong mắt mọi người, giống như một cơn cuồng phong xé trời rách đất thổi qua.

Đừng nói là người thường, ngay cả cao thủ Cửu Ngưu cảnh bị cuốn vào, e rằng cũng sẽ bị xé thành mảnh vụn trong nháy mắt.

“Hắn thật sự là Bách Ngưu cảnh...”

Trong lòng Lục Huyền Tích chấn động, ngũ vị tạp trần.

Lần trước hắn gặp Phương Trí Hành, tiểu tử đó còn chưa phải là đối thủ của hắn.

Trong nháy mắt, thời gian mới bao lâu đâu chứ, sao lại...

Cho dù Lư Huyền Tích nhìn thấy tận mắt, vẫn khó có thể tin tưởng, không thể chấp nhận được.

Bất ngờ, hắn chú ý đến nữ nhân ngồi trên lưng Tế Cầu, xinh đẹp như tiên nữ, chính là mỹ nhân Quân Dao, người khiến Thế tử điện hạ thèm nhỏ dãi.

“Tốt tốt tốt!”

Lư Huyền Tích vui mừng khôn xiết, phần chấn nói: “Đi mòn giày sắt chẳng tìm ra, ai ngờ có được chẳng tốn công.”

Hắn lập tức ra lệnh cho đám người Quan Chiếu Hoa, quát: “Các người mau đi bắt nữ nhân đó lại, có thể dùng chút vũ lực, nhưng tuyệt đối không được làm cô ta bị thương.”

“...Vâng!”

Đám người Quan Chiếu Hoa nhanh chóng nhận lệnh, không dám chần chừ chút nào.

“Xông lên!”

Tất cả cùng xông về phía Tế Cầu và Quân Dao.

“Cha, làm sao bây giờ?” Trước đó, Trọng Văn Quy từng giao

đấu với Phương Tri Hành, được Phương Tri Hành tha cho một mạng.

Lúc đó hai phụ tử khá cảm kích Phương Tri Hành.

Trọng Cô Ngọc liếc nhìn Lư Huyền Tích, gặng gượng nói rằng: “Lúc đó là lúc đó, bây giờ là bây giờ, chúng ta không có lựa chọn.”

Người của ba môn phái xông đến cùng một lúc.

“Hừ, các người đang coi thường cầu gia à?”

Tế Cầu sủa hai tiếng, hung thần ác sát.

Nhưng một âm thanh chợt vang lên!

Quận Dao bay lên không, rút kiếm ra khỏi vỏ, Tâm kiếm nằm trong tay, lập tức bộc phát ra một luồng kiếm ý ngút trời.

“Đại Tự Tại Kiếm Quyết!”

Mặc dù là đệ tử chân truyền của Phạm Chính Luân, nhưng Quận Dao không tu luyện công pháp Lục Hư Phù Sinh Kiếm, mà tu luyện Đại Tự Tại Kiếm Quyết của Phong Hải môn.

Thần kiếm này không có chiêu thức cố định, theo đuổi ý chí tự do mạnh mẽ, không sợ hãi tiến về phía trước, giống như con thiêu thân lao vào lửa, mỗi nhát kiếm đều không để lại bất kỳ đường lui nào.

“A chuyện này...”

Quan Chiếu Hoa cảm thấy lạnh người, Quận Dao cầm thanh bảo kiếm cấp 4, thể hiện ra kiếm uy huy hoàng, rõ ràng đã đạt đến Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong.

Ông đã từng nghe danh tiếng của Quận Dao, nhưng không ngờ thiên phú tu hành của Quận Dao lại cao đến vậy.

“Cô ta cũng chỉ tu hành chừng mười năm...”

Nhát kiếm này của Quận Dao khiến tất cả mọi người kinh hãi, da đầu tê dại.

Những người xông lên trước nhất đều bị nhát kiếm này quét ngang, giống như gió thu quét lá rụng.

Quan Chiếu Hoa vô cùng kinh ngạc, ông và môn chủ Mặc Kiếm môn, Hưởng Hồng Vận, còn có Trọng Côn Ngọc nhìn lẫn nhau.

Ba vị chủ võ môn nhân đồng loạt bộc phát sức mạnh, cùng tấn công Quận Dao.

“Tìm chết!”

Tế Cầu gầm lên một tiếng, nó lập tức tạo ra mười Ảnh Phân Thân, chặn ba vị chủ võ môn nhân và đám người trong các môn phái khác.

Chương 768: Võ Thánh (1)

Cuộc chém giết lạnh lùng bắt đầu.

Nhìn thấy tình hình này, Lữ Huyền Tích mỉm cười hài lòng, hắt lại nhìn về phía tầng tổ phụ.

Đột nhiên, hắt chú ý đến chuyện gì đó, lông mày dần dần nhíu lại.

Một khối cầu màu đen đỏ đột nhiên lơ lửng trước mặt hắt.

“Đây là, giọt máu?!”

Ánh mắt Lữ Huyền Tích lóe lên, phát hiện khối cầu màu đen đỏ thực ra chính là một giọt máu.

Giọt máu đó khá lớn, gần bằng nắm tay, ngừng tụ thành hình cầu, không ngừng xoay tròn.

“Cẩn thận!”

Đột nhiên, Lữ Huyền Tích nghe thấy Lữ Hưởng Hùng hét lớn với hắt.

Trong lòng Lữ Huyền Tích khó hiểu, hắt vô thức lùi lại.

Nhưng ngay sau đó!

“Kỹ năng bộc phát - Huyết Tích Tử!”

Ầm!

Giọt máu màu đen đỏ chợt nổ tung!

Trong nháy mắt, không gian trăm mét hoàn toàn bị nhấn chìm trong hai màu đen đỏ.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Lữ Huyền Tích và vài tên Cự Linh xung quanh đều bị nuốt chửng vào.

Những Cự Linh khác của Lữ gia càng không kịp trở tay, bọn họ còn chưa kịp phản ứng, từng giọt máu đen đỏ cũng xuất hiện bên cạnh bọn họ, chỉ có điều kích thước nhỏ hơn một chút.

Ầm ầm ầm~

Một loạt vụ nổ khủng khiếp liên tục vang lên, giống như tiếng pháo hoa ngày tết, kinh thiên động địa.

Nhất thời dòng chảy màu đen đỏ tràn ngập toàn bộ thế giới.

Một lúc sau, rừng rậm lần nữa khôi phục lại yên bình.

Trong không khí tràn ngập sương máu mờ hồ mà sền sệt.

Đó là huyết nhục Cự Linh được thăng cấp bạo sát lực kinh phá hủy.

Trên mặt đất ầm ầm, máu chảy thành sông.

Đám Cự Linh Lữ Huyền Tích biến mất tăm.

“Chết tiệt, người dám giết con trai của ta...”

Lữ Hướng Hùng mặt trầm như nước, trong 2 mắt thiêu đốt lửa giận cuồng loạn.

Ông ta và Phương Tri Hành đang đánh, kẻ chạy người đuổi, chiếm thế thượng phong.

Nhưng Phương Tri Hành đột nhiên bỏ lại ông ta, ra đòn tàn nhẫn với đám người Lữ Huyền Tích.

Cái quái gì vậy, hoàn toàn không nói võ đức!

Đánh già không lại thì bắt nạt nhỏ à?

Lư Hường Hùng hoàn toàn không ngờ Phương Tri Hành lại hèn hạ vô sỉ như vậy.

Bất ngờ, ông ta trừng mắt nhìn đám con nối dõi Lư Huyền Tích chịu khổ bị tàn sát, không một ai may mắn còn tồn tại.

“Thế nào, giận chưa?”

Phương Tri Hành liếm khóe miệng, cười nhạt, châm chọc nói: “Bọn họ có thể giết người khác, nhưng không thể bị ta giết à?”

Lư Hường Hùng bốc lên lửa giận, đột nhiên tăng tốc độ, nhanh chóng lấn đến gần Phương Tri Hành, dấn ra một quyền.

Phương Tri Hành vừa tung đại chiêu, tốc độ tăng lên không ngừng, trực tiếp đứng vững vàng, đón đỡ quyền này.

Chỉ thấy cậu thu hồi Vạn Nhân đao, song chưởng giao nhau trước ngực, hiện lên thái độ phòng thủ.

Quyền phong kẹp lấy ánh sáng của cương lực như sao băng rơi xuống, gào thét, nện lên 2 tay đang giao nhau của Phương Tri Hành.

Bịch!

Phương Tri Hành bay ngược ra ngoài, truyền ra tiếng xương gãy, cánh tay trái rời khỏi cơ thể bay ra ngoài, máu tươi bắn lên trời cao.

Một quyền bao hàm tức giận của Lư Hường Hùng thật sự mạnh mẽ, đánh ra lực sát thương cực kỳ cứng rắn.

Ào ào ào!

2 chân của Phương Tri Hành chạm đất, lùi thật nhanh về phía sau, tạo ra khe rãnh thật sâu.

Sau khi trượt ra hơn trăm mét, cậu chậm rãi dừng lại, vung 2 cánh tay đi.

Cánh tay phải bị gãy đã hồi phục lại như cũ.

Cánh tay phải bị đứt lìa lần nữa mọc lại.

2 cánh tay hoàn toàn không bị tổn hại.

Giống như là chưa từng bị tổn thương vậy.

Nếu không phải 2 ống tay áo bị quyền kinh xé nát thì sẽ không ai tin vừa rồi Phương Tri Hành đã bị thương nặng.

“Năm đấm nặng thật!”

Phương Tri Hành than khẽ.

Lúc này cậu đã nhìn ra Cự Linh Lữ gia sinh trưởng có lẽ cùng loại với Kim Cang pháp tướng của Phật môn.

Về mặt sức mạnh thì Cự Linh thắng Kim Cang.

Nhưng về mặt phòng ngự thì Kim Cang lại thắng một bậc.

“Cự Linh là nhân vật hung ác, tấn công mạnh mẽ, luôn thích khởi xướng xung phong...”

Sau khi đấu mấy trăm hiệp, Phương Tri Hành dần hiểu rất sâu về phong cách chiến đấu của Lữ Hưởng Hùng.

Luận về thực lực, Lữ Hưởng Hùng mạnh hơn Phương Tri Hành một mảng lớn.

Dù sao người ta cũng bước vào Bách Ngưu cảnh vào rất nhiều

năm trước, tu vi tinh thâm, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú.

Nhưng thực lực của 2 bên chênh lệch, vẫn chưa đạt đến mức khiến Lữ Hướng Hùng có thể nhanh chóng đánh bại Phương Tri Hành.

Huống hồ, Phương Tri Hành cũng không phải là quả hồng mềm mà còn cất giấu đường lùi.

“Nhanh chóng khép lại, quả nhiên là người bất tử...”

Lữ Hướng Hùng đảo mắt qua 2 cánh tay của Phương Tri Hành, không tìm lòng được mà nhướn mày.

Chỗ buồn nôn nhất của người bất tử là giết bọn họ rất khó.

Người bất tử cố chấp còn cực đoan, để thực hiện bất tử bất diệt mà chuyện gì cũng làm ra được.

Lữ Hướng Hùng từng gặp một người bất tử, tên kia tu luyện một bộ ma công vô cùng quỷ dị, toàn thân phân chia ra thành vô số giò bọ.

Dù cho người hủy diệt toàn thân hắn, nhưng chỉ cần còn một con giò bọ còn sống sót thì hắn có thể sinh sôi nảy nở tái sinh, rất buồn nôn.

Chương 769: Võ Thánh (2)

Hiện tại Lữ Hưởng Hùng không cách nào xác định Phương Tri Hành thuộc về loại người bất tử gì, nhưng đã không thể ức chế được cảm xúc buồn nôn.

“Đi chết đi!”

Lữ Hưởng Hùng giậm chân, lòng bàn chân nổ tung, cơ thể vọt thẳng về phía trước mặt của Phương Tri Hành.

Nhưng người vừa đến, một quyền ảnh đã phóng lớn trong tầm mắt của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành không chút do dự, cật đưa song chưởng lên đón đỡ.

Bịch!

Máu tươi đầy trời!

Xương cốt đứt đoạn!

Phương Tri Hành lần nữa bị đánh bay, mượn lực gia tốc, cấp tốc kéo dài khoảng cách.

Lữ Hưởng Hùng khí thế hung hăng, bay thẳng lên, dự định một hơi phế ngay Phương Tri Hành.

Nhưng thương thế của Phương Tri Hành gần khép lại, rất trơn tru, trong nháy mắt, 2 cánh tay thậm chí không nở nhôi phục như lúc ban đầu.

Lữ Hưởng Hùng nhìn thấy tình hình này, tất nhiên là nổi giận,

buồn bực muốn chết.

Rõ ràng về thực lực thì ông ta mạnh hơn, nhưng hết lần này tới lần khác lại không giết chết Phương Tri Hành.

Mà kế sách của Phương Tri Hành thật ra rất rõ, chính là lợi dụng đặc tính bất tử của bản thân, đánh du kích, tiêu hao Lữ Hưởng Hùng từng tí, mài mòn ông ta từng tí.

“Đến đây, đánh ta đi!”

Phương Tri Hành không ngừng khiêu khích Lữ Hưởng Hùng: “Ha ha ha, ta rất thích dáng vẻ ông không thuận mắt ta, nhưng lại không làm gì ta được.”

Tròng mắt của Lữ Hưởng Hùng nứt ra, ông ta hít một hơi khí lạnh, bịch bịch bịch, Cự Linh liên tục phát ra quyền kích.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Lữ Hưởng Hùng lần nữa đắc thủ, nhưng chung quy vẫn không cách nào tạo thành tổn thương trí mạng cho Phương Tri Hành, đánh nửa ngày mà người ta vẫn sinh khí dồi dào.

Quả thực là đánh vô ích!

Càng tức người hơn là Phương Tri Hành luôn thu đao, dường như không trả đòn.

“Tại sao người không dùng thanh đao đấy, chẳng lẽ là để bày biện thôi?”

Lữ Hưởng Hùng trả lời mỉa mai.

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Đối phó với lão thất phu như ông đâu cần dùng đao?”

Lữ Hưởng Hùng dùng sức đánh, Phương Tri Hành dùng sức

mắng!

“Hừ, xem ra phải dùng tuyệt chiêu rồi.”

Lư Hướng Hùng cắn răng, đường vân ở mặt ngoài đột nhiên chiếu sáng, cả người sáng lên 10 trượng, thần thánh uy nghiêm giống như thiên thần hạ phàm.

Sức mạnh khổng lồ tiết ra bằng một hơi.

“Thần thông. Di Sơn!”

Song chưởng của Lư Huyền Tích hợp lại như lão tăng chấp tay trước ngực.

Xa xa có một ngọn núi nhỏ cao chưa đến trăm mét chợt biến mất tại chỗ.

Sau nháy mắt, một mảng lớn bóng đen chiếu xuống, bao phủ lên đỉnh đầu của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành chợt ngẩng đầu, vừa nhìn đã không chịu nổi, đỉnh đầu lại có thể xuất hiện một ngọn núi, đặt móng ngồi xuống.

“Quả nhiên, ông ta cũng thức tỉnh thần thông...”

Đáy mắt của Phương Tri Hành sáng ngời, đây là lần đầu cậu nhìn thấy Bách Ngưu cảnh thi triển thần thông, đúng là thanh thế kinh người, không thể tưởng tượng nổi.

Một ngọn núi lớn di chuyển đến, nện xuống đỉnh đầu của người ta.

Cảnh tượng này quả thực vượt quá tưởng tượng.

Thân núi rất lớn, tốc độ nhanh như thiên thạch khiến Phương Tri Hành không tránh né được.

Cậu không chút chần chờ, 2 tay chà sát, ngưng tụ ra một giọt máu đỏ thẫm lớn bằng quả bóng rổ, ném lên trên.

Ầm ầm!

Tiếng nổ cực lớn vang lên, ngọn núi rơi nhanh xuống, phần đáy đột nhiên có thêm một lỗ thủng lớn, thân núi bắt đầu chia năm xẻ bảy, tan rã tán loạn.

Rơi lả tả, vô số mảnh vỡ bắn tứ tung.

Mỗi một khối đá vụn đều cuốn lấy lực trùng kích khiếp người đánh xuống đại địa, vừa nện đã tạo nên cái hố to, bụi mù nổi lên 4 phía.

Mọi thứ giống như hạo kiếp ngày tận thế giáng xuống vậy!

Xa xa!

Tế Cầu, Quân Dao, còn có Tham Lang chiến đấu kịch liệt say sưa.

Đột nhiên sóng xung kích kinh khủng cuốn tới, kinh động đất trời.

Cả mảng rừng rậm pháp phòng kịch liệt, cứ như trên mặt biển nhấc lên sóng to gió lớn, vô cùng kinh khủng.

Trong lòng của Tế Cầu bọn họ hoảng sợ, phía sau tiếp trước ngưỡng chiến, trốn xa chừng nào thì tốt chừng đó.

Đợi đến khi tất cả đá vụn rơi xuống đất, đợi đến khi gió thổi tan bụi mù!

Lư Hướng Hùng hí mắt lại, quét mắt qua đồng phế tích, đột nhiên thần hồn của ông ta mơ hồ khẽ động, tầm mắt lướt về phía sau khối đá vụn, trầm giọng quát lên: “Biết là người không chết được, cút ra đây đi!”

Sau nháy mắt, Phương Tri Hành đi ra, chỉ thấy cậu đầy bụi đất, y phục rách rưới, vô cùng chật vật.

“Hay cho thần thông Di Sơn, quá đỉnh!”

Phương Tri Hành vỗ tay khen ngợi: “Nếu ông chuyển ngọn núi lớn hơn qua đây thì ta có khả năng bị ông trấn áp ở phía dưới, trọn đời không thoát thân được.”

Lư Hường Hùng nghe vậy cũng hơi tiếc nuối, uy lực thần thông của Cự Linh loại sinh trưởng vô cùng lớn, nhưng cũng không dễ khống chế.

Ông ta có thể di chuyển ngọn núi lớn hơn, nhưng sau khi chuyển qua đây, chưa chắc có thể khóa chặt vị trí của kẻ địch.

Ngoài ra, tốc độ ngọn núi hạ xuống cũng phải gia trì, nếu như chậm một nhịp thì đối phương có thể nắm bắt được cơ hội chạy trốn.

Chương 770: Thái Hư (1)

Nói chung, mỗi một phân đoạn đều phải nắm bắt chuẩn.

Vì một đòn hiệu quả, Lữ Hưởng Hùng thường chọn chuyển dịch mấy ngọn núi nhỏ.

“Hừ, một ngọn núi không đập chết người được thì ta chuyển 10 ngọn núi, xem người có thể chống đỡ được bao lâu!”

Lữ Hưởng Hùng nổi lên hung ác, sát ý sôi trào.

“Đã muộn rồi!”

Phương Tri Hành đột nhiên nắm chặt Vạn Nhân đao chĩa về phía Lữ Hưởng Hùng, trầm giọng nói: “Trước đây ta luôn nhấn nhin là bởi vì không biết thần thông của người là gì...”

Lúc nói chuyện, Vạn Nhân đao đột nhiên tăng vọt, thân đao trong nháy mắt mở rộng đến hơn 60m.

Ừ ù ù!

Sương máu sền sệt trong không khí điên cuồng tụ lại, ngưng tụ ở trên thân đao.

Máu loãng chảy xiết trên mặt đất, chảy đến dưới chân Phương Tri Hành, treo ngược lên, dung hợp với thân đao.

Trong lúc nhất thời, Vạn Nhân đao biến thành màu đỏ tươi, máu loãng trào lên không ngừng ở trên thân đao giống như dòng sông máu.

Phương Tri Hành giơ Vạn Nhân đao lên, dòng sông máu cũng

từ từ dâng lên theo.

“Đây là?”

Đồng tử của Lữ Hưởng Hùng co rụt lại, nổi da gà toàn thân.

Mãi đến giờ phút này ông ta mới chú ý đến sương máu trong không khí vẫn chưa tản đi, máu loãng trên mặt đất cũng không thấm vào lòng đất.

Lúc này, máu của người La gia, máu của Cự Linh Lữ gia hòa chung lại với nhau, ngưng tụ trên thanh đao cực lớn.

Vẫn chưa xong!

Phương Tri Hành nói ra khẩu khí, máu điên trong cơ thể ngược dòng, phá thể mà ra, rót vào trong thân đao.

Chỉ một thoáng, dòng sông máu đỏ tươi bị nhuộm thành màu đỏ đen, đẹp dễ mà kinh khủng như ánh nắng chiều của thế giới tận thế.

Ngay từ đầu Phương Tri Hành đã biết bản thân không địch lại Lữ Hưởng Hùng.

Nhưng cậu không sợ, chỉ cần có máu tươi tồn tại thì sức mạnh của cậu sẽ tăng trưởng cực lớn.

Cho nên cậu đã giết đám Cự Linh Lữ Huyền Tích trước một bước, chuẩn bị sẵn sàng.

Chính là vì lúc này!

“Kỹ năng bộc phát. Phong Huyết Đao Cường!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Phương Tri Hành đã sớm vận sức chờ phát động, tế xuất thanh đao đó.

Máu loãng ngấp trời hóa thành lưỡi dao to lớn, trảm về phía trước, làm liền một mạch, nhanh như thiểm điện.

Cả vùng đất và bầu trời đều bị màu đỏ chia thành 2.

“Di Sơn!”

Lữ Hưởng Hùng không chút nghĩ ngợi, ông ta rất rõ bản thân không cách nào tránh được đao này nên di chuyển một ngọn núi lớn qua đây, chắn ở trước mặt.

Ầm!

Huyết đao xẹt qua núi lớn, cắt núi lớn thành 2 cứ như là bổ dưa hấu vậy.

Phong Huyết Đao Cường thế không thể đỡ, tiếp tục nhắm về phía trước.

“Lại dòi!”

Về mặt của Lữ Hưởng Hùng nhăn nhó, ông ta chấp tay hành lễ, lại một ngọn núi lớn hơn được chuyển qua đây.

May mà xung quanh núi non chập chùng, toàn là rừng sâu núi thẳm, có thể di chuyển rất nhiều ngọn núi.

Nếu không, mặc cho Lữ Hưởng Hùng có thần thông khiếp người, cũng không cách nào chuyển núi lớn ngoài nghìn dặm qua đây.

Ông ta chỉ có thể di chuyển ngọn núi tương đối gần mình.

Ầm ùng!

Ngọn núi thứ 2 cũng bị bổ thành 2!

Phong Huyết Đao Cường thu nhỏ lại, nhưng vẫn thừa sức,

chưa tiêu tán.

Lư Hưởng Hùng biến sắc, sau nháy mắt, tầm mắt của ông ta bị màu đỏ vô tận cắn nuốt hết.

“A!”

Một tiếng thê lương truyền ra, Lư Hưởng Hùng bay ngược ra ngoài, máu bắn lên trời cao.

Trên ngực ông ta có thêm một vết thương sâu tới xương.

“Nếu hôm nay chúng ta đối chiến trường, ta chắc chắn không phải là đối thủ của ông, nhưng ở trên máu tươi...”

Phương Tri Hành đứng yên bất động, vẫn duy trì tư thế xuất đao.

Trong tầm mắt của cậu, Lư Hưởng Hùng ngã âm âm trên mặt đất, lưng ngã chạm đất, trượt xa mấy trăm mét mới dừng lại.

“Ọc!”

Lư Hưởng Hùng nôn ra ngụm máu lớn, máu ở lồng ngực chảy như suối, biểu cảm tràn ngập đau đớn.

Từ khi bước vào Bách Ngưu cảnh, đã lâu ông ta chưa bị thương nặng như vậy rồi.

Cảm giác đau đớn đã quên từ sớm lần nữa chi phối mỗi một sợi thần kinh của ông ta.

Trong lòng của Lư Hưởng Hùng hoảng sợ, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Đao vừa rồi đã gây ra chấn động rất lớn đối với ông ta!

“Đi!”

Lư Hướng Hùng không chần chờ nữa, ông ta bò dậy, lùi lại, chui vào trong rừng rậm, chợt biến mất tăm.

Phương Tri Hành thấy vậy thì không theo đuổi đối phương nữa.

Đao vừa rời cậu đã dốc hết toàn lực, không thể chém ra đao thứ 2 nữa.

Lấy yếu thắng mạnh!

Có thể làm đến bước này đã là cực hạn.

Muốn đánh chết Lư Hướng Hùng ở nơi này thì tạm thời không làm được!

Đây là thực lực quyết định!

“Ta vẫn chưa đủ mạnh!”

Phương Tri Hành thở phào một hơi, sau đó cậu xoay người, ngẩng nhìn 4 phía.

Lúc này, Tế Cầu bọn họ cũng kết thúc chiến đấu.

Tế Cầu đã tiêu hao 5 cái mạng chó trong một lần, sau khi sức mạnh tăng vọt đã xé xác lột da môn chủ Quan Chiếu Hoa của Phướng Hoàng môn.

Quân Dao cũng rất lợi hại, cô dùng sức một mình chặn được môn chủ Hướng Hồng Vận của Mặc Kiếm môn.

Đại Tự Tại Kiếm Quyết đã thắng Huy Mặc kiếm pháp!

Hướng Hồng Vận thấy tình thế không ổn nên bỏ trốn mất dạng.

Chương 771: Thái Hư (2)

Tham Lang đối mặt với Trọng Côn Ngọc và Trọng Văn Quy, đã chém giết 2 cha con vong ân phụ nghĩa dưới sự uy hiếp của 4 Ảnh Phân Thân của Tế Cầu.

Người trong môn phái khác càng không chịu nổi, bị Tế Cầu cắn chết, chạy trốn.

Hôm nay, thập đại môn phái Đam Châu đã mất 2 nhà!

Đoàn người của La Trung Húc chết thảm, Lư gia ăn gà không thành còn mất năm gạo.

Chung quy là Phương Tri Hành cười đến cuối cùng.

“Mau quét dọn chiến trường đi!”

Phương Tri Hành nói rồi tự thu dọn tiền bạc châu báu trên mặt đất.

Tế Cầu và Quân Dao bọn họ cũng nhanh chóng hành động, tìm kiếm đầy đất.

Có Tế Cầu ở đây, dựa vào khứu giác siêu cấp của mũi nó, cho dù là tiền tài bị chôn vùi ở dưới đất cũng bị nó phát hiện.

Thường xuyên qua lại, Phương Tri Hành bọn họ đã vơ vét sạch tài vật mà La gia mang theo.

Chiến lợi phẩm mà Cự Linh Lư gia để lại chủ yếu là khô giáp và binh khí, toàn là trang bị chính quy.

Tham Lang rất cần.

Phương Tri Hành thì chướng mắt nên tất nhiên trả nhân tình.

Tiền tài khác chủ yếu bị Phương Tri Hành và Quân Dao lấy đi.

Song phương đều có thu hoạch riêng, thu hoạch lớn.

Phương Tri Hành và Quân Dao ngồi lên Tế Cẩu, quay về Lục Hư tông.

Đến chỗ, bọn họ mới bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

Phương Tri Hành và Quân Dao đều không nhận ra mấy thứ tốt hiếm thấy, gọi Phạm Chính Luân qua mới phân biệt được.

“Đây là Kim Túy dịch!”

Phương Tri Hành đột nhiên phần chấn tinh thần, phát hiện bên trên 2 bình đen được niêm phong có tem nhãn.

Thình lình viết 3 chữ “Kim Túy dịch”!

“Chắc chắc, chuyển đi này không tồi!”

Tâm trạng của Phương Tri Hành vui vẻ.

Tiền tài khác không có tác dụng lớn đối với cậu, nhưng Kim Túy dịch vừa hãy thỏa mãn điều kiện 2.

Từ đó, chỉ thiếu cở Huyết Ma nữa thôi...

Thông qua khoảng thời gian điều tra này, Phương Tri Hành đã biết được cở Huyết Ma vô cùng hiếm thấy.

Mức độ hiếm thấy dường như đạt đến trình độ tuyệt tích.

Cũng tức là Cấm Khu cấp 4 cùng với địa khu cấp thấp hơn dường như không thể tìm thấy cở Huyết Ma.

“Lẽ nào ta lại phải đến Cấm Khu cấp 5 một chuyến...”

Phương Tri Hành than khẽ, suy tư rồi tự lẩm bẩm: “Cấm Khu cấp 5 nhiều như vậy, ở đâu có cỏ Huyết Ma chứ?”

Phải nghe ngóng thêm chuyện này mới được.

“Ừm, không quan tâm điều này nữa...”

Phương Tri Hành cầm lấy hai bình Kim Thủy dịch, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Cậu mau chóng đi tìm một bồn tắm lớn, đổ đầy nước rồi mở miệng bình ra.

Trong bình có chất lỏng màu đỏ sền sệt chuyển động chậm, nồng độ rất cao, cứ như là nham thạch.

Kim Thủy dịch là loại bảo dịch quý giá có thể dùng để tẩy luyện thân thể, có giá trị liên thành.

Võ giả dưới Đại Mãng cảnh chỉ cần nhỏ một giọt vào trong nước rồi ngâm thân thể là có hiệu quả làm dẻo dai cứng rắn da thịt, từ đó muỗi không còn đốt được nữa.

Võ giả Ngũ Cầm cảnh dùng 2 đến 3 giọt ngâm toàn thân thì gân cốt mạnh mẽ cường tráng, làn da như sắt thép, có hiệu quả rất thần kỳ.

Cao thủ Cửu Ngưu cảnh dùng $\frac{1}{3}$ lượng tẩy rửa cơ thể, hình thái hóa yêu ít nhất sẽ tăng vọt cao 1m, sức mạnh sẽ tăng trưởng rõ rệt.

Còn về cường giả Bách Ngưu cảnh Cơ Thể Thành Thánh, tổ chức máu thịt sinh sôi vô hạn trong cơ thể, ngâm một lần sẽ tiêu hao lượng của 1 bình.

Kim Thủy dịch có thể phát ra tác dụng kích thích và tăng từng bước đối với tổ chức máu thịt sinh sôi vô hạn.

Bản thân Phương Tri Hành là máu thịt hỗn tạp, có Kim Tủy dịch cải thiện, phẩm chất máu thịt tất nhiên sẽ tăng lên, thậm chí có thể đạt đến cấp bậc của nguồn suối máu thịt.

Ào ào ào!

Phương Tri Hành sáng khoái thở mạnh, trực tiếp đổ hết 2 bình Kim Tủy dịch vào trong bồn tắm.

Kim Tủy dịch vừa tiếp xúc với nước thì sôi trào, khuếch tán ra ngoài.

Bồn tắm biến thành màu vàng đỏ, càng nhìn càng chảy xuôi nam thạch.

Phương Tri Hành không chút chần chờ, cậu cởi y phục nhảy vào trong bồn tắm.

Chỉ một thoáng, nhiệt độ cao kéo đến khó nói nên lời.

Làn da toàn thân của Phương Tri Hành nhanh chóng đỏ bừng, cảm giác bỏng rát vô cùng mãnh liệt.

Rất nhanh, làn da lột xuống để lộ ra tổ chức máu thịt nhúc nhích ở.

Chỉ chốc lát...

Phương Tri Hành thành một người máu, trên dưới toàn thân không còn làn da, vô cùng thô thám.

Kim Tủy dịch không ngừng tiến vào trong cơ thể của cậu.

Máu thịt toàn thân cậu nhúc nhích kịch liệt, lại lần nữa mọc ra brou thịt, khi thì khua lên, khi thì lại xếp xuống.

Lúc này, phá hoại và trọng sinh đồng thời xảy ra.

Mỗi một tế bào, mỗi một tổ chức thân thể trong cơ thể của Phương Tri Hành đều đang trải qua tử vong và sống lại dưới sự kích thích của Kim Thủy dịch.

Mỗi một khắc, cảm giác đau đớn đều đang tăng cường, giây sau chỉ đau đớn hơn giây trước mà thôi.

“Đù...”

Phương Tri Hành mang lớp mặt nạ đau đớn, đau đớn kịch liệt mà toàn thân phải gánh chịu vượt qua dự liệu trước giờ chưa từng có, là cấp độ không phải căn răng thì có thể vượt qua được.

Chương Tập 391: Đáng chết (1)

Đau đớn liên tục tăng lên, trong mắt cậu hiện lên vẻ điên cuồng và bạo ngược cực lớn, dường như hận không thể giết chết tất cả mọi người, chà đạp thiên hạ, huyết tẩy muôn dân trăm họ, phá vỡ Càn Khôn.

Huyết dịch đỏ đen đang chảy xiết điên cuồng!

Ý chí mạnh mẽ và bạo ngược đang thiêu đốt!

Một lúc sau, đau đớn nhanh chóng bị áp chế lại, dường như không tính là gì cả.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Bất giác trôi qua một tiếng đồng hồ, nước trong bồn tắm dần trở nên trong vắt.

Kim Tử dịch được hấp thu hết vào trong cơ thể của Phương Tri Hành.

[3, Dùng Kim Tử dịch ngâm toàn thân 1 tiếng đồng hồ trở lên (Đã hoàn thành.)]

Phương Tri Hành thở ra một ngụm khí đục, chậm rãi đứng lên, trên người nóng hôi hổi, khói trắng lượn lờ.

Chỉ thấy làn da trên người cậu mọc ra lại, nhanh chóng hoàn thành tái sinh với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Lúc cậu bước ra khỏi bồn tắm, làn da toàn thân đã khép lại như lúc ban đầu, trắng nõn đỏ bừng, cứ như đứa trẻ sơ sinh.

Đợi một lúc sau, sau khi làn da nguội lạnh lại biến thành màu đồng cổ, cho người ta cảm giác như huyết khí ngất trời.

Phượng Tri Hành siết chặt nắm đấm, cảm nhận được một luồng cương lực mạnh mẽ hơn bộc phát ra ngoài, thực lực rõ ràng tăng lên không ít.

“Kim Thủy dịch, châm không xuyên qua được!”

Phượng Tri Hành cười thoả mãn, đồng thời cũng không khỏi cảm khái, khó trách đệ tử thế gia môn phiệt lại mạnh mẽ đến thế, có thể thẳng vượt xa người thường.

Dù sao người ta cũng có được tài nguyên khan hiếm, thật sự là quá hùng hậu.

Một giọt Kim Thủy dịch là có thể bỏ lại bao nhiêu thiên kiều kỳ tài ở đằng sau.

Quả thật là nghịch thiên cải mệnh!

Người thường sao có thể sánh với bọn họ?

...

Chùa Thanh Lương!

Thành Đan Nghiệp ở phía tây cách xa quan đạo mấy trăm dặm, có một ngọn núi tương đối khủng khiếp tên là núi Thanh Lương.

Tên như ý nghĩa, ngọn núi này lạnh lẽo hoang vắng, ít ai lui tới.

Nhưng trên núi Thanh Lương có một tháp cổ, bên trong có một nhóm tiểu hòa thượng.

Bọn họ ngoại trừ ăn chay niệm kinh thì bên trong cũng có một phần võ tăng tu luyện võ công.

Dựa vào võ lực không tầm thường, chùa Thanh Lương đã chiếm cứ một vị trí của thập đại môn phái Đam Châu.

Nhưng chùa Thanh Lương và Lục Hư tông không khác nhau, ẩn cư ẩn thế, khiêm tốn sống qua ngày, không nhiễm hồng trần.

Chạng vạng hôm nay, ánh nắng chiều chiều xuống.

Gió lạnh thổi lướt qua núi Thanh Lương, một mảng yên tĩnh.

Trên đường núi gập ghềnh, có mấy bóng dáng đi đến từ xa xa.

Chùa Thanh Lương dường như đã sớm biết có khách đến, chủ trì Tịnh Không đại sư đã dẫn theo nhóm hòa thượng áo xám sớm đi đến cửa, xếp thành hàng nghênh đón.

Phóng mắt nhìn đi, có khoảng mười mấy bóng dáng đang bước đi lên núi.

Những người đó nhìn như chậm chạp nhưng thật sự thì rất nhanh, ngay từ đầu khoảng cách rất xa, nhưng không đến mấy hơi thở, bọn họ đã đi đến đỉnh núi.

Nhóm người mặc tăng bào màu trắng, đầu đội mũ rộng vành, lẩy xuống thì lộ ra từng cái đầu trọc bóng loáng.

“A di đà Phật!”

Tịnh Không đại sư tuổi già sức yếu, dựng thẳng một bàn tay lên, hơi cúi người, chậm rãi mở miệng nói: “Đám tăng chùa Thanh Lương cung nghênh chư vị đồng môn chùa Vạn Pháp.”

Chùa Vạn Pháp là tổ đình Phật môn.

Chùa Thanh Lương trên thực tế là một trong những nhánh của chùa Vạn Pháp.

“Tịnh Không sư đệ, từ biệt nhiều năm, sư huynh rất là nhớ

nhung.”

Tăng nhân mặc áo bào trắng dẫn đầu thoát nhìn chỉ khoảng bốn mươi mấy, khuôn mặt ngay ngắn, chòm râu đen ngòm còn nồng đậm.

Ông nhìn Tịnh Không đại sư, còn tự xưng là sư huynh.

Tịnh Không đại sư mắt mờ hơi giật mình, đột nhiên ngẩng đầu, ngừng mắt nhìn hòa thượng trung niên, kinh ngạc nói: “Sạch Minh sư huynh, thật sự là huynh?”

Sau đó ông chợt nghĩ đến điều gì đó, thay đổi sắc mặt nói: “Hay cho lão hoàn đồng, lẽ nào sư huynh đã bước vào Bách Ngưu cảnh?”

Hòa thượng trung niên gật đầu, vuốt râu cười nói: “Tịnh Không sư đệ, nếu năm ấy không phải đệ ủng hộ ta thì đâu có ta của hôm nay. Sư huynh luôn nhớ lòng tốt của đệ, hôm nay đặc biệt đến để trả nhân tình của đệ.”

Tịnh Không đại sư không khỏi chấp tay trước ngực, than thở: “Sư huynh nói quá lời rồi.”

Tịnh Minh ngẩng đầu, nhìn quanh tháp cổ, chậm rãi cười nói: “Chùa Thanh Lương của đệ quá lạnh lẽo, sư huynh sẽ chuyển nhà cho đệ.”

Tịnh Không đại sư nhếch mày nói: “Chuyển đến đâu?”

Tịnh Minh gằn từng chữ một: “Thiên La U Cốc, thấy thế nào?”

...

Sáng hôm sau, khí trời trong xanh.

Một tấm thiệp mời được đưa đến Lục Hư tông.

Sau khi Phạm Chính Luân xem xong, tìm ngay đến Phương Tri Hành thương lượng.

“Tổ sư thúc, chùa Thanh Lương đã phái người đưa thiệp mời đến, mời ngài trưa mai đến tham gia tiệc mừng dời đến chỗ ở mới.”

“Dời đến chỗ ở mới?”

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Chùa Thanh Lương chuyển đến nơi nào rồi?”

Vẻ mặt của Phạm Chính Luân nghiêm túc, thận trọng nói: “La gia! Chùa Thanh Lương đã chiếm nhà cũ của La gia.”

Chương Tập 391: Đáng chết (2)

Sắc mặt của Phương Tri Hành thay đổi, cau mày nói: “Thú vị, không ngờ thay thế La gia lại là một nhóm hòa thượng.”

Phạm Chính Luân suy nghĩ rồi đáp lại: “Chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy, phía sau chùa Thanh Lương là chùa Vạn Pháp, hiện tại đệ hạ hết lòng tin theo Phật giáo, hơn 10 năm qua Phật môn rầm rộ, phân bố ở các châu lớn.

Mà Sắc An Vương của Đàm Châu ta luôn thiên vị Đạo môn, xỉ mũi coi thường Phật môn, chán ghét muốn chết, nếu không sao chùa Thanh Lương có thể ở một nơi vắng vẻ lạnh lẽo nhiều năm đến vậy?”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu ra, lúc này mới nhận lấy thiệp mời.

Vừa nhìn thì không chịu nổi nữa, đồng tử của cậu chợt co rút lại.

Trên thiệp mời đặc biệt viết: Trong Thiên La U Cốc có cỏ Huyết Ma.

Phương Tri Hành đang tìm cỏ Huyết Ma, đây không phải là bí mật gì, dù sao Phạm Chính Luân cũng đã dùng tất cả quan hệ để nghe ngóng tin tức xung quanh.

Chùa Thanh Lương nắm được điểm này, mời Phương Tri Hành đi tham gia tiệc.

“Tại sao chùa Thanh Lương cứ muốn mời ta, lẽ nào là Hồng Môn Yến?”

Phương Tri Hành trong lúc nhất thời tâm tư linh hoạt.

Cậu suy nghĩ cẩn thận, hình như cậu tiếp xúc với người của Phật môn không nhiều.

Ngoại trừ tà tăng Phá Giới.

Khi đang suy nghĩ thì đột nhiên người canh cửa chạy đến bẩm báo: “Ti thủ đại nhân của Nghi Vệ Tư đến rồi.”

“Ồ, Cơ Tương Quân đến rồi...”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi vênh lên, cậu cười nhạt nói: “Mau mời vào.”

Không bao lâu sau, Cơ Tương Quân bước nhanh đến.

“Bái kiến ti thủ đại nhân.” Phạm Chính Luân không ngừng thi lễ.

Nhưng Phương Tri Hành lại không động đậy, cậu vẫn ngồi trên ghế, vất một chân lên, thản nhiên uống trà.

Cơ Tương Quân nhìn thấy cảnh này, vốn không nổi giận, biểu cảm trên mặt hơi phức tạp, chậm rãi chấp tay cúi đầu nói: “Phượng khách khanh, chúc mừng ngài thăng cấp Bách Ngưu cảnh.”

Phương Tri Hành cười nói: “Tin tức truyền đi nhanh thật.”

Trước đó cậu khống chế máu thịt sinh sôi vô hạn, luôn dựa vào hack, không ngừng thiết lập thân thể, cũng có được chiến lực Bách Ngưu cảnh.

Hơn nữa, cậu từng đánh bại 2 cơ giáp của La gia cùng với La Hưng Hổ có Thiên Nhân lão tổ nhập thân vào.

Những chuyện này xảy ra ở bên trong Cẩm Khu, người ngoài

không biết.

Mãi đến khi cậu đạt được &LTPhong; Huyết Bạo Quân> , hoàn toàn khống chế được máu thịt sinh sôi vô hạn, đánh bại Lư Hưởng Hùng.

Cơ Tương Quân than nói: “Phượng khách khanh và Lư Hưởng Hùng đại chiến một trận, tuy ta không tận mắt chứng kiến, nhưng phía bên Lư gia phản ứng vô cùng kịch liệt, đã liệt ngai vào nhân vật cực kỳ nguy hiểm rồi.”

Phượng Tri Hành thầm nghĩ quả nhiên, cậu đáp lại: “Lần này ti thủ đại nhân đến là để?”

Cơ Tương Quân im lặng, cô móc ra một hộp gấm từ trong ngực, mở nó ra, đặt trước mặt Phượng Tri Hành.

“Vương gia nghe nói ngài đang tìm cỏ Huyết Ma, đặc biệt lệnh ta tới tặng cho ngài một phần, hành động như thế xem như là hạ lễ.”

Cơ Tương Quân cúi đầu xuống thấp hơn.

Đồng tử của Phượng Tri Hành co rút lại, tỉ mỉ xem thứ đồ trong hộp gấm, cành lá đỏ tươi, rễ như nhân sâm.

[2. Thu thập cỏ Huyết Ma: 1 cây (Đã chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)]

Chỉ một thoáng, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

Điều này cũng chứng minh thứ trong hộp gấm quả thật là cỏ Huyết Ma.

Sắc An Vương đưa tới một món quà lớn!

Thứ mà Phượng Tri Hành cầu còn không được cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt của cậu.

Không cần tốn quá nhiều sức!

Đây là sức ảnh hưởng do thực lực mang tới.

Cho dù người muốn thứ gì trên quý, người khác cũng sẽ chủ động đưa tới cho người.

Phương Tri Hành thận trọng nói: “Sắc An Vương muốn ta làm gì?”

Cơ Tương Quân hít sâu, chậm rãi mà cẩn thận nói: “Vương gia cho ngài hai lựa chọn, thứ nhất, gia nhập dưới quyền của hắn, thứ 2, nhanh chóng rời khỏi Đam Châu.”

Cô dừng lại rồi bổ sung: “Ví dụ ngài lựa chọn rời khỏi Đam Châu, ngài không cần lo lắng Lục Hư tông, có Vương gia tự mình bảo đảm, không ai dám động vào Lục Hư tông.”

Phương Tri Hành không khỏi mỉm cười, tò mò hỏi: “Đam Châu tổng cộng có bao nhiêu Bách Ngưu cảnh?”

Biểu cảm của Cơ Tương Quân nghiêm túc lắng đầu, chân thành nói: “Ta không rõ lắm, nhưng ta có thể nói cho ngài biết, không có một vị Bách Ngưu cảnh nào là đối thủ của Vương gia, ngài cũng không hy vọng trở thành kẻ địch của Vương gia chứ?”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Ta là người không thích gây thù chuốc oán khắp nơi, thay ta cảm ơn ý tốt của Vương gia.”

Cơ Tương Quân gật đầu, đột nhiên hỏi: “Có phải Thân Như Huân đã tới Lục Hư tông không, ông ta ở đâu?”

Phương Tri Hành trả lời: “Bị ta đánh chạy rồi, thế nào, ông ta không trở về à?”

Cơ Tương Quân nghe vậy, sắc mặt biến đổi, cũng không nói nhảm nữa, xoay người rời đi.

Phạm Chính Luân vội vàng đứng lên, tự mình đưa tiễn.

“Thu!”

Phường Tri Hành đưa tay phất qua hộp gấm, sau nháy mắt, cỗ Huyết Ma hóa thành tro bụi, tiêu tán không còn gì.

Lúc này Tế Cầu đi tới, truyền âm đến: “Ta từng ở Vương phủ, muốn cái gì có cái đó, hay là mày cân nhắc thử đi?”

Chương 774: Tinh Hoa (1)

“Chậc!”

Phương Tri Hành tặc lưỡi, khinh thường nói: “Tao không có hứng thú đến Vương phủ làm chó.”

“...”

Tế Cầu nhất thời ghen hờn không trả lời được.

“Nhận được lợi ích từ người ta thì phải nói chuyện mềm mỏng hơn...”

Phương Tri Hành thở dài, tiện tay xé nát thiệp mời của chùa Thanh Lương, trầm ngâm nói: “Ta cũng ở Đam Châu đủ rồi, thế giới lớn như vậy, đi ra xem thử vậy.”

Tế Cầu hơi im lặng, gật đầu nói: “Cũng được, dù sao sớm muộn chúng ta phải đi ra ngoài xông pha một lần.”

Hiện tại 2 bọn họ đủ sức để tự bảo vệ mình, là thời gian đi ngắm nhìn núi sông, thăm dò thử bộ mặt thật sự của thế giới.

Không lâu sau, Phạm Chính Luân trở về.

Phương Tri Hành nói quyết định rời đi của mình cho ông ta biết.

Phạm Chính Luân nghe xong lại không quá bất ngờ.

Dù sao Phương Tri Hành là cường giả Bách Ngưu cảnh, mà ngôi miếu Lục Hư tông này thật sự quá nhỏ.

“Tổ sư thúc, xin ngài dẫn Quân Dao đi, cô ấy không thể ở lại Đan Châu.”

Phạm Chính Luân tuổi già lại lần nữa cầu xin.

Tế Cầu vội vàng nói: “Dẫn theo đi, mỹ nhân xinh đẹp như Quân Dao cũng không thể tiện nghi cho thể tử điện hạ kia, mà chưa nhìn thấy tên đó đâu, trông cực kỳ hèn hạ.”

Phượng Tri Hành hơi im lặng, gật đầu nói: “Lão tông chủ yên tâm, ta sẽ không vứt bỏ Quân Dao.”

Có những lời này, Phạm Chính Luân thở phào một hơi, không khỏi vui vẻ ra mặt.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, Phượng Tri Hành xách theo hành lý, rời khỏi cửa lớn Lục Hư tông dưới cái nhìn chăm chú của Phạm Chính Luân.

Quân Dao nước mắt lưng tròng, quỳ xuống, thỉnh trọng dập đầu Phạm Chính Luân 3 cái.

Sau đó cô và Phượng Tri Hành cùng nhau cưỡi trên lưng Tế Cầu.

“Đi!”

Tế Cầu nhanh chóng chạy đi, xuyên qua rừng rậm.

Chưa đến 1 tiếng đồng hồ, bọn họ đi ngang qua thành Đan Nghiệp.

Tế Cầu giảm tốc độ, tầm mắt nhìn về phương hướng Vương phủ, trong mắt chói hiện lên một tia quyến luyến.

Nó ở Vương phủ 7 năm, quận chúa chăm sóc nó rất tốt, nó còn

có một con chồn trắng 4 đuôi làm bạn.

Nói thật, Tế Cửu không muốn lưu lạc chân trời với Phương Tri Hành.

Sống ngày tháng thoải mái không tốt à?

Nhưng nghĩ đến Phương Tri Hành thăng cấp nhanh như vậy, không ai có thể so sánh...

“Hãy, Phương Tri Hành, mày biết hành tao thật đó!”

Trong lòng của Tế Cửu không khỏi than lên, rồi nhanh chóng dập tắt tất cả suy nghĩ, lần nữa tăng tốc.

Đang chạy...

Bất thành linh, một chùm sáng bắn qua, không khí rung động.

“Cẩn thận!”

Phương Tri Hành ôm lấy Quân Dao bay lên.

Chùm sáng đó quá nhanh, nhanh như sấm sét, chớp mắt là tới.

Tế Cửu không kịp chuẩn bị, trừng mắt nhìn ánh sáng đánh tới dưới chân.

Ầm!

Ánh sáng nổ tung, Tế Cửu trực tiếp bị nổ bay, thân thể liên tiếp tông vào rất nhiều cây lớn, khiến nó gãy ngang.

Sau một khắc, Tế Cửu ngã xuống đất, lông chó ở phần bụng cháy đen, máu thịt be bét, xương cốt cả người gãy mười mấy khúc.

“Đậu má!”

Tế Cửu ngơ ngác, bản thân rõ ràng không trêu chọc ai, má nó

sao đánh lên ta rồi?

Còn dùng “Năng lượng pháo” đánh đến!

Tế Cầu tạm thời không nhúc nhích, nó nằm trên mặt đất giả chết, quan sát tình hình rồi nói sau.

Phượng Tri Hành ôm Quân Dao nhẹ nhàng đáp xuống đất, cậu đảo mắt nhìn về phía một cái cây lớn.

Lập tức có một bóng đen từ trên cây nhảy xuống, ầm ầm đáp xuống đất, đập đến mặt đất rung động.

Bóng đen mặc áo choàng đen, nhưng sau khi đối phương đáp xuống đất lại lộ ngay áo choàng đen xuống, lộ ra thân thể kim loại màu xám bạc, tay phải có hình dạng giống như nòng pháo, họng pháo còn đang bốc khói trắng.

Ngay sau đó lại có 3 bóng đen từ phương hướng khác hiện thân, hình thành xu thế bao vây.

Bọn họ cũng kéo y phục xuống, thành linh cũng là cơ giáp hình người.

Phượng Tri Hành mặt trầm như nước, lạnh lùng hỏi: “Lư gia?”

Một cơ giáp lạnh giọng nói: “Phượng Tri Hành đã giết con cháu Lư gia ta, người cho rằng người có thể sống sót rời khỏi Đam Châu à?”

Phượng Tri Hành cười giễu nói: “Sở dĩ ta rời khỏi Đam Châu là đang nể mặt Sắc An Vương, chứ không phải vì ta sợ Lư gia các người!”

Cậu buông Quân Dao ra, ý bảo cô đi tìm Tế Cầu.

Quân Dao vội vàng chạy tới, thấy thương thế thê thảm của Tế Cầu thì biến sắc.

“Chó con, mày thế nào rồi?”

Quân Dao sắp khóc, vội vàng tìm mấy chiếc bình ở trong túi hành lý.

Bóng dáng của Phương Tri Hành phía bên kia lay động, dùng tốc độ cực nhanh đánh về phía một cơ giáp.

Ánh sáng trong mắt của 4 cơ giáp nhấp nháy, dường như có được kỹ năng “khóa lại”, từ đầu đến cuối đồng tử có thể nhằm đến quỹ tích của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành đánh bất ngờ, lấn đến gần một cơ giáp, cố gắng tiến hành công kích gần người.

Cơ giáp đó đã sớm giơ tay phải lên, biến thành pháo đồng, trực tiếp phát năng lượng pháo, dường như là dán vào mặt.

Phương Tri Hành nhắc cánh tay trái đỡ năng lượng pháo trước mặt.

Đùng!

Sau một tiếng nổ lớn, cánh tay trái của Phương Tri Hành bị nổ đến nát vụn, máu thịt khét lẹt, vô cùng thâm thẳm.

Chương 775: Tinh Hoa (2)

Nhưng Phương Tri Hành hoàn toàn không quan tâm, cậu trực tiếp vọt đến trước mặt cơ giáp, tay phải ngưng tụ ra một giọt máu đỏ thẫm như đinh ốc xoắn đề lên trên lồng ngực của cơ giáp.

Ầm!

Giọt máu nổ tung, cơ giáp bị chia năm xẻ bảy, văng tung tóe.

Mảnh vụn kim loại rơi lả tả nhanh chóng biến thành màu máu, bị ăn mòn thành sắt vụn.

“A... điều này?”

3 cơ giáp khác nhìn thấy cảnh tượng này thì đều thất kinh.

“Phương Tri Hành tàn nhẫn như vậy, chắc chắn trước đây hẳn từng chiến đấu với cơ giáp mới biết nhược điểm của chúng ta.”

Một cơ giáp trong số đó chần chờ.

“Sợ cái gì chứ, cùng lắm thì bị hủy thân thể này, tái sinh cũng được.”

Cơ giáp còn lại không hề sợ hãi, thân thể của bọn nó là do “Sinh Mệnh Kim Chúc” cấu thành.

Trong gia tộc dự trữ không ít Sinh Mệnh Kim Chúc, chỉ cần đủ số lượng thì bọn họ có thể không ngừng đạt được cơ thể mới.

“Giết!”

3 cơ giáp đồng thời giơ song chưởng lên, biến thành 2 pháo

đồng, cùng bắn về phía Phương Tri Hành.

Tất cả 6 phát năng lượng pháo đánh tới.

Phương Tri Hành giậm chân, di chuyển nhanh nhẹn, né tránh.

Có thể trốn được thì trốn thôi, không trốn được thì dùng tứ chi miễn cưỡng đối kháng.

Dù sao tứ chi bị đánh nổ tung cũng không sao, nháy mắt sẽ tái sinh, tiếp tục chống đỡ.

“Cơ giáp sợ ăn mòn, nhược điểm này không thể phá vỡ...”

Xung quanh cơ giáp dựng lên một tầng lồng bảo vệ ngăn cách không khí.

Cho nên chỉ cần phá vỡ tầng lồng bảo vệ kia, vậy chúng nó sẽ giống như cá rời khỏi nước.

Phương Tri Hành xông trái xông phải, rất nhanh đến gần một cơ giáp.

“Đừng để hấn đến gần!” Một cơ giáp khác đột nhiên nhắc nhở.

“Hừ, hấn không đến gần người ta được đâu.”

Cơ giáp kia không chút hoang mang, hai xương bả vai phía sau lưng đột nhiên nhếch lên, vươn ra hóa thành một đôi cánh máy móc.

Xì ~

Đôi cánh máy móc bắt đầu vỗ!

Lập tức, cơ giáp đột ngột chui lên khỏi mặt đất, nhảy lên trời cao.

Phương Tri Hành nhất thời xông lên không.

Đúng vào lúc này, ở góc nghiêng một luồng năng lượng pháo bỗng nhiên phóng tới.

Đùng!

Chuẩn xác trúng mục tiêu!

Chùm tia sáng rực rỡ đánh cho Phương Tri Hành bay ngược ra ngoài.

“Mé!”

Cả cánh tay phải của Phương Tri Hành bị bắn nát ngay cả ngực cũng bị thương, máu thịt vỡ vụn, vết thương có thể thấy được xương, một mảnh cháy xém.

“Hay!”

Ba cơ giáp rất phấn chấn.

“Hừ, tái tạo!”

Phương Tri Hành bĩu môi, lắc mình tới phía sau một cây đại thụ, đến lúc trở ra thì toàn thân đã khôi phục như lúc ban đầu.

Tình cảnh này...

“Tên này thật sự là người bất tử!”

3 cơ giáp cảm tức không thôi, chợt bất chấp, mở ra toàn bộ hỏa lực.

Hai pháo kích trên mặt đất, một cái ưu thế ném bom trên không.

Rầm rầm ầm!

Từng chùm năng lượng pháo trút xuống giống như mưa bão.

Rất nhanh, trong rừng rậm bốc cháy, cây cối phừng phừng thiêu đốt, khói đặc cuồn cuộn, che lấp mặt trời.

Vài ngọn núi nhỏ cũng bị nổ thành lòng chảo.

Phương Tri Hành vô cùng chật vật, không ngừng chạy trốn giống như chuột chạy qua đường.

Không bao lâu, rừng rậm trong phạm vi hơn 10 dặm, long trời lở đất bị san thành đất bằng, một đồng hồ ồn.

Theo thời gian chuyển dời, số lần 3 cơ giáp bắn ra rõ ràng chậm lại.

“Ừm, đến lúc rồi!”

Phương Tri Hành thở phào, lại tái tạo thân thể một lần nữa, chữa trị thương thế, khôi phục thể năng.

Phần phạt, cậu lao ra khỏi biển lửa, cả người bốc lên ngọn lửa, quay cuồng trên mặt đất.

Hai cơ giáp trên mặt đất gần như bị ngọn lửa và khói đặc quấy nhiễu tầm mắt, phản ứng chậm một nhịp.

Phương Tri Hành bấm tay bắn ra, hai giọt huyết dịch đỏ đen nhanh chóng bắn tới gần chỗ bọn họ, một phát nổ tung.

Rầm rầm ~

Hai cơ giáp bay ngược ra ngoài, đụng vào trên một sườn dốc, thân thể khảm vào trong bùn.

Hai người bọn họ nhanh chóng đi ra nhưng bất chợt, một đao ảnh thật lớn nghênh đón đánh úp lại.

Vù!

Ánh đao chột lóe, hai cơ giáp đứt ngang eo.

Phương Tri Hành vung đao chém liên tục, thuần thục cắt hai cơ giáp kia thành 8 khối.

Cơ giáp bay trên trời cũng bị ngọn lửa và khói đặc cản trở tầm mắt.

Hắn bay tới bay lui, dần dần độ cao giảm xuống.

Bỗng nhiên!

Một đám huyết tích đỏ đen lặng yên không một tiếng động bay tới, dừng sau thắt lưng hắn.

Ầm!

Cơ giáp nháy mắt bị thương nặng, bị nổ đến đâm đầu xuống, đập ra một cái hố to.

Phương Tri Hành quần áo rách nát đã đi tới, không có một câu vô nghĩa, giờ Vạn Nhân đao lên chém xuống.

Ầm ầm ~

Toàn thân cơ giáp màu bạc sụp đổ tan rã, hóa thành vô số mảnh vụn tan ra bốn phía.

Mảnh vụn kim loại lẫn đầy đất sau đó ăn mòn với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, biến thành một đồng sắt vụn.

Toàn bộ 4 cơ giáp đều bị giải quyết!

[1. Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 10 cái (5/10)]

Phương Tri Hành đứng trong biển lửa, liên tục thở dốc.

Một hơi đánh bại 3 cơ giáp, thể năng tiêu hao hơi dữ dội.

“Phương Tri Hành, mau tới cứu mạng!”

Chương 776: Nâng Cấp (1)

Bỗng nhiên, Tế Cầu quát to, truyền âm tới trong đầu.

“??”

Tâm thần Phương Tri Hành rét lạnh, thân hình loé lên, nhanh chóng xông về phía Tế Cầu.

Trải qua trận chém giết vừa rồi, Phương Tri Hành và Tế Cầu cách nhau khoảng 7 – 8 dặm.

“Mau tới, tao không chống đỡ nổi nữa!”

Tiếng gào của Tế Cầu càng ngày càng gấp, rõ ràng là gặp nguy cơ sinh tử.

Phương Tri Hành toàn lực tiến lên, ánh mắt bỗng nhiên chợt lóe.

Chỉ nhìn thấy một quái vật lớn đang chiến đấu với một bóng dáng.

Bóng dáng kia đúng là Lữ Hường Hùng!

Chó má, ông ta rõ ràng bị Phương Tri Hành chém một đao, Phong Huyết xâm nhập trong cơ thể, không ngờ nhanh như vậy đã phục hồi như cũ?

Mà quái vật lớn kia đương nhiên chính là Tế Cầu.

[Số mạng còn lại: 9]

Tế Cầu đầu tiên là bị cơ giáp đánh lén, đã chết một lần.

Đang lúc giả chết, Lữ Hưởng Hùng đột nhiên hiện thân, muốn bắt Quân Dao đi.

Tế Cửu nhất thời không giả vờ nổi nữa, trực tiếp tiêu hao hết 10 mạng chó, sức mạnh lập tức tăng vọt, sau đó liền chết ầu ẩu với Lữ Hưởng Hùng.

Cách đó không xa, kiếm quang lấp lánh!

Quân Dao thi triển Đại Tự Tại Kiếm Quyết đang chém giết với một nam tử hồng bào khác.

Nói là chém giết, thật ra là bị trêu chọc.

Bởi vì thực lực của nam tử hồng bào cực kỳ mạnh mẽ, hai tay chắp sau lưng, ung dung tự tại, bình tĩnh.

Mặc cho Quân Dao thi triển kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân như thế nào, mặc cho kiếm khí như cầu vòng, trước sau vẫn không chạm được góc áo của nam tử hồng bào.

Thực lực chênh lệch quá lớn!

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, kiểu dáng quần áo mà nam tử hồng bào mặc cực kỳ giống trang phục thái giám của Thân Như Huân.

“Người này có thể đến từ Vương phủ...”

Trong thần hồn cảm ứng của Phương Tri Hành, thực lực của nam tử hồng bào sâu không lường được, tuyệt đối đạt tới Bách Ngưu cảnh.

Lại không biết hẳn là Cơ Thể Thành Thánh hay là Thiên Nhân Hóa Thân?

“Hai Bách Ngưu cảnh...”

Sắc mặt Phương Tri Hành hơi trầm xuống, tâm trí nhanh

chóng xoay chuyển.

Cậu hít sâu một hơi, cầm đao nhắm về phía...

Lữ Hưởng Hùng!

“Ha ha, mày đã tới!”

Tế Cửu không khỏi vui mừng quá đỗi.

Vừa thấy Phương Tri Hành xông thẳng về phía bên mình, mà không phải thấy sắc quên bạn, lựa chọn đi giúp Quân Dao.

Trong lòng Tế Cửu ít nhiều vẫn hơi cảm động!

Tên Phương Tri Hành này đúng là bạn chí cốt!

Chung quy trong lòng thẳng nhãi này có ta, có lương tâm!

Đồng thời, Lữ Hưởng Hùng cũng phát giác Phương Tri Hành đang nhanh chóng tiếp cận.

“Ồ, nhanh như vậy đã tới rồi?”

Sắc mặt Lữ Hưởng Hùng vô cùng u ám, không ngờ 4 cơ giáp cũng không thể làm tổn thương mấy may tới Phương Tri Hành.

“Hừ, cơ giáp quả nhiên khó mà trọng dụng.”

Trong ánh mắt Lữ Hưởng Hùng hiện lên vẻ khinh thường.

Nhưng mà, gã cũng chưa bao giờ trông cậy vào 4 cơ giáp kia có thể xử lý Phương Tri Hành.

“Đánh thẳng 4 cơ giáp, nhất định mệt muốn chết rồi đúng không?”

Lữ Hưởng Hùng liếm môi, lộ ra một ý cười dữ tợn.

Hai mắt Phương Tri Hành híp lại, hiểu kỳ nói: “Thương thể của ông đã khỏi rồi?”

Lư Hướng Hùng sờ ngực, trầm giọng nói: “Một đao đó của người quả thật rất lợi hại, chẳng những tổn thương ta còn có tà huyết xâm nhập trong cơ thể ta.

Cũng may, ta lấy được sự cứu trợ của đại tổng quản, tinh lọc tà huyết của người.”

“Đại tổng quản?”

Phương Tri Hành liếc nhìn nam tử hồng bào, tỉnh ngộ nói: “Thì ra ông ta là đại tổng quản của Vương phủ, nếu ta nhớ không lầm, ông ta tên Khâu Vô Lương, đúng không?”

“Chính là Khâu công công.”

Lư Hướng Hùng ha ha cười, giễu cợt nói: “Con nuôi của ông ta Thân Như Huân mất tích, nghe nói việc này có liên quan tới người, hừ hừ, các người coi như là oan gia ngõ hẹp!”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ, không khỏi cảm thán nói: “Không hổ là Vương phủ, nhân tài xuất hiện lớp lớp, ngay cả một thái giám cũng sở hữu tu vi Bách Ngưu cảnh.”

Lư Hướng Hùng hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói: “Vô nghĩa, làm sao nô tài bên cạnh Sắc An Vương có thể là người thường được?”

Tuy rằng ngoài miệng ông ta nói chuyện, trên tay vẫn không ngừng tiến công, toàn lực áp chế Tế Cầu.

“Đại ca, mà đừng nói chuyện phiếm nữa, mau tới cứu tao đi!”

Tế Cầu đau khổ chống đỡ, sắp khóc tới nơi rồi.

Giây tiếp theo, Phương Tri Hành xông về trước, giơ Vạn Nhân

đao lên, thẳng tắp tận trời.

Lư Hưởng Hùng ấn tượng khắc sâu đối với một đao này, không khỏi hết sức chăm chú.

Chỉ thấy ông ta hít sâu, thân hình theo đó bành trướng một vòng, điều động cương lực bằng bạc ngưng tụ trên quyền bên phải.

Nhưng ông ta bỗng nhiên ngậy ngấn cả người.

Chỉ thấy một đao của Phương Tri Hành chém xuống nhưng không phải bên phía ông ta.

“Mày?!”

Tế Cửu bất ngờ, cả người cứng còng tại chỗ, trơ mắt nhìn Vạn Nhân đao chém xuống.

Xì xì ~

Một cái đầu chó to lăn lông lốc trên mặt đất.

Máu ào ào phun ra.

Đao cương khủng bố nhấc lên cơn lốc, bụi mù cuồn cuộn, che mất tầm mắt.

“Tế Cửu, mượn 5 cái mạng của mày dùng nhé!”

Chương 777: Nâng Cấp (2)

Phương Tri Hành giơ tay chém xuống, giết chết 10 mạng Lạc Độc Bạo Lang.

Tiếp theo suy nghĩ cậu chợt lóe lên, thi thể của Tế Cầu nhanh chóng khô quắt, hóa thành tro bụi.

[1. Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 10 cái (Đã hoàn thành.)]

Tế Cầu bị Phương Tri Hành giết chết là thể tập hợp của 10 mạng.

Một đao này chém xuống tương đương với xử lý 10 sinh mệnh cùng cấp bậc.

Dù sao hiện tại Tế Cầu là huyết mạch cấp 5 hàng thật giá thật!

[Điều kiện để Phong Huyết Bạo Quân tầng thứ 3 trở thành max cấp đã hoàn thành, có thăng cấp hay không??]

“Có!”

Phương Tri Hành không có bất kỳ chần chờ.

Trong một suy nghĩ, ký ức và cảm ngộ tu hành khổng lồ giống như thủy triều tràn vào trong đầu của Phương Tri Hành.

Két két két ~

Một tiếng vang kỳ lạ giống như đậu xào, truyền ra từ trong cơ thể Phương Tri Hành.

Toàn thân Phương Tri Hành chấn động dữ dội, trong cơ thể giống như có sông cuộn biển gầm.

Ngũ tạng lục phủ điên cuồng nhúc nhích!

Khí quan như trái tim, khi thì mọc ra bấu rết, khi thì xẹp xuống.

Từ bề ngoài, bụng của Phương Tri Hành bành trướng dữ dội giống như bơm khí, có thể nổ tung bất cứ lúc nào nhưng một lúc lại xẹp xuống.

Chốc lát sau, theo bụi mù tán đi, mọi thứ chậm rãi kết thúc.

[Kỹ năng bộc phát: Ma Huyết Kim Cang Chưởng (Lv5)]

[Thần thông: Oan Tâm Bất Tử]

Phương Tri Hành phun ra một ngụm khí dơ.

Lúc này dung mạo và dáng người của cậu gần như không có biến hóa gì.

Nhưng mà, trong cơ thể đã thoát thai hoá cốt, ngũ tạng lục phủ bất tử bất diệt!

Cho dù dưới cổ gặp phải tàn phá nghiêm trọng cỡ nào đều có thể nháy mắt tái sinh.

Trừ đầu là nhược điểm, nửa thân dưới của cậu không chút sơ hở, vĩnh viễn không ma diệt!

Phương Tri Hành nắm tay, chuyển hướng về phía Lữ Hưởng Hùng, cười khẩy.

Lúc này, Lữ Hưởng Hùng cau mày, ngạc nhiên không thôi hoàn toàn xem không hiểu thao tác vừa rồi của Phương Tri Hành.

Nhưng ngay sau đó, trong thần hồn cảm ứng của ông ta đột nhiên hiện lên một luồng uy áp nhanh chóng tăng vọt khiến người ta hết hồn.

Lữ Hưởng Hùng ngừng hô hấp, đánh giá Phương Tri Hành, nghi hoặc nói: “Sao vậy, sốt ruột rồi? Ngay cả chó cũng giết!”

Phương Tri Hành ha hả cười khẩy, giẫm chân bước ra, đột nhiên gia tốc.

Toàn thân Lữ Hưởng Hùng căng thẳng, bóng dáng Phương Tri Hành nhanh chóng phóng đại trong tầm nhìn của ông ta. Gã không chút nghĩ ngợi đánh ra một quyền.

“Cự Linh Xung Phong Quyền!”

Quyền cương lớn mạnh giống như một ngôi sao băng lao ra ngoài, kéo theo cái đuôi dài.

“Quá chậm!”

Phương Tri Hành bấm tay bắn ra, một giọt huyết dịch giống như mũi tên rời cung, nhanh như tia chớp bay vọt tới bên tay phải của Lữ Hưởng Hùng.

Màu sắc của giọt huyết dịch đó xỉn màu, hai màu đen đỏ đan xen vào nhau, màu đen sâu như vực thẳm, màu đỏ sáng ngời như lửa.

Ầm ~

Giọt máu đỏ đen chọt nổ tung!

Quyền bên phải do Lữ Hưởng Hùng đánh ra bị nổ chệch hướng, quyền xung phong lập tức đánh lệch.

“Hả cái này!!”

Trái tim Lữ Hưởng Hùng kinh hãi, không chút ngần ngại, lui mạnh về sau muốn thi triển thần thông Di Sơn.

Nhưng khoảnh khắc sau, Phương Tri Hành vươn tay phải, gọi ra một chưởng pháp.

“Ma Huyết Kim Cang Chưởng!”

Cường lực khủng bố phun ra, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ, còn lớn hơn bàn bát tiên một vòng.

Ánh sáng của bàn tay khổng lồ mạnh mẽ, phần đế là màu đỏ đen và màu vàng, nhưng sau khi trộn lại với nhau lại đột ngột biến thành màu đen tinh khiết!

Cự chưởng màu đen ma uy ngập trời, tà khí dày đặc, không thể miêu tả thành lời!

Thật giống như là ma quỷ vươn vươn bàn tay tử vong tới nhân gian, nơi đi qua, vạn vật huỷ diệt, không có một ngọn cỏ.

Ầm!

Một ma chưởng rắn chắc khắc lên ngực Lữ Hưởng Hùng.

“Tiêu rồi...”

Lữ Hưởng Hùng nhanh chóng lui lại lòng kêu một tiếng không ổn!

Thân hình cường tráng cao 3m của ông ta chấn động dữ dội, huyết nhục cự linh theo đó xé rách, toàn thân sụp đổ bốn phía.

Vô số khối thịt không rõ rơi xuống đầy đất giống như mưa.

Lữ Hưởng Hùng tiêu đời, thi cốt không còn!

Chủng trưởng sinh cự linh, chung quy bại bởi người bất tử

Phong Huyết!

“Má nó, thằng khốn Phương Tri Hành, mắc gì giết tao?”

Tế Cửu bò dậy, bồm dưng ngược, giận không thể át.

Nó quá thất vọng rồi!

Trước đó nó còn bị Phương Tri Hành làm cho hơi cảm động, ai có thể dự đoán được Phương Tri Hành đột ngột trở mặt không nhận chó!

Vậy mà hạ sát thủ với nó!

“Quá đáng ghét!”

“Còn không bằng đừng đến cứu tao?”

Tế Cửu hu hu muốn khóc, rất thương tâm.

Phương Tri Hành trợn mắt, khinh thường nói: “Mày hét quái gì, mày có tổn thất gì không?”

“Mày hại tao mất 10 mạng, 10 mạng đó...”

Tế Cửu đột nhiên chớp mắt, tầm mắt dừng trên giao diện hệ thống.

[Số mạng còn lại: 21]

“Cái này...”

Tế Cửu giật mình tại chỗ, hơi ngơ ngác.

Nhưng nó rất nhanh phản ứng lại.

Phương Tri Hành lại thẳng cấp lần nữa!

“Hừ, tính sổ với tao đúng không?”

“Tế Cửu mảy hãy nghe cho kỹ, 10 cái mạng đó của mảy, thời gian vừa đến sẽ tự động biến mất.

Chương 778: Gặp Nạn (1)

Nghiêm khắc mà nói, tao không giết mày, mày cũng sẽ quăng mất 10 cái mạng, không phải à?”

“Hừm...”

Trong nhất thời Tế Cửu không lời gì có thể chống đỡ.

Phượng Tri Hành hợp tình hợp lý nói: “Trước đó mày chỉ còn lại có 9 mạng, hiện tại mày có 21 mạng, nhiều thêm 12 mạng là tao cho mày.

Nói cách khác, hiện tại mày nợ tao 12 mạng!”

Tế Cửu vừa nghe lời này, nhất thời trừng to mắt chó.

Không đúng!

Tính sổ kiểu gì vậy?

Rõ ràng là mày cướp đi 10 mạng của tao, sao ngược lại là tao thiếu mày 12 cái mạng chứ?

Không đợi Tế Cửu nghĩ rõ, Phượng Tri Hành đột nhiên xông về phía Quân Dao.

Lúc này, Khâu Vô Lương dường như trêu chọc đủ rồi, ra tay đánh bất tỉnh Quân Dao, khiêng cô trên vai.

Đại thái giám xoay người, vừa định đi tìm Lữ Hưởng Hùng, nhưng tập trung nhìn thì không khỏi hoảng sợ biến sắc.

Lữ Hưởng Hùng lại bị giết chết!

Phường Tri Hành nhoáng cái, đi đến trước mặt Khâu Vô Lương, nhàn nhạt nói: “Thả người!”

Khâu Vô Lương nhú mày, trên gương mặt trắng nõn cực kỳ sạch sẽ, không có một chòm râu.

Ông ta đột nhiên bật cười, tay bấm hoa lan chỉ, dùng giọng nói lạnh lạnh như gà trống nói: “Không hổ là nhân vật phong vân gần đây, khó trách ngay cả Vương gia cũng phá lệ chú ý người.”

Phường Tri Hành trầm giọng hỏi: “Sắc An Vương phái người tới?”

Khâu Vô Lương lắc đầu nói: “Vương gia là nhân vật thế nào, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, nếu ngài ấy cho phép người tự do rời khỏi, vậy người tự nhiên có thể rời khỏi bất cứ lúc nào. Nhưng mà, Vương gia chưa bao giờ nói Quân Dao cũng có thể rời khỏi Đam Châu.”

Phường Tri Hành nghe vậy, tâm thần vừa động nói: “Hoá ra người không phải Sắc An Vương phái tới?”

Khâu Vô Lương thở dài, đáp: “Thế tử điện hạ nhớ mãi không quên đối với Quân Dao cô nương, hy vọng người có thể thành toàn.”

Sắc mặt Phường Tri Hành u ám, lạnh lùng nói: “Quân Dao là người của ta, ta muốn dẫn cô ấy đi, cũng hy vọng công công có thể thành toàn.”

“Ai, vậy không có gì để nói.”

Khâu Vô Lương thở dài một hơi, tay phải bấm Hoa Lan Chỉ, bỗng nhiên lắc một ngón tay với Phường Tri Hành.

“Thần thông – Quỳ Hoa Kiếm Khai!”

Toàn bộ tinh thần Phương Tri Hành đề phòng, nhưng cậu không nhìn thấy đầu ngón tay Khâu Vô Lương phát ra một tia cương lực.

Nhưng khoảnh khắc sau đó, cậu chợt cúi đầu.

Dưới chân!

Một đóa hoa hướng dương thật lớn từ từ nâng lên!

Phương Tri Hành vừa hay đứng ở vị trí trung tâm của hoa hướng dương!

Đóa hoa hướng dương này to chừng sân bóng rổ, toàn thân do đóa hoa màu vàng và đài hoa như hình cái đĩa tạo thành.

Mà đài hoa đó rõ ràng là từng thanh kiếm quang màu vàng!

Lúc này, Phương Tri Hành đứng trên kiếm quang màu vàng chỉ chít dày đặc!

Vù vù vù...

Sau nháy mắt, từng chùm ánh sáng cầu vồng màu vàng từ trên đài hoa bay lên, đồng loạt bắn về phía Phương Tri Hành.

Kiểm quang màu vàng phá không tới, vô cùng nhanh chóng, gần như không cho người ta chút thời gian phản ứng.

Phương Tri Hành bình tĩnh, vung đao đỡ lấy, đao ảnh kín không kẽ hở, nước hắt không lọt giống như một cái thùng sắt bao lại toàn thân.

Cheng cheng cheng ~

Kiểm quang màu vàng bị bắn ra từng cái, sau đó hóa thành vô số điểm sáng từ từ tiêu tán.

“Nơi đây không nên ở lâu!”

Phương Tri Hành loé người nhảy lên, muốn nhảy khỏi đóa hoa hướng dương này.

Nhưng bỗng nhiên, đóa hoa màu vàng đồng loạt chấn động.

Đùng!

Phương Tri Hành nhảy lên, giống như đụng phải một bức tường không khí, bị bắn trở về.

Nhưng mà, xì xì!

Phương Tri Hành mới vừa rơi xuống trên đài hoa, lòng bàn chân đã bị xuyên qua.

Kiểm quang màu vàng có thể bắn ra từ bất kỳ phương hướng nào.

Trên chân Phương Tri Hành tê rần, đao pháp lập tức xuất hiện sơ hở.

Ngay sau đó, một kiếm quang xuyên thấu qua đao ảnh, xuyên qua ngực Phương Tri Hành.

“Lực xuyên thấu thật mạnh!”

Khóe miệng Phương Tri Hành chảy ra một tia máu tươi.

Kiểm quang màu vàng cắm ở sau lưng cậu cũng nhanh chóng hóa thành điểm sáng tiêu tán không còn.

Nhưng đã tạo thành thương tổn, ngực có thêm một lỗ thủng máu.

Càng nhiều kiếm quang màu vàng giống như thủy triều đánh úp lại.

Đùi, bụng, cánh tay của Phương Tri Hành trúng kiếm...

Bóng kiếm màu vàng vô cùng dày đặc, căn bản không thể né tránh toàn bộ.

Phương Tri Hành từ bỏ phòng ngự toàn bộ phương vị, chỉ chặt chẽ bảo vệ đầu.

Ào ào ~

Vết thương trên người Phương Tri Hành càng ngày càng nhiều, máu loãng tuôn trào.

Huyết dịch tùy ý chảy ra, trải ra trên đài hoa.

Dần dần, những huyết dịch ngưng tụ thành từng Huyết Tích, dính trên đài hoa và đóa hoa.

“Nổ!”

Suy nghĩ Phương Tri Hành chợt lóe lên, tất cả Huyết Tích đều nổ tung.

Ầm ầm ầm ~

Tiếng nổ khủng bố che trời rợp đất!

Đóa hoa hướng dương kia kịch liệt chấn động, cánh hoa điêu linh thoát ly, đài hoa nứt ra bốn phía.

Không bao lâu, hoa hướng dương tiêu tán không còn!

Hai chân Phương Tri Hành đạp đất, lỗ thủng máu khắp nơi trên thân giây lát khép lại như lúc ban đầu.

Cậu ngẩng đầu nhìn quanh, phát hiện Khâu Vô Lương đã không ở tại chỗ, sớm chạy trốn không thấy bóng dáng.

Chương 779: Gặp Nạn (2)

Trên mặt đất, để lại một hàng chữ:

Mang Thân Như Huân đến đổi Quân Dao!

“Tế Cầu!”

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, hét lên.

“Tao đến đây!” Tế Cầu điên cuồng chạy tới.

Thật ra nó biết Khâu Vô Lương, biết thực lực của đại thái giám này khủng bố, không dễ chọc.

Cho dù nó có bao nhiêu mạng chó, cũng không đủ tặng cho nên vừa rồi nó không chạy tới chịu chết.

Tế Cầu truyền âm đến: “Khâu Vô Lương đi rồi, Quân Dao bị ông ta bắt đi.”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm hỏi: “Mày ở Vương phủ lâu như vậy, hiểu biết bao nhiêu về Khâu Vô Lương?”

Tế Cầu suy nghĩ, thận trọng nói: “Thực lực của Khâu Vô Lương rất mạnh, nhưng ở trong Vương phủ, ông ta cố gắng muốn chết chỉ có thể xếp top 10, không vào được top 5.”

Phương Tri Hành hỏi: “Ông ta và thế tử điện hạ quan hệ như thế nào?”

Tế Cầu cân nhắc nói: “Ông ta là nô tài của Sắc An Vương, không phải nô tài của thế tử điện hạ, lần này ông ta đến, hơn phân nửa là vì Thân Như Huân.”

Nó bổ sung nói: “Tên Khâu Vô Lương này cực kỳ bao che khuyết điểm, rất yêu thương mấy đứa con nuôi của ông ta.”

Suy nghĩ một lát, nó lại phỏng đoán: “Có lẽ Khâu Vô Lương là một người lòng dạ hẹp hòi, lòng trả thù rất mạnh.

Nếu mày dẫn theo Thân Như Huân đi gặp ông ta, hơn phân nửa ông ta sẽ giết chết mày rồi hiến Quân Dao cho thế tử diện hạ tranh công.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ, khoanh chân ngồi xuống, đại não nhanh chóng cân nhắc.

Không bao lâu, giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện để Phong Huyết Bạo Quân tăng thứ ba trở thành max cấp:

1. Chiến thắng hoặc giết chết Cơ Thể Thành Thánh: Hơn 3 người (chưa hoàn thành)

2. Chiến thắng hoặc giết chết ít nhất 1 vị Thiên Nhân Hóa Thân (chưa hoàn thành)

3. Chặt đầu 10 loại sinh vật cấp 5 (chưa hoàn thành)

4. Thu thập 1 đóa Hắc Ngọc Liên (chưa hoàn thành)

5. Thu thập 1 gốc cỏ Hoàn Hồn (chưa hoàn thành)

6. Quan sát ít nhất bức họa của 3 vị bạo quân hoặc đọc sự tích của bọn họ (chưa hoàn thành)]

“Ừm, tải ra rồi!”

Tinh thần Phương Tri Hành rung lên, đọc kỹ, cạ lời nói: “6 điều kiện, càng ngày càng nhiều!”

Trước kia cậu luyện công, càng lên cao điều kiện max cấp càng ít, hiện tại hoàn toàn trái ngược.

Tế Cửu thăm dò ý tứ thông qua sắc mặt, nhất thời hiểu được Phương Tri Hành muốn làm gì.

Phương Tri Hành cảm thấy bản thân không đánh lại Khâu Vô Lương, muốn nhanh chóng thăng cấp một lần nữa.

Chỉ tiếc, &LTPhong; Huyết Bạo Quân > tầng thứ 3 lại có 6 điều kiện max cấp.

Điều này khiến ý tưởng nhanh chóng thăng cấp của cậu không thể thực hiện.

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, lập tức đứng lên đi tới nơi Lữ Hướng Hùng bị giết.

“Thu!”

Một suy nghĩ, khối thịt rơi rụng đầy đất, lập tức héo rũ xuống, hóa thành tro bụi với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

[1. Chiến thắng hoặc giết chết Cơ Thể Thành Thánh: Trên 3 người (1/3)]

Giao diện hệ thống bỗng nhiên lấp lóe ánh sáng.

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, gật đầu nói: “Quả nhiên, như vậy cũng được.”

Tế Cửu thấy vậy, không khỏi tắc lưỡi nói: “Sau khi hệ thống tải ra điều kiện, cũng thừa nhận chiến tích trước đó của mày?”

Phương Tri Hành phân tích nói: “Nên nói là chỉ cần tao có thể thu được thi thể của Cơ Thể Thành Thánh, đều xem như tao hoàn thành điều kiện!”

“Mé, đây là một cái bug!”

Tế Cửu giật mình, “Nếu mày có thể tìm được bia mộ của một vài Bách Ngưu cảnh, muốn lấy được thi thể của bọn họ, chẳng phải có thể nhanh chóng hoàn thành điều kiện 1 rồi?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “VẬY CŨNG CHƯA CHẮC, tao cảm thấy phải là thi thể mới mới tính.”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, mỗi lần Phương Tri Hành thăng cấp, sức mạnh điên cuồng tăng vọt.

Thử hỏi ngọn nguồn của những sức mạnh đó đến từ đâu?

Đương nhiên là những sinh mệnh bị giết chết rồi!

Phương Tri Hành cân nhắc một lát, gật đầu nói: “Trước hết liên hệ Tham Lang đi, hy vọng cô ấy còn chưa giết Thân Như Huân.”

Một người một chó chạy về hướng thành Đan Nghiệp.

Rất nhanh, hai người bọn họ đi tới ngoại thành.

Phương Tri Hành làm dịch dung, Tế Cửu cũng thu nhỏ thân hình, khiêm tốn làm việc.

Dựa theo phương thức liên hệ mà Tham Lang lưu lại, Phương Tri Hành tìm được một quán rượu nhỏ không bắt mắt, để lại tin nhắn.

Buổi chiều, Tham Lang chạy tới quán rượu nhỏ.

“Phương đại hiệp, việc gì gấp tìm ta?” Tham Lang trực tiếp hỏi.

Phương Tri Hành chậm rãi nói: “Cha nuôi của Thân Như Huân Khâu Vô Lương, bắt Quân Dao đi rồi.”

Lời này vừa nói ra!

Tham Lang nhất thời biến sắc, hít thở không thông nói: “Những đại tổng quản đó cực kỳ lợi hại, ông ta là phụ tá đắc lực của Sắc An Vương.”

Sau đó, cô thở dài, cười gượng nói: “Cũng may, ta còn chưa làm thịt con chó thiến Thân Như Huân kia.”

“...”

Hai chữ chó thiến khiến Tế Cầu nghe xong hơi ngán ngẩm.

Phương Tri Hành thở phào, trầm ngâm nói: “Ừm, nghĩ xem làm sao trao đổi con tin đi.”

Khóe miệng Tham Lang cong lên, mỉm cười nói: “Phương diện này à, ta cực kỳ quen thuộc.”

Chương 780: Khai Ngộ (1)

Đáy mắt Phương Tri Hành sáng ngời, cũng phải, Tham Lang là kẻ bắt cóc tái phạm.

Tham Lang cẩn thận nói: “Dưới tình huống bình thường, địa điểm trao đổi con tin tốt nhất lựa chọn trên cầu, cầu phải là cầu dài, dưới kiêu là vách núi nước chảy xiết.

Song phương đứng hai bên cầu dài, hai con tin đồng thời từ trên cầu đi tới bờ bên kia, sau khi hoàn thành trao đổi, lợi dụng ưu thế địa hình lập tức rút lui.”

Phương Tri Hành nháy mắt đã hiểu, gật đầu nói: “Cô sắp xếp địa điểm đi.”

Tham Lang liền nói: “Bên trong Vương phủ có tai mắt của ta, có thể truyền tin tức cho vị đại tổng quản kia, người xem hẹn vào lúc nào?”

Phương Tri Hành trả lời: “Sau khi trời tối đi, có bóng đêm che giấu, càng thêm có lợi cho chúng ta rút lui.”

“Được!”

Tham Lang đồng ý, nhanh chóng rời đi.

Phương Tri Hành ngồi trong quán rượu nhỏ, gọi một bầu rượu, không nhanh không chậm uống.

Nhoáng cái đã tới chạng vạng!

Tham Lang đi vòng trở về, cười nói: “Mọi thứ đã sắp xếp xong.”

Phương Tri Hành gật đầu cười, lập tức xuất phát.

Hai người một chó rất nhanh ra khỏi thành, đi về phía Tây, đi thẳng tới “Cấm Khu Vạn Xuyên”.

Cấm Khu này cũng là cấp 4, hơn nữa trong Cấm Khu có rất nhiều con sông.

“Cấm Khu Vạn Xuyên là địa hình dạng mở, hình dáng là một vòng tròn lớn, bất kỳ nơi nào bên rìa đều có thể ra vào.”

Tham Lang vừa đi vừa giới thiệu.

Cô dẫn theo Phương Tri Hành và Tế Cầu đi vào bờ một con sông lớn, thả người nhảy vào lòng sông, lặn xuống đáy nước.

Phương Tri Hành và Tế Cầu nhìn nhau, đi theo.

Hai người bọn họ tiến vào trong nước, bơi xuống đáy nước.

Không bao lâu, đáy nước xuất hiện ánh sáng.

Bọn họ bơi xuống, đột nhiên rào rào, lại trời lên mặt nước.

Tham Lang rất nhanh bơi lên bờ, ngoắc tay nói: “Nơi này đó là trong Cấm Khu.”

Phương Tri Hành túm lấy Tế Cầu, phá nước mà ra, dừng bên cạnh Tham Lang.

“Đi bên này!”

Tham Lang đi phía trước dẫn đường, đi nhanh trên đường sông chòng chéo ngang dọc.

Chạy ước chừng nửa tiếng, bọn họ đi tới một khe núi.

Dưới khe núi là vực sâu ngàn mét.

Một cái cầu treo kéo dài qua hai sườn của khe núi.

Tham Lang đi tới đầu cầu, cẩn thận nói: “Đợi lát nữa sau khi Quân Dao đi đến bên phía chúng ta, chúng ta lập tức rút lui, đi đến một con sông gần đây nhảy vào, lặn xuống đáy nước, sau đó có thể rời khỏi Cẩm Khu này.”

Phượng Tri Hành hiểu được, nhìn quanh một vòng hỏi: “Thân Như Huân đâu?”

Tham Lang nhìn phía một rừng cây, làm một thủ thế.

Không bao lâu, một thanh niên áp giải Thân Như Huân bị trói gô đi ra.

Lúc này Thân Như Huân tóc tai bù xù, giống như chó nhà có tang, vẻ mặt uể oải, vô cùng chật vật.

Ông ta nhìn Phượng Tri Hành lộ ra vẻ kinh hãi sâu sắc, lại nhanh chóng cúi đầu, không dám nói lung tung một câu.

Kiều ngạo ương ngạnh trước đó không còn sót lại chút gì.

“Vất vả rồi, các người đi trước đi.”

Phượng Tri Hành cảm ơn Tham Lang.

“Đừng khách sáo, chuyện dễ như trở bàn tay thôi.”

Tham Lang chấp tay, sau đó cô và thanh niên kia xoay người rời khỏi.

Phượng Tri Hành bám lấy Thân Như Huân, ẩn ông ta ngã xuống dưới răng nanh của Tế Cẩu.

Tầm mắt của ông ta hướng về phía bờ bên kia.

Không đợi quá lâu, bên kia cầu có bóng người lóe lên.

Phương Tri Hành lập tức xông ra, đi tới chính giữa cầu.

Gần như đồng thời, một hồng bào lao đến, đáp xuống đối diện Phương Tri Hành.

Chính là Khâu Vô Lương.

Về mặt của đại thái giám thân nhiên nhìn đối diện, khoanh tay cười lạnh nói: “Xem như người may mắn, không giết con nuôi của ta.”

Phương Tri Hành không mẫn không nhạt đáp: “Vận may của ta từ trước đến nay không tệ.”

Khâu Vô Lương hừ nhẹ mũi, xoay người trở về.

Phương Tri Hành cũng vòng trở về, đẩy Thân Như Huân.

“Người thật sự thả ta về?”

Thân Như Huân hơi khó có thể tin, ông ta vẫn cho rằng mình chết chắc rồi.

Phương Tri Hành bĩu môi nói: “Người có một người cha nuôi tốt.”

“Cha nuôi!”

Thân Như Huân xoay đầu qua, nhìn bờ bên kia, lệ nóng lưng tràn, nhanh chân chạy qua.

Cùng lúc đó, Quân Dao cũng đi đến trên cầu, nhanh chóng đi qua.

Trên người cô không có bất kỳ vết thương nào, ngay cả quần áo đều sạch sẽ.

Quân Dao và Thân Như Huân chạy về nhau, lướt qua nhau.

Chỉ chốc lát, Quân Dao đi tới bờ bên kia, bấu môi, tủi thân hô:
“Phương đại ca!”

Phương Tri Hành chỉ gật đầu, không nói hai lời, trực tiếp ôm lấy cô, nhảy tới trên lưng Tế Cầu.

“Lưu Phong Hồi Tuyết!”

Tế Cầu nhanh chóng chạy đi, dường như dùng hết sức lực uống sữa.

Bên kia cầu, Khâu Vô Lương nhìn con nuôi quỳ gối trước mặt mình lại ngẩng đầu nhìn theo Phương Tri Hành rồi đi, khóe miệng hiện lên một tia cười khẩy.

“Ha hã, người cho rằng người thoát được rồi à?”

Thân Như Huân ngẩng đầu, khóc ròng nói: “Cha nuôi, tuyệt đối không thể buông tha Phương Tri Hành, hấn ức hiếp con lắm.”

Khâu Vô Lương cười nói: “Đừng gấp, ta đã thông báo cho thể tử điện hạ, kế tiếp để thể tử điện hạ chơi đùa với hấn.”

Chương 781: Khai Ngộ (2)

Ông ta đắc ý cười nói: “Tên ác nhân này sẽ có ác nhân diệt.”

Một con sông lớn bắt ngang phía trước.

“Tế Cầu, cứ nhảy vào con sông đó đi!” Phương Tri Hành truyền âm đến.

Tế Cầu ngẫm hiểu, xông tới sông lớn kia nhảy vào.

Hai người một chó rơi xuống sông.

Bỗng nhiên!

Mặt sông chảy siết nhanh chóng đông cứng lại, kết băng!

Tốc độ kết băng cực nhanh, ngay cả bọt sóng đang dâng lên cũng bị đông cứng!

“Đậu xanh!”

Tế Cầu không lường trước được, hai chân trước dừng trên băng trơn trượt khiến nó loạng choạng xoạc chân...

Phương Tri Hành ôm Quân Dao nhảy khỏi lưng Tế Cầu, rơi xuống mặt băng.

Soạt~

Hai chân cậu vừa đáp xuống mặt băng, lập tức nhận ra không ổn.

Mặt băng quá trơn!

Đây vốn không phải mặt băng thông thường nên lực ma sát cực kỳ thấp.

Hai chân cậu mất khống chế trượt trên mặt băng, đảo quanh lung tung không dừng lại được.

Bộp!

Phượng Tri Hành bỗng nhiên giậm chân làm nứt mặt băng, lúc này mới ổn định thân hình.

Một cước này cũng khiến Phượng Tri Hành chắc chắn rằng phạm vi kết băng kéo dài tới đáy sông.

Hơn nữa, độ cứng của hàn băng rất đáng kinh ngạc, có thể so sánh với việc được làm bằng thép và sắt.

Cậu lập tức quay đầu nhìn bên kia bờ sông.

Gió lớn thổi vù vù, áo bào trắng nạm vàng ngọc bay phất phới.

Một thanh niên mặt trắng đang đứng bên bờ sông, mái tóc dài màu bạc bóng bệ, lông mày cũng trắng như tuyết, như thể bị nhuộm bởi 1 lớp băng sương.

Thanh niên mặt trắng cầm quạt giấy trong tay nhẹ nhàng phe phẩy, thần thái trên mặt mang nụ cười như không cười.

Phượng Tri Hành xoay ngang thanh đao trong tay, mở miệng hỏi: “Tôn giá là ai?”

Thanh niên áo trắng đáp: “Bỉ nhân là khách khanh của vương phủ, Ô Nguyên Băng.”

Phượng Tri hành cau mày, nói: “Chẳng phải Thiên Nhân lấy “Thiên” làm họ ư, tại sao người không dùng nó?”

“Ồ, người nhận ra ta là Thiên Nhân à.”

Ô Nguyên Băng gấp quạt giấy lại, nhếch miệng cười nói: “Không ai quy định Thiên Nhân nhất định phải dùng họ gì, chỉ có điều, rất nhiều Thiên Nhân sau khi trùng sinh đều không nhớ rõ kiếp trước của mình, cho nên bọn họ mới đổi họ thành ‘Thiên’.”

Phương Tri hành hiểu ra, từ trong lời giới thiệu của hắn ta, cậu đã thu được 1 thông tin cực kỳ quan trọng.

Ô Nguyên Băng có lẽ là 1 vị Thiên Nhân mới sinh vẫn chưa trải qua Thiên Nhân Ngũ Suy.

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Người là người do thể tử điện hạ phái tới?”

Ô Nguyên Băng đáp: “Để Quân Dao lại, cô ấy được định sẵn không thuộc về người.”

Phương Tri Hành nhin không được bật cười, tặc lưỡi cảm thán: “Đường đường là Thiên Nhân siêu phàm thoát tục, thế mà cũng bán mạng vì vương công quý tộc ư?”

Ô Nguyên Băng nghe vậy, trên hàng lông mày hiện lên 1 tia tức giận, lạnh lùng nói: “Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt...”

Lời còn chưa nói xong, từ nơi xa đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang rền.

Ô Nguyên Băng tức thì sững sờ, vô thức ngẩng đầu nhìn về hướng tiếng nổ phát ra.

Ngay trong tích tắc này, Phương Tri Hành ôm muội muội vào lòng, lẩn người lên, tể ra Vạn Nhân Đao.

“Phong Huyết Đao Cường!”

Cự đao đỏ thẫm chém ra, toàn bộ mặt sông phân làm 2.

Ô Nguyên Băng trợn trừng mắt, tay trái hơi nâng lên, 1 bức tường băng dày đặc đột ngột mọc lên từ mặt sông, ngăn trước người.

Bụp ken két~

Tường băng bị nứt ra từ giữa rồi vỡ vụn!

Đao Cương khí thế hùng vĩ vô song, trùng trùng điệp điệp đổ ập xuống trấn áp.

Ô Nguyên Băng cau mày, thoát vụt, thân hình hắn ta đột nhiên rời khỏi vị trí đang đứng.

Trong nháy mắt, nơi hắn đã đứng biến thành 1 rãnh sâu hoắm.

Còn bức tường băng mà hắn ta vừa ngưỡng tụ được đã hoàn toàn vỡ tan thành từng mảnh.

“Ồ, Đao Cương của người có hiệu ứng bạo sát...”

Ô Nguyên Băng lóe lên rồi rơi xuống mặt băng, sự kinh ngạc hiện lên trên mặt.

Phương Tri Hành nhìn chăm chăm Ô Nguyên Băng và nhếch khóe miệng.

Lần đầu tiên cậu tấn công trực diện Thiên Nhân.

Kết quả lại là...

Vừa rồi, Ô Nguyên Băng đã tránh né!

Bất kể đó là do thực lực không đủ hay là động tác vô thức!

Thiên Nhân đã bị Phương Tri Hành dùng 1 chiêu ép phải lùi lại!

“Hóa ra Thiên Nhân cũng biết sợ à?”

Trong nháy mắt, Phương Tri Hành trở nên tự tin hơn, ôm lấy Quân Dao, đột nhiên lùi lại, tiện tay tóm chặt lấy gáy Tế Cầu.

Hai người 1 chó rời khỏi mặt băng và quay về bờ.

“Má ơi, băng trơn quá...”

Cuối cùng, Tế Cầu cũng có thể đứng vững, vừa rời bốn móng vuốt cứ thi nhau trượt lung tung làm nó bận chết đi được.

“Giờ muốn đánh hay là rút?” Tế Cầu vội vàng hỏi.

Phương Tri Hành chiến ý bùng bùng trên đôi mắt, phấn chấn: “Đánh!”

Thấy vậy, Tế Cầu nhịn không được quay đầu nhìn, lo lắng hỏi: “Có khi nào Khâu Vô Lương cũng đang đuổi giết chúng ta không?”

Phương Tri Hành trả lời chắc nịch: “Ông ta tạm thời không tới kịp đâu.”

Tế Cầu sững sốt một chút, đột nhiên chú ý đến giao diện hệ thống Phương Tri Hành.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết Cơ Thể Thành Thánh: 3 người trở lên (2/3)]

“Hả?!”

“Từ lúc nào nhiều thêm 1 người vậy?”

Chương 782: Thuận Nghịch (1)

Tế Cầu trừng mắt nhìn, rất nhanh nhớ tới tiếng nổ vang trời vừa rồi, kinh nghi nói: “Tiếng nổ kia là tác phẩm của mày à?”

Phượng Tri Hành cười nhạt, nói: “Tao nhân lúc thần không biết quỷ không hay rót huyết dịch vào trong cơ thể của Thân Như Huân.

Hừ, tao đoán trước rằng sau khi Thân Như Huân trở về, Khâu Vô Lương nhất định sẽ kiểm tra thân thể hoặc là giúp ông ta cởi dây.

Chỉ cần ông ta chạm vào thân thể của Thân Như Huân sẽ dẫn bạo huyết dịch của tao.”

Tế Cầu không rét mà run, ngạc nhiên nói: “Không ngờ huyết dịch của mày còn có thể chơi như vậy?”

Đương nhiên có thể!

Huyết dịch trong cơ thể Phượng Tri Hành là Phong Huyết, bản thăng cấp của Thập Phương Bạo Sát, có công dụng thần kỳ vô tận.

Kỹ năng bộc phát “Huyết Tích Tử” có thể lập tức bạo tạc và cũng có thể trì hoãn bạo tạc.

Mặc cho Khâu Vô Lương cẩn thận đến đâu thì cũng không thể nào ngờ tới Thân Như Huân đang yên đang lành đã sớm biến thành quả bom hình người.

Dù gì hệ thống đã phán đoán rằng Khâu Vô Lương đã bị Phượng Tri Hành đánh bại!

“Nếu may mắn thì Khâu Vô Lương không chết cũng phải trọng thương.”

Phường Tri Hành ngẩng đầu, ánh mắt khóa chặt Ô Nguyên Băng, hít thật sâu, nói: “Bắt đầu từ người này, chúng ta sẽ giải 1 số bí ẩn của Thiên Nhân.”

Ô Nguyên Băng đi lại trên mặt băng, nhẹ nhàng giậm chân, vạn vật đều tan ra và hóa thành nước 1 lần nữa.

Ngay sau đó, hần ta cầm cây quạt lên phe phẩy.

Đột nhiên, những gai băng dày bất ngờ phóng lên từ mặt song, xuyên qua bờ với tốc độ bắn đạn.

Từng gai băng trong suốt như pha lê, dài hơn 100 mét xếp chồng lên nhau giống như 1 tảng băng trôi khổng lồ nghiền ép về phía bờ sông.

Thanh thế to lớn!

“Hần ta có thể tự do thao túng nước à?”

Phường Tri Hành hít 1 hơi, vung đao liên trảm, đao ảnh giao thoa tạo thành 1 cái lưới lớn, bao phủ về phía những gai băng kia.

Rắc ken két~

Toàn bộ gai băng đứt gãy, vết cắt trợn nhẵn khác thường.

Nhưng nháy mắt sau!

Chỉ thấy ngay chỗ vết cắt bỗng nhiên mọc ra gai băng mới và nhanh chóng đâm về phía trước.

“Đệt!”

Ánh mắt Phường Tri Hành biến đổi, lúc vung đao bằng tay

phải thì dùng tay trái đẩy ra.

“Ma Huyết Kim Cang Chưởng!”

Ma chưởng màu đen bắn ra, hung uy ngập trời, quét ngang hết thấy.

Ầm ầm!

Gai băng lập tức vỡ vụn hóa thành vô số khối băng bị đẩy ngược trở về.

Đằng sau núi băng vỡ vụn là khuôn mặt trắng noãn của Ô Nguyên Băng, biểu cảm khiếp sợ lộ rõ trên mặt hắn ta.

Giọng nói của hắn ta trầm xuống, lạnh lùng nói: “Ta nghe nói người vừa thăng cấp lên Bách Ngưu cảnh, không ngờ lại có thực lực cường hãn như thế!”

Phương Tri Hành cười gằn nói: “Sao nào, chẳng lẽ trước khi người đến đây vẫn luôn cho rằng ta là người có thể tùy tiện để mặc người chinh đốn đấy chứ?”

Ô Nguyên Băng đúng là đã nghĩ như vậy, giờ phút này hắn ta nhận ra sự nguy hiểm của Phương Tri Hành, không khỏi nổi lên sát tâm.

Soạt, hắn ta bỗng nhiên mở quạt giấy ra, phe phẩy 3 lần.

Phù phù phù!

Một khối băng bỗng nhiên hóa khí biến mất, sương mù cuộn cuộn bay lên lan rộng 4 phương 8 hướng.

Sương mù cực kỳ dày đặc, gần như chỉ cần quay đầu thì xung quanh đều là sương mù.

Đưa tay không thấy được 5 ngón!

Phương Tri Hành trầm sắc mặt, thả thần hồn cảm ứng, ngưng thần đề phòng.

“Tế Cầu có thể ngửi thấy hắc ta ở đâu không?”

Phương Tri Hành liếc mắt truyền âm cho Tế Cầu ở bên cạnh.

Tế Cầu liền nói: “Mùi của hắc ta tràn ngập trong hơi nước, tao không có cách nào thông qua mùi để khóa chặt vị trí của hắc, có điều tao còn cách khác.”

Phương Tri Hành sáng mắt lên, nhìn chăm chăm vào giao diện hệ thống của Tế Cầu, đột nhiên tỉnh ngộ.

“Kỹ năng bộc phát•Hư Không Tác Dịch!”

Tế Cầu run rẩy toàn thân, 1 cỗ sức mạnh khó hiểu khuếch tán ra.

Cỗ sức mạnh huyền diệu vô song này dường như có thể hiện thực hóa mùi vô hình vô sắc.

Hơi nước xung quanh bỗng nhiên thay đổi màu sắc, phía trên màu trắng bị che kín bởi 1 lớp màu xám.

Ở nơi nào đó màu xám vô cùng đậm, mơ hồ tổ hợp thành hình dáng của 1 người.

“Ở kia!”

Tế Cầu kích động như điên, cao giọng truyền âm.

Phương Tri Hành lập tức xòe bàn tay trái ngưng tụ ra 1 huyết cầu đỏ thẫm rồi ném nó đi.

Gần như đồng thời, cậu nhảy lên tại chỗ, lao về phía bóng người màu xám và dùng đao rạch 1 nhát lên người mình.

Bùm!

Huyết Tích Tử nhỏ xuống chân bóng người màu xám và nổ tung.

Bóng người màu xám phản ứng nhảy bén, nhanh chóng nhảy lên và lùi về sau!

Nhưng khi ngẩng đầu lên, Phong Huyết Dao Cường kèm theo sức mạnh kinh khủng bổ xuống.

Bóng người màu xám hải nhiên biến sắc, 2 tay múa may tán loạn.

Hơi nước xung quanh nhanh chóng ngưng tụ thành 1 tường băng.

Rắc kết!

Tường băng ngưng tụ trong lúc vội vã không chịu nổi 1 kích, trực tiếp vỡ vụn ra.

Phụt xìt~

Máu vậy tung tóe!

Bóng người màu xám từ giữa không trung rơi mạnh xuống đất.

Sương mù dày đặc cũng theo đó bị gió mạnh của Phong Huyết Dao Cường tạo ra thổi tan.

Chương 783: Thuận Nghịch (2)

Cảnh tượng đập vào mắt là 2 đoạn thân thể!

Ô Nguyên Băng bị chém ngang lưng trông rất thê thảm, thân thể từ vai phải kéo xuống dưới bụng bị cắt 1 đường xéo phân thành 2 phần!

“Ọc~”

Ô Nguyên Băng ọe ra 1 ngụm máu lớn, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

“Sương mù dày đặc của ta vô hiệu với người?”

Hắn ta nằm trên mặt đất, biểu cảm rất không cam lòng.

Phượng Tri Hành nhìn chăm chăm vào thân thể hắn ta, thấy được máu thịt, xương cốt và cả nội tạng của nhân loại, cậu không trả lời câu hỏi của hắn ta mà hỏi ngược lại: “Hóa Thân của Thiên Nhân cũng là thân thể máu thịt ư?”

“Chứ người nghĩ sao?”

Ô Nguyên Băng đột nhiên nói nhiều hơn: “Cái gọi là Thiên Nhân, thực ra chỉ là có thể dung nhập bản thân vào thiên địa, hấp thụ sức mạnh giữa thiên địa và mượn uy lực của thiên địa và khống chế nó để sử dụng cho riêng mình.”

Hắn ta nói luôn: “Ta có thể khống chế nước trong thiên địa, nước chính là nguồn sức mạnh của ta!”

Lời còn chưa dứt, dưới thân thể hắn ta bỗng nhiên có nước sông trào ra.

Róc rách~

Thân thể đứt đoạn của Ô Nguyên Băng nhanh chóng nối liền lại sau khi được nước sông cọ rửa.

Phương Tri Hành đầu dễ dàng bỏ qua cho hắn ta, cậu chường xuống đất.

Bùm!

Ma Huyết Kim Cang Chưởng cương mãnh, trên mặt đất lập tức xuất hiện 1 chưởng ấn 5 ngón tay khổng lồ.

Toàn thân Ô Nguyên Băng nổ tung và hóa thành 1 khối sương mù máu.

Nhưng khối sương mù máu kia như có ý chí của mình, nó nhanh chóng phiêu du về phía mặt sông.

Vừa tiếp xúc với nước sông!

Sương mù máu lại 1 lần nữa bắt đầu ngưng tụ tạo thành 1 nhân thể mạch lạc, rồi sinh ra khung xương, cơ quan.

Chỉ 1 thoáng sau, 1 Ô Nguyên Băng trần truồng ra đời.

Tình cảnh này...

Phương Tri Hành khẽ nheo mắt, tặc lưỡi nói: “Giết không chết à?”

“Đương nhiên là giết không chết!”

Ô Nguyên Băng bật cười lạnh lùng, nói: “Hóa thân của ta chính là nước, nước còn thì ta còn!

Trừ phi người có thể hủy diệt toàn bộ nước trên đất trời, nếu không người sẽ không thể nào giết chết được ta?”

Hắn ta không nhận được mà giấu cột: “Trên thực tế, so với người không chết như người thì ta mới chính là bất tử bất diệt đúng nghĩa!”

Hắn ta giang tay, đặc ý nói: “Nhìn xem, ta đã khôi phục sức mạnh. Người là Cơ Thể Thành Thánh, toàn bộ sức mạnh đều xuất phát từ bản thân, còn Thiên Nhân bọn ta, bản thân có giao cảm với thiên địa, sức mạnh vô cùng vô tận.”

Nghe những lời này, Tế Cầu và Quân Dao ngừng trệ hô hấp, trái tim chìm vào sự hụt hẫng.

Thiên Nhân kinh khủng quá vậy!

Con mẹ nó, sao mà đánh tiếp đây?

“Xì!”

Phương Tri Hành bất thành linh xì 1 tiếng, hờ hững nói: “Ta không tin các người không cần phải trả bất cứ giá nào để làm được như thế?”

Cậu xông lên, vung đao chặt.

Ô Nguyên Băng nào dám chủ quan nữa, thần sắc vạn phần ngưng trọng, dùng cả 2 tay nâng lên.

Nước sông cuốn ngược lên, ngưng kết thành 1 ngọn núi băng cấp tốc dựng đứng.

Phương Tri Hành vừa chém vừa tế ra Ma Huyết Kim Cang Chưởng.

Ầm rắc kết~

Núi băng nứt ra, vỡ vụn, sau đó lại ngưng kết thành núi băng mới.

Bỗng nhiên, 1 giọt máu lướt 1 đường vòng cung, lặng lẽ vòng qua núi băng xuống phía dưới.

“Giọt máu?!”

Tinh thần Ô Nguyên Băng xiết chặt, không chút nghĩ ngợi dùng uy lực của nước bao trùm giọt máu.

Huyết dịch cũng có nước nên có thể bị hấn ta khống chế.

Thế những giọt máu kia nổ tung, bùng!

Khối băng xung quanh bay tứ tán.

Ô Nguyên Băng bị trận nổ làm lảo đảo, núi băng theo đó cũng không thể duy trì được.

Hấn ta trông có vẻ kinh hoàng, ngay lúc ngẩng đầu lên thì bị 1 cú đá ngang vệt qua.

Bốp!

Cổ Ô Nguyên Băng nghiêng ngẹo, thân thể bay lệch ra ngoài, bám sát mặt đất và trượt về phía trước hơn 100 mét.

Hấn ta gấp gáp chữa trị cái cổ bị gãy, bò dậy, bàn tay dè xuống đất, triệu hoán nước sông bên dưới.

Xoẹt!

Một ánh kiếm đâm nghiêng tới.

Là Quân Dao!

Đại Tự Tại Kiếm Quyết tập trung vào 1 điểm, xẹt qua cổ tay Ô Nguyên Băng.

Nói thật, nhát kiếm của Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong khó mà

tạo thành tổn thương thực chất đối với Bách Ngưu cảnh.

Trong giây lát, Ô Nguyên Băng đã chữa khỏi cổ tay.

Nhưng chính lần trì hoãn này đã tạo cơ hội cho Phương Tri Hành giết tiếp, ma Huyết Kim Cương Chưởng phô thiên cái địa trấn áp xuống.

“Á!”

Nường theo tiếng hét thảm không cam lòng và phẫn nộ, Ô Nguyên Băng lần nữa nổ tung hóa thành 1 khối sương mù máu.

Phù phù!

Sương mù máu đọng lại trên bầu trời rồi bỏ chạy như là luồng khí lưu chuyển.

“Hệ thống, thu!”

Phương Tri Hành nhảy thật cao, vươn tay vào trong sương mù máu, suy nghĩ chợt lóe lên.

Sau 1 khắc, toàn bộ sương mù máu đột nhiên dừng lại, màn sương đỏ tươi chuyển sang màu xám với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy rồi biến mất hoàn toàn.

“Thành công rồi!”

Phương Tri Hành đảo mắt nhìn xung quanh, không phát hiện Ô Nguyên Băng khởi tử hoàn sinh, trong lòng không khỏi vui mừng.

Cho dù là sương mù máu của Thiên Nhân Hóa Thân thì cũng có thể bị hệ thống hấp thụ.

Chương 784: Nghịch Vương (1)

[2, Chiến thắng hoặc giết chết ít nhất 1 vị Thiên Nhân Hóa Thân (đã hoàn thành)]

“Thế này có tính là mình đã giết chết Ô Nguyên Băng rồi không?”

Phượng Tri Hành nghĩ đến.

Tạm thời cậu vẫn không cách nào xác định được điểm này.

Dù sao, Thiên Hoàng và Thiên Ẩn từng nói với cậu rằng chỉ có Thiên Nhân mới có thể giết chết 1 Thiên Nhân khác.

Bất kể như thế nào, Ô Nguyên Băng đã không thể dây dưa với bọn họ nữa rồi.

“Đi!”

Phượng Tri Hành hô hào rồi nhảy vào trong dòng sông đang hòa tan.

Không bao lâu, cậu chui xuống đáy sông và nhìn thấy 1 vùng ánh sáng.

Soạt~

Hai người 1 chó ngoi lên khỏi mặt nước.

Phượng Tri Hành bơi vào bờ, quan sát xung quanh rồi lấy tấm địa đồ ra nhìn, rất nhanh đã xác định được vị trí đại khái của bọn họ.

Tế Cửu rũ bỏ nước trên người, sợ hãi nói: “Thật may vì Ô Nguyên Băng không ghê gớm lắm.”

Phượng Tri Hành cười khỏ, lắc đầu nói: “Không phải hấn ta yếu mà là quá bất cần, khinh định là tối kỵ!”

Tế Cửu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, Ô Nguyên Băng rõ ràng có được thiên thời địa lợi, mà lại khoe khoang huyễn kỹ nhiều lần, khiến Phượng Tri Hành tiên hạ thủ vi cường.

Đương nhiên!

Điều quan trọng nhất là thật ra ngay từ đầu Ô Nguyên Băng không có ý định giết Phượng Tri Hành.

Suy cho cùng, Sắc An Vương đã nói thả Phượng Tri Hành rồi khỏi Đàm Châu.

Cho nên hấn ta mới ôm tâm thái mèo vờn chuột...

Hai người 1 chó không dừng lại quá lâu, bọn họ chỉ chỉnh trang lại sơ sơ rồi lên đường.

Tế Cửu chủ động làm phương tiện giao thông, công Phượng Tri Hành và Quân Dao trèo non lội suối, băng rừng vượt biển.

Bóng đêm bao trùm, bầu trời đầy sao!

Bọn họ chạy đến gần nửa đêm mới dừng lại.

Tìm 1 cái sơn động và chui vào nghỉ ngơi.

Phượng Tri Hành hơi mệt mỏi, vừa ngả đầu đã ngủ mất.

Không biết trôi qua bao lâu, Quân Dao đột nhiên đánh thức cậu.

“Sao vậy?”

Phương Tri Hành ngồi dậy, trong thần hồn cảm ứng xung quanh không có nguy hiểm gì.

Quân Dao cúi đầu nhắc nhở: “Phương đại ca, chiếc nhẫn của huynh đang phát sáng kìa.”

Phương Tri Hành khẽ giật mình, lúc đó mới phát hiện chiếc nhẫn đen mà Thiên Ấn đưa cho cậu đang phát ra 1 vệt sáng.

Cậu giơ tay lên, chùm sáng lập tức chiếu lên trên vách tường.

“Đi về phía tây nam, cách người khoảng 27 dặm có 1 Cẩm Khu cấp 5, hãy nhanh chóng tiến về thanh lý côn trùng có hại.”

“Nhiệm vụ này không thể từ chối, nếu không sử dụng trừng phạt.”

Phương Tri Hành cạn lời, hàng mày bất giác nhíu lại thành 1 cục.

Tế Cửu đưa đầu nhìn qua, tặc lưỡi nói: “Vãi...”

Quân Dao không rõ lắm, tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Phương Tri Hành giải thích sơ: “Chiếc nhẫn này thuộc về 1 thể lực thần bí, họ ban bố 1 nhiệm vụ cho ta.”

Tế Cửu hỏi: “Mày có đi không?”

Phương Tri Hành cân nhắc 1 lúc, gật đầu nói: “Đi, Thiên Ấn nói rất rõ ràng, chiếc nhẫn sẽ căn cứ theo thực lực cá nhân của tao để tiến hành tuyên bố nhiệm vụ, chứng tỏ nguy hiểm trong đó có thể kiểm soát được.”

Tế Cửu liền nói: “Lỡ như Thiên Ấn nói láo thì sao?”

Phương Tri Hành trả lời: “Nếu Thiên Ấn muốn hại tao thì sẽ không chờ đến bây giờ và cũng sẽ không quanh co lòng vòng như

thế.”

Tế Cầu nghĩ lại thì thấy cũng đúng, đáp lại: “Điều kiện 3 yêu cầu mày chém đứt đầu 10 loại sinh vật cấp 5. Hừm, dù sao sớm muộn gì mày cũng phải xông xáo vào Cẩm Khu cấp 5, chi bằng bây giờ đi cũng được.”

Phương Tri Hành cũng nghĩ như vậy, thở dài: “So với việc tiến vào 1 Cẩm Khu cấp 5 không biết nguy hiểm thế nào, chi bằng đi vào nơi có thể kiểm soát sự nguy hiểm...”

Hai người 1 chó ra khỏi sơn động, đi gấp trong đêm tối.

Không bao lâu sau, bọn họ đã đến nơi cách 27 dặm về phía tây nam.

Nơi đó là 1 vùng núi hoang dã xa ngút ngàn dặm, không có người ở.

“Người cách lối vào còn khoảng 16 mét, 15 mét...”

Phương Tri Hành tiến lên phía trước xem xét, trên mặt đất phía trước đột ngột xuất hiện 1 cái huyết động, bên trong tối đen như mực, sâu không thấy đáy.

Bên cạnh có 1 bia đá được dựng thẳng, viết 3 chữ “Vô Địch Động”.

Tấm bia đá lốm đốm, chữ viết mờ hồ không rõ, tràn đầy vết tích ăn mòn theo năm tháng.

Chiếc nhẫn đen hiện lên 1 dòng chữ:

“Hãy đợi đồng bạn đến.”

Phương Tri Hành sửng sốt, mẹ nó, còn có đồng bạn nữa à?

Cậu tranh thủ ra hiệu cho Quân Dao: “Muội trốn trước đi.”

Quân Dao liền nói: “Được!”

Tế Cầu không nói nhiều lời, tạo ra 1 Ảnh Phân Thân cõng Quân Dao chạy đi.

Quân Dao không chỉ 1 lần thấy Tế Cầu có thể tạo ra thân thể khác giống bản thể như đúc.

Cô chỉ cho rằng đây là thần thông đặc thù của dị thú cấp 5 nên không kinh ngạc mấy.

Phượng Tri Hành khoanh chân ngồi xuống, súc dưỡng tinh thần.

Thời gian chưa đến 1 nén nhang...

Vù~

Gió bỗng nhiên thổi mạnh làm cát đất nổi lên đầy trời.

Phượng Tri Hành khẽ nheo mắt, liền thấy 1 bóng người xuất hiện bên cạnh hang không đáy.

Đối phương là 1 người đeo mặt nạ, mái tóc hoa râm bù xù, tay chống quải trượng.

Chương 785: Nghịch Vương (2)

Quần áo trên người ông ta rách rưới, chấp vá nhiều chỗ, có hơi giống áo cà sa.

Thoạt nhìn trông giống như 1 lão ăn mày.

“O?”

Lão ăn mày vừa nhìn thấy Phương Tri Hành thì kinh ngạc nói: “Người không phải là Thiên Nhân!”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Không, ta là Cơ Thể Thành Thánh, ông là Thiên Nhân Hóa Thân à?”

Nghe vậy, lão ăn mày lập tức tháo mặt nạ xuống để lộ ra khuôn mặt đen sạm, chấp tay nói: “Tại hạ Phàn Thu Lai, đến từ ‘thành Đan Minh’, còn chưa thỉnh giáo?”

Phương Tri Hành đáp lễ lại và trả lời: “Bỉ nhân là Trương Trường Kích, 1 giới tán tu.”

Phàn Thu Lai liếc nhìn chiếc nhẫn đen trong tay Phương Tri Hành, trầm ngâm nói: “Theo ta được biết loại nhẫn này chỉ Thiên Nhân mới có, chiếc nhẫn trên tay bằng hữu từ đâu mà có vậy?”

Phương Tri Hành trả lời: “Một vị bằng hữu Thiên Nhân tặng cho ta.”

Phàn Thu Lai hiểu ra, gật đầu nói: “Thì ra là thế, ừm, đây cũng là cách hay.”

Phương Tri Hành hỏi lại: “Lời này có ý gì?”

Phàn Thu Lai cười nói: “Giữa Thiên Nhân với nhau, 1 khi chạm mặt rất có khả năng đột nhiên muốn tấn công và thôn phệ hết đối phương.

Cho nên, đến bây giờ các Thiên Nhân đều không gặp gỡ nhau, đôi khi bắt buộc phải chạm mặt thì tốt nhất vẫn nên che giấu thật kỹ, không thể để đối phương phát giác được Hóa Thân của mình ở nhân gian là thân phận gì, tránh bị đánh lén.”

Phương Tri Hành nghe xong, chợt nhớ đến những câu đối thoại giữa Thiên Hoàng và Thiên Ấn.

Thiên Nhân có thể nuốt chửng Thiên Nhân!

Cậu lại nhìn cách ăn mặc của Phàn Thu Lai thì lập tức hiểu ra mà không cần giải thích nhiều.

Phương Tri Hành liền nói: “Ta nghe nói trong vương phủ có mấy vị Thiên Nhân tụ tập cùng 1 chỗ, chẳng phải bọn họ vẫn bình an vô sự đấy ư?”

Phàn Thu Lai liên tục xua tay, hừ lạnh: “Những tên kia cùng 1 giuộc, chúng liên thủ với nhau thôn phệ những Thiên Nhân khác, lão phu có 1 lần suýt chút nữa là bị...”

Ông ta đột nhiên dừng lại, bật cười nói: “Chuyện của Thiên Nhân quá phức tạp, dăm ba câu không nói rõ hết được.”

Phương Tri Hành trầm mặc, hỏi: “Mạo muội hỏi 1 câu, bản thể của Thiên Nhân ở nơi nào, tại sao các người chỉ dùng Hóa Thân để hành tẩu ở nhân gian?”

Phàn Thu Lai vuốt râu nói: “Nếu ta nói với người rằng ta không biết bản thể của mình ở đâu thì người có tin không?”

Phương Tri Hành lộ vẻ khó hiểu.

Phàn Thu Lai bật cười và nói: “Ta giải thích thể này cho người đi, vào 1 ngày nào đấy, ta đột nhiên thức tỉnh, khi vừa mở mắt ta đã biết mình là Thiên Nhân Hóa Thân, đồng thời nhớ rõ tên và phần lớn cuộc đời nhưng có 1 số chi tiết ta không nhớ ra nổi.

Về sau, ta thận trọng sinh sống trong nhân gian, mỗi ngày luôn lo lắng, sợ hãi các Thiên Nhân khác sẽ tìm được ta và ăn ta.”

Phương Tri Hành ngạc nhiên, cậu im lặng nhưng vẻ khó tin lại hiện rõ trên khuôn mặt mình.

Đường đường là Thiên Nhân mà sống khổ sở như vậy à?

Thảm quá đi!

Cậu không khỏi hỏi: “Vậy Thiên Nhân Hóa Thân như ông sống vì lý do gì?”

“Tu hành!”

Phàn Thu Lai cẩn thận giải thích: “Hóa Thân mạnh lên thông qua tu hành, bản thể cũng sẽ theo đó mạnh lên, Thiên Nhân chính là dùng phương thức này để nâng cao tu vi.”

Phương Tri Hành chớp mắt, hỏi tiếp: “Cho nên, thật ra Thiên Nhân cũng luyện công?”

“Tất nhiên!”

Phàn Thu lai gật đầu cười nói: “Bọn ta quan sát hình dung thiên địa, lĩnh hội vĩ lực thiên địa, đồng hóa với thiên địa và truy cầu sức mạnh khổng chế quy tắc thiên địa.

Ông ta ngẫm nghĩ rồi lại bổ sung thêm: “Dù ta và người đều luyện công nhưng công pháp mà ta và người luyện tập không phải cùng 1 loại hình, Cơ Thể Thành Thánh là tu luyện võ công, Thiên Nhân lại là luyện hóa sức mạnh thiên địa.”

Phượng Tri Hành như có điều suy nghĩ, càng tìm hiểu về Thiên Nhân cậu càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí nó còn hoang đường đến cực điểm.

Hai người lần đầu gặp mặt nhưng lại bất ngờ hàn huyên rất nhiều.

Phàn Thu Lai có lẽ là 1 người nói nhiều, sau khi ông ta chắc chắn rằng Phượng Tri Hành không phải Thiên Nhân và không gây ra mối uy hiếp thực sự nào cho ông thì bắt đầu nói như 1 cái máy hát.

Có điều, Hóa Thân chỉ là phiên bản bị cắt xén của Thiên Nhân, về phần bí ẩn quan trọng của Thiên Nhân thì vẫn chưa có nhiều thông tin.

Trong lúc trò chuyện, chiếc nhẫn trên tay 2 người đồng thời phát sáng, bắn ra 1 vệt ánh sáng.

“Khi màu trắng bạc xuất hiện ở chân trời thì các người đi 2 vòng quanh Vô Để Động và niệm 1 câu ‘Hôm nay không uống rượu’, sau đó nhảy vào hang không đáy thì sẽ có thể tiến vào Cấm Khu cấp 5.”

Da mặt Phượng Tri Hành co giật, lập tức thỉnh giáo Phàn Thu Lai: “Rốt cuộc đằng sau chiếc nhẫn kia là thế lực nào đang thao túng chúng ta?”

Phàn Thu Lai giang tay, nói: “Haizz, nói thật, ta còn muốn biết hơn người, ta đã âm thầm điều tra nhiều năm, đáng tiếc vẫn chưa tra ra được bất kỳ manh mối nào.”

Phượng Tri Hành cau mày nói: “Có khi nào thông tin do chiếc nhẫn truyền tống xảy ra sai sót không?”

Chương 786: Cướp Đoạt (1)

Phàn Thu Lai liền nói: “Vậy thì không, chiếc nhẫn này vô cùng hữu dụng, nhất là khi chúng ta thăm dò Cẩm Khu cấp 5, toàn bộ đều nhờ nó chỉ dẫn.”

Hai người thôi trò chuyện, bởi vì màu trắng bạc đã xuất hiện ở chân trời.

Hai người bọn họ liền đi vòng quanh hang không đáy, sau đó hô lên câu ‘thần chú’ kia.

Sau 1 khắc, Phàn Thu Lai không hề do dự nhảy vào trong cửa hang tối đen như mực.

Phương Tri Hành chậm hơn 1 nhịp, quan sát 1 lúc mới phát hiện bóng dáng của Phàn Thu Lai vừa lóe lên đã biến mất hoàn toàn.

Thấy vậy, Phương Tri Hành cũng thả người nhảy lên.

Cảm giác rơi xuống rất mãnh liệt, tiếng gió gào thét bên tai.

Đột nhiên, 2 chân chạm đất.

Phương Tri Hành nắm chặt Vạn Nhân Dao, lập tức đảo mắt nhìn quanh mình.

Phàn Thu Lai đang đứng cách đó không xa.

Lúc này, 2 người họ đang ở trong 1 rừng trúc thâm sâu, từng cây trúc thon dài thẳng tắp.

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua lá trúc rậm rạp chiếu lên mặt

đất, hình thành từng mảng quang ảnh pha tạp.

Phương Tri Hành nhanh chóng nhận ra cách đó không xa có 1 con đường rải đầy sỏi, lá rụng dày đặc, cỏ dại mọc um tùm, hình như đã lâu lắm rồi không có người giẫm lên đó.

“Ông đã đi qua nơi này chưa?”

Phương Tri Hành hạ giọng hỏi 1 câu.

Phàn Thu lai lắc đầu, trả lời: “Nơi này tĩnh mịch um tùm, cẩn thận 1 chút.”

Ông ta giơ chiếc nhẫn lên, 1 chùm ánh sáng chiếu trên mặt đất.

“Đi dọc theo lối mòn nhỏ ra khỏi rừng trúc, người sẽ thấy 1 sơn trang.”

Phương Tri Hành thấy vậy cũng giơ chiếc nhẫn lên.

“Mười mét về phía sau bên trái người có 1 cây trúc đã bị sét đánh gãy và biến thành ‘Thiên Lô trúc’, có tác dụng ngăn cản tổn thương do sấm sét đánh trúng.”

Phương Tri Hành sáng mắt, không nói nhiều, quay người đi tới.

Đúng vậy, bên kia có 1 cây trúc bị cháy đen thui, trông còn gầy yếu hơn cả những cây trúc xanh khác.

“Ngay chỗ cháy đen nhất trên cây trúc lấy 1 đoạn dài khoảng 1 mét.”

Chiếc nhẫn đưa ra nhắc nhở.

Phương Tri Hành mừng rỡ, xoẹt xoẹt 2 đao.

Cậu đưa tay ra tóm lấy, đoạn trúc cháy đen đã rơi gọn vào trong tay.

Trong tích tắc, cảm giác giống như điện giật bỗng nhiên đánh tới khiến toàn thân Phương Tri Hành vô thức run lên.

Cũng may, lõi điện trên Thiên Lô trúc không còn mạnh.

Phương Tri Hành rung mình xoay người lại xem xét.

Phàn Thu Lai đã theo tới, ánh mắt rơi vào Thiên Lô trúc, vẻ mặt thay đổi, thở dài: “Nhặt được bảo vật rồi à, lần này người may mắn đấy.”

Phương Tri Hành chần chừ nói: “Chiếc nhẫn gợi ý cho ta, sao ông lại không có?”

“Đây là vấn đề về khoảng cách!”

Phàn Thu Lai chỉ vào chiếc nhẫn trên tay: “Nếu như khoảng cách của cây Thiên Lô trúc kia gần ta hơn thì chiếc nhẫn sẽ ưu tiên phát ra nhắc nhở cho ta.”

Phương Tri Hành tỉnh ngộ ra, liền nói: “Người gặp có phần, ta chia 1 nửa Thiên Lô trúc cho ông.”

“Không cần thiết!”

Phàn Thu Lai xua tay, chân thành nói: “Lần này vận khí người tốt, lần sau có thể đến phiên ta, lỡ như ta cũng nhận được bảo bối tốt, hy vọng người cũng không nên động lòng tham.”

Phương Tri Hành nghiêm sắc mặt nói: “Đã rõ, vậy ta và ông dựa vào may mắn để làm việc, ai đạt được bảo bối thì thuộc về người đó.”

“Thế là tốt nhất!”

Phàn Thu Lai không nhiều lời nữa, quay người đi về phía lối mòn nhỏ.

Phương Tri Hành nhắm mắt theo đuôi.

Hai người đi xuyên qua rừng trúc, rất nhanh đã nhận ra khu rừng trúc này vô cùng rộng lớn.

Hai người họ đi hơn nửa tiếng rồi mà vẫn chưa ra khỏi đó.

Nếu không phải nhờ chiếc nhẫn liên tục đưa ra nhắc nhở, cho dù là ai đều sẽ nghĩ rằng mình lạc đường.

Qua thêm 1 lúc nữa, phía trước trở nên sáng sủa.

“Ra được rồi!”

Phương Tri hành sốc lại tinh thần, quan sát xung quanh.

Rừng trúc nằm ở vùng trũng, phía trước có 1 sườn dốc.

Ngẩng đầu nhìn thì thấy trên đỉnh sườn dốc thành linh xuất hiện 1 sơn trang.

Chẳng biết tại sao, trên đỉnh sơn trang là 1 vùng trời đen, mây đen dày đặc.

Phương Tri Hành cẩn thận xem xét, lập tức phát hiện đám mây đen kia vô cùng quỷ dị, vẫn đục đến đáng sợ, giống như nước trong rãnh mương hôi hám.

“Tà khí dày đặc quá...”

Ánh mắt Phàn Thu Lai lấp lóe, tựa hồ nhìn ra cái gì.

Phương Tri Hành tranh thủ hỏi: “Kia và thứ gì vậy?”

Phàn Thu Lai lắc đầu, thận trọng trả lời: “Tạm thời vẫn chưa

rõ lắm, có thể là 1 loại sinh vật tà ác nào đấy.”

Lúc này, chiếc nhẫn truyền đạt chỉ lệnh: “Tiến vào sơn trang, tiêu diệt tất cả quái vật!”

“Đi!”

Phàn Thu Lai tăng tốc và lao về phía sườn dốc, trên thân thể ông ẩn hiện 1 đốm lửa.

Phương Tri Hành lắc lư thân hình nhanh chóng đuổi theo.

Sơn trang đập vào tầm mắt chiếm diện tích lớn nhưng nó không phải là kiểu trang viên giàu có và sang trọng.

Bên ngoài là những bức tường sân thấp bằng bùn, bên trong là những ngôi nhà gỗ cũ kỹ, đổ nát.

Trong sân khoáng đạt ngập tràn mùi máu tanh.

Phương Tri Hành liếc nhìn, đập vào mắt là cảnh tượng các thi thể ngổn ngang lộn xộn trên đất.

Chương 787: Cướp Đoạt (2)

Dù toàn bộ thi thể đều là nhân loại nhưng tướng mạo lại kỳ lạ: Tai nhọn, mũi heo.

Một con quái vật màu đen thui đang gặm nhấm những thi thể người kia.

Phượng Tri Hành co rụt con người, trên mặt hiện rõ sự kinh ngạc.

Con quái vật đen thui kia trông rất giống con quái vật ngoài hành tinh trưởng thành trong phim “Quái vật không gian”

Đầu hình cung, lớp xác bên ngoài cứng rắn, răng và móng vuốt bén nhọn cùng cái đuôi và xúc tu có thể co duỗi...

Hơn nữa, con quái vật này có hình thể cực kỳ to lớn, chiều cao khoảng 7-8 mét, rất đáng sợ.

Không chỉ có thế!

Hắc khí lượn lờ trên thân quái vật không gian này tựa như ngọn lửa đen đang thiêu đốt, trông rất quỷ dị.

“Đốt!”

Phàn Thu Lai trực tiếp vọt tới, bắt chập tất cả, xoa 2 tay vào nhau, ngưng tụ thành 1 quả cầu lửa màu đỏ rồi đập nó.

Phù~

Ánh lửa ngút trời!

Quái vật dị hình bỗng nhiên ngẩng đầu rồi vọt tới.

Bùm!

Hỏa cầu nổ tung, kinh thiên động địa!

Phòng ốc trong trang viên cũ kỹ sụp đổ âm ầm, vừa tiếp xúc với ngọn lửa, rất nhanh bắt đầu cháy rừng rực.

Quái vật dị hình vọt ra từ trong biển lửa, trên thân thể nó xuất hiện vết cháy đen lớn.

Nó nhe răng trợn mắt, nhảy ra ngoài biển lửa, thành linh phun 1 dịch nhờn màu xanh lục.

Ngọn lửa hùng hực lập tức bị dội tắt.

Dịch nhờn xanh lục tỏa ra mùi cay mũi, rất khó ngửi.

Trong nháy mắt, mặt đất bị ăn mòn đục ngầu, 1 mảng lớn bùn đất tiêu biến, hình thành 1 cái hố to.

Tình cảnh này...

Sắc mặt Phàn Thu Lai hơi ngưng trọng, giơ 2 tay lên và ngưng tụ ra 1 hỏa cầu lớn hơn.

“Ta tới giúp ông!”

Phương Tri hành co ngón tay búng từng giọt Huyết Tích Tử ra.

Giọt Huyết Tích Tử tản mát xung quanh quái vật dị hình rồi bất thành linh nổ tung.

Quái vật dị hình bị ép phải nhảy lên!

“Tốt!”

Tinh thần Phàn Thu Lai phấn chấn hẳn lên, đập hỏa cầu

xuống!

Oành!

Hỏa cầu tinh chuẩn nện lên người dị hình, ngọn lửa ngập trời nháy mắt cuộn cuộn trào ra!

Vù vù vù, ngọn lửa hùng hực giống như có uy thế đốt trời nấu biển, thanh thế vô cùng kinh người.

Nhiệt độ tăng lên nhanh chóng!

Dị hình bị ngọn lửa bao trùm nhanh chóng rớt xuống từ giữa không trung.

“Khắc khắc ~”

Trong ngọn lửa truyền ra tiếng kêu bén nhọn của dị hình giống như tiếng quạ đen đang khóc, khó nghe cực kỳ.

Dị hình rơi xuống dưới, cả người bốc lửa, lăn qua lộn lại trên mặt đất, liếm lửa cái là không thể ngừng lại được.

Trong viện nhanh chóng bị đốt cháy thành một biển lửa.

Ánh mắt Phương Tri Hành ngưng tụ, nắm đúng thời cơ chém tới một đao.

Phùng!

Ngọn lửa từ một chia ra thành hai, cháy bùng lên về hai phía.

Dị hình đột nhiên ngừng giãy dụa, đầu lìa ra khỏi cơ thể, người bị cắt thành hai đoạn.

[3, Chặt đầu 10 loại sinh vật cấp 5 (1/10)]

Giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

“Thật đúng là dị thú cấp 5 kìa!”

Phương Tri Hành thầm nghĩ một tiếng quả nhiên, dị hình hẳn là dị thú cấp 5 trưởng thành, thực lực hùng hãn dị thường.

Ngọn lửa lan tràn khắp nơi, không thể khống chế được.

Nhìn thấy cảnh này, hai tay Phàn Thu Lai đẩy vào giữa.

Ngay sau đó, ngọn lửa trên mặt đất, trên nhà tụ lại vào nhau, bao bọc cơ thể của dị hình.

Thấy thế, tâm thần Phương Tri Hành khẽ động, nói thầm một chữ.

“Thu!”

Chỉ một thoáng, năng lực thu về của hệ thống bị kích hoạt.

Thi thể của dị hình nhanh chóng khô quắt, hóa thành bụi bay.

Nhưng cảnh này bị ngọn lửa bao trùm, ngay cả Phàn Thu Lai cũng không nhận ra chút khác lạ nào.

Chỉ cho rằng dị hình đã bị ngọn lửa của ông ta đốt cháy thành tro tàn.

“Tắt!”

Phàn Thu Lai hô nhỏ một tiếng, giống như Hỏa Thần, tất cả ngọn lửa đều nghe theo hiệu lệnh của ông ta, chỉ trong giây lát đã tắt ngúm.

Phương Tri Hành ngẩng nhìn bốn phía, vẫn duy trì sự cẩn thận mở miệng hỏi: “Chỉ có một con tà vật thôi à?”

“Chưa chắc...”

Phàn Thu Lai ngẩng đầu nhìn chỗ sâu trong sơn trang, nơi đó còn có một kiến trúc hình tháp nhọn nữa.

Sóng xung kích đánh nhau ban nãy lợi hại không gì sánh được, cuốn đi khắp bốn phương tám hướng, phá hủy tường viện, phòng ốc, lều rạp vân vân.

Chỉ có tòa tháp nhọn ấy lại không hề động đậy, dường như không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Phương Tri Hành và Phàn Thu Lai liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng đi tới.

Hai người đến trước cửa tháp nhọn.

Cửa lớn đóng kín.

“U u ~”

Tiếng gió ghen ngào thổi đến xuyên qua khe cửa.

Gió thổi vào người, Phương Tri Hành cảm nhận được hơi lạnh thấu xương.

Giống như sau cửa lớn là vùng vực sâu địa cực, lạnh lẽo đến cực điểm.

Phương Tri Hành dừng bước, không nhin được quay đầu nhìn đằng sau.

Đổi thành trước kia, khi gặp được tình huống này Phương Tri Hành chắc chắn sẽ mệnh lệnh Tế Cầu vào cửa dò xét tình huống.

Nhưng lúc này, Tế Cầu thu nhỏ toàn thân, trốn ở cửa sơn trang, sợ hãi rụt rè, căn bản là không dám tiến vào.

Tính cách của Tế Cầu vẫn là bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

Thiên Nhân là Phàn Thu Lai không dễ chọc, nó không dám tùy tiện tới gần.

Chương 788: Bơi Chó (1)

Dị hình càng kinh khủng hơn, khiến nó cảm thấy sợ hãi cực kỳ, thân mình run lẩy bẩy.

Một tiếng cót két vang lên!

Phàn Thu Lai không nói nhảm câu nào, dừng cảm hơn một chút, trực tiếp đẩy cửa ra.

Vèo!

Gió lạnh ào ra ngoài từ bên trong cửa.

“Ừm, mát mẻ!”

Phàn Thu Lai cười ha ha, cả người sáng khoái.

Thân thể ông ta giống như một lò lửa, ấm áp cực kỳ.

Theo cánh cửa chậm rãi mở toang...

Phượng Tri Hành khẽ hí hai mắt, hình ảnh đập vào mắt cậu là một đại điện trống trải.

Tháp nhọn được xây theo kiểu phong bế toàn bộ, không có một cánh cửa sổ nào.

Cho dù đang giữa ban ngày cũng một mảnh tối om, không hề có một tia sáng nào lọt vào.

Ngay tại vị trí ở giữa đại điện, một pho tượng đá cao hơn tám mét sừng sững.

Ở xung quanh tượng đá bày một vòng ngọn nến.

Ánh nến chập chờn, chiếu sáng đại điện.

Ánh mắt Phương Tri Hành rơi lên trên tượng đá. Cậu cẩn thận nhìn lại, đó rõ ràng là một dị hình thẳng đứng.

Tượng đá dị hình kia âm trầm đáng sợ, không ngừng liên tục tản ra hàn khí kinh người.

Giờ khắc này, bên dưới tượng đá đang có một bóng người quỳ trên mặt đất.

Tên kia mặc một bộ trường bào trắng đơn bạc, tóc tai bù xù, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, vóc dáng tiêu tụy quỳ lạy trước tượng đá, miệng nói lắp bắp, huyền thuyên không ngừng, hình như đang cầu khẩn.

“Hừ, lại là một tên điên...”

Mắt Phàn Thu Lai sáng lên, tiến lên ngắt lời hắn ta: “Dừng lại đi, đừng cầu nguyện nữa”

Toàn thân trường bào trắng run lên, chậm rãi nghiêng đầu sang để lộ một khuôn mặt với ngũ quan vặn vẹo.

“Mẹ nó!”

Phương Tri Hành sợ hết hồn, cậu chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt người nào quỷ dị như vậy.

Trên gương mặt đó có một vòng xoáy, mắt, mũi, miệng đều bị vòng xoáy cuốn lấy, cực kỳ vặn vẹo mất trật tự.

“Các người là ai?”

Trường bào trắng động đậy miệng, hắn ta thề mà còn có thể phát ra âm thanh.

Mẫu chốt là lời hắn ta nói đúng là tiếng thông dụng của vương

triều Đại Chu.

Phàn Thu Lai nhìn chòng chọc vào hắc tã, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Chính là người đang kêu gọi tà vật, đúng không? Tế phẩm ở đâu thế?”

Trường bào trắng la toáng lên: “Triệu hồi tà vật gì cơ, tế phẩm gì cơ? Ta không hiểu người đang nói gì hết.”

Phàn Thu Lai ngẩng đầu, bước nhanh đến phía trước vòng ra đằng sau tượng đá.

Ông ta đột nhiên ngừng lại!

Phường Tri Hành đi sang một bên lộ đầu nhìn vào, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Chỉ thấy hai người nằm trên mặt đất, một nam một nữ, trông có vẻ đang trong lứa tuổi dậy thì.

Ngựa của thiếu niên máu me đầm đìa, bị thủng một lỗ lớn, đã chết thẳng cẳng từ lâu.

Bụng của thiếu nữ nhô lên thật cao, giống như đang mang thai vậy.

Cô vẫn còn đang hôn mê, dưới phần bụng nhô lên có một bóng đen đang nhích tới nhích lui, dường như có thể phá bụng chui ra bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy cảnh này!

Phàn Thu Lai cắn tức liếc xéo nam tử áo bào trắng, chột ngưỡng mộ một hỏa cầu trong lòng bàn tay.

“Đừng làm đồng nữ của ta bị thương...”

Sắc mặt trường bào trắng kinh hoảng, lồm cồm bò dậy xông

lại ngăn cản.

“Cút ngay!” Phương Tri Hành đá một cước, đập bay trường bào trắng.

Oành!

Ngọn lửa hùng hực ngưỡng tụ không tan, bọc lại toàn thân của thiếu nữ.

Chỉ chốc lát sau thiếu nữ đã hóa thành một đồng tro tàn, cháy sạch đến mức xương cốt cũng không để lại chút cặn nào.

“Phụt ~”

Trường bào trắng quỳ trên mặt đất, phụt ra một búng máu.

Phương Tri Hành nhướng mày lên, kinh ngạc nói: “Ồ kinh thật, thế mà không chết à?”

Phàn Thu Lai đi tới, trầm giọng nói: “Người này đã bị tà vật chiếm giữ cơ thể, thân thể sắp xảy ra dị biến, cẩn thận một chút, chuẩn bị đánh một trận ác chiến.”

Lời còn chưa dứt!

Trường bào trắng đột nhiên co quắp té trên mặt đất, lăn qua lăn lại, trần trọc trở mình.

Chỉ lát sau hần ta bật phắt dậy với tư thế phản nhân loại, sau đó lại nghiêng người về phía trước, tạo thành một góc 30 độ với mặt đất.

Phương Tri Hành nhú chặt mày, chỉ thấy vòng xoáy trên mặt trường bào trắng mơ hồ bắt đầu chuyển động.

Vòng xoáy vừa chuyển động đã hút mắt và mũi của trường bào trắng vào trong đó, sau đó miệng và tai cũng mất luôn.

Rẹt rẹt rẹt ~

Cổ, nửa người dưới cùng với tứ chi của trường bào trắng đều bị vòng xoáy hút vào.

Vòng xoáy vô căn cứ to thêm một vòng.

Kế tiếp, một bàn tay khổng lồ màu trắng xám đột nhiên vươn ra khỏi vòng xoáy, sau đó là cả một cánh tay.

Kế tiếp là cánh tay thứ hai vươn ra.

“Đến...”

Phàn Thu Lai tiến lên trước một bước, giang hai tay ra, cực kỳ tập trung đề phòng.

Phương Tri Hành cũng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào vòng xoáy.

Cậu nhìn thấy một cái đầu người màu xám trắng chui ra, cùng với toàn bộ nửa người dưới.

Không bao lâu sau, một cự nhân cao hơn 4 mét màu xám trắng đứng trong đại điện.

Cự nhân xám trắng là đường nét hình người, ngoại việc không có khí quan sinh thực ra thì hắn ta còn có cả ngũ quan nhân loại, cả ngón tay cũng là năm ngón.

Chương 789: Bơi Chó (2)

Mà vòng xoáy kia thì mọc ở trên đầu cự nhân xám trắng, giống như một vòng phật quang đen tối, tà khí dày đặc.

Cự nhân xám trắng mở hai mắt ra, con mắt trắng ỏn, không hề bóng loáng.

Hắn đầu tiên là cúi đầu nhìn chính mình, cường tráng khô ngô xám trắng thân thể bắp thịt vắt ngang, tràn đầy không có gì sánh kịp sức bật.

Sau đó, hắn ta thông thả ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Phàn Thu Lai và Phương Tri Hành.

“Giết!”

Phàn Thu Lai lập tức có động tác, hai tay khum lại trước miệng tạo ra hình cái loa.

“Thồ!”

Một ngọn lửa cháy rực màu đỏ đậm phụt ra, hóa thành một bức tường lửa dài mấy chục mét trùng trùng điệp điệp đánh lên người cự nhân xám trắng.

Cự nhân xám trắng bay rớt ra ngoài, phía sau lưng đụng vào trên vách tường, bức tường đổ sập.

Tại lúc Phàn Thu Lai động thủ thì Phương Tri Hành đã lao mạnh đến.

Ngay khi cự nhân xám trắng ngã bay ra ngoài, Phương Tri Hành lao ra khỏi cửa, lẳng không nhảy lên ném ra một giọt máu đỏ

thăm.

“Đi!”

Giọt máu đỏ thăm chọt lóe, tinh chuẩn nện lên ngực của cự nhân xám trắng.

Ầm!

Trời đất quay cuồng!

Sau một tiếng nổ to lớn, ánh sáng đỏ thăm theo đó khuếch tán ra, bao phủ khắp không gian mấy chục mét.

Ánh sáng nhanh chóng tan đi.

Cự nhân xám trắng lại hiện ra trong tầm mắt. Chỉ thấy hân ta nằm trên mặt đất, bên ngoài cơ thể xuất hiện từng vết rách.

“Graoo!”

Cự nhân xám trắng hé miệng rít lên một tiếng, chọt biến mất tại chỗ.

Phương Tri Hành hoa mắt, trong tầm mắt xuất hiện một quyền ảnh xám trắng cấp tốc phóng đại.

“Thật nhanh!”

Phương Tri Hành rùng mình, lồng ngực đập lên thật mạnh.

Một âm thanh nổ lớn vang lên, Phương Tri Hành bay rớt ra ngoài, đập về phía tháp nhọn như sao băng rơi xuống.

Rầm rầm rầm!

Tháp nhọn chấn động kịch liệt, lung lay sụp đổ xuống.

Phàn Thu Lai đã vọt ra ngoài, mũi chân điểm một cái nhảy lên

đỉnh đầu của cự nhân xám trắng, hai tay ngưng tụ một hỏa cầu to lớn và đè xuống.

Hỏa cầu dán mặt đập lên người cự nhân xám trắng giống như thiên thạch.

Cự nhân xám trắng ngã xuống, toàn thân bị ngọn lửa quấn quanh, bốc cháy kịch liệt.

Trong lúc nhất thời, vết rách trên người hắn ta tăng nhiều hơn không ít.

Nhưng cự nhân xám trắng đột nhiên bò dậy, tung quyền đánh vào mặt của Phàn Thu Lai.

Ầm!

Từng vòng sóng khí tròn tản ra!

Mũi của Phàn Thu Lai lõm xuống thật sâu, người trực tiếp bay rớt ra ngoài, ngã trên mặt đất, liên tục lăn lông lốc hơn mười vòng.

Cự nhân xám trắng nhảy ra khỏi lửa, đuổi theo Phàn Thu Lai.

Trong lúc bất chợt, một bóng người đậm nghiêng lao ra, đi tới đỉnh đầu của cự nhân xám trắng. Không phải thì Phương Tri Hành là ai.

Lúc này Phương Tri Hành để lộ sắc mặt giận dữ, khóe miệng hàm chứa nụ cười nhạt lạnh lạnh.

“Ma Huyết Kim Cang Chưởng!”

Ma chưởng màu đen hung hãn bộc phát, hung uy không gì sánh kịp, không ai bì nổi.

Cự nhân xám trắng chấn động cả người, thân hình rơi xuống nhanh chóng.

Đại địa chấn động mãnh liệt!

Một dấu tay năm ngón to lớn khảm trên mặt đất.

Xung quanh dấu tay là những khe rãnh lan ra theo hình mạng nhện.

Cự nhân xám trắng nằm chống vó ở vị trí lòng bàn tay, cơ thể dường như đã bị đè bẹp.

“Ta tới!”

Phàn Thu Lai đột nhiên vòng trở lại. Vết thương trên mặt ông ta khá nghiêm trọng, máu thịt be bét, còn chưa hoàn toàn khép lại.

Chỉ thấy tay trái của ông ta nắm chặt cổ tay phải, lòng bàn tay phải chớp nháy ánh lửa, ngưng tụ ra một hỏa cầu nho nhỏ bằng quả trứng gà.

Hỏa cầu không phải màu đỏ đậm mà là màu lam nhạt, tản ra nhiệt độ cao khiến kẻ khác sợ hãi.

Phượng Tri Hành chỉ cảm thấy một cơn sóng nhiệt kéo tới, lông mi và tóc đều quần queo.

“Đốt!”

Phàn Thu Lai hét lớn, nắm hỏa cầu màu lam nhạt ấn về phía ngực của cự nhân xám trắng.

Nháy mắt sau đó, cự nhân xám trắng chợt động đậy, hai tay thò ra theo hướng vuông góc.

Oành!

Hỏa cầu màu lam nhạt nổ tung!

Hỏa thế ngập trời xông thẳng lên cao, đại địa hóa thành dung

nham nóng chảy, cuộn cuộn tuôn trào.

Phàn Thu Lai bay ra ngoài, rơi xuống đằng xa thở hổn hển.

Phường Tri Hành ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy cự nhân xám trắng chậm rãi đứng lên trong dung nham.

Lúc này, hai tay của hắn ta đã tàn khuyết không trọn vẹn, trên người chẳng chịt đầy vết rách.

“Không có năng lực tự lành à?”

Phường Tri Hành nhanh chóng quan sát được thương thế trên người cự nhân xám trắng từ đầu đến cuối đều một mực mở rộng, không hề có dấu hiệu khép lại nào.

Nói cách khác, cự nhân xám trắng không có năng lực khép lại siêu cấp.

Ngay sau đó, cự nhân xám trắng đột nhiên bật nhảy, tốc độ vẫn cực kỳ nhanh, dung nham nóng chảy dưới chân đều bị nổ bay.

Phường Tri Hành vận sức chờ phát động, cong ngón tay búng ra một giọt máu.

Oành!

Giọt máu nổ tung bên cạnh cự nhân xám trắng, uy lực không lớn lắm.

Nhưng nó nổ lại làm cho cự nhân xám trắng lão đảo một cái, quỹ tích hành động hỗn loạn, chậm lại theo.

Phường Tri Hành nắm lấy ngắn ngủi cơ hội, sử dụng Vạn Nhân đao.

Chương 790: Anh Hùng (1)

“Phong Huyết Dao Cường!”

Chỉ trong chốc lát, Vạn Nhân đao đã tăng mạnh tới hơn 60 mét, phóng ra một đao cường to lớn màu đỏ thẫm.

Vụt!

Ánh đao chợt lóe, xẹt qua cổ của cự nhân xám trắng.

Cự nhân xám trắng vẫn còn ở giữa không trung, đầu đột nhiên rời khỏi cổ rơi xuống bên dưới.

Phương Tri Hành lại không yên lòng, chém tới một đao, vô số đao ảnh bao phủ xuống dưới.

Rắc rắc rắc!

Đầu của cự nhân xám trắng bao gồm cả vòng xoáy phật quang kia đều bị một vòng hỏa lực đao cường bao trùm, nát thành bột mịn.

“Hỏa!”

Phàn Thu Lai đứng lúc chạy tới, hai tay đẩy vào giữa, lại ngừng tụ ra ngọn lửa khổng lồ giống như lò lửa, bao trùm trên cơ thể của cự nhân xám trắng và ra sức đốt cháy.

“Thu!”

Phương Tri Hành chợt loé suy nghĩ, cự nhân xám trắng lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được khô héo xuống, hóa thành tro bụi tiêu tán.

[3, Chặt đầu 10 loại sinh vật cấp 5 (2/10)]

“Ày, đại công cáo thành!”

Phàn Thu Lai đặt móng ngồi liệt trên mặt đất, thở một hơi nhẹ nhõm thật dài, dáng vẻ như sắp mệt muốn chết luôn rồi.

Thấy thế, Phương Tri Hành cũng vội vàng giả vờ như uể oải không chịu nổi, ngồi xồm trên mặt đất thở hổn hển như trâu.

Phàn Thu Lai đột nhiên nhìn qua, cười hỏi: “Đây là lần thứ mấy người chấp hành nhiệm vụ thế?”

Phương Tri Hành đáp: “Thật không dám giấu giếm, đây là lần đầu tiên”

“Khó trách!”

Phàn Thu Lai đã sớm đoán được: “Hành động của người luôn luôn mang theo do dự, dè dặt quá mức, vừa nhìn là biết không phải tay già đời rồi.”

Ông ta căn dặn: “Ta cho người biết, đám sinh vật tà ác này cứ thấy người là cắn nuốt. Nếu nhìn thấy chúng nó thì không cần suy nghĩ nhiều, giết cho xong việc.”

Phương Tri Hành bèn vội vàng hỏi: “Đám sinh vật tà ác này đến từ nơi nào thế?”

Phàn Thu Lai suy nghĩ một chút, trả lời: “Dựa theo quan sát của ta, sinh vật tà ác hẳn là bị triệu hoán đến, chính là người mặc áo bào trắng ban nãy làm.”

Phương Tri Hành nhíu mày, khó hiểu nói: “Hắn ta triệu hồi bằng cách nào, rồi lại triệu hồi sinh vật tà ác làm gì vậy ta?”

Phàn Thu Lai nhún vai nói: “Cụ thể triệu hồi bằng cách nào thì ta không rõ ràng cho lắm. Có điều chỉ cần người sinh sống trong

Cấm Khu cấp 5 này, người cũng có thể học được pháp môn triệu hồi.”

Phượng Tri Hành nhướn mày nói: “Chúng ta có thể vĩnh viễn ngừng lại ở đây à?”

“Đương nhiên!”

Phàn Thu Lai gật đầu, giải thích rõ ràng: “Cấm Khu cấp 5 vô cùng rộng lớn, chỉ cần người thích, người có thể vĩnh viễn sinh sống ở chỗ này.”

Nói đến đây, ông ta lại bổ sung một câu nhắc nhở: “Chỉ là bên trong Cấm Khu cấp 5 tràn ngập khí tức dị thường nồng nặc, sống lâu ở chỗ này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sự khỏe mạnh cơ thể và tinh thần của chúng ta.”

Ông ta nhìn đồng hồ tàn của cự nhân xám trắng và phân tích: “Người này có thể là người bên phía chúng ta, sau khi hắn ta đến Cấm Khu cấp 5 thì học được thuật triệu hồi.

Có thể là vì phát tài, cũng có thể là vì kéo dài tuổi thọ, thậm chí có thể là vì về nhà.

Nói chung, từ rất lâu rồi, thể xác và tinh thần của hắn ta bị hoàn cảnh nơi này vụn vụn, từ từ đi hướng điên cuồng, tất nhiên sẽ làm ra một ít hành vi khó có thể giải thích hợp lý.”

Phượng Tri Hành im lặng lắng nghe, như có điều suy nghĩ...

Trong lúc nói chuyện, chiếc nhẫn trên tay hai người đồng thời phát sáng.

“Chúc mừng hai vị, nhiệm vụ đã hoàn thành!”

“Tiếp theo, hai người có một canh giờ để tìm báu vật.”

Hai dòng chữ hiện ra trước mắt.

Phương Tri Hành chớp mắt hỏi: “Tìm báu vật là gì?”

Phàn Thu Lai cười vui vẻ nói: “Chúng ta không làm việc không công đâu, sau khi hoàn thành nhiệm vụ tất nhiên sẽ có phần thưởng.”

Ông ta chỉ vào chiếc nhẫn trên tay, “Phần thưởng chính là chúng ta có thể đi bất kỳ nơi nào, chỉ cần gần đó có báu vật, chiếc nhẫn sẽ cho chúng ta biết.”

Ông ta đứng dậy, phấn khởi nói: “Nhanh lên nào, chỉ có một canh giờ thôi, sau đó chiếc nhẫn sẽ không đưa ra gợi ý nữa.”

Phương Tri Hành bừng tỉnh, hỏi: “Một canh giờ sau, chúng ta gặp nhau ở đâu?”

Phàn Thu Lai vẫy tay: “Đến lúc đó, chiếc nhẫn sẽ chỉ đường cho chúng ta rời khỏi đây, lối ra chắc chắn không chỉ có một, xem duyên phận của chúng ta thôi.”

Phương Tri Hành hiểu ra liền nói: “Huynh đi trước đi.”

“Ta sẽ đi hướng này.”

Phàn Thu Lai không chút khách sáo, chạy về phía rừng cây bên tay phải.

Phương Tri Hành vừa định bước đi.

Đột nhiên, Phàn Thu Lai quay lại, cười nói: “Suýt nữa quên mất, đệ và ta chạm vào chiếc nhẫn, sau này chúng ta có thể liên lạc với nhau bất kỳ lúc nào.”

Phương Tri Hành nhớ lại lời Thiên Ẩn đã nói, đưa tay ra.

Hai chiếc nhẫn chạm vào nhau.

“Đi đây!” Phàn Thu Lai không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Phượng Tri Hành nhìn vào chiếc nhẫn, tự nhủ: “Phàn Thu Lai, người này sở hữu sức mạnh của lửa, tính cách cũng nóng nảy như lửa, làm việc ào ào.”

Chương 791: Anh Hùng (2)

Cậu suy nghĩ trong lòng, quay người trở lại sơn trang.

“Xong việc rồi à?”

Tế Cửu chạy lon ton đến, cảnh giác hỏi: “Ừa, Phàn Thu Lai đâu rồi?”

Phương Tri Hành đảo mắt nói: “Mày sợ ông ta à?”

Tế Cửu cụp tai xuống, có chút ủy khuất, bất đắc dĩ nói: “Ông ta thuộc hỏa, tràn ngập hơi nóng, tao không sợ ông ta, tao sợ nóng!”

Phương Tri Hành không nói gì thêm, đơn giản kể lại tình hình.

“Tìm báu vật à, cái này ta rành lắm!”

Tế Cửu hào hứng, lè lưỡi ra thở phì phò.

Khi nguy hiểm qua đi, tinh thần của nó lại lên cao.

Phương Tri Hành lười biếng trêu chọc, vẫy tay nói: “Tao mệt rồi, mày nhanh chóng cống tao đi tìm báu vật.”

“...”

Tế Cửu lập tức nhe răng, không cam lòng.

Trước đây nó cống Phương Tri Hành vì có Quân Dao ở đó.

Nó muốn cống mỹ nữ.

Còn tên bất hack Phương Tri Hành này bị què hay gì?

Tế Cửu nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng không dám trái lệnh Phương Tri Hành, đành phải biến lớn cơ thể.

Phương Tri Hành cong khoe miệng, cười lên lưng nó.

“Cha~”

Cậu hét lên một tiếng.

Tế Cửu suýt tức đến ngất, giận dữ nói: “Mày vừa vừa phải phải thôi.”

“Nhanh lên, thời gian gấp gáp lắm...”

Phương Tri Hành vỗ vào hông nó.

Tế Cửu không khỏi thấy xấu hổ, vội vàng nhanh đi.

[Đi về phía trái 7 dặm, trong bụi cỏ lộn xộn có một cây Bạch Ngân Đằng.]

“Có rồi!”

Phương Tri Hành vui mừng, vội vàng chỉ dẫn Tế Cửu chạy tới.

Rất nhanh, một khu đất hoang cỏ dại hiện ra, thoát nhìn cỏ dại mọc đầy.

“Bạch Ngân Đằng, nếu tao nhớ không lầm, nó là một loại kỳ hoa dị thảo, thân như bạc trắng, có thể dùng để luyện dược.”

“Mức độ quý hiếm: Cao!”

“Một số Cẩm Khu cấp 4 cũng có thể tìm thấy Bạch Ngân Đằng.”

Phương Tri Hành nghĩ.

Cậu đã từng tra cứu rất nhiều tài liệu, kiến thức phong phú,

nằm rõ không ít.

“Bạch Ngân Đăng có giá trị, nhưng không cao lắm.”

Phương Tri Hành cầm lấy Vạn Nhân đao, chém một nhát.

Đao khí quét qua mang theo cơn gió mạnh!

Cỏ dại khắp nơi đồng loạt bị cắt đứt rồi bị gió cuốn đi.

Ngay lập tức, một cây Bạch Ngân Đăng màu bạc hiện ra trước mắt.

Phương Tri Hành chém vào gốc cây, nhổ lên, bỏ vào túi.

“Đi!”

Một người một chó tùy ý chọn một hướng, nhanh chóng chạy đi.

[Phía trước bên phải 12 dặm, dưới thác nước có một viên Thủy Tinh châu.]

“Hả, viên Thủy Tinh châu là nguyên liệu rèn đúc cấp 4 đúng không.”

Phương Tri Hành phấn chấn, một số binh khí nếu được khảm thêm viên Thủy Tinh châu sẽ tăng cường đáng kể uy lực thuộc tính nước.

Ví dụ một trong tám tiểu môn phái quận Thanh Hà - Thẩm gia với Đoạn Thủy Kiếm Pháp.

Nếu Thẩm gia có một thanh bảo kiếm cấp 4 rồi khảm thêm một viên Thủy Tinh châu, kiếm uy sẽ tăng lên rất nhiều.

Không chỉ như thế.

Phương Tri Hành tu luyện Phong Huyết, trong huyết dịch cũng có nước.

Vậy thì khảm viên Thủy Tinh châu vào Vạn Nhân đao, dù không thể nâng cấp phẩm chất của Vạn Nhân đao nhưng chắc chắn có thể cường hóa uy lực của nó.

“Cũng được, lấy thôi!”

Phương Tri Hành cười Tể Cầu, nhanh chóng tìm tới thác nước đó.

Cậu nhảy vào dưới thác, chống lại xung kích của dòng nước đổ, mò được ba viên Thủy Tinh châu dưới đáy nước.

Nhìn kỹ, viên Thủy Tinh châu phát sáng, trong suốt, đẹp đẽ vô cùng.

Phương Tri Hành cầm trong tay, cảm thấy da dẻ mềm mại hơn, không còn cảm giác khô ráp.

“Nữ nhân chắc chắn rất thích viên Thủy Tinh châu này.”

Phương Tri Hành cười, bỏ vào túi.

Hai người tiếp tục chạy về phía trước.

Tiếp theo vận may không được tốt lắm, chạy khoảng một tách trà lại chẳng tìm được gì.

“Đổi hướng thôi...”

Phương Tri Hành bấu môi, chỉ đạo Tể Cầu quay đầu, chạy vào một khu rừng rậm.

Chạy một hồi, vận may lại đến.

[Đi về phía trước bên phải 8 dặm, có một hang núi, trong đó

có một thi thể.]

Phương Tri Hành chớp mắt, nghi hoặc hỏi: “Thi thể cũng là báu vật hả?”

Tế Cầu truyền âm: “Có thể ý là trên thi thể có bảo vật?”

Nó suy nghĩ một lúc, đoán: “Rất có khả năng thi thể đó là di hài của một cao thủ nào đó.”

Phương Tri Hành cũng cảm thấy có khả năng này, không khỏi lộ vẻ mong chờ.

Một người một chó nhanh chóng băng qua một khu rừng cổ.

Chẳng mấy chốc, họ dừng lại dưới một vách đá.

[Người còn cách hang động ba mét, hai mét...]

Phương Tri Hành ngẩng đầu, trước mắt là vách đá, không thấy cửa hang.

Cậu đưa tay sờ vách đá, nắm tay lại, nắm một cái.

Rầm~

Vách đá nứt ra, đá vụn rơi lả tả.

Ngay sau đó, một cái hang đen tối hiện ra.

Cửa hang khá nhỏ, Phương Tri Hành chỉ có thể nghiêng người vào trong.

Cậu đi qua một đoạn hành lang hẹp, phía trước bất ngờ mở rộng.

Phương Tri Hành bước vào một hang động rộng rãi, trên đỉnh treo đầy thạch nhũ.

Cậu đốt đuốc, chiếu sáng trong hang, nhìn quanh.

Trên bức tường phẳng khắc một hàng chữ.

Dưới bức tường có một bộ xương trắng đang nằm, quần áo chưa hoàn toàn mục nát, có thể thấy đó là một bộ trường bào màu xanh.

Bên cạnh bộ xương cắm một thanh trường kiếm, chuôi và vỏ kiếm phủ đầy bụi.

Phương Tri Hành bước tới, giơ bó đuốc lên, trước tiên nhìn về phía tường.

Chương 792: Độc Phu (1)

Chữ viết ghi rằng: “Ta tên là Thường Kinh Lễ đến từ đế quốc Cơ Giới...”

Phượng Tri Hành lập tức mở to mắt, kinh ngạc nói: “Gì cơ, đế quốc Cơ Giới?!”

Tế Cầu cũng kêu lên: “Không phải chứ, thế giới này có đế quốc Cơ Giới hả, sao trước giờ chưa từng nghe tới?”

Phượng Tri Hành nín thở, tiếp tục đọc: “Máu thịt yếu ớt, Nhân tộc bị tộc cơ giới áp bức, khổ không thể nói. Ta cùng một nhóm người đồng chí hướng đứng lên phản kháng, nhưng sức mạnh không đủ bị tộc cơ giới truy sát, buộc phải trốn vào Cẩm Khu cấp 5.”

Tế Cầu nghe mà kinh tâm động phách, chớp mắt nói: “Nghe có vẻ đế quốc Cơ Giới còn có nhân loại sinh sống, nhưng cơ giới là kẻ thống trị.”

Phượng Tri Hành gật đầu, đọc dòng tiếp theo: “Ta chết không hối tiếc, nhưng ta muốn để lại một tia hy vọng cho Nhân tộc.

Theo điều tra của ta, cơ giới bị Thiên Nhân khắc chế, khi Thiên Nhân độ kiếp, khí tức suy tàn phóng thích ra có hiệu quả ăn mòn mạnh mẽ đối với Sinh Mệnh Kim Chúc.”

Phượng Tri Hành ngừng lại, trầm nghĩ quả nhiên, tặc lưỡi nói: “Những cơ giáp đó vừa tiếp xúc với không khí liền rỉ sét, hoá ra chúng nó không phải sợ không khí mà là khí tức suy tàn của Thiên Nhân.”

Tế Cửu ngộ ra: “Cơ giáp sợ Thiên Nhân, chẳng trách mỗi lần La gia và Lữ gia phái người đến giết mày, đều để cơ giáp đi đầu.”

Cơ giáp ở trước mặt Thiên Nhân đều là em trai!

Phượng Tri Hành tiếp tục đọc: “Dưới biển sâu có một đại lục thần bí, có Thiên Nhân thành lập một đế quốc hùng mạnh gọi là vương triều Đại Chu!”

Nói ra lời này!

Phượng Tri Hành và Tế Cửu nhìn nhau, có cảm giác như hóng drama tới trên người mình.

“Đại lục thần bí, vương triều Đại Chu chính là chúng ta!”

Đầu óc Tế Cửu nhanh nhạy, suy luận: “Nói cách khác, đế quốc Cơ Giới ở một đại lục khác.”

Phượng Tri Hành trầm ngâm: “Nghe ý tứ thì đại lục của chúng ta là độc lập, tự thành một châu, giống như Australia.”

Lòng hiếu kỳ của Tế Cửu hoàn toàn bị khơi gợi ra liền nói: “Còn nữa không, đọc tiếp đi!”

Phượng Tri Hành liền đọc: “Vương triều Đại Chu dưới sự cai trị của Thiên Nhân đối xử tốt với nhân loại, Nhân tộc sinh sôi phát triển, nơi đó có thể là hy vọng cuối cùng của Nhân tộc.”

Đọc xong rồi!

Nhưng mà câu cuối này khiến Phượng Tri Hành và Tế Cửu nhìn nhau không nói nên lời.

Sáu chữ “Đối xử tốt với nhân loại” này quả thực là một lời châm biếm!

Nhân loại ở đế quốc Cơ Giới, dường như đặc biệt sùng bái

vương triều Đại Chu.

Nhưng họ không biết vương triều Đại Chu cụ thể ra sao, chỉ dựa vào tưởng tượng, vẽ ra hình ảnh lý tưởng của nhân loại.

Phương Tri Hành lặng lẽ suy nghĩ, phân tích: “Thường Kinh Lễ đến từ đế quốc Cơ Giới nhưng hẳn cũng có thể đến được Cẩm Khu cấp 5 này.

Điều này có nghĩa là dù ở hai đại lục khác nhau cũng có thể vào cùng một Cẩm Khu.”

Tế Cầu nói ngay: “Cẩm Khu cấp 1 đến cấp 4, chúng ta có thể nhìn thấy hình dáng bên ngoài của Cẩm Khu, nhưng Cẩm Khu cấp 5 lại hoàn toàn khác, như thể bước vào một thế giới khác.”

Phương Tri Hành hoàn toàn đồng ý, gật đầu: “Cẩm Khu cấp 5 giống như một nền tảng mạng, người từ các vùng khác nhau đều có thể đăng nhập, hoặc bị truyền tống đến nền tảng này.”

Tế Cầu nhìn quanh, đáp: “Nói cả buổi, bảo vật đâu, chẳng lẽ là thanh trường kiếm này?”

Phương Tri Hành đi tới, giơ Vạn Nhân đao lên, móc vào tấm chắn ngang của thanh kiếm và nâng lên.

Một âm thanh vang lên!

Trường kiếm rời khỏi vỏ!

Phương Tri Hành biến sắc, phát hiện thanh trường kiếm đó thực ra đã bị gãy, chỉ là một thanh kiếm gãy.

“Chết tiệt!”

Tế Cầu bất lực nói: “Cái này mà gọi là bảo vật, làm rác cũng không ai thèm.”

Phượng Tri Hành nhứ mảy, nhặt thanh kiếm gãy lên, dùng lực bẻ.

Rắc rắc~

Thanh kiếm gãy không chịu nổi lực, vỡ ra thành từng mảnh, rơi xuống đất.

Phượng Tri Hành quay đầu, nhìn về bộ xương trên đất, lật quần áo tìm kiếm.

Bỗng nhiên, Phượng Tri Hành phát hiện một thứ.

Cậu lật đầu của bộ xương, nhìn vào phía sau đầu thì thấy một tinh thể giống như kim cương hoàn mỹ gắn vào trong xương sọ.

Tế Cửu nhìn thấy thứ đó thì giật mình kinh ngạc nói: “Thứ này không phải là giao diện não máy tính hả?”

Phượng Tri Hành không thể khẳng định, cậu đưa tay lấy tinh thể đó ra.

“Dù tinh thể này là gì, trước tiên cứ giữ lại đã.”

Phượng Tri Hành thở dài.

Một người một chó rời khỏi hang động, tiếp tục thăm dò phía trước.

“Thời gian sắp hết, phải tranh thủ...”

Phượng Tri Hành nhìn giao diện hệ thống, điều kiện 4 và 5 lần lượt cần “Hắc Ngọc Liên” và “cổ Hoàn Hồn”.

Hai loại kỳ trân dị thảo này, chỉ e là bên ngoài không có.

Chỉ có thể vào Cấm Khu cấp 5 tìm kiếm mới có hy vọng tìm được.

“Ít nhất cũng để tao tìm được một cái chứ!”

Phương Tri Hành kỳ vọng trong lòng.

Tế Cầu đang chạy...

Nó đột nhiên dừng gấp, lông trên người dựng đứng như gặp đại địch.

Nét mặt Phương Tri Hành nghiêm nghị nhìn về phía trước.

Xì xì xì~

Một âm thanh rợn người của rắn truyền đến.

Chương 793: Độc Phu (2)

Ngay sau đó, một cái đầu cự xà từ từ lộ ra.

Dưới một vùng đất trũng có một con cự xà bất ngờ bò lên.

Thân rắn mọc vẩy đầy hoa văn, trên đầu rắn có một cái sừng nhọn.

Con cự xà dài tới cả trăm mét, nó há miệng lộ ra răng nanh, phun ra vụ khí màu hồng.

“Vụ khí có độc!”

Tế Cửu vội vàng lùi lại, cơ thể run rẩy không ngừng.

Cự xà rõ ràng là dị thú cấp 5, hung mãnh vô song đem lại cho nó cảm giác áp bách khủng khiếp.

“Chật, vận may thật kém...”

Phượng Tri Hành bĩu môi, truyền âm: “Không đánh nữa, mau chạy thôi!”

Tế Cửu không chút do dự, quay đầu chạy ngay.

Ầm!

Một tiếng sấm đột ngột vang lên kèm theo một tia sét chói lóa và uốn lượn!

Ánh sáng lóe lên!

Tội nghiệp cho Tế Cửu vừa quay người, móng đã bị sét đánh trúng.

Toàn thân Tế Cửu cứng lại, bị sét đánh trúng một cách chắc chắn, trong chốc lát không thể động đậy.

Phương Tri Hành nhanh chóng nhảy lên, trong nháy mắt tránh được tia sét dẫn đến tổn thương.

Tế Cửu bốc ra khói đen, ngã xuống.

Ánh mắt Phương Tri Hành lạnh lùng nhìn chằm chằm vào con cự xà.

Chỉ thấy cự xà từ từ ngẩng đầu lên, sừng vẫn đang phát sáng, xung quanh là tia sét.

Rõ ràng con cự xà có thể phóng sét từ sừng của nó.

“Dị thú cấp 5 quả nhiên không đơn giản!”

Phương Tri Hành hít một hơi sâu.

Ngay sau đó, cự xà lao tới há miệng, muốn nuốt chửng Tế Cửu.

Nó định một miếng nuốt Tế Cửu vào.

“Ta bị ngó lơ hả?” Phương Tri Hành lập tức vung đao chém xuống.

Vù!

Bóng đao khổng lồ trấn áp xuống.

Cự xà đột ngột tránh sang một bên, bất ngờ lui đi...

Mấy miếng vảy rắn bắn văng ra ngoài.

Sắt mặt của Phương Tri Hành trầm xuống.

Một đao giữ thế của mình vậy mà chỉ là cạo gió.

Tốc độ mà cự xà tập kích thật ra không nhanh, nhưng kỹ năng né tránh đường như được kéo dài.

Cũng đúng, đầu rắn vốn rất linh hoạt.

Mà vì hoàn thành điều kiện 3, Phương Tri Hành đã vọt thẳng đến chém đầu rắn.

Nếu chém eo hoặc đuôi của nó thì sát thương có thể tạo thành của đao vừa rồi tuyệt đối không thấp.

Nhưng hiện tại nói gì cũng đều dư thừa.

Cự xà bị đau, giận tím mặt, râu trên đầu phát ra ánh sáng rực rỡ.

Răng rắc!

Tiếng sấm nổi dậy!

Trước mắt của Phương Tri Hành là mảng ánh sáng bạc sáng chói, chọc vào mắt khiến người ta thấy đau.

Cậu dứt khoát nhắm nghiền mắt lại, dùng thần hồn cảm ứng.

Chỉ một thoáng, cứ như là mở ra góc nhìn của Thượng Đế, mây may xuất hiện 4 phía.

Phương Tri Hành “nhìn thấy” rõ một Lô Hồ méo mó thô to như cánh tay đánh đến rất nhanh, gần trong gang tấc.

Không thể tránh né được nữa!

Lôi điện có thể xuyên qua toàn thân, vừa va chạm vào sẽ tổn hại đến đầu óc.

Tuy Phương Tri Hành khoét tim không chết, cơ thể không sợ đao bổ búa chém, lôi điện đánh xuống mấy cái có lẽ cũng không có

chuyện lớn gì, nhưng đầu óc lại không chịu nổi giày vò.

Chết nào thật rồi!

Cậu dường như theo bản năng giơ một thứ lên đón nhận tia Lôi Hồ đó.

Là Thiên Lôi trúc!

Một tiếng “âm” vang lên!

Thiên Lôi trúc truyền đến lực trùng kích mạnh mẽ.

Phượng Tri Hành siết chặt Thiên Lôi trúc, cắn chặt răng, chuẩn bị đối kháng.

Nhưng trên tay cậu chỉ truyền đến cảm giác tê dại, không thêm gì cả.

“Chắc?”

Trong lòng của Phượng Tri Hành khó hiểu, lập tức phát hiện Lôi Hồ méo mó tụ lại với nhau rồi chui vào trong Thiên Lôi.

Giống như trăm sông đổ về một biển vậy!

Lôi điện huy hoàng cứ như đều bị Thiên Lôi trúc hấp thu hết.

Ánh sáng sáng chói nhanh chóng tán loạn.

Phượng Tri Hành mở mắt ra nhìn, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng.

Chỉ thấy mặt ngoài cháy đen của Thiên Lôi trúc đã rơi xuống, lộ ra đường vân màu bạc ở.

Thiên Lôi trúc dài 1m như kim chúc đúc thành, hiện ra ánh sáng thuộc kim lạnh lẽo.

Từng tia Lôi Hồ vờn quanh ở trên Thiên Lôi trúc kỳ diệu vô song, khiến nó thoát nhìn thần thánh bất phàm, không cách nào nói rõ được.

Thần kỳ hơn là Phương Tri Hành chạm vào Thiên Lôi trúc, cảm nhận rõ một luồng khí tức sinh mệnh mạnh mẽ bắt đầu khởi động.

Thiên Lôi trúc vẫn sống động như vậy!

Dường như là nháy mắt tiếp theo, giao diện hệ thống bỗng nhiên lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện để Vạn Nhân đao thăng cấp thành max cấp:

1, Gom đủ 1 món bảo vật thuộc tính Ngũ Hành (1/5)

2, Dùng máu tươi của bản thân ngâm thân đao 3 ngày trở lên (chưa hoàn thành)]

“Ồ, thì ra binh khí cấp 4 thăng cấp đến cấp 5, cần Ngũ Hành Chi Vật!”

Ánh mắt của Phương Tri Hành sáng lên, Thiên Lôi trúc trong tay cậu bị lôi điện kích hoạt, lột xác thành nguyên liệu có thể rèn luyện binh khí cấp 5.

Vạn Nhân đao + nguyên liệu Ngũ Hành = bảo đao thượng phẩm cấp 5!

Phương Tri Hành hít thở sâu, không suy nghĩ kỹ, sự chú ý vẫn tập trung lên trên thân cự xà.

Sau một khắc, cự xà ngẩng đầu lên, đầu rắn nghiêng qua, dường như hơi ngậy ra, nghĩ không ra tại sao Phương Tri Hành lại trúng một tia sét đánh mà vẫn có thể bất động, bình yên vô sự.

Chương 794: Độc Phu (3)

“Ha ha, đến lượt ta rồi!”

Phương Tri Hành sĩ khí đại chấn, búng ngón tay trái liên tục, xuất ra 4 giọt máu đỏ thẫm, chợt lóe lên rồi phân tán ra xung quanh cự xà.

“Nổ!”

Chợt 4 giọt máu đỏ thẫm đồng thời nổ tung ra.

Tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

2 màu đen đỏ tràn ngập giữa thiên địa trùng trùng điệp điệp, nuốt mất cự xà.

Trong lúc nhất thời, cự xà bị nổ tung lật mình, hướng phần bụng lên trên.

Phương Tri Hành vui mừng quá đổi, điểm mũi chân, nhảy lên thật cao, 2 chân giáng từ trên trời xuống, đập một phát.

Bịch!

Cậu giẫm mạnh lên trên thân cự xà, vung Vạn Nhân đao lên, cuồn chém một trận.

Vảy rắn bong ra từng mảng bay tán loạn, rơi như mưa.

Từng lỗ thủng hiện lên, máu chảy như suối.

Cự xà đau nhức, vùng vẫy quay cuồn, mở cái miệng lớn dính máu, thở phù phù, liên tục bắn ra sương độc màu hồng phấn.

“Cho ta nằm xí!”

Phượng Tri Hành giở tay trái lên, ngừng tụ ra ma chưởng màu đen, trấn áp xuống.

Ầm!

Ma Huyết Kim Cang Chưởng in lên phần bụng của cự xà khiến mặt đất chấn động mạnh.

Thân thể của cự xà trực tiếp bị đè ép, chìm xuống dưới vũng bùn.

Từng sóng khí vòng tròn bắn ra ngoài, đánh tan sương độc màu hồng phấn.

Cự xà bị chưởng này đánh cho bối rối, cứ như chìm vào trong hôn mê gần ngủ, nhất thời dừng hẳn lại.

Tận dụng thời cơ!

Phượng Tri Hành nói ra khẩu khí, trong cơ thể tuôn trào ra cuồng huyết, rót vào trong Vạn Nhân đao.

“Ào” một cái, Vạn Nhân đao tăng vọt.

“Phong Huyết Đao Cương!”

Một đao ảnh kinh khủng mà cực lớn chém xuống, sức mạnh sắc bén không gì sánh được.

Phụt xẹt xẹt!

Máu hắt như nước!

Đầu rắn to lớn lăn qua một bên.

[3, Chém đứt 10 đầu của sinh vật cấp 5 (3/10)]

Phương Tri Hành thở ra một ngụm khí đục, có thể nói trận chém giết này có kinh ngạc nhưng không nguy hiểm.

Đương nhiên!

Sát chiêu lợi hại nhất của cự xà là Lôi Hồ, nhưng hết lần này đến lần khác lại bị Thiên lôi trúc khắc chế.

Phương Tri Hành chiếm ưu thế rất lớn, nên đương nhiên thắng tương đối nhẹ nhõm.

Cậu đi đến bên cạnh đầu rắn, ánh đao chợt lóe, soạt một cái, cắt đứt râu.

Cậu cầm ở trong tay!

[1, Gồm đủ 1 món bảo vật thuộc tính Ngũ Hành (2/5)]

“Quả nhiên!”

Khóe miệng của Phương Tri Hành vểnh lên, tâm trạng trong nháy mắt sung sướng vạn phần.

Thiên Lôi trúc thuộc tính Mộc.

Mà râu cự xà có lẽ là thuộc tính Kim.

Trùng hợp là 2 bên đều bao hàm Lôi Đình Chi Lực.

Còn về Thủy Tinh châu, tuy là thuộc tính Thủy nhưng tiếc là phẩm giai chỉ cấp 4.

“Một lúc có được 2 thuộc tính, chuyển đi này không tồi!”

Phương Tri Hành than khẽ, cậu giơ tay lên lướt qua thân rắn, tinh thần khẽ động.

Chỉ một thoáng, một thi thể của dị thú cấp 5 nhanh chóng khô

quất, hóa thành tro bụi tiêu tán không còn gì.

Phương Tri Hành cảm thấy hài lòng, cậu xoay người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đi.

Thì thấy Tế Cầu nằm trên mặt đất không nhúc nhích, bờ mông tỏa ra khói đen, vẫn đang nằm giả chết.

“Đứng dậy đi!”

Phương Tri Hành trợn mắt rồi đi qua, tức giận đá một cước.

“Ây dô!”

Tế Cầu đứng bật dậy, kêu rên một trận, quay đầu nhìn về phía bờ mông, cháy đen một mảng, lông chó đều cháy khét.

Nó buồn bực nói: “Sao tao lại đen đũi như vậy, tại sao mỗi lần bị thương đều là tao?”

Phương Tri Hành khinh thường nói: “Ai bảo mày ‘gà’ chứ?”

Tế Cầu không phục: “Mày có tí lương tâm đi, là tao đỡ sét đánh cho mày đấy hiểu không?”

“Cái rắm!”

Phương Tri Hành trợn mắt nói: “Sét đánh mày là bản thân mày không né tránh.”

Tế Cầu reo lên: “Đó là vì hình thể của tao lớn, mục tiêu lớn nên cự xà mới nhắm vào tap. Nếu không phải vì cõng mày thì tao cũng sẽ không biến lớn như vậy!”

Nói vậy cũng có mấy phần đạo lý.

Phương Tri Hành khinh thường nói: “Cự xà là dị thú, mục tiêu săn giết tất nhiên cũng là thợ săn, mặc kệ mày lớn cỡ nào, nó đều

sẽ nhắm vào mày đầu tiên.”

Một người một chó tranh cãi ầm ĩ, rồi chạy về phía xa.

[Đi về hướng phải 16 dặm có một cái cây lớn che trời, tiến vào phía dưới hốc cây.]

“Ồ, còn có bảo vật à?”

Ánh mắt của Phương Tri Hành sáng ngời, cảm thấy thời gian sắp đến rồi, đây có lẽ là đợt cuối cùng.

Hai người họ nhanh chóng chạy đi.

Không bao lâu sau, xa xa có một cái cây lớn 5 người ôm mới hết đập vào mí mắt.

Phương Tri Hành đi đến phía dưới tàng cây, nhanh chóng phát hiện có một hốc cây, bên trong có ánh sáng nhạt chớp động.

Đúng lúc này, chiếc nhẫn lại lần nữa phát sáng.

[Lối ra ở đây, mau rời đi.]

“Chậc...”

Phương Tri Hành lập tức cạn lời, không nhin được mà cười phá lên.

“Bỏ đi bỏ đi, dù sao chuyện này cũng không uống công...”

Phương Tri Hành quay đầu lại nhìn núi non trùng điệp vô tận, vẫn chưa thỏa mãn.

“Tế Cửu, quay về thôi.” Phương Tri Hành ý bảo Tế Cửu bước vào hốc cây trước.

Tế Cửu không nói thêm gì mà đâm thẳng đầu vào.

Giá trị tồn tại của nó chính là dò đường cho Phương Tri Hành, đợt nguy hiểm đầu tiên luôn là nó đến gánh.

Chương 795: Chiến Tranh (1)

Phương Tri Hành quan sát, sau đó bước một bước vào hốc cây.

Ánh sáng nhạt trong động đột nhiên trở nên mạnh mẽ, chói mắt người ta.

Trong lúc hoảng hốt, Phương Tri Hành nheo mắt lại, đồng tử nhanh chóng tập trung vào.

Phóng mắt nhìn đi...

Lúc này cậu đang ở dưới cầu đá, vừa bước ra khỏi vòm cầu, 2 chân đã đứng trong suối nước.

Tế Cửu đã nhảy lên bờ, đang lắc hết nước trên thân đi.

Phương Tri Hành xoay người nhảy lên, đáp lên trên cầu đá.

Bên cạnh cầu có một tấm bia đá, viết: “Cầu Ngũ Lý, quận Hô Đà.”

Ánh mắt của Phương Tri Hành sáng lên, vội vàng móc bản đồ ra xem xét cẩn thận.

Chỉ chốc lát, cậu tìm thấy vị trí của “quận Hô Đà”.

Quận này nằm phía đông nam của thành Đan Nghiệp.

Sơn môn của “Diệu Âm các”, một trong thập đại môn phái ở trong quận Hô Đà này.

Phương Tri Hành gọi Tế Cửu, truyền âm đến : “Mau gọi Ảnh Phân Thân của mày ra, đưa Quân Dao đến đây.”

Tế Cửu lập tức nghe theo.

“Trương Trường Kích, Trương huynh đệ!”

Đúng vào lúc này, một âm thanh bất thành linh vang lên.

“Ai gọi ta vậy?” Tế Cửu hoảng sợ, tròng lớn mắt chó nhìn 4 phía.

“Phàn Thu Lai...”

Phương Tri Hành cũng giật mình, lập tức giơ tay trái lên.

Chiếc nhẫn màu đen chợt lóe, âm thanh rõ ràng là truyền ra từ bên trong chiếc nhẫn.

“Rót sức mạnh vào chiếc nhẫn là chúng ta có thể nói chuyện.” Phàn Thu Lai hơi im lặng, nhắc nhở.

Phương Tri Hành hiểu ra, cậu đáp lại: “Phàn Thiên Nhân, huynh cũng ra ngoài rồi?”

“Ừm ừm, ra ngoài rồi!”

Phàn Thu Lai cười ha ha: “Đệ thế nào, thu hoạch sao rồi?”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Vận may không tốt cho lắm, chỉ nhặt được 2 3 món bảo vật.”

“Ây ya, 2 3 món là không tồi rồi.”

Phàn Thu Lai cười lên tiếng: “Chỗ của đệ có bảo vật thuộc tính Hỏa hay không, ta muốn làm giao dịch với đệ.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Không có thuộc tính Hỏa, chỉ có một cây Bạch Ngân Đằng, 3 viên Thủy Tinh châu.”

Phàn Thu Lai không khỏi bóp cổ tay nói: “Đáng tiếc, mức độ

khan hiếm của 2 món bảo vật đấy không cao cho lắm, phẩm giai cũng tạm được thôi.”

Phương Tri Hành vội vàng hỏi: “Còn huynh tìm được bảo vật gì rồi?”

Phàn Thu Lai hơi đắc ý trả lời: “Một Huyền Hoàng Thạch thuộc tính Thổ, một khúc Hồng Ngọc Tủy, còn có mấy ‘lá trà giác ngộ’, chính là loại trà quý giá sau khi uống vào, nâng cao tinh thần, có thể mở rộng ngộ tính của người ta.”

“Rất đỉnh!”

Phương Tri Hành tấm tắc không ngớt, biểu đạt vẻ ngưỡng mộ.

Phàn Thu Lai nhiệt tình nói: “Trưởng huynh đệ, những bảo vật trên người đệ có ý nguyện bán ra không?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Không có ích gì với ta cả, có thể bán đi đương nhiên là tốt nhất.”

“Vậy thì tốt!”

Phàn Thu Lai phấn chấn nói: “Nếu đệ tin ta thì hãy đến thành Đan Minh một chuyến, ta sẽ giới thiệu người mua giúp đệ.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, nhìn bản đồ.

Thành Đan Minh cách thành Đan Nghiệp hơn 1000 dặm, vừa đúng ở bên trong quận Hô Đà.

Mà vị trí của hang không đáy lại ở biên giới của quận Hô Đà.

Có lẽ chính là vì Phàn Thu Lai cách hang không đáy tương đối gần, lúc này mới bị chiếc nhẫn triệu hoán qua đây chấp hành nhiệm vụ.

“Được, chúng ta mau qua đấy đi.”

Phương Tri Hành sáng khoái nhận lời.

“Ừm, đợi đệ đến rồi hẵng liên lạc.” Phàn Thu Lai cắt ngang cuộc trò chuyện.

Tế Cửu không khỏi truyền âm đến: “Biết người biết mặt không biết lòng, mày tin được Phàn Thu Lai không?”

Phương Tri Hành đáp lại: “Lần đầu gặp mặt, chỉ hợp tác một lần, vẫn chưa nói tới có tin tưởng hay không.

Lùi một bước để nói, tin tưởng được thành lập trên cơ sở của thực lực, chỉ cần tao có đủ mạnh mẽ thì sẽ không ai dám dễ dàng tính kế tao.”

Tế Cửu nghe thấy lời này thì hiểu ra.

Chắc hẳn trong quá trình mà Phương Tri Hành tiếp xúc với Phàn Thu Lai đã nắm rõ nội tình của người này, không cách nào tạo thành nguy hiểm trí mạng đến cậu.

Mặc kệ như thế nào, nếu có thể kết giao một Thiên Nhân làm bạn, tất nhiên là lợi ích rất nhiều.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Khoảng chừng một nén nhang, Quân Dao cười Ảnh Phân Thân của Tế Cửu chạy nhanh qua đây.

Hai người một chốc lần nữa khởi hành tiến đến thành Đan Minh.

Trên thực tế thành Đan Minh là quận thành của quận Hô Đà, quy mô có thể sánh với quận thành Thanh Hà.

Bọn họ đi một đường đến 30 dặm ngoài thành mới dừng lại.

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Quân Dao, để đảm bảo an

toàn, muội khoan vào thành, một mình ta đi là được.”

“Vâng...”

Sắc mặt của Quân Dao hơi mất tự nhiên, tu vi của cô là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, đặt ở đâu đều là cao thủ một phương, không ai dám xem thường.

Nhưng ở bên cạnh Phương Tri Hành, cô khó khăn khắp nơi, còn trở thành một người vướng vúi.

Phương Tri Hành nhìn mặt mà nói chuyện, vội vàng chỉ vào Tế Cầu, an ủi: “Ta bảo muội ở lại là để trông chó, Tế Cầu quá dữ, ta lo lắng Tế Cầu vào thành thì sẽ cắn người bậy bạ.”

Quân Dao nghe xong lời này, tâm trạng quả nhiên thư thả rất nhiều, cười tươi như hoa.

Chương 796: Chiến Tranh (2)

“A đủ...”

Tế Cửu nghe rằng trợn mắt, miệng nuốt hương thơm.

Phương Tri Hành không thèm để ý đến nó, thoát một cái, bóng dáng biến mất tăm.

Một lát sau, cậu đã vào trong thành, sau đó liên hệ với Phàn Thu Lai.

“Trưởng huynh đệ, đệ đến ‘Hương Phong lâu’ tìm ta đi.” Phàn Thu Lai nói.

Phương Tri Hành chặn một người đi đường lại, nghe ngóng vị trí của Hương Phong lâu rồi cấp tốc chạy qua đó.

Không bao lâu sau, cậu đã đến ngoài một lầu 3 tầng.

Trước cửa có một nam nhân trung niên mặc y bào màu tím, bụng phệ, phúc hậu chân thành.

Đồng tử của Phương Tri Hành co rụt lại, liếc mắt đã nhận ra tên mập mạp này chính là Phàn Thu Lai.

“Trưởng huynh đệ đến rồi, mau vào trong.”

Phàn Thu Lai cực kỳ nhiệt tình, ông ta vươn tay làm ra tư thế mời, cười ha ha nói: “Đệ đừng khách sáo, lầu này là do ta mở, ta là đông gia ở nơi này.”

Phương Tri Hành nhú mày, áp thấp giọng nói, tầm tắc tán thưởng: “Phàn lão ca, huynh được đấy! Ở thị trấn lớn, ai mà ngờ

ông chủ đứng phía sau tửu lâu này lại là Thiên Nhân!”

Phàn Thu Lai xua tay, đắc ý nói: “Không đáng nhắc tới, đều là dùng để che giấu thân phận mà thôi.”

2 người họ bước lên, đi đến phòng riêng ở lầu 3, ngồi đối diện nhau, uống trà nói chuyện phiếm.

Phàn Thu Lai chủ động hỏi: “Trưởng huynh đệ, trước đây đệ xử lý bảo vật trên tay thế nào vậy?”

Phương Tri Hành đáp: “Thật sự không dám giấu diếm, ta căn bản là trực tiếp cầm đến thương hội bán.”

“Không ổn không ổn!”

Phàn Thu Lai liên tục lắc đầu: “Giao vật phẩm từ cấp 4 trở xuống cho thương hội xử lý còn được. Nhưng bảo vật cấp 5 tuyệt đối không thể bày ra dễ dàng được.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Là vì người có thể tiến vào Cẩm Khu cấp 5 phần lớn là cao thủ Bách Ngưu cảnh à?”

Phàn Thu Lai tỉ mỉ nói: “Lối vào của Cẩm Khu cấp 5 vô cùng bí ẩn, dưới Cửu Ngưu cảnh không biết tiến vào thế nào, cho dù có biết, cũng chưa chắc có can đảm tiến vào.

Chính vì nguyên nhân này, một khi trên thị trường xuất hiện bảo vật cấp 5, cũng có 8 9 phần thuộc cao thủ Bách Ngưu cảnh, không phải Thiên Nhân thì cũng là Cơ Thể Thành Thánh, thậm chí có thể là cơ giáp.

Từ đó, người có lòng tìm hiểu nguồn gốc sẽ tìm được người bán rất nhanh, rồi do xét đến đệ.”

Phương Tri Hành đã hiểu.

Nghĩ lại thì thấy cũng đúng, Thiên Nhân sẵn giết, cần nuốt lẫn

nhau, tất nhiên sẽ không dễ dàng bại lộ hành tung.

Phương Tri Hành nghĩ đến đây thì không tìm được mà hỏi: “Lão ca, huynh bán ra thế nào? Thiên Nhân không gặp gỡ nhau nên không cách nào trực tiếp làm giao dịch được.”

“Ừm, đương nhiên!”

Phàn Thu Lai nhấp một ngụm trà, chân thành nói: “Việc này nói khó thật ra cũng không khó, dưới tình hình bình thường, Thiên Nhân sẽ bồi dưỡng một hoặc nhiều thế lực giang hồ, ví dụ tiểu môn tiểu phái.

Sau đó mượn miệng của phàm nhân để tung tin ra ngoài, tìm kiếm người mua thích hợp, sau cùng cũng là người phàm đứng ra trao đổi giá cả, hoàn thành giao dịch.”

Phàn Thu Lai đặc ý nói: “Lợi ích làm như vậy là người mua và người bán hàng đều không biết đối phương là ai, ẩn thân ở nơi nào, đôi bên chỉ làm giao dịch, không ai tìm được ai cả.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cau mày nói: “Lỡ như xảy ra sự cố thì thế nào? Ví dụ người mua đột nhiên đoạt đi bảo vật, chẳng phải người bán sẽ mất hết à?”

Phàn Thu Lai gật đầu nói: “Nguy hiểm tất nhiên là có rồi, chuyện này cũng từng xảy ra, cho nên trước sau khi làm giao dịch phải cẩn thận.”

Ông ta cười nói: “Lần này ta thu hoạch được không ít, dự định cùng bán nhóm bảo vật Huyền Hoàng Thạch, đệ muốn bán gì, ta cùng treo lên giá đệ.

Nếu là hàng bán chạy, chỉ cần tung tin ra, trong vòng 1 2 ngày nhất định có người mua liên lạc.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, cậu móc tinh thể ở trong ngực

ra, thỉnh giáo: “Lão ca, huynh xem này giúp ta đi, là bảo vật à?”

Phàn Thu Lai đón nhận tinh thể xem thì sắc mặt lập tức thay đổi, kinh ngạc hét lên: “Sao đệ có được vậy?”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Nhắc nhở chiếc nhẫn đưa ra đây, ta đã đến một hang núi, phát hiện một thi thể, rút ra từ trên ót của nó đấy.”

Phàn Thu Lai tấm tắc nói: “Vật này có lẽ là ‘Trí Tinh’, ta chưa từng tìm được, nhưng từng có người tìm được.

Nghe nói một khi tung tin ra thì sẽ bị giành cướp điên cuồng, ngay cả mấy nhân vật lớn trong thành Đan Nghiệp đều ra tay.”

Hồ hấp của Phương Tri Hành ngừng lại, cậu dò hỏi: “Trí Tinh là gì?”

Vẻ mặt của Phàn Thu Lai nghiêm túc: “Nếu như tin tức ta có được không sai thì Trí Tinh là hạch tâm của cơ giáp.

Nghe đồn cơ giáp do 2 vật chất cấu thành là Sinh Mệnh Kim Chúc và Trí Tinh.

Đặc biệt Trí Tinh rất quan trọng, ví dụ Trí Tinh bị phá hủy thì cơ giáp sẽ phải chết.”

Phương Tri Hành nghe thấy lời này thì không khỏi dâng lên nỗi lòng.

“Trí Tinh có khả năng là con Chip ký ức của cơ giáp...”

Chương 797: Ba Mắt (1)

Phương Tri Hành hít thở sâu, thận trọng hỏi: “Giá cả của Trí Tinh thể nào?”

Phàn Thu Lai vội vàng nói: “Bọn ta giao dịch thường dùng vật đổi vật, đơn đổi đơn, hoặc là một đổi nhiều, chỉ xem đệ cần gì thôi.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Ta muốn một đóa Hắc Ngọc Liên và một cây cỏ Hoàn Hồn, cùng với nguyên liệu cấp 5 của 3 thuộc tính Hỏa, Thủy, Thổ.”

“Được!”

Phàn Thu Lai gật đầu: “Ta sẽ treo lên giúp đệ, có lẽ sẽ dẫn đến chấn động nhanh thôi.”

Ông ta khựng lại rồi lấy ra Huyền Hoàng Thạch, cười nói: “Như vậy đi, ta dùng Huyền Hoàng Thạch giao dịch 3 viên Thủy Tinh châu của đệ, thấy thế nào?”

Phương Tri Hành nhếch mày nói: “Huyền Hoàng Thạch là nguyên liệu cấp 5, huynh không thiệt chứ?”

Phàn Thu Lai cười nói: “Tuy Huyền Hoàng Thạch là nguyên liệu cấp 5 nhưng không hiếm thấy, mặc dù xuất ra giao dịch cũng không đổi lại được thứ tốt gì.

Trái lại thứ như Thủy Tinh châu rất được hoan nghênh ở trên thị trường, rất nhiều nữ nhân muốn đoạt lấy đấy.”

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi gật đầu nói: “Được.”

Hai người họ lập tức trao đổi vật phẩm.

[1, Gồm đủ 1 món bảo vật thuộc tính Ngũ Hành (3/5)]

Phương Tri Hành cười thoả mãn, cậu lại liếc nhìn điều kiện 1, nhân cơ hội dò hỏi: “Lão ca, ngoại trừ ta ra, huynh còn quen biết Cơ Thể Thành Thánh nào khác không?”

Phàn Thu Lai trầm ngâm nói: “Ừm, mấy năm nay có tiếp xúc một ít, nhưng không nhiều lắm. Nói thật, trong 3 con đường, Cơ Thể Thành Thánh là con đường có tỷ lệ tử vong cao nhất, số người vốn không nhiều.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Nếu có thể, giới thiệu mấy người cho ta làm quen đôi chút đi.”

Phàn Thu Lai suy tư rồi nhắc tới: “Quận Tĩnh Thủy sát vách có một vị trường sinh ẩn cư tên là Nghiêm Cảnh Phong.”

Gã vốn ở ‘Đại Châu’, dường như phạm phải chuyện gì đấy, bị lột vào truy sát, bất đắc dĩ chạy trốn đến Đam Châu.”

Phương Tri Hành tò mò nói: “Tại sao huynh lại biết gã?”

Phàn Thu Lai đáp lại: “Vì thu thập tài nguyên tu luyện, Nghiêm Cảnh Phong đã tiến vào một Cẩm Khu cấp 5, vừa hay ta cũng tiến vào nơi ấy chấp hành nhiệm vụ, ngẫu nhiên đụng phải. Sau đó bọn ta giao dịch mấy lần, nhân phẩm của gã cũng không tồi, nói chuyện rất hợp với ta.”

Phương Tri Hành chất vấn: “Thực lực thế nào?”

Phàn Thu Lai chần chờ nói: “Ta và gã chưa so tài nên không rõ toàn bộ nội tình của gã.”

Phương Tri Hành suy tư một hồi rồi nghiêm mặt nói: “Làm phiền lão ca chỉ dẫn, ta muốn bàn chuyện tu hành với gã.”

Phàn Thu Lai nói: “Đệ đến ngoại thành của quận Tĩnh Thủy, bên bờ sông Tĩnh Thủy có một con thuyền hoa có danh tiếng rất lớn, trời vừa tối, Nghiêm Cảnh Phong sẽ chạy đến thuyền hoa tìm nữ nhân vui đùa.”

Trong lòng của Phương Tri Hành sáng tỏ, cậu lập tức đứng dậy cáo từ.

Cậu ra khỏi thành, tìm thấy Tế Cầu và Quân Dao, rồi cùng nhau tiến đến quận Tĩnh Thủy.

Lúc chạng vạng tối!

Tế Cầu chạy cả đường như điên, đuổi kịp đến bên bờ Tĩnh Thủy.

Xa xa nhìn lại, trên mặt sông bao la, nước sông cuồn cuộn, bọt nước quay cuồng.

Bên bờ sông đèn đuốc sáng trưng, dây cung đàn sáo, tà âm, từng âm thanh lọt vào tai.

Một thuyền hoa khổng lồ cao 3 tầng đỗ bên cạnh bờ.

Bên cạnh thuyền có một chợ đêm náo nhiệt, đoàn người như dật, ngựa xe như nước, hối hả.

Phương Tri Hành thu xếp ổn thỏa Quân Dao và Tế Cầu, rồi một mình tiến đến thuyền hoa.

Chỉ chốc lát, cậu đã đi đến thuyền hoa.

Trên thuyền treo đầy đèn lồng màu đỏ.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, nhìn về phía đèn lồng ở chỗ cao, đột nhiên thổi ra một hơi.

“Phù” một cái, đèn lồng lập tức dập tắt.

Sau đó Phương Tri Hành bước vào khoang thuyền, dùng tiền bao một phòng riêng ở tầng thứ 3.

Một lát sau, cộc cộc!

Có người gõ cửa!

Phương Tri Hành không nghe thấy tiếng bước chân, nhưng trong thần hồn cảm ứng thì có một nam tử trung niên đứng ngoài cửa.

Đối phương cũng nhanh chóng phát giác được người trong phòng không phải là Phàn Thu Lai, rõ ràng toàn thân căng thẳng, đề cao cảnh giác.

“Mời vào!”

Phương Tri Hành kịp thời quát lên.

Người ngoài cửa chần chờ một lúc, mấy lần muốn rút lui, cuối cùng đẩy cửa vào phòng.

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Kẻ hèn mọn Trương Trường Kích được Phàn Thu Lai giới thiệu đến.”

“Thì ra huynh là bạn của Phàn đại ca.”

Nghiêm Cảnh Phong hí mắt lại, quan sát tỉ mỉ Phương Tri Hành, chậm rãi mở miệng nói: “Phàn đại ca không có nhiều bạn, hơn nữa hắn cũng không qua lại với Thiên Nhân, huynh nhất định là Cơ Thể Thành Thánh rồi.”

“Đúng vậy!”

Phương Tri Hành gật đầu: “Nghe nói huynh cũng là Cơ Thể Thành Thánh nên đặc biệt đến hỏi thăm, kết giao bạn bè.”

Cậu vươn tay làm ra tư thế mời: “Mời ngồi.”

Nghiêm Cảnh Phong cẩn thận bước vào phòng riêng, ngồi đối diện.

Phương Tri Hành rót trà cho gã, dò hỏi: “Nghiêm đại ca, sao huynh đạt được máu thịt sinh sôi vô hạn vậy?”

Nghiêm Cảnh Phong thốt lên: “Đương nhiên là môn phái của ta ban cho.”

Gã đột nhiên dừng lại, nhếch mày nói: “Sao vậy, lẽ nào huynh không phải?”

Chương 798: Ba Mắt (2)

Phương Tri Hành đáp lại: “Là ta đánh bảy đánh bạ tiến vào cánh cửa Cẩm Khu, gặp phải công kích, bị thương, sau khi ra ngoài đã bị máu thịt sinh sôi vô hạn ăn mòn.”

Nghiêm Cảnh Phong nghe thấy lời này thì trợn mắt nói: “Mạng của huynh lớn thật! Máu thịt tạp giao hỗn loạn muốn chết, càng khó khống chế hơn cả Nguyên Tuyền Huyết Nhục.”

Phương Tri Hành than thở: “Đúng vậy, ta suýt chút nữa thì mất cái mạng nhỏ này rồi, hơn nữa đến bây giờ ta vẫn là kiến thức nửa vớ vẩn với Cơ Thể Thành Thánh này, rất muốn tìm người giải đáp nghi vấn.”

Trong lúc nói chuyện, Phương Tri Hành lấy ra Bạch Ngân Đẳng, đưa qua đó.

Nghiêm Cảnh Phong thấy vậy, cuối cùng lộ ra nụ cười, nhìn chằm chằm Phương Tri Hành.

Giữa 2 đầu lông mày của gã hiện lên vẻ khinh thường không dễ dàng phát giác.

Một tên tạp giao mà thôi!

Đương nhiên không thể địch nổi Nguyên Tuyền là gã được.

Trong lòng Nghiêm Cảnh Phong đánh giá thực lực của Phương Tri Hành, ngày càng bình tĩnh, cười nói: “Huynh muốn hỏi thăm điều gì?”

Phương Tri Hành hỏi: “Vừa nãy Nghiêm đại ca có nhắc đến môn phái, xin hỏi môn phái của huynh có thể chế tạo ra Nguyên

Tuyền Huyết Nhục không?”

“Cái này à...”

Nghiêm Cảnh Phong cười khan, lắc đầu nói: “Việc này dính đến cơ mật môn phái, thứ cho ta không cách nào nói cho huynh biết.”

Phương Tri Hành lập tức đổi vấn đề: “Vậy môn phái của huynh tiến hành phân chia thực lực Bách Ngưu cảnh như thế nào?”

Nhắc tới điều này, Nghiêm Cảnh Phong cười, nói chuyện tự tin.

“Bởi vì Bách Ngưu cảnh chia làm 3 con đường, giữa chúng độc lập lẫn nhau, vì vậy phân chia thực lực hơi phức tạp.

Nhưng có một luật thép lại dùng được ở mọi nơi.”

Nghiêm Cảnh Phong giơ tay lên, chỉ vào trán: “Cho dù huynh lựa chọn con đường nào thì có một điểm trước sau không cách nào tránh được, đó chính là tu hành lĩnh vực tinh thần.”

Phương Tri Hành cau mày nói: “Huynh chỉ là Dương Thần của Đạo môn?”

Nghiêm Cảnh Phong gật đầu, nói tỉ mỉ: “Các môn các phái xưng hô hơi sai lệch đối với lĩnh vực tinh thần, Đạo môn là Dương Thần, Phật môn gọi là Bồ Đề, Nho gia đứt khoát gọi là Khai Khiếu.

Nói chung, tinh thần là lĩnh vực thần bí nhất cơ thể con người, tinh thần càng lớn mạnh, thực lực cá nhân cũng nhất định nước lên thì thuyền lên.”

Gã vẽ 3 vạch trên bàn: “Căn cứ cường độ tinh thần chia làm 3 cảnh giới, từ thấp đến cao lần lượt là cảm ứng, khai quang, quy

chân.”

Phương Tri Hành đáp: “Cảm ứng thì ta hiểu nhưng khai quang và quy chân là?”

Nghiêm Cảnh Phong giải thích nói: “Khai quang tên như ý nghĩa, tinh thần lực phóng ra ngoài, do hư hóa thực, do âm chuyển dương, ánh sáng vạn trượng.”

Phương Tri Hành nghe được cái hiểu cái không, cau mày.

Nghiêm Cảnh Phong thấy thế, liền nói: “Ta cho huynh mấy ví dụ huynh sẽ hiểu, ví dụ sau khi Bách Ngưu cảnh của Phật môn khai quang, sau đầu sẽ hiện lên một vòng phật quang, chiếu khắp chúng sinh, độ hóa nhân tâm.

Còn Đạo môn thì sao, sau khi khai quang, Âm Thần lột xác thành Dương Thần từ đó hoàn toàn thoát khỏi xiềng xích nhục thân, ngao du trời đất, không có bó buộc.

Còn về Nho gia, sau khi khai quang chính khí cuồn cuộn, bách tà bất xâm, sức mạnh của nói là làm ngay tăng cường thêm một bước.

Về phần hệ thống tu luyện khác cũng có biểu hiện khác nhau.

Có người có thể triệu hồi ra cảnh tượng kì dị trong trời đất, có người có thể ngưng tụ pháp tướng, còn có người có thể chế tạo ra linh vực cá nhân.

Đa dạng, nhiều loại.

Nói tóm lại, sau khi khai quang sau thì uy năng của kỹ năng bộc phát và thần thông đều tăng lên trên diện rộng, hơn nữa tốc độ phóng thích gia tăng rất nhiều.”

Phương Tri Hành liên tục gật đầu, không đành lòng cắt ngang.

Nghiêm Cảnh Phong cũng đột nhiên ngừng lại, than thở: “Về phần quy chân, nó quá mức huyền diệu, vượt quá tưởng tượng, thậm chí lời nói không cách nào miêu tả.”

Phương Tri Hành cạ lời, cậu nghiêm trọng hoài nghi Nghiêm Cảnh Phong căn bản không biết “Quy chân” là gì.

Vì vậy cậu trực tiếp hỏi: “Nghiêm đại ca, huynh nhất định khai quang rồi chứ hả?”

Biểu cảm Nghiêm Cảnh Phong hơi xấu hổ, lắc đầu nói: “Còn chưa, khai quang nào có dễ dàng như vậy.”

Nói đến đây, gã tựa hồ nhớ tới hồi ức không tốt, không khỏi thở dài nói: “Nếu ta đã khai quang, nào có thể bị người ta đuổi ra khỏi ‘Đại Châu’?”

Trong lòng Phương Tri Hành sáng tỏ nhưng biểu cảm vẫn tràn ngập kính nể, chấp tay nói: “Nghiêm đại ca, huynh đến từ đại môn phái, công pháp tuyệt học nhất định vượt xa ta, không biết huynh có thể chỉ điểm ta một chút không?”

“Ồ, huynh còn muốn đánh nhau với ta à?” Nghiêm Cảnh Phong cười ha hả.

Phương Tri Hành đầy vẻ thành khẩn, nghiêm túc nói: “Bị đánh một trận mạnh hơn nói một vạn câu.”

“Hay!”

Nghiêm Cảnh Phong vô cùng thưởng thức thái độ khiêm tốn cầu cạnh này, gã suy nghĩ một chút rồi đề nghị: “Ừm, chúng ta là Bách Ngưu cảnh, nếu ra tay thì ắt sẽ kinh thiên động địa, phá hư cực kỳ lớn. Gần đây có một Cấm Khu cấp 5, chi bằng chúng ta đến đó so tài?”

Phương Tri Hành liền nói: “Chủ muốn thế nào thì khách thế

đó.”

Chương 799: Tiến hóa (1)

Hai người lặng yên không một tiếng động rời khỏi thuyền hoa, như chuồn chuồn lướt nước chạy xuống hạ du.

Một lát sau, Nghiêm Cảnh Phong ngừng lại.

Phượng Tri Hành nhìn quanh phát hiện mình lại đi tới một bãi tha ma.

Nghiêm Cảnh Phong đi tới một ngôi mộ đầu tiên, ngồi xổm trước mộ bia, sau đó gã lấy ra một cái đục nhỏ nhẹ nhàng gõ lên mộ bia.

Cheng cheng cheng...

Liên tục gõ 7 lần.

Ngay sau đó, Nghiêm Cảnh Phong mở miệng nói: “Đại gia, tên của người khắc sai rồi!”

Nói liên tục ba lần.

Sau nháy mắt, vù vù vù~

Một trận âm phong không biết từ nơi nào thổi qua, đi tới bên cạnh Nghiêm Cảnh Phong và Phượng Tri Hành đột nhiên biến thành cơn lốc, bao trùm hai người bọn họ.

Phượng Tri Hành vừa hoảng hốt, cảnh tượng chung quanh chợt thay đổi.

Cậu phát hiện mình xuất hiện trên nóc của một kiến trúc.

“Đây là...”

Biểu cảm Phương Tri Hành biến đổi, cậu nhìn thấy kiến trúc xi măng cốt sắt hiện đại hóa.

Từng tòa nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau.

Từng làn xe rộng rãi đan xen khắp nơi.

Đây là một thành phố!

Trong thoáng chốc, có cảm giác déjà vu quay lại địa cầu.

Nhưng mà, Phương Tri Hành rất nhanh đã nhận thấy dị thường.

Tất cả kiến trúc cổ xưa rách nát, bề ngoài có vết tích bị mưa axit ăn mòn nghiêm trọng.

Còn có, quá yên tĩnh rồi!

Thành phố này hoàn toàn tĩnh mịch, không có dấu hiệu của bất kỳ sinh mạng nào tồn tại, rõ ràng là một thành phố chết.

Nghiêm Cảnh Phong cười nói: “Rất thần kỳ đúng không, Cẩm Khu cấp 5 này từng có rất nhiều nhân loại ở, bọn họ đã sáng tạo ra văn minh rực rỡ, khác hoàn toàn với bên phía chúng ta.

Chỉ tiếc, thế giới này bắt đầu từ ngày nào đó đã mở ra tận thế, nhân loại nhanh chóng chết hết.”

Nghiêm Cảnh Phong gật đầu nói: “Theo ta suy đoán, có lẽ Cẩm Khu cấp 5 này sẽ hoàn toàn đi theo hướng hủy diệt trong vòng 100 - 200 năm, đến lúc đó bất kỳ ai cũng đừng hòng vào được”

“Ngày tận thế...”

Phương Tri Hành như có suy nghĩ, lúc này cậu cực kỳ muốn

điều tra kỹ về thành phố này, xem thử ở đây có phải địa cầu không.

Nhưng Nghiêm Cảnh Phong ngoắc tay, cười nói: “Đến đây đi, huynh ra tay trước.”

Phương Tri Hành không khách sáo, giơ lên Vạn Nhân đao lên, một đao bổ tới

“Đao tốt, còn là bảo đao thượng phẩm cấp 4!”

Ánh mắt Nghiêm Cảnh Phong biến đổi nhưng vẫn bất động.

Một thanh kiếm chọt bay tới, mang theo kiếm cương to lớn, để ngang đỉnh đầu của Nghiêm Cảnh Phong.

Keng!

Tiếng vang bén nhọn to lớn của kim loại giao nhau, chấn động muốn điếc màng nhĩ.

Đao cương và kiếm cương đồng loạt chấn động, song song tán loạn.

Chấn động này cực kỳ đỉnh, vòng tròn sóng xung kích tản ra, những tòa nhà cao ốc xung quanh theo đó sụp đổ tan rã.

Phương Tri Hành không để ý những ngôi nhà cao tầng giống như keo dán giấy kia.

Tầm mắt của cậu nhìn chăm chăm chuôi kiếm dừng lơ lửng trên đỉnh đầu của Nghiêm Cảnh Phong, giống như có một bàn tay to vô hình nắm chặt trường kiếm hoa lệ đó.

“Ồ, ngự kiếm?!”

Phương Tri Hành giật mình, lập tức tỉnh ngộ lại thốt lên: “Thì ra huynh là chủng trưởng sinh của Đạo môn!”

Đạo môn tu Dương Thần, ngự kiếm phi hành, ngoài ngàn dặm lấy đầu người!

“Ha hả, ta quả thực tu luyện Dương Thần, nhưng người tu luyện Dương Thần nhiều như cá chép vượt sông, cũng chưa chắc xuất thân từ Đạo môn đâu.”

Nghiêm Cảnh Phong bình tĩnh cởi áo, vén lên y bào rộng thùng thình.

Trong y bào có rất nhiều cái túi lấp loé hàn quang!

Trong túi chứa rất nhiều thanh kiếm nhỏ bỏ túi, còn không dài bằng bàn tay.

“Đoán xem ta mang theo mấy thanh kiếm!”

Nghiêm Cảnh Phong hăng hái, rung y bào.

Chỉ một thoáng, vù vù vù!

Từng thanh kiếm nhỏ bay lên không, đón gió lớn lên.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ những thanh kiếm nhỏ biến thành khoát kiếm dài hơn 3m, khí tức hùng hậu, kiếm cương sắc bén.

Tất cả khoát kiếm bay dừng trên không giống như sao đầy trời, điểm xuyên trên đỉnh đầu Nghiêm Cảnh Phong.

Khoát kiếm lấp lóe sáng lên, kiếm khí xông lên trời, ong ong vang dội.

Chúng nó không ngừng tới lui, khi thì xếp thành một hình tròn, khi thì lại vô cùng tán loạn.

Kiểm uy khủng bố mệnh mông cuồn cuộn, chỉ là cảm giác áp bách đã khiến nhà cao ốc 20 tầng dưới chân lay động không ngừng.

“36 thanh phi kiếm!”

Nghiêm Cảnh Phong mở ra hai cánh tay, trên mặt xuất hiện vẻ đắc ý không thềm che giấu, ngoắc tay nói: “Cứ việc phóng ngựa đến, dưới ánh sáng, ta chưa từng thua.”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, đôi mắt sâu thẳm hơn vài phần, chiến ý mãnh liệt giống như ngọn lửa dâng lên.

Cậu giậm chân, nóc nhà ầm ầm sụp đổ, cả người nháy mắt lao ra.

“Ừm, có dũng khí đó!”

Thấy Phương Tri Hành trực diện vọt tới, Nghiêm Cảnh Phong liên tục gật đầu, cười nói: “Trước tặng cho huynh 6 thanh phi kiếm.”

Vù vù vù!

Sáu luồng lưu quang bắn ra giống như mũi tên rời khỏi cung, tạo thành một hàng dài.

Phương Tri Hành nắm chặt Vạn Nhân đao, che ngang trước người, trái bả phải chém, đao ảnh như nước.

Cheng cheng cheng ~

Tia lửa văng khắp nơi!

Chương 800: Tiến hóa (2)

Vạn Nhân đao và phi kiếm va chạm dữ dội, đồng loạt đẩy ra những phi kiếm phóng tới.

6 thanh phi kiếm đều bị đánh bay, trở về tay không.

“Ồ?”

Sắc mặt Nghiêm Cảnh Phong khẽ biến, lặng lẽ cười nói: “Xem ra phải cho huynh thêm chút cường độ.”

12 thanh khoát kiếm nhanh chóng bay đi nhưng không bày ra một hàng dài nữa mà đan xen cùng tiến, hỗn loạn xuyên qua.

Phượng Tri Hành không lùi mà tiến tới, vung đao mạnh mẽ chém xuống, đao ảnh dày đặc kín không kẽ hở, nước hắt không lọt, hình thành lồng phòng hộ dạng ô che trước người.

Cheng cheng cheng...

Một đợt phi kiếm nổi gót tới, trong chớp mắt, đao kiếm đánh nhau 12 lần.

Phượng Tri Hành trầm ổn bình tĩnh, lấy bất biến ứng vạn biến, Vạn Nhân đao tung hoành vô cùng, áp chế 12 thanh phi kiếm đánh úp lại.

“...”

Nghiêm Cảnh Phong không nói, nhúu mày, trên mặt hiện lên một tia nghiêm túc.

Chợt!

24 thanh phi kiếm, đồng loạt bắn ra.

Lần này quỹ tích phi kiếm càng thêm hỗn độn, phạm vi hoạt động cũng lớn hơn, lại vòng tới phía sau Phương Tri Hành, từ phía sau đâm tới.

Trong nhất thời, bốn phương tám hướng tất cả đều là phi kiếm!

Góc độ công kích ngày càng quỷ dị, khó có thể đoán trước.

Cường độ công kích cũng tăng lên theo số lượng phi kiếm.

Chỉ sợ khi 36 thanh phi kiếm cùng xuất hiện, đó là sát chiêu mạnh nhất của Nghiêm Cảnh Phong.

Phương Tri Hành cũng lập tức càng thêm ra sức vung đao, đao ảnh hình thành một hình cầu, phòng ngự toàn bộ phương vị.

Đao kiếm lần lượt đan xen, phát ra ánh sáng hoa lệ mà rực rỡ!

Từ đầu đến cuối mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, chống đỡ từng đợt phi kiếm.

Sau khi giằng co một lát...

Nghiêm Cảnh Phong mím môi, trên mặt hiện lên một tia bất ngờ và khiếp sợ.

“Hay, hay lắm!”

“Ta còn cho rằng huynh chỉ là một huyết nhục tạp giao, tay ngang giữa đường nhảy ra, không ngờ huynh là...”

4 chữ giả heo ăn hổ, cuối cùng gã cũng không nói ra.

Nhưng 36 thanh phi kiếm chậm rãi bay đi, mang theo một tâm trạng thẹn quá thành giận.

“Lớn hơn đến đây!”

Hai mắt Phương Tri Hành hơi nhú lại, toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

Cậu đột nhiên bổ ra một đao trên mặt đất, phá ra một cái động lớn, chui vào.

“Hửm???”

Nghiêm Cảnh Phong thấy hoa mắt, đột ngột mất đi bóng dáng của Phương Tri Hành.

Gã lập tức phóng ra thần hồn cảm ứng, tìm kiếm hướng đi của Phương Tri Hành.

Lúc này mới phát hiện, Phương Tri Hành một đường phá vỡ tầng trệt, xông xuống mặt đất.

“Hừ, ngu xuẩn!”

Nghiêm Cảnh Phong lạnh lùng cười, phát tay, khống chế 36 thanh phi kiếm qua lại xung kích vào tòa nhà cao tầng.

Kiểm uy huy hoàng, không ai bì nổi!

Không được mấy lần, tòa nhà cao tầng chắc chắn bắt đầu tan rã sụp đổ, hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Một bóng dáng nhanh chóng lao ra khỏi đại lâu, bay nhanh trên phế tích, không phải Phương Tri Hành còn là ai.

“Huynh trốn thoát được à?”

Nghiêm Cảnh Phong điểm mũi chân, nhảy xuống, phi kiếm ở phía trước người ở sau.

Một khi tới gần Phương Tri Hành, phi kiếm lập tức đâm tới dữ

dội.

Phương Tri Hành vừa đi vừa đánh, không để bản thân rơi vào tầng tầng phi kiếm bao vây.

Cậu xuyên qua nhà cao tầng, khi thì rơi xuống đất, khi thì nhảy lên trên mười mấy tầng của tòa nhà.

Nghiêm Cảnh Phong ngày càng mất kiên nhẫn, bất chấp tất cả, gọi ra phi kiếm xuyên qua mọi thứ, phá hủy tám phương.

Toà nhà cao san sát ầm ầm sụp đổ giống như quân bài domino.

Không bao lâu, cả quảng trường bị san thành đất bằng, một mảnh hỗn độn.

Hai người càng đánh, xuống tay càng nặng, dần dần đánh ra chân hỏa.

“Kỉ khắc ~”

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến tiếng tru quái dị.

Phương Tri Hành và Nghiêm Cảnh Phong đồng thời ngừng lại, nhìn xa xa.

Ngoài thành là một vùng biển rộng, nước biển không phải màu lam, gần như là màu đen, cực kỳ dơ bẩn.

Lúc này, từ trong biển bò ra rất nhiều quái thú, hình dáng giống như cá trong biển, hình thái phức tạp đa dạng, hình thể có lớn có nhỏ.

Quái thú nhỏ to cỡ xe hơi, hình thể quái thú khổng lồ đứng thẳng lên có thể so với toà nhà 20 tầng.

Một đám quái thú chen chúc chạy vào trong thành, hung hăng xông tới.

Phương hướng chúng nó tiến đến rõ ràng là chỗ của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành vội vàng hỏi: “Đó là cái gì?”

Nghiêm Cảnh Phong mặt ửng mầu chau, lắc đầu nói: “Không biết, mấy lần trước ta tới, chưa từng gặp chúng nó.”

Gã suy nghĩ, hít sâu nói: “Có lẽ là tiếng đánh nhau thu hút bọn nó tới.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, nhanh chóng hỏi: “Làm sao chúng ta rời khỏi đây?”

Nghiêm Cảnh Phong nâng ngón tay chỉ một công viên nằm ở trung tâm thành phố nói: “Bên kia có một cự vật gọi là ‘vòng đu quay’, phía dưới có một ‘cầu thang xoắn ốc’, tiến vào trong cầu thang trượt xuống là có thể rời khỏi.”

Phương Tri Hành nhướng mày, lòng kêu một tiếng không ổn.

Bởi đúng lúc công viên đó là con đường mà các quái thú đi vào.

Nghiêm Cảnh Phong cũng nhanh chóng ý thức được điểm này, gấp giọng nói: “Mau, đi mau!”

Một khi cầu thang xoắn ốc bị phá hỏng, lối ra có thể mất đi hiệu lực.

Chương 801: Đồng Lực (1)

Nguy hiểm hơn chính là gã chỉ biết một lối ra này!

Đến lúc đó, gã căn bản không biết nên làm sao rời khỏi Cẩm Khu cấp 5 này.

Nghiêm Cảnh Phong giành trước lao ra, vô cùng lo lắng xông tới công viên.

Phương Tri Hành nhắm mắt theo đuôi.

Lúc hai người đi vào công viên, đám quái thú kia cũng vừa mới chen chúc tới.

Xông vào trước nhất chỉ là một đợt quái thú hình thể tương đối nhỏ.

“Giết!”

Nghiêm Cảnh Phong vung tay lên, 36 thanh phi kiếm vù vù xông lên trước, kiếm khí như nước, vắn chết những quái thú nhỏ.

Quái thú nhỏ nhanh chóng tứ phân ngũ liệt, thực lực tương đương với dị thú cấp 2, cấp 3 mà thôi, hoàn toàn không cấu thành uy hiếp đối với Bách Ngưu cảnh.

Nhưng sau đó quái thú cỡ lớn xông tới, hung uy hoàn toàn khác, đạt tới cấp 4 và cấp 5.

Hai người liếc nhau, song song xông lên trước.

Dị thú cấp 4 không ngăn cản được bước chân của bọn họ, gần như là bị giết chết trong nháy mắt.

Chốc lát, một quái thú hình dáng như cá mập hồ nhanh chóng bò lên, miệng đầy răng nanh, dữ tợn đáng sợ, cả người tản mát ra hung uy của dị thú cấp 5.

“Tấn Quang Thú!”

Cuối cùng Nghiêm Cảnh Phong không cất giấu nữa, toàn lực ứng phó mở đường.

Kiểm vũ giống như gió, nhanh như ánh sáng, thế không thể đỡ!

Xì xì ~

Bóng kiếm nhanh chóng lóe lên!

Toàn thân cá mập hồ cấp 5 cứng đờ, trên người hiện lên từng lỗ thủng xé rách, máu chảy ra như suối.

Thân thể cao lớn bị cắt thành 8 miếng.

Trên mặt Nghiêm Cảnh Phong hiện lên một tia ngạo nghễ, vừa xoay đầu, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Trong bất tri bất giác, Phương Tri Hành lại vọt tới đằng trước gã, thi thể phía sau lưu lại còn nhiều hơn gã giết được.

Một quái thú khổng lồ giống như cá đuối bay đánh về phía Phương Tri Hành.

Con cá đuối bay này cực kỳ hung ác, không thể nghi ngờ là dị thú cấp 5.

Nó há miệng, có thể bắn ra từng vòng sóng âm mắt thường có thể thấy được, lực phá hoại rất mạnh.

Chỉ là một vòng sóng âm có thể phá hủy phần đế của cả tòa nhà cao tầng.

Phương Tri Hành vui mừng không sợ, nhảy lên, đầu tiên là bấm tay bắn ra.

Huyết Tích dán lên mặt cá đuối bay, nổ tung!

Thân hình cá đuối bay run lên, miệng bị nổ nát.

“Giết!”

Phương Tri Hành nhắc Vạn Nhân đao, một đao chém xuống.

Vù!

Phong Huyết Đao Cường khùng bổ cấn nuốt máu chung quanh, nhất thời bộc phát ra sức mạnh khiến người ta sợ hãi.

Cá đuối bay cấp 5 này trực tiếp bị chặt đầu.

“Cừ thật!”

Nghiêm Cảnh Phong kinh hãi, cuối cùng chứng kiến được thực lực chân chính của Phương Tri Hành.

Hai người một đường vọt tới trước, máu chảy thành sông.

Nghiêm Cảnh Phong càng giết càng mệt, Phương Tri Hành lại như cá gặp nước.

Cắn nuốt máu càng nhiều, cậu lại càng mạnh, quả thực không thể ngăn cản.

Dần dần, Nghiêm Cảnh Phong giống như theo không kịp tiết tấu, tụt lại ở phía sau Phương Tri Hành, chỉ có thể có tác dụng phụ trợ.

“Mạnh như vậy hả?”

Nghiêm Cảnh Phong hô hấp nặng nề, nhìn một mình Phương

Tri Hành đảm đương một phía, sắc mặt buồn vui thất thường.

[1. Chiến thắng hoặc giết chết Cơ Thể Thành Thánh: Hơn 3 người (Đã hoàn thành.)]

Thình lình, giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

Phương Tri Hành sửng sốt, tràn đầy khó hiểu.

“Ta và Nghiêm Cảnh Phong còn chưa phân thắng bại, làm sao có thể...”

Trông mắt Phương Tri Hành vừa chuyển, liếc nhìn Nghiêm Cảnh Phong, lúc này mới phát hiện biểu cảm Nghiêm Cảnh Phong rất mất tự nhiên, có vài phần ngượng ngùng, dường như đang than thở.

“Thì ra là thế, trong lòng Nghiêm Cảnh Phong chịu thua, cũng coi như là ta đánh thắng gã!”

Phương Tri Hành tỉnh ngộ.

Mà có Nghiêm Cảnh Phong hỗ trợ bên cạnh, cậu chém giết những dị thú cấp 5 càng ngày càng dễ dàng.

Bất giác!

[3. Chặt đầu 10 loại sinh vật cấp 5 (Đã hoàn thành.)]

“Ha ha, tốt!”

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, kế hoạch ban đầu của cậu chỉ là hoàn thành điều kiện 1, không ngờ điều kiện 3 cũng theo đó hoàn thành.

Cuối cùng hai người giết đến dưới vòng đu quay.

Lúc này, vòng đu quay đã sập.

Cũng may, cầu thang xoắn ốc bên cạnh chưa bị dè ngã.

“Nghiem lão ca, huynh đi trước!”

Phương Tri Hành dừng lại, hiên ngang lẫm liệt cản phía sau.

Nghiem Cảnh Phong thở sâu, gạt đầu, chui vào trong cầu thang.

Vù một cái, gã biến mất ở chỗ sâu trong cầu thang.

Phương Tri Hành thấy vậy, tâm thần trấn định, lập tức chui vào.

Sau một thoáng, hai chân một lần nữa chạm đất.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn, bản thân nằm phía dưới một sườn dốc.

Bầu trời đầy sao, lấp la lấp lánh!

“Trương đạo hữu...”

Nghiem Cảnh Phong đứng ở bên cạnh, nụ cười đầy mặt, thái độ thậm chí hơi hèn mọn.

Phương Tri Hành đứng lên, cười nói: “Nghiem lão ca, đêm nay cảm ơn huynh chỉ điểm, được lợi không ít.”

Nghiem Cảnh Phong cười gượng liên tục, đáp: “Sao lại nói thế, đều là nên làm.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, đột nhiên hỏi: “Nghiem lão ca, không biết huynh có hứng thú với buôn bán không?”

“Buôn bán?”

Nghiem Cảnh Phong giật mình, không rõ chuyện gì.

Phượng Tri Hành đề nghị nói: “Ta chú ý tới giữa Thiên Nhân không gặp nhau nhưng bọn họ thường xuyên ra vào Cấm Khu cấp 5, trong tay có rất nhiều bảo vật cần giao dịch.”

Chương 802: Đồng Lực (2)

Cậu trịnh trọng nói: “Nếu chúng ta liên thủ, bảo lãnh cho Thiên Nhân, cung cấp bảo đảm, giúp bọn họ giao dịch, tránh cho tình huống phi pháp xảy ra, huynh xem thế nào?”

Nghiêm Cảnh Phong trầm ngâm nói: “Ý của huynh là chúng ta làm người trung gian?”

“Có thể nói như vậy.”

Phương Tri Hành cười nói: “Ta cảm thấy nơi này có cơ hội kinh doanh lớn, thậm chí có thể đạt được lợi nhuận phong phú.”

Nghiêm Cảnh Phong hiểu được, cười nói: “Suy nghĩ của huynh vô cùng tốt, nhưng mà Thiên Nhân luôn vô cùng cẩn thận, bọn họ chưa bao giờ tin tưởng bất kỳ ai.

Thậm chí, bọn họ sẽ không sử dụng mãi một con đường giao dịch, cứ qua một khoảng thời gian, bọn họ sẽ chuyển chỗ.

Bằng không, kiểu như thương hội Thiên Bảo đã sớm cướp mối làm ăn này rồi.”

Phương Tri Hành cũng nghĩ tới những điều này, liền nói: “Việc buôn bán là dựa vào danh dự, chúng ta có thể tìm một vài Thiên Nhân tin tưởng chúng ta trước, thành lập một vòng nhỏ, sau đó từng bước kéo người vào, mở rộng vòng tròn này.”

Nghiêm Cảnh Phong thấy cậu kiên trì như thế, cười nói: “Được, vậy thử xem đi.”

Phương Tri Hành vừa lòng cười, đứng chấp tay.

Cậu trở về quận Hô Đà, tìm được Quân Dao và Tế Cầu.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Đảo mắt đã tới trưa hôm sau.

Phương Tri Hành lại đi vào quận thành, gặp được Phàn Thu Lai.

“Lão đệ, Trí Tinh của đệ quả nhiên là hàng bán chạy, tin tức vừa thả ra, rất nhanh đã dẫn tới oanh động.” Phàn Thu Lai ha ha cười nói.

Phương Tri Hành liền nói: “Có tin tức của Hắc Ngọc Liên và cỏ Hoàn Hồn không?”

Phàn Thu Lai đáp: “Có người trong tay có Hắc Ngọc Liên, bằng lòng giao dịch với đệ. Nhưng mà, ta yêu cầu rõ ràng phải gom đủ Hắc Ngọc Liên và cỏ Hoàn Hồn cùng với nguyên liệu các thuộc tính mới có thể đổi lấy miếng Trí Tinh này.”

Phương Tri Hành nhú mày nói: “Một cái Trí Tinh thật sự có thể đổi lấy nhiều như vậy hả?”

Phàn Thu Lai ha ha cười nói: “Buôn bán do bàn ra thôi, nhử trước sẽ có thể đổi lấy mấy món thì mấy món.”

Phương Tri Hành nghĩ lại thì thấy cũng đúng, nhưng mà muốn thu được càng nhiều bảo vật, thời gian tiêu phí khẳng định cũng lâu hơn.

Cậu làm ra cân nhắc đáp: “Ta cũng không tham như vậy, nếu ai có thể lấy ra Hắc Ngọc Liên và cỏ Hoàn Hồn thì có thể làm giao dịch này.”

Phàn Thu Lai cười nói: “Được, ta giúp đệ lưu ý.”

Không bao lâu, Phương Tri Hành đi ra khỏi tửu lâu, thân hình

chợt lóe, biến mất tại góc đường.

Chỉ chốc lát, Phương Tri Hành lặng yên không một tiếng động đi ra khỏi quận thành, tiến vào vùng ngoại ô.

Nhưng cậu đột nhiên ngừng lại, thong thả xoay người, nín thở chờ đợi.

Không bao lâu, trong rừng cây tĩnh lặng, bỗng nhiên có một con trâu trắng cường tráng thản nhiên đi tới, nhìn có vẻ chậm như thật ra rất nhanh.

Trên lưng trâu trắng có một nữ nhân che mắt.

Tình cảnh này...

“Giám Thiên ti, Dạ Tử Tuyền!”

Khóe miệng Phương Tri Hành không khỏi cong lên một độ cung.

Dạ Tử Tuyền nhảy xuống khỏi lưng trâu, nhàn nhạt chấp tay nói: “Phương Tri Hành, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Phương Tri Hành đáp: “Biển người mệnh mông, làm sao Dạ đại nhân tìm được ta?”

Trên mặt Dạ Tử Tuyền hiện lên một nụ cười nhạt, như chém sắt trả lời: “Trên đời này không có người mà Giám Thiên ti ta không tìm thấy.”

“...”

Phương Tri Hành hơi cạn lời.

Tuy lời nói của Dạ Tử Tuyền vô cùng cuồng vọng nhưng người ta quả thật lạnh lẽo tìm được cậu.

Giám Thiên ti không đơn giản, quả thực có tài năng.

Phương Tri Hành bình tĩnh tự nhiên, khoanh tay nói: “Dạ đại nhân tìm ta, là có gì dặn dò à?”

Dạ Tử Tuyền thu liễm nụ cười, giọng điệu nghiêm túc vài phần, hỏi: “Người giết Lư Hưởng Hùng và Ô Nguyên Bằng đúng không?”

Phương Tri Hành gật đầu.

Dạ Tử Tuyền lại hỏi: “Lợi dụng Thân Như Huân, ám toán đại tổng quản Khâu Vô Lương của Vương phủ, cũng là thủ đoạn của người?”

Phương Tri Hành lại gật đầu.

Dạ Tử Tuyền thấy thế thở dài, nghiêm túc nói: “Một mình người chẳng những chọc giận Lư gia còn chọc giận thế tử điện hạ.”

Phương Tri Hành bật cười, trầm thấp nói: “Nghe lời này của ngài kìa, đổi một góc độ khác, hẳn là Lư gia và thế tử điện hạ chọc giận ta.”

Dạ Tử Tuyền ha hả hai tiếng, hồ hững nói: “Người luôn tự cho là đúng như vậy hay là không biết không sợ đây?”

Phương Tri Hành buông tay nói: “Có thể đều đúng cả nhưng ta vẫn sống tốt đó thôi, mà người chọc phải ta, kết cục đều không tốt đẹp gì.”

Dạ Tử Tuyền thở dài nói: “Thế tử điện hạ và Lư gia phái ra cao thủ đang tìm người, ta có thể tìm được người, bọn họ nhất định cũng có thể, mọi chuyện chỉ là vấn đề thời gian.

Sở dĩ ta đến tới người, vốn muốn nhắc nhở người, khuyên

người sớm rời khỏi Đam Châu, hiện tại xem ra là hành động dư thừa rồi.”

Phượng Tri Hành nhíu mày nói: “Cảm ơn ý tốt của Dạ đại nhân, nhưng tại sao ngài muốn nhắc nhở ta? Chẳng lẽ ngài và thế tử điện hạ hoặc Lư gia cũng có xích mích gì à?”

Dạ Tử Tuyền không mẫn không nhạt nói: “Ta tự nhiên có lý do của ta.”

Chương 803: Nghiền Nát (1)

Phương Tri Hành cười vang, chậm rãi nói: “Ta nghe nói Phật môn cường thế vào ở Đam Châu, cũng ngay thời gian này, Sắc An Vương hạ quyết tâm đuổi ta ra khỏi Đam Châu, hiện tại ngài cũng hy vọng ta mau rời khỏi Đam Châu, hay là mục tiêu của ngài không phải ta mà là Phật môn?”

Dạ Tử Tuyền ngừng hô hấp, đáp: “Phật môn nhanh chóng phát triển dưới sự ủng hộ của hoàng đế, liên tục chèn ép môn phiệt thế gia, dần dần đẩy các đại môn phiệt vào góc chết.

Cứ tiếp tục như thế, thiên hạ sớm hay muộn sẽ đại loạn.

Mà Giám Thiên ti ta không hy vọng nhìn thấy kết quả này.

Người ở Đam Châu tùy ý làm bậy, trong lúc cố ý vô tình, kiềm chế thể tử điện hạ và Lư gia, điều này đối với Sắc An Vương mà nói, cũng không phải là tin tức tốt gì.”

Phương Tri Hành hiểu được.

Xem ra, Phật môn lớn mạnh cực nhanh, chẳng những xúc phạm tới ích lợi của môn phiệt, cũng khiến Giám Thiên ti như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Vì thế song phương ăn nhip với nhau, liên thủ xử lý Phật môn.

Mà Phương Tri Hành vừa vận trợ công cho Phật môn hết lần này đến lần khác.

“Lần trước chùa Thanh Lương mời ta tham gia tiệc thăng quan, chắc là vì mời chào ta.”

Phương Tri Hành than khẽ.

Cậu ở giang hồ, tin tức bề tể, không nắm giữ được hướng gió của cấp cao, đến mức mà hoài nghi Phật môn bày Hồng Môn Yến.

Đây hiển nhiên là phán đoán sai.

Nhưng mà, cậu vốn là vô tình cuốn vào trong lốc xoáy quyền lực đấu tranh.

Cho dù cậu đi tham gia tiệc thăng quan, cũng dứt khoát sẽ không gia nhập bên phía Phật môn.

Phương Tri Hành gật đầu, thở dài: “Ta chưa bao giờ nghĩ tới phá rối, nếu thế tử điện hạ không dây dưa đến Quân Dao nữa, ta có thể bỏ qua chuyện cũ. Nếu Lư gia không đuổi giết ta nữa, ta cũng có thể không quan tâm bất bình trước kia.”

Lời này vừa nói ra!

Dạ Tử Tuyên có lời mà không nói được, cực kỳ cặn lời lắc đầu, âm thanh lạnh lùng nói: “Hiện tại người chạy trốn còn kịp, ta nói đến đây đã hết lời.”

Dứt lời, cô xoay người ngồi lên lưng trâu.

“Ụm~”

Trâu trắng kêu to một tiếng, xoay người đi, rất nhanh biến thành một điểm đen biến mất ở phía xa.

“Ai, lại có cao thủ tới giết ta...”

Phương Tri Hành thở sâu, trong lòng có cảm giác gấp gáp.

Chỉ mong bên phía Phàn Thu Lai nhanh một chút!

Nhoáng cái hai ngày trôi qua

Sau khi thúc giục nhiều lần, cuối cùng chuyện giao dịch đã hoàn thành.

Phương Tri Hành lại một lần đi đến Hương Phong lâu.

“Trưởng huynh đệ, niềm vui lớn nha!”

Phàn Thu Lai vui mừng khôn xiết, ha ha cười nói: “Miếng Trí Tinh của đệ giao dịch được rồi, đoán xem đổi được bao nhiêu thứ tốt?”

Phương Tri Hành liền nói: “Lão ca huynh đừng úp úp mở mở nữa, nói nhanh lên.”

Phàn Thu Lai liền nói: “Trừ Hắc Ngọc Liên và cỏ Hoàn Hồn, người mua còn bỏ thêm hai khối ‘Hoả Chu Tước’.”

Phương Tri Hành nhướng mày, khó trách Phàn Thu Lai vui vẻ như vậy.

“Hoả Chu Tước” này là bảo vật thuộc tính hỏa cấp 5, độ hiếm có là cực cao, có thể gặp không thể cầu.

Người mua thật sự là ngang tàng, vì mua đứt Trí Tinh, vừa ra tay đã bỏ thêm hai khối “Hoả Chu Tước”, trâu bò!

Phương Tri Hành cũng không khỏi vui mừng quá đỗi, cười nói: “Lão ca, lần này giao dịch làm tốt như vậy, tất cả đều là công lao của huynh. Vậy thì Hoả Chu Tước, hai chúng ta một người một khối, thế nào?”

“Sao lại nói thế!”

Phàn Thu Lai liên tục xua tay: “Chuyện dễ như trở bàn tay thôi, dựa vào quan hệ của hai chúng ta, sao ta có thể không biết xấu hổ thu tiền trà nước của đệ chứ?”

Phương Tri Hành nghiêm mặt nói: “Chuyện nên làm thôi,

không có huynh bận trước bận sau, sao có thể nhanh như vậy đã hoàn thành việc mua bán này?”

Phàn Thu Lai thấy thế, cười nói: “Như vậy đi, ta cực kỳ cần bảo vật thuộc tính hỏa, chi bằng lão đệ bán hai khối ‘Hoả Chu Tước’ này cho ta, thế nào?”

Phương Tri Hành liền nói: “Ta phải giữ một khối, một khối khác có thể tiện nghi bán cho huynh, huynh tùy tiện cho ta chút gì là được.”

Phàn Thu Lai nghiêm mặt nói: “Bảo vật cấp 5 đương nhiên phải dùng bảo vật cấp bậc ngang hàng để giao dịch.”

Ông ta trầm ngâm nói: “Lần trước nghe đệ nói, đệ cần bảo vật ngũ hành đúng không, bây giờ còn thiếu cái gì?”

Phương Tri Hành lập tức tính toán.

Nguyên liệu đã có lần lượt là: Thiên Lô Trúc, Cự Xà Lô Giác, Huyền Hoàng Thạch, Hỏa Chu Tước!

Ngũ hành thiếu thủy!

Phàn Thu Lai gật đầu nói: “Được, lão đệ cho ta chút thời gian, ta nhất định tìm được bảo vật thuộc tính thủy cấp 5 cho đệ.”

Phương Tri Hành chấn động tinh thần, vậy thì tốt!

Sau khi đàm phán xong, Phàn Thu Lai nhanh chóng lấy ra 3 bảo vật.

Món thứ 1 là một đóa hoa sen đen như mực.

Vừa nhìn giống như là hắc ngọc điêu khắc thành.

Nhưng mà, Phương Tri Hành cầm trong tay sờ, phát hiện đó thật sự là một loại thực vật, chính là Hắc Ngọc Liên.

Món bảo vật thứ 2 không có gì đặc biệt, giống như cỏ dại ven đường không bắt mắt.

Chương 804: Nghiên Nát (2)

Ai có thể nghĩ đến nó lại là “cỏ Hoàn Hồn” có thể khởi tử hồi sinh cho người ta.

Nghe nói, cho dù là ai sau khi chết trong vòng 7 ngày, nếu thi thể được bảo quản thỏa đáng.

Chỉ cần người đốt một gốc cây cỏ Hoàn Hồn bên cạnh thi thể, có thể ba hồn bảy vía của người chết quay về, khiến họ sống lại.

Món bảo vật thứ 3 là một tảng đá, toàn thân đỏ như lửa, nếu đặt trên lửa nướng, ngọn lửa sẽ hóa thành dáng vẻ của chu tước, thần dị tuyệt luân.

Tâm trạng Phương Tri Hành nháy mắt cực kỳ sung sướng, thu hồi 3 bảo vật, nhét vào trong lòng.

[4. Thu thập 1 đóa Hắc Ngọc Liên (Đã hoàn thành.)]

[5. Thu thập 1 cây cỏ Hoàn Hồn (Đã hoàn thành.)]

...

[1. Gom đủ các bảo vật thuộc tính ngũ hành 1 món (4/5)]

Phương Tri Hành nhìn giao diện hệ thống.

Lúc này, điều kiện để Phong Huyết Bạo Quân tăng thứ ba trở thành max cấp, điều kiện 1 đến 5 hoàn thành hết chỉ thiếu điều kiện 6.

Mà điều kiện 6 yêu cầu Phương Tri Hành quan sát bức họa của ba vị bạo quân hoặc đọc sự tích của bọn họ.

Phường Tri Hành đã sớm muốn hoàn thành điều kiện 6.

Bởi vì nhiệm vụ này thoát nhìn là dễ dàng nhất.

Nhưng mà hoàn toàn ngược lại!

Thế giới này không giống như văn minh Trung Hoa có các tác phẩm như &LTT;ư tri thông giám> và &LTNh;ị thập tứ sử>, có thể cho người ta biết quá khứ từng xảy ra chuyện gì, biết ai là bạo quân.

Vương triều Đại Chu không có thói quen biên soạn lịch sử triều trước.

Nói cách khác, lịch sử triều trước là trống rỗng.

Vương triều Đại Chu vẫn còn đó, hoàng đế không thể thừa nhận bản thân là bạo quân, cũng không thể biến tiên hoàng thành bạo quân.

Cái này dẫn đến Phường Tri Hành vốn không tra được lịch sử, càng không biết ai là bạo quân.

Phường Tri Hành nhân cơ hội hỏi: “Phàn lão ca, huynh có biết chuyện của triều trước không?”

“Triều trước?”

Phàn Thu Lai giật mình, lắc đầu cười nói: “Chuyện hơn ngàn năm trước, ai có thể nói được rõ ràng?”

Phường Tri Hành chưa từ bỏ ý định lại hỏi: “Vậy huynh có biết trong lịch sử có hoàng đế nào là bạo quân khét tiếng xấu xa không?”

Phàn Thu Lai trừng mắt nhìn, buông tay nói: “Chuyện của hoàng gia, ta nào dám xen vào, cho dù người ta là bạo quân, ta dám nói không?”

Phương Tri Hành nghe vậy, bất đắc dĩ cười, đứng dậy cáo từ.

Rất nhanh, cậu về tới bên cạnh Quân Dao và Tế Cửu.

Tế Cửu lên nghênh đón, theo bản năng nhìn giao diện hệ thống của Phương Tri Hành.

“Ái chà, còn thiếu điều kiện 6!”

Tế Cửu phấn chấn không thôi: “Năm chắc thời gian đi, nhiệm vụ này không khó đâu nhỉ.”

Phương Tri Hành trợn mắt trắng, nói rõ chỗ khó của nhiệm vụ này.

Tế Cửu vừa nghe nhất thời cũng cạn lời tặc lưỡi nói: “Tính ra, chúng ta hoàn toàn không biết gì về lịch sử của thế giới này cả.”

Phương Tri Hành nhắm mắt trầm tư, cảm xúc hỗn loạn.

Một lát sau, cậu đột nhiên mở hai mắt, nhặt lên một cây nhánh cây, trên mặt đất viết viết vẽ vẽ.

Tế Cửu ló đầu nhìn qua, phát hiện Phương Tri Hành viết trên mặt đất:

Si Vương!

Thương Trụ vương!

Hạ Kiệt!

...

Tế Cửu chớp mắt chó, kinh ngạc nói: “Mày viết mấy cái này làm gì?”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, cười nói: “Thẻ bug, hệ

thống chỉ nhắc tới bạo quân nhưng không yêu cầu rõ ràng phải là bạo quân của thế giới này.”

Tế Cầu không khỏi giật mình.

Cừ thật!

Chỗ hờ này, góc độ rất xảo quyệt!

Tế Cầu vốn không ngờ, bạo quân trên địa cầu cũng có thể bị lợi dụng như vậy?

Hệ thống sẽ biết à?

Mới vừa nói tới đây, Phương Tri Hành viết xuống hai cái tên “Chu U Vương, Tần Thủy Hoàng” này.

Giao diện hệ thống của cậu sáng lên.

[6. Quan sát ít nhất bức họa của 3 vị bạo quân hoặc đọc sự tích của bọn họ (Đã hoàn thành.)]

[Phong Huyết Bạo Quân tầng thứ ba đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không??]

“Đậu xanh!”

Tế Cầu sợ ngây người: “Vãi chưởng vậy cũng được!”

“Ha ha, tốt!” Phương Tri Hành quả thực vui mừng quá đỗi.

Vấn đề khiến người ta buồn rầu cảm giác khó giải, thật ra chỉ cần đổi một góc độ suy nghĩ, lại đơn giản như thế.

“Tăng lên!”

Phương Tri Hành khoanh chân ngồi xuống, lấy lại bình tĩnh, lập tức suy nghĩ trong đầu chợt lóe.

Trong lúc đó, ký ức và cảm ngộ tu hành khổng lồ giống như một trọng quyền, đập mạnh lên óc Phương Tri Hành.

Đầu Phương Tri Hành đánh xuống, rơi vào trạng thái dần dần.

Cậu giống như có một giấc mơ.

Ở trong mơ, cậu quỳ gối trước một máy chém đầu chó, một chùm ánh sáng chiếu vào đỉnh đầu của cậu.

Chung quanh một mảnh tối đen.

Nhưng có một đại hán vạm vỡ đứng bên cạnh máy chém đầu chó, khuôn mặt bao phủ trong bóng tối mờ hồ không rõ.

Đại hán vạm vỡ đột nhiên đè đầu Phương Tri Hành lại, ấn lên máy chém đầu chó.

Phương Tri Hành giật tím mặt, toàn lực phản kháng.

Nhưng mà, không biết đã xảy ra cái gì, thân thể cậu hoàn toàn không nghe điều khiển, không bộc phát được chút sức lực nào.

Đại hán vạm vỡ dễ dàng nhét đầu của cậu vào trong máy chém đầu chó.

Lưỡi dao lạnh thấu xương gần trong gang tấc, tạo cho người ta cảm giác áp bách giống như ác mộng.

Chương 805: Võ Vương (1)

Phương Tri Hành sợ hãi, kinh hoảng, không cam lòng, tuyệt vọng theo bản năng!

Đủ loại cảm xúc hỗn loạn toàn bộ bộc phát ra.

“Chém!”

Máy chém đầu chó hạ xuống, vù một cái!

Phương Tri Hành cảm giác cổ chợt lạnh, sau đó chính là trời đất xoay chuyển.

Đầu của cậu lặn lốc trên mặt đất.

Cậu nhìn thấy cổ của mình có vết sẹo to như cái bát, máu tươi xì xì điên cuồng phun ra.

“Không!”

Phương Tri Hành cực kỳ hoảng sợ, cổ họng phát ra tiếng la run rẩy.

“Ta không muốn chết, ta không muốn chết!”

Phương Tri Hành bộc phát ra khát vọng sống dữ dội, hai mắt trừng mắt cắt của cổ mình.

Trong đầu cậu chỉ còn lại một suy nghĩ!

Cậu muốn đầu trở về một lần nữa!

Ầm!

Bỗng nhiên, một lực ý chí lớn mạnh bộc phát ra từ ẩn đường của Phương Tri Hành.

Trong nhất thời, đầu cậu giống như mặt trời bắn ra ánh sáng mãnh liệt.

Ánh sáng vạn trượng xua tan bóng tối.

Trong ánh sáng, một bóng dáng màu đen thông thả ngừng tụ ra.

Bóng dáng màu đen mặc long bào, đầu đội vương miện, ngai cửu ngũ, duy ngã độc tôn.

Vô cùng bá đạo!

Rõ ràng là một vị đế quân chí cao vô thượng!

Chẳng qua, cả người đế quân này lượn lơ khói đen, ma diễm cuồn cuộn, toàn thân tràn ngập khí tức bạo ngược hung ác.

Bạo quân!

Hắn là bạo quân!

Bạo quân đi tới bên cạnh đầu của Phương Tri Hành.

Thẳng đến lúc này, cuối cùng Phương Tri Hành thấy rõ ràng gương mặt của bạo quân.

Rõ ràng chính là bản thân cậu!

“Bạo quân tức là ta, ta tức là bạo quân!”

“Ta khai quang rồi!”

Phương Tri Hành đại triệt đại ngộ, sợ hãi trong lòng rút đi giống như thủy triều.

Bạo quân ôm lấy đầu của Phương Tri Hành, đặt lên cổ.

Máu thịt chỗ bị đứt trong giây lát đã nối liền lại.

Cả người Phương Tri Hành chấn động, đứng dậy.

Cậu cũng tỉnh khỏi giấc mơ...

Phương Tri Hành thông thả mở hai mắt, ánh mắt lạnh lùng như băng giông như không có tình cảm nhân loại.

Trên người cậu chợt bộc phát ra một dáng vẻ bệ vệ tàn nhẫn trước nay chưa có.

Tế Cửu canh giữ ở bên cạnh lông tơ dựng thẳng, lỗ tai cụp xuống, thân thể cuộn lại dữ dội, thiếu chút nữa dọa nó tiểu ra.

Phương Tri Hành thở sâu, liếc nhìn Vạn Nhân đao.

Cậu lù lù bất động, không có bất kỳ động tác nào.

Nhưng Vạn Nhân đao đột nhiên bắn lên, bay về phía đầu cậu.

Xì xì ~

Vạn Nhân đao xuyên qua đầu cậu, cắm nghiêng sau đó dao động thật mạnh.

Đùng!

Đầu Phương Tri Hành nổ tung, trắng hồng văng khắp nơi!

“Mé!”

Cảnh tượng này trực tiếp khiến Tế Cửu xem trợn tròn mắt, lạnh run!

Phương Tri Hành thành một thi thể không đầu!

Nhưng khoảnh khắc sau đó, máu thịt trên cổ mấp máy.

Khối thịt văng ra cũng tự về.

Gần như là trong chớp mắt, một cái đầu hoàn toàn mới đã mọc ra.

Phương Tri Hành nghiêng cổ, khoe miệng kim lòng không đậu nhếch lên, lộ ra nụ cười xé rách không trung.

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Tích Tử (Lv5)]

[Kỹ năng bộc phát: Ma Huyết Kim Cang Chưởng (Lv5)]

[Kỹ năng bộc phát: Phong Huyết Đao Cường (Lv5)]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Liên Trán Phóng (Lv5)]

[Thần thông: Bạo Đầu Bất Tử]

[Thần thông: Bạo Quân Xuất Thế]

“Ừm, lại thức tỉnh một kỹ năng bộc phát còn có một thần thông...”

Phương Tri Hành cực kỳ vừa lòng.

&LTPhong; Huyết Bạo Quân > tầng thứ ba là Bạo Đầu Bất Tử.

Mà đầu của người là trung tâm tinh thần.

Cho nên, công pháp tầng thứ ba này áo nghĩa tu luyện nó thật ra là giải phóng tinh thần, cô đọng ra hình thái tinh thần mất thường có thể thấy được tức bạo quân.

Điểm ấy giống với Dương Thần của Đạo môn.

Đương nhiên, chỉ là tương tự thôi.

Dương Thần có thể vứt bỏ thể xác, cũng có thể đắp nặn lại pháp thân.

Trên thực tế nhục thân bị lóc ra, địa vị kém xa không bằng Dương Thần.

Mà Phương Tri Hành là người bất tử, hình thái tinh thần “Bạo quân” của cậu là một thể với máu thịt, tuy hai mà một.

“Nổ đầu không chết được có nghĩa là công kích vật lý cơ bản không thể giết chết tao.”

Phương Tri Hành không nhận được thoải mái cười to.

Tiếp theo, cậu cúi đầu nhìn giao diện hệ thống của Tế Cấu.

Lúc này, toàn thân Tế Cấu run rẩy, đứng cũng không vững.

[Huyết mạch: Liệp Lang (cấp 5)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Lạc Độc Bạo Lang (Lv5, tiêu hao số mạng theo nhu cầu, tiêu hao càng nhiều, thực lực càng mạnh)]

[Số mạng còn lại: 22]

...

“Lại tăng lên một mạng rồi.”

“Lạc Độc Bạo Lang, chính thức thăng cấp lên kỹ năng huyết mạch bộc phát cấp 5!”

Phương Tri Hành liếc mắt đã nhận ra Tế Cấu mạnh lên ở điểm nào.

Trước đây, tuy “Lạc Độc Bạo Lang” có thể tiêu hao số mạng để tăng chiến lực lên Bách Ngưu cảnh, nhưng thời gian duy trì khá

ngắn.

Nhưng bây giờ khác rồi, chỉ cần Tế Cẩu liều mạng, nó có thể duy trì thực lực Bách Ngưu cảnh trong thời gian dài.

“Ừm, cuối cùng cũng chữa khỏi bệnh xuất tinh sớm rồi.”

Phương Tri Hành cười thô bỉ, sau đó cậu thu lại hung uy.

“Phù~”

Tế Cẩu giống như trút được gánh nặng, nó thở hổn hển, thân thể run rẩy, cơ thể cứng đờ dần dần hồi phục.

“Lần thăng cấp này, hình như mày mạnh lên rất nhiều đấy!”

Tế Cẩu dè dặt liếc nhìn Phương Tri Hành, mũi khịt khịt.

Chương 806: Võ Vương (2)

Nó là chó, chủ yếu dựa vào mũi để phán đoán sức mạnh của đối phương.

Mùi hương tỏa ra từ Phương Tri Hành, khủng bố vô song, không thể diễn tả bằng lời.

Thậm chí còn hung dữ hơn cả dị thú, biến thái hơn cả yêu nghiệt, dữ tợn hơn cả tà ma!

Phương Tri Hành lúc này là người mà không giống người, hình như cậu đã lột xác hoàn toàn, hoàn toàn khác hẳn trước kia.

Có sự lột xác về chất!

“Cũng đúng, bây giờ mày bị nổ đầu cũng không chết, điều này hoàn toàn vượt quá lẽ thường.”

Tế Cửu tấm tắc khen ngợi, kinh ngạc tốt độ, nhất thời cảm xúc vô cùng phức tạp.

Bởi vì nó nhanh chóng nhận ra, giá trị của nó đối với Phương Tri Hành đã giảm mạnh rồi.

Lại một lần nữa rơi vào bờ vực có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Trước đây nó có nhiều mạng, có thể giúp Phương Tri Hành dò đường gì đó.

Nhưng bây giờ, số mạng của Phương Tri Hành, e rằng còn nhiều hơn cả nó!

Hơn nữa, cậu còn đang tiến hóa không ngừng nghỉ, hướng tới sự bất tử chân chính.

Chỉ còn cách mấy bước nữa thôi!

Tầng thứ 4 là Ngũ Hành Bất Tử, tầng thứ 5 là Tích Huyết Trọng Sinh!

Khi Phương Tri Hành đạt được Tích Huyết Trọng Sinh, không khó để tưởng tượng, Tế Cầu thực sự sẽ hoàn toàn vô dụng.

Một thứ vô dụng thì chính là gánh nặng!

Đến lúc đó, dù Phương Tri Hành không bỏ rơi Tế Cầu thì Tế Cầu cũng không còn mặt mũi nào ở bên cạnh Phương Tri Hành nữa.

Thứ quá yếu đuối thì không có tư cách đi theo bên cạnh một kẻ bất hack được.

Không chỉ riêng Tế Cầu, ngay cả đại mỹ nữ Quân Dao cũng phải đối mặt với tình cảnh khó xử này.

Dù sao Quân Dao cũng là một thiên tài Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, nhưng đối với Phương Tri Hành thì cô cũng chỉ là một người bên lề mà thôi.

“Thứ bất hack chết tiệt!”

Tế Cầu càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực.

Dẫn đến việc dù bản thân nó cũng được hưởng lợi, có sự tiến bộ không nhỏ nhưng lại trở nên nhỏ bé yếu ớt như vậy.

“Phương Tri Hành, giúp tao một việc đê.”

Sau một hồi suy đi tính lại, Tế Cầu cũng không còn quan tâm đến thể diện nữa, cắn răng, dùng giọng điệu khấp nép, truyền âm

đến.

Phương Tri Hành nhượng mảy, tắc lưỡi nói: “O, mảy đang cầu xin tao, hay là đang cầu xin tao thế?”

Tế Cầu rụng da gà khắp người, ho khan nói: “Đừng có đắc ý, tao không phải vì bản thân mình, tao vì Quân Dao thôi.”

“Hừ!”

Phương Tri Hành bĩu môi, chế nhạo: “Quân Dao thế nào chứ, cần mảy lo chuyện bao đồng à?”

Tế Cầu vội nói: “Tu vi của Quân Dao đã đạt đến Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong rồi, nhưng bước tiếp theo nên đi như thế nào, đến giờ vẫn chưa có manh mối.

Hừ hừ, mảy thì chẳng thêm quan tâm, nhưng trong lòng Quân Dao lại rất sốt ruột, cô ấy vì không muốn làm phiền mảy nên nhẫn nhịn không nói gì.”

Tế Cầu càng nói càng có khí thế, ra vẻ ta đây muốn đòi lại công bằng cho Quân Dao.

Phương Tri Hành không thêm để ý, đáp: “Chuyện của Quân Dao không cần mảy bận tâm, tao đã có sắp xếp rồi.”

Tế Cầu hỏi: “Lừa quỷ à, mảy có thể có sắp xếp cái đích gì?”

Phương Tri Hành đáp: “Kế hoạch ban đầu của tao chính là nhanh chóng rời Đàm Châu rồi đi đến nơi khác, sau khi ổn định chỗ ở, tao sẽ giải quyết vấn đề tu luyện của Quân Dao.

Chỉ là, mọi chuyện không như ý muốn! Tình hình hiện tại chính là nếu không giải quyết tên Thế tử điện hạ kia, dù chúng ta đi đâu, e rằng cũng không được yên ổn.”

Tế Cầu không phục: “Thế tử điện hạ không có bản lĩnh lớn

như vậy đâu, hẳn ta không quản được chuyện ngoài Đam Châu!”

“Ngây thơ!”

Phương Tri Hành nghiêm mặt, nói: “Quân Dao là một mỹ nhân, có tên Thế tử điện hạ háo sắc đang nhòm ngó cô ấy ở Đam Châu, sao mà biết chúng ta đi nơi khác, sẽ không có người khác để ý đến cô ấy?”

“Ờ...”

Tế Cửu nhất thời không nói nên lời.

Phương Tri Hành nghiêm túc nói: “Nếu chúng ta không thể giải quyết sự quấy rối của Thế tử ở Đam Châu, cho dù chúng ta có đi nơi khác thì kết quả cũng sẽ không có gì khác biệt.”

Cậu liếc xéo Tế Cửu, “Mày chỉ nghĩ đến trước mắt, mày cho rằng Thế tử điện hạ là vấn đề chúng ta có thể tránh được, còn ý nghĩ của tao là, đánh một quyền để tránh trăm quyền!”

Tế Cửu ghen thở, nó hiểu ra ra.

Tầm nhìn và thế giới quan của nó và Phương Tri Hành không giống nhau.

Trong mắt nó, kẻ địch chỉ có một mình Thế tử điện hạ!

Trong mắt Phương Tri Hành, cả thế giới đều là kẻ địch!

Chỉ cần là người mà Phương Tri Hành không đánh lại được, không giết được, đậu xanh rau má đều là kẻ địch cả!

Phương Tri Hành nhìn Tế Cửu, cười lạnh: “Mày muốn tao giúp chuyện gì? Có rắc thì đ-t nhanh lên.”

Tế Cửu thầm thở dài, không nhịn được nữa, nói thật: “Còn nhớ huyện thành ở Đam Châu không? Mày chỉ ở đó vài ngày, còn tao ở

bên ngoài tận bảy năm, nhưng chuyện này đã cho tao đủ thời gian để trưởng thành rồi.”

Nó cúi đầu thật sâu, ánh sáng lóe lên trong mắt chó.

Chương 807: Võ Vương (3)

Kiều ngạo như nó, cuối cùng cũng cúi đầu, dùng giọng điệu vô cùng khấp nép cầu xin: “Tao muốn mày giúp tao tìm một nơi tương tự, chênh lệch thời gian giữa tao và mày, để tao có thể trưởng thành hơn, thu hẹp khoảng cách thực lực giữa chúng ta.”

Phượng Tri Hành hiểu ra, cậu suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được, tao sẽ để ý giúp mày.”

Tế Cầu thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ vài câu nói này thôi, đã khiến nó mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, vô cùng dày vò, khó chịu đến mức muốn khóc.

Phượng Tri Hành, thật không phải thứ tốt lành gì!

Trong lúc giao lưu tâm thần...

Giao diện hệ thống trong mắt Phượng Tri Hành đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

Một người một chỗ đồng thời nhìn chăm chú.

[Điều kiện để đạt đến Cuồng Huyết Bạo Quân tầng thứ 4 max cấp:

1, Chiến thắng hoặc giết chết từ 10 người có Cơ Thể Thành Thánh trở lên (chưa hoàn thành)

2, Chiến thắng hoặc giết chết ít nhất 5 Thiên Nhân hóa thân thuộc tính khác nhau (chưa hoàn thành)

3, Thu thập 1 quả Ngũ Hành Âm Dương (chưa hoàn thành)

4, Tìm kiếm 10 viên Nhục Bạch Cốt (chưa hoàn thành)

5, Uống 1 ly nước suối trường sinh bất lão (chưa hoàn thành)

6, Ngâm toàn thân trong nước đục Hoàng Tuyền ít nhất 1 ngày (chưa hoàn thành)

7, Dùng tư thế Bạo Quân trấn áp huyết mạch hoàng tộc 1 lần (chưa hoàn thành)

8, Chinh phục 1 Cẩm Khu cấp 5 (chưa hoàn thành)

9, 880.000 cân thịt dị thú cấp 5, hoặc 366.000 viên Nhục Đan thượng phẩm cấp 5 (chưa hoàn thành)]

“Hiện ra rồi!”

Mắt Phương Tri Hành sáng lên.

Nhìn thấy điều này, Tế Cầu tắc lưỡi: “9 điều kiện, lại tăng thêm rồi.”

Phương Tri Hành gật đầu: “Ừm, giai đoạn Bách Ngưu cảnh thực sự rất đặc biệt.”

Cậu phân tích cẩn thận: “Từ Quán Lực cảnh đến Đại Mãng cảnh, Ngũ Cầm cảnh và Cửu Ngưu cảnh, từng tầng từng tầng tiến lên, dần dần tích lũy, thuộc cùng một hệ thống, vì vậy nền tảng càng vững chắc thì điều kiện tối đa của đánh chiếm càng ít.

Nhưng đến Bách Ngưu cảnh, đã đưa vào máu thịt sinh sôi vô hạn, từ đó vô giả cũng thoát thai hoá cốt, tiến hóa lên một tầng cao hơn, hình thành một hệ thống tu luyện hoàn toàn mới.”

Tế Cầu nghe có vẻ hiểu mà không hiểu, nó phàn nàn: “Nói tóm lại càng lên cao thì càng khó khăn.”

Nó nhìn 9 điều kiện, tắc lưỡi nói: “Điều kiện 1 và 2, đánh Cơ

Thế Thành Thánh và Thiên Nhân, chính là không có cơ giáp.”

Nó không nhận được khinh bỉ: “Cơ giáp thật sự không có mặt mũi, thậm chí còn không có tư cách chết trong tay mày.”

“Không...”

Phương Tri Hành lắc đầu: “Đừng quên chuyện có một đế quốc Cơ Giới ở lục địa xa xôi! Còn vương triều Đại Chu chính là thuộc địa bàn của Thiên Nhân, tràn ngập hơi thở suy tàn, đối với cơ giáp thì nơi này thực sự là môi trường độc hại.”

Tế Cửu chớp mắt: “Ý mày là cơ giáp của đế quốc Cơ Giới rất mạnh chứ gì.”

Phương Tri Hành khẳng định: “Nếu không thì mày nghĩ sao cơ giáp ở đó nô dịch võ giả được?”

Tế Cửu hít sâu một hơi, nó tiếp tục phân tích: “Điều kiện 3456, lần lượt cần tìm quả Ngũ Hành Âm Dương, Nhục Bạch Cốt, nước suối trường sinh bất lão, còn có nước đục Hoàng Tuyền nữa, mấy thứ này vừa nghe đã biết rất hiếm có rồi, mày có manh mối nào không?”

Phương Tri Hành thở dài rồi nói: “Chưa từng nghe nói, tao chưa từng nghe nói đến thứ nào cả, đoán chừng toàn là bảo vật trong Cẩm Khu cấp 5.”

Tế Cửu hiểu ra, gật đầu: “Vậy cũng không sao, dù sao mày có nhẫn nên có thể ra vào Cẩm Khu cấp 5 bất cứ lúc nào. Còn về điều kiện thứ 7, trấn áp huyết mạch hoàng tộc?!”

Nó ngẩng đầu lên, kinh ngạc kêu lên: “Có nghĩa gì đây, mày phải khiêu chiến cao thủ hoàng tộc hả? Tao lăn lộn ở Vương phủ bảy năm, chưa từng nghe nói có ai dám khiêu chiến hoàng tộc đâu!”

Phượng Tri Hành cũng nhíu mày, trầm ngâm nói: “Chỉ nói là huyết mạch hoàng tộc, chắc Sắc An Vương và Thế tử điện hạ cũng được tính trong đó.”

“Mong là như vậy!”

Tế Cầu liên tục lắc đầu.

Nếu Phượng Tri Hành phải khiêu chiến hoàng tộc, đến lúc đó cậu thật sự sẽ trở thành kẻ địch của thiên hạ.

“Điều kiện 8 cần đánh chiếm Cấm Khu cấp 5 hả?”

Tế Cầu suy nghĩ một lát rồi hỏi: “À đúng rồi, lần trước mày đánh chiếm Cấm Khu cấp 4 như thế nào?”

Phượng Tri Hành đáp: “Đơn giản, chỉ cần tìm thấy cửa Cấm Khu, chạm vào một cái thì xem như đánh chiếm rồi.”

“Cửa Cấm Khu...”

Tế Cầu chưa từng thấy thứ đó, nó suy ngẫm rồi nói: “Cấm Khu hình thành vào lúc Thiên Nhân độ kiếp đúng không? Vậy người xây dựng cửa Cấm Khu, có phải cũng là Thiên Nhân không?”

Phượng Tri Hành đáp: “Tao từng hỏi Phàn Thu Lai rồi, tiếc rằng ông ta cũng không biết.”

Tế Cầu vội vàng nói: “Mày đã moi sạch mấy chuyện Phàn Thu Lai biết rồi mà, nhưng trong bụng cái tên Nghiêm Cảnh Phong kia chưa không ít bí mật đâu.”

Phượng Tri Hành cười hô hố nói: “Tao đã kéo Nghiêm Cảnh Phong lên thuyền rồi, sớm muộn gì hắn cũng phải phun bí mật trong lòng ra thôi.”

Nói làm là làm.

Tế Cầu để lại một Ảnh Phân Thân trông coi Quân Dao.

Chương 808: Công Phá (1)

Sau đó, Phương Tri Hành cưỡi lên lưng nó rồi chạy về phía quận Tĩnh Thủy.

Không lâu sau, mặt trời lặn hoàng hôn buông xuống.

Một người một chó đến bên bờ sông Tĩnh Thủy.

Nhìn ra xa, mặt trời lặn lúc hoàng hôn lấp lánh ánh sáng mê người, bầu trời dần phai màu, phủ một lớp áo choàng vàng óng lên mặt sông rộng lớn, ánh nước lấp lánh.

Theo sắc trời tối dần, thuyền hoa nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Phương Tri Hành và Tế Cầu lên thuyền hoa rồi vào một phòng riêng, gọi vài món nhắm rượu.

Tế Cầu vui vẻ ăn mỹ thực.

Phương Tri Hành một mình uống rượu, ung dung tự tại.

Thấy vậy, Tế Cầu hỏi: “Sao thế này, không gọi một mỹ nữ đến bầu bạn à?”

Phương Tri Hành lắc đầu: “Chẳng có gì thú vị, bọn họ đều quá yếu ớt, giống như con kiến hôi, bóp một cái đã nổ tung rồi.”

Cũng đúng, khi nam nhân bước vào cảnh giới cao siêu, rất khó nắm bắt được lực đạo.

Nếu Phương Tri Hành chơi nữ nhân, cậu giết mình một cái thì có thể sẽ bóp nát bọn họ!

Đây không phải là nói khoa trương đâu.

Tế Cửu suy nghĩ miên man, tắc lưỡi nói: “Với cảnh giới hiện tại của mày, cho dù mày chỉ bắn tinh thì cũng có thể bắn chết người sống đúng không!”

Phượng Tri Hành bật cười ha hả rồi đáp: “Gần giống như mày nghĩ đấy, mặc dù tao chưa thử bao giờ.”

Tế Cửu vô cùng cặn lời, tặc tặc nói: “Chẳng trách mấy đại lão kia tên nào tên nấy đều không ham muốn gì cả, hóa ra không phải bọn họ không muốn chơi, cũng không phải không chơi nổi, mà là chẳng có mấy người chơi được với bọn họ.”

Phượng Tri Hành nghịch ly rượu, thở dài: “Đừng nói là chơi đùa nữ nhân, bây giờ dù tao có uống rượu mạnh thì cũng không cảm thấy bất cứ mùi vị gì.”

Đây có lẽ là phiền não của người quá mạnh mẽ!

Tế Cửu vừa định nói gì đó, đột nhiên nó nhìn ra cửa.

Ngay sau đó, có người gõ cửa.

Nghiêm Cảnh Phong đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy Phượng Tri Hành, gã lập tức nhiệt tình chấp tay cười nói: “Trưởng huynh đệ.”

Phượng Tri Hành đứng dậy nghênh đón, vội vàng nói: “Mời ngồi, chúng ta uống một chén.”

Hai người ngồi đối diện nhau.

Lúc này Phượng Tri Hành đã ẩn giấu khí tức, Nghiêm Cảnh Phong hoàn toàn không nhận ra Phượng Tri Hành đã không còn là người ba ngày trước nữa.

Hai người đã không còn cùng một cảnh giới!

Nếu hai người đánh nhau lần nữa, ha hả, Nghiêm Cảnh Phong đối đầu với Phương Tri Hành đã khai quang, gã chắc chắn sẽ thua rất thảm.

Nghiêm Cảnh Phong uống một ngụm rượu rồi cười nói: “Lần trước huynh có nói chuyện làm ăn với ta, ta đã liên lạc với mấy vị lão bằng hữu hỏi ý kiến của bọn họ rồi.”

Phương Tri Hành lập tức hứng thú, đáp: “Ồ, bọn họ nói sao?”

Nghiêm Cảnh Phong lập tức trả lời: “Cách đây không lâu, có hai Thiên Nhân đột nhiên xảy ra biến cố trong quá trình giao dịch, người và của đều mất.

Vấn đề chính là bọn họ không biết đối phương là ai, cũng không biết có phải đối phương cướp đoạt bảo vật của mình hay không.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Có thể là hắc ăn hắc thôi, nhưng thật sự cũng có khả năng là bên thứ ba ra tay, dù sao thì không có ai đảm bảo cho giao dịch giữa bọn họ mà.”

Nghiêm Cảnh Phong gật đầu: “Cho nên khi ta đề xuất làm người đảm bảo, bọn họ cảm thấy rất hứng thú.

Tuy nhiên, nếu hai chúng ta cung cấp đảm bảo cho người khác, cần phải thỏa mãn hai điều kiện.

Thứ nhất, cho dù là bảo vật gì được đưa đến tay chúng ta, chúng ta phải có khả năng giám định thật giả, đồng thời có khả năng bảo quản bảo vật cẩn thận, nếu làm mất cũng phải bồi thường được.

Thứ hai, làm loại thương nhân trung gian này, chắc chắn không thể lén lút được, cần một nơi công khai, còn cần một người có thể gánh vác trách nhiệm làm chứng quầy.”

Nói đến đây, Nghiêm Cảnh Phong dang tay: “Thật không dám giấu, ta đang bị kẻ địch truy sát, không thể công khai lộ diện, còn huynh thì sao?”

Phương Tri Hành mỉm cười, đáp: “Ta thì có thể, nhưng ta cũng có không ít kẻ địch ở Đàm Châu.”

Nghiêm Cảnh Phong vội vàng nói: “Vậy đến Đài Châu thế nào? Ta quen thuộc bên Đài Châu, huynh ở ngoài sáng ta ở trong tối, ngoài ra chúng ta cũng có thể kéo Phàn Thu Lai vào nhóm.”

Phương Tri Hành cũng không có gì không thể, phần chần nói: “Được, chúng ta đi Đài Châu!”

Hai người cùng ly, uống cạn một hơi.

Việc lớn đã thỏa thuận xong, Phương Tri Hành hỏi thăm: “Nghiêm đại ca, ta có một người bạn hiện tại là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, cô ấy muốn thăng cấp lên Bách Ngưu cảnh, huynh có cách nào không?”

Nghiêm Cảnh Phong nghiêm mặt nói: “Bách Ngưu cảnh có ba con đường, phương pháp thăng cấp an toàn hơn, kỳ thực nằm trong tay môn phiệt và đại môn phái.

Ừm, ta có thể giới thiệu vị bằng hữu kia của huynh gia nhập đại môn phái ở Đài Châu, thế nào?”

Trong lòng Phương Tri Hành vui mừng, cậu cười nói: “Được, vậy đợi đến Đài Châu rồi nói.”

Sau đó, Phương Tri Hành lại hỏi thăm gã về những bảo vật kia.

Nghiêm Cảnh Phong cau mày nói: “Ta chỉ từng nghe nói đến ‘Nhục Bạch Cốt’ một lần thôi, hình như ‘nước trường sinh bất lão’ là một truyền thuyết, còn ‘nước đục Hoàng Tuyền’ thì ta chưa từng

nghe qua. Nhưng ‘quả Ngũ Hành Âm Dương’ thì danh tiếng rất lớn, ta cũng khá am hiểu nó.”

Chương 809: Công Phá (2)

Phương Tri Hành vội vàng lắng tai nghe.

Nghiêm Cảnh Phong chậm rãi nói: “Nghe đồn, ‘quả Ngũ Hành Âm Dương’ này cực kỳ hiếm có, ngàn năm mới chín một lần. Sau khi nuốt vào, Ngũ Hành Chi Lực sẽ tẩy rửa thân thể, Âm Dương Chi Quang quán thể, công hiệu tuyệt đỉnh.

Cho dù huynh là Thiên Nhân hay là Cơ Thể Thành Thánh, sau khi luyện hóa ‘quả Ngũ Hành Âm Dương’, thuộc tính Ngũ Hành của bản thân sẽ được tăng lên rất nhiều, đồng thời cũng có thể giảm đáng kể sát thương từ công kích Ngũ Hành.”

Phương Tri Hành nghe vậy, cau mày, tắc lưỡi: “Ngàn năm mới chín một lần, chẳng phải chính là thứ chỉ có thể gặp chứ không thể cầu à?”

Nghiêm Cảnh Phong cười nói: “Đúng vậy, nó cực kỳ hiếm có. Hơn nữa ta còn nghe nói, ‘quả Ngũ Hành Âm Dương’ không thể bảo quản được, một khi chín thì phải nhanh chóng hái xuống, trong vòng ba ngày phải nuốt vào, nếu không sẽ mất hiệu lực.”

Phương Tri Hành ngừng thở, hỏi: “Có thể tìm được loại quả kỳ lạ này ở đâu?”

Nghiêm Cảnh Phong nói ngay: “Ta chỉ biết một nơi có, đó là ‘Ngũ Hành tông’ của Đạo môn, đệ nhất đại môn phái ở Đài Châu, đồng thời cũng là một trong ba đại môn phái của Đạo môn trong toàn vương triều Đại Chu.”

Thiên hạ Đại Chu, tam giáo Phật Đạo Nho phân tranh.

Xếp hạng môn phái, chỉ giới hạn trong giáo phái mà bọn họ trực thuộc.

Có nghĩa là các tự viện trong Phật môn có xếp hạng với nhau, sẽ không so sánh với các môn phái của Đạo môn.

Đạo môn và Nho gia cũng như vậy.

Cho nên, thiên hạ Đại Chu chưa từng có bảng xếp hạng mười đại môn phái.

Những nơi nhỏ thì có thể xếp hạng, ví dụ như Đàm Châu có mười đại môn phái.

Ngoài ra tình hình mỗi châu cũng khác nhau, ví dụ như có châu có siêu đại môn phái thì môn phiệt tương đối suy yếu và ngược lại.

Đài Châu vừa khéo do Ngũ Hành tông đương gia, còn Đàm Châu thì do một mình Sắc An Vương quyết định.

Phương Tri Hành hiểu rõ, ghi nhớ điều này.

Lúc này, Tế Cầu ho khan một tiếng.

Phương Tri Hành nhếch mép cười, thông thả hỏi thăm về Cẩm Khu mà Tế Cầu đang nóng lòng tìm kiếm.

Đáng tiếc, Nghiêm Cảnh Phong cũng chưa từng nghe nói về Cẩm Khu có sự bóp méo thời gian.

Trò chuyện xong...

Nghiêm Cảnh Phong đi lên tầng ba của thuyền hoa, gọi vài nữ nhân xinh đẹp đến, vừa nghe nhạc vừa vui chơi suốt đêm.

“Tên này chơi với nữ nhân kiểu gì vậy?”

Phương Tri Hành và Tế Cầu lên đi xem, kết quả phát hiện Nghiêm Cảnh Phong không phải đang chơi với nữ nhân.

Gã để nữ nhân chơi gã!

Nhỏ sáp nển, dùng roi da, thậm chí còn dùng dao cắt...

Các kiểu tra tấn, hành hạ người khác được thực hiện liên tục.

Một người một chó trở mắt nhìn nhau, ngậy người ra.

Chẳng mấy chốc, trời đã sáng.

Phương Tri Hành cưỡi trên lưng Tế Cầu, trở về quận Hồ Đà.

Trên đường đi...

“Dừng lại!”

Đột nhiên, Phương Tri Hành kêu lên một tiếng, nhìn về phía trước.

Có một chiếc kiệu dừng lại bên đường.

Bốn người khiêng kiệu mặc y phục thái giám, cúi đầu, buông tay đứng thẳng.

“Phương Tri Hành, tạp gia tìm người rất vất vả đấy!”

Một giọng vịt đực the thé vang lên từ trong kiệu, trong giọng nói đề nén một cơn giận không thể diễn tả thành lời.

Toàn thân Tế Cầu căng thẳng, nó ngạc nhiên thốt lên: “Là Khâu Vô Lương!”

Con nuôi Thân Như Huân bị Phương Tri Hành giết chết, Khâu Vô Lương cũng bị ám toán, bị thương.

Vị đại tổng quản này cả đời chưa từng chịu thiệt lớn như vậy.

Có thể nói ông ta hận Phương Tri Hành thấu xương, nghiền răng nghiền lợi.

Phương Tri Hành lạnh lùng nói: “Công công, vết thương thế nào rồi?”

“Hừ!”

Một cơn thịnh nộ bộc phát ra.

Vụt một cái!

Rèm châu của kiệu được vén lên cao, tiếng rào rào vang lên.

Khâu Vô Lương mặc hồng bào, ung dung bước ra, một tia tức giận hiện lên trên khuôn mặt trắng bệch.

Ông ta tay trái xách kiếm, tay phải bấm đốt ngón tay, hai mắt phun lửa, sát ý lạnh lẽo thâm trầm lan tỏa.

“Phương Tri Hành, chỉ dựa vào ám toán thì không thể giết chết Bách Ngưu cảnh được đâu!”

Khâu Vô Lương nghiền răng nghiền lợi, nhìn chằm chằm Phương Tri Hành giống như đang nhìn một người chết.

Phương Tri Hành đánh giá lão thái giám.

Lại phát hiện, toàn thân ông ta không hề hấn gì, không có chút tàn tật nào.

Thấy vậy, Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, chỉ bình tĩnh mỉm cười, thở dài: “Lợi hại, nếu ta đoán không nhầm, công công không chỉ là chủng trưởng sinh, mà còn là một cao thủ Đạo môn, tu luyện Dương Thần và Pháp Thân.”

Pháp Thân của Đạo môn giống như một khối nguyên liệu rèn đúc, có thể tái tạo bất cứ lúc nào.

Chính vì vậy, cho dù lần trước Khâu Vô Lương lần trước bị nổ tan xác lúc này cũng đã phục hồi hoàn toàn.

Khâu Vô Lương cười lạnh: “Coi như người có chút nhãn lực, nhìn ra được một chút lai lịch của ta. Người cũng không đơn giản đâu, lại là người bất tử của nhất mạch Huyết Ma, đi theo con đường Tích Huyết Trọng Sinh, đúng không?”

Phượng Tri Hành đáp ngay: “Công công cao kiến, nếu ông đã nhìn ra lai lịch của ta, vậy chắc ông cũng biết, chỉ bằng một mình ông thì không thể giết ta được đâu.”

Chương 810: Thăng Cấp (1)

Khâu Vô Lương cười lạnh: “Tục ngữ có câu, ăn một miếng khôn thêm một chút. Ta đã chịu thiệt lớn trong tay người, đương nhiên sẽ không mắc lại sai lầm tương tự.”

Vừa dứt lời, hai bóng người vụt hiện ra, đáp xuống sau lưng Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành ngoái đầu nhìn, hai người đó một nam một nữ.

Nam nhân khá già, râu tóc bạc phơ, mặc thanh sam đơn giản, tay cầm thước kẻ trắng, ông ta tươi cười rạng rỡ, trông giống như một thư sinh dạy học.

Có một người nữ nhân trung niên mặc váy trắng đứng bên cạnh lão giả mặc thanh sam, khuôn mặt nhọn hoắc, đôi lông mày dài, cầm một bông hoa vàng trên đầu, trông có vẻ duyên dáng.

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Hai vị, có hứng thú xưng tên họ không?”

Lão giả thanh sam vuốt râu, cười như không cười, giống như không hề nghe thấy.

Ngược lại, nữ nhân váy trắng cúi người hành lễ, cười đáp: “Thiếp thân không có tiếng tăm gì, không cần phải nói tên ra đâu.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ, tay phải nắm chặt Vạn Nhân đao, lộn người xuống.

Tế Cửu hơi lo lắng, nó hít một hơi sâu rồi nói: “Chắc tao có thể giúp mày ngăn cản một người đấy.”

Phương Tri Hành truyền âm đến: “Nếu tao nhìn không nhầm, chắc lão giả thanh sam là chủng trưởng sinh của Nho gia, còn nữ tử mặc váy trắng, tám chín phần mười chính là hóa thân của Thiên Nhân, mà chọn ai?”

Tế Cầu đảo mắt một vòng, cuối cùng nó vẫn không dám chọn Thiên Nhân, nó nhắm vào ông lão kia.

Tế Cầu vẫn có lá gan bắt nạt người già yếu bệnh tật này.

Một người một chó giao tiếp suy nghĩ, chỉ là chuyện trong nháy mắt.

“Giết!”

Khâu Vô Lương đã sớm không thể chờ đợi thêm, khoe miệng nhếch lên, ra lệnh một tiếng!

Lão giả thanh sam có động tác đầu tiên, ông ta miệng há ra, nói với giọng nói bình thản mà kiên định: “Phụng thiên thừa vận, định tại nguyên địa!”

Lời này vừa nói ra!

Một luồng khí tức huyền diệu không thể diễn tả từ trên trời giáng xuống, giống như một cái nồi lớn, úp lên một người một chó.

Bất ngờ, toàn thân Tế Cầu đột nhiên cứng đờ, mặc cho nó cố gắng vận sức mạnh, cũng không thể nhúc nhích được.

Phương Tri Hành không nhúc nhích, cũng giống như bị đóng băng tại chỗ.

Gần như cùng lúc, nữ tử váy trắng cũng mở đôi môi đỏ rực phun một ngụm gió tanh.

Vù vù~

Gió tanh gào thét ập đến, thổi vào người Phương Tri Hành và Tế Cầu.

Trong nháy mắt, Tế Cầu cảm thấy đau nhói, nóng rát, ngứa ngáy, vô cùng khó chịu.

Nó quay đầu nhìn cơ thể mình, lập tức giật mình.

Chỉ thấy dưới lớp lông chó, từng nốt mủ nhanh chóng nổi lên, vô cùng dày đặc.

Mụn mủ nhanh chóng to lên rồi vỡ ra, mủ hôi tanh chảy ra khiến người ta buồn nôn.

Trong giây lát, Tế Cầu ngã xuống, miệng sùi bọt mép, toàn thân lở loét, thậm chí cả cái lưỡi thè ra cũng đầy mụn nhọt.

“Chết tiệt...”

Tế Cầu đau đớn không thôi, tận mắt nhìn thấy cơ thể mình dần dần thối rữa, chưa bao giờ nó cảm thấy khó chịu như lúc này, sống không bằng chết.

“Mẹ kiếp, mấy tên Bách Ngưu cảnh này, người này tà ác hơn người kia, người này tàn nhẫn hơn người kia...”

Tế Cầu liếc nhìn Phương Tri Hành bên cạnh.

Lúc này, tình trạng của Phương Tri Hành cũng chẳng khá hơn là bao, toàn thân nổi mụn mủ, làn da cũng đang thối rữa.

Tế Cầu cảm thấy mình sắp chết, kêu lên: “Nữ nhân đó chính là Thiên Nhân, bà ta có thể khiến sinh vật thối rữa đến chết.”

Phương Tri Hành đứng tại chỗ, không có bất cứ phản ứng nào.

Cảnh tượng này...

Khâu Vô Lương để lộ vẻ mặt mọi thứ đều trong tầm kiểm soát, hoa lan chỉ điểm xuống dưới chân Phương Tri Hành.

Ngay lập tức, một bông hoa hướng dương khổng lồ mọc lên từ mặt đất.

Hoa hướng dương được tạo thành từ vô số thanh kiếm quang, bắn ra từ dưới lên trên.

Vút vút vút!

Tội nghiệp Tế Cầu đã nửa sống nửa chết lại bị từng thanh kiếm quang xuyên qua.

Xẹt xẹt~

Tế Cầu bị xé xác thê thảm, cả người tan nát, máu bắn đầy trời, thảm không nổi nhìn.

Hàng chục thanh kiếm quang đâm xuyên qua cơ thể Phương Tri Hành.

Kiểm quang sắc bén và nhanh chóng đâm xuyên qua mọi nơi trên cơ thể Phương Tri Hành.

Chỉ riêng đầu đã bị găm bảy thanh kiếm quang.

Khâu Vô Lương nhớ rất rõ, lần trước kiếm quang của ông ta đã xuyên qua ngực Phương Tri Hành, nhưng không thể giết chết cậu.

Điều này có nghĩa là, Phương Tri Hành đã tu luyện thành công cơ thể bất tử, đạt đến mức độ phá hủy nội tạng cũng không chết được.

Với thực lực như vậy, Khâu Vô Lương không chắc chắn sẽ thắng, vì vậy mới buộc phải chọn trao đổi con tin.

Sau đó, kế hoạch của ông ta chính là mượn đao giết người,

mượn tay Thế tử điện hạ để trừ khử Phương Tri Hành.

Kế hoạch này vốn dĩ chính là hoàn hảo không kẽ hở!

Nào ngờ...

Dù sao đi nữa, lần này Khâu Vô Lương đã chuẩn bị đầy đủ, mời hai cường giả Bách Ngưu cảnh đến hỗ trợ.

Một người là Nho gia nói sao làm vậy, một người là Thiên Nhân nắm giữ sức mạnh to lớn của thiên địa.

Ba người phối hợp với nhau, chiến lực bùng nổ.

Mọi chuyện đều giống như dự đoán!

Chương 811: Thăng Cấp (2)

Phường Tri Hành bị khống chế trước, sau đó mủ độc ăn mòn máu thịt, cuối cùng bị kết liễu, tất cả chỉ trong một hơi thở!

“Hừ, Phường Tri Hành, bây giờ còn dám điên cuồng nữa không?”

Khâu Vô Lương cảm thấy sáng khoái, trút được cơn giận.

“Chỉ có thể thôi à?”

Bất chợt, một tiếng cười lạnh vang lên!

“...”

Sắc mặt Khâu Vô Lương cứng đờ, đồng tử lập tức giãn ra.

Lão giả thanh sam và nữ nhân váy trắng nhìn nhau, không khỏi nhíu mày.

Trong thoáng chốc, toàn thân Phường Tri Hành rung động, kiếm quang găm trên người cậu đột nhiên vỡ tan, vết thương liền lại nhanh chóng.

Những vết loét trên khắp người cũng dần biến mất với tốc độ có thể nhìn thấy được.

Sau khi chớp mắt...

Phường Tri Hành đã hồi phục như cũ, da dẻ láng mịn, không còn một vết sẹo nào.

Ba người Khâu Vô Lương kinh hãi, cảm giác bất an đột ngột

tấn công bọn họ.

Ngay sau đó, đột nhiên Phương Tri Hành giậm mạnh chân.

Ầm!

Một cổ sức mạnh khổng lồ tuôn trào, chỉ là một cú đạp nhưng bông hoa dưới chân lập tức nứt vỡ, tan nát giống như gương vỡ.

Khâu Vô Lương rên lên một tiếng, ông ta bị phản chấn, máu tươi trào ra từ khóe miệng.

“Phụng thiên thừa vận, văn ti bất động (không hề động đậy)! ”

Sắc mặt lão giả thanh sam hoàn toàn thay đổi, giọng nói trở nên nặng nề hơn.

Lời này vừa thốt ra!

Hơi thở huyền diệu thần bí lại ập đến, bao phủ lấy Phương Tri Hành.

Nhưng hình như Phương Tri Hành không ngửi thấy, cậu nghiêng đầu nhìn lão giả thanh sam.

Đột nhiên, một bóng người hư ảo xuất hiện trên đỉnh đầu Phương Tri Hành, mặc măng bào, ma điểm ngút trời, bá đạo vô song!

“Thần thông - Bạo Quân Xuất Thế!”

Bóng người hư ảo nhanh chóng phình to, đội trời đạp đất, thế không thể cản.

Giống như một lưỡi kiếm sắc bén không thể lay chuyển, đâm thẳng luồng khí tức huyền diệu thần bí kia.

“Oc~”

Lão giả thanh sam giống như bị trọng kích, loạn choạng lùi về sau, phun ra một ngụm máu lớn.

Ông ta bịt miệng, cổ họng không ngừng động đậy, sắc mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Phương Tri Hành vung đao chém tới.

Một luồng đao cương không lồ hiện ra giữa thiên địa!

Đồng tử lão giả thanh sam co rút, không nghĩ ngợi gì mà giờ cây thước trắng lên điểm về phía trước.

“Phụng thiên thừa vận, cố nhược kim thang (vững như thành đồng)!”

Lão giả thanh sam há miệng, biểu cảm méo mó, điên cuồng phun máu ra ngoài, mỗi ngụm máu là một chữ.

Cây thước trắng tỏa sáng rực rỡ, ngưng tụ thành một tấm khiên đồng dày đặc.

Keng!

Đao cương với thế không gì sánh được, chém thật mạnh vào tấm khiên đồng.

Tấm khiên đồng lập tức vỡ thành bốn năm mảnh, dư uy của đao cương vẫn còn, chém vào vai lão giả thanh sam.

Phập!

Lão giả thanh sam bay ngược ra ngoài, cánh tay phải cầm cây thước trắng lìa khỏi cơ thể, máu bắn tung tóe!

Sau đó, ông ta nặng nề ngã xuống đất, lưng trượt trên mặt đất hàng trăm mét, đâm gãy hết cây này đến cây khác khiến khói bụi

bốc lên cuộn cuộn.

“Khụ khụ, ọc~”

Lão giả thanh sam ho ra mấy ngụm máu tươi, thở hổn hển như trâu, toàn thân đau đớn dữ dội, nổi kinh hoàng vô cùng tận ngập tràn trên mặt.

Thực sự mà nói, vừa rồi nếu không phải trong tích tắc ngàn cân treo sợi tóc, ông ta đã kịp di chuyển cơ thể một chút, thì bây giờ e rằng đã bị đao cương chém làm đôi rồi, chứ không chỉ mất một cánh tay.

“Chết tiệt!”

“Rõ ràng Phương Tri Hành mạnh như vậy, Khâu Vô Lương lại bảo ta giết hắn dễ như trở bàn tay...”

Lão giả thanh sam cảm thấy mình bị lừa.

Đột nhiên, một bóng người phình to nhanh chóng!

Đôi mắt lão giả thanh sam mở to, nỗi sợ hãi to lớn ngập tràn chỗ sâu trong con người.

Phương Tri Hành ra tay không chút lưu tình, sau khi một đòn trúng đích, cậu hoàn toàn không để ý đến Khâu Vô Lương và nữ tử váy trắng mà lập tức đuổi theo.

“Phụng thiên thừa vận, thuận di mười dặm (dịch chuyển tức thời mười dặm)...”

Lão giả thanh sam mắt trợn ngược, trạng thái giống như phát điên, giọng khản đặc.

“Quá muộn rồi!” Phương Tri Hành cười hung tợn, cậu búng tay một cái.

Một giọt máu bắn ra trước ngực lão giả thanh sam.

Giọt máu ấy gần như đen kịt, chỉ có một chút màu đỏ.

Ầm ầm~

Cùng với một tiếng nổ lớn, giọt máu nổ tung!

Phượng Tri Hành ra tay quá nhanh, người chưa tới, sát chiêu đã hình thành.

Lão giả thanh sam vừa hô lên chữ “dậm” cuối cùng, trước mắt đã hoàn toàn bị màu đen nuốt chửng.

Mặt đất rung chuyển...

Nhìn từ trên cao xuống, một hố sâu khổng lồ xuất hiện trong rừng, bán kính lên tới hơn 100 mét.

Đây là do một giọt máu nổ tung gây ra!

Lão giả thanh sam đã tan xương nát thịt!

“Thu!”

Phượng Tri Hành giơ tay lướt qua không khí trước mặt.

Ngay lập tức, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết 10 người Cơ Thể Thành Thánh trở lên (1/10)]

Lão giả thanh sam khinh thường không xưng tên, cứ thế mà chết ngay tại chỗ.

Phượng Tri Hành xoay người, mũi chân điểm nhẹ, mặt đất dưới chân nổ tung, cậu biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu lao về phía Khâu Vô Lương và

người phụ nữ váy trắng.

Chương 812: Khiếp Sợ (1)

“Chuyện này, chuyện này...”

Khâu Vô Lương mặt đầy kinh ngạc, khó có thể tin được.

Sức chiến đấu mà Phương Tri Hành thể hiện lúc này, vượt xa lần trước, bá khí ngút trời, không gì sánh được.

Không kịp đề phòng, người lại chịu một đòn đau.

Nữ nhân váy trắng hít một hơi lạnh, trầm giọng nói: “Khâu Vô Lương, Phương Tri Hành là cao thủ khai quang, tại sao người không nói cho ta biết?”

“Khai quang...”

Khâu Vô Lương hoàn hồn lại, không khỏi rung mình một cái.

Không sai được, chỉ có cao thủ khai quang mới có sức mạnh kinh khủng như vậy!

“Chẳng lẽ hắn đã đột phá trong mấy ngày nay à?”

Khâu Vô Lương chỉ cảm thấy khó tin, ông ta còn chưa kịp nghĩ ra đối sách.

“Thứ không thể phụng bồi!” Nữ nhân váy trắng xoay người bỏ đi, không đánh nữa.

“Người!”

Khâu Vô Lương sốt ruột, ông ta vừa định nói gì đó.

“Gâu gâu!”

Bất ngờ, một con Liệp Lang Hồng Nha lao ra, thân hình to lớn vạm vỡ, há cái miệng đầy máu, cắn vào eo nữ nhân váy trắng.

Răng nanh cắn thật chặt!

Nữ nhân váy trắng hoàn toàn không nhận ra con Liệp Lang Hồng Nha chui này từ đâu ra, sợ ý không kịp né tránh!

Liệp Lang Hồng Nha như giống phát điên, cắn xé nữ nhân váy trắng, máu tươi phun ra xối xả.

Khâu Vô Lương kinh hãi, lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ.

“Nhìn đây này!”

Một tiếng quát lạnh vang lên, là Phương Tri Hành!

Khâu Vô Lương da đầu tê dại, buông lỏng hoa lan chỉ, nắm chặt chuôi kiếm rồi rút kiếm ra khỏi vỏ.

Xoẹt!

Một tiếng keng vang lên!

Một luồng kiếm cương hình vòng cung lớn quét ra ngoài.

Phương Tri Hành lắc người một cái, luồng kiếm cương lướt qua vai cậu rồi bay thẳng lên trời.

Sau khi khai quang, dù là thân pháp, hay tốc độ ra chiêu và uy lực, Phương Tri Hành đều đã được nâng lên một tầm cao mới.

Trong mắt cậu, động tác của Khâu Vô Lương hơi chậm chạp.

Phương Tri Hành lập tức đáp trả một đao, chém ngang vào eo Khâu Vô Lương.

Khâu Vô Lương nổi gân xanh, nở ra một bông hoa hướng

dương vàng rực đột nhiên nổ trước ngực.

Ầm!

Hoa hướng dương bị đao cương điên cuồng chém thành hai nửa!

Khâu Vô Lương thuận thế nhanh chóng lùi lại, thoát chết trong gang tấc.

Nhưng ông ta còn chưa kịp đứng vững thì một đám huyết dịch bay tới dưới chân ông ta.

“Hừ!”

Khâu Vô Lương không rét mà run, một đóa hướng dương lớn hơn mọc ra dưới chân.

Ầm ầm!

Huyết dịch nổ tung, hoa hướng dương tàn lụi!

Một bóng người trên không trung ngã xuống, nằm trên mặt đất giống như một con chó chết.

Không ai khác chính là Khâu Vô Lương.

Chỉ có điều, Khâu Vô Lương lúc này, hai chân đã biến mất, bị nổ đến mức chỉ còn lại nửa đoạn.

“A, a a~”

Khâu Vô Lương tóc tai bù xù, mặt mày đau đớn, ông ta lăn lộn trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Phượng Tri Hành làm như không thấy, một đao chém tới.

Phập~

Toàn thân Khâu Vô Lương cứng đờ, đầu lặn đến bên cạnh cơ thể.

Phương Tri Hành nhấc chân dẫm mạnh xuống.

Bùm!

Đầu của đại tổng quản phủ Trấn An Vương bị đập nát!

“Thu!”

Phương Tri Hành vẩy tay, thi thể trên đất lập tức hóa thành tro bụi.

Cậu bước ra từ làn khói mù mịt.

“Phương Tri Hành, mau đến đây giúp tao đi!”

Đúng lúc này, Tế Cầu kêu lên thảm thiết.

Phương Tri Hành nhìn chăm chú, không khỏi khẽ nhướng mày.

Chỉ thấy Tế Cầu đang cắn nữ tử váy trắng, nhưng miệng nó đã sưng loét thê thảm.

Cái đầu chó toàn là những mụn nhọt đáng sợ.

Còn người nữ tử váy trắng cưỡng ép banh miệng Tế Cầu ra, nửa người quỳ trên răng nanh, bà ta cười dữ tợn.

“Nôn ra đi!”

Phương Tri Hành thấy tình hình như vậy, truyền âm bảo Tế Cầu.

Tế Cầu lập tức điên cuồng lắc đầu, nôn nữ tử váy trắng ra ngoài.

Nữ tử váy trắng lật người trên không trung rồi nhẹ nhàng đáp

xuống đất.

Ngoài việc váy áo bị dính chút nước miếng, trên người bà ta không bị thương quá nhiều.

Xem ra Tế Cầu đã biến khéo thành vụn rồi, không những không làm gì được nữ tử váy trắng, mà còn khiến bà ta trở nên mạnh hơn.

Phương Tri Hành chau mày nói: “À, có vẻ như người có thể thông qua việc tạo ra mụn nhọt để ăn mòn các sinh linh khác, từ đó khiến bản thân mạnh hơn!”

Nữ nhân váy trắng cười nham hiểm: “Ta là Thiên Nhân, đương nhiên có thể lợi dụng quy luật thiên địa, hấp thụ sức mạnh từ thiên địa, bắt uy lực của thiên địa phục vụ mình.”

Phương Tri Hành thầm nói không ngoài dự đoán.

Thiên Hoàng có thể dễ dàng biến một con châu chấu bình thường thành dị thú cấp 2.

Còn nữ nhân váy trắng trước mặt này, cũng có một bộ quy luật thiên địa của riêng mình.

“Tốt, ta thích những đối thủ càng đánh càng mạnh như người đây!”

Phương Tri Hành phấn chấn tinh thần, cậu lao tới.

Nữ nhân váy trắng không dám chủ quan, thân thể mềm mại rung lên, gió tanh lượn lờ quanh người, chỉ thấy bà ta xoay tròn, gió tanh lập tức biến thành một cơn cuồng phong.

Nhưng nhìn kỹ thì có thể phát hiện rõ ràng cuồng phong được tạo thành từ từng đạo nguyệt nhấn!

Những nguyệt nhấn đó, đương nhiên là do sức mạnh của mụn

nhọt biến thành.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Cường phong lao ra, cuốn về phía Phương Tri Hành.

Chương 813: Khiếp Sợ (2)

Phương Tri Hành bình tĩnh, đột nhiên cậu dậm chân, nhảy lên khỏi mặt đất đến đỉnh cuồng phong.

“Ma Huyết Kim Cương Chuởng!”

Phương Tri Hành tung ra một chuởng uy lực, bàn tay đen khổng lồ giáng từ trên trời xuống.

Cơn lốc xoáy lập tức bị đè bẹp, giống như bị một ngọn núi khổng lồ nghiền nát.

Nữ nhân váy trắng vô cùng sốt ruột, bà ta trơ mắt nhìn cơn lốc xoáy biến dạng và tan rã.

Ầm!

Chuởng lực khủng khiếp ập xuống.

Trong nháy mắt, mặt đất giống như mặt sông cuộn sóng không ngừng nhấp nhô rồi lan ra xa.

Tất cả mọi thứ trên mặt đất như cỏ cây, sỏi đá đều nhảy lên giống như tàu lượn siêu tốc.

Kết quả chính là địa hình của khu vực này đã hoàn toàn thay đổi!

Giữa lớp bụi cuộn cuộn, một dấu bàn tay khổng lồ hiện ra.

Phương Tri Hành nhìn thấy nữ tử váy trắng bị khảm chặt vào lớp bùn đất, y phục đã vụn nát thành bột, cả người trần truồng.

Thân thể bà ta cũng bị đập nát, chỉ còn dày chừng 3, 4 cm.

Nhưng mà Thiên Nhân không dễ bị giết chết như vậy!

Nữ tử váy trắng đang nhanh chóng phục hồi thân thể, vật lộn để đứng dậy.

“Thiên Nhân mục nhọt, chẳng qua cũng chỉ vậy thôi.”

Phương Tri Hành khinh thường, vung kiếm liên tục chém đến.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Những đường kiếm dày đặc như mưa, chém nữ tử váy trắng thành thịt vụn.

“Thu!”

Trong chớp mắt, thịt vụn nhanh chóng chuyển sang màu đen, cuối cùng hóa thành bụi, hòa thành một với bùn đất.

[2, Chiến thắng hoặc giết chết ít nhất 5 Thiên Nhân hóa thân thuộc tính khác nhau (1/5)]

“Phù~”

Phương Tri Hành thở ra một hơi dài, một chọi ba, đại thắng.

Chỉ có mình Tế Cầu hơi thảm.

Nó bị giết chết một lần rồi sau đó lại tiêu hao mười mạng, đạt được chiến lực Bách Ngưu cảnh, đánh lên nữ tử váy trắng.

Kết quả thì sao, tự dâng mạng cho người ta!

Đánh đến đánh lui, mất mười một mạng!

Tác dụng duy nhất chính là thành công ngăn cản nữ nhân váy trắng chạy trốn.

Lúc này, Tế Cửu nằm trên mặt đất, trên người vẫn đang lở loét, đau đớn không chịu nổi.

Mặc dù nữ nhân váy trắng đã chết, nhưng sức mạnh của bà ta đã xâm nhập vào cơ thể Tế Cửu, Tế Cửu vẫn phải chịu tội.

Ngay lúc này, Tế Cửu đột nhiên hít hít mũi, sau đó mở to mắt chó, truyền âm: “Phương Tri Hành, cẩn thận...”

Chưa kịp nói hết!

Vút!

Từng đạo tơ nhện đan xen ngang dọc đột nhiên xuất hiện giữa thiên địa, cắt ngang toàn bộ không gian!

Phương Tri Hành cau mày, cơ thể đột nhiên bị hàng trăm sợi tơ nhện, xoẹt một cái, nhẹ nhàng cắt đứt.

Khoảnh khắc này, cơ thể cậu bị cắt thành hàng ngàn mảnh.

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn về một hướng.

Chỗ đó chính là nơi đặt kiệu của Khâu Vô Lương.

Khâu Vô Lương có bốn kiệu phu!

Ngay vừa rồi, Huyết Tích Tử mà Phương Tri Hành phóng ra, đáng lẽ đã phải giết chết tất cả bọn họ mới đúng!

Nhưng giờ phút này, khi làn khói dày đặc tan đi, một bóng người vẫn đứng đó...

Hay lắm!

Vậy mà còn có một cao thủ đang ẩn náu ở đây!

Người này lặng lẽ quan sát trận chiến giữa Phương Tri Hành

và ba người Khâu Vô Lương.

Sau đó, ngay khi Phương Tri Hành vừa buông lỏng cảnh giác vì cho rằng mình đã thắng lợi hoàn toàn, người này đột nhiên ra tay đánh lén.

Thời cơ được nắm bắt gần như hoàn hảo!

Nhất thời toàn thân Phương Tri Hành đầy vết máu, tan xác vỡ vụn.

“Tơ nhện...”

Phản ứng đầu tiên của Phương Tri Hành chính là lão tổ Thiên Nhân của La gia đến tấn công.

Nhưng Thiên La, chẳng phải đã bị Thiên Hoàng giết chết rồi à?

Giây tiếp theo, Phương Tri Hành nhìn rõ người đó, một thanh niên để râu ngắn!

Hắn ta có vẻ ngoài vô cùng ghê tởm, giống như con chuột sống trong rãnh cống, hắn ta nở nụ cười xấu xa gian ác.

“Khi mình giết Khâu Vô Lương bị giết, người này không ra tay ngăn cản.”

Phương Tri Hành lập tức nhận ra, tên thanh niên bỉ ổi và Khâu Vô Lương không phải là đồng bọn.

Nghĩ đến đây, những vết máu trên người cậu biến mất trong chớp mắt, lành lặn như lúc ban đầu.

Mặc dù bị tơ nhện cắt, nhưng chút thương tích này căn bản không thể làm gì được Phương Tri Hành.

Nổ đầu vẫn không chết, chính là biến thái như vậy đấy!

Tuy nhiên, Tế Cửu thì không may mắn như vậy, toàn thân bị chặt đứt, vỡ thành một đồng thịt vụn.

“Còn chưa tỉnh giấc?”

Phương Tri Hành chậm rãi quay người lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tên thanh niên bĩ ối.

“Ha hả, xem ra người chưa từng gặp bản Thế tử.”

Thanh niên bĩ ối kia mở miệng nói, rồi giơ tay xé toạc bộ y phục thái giám trên người, để lộ bộ măng bào vô cùng quý giá.

“Thì ra là Thế tử diện hạ đích thân tới đây.”

Đáy mắt Phương Tri Hành sáng lên, hiểu ra nói rằng: “Nếu ta không nhớ nhầm, người tên Cơ Khoan Kỷ.”

“Hừ, người có tư cách gọi tên của bản Thế tử à?”

Hai mắt Cơ Khoan Kỷ hơi trũng lên, hắn ta giơ tay phải chộp lấy Phương Tri Hành từ xa.

Trong nháy mắt, từng sợi tơ nhện gần như vô hình, đan xen thành mạng xuất hiện trong cảm nhận thần hồn của Phương Tri Hành.

Mỗi một sợi tơ nhện đều bao bọc khí tức sắc bén đáng sợ.

Chương 814: Diệt Thần (1)

Một hạt bụi đang trôi nổi trong không khí đột nhiên bị cắt làm đôi.

Phương Tri Hành không hề sợ hãi, cậu chém ra Phong Huyết Dao Cường, chém về phía xung quanh.

Những bóng dao dày đặc như một quả cầu tròn, đột nhiên mở rộng ra, tỏa ra khắp bốn phương tám hướng.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Tất cả tơ nhện đều bị cắt đứt!

Nhưng Phương Tri Hành bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, lông mày không khỏi lại.

Biến cố bất ngờ xảy ra!

Khoảnh khắc tiếp theo, một sợi tơ nhện từ hư không hóa thực, đột ngột quấn quanh cổ Phương Tri Hành rồi treo cậu lên.

Phương Tri Hành giật mình, lập tức vung dao chém về phía trên đầu.

Lưỡi dao lướt qua sợi tơ nhện, thuận lợi cắt đứt.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ chính là tơ nhện lại nối liền với nhau ngay lập tức.

Phương Tri Hành nhanh chóng vung dao, cậu chém đứt tơ nhện hàng trăm lần trong nháy mắt.

Nhưng tơ nhện vẫn luôn nhanh chóng nối liền, giống như không thể bị cắt đứt.

Cơ Khoan Kỷ thong thả bước tới, cười nói: “Người bắt tử à, ừm, bản Thể tử đã lâu không gặp một người bắt tử ra hồn nào.”

Hắn ta khoanh tay trước ngực, nhìn Phương Tri Hành đang vùng vẫy, đắc ý cười: “Cho dù đao của người có nhanh đến đâu, cũng không thể nhanh hơn tốc độ tái sinh tơ nhện của ta.”

Hắn ta mân mê sợi tơ nhện, chậm rãi nói: “Thần thông này có tên là ‘Mệnh Huyền Nhất Tuyến’, người bị tơ nhện quấn lấy thì đừng hòng thoát được.”

Phương Tri Hành đã nghẹt thở, mặt đỏ bừng nói: “Không ngờ người cũng biết võ công của La gia.”

Cơ Khoan Kỷ cười lạnh: “Phải mà cũng không phải, chính xác mà nói, bản Thể tử chỉ mô phỏng võ công của La gia, hơn nữa còn trò giỏi hơn thầy.”

“Mô phỏng?”

Phương Tri Hành tâm thần khê động, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ đây là thần thông của người?”

Cơ Khoan Kỷ gật đầu: “Đúng vậy, ta là huyết mạch hoàng tộc, sau khi tu luyện đến Bách Ngưu cảnh, đương nhiên sẽ thức tỉnh huyết mạch thần thông ‘Sâm La Vạn Tượng’, thần thông này vô cùng huyền diệu, về lý thuyết có thể mô phỏng bất cứ môn võ công nào...”

Huyết mạch thần thông!!

Phương Tri Hành chớp mắt, thông thường, chỉ có đệ tử cấp 5 mới có huyết mạch thần thông.

Tuy Tế Cầu là huyết mạch cấp 5, nhưng nó vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn, cho nên vẫn chưa thức tỉnh thần thông.

Nếu như nhân tộc cũng thức tỉnh huyết mạch thần thông, chỉ có một khả năng.

Phương Tri Hành không khỏi nhớ đến tấm bia đá mà cậu tìm thấy trước khi thăng cấp Bách Ngưu cảnh, với hai lựa chọn được đưa ra:

1, Hệ Nhân Tộc

2, Hệ Biến Thân

Rõ ràng, Cơ Khoan Kỷ đã chọn hệ Biến Thân.

Hắn ta đã không còn là nhân tộc nữa!

Hơn nữa, nghe ý của hắn ta, huyết mạch hoàng tộc chỉ cần chọn con đường tu luyện Cơ Thể Thành Thánh, hình như cuối cùng đều sẽ là hệ Biến Thân.

Có lẽ, hoàng tộc thống trị vương triều Đại Chu, căn bản không phải là người?!

Phương Tri Hành vùng vẫy nói: “Sâm La Vạn Tượng, thật sự có thể mô phỏng tất cả võ công à? Bao gồm cả của ta?”

“Đương nhiên!”

Cơ Khoan Kỷ cười lớn: “Nếu không, người nghĩ sao hoàng tộc có thể trấn áp quần hùng thiên hạ?”

Bất kể các người tu luyện được kỹ năng bộc phát gì, bất kể các người thức tỉnh thần thông huyền diệu ra sao, huyết mạch hoàng tộc chúng ta đều có thể mô phỏng lại.

Hơn nữa, chúng ta dựa vào sức mạnh huyết mạch cường đại,

uy lực của sát chiêu thi triển ra nhất định sẽ vượt qua chủ nhân ban đầu!”

Mô phỏng tất cả sát chiêu của kẻ địch!

Sức mạnh bản thân lại cao hơn so với cùng cấp!

Hai thứ này kết hợp với nhau, thực sự là vô địch!

Phượng Tri Hành vẻ mặt đau đớn, hét lên: “Ta không tin, người thử bắt chước ta xem?”

Cơ Khoan Kỷ cười lạnh: “Đừng vội, đợi ta ăn người xong, tất cả mọi thứ của người sẽ thuộc về ta.”

“Ăn?!”

Phượng Tri Hành mặt trầm như nước, lắc đầu nói: “Người quả nhiên không phải người!”

“Hahaha!”

Cơ Khoan Kỷ ngửa mặt lên trời cười lớn, vung tay cởi bỏ măng bào trên người, thân hình đột nhiên phình to lên.

Tứ chi của hắn ta biến thành bốn cái vuốt.

Thân thể biến thành một con cự蟒 vừa to vừa dài, vẩy đen trắng bao phủ toàn thân, chiều dài hơn trăm mét!

Chưa hết!

Một cái sừng thịt mọc ra trên đầu.

Lưng khê nhúc nhích, hai cánh thịt dang rộng ra.

Một lát sau!

Cơ Khoan Kỷ lộ nguyên hình, biến thành một con Tứ Trảo

Đăng Xà!

Rắn tu luyện ngàn năm thành đăng (rắn biết bay), đăng vượt qua thiên kiếp thành thần long.

Lúc này Cơ Khoan Kỷ chính là Tứ Trảo Đăng Xà, mây mù lượn lờ quanh người, hắt ta vỗ cánh, tung bay.

“Hệ Biến Thân!”

Trước giờ Phương Tri Hành chưa gặp đến năm người Cơ Thể Thành Thánh, bọn họ không có ngoại lệ, toàn bộ là nhân tộc.

Đây là lần đầu tiên cậu gặp Cơ Thể Thành Thánh hệ Biến Thân.

Tứ Trảo Đăng Xà dữ tợn hung ác, nó há miệng to đầy máu, bên trong miệng vực thăm, độc hỏa cuộn cuộn giữa hai chiếc nanh khổng lồ.

Mặc kệ là sinh vật carbon nào, chỉ cần bị đăng xà nuốt vào bụng, nhất định sẽ bị thiêu chết bởi độc hỏa trước.

Phương Tri Hành đột nhiên dừng lại, hình như cậu đã từ bỏ việc giãy giụa.

Chương 815: Diệt Thần (2)

Cậu chỉ cao 2 mét, đứng trước mặt Tứ Trảo Đằng Xà thì giống như một con kiến hôi.

“Vây mới đúng chứ, ngoan ngoãn đi chết đi!”

Cơ Khoan Kỷ cười hung tợn, hôm nay hẳn ta đích thân đến đây là vì hẳn ta chú ý đến chuyện dù hẳn ta phái ai đi giết Phương Tri Hành, kết quả lại là chết hết người này đến người khác.

Hình như trên người Phương Tri Hành này có một ma lực không thể nói thành lời, luôn có thể xoay chuyển tình thế, lật ngược càn khôn.

Vì vậy, Cơ Khoan Kỷ quyết định làm cho đến cùng, tự mình đến gặp Phương Tri Hành, tiện tay nuốt chừng miếng thịt mỡ này.

“Mệnh Huyền Nhất Tuyến, hóa ra là thần thông, cảm ơn lời nhắc nhở của người!”

Phương Tri Hành bất ngờ lên tiếng, “Chỉ có thể dùng thần thông để phá thần thông!”

Bỗng nhiên, một bóng người hư ảo hiện ra từ trên đỉnh đầu Phương Tri Hành.

“Bạo Quân Xuất Thế!”

Bạo quân ma diễm ngút trời đột ngột xuất hiện, khí nuốt sơn hà, duy ngã độc tôn.

Sợi tơ nhện vừa chạm vào Bạo Quân Ma Diễm, lập tức đứt gãy tan chảy hóa thành tro bụi.

Phượng Tri Hành nhẹ nhàng đáp xuống đất, thuận thế vung đao chém ngang.

Phong Huyết Đao Cường bọc máu thịt chất đông từ 10 mạng của Tế Cầu chém thẳng vào miệng khổng lồ của Tứ Trảo Đằng Xà.

“Hửm???”

Tứ Trảo Đằng Xà vô cùng ngạc nhiên, nó phun ra độc hỏa, nghênh đón Phong Huyết Đao Cường.

Ầm!

Phong Huyết Đao Cường run lên rồi vỡ nát.

Tứ Trảo Đằng Xà ngẩng cao đầu, khoe miệng bị mũi đao cửa rách, máu tươi ào ào chảy ra đầy đất.

“Người!”

Cơ Khoan Kỷ vội rút đầu lại, nhìn Bạo Quân đội trời đập đất, vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi hẳn ta lén quan sát, cũng chú ý tới Phượng Tri Hành đã phóng thích hình thái tinh thần.

Nhưng mà Phượng Tri Hành chỉ nhắm vào lão giả áo thanh sam, những người khác không đối mặt trực diện với bạo quân, không cảm nhận được áp lực từ do Bạo Quân mang đến

Lúc này đây, Cơ Khoan Kỷ tự mình trải nghiệm mới phát hiện Bạo Quân vô cùng khủng bố, có loại khí thể bá đạo quân lâm thiên hạ, một tay che trời.

“Hừ, mặc kệ hình thái tinh thần của người là gì, chung quy không phải dương thần, chỉ là một loại công kích tinh thần mà thôi.”

Cơ Khoan Kỷ nhanh chóng bình tĩnh lại, vết thương nơi khoe miệng lành lại rất nhanh.

Là một Tứ Trảo Đằng Xà với dòng máu hoàng tộc, Cơ Khoan Kỷ có khả năng miễn dịch nhất định với các đòn tấn công tinh thần.

Hắn ta hoàn toàn không sợ!

Phượng Tri Hành nhếch mép, cậu nở một nụ cười lạnh âm u.

Hai tay siết chặt nắm đấm!

Một khối máu lớn bằng nắm tay bắn ra.

“Huyết Tích Tử - Bạo!”

Ầm rầm!

Một tiếng nổ lớn nổ lớn kinh thiên động địa, không gì sánh được.

Toàn bộ thế giới chìm trong bóng tối!

Cơ Khoan Kỷ hừ lạnh một tiếng, vỗ cánh bay lên không trung với tốc độ nhanh như chớp.

Vài chiếc vảy rần rơi xuống từ trên người hắn ta.

Ngay sau đó, Tứ Trảo Đằng Xà bổ nhào xuống, siết chặt móng vuốt tung quyền.

“Cự Linh Xung Phong Quyền!”

Một bóng quyền khổng lồ đột ngột ngưng tụ, to lớn hơn cả một ngọn núi, cuộn cuộn từ trên trời giáng xuống giống như thiên thạch giáng xuống, đập về phía Phượng Tri Hành.

“Ma Huyết Kim Cương Chưởng!”

Thân hình nhỏ bé của Phương Tri Hành không hề nao núng, đứng mãnh giơ tay trái lên.

Một chưởng đánh ra!

Ma chưởng màu đen xông thẳng lên trời cao!

Một quyền một chưởng va vào nhau!

Một tiếng nổ ầm ỹ vang lên!

Sóng xung kích khổng lồ lan ra hình vòng cung, sức tàn phá không thể tả được, phạm vi mười dặm bị san phẳng thành bình địa.

“Tiếp tục!”

“Để người ném thử tuyệt học ‘Nhật Nguyệt Ấn’ của Vinh gia!”

Cơ Khoan Kỷ vươn hai tay ra, hình ảnh của mặt trời và mặt trăng lần lượt hiện ra trong lòng bàn tay trái phải.

Hai tay hợp lại!

Ngay sau đó, nhật nguyệt giao hội, ngưng tụ thành một pháp ấn khổng lồ, lao thẳng xuống dưới.

Uy lực kinh hoàng đập xuống giống như Thái Sơn đè trên đầu, khiến người ta nghẹt thở.

Tứ đại môn phiệt, không có ai là kẻ tầm thường.

Cơ Khoan Kỷ liên tục sử dụng sát chiêu của La gia và Lục gia, bây giờ đến lượt Vinh gia rồi.

Không khó để đoán, hẳn ta còn một át chủ bài chưa tung ra.

Đó chính là tuyệt học của chính huyết mạch hoàng tộc!

Huyết mạch hoàng tộc, không thể chỉ có “Sâm La Vạn Tượng” mô phỏng người khác, nhất định phải có sát chiêu lợi hại hơn.

Phượng Tri Hành hít một hơi thật sâu, nghênh đón Nhật Nguyệt ấn, cũng dùng cả hai tay thi triển Ma Huyết Kim Cương Chưởng.

Lấy chưởng đối ấn, cứng đối cứng!

Rầm rầm!

Bầu trời giống như nổ tung, những luồng sáng hỗn loạn bay khắp bốn phía.

Ma Huyết Kim Cương Chưởng tan vỡ, Nhật Nguyệt ấn cũng bị chẻ nát.

Nhưng ngay sau đó, một pháp ấn khác đột ngột lóe sáng, ầm ầm giáng xuống.

Toàn thân Phượng Tri Hành chấn động, hai chân lún xuống bùn đất, từng vết rạn nứt xuất hiện trên cơ thể, máu chảy như suối.

Nhật Nguyệt ấn giống như lưỡi liềm sắc bén cửa vào người cậu, tạo thành vô số vết thương.

“Ha ha ha, mới thế này đã không chịu nổi rồi à?”

Tứ Trảo Đằng Xà bay lượn trên không, tùy ý cười lớn, “Người đúng là thứ ngu ngốc, Nhật Nguyệt ấn chia làm Nhật ấn và Nguyệt ấn, người chỉ đỡ được Nhật ấn mà xem nhẹ Nguyệt ấn.”

Chương 816: Diệt Thần (3)

Nhật Nguyệt ẩn huyền diệu vô song, quỷ dị khó lường.

Nhật ẩn và Nguyệt ẩn có thể hợp nhất hoặc tấn công riêng biệt, biến hóa tùy ý.

Phương Tri Hành chưa từng giao đấu với người của Vinh gia, không biết nội tình nên đã phải chịu thiệt thòi.

Cậu thở dốc, nhếch mép cười, “Vậy thì sao chứ, ta là người bất tử, người không thể đánh chết ta đâu!”

Cơ Khoan Kỷ cười khẩy, “Hả hả, người bây giờ chẳng qua chỉ có thể tự do tái tạo nhục thân mà thôi, thật sự cho rằng mình bất tử bất diệt à?”

Hắn ta chậm rãi đáp xuống, lạnh lùng nói, “Đợi ta tiêu hao hết sức mạnh của người, khi người không thể thi triển thần thông được nữa, chính là lúc người phải chết!”

Phương Tri Hành gầm lên, “Người sẽ chết trước ta!”

Một giọt máu bắn lên như mũi tên rời khỏi dây cung.

Cơ Khoan Kỷ cười lớn, vỗ cánh bay lên cao.

Ầm!

Giọt máu nổ tung.

Nhưng Cơ Khoan Kỷ đã bay lên cao, vụ nổ chỉ lướt qua người hắn ta mà thôi, gần như không gây ra thương tổn quá lớn.

Ngay sau đó, hần ta lao xuống, lại thi triển Nhật Nguyệt ấn.

Phương Tri Hành nắm chặt Vạn Nhân đao, chém một nhát lên trên.

Ánh đao cũng hóa thành hai đạo, nghênh đón Nhật ấn và Nguyệt ấn.

Tiếng nổ vang trời, hai bên ngang tài ngang sức.

Tứ Trảo Đằng Xà không hề bận tâm, điên cuồng tung ra Nhật Nguyệt ấn, oanh kích không ngừng.

Khói bụi mịt mù, Phương Tri Hành liên tục bị đẩy lùi xuống dưới.

Khu rừng cậu đang đứng đã biến thành một lòng chảo khổng lồ.

“Ừm, cũng tương đối rồi!”

Cơ Khoan Kỷ cười nham hiểm, bốn móng vuốt đồng thời siết chặt thành quyền.

Vèo một cái!

Độc hỏa bỗng xuất hiện trên móng vuốt, cháy phừng phực, giống như có sức mạnh thiêu đốt thiên địa.

“Mãng Hoàng Quyền!

Cơ Khoan Kỷ nở nụ cười tàn nhẫn, sát ý nồng đậm.

Bốn móng vuốt vung quyền cùng một lúc.

Ngay lập tức, bốn quyền độc hỏa đánh ra, gào thét như gió, ầm ầm như sấm sét, không gì sánh bằng!

Đây chính là sát chiêu của huyết mạch hoàng tộc!

Phương Tri Hành nghẹn thở, cậu cảm nhận được luồng khí hủy diệt trước nay chưa từng có.

“May mà ta đã chuẩn bị từ trước...”

Dưới chân Phương Tri Hành, Máu Chảy Thành Sông.

Có máu của cậu, máu của Tế Cấu, và máu chảy ra từ Cơ Khoan Kỷ!

Toàn bộ huyết dịch đều tụ lại dưới chân cậu, ồ ạt xông thẳng lên trời, ngưng tụ lại thành một đóa hoa sen màu máu.

“Kỹ năng bộc phát - Huyết Liên Trán Phóng!”

Trong bốn kỹ năng bộc phát cấp 5 mà Phương Tri Hành nắm giữ, chỉ có “Huyết Liên Trán Phóng” được sử dụng để phòng ngự.

Một đóa hoa sen màu máu khổng lồ nở rộ trên đỉnh đầu Phương Tri Hành.

Mãng Hoàng Quyền rục rĩ như sao trời giáng xuống, đập mạnh vào huyết liên.

Uy lực của cú đâm rung trời chuyển đất, hỏa độc không thể ngăn cản!

Huyết liên rung động dữ dội, một cánh hoa rụng xuống, lay động sắp đổ.

Cú đâm thứ hai của Mãng Hoàng Quyền tiếp tục giáng xuống!

Huyết liên lại rụng thêm một cánh hoa, lầy ba lầy bấy.

Cú thứ ba!

Cú thứ tư!

Sức mạnh của Mãng Hoàng Quyền thật khủng khiếp, vượt xa sức tưởng tượng.

Huyết liên liên tục rụng hai cánh hoa giống như ngọn đèn trước gió, lay lắt vô cùng nguy hiểm.

Tuy vậy, huyết liên giống như được thần linh phù trợ, nó vẫn không sụp đổ vỡ nát.

Cả bốn cú Mãng Hoàng Quyền đều bị chặn đứng, giống như một phép màu!

“A chuyện này?!”

Cơ Khoan Kỷ sửng sờ, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, lộ ra vẻ kinh hãi như vừa nhìn thấy quỷ.

“Chặn được rồi!”

Trong lòng của Phương Tri Hành vui mừng.

Thật ra cường độ phòng ngự của “Huyết Liên Trán Phóng” không cao như vậy.

Không thừa nhận không được, Mãng Hoàng Quyền quả thật lợi hại, uy lực cực kỳ kinh khủng!

Huyết Liên có mạnh đi chăng nữa, có lẽ có thể chịu đựng được hai phát Mãng Hoàng Quyền, nhưng bội thực mà chết chỉ có thể chặn được 3 phát, tuyệt đối không gánh được phát thứ 4.

Nhưng may mắn là trong Huyết Liên có lẫn huyết dịch của Cơ Khoan Kỷ, làm tăng rất nhiều miễn dịch tổn thương.

Nói cách khác, uy năng của Mãng Hoàng Quyền đã bị giảm cấp trong lúc vô hình.

Đây là tác dụng kỳ diệu của huyết dịch!

“Đến lượt ta rồi!”

Phương Tri Hành thò tay trái ra, cùng lúc này, Bạo Quân đứng giữa thiên địa cũng thò tay trái ra, như hình với bóng.

Bạo Quân dùng một phát bắt được đầu của Tứ Trảo Đằng Xà, ngón tay bóp được miệng rắn.

“Hức!”

Toàn thân của Cơ Khoan Kỷ căng thẳng, cực kỳ sợ hãi.

Hình thái tinh thần động rồi?

“Ảo giác, chỉ là ảo giác...”

Cơ Khoan Kỷ biết mình bị tinh thần công kích, chìm vào trong ảo giác kinh khủng.

“Hừ, ta cũng phát ra ánh sáng, cảnh giới tinh thần không thua người đâu!”

Cơ Khoan Kỷ tập trung sự chú ý, đang định bộc phát sức mạnh tinh thần.

Sau nháy mắt, hoa sen màu máu ở phía dưới đột nhiên chấn động.

Một luồng rung động khiếp người công kích, bắn ngược, chột lóc đến.

Bịch!

Cả người của Cơ Khoan Kỷ chấn động kịch liệt, gặp phải đòn nặng.

Ngay sau đó, sức mạnh chấn động lần thứ 2 tập kích đến, đánh chắc lên trên thân.

“Đây là tổn thương do lực phản chấn?”

Cơ Khoan Kỹ trợn tròn mắt, cúi đầu quan sát đóa hoa sen màu máu, sờn cả tóc gáy.

Chương 817: Vây Quét (1)

Huyết Liên có thể phản chấn, thật bất ngờ!

Vậy thì...

Đợt thứ 3!

Đợt thứ 4!

4 đòn Mãng Hoàng Quyền, 4 lần phản chấn!

Cơ Khoan Kỷ bị đánh đến trợn trắng mắt, miệng phun ra máu, vẩy rã rơi xuống, cứ như là trời mưa vậy.

Phường Tri Hành cười lạnh nói: “Không ngờ đến đúng không, Huyết Liên nở ra tương đương với một tấm chắn phòng ngự, chỉ cần người không thể đánh vỡ nó bằng một hơi thì phải chịu đựng tổn thương do lực phản chấn.”

“Người...”

Toàn thân của Cơ Khoan Kỷ khó chịu, tinh thần tan rã.

Nhân lúc này, Bạo Quân đè đầu của hắn ta lại, nện mạnh xuống mặt đất.

Vút!

Tứ Trảo Đằng Xà ngã xuống, đầu rớt xuống như điều bị đứt dây.

Ầm!

Mặt đất chấn động kịch liệt!

Đầu rắn nện mạnh xuống mặt bùn!

Tay trái của Bạo Quân ấn lên đầu rắn, tay phải nắm chặt lấy cổ, bẻ mạnh lui sau.

Ào ào ào!

Vảy rắn bay ngược ra!

Nơi bàn tay lớn chạm đến, vảy rắn đều bị lột sạch, máu thịt xoay tròn, máu me đầm đìa.

Phương Tri Hành siết chặt Vạn Nhân đao đâm thẳng về phía trước.

Phụt!

Ngực mở bụng bể!

Rút đao ra, tay phải của Bạo Quân cắm vào vết thương, móc ra nội tạng dưới một trảo.

“A a a!”

Cơ Khoan Kỷ kêu thảm, đau đớn, giãy giụa điên cuồng.

Phương Tri Hành ra tay vô tình, hai tay chà sát ngưỡng tụ ra một giọt máu, trực tiếp nhét vào trong bụng của hắn ta.

Đùng!

Giọt máu nổ tung ra!

Tứ Trảo Đằng Xà lập tức bị nổ thành 2 đoạn trước sau, phần bụng ở giữa hóa thành sương máu sền sệt.

“Giết!”

Sát ý của Phương Tri Hành tùy ý, vung đao lên cuồng chém,

đầu tiên là bầm nát đuôi rắn.

Sau đó lại bầm đầu rắn.

Rất nhanh, trên đất máu thịt be bét.

Chỉ còn lại tay trái của Bạo Quân ấn lên đầu rắn.

Bạo Quân buông lỏng tay ra!

Dường như đồng thời, Phương Tri Hành xuyên một đao qua đầu rắn, hung hăng giãy dụa, giơ lên cao.

Đầu rắn lộn ngược lại, cắm ngược trên lưỡi đao cực lớn!

“Phương... Tri... Hành...”

Cơ Khoan Kỷ phát ra tiếng một cách khó khăn: “Đừng, đừng mà!”

Phương Tri Hành cười giễu nói: “Sao vậy, đã đến nước này, người vẫn muốn xin tha?”

Cơ Khoan Kỷ gằn từng chữ nói: “Ta là mãng long, người giết rồng chắc chắn sẽ bị thiên hạ tru sát!”

Phương Tri Hành chẳng thềm ngó tới, cậu cười khẩy nói: “Mãng long chóa gì, chẳng qua chỉ là một con trùng dài, giết thì giết thôi!”

Soạt soạt soạt!

Vạn Nhân đao rạch qua lại mấy cái.

Đầu rắn lập tức rải rác, rơi lả tả trên mặt đất.

“Thu!”

Phương Tri Hành không chút chần chờ, bàn tay to lướt qua

máu thịt trên mặt đất.

Lập tức, tất cả máu thịt héo rũ khô quắt, hóa thành tro bụi tản đi.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết 10 Cơ Thể Thành Thánh trở lên (3/10)]

[7, Dùng tư thế Bạo Quân trấn áp huyết mạch Hoàng tộc: 1 lần (Đã hoàn thành.)]

...

“Ồ, điều kiện thứ 7 hoàn thành rồi!”

Trong lòng của Phương Tri Hành lập tức vui mừng.

Tuy Cơ Khoan Kỷ chỉ là con nối dõi của vương gia, nhưng cũng là chi nhánh huyết mạch Hoàng tộc hàng thật giá thật.

Cậu nhanh chóng ngẩng nhìn 4 phía, đồng thời thần hồn cảm ứng một lượt.

Xác nhận không ai nhìn lén...

Phương Tri Hành cấp tốc quét dọn chiến trường.

Chỗ mạnh nhất của Cơ Khoan Kỷ chính là bản thân hắn ta, cho nên hắn ta không dựa vào binh khí và ngoại vật, trên thân cũng không có bảo bối tốt gì cả.

Khâu Vô Lương có thanh “Quỳ Hoa Kiếm”, là bảo kiếm trung phẩm cấp 4, cùng với một chiếc túi đựng không ít binh lạo ở.

Thước màu trắng của ông lão áo xanh cũng là bảo vật cấp 4.

Nữ tử váy trắng thì không để lại gì cả.

Một mình Phương Tri Hành thu hết..

Dường như đồng thời, đột nhiên có một bóng đen chui ra, không phải Tế Cầu thì còn là ai.

[Số mạng còn lại: 11]

“Đù, bộ này...”

Tế Cầu quả thật là phiền muộn đến cực điểm, khó chịu muốn chết, mất mạng còn mất mặt.

Phương Tri Hành không nói thêm gì, dù sao Tế Cầu đã liều 11 cái mạng cũng xem là gắng sức.

Cậu xoay người cười lên trên lưng của Tế Cầu.

“Đi!”

Một người một chó chạy đi như điên.

Khoảng một nén nhang sau, hai người họ quay về bên cạnh Quân Dao.

Phương Tri Hành không nói cho Quân Dao biết chuyện cậu giết Cơ Khoan Kỷ.

Chỉ nói với cô là trạm kế tiếp sẽ tiến đến Đại Châu, lập tức đi ngay.

Quân Dao một lòng đi theo Phương Tri Hành nên đương nhiên là không có bất kỳ dị nghị nào với việc này cả.

Sau đó Phương Tri Hành giơ tay trái lên, quát lên với chiếc nhẫn: “Phản lão ca, rảnh không?”

Không bao lâu sau, chiếc nhẫn truyền ra âm thanh của Phàn Thu Lai: “Trưởng lão đệ, ta nghe nè.”

Phường Tri Hành vội vàng nói: “Ta và Nghiêm Cảnh Phong định cùng nhau đến Đại Châu làm ăn...”

Cậu nói tỉ mỉ chủ ý của “thương nhân trung gian”.

“Thế nào, huynh có hứng thú tham gia không, 3 chúng ta cùng nhau đi làm?”

Phường Tri Hành phát ra lời mời.

Phàn Thu Lai chìm vào im lặng, một lát sau, ông ta mở miệng nói: “Không giấu gì lão đệ, trước đây ta có quen một người, hắn cũng muốn làm thương nhân trung gian giống đệ, ta cũng ủng hộ hắn nên giao bảo vật trong tay cho hắn xử lý.

Chương 818: Vây Quét (2)

Nhưng không ngờ hắn lại bị người ta giết, bảo vật cũng bị cướp đi, đến bây giờ ta vẫn không biết là ai giết hắn.”

Phương Tri Hành nhếch mày nói: “Ừm, nguy hiểm chắc chắn sẽ có, nhưng huynh không cần quá lo lắng, 3 chúng ta phân công rõ ràng, huynh và Nghiêm Cảnh Phong ở trong tối, ta ở ngoài sáng, 3 người liên thủ làm thật lớn.”

Phàn Thu Lai nghiêm túc nói: “Lão đệ thật sự nguyện ý gánh chịu nguy hiểm lớn đến vậy à?”

Phương Tri Hành cười ha ha: “Ta lấy thêm chút lợi nhuận, lão ca không có ý kiến chứ?”

“Nếu như vậy thì...”

Phàn Thu Lai cười ha ha, vỗ bắp đùi nói: “Vậy thì tốt quá, tính thêm ta với!”

Trong lòng của Phương Tri Hành vui vẻ, phấn chấn nói: “Được, vậy ta đi trước, đến Đại Châu đợi huynh.”

Phàn Thu Lai cười nói: “Ừm ừm, sau khi ta thu xếp ổn thỏa sẽ đi tụ họp với đệ. À đúng rồi, ta đã liên lạc được một người bán bảo vật thuộc tính Thủy mà đệ cần, trong tay đối phương có ‘Nhất Nguyên Trọng Thủy’!”

Hai mắt của Phương Tri Hành lập tức sáng lên, “Nhất Nguyên Trọng Thủy” vô cùng quý giá, tinh túy nằm ở “trọng lượng”, một giọt có đến mấy vạn cân.

Nếu nhập Nhất Nguyên Trọng Thủy vào trong Vạn Nhân đao,

nhất định có thể thăng cấp trọng lượng của thân đao, tiện đà tăng cường lực công kích.

Mà bản thân của Phương Tri Hành là hệ Cự Hùng, binh khí tiện tay nhất chính là trọng đao.

“Được!”

Vẻ mặt của Phương Tri Hành chờ mong, đáp lại: “Làm phiền lão ca rồi.”

“Ừm, đợi tin tốt của ta đi.”

Phàn Thu Lai cất tiếng cười.

Hai người họ kết thúc cuộc trò chuyện.

Tế Cửu lại gần, truyền âm đến: “Nên đi rồi, mây giết chết thể tử điện hạ, khả năng đã kinh động đến Sắc An Vương, chúng ta phải mau chạy thôi.”

Phương Tri Hành gật đầu, hiện tại cậu quả thật là không còn sức đối chiến với Sắc An Vương.

Vì vậy, cậu và Quân Dao cưỡi lên trên lưng Tế Cửu, chạy đi nhanh như chớp.

Rất nhanh, bọn họ trốn ra khỏi quận Hô Đà, lạng lẽ tiến vào quận Lưu Giang, càng đi càng xa.

...

Vương phủ!

Sắc An Vương đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên rùng mình, vẻ mặt thay đổi kịch liệt!

Một luồng hàn ý đến từ chỗ sâu ở huyết mạch!

“Khoan Kỷ con ta, chết rồi?”

Sắc An Vương ngậy ra, sau đó phát giác được gì đó, tầm mắt nhìn về phương xa.

“Người đâu!”

Sắc An Vương đứng bật dậy, gấp giọng hét lớn.

Cơ Tương Quân bước nhanh đến, quỳ một chân trên mặt đất nói: “Vương gia...”

Cô vẫn chưa dứt lời thì Sắc An Vương đã dặn dò: “Mau đi điều tra Cơ Khoan Kỷ đi đâu rồi?”

Cơ Tương Quân không rõ, nhưng vẫn đáp lại: “Rõ!”

Chỉ chốc lát, cô vòng trở lại bẩm báo: “Bẩm vương gia, thế tử điện hạ tra được tung tích của Phương Tri Hành, đã đi theo đại tổng quản Khâu Vô Lương ra ngoài, đi từ hôm qua, hôm nay vẫn chưa về.”

“Phương Tri Hành!”

Sắc An Vương giận tím mặt, tròng mắt nứt ra, ngửa mặt lên trời quát ầm lên: “Ta tha cho người một con đường sống, vậy mà người lại giết con ta!”

“Cái gì...”

Cơ Tương Quân trợn tròn mắt, Phương Tri Hành giết Cơ Khoan Kỷ?

...

Chùa Thanh Lương. Nhà cũ La gia

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, căn nhà cũ La gia trải qua một phen

sửa đổi, thay mấy tấm bảng, chuyển mấy tượng Phật vào.

Phủ đệ sang trọng nhanh chóng biến thành chùa miếu vô cùng khí phái.

Không đổi tên, vẫn là chùa Thanh Lương.

Nhưng lúc này, chùa Thanh Lương không còn chút lạnh lẽo nào nữa, mà tráng lệ, đông như trẩy hội.

Rất nhiều người tin Phật đến đây thắp nhang cầu nguyện, hy vọng đưa đứa trẻ nhà mình vào chùa tập võ.

Cũng có rất nhiều nhân sĩ giang hồ nghe danh mà đến, muốn gặp Tịnh Minh đại sư có uy danh hiển hách.

Nghe đồn Tịnh Minh đại sư là cường giả Bách Ngưu cảnh, Phật pháp cao thâm, hơn nữa ông còn thích giải đáp nghi vấn cho người ta.

Có rất nhiều võ giả sau khi nhận được chỉ điểm của Tịnh Minh đại sư, tu vi tăng lên mạnh mẽ.

Người người đều nói Phật hiệu vô biên, tuyên dương Phật hiệu phổ độ chúng sinh.

Mà La gia cứ như đã thành lịch sử, bị lãng quên một cách nhanh chóng.

Người đi trà lạnh, cũng chỉ có thế.

Một con bò trắng cõng một nữ tử bịt mắt thông dong đi đến chùa Thanh Lương.

“A di đà Phật, lão nạp cung nghênh Dạ phán quan.”

Tịnh Minh đại sư đích thân ra nghênh đón, có vẻ mặt tươi cười.

“Không dám nhận.”

Dạ Tử Tuyền nhẩy xuống lưng bò, đáp lễ lại đúng mực, than thở: “Phật môn vận may cao chiểu, ngăn cản cũng không đỡ nổi.”

Tịnh Minh đại sư cười nói: “Dạ phán quan có gì nói ra lời này?”

Giọng điệu của Dạ Tử Tuyền phức tạp: “Thế tử điện hạ bị người ta giết, đại sư đoán xem là ai làm?”

Tịnh Minh đại sư thay đổi sắc mặt, sau đó chấp tay trước ngực, niệm Kim Cang Kinh.

...

Bàn sơn. Du Châu!

Đam Châu và Đại Châu thật ra vốn không sát nhau.

Theo bản đồ, Đam Châu và Du Châu là hàng xóm.

Du Châu có hình bầu dục, phần đuôi vươn ra một cái râu

Râu đó là một dãy núi khổng lồ, tên là Bàn sơn.

Bên cạnh dãy núi Bàn sơn là Đam Châu, phía dưới là Đại Châu.

Phương Tri Hành có thực lực mạnh mẽ, Tế Cầu có thể năng khiếp người, nên 2 người họ không đi đường vòng.

Chương 819: Tấn Thăng (1)

Vẽ một đường thẳng trên bản đồ, sau đó gập núi treo núi, gập nước lội qua sông.

Núi cao trùng điệp sông lớn hồ lớn ở nhân gian, cho dù có mạo hiểm cỡ nào, cho dù chim bay khó lọt thì hoàn toàn không ngăn cản được bước chân của Phương Tri Hành và Tế Cầu.

Vì vậy, bọn họ đã dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Đam Châu, tiến vào Du Châu.

Lúc này!

Tế Cầu lướt qua đỉnh Bàn sơn cao mất nghìn mét, phóng mắt nhìn đi, Đại Châu cứ như là gần trong gang tấc.

Cả đường Phương Tri Hành đều quan sát địa hình, hàng lông mày dần nhíu lại.

“Tế Cầu, mày có phát hiện không?” Cậu truyền âm đến.

Tế Cầu thè đầu lưỡi, hà hơi nói: “Phát hiện cái gì?”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Thế giới chỗ chúng ta có khả năng không phải là tinh cầu.”

Tế Cầu hơi ngậy ra, rồi kinh ngạc nói: “Thật hay giả vậy, không phải tinh cầu à?”

Người trên địa cầu cũng là dùng thời gian rất lâu mới ý thức được hình cầu của thế giới.

Ví dụ, lúc đội thuyền đại dương lái đến, người đứng bên bờ sẽ

nhìn thấy cột buồm trước.

Nhưng Phương Tri Hành lại không phát hiện hiện tượng tương tự ở thế giới này.

Trao đổi tinh thần, Tế Cầu nhanh chóng vọt xuống Bàn sơn, mang theo vô số tuyết bay.

Ầm ùng ùng!

Tuyết đọng trên đỉnh núi đột nhiên đổ xuống, nhanh chóng hình thành tuyết lở, một khi phát ra thì không thể vãn hồi.

Tuyết lở hợp thành mảng, chậm rãi lan tràn ra, phạm vi rất rộng.

“Đù!”

Tế Cầu cạn lời, tuyết lở rõ ràng là do nó dẫn đến.

Mà nó không phải là trượt thẳng xuống núi, mà tiến hành nghiêng dọc theo dãy núi.

Điều này sẽ dẫn đến, nó nhất định sẽ đụng phải tuyết lở ở phía trước.

Trong lúc nhất thời, Tế Cầu phải dùng sức lực chạy như điên.

Phương Tri Hành thấy vậy thì siết chặt Vạn Nhân đao, tiến về phía trước rồi chém ra.

Soạt!

Một luồng đao cương dài mấy trăm mét phóng ra ngoài, cuộn cuộn về phía trước.

Thoáng chốc, tuyết lở bị một đao chém thành 2.

Tuyết chảy trên đỉnh núi, đảo ngược lại!

“Hay!”

Tế Cửu vui mừng, nó cấp tốc chạy ra khỏi phạm vi tuyết lở.

Bất tri bất giác, hai người một chốc tiến vào Đại Châu, cả chặng đường không có chút rung động nào cả.

Trạm đầu tiên mà bọn họ đến Đại Châu là quận thành Đại Sơn.

Dựa theo ước định, Phương Tri Hành đợi Nghiêm Cảnh Phong và Phàn Thu Lai ở nơi này.

2 ngày sau có người chạy đến, đúng là Phàn Thu Lai đến trước một bước.

“Lão đệ, xem ta mang thứ tốt gì cho đệ này!”

Phàn Thu Lai cười ha ha, giơ chiếc bình lớn trong tay lên lắc lư.

Tiếng nước nhộn nhạo!

“Nhất Nguyên Trọng Thủy!”

Phương Tri Hành không khỏi mừng rỡ, không kịp chờ đợi mà nhận lấy.

[1, Gồm đủ 1 món bảo vật thuộc tính Ngũ Hành (Đã hoàn thành.)]

“Được được được!”

Phương Tri Hành không kìm được vui mừng, cuối cùng cũng gom đủ Ngũ Hành.

Mà điều kiện 2 cũng không khó hoàn thành, cần dùng máu

tươi của cậu ngâm Vạn Nhân đao 3 ngày là được.

Nói làm là làm.

Phương Tri Hành chuẩn bị một bồn tắm tương đối lớn, rồi đặt Vạn Nhân đao ở phần đáy.

Sau đó cậu đâm xuyên qua tim, phóng máu vào trong, cho đến khi bao phủ thân đao mới thôi.

2 ngày sau, Nghiêm Cảnh Phong cuối cùng cũng chạy đến.

“Thật ngại quá, đến muộn rồi!”

Vẻ mặt Nghiêm Cảnh Phong áy náy: “Ta có không ít kẻ thù ở Đại Châu, để không kinh động đến bọn họ, ta đã vòng con đường rất xa.”

“Không sao!”

Phương Tri Hành và Phàn Thu Lai tỏ ra là đã hiểu.

3 người họ ngồi xuống nói chuyện.

Sắc mặt của Nghiêm Cảnh Phong nghiêm lại, trịnh trọng nói: “Để ta giới thiệu sơ lược tình hình của Đại Châu với các người.”

“Đại Châu có ‘nhất tông nhất vương’.”

“Nhất tông tất nhiên là Ngũ Hành tông, là đại môn phái siêu cấp, cây lớn rễ sâu.”

“Nhất vương là chỉ ‘Xích Minh Vương’, vương gia đương triều, tôn sùng đạo môn, có nghe đồn lúc ông ta còn trẻ từng tu hành ở Ngũ Hành tông.”

“Nhất tông nhất vương trấn áp quần hùng, toàn bộ Đại Châu đều cúi đầu nghe lệnh.”

“Ngoại trừ điều này, các người cần phải chú ý, khắp Đại Châu đều là tà giáo, tuy đa số bách tính thờ phụng Đạo giáo, nhưng bản thân Đạo giáo tốt xấu lẫn lộn, cộng thêm có rất nhiều tông giáo không nói rõ được, dẫn đến chướng khí mù mịt.”

“Tà giáo...”

Phương Tri Hành yên tĩnh lắng nghe, có hơi có tò.

Phàn Thu Lai gật đầu nói: “Ừm, tà đã sớm nghe qua giáo thịnh hành ở Đại Châu.”

Phương Tri Hành không khỏi cười nói: “Chỉ là tà giáo chẳng có gì ghê gớm cả.”

“Không đâu!”

Nghiêm Cảnh Phong vội vàng lắc đầu, nghiêm túc nói: “Môn chủ Đạo môn tu Dương Thần, phụ tu pháp thân.

Mà Dương Thần chẳng những có thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích thân thể, ngao du thiên địa, không gò bó, còn có tác dụng vô cùng vi diệu.

Như đi vào giấc mộng gọi hồn, vọng khí, hô mưa gọi gió, thăm dò tương lai, quan sát và đoán vận mệnh...

Chính bởi vì Dương Thần có tác dụng kỳ diệu, gần như không gì là không làm được, nên mấy tà ma ngoại đạo, thậm chí là người trong chính đạo, một khi thăng cấp đến Bách Ngưu cảnh sẽ vọng tưởng xưng thần, thu hút lượng lớn tín đồ, thông qua căn nuốt khí vận của tín đồ để làm lớn mạnh bản thân.”

Chương 820: Tấn Thăng (2)

“Khí vận?”

Phương Tri Hành cẩn thận lắng nghe, rồi tắc lưỡi nói: “Khí vận trên người cũng có thể bị tước đoạt à?”

“Có thể chứ!”

Phàn Thu Lai xen miệng vào giải thích: “Đệ có thể hiểu khí vận của con người là huyết dịch, Dương Thần cướp đoạt khí vận giống với hút máu.”

Nghiêm Cảnh Phong vuốt cằm nói: “Mắt thường không thể thấy khí vận, nhưng Dương Thần có pháp nhãn, có thể nhìn thấy được, chạm vào được, còn có thể luyện hóa, chiết xuất, dung nhập vào bản thân.”

Phương Tri Hành hiểu ra, chợt tinh thần khẽ động, kinh ngạc nói: “Khắp nơi ở Đại Châu đều tà giáo, lẽ nào người tu hành ở chỗ của các người thăng cấp đến Bách Ngưu cảnh rất dễ?”

Nghiêm Cảnh Phong buông lỏng tay nói: “Hây, Đam Châu là môn phiệt thống trị tất cả, tài nguyên dường như bị môn phiệt độc quyền, người thường đâu có cơ hội thăng cấp.

Nhưng Đại Châu ta thì lại khác, Đạo môn cởi mở với bên ngoài, chỉ cần thiên phú của huynh đủ tốt thì có hy vọng thu hoạch được tài nguyên từ Đạo môn.

Môn phiệt ít người, toàn là đi tuyển đường tinh anh, mà tín đồ Đạo môn rộng khắp, đi con đường chúng sinh.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu gật đầu nói: “Đam Châu sẽ

không cho người thường cơ hội, Đại Châu thì cho cơ hội, phải xem người có tác dụng hay không.”

Cậu không tìm được mà hỏi: “Nói như vậy, Đại Châu cường thịnh hơn Đam Châu đúng không?”

Phàn Thu Lai cười nói: “Đam Châu nhiều núi nhiều nước, địa thế phức tạp, mà Đại Châu lại có địa thế bằng phẳng, đất đai phì nhiêu, nhân số gấp đôi Đam Châu, cao thủ nhiều hơn cũng là điều bình thường.”

Nghiêm Cảnh Phong nghe vậy, càng nghiêm cẩn hơn đáp lại: “Cao thủ mãi mãi khan hiếm, Bách Ngưu cảnh không phải là củ cải trắng. Chỉ có thể nói như vậy, người tu hành của Đại Châu quả thật nhiều hơn Đam Châu, võ đức dư thừa.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu tò mò nói: “Ở Đại Châu Đạo môn hưng thịnh, chẳng phải là nói Cơ Thể Thành Thánh nhiều nhất, Thiên Nhân và cơ giáp tương đối ít à?”

Nghiêm Cảnh Phong gật đầu nói: “Quả thực như vậy, Cơ Thể Thành Thánh chiếm 5 6 phần.”

Gã dừng lại rồi bổ sung: “Mặt khác, Đại Châu có rất nhiều Cơ Thể Thành Thánh quý dị khó lường, tuy thực lực khiếp người nhưng bọn họ thật ra chỉ là Âm Thần, không phải là Dương Thần.”

Phương Tri Hành trừng mắt nhìn, kinh ngạc nói: “Âm Thần là gì?”

Nghiêm Cảnh Phong vội vàng nói: “Đạo môn tu Âm Thần trước, lại lột xác thành Dương Thần, nhưng rất nhiều người không cách nào hoàn thành lột xác, bị ép dừng lại ở cảnh giới Âm Thần.

Thời gian lâu dần, cơ thể của bọn họ hoặc là chết già tự nhiên, hoặc là bị giết chết, sau đó không thể không dùng Âm Thần sống trên thế gian.

Bọn họ e ngại ánh sáng mặt trời, am hiểu cô đọng quý vật, triệu hoán tai họa, đoạt xá người khác... nói chung là mặc kệ chuyện đời.

Rất nhiều đại lão phía sau tà giáo, 8 9 phần chính là Âm Thần nào đó đang gieo họa cho nhân gian.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu tặc tặc mấy tiếng, cảm khái nói: “Đại Châu cũng có chỗ đặc sắc của riêng mình.”

Nghiêm Cảnh Phong không khỏi bật cười ha ha: “Nói chung tình hình đại khái chính là như vậy, Ngũ Hành tông và Xích Minh Vương ở trên đỉnh, phía dưới có lượng lớn tà giáo phái chiếm giữ, trái lại là rất loạn.”

Phương Tri Hành hỏi: “Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Nghiêm Cảnh Phong vội vàng nói: “Huynh muốn công khai lộ diện làm ăn, tất nhiên là cần một thân phận vang dội.”

Phương Tri Hành nhếch mày nói: “Thân phận thường là người khác cho ư.”

Nghiêm Cảnh Phong cười nói: “Sư phụ ta ẩn cư ở ‘núi Hạc Minh’, sư phụ của ông ấy tức là sư tổ của ta chính là trưởng lão của ‘Thanh Long Phong’ Ngũ Hành tông.”

Gã nói tỉ mỉ: “Nghiêm túc mà nói, ta chỉ là đệ tử ngoại môn của Ngũ Hành tông, chính là môn nhân được môn nhân chính thức của Ngũ Hành tông tự thu nhận đồ đệ, tự bồi dưỡng ra ở bên ngoài tông môn.

Đệ tử ngoại môn có thể tiến đến Ngũ Hành tông, sau khi thông qua mấy khảo nghiệm có thể thăng cấp thành môn nhân chính thức.”

Phương Tri Hành vừa nghe đã hiểu chuyện này.

Đệ tử ngoại môn không có biên chế, môn nhân chính thức hưởng thụ ngũ hiểm nhất kim.

*Ngũ hiểm nhất kim: Là một loại bảo đảm đãi ngộ, mục đích duy trì ổn định được chất lượng và số lượng.

“Sư phụ ta là môn nhân chính thức của Ngũ Hành tông, hơn nữa ông ấy có tư cách nhận đồ đệ, cho nên...”

Nghiêm Cảnh Phong tiếp tục nói: “Chỉ cần huynh không ngại làm đệ tử trên danh nghĩa của sư phụ ta, bảo sư phụ ta viết thư cho Ngũ Hành tông thì có thể làm được thân phận môn nhân chính thức của Ngũ Hành tông.”

Gã cười nói: “Có được thân phận này, làm việc ở Đại Châu sẽ tiện hơn nhiều.”

“Ngũ Hành tông...”

Phương Tri Hành hiểu rõ, liếc mắt nhìn điều kiện 3 trên giao diện hệ thống.

Nhớ Nghiêm Cảnh Phong từng nhắc đến, Ngũ Hành tông có “quả Ngũ Hành Âm Dương”.

Phương Tri Hành hơi im lặng, gật đầu nói: “Ta không thành vấn đề, chỉ cần sư phụ huynh không chê là được.”

Nghiêm Cảnh Phong vội vàng nói: “Sư phụ ta chỉ là Cửu Ngưu cảnh, ông ấy sẽ cam tâm tình nguyện giúp một tay.”

Chương 821: Tấn Thăng (3)

Thường nghị ổn thỏa thì phân công nhau hành động.

Nghiêm Cảnh Phong và Phàn Thu Lai không tiện lộ diện nên bọn họ tiềm hành một cách khiêm tốn.

Mà Phương Tri Hành thì mang bức thư giới thiệu của Nghiêm Cảnh Phong tiến đến núi Hạc Minh.

Chẳng qua là cậu không vội, đợi thêm một ngày.

[2, Dùng máu tươi của bản thân ngâm thân đao 3 ngày trở lên (Đã hoàn thành.)]

[Vạn Nhân đao cấp 5. Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không?]

Phương Tri Hành không khỏi phấn chấn tinh thần, không chút chần chờ.

“Thăng cấp!”

Ý niệm trong đầu chớp động, Phương Tri Hành cảm thấy hoa mắt, bảo vật Ngũ Hành chợt biến mất tăm.

Vạn Nhân đao đột nhiên tăng vọt, thân đao màu bạc biến thành 5 màu hỗn hợp, sắc sỡ đẹp đẽ, xa hoa.

Phương Tri Hành cầm chuôi đao, cảm giác được Vạn Nhân đao đã trở nên nặng trĩu.

Cậu giơ cao đại đao lên vung mấy lần, chỉ vung nhẹ, đất trời đã đổi màu, gió rống sấm kêu, hổ gầm rồng ngâm, thanh thế cực

kỳ to lớn.

Trong lúc nhất thời, bách tính trong quận thành hãi hùng khiếp vía một cách khó hiểu, gia cầm bị kinh sợ, trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.

“Bảo đao thượng phẩm cấp 5!”

Phương Tri Hành cười thoả mãn, cậu đứng dậy rời khỏi khách điểm, nhanh chóng đi đến vùng đất hoang dã bên ngoài quận thành.

Cậu rót sức mạnh vào trong thân đao.

Chỉ một thoáng, Vạn Nhân đao bắn ra thần quang 5 màu, ánh sáng trăm trượng, thần thánh uy nghiêm.

Bên ngoài thần quang 5 màu còn có từng tia Lô Hồ méo mó quanh quẩn.

“Thì ra là thế!”

Phương Tri Hành cảm nhận được thay đổi của Vạn Nhân đao, trong lòng nhanh chóng tỉnh ngộ ra.

Lúc này, Vạn Nhân đao đã không giống như xưa, nó như bị nhập ma, gia trì sức mạnh có thuộc tính Ngũ Hành.

Có nghĩa là lúc Phương Tri Hành thi triển Phong Huyết Đao Cương, trên thực tế là phát ra Phong Huyết Đao Cương Ngũ Hành!

Vẫn chưa dừng lại!

Trong Ngũ Hành tương sinh tương khắc, có thể chuyển hóa cho nhau.

Ngũ Hành Chi Lực có thể cùng nhau phát ra, cũng có thể đơn độc phát ra.

Ngoài ra, trong bảo vật Ngũ Hành mà Phương Tri Hành sử dụng có Thiên Lô trúc, cự xà lô sừng, ẩn chứa sức mạnh có thuộc tính Lô.

Ngũ Hành hóa lô!

Cho nên Vạn Nhân đao cũng có thể phóng ra Lô Đình Chi Lực.

“Lần này thì đỉnh rồi, có Ngũ Hành Vạn Nhân đao ở trong tay, chuyển Ngũ Hành và Lô Đình, Thiên Nhân cũng không làm gì được ta rồi!”

Tâm trạng của Phương Tri Hành trong nháy mắt vô cùng sung sướng.

Cậu còn muốn đùa giỡn thêm, chỉ tiếc, uy lực của Ngũ Hành Vạn Nhân đao rất lớn, lực phá hoại vô cùng khiếp người.

Phương Tri Hành toàn lực ra tay, chém ra một đao, có khả năng diệt sạch toàn bộ người và vật trong phạm vi 30 dặm.

“Bỏ đi, sau này có cơ hội, tiến vào Cẩm Khu rồi chơi tiếp.”

Phương Tri Hành thu hồi Ngũ Hành Vạn Nhân đao, quay trở lại.

Cùng lúc này!

Bên trong quận thành Đại Sơn có một giáo đường với quy mô to lớn tên là “Linh Mẫu giáo”, có đến mấy vạn tín đồ.

Giáo chủ mà các tín đồ thờ phụng là một thần minh lợi hại, Ngọc Linh Mẫu Tôn!

Nắm giữ sinh dục, tài vận, phúc vận...

Lúc này, Ngọc Linh Mẫu Tôn đột nhiên bị một luồng khí tức khiếp người làm cho tỉnh giấc.

“Đây là?”

Ngọc Linh Mẫu Tôn chợt đứng dậy, nhìn ra một nơi nào đó ở ngoài thành, thầm nói: “Giữa ban ngày ban mặt, bảo quang ngút trời, chẳng lẽ đó là một món binh khí cấp 5!”

Binh khí có thể khiến cho thiên địa biến sắc, cấp 4 không làm được, phẩm giai nhất định phải đạt đến cấp 5!

“Cho dù là Ngũ Hành tông và Xích Minh Vương cũng không lấy ra được 2 món binh khí cấp 5.”

Ánh mắt của Ngọc Linh Mẫu Tôn nóng rực, trên mặt hiện lên vẻ tham lam lớn lao.

Ả phi thân lên, cơ thể cứ như hư thực, xuyên qua mái vòm, bước ra phía ngoài.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên trên người ả khiến ả hơi khó chịu.

Nhưng ả mở chiếc ô màu đỏ chặn tất cả tia sáng lại.

Ngọc Linh Mẫu Tôn ngừng mắt nhìn ra ngoài thành thì thấy một vòng linh quang từ xa đến gần, nhanh chóng lén vào trong thành, dừng lại trong một khách điểm.

Ả nhớ kỹ vị trí, rồi xoay người bay về phía phủ quận trưởng.

Không bao lâu sau...

Ngọc Linh Mẫu Tôn phi xuống, dừng bên ngoài một cung điện.

Trong điện có tiếng cười đùa của nam tử và nữ tử.

Một đám mỹ nhân trần truồng, hoặc là đường cong thướt tha, hoặc là thân thể đầy đà, đang hầu hạ một nam tử trung niên có vóc người khôi ngô vui đùa.

Người này là quận trưởng đại nhân Mã Tông Thản.

“Đại nhân!”

Hai chân của Ngọc Linh Mẫu Tôn vất lên, kêu gọi tùy ý.

Mã Tông Thản biến sắc, lập tức mặc y phục, giải tán đám mỹ nhân, đáp lại: “Vào đi.”

Ngọc Linh Mẫu Tôn bay về phía trước, trực tiếp xuyên qua cửa điện rồi đóng lại.

Mã Tông Thản ngồi trên ghế, người đầy mùi rượu, mở miệng hỏi: “Chuyện gì khiến cho người đến tìm ta giữa ban ngày ban mặt vậy?”

Ngọc Linh Mẫu Tôn vội vàng nói: “Ta phát hiện một người lẫn vào trong quận thành, tìm nơi dừng chân ở ‘khách điểm Phi Vân’, trên người có mang bảo vật, có khả năng là binh khí cấp 5.”

Chương 822: Đỉnh Phong (1)

“Cái gì?”

Mã Tông Thản trừng to mắt, khó tin, phất tay nói: “Sao có thể, người xem binh khí cấp 5 là gì, tùy ý là có thể thấy được à? Đừng nói là cấp 5, cho dù là cấp 4, ngay cả 1 món quận thành Đại Sơn ta cũng không có.”

Ngọc Linh Mẫu Tôn nhìn chăm chăm Mã Tông Thản, chậm rãi nói: “Ngài cảm thấy nhãn lực của ta không đủ à?”

“Chậc...”

Mã Tông Thản cạn lời, nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Ví dụ Ngọc Linh Mẫu Tôn muốn gạt ông ta, nói là binh khí cấp 4 là được, hoàn toàn không cần nói là cấp 5.

Lẽ nào thật sự có binh khí cấp 5?

Mã Tông Thản ngạc nhiên nghi ngờ, tim đập rộn lên, hít một hơi thật dài: “Người đấy là ai?”

Ngọc Linh Mẫu Tôn vội vàng nói: “Ta lo lắng đánh rắn động cỏ nên không đến gần nhìn kỹ, chỉ vội vàng liếc nhìn qua, là một người trẻ tuổi lạ lẫm.”

Mã Tông Thản trầm ngâm nói: “Người có ý kiến gì không?”

Ngọc Linh Mẫu Tôn vội vàng nói: “Binh khí cấp 5 đủ để trấn giữ một châu, thậm chí bị bắt cất vào quốc khố, trọng bảo như vậy không thể tùy ý lấy ra khoe khoang được.”

Người có tư cách cầm binh khí cấp 5, chúng ta nhìn thấy đều phải quỳ xuống.

Nhưng người trẻ tuổi xa lạ không chỉ công khai lấy ra ngoài, còn đùa giỡn ở ngoài thành.

Bởi vậy không khó đoán ra người đó có thể là gặp may, trong lúc vô tình đạt được món thần binh cấp 5, thậm chí có khả năng không biết bản thân đạt được binh khí cấp mấy.”

Mã Tông Thản nghe xong lời này, hô hấp không khỏi vù vù, vẻ tham lam trong mắt không cách nào ức chế, nhếch miệng cười nói: “Nếu thật sự như lời người nói, vậy 2 chúng ta tuyệt đối là vận may đến rồi.”

Ngọc Linh Mẫu Tôn gật đầu nói: “Ngài và ta liên thủ đoạt trọng bảo, thấy thế nào?”

Mã Tông Thản vội vàng nói: “Được, ta sẽ lập tức triệu hoán cao thủ Cửu Ngưu canh trong thành, nói gì cũng phải giữ lại người đấy.”

Ngọc Linh Mẫu Tôn cười hài lòng: “Trời sắp tối rồi, chỉ cần ngài trì hoãn đến khi trời tối thì ta có thể ra tay giúp ngài.”

Mã Tông Thản cười ha ha: “Người trẻ tuổi đấy có thể chỉ là một thanh niên sức trâu, hoàn toàn không cần người ra tay.”

Nói làm là làm!

Mã Tông Thản thân là quận trưởng đại nhân, có quyền thế ngập trời ở trong quận Đại Sơn, ra lệnh một tiếng, không ai dám không theo.

Ào ào ào!

Chưa đến nửa tiếng đồng hồ, lang kỵ và cự binh chen chúc

đến, từng đoàn bao vây chặt lấy khách điểm Phi Vân.

Mã Tông Thản đích thân dẫn 7 cao thủ Cửu Ngưu cảnh, dùng danh nghĩa vây bắt tín đồ tà giáo, huy động nhân lực.

Bên trong khách điểm!

Quân Dao nghe thấy động tĩnh, đi đến căn phòng của Phương Tri Hành, mở miệng nói: “Phương đại ca, bên ngoài sao vậy?”

Phương Tri Hành nhíu mày, chậm rãi nói: “Nghe bọn họ kêu la om sòm, hình như là đang bắt tà giáo đồ.”

Quân Dao “Ồ” lên, cảm thấy chuyện này không liên quan đến bọn họ.

Bịch!

Đột nhiên có người đập cửa ra.

Quân Dao xoay người, nhìn thấy có một nhóm gồm 7 8 cự binh xông vào phòng.

Bọn họ cao 3m, cúi đầu bước vào cửa, vô cùng ngang ngược, hùng hổ.

“Chậc, nữ tử này đẹp quá!”

Một đám cự binh vừa nhìn thấy Quân Dao thì mắt đều thẳng băng, bọn họ chưa từng thấy nữ tử xinh đẹp như vậy.

Không cần giao lưu, bọn họ đã ăn ý kêu lên: “Mau xuất ra lệnh bài thân phận, mở hành lý, bọn ta muốn lục soát.”

Quân Dao rất ghê tởm ánh mắt của nhóm cự binh đó, cô nhìn về phía Phương Tri Hành.

Lúc này, Phương Tri Hành phóng ra thần hồn cảm ứng, khóe

miệng hơi vênh lên hiện ra nụ cười giễu.

“Hãy, bây giờ sắc trời đã tối, ta vốn định sáng mai rời đi, không ngờ lại xảy ra chuyện.”

Phượng Tri Hành than khẽ, cậu ngồi bất động, mở miệng nói: “Giết hết đi.”

“Gâu!”

Tế Cửu chuồn ra ngoài, vóc người đột nhiên tăng vọt, biến thành Liệp Lang Hồng Nha, cái miệng lớn dính máu, răng nanh lộ hết ra ngoài.

Một cự binh ngẩng đầu lên thì thấy con cự lang còn cao hơn cả hẳn đột nhiên cắn tới!

Phụt!

Một cái đầu bị cắn rơi xuống, máu chảy như suối.

“A?”

Một đám cự binh kinh ngạc, vẫn chưa kịp làm gì cả.

Kiểm quang chột lóe!

Đầu của bọn họ đều chuyển nhà, lăn cuồn cuộn.

Quân Dao ra tay.

Chỉ tế ra một kiếm đã chém giết đám cự binh.

“Giết, giết người rồi!”

Binh lính ngoài cửa sợ hãi, đều lùi về phía sau.

Nhưng sau nháy mắt, một bóng hình xinh đẹp mạnh mẽ phóng lớn trong đồng tử đang chấn động của bọn họ.

Quân Dao vung kiếm giết người, máu tươi 3 thước, một bước giết 10 người, giống như thái rau vậy.

Đám binh lính không chịu nổi một kích, binh bại như núi đổ.

Từ Tâm kiếm!

Đại Tự Tại Kiếm Quyết!

Quân Dao giết điên rồi, người kiếm hợp nhất, kiếm khí như cầu vồng.

Vù vù vù!

Máu thịt bay tứ tung!

Mũi kiếm trong không khí cắt thành từng đường cong tao nhã, tràn ngập sức mạnh và mỹ cảm.

Mỗi một lần vung kiếm, phát ra tiếng phá gió bén nhọn giống như mưa rền gió dữ, không thể ngăn cản.

Cô một mình một kiếm quét ngang ra bên ngoài giống như thác nước trong khe núi, lao ra không nghỉ, khí thế bàng bạc.

Chương 823: Đỉnh Phong (2)

Đám sĩ quân giống như giấy, bị giết đến người đổ ngựa ngã, hoa rơi nước chảy.

Chỉ chốc lát, tàn chi khắp nơi trên đất.

“Đậu mé...”

Tế Cầu trực tiếp nhìn đến choáng váng, sửng sờ tại chỗ.

Nói thật, nó luôn cho rằng Quân Dao là một em gái yếu đuối, dịu dàng động lòng người, tâm địa thiện lương.

Nào ngờ...

Sau khi Quân Dao động sát tâm, vô cùng đầu ra đấy, vốn không có trái tim thánh mẫu.

Rất nhanh, trăm sĩ quân xông vào khách điểm đều bị chém giết.

Đối mặt với Quân Dao Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, những sĩ quân đó hiển nhiên không phải là đối thủ cũng không kịp chạy trốn.

Chết sạch!

Quân Dao từng bước đi đến cửa lớn của khách điểm, ánh mắt chợt lóe đã nhìn thấy 8 võ giả quần áo đẹp đẽ quý giá, đáng vẻ bề vệ cao lớn.

“Ồ?!”

Quận trưởng đại nhân Mã Tông Thản ngồi trên lưng ngựa tầm mắt dừng trên người Quân Dao, nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

Đẹp!

Thật đẹp!

Mã Tông Thản ngừng hô hấp, chỉ cảm thấy tiên nữ hạ phàm cũng chẳng qua chỉ như thế.

Nhưng mà, ông ta rất nhanh nhận thấy một luồng uy áp đập vào mặt, lông tơ không khỏi dựng thẳng, nổi da gà.

“Cửu Ngưu cảnh!!”

Mã Tông Thản cảm thấy ngạt thở, đánh giá Quân Dao ngay nhiên không thôi.

Lúc này, một thuộc hạ bên cạnh ông ta đột nhiên reo lên: “To gan, nhìn thấy quận trưởng đại nhân còn không quỳ xuống!”

Trên mặt Quân Dao như cái lồng sương lạnh, lạnh lùng liếc nhìn thuộc hạ đó, kiếm phong run lên.

Kiểm quang lấp lánh!

Xì xì ~

Cả người thuộc hạ lảo miêng kia cứng đờ, đầu bay về phía sau.

Vẻ mặt đám người Mã Tông Thản đều biến đổi kịch liệt.

Một kiếm vừa rời của Quân Dao nhìn như nhẹ nhàng băng quơ, thật ra ẩn chứa kiếm uy lớn mạnh.

Đến nỗi mọi người ở đây không một ai kịp đỡ lấy.

Không!

Cho dù bọn họ ra tay, cũng chưa chắc đỡ được!

“Chẳng lẽ cô ta là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong?!”

8 vị Cửu Ngưu cảnh ở đây đưa mắt nhìn nhau, trong lòng kinh hãi không thôi.

Da đầu Mã Tông Thần đã tê rần, trong lòng kêu khổ, vội vàng cúi đầu chấp tay nói: “Mong vị cô nương này bớt giận, bản quan vô tình mạo phạm, vẫn mong thứ lỗi.”

Quân Dao đứng nghiêng người, mũi kiếm chỉ xéo mặt đất, mắt lạnh nhìn Mã Tông Thần hỏi: “Các người ở đây làm gì?”

Mã Tông Thần liền nói: “Bản quan nhận được báo cáo, trong khách điểm này có tà giáo đồ thường lui tới, đặc biệt đến truy bắt.”

Quân Dao nhìn quanh một vòng, lạnh giọng nói: “Tà giáo đồ gì đáng để 8 vị Cửu Ngưu cảnh các người đồng thời ra mặt?”

“Cái này à...”

Mã Tông Thần nhất thời nghẹn lời, tròn mắt xoay chuyển, cười gượng nói: “Không dám lừa gạt cô nương, không lâu trước kia, Xích Minh vương hạ lệnh chính thức giáng ‘Vô Minh thần giáo’ thành tà giáo.

‘Vô Minh thần giáo’ cũng có một phân đàn ở trong quận Đại Sơn ta, bản quan đang dốc hết toàn lực tiến hành tiêu diệt.”

Quân Dao nghe vậy, trực tiếp hỏi: “Tà giáo đồ ở phòng nào?”

Mã Tông Thần trả lời: “Tạm thời không rõ cho nên bọn ta đang kiểm tra.”

Quân Dao cười lạnh nói: “Nếu đã là kiểm tra, tại sao người của các ông lập tức xông thẳng vào phòng của ta?”

“Cái này...”

Sắc mặt Mã Tông Thần biến đổi, ông ta nghiêng đầu nhìn phía tây.

Đường chân trời chỉ còn lại một tia nắng chiều cuối cùng.

Khoé miệng ông ta cong lên một tia cười gằn, ngẩng đầu nói: “Đó là bởi vì có người báo cáo cô chính là tà giáo đồ của ‘Vô Minh thần giáo’.”

Hai tròng mắt Quân Dao híp lại, hỏi lại: “Ông xem ta giống như tà giáo đồ gì đó à?”

Mã Tông Thần ngày càng thông dong, ha ha cười nói: “Mặc kệ có phải hay không, vẫn mong cô nương theo bọn ta đi một chuyến, phối hợp với bọn ta điều tra.”

Quân Dao hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên, cô chú ý tới sắc trời nhanh chóng u ám, hơi quá nhanh.

Đồng thời, xung quanh thổi lên từng đợt âm phong, khiến kẻ khác không rét mà run.

Âm phong gào rít giận dữ, nghe giống như tiếng khóc thảm thiết, cực kỳ rợn tóc gáy.

Giữa không trung, một đám mây đen tụ lại, tầng mây quay cuồng dữ dội, thỉnh thoảng lộ ra những khuôn mặt khổng lồ vặn vẹo.

Quân Dao chau mày, không chút ngần ngại, giơ kiếm phong lên.

Ánh kiếm chợt lóe!

Một luồng kiếm khí bắn ra ngoài, thẳng lên tận trời, chém lên một mặt người.

“Khắc a ~”

Mặt người phát ra tiếng kêu thê lương, một phân thành hai trở nên tán loạn, sau đó biến mất ở chỗ sâu trong mây đen.

Nhưng sau nháy mắt, mây đen lại khuấy lên, vờn ra một Quỷ Thủ trắng bệch như xương, vô cùng khổng lồ.

Quỷ Thủ đánh xuống một chưởng!

Quân Dao biến sắc, ánh sáng của Từ Tâm kiếm lớn mạnh ngang đỉnh đầu.

Đùng!

Quỷ Thủ trắng bệch đánh lên Từ Tâm kiếm, ánh kiếm nhất thời sáng tối không ngừng.

Một luồng sức mạnh khiến người ta sợ hãi nghiền áp tới!

Quân Dao không cách nào chống đỡ, hai chân lê xuống đất lui về sau.

“Ha ha!”

Đám người Mã Tông Thần sĩ khí đại chấn, không nhịn được kêu gào: “Ngọc Linh Mẫu Tôn ở đây, ai dám làm càn?”

Lời còn chưa dứt...

Mây đen ngưng tụ lại tạo thành một hình dáng của một nữ nhân.

Quỷ dị chính là thân thể nữ nhân đó khi thì là thực thể, khi thì lại hư ảo mơ hồ.

Chương 824: Đỉnh Phong (3)

Quân Dao miễn cưỡng ổn định thân hình, tay cầm kiếm run nhè nhẹ, hổ khẩu truyền đến một trận đau đớn bén nhọn.

Cô ngẩng đầu, chăm chú nhìn Ngọc Linh Mẫu Tôn đứng lơ lửng giữa không trung, đồng tử không khỏi co rút lại.

“Biết bay?”

Quân Dao khiếp sợ không thôi, cô cũng từng gặp không ít hình thái hóa yêu biết bay, nhưng chưa bao giờ gặp người có thể chân đạp hư không, lơ lửng bất động.

Hơn nữa, chưởng lực vừa rồi đánh ra khiến người ta sợ hãi.

“Bách Ngưu cảnh!!”

Quân Dao hít ngược một luồng khí lạnh.

Ngọc Linh Mẫu Tôn quan sát mọi người, mở miệng nói: “Thanh kiếm trong tay cô ta là cấp 4, người thanh niên giữ trọng bảo đó còn trốn trong phòng.”

Mã Tông Thần gật đầu, việc đã đến nước này, ông ta cũng lười giả vờ, lạnh lùng nói: “Ra tay đi, xảy ra chuyện ta chịu trách nhiệm.”

Ngọc Linh Mẫu Tôn lập tức từ trên trời giáng xuống, bay thẳng tới Quân Dao, phía sau hiện lên 4 Quỷ Thủ giương nanh múa vuốt.

Quân Dao trận địa sẵn sàng đón quân địch, nhưng mắt cô hoa lên, cổ tay phải của cô bị một Quỷ Thủ bắt lấy, cổ cũng bị một Quỷ Thủ khác bóp chặt.

Chỉ trong nháy mắt, Quân Dao đã bị bắt, nhắc lên.

Ngọc Linh Mẫu Tôn hỏi: “Người là ai, bảo kiểm cấp 4 trong tay ở đâu ra?”

Quân Dao nghiêng chặt răng, ra sức phản kháng, đáng tiếc Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong như cô vốn không phản kháng được sự áp bách của Bách Ngưu cảnh.

Vù!

Bỗng nhiên, ánh sáng hiện ra!

Bốn Quý Thủ đều bị đứt tận gốc!

Ngọc Linh Mẫu Tôn kêu lên đau đớn, hoảng sợ lui lại.

Ả hoàn toàn không phát hiện công kích đến từ đâu.

“Làm sao vậy?”

Ngoài cửa, Mã Tông Thần không nhìn thấy rõ ràng xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy Ngọc Linh Mẫu Tôn đột nhiên lui về giống như bị hoảng sợ.

Ngay sau đó, Quân Dao đáp trên mặt đất.

Gần như đồng thời, bên cạnh cô xuất hiện một người một chó.

“Phương đại ca!”

Quân Dao thở phào, sắc mặt nhanh chóng dịu đi.

Phương Tri Hành hiện thân, chậm rãi đi ra.

Trong nháy mắt, ánh mắt Ngọc Linh Mẫu Tôn và đám người Mã Tông Thần đồng loạt nhìn qua.

Phương Tri Hành nhìn quét mọi người cười khế, cảm thán nói:

“Đại Châu quả nhiên là nhân kiệt địa linh, tàng long ngọa hổ. Một quận nho nhỏ lại có cao thủ Bách Ngưu cảnh định cư.”

Ở Đàm Châu, nơi giống như quận Thanh Hà, quận Hạ Hà, tu vi của người mạnh nhất chỉ có Cửu Ngưu cảnh trung kỳ, quá lắm là hậu kỳ.

Hơn nữa, người mạnh nhất nhất định là quận trưởng.

Nhưng ở Đại Châu, tình huống rõ ràng khác hẳn.

Tu vi của quan địa phương đạt tới Cửu Ngưu cảnh hậu kỳ, gần đỉnh phong nhưng không phải người mạnh nhất.

“Đến tột cùng người là ai?”

Biểu cảm Ngọc Linh Mẫu Tôn nghiêm trọng, trong nhất thời không nhìn thấu lai lịch của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành cũng đang đánh giá ả, thản nhiên nói: “Người là Âm Thần nhĩ, đây vẫn là lần đầu ta nhìn thấy Âm Thần.”

Lời này vừa nói ra!

Cả người Ngọc Linh Mẫu Tôn run lên, đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ.

“À cái này...”

Lúc này Mã Tông Thần hơi ngơ ngác, nhìn dáng vẻ bình chân như vại của Phương Tri Hành dường như không chút sợ hãi.

Ngược lại là Ngọc Linh Mẫu Tôn rất sợ hãi.

“Âm Thần, làm sao giết đây?”

Phương Tri Hành đầy tò mò, cậu rất muốn thử.

“Người dám!”

Ngọc Linh Mẫu Tôn bị chọc giận, phía sau mọc ra hai Quỷ Thủ đều cầm binh khí.

Tay trái là đao, tay phải là kiếm.

Nhưng đều là binh khí hạ phẩm cấp 4!

Ngọc Linh Mẫu Tôn bay lên trên, hai Quỷ Thủ chột vươn dài đồng loạt đâm tới Phương Tri Hành.

Thấy tình hình như vậy, mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, chỉ là bấm tay bắn ra!

Một giọt huyết dịch bắn ra, vô cùng nhanh chóng đi tới trước người Ngọc Linh Mẫu Tôn, không cho người ta một chút thời gian phản ứng đã nổ tung.

Ầm!

Một tiếng nổ to kinh thiên động địa.

Chỉ một thoáng, màu đỏ đen cuộn cuộn như nước nuốt hết không gian trong phạm vi trăm mét.

Đám người Mã Tông Thản đều bị thổi quét vào.

Sau khi vụ nổ đi qua, kiến trúc xung quanh hoàn toàn bị san thành đất bằng, phá hủy hầu như không còn.

Ngọc Linh Mẫu Tôn quỷ dị biến mất không thấy.

Cheng cheng ~

Một đao một kiếm từ giữa không trung rơi xuống nhưng lại đầy vết nứt, gần như sắp hỏng.

Đám người Mà Mã Tông Thần hóa thành huyết vụ sền sệt, tản ra trong không khí.

Ánh mắt Phương Tri Hành lấp loé, thả ra thần hồn cảm ứng, đột nhiên giậm chân.

Mặt đất rung lên giống như mặt hồ nổi gió!

Một hư ảnh chui ra khỏi mặt đất, không phải Ngọc Linh Mẫu Tôn còn là ai.

Nhưng Ngọc Linh Mẫu Tôn lúc này tóc tai bù xù, quần áo rách nát, quấy khí trên người dày đặc vô cùng chật vật.

“Ồ, xem ra Âm Thần cũng có thể bị công kích vật lý làm tổn thương.”

Phương Tri Hành gật đầu cười.

Nghĩ lại thì thấy cũng đúng, dù sao Âm Thần xuất u nhập minh, như mộng như ảnh, giống như ma.

Âm Thần e ngại mọi sự vật thuộc tính dương cương.

Phong Huyết của Phương Tri Hành không thể nói chí cương chí dương, nhưng cũng nghiêng về huyết khí phương cương.

Vậy thì “Huyết Tích Tử” đương nhiên có thể tạo thành thương tổn với Âm Thần.

Chương 825: Cỗ Nhân (1)

Ngọc Linh Mẫu Tôn kinh hãi tức giận đan xen, hai tay nhanh chóng vung lên, vù một tiếng, một đám quỷ hoả xanh biếc vô cớ xuất hiện.

Quỷ hỏa nhanh chóng tăng vọt, ngưng tụ thành một cái đầu lâu khổng lồ cao tới 3m.

“Giết!”

Ngọc Linh Mẫu Tôn thổi một luồng hắc khí.

Đầu lâu quỷ hỏa nhất thời bùng cháy xông ra!

Nó há cái miệng khổng lồ dường như muốn một ngụm nuốt Phương Tri Hành vào.

Phương Tri Hành khinh thường tùy tay đánh ra một chưởng.

Đùng!

Ma Huyết Kim Cang Chưởng ngang nhiên đánh vào ót của đầu lâu quỷ hoả.

Đầu lâu khổng lồ không chịu nổi một kích, giống như làm bằng đậu hủ trực tiếp vỡ tung tóe, quỷ hoả phân tán bốn phía.

Dư uy của Ma Huyết Kim Cang Chưởng không giảm, nó cuồn cuộn khắc lên ngực của Ngọc Linh Mẫu Tôn.

“Oa!”

Cặp ngực cao ngất của Ngọc Linh Mẫu Tôn bị đập móp xuống,

ả phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay ngược ra ngoài, ngã cắm đầu xuống đất giống như chó ăn phân.

“Thật mạnh...”

Cả người Ngọc Linh Mẫu Tôn khó chịu, lão đảo bò dậy, lại nhìn thấy một đôi chân đột ngột xuất hiện trước mặt.

“Ồ, Âm Thần cũng học máu hủ ta?”

Bàn tay to của Phương Tri Hành ấn xuống, nắm tóc của Ngọc Linh Mẫu Tôn, nhắc lên.

Ngọc Linh Mẫu Tôn đầy vẻ hoảng sợ, diên cuồng giãy giụa lại không giãy được.

“Thì ra là thế...”

Phương Tri Hành đột nhiên hiểu ra cái gì, tỉnh ngộ nói: “Tuy bề ngoài Âm Thần như hư như thật, nhưng trên thực tế các người là cụ thể hoá hình thái tinh thần, có thể giả có thể thật.

Nhưng mà, tinh thần của ta mạnh hơn người, cho nên bất kỳ chiêu trò gì của người cũng không làm nên chuyện gì, người ở trước mặt ta không chỗ nào che giấu.”

Dứt lời, cậu xách đầu của Ngọc Linh Mẫu Tôn ấn mạnh xuống đất.

Ầm ầm!

Đất chấn động.

Mặt Ngọc Linh Mẫu Tôn cắm vào trong bùn giống như ngã lộn nhào.

Thân thể của ả vù vù bốc ra khói đen.

Từng mặt quỷ vẩy vẹo nhào ra, cuốn theo hàn ý lạnh thấu xương.

Phương Tri Hành nhìn như không thấy, mặt quỷ vừa chạm vào thân thể cậu thì giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, nháy mắt bị thiêu rụi.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết thê lương, mặt quỷ bị đốt thành tro tàn, tiêu tán không còn.

Khí huyết Phương Tri Hành như sói, giống như mặt trời chói chang, quá mạnh!

Âm hồn dã quỷ còn con vốn chưa đến gần được thân thể của cậu đã bị chết cháy.

Ngọc Linh Mẫu Tôn không biết làm sao, hộc máu nói: “Ta và người không oán không thù, tại sao người đến quận Đại Sơn dụ ta ra để giết ta?”

Phương Tri Hành bật cười, đáp: “Người đúng là xem trọng bản thân.”

Cậu cầm Ngũ Hành Vạn Nhân đao, nghiền ngẫm nói: “Người nhìn thấy binh khí cấp 5, lúc này mới nổi lên lòng tham đúng không?”

Ngọc Linh Mẫu Tôn trừng to mắt nhìn chằm chằm Ngũ Hành Vạn Nhân đao, kinh ngạc nói: “Không hổ là cấp 5, đao tốt!”

Đây là lần đầu tiên trong đời này ả nhìn thấy binh khí cấp 5, xinh đẹp, thần thánh, kinh tâm động phách!

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Bảo đao cấp 5 của ta mới ra lò còn chưa nếm thử máu, mượn người khai đao vậy.”

Ngọc Linh Mẫu Tôn quá hoảng sợ, kìm lòng không đậu kêu lên:

“Không cần, ta là thần linh địa phương do triều đình sắc phong, không phải tà thần, xin người tha cho ta một mạng.”

Mắt thấy Phương Tri Hành thờ ơ, Ngọc Linh Mẫu Tôn lại hô: “Ta là tiểu thiếp của Bách Linh giáo chủ, cầu xin người nể mặt lão nhân gia...”

Phương Tri Hành ngoảnh mặt làm ngơ, một đao đâm vào bụng Ngọc Linh Mẫu Tôn.

Sét đánh đùng đùng!

Ngũ Hành Vạn Nhân đao bộc phát ra từng lôi cung vụn vụn, xuyên thấu toàn thân Ngọc Linh Mẫu Tôn.

“A a a ~”

Ngọc Linh Mẫu Tôn điên cuồng run rẩy, thân hình tràn ra vô số đạo vết rách, sau đó đột nhiên nổ tung hóa thành khói đen vô cùng tanh tưởi, tiêu tán đi.

“Quả nhiên, sấm sét mới là khắc tinh của Âm Thần.”

Phương Tri Hành nhìn Ngũ Hành Vạn Nhân đao như có suy nghĩ.

Tế Cửu nhảy tới, chặc chặc mấy tiếng, cạ lời nói: “Toàn thứ gì đâu không, mấy phế vật này luôn dùng cảm như vậy hả?”

Phương Tri Hành thở dài: “Người chết vì tiền tài, chim chết vì thức ăn. Người có lòng tham, Âm Thần cũng có.”

Tế Cửu gật đầu nói: “Hiện tại xem ra Âm Thần chính là một đám quỷ ăn chơi tương đương với âm phủ.”

“Ừm, nhưng mà Ngọc Linh Mẫu Tôn không phải quá mạnh, ả không đại biểu được cho tất cả Âm Thần...”

Trong lúc nói chuyện, Phương Tri Hành xoay người, nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, lau đi dấu vết chiến đấu.

Không bao lâu, hai người một chó thừa dịp bóng đêm, rất nhanh rời khỏi quận Đại Sơn thành.

Tế Cẩu công Phương Tri Hành và Quân Dao, một hơi chạy hơn ngàn dặm.

Sau nửa đêm, bọn họ đi tới một tiểu trấn, tìm khách điểm ngủ trọ nghỉ ngơi.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, Phương Tri Hành đột nhiên bị một tiếng ngâm xướng kỳ quái đánh thức.

“Chiều Trạch Pháp Vương, vãng sinh cực lạc...”

Phương Tri Hành đẩy cửa sổ ra.

Sáng sớm, sương mù bên ngoài dày đặc.

Chỉ nhìn thấy trên ngã tư đường yên tĩnh, có một đám dân chúng nghèo khổ quần áo lam lũ đi tới.

Chương 826: Cỗ Nhân (2)

Bọn họ cúi đầu đi đường, biểu cảm thành kính, trong miệng lầm bầm, rêu rao khắp nơi.

“Chiếu Trạch Pháp Vương...”

Phương Tri Hành nhú mày, lấy ra bản đồ xem thử.

Phía tây nam trấn nhỏ quả thực có một đầm lầy khổng lồ tên là “Bình Vu” kéo dài 800 dặm, địa hình cực kỳ phức tạp, ẩm ướt và tanh tưởi giống như một địa ngục cất giấu hiểm ác vô tận.

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe phát hiện, nếu cậu tiếp tục chạy thẳng về phía núi Hạc Minh, nhất định vượt qua đầm lầy Bình Vu nguy hiểm này.

Đương nhiên, với thực lực hiện tại cậu làm gì không đi được?

Phương Tri Hành cân nhắc một lúc, gọi tiểu nhị khách điểm đến dò hỏi: “Chiếu Trạch Pháp Vương là thần linh mà chỗ các người thờ phụng đúng không?”

Tiểu nhị khách điểm không biết xấu hổ cười nói: “Đúng, Chiếu Trạch Pháp Vương quản lý đầm lầy Bình Vu, là thần bảo hộ của trấn nhỏ bọn ta.”

Phương Tri Hành tò mò nói: “Ồ, bảo vệ các người cái gì?”

Tiểu nhị khách điểm cẩn thận giải thích: “Trong đầm lầy Bình Vu có rất nhiều dị thú đáng sợ sống, cách một khoảng thời gian sẽ chạy ra đả thương người, ăn thịt người, nhưng chỉ cần bọn ta thờ phụng Chiếu Trạch Pháp Vương, khẩn cầu ngài phù hộ sẽ bình an vô sự.”

Ngoài ra từ thôn trấn bọn ta xuất phát có một đường nhỏ thương mại gập ghềnh, đại khái phương hướng đúng lúc đi ngang qua đầm lầy Bình Vu, lộ trình khoảng 160 dặm.

Qua đầm lầy Bình Vu, điểm cuối là ‘núi Lạc Nhạn’, vượt qua khỏi ngọn núi đó có thể đến được ‘thành Nhạn Đãng’.

Nếu thương khách, người lữ hành qua lại muốn bình an đi qua đầm lầy Bình Vu đều phải đến trước ‘Pháp Vương Miếu’ khẩn cầu Chiếu Trạch Pháp Vương che chở.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, hỏi: “Các người từng gặp Chiếu Trạch Pháp Vương chưa?”

Tiểu nhị khách điểm sợ hãi nói: “Thần linh đâu phải là người mà những phạm nhân ti tiện chúng ta muốn gặp là có thể gặp được?”

Phương Tri Hành không khỏi hỏi lại: “Vậy làm sao các người biết, là Chiếu Trạch Pháp Vương đang phù hộ các người?”

Tiểu nhị khách điểm nói như thật: “Những người không khẩn cầu Chiếu Trạch Pháp Vương che chở nhất định sẽ bị dị thú kéo vào chỗ sâu trong đầm lầy, chết không toàn thây.”

Sau đó, hắn lại bổ sung: “Ngoài ra, Chiếu Trạch Pháp Vương cũng không phải là thần linh bình thường càng không phải là tà thần, ngài là chính thần được triều đình sắc phong luôn bảo vệ đầm lầy này.”

Phương Tri Hành hiểu được, Ngọc Linh Mẫu Tôn cũng nhắc tới ả được triều đình sắc phong.

Xem ra, khác nhau lớn nhất giữa chính thần và tà thần có lẽ chính là có biên chế hay không.

Chưa thụ phong mà cúng tế bữa bái đều là tà thần, không vào

chính thống!

Nói đến đây, Phương Tri Hành ngày càng tò mò, cậu đứng dậy đi ra khỏi khách điểm, một đường xuyên qua phố ngõ, đi tới “Pháp Vương miếu” mà tiểu nhị khách điểm nhắc tới.

Phóng mắt nhìn vào, ngôi miếu đó không phải quá lớn, tiến vào cửa miếu, vừa ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy một pho tượng màu sắc rực rỡ, bề ngoài bôi vẽ thuốc màu rất dày.

Pho tượng là hình dáng con người, vạt áo nửa thân dưới có bùn đang chảy giống như một người đứng trong đầm lầy.

Phương Tri Hành cẩn thận quan sát khuôn mặt của pho tượng, cực kỳ tuần lã, ngũ quan rõ ràng, mũi thẳng, đôi mắt sâu thẳm, viền môi rõ ràng, gò má nhô ra.

Quan sát pho tượng, Phương Tri Hành tỉnh bơ, phóng ra thần hồn cảm ứng, nhìn quét mọi thứ xung quanh.

Nhưng mà, pho tượng chỉ là một vật chết mà thôi.

Phương Tri Hành nhìn một lúc lâu, không phát hiện bất kỳ dị thường gì.

Lúc này, một tín đồ đi lên trực tiếp quỳ xuống, đốt ba cây nhang cầm trong tay, bái rồi lại bái tượng đá, biểu cảm nghiêm túc và thành kính, miệng nhắc tới lời cầu nguyện kiểu “Phù hộ lên đường bình an”.

Cả quá trình kéo dài vài phút, sau khi người đó hoàn thành cầu nguyện giống như đạt được an ủi tâm hồn nào đó, chân mày giãn ra, mỉm cười ra khỏi cửa lớn.

Thấy tình hình như vậy, Phương Tri Hành không thể tin nổi.

Vì thế cậu cũng mua ba cây nhang sau khi đốt lên thì quơ quơ

với pho tượng.

Ngay sau đó, trong hư không chợt hiện lên mặt người, mơ hồ không rõ, lơ lửng trên đỉnh đầu Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên nhìn sát khuôn mặt kia, khoe miệng cong lên một ý cười.

“Ồ?!”

Khuôn mặt kia đột nhiên ngừng động, hốc mắt trũng lớn một vòng, nhìn chăm chăm Phương Tri Hành.

Sau một lúc lâu, mặt người ngạc nhiên mở miệng nói: “Tôn giá là ai?”

Phương Tri Hành nhìn kỹ mặt người kia so sánh với pho tượng, vuốt cằm nói: “Chiếu Trạch Pháp Vương đúng không, bị nhân từ bên ngoài tới, đi đến quý bảo địa, đặc biệt đến chào hỏi.”

“Chào hỏi...”

mặt người hơi im lặng, chần chờ nói: “Nếu bằng hữu đã đến rồi, không biết có gì chỉ giáo?”

Phương Tri Hành đáp: “Thật không dám giấu giếm, ta cực kỳ cảm thấy hứng thú đối với tu hành của người trong Đạo môn.

Ừm, ta đã sớm nghe nói Âm Thần và Dương Thần có thể hấp thu, luyện hóa, tinh luyện khí vận của phạm nhân nhưng mãi không làm rõ được là chuyện gì, cho nên ta đến chỗ người xem thử.

Chương 827: Phá Giới (1)

Đương nhiên, nếu có chỗ bất tiện, ta cũng sẽ không miễn cưỡng, cứ vậy rời đi.”

Nghe xong lời này, phía trên mặt người hiện lên một tia tức giận, cười lạnh nói: “Bí pháp tu hành của người trong Đạo môn đâu phải có thể tùy ý chia sẻ cho người ngoài?”

Một luồng uy áp bàng bạc bao phủ đến, không khí xung quanh giống như ngưng đọng khiến kẻ khác khó có thể hô hấp.

Nhưng Phương Tri Hành thờ ơ, nhìn như không thấy.

Cậu không nhanh không chậm nói: “Pháp Vương bớt giận, thật ra ta cũng không xem như người ngoài, sư phụ ta là môn nhân chính thức của Ngũ Hành tông đó.”

“Ngũ Hành tông!!”

mặt người lập bắp kinh hãi lại trầm giọng nói: “Nói hươu nói vượn, nếu ngươi là môn nhân của Ngũ Hành tông, làm sao có thể hỏi ta việc tu hành?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ta là đệ tử ngoại môn, luôn lưu lạc bên ngoài, chưa bao giờ đi tới Ngũ Hành tông.

Ngoài ra, sư phụ ta chỉ là một Cửu Ngưu cảnh mà ta đã là người bất tử Bách Ngưu cảnh.”

Mặt người rung lên mấy cái, uy áp nhanh chóng tán đi ngộ ra nói: “Thì ra bằng hữu là người bất tử, khó trách ta cứ cảm thấy lạ.”

Hắn tạm dừng, chậm rãi nói: “Phương pháp tu hành của Đạo môn vô số, tu Dương Thần là một con đường, người bất tử cũng là một con đường.”

Nói xong, mặt người mới hạ xuống, dần dần ngưng tụ thành hình người như hư như thật, hình dáng ngũ quan cực kỳ giống pho tượng.

Chiếu Trạch Pháp Vương lặng lẽ đáp trên mặt đất, đứng trước mặt Phương Tri Hành chấp tay nói: “Làm quen một chút, tại hạ Tôn Bình Kỳ từng là phó môn chủ của ‘Hương Khê môn’, trong lúc tham gia hành động bao vây diệt trừ ‘Hắc Sát giáo’ nhục thân không may bị hủy, sau đó nhờ vào công lao, Âm Thần được triều đình sắc phong làm Chiếu Trạch Pháp Vương.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, hoàn lễ nói: “Bỉ nhân Trương Trường Kích là một tán tu, lưu lạc tứ phương, không có chỗ ở cố định.”

Chiếu Trạch Pháp Vương cười nói: “Trương đạo hữu thâm tàng bất lộ, người tản bộ ở Pháp Vương miếu của ta nửa ngày, ta lại không chút phát giác.”

Hắn đang nói thật.

Tuy cường giả Bách Ngưu cảnh có thể ẩn nấp khí tức của bản thân, nhưng trong thần hồn cảm ứng của đối thủ cùng cấp, tiếng tim đập, tốc độ chảy huyết dịch của một người luôn ở trạng thái động, rất khó che giấu.

Nhất là huyết dịch chảy, đây là ngọn nguồn lớn nhất của khí tức lọt ra ngoài.

Nhưng mà, Phương Tri Hành có thể hoàn mỹ khống chế huyết dịch trong cơ thể, khí tức một khi thu liễm, người bên ngoài rất khó phát hiện.

Đây là ưu thế tự nhiên của cậu.

Phương Tri Hành xua tay cười nói: “Pháp Vương quá khen rồi, chút thủ đoạn che giấu khí tức ấy của Trương mỗ chẳng qua là chút tài mọn thôi.”

Chiếu Trạch Pháp Vương gật đầu hỏi: “Người muốn hỏi thăm cái gì cứ việc hỏi, ta không biết sẽ không nói nhưng biết chắc chắn sẽ nói hết.”

Phương Tri Hành suy nghĩ hỏi: “Làm sao người thu hoạch được khí vận trên người của phạm nhân?”

Chiếu Trạch Pháp Vương xoay người, chờ một lúc có một tín đồ đi vào, quỳ xuống trước pho tượng.

Hắn thấy thế cười nói: “Người không nhìn thấy khí vận trên người tín đồ nhưng ta có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ừm, người có thể tưởng tượng khí vận của tín đồ thành tóc của bọn họ, ta có thể cắt đi chúng.”

Phương Tri Hành nhú mày nói: “Có ý gì, chẳng lẽ sau khi khí vận bị cắt đi còn có thể mọc lần nữa mọc ra?”

“Đó là đương nhiên!”

Chiếu Trạch Pháp Vương cười giải thích: “Những thứ như khí vận thật ra thay đổi khôn lường, khó có thể miêu tả, nhưng có thể khẳng định chính là khí vận có sức sống.”

Phương Tri Hành tặc lưỡi nói: “Giống như rau hẹ?”

“Ừm, so sánh này cực kỳ thỏa đáng!”

Chiếu Trạch Pháp Vương liên tục gật đầu, “Khí vận trên người phạm nhân có thể mọc ra gốc này tiếp nối gốc kia, cuồn cuộn không ngừng.”

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Sau khi người cắt đi khí vận của tín đồ, bọn họ sẽ thế nào?”

Chiếu Trạch Pháp Vương liền nói: “Ta biết người đang lo lắng cái gì, thật ra cắt đi một chút khí vận đối với phàm nhân mà nói, gần như không có ảnh hưởng quá lớn.

Đương nhiên, rất nhiều tà thần sẽ điên cuồng lừa khí vận trên người tín đồ, khiến bọn họ bị xui xẻo quần thân, tai ách không ngừng, kết cục thê thảm.”

Phương Tri Hành hiểu được, đứng vào lúc này, tín đồ kia bắt đầu đốt nhang.

Cậu vội vàng hỏi: “Đốt nhang có công dụng gì à?”

Chiếu Trạch Pháp Vương cười nói: “Nhang chẳng những có thể tịnh lọc khí vận, ngưng tụ khí vận không tiêu tan còn có thể khiến người ta cảm thấy sung sướng và thoải mái, đồng thời cũng càng thêm thuận tiện cho chúng ta thu gặt khí vận.”

“...”

Phương Tri Hành nhất thời cạn lời.

Đỉnh nha!

Trước khi giết heo phải để bản thân heo tắm rửa sạch sẽ!

Đây mới là thao túng tâm lý cao cấp nhất!

Âm Thần và Dương Thần lại đoạt lấy khí vận dân chúng như thế...

“Ừm, một khi Âm Thần và Dương Thần đạt được triều đình sắc phong, tương đương với lấy được giấy chứng nhận đoạt lấy khí vận của dân chúng...”

Phương Tri Hành kìm lòng không đậu nhớ tới “Giấy chứng nhận tư nhân hoá” tiếng xấu đồn xa do đế quốc Anh ban hành.

Chương 828: Phá Giới (2)

Vừa nghĩ đến đây, đột nhiên có một chùm ánh sáng phóng ra.

Phương Tri Hành cúi đầu, lập tức nhìn thấy chiếc nhẫn màu đen trong tay trái đang sáng lên.

[Đi đến phía bắc bên rìa đầm lầy Bình Vu, cách người 31 dặm có một Cẩm Khu cấp 5, hãy đến xử lý côn trùng có hại ngay lập tức.]

[Nhiệm vụ này không thể từ chối, nếu không sẽ bị trừng phạt.]

Phương Tri Hành bĩu môi, không ngờ lúc này bản thân sẽ nhận được nhiệm vụ cưỡng chế.

“Ồ, đây không phải...”

Chiều Trạch Pháp Vương lấp bắp kinh hãi, kinh ngạc nói: “Làm sao Trương đạo hữu người cũng có loại nhẫn này à?”

Phương Tri Hành hỏi lại: “Ồ, người từng gặp qua hả?”

Chiều Trạch Pháp Vương gật đầu nói: “Ta quen vài vị Thiên Nhân Hóa Thân, trên tay bọn họ đều có loại nhẫn này, thỉnh thoảng bọn họ còn thuê một vài cao thủ, hỗ trợ bọn họ làm nhiệm vụ.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ, đáp: “Vậy hôm nay nói đến đây thôi, ta đi trước.”

“Đợi đã!”

Chiếu Trạch Pháp Vương đột nhiên kêu lên, sau đó hần nâng tay chà xát ngón tay, ngừng tụ ra một vũng nước dơ bẩn thành một viên châu báu, ném cho Phương Tri Hành.

“Đây là?” Phương Tri Hành nhận lấy, tò mò nói.

Chiếu Trạch Pháp Vương liền nói: “Trong đầm lầy Bình Vu trái rợ thủy quỷ, mang theo hạt châu này thủy quỷ sẽ không tập kích ngươi.”

Trong lòng Phương Tri Hành buồn cười.

Chỉ sợ tất cả những thủy quỷ đó đều là thuộc hạ của Chiếu Trạch Pháp Vương.

Cho dù là ai tự tiện xông vào đầm lầy Bình Vu, nếu không cầu nguyện với Chiếu Trạch Pháp Vương, cố gắng ra một vài khí vận làm phí đi đường, chỉ sợ bọn họ nhất định sẽ lọt vào tập kích của thủy quỷ.

Thân hình Phương Tri Hành nhoáng lên, tại chỗ biến mất không thấy.

“Haiz, cao thủ ở đâu tới, sát khí trên người nặng như vậy...”

Chiếu Trạch Pháp Vương thở phào, tuy hần đã sớm mất đi nhục thân nhưng đứng ở trước mặt Phương Tri Hành lại có ảo giác đồ mồ hôi lạnh.

Phương Tri Hành đầu tiên là trở về khách điểm, sắp xếp chu đáo cho Quân Dao, sau đó dẫn theo Tế Cầu cùng nhau ra ngoài.

Không bao lâu, một người một chó nhanh chóng xuyên qua một đồng cỏ, đến khu vực đầm lầy.

Phóng mắt nhìn lại, phía trước khắp nơi cỏ nước mọc cao cao.

Rất nhiều cái ao trũng chi chít như sao trên trời, lan tràn tới

cuối tầm nhìn, giống như trên châu rơi đầy đất.

[Đi về phía trước 20m có một cái ao, vốc một ngụm nước cho vào miệng.]

Phương Tri Hành đi qua theo nhắc nhở, đi đến bên cạnh cái ao.

Đáy nước có một bóng đen lén lút lặn xuống chỗ sâu.

“Đó là thứ gì vậy, có mùi hư thối...”

Tế Cầu co giật mũi, nhìn chăm chăm đáy nước, nghe răng đe dọa.

Phương Tri Hành không để ý, ngồi xổm xuống, vốc một ngụm nước cho vào miệng.

[Đi sang bên trái phía sau cái ao nước đó, phun nước trong miệng ra.]

Phương Tri Hành làm theo.

Phun nước ra!

Rào rào~

Cái ao theo đó nhộn nhạo, bốn bề dậy sóng.

Chỉ chốc lát, gợn sóng dần dần mở rộng, xoay tròn cực nhanh hình thành một lốc xoáy.

[Nhảy vào lốc xoáy.]

Phương Tri Hành không có bất kỳ chần chờ, nhìn Tế Cầu.

“Hiểu rồi, tao nhảy trước.”

Tế Cầu xông vào.

Phượng Tri Hành quan sát một lát, lúc này mới nhảy vào lốc xoáy.

Cậu thấy hoa mắt, chỉ cảm thấy trời xoay đất chuyển, bị lượng lớn nước cuốn đi.

Không biết qua bao lâu...

Phượng Tri Hành phá nước mà ra, nhìn quanh, bốn phía đều là vách tường.

Đỉnh đầu có một chùm ánh sáng.

“Đây là giếng nước à?”

Phượng Tri Hành thả người nhảy lên tới miệng giếng.

Tế Cửu đã đáp xuống bên cạnh giếng, nó vung vẩy nước trên người, nhìn trái ngó phải.

Tường cao bốn phía san sát, chỗ gần là một lâu đài rộng lớn.

Nơi đây dường như là một lâu đài phong cách châu Âu, phong cách thiên hướng thời trung cổ, tràn ngập vẻ cổ kính.

Tế Cửu ngửi không khí, đột nhiên nhắc nhở: “Có mùi máu tươi còn là một mùi lạ, dường như tao từng ngửi thấy ở đâu.”

Phượng Tri Hành càng nhạy cảm hơn đối với mùi máu tươi, cậu lập tức cất bước đi theo phương hướng mùi bay tới.

Đột nhiên, cộp cộp cộp~

Có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Chỗ góc rẽ có một bóng người mặc khôi giáp màu bạc chạy đến, tay cầm đại kiếm kỵ sĩ.

Trang bị cực kỳ cồng kềnh, người kia chạy thất tha thất thểu, đáng vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Ngay sau đó, một quái vật màu đen lao ra, thân thể khổng lồ dài 7 – 8m, hắc khí lượn lờ, nhanh chóng đánh về phía khôi giáp màu bạc.

“Lại là...”

Phượng Tri Hành liếc mắt đã nhận ra, quái vật màu đen rõ ràng dị hình to lớn!

Cậu không chút nghĩ ngợi đã giậm chân, thân thể giống như một tia chớp, vô cùng nhanh chóng xông về phía dị hình.

Một chưởng đánh xuống!

Ma Huyết Kim Cang Chưởng vô cùng hung hãn, nghiền áp trên người dị hình.

Ầm ầm!

Trên sàn nhà xuất hiện một dấu ấn bàn tay to.

Dị hình to lớn nằm trong hố, toàn thân bị đè ép, huyết nhục mơ hồ.

Bị giết trong nháy mắt!

Lần trước hai người Phượng Tri Hành và Phàn Thu Lai công kích dị hình, mất một lúc mới đánh chết nó.

Nhưng lần này, Phượng Tri Hành khai quang, một chưởng đánh gục nó, không hề có độ khó.

Chương 829: Chọn người (1)

Lúc này, khôì giáp màu bạc ngã trên mặt đất nhắm mắt lại, chờ đợi tử vong giáng xuống.

Một lát sau, hắc phát hiện dị hình không đánh tới, lúc này mới mở hai mắt.

Vừa nhìn!

Khôì giáp màu bạc khiếp sợ không thôi, hắc tháo mũ giáp xuống lộ ra gương mặt vận vẹo mọc đầy lông.

Trong lòng Phương Tri Hành rung mình, khôì giáp màu bạc trước mặt này rất khó xem như là nhân loại, ngũ quan trên mặt hắc dần thành một cục vô cùng rợn tóc gáy.

“Người có thể nghe hiểu lời của ta không?” Phương Tri Hành hỏi.

Khôì giáp màu bạc nói chuyện liến thoắng.

Rất đáng tiếc, Phương Tri Hành nghe không hiểu một chữ nào, ngôn ngữ của đối phương cực kỳ xa lạ, chưa từng nghe nói.

Lúc này, khôì giáp màu bạc vẫy tay chỉ cửa sắt đã mở ra một nửa.

Phương Tri Hành gật đầu, đi theo khôì giáp màu bạc.

Bọn họ xuyên qua cửa sắt, tiến vào trong lâu đài.

Mùi máu tươi nồng nặc đập vào mặt.

Trong đại điện rộng lớn có 7 thi thể đang nằm, từ dáng người, tất cả đều là nữ.

Trong đó có một nữ nhân trên người mặc chiếc váy xinh đẹp, 6 nữ tử khác mặc trang phục nữ người hầu.

Nguyên nhân chết của các cô giống y như đức, bị xuyên thủng đầu mà chết.

Hơn nữa, ngũ quan của các cô cũng vặn vẹo, xấu xí khiến người ta buồn nôn.

Phương Tri Hành đang nhìn, đột nhiên, bụng của nữ nhân lộn lầy phồng lên nháy mắt nứt ra, máu bắn tung toé.

Sau nháy mắt, một dị hình phá ngực chui ra, nhảy lên cao.

Lúc ban đầu dị hình chỉ lớn bằng trái dưa hấu, sau khi nhảy lên nhanh chóng phát triển, lúc đáp xuống đất đã dài hơn 5m.

“Khắc ngao ~”

Dị hình thét chói tai, vừa phát hiện Phương Tri Hành đã lập tức xông tới.

“Hừ!”

Phương Tri Hành khinh thường, một chưởng đập chết.

Đồng thời, thi thể trên mặt đất cũng bị chưởng uy nghiền áp thành thịt nát.

Tình cảnh này...

Khôi giáp màu bạc mừng rỡ, vừa chỉ vào cầu thang vừa đi qua.

“Người dẫn đường!”

Phương Tri Hành nhắm mắt theo đuôi, đi lên lầu.

Lên tới lầu hai.

Khôi giáp màu bạc đứng trước cửa phòng, hai tay kho tay múa chân không ngừng, dường như ý bảo trong phòng có quái vật.

Phương Tri Hành một cước đá văng cửa phòng.

Vù vù!

Một luồng khói đen vọt ra.

Chỉ nhìn thấy một chiến sĩ khôi giáp cả người bốc lên khói đen, nửa quỳ trên mặt đất...

“Thối quá!”

Phương Tri Hành khẽ cau mày, mùi trong phòng nồng nặc như mùi chiếc tất cả tháng không giặt.

Trong làn khói đen dày đặc, 1 chiến sĩ khôi giáp đang quỳ 1 chân, đầu cúi thật thấp, ôm chặt thanh đại kiếm kỵ sĩ trong lòng ngực giống như đang cầu khẩn.

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, nhấc chân bước vào phòng.

Gần như ngay lập tức, chiến sĩ khôi giáp bỗng quay đầu, mũ giáp che kín khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt đầy khói đen kịt lượn lờ nhìn chằm chằm Phương Tri Hành.

“Xì xào~”

Khôi giáp màu bạc đi theo vào phòng rồi la to tiếng gì đấy về phía chiến sĩ khôi giáp.

Chiến sĩ khôi giáp không hề đáp lại, bỗng giơ cao đại kiếm kỵ sĩ chém xuống.

Đại lượng khói đen bao bọc trên lưỡi kiếm bắn ra sức mạnh vượt quá tưởng tượng.

“Á!~”

Toàn thân khô giáp màu bạc cứng ngắc, gào thét thanh rôi ngã bệt trên mặt đất.

Thân hình Phương Tri Hành lắc lư, thoát cái dịch chuyển ra phía sau chiến sĩ khô giáp và đập vào ổ khớp gối sau.

Phịch!

Chiến sĩ khô giáp ngã khụy về phía trước, xương chân bị gãy.

Phương Tri hành cong ngón tay búng bay chiếc mũ giáp.

Lập tức 1 nam tử tóc dài lộ diện.

Khuôn mặt đối phương cũng bị méo mó đến mức không thể nhận dạng.

Điều quỷ dị là khói đen dày đặc liên tục bay ra từ trong mũi, hốc mắt và miệng của hắn.

Khói đen lay lắt như ngọn lửa.

“Đệt, cái gì vậy, giò à?”

Tế Cầu la lên.

Phương Tri Hành đảo mắt nhìn quanh rồi chớp mắt nói: “Giò gì, ở đâu?”

Tế Cầu sững sốt rồi ngạc nhiên nói: “Mày không thấy à? Quá trời giò bộ bỏ vào leo ra trong mắt trong mồm chiến sĩ khô giáp kìa!”

“Giòi gì chứ, rõ ràng là khói đen...”

Phương Tri Hành tức thì nghiêng đầu nhìn chăm chăm chiến sĩ khôì giáp.

Thế nhưng, cậu vẫn chỉ thấy khói đen.

Tế Cầu khẳng định chắc nịch: “Tao thấy giòi lít nha lít nhít kia.”

“...”

Phương Tri Hành trầm mặc, lập tức giải phóng thần hồn cảm ứng.

Chỉ 1 thoáng, cảnh tượng trước mắt bỗng thay đổi!

Khói đen trên mặt chiến sĩ khôì giáp quý dị biến thành những con rắn đen dài bò lổm ngổm.

Phương Tri Hành lập tức ngừng trệ hô hấp.

Cậu bất giác nhớ đến lúc vừa mới xuyên tới đây, lần đầu tiên cậu và Tế Cầu đi săn trong rừng rậm và phát hiện 1 loại ếch xanh rất lớn.

Khi đó, Tế Cầu nhìn thấy 1 đốm lửa bốc lên trên đỉnh đầu con ếch xanh nhưng cậu lại chỉ thấy trên đầu ếch anh mọc 1 cái sừng đỏ.

Đây là lần đầu bọn họ phát hiện cảnh tượng mắt người và mắt chó nhìn thấy khác nhau.

Giờ khắc này, Phương Tri Hành ghen ngào nói: “Rốt cuộc hình ảnh ai nhìn thấy mới là thật?”

Tế Cầu tặc lưỡi hoài, nói: “Chẳng lẽ chúng ta đều bị trúng tà nên đồng thời xuất hiện ảo giác?”

Trong lúc tâm thần giao lưu, chiến sĩ khôi giáp đang quỳ lần
nữa ngẩng đầu và giờ cao thanh đại kiếm kỵ sĩ.

Chương 830: Chọn người (2)

Phường Tri Hành thấy vậy, tể ra 1 chưởng ấn vào lưng đối phương.

Bành!

Ma chưởng đen cường hành vô song, toàn thân chiến sĩ khôi giáp chấn động và nổ tung thành 1 khối sương mù máu.

Chúng kiến màn này!

“A a!”

Khôi giáp bạc kích động hô to, tê liệt tâm can, vô cùng đau khổ.

Phường Tri Hành lạnh lùng liếc nhìn, không khỏi nhướng mày.

Khói đen bay ra từ trong khôi giáp bạc, từng con rắn đen cũng chui ra từ lỗ tai và quần chặt lấy đầu hãn.

“Giết!”

Không chút do dự, Phường Tri Hành ngang nhiên tung chưởng đánh chết khôi giáp bạc.

“Thu!”

Mặc kệ khói đen kia là gì, Phường Tri Hành tâm thần khê động, toàn bộ giao cho hệ thống trực tiếp thôn phệ.

Trong nháy mắt, sương mù máu và khói đen mờ hồ tiêu tán thành tro.

Trong gian phòng yên tĩnh trở lại.

Phương Tri Hành khó hiểu, kinh ngạc nói: “Rốt cuộc Cấm Khu cấp 5 này đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Tế Cầu ngửi mùi, nhắc nhở: “Nơi mùi hôi thối nồng nặc nhất phát ra từ lầu 3.”

Phương Tri Hành gật đầu, quay người rời khỏi phòng.

Vừa nghiêng đầu nhìn, cậu bỗng thấy 1 tiểu cô nương mặc váy hoa rách chột lóe lên ở ngay góc rẽ.

Cậu không thấy mặt của tiểu cô nương mà chỉ thấy cô đang đi chân trần, ôm 1 búp bê bằng bông trong lồng ngực.

Phương Tri Hành đuổi theo, lúc đi ngang qua 1 căn phòng, chiếc nhẫn đột nhiên chiếu sáng.

[Tiến vào phòng, nghĩ cách cứu đồng bạn của người.]

“Đồng bạn?”

Phương Tri Hành khẽ nheo mắt, lập tức thả thần hồn cẩn thận cảm nhận bên trong gian phòng.

Thế nhưng bên trong gian phòng là 1 vùng hỗn độn, giống như đáy sông tối tăm đục ngầu, không cảm nhận được gì.

Phương Tri Hành nhướng mày, nhắc chân lên đá cửa phòng.

Bang!

Cửa phòng liền vỡ tung.

Đúng như dự đoán, chương khí mù mịt và hôi thối lan tỏa khắp căn phòng.

Phương Tri Hành phát tay áo làm khói đen tản ra.

Quan sát xung quanh, căn phòng bừa bộn, bàn ghế gãy đổ trên mặt đất, mảnh vỡ vương vãi khắp nơi.

Phương Tri Hành nghiêng đầu, con người vô thức co rụt lại.

Có một người đang bị treo ngược trên vách tường.

Là một nữ nhân mặc trang phục đoản đả!

Nữ nhân bị 1 thanh đại kiếm kỵ sĩ cắm vào bụng và dính chặt lên vách tường không thể động đậy.

Hắc khí bùng bùng trên thanh đại kiếm kỵ sĩ như thể ma kiếm đang tỏa ra khí tức cực kỳ ác liệt.

Có điều, trong cảm ứng thần hồn của Phương Tri Hành khí tức đấy lại là những con rắn dài đang bò đầy trên thanh đại kiếm.

Những con rắn dài kia bò qua bò lại trên thân nữ nhân, cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Thậm chí, 1 vài con rắn còn tùy ý chui vào trong miệng và ‘vườn hoa bí mật’ của nữ nhân.

“Vãi chưởng!”

Tế Cửu cũng xông vào phòng, vừa nhìn thấy là giật nảy mình, kêu lên: “Nữ nhân này thảm quá vậy, bị giới ửi kia.”

Phương Tri Hành để ý ngón tay của nữ nhân thỉnh thoảng động đậy, hình còn chưa ngủm củ tỏi.

Cậu bước lên trước, tung chưởng đánh rớt thanh đại kiếm kỵ sĩ.

Nữ nhân rớt xuống, lộn 2 vòng.

“Khụ khụ!”

Nữ nhân mở to mắt, ho kịch liệt.

Sau 1 lúc lâu, vết thương trên bụng cô ta chậm rãi khép miệng.

Mặt nữ nhân xám xịt, khó khăn đứng dậy, thở hổn hển nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của các hạ.”

Phương Tri Hành quan sát nữ nhân 1 lát, dung mạo và dáng người đều bình thường, không có chỗ nào thu hút cả.

Cậu không khỏi cau mày, hỏi: “Cô là Thiên Nhân Hóa Thân đúng không?”

Nữ nhân gật đầu nói: “Ta tên Nhiếp Sâm, đến từ thành Nhạn Đãng.”

Cô nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, kinh ngạc nói: “Ủa, người không phải Thiên Nhân Hóa Thân!”

Phương Tri Hành cười nói: “Bằng hữu của ta mới là Thiên Nhân Hóa Thân, hẳn đưa chiếc nhẫn cho ta.”

Nhiếp Sâm hiểu ra, không truy hỏi nữa, hít thật sâu và nói: “Cấm Khu này quá nguy hiểm, dựa vào thực lực mình ta vốn không thể hoàn thành nhiệm vụ, đây cũng chính là nguyên nhân người được triệu hoán đến đây.”

Phương Tri Hành tâm thần khẽ động, vội nói: “Ý cô là chiếc nhẫn đã phạm sai lầm khi sắp xếp cô chấp hành nhiệm vụ này ư?”

Nhiếp Sâm lại lắc đầu: “Không, nên nói là chiếc nhẫn biết rõ ta không thể hoàn thành nhiệm vụ này nên chỉ sắp xếp ta tiến vào kéo dài thời gian để đợi người đến giải quyết.”

Phương Tri Hành hiểu ra, vội vàng hỏi: “Nơi này đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhiếp Sâm cẩn thận giải thích: “Theo ta quan sát, hình như tòa pháo đài này bị 1 loại sức mạnh tà ác nguyên rủa khiến toàn bộ người trong pháo đài phát sinh dị biến, người không ra người quỷ không ra quỷ.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Có lẽ là có người triệu hoán tà vật xâm lấn tòa pháo đài này chăng?”

Nhiếp Sâm gật đầu nói: “Có thể, đáng tiếc ta chưa kịp làm rõ toàn bộ tình hình thì bị đánh lên.”

Cô sờ bụng mình, lòng vẫn còn sợ hãi, nói: “Một con quái vật đáng sợ đột nhiên ra tay với ta, thậm chí ta còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đánh trên vách tường rồi.”

Phương Tri Hành cau mày nói: “Quái vật kia đâu?”

Nhiếp Sâm lắc đầu nói: “Không biết, có lẽ là đang ở lầu 3.”

Chương 831: Tiên Cung (1)

Trong lòng Phương Tri Hành lập tức sáng tỏ, quay người ra khỏi phòng.

Trong lòng Phương Tri Hành lập tức sáng tỏ, quay người ra khỏi phòng.

Nhiếp Sâm cũng đi theo ra ngoài.

Nhiếp Sâm cũng đi theo ra ngoài.

Hai người đi thẳng đến đầu bậc thang, đang định leo lên.

Hai người đi thẳng đến đầu bậc thang, đang định leo lên.

“Đợi chút, tao lên trước thăm dò đường!”

“Đợi chút, tao lên trước thăm dò đường!”

Tế Cầu đuổi theo, chủ động mạo hiểm, biểu hiện vô cùng tích cực.

Tế Cầu đuổi theo, chủ động mạo hiểm, biểu hiện vô cùng tích cực.

Phương Tri Hành thấy buồn cười nhưng không nói gì mà chiều ý Tế Cầu, dù sao nó có nhiều mạng.

Phương Tri Hành thấy buồn cười nhưng không nói gì mà chiều ý Tế Cầu, dù sao nó có nhiều mạng.

Tế Cầu nhanh chóng leo lên bậc thang đến góc rẽ, nó đột nhiên sủa gâu gâu đe dọa.

Tế Cửu nhanh chóng leo lên bậc thang đến góc rẽ, nó đột nhiên sửa gâu gâu đe dọa.

“Sao vậy?”

“Sao vậy?”

Phượng Tri Hành truyền âm hỏi.

Phượng Tri Hành truyền âm hỏi.

Tế Cửu không trả lời, một lát sau lại có tiếng gầm giận dữ truyền đến.

Tế Cửu không trả lời, một lát sau lại có tiếng gầm giận dữ truyền đến.

“Phượng Tri Hành lên đây đi.” Tế Cửu reo lên.

“Phượng Tri Hành lên đây đi.” Tế Cửu reo lên.

Phượng Tri Hành nhanh chóng bước lên lầu, vừa qua chỗ ngoặt lập tức thấy Tế Cửu đang đứng ngay đầu bậc thang.

Phượng Tri Hành nhanh chóng bước lên lầu, vừa qua chỗ ngoặt lập tức thấy Tế Cửu đang đứng ngay đầu bậc thang.

Nó quay đầu qua, trong miệng còn đang ngoạm 1 chiến sĩ khôi giáp tàn tạ, máu me đầm đìa.

Nó quay đầu qua, trong miệng còn đang ngoạm 1 chiến sĩ khôi giáp tàn tạ, máu me đầm đìa.

“Khấp người gã này toàn là giòi!”

“Khấp người gã này toàn là giòi!”

Tế Cửu lộ vẻ ghét bỏ nhả thi thể ra.

Tế Cầu lộ vẻ ghét bỏ nhả thi thể ra.

Phương Tri Hành lập tức chỉ vào thi thể, hỏi Nhiếp Sâm:
“Trong mắt cô, thứ đang bò trên người hắn có hình dạng gì?”

Phương Tri Hành lập tức chỉ vào thi thể, hỏi Nhiếp Sâm:
“Trong mắt cô, thứ đang bò trên người hắn có hình dạng gì?”

Nhiếp Sâm vội đáp: “Xúc tu, rất nhiều xúc tu!”

Nhiếp Sâm vội đáp: “Xúc tu, rất nhiều xúc tu!”

Phương Tri Hành và Tế Cầu nhìn nhau.

Phương Tri Hành và Tế Cầu nhìn nhau.

Nhiếp Sâm nhìn mặt mà nói chuyện, kỳ lạ hỏi: “Chẳng lẽ trong mắt người, thứ kia không phải xúc tu ư?”

Nhiếp Sâm nhìn mặt mà nói chuyện, kỳ lạ hỏi: “Chẳng lẽ trong mắt người, thứ kia không phải xúc tu ư?”

Phương Tri Hành gật đầu, thận trọng nói: “Ta nhìn bằng mắt thường thì nó là khối đen, dùng thần hồn cảm ứng thì nó lại là những con rắn dài.”

Phương Tri Hành gật đầu, thận trọng nói: “Ta nhìn bằng mắt thường thì nó là khối đen, dùng thần hồn cảm ứng thì nó lại là những con rắn dài.”

Nhiếp Sâm nghe vậy, sự khó tin lộ rõ trên mặt.

Nhiếp Sâm nghe vậy, sự khó tin lộ rõ trên mặt.

Trong khi trò chuyện, 2 người 1 chó đã leo đến lầu 3.

Trong khi trò chuyện, 2 người 1 chó đã leo đến lầu 3.

Đập vào mắt họ là 1 cánh cửa sắt cao lớn.

Đập vào mắt họ là 1 cánh cửa sắt cao lớn.

Trước cửa là 3 cỗ thi thể khô giáp nằm dài, thiếu cánh tay và chân, như thể bị dã thú cắn xé vậy.

Trước cửa là 3 cỗ thi thể khô giáp nằm dài, thiếu cánh tay và chân, như thể bị dã thú cắn xé vậy.

Tế Cầu liền nói: “Không phải tao làm à ghen, tao mà cắn là chết luôn.”

Tế Cầu liền nói: “Không phải tao làm à ghen, tao mà cắn là chết luôn.”

Phương Tri Hành trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Mày có nhìn thấy tiểu cô nương kia không?”

Phương Tri Hành trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Mày có nhìn thấy tiểu cô nương kia không?”

Tế Cầu lắc đầu.

Tế Cầu lắc đầu.

Phương Tri Hành hiểu ra, lập tức giơ tay phát ra 1 chưởng lực.

Phương Tri Hành hiểu ra, lập tức giơ tay phát ra 1 chưởng lực.

Bùm!

Bùm!

Cánh cửa sắt bị chấn động mạnh, chốt cửa đứt gãy, cánh cửa chậm rãi mở ra.

Cánh cửa sắt bị chấn động mạnh, chốt cửa đứt gãy, cánh cửa

chậm rãi mở ra.

Bên trong khói đen cuồn cuộn, mùi hôi thối nồng nặc ào ra.

Bên trong khói đen cuồn cuộn, mùi hôi thối nồng nặc ào ra.

Thối quá!

Thối quá!

Phượng Tri Hành và Tế Cấu khó mà chịu nổi, đành phải dừng bước.

Phượng Tri Hành và Tế Cấu khó mà chịu nổi, đành phải dừng bước.

Đợi một lát, khói đen dần tán đi thì 2 người họ mới bước vào trong.

Đợi một lát, khói đen dần tán đi thì 2 người họ mới bước vào trong.

Quan sát xung quanh, lầu ba là 1 đại điện lộ thiên không có mái vòm và rất rộng rãi.

Quan sát xung quanh, lầu ba là 1 đại điện lộ thiên không có mái vòm và rất rộng rãi.

Vừa ngẩng đầu đã thấy bầu trời đầy những vì sao lấp lánh mang đến cho người ta 1 loại cảm giác tĩnh mịch và trống trải.

Vừa ngẩng đầu đã thấy bầu trời đầy những vì sao lấp lánh mang đến cho người ta 1 loại cảm giác tĩnh mịch và trống trải.

Trên các vách tường cao ngất treo rất nhiều binh khí như: đại kiếm kỳ sĩ, rìu cán dài, Lang Nha Bổng, v.v.

Trên các vách tường cao ngất treo rất nhiều binh khí như: đại

kiếm kỳ sĩ, rìu cán dài, Lang Nha Bổng, v.v.

Trên sàn nhà chính giữa đại diện phác họa đủ loại ký hiệu quỷ dị và phức tạp như thể 1 đồ đẳng tà giáo nào đó.

Trên sàn nhà chính giữa đại diện phác họa đủ loại ký hiệu quỷ dị và phức tạp như thể 1 đồ đẳng tà giáo nào đó.

Giữa các ký hiệu thần bí trưng bày đầu lâu nhân loại, nội tạng động vật và nhiều cây nến.

Giữa các ký hiệu thần bí trưng bày đầu lâu nhân loại, nội tạng động vật và nhiều cây nến.

Giống như từng tế phẩm vậy!

Giống như từng tế phẩm vậy!

Chính giữa ký hiệu là 1 hình tròn hoàn hảo được bao quanh bởi nến và tế phẩm.

Chính giữa ký hiệu là 1 hình tròn hoàn hảo được bao quanh bởi nến và tế phẩm.

Ngay lúc này, bên trong hình tròn có 1 nữ nhân tóc đỏ đang ngồi khoanh chân, đầu cúi thật thấp, quay lưng về phía Phương Tri Hành.

Ngay lúc này, bên trong hình tròn có 1 nữ nhân tóc đỏ đang ngồi khoanh chân, đầu cúi thật thấp, quay lưng về phía Phương Tri Hành.

Cô ta không mặc quần áo để lộ tấm lưng trần trắng như tuyết, dáng người duyên dáng, chững chạc và đầy đặn, cặp mông hơi nhô lên đầy gợi cảm, gây ấn tượng mạnh về thị giác.

Cô ta không mặc quần áo để lộ tấm lưng trần trắng như tuyết, dáng người duyên dáng, chững chạc và đầy đặn, cặp mông hơi nhô

lên đây gọi cảm, gây ấn tượng mạnh về thị giác.

Tình cảnh này...

Tình cảnh này...

Rất dễ khiến người ta liên tưởng, nghi ngờ đến cảnh tượng đang tiến hành 1 loại nghi thức tông giáo tà ác nào đó.

Rất dễ khiến người ta liên tưởng, nghi ngờ đến cảnh tượng đang tiến hành 1 loại nghi thức tông giáo tà ác nào đó.

Phượng Tri Hành đảo mắt nhìn quanh, bỗng phát hiện 1 bóng người nhỏ bé đang co ro trong 1 góc tối.

Phượng Tri Hành đảo mắt nhìn quanh, bỗng phát hiện 1 bóng người nhỏ bé đang co ro trong 1 góc tối.

Người đó là tiểu cô nương vừa rồi cậu đã thoáng thấy.

Người đó là tiểu cô nương vừa rồi cậu đã thoáng thấy.

Cô bé vẫn giữ được ngũ quan con người, không có gì méo mó kỳ lạ cả.

Cô bé vẫn giữ được ngũ quan con người, không có gì méo mó kỳ lạ cả.

Thế nhưng, màu da của cô bé trắng bệch, hốc mắt trũng sâu, đáng vẻ nửa sống nửa chết giống như là 1 con búp bê không có sinh mạng vậy.

Thế nhưng, màu da của cô bé trắng bệch, hốc mắt trũng sâu, đáng vẻ nửa sống nửa chết giống như là 1 con búp bê không có sinh mạng vậy.

Tiểu cô nương gắt gao nhìn Phượng Tri Hành, trầm mặc không nói gì.

Tiểu cô nương gắt gao nhìn Phương Tri Hành, trầm mặc không nói gì.

Chiếc nhẫn trên tay Phương Tri Hành đột nhiên phát sáng.

Chiếc nhẫn trên tay Phương Tri Hành đột nhiên phát sáng.

[Giết chết tà vật trước mặt người]

[Giết chết tà vật trước mặt người]

Phương Tri Hành khẽ giật mình, sau đó đưa chiếc nhẫn nhắm ngay tiểu cô nương và xác nhận 1 lúc.

Phương Tri Hành khẽ giật mình, sau đó đưa chiếc nhẫn nhắm ngay tiểu cô nương và xác nhận 1 lúc.

Chính xác.

Chính xác.

Chiếc nhẫn nhận định tiểu cô nương chính là tà vật.

Chiếc nhẫn nhận định tiểu cô nương chính là tà vật.

“Phương Tri Hành, nữ nhân tóc đỏ này đã chết rồi!”

“Phương Tri Hành, nữ nhân tóc đỏ này đã chết rồi!”

Tế Cầu đi vòng qua bên cạnh nữ nhân tóc đỏ, không biết nó nhìn thấy gì mà đột nhiên la lên.

Tế Cầu đi vòng qua bên cạnh nữ nhân tóc đỏ, không biết nó nhìn thấy gì mà đột nhiên la lên.

Phương Tri Hành nhìn chăm chăm tiểu cô nương kia rồi chậm rãi bước đến trước mặt nữ nhân tóc đỏ.

Phương Tri Hành nhìn chăm chăm tiểu cô nương kia rồi chậm

rãi bước đến trước mặt nữ nhân tóc đỏ.

Lúc này, cậu mới thấy bụng nữ nhân tóc đỏ đã bị xé toạc từ, da bụng lộn ra ngoài.

Lúc này, cậu mới thấy bụng nữ nhân tóc đỏ đã bị xé toạc từ, da bụng lộn ra ngoài.

Điểm ly kỳ chính là hiện trường không có 1 giọt máu.

Điểm ly kỳ chính là hiện trường không có 1 giọt máu.

Phương Tri Hành nhìn về phía tiểu cô nương, mở miệng hỏi: “Tiểu muội muội tên là gì?”

Phương Tri Hành nhìn về phía tiểu cô nương, mở miệng hỏi: “Tiểu muội muội tên là gì?”

Tiểu cô nương lộ vẻ nhỏ bé bất lực, tội nghiệp nhìn Phương Tri Hành, không nói lời nào.

Tiểu cô nương lộ vẻ nhỏ bé bất lực, tội nghiệp nhìn Phương Tri Hành, không nói lời nào.

“Không thể nói chuyện à?”

“Không thể nói chuyện à?”

Phương Tri Hành không khỏi lộ vẻ thất vọng.

Phương Tri Hành không khỏi lộ vẻ thất vọng.

“Quái... quái vật...!”

“Quái... quái vật...!”

Đột nhiên, Nhiếp Sâm kinh hãi la lên, cô đưa tay chỉ vào tiểu cô nương, sắc mặt tái nhợt, gấp giọng: “Nó chính là quái vật đánh

lén ta.”

Đột nhiên, Nhiếp Sâm kinh hãi la lên, cô đưa tay chỉ vào tiểu cô nương, sắc mặt tái nhợt, gấp giọng: “Nó chính là quái vật đánh lén ta.”

Điều kỳ lạ là cô lại ngẩng cổ lên nhìn tiểu cô nương, ánh mắt nhìn vào giữa không trung.

Điều kỳ lạ là cô lại ngẩng cổ lên nhìn tiểu cô nương, ánh mắt nhìn vào giữa không trung.

Chương 832: Tiên Cung (2)

Như thể tiểu cô nương trong mắt cô là 1 cự thú Hồng Hoang vậy!

Như thể tiểu cô nương trong mắt cô là 1 cự thú Hồng Hoang vậy!

Phương Tri Hành chớp mắt, ngay sau đó, tiểu cô nương đứng lên, chậm rãi nhếch môi, khoe miệng xé mở 1 đường thẳng đến mang tai để lộ nụ cười vô cùng đáng sợ.

Phương Tri Hành chớp mắt, ngay sau đó, tiểu cô nương đứng lên, chậm rãi nhếch môi, khoe miệng xé mở 1 đường thẳng đến mang tai để lộ nụ cười vô cùng đáng sợ.

Gần như đồng thời, những binh khí treo ở trên vách tường đột nhiên rung động.

Gần như đồng thời, những binh khí treo ở trên vách tường đột nhiên rung động.

Vút vút vút!

Vút vút vút!

Trong lúc nhất thời, mấy chục binh khí bay lên đâm loạn xạ trong đại điện như thể cá bơi dưới đáy biển.

Trong lúc nhất thời, mấy chục binh khí bay lên đâm loạn xạ trong đại điện như thể cá bơi dưới đáy biển.

“Cẩn thận!”

“Cẩn thận!”

Vẻ mặt Nhiếp Sâm nghiêm túc, chân dậm xuống sàn nhà cứng rắn, từng sợi dây leo phá đất chui lên bên thành tấm lưới lớn chắn ngang trước người.

Vẻ mặt Nhiếp Sâm nghiêm túc, chân dậm xuống sàn nhà cứng rắn, từng sợi dây leo phá đất chui lên bên thành tấm lưới lớn chắn ngang trước người.

Bình khí lao vùn vụt tới, đa số chúng đều bị lưới dây leo cản lại.

Bình khí lao vùn vụt tới, đa số chúng đều bị lưới dây leo cản lại.

Roẹt!

Roẹt!

Tấm lưới dây leo bị rách 1 lỗ lớn.

Tấm lưới dây leo bị rách 1 lỗ lớn.

Một thanh đoản kiếm xuyên qua tấm lưới đâm thẳng qua ngực Nhiếp Sâm.

Một thanh đoản kiếm xuyên qua tấm lưới đâm thẳng qua ngực Nhiếp Sâm.

“Ọc~”

“Ọc~”

Nhiếp Sâm vô cùng khó chịu, phun ra 1 đạo huyết tiễn.

Nhiếp Sâm vô cùng khó chịu, phun ra 1 đạo huyết tiễn.

Cùng lúc đó, Tế Cửu đang điên cuồng chạy trốn 1 cây rìu đuổi sát sau đít nó.

Cùng lúc đó, Tế Cửu đang điên cuồng chạy trốn 1 cây rìu đuổi sát sau đít nó.

Xoẹt!

Xoẹt!

“Á ui~”

“Á ui~”

Tế Cửu kêu lên đau đớn thảm thiết, cái đuôi bị rìu chặt đứt.

Tế Cửu kêu lên đau đớn thảm thiết, cái đuôi bị rìu chặt đứt.

Thế vẫn chưa hết!

Thế vẫn chưa hết!

Hơn 20 binh khí lao thẳng về phía Phương Tri Hành, thanh thế to lớn.

Hơn 20 binh khí lao thẳng về phía Phương Tri Hành, thanh thế to lớn.

“Hừ!” Sắc mặt Phương Tri Hành không đổi, tung chưởng quét ngang.

“Hừ!” Sắc mặt Phương Tri Hành không đổi, tung chưởng quét ngang.

Một tiếng bùm vang lên!

Một tiếng bùm vang lên!

Toàn bộ binh khí bắn ra, vỡ vụn!

Toàn bộ binh khí bắn ra, vỡ vụn!

Ma Huyết Kim Cang Chưởng trùng trùng điệp điệp tiếp cận tiểu cô nương.

Ma Huyết Kim Cang Chưởng trùng trùng điệp điệp tiếp cận tiểu cô nương.

Thấy thế, tiểu cô nương giơ tay phải lên tung 1 chưởng.

Thấy thế, tiểu cô nương giơ tay phải lên tung 1 chưởng.

Đây cũng là 1 ma chưởng đen cực kỳ giống với Ma Huyết Kim Cang Chưởng.

Đây cũng là 1 ma chưởng đen cực kỳ giống với Ma Huyết Kim Cang Chưởng.

Hai chưởng lực áp đảo như thể 2 đoàn tàu lửa đang lao đầu vào nhau.

Hai chưởng lực áp đảo như thể 2 đoàn tàu lửa đang lao đầu vào nhau.

Bùm!

Bùm!

Cùng với tiếng nổ vang rền là trời đất rung chuyển, bốn vách tường nứt ra từng khúc.

Cùng với tiếng nổ vang rền là trời đất rung chuyển, bốn vách tường nứt ra từng khúc.

Cả tòa pháo đài lung lay sắp đổ.

Cả tòa pháo đài lung lay sắp đổ.

Tiểu cô nương lùi lại mấy bước, trên khuôn mặt con búp bê sứ xuất hiện 1 vết nứt...

Tiểu cô nương lùi lại mấy bước, trên khuôn mặt con búp bê sứ xuất hiện 1 vết nứt...

“Chỉ thế thôi á?”

“Chỉ thế thôi á?”

Vẻ mặt Phương Tri Hành khinh thường, bước ra một bước lướt đến gần tiểu cô nương, lại đánh ra một Ma Huyết Kim Cang Chưởng.

Vẻ mặt Phương Tri Hành khinh thường, bước ra một bước lướt đến gần tiểu cô nương, lại đánh ra một Ma Huyết Kim Cang Chưởng.

Chưởng lực kinh khủng mà cuồng bạo bộc phát, mạnh mẽ xông thẳng giống như nhắc lên sóng to gió lớn, càn quét vạn vật.

Chưởng lực kinh khủng mà cuồng bạo bộc phát, mạnh mẽ xông thẳng giống như nhắc lên sóng to gió lớn, càn quét vạn vật.

Ngay sau đó!

Ngay sau đó!

Rắc rắc rắc ~

Rắc rắc rắc ~

Âm thanh nổ tung vang lên thật to!

Âm thanh nổ tung vang lên thật to!

Tòa thành rộng lớn này cũng nhịn không được nữa, tan vỡ sụp đổ xuống.

Tòa thành rộng lớn này cũng nhện không được nữa, tan vỡ sụp đổ xuống.

Một mảnh đất rung núi chuyển!

Một mảnh đất rung núi chuyển!

Trong hỗn loạn, ma chưởng đen thế không thể đỡ, đánh thẳng về phía trước.

Trong hỗn loạn, ma chưởng đen thế không thể đỡ, đánh thẳng về phía trước.

Tiểu cô nương mới vừa ổn định thân thể đã vội vội vàng vàng giơ hai tay lên chắn ở trước người.

Tiểu cô nương mới vừa ổn định thân thể đã vội vội vàng vàng giơ hai tay lên chắn ở trước người.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Chưởng lực mệnh mông không ai bì nổi đánh tới thật mạnh, tiểu cô nương bị chấn đến mức bay ngược lại, đâm xuyên cả tường.

Chưởng lực mệnh mông không ai bì nổi đánh tới thật mạnh, tiểu cô nương bị chấn đến mức bay ngược lại, đâm xuyên cả tường.

Hai cánh tay như sứ trắng nứt ra, vỡ vụn trên không trung, rơi lả tả xuống dưới.

Hai cánh tay như sứ trắng nứt ra, vỡ vụn trên không trung, rơi lả tả xuống dưới.

Tay áo Phương Tri Hành bay bay, tiêu sái rơi xuống.

Tay áo Phương Tri Hành bay bay, tiêu sái rơi xuống.

Nơi dưới chân cậu đã trở thành phế tích, khói bụi cuộn cuộn, một mảnh hỗn độn.

Nơi dưới chân cậu đã trở thành phế tích, khói bụi cuộn cuộn, một mảnh hỗn độn.

Tiểu cô nương ngã xuống vườn hoa ở bên ngoài pháo đài, một đường quay cuồng, hủy diệt rồi không biết bao nhiêu bông hoa ngọn cỏ xinh đẹp.

Tiểu cô nương ngã xuống vườn hoa ở bên ngoài pháo đài, một đường quay cuồng, hủy diệt rồi không biết bao nhiêu bông hoa ngọn cỏ xinh đẹp.

Thế nhưng cô giống như không biết đau đớn, nhanh chóng đứng lên lần nữa.

Thế nhưng cô giống như không biết đau đớn, nhanh chóng đứng lên lần nữa.

Chỉ là cô đã mất đi hai tay, đáng vẻ thê thảm chật vật, cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn hỗn độn trong gió.

Chỉ là cô đã mất đi hai tay, đáng vẻ thê thảm chật vật, cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn hỗn độn trong gió.

Phương Tri Hành xông lên, nhấc chân đá vào mặt của tiểu cô nương.

Phương Tri Hành xông lên, nhấc chân đá vào mặt của tiểu cô nương.

Thình thịch!

Thình thịch!

Lòng bàn chân rộng lớn, thế như chẻ tre tàn nhẫn đánh mạnh lên gò má trắng nõn.

Lòng bàn chân rộng lớn, thế như chẻ tre tàn nhẫn đánh mạnh lên gò má trắng nõn.

Rắc ~

Rắc ~

Khuôn mặt của tiểu cô nương lõm xuống, cổ cong mạnh ra đằng sau, ngửa mặt ngã xuống cái bịch, đầu đập ầm ầm vào trong bùn.

Khuôn mặt của tiểu cô nương lõm xuống, cổ cong mạnh ra đằng sau, ngửa mặt ngã xuống cái bịch, đầu đập ầm ầm vào trong bùn.

Trên mặt đất lập tức có thêm một cái hố to.

Trên mặt đất lập tức có thêm một cái hố to.

Trong hó, tiểu cô nương cắm mặt vào trong bùn như lợn đầu xuống.

Trong hó, tiểu cô nương cắm mặt vào trong bùn như lợn đầu xuống.

Phương Tri Hành nằm cổ chân của cô lòi ra ngoài, quăng một vòng trên không rồi lại đập xuống mặt đất.

Phương Tri Hành nằm cổ chân của cô lòi ra ngoài, quăng một vòng trên không rồi lại đập xuống mặt đất.

Bụp bụp!

Bụp bụp!

Tiểu cô nương giống như một con chó chết, bị Phương Tri Hành tàn bạo đập chỗ này đập chỗ kia.

Tiểu cô nương giống như một con chó chết, bị Phương Tri Hành tàn bạo đập chỗ này đập chỗ kia.

Ken kết...

Ken kết...

Vết rách trên mặt và trên người cô càng ngày càng nhiều, toàn thân trải rộng vết nẻ.

Vết rách trên mặt và trên người cô càng ngày càng nhiều, toàn thân trải rộng vết nẻ.

Nhưng không có một giọt máu chảy ra!

Nhưng không có một giọt máu chảy ra!

Không bao lâu sau, gương mặt bên trái của cô rớt xuống một miếng da.

Không bao lâu sau, gương mặt bên trái của cô rớt xuống một miếng da.

Đồng tử Phương Tri Hành co rút lại, phát hiện bên trong khuôn mặt của tiểu cô nương lại đen kịt một màu.

Đồng tử Phương Tri Hành co rút lại, phát hiện bên trong khuôn mặt của tiểu cô nương lại đen kịt một màu.

Giống như cô là một đồ sứ thực thụ, bên trong cơ thể là trống rỗng.

Giống như cô là một đồ sứ thực thụ, bên trong cơ thể là trống rỗng.

Tiểu cô nương không phải Thiên Nhân, cũng không phải Cơ Giáp hoặc Cơ Thể Thành Thánh gì.

Tiểu cô nương không phải Thiên Nhân, cũng không phải Cơ Giáp hoặc Cơ Thể Thành Thánh gì.

“Tà vật này rốt cuộc là thứ gì thế?”

“Tà vật này rốt cuộc là thứ gì thế?”

Trong lòng Phương Tri Hành thấy khó hiểu, nhưng lúc ra tay không chần chờ chút nào, cong ngón búng tới.

Trong lòng Phương Tri Hành thấy khó hiểu, nhưng lúc ra tay không chần chờ chút nào, cong ngón búng tới.

Một giọt máu phụt ra!

Một giọt máu phụt ra!

Giọt máu to như quả táo kéo dài thành một vệt đen, im hơi lặng tiếng bay đi, chỉ trong chốc lát đã chui vào gò má của tiểu cô nương.

Giọt máu to như quả táo kéo dài thành một vệt đen, im hơi lặng tiếng bay đi, chỉ trong chốc lát đã chui vào gò má của tiểu cô nương.

Phương Tri Hành lập tức hất tay một cái, tung mạnh tiểu cô nương lên trên bầu trời đêm.

Phương Tri Hành lập tức hất tay một cái, tung mạnh tiểu cô nương lên trên bầu trời đêm.

“Bạo!”

“Bạo!”

Tiếng đồ sứ bị vỡ trùng điệp vang lên, tiểu cô nương hóa thành vô số mảnh nhỏ rơi vung vãi.

Tiếng đồ sứ bị vỡ trùng điệp vang lên, tiểu cô nương hóa thành vô số mảnh nhỏ rơi vung vãi.

“Thu!”

“Thu!”

Phượng Tri Hành vung tay lên, xẹt qua giữa không trung.

Phượng Tri Hành vung tay lên, xẹt qua giữa không trung.

Nhất thời, tất cả mảnh nhỏ khô héo với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, hóa thành tro bụi biến mất không còn gì.

Nhất thời, tất cả mảnh nhỏ khô héo với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, hóa thành tro bụi biến mất không còn gì.

“Ừm, giải quyết.”

“Ừm, giải quyết.”

Phượng Tri Hành cảm giác nhiệm vụ này gần như không có khó khăn gì quá lớn, hoàn thành chẳng có chút gợn sóng nào.

Phượng Tri Hành cảm giác nhiệm vụ này gần như không có khó khăn gì quá lớn, hoàn thành chẳng có chút gợn sóng nào.

Chương 833: Tiên Nga (1)

Chỉ lát sau, Tế Cầu và Nhiếp Sâm chạy tới.

Chỉ lát sau, Tế Cầu và Nhiếp Sâm chạy tới.

Tế Cầu bị đứt đuôi, tư thế chạy có chút không được tự nhiên.

Tế Cầu bị đứt đuôi, tư thế chạy có chút không được tự nhiên.

Nhiếp Sâm thì thảm hại hơn, tổn thương càng thêm tổn thương, mặt trắng như tờ giấy, uể oải không phấn chấn.

Nhiếp Sâm thì thảm hại hơn, tổn thương càng thêm tổn thương, mặt trắng như tờ giấy, uể oải không phấn chấn.

Thấy thế, Phương Tri Hành kỳ quái nói: “Sức khôi phục của Thiên Nhân Hóa Thân hẳn là mạnh phi thường chứ nhỉ, cô bị sao thế?”

Thấy thế, Phương Tri Hành kỳ quái nói: “Sức khôi phục của Thiên Nhân Hóa Thân hẳn là mạnh phi thường chứ nhỉ, cô bị sao thế?”

Nhiếp Sâm nhún vai nói: “Haizz, sức mạnh của tà vật này vô cùng quỷ dị, tà khí dày đặc, có thể liên tục không ngừng phá hư cơ thể của ta, kiểu gì cũng không khôi phục nhanh nổi.”

Nhiếp Sâm nhún vai nói: “Haizz, sức mạnh của tà vật này vô cùng quỷ dị, tà khí dày đặc, có thể liên tục không ngừng phá hư cơ thể của ta, kiểu gì cũng không khôi phục nhanh nổi.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, hỏi: “Trong mắt cô, tà vật có hình dạng thế nào?”

Phương Tri Hành hiểu rõ, hỏi: “Trong mắt cô, tà vật có hình dạng thế nào?”

Nhiếp Sâm tỉ mỉ miêu tả: “Ừm, nó có đầu chim, trông cũng hơi giống như đầu gà, cùng với cổ rắn, mình trâu, trên lưng còn có rất nhiều xúc tua nữa. Hình thể ít nhất phải cao hơn mười mét.”

Nhiếp Sâm tỉ mỉ miêu tả: “Ừm, nó có đầu chim, trông cũng hơi giống như đầu gà, cùng với cổ rắn, mình trâu, trên lưng còn có rất nhiều xúc tua nữa. Hình thể ít nhất phải cao hơn mười mét.”

Phương Tri Hành nghe mà ngây người, tranh thủ thời gian truyền âm cho Tế Cầu: “Còn mày thì sao?”

Phương Tri Hành nghe mà ngây người, tranh thủ thời gian truyền âm cho Tế Cầu: “Còn mày thì sao?”

Tế Cầu bèn đáp: “Thật ra bề ngoài của tà vật kia rất đẹp luôn, vô cùng giống với nữ nhân tóc đỏ bị hiến tế, y như là song bào thai.”

Tế Cầu bèn đáp: “Thật ra bề ngoài của tà vật kia rất đẹp luôn, vô cùng giống với nữ nhân tóc đỏ bị hiến tế, y như là song bào thai.”

Phương Tri Hành trực tiếp cạ lời, tặc lưỡi nói: “Ở trong mắt tao, tà vật chính là một tiểu cô nương.”

Phương Tri Hành trực tiếp cạ lời, tặc lưỡi nói: “Ở trong mắt tao, tà vật chính là một tiểu cô nương.”

Tế Cầu chớp mắt nói: “Chính là tiểu cô nương mày từng hỏi lúc trước á? Nhưng từ đầu tới đuôi tao đều chẳng nhìn thấy tiểu cô nương nào hết.”

Tế Cầu chớp mắt nói: “Chính là tiểu cô nương mày từng hỏi lúc trước á? Nhưng từ đầu tới đuôi tao đều chẳng nhìn thấy tiểu

cô nường nào hết.”

Phương Tri Hành ngược lại hít một hơi khí lạnh, quay đầu hỏi Nhiếp Sâm: “Trước đó cô có gặp được loại tình huống kiểu này không, trong cái nhìn của những người khác nhau, họ thấy cùng một sự vật nhưng đáng vẻ lại hoàn toàn khác biệt ấy?”

Phương Tri Hành ngược lại hít một hơi khí lạnh, quay đầu hỏi Nhiếp Sâm: “Trước đó cô có gặp được loại tình huống kiểu này không, trong cái nhìn của những người khác nhau, họ thấy cùng một sự vật nhưng đáng vẻ lại hoàn toàn khác biệt ấy?”

Nhiếp Sâm lắc đầu nói: “Ta mới nghe lần đầu, có điều ta cho rằng sở dĩ xuất hiện loại hiện tượng này là vì tà khí nơi đây vô cùng dày đặc, lại còn sinh sôi không ngừng, có khi chúng ta đã chịu ảnh hưởng từ tà khí.”

Nhiếp Sâm lắc đầu nói: “Ta mới nghe lần đầu, có điều ta cho rằng sở dĩ xuất hiện loại hiện tượng này là vì tà khí nơi đây vô cùng dày đặc, lại còn sinh sôi không ngừng, có khi chúng ta đã chịu ảnh hưởng từ tà khí.”

Phương Tri Hành khịt mũi khinh thường với cách nói này.

Phương Tri Hành khịt mũi khinh thường với cách nói này.

Giả dụ như tà vật cao to không gì sánh được, lúc công kích cậu góc độ hẳn là đến từ phía trên mới đúng.

Giả dụ như tà vật cao to không gì sánh được, lúc công kích cậu góc độ hẳn là đến từ phía trên mới đúng.

Nhưng khi cậu bị công kích, toàn bộ đều đến từ góc độ thấp của tiểu cô nường, rất tự nhiên, không có bất kỳ dị thường nào.

Nhưng khi cậu bị công kích, toàn bộ đều đến từ góc độ thấp của tiểu cô nường, rất tự nhiên, không có bất kỳ dị thường nào.

Còn nữa, khi cậu đánh về phía tiểu cô nương, công kích đều có hiệu quả cả.

Còn nữa, khi cậu đánh về phía tiểu cô nương, công kích đều có hiệu quả cả.

Nói thật, nếu không phải Nhiếp Sâm và Tế Cầu đều có mặt ở hiện trường, thấy được hình ảnh không giống nhau thì Phương Tri Hành căn bản không nhận ra được điểm không thích hợp.

Nói thật, nếu không phải Nhiếp Sâm và Tế Cầu đều có mặt ở hiện trường, thấy được hình ảnh không giống nhau thì Phương Tri Hành căn bản không nhận ra được điểm không thích hợp.

Vì vậy cậu thay đổi vấn đề: “Nhiếp đạo hữu, cô nghĩ tà vật đến từ nơi nào?”

Vì vậy cậu thay đổi vấn đề: “Nhiếp đạo hữu, cô nghĩ tà vật đến từ nơi nào?”

“Ày, thật ra thì ta càng muốn biết hơn người nữa.”

“Ày, thật ra thì ta càng muốn biết hơn người nữa.”

Nhiếp Sâm lắc đầu phản nản: “Mấy thứ tà vật này đúng thật là giết không dứt, ta vào ở thành Nhạn Đãng chưa đến 5 năm mà cũng đã bị ép tham dự không dưới một trăm lần nhiệm vụ cưỡng chế rồi.”

Nhiếp Sâm lắc đầu phản nản: “Mấy thứ tà vật này đúng thật là giết không dứt, ta vào ở thành Nhạn Đãng chưa đến 5 năm mà cũng đã bị ép tham dự không dưới một trăm lần nhiệm vụ cưỡng chế rồi.”

Trong khi nói chuyện, nhấn bắn ra một chùm sáng, chữ viết chớp lóe.

Trong khi nói chuyện, nhắnn bắn ra một chùm sáng, chữ viết chớp lóe.

[Chúc mừng hai vị, nhiệm vụ hoàn thành!]

[Chúc mừng hai vị, nhiệm vụ hoàn thành!]

[Kế tiếp các người có thời gian một giờ để tìm bảo vật.]

[Kế tiếp các người có thời gian một giờ để tìm bảo vật.]

Nhiếp Sâm mừng rỡ, bèn nói: “Không hàn huyền nữa, dành thời gian tìm bảo đi.”

Nhiếp Sâm mừng rỡ, bèn nói: “Không hàn huyền nữa, dành thời gian tìm bảo đi.”

Cô đưa tay ra để lộ chiến nhắnn, cười hỏi: “Có muốn thêm bạn để tiện sau này liên lạc không?”

Cô đưa tay ra để lộ chiến nhắnn, cười hỏi: “Có muốn thêm bạn để tiện sau này liên lạc không?”

Phương Tri Hành đang có ý đó, lập tức cho hai chiếc nhắnn chạm vào nhau.

Phương Tri Hành đang có ý đó, lập tức cho hai chiếc nhắnn chạm vào nhau.

“Vậy ta đi trước, có duyên gặp lại!”

“Vậy ta đi trước, có duyên gặp lại!”

Nhiếp Sâm dứt lời cái liền nhanh chóng lùi về, biến mất trong bóng đêm.

Nhiếp Sâm dứt lời cái liền nhanh chóng lùi về, biến mất trong bóng đêm.

Phương Tri Hành và Tể Cẩu liếc nhau.

Phương Tri Hành và Tể Cẩu liếc nhau.

“Thực lực của Nhiếp Sâm này cũng quá yếu đi.”

“Thực lực của Nhiếp Sâm này cũng quá yếu đi.”

Tể Cẩu nhin không được than thở: “Vậy mà cũng xứng làm Thiên Nhân ư?”

Tể Cẩu nhin không được than thở: “Vậy mà cũng xứng làm Thiên Nhân ư?”

Phương Tri Hành không bình luận thêm về việc này, xoay người cười lên lưng của Tể Cẩu.

Phương Tri Hành không bình luận thêm về việc này, xoay người cười lên lưng của Tể Cẩu.

Một người một chó bắt đầu tìm kiếm bảo vật xung quanh.

Một người một chó bắt đầu tìm kiếm bảo vật xung quanh.

[Đi về bên phải 8 dặm, bên bờ sông có một gốc cỏ Oánh Hương.]

[Đi về bên phải 8 dặm, bên bờ sông có một gốc cỏ Oánh Hương.]

“Cỏ Oánh Hương này không tệ, đốt nó lên rồi hít vào có hiệu quả làm tăng cường tinh thần.”

“Cỏ Oánh Hương này không tệ, đốt nó lên rồi hít vào có hiệu quả làm tăng cường tinh thần.”

Phương Tri Hành hài lòng nhận.

Phương Tri Hành hài lòng nhận.

[Bên tay phải có một thung lũng, tiến vào thung lũng rồi đi ngược chiều dọc theo dòng suối, tìm được một gò đất, đào sâu xuống phía dưới ba mét.]

[Bên tay phải có một thung lũng, tiến vào thung lũng rồi đi ngược chiều dọc theo dòng suối, tìm được một gò đất, đào sâu xuống phía dưới ba mét.]

Phương Tri Hành thấy vậy, lập tức chỉ huy Tế Cầu tiến vào sơn cốc.

Phương Tri Hành thấy vậy, lập tức chỉ huy Tế Cầu tiến vào sơn cốc.

Không lâu sau, hai người bọn họ đột nhiên gặp được một con quái thú, hình thể cường tráng, cao chừng 50 mét, có khuôn mặt giống như quỷ dị, mũi đỏ tươi như máu, dưới cằm còn có một chòm râu dê.

Không lâu sau, hai người bọn họ đột nhiên gặp được một con quái thú, hình thể cường tráng, cao chừng 50 mét, có khuôn mặt giống như quỷ dị, mũi đỏ tươi như máu, dưới cằm còn có một chòm râu dê.

“Chẳng lẽ con dị thú này là sơn tiêu _(khỉ mặt xanh)_?” *

“Chẳng lẽ con dị thú này là sơn tiêu (khỉ mặt xanh)?” *

(khỉ mặt xanh)

Phương Tri Hành mừng rỡ, mặc kệ quái thú là cái gì, nhìn hung uy của nó là biết chắc chắn là cấp 5.

Phương Tri Hành mừng rỡ, mặc kệ quái thú là cái gì, nhìn hung uy của nó là biết chắc chắn là cấp 5.

Có thể nhân cơ hội làm điều kiện 9 rồi.

Có thể nhân cơ hội làm điều kiện 9 rồi.

Phương Tri Hành không nói hai lời, nắm chặt Ngũ Hành Vạn Nhân đao bổ ra một đao cương kinh khủng.

Phương Tri Hành không nói hai lời, nắm chặt Ngũ Hành Vạn Nhân đao bổ ra một đao cương kinh khủng.

Một lát sau...

Một lát sau...

Một người một chó tìm được gò đất kia.

Một người một chó tìm được gò đất kia.

Tế Cầu chủ động làm việc khổ sai, hai chân trước điên cuồng đào đất.

Tế Cầu chủ động làm việc khổ sai, hai chân trước điên cuồng đào đất.

Chỉ chốc lát sau nó đã đào sâu 3 mét, móng vuốt đục phải cái gì đó.

Chỉ chốc lát sau nó đã đào sâu 3 mét, móng vuốt đục phải cái gì đó.

“Phương Tri Hành, chỗ này có một cái cái vò.” Tế Cầu reo lên.

“Phương Tri Hành, chỗ này có một cái cái vò.” Tế Cầu reo lên.

Phương Tri Hành nghe vậy, lập tức đi vào trong hầm, bới bùn đất ra để lộ một thứ hư hư thực thực là vò rượu.

Phương Tri Hành nghe vậy, lập tức đi vào trong hầm, bới bùn

đất ra để lộ một thứ hư hư thực thực là vò rượu.

Chương 834: Tiên Nga (2)

Một phiến đá đề lên trên vò rượu.

Một phiến đá đề lên trên vò rượu.

Phương Tri Hành dời phiến đá rồi nhìn nó, bên trên phiến đá thế mà lại điêu khắc rất nhiều chữ.

Phương Tri Hành dời phiến đá rồi nhìn nó, bên trên phiến đá thế mà lại điêu khắc rất nhiều chữ.

Chỉ tiếc là chữ viết trên phiến đá vừa xa lạ vừa kỳ quái, không biết một chữ nào cả.

Chỉ tiếc là chữ viết trên phiến đá vừa xa lạ vừa kỳ quái, không biết một chữ nào cả.

“Ừm, có thể là văn tự thổ dân của thế giới này.”

“Ừm, có thể là văn tự thổ dân của thế giới này.”

Phương Tri Hành ném phiến đá, moi cái vò ra.

Phương Tri Hành ném phiến đá, moi cái vò ra.

[Chúc mừng người lấy được một vò ‘Rượu Liệt Diễm’, Hỏa Mệnh chân quân tự tay sản xuất, phong kín giấu ở đây hơn 700 năm.]

[Chúc mừng người lấy được một vò ‘Rượu Liệt Diễm’, Hỏa Mệnh chân quân tự tay sản xuất, phong kín giấu ở đây hơn 700 năm.]

Phương Tri Hành nhíu mày, tắc lưỡi nói: “Hỏa Mệnh chân quân là ai thế, tại sao hắt lại giấu vò rượu ở nơi này nhỉ?”

Phương Tri Hành nhíu mày, tắc lưỡi nói: “Hỏa Mệnh chân quân là ai thế, tại sao hắt lại giấu vò rượu ở nơi này nhỉ?”

Tế Cửu bèn nói: “Có trời mới biết, Cẩm Khu cấp 5 giống như một thế giới mới tinh, cất giấu vô số bí ẩn chưa có lời giải đáp, chúng ta không thể nào tra rõ ràng toàn bộ được.”

Tế Cửu bèn nói: “Có trời mới biết, Cẩm Khu cấp 5 giống như một thế giới mới tinh, cất giấu vô số bí ẩn chưa có lời giải đáp, chúng ta không thể nào tra rõ ràng toàn bộ được.”

Phương Tri Hành nghĩ lại thì thấy cũng đúng, thu hồi vò rượu.

Phương Tri Hành nghĩ lại thì thấy cũng đúng, thu hồi vò rượu.

Sau đó cậu lại nhìn phiến đá ấy, lại mang nó về mang đi cùng.

Sau đó cậu lại nhìn phiến đá ấy, lại mang nó về mang đi cùng.

Sau đó hai người bọn họ lại xuất phát, tìm kiếm bảo vật khắp nơi, làm không biết mệt.

Sau đó hai người bọn họ lại xuất phát, tìm kiếm bảo vật khắp nơi, làm không biết mệt.

Thời gian trôi qua từng giờ...

Thời gian trôi qua từng giờ...

[Mười lăm dặm bên tay trái của người có một đại thụ kỳ dị, mọc một loại linh quả, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ.]

[Mười lăm dặm bên tay trái của người có một đại thụ kỳ dị, mọc một loại linh quả, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ.]

Phượng Tri Hành mừng rỡ, tranh thủ thời gian nhanh chóng chạy tới.

Phượng Tri Hành mừng rỡ, tranh thủ thời gian nhanh chóng chạy tới.

Cậu đến mục đích nhìn, nơi đó rõ ràng là một ngọn núi, có chừng 300 400 mét.

Cậu đến mục đích nhìn, nơi đó rõ ràng là một ngọn núi, có chừng 300 400 mét.

Trên đỉnh núi có một cây đại thụ, cao vút như nắp che.

Trên đỉnh núi có một cây đại thụ, cao vút như nắp che.

Trên cây mơ hồ có linh quang bắn ra, tỏa sáng lấp lánh ở trong màn đêm giống như ánh sao rơi xuống đại địa.

Trên cây mơ hồ có linh quang bắn ra, tỏa sáng lấp lánh ở trong màn đêm giống như ánh sao rơi xuống đại địa.

“Xông lên!”

“Xông lên!”

Phượng Tri Hành ra lệnh một tiếng, Tế Cầu vểnh cái đuôi đứt, bốn chân phát lực nhảy lên.

Phượng Tri Hành ra lệnh một tiếng, Tế Cầu vểnh cái đuôi đứt, bốn chân phát lực nhảy lên.

Chỉ hai ba lần nhún nhảy, Tế Cầu đã đến trên đỉnh núi.

Chỉ hai ba lần nhún nhảy, Tế Cầu đã đến trên đỉnh núi.

Đến gần nhìn, cây đại thụ kia có vẻ càng to lớn hơn, thân thô sáu người ôm mới hết, cành lá lóe ra ánh sáng lộng lẫy như phi

thúy, xanh biếc dạt dào.

Đến gần nhìn, cây đại thụ kia có vẻ càng to lớn hơn, thân thô sáu người ôm mới hết, cành lá lóe ra ánh sáng lộng lẫy như phi thúy, xanh biếc dạt dào.

Trong cành lá mọc ra một đám quả có hình hồ lô, toàn thân trắng như tuyết, óng ánh trong suốt, tản ra mùi trái cây tươi đẹp, thấm vào ruột gan.

Trong cành lá mọc ra một đám quả có hình hồ lô, toàn thân trắng như tuyết, óng ánh trong suốt, tản ra mùi trái cây tươi đẹp, thấm vào ruột gan.

“Linh quả, kéo dài tuổi thọ...”

“Linh quả, kéo dài tuổi thọ...”

Phượng Tri Hành thả người nhảy lên trên cây hái linh quả.

Phượng Tri Hành thả người nhảy lên trên cây hái linh quả.

“Kẻ nào?!”

“Kẻ nào?!”

Bỗng nhiên một tiếng gầm truyền đến.

Bỗng nhiên một tiếng gầm truyền đến.

Phượng Tri Hành lấy làm kinh hãi, ban nãy cậu đã kiểm tra cẩn thận xung quanh rồi, không phát hiện bất kỳ một sinh vật sống nào hết.

Phượng Tri Hành lấy làm kinh hãi, ban nãy cậu đã kiểm tra cẩn thận xung quanh rồi, không phát hiện bất kỳ một sinh vật sống nào hết.

Người này xuất hiện từ đâu thế?

Người này xuất hiện từ đâu thế?

Phương Tri Hành cấp tốc nhìn xung quanh, nhưng cậu chẳng nhìn thấy một bóng ma nào cả.

Phương Tri Hành cấp tốc nhìn xung quanh, nhưng cậu chẳng nhìn thấy một bóng ma nào cả.

Trong cảm ứng của thần hồn cũng trống trải không có gì.

Trong cảm ứng của thần hồn cũng trống trải không có gì.

Tiếng gầm ban nãy giống như là ảo giác vậy.

Tiếng gầm ban nãy giống như là ảo giác vậy.

“Tế Cầu, mày có nghe thấy gì không?” Phương Tri Hành truyền âm hỏi.

“Tế Cầu, mày có nghe thấy gì không?” Phương Tri Hành truyền âm hỏi.

Tế Cầu ngây ra, mờ mịt hỏi ngược lại: “Cái gì?”

Tế Cầu ngây ra, mờ mịt hỏi ngược lại: “Cái gì?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, đưa tay sờ một linh quả.

Phương Tri Hành hơi im lặng, đưa tay sờ một linh quả.

“Dừng tay!”

“Dừng tay!”

Tiếng gầm nọ vang lên lần nữa.

Tiếng gầm nọ vang lên lần nữa.

Phương Tri Hành tập trung tinh thần, phóng đại thần hồn cảm ứng đến mức tận cùng.

Phương Tri Hành tập trung tinh thần, phóng đại thần hồn cảm ứng đến mức tận cùng.

Bỗng nhiên cậu cúi đầu nhìn dưới tàng cây, trên mặt đất có một đoàn sương mù màu xám.

Bỗng nhiên cậu cúi đầu nhìn dưới tàng cây, trên mặt đất có một đoàn sương mù màu xám.

Ở chỗ sâu trong sương mù hình như có một đường viền hình người như ẩn như hiện.

Ở chỗ sâu trong sương mù hình như có một đường viền hình người như ẩn như hiện.

Người kia khoanh chân ngồi giống như một lão đạo sĩ, nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành với vẻ mặt kinh ngạc phần nộ.

Người kia khoanh chân ngồi giống như một lão đạo sĩ, nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành với vẻ mặt kinh ngạc phần nộ.

Hai mắt Phương Tri Hành khẽ híp lại, mở miệng nói: “Ông là ai?”

Hai mắt Phương Tri Hành khẽ híp lại, mở miệng nói: “Ông là ai?”

Hình như lão đạo sĩ nghe thấy cậu đáp lời, vẻ mặt kinh ngạc, run giọng quát: “Tai họa lớn mật, người, người...”

Hình như lão đạo sĩ nghe thấy cậu đáp lời, vẻ mặt kinh ngạc, run giọng quát: “Tai họa lớn mật, người, người...”

“Tai họa?”

“Tai họa?”

Phương Tri Hành ngây ngẩn cả người, cau mày nói: “Ông tưởng ta là tai họa á? Người, lại là người nào?”

Phương Tri Hành ngây ngẩn cả người, cau mày nói: “Ông tưởng ta là tai họa á? Người, lại là người nào?”

Lão đạo sĩ cũng nhắm hai mắt lại, miệng lầm bầm: “Đạo tâm kiên định, không bị đầu độc! Đạo tâm vĩnh hằng, vạn tà bất xâm!”

Lão đạo sĩ cũng nhắm hai mắt lại, miệng lầm bầm: “Đạo tâm kiên định, không bị đầu độc! Đạo tâm vĩnh hằng, vạn tà bất xâm!”

Phương Tri Hành thấy vậy, trong lòng lạnh lùng hừ, hái một viên linh quả xuống.

Phương Tri Hành thấy vậy, trong lòng lạnh lùng hừ, hái một viên linh quả xuống.

“A!”

“A!”

Lão đạo sĩ giận tím mặt, đột nhiên cắn nát ngón tay.

Lão đạo sĩ giận tím mặt, đột nhiên cắn nát ngón tay.

Cùng lúc đó, một lá bùa vàng trống rỗng nổi lên.

Cùng lúc đó, một lá bùa vàng trống rỗng nổi lên.

Ông ta dùng máu tươi viết lên bùa vàng một đạo phù huyền diệu, sau đó vỗ mạnh!

Ông ta dùng máu tươi viết lên bùa vàng một đạo phù huyền diệu, sau đó vỗ mạnh!

Ừ!

Ừ!

Hư không chấn động!

Hư không chấn động!

Lá bùa vàng kia giống như hóa thành sao băng, xuyên qua màn sương mù màu xám phóng về phía Phương Tri Hành, thanh thế to lớn không gì sánh được.

Lá bùa vàng kia giống như hóa thành sao băng, xuyên qua màn sương mù màu xám phóng về phía Phương Tri Hành, thanh thế to lớn không gì sánh được.

Phương Tri Hành chẳng thềm ngó tới, giơ tay vờ một cái liền bắt được lá bùa vàng kia.

Phương Tri Hành chẳng thềm ngó tới, giơ tay vờ một cái liền bắt được lá bùa vàng kia.

Vù!

Vù!

Bùa vàng bốc cháy, ngọn lửa vọt lên cao nửa mét.

Bùa vàng bốc cháy, ngọn lửa vọt lên cao nửa mét.

Phương Tri Hành chỉ cảm thấy trên tay ấm áp, rồi không có sau đó nữa.

Phương Tri Hành chỉ cảm thấy trên tay ấm áp, rồi không có sau đó nữa.

Nhìn thấy cảnh này, lão đạo sĩ hoảng sợ biến sắc, biểu cảm trên mặt trở nên khó coi không gì sánh được.

Nhìn thấy cảnh này, lão đạo sĩ hoảng sợ biến sắc, biểu cảm trên mặt trở nên khó coi không gì sánh được.

Phương Tri Hành hỏi lần nữa: “Rốt cuộc ông là ai?”

Phương Tri Hành hỏi lần nữa: “Rốt cuộc ông là ai?”

Lão đạo sĩ rung giọng nói: “Ta là cư sĩ núi Phi Lưu, nhận lệnh của hoàng đế ở đây trấn thủ ‘cây Trường Sinh’. Bảo thụ này 3000 năm kết quả một lần, ăn một quả Trường Sinh là có thể kéo dài 500 năm tuổi thọ.”

Lão đạo sĩ rung giọng nói: “Ta là cư sĩ núi Phi Lưu, nhận lệnh của hoàng đế ở đây trấn thủ ‘cây Trường Sinh’. Bảo thụ này 3000 năm kết quả một lần, ăn một quả Trường Sinh là có thể kéo dài 500 năm tuổi thọ.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, hỏi: “Tại sao ông cho rằng ta là tai hoạ?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, hỏi: “Tại sao ông cho rằng ta là tai hoạ?”

Lão đạo sĩ la lên: “Đám các người xuất quỷ nhập thần, tới vô ảnh đi vô tung, cướp đoạt bảo vật của bọn ta, không phải tai hoạ thì là gì?”

Lão đạo sĩ la lên: “Đám các người xuất quỷ nhập thần, tới vô ảnh đi vô tung, cướp đoạt bảo vật của bọn ta, không phải tai hoạ thì là gì?”

Hơn nữa người soi gương nhìn chính người đi, toàn thân đầy hắc khí dữ tợn, mọc ra đầu quái vật, trên người bao trùm vẩy rắn, còn có rất nhiều xúc tu và mắt to lớn nữa, chẳng có hình dáng con người gì cả.”

Hơn nữa người soi gương nhìn chính người đi, toàn thân đầy

hắc khí dữ tợn, mọc ra đầu quái vật, trên người bao trùm vẩy rắn, còn có rất nhiều xúc tu và mắt to lớn nữa, chẳng có hình dáng con người gì cả.”

Chương 835: Tà Khí (1)

Phương Tri Hành an tĩnh nghe, da mặt dần dần căng chặt.

Phương Tri Hành an tĩnh nghe, da mặt dần dần căng chặt.

Cậu chỉ mặt đất, trầm ngâm nói: “Nơi ông ở là dạng như thế nào?”

Cậu chỉ mặt đất, trầm ngâm nói: “Nơi ông ở là dạng như thế nào?”

Lão đạo sĩ nói năng hùng hồn, tử mỉ nói: “Nơi đây chính là một trong 36 động thiên, cũng là thánh địa tu hành của Phi Lưu kiếm tông bọn ta. Cảnh đẹp vô tận, như mộng như ảo.”

Lão đạo sĩ nói năng hùng hồn, tử mỉ nói: “Nơi đây chính là một trong 36 động thiên, cũng là thánh địa tu hành của Phi Lưu kiếm tông bọn ta. Cảnh đẹp vô tận, như mộng như ảo.”

Phương Tri Hành nhìn quanh một vòng, nơi này rõ ràng chỉ là một đỉnh núi tầm thường mà thôi.

Phương Tri Hành nhìn quanh một vòng, nơi này rõ ràng chỉ là một đỉnh núi tầm thường mà thôi.

Nói cách khác, tuy cậu và lão đạo sĩ ở trong cùng một không gian nhưng lại thấy được quang cảnh hoàn toàn khác nhau.

Nói cách khác, tuy cậu và lão đạo sĩ ở trong cùng một không gian nhưng lại thấy được quang cảnh hoàn toàn khác nhau.

“Lần trước mình tiến vào Cẩm Khu cấp 5 không hề xuất hiện tình huống như thế này, chẳng lẽ là bởi vì...”

“Lần trước mình tiến vào Cẩm Khu cấp 5 không hề xuất hiện tình huống như thế này, chẳng lẽ là bởi vì...”

Phương Tri Hành đột nhiên giật mình.

Phương Tri Hành đột nhiên giật mình.

“Mình khai quang!”

“Mình khai quang!”

“Tinh thần lực đột nhiên tăng mạnh, xảy ra lột xác, có biến hóa về chất!”

“Tinh thần lực đột nhiên tăng mạnh, xảy ra lột xác, có biến hóa về chất!”

Nỗi lòng Phương Tri Hành quay cuồng, có lẽ sau khi tinh thần lực lớn mạnh vô hạn là có thể cảm giác được rất nhiều dạng tồn tại khó tin.

Nỗi lòng Phương Tri Hành quay cuồng, có lẽ sau khi tinh thần lực lớn mạnh vô hạn là có thể cảm giác được rất nhiều dạng tồn tại khó tin.

Ở trong mắt lão đạo sĩ, Phương Tri Hành có hình thù kỳ quái, xấu xí bất kham.

Ở trong mắt lão đạo sĩ, Phương Tri Hành có hình thù kỳ quái, xấu xí bất kham.

“Náo loạn nửa ngày, tai họa lại là bản thân mình!”

“Náo loạn nửa ngày, tai họa lại là bản thân mình!”

Phương Tri Hành không nhịn được bật cười, tử mỉ mỉ hỏi: “Lão cư sĩ, ông và ta không ở cùng một thế giới. Thế giới kia của ông là Cẩm Khu cấp mấy thế?”

Phương Tri Hành không nhịn được bật cười, tỉ mỉ hỏi: “Lão cư sĩ, ông và ta không ở cùng một thế giới. Thế giới kia của ông là Cẩm Khu cấp mấy thế?”

Lão đạo sĩ ngó người ra, cau mày hỏi: “Cái gì mà mấy cấp, Cẩm Khu lại là có ý gì?”

Lão đạo sĩ ngó người ra, cau mày hỏi: “Cái gì mà mấy cấp, Cẩm Khu lại là có ý gì?”

Phương Tri Hành lập tức đổi câu hỏi: “Các ông có thể tiến vào thế giới khác không?”

Phương Tri Hành lập tức đổi câu hỏi: “Các ông có thể tiến vào thế giới khác không?”

Lão đạo sĩ lắc đầu nói: “Từ xưa đến nay, chuyện phá toái hư không cũng chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt mà thôi.”

Lão đạo sĩ lắc đầu nói: “Từ xưa đến nay, chuyện phá toái hư không cũng chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt mà thôi.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu vừa muốn nói gì thì sương mù màu xám đột nhiên phun trào, sau đó tan vỡ tản đi.

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu vừa muốn nói gì thì sương mù màu xám đột nhiên phun trào, sau đó tan vỡ tản đi.

Lão đạo sĩ cũng biến mất không thấy theo.

Lão đạo sĩ cũng biến mất không thấy theo.

Phương Tri Hành thở dài, chợt động thủ ngắt lấy linh quả.

Phương Tri Hành thở dài, chợt động thủ ngắt lấy linh quả.

Tổng cộng có 5 linh quả thành thực trên cây.

Tổng cộng có 5 linh quả thành thực trên cây.

Phương Tri Hành không hề khách khí, chiếm toàn bộ làm của riêng.

Phương Tri Hành không hề khách khí, chiếm toàn bộ làm của riêng.

Cậu nhảy xuống cây.

Cậu nhảy xuống cây.

Tế Cửu mờ mịt hỏi: “Ban nãy mà cứ lăm bắm một mình là làm gì thế?”

Tế Cửu mờ mịt hỏi: “Ban nãy mà cứ lăm bắm một mình là làm gì thế?”

Phương Tri Hành kể lại chuyện vừa mới xảy ra.

Phương Tri Hành kể lại chuyện vừa mới xảy ra.

Tế Cửu nghe mà tròng lớn mắt chó, cảm thấy cực kỳ khó tin, vượt quá sức tưởng tượng.

Tế Cửu nghe mà tròng lớn mắt chó, cảm thấy cực kỳ khó tin, vượt quá sức tưởng tượng.

“Người thuộc hai chiều không gian mà lại có thể cùng xuất hiện...”

“Người thuộc hai chiều không gian mà lại có thể cùng xuất hiện...”

Nghe thấy lời cảm khái của Tế Cửu, Phương Tri Hành lại ngửa đầu nhìn cây Trường Sinh.

Nghe thấy lời cảm khái của Tế Cửu, Phương Tri Hành lại ngửa

đầu nhìn cây Trường Sinh.

Nói thật, thật ra thì cái cây này mới là sự tồn tại thần kỳ nhất.

Nói thật, thật ra thì cái cây này mới là sự tồn tại thần kỳ nhất.

“Một thân cây lại nối liền với hai giới...”

“Một thân cây lại nối liền với hai giới...”

Phương Tri Hành là người bất tử Bách Ngưu cảnh mà còn chưa làm được chuyện song song tồn tại ở hai chiều không gian.

Phương Tri Hành là người bất tử Bách Ngưu cảnh mà còn chưa làm được chuyện song song tồn tại ở hai chiều không gian.

Lão đạo sĩ kia cũng không thể.

Lão đạo sĩ kia cũng không thể.

Nhưng cái cây Trường Sinh này lại đồng thời tồn tại ở hai thế giới, đồng thời người hai thế giới đều có thể thấy, đụng chạm đến nó.

Nhưng cái cây Trường Sinh này lại đồng thời tồn tại ở hai thế giới, đồng thời người hai thế giới đều có thể thấy, đụng chạm đến nó.

“Mạnh mẽ như mình mà còn không bằng một thân cây!”

“Mạnh mẽ như mình mà còn không bằng một thân cây!”

Trong lúc nhất thời tâm trạng Phương Tri Hành có chút phức tạp.

Trong lúc nhất thời tâm trạng Phương Tri Hành có chút phức tạp.

Sự sợ hãi không biết hết sức thần bí giống như một khu rừng rậm đen tối, làm cho người ta không thể kháng cự nổi, đồng thời cũng làm cho người ta cảm thấy hoang mang và bất an.

Sự sợ hãi không biết hết sức thần bí giống như một khu rừng rậm đen tối, làm cho người ta không thể kháng cự nổi, đồng thời cũng làm cho người ta cảm thấy hoang mang và bất an.

Phương Tri Hành đưa tay sờ cây Trường Sinh, đang định kiểm tra cẩn thận một phen.

Phương Tri Hành đưa tay sờ cây Trường Sinh, đang định kiểm tra cẩn thận một phen.

Đột nhiên, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

Đột nhiên, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[5, Uống 1 ly nước suối trường sinh bất lão (có thể dùng hai trường sinh linh quả để thay thế, có hoàn thành hay không?)]

[5, Uống 1 ly nước suối trường sinh bất lão (có thể dùng hai trường sinh linh quả để thay thế, có hoàn thành hay không?)]

Phương Tri Hành đầu tiên là ngần ra, nhất thời vui mừng quá đổi.

Phương Tri Hành đầu tiên là ngần ra, nhất thời vui mừng quá đổi.

Hay lắm!

Hay lắm!

Nước suối trường sinh bất lão và trường sinh linh quả, chẳng phải là có hiệu quả như nhau à?

Nước suối trường sinh bất lão và trường sinh linh quả, chẳng

phải là có hiệu quả như nhau à?

“Thay thế!”

“Thay thế!”

Chỉ một suy nghĩ, năm trường sinh linh quả trong tay cậu chợt biến thành ba quả.

Chỉ một suy nghĩ, năm trường sinh linh quả trong tay cậu chợt biến thành ba quả.

[5, Thu thập hai trường sinh linh quả (Đã hoàn thành.)]

[5, Thu thập hai trường sinh linh quả (Đã hoàn thành.)]

Phương Tri Hành không kìm được vui mừng, tâm trạng rất chi là tốt.

Phương Tri Hành không kìm được vui mừng, tâm trạng rất chi là tốt.

Không ngờ lần này chấp hành nhiệm vụ cưỡng chế mà lại có thể thuận tiện hoàn thành điều kiện 5.

Không ngờ lần này chấp hành nhiệm vụ cưỡng chế mà lại có thể thuận tiện hoàn thành điều kiện 5.

Như vậy mới khiến người ta cảm thấy thoải mái chứ!

Như vậy mới khiến người ta cảm thấy thoải mái chứ!

Cũng chỉ một khắc sau, chiếc nhẫn đột nhiên tản ra một vệt sáng.

Cũng chỉ một khắc sau, chiếc nhẫn đột nhiên tản ra một vệt sáng.

[Đã đến giờ.]

[Đã đến giờ.]

[Chờ đến khi một chiếc lá rụng xuống, tiếp chiếc lá ấy là sẽ rời khỏi.]

[Chờ đến khi một chiếc lá rụng xuống, tiếp chiếc lá ấy là sẽ rời khỏi.]

Trong lúc không biết, một tiếng tìm kiếm bảo vật kết thúc.

Trong lúc không biết, một tiếng tìm kiếm bảo vật kết thúc.

Đúng lúc này một cơn gió thổi tới, cành cây đung đưa theo gió.

Đúng lúc này một cơn gió thổi tới, cành cây đung đưa theo gió.

Một chiếc lá từ trên trời giáng xuống, lắc trái lắc phải rơi xuống dưới.

Một chiếc lá từ trên trời giáng xuống, lắc trái lắc phải rơi xuống dưới.

Phương Tri Hành lập tức nhảy lên trên lưng Tế Cẩu, không cần phân phó Tế Cẩu đã ngầm hiểu, thả người nhảy lên, dùng miệng ngậm chặt chiếc lá rụng này.

Phương Tri Hành lập tức nhảy lên trên lưng Tế Cẩu, không cần phân phó Tế Cẩu đã ngầm hiểu, thả người nhảy lên, dùng miệng ngậm chặt chiếc lá rụng này.

Một người một chó rơi xuống đất.

Một người một chó rơi xuống đất.

Vụt!

Vụt!

Tại thời khắc rơi xuống, hai người bọn họ hoa cả mắt, cảnh tượng xung quanh hoàn toàn thay đổi.

Tại thời khắc rơi xuống, hai người bọn họ hoa cả mắt, cảnh tượng xung quanh hoàn toàn thay đổi.

Cây cối san sát, ánh sáng mặt trời chiếu khắp.

Cây cối san sát, ánh sáng mặt trời chiếu khắp.

Phương Tri Hành nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ở trong một khu rừng rậm tươi tốt.

Phương Tri Hành nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ở trong một khu rừng rậm tươi tốt.

Cách đó không xa có hơi nước nồng nặc bốc lên, chính là đầm lầy Bình Vu.

Cách đó không xa có hơi nước nồng nặc bốc lên, chính là đầm lầy Bình Vu.

“Ừ, trở về đi.”

“Ừ, trở về đi.”

Phương Tri Hành thu thập tâm tình, khống chế Tế Cầu trực tiếp đi vòng quay về khách điểm trấn nhỏ.

Phương Tri Hành thu thập tâm tình, khống chế Tế Cầu trực tiếp đi vòng quay về khách điểm trấn nhỏ.

Vừa mới chuyển bước, đầu bên kia chiếc nhẵn liền truyền đến giọng của Nhiếp Sâm nhiệt tình hỏi: “Đạo hữu, tìm được vật tốt gì không?”

Vừa mới chuyển bước, đầu bên kia chiếc nhẵn liền truyền đến giọng của Nhiếp Sâm nhiệt tình hỏi: “Đạo hữu, tìm được vật tốt gì không?”

Chương 836: Tà Khí (2)

Phương Tri Hành nâng tay trái lên, trả lời: “Vận may cũng thường thường, chỉ tìm được một gốc cỏ Oánh Hương, một tấm da sơn tiêu cấp 5, một khối Thanh Chi Ngọc.”

Phương Tri Hành nâng tay trái lên, trả lời: “Vận may cũng thường thường, chỉ tìm được một gốc cỏ Oánh Hương, một tấm da sơn tiêu cấp 5, một khối Thanh Chi Ngọc.”

“Rất được rồi đó!”

“Rất được rồi đó!”

Nhiếp Sâm phê bình nói: “Cỏ Oánh Hương có thể tăng cường tinh thần, có sức hấp dẫn rất mạnh với người tu hành Đạo môn.

Nhiếp Sâm phê bình nói: “Cỏ Oánh Hương có thể tăng cường tinh thần, có sức hấp dẫn rất mạnh với người tu hành Đạo môn.

Giá trị của da sơn tiêu cấp 5 càng lớn hơn, mọi người đều biết sơn tiêu cấp 5 có thể ẩn thân, sử dụng da của nó để rèn đồ ẩn thân, đúng là vô giá đấy!”

Giá trị của da sơn tiêu cấp 5 càng lớn hơn, mọi người đều biết sơn tiêu cấp 5 có thể ẩn thân, sử dụng da của nó để rèn đồ ẩn thân, đúng là vô giá đấy!”

Phương Tri Hành mỉm cười, đương nhiên cậu biết những thứ này.

Phương Tri Hành mỉm cười, đương nhiên cậu biết những thứ này.

Khi cậu đang săn giết con sơn tiêu cấp 5 kia thì nó đột nhiên ẩn thân biến mất, tìm khắp nơi đều không thấy đâu, thậm chí ngay cả thần hồn cảm ứng đều không phát hiện được sơn tiêu.

Khi cậu đang săn giết con sơn tiêu cấp 5 kia thì nó đột nhiên ẩn thân biến mất, tìm khắp nơi đều không thấy đâu, thậm chí ngay cả thần hồn cảm ứng đều không phát hiện được sơn tiêu.

Phương Tri Hành quả là lấy làm kinh hãi, phải mở ra Huyết Liên Trán Phóng tiến hành phòng ngự.

Phương Tri Hành quả là lấy làm kinh hãi, phải mở ra Huyết Liên Trán Phóng tiến hành phòng ngự.

May mà Tế Cửu nắm giữ loại kỹ năng bộc phát nghịch thiên “Hư Không Tác Định”, giúp cậu rất lớn.

May mà Tế Cửu nắm giữ loại kỹ năng bộc phát nghịch thiên “Hư Không Tác Định”, giúp cậu rất lớn.

Lúc này Nhiếp Sâm đột nhiên hỏi: “Thanh Chi Ngọc trong tay người lớn cỡ nào?”

Lúc này Nhiếp Sâm đột nhiên hỏi: “Thanh Chi Ngọc trong tay người lớn cỡ nào?”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, cười nói: “Không lớn, dài hơn ngón giữa của ta một chút.”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, cười nói: “Không lớn, dài hơn ngón giữa của ta một chút.”

Cậu vừa mới nói lời này, Nhiếp Sâm rõ ràng hít sâu một hơi, sợ hãi nói: “Thanh Chi Ngọc được xưng là thần dược phá hạn, có thể trợ giúp người tu hành đột phá bình cảnh của bản thân, đánh vỡ gông cùm xiềng xích, nghịch thiên cải mệnh!”

Cậu vừa mới nói lời này, Nhiếp Sâm rõ ràng hít sâu một hơi, sợ hãi nói: “Thanh Chi Ngọc được xưng là thần dược phá hạn, có thể trợ giúp người tu hành đột phá bình cảnh của bản thân, đánh vỡ gông cùm xiềng xích, nghịch thiên cải mệnh!”

Cô cảm thán: “Thanh Chi Ngọc dài như ngón giữa cũng đủ để trợ giúp một Bách Ngưu cảnh đột phá ít nhất ba tiểu cảnh giới rồi.”

Cô cảm thán: “Thanh Chi Ngọc dài như ngón giữa cũng đủ để trợ giúp một Bách Ngưu cảnh đột phá ít nhất ba tiểu cảnh giới rồi.”

Phương Tri Hành cười hỏi: “Còn cô có thu hoạch gì?”

Phương Tri Hành cười hỏi: “Còn cô có thu hoạch gì?”

Nhiếp Sâm bèn đáp: “Vận khí của ta không tốt lắm, chỉ tìm được một gốc cỏ Kim Ti, một đoạn sâm già Tử Kim, còn có một gốc cỏ Cửu Âm Hoàn Dương.”

Nhiếp Sâm bèn đáp: “Vận khí của ta không tốt lắm, chỉ tìm được một gốc cỏ Kim Ti, một đoạn sâm già Tử Kim, còn có một gốc cỏ Cửu Âm Hoàn Dương.”

Phương Tri Hành không hiểu rõ cỏ Kim Ti cho lắm, nhưng sâm già Tử Kim thì cũng nổi tiếng cực kỳ.

Phương Tri Hành không hiểu rõ cỏ Kim Ti cho lắm, nhưng sâm già Tử Kim thì cũng nổi tiếng cực kỳ.

Thứ này là một loại sâm già hình người, lớp vỏ bên ngoài màu tím, bên trong thì có màu vàng.

Thứ này là một loại sâm già hình người, lớp vỏ bên ngoài màu tím, bên trong thì có màu vàng.

Hiệu quả của nó kỳ dị cực kỳ, sau khi nuốt xuống và luyện hóa có thể làm cho cương lực của mình mang màu vàng tím, uy năng công kích hoặc phòng ngự tăng lên ít nhất ba phần mười.

Hiệu quả của nó kỳ dị cực kỳ, sau khi nuốt xuống và luyện hóa có thể làm cho cương lực của mình mang màu vàng tím, uy năng công kích hoặc phòng ngự tăng lên ít nhất ba phần mười.

Về phần cổ Cửu Âm Hoàn Dương, công dụng tương đối kỳ lạ.

Về phần cổ Cửu Âm Hoàn Dương, công dụng tương đối kỳ lạ.

Sau khi nữ nhân sử dụng thì có thể biến tính, mọc ra chút chút biến thành nam nhân thứ thiệt, lại còn sở hữu thể chất Cực Dương.

Sau khi nữ nhân sử dụng thì có thể biến tính, mọc ra chút chút biến thành nam nhân thứ thiệt, lại còn sở hữu thể chất Cực Dương.

“Đạo hữu, người có muốn bán tấm da sơn tiêu và Thanh Chi Ngọc không?”

“Đạo hữu, người có muốn bán tấm da sơn tiêu và Thanh Chi Ngọc không?”

Rõ ràng là Nhiếp Sâm có ý muốn mua rồi.

Rõ ràng là Nhiếp Sâm có ý muốn mua rồi.

Phương Tri Hành hơi im lặng, không nhanh không chậm đáp: “Có thể bán ra, nhưng cần là bảo vật ta chỉ định thì mới tiến hành giao dịch.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, không nhanh không chậm đáp: “Có thể bán ra, nhưng cần là bảo vật ta chỉ định thì mới tiến hành giao dịch.”

Nhiếp Sâm bèn hỏi: “Người muốn cái gì?”

Nhiếp Sâm bèn hỏi: “Người muốn cái gì?”

Phương Tri Hành tử mỉa nói: “Quả Ngũ Hành Âm Dương, Nhục Bạch Cốt, nước đục Hoàng Tuyền.

Phương Tri Hành tử mỉa nói: “Quả Ngũ Hành Âm Dương, Nhục Bạch Cốt, nước đục Hoàng Tuyền.

Chỉ cần cô có một trong ba bảo vật này là có thể tiến hành giao dịch với ta.

Chỉ cần cô có một trong ba bảo vật này là có thể tiến hành giao dịch với ta.

Mặt khác, nếu như cô biết tung tích của bọn nó và có thể cung cấp manh mối xác thực, ta cũng nguyện ý trả thù lao tương ứng.”

Mặt khác, nếu như cô biết tung tích của bọn nó và có thể cung cấp manh mối xác thực, ta cũng nguyện ý trả thù lao tương ứng.”

Bên phía Nhiếp Sâm im lặng trong chốc lát mới chậm rãi nói: “Ba loại bảo vật người muốn ta đều không có, nhưng ta có thể để ý giúp người.”

Bên phía Nhiếp Sâm im lặng trong chốc lát mới chậm rãi nói: “Ba loại bảo vật người muốn ta đều không có, nhưng ta có thể để ý giúp người.”

Phương Tri Hành nghe vậy, cũng không thấy thất vọng cho lắm, gật đầu nói: “Tốt, vậy chúng ta thường liên lạc.”

Phương Tri Hành nghe vậy, cũng không thấy thất vọng cho lắm, gật đầu nói: “Tốt, vậy chúng ta thường liên lạc.”

Hai người ngừng trò chuyện.

Hai người ngừng trò chuyện.

Tế Cửu nghe được từ đầu đến đuôi, không nhịn được than thở nói: “Có phải Nhiếp Sâm này là tay mơ không thể, Phàn Thu Lai so với cô ta còn phải cẩn thận một chút hơn, hơn nữa thực lực cũng mạnh mẽ hơn.”

Tế Cửu nghe được từ đầu đến đuôi, không nhịn được than thở nói: “Có phải Nhiếp Sâm này là tay mơ không thể, Phàn Thu Lai so với cô ta còn phải cẩn thận một chút hơn, hơn nữa thực lực cũng mạnh mẽ hơn.”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Nhiếp Sâm và Phàn Thu Lai đều là Thiên Nhân Hóa Thân. Tao quan sát qua lại, phát hiện một điểm tương đồng, đó chính là ký ức, tính cách thậm chí thực lực ban đầu của hóa thân đều là Thiên Nhân thiết kế ra.”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Nhiếp Sâm và Phàn Thu Lai đều là Thiên Nhân Hóa Thân. Tao quan sát qua lại, phát hiện một điểm tương đồng, đó chính là ký ức, tính cách thậm chí thực lực ban đầu của hóa thân đều là Thiên Nhân thiết kế ra.”

Tế Cửu chớp mắt nói: “Ý của mày là, vị Thiên Nhân phía sau Nhiếp Sâm hy vọng cô ta yếu như vậy á?”

Tế Cửu chớp mắt nói: “Ý của mày là, vị Thiên Nhân phía sau Nhiếp Sâm hy vọng cô ta yếu như vậy á?”

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn nhẵn, trầm ngâm nói: “Yếu, có ưu thế của yếu.”

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn nhẵn, trầm ngâm nói: “Yếu, có ưu thế của yếu.”

Tế Cửu đã hiểu, chiếc nhẵn là sắp xếp đẳng cấp độ khó của nhiệm vụ dựa theo thực lực của chủ nhân.

Tế Cầu đã hiểu, chiếc nhẫn là sắp xếp đẳng cấp độ khó của nhiệm vụ dựa theo thực lực của chủ nhân.

Thiên Nhân Hóa Thân nhỏ yếu tự nhiên không cần đi chấp hành nhiệm vụ cường chế vô cùng nguy hiểm.

Thiên Nhân Hóa Thân nhỏ yếu tự nhiên không cần đi chấp hành nhiệm vụ cường chế vô cùng nguy hiểm.

Đang tán gẫu, bên ngoài đột nhiên tối xuống.

Đang tán gẫu, bên ngoài đột nhiên tối xuống.

Một đám mây đen lớn bao phủ bên trên khách điểm, ánh sáng tối xuống.

Một đám mây đen lớn bao phủ bên trên khách điểm, ánh sáng tối xuống.

Phương Tri Hành nhướng mày, mở miệng nói: “Chiều Trạch Pháp Vương.”

Phương Tri Hành nhướng mày, mở miệng nói: “Chiều Trạch Pháp Vương.”

Lập tức có giọng nói cười trả lời: “Đạo hữu, không quấy rầy đến người chứ?”

Lập tức có giọng nói cười trả lời: “Đạo hữu, không quấy rầy đến người chứ?”

Phương Tri Hành trấn định tự nhiên, giơ tay làm tư thế xin mời và cười nói: “Mời Pháp Vương vào nói chuyện.”

Phương Tri Hành trấn định tự nhiên, giơ tay làm tư thế xin mời và cười nói: “Mời Pháp Vương vào nói chuyện.”

Tiếng nói vừa dứt thì có một ảo ảnh xuyên qua nóc nhà, im

hơi lặng tiếng đi vào phòng, trôi lơ lửng ở trước mặt Phương Tri Hành.

Tiếng nói vừa dứt thì có một ảo ảnh xuyên qua nóc nhà, im hơi lặng tiếng đi vào phòng, trôi lơ lửng ở trước mặt Phương Tri Hành.

Chiếu Trạch Pháp Vương chấp tay nói: “Đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt, xem ra người đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

Chiếu Trạch Pháp Vương chấp tay nói: “Đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt, xem ra người đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Chỉ là một nhiệm vụ cưỡng chế mà thôi, người tìm ta có việc gì à?”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Chỉ là một nhiệm vụ cưỡng chế mà thôi, người tìm ta có việc gì à?”

Chiếu Trạch Pháp Vương bèn nói: “Thực sự không dám giấu giếm, ta vừa lấy được mệnh lệnh của ‘Thành hoàng’, yêu cầu ta lưu ý cao thủ Bách Ngưu cảnh xuất hiện trong quận Đại Sơn cùng với khu vực xung quanh nó. Bất kể là đi ngang qua hay là người địa phương đều phải ghi danh.”

Chiếu Trạch Pháp Vương bèn nói: “Thực sự không dám giấu giếm, ta vừa lấy được mệnh lệnh của ‘Thành hoàng’, yêu cầu ta lưu ý cao thủ Bách Ngưu cảnh xuất hiện trong quận Đại Sơn cùng với khu vực xung quanh nó. Bất kể là đi ngang qua hay là người địa phương đều phải ghi danh.”

Chương 837: Cơ Duyên (1)

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Đây là vì sao thế?”

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Đây là vì sao thế?”

Chiếu Trạch Pháp Vương than thở: “Nghe nói, Sách Thần Linh Ngọc Linh Mẫu Tôn và quận trưởng đại nhân chịu khổ sát hại ở quận thành Đại Sơn, làm cho thành hoàng giận dữ, đang nghiêm mật điều tra án này.”

Chiếu Trạch Pháp Vương than thở: “Nghe nói, Sách Thần Linh Ngọc Linh Mẫu Tôn và quận trưởng đại nhân chịu khổ sát hại ở quận thành Đại Sơn, làm cho thành hoàng giận dữ, đang nghiêm mật điều tra án này.”

Nghe thấy lời ấy, Tế Cầu nhất thời giật mình trong lòng, tròn mắt chuyển động quay tròn.

Nghe thấy lời ấy, Tế Cầu nhất thời giật mình trong lòng, tròn mắt chuyển động quay tròn.

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, hơi im lặng, tò mò hỏi: “Thành hoàng mà người nói là vị nào thế?”

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, hơi im lặng, tò mò hỏi: “Thành hoàng mà người nói là vị nào thế?”

Chiếu Trạch Pháp Vương cười nói: “Diện tích lãnh thổ của Đại Châu ta bao la, tổng cộng có mười tám quận. Dựa theo chế độ của triều đình, cứ mỗi ba quận là thiết trí một vị thành hoàng, cho nên Đại Châu tổng cộng có sáu vị thành hoàng.

Chiếu Trạch Pháp Vương cười nói: “Diện tích lãnh thổ của Đại

Châu ta bao la, tổng cộng có mười tám quận. Dựa theo chế độ của triều đình, cứ mỗi ba quận là thiết trí một vị thành hoàng, cho nên Đại Châu tổng cộng có sáu vị thành hoàng.

Vị thành hoàng mà ta nói tên là Trác Công Khuê, xuất thân từ Ngũ Hành tông, chính là một vị Dương Thần, định cư ở trong thành Nhạn Đãng, vừa mới trông coi quận Đại Sơn!”

Vị thành hoàng mà ta nói tên là Trác Công Khuê, xuất thân từ Ngũ Hành tông, chính là một vị Dương Thần, định cư ở trong thành Nhạn Đãng, vừa mới trông coi quận Đại Sơn!”

Nói đến chỗ này, hần lại bổ sung câu: “Sư phụ của Trác Công Khuê là trưởng lão Ngũ Hành tông kiêm giáo chủ Bách Linh giáo, mà Ngọc Linh Mẫu Tôn bị giết trùng hợp là một trong những đệ tử của Bách Linh giáo chủ, cũng là tiểu thiếp thị tẩm của ông ta.

Nói đến chỗ này, hần lại bổ sung câu: “Sư phụ của Trác Công Khuê là trưởng lão Ngũ Hành tông kiêm giáo chủ Bách Linh giáo, mà Ngọc Linh Mẫu Tôn bị giết trùng hợp là một trong những đệ tử của Bách Linh giáo chủ, cũng là tiểu thiếp thị tẩm của ông ta.

Bởi vì tăng quan hệ này nên Trác Công Khuê vô cùng coi trọng vụ hung án ấy.”

Bởi vì tăng quan hệ này nên Trác Công Khuê vô cùng coi trọng vụ hung án ấy.”

Phương Tri Hành đã hiểu, gật đầu nói: “Án này không liên quan gì đến ta, người có thể đăng báo.”

Phương Tri Hành đã hiểu, gật đầu nói: “Án này không liên quan gì đến ta, người có thể đăng báo.”

Chiều Trạch Pháp Vương bèn nói: “Chuyện này, bởi vì cái gọi là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, ta cứ coi như là chưa bao giờ nhìn thấy ngài, ngài cũng chưa từng xuất hiện ở

đây.”

Chiếu Trạch Pháp Vương bèn nói: “Chuyện này, bởi vì cái gọi là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, ta cứ coi như là chưa bao giờ nhìn thấy ngài, ngài cũng chưa từng xuất hiện ở đây.”

Phương Tri Hành cười nói: “Cũng thế, ta cũng không muốn bị người tra tới tra lui, làm trễ nải hành trình.”

Phương Tri Hành cười nói: “Cũng thế, ta cũng không muốn bị người tra tới tra lui, làm trễ nải hành trình.”

“Đúng thế!”

“Đúng thế!”

Chiếu Trạch Pháp Vương bật cười, không nói thêm gì nữa, chấp tay chào tạm biệt.

Chiếu Trạch Pháp Vương bật cười, không nói thêm gì nữa, chấp tay chào tạm biệt.

Hiện tại dù sao cũng đang là giữa ban ngày, hẳn chỉ đến âm thần, không thể ở bên ngoài lâu được.

Hiện tại dù sao cũng đang là giữa ban ngày, hẳn chỉ đến âm thần, không thể ở bên ngoài lâu được.

Tế Cửu nhìn theo, truyền âm đến : “Người này có ý gì thế? Mật báo cho mày hay là đang uy hiếp mày vậy?”

Tế Cửu nhìn theo, truyền âm đến : “Người này có ý gì thế? Mật báo cho mày hay là đang uy hiếp mày vậy?”

Phương Tri Hành ha ha, bật cười nói: “Đoán chừng là tao hù dọa hẩn, muốn tìm một lý do để đuổi tao đi ấy mà.”

Phương Tri Hành ha ha, bật cười nói: “Đoán chừng là tao hù dọa hần, muốn tìm một lý do để đuổi tao đi ấy mà.”

Tế Cầu liền nói: “Vậy chúng ta lên đường sớm chút.”

Tế Cầu liền nói: “Vậy chúng ta lên đường sớm chút.”

Không lâu sau đó...

Không lâu sau đó...

Phương Tri Hành và Quân Dao cưỡi Tế Cầu rời khỏi trấn nhỏ, chạy về phía đầm lầy Bình Vu.

Phương Tri Hành và Quân Dao cưỡi Tế Cầu rời khỏi trấn nhỏ, chạy về phía đầm lầy Bình Vu.

Có hạt châu Chiếu Trạch Pháp Vương đưa tặng, bọn họ một đường thông suốt, không phải chịu bất kỳ tập kích nào.

Có hạt châu Chiếu Trạch Pháp Vương đưa tặng, bọn họ một đường thông suốt, không phải chịu bất kỳ tập kích nào.

Rất nhanh, hai người một chó đi ngang qua đầm lầy Bình Vu, tiến vào “quận Bình Xuyên”.

Rất nhanh, hai người một chó đi ngang qua đầm lầy Bình Vu, tiến vào “quận Bình Xuyên”.

Cũng như tên gọi, quận này có địa thế bằng phẳng, đất đai phì nhiêu, nguồn nước phong phú, vùng đất bằng phẳng.

Cũng như tên gọi, quận này có địa thế bằng phẳng, đất đai phì nhiêu, nguồn nước phong phú, vùng đất bằng phẳng.

Phương Tri Hành dựa theo con đường trước đó, thẳng tiến về phía trước.

Phương Tri Hành dựa theo con đường trước đó, thẳng tiến về phía trước.

Lúc bầu trời tối đen, bọn họ vừa mới chạy tới một huyện thành.

Lúc bầu trời tối đen, bọn họ vừa mới chạy tới một huyện thành.

Trước cửa thành, mùi máu tươi tràn ngập.

Trước cửa thành, mùi máu tươi tràn ngập.

Phương Tri Hành đưa mắt nhìn quanh, phát hiện con đường hai bên cửa thành cắm rất nhiều cọc gỗ.

Phương Tri Hành đưa mắt nhìn quanh, phát hiện con đường hai bên cửa thành cắm rất nhiều cọc gỗ.

Trên mỗi một cọc gỗ đều là một thi thể máu me đầm đìa.

Trên mỗi một cọc gỗ đều là một thi thể máu me đầm đìa.

Bọn họ mình đầy thương tích, giống như đã từng bị lãng trì, sau khi chết còn bị ruồi vây quanh.

Bọn họ mình đầy thương tích, giống như đã từng bị lãng trì, sau khi chết còn bị ruồi vây quanh.

Đột nhiên, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến.

Đột nhiên, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến.

Hóa ra trên cọc gỗ còn có người chưa chết hẳn nữa.

Hóa ra trên cọc gỗ còn có người chưa chết hẳn nữa.

“Tình huống như thế nào đây trời?”

“Tình huống như thế nào đây trời?”

Tế Cầu nhích tới gần, tỉ mỉ nhìn lên, ngạc nhiên phát hiện những thi thể này có đủ trai gái già trẻ.

Tế Cầu nhích tới gần, tỉ mỉ nhìn lên, ngạc nhiên phát hiện những thi thể này có đủ trai gái già trẻ.

Thậm chí còn có một đứa con nít bị ghim chết trên cọc gỗ.

Thậm chí còn có một đứa con nít bị ghim chết trên cọc gỗ.

Hình ảnh vô cùng thê thảm.

Hình ảnh vô cùng thê thảm.

Phương Tri Hành ngăn cản một người đi đường nghe ngóng.

Phương Tri Hành ngăn cản một người đi đường nghe ngóng.

“Tất cả những người bị xử tử này đều là tà giáo đồ, bọn họ thờ phụng ‘Vô Minh thần giáo’, chết cũng không hối cải.”

“Tất cả những người bị xử tử này đều là tà giáo đồ, bọn họ thờ phụng ‘Vô Minh thần giáo’, chết cũng không hối cải.”

Người qua đường trả lời như thế.

Người qua đường trả lời như thế.

Phương Tri Hành không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Vô Minh thần giáo này là sao vậy?”

Phương Tri Hành không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Vô Minh thần giáo này là sao vậy?”

Người qua đường bèn nói: “Vô Minh thần giáo vốn là một giáo phái rất lớn, tọa lại tại quận Bình Xuyên dòng người đông đúc, sở

hữu vô số tín đồ, Vô Minh giáo chủ cũng là Chính Thần được triều đình sách phong.

Người qua đường bèn nói: “Vô Minh thần giáo vốn là một giáo phái rất lớn, tọa lại tại quận Bình Xuyên dòng người đông đúc, sở hữu vô số tín đồ, Vô Minh giáo chủ cũng là Chính Thần được triều đình sách phong.

Nhưng hình như vị giáo chủ kia âm thầm ủng hộ ‘Vương Thiên Bồ’ tạo phản. Sau khi bị người vạch trần thì bị giáng xuống thành tà giáo.”

Nhưng hình như vị giáo chủ kia âm thầm ủng hộ ‘Vương Thiên Bồ’ tạo phản. Sau khi bị người vạch trần thì bị giáng xuống thành tà giáo.”

Trong lòng Phương Tri Hành không còn gì để nói, lại là Vương Thiên Bồ, người này vẫn luôn tạo phản, chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Trong lòng Phương Tri Hành không còn gì để nói, lại là Vương Thiên Bồ, người này vẫn luôn tạo phản, chưa bao giờ ngừng nghỉ.

“Náo loạn nhiều năm như vậy, vương triều Đại Chu lại bất động...”

“Náo loạn nhiều năm như vậy, vương triều Đại Chu lại bất động...”

Phương Tri Hành ha ha trong lòng.

Phương Tri Hành ha ha trong lòng.

Có điều chuyện này chẳng liên quan gì đến cậu cả. Cậu che lấp sơ sơ, lặng yên lên vào huyện thành, tìm một nhà khách điểm để qua đêm.

Có điều chuyện này chẳng liên quan gì đến cậu cả. Cậu che lấp

sơ sơ, lặng yên lên vào huyện thành, tìm một nhà khách điểm để qua đêm.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ lại khởi hành.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ lại khởi hành.

Tế Cầu le đầu lưỡì, tùy ý lao nhanh trên bình nguyên bao la, một đường vung lên bụi mù thật cao.

Tế Cầu le đầu lưỡì, tùy ý lao nhanh trên bình nguyên bao la, một đường vung lên bụi mù thật cao.

Buổi chiều, bọn họ đi ra quận Bình Xuyên, rồi cuộc đến quận Bạch Hạc.

Buổi chiều, bọn họ đi ra quận Bình Xuyên, rồi cuộc đến quận Bạch Hạc.

“Núi Hạc Minh nằm ngay giữa quận Bạch Hạc...”

“Núi Hạc Minh nằm ngay giữa quận Bạch Hạc...”

Tâm trạng Phương Tri Hành không khỏi nhẹ nhõm hơn, đầu tiên là chạy về phía quận thành, lại đi thêm về phía trước 50 dặm đường.

Tâm trạng Phương Tri Hành không khỏi nhẹ nhõm hơn, đầu tiên là chạy về phía quận thành, lại đi thêm về phía trước 50 dặm đường.

Lập tức, một ngọn núi lớn nguy nga đứng vững ở phía cuối tầm nhìn, núi non trùng điệp xanh biếc, mây quần sương vườn, cảnh sắc tráng lệ, như một bức họa cuộn tròn đẹp đẽ.

Lập tức, một ngọn núi lớn nguy nga đứng vững ở phía cuối tầm nhìn, núi non trùng điệp xanh biếc, mây quần sương vờn, cảnh sắc tráng lệ, như một bức họa cuộn tròn đẹp đẽ.

Chương 838: Cơ Duyên (2)

Từ rất xa, Phương Tri Hành nhìn thấy một nhóm hạc trắng bay lượn trên đỉnh núi, từng đợt hạc kêu như tiếng trời, quanh quẩn ở trong núi.

Từ rất xa, Phương Tri Hành nhìn thấy một nhóm hạc trắng bay lượn trên đỉnh núi, từng đợt hạc kêu như tiếng trời, quanh quẩn ở trong núi.

Hai người một chó nhanh chóng đi tới dưới chân núi, thấy được một con đường quanh co đi thông hướng đỉnh núi.

Hai người một chó nhanh chóng đi tới dưới chân núi, thấy được một con đường quanh co đi thông hướng đỉnh núi.

Bọn họ bước mười bậc một, càng đến gần đỉnh núi càng thấy nhiều hạc trắng hơn.

Bọn họ bước mười bậc một, càng đến gần đỉnh núi càng thấy nhiều hạc trắng hơn.

Hình như hạc trắng cũng không sợ người, nhìn thấy người không sợ hãi bay tứ tán mà tự chải vuốt lông chim, tư thái vui mừng.

Hình như hạc trắng cũng không sợ người, nhìn thấy người không sợ hãi bay tứ tán mà tự chải vuốt lông chim, tư thái vui mừng.

Trong lúc không biết, bọn họ đi tới dưới đỉnh núi.

Trong lúc không biết, bọn họ đi tới dưới đỉnh núi.

Cuối đường núi rõ ràng là một động phủ bao la.

Cuối đường núi rõ ràng là một động phủ bao la.

Bên ngoài động phủ là một vườn hoa, chim hót hoa nở.

Bên ngoài động phủ là một vườn hoa, chim hót hoa nở.

Trong màn sương mờ mờ, hạc trắng thản nhiên đi bộ, tất cả giống tiên cảnh.

Trong màn sương mờ mờ, hạc trắng thản nhiên đi bộ, tất cả giống tiên cảnh.

Giờ khắc này, một lão nông đang ngồi xổm trong vườn hoa giấy cỏ.

Giờ khắc này, một lão nông đang ngồi xổm trong vườn hoa giấy cỏ.

Lão nông có dung mạo xấu xí, râu tóc bạc phơ, mặc áo gai giản dị, toàn thân không có một chút uy thế nào.

Lão nông có dung mạo xấu xí, râu tóc bạc phơ, mặc áo gai giản dị, toàn thân không có một chút uy thế nào.

“Ông ta là Cửu Ngưu cảnh!”

“Ông ta là Cửu Ngưu cảnh!”

Ánh mắt Quân Dao ngưng tụ, nhìn ra nội tình của lão nông.

Ánh mắt Quân Dao ngưng tụ, nhìn ra nội tình của lão nông.

Phương Tri Hành gật đầu, thấp giọng nói: “Ông ta là sư phụ của Nghiêm Cảnh Phong, ẩn cư ở nơi này nhiều năm.”

Phương Tri Hành gật đầu, thấp giọng nói: “Ông ta là sư phụ

của Nghiêm Cảnh Phong, ẩn cư ở nơi này nhiều năm.”

Cậu chậm rãi đi lên trước, chấp tay thi lễ nói: “Văn bối Trương Trường Kịch, bái kiến Lý lão tiên sinh.”

Cậu chậm rãi đi lên trước, chấp tay thi lễ nói: “Văn bối Trương Trường Kịch, bái kiến Lý lão tiên sinh.”

Lão nông ngẩng đầu đánh giá cậu, gật đầu cười nói: “Nghiêm Cảnh Phong đã gửi thư cho ta, nói qua chuyện của người.”

Lão nông ngẩng đầu đánh giá cậu, gật đầu cười nói: “Nghiêm Cảnh Phong đã gửi thư cho ta, nói qua chuyện của người.”

Phương Tri Hành bèn nói: “Nhờ Lý lão tiên sinh nhất định phải hỗ trợ, văn bối vô cùng cảm kích.”

Phương Tri Hành bèn nói: “Nhờ Lý lão tiên sinh nhất định phải hỗ trợ, văn bối vô cùng cảm kích.”

Cậu nói rồi lấy một món quà ra: “Nơi này có một gốc cỏ Oánh Hương, là một chút tấm lòng của văn bối.”

Cậu nói rồi lấy một món quà ra: “Nơi này có một gốc cỏ Oánh Hương, là một chút tấm lòng của văn bối.”

Lão nông khoát tay nói: “Không cần, ta lớn tuổi, tâm tư tu hành đã phai nhạt từ lâu, không dùng đến vật quý trọng như thế.”

Lão nông khoát tay nói: “Không cần, ta lớn tuổi, tâm tư tu hành đã phai nhạt từ lâu, không dùng đến vật quý trọng như thế.”

Ông cứ mãi từ chối.

Ông cứ mãi từ chối.

Thấy thế, Phương Tri Hành chỉ đành phải cất quà đi.

Thấy thế, Phương Tri Hành chỉ đành phải cất quà đi.

Lão nông móc ra một bức thư từ trong lòng, tỉ mỉ nói: “Đây là thư giới thiệu ta viết cho người. Người cầm nó, mang theo lệnh bài thân phận của ta đi Ngũ Hành tông là có thể đăng ký làm đệ tử ngoại môn của Ngũ Hành tông.

Lão nông móc ra một bức thư từ trong lòng, tỉ mỉ nói: “Đây là thư giới thiệu ta viết cho người. Người cầm nó, mang theo lệnh bài thân phận của ta đi Ngũ Hành tông là có thể đăng ký làm đệ tử ngoại môn của Ngũ Hành tông.

Đương nhiên, nếu như người có thể thông qua khảo hạch của Ngũ Hành tông, người cũng có thể thăng cấp làm môn nhân chính thức của Ngũ Hành tông.”

Đương nhiên, nếu như người có thể thông qua khảo hạch của Ngũ Hành tông, người cũng có thể thăng cấp làm môn nhân chính thức của Ngũ Hành tông.”

Phương Tri Hành nghe Nghiêm Cảnh Phong nói về cái này, không khỏi hỏi: “Ngũ Hành tông sẽ kiểm tra ta cái gì?”

Phương Tri Hành nghe Nghiêm Cảnh Phong nói về cái này, không khỏi hỏi: “Ngũ Hành tông sẽ kiểm tra ta cái gì?”

Lão nông đáp: “Rất đơn giản, cũng rất đáng sợ! Cao thủ Dương Thần của Ngũ Hành tông sẽ tiến vào trong giấc mộng của người, xem xét trí nhớ của người, tra xét tất cả quá khứ của người!”

Lão nông đáp: “Rất đơn giản, cũng rất đáng sợ! Cao thủ Dương Thần của Ngũ Hành tông sẽ tiến vào trong giấc mộng của người, xem xét trí nhớ của người, tra xét tất cả quá khứ của người!”

Phương Tri Hành nhất thời không nói gì, Dương Thần đi vào giấc mộng vô cùng thần kỳ, nhưng cũng vô cùng đáng ghét.

Phương Tri Hành nhất thời không nói gì, Dương Thần đi vào giấc mộng vô cùng thần kỳ, nhưng cũng vô cùng đáng ghét.

Lão nông lại nói: “A đúng rồi, trong thư ta có bịa đặt cho người một thân phận mới. Tên của người là An Bảo Phác, xuất thân từ thôn An gia dưới núi Hạc Minh.

Lão nông lại nói: “A đúng rồi, trong thư ta có bịa đặt cho người một thân phận mới. Tên của người là An Bảo Phác, xuất thân từ thôn An gia dưới núi Hạc Minh.

Thôn An gia này đã bị hủy bởi đất đá trôi, thôn dân chết hết, người là người sống sót duy nhất, sau đó bị ta thu dưỡng, trở thành đệ tử quan môn của ta.”

Thôn An gia này đã bị hủy bởi đất đá trôi, thôn dân chết hết, người là người sống sót duy nhất, sau đó bị ta thu dưỡng, trở thành đệ tử quan môn của ta.”

Phương Tri Hành gật đầu, chần chờ nói: “Thế nhưng ta không biết võ công của Ngũ Hành tông, có khi nào sẽ lòi không?”

Phương Tri Hành gật đầu, chần chờ nói: “Thế nhưng ta không biết võ công của Ngũ Hành tông, có khi nào sẽ lòi không?”

Lão nông bèn nói: “Việc này không khó, ta truyền cho người &LTNgũ Hành Huyền Công>. Lấy tu vi hiện tại của người, tùy tiện luyện một chút cũng đủ để qua mắt người Bách Ngưu cảnh trở xuống rồi.” *

Lão nông bèn nói: “Việc này không khó, ta truyền cho người &LTNgũ Hành Huyền Công>. Lấy tu vi hiện tại của người, tùy tiện luyện một chút cũng đủ để qua mắt người Bách Ngưu cảnh trở xuống rồi.” *

Nói đoạn, lão nông giao một quyển công pháp bí tịch cho Phương Tri Hành, kể lại phương pháp vận công tu hành.

Nói đoạn, lão nông giao một quyển công pháp bí tịch cho Phương Tri Hành, kể lại phương pháp vận công tu hành.

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, chăm chú lắng nghe.

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, chăm chú lắng nghe.

Ngũ Hành Huyền Công này là một võ công Đạo môn theo đúng quy cách.

Ngũ Hành Huyền Công này là một võ công Đạo môn theo đúng quy cách.

Đầu tiên luyện tập thiên cơ sở, sau đó chia làm chín tầng, phân biệt tương ứng với bốn tầng Đại Mãng cảnh, năm tầng Ngũ Cầm cảnh.

Đầu tiên luyện tập thiên cơ sở, sau đó chia làm chín tầng, phân biệt tương ứng với bốn tầng Đại Mãng cảnh, năm tầng Ngũ Cầm cảnh.

Lại hướng lên trên thì chia làm bốn tầng Cửu Ngưu cảnh.

Lại hướng lên trên thì chia làm bốn tầng Cửu Ngưu cảnh.

Luyện đến mức tận cùng, trong cơ thể diễn sinh ra Ngũ Hành thần khí, ngũ hành luân chuyển, hỗ trợ lẫn nhau, sinh sôi không ngừng, quỷ thần khó lường, có uy năng của thiên địa.

Luyện đến mức tận cùng, trong cơ thể diễn sinh ra Ngũ Hành thần khí, ngũ hành luân chuyển, hỗ trợ lẫn nhau, sinh sôi không ngừng, quỷ thần khó lường, có uy năng của thiên địa.

Về phần công pháp tầng thứ Bách Ngưu cảnh, đương nhiên là lão nông không có tư cách lấy được.

Về phần công pháp tầng thứ Bách Ngưu cảnh, đương nhiên là lão nông không có tư cách lấy được.

[Điều kiện để đạt tới Ngũ Hành Huyền Công viên mãn:

[Điều kiện để đạt tới Ngũ Hành Huyền Công viên mãn:

1, Đọc toàn bộ công pháp 1 lần (Đã hoàn thành.)]

1, Đọc toàn bộ công pháp 1 lần (Đã hoàn thành.)]

[Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không??]

[Đã hoàn thành điều kiện max cấp, có thăng cấp hay không??]

Phượng Tri Hành khẽ cười, lấy điều kiện thân thể của cậu, tu luyện Ngũ Hành Huyền Công quả thực là dễ dàng cực kỳ.

Phượng Tri Hành khẽ cười, lấy điều kiện thân thể của cậu, tu luyện Ngũ Hành Huyền Công quả thực là dễ dàng cực kỳ.

“Đề thăng!”

“Đề thăng!”

Chỉ một suy nghĩ, ánh mắt Phượng Tri Hành mơ hồ một lát, rất nhanh đã lại khôi phục thanh minh.

Chỉ một suy nghĩ, ánh mắt Phượng Tri Hành mơ hồ một lát, rất nhanh đã lại khôi phục thanh minh.

Cơ thể cậu chỉ hơi chấn động một chút đã nắm giữ toàn bộ ảo diệu của Ngũ Hành thần khí rồi.

Cơ thể cậu chỉ hơi chấn động một chút đã nắm giữ toàn bộ ảo diệu của Ngũ Hành thần khí rồi.

Trong lúc thổ nạp, bên ngoài cơ thể lập tức quanh quẩn ánh sáng ngũ sắc, lưu chuyển không thôi.

Trong lúc thổ nạp, bên ngoài cơ thể lập tức quanh quẩn ánh

sáng ngũ sắc, lưu chuyển không thôi.

“Đây, đây là Ngũ Hành thần khí!!”

“Đây, đây là Ngũ Hành thần khí!!”

Lão nông đầu tiên là sững sốt, hai mắt lập tức trừng lớn, suýt nữa thì kinh ngạc đến rớt cả cằm, cực kỳ ngạc nhiên nói: “Người, người thế là đã luyện thành rồi?!”

Lão nông đầu tiên là sững sốt, hai mắt lập tức trừng lớn, suýt nữa thì kinh ngạc đến rớt cả cằm, cực kỳ ngạc nhiên nói: “Người, người thế là đã luyện thành rồi?!”

Phượng Tri Hành mỉm cười hỏi: “Tiền bối cảm thấy ta luyện thế nào?”

Phượng Tri Hành mỉm cười hỏi: “Tiền bối cảm thấy ta luyện thế nào?”

Trong lòng lão nông nhấc lên sóng to gió lớn, trả lời: “Ừ, Ngũ Hành thần khí của người phân biệt rõ ràng, lại có thể dung hợp làm một, phân phân hợp hợp, tùy tâm sở dục.”

Trong lòng lão nông nhấc lên sóng to gió lớn, trả lời: “Ừ, Ngũ Hành thần khí của người phân biệt rõ ràng, lại có thể dung hợp làm một, phân phân hợp hợp, tùy tâm sở dục.”

Chương 839: Cơ Duyên (3)

Lão nông càng quan sát kỹ, sự rung động trong lòng càng lợi hại hơn, thán phục hết mức, tấm tắc nói: “Mặc dù dựa theo tiêu chuẩn cao nhất của Ngũ Hành tông, Ngũ Hành thần khí mà người luyện được cũng có thể nói là viên mãn, trăm năm khó gặp một lần.”

Lão nông càng quan sát kỹ, sự rung động trong lòng càng lợi hại hơn, thán phục hết mức, tấm tắc nói: “Mặc dù dựa theo tiêu chuẩn cao nhất của Ngũ Hành tông, Ngũ Hành thần khí mà người luyện được cũng có thể nói là viên mãn, trăm năm khó gặp một lần.”

Nói rồi ông phô bày Ngũ Hành thần khí của mình, thả nó ra ngoài.

Nói rồi ông phô bày Ngũ Hành thần khí của mình, thả nó ra ngoài.

Năm loại ánh sáng sáng tối chập chờn, màu vàng là đậm nhất, màu đen nhạt nhất, hiện ra một loại tư thái mất cân bằng, đè ép lẫn nhau.

Năm loại ánh sáng sáng tối chập chờn, màu vàng là đậm nhất, màu đen nhạt nhất, hiện ra một loại tư thái mất cân bằng, đè ép lẫn nhau.

Hai người so sánh với nhau, lập tức phân ra cao thấp.

Hai người so sánh với nhau, lập tức phân ra cao thấp.

Ngũ Hành thần khí của Phương Tri Hành hoàn mỹ không

khuyết điểm, không chút tỳ vết nào.

Ngũ Hành thần khí của Phương Tri Hành hoàn mỹ không khuyết điểm, không chút tỳ vết nào.

Mà Ngũ Hành thần khí của lão nông lại trăm chỗ sơ hở, vô cùng dị dạng, giống như lúc nào cũng có thể sẽ tự tan vỡ.

Mà Ngũ Hành thần khí của lão nông lại trăm chỗ sơ hở, vô cùng dị dạng, giống như lúc nào cũng có thể sẽ tự tan vỡ.

Một lát sau...

Một lát sau...

Hai người một chó đi xuống núi Hạc Minh.

Hai người một chó đi xuống núi Hạc Minh.

“Cũng không tệ lắm, chuyến này lại thuận lợi đến kỳ lạ...”
Phương Tri Hành than khẽ.

“Cũng không tệ lắm, chuyến này lại thuận lợi đến kỳ lạ...”
Phương Tri Hành than khẽ.

Suy nghĩ đến đây, cậu nâng tay trái lên, truyền sức mạnh vào trong chiếc nhẫn.

Suy nghĩ đến đây, cậu nâng tay trái lên, truyền sức mạnh vào trong chiếc nhẫn.

“Phàn lão ca, là ta.”

“Phàn lão ca, là ta.”

Phương Tri Hành gọi một tiếng.

Phương Tri Hành gọi một tiếng.

Không bao lâu sau Phàn Thu Lai có hồi âm, cười nói: “Lão đệ, đệ đến núi Hạc Minh chưa?”

Không bao lâu sau Phàn Thu Lai có hồi âm, cười nói: “Lão đệ, đệ đến núi Hạc Minh chưa?”

Phương Tri Hành bèn nói: “Tới rồi, tiếp theo ta còn phải đi Ngũ Hành tông một chuyến.”

Phương Tri Hành bèn nói: “Tới rồi, tiếp theo ta còn phải đi Ngũ Hành tông một chuyến.”

Phàn Thu Lai trả lời: “Tốt, ta thì đã chạy tới thủ đô Đại Châu ‘Thành Xích Minh’ rồi, kế tiếp ta sẽ mua một cửa hàng, chiêu mộ một ít người chạy chân, chờ đệ trở về trực tiếp tiếp quản là được.”

Phàn Thu Lai trả lời: “Tốt, ta thì đã chạy tới thủ đô Đại Châu ‘Thành Xích Minh’ rồi, kế tiếp ta sẽ mua một cửa hàng, chiêu mộ một ít người chạy chân, chờ đệ trở về trực tiếp tiếp quản là được.”

Phương Tri Hành mừng rỡ, gật đầu nói: “Giúp ta mang một câu cho Nghiêm Cảnh Phong, nói sư phụ già đều mạnh khỏe, chớ nhớ mong.”

Phương Tri Hành mừng rỡ, gật đầu nói: “Giúp ta mang một câu cho Nghiêm Cảnh Phong, nói sư phụ già đều mạnh khỏe, chớ nhớ mong.”

“Được, ta nhớ kỹ rồi!”

“Được, ta nhớ kỹ rồi!”

Hai người ngừng liên lạc.

Hai người ngừng liên lạc.

Phương Tri Hành lập tức cười Tế Cầu lao về phía đông nam, đi ra quận Bạch Hạc đến quận Ngũ Hành.

Phương Tri Hành lập tức cưỡi Tế Cẩu lao về phía đông nam, đi ra quận Bạch Hạc đến quận Ngũ Hành.

Núi Ngũ Hành và thủ đô đều nằm trong quận Ngũ Hành!

Núi Ngũ Hành và thủ đô đều nằm trong quận Ngũ Hành!

Trong lúc không nhận ra, Phương Tri Hành đi tới khu vực trung tâm của Đại Châu...

Trong lúc không nhận ra, Phương Tri Hành đi tới khu vực trung tâm của Đại Châu...

Ngũ Hành tông tọa lạc trên núi Ngũ Hành.

Ngũ Hành tông tọa lạc trên núi Ngũ Hành.

Chính xác hơn là dãy núi Ngũ Hành!

Chính xác hơn là dãy núi Ngũ Hành!

Dãy núi này gồm hàng chục ngọn núi, uốn lượn khúc khuỷu, trải dài trên mặt đất, giống như xương sống nhô lên của một con cự long.

Dãy núi này gồm hàng chục ngọn núi, uốn lượn khúc khuỷu, trải dài trên mặt đất, giống như xương sống nhô lên của một con cự long.

Trong đó, năm ngọn núi cao vút đâm xuyên mây, thẳng lên trời, khí thế bàng bạc, hùng vĩ tráng lệ.

Trong đó, năm ngọn núi cao vút đâm xuyên mây, thẳng lên trời, khí thế bàng bạc, hùng vĩ tráng lệ.

Nhìn từ xa, chúng giống như năm ngón tay duỗi thẳng, nhưng lại có sự sắp xếp hợp lý.

Nhìn từ xa, chúng giống như năm ngón tay duỗi thẳng, nhưng lại có sự sắp xếp hợp lý.

“Ngũ Hành tông chia làm năm chi, mỗi chi chiếm một ngọn núi, đó là Thanh Long, Chu Tước, Hoàng Long, Bạch Hổ và Huyền Vũ.”

“Ngũ Hành tông chia làm năm chi, mỗi chi chiếm một ngọn núi, đó là Thanh Long, Chu Tước, Hoàng Long, Bạch Hổ và Huyền Vũ.”

“Sư phụ của Nghiêm Cảnh Phong chính là Lý lão tiên sinh, xuất thân từ Thanh Long phong.”

“Sư phụ của Nghiêm Cảnh Phong chính là Lý lão tiên sinh, xuất thân từ Thanh Long phong.”

Phương Tri Hành thầm nhủ trong lòng, lần này cậu đến Ngũ Hành tông nhận người thân, không thể tránh khỏi việc phải giao thiệp với người của Thanh Long phong.

Phương Tri Hành thầm nhủ trong lòng, lần này cậu đến Ngũ Hành tông nhận người thân, không thể tránh khỏi việc phải giao thiệp với người của Thanh Long phong.

Lúc này, Tế Cầu truyền âm hỏi: “Thế nào, mày muốn hành động kín đáo hay xuất hiện rục rĩ đây?”

Lúc này, Tế Cầu truyền âm hỏi: “Thế nào, mày muốn hành động kín đáo hay xuất hiện rục rĩ đây?”

Phương Tri Hành trầm ngâm một lát, đáp: “Tao chỉ đến để lấy thân phận thôi, không cần phải giống trống khua chiêng.”

Phương Tri Hành trầm ngâm một lát, đáp: “Tao chỉ đến để lấy thân phận thôi, không cần phải giống trống khua chiêng.”

Tế Cầu hiểu ý, nó lập tức giảm tốc độ.

Tế Cầu hiểu ý, nó lập tức giảm tốc độ.

Không lâu sau, bọn họ đến chân núi Ngũ Hành.

Không lâu sau, bọn họ đến chân núi Ngũ Hành.

Phương Tri Hành và Quân Dao nhẩy xuống khỏi lưng Tế Cầu.

Phương Tri Hành và Quân Dao nhẩy xuống khỏi lưng Tế Cầu.

Quân Dao đội một chiếc mũ trùm đầu, che giấu gương mặt tuyệt mỹ của mình.

Quân Dao đội một chiếc mũ trùm đầu, che giấu gương mặt tuyệt mỹ của mình.

Tế Cầu cũng lập tức thu nhỏ lại, biến thành một con chó cụt đuôi bình thường.

Tế Cầu cũng lập tức thu nhỏ lại, biến thành một con chó cụt đuôi bình thường.

Hai người một chó đi dọc theo đường núi, chẳng mấy chốc nhìn thấy một sơn môn cao lớn.

Hai người một chó đi dọc theo đường núi, chẳng mấy chốc nhìn thấy một sơn môn cao lớn.

Phương Tri Hành bước tới, ngẩng đầu lên.

Phương Tri Hành bước tới, ngẩng đầu lên.

Một tấm biển hình chữ nhật nằm ngang trên đầu, ba chữ mạnh mẽ được viết theo kiểu rồng bay phượng múa: Ngũ Hành tông!

Một tấm biển hình chữ nhật nằm ngang trên đầu, ba chữ mạnh mẽ được viết theo kiểu rồng bay phượng múa: Ngũ Hành tông!

“Người đến là ai, mau mau khai báo thân phận!”

“Người đến là ai, mau mau khai báo thân phận!”

Người canh cửa lập tức nhảy ra, là một thanh niên thân hình vạm vỡ, tu vi Ngũ Cầm cảnh đỉnh phong.

Người canh cửa lập tức nhảy ra, là một thanh niên thân hình vạm vỡ, tu vi Ngũ Cầm cảnh đỉnh phong.

Thực lực như vậy, đặt ở một quận, tuyệt đối chính là nhân vật lớn có máu mặt.

Thực lực như vậy, đặt ở một quận, tuyệt đối chính là nhân vật lớn có máu mặt.

Nhưng ở Ngũ Hành tông thì...

Nhưng ở Ngũ Hành tông thì...

Phương Tri Hành chấp tay, nói lớn: “Ngoại môn đệ tử An Bảo Phác, đặc biệt đến nhận tổ quy tông.”

Phương Tri Hành chấp tay, nói lớn: “Ngoại môn đệ tử An Bảo Phác, đặc biệt đến nhận tổ quy tông.”

Người canh cửa không thấy chuyện này có gì lạ, hần hỏi theo lệ: “Sư thừa của người là ai, có thứ chứng minh thân phận không?”

Người canh cửa không thấy chuyện này có gì lạ, hần hỏi theo lệ: “Sư thừa của người là ai, có thứ chứng minh thân phận không?”

Phương Tri Hành lập tức giơ một lệnh bài thân phận lên rồi nói chi tiết.

Phương Tri Hành lập tức giơ một lệnh bài thân phận lên rồi nói chi tiết.

Người canh cửa liếc nhìn lệnh bài, trên đó có hình Thanh Long, gật đầu nói: “Hóa ra là người của Thanh Long phong.”

Người canh cửa liếc nhìn lệnh bài, trên đó có hình Thanh Long, gật đầu nói: “Hóa ra là người của Thanh Long phong.”

Hắn quay đầu gọi: “Vương sư đệ, có ngoại môn đệ tử Thanh Long phong đến thăm, người ra tiếp đón đi.”

Hắn quay đầu gọi: “Vương sư đệ, có ngoại môn đệ tử Thanh Long phong đến thăm, người ra tiếp đón đi.”

Lời vừa dứt!

Lời vừa dứt!

Một thanh niên mặc áo ngắn màu xanh thong thả bước ra,, khuôn mặt hắn không có biểu cảm gì, lỗ mũi hếch lên, ra vẻ ta đây.

Một thanh niên mặc áo ngắn màu xanh thong thả bước ra,, khuôn mặt hắn không có biểu cảm gì, lỗ mũi hếch lên, ra vẻ ta đây.

Hắn liếc nhìn Phương Tri Hành, thờ ơ xoa xoa ngón tay, mở miệng nói: “Quy tắc nhận tổ quy tông của đệ tử ngoại môn, người biết không?”

Hắn liếc nhìn Phương Tri Hành, thờ ơ xoa xoa ngón tay, mở miệng nói: “Quy tắc nhận tổ quy tông của đệ tử ngoại môn, người biết không?”

Phương Tri Hành vội đáp: “Biết.”

Phương Tri Hành vội đáp: “Biết.”

Cậu lấy một lọ sứ ra rồi đưa cho hắn, bên trong đựng đan dược Nhục Đan cấp ba.

Cậu lấy một lọ sứ ra rồi đưa cho hắn, bên trong đựng đan dược Nhục Đan cấp ba.

Đây gọi là “lễ vào cửa”.

Đây gọi là “lễ vào cửa”.

“Ồ, ba viên Nhục Đan thượng phẩm!

“Ồ, ba viên Nhục Đan thượng phẩm!

Thanh niên lập tức tươi cười rạng rỡ, vô cùng hài lòng, sau đó hắn nhiệt tình nói: “Ta tên là Vương Bằng, từ nay chúng ta sẽ là người một nhà rồi, đi theo ta nào.”

Thanh niên lập tức tươi cười rạng rỡ, vô cùng hài lòng, sau đó hắn nhiệt tình nói: “Ta tên là Vương Bằng, từ nay chúng ta sẽ là người một nhà rồi, đi theo ta nào.”

Phương Tri Hành theo sát bên cạnh.

Phương Tri Hành theo sát bên cạnh.

Wang Bằng dẫn đường, đi đến một tảng đá, lấy một cái chuông ra rồi lắc vài cái.

Wang Bằng dẫn đường, đi đến một tảng đá, lấy một cái chuông ra rồi lắc vài cái.

Chương 840: Gian Lận (1)

Đinh đinh đang đang~

Đinh đinh đang đang~

Tiếng chuông trong trẻo vang vọng khắp nơi.

Tiếng chuông trong trẻo vang vọng khắp nơi.

Không lâu sau, một làn khói trắng dày đặc từ trên trời giáng xuống, từ từ ngưng tụ thành hình người, hóa thành một sơn quỷ tóc trắng mắt đỏ.

Không lâu sau, một làn khói trắng dày đặc từ trên trời giáng xuống, từ từ ngưng tụ thành hình người, hóa thành một sơn quỷ tóc trắng mắt đỏ.

Sơn quỷ dáng người hùng dũng, cao hơn 6 mét, không có một chút lệ khí, nằm rạp trên mặt đất, ngoan ngoãn thành thật.

Sơn quỷ dáng người hùng dũng, cao hơn 6 mét, không có một chút lệ khí, nằm rạp trên mặt đất, ngoan ngoãn thành thật.

Vương Bằng tung người nhảy lên lưng sơn quỷ, vẫy tay nói: “Các người cũng lên đi.”

Vương Bằng tung người nhảy lên lưng sơn quỷ, vẫy tay nói: “Các người cũng lên đi.”

Phương Tri Hành và Quân Dao nhìn nhau, cùng nhảy lên.

Phương Tri Hành và Quân Dao nhìn nhau, cùng nhảy lên.

Lưng sơn quỷ không có cảm giác mềm mại như đệm thịt, mà giống như đang đạp trên cát.

Lưng sơn quỷ không có cảm giác mềm mại như đệm thịt, mà giống như đang đạp trên cát.

Tế Cầu cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tế Cầu cũng nhanh chóng đuổi theo.

Giây tiếp theo, sơn quỷ bò dậy, bốn chân chạm đất, giống như trâu ngựa, cõng mấy người Phương Tri Hành chạy nhanh về phía một đỉnh núi cao, mỗi bước mười mét, sải bước dài.

Giây tiếp theo, sơn quỷ bò dậy, bốn chân chạm đất, giống như trâu ngựa, cõng mấy người Phương Tri Hành chạy nhanh về phía một đỉnh núi cao, mỗi bước mười mét, sải bước dài.

Điều kỳ diệu là, người ở trên lưng sơn quỷ không hề cảm thấy bất cứ sự xóc nảy nào, hơn bất cứ phương tiện nào.

Điều kỳ diệu là, người ở trên lưng sơn quỷ không hề cảm thấy bất cứ sự xóc nảy nào, hơn bất cứ phương tiện nào.

Tế Cầu tấm tắc khen ngợi, truyền âm đến: “Ngũ Hành tông khá trâu bò đấy, lại có thể điều khiển sơn quỷ làm phương tiện di chuyển.”

Tế Cầu tấm tắc khen ngợi, truyền âm đến: “Ngũ Hành tông khá trâu bò đấy, lại có thể điều khiển sơn quỷ làm phương tiện di chuyển.”

Phương Tri Hành đáp: “Người trong Đạo môn có thể giao tiếp âm dương, điều khiển quỷ vật chỉ có thể xem là thao tác cơ bản thôi.”

Phương Tri Hành đáp: “Người trong Đạo môn có thể giao tiếp

âm dương, điều khiển quỷ vật chỉ có thể xem là thao tác cơ bản thôi.”

Tế Cửu nghĩ lại thấy cũng đúng, ngẩng đầu nhìn lên, một Tam Xá khẩu xuất hiện phía trước tầm mắt.

Tế Cửu nghĩ lại thấy cũng đúng, ngẩng đầu nhìn lên, một Tam Xá khẩu xuất hiện phía trước tầm mắt.

Sơn quỷ không chút do dự chọn con đường bên trái, chạy về phía một ngọn núi cao vút như kiếm.

Sơn quỷ không chút do dự chọn con đường bên trái, chạy về phía một ngọn núi cao vút như kiếm.

Ngọn núi này cao vút, giống như muốn chạm tới bầu trời.

Ngọn núi này cao vút, giống như muốn chạm tới bầu trời.

Dưới chân núi có một tấm bia đá, trên đó khắc ba chữ “Thanh Long phong”.

Dưới chân núi có một tấm bia đá, trên đó khắc ba chữ “Thanh Long phong”.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi.

Chỉ thấy thông xanh trúc biếc, cây cối xanh tươi rợp bóng mát, xen lẫn những đóa hoa rực rỡ, thậm chí đỉnh núi mây mù bao phủ, giống như thơ như họa.

Chỉ thấy thông xanh trúc biếc, cây cối xanh tươi rợp bóng mát, xen lẫn những đóa hoa rực rỡ, thậm chí đỉnh núi mây mù bao phủ, giống như thơ như họa.

Sơn quỷ không dừng lại, cứ thế leo lên núi, giống như đi trên

đất bằng.

Sơn quỷ không dừng lại, cứ thế leo lên núi, giống như đi trên đất bằng.

Không lâu sau, từ vị trí sườn núi trở lên, những lầu các cung điện, nguy nga tráng lệ, khí thế hùng vĩ lần lượt xuất hiện.

Không lâu sau, từ vị trí sườn núi trở lên, những lầu các cung điện, nguy nga tráng lệ, khí thế hùng vĩ lần lượt xuất hiện.

Sơn quỷ quen đường quen lối chạy đến một lầu gỗ màu đỏ, dừng lại trước cửa.

Sơn quỷ quen đường quen lối chạy đến một lầu gỗ màu đỏ, dừng lại trước cửa.

“Đến rồi, xuống đi.”

“Đến rồi, xuống đi.”

Vương Bằng nhảy xuống trước cửa, bước vào trong.

Vương Bằng nhảy xuống trước cửa, bước vào trong.

Mấy người Phương Tri Hành cũng nhẹ nhàng đáp xuống đất, ngẩng đầu nhìn tấm biển trên cửa.

Mấy người Phương Tri Hành cũng nhẹ nhàng đáp xuống đất, ngẩng đầu nhìn tấm biển trên cửa.

“Tạp Vụ Đường!”

“Tạp Vụ Đường!”

Bước vào trong chính là một đại sảnh rộng mở.

Bước vào trong chính là một đại sảnh rộng mở.

Khá vắng vẻ.

Khá vắng vẻ.

Chỉ có một ông lão bạch bào đang chơi cờ một mình, đặt quân cờ xuống không phát tiếng động, thông dong tự tại.

Chỉ có một ông lão bạch bào đang chơi cờ một mình, đặt quân cờ xuống không phát tiếng động, thông dong tự tại.

Vương Bằng bước tới, lớn tiếng gọi: “Tần lão!”

Vương Bằng bước tới, lớn tiếng gọi: “Tần lão!”

Lão giả bạch bào nhướng mí mắt, đưa tay lên vành tai, nói không rõ: “Gì thế?”

Lão giả bạch bào nhướng mí mắt, đưa tay lên vành tai, nói không rõ: “Gì thế?”

Vương Bằng không kiên nhẫn hét lên: “Có người đến nhận tổ quy tông, ngài làm thủ tục cho hắn đi.”

Vương Bằng không kiên nhẫn hét lên: “Có người đến nhận tổ quy tông, ngài làm thủ tục cho hắn đi.”

Lão giả bạch bào đứng dậy, dáng vẻ già nua, run rẩy, giống như một cơn gió cũng có thể thổi ngã.

Lão giả bạch bào đứng dậy, dáng vẻ già nua, run rẩy, giống như một cơn gió cũng có thể thổi ngã.

Vương Bằng tự mình ngồi xuống, nhắc ấm trà lên rót cho mình một bát rồi bắt chéo chân, nhàn nhã uống trà.

Vương Bằng tự mình ngồi xuống, nhắc ấm trà lên rót cho mình một bát rồi bắt chéo chân, nhàn nhã uống trà.

Thấy vậy, Phương Tri Hành nhếch mép.

Thấy vậy, Phương Tri Hành nhếch mép.

Tế Cửu hít hít mũi, truyền âm đến: “Mùi của ông lão này rất đáng sợ, là một cao thủ!”

Tế Cửu hít hít mũi, truyền âm đến: “Mùi của ông lão này rất đáng sợ, là một cao thủ!”

Phương Tri Hành đáp: “Chắc Vương Bằng không biết ông lão này là một đại lão.”

Phương Tri Hành đáp: “Chắc Vương Bằng không biết ông lão này là một đại lão.”

Lão giả bạch bào đi đến một chiếc bàn ngồi xuống, lật mở một cuốn sách dày, vẩy tay nói: “Lại đây, ai muốn nhận thân nào?”

Lão giả bạch bào đi đến một chiếc bàn ngồi xuống, lật mở một cuốn sách dày, vẩy tay nói: “Lại đây, ai muốn nhận thân nào?”

Phương Tri Hành bước tới, thông dong hành lễ, sau đó đưa thư giới thiệu và lệnh bài thân phận, trình trọng nói: “Văn bối An Bảo Phác, ân sư là Lý Quần Anh ở núi Hạc Minh.”

Phương Tri Hành bước tới, thông dong hành lễ, sau đó đưa thư giới thiệu và lệnh bài thân phận, trình trọng nói: “Văn bối An Bảo Phác, ân sư là Lý Quần Anh ở núi Hạc Minh.”

Lão ông bạch bào lật giở các trang sách, một lúc sau, tìm thấy tên của Lý Quần Anh.

Lão ông bạch bào lật giở các trang sách, một lúc sau, tìm thấy tên của Lý Quần Anh.

Sau đó ông cẩn thận kiểm tra thư giới thiệu và lệnh bài thân phận, gật đầu nói: “Ừm, Lý Quần Anh thật sự chính là môn nhân

chính thức của Thanh Long phong ta, hẳn có tư cách bồi dưỡng ngoại môn đệ tử, chỉ là, ngoại môn đệ tử nhiều vô kể, không phải ai cũng có tư cách nhận tổ quy tông...”

Sau đó ông cẩn thận kiểm tra thư giới thiệu và lệnh bài thân phận, gật đầu nói: “Ừm, Lý Quần Anh thật sự chính là môn nhân chính thức của Thanh Long phong ta, hẳn có tư cách bồi dưỡng ngoại môn đệ tử, chỉ là, ngoại môn đệ tử nhiều vô kể, không phải ai cũng có tư cách nhận tổ quy tông...”

Phương Tri Hành hiểu ý, vội vàng đưa một chiếc hộp gấm tinh xảo ra, bên trong có một cây trừ tà.

Phương Tri Hành hiểu ý, vội vàng đưa một chiếc hộp gấm tinh xảo ra, bên trong có một cây trừ tà.

Chính là cây trừ tà mà Chiêu Trạch Pháp Vương đã tặng cho cậu.

Chính là cây trừ tà mà Chiêu Trạch Pháp Vương đã tặng cho cậu.

Đây là “lễ nhận thân”, lát nữa chắc còn có một “lễ bái lạy” nữa.

Đây là “lễ nhận thân”, lát nữa chắc còn có một “lễ bái lạy” nữa.

Vừa mở hộp gấm ra, âm sát tràn ngập.

Vừa mở hộp gấm ra, âm sát tràn ngập.

Vương Bằng đang uống trà chợt ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng, có chút không ngồi yên được.

Vương Bằng đang uống trà chợt ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng, có chút không ngồi yên được.

Ánh mắt lão giả bạch bào sáng lên, chẳng mấy chốc cất hộp gấm rồi vui mừng nói: “Haha, lão phu thấy người tướng mạo đường đường, lại hiểu chuyện, thực sự chính là nhân tài hiếm có khó tìm.

Ánh mắt lão giả bạch bào sáng lên, chẳng mấy chốc cất hộp gấm rồi vui mừng nói: “Haha, lão phu thấy người tướng mạo đường đường, lại hiểu chuyện, thực sự chính là nhân tài hiếm có khó tìm.

Như vậy, lão phu cảm kích tấm lòng thành của người, hôm nay sẽ phá lệ cho người nhận tổ quy tông.”

Như vậy, lão phu cảm kích tấm lòng thành của người, hôm nay sẽ phá lệ cho người nhận tổ quy tông.”

Phương Tri Hành liên tục nói: “Đa tạ tiền bối.”

Phương Tri Hành liên tục nói: “Đa tạ tiền bối.”

Lão giả bạch bào ghi tên An Bảo Phác vào sổ sách, sau đó xoay người đi vào một cánh cửa phía sau.

Lão giả bạch bào ghi tên An Bảo Phác vào sổ sách, sau đó xoay người đi vào một cánh cửa phía sau.

Không lâu sau, ông quay lại, cầm một bộ đạo bào màu xanh nhạt và một miếng ngọc bội màu trắng.

Không lâu sau, ông quay lại, cầm một bộ đạo bào màu xanh nhạt và một miếng ngọc bội màu trắng.

“An Bảo Phác, người thay đạo bào Ngũ Hành, cầm ngọc bài đến trước tượng thần của tổ sư gia, dập đầu một cái, sau đó người sẽ được tính là ngoại môn của Ngũ Hành tông ta.”

“An Bảo Phác, người thay đạo bào Ngũ Hành, cầm ngọc bài

đến trước tượng thần của tổ sư gia, dập đầu một cái, sau đó người sẽ được tính là ngoại môn của Ngũ Hành tông ta.”

Lão giả bạch bào vuốt râu cười nói.

Lão giả bạch bào vuốt râu cười nói.

Phương Tri Hành hiểu rõ.

Phương Tri Hành hiểu rõ.

Lão giả bạch bào lại nói: “Nhớ kỹ, tuy người là ngoại môn, nhưng vẫn phải tuân thủ môn quy của Ngũ Hành tông ta.

Lão giả bạch bào lại nói: “Nhớ kỹ, tuy người là ngoại môn, nhưng vẫn phải tuân thủ môn quy của Ngũ Hành tông ta.

Chương 841: Gian Lận (2)

Ngoài ra, người có thể mượn danh Ngũ Hành tông ta để hành sự bên ngoài, nhưng chỉ giới hạn ở đó thôi.

Nếu người muốn được Ngũ Hành tông che chở, phải nộp thêm một khoản tiền trung thành, mỗi năm nộp một lần, trong vòng một năm sau đó, dù gặp phải họa gì, người đều có thể tìm Ngũ Hành tông giúp đỡ.”

Phương Tri Hành đã biết những điều này từ trước, liên tục nói: “Hiểu rõ.”

Sau đó, cậu đi theo Vương Bằng rời khỏi Tạp Vụ đường.

Wương Bằng nhảy thẳng lên lưng sơn quỷ, mấy người Phương Tri Hành cũng lên theo.

“Xuống núi thôi!”

Wương Bằng ra lệnh một tiếng, sơn quỷ quay đầu chạy xuống núi.

Phương Tri Hành ngạc nhiên nói: “Không phải còn phải đến trước tượng thần của tổ sư gia dập đầu à?”

Wương Bằng tỏ vẻ không sao cả, hần lắc đầu nói: “Bây giờ đang là giữa trưa, chắc người ở từ đường đã đi ăn cơm rồi, chúng ta đến cũng vô dụng.

Hơn nữa, dập đầu chỉ là một nghi thức, không dập đầu cũng không sao, dù sao người cũng chỉ là ngoại môn, người nghĩ tổ sư gia sẽ quan tâm chuyện người có dập đầu với ông ấy hay không à?”

Phương Tri Hành vô cùng cạn lợi.

Thôi vậy, bớt được một bước, thì bớt được một phần lễ vật.

Vừa nghĩ đến đây, Vương Bằng liền đưa tay ra, nghiêm túc nói: “Nói thì nói vậy, nhưng lễ bái lạy không thể thiếu được, nếu không người ở từ đường sẽ có ý kiến.”

Phương Tri Hành mỉm cười, cậu lấy một thanh trường kiếm loang lỗ từ trong bọc hành lý ra đưa cho Vương Bằng, nói với vẻ mặt thành khẩn: “Xin Vương sư huynh nhận cho.”

Vương Bằng nhíu mày, cẩn thận nhìn thanh trường kiếm, không hài lòng nói: “Đây là phế phẩm hả?”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Đây là một thanh binh khí hạ phẩm cấp 4 chính hiệu, tuy có hư hại, nhưng chỉ cần sửa chữa một chút thì có thể khôi phục lại phong thái ngày xưa.”

“Cấp 4!!”

Sắc mặt Vương Bằng hoàn toàn thay đổi, hắn hít sâu một hơi rồi rút trường kiếm ra vuốt ve qua lại, vẻ mặt dần trở nên phấn khích.

Hắn hoàn toàn không chú ý tới, trên lưỡi kiếm có một tia huyết dịch màu đen đỏ, dính vào tay hắn, thấm vào da.

Sơn quỷ chạy như điên xuống núi, đang chạy, đột nhiên giảm tốc độ.

Chỉ thấy một con sơn quỷ khác từ dưới núi chạy lên, hình thể to lớn hơn, chở hai người trên lưng.

“Mau tránh ra!”

Vương Bằng giật mình, vội vàng quát tháo sơn quỷ rồi đá nó một cái.

Sơn quý di chuyển sang bên đường, nằm rạp xuống.

Vương Bằng cúi đầu, cung kính, không dám thở mạnh.

Con sơn quý kia phi tới, hai người trên lưng nói cười vui vẻ, không để ý đến ai.

Nhưng đột nhiên, một trong hai người nhìn thêm một cái...

Quân Dao!

“Ồ, khí vận mạnh mẽ quá!”

Một tiếng kinh hô, con sơn quý kia lập tức dừng lại.

Hai người trên lưng lộ rõ chân dung, là hai người trung niên, một nam một nữ.

Phụ nhân trung niên mặc áo pháp bào âm dương, ánh mắt sáng rực, nhìn chăm chăm Quân Dao, giống như nhật được bảo vật.

“Sư muội, nếu ta không nhìn lầm, cô ấy là mệnh cách ‘Thất Tinh Cô Sát!’”

Vị đạo sĩ trung niên bên cạnh lộ ra vẻ kinh ngạc, tấm tắc nói: “Nhìn cường độ khí vận của cô ấy, e rằng cô ấy đã vượt qua ba lần tử kiếp rồi.”

Phụ nhân trung niên gật đầu nói: “Kỳ tích! Thật là phi thường! Lẽ ra, cô ấy đã chết từ lâu rồi mới đứng!”

Hai người vừa nói vừa nhảy xuống lưng quý, vẫy tay nói: “Tiểu cô nương, người xuống đây đi.”

Quân Dao liếc nhìn Phương Tri Hành, không để ý đến đối phương.

Vương Bằng tái mặt, quát lớn: “Người còn ngây ra đó làm gì, mau xuống dưới bái kiến hai vị trưởng lão đi!”

Quân Dao vẫn không nhúc nhích.

Vương Bằng sốt ruột, đứng dậy, đưa tay định kéo Quân Dao.

Bịch!

Một chân đột nhiên đá tới!

Vương Bằng hoa mắt, chưa kịp nhìn rõ thì đã bị một cước đá xuống, ngã xuống với tư thế chó ăn phân.

Phương Tri Hành giống như không hề động dậy, nhìn lướt qua hai người trung niên, thở dài.

“Xuống đi.”

Cậu nhảy xuống trước, Quân Dao và Tế Cầu theo sát phía sau.

Phụ nhân trung niên liếc nhìn Vương Bằng, cười hỏi: “Các người là ai?”

Phương Tri Hành đưa ra ngọc bội màu trắng, nói ngắn gọn: “Nhân viên ngoại môn An Bảo Phác, cô ấy là muội muội Quân Dao của ta.”

Ánh mắt phụ nhân trung niên lóe lên, bật cười nói: “Ngọc bài chưa được khai quang, người còn chưa bái lạy tượng tổ sư gia đúng không?”

“Khai quang...”

Phương Tri Hành khẽ giật mình, sau đó liếc nhìn Vương Bằng, sự chán ghét to lớn trào ra từ chỗ sau trong con người.

Rất rõ ràng, bái lạy tượng tổ sư gia có thể khai quang cho ngọc

bài, từ đó nhận được một số lợi ích.

Nhưng tên Vương Bằng này...

Phụ nhân trung niên mở hồ hiệu ra mọi chuyện, cười nói: “Bản tọa là Tề Hoán Trân trưởng lão Thanh Long phong, vị này là trưởng lão Tang Văn Công.”

Phượng Tri Hành chấp tay sau lưng, hỏi: “Hai vị chặn muội muội ta lại, có gì chỉ giáo?”

Lúc này, Vương Bằng bò dậy, nhổ bùn đất trong miệng ra, nhìn thấy Phượng Tri Hành đứng trước mặt hai vị trưởng lão, bình tĩnh ung dung, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cả người hấn ngậy ra.

Chương 842: Trảm Mệnh (1)

Tề Hoán Trân từ tốn nói: “Mệnh cách của muội muội người rất đặc biệt, có thể gặp phải đại kiếp sinh tử bất cứ lúc nào, người có biết không?”

Phương Tri Hành nhướng mày nói: “Mệnh cách là gì?”

Tề Hoán Trân lập tức nói: “Mệnh cách chính là cục diện vận mệnh của một người. Ví dụ, mệnh cách của một người thuộc Thủy, tốt nhất nên chọn nơi gần nước mà ở, nếu không có thể sẽ gặp tai ương.”

Phương Tri Hành nghe thấy huyền bí, có chút mê tín.

Tế Cầu cũng không nhịn được mà châm chọc: “Đồ chơi của Đạo môn, thật con mẹ nó khó hiểu.”

Phương Tri Hành im lặng một lát rồi hỏi: “Bà xem ta có mệnh cách gì?”

Tề Hoán Trân ánh mắt ngưng tụ, không khỏi nín thở.

Bà nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Tang sư huynh, huynh xem thử.”

Tang Văn Công sắc mặt nghiêm túc, hai tay bấm quyết.

Trong nháy mắt, giữa mi tâm ông có ánh sáng ngưng tụ, biến thành một pháp nhãn, ánh sáng thần thánh, vô cùng uy nghiêm.

Pháp nhãn đó nhìn chằm chằm Phương Tri Hành, một lúc sau, ánh sáng tàn lụi.

Tang Văn Công sắc mặt ngưng trọng, cau mày rồi lắc đầu với Tề Hoán Trân.

Tề Hoán Trân hít sâu nói: “Mệnh cách của người còn kỳ lạ hơn, hẳn là ‘Ám Sát Mệnh’ hiểm thấy, không thể nắm bắt, không thể quan sát.”

Phương Tri Hành cười, không truy cứu nữa, chỉ hỏi: “Vậy đại kiếp sinh tử của muội muội ta đến từ đâu?”

Tề Hoán Trân lập tức nói: “Cho dù cô ấy ở đâu cũng sẽ gặp phải nguy cơ sinh tử. Chúng ta có thể thấy được cô ấy đã từng gặp ba đại kiếp, mỗi lần đều có người chết vì cô ấy!”

Quân Dao suy nghĩ một lát, nhẹ giọng nói: “Lúc nhỏ ta gặp phải dã thú tấn công, ca ca vì bảo vệ ta mà chết, từ đó về sau, cha nương ghét bỏ ta, bán ta cho bọn buôn người. Sau đó ta gặp được huynh...”

Phương Tri Hành lập tức hiểu ý của Quân Dao.

Một lần ở Thất Sát sơn trang, lần kia là do Cơ Khoan Kỷ!

Cả hai lần này, Quân Dao đều đối mặt với tình huống cứu tử nhất sinh.

Vì vậy, Phương Tri Hành đã cứu cô hai lần.

Điều này đồng nghĩa với việc cậu đã giúp cô nghịch thiên cải mệnh!

Như vậy...

Tính cả trước đó, Quân Dao vừa vượt qua ba lần đại kiếp sinh tử!

“Hừm, thú vị đấy...”

Phương Tri Hành hào hứng, không khỏi nhìn Tề Hoán Trân thêm lần nữa.

Cậu trầm ngâm nói: “Vậy thì sao, ai đảm bảo cả đời không trải qua vài lần nguy hiểm chứ? Kiếp số ta gặp phải còn nhiều hơn bà rất nhiều.”

Nghe vậy, Tề Hoán Trân lập tức nghiêm giọng: “Kiếp số của người bình thường luôn có thể độ qua, thậm chí còn tránh được nó.

Ví dụ như có rất nhiều kiếp số chỉ cần tiêu hao tiền tài là có thể giải quyết, chuyện lớn hóa nhỏ, biến nguy thành an, tóm lại là ông trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ, sẽ luôn có cách hóa giải.

Nhưng muội muội người thì khác!

Cô ấy có mệnh cách Thất Tinh Cô Sát, có nghĩa là đời này cô ấy chắc chắn sẽ gặp bảy lần đại kiếp sinh tử, hơn nữa lần sau còn hung hiểm hơn cả lần trước, thậm chí mỗi lần đều là tử cục khó giải.”

“Điểm mấu chốt là khó giải!”

Tang Văn Công bổ sung thêm, cực kỳ nghiêm túc nói: “Thông thường, người có mệnh cách như cô ấy đã định sẵn không sống nổi qua 20 tuổi.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, không khỏi hỏi: “Vậy trước giờ đã từng có ai có thể bình an vượt qua bảy lần đại kiếp sinh tử chưa?”

Tề Hoán Trân và Tang Văn Công liếc nhìn nhau, cẩn thận trả lời: “Từ khi có ghi chép đến nay, chỉ có 1 người mệnh cách Thất Tinh Cô Sát đã thành công vượt qua 4 lần đại kiếp, đáng tiếc lại chết ở lần đại kiếp thứ 5.”

Phương Tri Hành im lặng một lát, rồi hỏi lại: “Làm sao các người biết đại kiếp sinh tử có bảy lần mà không phải là sáu lần hoặc tám lần?”

Tề Hoán Trân giang tay ra, cười khỏ nói: “Mệnh cách mệnh cách, mệnh trung chú định! Mệnh cách không phải do những kẻ phàm phu tục tử như chúng ta quy định, càng không phải là thứ chúng ta có thể dễ dàng thay đổi.”

Tang Văn Công giải thích: “Mệnh cách giống như một cơn gió, tuy chúng ta không thấy gió nhưng có thể thấy lá cây lay động, từ đó suy đoán ra hướng gió và tốc độ gió.

Tóm lại, thực ra chúng ta có thể quan sát được mệnh cách của đại đa số người.”

Phương Tri Hành hiểu rõ trong lòng, hỏi: “Vậy nếu vượt qua bảy lần đại kiếp sinh tử thì sao?”

Tề Hoán Trân lập tức nói: “Mỗi lần cô ấy vượt qua một lần tử kiếp, khí vận của cô ấy sẽ cường hóa một lần, liên tục bảy lần cường hóa, mệnh quý vô cực, không thể đo đếm!”

Bà càng nói càng hào hứng: “Muội muội người đã thành công vượt kiếp ba lần, bây giờ khí vận của cô ấy cực kỳ hưng thịnh, vượt xa người thường, nếu không ta cũng khó lòng nhận ra khi chỉ đi ngang qua.”

Phương Tri Hành đã hiểu.

Nhưng bà nói nhiều như vậy chỉ là có ý tốt nhắc nhở thôi ư?

Cậu nhìn Tề Hoán Trân, thần nhiên nói: “Tề trưởng lão, hình như bà rất hứng thú với mệnh cách Thất Tinh Cô Sát?”

Tề Hoán Trân lập tức nói: “Thật không dám giấu, những người có mệnh cách đặc biệt thường có thiên phú và tiềm năng khác

thường, có thể gặp nhưng không thể cầu.

Chương 843: Trăm Mệnh (2)

Mệnh cách Thất Tinh Cô Sát này rất thích hợp gia nhập Đạo môn của ta, tu luyện Dương Thần.”

Phương Tri Hành hiểu ra, cười nói: “Ồ, bà muốn muội muội ta bái nhập Ngũ Hành tông?”

Tề Hoán Trân nghiêm túc nói: “Ngũ Hành tông của ta luôn rất hoan nghênh những người có mệnh cách đặc biệt.

Tình huống giống như muội muội người cực kỳ hiếm thấy, nếu nhập môn chắc chắn sẽ là đệ tử chân truyền, chỉ có phong chủ của Ngũ phong, tông chủ bản tôn, và thái thượng trưởng lão mới có tư cách chỉ dạy cô ấy.”

Phương Tri Hành trầm ngâm, nói thật lòng, giúp Quân Dao tìm một môn phái để bồi dưỡng cô là kế hoạch đã định của cậu.

Nhìn khắp Đại Châu chỉ thấy Ngũ Hành tông là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng có một vấn đề phải giải quyết.

Quân Dao quá đẹp, hồng nhan họa thủy, đi đâu cũng sẽ dính vào thị phi.

Không ai có thể đảm bảo người nào đó trong Ngũ Hành tông sẽ không nảy sinh ý đồ xấu với cô.

Trong lúc nhất thời, Phương Tri Hành lưỡng lự không quyết.

Tề Hoán Trân thấy vậy, nghiêm túc nói: “Nếu muội muội người muốn nghịch thiên cải mệnh, phương pháp tốt nhất là

nhANH chóng khiến cô ấy trở nên mạnh mẽ.”

Nghe lời này, Phương Tri Hành quyết đoán nói: “Cảm ơn ý tốt của bà, bọn ta sẽ nghiêm túc cân nhắc.”

Nói xong, cậu không còn do dự nữa, quay người đi xuống núi.

Quân Dao và Tế Cầu theo sát.

“Người...”

Tề Hoán Trân tiếc nuối, mở miệng định nói gì đó nhưng bị Tang Văn Công giơ tay ngăn lại.

“Đừng nóng vội!”

Tang Văn Công bình tĩnh nói: “An Bảo Phác này không hề đơn giản, hắn và chúng ta mới gặp lần đầu, đôi bên vẫn chưa hiểu nhau nên việc hắn từ chối ý tốt của chúng ta là chuyện bình thường.”

Tề Hoán Trân lại lo lắng: “Ấn đường của Quân Dao tối đen, có thể lần đại kiếp sinh tử tiếp theo của cô ấy sẽ đến rất sớm.”

Tang Văn Công lập tức nói: “Chúng ta hãy nhanh chóng xin chỉ thị của phong chủ, để ông ấy quyết định.”

Tề Hoán Trân nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Hai người nhanh chóng nhảy lên lưng sơn quỷ, phi như bay lên đỉnh núi.

Vương Bằng ở yên tại chỗ, đảo mắt nhìn 2 vị trưởng lão rồi lại nhìn Phương Tri Hành đi xuống núi, mồ hôi túa ra như mưa, mặt mày tái nhợt.

Hắn làm sao cũng không ngờ rằng mình chỉ tiếp đãi một người ngoại môn lại vô tình gây rắc rối cho một vị cường giả.

“Rốt cuộc An Bảo Phác là thần thánh phương nào?”

Vương Bằng lấy tay nâng trán, mạch máu nổi lên trên trán, dòng máu màu đen ẩn hiện.

“Không, ta không thể ngồi chờ chết...”

Vương Bằng đột nhiên nghiêng rằng, nhảy lên lưng sơn quỷ, ra lệnh: “Nhanh chóng đến ‘Chu Tước phong’.”

Không lâu sau...

Tề Hoán Trân và Tang Văn Công đã đến đại điện của phong chủ.

Chỉ thấy trong đại điện rộng lớn có một con rồng gỗ màu xanh nằm uốn khúc.

Con rồng gỗ này to lớn không thể tưởng tượng, dài hàng trăm trượng, toàn thân xanh biếc.

Thoạt nhìn, nó giống như một bức tượng gỗ khổng lồ không có sự sống, đôi mắt khép chặt, nằm bất động.

Khi 2 người bọn họ đến bên dưới rồng gỗ, trông giống như người tí hon.

Họ cung kính hành lễ, đồng thanh nói: “Tham kiến phong chủ.”

Chốc lát, mắt trái của rồng gỗ xanh chậm rãi.

Trong khoảnh khắc, uy áp mạnh mẽ tràn ra, không thể diễn tả.

Rồng gỗ mở miệng, chậm rãi nói: “Rốt cuộc, tu vi của 2 người cũng bước vào cảnh giới Âm Thần rồi.”

Hai người sợ hãi, trả lời: “Đệ tử tư chất ngu dốt, phụ lòng

mong đợi của phong chủ.”

Rồng gỗ hỏi: “Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Tề Hoán Trân tỉ mỉ kể lại sự việc gặp Phương Tri Hành.

Rồng gỗ nghe xong, nói: “Quân Dao có duyên với Thanh Long phong ta, các người không cần lo lắng.”

Tề Hoán Trân nghe ra ý gì đó, phong chủ hoàn toàn không đề cập đến Phương Tri Hành.

Bà liền nói: “Dường như Quân Dao rất nghe lời An Bảo Phác, chỉ cần An Bảo Phác ngăn cản thì phần lớn cô ấy sẽ không gia nhập Ngũ Hành tông.”

Tang Văn Công cũng nhắc nhở: “An Bảo Phác có tu vi cao thâm nhưng lại giả heo ăn thịt hổ, chịu làm ngoại môn Ngũ Hành tông, ý đồ bất minh.”

Rồng gỗ trả lời: “Mệnh Ám Sát khó đoán, đoán mò ý định của hắn cũng chỉ vô ích.”

...

...

“Thành Xích Minh” - thủ phủ Đại Châu, nằm phía nam dãy núi Ngũ Hành, địa thế hiểm trở, thông với mọi hướng, cực kỳ phồn hoa.

Thành Xích Minh cũng chia làm nội thành và ngoại thành.

Những ngày gần đây, ngoại thành phát hiện một chuyện nhỏ không đáng chú ý.

Đó là ở phố cổ thành Đông có một cửa hàng chuyên bán tranh chữ và đồ cổ tên là “Đan Thanh các”, đột nhiên đổi chủ.

Đan Thanh Các này cũng là một cửa hàng trăm năm, trải qua 2 đời cha truyền con nối.

Chỉ tiếc cháu trai bất hiếu, đam mê cờ bạc và háo sắc, phá sạch gia sản.

Đan Thanh các cũng phải chuyển nhượng cho người khác.

Lúc này!

Hai người một chó đến Đan Thanh các.

Cửa hàng đang đóng cửa, treo bảng nghỉ bán.

Phương Tri Hành mặc đạo bào, đi tới trước, gõ cửa.

“Lão đệ đến rồi à!”

Người mở cửa không ai khác chính là Phàn Thu Lai.

Ông bật cười, phẩn chấn nói: “Mọi thứ ở đây đều đã chuẩn bị xong, chỉ đợi lão đệ đến tiếp quản thôi.”

Chương 844: Phật Thánh (1)

Phương Tri Hành mỉm cười gật đầu, nhìn quanh nói: “Lão ca vất vả rồi, sau này nơi đây chính là căn cứ của chúng ta.”

Phàn Thu Lai đáp: “Ta và Nghiêm Cảnh Phong đã liên lạc được vài người bạn bao gồm Thiên Nhân và Cơ Thể Thành Thánh, kéo một vòng quan hệ, hầu hết bọn họ đều đồng ý gửi bảo vật tại chỗ chúng ta để tiến hành giao dịch.”

Phương Tri Hành liền nói: “Vậy thì tốt quá, chỉ cần chúng ta hoàn thành vài giao dịch, để mọi người thấy được lợi ích, chắc chắn sẽ thu hút thêm nhiều khách hàng.”

Phàn Thu Lai rất tán đồng, gật gù, vỗ tay.

Bốp!

Ngay sau đó, có hai người chạy ra từ phía sau sảnh.

Một lão giả mặc áo gấm và một phụ nhân trung niên mập mạp.

Phàn Thu Lai giới thiệu: “Ông lão này là bang chủ của ‘Cầm Y bang’ Hàn Pháp Giáp, giỏi thu thập và truyền tin tức, sau này những việc chạy vặt cứ phân phó ông ta làm.

Nữ nhân này tên Tạ Tiểu Yến, người giang hồ gọi là Phán Mẫu Đơn, ăn nói khéo léo, thích hợp làm trung gian, chủ trì đấu giá vân vân.”

Ông ta lại giới thiệu: “Vị này chính là đông gia An Bảo Phác của các người, sau này các người phải làm theo lời hắn.”

Lão Hàn và Phán Mẫu Đơn lập tức quỳ xuống, dập đầu ba cái,

coi như nhận chủ nhân.

“Không cần khách sáo.”

Phương Tri Hành khẽ giơ tay, tâm trạng lập tức vui vẻ.

Ý tưởng thương nghiệp của cậu đang từng bước được thực hiện.

Phàn Thu Lai và Nghiêm Cảnh Phong phụ trách kéo người từ khắp nơi, mở rộng quan hệ.

Cậu chủ yếu phụ trách giao dịch và vận chuyển.

Điều này có nghĩa là tất cả bảo vật sẽ phải qua tay cậu.

Chỉ cần xuất hiện bảo vật cậu cần thì cậu có thể tự giữ lấy.

Mọi người bàn bạc xong xuôi, Phàn Thu Lai và những người khác giải tán.

Chớp mắt đã sang ngày hôm sau.

Đan Thanh các chính thức mở cửa kinh doanh, đổi tên thành “Dịch Bảo các”.

Vừa mới khai trương, cửa hàng đã có khách đến.

Một chiếc xe ngựa tiến vào phố cổ, dừng trước cửa Dịch Bảo các.

Một văn sĩ trung niên bước từ trên xe xuống, y phục sang trọng, khí chất phi phàm.

Hắn ôm một hộp gấm bước vào cửa hàng.

Phán Mẫu Đơn đang trông cửa hàng, lập tức đứng dậy, nhiệt tình chào đón.

“Ta phụng mệnh mang một viên Trân Ngọc Quả và một khúc Tử Vân Mộc đến ký gửi tại Dịch Bảo các.” Văn sĩ trung niên cười nói.

“Được, xin đợi một lát.”

Phán Mẫu Đơn nhanh chóng gọi Phương Tri Hành đến để giám định bảo vật.

Phương Tri Hành chỉ nhìn một chút đã gật đầu nói: “Là hàng thật, nhận đi.”

Cậu viết một biên lai cho văn sĩ trung niên, dùng ngọc bài do Ngũ Hành tông cấp đóng dấu.

Văn sĩ trung niên cầm lấy biên lai, sau đó đưa ra một số yêu cầu, rồi nhanh chóng rời đi.

Phán Mẫu Đơn lập tức truyền thông tin bảo vật cho Hàn Pháp Giáp Cẩm Y bang.

Hàn Pháp Giáp nhận được tin, lập tức truyền ra ngoài thông qua chợ đen.

Đến chạng vạng, Hàn Pháp Giáp nhận được hồi âm.

Có người mua quan tâm đến “Tử Vân Mộc” sẽ phái người đến đàm phán.

Thế là vào buổi trưa ngày hôm sau, Phán Mẫu Đơn tiếp đãi một lão giả râu dài.

Trong khoảng thời gian một chén trà, 2 người đàm phán và đạt được thỏa thuận.

“Tử Vân Mộc đổi lấy 3 mảnh vỏ Linh Quy và 1 viên Linh Lung đan.”

“Thời gian giao dịch quyết định vào rạng sáng.”

“Địa điểm giao dịch...”

Người mua đứng sau lão giả râu dài đề xuất địa điểm giao dịch không thể chọn nội thành.

Hắn muốn tiến hành giao dịch trên một chiếc thuyền ở ngoại thành.

Phương Tri Hành đồng ý.

Nhoáng một cái đã đến đêm khuya.

Phương Tri Hành cầm theo Tử Vân Mộc ra ngoài thành, leo lên thuyền lớn.

Lão giả râu dài cũng xuất hiện, mang theo vỏ Linh Quy và Linh Lung đan.

Hai bên xác nhận bảo vật là thật, thực hiện giao dịch tại chỗ.

Phương Tri Hành trở về, từ đầu đến cuối sóng yên biển lặng, không có gì bất ngờ.

Đến sáng hôm sau, văn sĩ trung niên đến Dịch Bảo các lấy bảo vật.

Cứ như vậy, giao dịch đầu tiên thành công!

Phương Tri Hành kiếm được một khoản lợi nhuận nhỏ!

Có lần đầu ắt có lần hai!

Những ngày sau, người đến Dịch Bảo các làm ăn đột nhiên nhiều hơn.

Rõ ràng, cách giao dịch lén lút trước đây quá chậm.

Phương Tri Hành nâng cao hiệu suất, đáp ứng nhu cầu của nhiều người tu hành, việc kinh doanh tự nhiên phát đạt.

Chưa đầy nửa tháng, cậu đã thực hiện hơn hai mươi cuộc giao dịch.

Hôm nay, Phán Mẫu Đơn lại thỏa thuận được một giao dịch nữa.

Người mua yêu cầu rõ ràng, địa điểm giao dịch là trong một sơn trang bỏ hoang ở bên ngoài thành 50 dặm.

Phương Tri Hành không lấy làm lạ với việc này.

Dù gì nhiều Thiên Nhân vẫn chưa thực sự tin tưởng cậu.

Đêm vừa buông xuống, Phương Tri Hành liền ra khỏi thành, đi khoảng 50 dặm bên ngoài thành.

Rất nhanh, một sơn trang bỏ hoang hiện ra trước mắt.

Phương Tri Hành thần nhiên bước vào sơn trang.

Cỏ dại mọc um tùm trong sơn trang, xung quanh yên lặng như tờ.

“Dịch Bảo các ở đây!”

Phương Tri Hành nhắc cái bao lên, lớn tiếng nói: “Mời người mua hiện thân.”

Âm thanh của hắc từ từ truyền ra, xuyên qua bóng đêm yên tĩnh.

Chương 845: Phật Thánh (2)

Một lúc lâu sau, đột nhiên!

Trong góc có một bóng ma lắc lư.

Bóng ma nhanh chóng chia ra làm 3.

3 hắc y nhân bật mặt chợt lóe ra, hiện thân ngoài 3 trượng.

Ánh mắt của Phương Tri Hành chớp lên, đột nhiên bật cười nói: “3 vị, trông các người không giống như đến làm giao dịch?”

Hắc y nhân bật mặt đứng ở giữa trầm thấp mở miệng nói: “Tất nhiên là không phải, bọn ta đặc biệt đến tìm người đây.”

Giọng điệu lộ ra ý nghĩa người đến không thiện lành.

“Ừm...”

Phương Tri Hành vẫn bình tĩnh tự nhiên, quan sát 3 người họ, trầm ngâm nói: “Các người không phải là Thiên Nhân hóa thân, cũng không phải là cơ giáp, toàn là Cơ Thể Thành Thánh.”

“Vậy thì thế nào?”

Hắc y nhân bật mặt cười ha ha, liếc mắt nhìn cái bọc trong tay Phương Tri Hành, trầm giọng nói: “Nghe nói trong tay người có đóa ‘hoa Thiên Nguyên’ cực kỳ hiếm thấy, đang khua chiêng gõ trống tìm người mua trên chợ đen.

Trùng hợp rồi, vừa hay 3 bọn ta rất cần ‘hoa Thiên Nguyên’ để luyện chế một lò đan dược, nên dẫn người ra đây.

Chi bằng người sáng khoái chút, ngoan ngoãn giao ra ‘hoa Thiên Nguyên’, bọn ta đảm bảo sẽ không làm khó người, thấy thế nào?”

Phương Tri Hành yên tĩnh lắng nghe rồi tặc lưỡi nói: “Người tu hành ở Đại Châu đều dùng cảm giống các người à?”

Hồ hấp của 3 hắc y nhân bật mặt ngừng lại, đồng thời mở to mắt nhìn.

Trong ánh mắt của bọn họ bắn ra sát ý mãnh liệt, còn có một luồng...

Ngu xuẩn trong suốt!

“Giết!”

Hắc y nhân bật mặt đứng giữa bấm tay niệm thần chú, ngừng tụ ra một thân cương lực.

Một hạt châu tròn màu đỏ treo lơ lửng trước ngực hắn, sau đó bay lên, trôi nổi giữa không trung, tản ra ánh sáng đỏ cường thịnh.

Ánh sáng đỏ ngừng tụ thành một chùm chiếu thẳng xuống Phương Tri Hành.

“Kỹ năng bộc phát. Hấp Hồn!”

Đây là loại sát chiêu môn đạo, dùng các loại bảo vật kỳ dị đúc ra một loại pháp khí, lại phụ trợ pháp ấn đặc thù, lúc đối chiến có thể hút 3 hồn 7 vía của kẻ địch, giết người trong lúc vô hình.

Phương Tri Hành bị ánh sáng đỏ soi sáng, lập tức cảm nhận được tinh thần đau đớn.

Nếu đổi lại là người khác bị ánh sáng đỏ chiếu đến, tất nhiên là sẽ đau muốn nứt da đầu, buồn nôn muốn chết, nhanh chóng ngույն lạnh.

Dường như đồng thời, 2 hắc y nhân bịt mặt khác cũng bấm tay niệm thần chú.

Soạt soạt!

Bên cạnh bọn họ đột nhiên nhấc lên 2 thanh phi kiếm, bắn ra ngoài, nhanh chóng đâm về phía Phương Tri Hành.

Người trong Đạo môn không ai là không am hiểu ngự kiếm giết người!

“Hừ, lòn lẹt đấy!”

Phương Tri Hành hừ lạnh, vẻ mặt tràn đầy khinh thường, tế ra một đao!

Soạt!

Trong thế giới hiện lên một luồng cương đao màu đen to lớn, cuốn lấy khí tức hủy diệt khiếp người.

Răng rắc!

2 thanh phi kiếm bay đến dễ dàng sụp đổ, vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ.

Trên những căn phòng ở xa xa đột nhiên lan ra vết nứt bằng phẳng, kéo dài toàn bộ sơn trang.

3 hắc y nhân bịt mặt đứng yên tại chỗ, bên hông đồng thời có máu loãng chảy ra.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Hắc y nhân bịt mặt ở giữa chỉ cảm thấy cơ thể lạnh lẽo, viên châu tròn màu đỏ trên đỉnh đầu không chịu khống chế mà rơi xuống đất.

Sau đó!

“A!”

2 đồng bọn bên cạnh hẳn phát ra tiếng kêu rên đau đớn thảm thiết rồi chậm rãi ngã xuống.

Cơ thể đứt ngang, máu loãng giàn giụa!

Hắc y nhân bịt mặt ở giữa tê cả da đầu, cũng kêu thảm lên, ngã về phía trước.

2 chân của hắn vẫn còn đứng vững.

“3 các người đều là chủng trường sinh à?”

Phương Tri Hành đi đến, cười nhạt nói: “3 các người tốt xấu gì cũng là Bách Ngưu cảnh, nhưng ngay một đao của ta cũng không đỡ nổi.”

Một đao giết chết ba Cơ Thể Thành Thánh!

Đao uy kinh khủng vượt quá tưởng tượng!

“Sao lại mạnh đến vậy?”

“Người, người chỉ là một ngoại môn của Ngũ Hành tông, sao lại có thực lực kinh khủng như thế?”

“Dù là mấy trưởng lão của Ngũ Hành tông cũng không thể nào dùng một đao đánh bại 3 bọn ta được!”

3 hắc y nhân bịt mặt khó tin, dặt giọng rú thảm không ngừng.

Trước khi đến, tất nhiên là bọn họ đã thăm dò nội tình của Phương Tri Hành.

Nhanh chóng tra được, Phương Tri Hành chỉ là ngoại môn của

Ngũ Hành tông, dùng danh hiệu của Ngũ Hành tông để làm ăn.

Nào ngờ...

Phương Tri Hành vung tay lên, quét qua mặt nạ trên mặt 3 người họ, lộ ra 3 gương mặt hung hãn thô kệch, hung thần ác sát.

Vừa nhìn, không phải là người chính đạo.

Hơn nữa, 3 người này vẫn chưa khai quang, thậm chí thực lực còn không bằng Nghiêm Cảnh Phong.

“Rốt cuộc các người là ai...”

Phương Tri Hành vừa muốn thẩm vấn lai lịch của bọn họ.

Đột nhiên trên thân 3 người họ hiện lên một làn khói đen, vọt về phía bầu trời.

Trong 3 luồng khói đen mờ hồ có bóng dáng hình người hư ảo.

Dung mạo của bọn họ rõ ràng là 3 hắc y nhân bịt mặt.

“Từ bỏ thân thể, Âm Thần xuất khiếu!”

2 mắt của Phương Tri Hành hơi nheo lại, trong lòng nhanh chóng sáng tỏ.

Bí pháp Đạo môn có chiêu này!

Ví dụ sau khi thân thể của bọn họ gặp phải phá hoại không thể chữa trị, còn có thể giữ được Âm Thần.

Chương 846: Võ Thánh (1)

Chỉ cần Âm Thần không chết, sẽ không xem là tử vong thật sự!

Ngọc Linh Mẫu Tôn và Chiêu Trạch Pháp Vương đều thuộc loại Âm Thần.

Lúc này, sau khi 3 hắc y nhân bịt mặt gặp phải trọng thương đã từ bỏ thân thể không chút do dự, chỉ muốn tranh thủ thời gian chạy trốn.

“Chia ra trốn!”

3 luồng khói đen phân tán ra bay về 3 phương hướng khác nhau.

“Hừ, các người trốn được à?”

Phượng Tri Hành nhếch miệng tạo nên độ cong hài hước.

Ào ào ào!

Đột nhiên trên Ngũ Hành Vạn Nhân đao bắn ra Lôi Hồ chói mắt chiếu sáng đêm tối.

3 tia sấm sét méo mó, đánh ra ngoài thuận theo tiếng sấm bén nhọn chói tai.

“A, đừng mà!”

“Tha mạng đi đạo hữu!”

“Tu hành không dễ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng!”

Trong lúc nhất thời, 3 Âm Thần kinh khủng muôn dạng, điên

cuồng kêu to.

Nhưng đã quá muộn!

Phương Tri Hành đã động sát tâm.

3 tia sét có thể vô song, uy năng huy hoàng, không ai bì nổi, nhắm chuẩn đánh trúng 3 Âm Thần suy yếu.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Giữa không trung phát ra 3 tiếng nổ tung.

Giống như pháo hoa bắn lên vậy.

“Thu!”

Phương Tri Hành không chút do dự, vung tay lên.

3 Âm Thần và thân thể đứt đoạn sụp đổ đều hóa thành tro tàn, tiêu tán hết.

Trong khoảnh khắc, 3 Cơ Thể Thành Thánh hình thần câu diệt, hoàn toàn chết đi.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết 10 Cơ Thể Thành Thánh trở lên (6/10)]

Phương Tri Hành nhanh chóng quét chiến trường, thu hoạch một viên châu tròn màu đỏ.

Viên châu tròn màu đỏ là pháp khí Đạo môn, trên thực tế là binh khí cấp 4.

Chẳng qua là Đạo môn có tên riêng của mình, càng thích xưng

là pháp khí.

“Pháp khí phải do Âm Thần hoặc là Dương Thần tiến hành dẫn động...”

Phương Tri Hành cầm viên châu tròn màu đỏ, thử dùng tinh thần của bản thân để khống chế.

Nhưng viên châu tròn màu đỏ chỉ lăn 2 vòng, rồi không còn động tĩnh.

Phương Tri Hành lập tức cảm nhận được pháp khí quả thật có chỗ độc đáo, không đơn giản là sức mạnh tinh thần là có thể điều khiển được.

“Bỏ đi, dù sao ta cũng không phải là người trong Đạo môn.”

Phương Tri Hành than khẽ.

Sau đó cậu vòng vèo quay về Dịch Bảo các.

Mà cậu vừa cất chân trước, đã có mấy cao thủ chạy đến sơn trang bỏ hoang.

Bởi vì nơi này cách thủ phủ thành Xích Minh rất gần.

Mặc dù quá trình chiến đấu của Phương Tri Hành và 3 hắc y nhân bị mặt rất ngắn, nhưng sóng xung kích lại cực lớn, đặc biệt là một đao kinh thế hãi tục của Phương Tri Hành đã dẫn đến không ít cường giả chú ý.

Thậm chí, trong tầng mây dày đặc mơ hồ có mấy bóng dáng hư ảo liên tục xuất hiện, lại nhanh chóng biến mất tăm.

Một đêm trôi qua nhanh chóng.

Sáng ngày hôm sau, chợ đen truyền ra một tin tức bùng nổ.

Đêm qua đã xảy ra thảm án!

“Niêm Ngư bang” bị diệt cả đoàn, bị người ta diệt.

Đủ hạng người ở ngoài thành tụ tập lại, các phương thế lực hỗn tạp, Niêm Ngư bang là thế lực xếp hàng đầu ở, có danh tiếng không nhỏ.

Hơn nữa, Niêm Ngư bang không phải là bang phái mới, đã có lịch sử trên trăm năm ở thành Xích Minh, am hiểu sâu quy củ giang hồ, quan hệ với các phương cũng không tồi.

Nhưng không ai ngờ, một bang phái lâu đời sẽ bị người ta diệt chỉ trong một đêm.

Sau đó, mọi người biết được ít nội tình.

Niêm Ngư bang lộ diện làm ăn với Dịch Bảo các, song phương nói chuyện rất ổn.

Nhưng lúc giao hàng, người mua phía sau đột nhiên gây khó khăn, có ý đồ cướp đoạt.

Dưới sự giận dữ, Dịch Bảo các đã tiêu diệt người mua ở phía sau.

Mà Niêm Ngư bang càng giống bị liên lụy hơn.

Mặc kệ thế nào, một khi tin tức này truyền ra ngoài, danh tiếng của Dịch Bảo các vang xa, thế lực các phương đều ghé mắt.

Chạng vạng, đột nhiên bắt đầu có cơn mưa nhỏ tí tách.

Người đi đường ít đi nhiều.

Trong đại sảnh, Phán Mẫu Đơn ngồi trước quầy kiểm kê sổ sách, trên mặt cười nhẹ nhàn.

“Ừm ừm, chưa hết tháng mà thu nhập không tòi...”

Phán Mẫu Đơn vui sướng gõ bàn tính, tâm trạng rất tốt.

Không biết trôi qua bao lâu, cô nghe tiếng mưa rơi ở bên ngoài càng lớn hơn nên ngẩng đầu xem xét.

Vừa nhìn thì không chịu nổi nữa.

Chẳng biết lúc nào, có một người trung niên mặc cẩm bào màu tím đi đến Dịch Bảo các, nghỉ chân bên trong đại sảnh.

Bên ngoài không có xe ngựa, mà người trung niên cũng không che ô.

Nhưng trên thân người trung niên lại không thấm lấy hạt mưa nào, trên sàn nhà của đại sảnh cũng không có dấu chân ẩm ướt.

Trong lòng của Phán Mẫu Đơn căng thẳng, vội vàng đứng lên, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, nhiệt tình hỏi: “Khách quan, có thể làm gì cho ngài?”

Cẩm bào màu tím đứng chấp tay, bình thản nói: “Ta đến tìm đông gia của người.”

Phán Mẫu Đơn hiểu ra, cười hỏi: “Xưng hô như thế nào vậy?”

Đạo bào Âm Dương cười nói: “Tại hạ là Hách Liên Chu.”

Vừa thốt ra lời này!

Phán Mẫu Đơn đã biến sắc, cơ thể mềm mại không khỏi run lên, kinh ngạc hét lớn: “Người, người là người của thị tộc Hách Liên!”

Đại Châu cũng có thể gia môn phiệt, thị tộc Hách Liên đứng đầu, có danh tiếng cực cao.

Chương 847: Võ Thánh (2)

Số lượng tộc nhân khổng lồ, ngoại trừ dòng chính do gia tộc bồi dưỡng, còn có rất nhiều huyết mạch rải rác bên trong các môn phái.

Ví dụ bên trong Ngũ Hành tông có 3 trưởng lão là người của gia tộc Hách Liên.

Phán Mẫu Đơn không dám thờ ơ, vội vàng đi mời Phương Tri Hành.

Không bao lâu sau, Phương Tri Hành chậm rãi bước ra ngoài.

“Bái kiến An các chủ!”

Hách Liên Chu chấp tay cười, không thất lễ.

Phương Tri Hành hoàn lễ, vươn tay làm ra tư thế xin mời, cười nói: “Khách quý đến cửa đúng là vinh hạnh, mời vào trong.”

2 người họ tiến vào trong đình, ngồi xuống uống trà.

Hách Liên Chu nói ngay vào điểm chính: “An các chủ, có phải đêm qua ngài có đi qua sơn trang bỏ hoang ở thành tây không?”

Phương Tri Hành nhìn chằm chằm vào Hách Liên Chu, hơi im lặng, nói: “Có đi qua.”

Hách Liên Chu lại nói: “Niêm Ngư bang trên thực tế là một trong những bang phái là gia tộc Hách Liên ta nuôi dưỡng.”

Phương Tri Hành nhú mày, sau đó chậm rãi nói: “Niêm Ngư bang quả thật là do ta diệt.”

“Ta biết.”

Trên mặt của Hách Liên Chu không có bất kỳ vẻ giận dữ nào, trái lại cười nói: “Đêm qua ngài giết chết 3 Cơ Thể Thành Thánh, một người trong số đó là khách khanh do thị tộc Hách Liên ta bồi dưỡng, tên là Ứng Côn, chính là hấn sai khiến Niêm Ngư bang đi lừa gạt Dịch Bảo các.”

Phương Tri Hành nghe vậy, lật tay một cái, móc ra viên châu tròn màu đỏ.

Hách Liên Chu thấy vậy thì gật đầu nói: “Ừm, bảo vật này chính là ‘Hấp Hồn châu’, pháp khí thành danh của Ứng Côn, chọn hồn cắn nuốt, hồn phách hút cắn càng nhiều thì phẩm giai càng cao, sắp tiến cận đến trung phẩm cấp 4 rồi.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, thản nhiên nói: “Hình như không phải ngài đến tìm ta để tính sổ?”

“Đương nhiên!”

Hách Liên Chu phát tay cười nói: “Ta đến là để làm sáng tỏ mấy chuyện, tất cả hành động của Ứng Côn đều là hành vi cá nhân của hấn, vốn không phải là thị tộc Hách Liên ta bày mưu tính kế.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu vuốt cằm nói: “Ứng Côn chết chưa hết tội, mà ta vô ý thành kẻ địch của thị tộc Hách Liên.”

“Được!”

Hách Liên Chu cười thoả mãn, giọng điệu cũng nhẹ nhàng không ít, đột nhiên đổi lời, hỏi: “Nghe nói mấy ngày gần đây, An các chủ liên tục ra tay trên chợ đen, đã giúp rất nhiều Thiên Nhân làm giao dịch trong âm thầm, đúng không?”

Phương Tri Hành cười nhạt nói: “Chỉ là mấy việc làm ăn không đáng nhắc đến mà thôi.”

Nhưng Hách Liên Chu lại nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Chỗ ta có một đề nghị nhỏ, An các chủ không ngại nghe xem, nếu ngài không thích thì xem như ta chưa nói gì đi.”

Phượng Tri Hành ngồi thẳng người, nghiêm mặt nói: “Cứ nói, không sao.”

Hách Liên Chu tỉ mỉ nói: “3 con đường Bách Ngưu cảnh, Cơ Thể Thành Thánh, Thiên Nhân, cơ giáp. 3 con đường này phân biệt rõ ràng, không can thiệp chuyện của nhau.

Nhưng trong đó, Thiên Nhân là đặc biệt nhất, trên tay bọn họ có một chiếc nhẫn thần kỳ khiến bọn họ có thể đạt được chỉ dẫn, có thể tùy ý tiến vào Cấm Khu cấp 5 tìm bảo vật, vơ vét các loại tài nguyên khan hiếm.

Trái lại Cơ Thể Thành Thánh của ta thì không có điều kiện tiên thiên như vậy, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh, dựa vào vận may để tìm kiếm và thăm dò Cấm Khu cấp 5, cửu tử nhất sinh.

Cứ thế mãi, sẽ dẫn đến, vì thu hoạch tài nguyên tu luyện, rất nhiều Cơ Thể Thành Thánh không thể không bị Thiên Nhân quản chế, bị Thiên Nhân khống chế, bán mạng cho Thiên Nhân.”

Vẻ mặt của Hách Liên Chu buồn khổ, than thở: “Thiên Nhân áp đảo Cơ Thể Thành Thánh và cơ giáp lâu rồi! Cơ Thể Thành Thánh chúng ta bị Thiên Nhân ức hiếp, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, khổ không thể tả.”

Phượng Tri Hành nghe được thì nhíu chặt mày, chần chờ nói: “Ý của ngài là quyền bá thiên hạ luôn được Thiên Nhân nắm giữ?”

Hách Liên Chu vội vàng nói: “Nếu Thiên Nhân có hứng thú với quyền bá, vậy bọn họ có thể cướp lấy bất cứ lúc nào.”

Phượng Tri Hành cạn lời, chậm rãi nói: “Thị tộc Hách Liên không có Thiên Nhân à?”

Hách Liên Chu thận trọng đáp lại: “Từng có, chẳng qua là tổ tiên của bọn ta phát hiện sau khi một người lột xác trở thành Thiên Nhân, ký ức sẽ không trọn vẹn, tính tình thay đổi lớn, dường như không có bất kỳ cảm tình nào với huyết mạch tình thân, với gia tộc.

Vì vậy tổ tiên đã lập ra gia quy, trừ khi bất đắc dĩ, tộc nhân ưu tiên lựa chọn Cơ Thể Thành Thánh, cơ giáp thứ 2, Thiên Nhân cuối cùng.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu trầm ngâm nói: “Cho nên ngài cảm thấy ta không nên phụng sự Thiên Nhân, đúng không?”

Hách Liên Chu gật đầu, rồi nghiêm túc nói: “Ngài phụng sự những Thiên Nhân đấy, làm lớn mạnh Thiên Nhân, chỉ sẽ khiến tình cảnh của Cơ Thể Thành Thánh chúng ta càng gian nan hơn thôi.

Ngoài ra, Thiên Nhân vốn không phải là người lương thiện, Thiên Nhân có ngũ suy, mỗi lần suy kiếp phủ xuống, vì độ kiếp thành công, bọn họ sẽ cắn nuốt lẫn nhau.

Giữa Thiên Nhân không có hòa bình đáng nói, bọn họ đùa giỡn đồng loại tương tàn, cắn nuốt đồng loại.

Chương 848: Vô Định (1)

Hiện tại ngài giúp Thiên Nhân buôn bán, đến một ngày nào đấy, tất nhiên sẽ có Thiên Nhân muốn thông qua ngài để đi tìm Thiên Nhân khác ăn tươi, đây dường như là kết cục đã định trước.”

Hách Liên Chu buông lỏng tay nói: “Bảo hồ lột da đầu có lợi! Việc buôn bán mà ngài làm đã đắc tội với một đám Cơ Thể Thành Thánh, sẽ đưa bản thân vào mối họa vô tận.”

Trình bày từng cái lợi hại trong đó.

Phương Tri Hành kìm lòng không đậu rơi vào trầm ngâm.

“Cảm ơn nhắc nhở.”

Chốc lát, cậu thở dài một hơi, mập mờ nói: “Thật ra con người đó không có dã tâm gì, chỉ muốn làm chút buôn bán nhỏ mà thôi.”

Hách Liên Chu nghe vậy, không nói thêm gì nữa, đáng vẻ đã nói hết lời.

Từ biểu hiện của hắn, tu dưỡng vững vàng, cực kỳ khôn ngoan, bố cục rất lớn.

Nói thật, Phương Tri Hành giết khách khanh của thị tộc Hách Liên, không thể nghi ngờ là vạ mặt người ta.

Đổi thành người tính tình không tốt, có lẽ không phân đúng sai, chỉ sợ nhất định sẽ gây phiền phức cho Phương Tri Hành.

Nhưng Hách Liên Chu không có xung động, chỉ dăm ba câu biến chiến tranh thành tơ lụa, nhân nhượng cho khỏi phiền.

Đặt ở Đam Châu, môn phiệt thế gia người này bá đạo hơn người kia, nào có ai khách sáo như thế.

Bởi vậy có thể nhìn thấy môn phiệt thế gia của Đại Châu bị đại môn phái kiểm tra và cân bằng, xác thực không thu được địa vị thống trị tuyệt đối!

Nói xong, Hách Liên Chu đứng lên, chuẩn bị cáo từ.

Nhưng Phương Tri Hành đột nhiên hỏi: “Không biết ngài hiểu biết bao nhiêu về Ngũ Hành tông?”

Hách Liên Chu lần nữa ngồi xuống, bật cười nói: “An các chủ là người của Ngũ Hành tông nhỉ, lại hỏi ta có hiểu biết không?”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Ta chỉ là một ngoại môn, đối với tình hình cao tầng vẫn chẳng biết gì cả.”

Hách Liên Chu cân nhắc xong đáp: “Vậy ngài hỏi đi, ta cố gắng hết sức trả lời.”

Phương Tri Hành trực tiếp hỏi: “Trong Ngũ Hành tông, ai đức cao vọng trọng nhất?”

Hách Liên Chu hầu như không cần nghĩ ngợi đã trả lời: “Ta không hiểu biết nhiều về tông chủ và thái thượng trưởng lão, chỉ nói 5 vị phong chủ đi.

Nếu bàn về đức cao vọng trọng, đứng đầu không ngoài hai vị Thanh Long và Hoàng Long này.

Thanh Long phong chủ thuộc mộc, ngụ ý sinh cơ vô hạn, phúc trạch thương sinh vạn vật.

Hoàng Long phong chủ lại gọi là khôn long, khôn mẫu, thuộc mẹ của đất, đứng đầu tự nhiên, thường mang lòng từ bi, thương hại chúng sinh.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Nói vậy nhân phẩm của nhị vị phong chủ này rất tốt, có lẽ đều thích hợp làm sư phụ của Quân Dao.

Phương Tri Hành nói tiếng cảm ơn, tự mình đi tiễn Hách Liên Chu.

Nhoáng cái hai ngày lại trôi qua.

Cuối cùng may mắn đã đến.

Có nhà bán một hơi lấy ra 12 “Nhục Bạch Cốt” bán.

Cái gọi là Nhục Bạch Cốt, trên thực tế là một loại kỳ hoa, cánh hoa trắng như tuyết, như linh chi trong phỉ thúy, cao quý và hơi có vẻ mềm mại, tản mát ra mùi thơm thanh nhã.

Loại kỳ hoa này được khen ngợi là thánh dược chữa thương, cho người chết Nhục Bạch Cốt, đối với người tu hành thân thể tàn khuyết, có sức hấp dẫn to lớn.

Phương Tri Hành quả quyết ra tay, đầu tiên là phong tỏa tin tức, hỏi người bán nghĩ muốn cái gì, rồi sử dụng bảo vật trên tay nhanh chóng làm mấy giao dịch, gom đủ số tiền cần.

Một loạt hành động như vậy, từ đầu tới cuối không ai tranh đoạt với cậu, thuận lợi mua đứt.

[4. Sưu tầm 10 miếng Nhục Bạch Cốt (Đã hoàn thành.)]

Tâm trạng Phương Tri Hành trong nháy mắt cực kỳ sung sướng.

Sở dĩ cậu làm cuộc mua bán này chính là vì thuận tiện sưu tập bảo vật.

Kế tiếp, chỉ thiếu quả Ngũ Hành Âm Dương và nước đục

Hoàng Tuyền thôi.

Trưa hôm nay, một người đột nhiên đến cửa viếng thăm.

Vậy mà là Tề Hoán Trân.

“Bà tìm ta?”

Phương Tri Hành không che giấu hành tung, người của Ngũ Hành tông muốn tìm được một ngoại môn trong danh sách đăng ký quả thực quá dễ.

Sắc mặt Tề Hoán Trân hơi có vẻ lo lắng, mở miệng nói: “Tối 3 ngày trước, có phải người đã giết ba cao thủ không?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, nhướn mày nói: “Thế nào, bà đang điều tra chuyện này à?”

“... Thật là người giết?”

Tề Hoán Trân dường như không tin cho lắm, chần chờ nói: “Người biết người giết người nào không?”

Phương Tri Hành đáp: “Chỉ biết là một khách khanh của thị tộc Hách Liên, tên là Ứng Côn.”

Tề Hoán Trân vội vàng nói: “Hai người khác là trưởng lão của Đại Huyền môn.”

Ngũ Hành tông ở Đại Châu là một mình thống trị.

Nhưng dưới Ngũ Hành tông cũng có mấy đại môn phái khá mạnh.

Trong đó danh tiếng của Đại Huyền môn lớn nhất, thậm chí có thể nói gần với Ngũ Hành tông, nội tình lớn mạnh, cây lớn rễ sâu.

Phương Tri Hành không khỏi cười hỏi: “Làm sao bà biết

được?”

Tề Hoán Trân vội vàng nói: “Người của Đại Huyền môn tra ra là người giết hai vị trưởng lão kia , lại tra được người là người của Ngũ Hành tông ta, vì thế bọn họ chắc chắn việc này là Ngũ Hành tông ở sau lưng làm chủ nên chạy tới Ngũ Hành tông khởi binh hỏi tội.”

Chương 849: Vô Địch (2)

Phường Tri Hành đã hiểu rõ, cậu dùng một chọi ba, trở nên nổi tiếng.

Nhưng Đại Huyền môn không biết Phường Tri Hành, một ngoại môn làm sao có thể nhắc lên sóng gió lớn như vậy chứ.

Vì vậy, bọn họ cho rằng người sai khiến sau chuyện này là Ngũ Hành tông.

Đối lập với thị tộc Hách Liên ẩn nhẫn, Đại Huyền môn mới là phản ứng bình thường.

Nghĩ tới đây, Phường Tri Hành kinh ngạc nói: “Đại Huyền môn lấy tự tin ở đâu ra, dám khởi binh hỏi tội Ngũ Hành tông?”

Tề Hoán Trân vội vàng nói: “Người đứng sau lưng Đại Huyền môn là Xích Minh vương phi, Trịnh Trường Tụ.”

“Vương phi?!”

Phường Tri Hành không khỏi cau mày.

Cậu không có hiểu biết quá nhiều về vị vương phi này, trầm ngâm nói: “Ngũ Hành tông nói như thế nào?”

Tề Hoán Trân trịnh trọng nói: “Người là ngoại môn của Thanh Long Phong ta, việc này đương nhiên giao cho Thanh Long Phong xử lý.

Phong chủ gọi người lập tức về tông môn, trước mặt mọi người làm rõ sự thật, hóa giải ân oán.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, than thở: “Khó trách hai ngày nay, có rất nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm vào Dịch Bảo các, hoá ra những người đó là chó săn của Đại Huyền môn.”

Tề Hoán Trân mím môi, đáp: “Thì ra người đã chú ý từ lâu.”

Phương Tri Hành đứng lên nói: “Đi thôi, ta với bà đi Ngũ Hành tông một chuyến.”

Tề Hoán Trân nhìn quanh nói: “Quân Dao đâu, phải dẫn cô theo, bằng không Đại Huyền môn có thể sẽ bắt cóc cô.”

Phương Tri Hành cười, không thể làm gì khác.

...

Thanh Long phong!

Phương Tri Hành và Quân Dao được Tề Hoán Trân dẫn dắt, một đường đi tới đại điện phong chủ.

Tế Cầu cũng đi theo góp vui.

Mọi người đứng ở ngoài cửa, vừa ngẩng đầu đã thấy trong điện có một quái vật lớn, rỗng gổ màu xanh!

Tình cảnh này...

Cả người Phương Tri Hành căng thẳng, hai mắt hơi phóng to.

“Mé!”

Phản ứng của Tế Cầu còn lớn hơn, đột nhiên dừng bước, nửa ngời xồm xuống, toàn thân không tự chủ được cuộn mình một vòng.

Nếu không phải nó không có đuôi, cái đuôi khăng định sẽ cụp lại.

“Phương Tri Hành, con rồng gỗ này kinh khủng quá!”

Tế Cửu sờn tóc gáy, giống như đối mặt với thiên địch, lúc nào cũng có thể bị ăn sạch.

Ánh mắt Phương Tri Hành loé lên, truyền âm đến: “Thân thể của rồng gỗ vô cùng thần kỳ, nửa máu thịt nửa gỗ, máu thịt đang không ngừng chuyển biến thành gỗ, gỗ cũng đang liên tục chuyển biến thành máu thịt.”

“Thứ gì thế, biến dị rồi à?”

Tế Cửu kinh ngạc không thôi, khó có thể tin.

Phương Tri Hành nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên giật mình, hít một hơi thật dài nói: “Pháp thân!”

Tế Cửu chớp mắt nói: “Pháp thân của Đạo môn?!”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng gật đầu nói: “Phong chủ từng là nhân loại, sau khi ông thăng lên cảnh giới Dương Thần, thân thể được ngưng luyện thành pháp thân rồng gỗ!”

Tế Cửu ngộ ra, không khỏi chấn động nói: “Rồng gỗ có sinh mạng, có thể không hạn chế sinh sôi nảy nở phát triển, khó trách pháp thân của ông ta khổng lồ như thế!”

Phương Tri Hành vô cùng đồng ý, than thở: “Tao luôn cho rằng Đạo môn chủ tu Dương Thần, pháp thân chỉ là phụ tu, nhưng hiện tại xem ra, chỉ cần tài nguyên đủ tốt, pháp thân cũng có thể bị cô đọng thành dáng vẻ bất kỳ ai cũng không thể trào lên tới.”

Trong lúc giao lưu tâm thần, Tề Hoán Trân dẫn đầu tiến vào đại điện, vén áo hành lễ với rồng gỗ, khôn khéo nói: “Tham kiến phong chủ, đã dẫn An Bảo Phác vào.”

Rồng gỗ hơi mở mắt ra.

Chỉ một thoáng, một luồng khí tức sinh mệnh mênh mông tràn ngập ra.

Trong đại điện, màu xanh biếc dạt dào!

Trong nháy mắt này, Tế Cấu không cảm thấy kinh khủng nữa, trái lại sinh cơ dâng trào, sức sống vô hạn giống tắm gió xuân.

Chiếc đuôi đứt mất lại có thể mọc ra với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy!

Vô cùng kì diệu!

Quân Dao cũng lập tức cảm giác được kiếm khí trong cơ thể lưu chuyển với tốc độ nhanh hơn, thể xác và tinh thần sung sướng, không cách nào nói rõ.

Phương Tri Hành tỉnh bơ, cậu là người bất tử, khí tức sinh mệnh mà rồng gỗ tản ra không có ý nghĩa quá lớn đối với cậu.

Nhưng mà sâu trong linh hồn dường như mơ hồ hơi nhảy lên, khiến tâm trạng của cậu thoải mái khó hiểu.

“Bái kiến phong chủ!”

Phương Tri Hành dẫn theo Quân Dao đột nhiên hành lễ.

Tế Cấu cũng cúi đầu theo, làm như thật.

“Miễn lễ!”

Thanh Long Phong chủ mở miệng, ánh mắt rơi vào trên người Phương Tri Hành: “An Bảo Phác, người rất tốt!”

Lời này vừa nói ra!

Tâm thần Tề Hoán Trân dao động động không ngừng, không khỏi nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, dường như muốn từ trên

mặt cậu nhìn ra một đóa hoa.

“Người rất tốt” 3 chữ tuy ngắn gọn. Nhưng câu đánh giá này xuất phát từ miệng của Thanh Long Phong chủ.

Phóng mắt toàn bộ Đại Châu, chỉ sợ không có bao nhiêu người có thể được đánh giá cao như vậy.

Phượng Tri Hành khiêm tốn cúi đầu, thản nhiên nói: “Vãn bối hổ thẹn.”

Thanh Long Phong chủ lại nhìn Tề Hoán Trân, dặn dò: “Truyền người của Đại Huyền môn.”

“Vâng!”

Tề Hoán Trân trả lời rồi xoay người ra khỏi đại điện.

Không bao lâu, bà dẫn đến hai người.

Một người là lão già tóc bạc, sắc mặt hồng nhuận, mũi ưng, hai mắt sắc bén.

Chương 850: Lưu Đầy (1)

Một người khác là tu sĩ trung niên đeo song kiếm, màu da ngăm đen, vóc người cao ráo, khoe môi luôn treo nụ cười nhạt khiến người khác bất an.

Tề Hoán Trân giới thiệu: “Hai vị này lần lượt là phó môn chủ Trịnh Tất Thọ của Đại Huyền môn và trưởng lão Ma Thừa Vân.”

Sau đó, bà cũng giới thiệu Phương Tri Hành.

Trịnh Tất Thọ và Ma Thừa Vân lập tức lạnh lùng nhìn sang, nhìn chăm chăm Phương Tri Hành.

“An Bảo Phác, người thật to gan!”

Ma Thừa Vân không có bất kỳ khách sáo, trực tiếp làm khó dễ quát lớn: “Người dùng ‘hoa Thiên Nguyên’ làm mồi, dụ dỗ hai vị trưởng lão của Đại Huyền môn ta đi tới sơn trang bỏ hoang giao dịch với người.

Bọn họ thật lòng tìm người làm buôn bán, nào ngờ người âm thầm bố trí mai phục, hạ sát thủ, giết người đoạt bảo.

Món nợ máu này người có nhận hay không?”

Cừ thật!

Một câu hắt nước bắn!

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, bình tĩnh nói: “Ma trưởng lão đã hiểu lầm rồi, đầu tiên, Dịch Bảo các ta làm buôn bán công khai, nào có thể làm chuyện ác tự đập bảng hiệu được?

Thứ 2, trong tay ta có ‘hoa Thiên Nguyên’ phải bán ra, người mua liên lạc với ta, toàn bộ thời gian giao và địa điểm là do người mua chỉ định, ta nào có cơ hội bố trí mai phục?

Ta mới là người bị mai phục!

Cuối cùng, từ đầu đến cuối hai vị trưởng lão của Đại Huyền môn che giấu thân phận, nếu không phải là các người tìm đến, thậm chí ta còn không biết bọn họ là người của Đại Huyền môn.”

Nói đến đây, Phương Tri Hành không khỏi ha ha cười lạnh nói: “Không ngờ đường đường trưởng lão của Đại Huyền môn lại làm ra chuyện cướp bóc này, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.”

“Nói bậy!”

Ma Thừa Vân giận tím mặt, kích động nói: “Bọn họ đều chết hết, bây giờ chết không có chứng cứ, còn không phải chỉ dựa vào lời nói một phía của người, muốn nói thế nào thì nói thế ấy?”

Nghe xong lời này, Tề Hoán Trân không khỏi ngắt lời nói: “Ma trưởng lão, dựa theo logic của ông, bây giờ ông chẳng phải là nói một đằng nghĩ một nẻo, ngậm máu phun người à? Ông có chứng cứ gì?”

Ma Thừa Vân trừng mắt, tức giận nói: “Thanh giả tự thanh, trưởng lão của Đại Huyền môn ta thanh danh bên ngoài, kiên quyết không có khả năng làm chuyện cướp đoạt.”

Tề Hoán Trân tức giận nói: “Ý của ông là người của Ngũ Hành tông ta không sạch sẽ, làm chuyện xấu hay gì?”

Ma Thừa Vân cười khẩy nói: “An Bảo Phác chỉ là một ngoại môn, nào có tư cách đánh đồng với trưởng lão Đại Huyền môn ta?

Ta chỉ hỏi bà, một ngoại môn nhỏ bé như hần, nếu không phải sớm bố trí mai phục, làm sao có thể đánh chết hai vị trưởng lão

Đại Huyền môn ta cùng với một vị cao thủ Bách Ngưu cảnh khác?

Lấy một chọi ba đó, đùa gì vậy!

Cũng có lẽ, hẳn chỉ là một tiểu tốt, người thật sự giết chết trưởng lão Đại Huyền môn ta, là cao thủ Ngũ Hành tông của bà?”

“...”

Tề Hoán Trân nhất thời ghen lời.

Nói thật, tuy bà nhìn ra Phương Tri Hành không đơn giản, nhưng cho tới lúc này, bà cũng không dám tin Phương Tri Hành dựa vào sức một người có thể giết chết ba Bách Ngưu cảnh.

Lúc này, Trịnh Tất Thọ già nhưng vẫn tráng kiện mở miệng, trầm giọng nói: “Bách Ngưu cảnh của Đạo môn có thể bị đánh bại, nhưng chỉ cần vứt bỏ nhục thân, Âm Thần xuất khiếu hoàn toàn có khả năng chạy thoát.

Thử hỏi 3 cao thủ Đạo môn đồng thời bị giết, hơn nữa còn hình thần câu diệt, lần đầu nghe thấy chuyện này, một mình An Bảo Phác hẳn thật sự làm được à?”

Ma Thừa Vân vội vàng nói: “Đúng đúng, nếu nói chuyện này không có cao thủ Dương Thần tham gia thì đánh chết ta cũng không tin!”

Tề Hoán Trân không phản bác được, bà không khỏi nhìn về phía Phương Tri Hành.

“Thì ra là thế...”

Phương Tri Hành thở dài, không khỏi cười lên tiếng: “Sở dĩ các người nghi thần nghi quỷ là đang nghi ngờ thực lực của ta.

Chi bằng như vậy, Đại Huyền môn ông hãy phái ra 3 trưởng lão cùng giai cấp, ta giết lại một lần cho các người xem.”

“Cuồng vọng!”

Hai mắt của Ma Thừa Vân phóng ra lửa, giận không kìm được, tiến lên trước một bước, quát lớn: “Ma Thừa Vân ta chính là cảnh giới Dương Thần, để tay lên ngực tự hỏi, dựa vào thực lực của ta, nếu muốn đánh cho 3 người cùng cảnh giới Âm Thần đến thần hồn tiêu diệt dường như là không thể làm được, người có năng lực gì lại dám nói khoác ở nơi này?”

Phượng Tri Hành buông lỏng tay nói: “Hay là ông và ta cùng so tài đi?”

“Cầu còn không được!”

Trên người của Ma Thừa Vân bộc phát uy thế mạnh mẽ, song kiếm cùng rung động, nhắc lên từng làn sóng xung kích mà mắt thường có thể thấy.

Nhưng Trịnh Tất Thọ đột nhiên vươn tay cản ông ta lại, xoay người, mặt hướng về phía phong chủ Thanh Long phong, chấp tay nói: “Phong chủ, bọn ta là khách, không dám lỗ mãng.”

Phong chủ của Thanh Long phong hơi im lặng, sau đó trả lời: “Nếu nói không rõ, vậy hãy dùng nắm đấm để nói.”

Ông nhìn về phía Tề Hoán Trân, dặn dò nói: “Sắp xếp bọn họ tiến vào tuyệt trận Ngũ Hành so tài, cho phép người bên ngoài quan sát.”

Chương 851: Lưu Đày (2)

Tề Hoán Trân vội vàng nói: “Vâng, ta sẽ đi sắp xếp ngay.”

Bà xoay người chạy đi.

Đám người Phương Tri Hành đứng đợi tại chỗ.

Sau thời gian một chén trà, Tề Hoán Trân vòng trở lại, vươn tay làm ra tư thế mời.

“2 vị, mời tiến vào pháp trận với ta.”

Mọi người bước ra đại diện.

Tề Hoán Trân dẫn đường ở phía trước, đi qua từng ban công của các lầu.

Phía trước rộng mở trong sáng, xuất hiện một trường diễn võ có hình vuông.

Sân bãi cực lớn bị lồng sáng do 5 loại ánh sáng tạo thành hoàn toàn bao trùm.

Bên ngoài là chỗ ngồi quan sát.

Lúc này, chỗ ngồi quan sát đầy người, đều là môn nhân của Thanh Long phong, từ nghìn đến vạn, nhiều vô số.

Tề Hoán Trân giới thiệu: “Đây là tuyệt trận Ngũ Hành của bốn môn, phần trong của trận pháp không có Ngũ Hành Chi Vật, cho dù các người đánh đá thể nào đều sẽ không bốc lên khói bụi cuộn cuộn.

Đương nhiên, các người cũng không cách nào mượn địa lợi để tiến hành chiến đấu, trừ khi 2 vị đồng thời lựa chọn cùng một loại địa hình, ví dụ ở trong nước hoặc trong sa mạc, tuyệt trận Ngũ Hành mới có thể thỏa mãn.”

Ma Thừa Vân cười giễu nói: “Ta không thành vấn đề.”

Phượng Tri Hành thì tò mò: “Tuyệt trận Ngũ Hành dường như có thể khắc chế Thiên Nhân!”

Tề Hoán Trân cặn lời, nghĩ thầm lửa cháy đến nơi rồi, người còn có tâm trạng quan tâm đến điều này.

Bà chần chờ nói: “Đúng là như vậy, Thiên Nhân sở trường mượn thế thiên địa, sẽ chịu hạn chế rất lớn ở bên trong tuyệt trận Ngũ Hành.”

Phượng Tri Hành thầm nghĩ quả nhiên, cậu tò mò quan sát tuyệt trận Ngũ Hành, như có điều suy nghĩ.

Sau một khắc, Ma Thừa Vân không kịp chờ đợi tung người nhảy lên, vọt vào trong trận pháp.

Trên khán đài lập tức xôn xao, vô số tầm mắt đồng loạt nhìn lên trên người của Ma Thừa Vân.

Ma Thừa Vân hất cằm lên, khinh thường quần hùng, trong ánh mắt mang theo vẻ xem thường.

Cho dù Ngũ Hành tông thế lớn ngập trời, nhưng Đại Huyền môn cũng không kém.

Hiện tại Ma Thừa Vân muốn bộc lộ tài năng ở bên trong Ngũ Hành tông, sở trường dùng chí khí của bản thân để diệt uy phong của người khác.

Phượng Tri Hành bước thẳng về phía trước, cơ thể xuyên qua

lồng sáng 5 màu, cảm giác như có thác nước trùng kích ở trên người.

Sau nháy mắt, toàn thân cậu buông lỏng, bước vào trong trường diễn võ rộng lớn.

Lập tức, bốn phương tám hướng ồn ào náo động!

Môn nhân của Thanh Long phong nhiệt liệt hoan hô, trợ uy cho cậu.

Dù sao cậu cũng mặc đạo bào của Ngũ Hành tông, đại diện cho Ngũ Hành tông xuất chiến.

“Hừ, người muốn chết như thế nào?”

Ma Thừa Vân gầm lên, trong nháy mắt lẫn át tất cả tiếng hoan hô, điếc cả màng nhĩ.

“Chết như thế nào?”

Phượng Tri Hành chấp tay, khinh thường nói: “Ha ha, xem ra ông thật sự không biết gì về ta cả.”

Ma Thừa Vân trừng mắt, ở chỗ sâu trong đồng tử hiện lên sát ý đại thịnh.

Đột nhiên cơ thể của ông ta phân thành 2.

Nhất hư nhất thực!

Hư thể là Dương Thần!

Thực thể là pháp thân!

Dương Thần bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Dường như đồng thời, song kiếm tranh nhau xuất ra khỏi vỏ,

hỗ trợ nhau!

2 thanh trường kiếm hóa thành 2 tia sáng màu đỏ vờn quanh Dương Thần.

Vẫn chưa xong!

Pháp thân giơ 2 tay lên, bóp ra pháp quyết.

Lập tức, pháp thân tăng vọt mạnh, cao hơn 6m, màu da biến thành đen tuyền.

Chợt nhìn, pháp thân như sắt thép đúc thành, không thể phá vỡ.

Tề Hoán Trân thấy vậy thì biến sắc, cất giọng nói: “Đó là Hắc Sa Pháp Thân, dung nhập sắc sa kiên cố vào bên trong pháp thân, đao thương bất nhập, phòng thủ kiên cố.”

Bà đang nhắc nhở Phương Tri Hành.

Hình thái pháp thân rất đa dạng, tùy thuộc vào từng người.

Trên thực tế, bản chất của pháp thân là một trong những nguyên liệu rèn đúc, về lý thuyết có thể dung hợp với các bảo vật khác để cường hóa.

Phương Tri Hành nghe thấy nhưng không mấy để tâm.

Cậu quan tâm đến Dương Thần và hai thanh phi kiếm của Ma Thừa Vân hơn.

Những ngày qua cậu cũng đã điều tra về pháp môn tu luyện của Đạo môn, hiểu biết dần dần sâu sắc hơn.

Người trong Đạo môn am hiểu dùng kiếm giết người.

Nhưng ngự kiếm nhưng cũng có rất nhiều quy tắc.

Số lượng ngự kiếm có nhiều có ít, ít thì chỉ có một thanh kiếm, nhiều thì có thể vạn kiếm cùng bay ra!

Tuy nhiên, thực lực của người trong Đạo môn không phải được xác định bằng số lượng ngự kiếm.

Người ngự kiếm ít hoàn toàn khả năng giết chết người ngự kiếm nhiều.

Ngự một thanh kiếm gọi là Thái Sơ Nhất Kiếm, theo đuổi một kiếm phá vạn pháp.

Ngự hai thanh kiếm gọi là Lưỡng Nghi Hóa Sinh.

Cứ thế mà suy ra, ba kiếm là Tam Hoa Tụ Đỉnh, bốn kiếm là Tứ Tượng Tung Hoàn...

Vượt quá mười kiếm, gọi là Vô Lượng Kiếm Đạo, theo đuổi vạn kiếm hợp nhất!

Ma Thừa Vân chỉ có hai thanh pháp kiếm, không nghi ngờ gì con đường kiếm đạo của ông ta chính là Lưỡng Nghi Hóa Sinh, một âm một dương.

Dương kiếm đại khai đại hợp, Âm kiếm quỷ dị khó lường.

Kết hợp âm dương, có uy lực kỳ diệu của thiên địa!

“An Bảo Phác, quỳ xuống cầu xin tha thứ, có thể miễn chết!”

Chương 852: Lưu Đày (3)

Ma Thừa Vân nở một nụ cười hung tợn, nói với giọng điệu sỉ nhục.

Phương Tri Hành bĩu môi, lạnh nhạt nói: “Ngu dốt không biết sợ, hi vọng lát nữa ông không khóc.”

“Tìm chết!”

Cuối cùng Ma Thừa Vân không nhịn được nữa, Hắc Sa Pháp Thân lập tức xông ra hóa thành một bóng đen, lao đến chỗ Phương Tri Hành nhanh như chớp, giơ nắm đấm đen khổng lồ lên đập xuống.

Cùng lúc đó, vèo vèo!

Tiếng xé gió âm trời vang lên!

Âm Dương song kiếm đột nhiên bắn ra, từ trên cao bắn xuống, thế như chẻ tre.

Pháp thân và pháp kiếm phối hợp với nhau, không thể nào ngăn cản, khiến người ta ghệt thở.

Mọi người không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào trong sân.

Chỉ thấy Phương Tri Hành không hề sợ hãi, thân hình lóe lên, cật lại lao thẳng về phía Hắc Sa Pháp Thân.

Trong lúc chạy, cậu chà sát hai tay vào nhau.

Một giọt máu nổi lên, nhanh chóng xoay tròn.

Phượng Tri Hành búng ngón tay, giọt máu vượt qua tốc độ của cậu, chớp nhoáng một cái, đến trước ngực Hắc Sa Pháp Thân.

“Nổ!”

Ầm ầm một tiếng nổ thật lớn!

Màu đen đỏ đột nhiên mở rộng, tràn ngập toàn bộ tầm nhìn.

“Hửm?”

Sắc mặt Ma Thừa Vân thay đổi, trơ mắt nhìn Hắc Sa Pháp Thân bị nuốt chửng hoàn toàn!

Hắc Sa Pháp Thân bị đánh mạnh, bay ngược ra ngoài, máu phun đầy trời, lưng đập vào màn sáng ngũ sắc.

Một trận gợn sóng!

Hắc Sa Pháp Thân bật trở lại, ngã xuống đất, tạo thành một hố lớn.

Ma Thừa Vân nín thở, không hề dao động, điều khiển hai thanh phi kiếm từ trên trời giáng xuống, một trái một phải, đâm chéo vào Phượng Tri Hành.

Phượng Tri Hành nhanh tay nhanh mắt, song chưởng đồng thời đánh ra.

Ma Huyết Kim Cương Chưởng!

Hai chưởng ma màu đen cuồn cuộn, nghênh đón Âm Dương song kiếm.

Ầm!

Hai luồng sáng hỗn loạn nổ tung giữa không trung!

Âm Dương song kiếm bay ngược ra ngoài, chao đảo, nhanh chóng bay lên cao.

Sắc mặt Ma Thừa Vân hoàn toàn thay đổi, Dương Thần cảm nhận được một luồng uy áp hung bạo.

Ông ta nhanh chóng bấm quyết, Âm Dương song kiếm chính đốn lại đội hình rồi bắn ra một lần nữa!

Phượng Tri Hành nhanh chóng xuất chiêu, đỡ được Âm Dương song kiếm hết lần này đến lần khác.

Một lát sau, Hắc Sa Pháp Thân đứng dậy, ngực đầy vết máu, máu chảy như suối.

Nhưng pháp thân giống như không có cảm giác đau đớn, cơ bắp nhúc nhích một hồi rồi nhanh chóng cầm máu.

Ngay sau đó...

Hắc Sa Pháp Thân trợn mắt lên, điều động cơ bắp toàn thân, cách không chém ra hữu quyền.

Hú!

Trong nháy mắt, một quyền ảnh màu đen bắn ra ngoài, âm thanh phá không giống như sói tru!

“Kỹ năng bộc phát - Sa Phá Lang!”

Quyền ảnh màu đen nhanh chóng phóng lớn, thanh thể kinh người.

Vừa nhìn giống như một con sói đen hung ác lao tới.

Phượng Tri Hành vừa ngăn cản Âm Dương song kiếm, vừa lưu ý Hắc Sa Pháp Thân.

Không thể không thừa nhận, phương thức chiến đấu của người trong Đạo môn cực kỳ ưu tú.

Một người chia làm Dương Thần và pháp thân, Dương Thần ngự kiếm, pháp thân công phòng gồm nhiều mặt.

Phương Tri Hành rõ ràng đấu với một mình Ma Thừa Vân nhưng cảm giác một mình cậu đánh với hai người.

Âm Dương song kiếm vừa nhanh vừa mạnh, Hắc Sa Pháp Thân cứng rắn.

Đủ loại công kích hoa cả mắt, trở tay không kịp.

Ma Thừa Vân tiến hành đồng bộ, một bên dùng Âm Dương song kiếm gắt gao áp chế Phương Tri Hành, đồng thời Hắc Sa Pháp Thân ở bên cạnh hiệp trợ, khiến Phương Tri Hành được cái này mất cái khác, hai mặt đều là địch.

Phương Tri Hành mím môi, giậm chân.

Ào ào ào ~

Máu tươi trên mặt đất đột ngột chảy ra.

Huyết dịch đó chính là máu mất đi của Hắc Sa Pháp Thân.

Huyết dịch cuốn lên, ngưng tụ thành một đóa hoa sen huyết sắc tùy ý nở rộ, che ngang trước người Phương Tri Hành.

“Huyết Liên Trán Phóng!”

Quyền ảnh màu đen ngang nhiên xông đến giống như một cái chùy công thành, rắn chắc đánh lên hoa sen huyết sắc.

Ầm ầm ~

Cùng với một tiếng nổ to, vòng tròn sáng xung kích tản ra,

rung trời chuyển đất.

Hoa sen huyết sắc chấn động, nhanh chóng ổn định lại vững như bàn thạch.

Quyền ảnh màu đen theo đó tán loạn.

“...”

Đồng tử Ma Thừa Vân co rút lại, trên mặt sớm đã không còn sự kiêu căng, vẻ mặt ngược lại có vài phần nghiêm trọng.

Hắn và Phương Tri Hành đối chiến dữ dội, một hơi giao thủ không dưới 30 hiệp.

Phương Tri Hành lông tóc vô thương, ngược lại pháp thân của hắn xuất hiện hư hao.

Pháp thân hư hao cũng không phải chuyện gì lớn, sau khi trở về đắp nặn một lần nữa là được.

Nhưng thực lực mà Phương Tri Hành biểu hiện ra...

“Tiếp tục đánh, đánh vỡ nó!”

Ma Thừa Vân trở nên hung ác.

Một suy nghĩ, Hắc Sa Pháp Thân không chút do dự vọt tới trước hoa sen huyết sắc, điên cuồng ra quyền đánh mạnh.

Đùng đùng đùng!

Hoa sen huyết sắc chấn động không ngừng, rơi xuống từng cánh hoa sen.

Ngay sau đó!

Hắc Sa Pháp Thân ngừng di chuyển, hoa sen huyết sắc vẫn rắn

chắc.

Ngay sau đó, dị biến nổi lên!

Hoa sen huyết sắc đột nhiên chấn động!

Giống như cao su bị đè ép bắn ngược nổ tung!

Đùng ầm ầm!

Hắc Sa Pháp Thân run rẩy dữ dội, bụng trúng đòn nghiêm trọng, nhất thời khom người như tôm, trong cơ thể truyền ra tiếng xương gãy, lần nữa bay ngược ra ngoài.

Chương 853: Lưu Đầy (4)

Phì!

Phun ra một đường máu tươi thật dài.

“Phản chấn!”

Ma Thừa Vân kinh ngạc, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Ông ta tuyệt đối không ngờ dưới áp chế của mình, Hắc Sa Pháp Thân lại liên tiếp bị đánh.

“Thằng nhãi An Bảo Phác này...”

Ma Thừa Vân hít ngược một luồng khí lạnh, kìm lòng không đậu bắt đầu sinh ra một suy nghĩ đáng sợ:

“Chẳng lẽ 3 Bách Ngưu cảnh kia thật sự là một mình hắn giết chết?”

Lúc này!

Ngoài sân, trên khán phòng!

Cảm xúc mọi người sôi sục, ngừng hô hấp.

“Mạnh quá!”

Ngay từ đầu Tề Hoán Trân tràn ngập lo lắng, đến bây giờ, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, rung động không thôi.

Cuối cùng cô đã hiểu phân lượng 3 chữ “Người rất tốt” mà Thanh Long phong chủ nói ra.

Từ đầu đến cuối Quân Dao bình tĩnh tự nhiên, cô không rõ Phương Tri Hành mạnh đến mức nào, nhưng cô tin rằng Phương Tri Hành nhất định sẽ thắng.

Tế Cửu thì càng bình tĩnh hơn.

Nó quá hiểu Phương Tri Hành, trước giờ tên bất hack này sẽ không tham gia trận đấu mà không nắm chắc.

Chỉ cần Phương Tri Hành không lập tức xoay người chạy trốn, vậy cậu nhất định nắm chắc phần thắng.

Ngược lại, sắc mặt của phó môn chủ Đại Huyền môn Trịnh Tất Thọ lại càng ngày càng khó coi.

Hắn ở ngoài cục, càng thấy rõ ràng hơn.

Ma Thừa Vân không chút nường tay, ngay từ đầu đã phát động công kích giống như mưa bão.

Nhưng mà, Phương Tri Hành bình tĩnh, thành thạo.

Ý nghĩa là cậu còn có con bài chưa lật mạnh hơn chưa đánh ra.

Ma Thừa Vân nguy hiểm rồi!

“Rốt cuộc An Bảo Phác này là ai?”

Trịnh Tất Thọ nhíu mày thành một cục, cuối cùng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Bọn họ quá coi thường Phương Tri Hành!

Mới vừa nghĩ đến đây, Hắc Sa Pháp Thân va đập mạnh vào màn ánh sáng 5 màu.

Đập đến màn ánh sáng 5 màu gợn sóng dập dờn.

Hắc Sa Pháp Thân bắn ra rồi quay về, quay cuồng trên mặt đất, lại rất nhanh đứng lên.

Giống như con gián đánh không chết!

Không có cảm giác đau, không có sợ hãi giống như cương thi!

Cho dù bị thương thể nghiêm trọng cỡ nào, pháp thân vẫn có thể nhảy nhót từng búng.

“Con rồi gỗ...”

Phương Tri Hành mở hồ nhận ra cái gì, liếc nhìn Dương Thần giữa không trung.

Dương Thần của Ma Thừa Vân đang điều khiển Hắc Sa Pháp Thân.

Giữa Dương Thần và pháp thân tồn tại liên hệ tinh thần.

“Nếu ta có thể chặt đứt liên hệ này, pháp thân có thể sẽ...”

Tâm tư Phương Tri Hành linh hoạt.

Đúng vào lúc này, trời đất đột nhiên tối sầm.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt Ma Thừa Vân lạnh lùng, trong miêng thì thầm, lẩm bẩm không ngừng.

Một vùng mây đen lớn vô cớ hiện lên, che lấp mặt trời.

Trong mây đen tầng tầng quây ảnh giống như ngàn vạn đầu quỷ quái được gọi đến.

“Hu hu hu~”

Trong thế giới vang lên một vùng gào khóc thảm thiết, khiến người khác nghe xong tâm trạng buồn bực khó chịu.

Nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, rét lạnh thấu xương.

“Ác quỷ nghe lệnh, ăn hẳn!”

Mặt của Ma Thừa Vân sắp nứt ra, sắc mặt vắn vẹo nhanh chóng trở nên tái nhợt.

Trong nhất thời, vô số ác quỷ từ trên trời giáng xuống, lộ ra vẻ dữ tợn.

Ác quỷ tập kết thành quân giống như mưa tuôn xối xả, nhiệm bất cả thể giới, cuộn cuộn xông về phía Phương Tri Hành.

Không chỉ như thế!

Âm Dương song kiếm chợt lóe biến mất trong quỷ ảnh, bắt đầu ẩn nấp, thời cơ hành động.

Hắc Sa Pháp Thân cũng từ mặt đất nhanh chóng đánh úp, không sợ chết.

“Hừ, ông xem ta là quả hồng mềm dễ bóp à?”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, dường như nhìn thấu thủ đoạn của Ma Thừa Vân.

Cậu không chút ngần ngại, hai tay chà sát.

Một đám huyết tích ngưng tụ ra.

Sau đó, Phương Tri Hành vung tay ném về phía không trung, cũng không thèm nhìn tới kết quả, thân thể di chuyển nhanh nhẹn.

Vù!

Phương Tri Hành dịch chuyển tức thời đến trước mặt Hắc Sa Pháp Thân, một hư ảnh từ đỉnh đầu của cậu từ từ dâng lên.

“Bạo Quân Xuất Thế!”

Chỉ một thoáng, một luồng khí tức bá đạo khó có thể miêu tả bằng lời mệnh mông cuồn cuộn ra.

Bạo quân đỉnh thiên lập địa, độc bá muôn đời!

Mọi thứ trong không gian xung quanh đều bị áp chế.

“Hả cái này?!”

Sắc mặt Ma Thừa Vân giữa không trung biến đổi dữ dội, đầu quần quai giống như đau nhức.

Liên hệ tinh thần giữa Dương Thần và pháp thân đột nhiên bị đè ép trở nên mỏng manh.

Hắc Sa Pháp Thân đang vọt tới trước, theo đó lão đảo, giống như mất đi phương hướng, nghiêng trái ngã phải, không biết làm sao.

Bàn tay to của bạo quân bắt tới đề đầu của Hắc Sa Pháp Thân, ấn mạnh lên mặt đất.

Đập xuống!

Đùng âm ~

Hắc Sa Pháp Thân hoàn toàn không phản kháng, trước đó hắn gặp phải thương tổn phản chấn, thương thế khá nặng còn chưa kịp chữa trị hoàn toàn, nháy mắt vết thương chồng chất giống như một bao tải rách nát.

Hai tay bạo quân cùng sử dụng, bắt lấy hai cánh tay của Hắc Sa Pháp Thân kéo về hai bên.

Xì xì!

Máu tươi bắn tung toé!

Hai cánh tay bị ném bay đi đập lên màn ánh sáng 5 màu nhuộm đỏ một vùng.

Cùng lúc đó đám huyết tích chợt chui vào trong vụn quỷ.

Chương 854: Lưu Đà (5)

“Ầm ầm!”

Huyết Tích Tử nổ tung, uy năng cuồng bạo đầu tiên là tản ra theo hình cầu, tiện đà hóa thành một đám mây hình nấm.

Tiếng nổ vang dội che lấp tất cả tiếng kêu thảm thiết của lệ quỷ.

Lần này, không biết bao nhiêu lệ quỷ bị nổ thành tro bụi.

Nhưng có lệ quỷ ở phía trước, tiêu hao bớt lượng lớn uy năng nổ của huyết tích.

Mà lúc này sát chiêu chân chính của ông ta mới lộ ra.

“Giết!”

Ma Thừa Vân nghiêng răng nghiêng lợi, miễn cưỡng vực dậy tinh thần, điều khiển Âm Dương song kiếm phá vòng vây ra từ vụ nổ.

Kiểm quang như hồng!

Ánh sáng của Âm Dương song kiếm sáng chói, bộc phát ra kiếm uy trước nay chưa có.

Xì xì!

Cuối cùng Âm Dương song kiếm đâm trúng sau lưng Phương Tri Hành.

Âm kiếm xuyên qua ngực của Phương Tri Hành đâm thủng qua, phá hủy trái tim của cậu.

Dương kiếm ác hơn, đâm trúng đầu của Phương Tri Hành, trong nháy mắt khuấy nát cả đầu.

Nhưng nháy mắt sau đó, Ma Thừa Vân sững sờ tại chỗ.

Trong tầm mắt, Phương Tri Hành hoàn hảo không tổn hao gì đứng tại chỗ, trong tay xách theo Hắc Sa Pháp Thân.

Hắc Sa Pháp Thân lúc này vô cùng thâm thẳm, trong ngực thủng một lỗ lớn, đầu cũng bị nổ tung.

Bị Âm Dương song kiếm đâm trúng, trên thực tế là Hắc Sa Pháp Thân của Ma Thừa Vân!

Tình cảnh này, da đầu Ma Thừa Vân tê rần.

“Quả nhiên...”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên một ý cười châm chọc: “Dương Thần và pháp thân đều độc lập, chỉ dựa vào một tia liên hệ tinh thần tiến hành điều khiển.”

“Dương Thần và pháp thân phân ra, có ưu thế cũng có nhược điểm.”

“Đại khái chính là con dao hai lưỡi đó.”

Phương Tri Hành than khẽ, trong đôi mắt bắn ra thần thái thẳng chắn.

“Hay!”

khán phòng hoàn toàn sôi trào.

Lúc này, bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra Phương Tri Hành nắm chắc phần thắng, Ma Thừa Vân đã không kiên ngạo nổi.

“Hừ!”

Trong lòng Ma Thừa Vân vô cùng không cam lòng, dữ tợn nói: “Pháp thân bé nhỏ không đáng kể, bị hủy thì huỷ thôi. người trong Đạo môn, Dương Thần chí tôn!”

Trong lúc nói chuyện, ông ta bước ra một bước, vươn hai tay nắm lấy Âm Dương song kiếm.

Vù vù!

Hai thanh trường kiếm đột nhiên bốc cháy, ánh lửa xanh sẫm giống như quỷ hoả.

“Lưỡng nghi hoá sinh - Đại Huyền U Minh kiếm!”

Ma Thừa Vân từ trên trời giáng xuống, lao về phía Phương Tri Hành.

Ông ta không lơ lửng giữa không trung nữa, dùng thân xác Dương Thần trực diện chiến đấu.

“Dương Thần không phải thực thể, thắng ở tốc độ, thắng ở có thể...”

Ma Thừa Vân vừa rơi xuống, đột ngột chui xuống đất biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Phương Tri Hành thả thần hồn cảm ứng, đột nhiên nhảy về phía trước, thuận thế đánh ra một Ma Huyết Kim Cang Chưởng xuống dưới.

Một bóng dáng mơ hồ chui ra khỏi đất, tốc độ cực nhanh lập tức bay nghiêng ra, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc hoàn mỹ tránh thoát ma chưởng màu đen.

Tiếp theo, bóng dáng trèo lên trên, vô cùng nhanh chóng từ phía sau xông lên trước.

Ma Thừa Vân đi tới phía trên mặt sau của Phương Tri Hành.

Quỷ hỏa trường kiếm lần lượt thay đổi quét qua!

Vù!

Ngọn lửa xanh thắm hừng hực thiêu đốt, nhưng không phải nóng rực mà là vô cùng lạnh.

Phượng Tri Hành tránh né không kịp, bị ngọn lửa nuốt chửng nửa người dưới.

Chỉ một thoáng, hai cái chân chột cứng đờ, bị đông lạnh thành tượng băng.

Quỷ hoả U Minh tàn sát bừa bãi!

Hàn ý khủng bố theo hai chân lan tràn lên trên.

Phượng Tri Hành không có bất kỳ chần chừ, tay trái cắt qua thả ra một luồng cương lực, chặt đứt hai chân.

“Ha ha ha!”

Ma Thừa Vân mừng rỡ, Trịnh Tất Thọ đầy thích thú.

Đám người Tề Hoán Trân đều biến sắc.

Đại Huyền U Minh kiếm, hung danh hiển hách!

Chỉ là một chiêu đã khiến Phượng Tri Hành phải tự cắt hai chân.

Đại Huyền môn có thể sống yên dưới Ngũ Hành tông quả thật không thể khinh thường.

Nhưng ngay sau đó, Phượng Tri Hành chỉ là rung nửa thân dưới, đột nhiên mọc ra hai chân mới.

“Hả, chẳng lẽ ngươi là...”

Biểu cảm Ma Thừa Vân cứng đờ, hít thở không thông, trong đầu hiện lên ba chữ.

Người bất tử!

Mặt Phương Tri Hành trầm như nước, khoe miệng cong lên nụ cười khẩy lạnh lạnh, nhìn Ma Thừa Vân gần trong gang tấc.

“Thời cơ đã đến, nên tiến ông lên đường thôi.”

Phương Tri Hành hít một hơi, bạo quân hiện thân.

Tư thế bá đạo không ai sánh được!

Ngôi cứu ngũ, uy hiếp thiên hạ!

Dương Thần của Ma Thừa Vân giống như bị một ngọn núi lớn nguy nga đè xuống, đột nhiên không thể động đậy.

Cao thủ giao phong, cho dù chỉ là thất thần trong nháy mắt, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Tay phải Phương Tri Hành vừa động, đột nhiên cảm Ngũ Hành Vạn Nhân đao chém xuống.

Xoẹt xoẹt ~

Lôi cung vụn vụn lấp lánh phía chân trời giống như một dòng nước lũ, đánh về phía Ma Thừa Vân.

Phương Tri Hành mãi vẫn chưa sử dụng Ngũ Hành Vạn Nhân đao chính là vì thời khắc này.

“A!”

Ma Thừa Vân nháy mắt kinh hãi muốn chết, ông ta không biết Ngũ Hành Vạn Nhân đao lại cảm giác được rõ ràng, đó là một binh khí thượng phẩm cấp 5!

“Sao người có thể có binh khí thượng phẩm cấp 5, Đại Huyền môn ta còn không có...”

Chương 855: Lưu Đày (6)

Cả Dương Thần của Ma Thừa Vân mang theo oán niệm vô cùng vô tận bị lôi đình đánh trúng.

Lôi đình huy hoàng, không ai bì nổi!

Dao phong chém vào vai của Ma Thừa Vân, từng chút xé rách ngực của ông ta, chém thân thể của ông ta thành hai nửa.

Ánh sáng hỗn loạn lập tức nổ tung, chói mù mắt người khác.

Trong nhất thời, không ai có thể thấy rõ trong sân đã xảy ra cái gì.

Chỉ nghe thấy giọng nói của Phương Tri Hành từ từ truyền ra.

“Ông không phải nói ta không giết được ông à, hiện tại ta giết cho ông xem!”

Lôi cung vụn vỡ khuếch tán ra, tràn ngập cả sân diễn võ.

Trong màn ánh sáng 5 màu một vùng rực rỡ.

Một lát sau...

Lôi đình thông thả tiêu tán không còn.

Trong sân, Phương Tri Hành đứng cầm đao giống như một bức tượng điêu khắc.

Mà Ma Thừa Vân thì cốt không còn, Dương Thần mất, Hắc Sa Pháp Thân cũng không còn giống như đều bị sấm sét phá hủy.

Chỉ còn lại hai thanh trường kiếm rơi xuống đất, phát ra ong

ong vang dội, dường như đang chia buồn.

[1. Chiến thắng hoặc giết chết Cơ Thể Thành Thánh: 10 người (7/10)]

Hiện trường một mảnh tĩnh mịch, có thể nghe được tiếng kim rơi.

“Ma trưởng lão!”

Một tiếng thét kinh hãi đột nhiên vang lên.

Là Trịnh Tất Thọ!

Lúc này, vị phó môn chủ Đại Huyền môn này đầy kinh ngạc, lộ ra biểu cảm giống như gặp ma.

Ma Thừa Vân là Dương Thần, thật sự bị giết?!

Trịnh Tất Thọ khó mà tin nổi, khó có thể chấp nhận.

Rất nhanh, tầm mắt hắn dừng trên Ngũ Hành Vạn Nhân đao, nhất thời mắt giật mình, kinh ngạc hô to: “Bình khí cấp 5, bình khí cấp 5 của người ở đâu ra?!”

Trịnh Tất Thọ hoàn toàn tỉnh ngộ.

Sở dĩ Phương Tri Hành có thể giết chết 3 Âm Thần một Dương Thần, là bởi vì trong tay cậu có trọng bảo!

Cảm xúc Trịnh Tất Thọ kích động, đột nhiên phi thân xông vào Ngũ Hành tuyệt trận, lập tức đánh về phía Phương Tri Hành.

Nhưng đột nhiên, cả người hắn rơi xuống giống như một con ruồi bọ, bị đập lên mặt đất, mặt xám mày tro.

Tất cả mọi người nhìn vào giữa không trung.

Không biết từ khi nào một bóng dáng hư ảo đứng trên không, lơ lửng, nhìn không chân thực.

Đám người Tề Hoán Trân nghiêm nghị cung kính, toàn bộ quỳ xuống, cùng kêu lên: “Cung nghênh phong chủ!”

Dương Thần của Thanh Long phong chủ hiện thân ở đây!

Trịnh Tất Thọ bị ấn trên mặt đất, biểu cảm vặn vẹo, ánh mắt bị sợ hãi nuốt hết.

Hắn run giọng kêu lên: “Thanh Long phong chủ, ngài có ý gì?”

Thanh Long phong chủ chậm rãi nói: “Trịnh phó môn chủ, chân tướng đã rõ ràng, hai vị trưởng lão của Đại Huyền môn cấu kết với khách khanh của thị tộc Hách Liên cướp đoạt An Bảo Phác, người còn có gì muốn nói không?”

Trịnh Tất Thọ hít thở không thông nói: “Chịu cực thì phải chịu thua.”

Lời vừa ra khỏi miệng, áp lực trên người hắn chợt nhẹ đi.

Trịnh Tất Thọ bò dậy, không dám ngẩng đầu, xám xịt nhanh chóng rời đi.

Thanh Long phong chủ chợt lóe biến mất không thấy.

Tề Hoán Trân đại chấn tinh thần, phát tay xóa bỏ Ngũ Hành tuyệt trận.

Phượng Tri Hành một mình đứng trong sân, được mọi người nhìn chăm chú.

“Chúc mừng An tiên bối chiến thắng!”

Tất cả mọi người đứng lên, đồng loạt hành lễ với Phượng Tri

Hành, biểu cảm đều tràn ngập kính sợ.

Thực lực vi tôn!

Phương Tri Hành vừa chiến giết chết Dương Thần, vượt quá tưởng tượng.

Có lẽ đánh bại Dương Thần dễ dàng nhưng giết chết Dương Thần thật sự rất khó.

Chỉ chốc lát, Phương Tri Hành trở về đại điện phong chủ, lần nữa đối mặt với rồng gỗ màu xanh.

Chẳng qua lúc này, trên rồng gỗ màu xanh có một ảo ảnh mơ hồ khoanh chân ngồi.

“Phong chủ!”

Phương Tri Hành chấp tay cúi đầu.

Thanh Long phong chủ không nói gì, trên ấn đường đột nhiên hiện lên một con mắt dựng thẳng.

Đây là mở ra pháp nhãn!

Pháp nhãn màu xanh thẫm, hào quang rực rỡ, giống như ngôi sao.

Khoảnh khắc sau đó, một chùm ánh sáng xanh như có như không, bắn ra từ pháp nhãn chiếu lên người Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành không hành động bừa bãi, tùy ý pháp nhãn đánh giá.

...

Thành Xích Minh - Vương phủ!

Trịnh Tất Thọ hoảng loạn chạy khỏi Ngũ Hành tông nhưng không lập tức trở về Đại Huyền môn mà đi thẳng tới Vương phủ cầu kiến vương phi.

Mọi người đều biết, Xích Minh vương phi Trịnh Trường Tự thích ngắm sao.

Vì thế, Xích Minh Vương xây dựng rằm rộ, vì cô xây dựng một tòa Trích Tinh lâu cao 9 tầng rộng rãi khí phái.

Trịnh Tất Thọ vô cùng lo lắng chạy tới Trích Tinh lâu.

Đáng tiếc, lúc này Xích Minh vương phi đang xông hương tắm rửa, không thể lập tức gặp mặt.

Trịnh Tất Thọ chỉ có thể lo lắng suông, đi qua đi lại, ước chừng đợi hơn 2 tiếng, lúc này mới được gọi đến.

“Bái kiến vương phi...”

Trịnh Tất Thọ cúi người hành lễ, tư thái cũng cung kính, chỉ là động tác hơi tùy ý và qua loa.

Xích Minh vương phi ngồi ở phía sau bức rèm che mặt, chỉ cho người ta một hình cắt mơ hồ.

Nhưng một hình cắt này dường như có hàng vạn hàng nghìn phong tình, khiến người ta kim lòng không đậu miên man bất định.

“Tam thúc, làm sao vậy, tại sao cuống cuống như thế?”

Chương 856: Huyết Kim (1)

Xích Minh vương phi không nhanh không chậm trả lời.

Giọng nói tinh tế giống như sợi tơ quấn quanh thính giác của mọi người, mềm nhẹ mà du dương, kích thích tiếng lòng.

Trịnh Tất Thọ thở sâu, rủ ri nói.

“Cứ như vậy, An Bảo Phác ở dưới mi mắt của ta giết Ma Thừa Vân...”

Sau khi nghe xong, Xích Minh vương phi im lặng, bàn tay ngọc nhẹ nhàng xoa nắn, dường như đang tiêu hóa tin tức trong đó.

Sau một lúc lâu, cô ta ngạc nhiên nói: “Ma Thừa Vân thăng cấp tới cảnh giới Dương Thần đã hơn trăm năm rồi nhỉ, xem như thân kinh bách chiến, làm sao lật thuyền trong mương thế?”

Trịnh Tất Thọ trầm giọng nói: “Chỉ có thể nói tên An Bảo Phác đó thật sự quá ác độc, trong tay hắn có một bảo đao thượng phẩm cấp 5, mang theo uy lời đình kinh người nhưng vẫn giấu giếm không dùng, giả heo ăn hổ. Thăng đến lúc Ma Thừa Vân lộ ra sơ hở thì hạ sát thủ, một đao mất mạng!”

“Có thể nói, Ma Thừa Vân là bị hãm hại chết.”

“Nếu ngay từ đầu chúng ta biết trong tay An Bảo Phác bảo đao thượng phẩm cấp 5, vốn sẽ không đánh với hắn.”

Trịnh Tất Thọ hơi buồn bực giải thích.

“Thượng phẩm cấp 5?!”

Xích Minh vương phi không khỏi rung động.

Cho dù cô ta quý như vương phi, cũng chỉ có một binh khí hạ phẩm cấp 5.

An Bảo Phác là thứ gì, hẳn dựa vào cái gì sở hữu trọng bảo này?

Thất phu vô tội mang ngọc có tội!

“Đến tội cùng người này có lai lịch gì?”

Trịnh Trường Tụ trầm ngâm nói: “Bản cung hiểu rồi, cho dù An Bảo Phác là ai, điều tra rõ nội tình của hắn chỉ là vấn đề thời gian.”

Trịnh Tất Thọ liên tục gật đầu.

Đây cũng là mục đích mà khoảnh khắc đầu tiên hắn bấm báo vương phi muốn đạt tới.

Lần này Đại Huyền môn vừa mất người vừa mất mặt, chịu thiệt thòi lớn đã không dễ trêu chọc Ngũ Hành tông nữa.

Chỉ có mời Xích Minh vương phi ra tay, lúc này mới có hi vọng báo thù rửa hận.

Mà điều tra rõ ràng nội tình của An Bảo Phác chính là bước đầu tiên của báo thù!

...

Thanh Long phong chủ thông thả thu hồi pháp nhãn.

Chốc lát, cậu mở miệng nói: “An Bảo Phác, có tiện cho bốn tọa biết lai lịch thật của người không?”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, nói không rõ ràng: “Một thân

huyết, hai chân bùn.”

Lời này vừa nói ra!

Thanh Long phong chủ trầm mặc một lát, dường như hiểu được cái gì, chậm rãi nói: “Trận chiến hôm nay vô cùng nổi tiếng, sau này người dự định đi con đường nào?”

Phượng Tri Hành buông tay nói: “Nói thật, ta chỉ muốn làm chút buôn bán nhỏ, gom một ít tài nguyên tu hành thôi.

Trước đó ta cố ý tạo một thân phận ngoại môn của Ngũ Hành tông chính là muốn dưới đại thụ hưởng bóng mát.

Chỉ là không ngờ, thân phận này, chung quy có thực lực không dễ dùng.”

Thanh Long phong chủ cười nói: “Xem ra người cũng chú ý tới vấn đề này.

Giấu tài, khiêm tốn làm người, chỉ thích hợp ở cảnh giới thấp chơi đùa thôi.

Tới cấp bậc cao, nhất cử nhất động, gió nổi mây phun, mọi người ai cũng không giấu được.

Nếu không giấu được, vậy mọi người dứt khoát ngả bài, đánh bài ngoài sáng.”

Phượng Tri Hành nhíu mày nói: “Trên Bách Ngưu cảnh không phải còn có cảnh giới cao hơn à, hình như tên là Thiên Quân cảnh?”

Thanh Long phong chủ cười nói: “Dòng thác thế tục có thể đứng vững chân đã là vô cùng vất vả, muốn độc chiến ngàn quân chỉ sợ còn khó hơn lên trời.”

Phượng Tri Hành rơi vào trầm ngâm.

Thanh Long phong chủ hơi im lặng, nghiêm túc nói: “Người muốn tài nguyên tu hành, Ngũ Hành tông ta có thể thỏa mãn bất kỳ nhu cầu của người.”

Phương Tri Hành ngắt lời nói: “Nếu ta muốn gia nhập môn phái, không cần chờ tới bây giờ.”

Thanh Long phong chủ ha hả cười nói: “Dùng thân nhập cục, thắng thiên bán tử (biến số mệnh bản thân thành con cờ, đánh cờ và thắng thần tiên).

Bắt đầu từ thời khắc người giết Ma Thừa Vân, cho dù người có ở Ngũ Hành tông không, đều đã là người của Ngũ Hành tông ta.

Người có thể không chịu trách nhiệm rồi bỏ đi nhưng Ngũ Hành tông ta, không thể không nhận người.”

Đây là...

Phương Tri Hành cười nói: “Nếu đã như thế, phong chủ dự định sắp xếp cho ta như thế nào?”

Thanh Long phong chủ hỏi lại: “Trả lời ta, người có tồn tại ác ý, địch ý đối với Ngũ Hành tông ta hay không?”

Phương Tri Hành nghiêm mặt nói: “Chưa bao giờ có.”

“Tốt!”

Thanh Long phong chủ tinh thần đại chấn, tuyên bố nói: “Từ nay về sau, người là khách khanh của Ngũ Hành tông ta, hưởng thụ đãi ngộ của trưởng lão đứng đầu Thanh Long phong.”

Sau đó ông lại bổ sung: “Người còn có yêu cầu gì, cứ việc đưa ra bốn tọa cố gắng thỏa mãn.”

Phương Tri Hành nói thẳng: “Ta muốn một quả Ngũ Hành Âm Dương, ngoài ra tốt nhất có thể giúp ta tìm kiếm nước đục Hoàng

Tuyền. Còn nữa hy vọng phong chủ có thể thu nhận muối muối Quân Dao ta làm đệ tử.”

Thanh Long phong chủ trầm ngâm nói: “Ta có thể đồng ý việc của Quân Dao. Nước đực Hoàng Tuyền cũng không thành vấn đề, chỉ có quả Ngũ Hành Âm Dương, phải xin chỉ thị tông chủ.”

Phương Tri Hành vừa nghe, biết có kịch liền nói: “Ngũ Hành tông cần ta làm gì?”

Chương 857: Huyết Kim (2)

Thanh Long phong chủ đáp: “Ngũ Hành tông mời người nhập môn, không phải cần người làm gì mà là dùng thực lực của người, chỉ cần người không phải kẻ địch của Ngũ Hành tông, đó là thu hoạch lớn nhất.”

Phương Tri Hành bật cười, lập tức gọi Quân Dao làm lễ bái sư.

“Đứng lên đi.”

Thanh Long phong chủ vui mừng quá đỗi, vui vẻ cười nói: “Quân Dao, người đã là Cửu Ngưu cảnh đỉnh phong, vì sư tặng cho người món quà gặp mặt đầu tiên, đó là Nguyên Tuyền Huyết Nhục, giúp người thăng cấp lên Bách Ngưu cảnh.”

Quân Dao ngẩng đầu.

Chỉ nhìn thấy rỗng gổ màu xanh chậm rãi ngẩng đầu, mở miệng ra, từ trong vực sâu khổng lồ phun ra một cái hộp gấm.

Quân Dao vươn tay nhận lấy hộp gấm, mở ra thấy.

Bên trong hộp rõ ràng là một quả cầu thịt màu đỏ.

Phương Tri Hành thấy vậy, nhíu mày nói: “Đây là Nguyên Tuyền Huyết Nhục?”

Thanh Long phong chủ hỏi lại: “Sao vậy, người chưa từng nhìn thấy Nguyên Tuyền Huyết Nhục hả? Vậy người thăng cấp đến Bách Ngưu cảnh như thế nào?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ta ngoài ý muốn xâm nhập cánh cửa Cấm Khu, ở đó lấy được.”

Thanh Long phong chủ gật đầu, cẩn thận nói: “Đạo môn có vài vị tổ tiên từng lấy được một khối máu thịt sinh sôi vô hạn, sau khi nghiên cứu nhiều năm, vất vả tạo nghệ, dần dần thuần hóa khối máu thịt kia để đặc tính của nó thích hợp phần lớn mọi người dung hợp.

Tính an toàn của khối máu thịt đó rất cao, mặc dù dung hợp thất bại cũng không đến mức chết.”

“Thuần hóa?!”

Phương Tri Hành âm thầm tắc lưỡi, ngạc nhiên nói: “So với Nguyên Thủy Huyết Nhục, hiệu quả như thế nào?”

Thanh Long phong chủ liền nói: “Rất khó phán đoán, dù sao hiệu quả thay đổi theo người.”

Phương Tri Hành hiểu rõ lại nói: “Trừ Nguyên Tuyền Huyết Nhục, Quân Dao tu luyện môn công pháp nào thế?”

Thanh Long phong chủ liền nói: “Công pháp của Đạo môn chia làm hai loại, một là tọa vong, hai là xuất thế.

Cái gọi là tọa vong tức rơi xuống tứ chi, bỏ đi thông minh, thoát khỏi ý thức tương đương với đại thông, đạt tới cảnh giới bàng quan, quên cả mình và vật.

Cái gọi là xuất thế, trước tiên phải nhập thế. Nhập thế không rơi xuống, xuất thế không thoát; nghiên mà không lân, niết mà không đen! Cuối cùng, nhảy ra ngoài tam giới không ở trong ngũ hành.”

Thanh Long phong chủ cười nói: “Quân Dao con tu luyện <Đại Tự Tại Kiểm Quyết>, sớm hiểu rõ chân ý tự tại, điều này vừa hay cũng phù hợp với chân lý xuất thế của Đạo môn ta.”

Miệng rộng lại mở ra, phun ra một quyền trực.

“Vi sư ban thưởng người &LTV;ô Vi Kiếm Kinh>, đưa người vào trong ‘động thiên Nhất Niên’ tu hành.”

Quân Dao nhận lấy quyển trục, tò mò nói: “Sư phụ, động thiên Nhất Niên là cái gì?”

Thanh Long phong chủ cười nói: “Chính là một Cấm Khu cấp 5, chẳng qua sau khi tiến vào Cấm Khu, tốc độ chảy của thời gian khác với thế giới bên ngoài, con ở trong động thiên Nhất Niên vượt qua một năm, thế giới bên ngoài mới trôi qua một ngày mà thôi.”

Lời này vừa nói ra!

Tế Cửu chợt vỗn tai, nâng chân trước lên gãi Phương Tri Hành.

“Biết rồi...”

Phương Tri Hành gật đầu, tấ tắ nói: “Không ngờ Ngũ Hành tông lại có Cấm Khu như vậy.”

Sau đó, Thanh Long phong chủ bay lên, một luồng niệm lực khổng lồ bao trùm Phương Tri Hành, Quân Dao còn có Tế Cửu.

Bọn họ bay ra khỏi đại điện, một đường lên như điều gặp gió, đi tới trên tầng mây thật dày.

[Người lên trên 100m có một Cấm Khu cấp 5.]

Chiếc nhẫn đột nhiên đưa ra nhắc nhở.

Phương Tri Hành ngửa đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy trên tầng mây có một đám mây dường như cố định bất động.

Thanh Long phong chủ xách theo hai người một chó, bay về phía đám mây đó trực tiếp chui vào.

Trước mắt mọi người mây mù lượn lờ, vươn tay không thấy

năm ngón.

Những khoảnh khắc sau đó, quang cảnh trước mắt đột nhiên thay đổi.

Hai chân Phương Tri Hành lơ lửng, phía dưới là một rừng cây rậm rạp chim hót hoa thơm.

Xa xa, núi non trùng điệp, đua nhau khoe sắc.

Thanh Long phong chủ bay về phía một ngọn núi lớn.

Phóng mắt nhìn lại, núi lớn đó giống như một cái cây khổng lồ, xanh um tươi tốt, khí tức sinh mệnh cực kỳ nồng đậm.

Trên núi có rất nhiều hang động, ánh lửa lập loè, lơ mờ có bóng người lay động.

Thanh Long phong chủ mở miệng nói: “Nơi đây là chỗ tu hành của môn nhân Ngũ Hành tông ta, đỉnh núi này tên là núi Thần Mộc chính là nơi bế quan của vi sư và một đám đệ tử chân truyền của Thanh Long phong.”

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đáp xuống đỉnh núi, tiến vào một hang động.

“Nơi này là động phủ của vi sư, từ hôm nay trở đi, con tu hành ở đây.”

Thanh Long phong chủ nói xong, thân hình nhoáng lên, Dương Thần đột nhiên một phân thành hai.

“Phân thân Dương Thần của vi sư sẽ luôn làm bạn bên cạnh con, hộ pháp, chỉ điểm cho con.”

Thanh Long phong chủ cười nói.

Quân Dao nhất thời sinh ra rất nhiều cảm kích, cung kính nói:

“Đệ tử nhất định khắc khổ tu luyện, tranh thủ sớm ngày thăng lên Bách Ngưu cảnh.”

Tâm trạng Thanh Long phong chủ rất tốt, chuyển hướng Phương Tri Hành, cười nói: “Đi, bốn tọa dẫn người đi đến hoàng tuyền.”

Chương 858: Huyết Kim (3)

Phương Tri Hành không thể làm gì khác, nhìn Quân Dao, dặn dò cô an tâm tu hành.

Về phần Tế Cầu, đương nhiên cũng ở lại chỗ này.

Chốc lát, Phương Tri Hành và Thanh Long phong chủ cùng nhau rời khỏi động thiên Nhất Niên.

Đi đến bên ngoài.

Chỉ là đi vào một lát mà thôi, bên ngoài ban đêm đã bao phủ.

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Hoàng tuyền ở đâu?”

Thanh Long phong chủ thản nhiên nói: “Hoàng tuyền ở Cấm Khu U Minh, mà U Minh tuyệt địa chỉ có người chết có thể đi vào.”

...

Trời đây sao!

Trên Trích Tinh lâu, vương phi Trịnh Trường Tụ ngẩng gáy ngọc như tuyết trắng ngấm sao.

Trong tay cô xuất hiện một tờ giấy.

Tờ giấy đó là một phần hoá đơn, phía dưới cùng có chữ ký của An Bảo Phác.

Đây là Xích Minh vương phi phái người lên vào Dịch Bảo Các trộm ra.

“Xem sao - bói toán!”

Trịnh Trường Tụ đốt tờ giấy đó, ném vào chậu than.

Một đốm lửa bắn ra, xoay tròn thẳng lên, bay về phía sâu trong khoảng không.

Đốm lửa vẫn không tắt, dần dần bay về hướng những ngôi sao.

Cảnh tượng này ảnh ngược trong đôi mắt của Trịnh Trường Tụ.

Ngay sau đó, phần phật ~

Sau khi đốm lửa va chạm vào một ngôi sao thì ngôi sao đó chợt cháy bùng lên.

Hỏa thế vừa bốc lên không thể thu!

Hết ngôi sao này đến ngôi sao khác bị thiêu cháy!

Giây lát sau đã thành thế lửa cháy lan ra đồng cỏ!

Hai tròng mắt của Trịnh Trường Tụ tràn ngập ngọn lửa!

“A!”

Cô ta đau khổ kêu rên, nhắm mắt lại, cúi đầu.

Bầu trời đêm từ đầu đến cuối yên lặng, nào có cảnh tượng những ngôi sao lửa cháy lan ra đồng cỏ?

Sau một lúc lâu, Trịnh Trường Tụ mở mắt ra, khóe mắt có vết máu chảy xuống.

“An Bảo Phác có mệnh số gì?”

Trịnh Trường Tụ hết hồn giống như chỉ cần cô ta trêu chọc đến An Bảo Phác, ắt hẳn sẽ giống như những ngôi sao, sẽ bị lửa

thieu sạch sẽ.

Rất lâu sau đó...

Xích Minh vương phi dần dần tỉnh táo lại, nỉ non nói: “Vận mệnh chính là dùng để phá vỡ!”

...

“Chỉ có người chết mới có thể tiến vào U Minh?”

Phương Tri Hành nhướng mày, không rõ chuyện gì.

Thanh Long phong chủ cười giải thích: “Thật ra U Minh là một vùng Cấm Khu, không rõ cấp bậc mà có 2 cách để người sống tiến vào U Minh.”

“Một loại là tiến vào trạng thái chết giả, linh hồn xuất khiếu.”

“Một loại khác là để cho người khác giúp người, cầu linh hồn của người ra, dẫn người tiến vào U Minh.”

Nghe xong lời này, sắc mặt Phương Tri Hành trầm xuống.

Hai cách này rất cực kỳ mạo hiểm.

Nếu cậu giả chết, người khác nhân cơ hội phong ấn nhục thân của cậu, vậy cậu sẽ trầm luân suốt đời, chẳng cho đến chết.

Cách thứ hai càng khó hơn, cậu phải không chút giữ lại giao tính mạng cho người khác.

Phương Tri Hành trời sinh tính đa nghi, cho dù là Tế Cầu, cậu còn không thể hoàn toàn tin tưởng, đừng nói đến những người khác?

Thanh Long phong chủ cũng không gấp, có hứng thú nhìn Phương Tri Hành.

Nhưng rất nhanh, Phương Tri Hành quả quyết nói: “Dùng người thì không nghi ngờ, người nghi thì không dùng, ta tin tưởng phong chủ.”

“Được!”

Thanh Long phong chủ vừa lòng cười, ông không sợ Phương Tri Hành thần bí cỡ nào, chỉ sợ cậu từ chối người ngàn dặm, không xem ông là người một nhà.

“Người thả phòng ngự tinh thần ra trước.”

Thanh Long phong chủ khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm quyết, trong miệng lầm bầm.

Phương Tri Hành cũng khoanh chân ngồi xuống, nghe theo.

Thanh Long phong chủ nhanh chóng nâng tay lên, ở trên ấn đường của Phương Tri Hành nhẹ nhàng ấn vào.

Một điểm linh quang rơi xuống!

Đầu Phương Tri Hành nặng nề giống như ngất đi.

Cùng lúc đó, một hư ảnh từ từ dâng lên, đỉnh thiên lập địa, khí phách thô bạo.

Chính là bạo quân!

Thanh Long phong chủ nhìn bạo quân, cảm nhận được khí tức bạo ngược khôn cùng vô tận, trong lòng cũng vô cùng chấn động.

Thanh Long phong chủ không nói gì thêm, đốt một cây nhang, cắm ở trước hai người.

Khói nhanh lướt lơ!

Trong lúc đó, một lốc xoáy hiện ra.

“Đi thôi, chúng ta vào U Minh.”

Thanh Long phong chủ xông vào trong lốc xoáy.

Bạo quân nhìn nhục thân của mình rồi đi theo sát.

Lốc xoáy xoay tròn tốc độ cao.

Bạo quân chỉ cảm thấy trời rung đất chuyển, đột nhiên ngã vào một vùng hư không đục ngầu.

Không biết qua bao lâu...

Cuối cùng bạo quân cũng ổn định thân thể, đứng trong một thế giới u ám bao la.

Gió rất lớn!

Gió thổi vô số dơ bẩn giống như nước dơ trong nước ngầm.

Dưới chân bạo quân trải rộng dơ bẩn giống như bước trong hố phân, vô cùng ghê tởm.

“Đi bên này!”

Giọng nói của Thanh Long phong chủ cũng từ không xa truyền đến.

Ông đi phía trước, bạo quân nhắm mắt theo đuôi.

Đột nhiên, bạo quân một cước giẫm phải thứ gì đó dính dính.

Cúi đầu nhìn, trên đất rõ ràng có một người đang nằm lại là còn sống.

Nhưng thân thể hắn đã hư thối không chịu nổi.

Bạo quân một cước đạp vào ngực của hắn, nội tạng hóa thành nước mủ bắn ra.

“A a a ~”

Người kia kêu rên thê lương, cực kỳ đau khổ.

Bạo quân dờn chân, nhìn quanh bốn phía, lúc này mới phát hiện trong đồng dơ bẩn trên mặt đất, chôn rất nhiều bóng người.

Chương 859: Huyết Kim (4)

Từng bóng người giống như những cặp song sinh dính liền sinh trưởng cùng nhau, thù hận nhìn nhau rồi lại không giã thoát được.

“Chỉ là một đám cô hồn đã quỷ thôi, không cần để ý.”

Giọng nói của Thanh Long phong chủ truyền đến, vững chí đi về phía trước.

Bạo quân ném hồ dính trong lòng bàn chân, tiếp tục đi theo.

Cứ tiếp tục đi như thế, từng ngày, từng tháng, từng năm...

Bất giác, bạo quân quên mất thời gian.

Cậu và Thanh Long phong chủ vượt qua bình nguyên dơ bẩn bao la chạy không ngừng, luôn đi tiếp.

Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng nước sông chảy.

Bạo quân hỏi: “Chúng ta đi đã bao lâu?”

Thanh Long phong chủ trả lời: “Trong U Minh không có khái niệm thời gian, nhưng nếu phải nói, hẳn là đi 62 năm rồi.”

Bạo quân nhất thời cạn lời.

Thanh Long phong chủ cười ha hả nói: “Yên tâm, cho dù người ở U Minh vượt qua thời gian 100 năm, bên ngoài cũng chẳng qua là cái búng tay thôi.”

Bạo quân không hề chần chờ, nhìn con sông dài kia.

Nước sông ào ào đổ không thôi.

Vừa nhìn giống như Hoàng Hà.

Bạo quân hít sâu một hơi, bước vào trong nước sông.

Chỉ một thoáng, đau nhức bén nhọn truyền đến.

Bạo quân cúi đầu nhìn lại, máu thịt trên chân nháy mắt bị ăn mòn, lộ ra xương trắng.

Nhưng cậu là người bất tử, nhanh chóng hoàn thành tái sinh.

Nhưng đau là đau thật!

Bạo quân cắn răng, trực tiếp nhảy vào trong nước sông, ngâm toàn thân.

Không khó tưởng tượng, toàn thân cậu khi thì biến thành xương trắng, khi thì khôi phục thân thể máu thịt.

Giống như một người bị lãng trí!

Mức độ đau khổ vượt quá tưởng tượng!

Nhưng bạo quân không phát ra một tiếng rên rĩ.

Tình cảnh này...

Thanh Long phong chủ ngược lại lộ ra một tia khâm phục.

[23:59:59]

[23:59:58]

...

Thời gian trôi qua từng giây.

Bạo quân đứng trong dòng sông hoàng tuyến, lù lù bất động...

[6, Sử dụng nước đục Hoàng Tuyền ngâm toàn thân trên 1 ngày (Đã hoàn thành.)]

Ào ào~

Bạo quân phá nước mà ra, bước lên bờ.

“Hóa ra ‘ngâm toàn thân’ ở đây chính là chỉ ngâm linh hồn!”

Trong lòng bạo quân thầm than.

Lúc này, thân ảnh hư ảo của hắn ẩn ẩn ngưng thực thêm vài phần, không phải Dương Thần, nhưng hơn cả Dương Thần!

Trải qua sự ngâm mình trong sông Hoàng Tuyền, rõ ràng bạo quân đã mạnh lên rất nhiều.

“Thiên phú trác tuyệt, thật lợi hại!”

Thanh Long phong chủ vô cùng kinh ngạc, vỗ tay nói: “Kể tu hành như chúng ta không sợ khổ cực, chỉ sợ đã chịu khổ mà tu vi vẫn không thể tăng lên.”

Ông nhìn bạo quân rồi chân thành khen ngợi: “Trải qua lần rèn luyện này, cảnh giới tinh thần của ngươi đã tăng lên rất nhiều, đáng chúc mừng.”

Bạo quân điềm tĩnh, khiêm tốn nói: “Ta vận dụng sức mạnh tinh thần còn rất nông cạn, còn kém xa Dương Thần.”

“Tuy nói vậy, nhưng Ma Thừa Vân sẽ không nghĩ như thế đâu.”

Thanh Long phong chủ cười khà khà, không ngớt lời khen ngợi: “Tinh thần của ngươi mang theo uy thế đế vương, áp đảo chúng sinh, không gì sánh bằng.

Ta nói một ví dụ, Dương Thần Long giống như chim ưng, bay lượn chín tầng trời, tự do tự tại, còn người lại giống như một ngọn núi cao sừng sững, chim chóc khó vượt qua.”

Bạo quân nghe những lời tán dương như vậy, chỉ mỉm cười cho qua.

Hai người rời khỏi U Minh.

Một lát sau, bạo quân lóe lên từ xoáy nước, trở về xác thịt.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành mở mắt ra, đầu óc choáng váng.

Giống như sau một cơn say mềm, trải qua một giấc mơ dài.

Nhưng những gì đã xảy ra trong giấc mơ, ký ức lại rất mơ hồ.

Phương Tri Hành nhìn quanh, nén hương trước mặt chỉ cháy một chút, giống như cậu vừa nhắm mắt đã mở mắt ra ngay, chưa từng rời đi.

“Phong chủ, ngài còn nhớ những chuyện sau khi chúng ta tiến vào U Minh không?”

Phương Tri Hành không nhận được mà hỏi.

Thanh Long phong chủ cười nói: “Không nhớ được thực ra chính là chuyện tốt, dù sao người đã ở đó 6, 70 năm.

Nếu trong đầu một người đột nhiên xuất hiện thêm mấy chục năm ký ức, e rằng sẽ không chịu nổi gánh nặng, hậu quả khó lường, phải không?”

Phương Tri Hành giật mình, nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Thôi vậy!

Cậu bị Thanh Long phong chủ câu hồn nhập mộng, cứ xem mọi chuyện như một giấc mộng là được.

Người sống không nên biết chuyện U Minh!

Dù sao thì điều kiện thứ 6 cũng đã hoàn thành êm đẹp!

Hơn nữa, ở hiện thực, hình như chỉ mới chưa đến 10 giây.

Lần này chắc chắn là lời to rồi!

Tiếp theo, đến lượt quả Ngũ Hành Âm Dương...

Thanh Long phong chủ vỗ tay sau lưng nói: “Ngũ Hành tông bọn ta quản lý một Cấm Khu cấp 5 đặc biệt, bên trong có một cây thần thụ, trên cây có quả Ngũ Hành Âm Dương, 3000 năm mới chín một lần.”

Phương Tri Hành chớp mắt, kinh ngạc nói: “3000 năm!”

Thanh Long phong chủ cười nói: “Cấm Khu và thế giới bên ngoài có dòng chảy thời gian khác nhau, 10 năm bên trong chính là một ngày bên ngoài, 3000 năm cũng chỉ là 300 ngày, thực tế chưa đến một năm.”

Phương Tri Hành bừng tỉnh, vội vàng hỏi: “Tông chủ có cho phép ta vào Cấm Khu hái không?”

Thanh Long phong chủ cười nói: “Hỏi thử sẽ biết thôi.”

Chương 860: Huyết Kim (5)

Ông nhặt nén hương trên mặt đất lên rồi cầm trong tay, giơ lên trước mặt.

Khói hương tản mát nhanh chóng ổn định lại, xoắn thành một đường, bay về phía xa.

Sau đó, Thanh Long phong chủ nhắm mắt lại, môi thỉnh thoảng mấp máy, dường như đang giao tiếp với ai đó.

Nén hương nhanh chóng cháy rực, chẳng mấy chốc đã cháy gần hết.

Một lát sau, Thanh Long phong chủ đặt nén hương xuống, mở mắt nói: “Tông chủ bảo ta dẫn người đi gặp ông ấy.”

Phương Tri Hành phần chấn tinh thần, cậu đứng dậy.

Hai người bước ra khỏi đại điện.

Thanh Long phong chủ phất tay, mang theo Phương Tri Hành bay lên trời, cuối mây đập gió.

“Dương Thần có thể bay, du ngoạn chín tầng trời, việc di chuyển thực sự rất thuận tiện.”

Phương Tri Hành khẽ thở dài, sự ngưỡng mộ lóe lên trong mắt.

Thanh Long phong chủ nhanh chóng rời xa năm ngọn núi, bay về phía sâu trong dãy núi Ngũ Hành, sau đó đột ngột lao xuống.

Vù!

Một thác nước xuất hiện phía dưới, dòng nước chảy xuống 3000 thước, tạo nên cảnh tượng hùng vĩ.

Thanh Long phong chủ đưa Phương Tri Hành bay về phía thác nước, lách người lao thẳng xuống rồi xuyên qua dòng nước chảy xiết.

Phía sau thác nước chợt mở ra, lại là một hang động cực lớn.

Phương Tri Hành phóng mắt nhìn, cậu lập tức phát hiện có một sinh vật khổng lồ đang ẩn mình bên trong hang, thân rồng đầu rùa, linh cái bay lên, hung mãnh oai phong, chấn động bát phương.

“Huyền Vũ!!”

Đồng tử Phương Tri Hành co lại, nhận ra đặc điểm dễ nhận biết nhất của Huyền Vũ, hai cái đầu trước và sau.

Một đầu rùa, một đầu rắn.

Huyền Vũ có tuổi thọ vô tận, là sự tồn tại bí ẩn nhất trong tứ linh khiến những người lớn tuổi hướng đến nhất.

“Bái kiến Tông chủ!”

Thanh Long phong chủ chấp tay hành lễ qua loa.

Phương Tri Hành lập tức làm theo.

Huyền Vũ ngẩng đầu rùa lên, đầu rắn ở đuôi cũng quay lại, bốn mắt cùng nhìn về phía bọn họ.

“Miễn lễ.”

Huyền Vũ tông chủ khẽ gật hai cái đầu, nó nở nụ cười giống nhân hóa.

Thanh Long phong chủ giới thiệu: “Tông chủ, đây là khách

khánh An Bảo Phác vừa gia nhập Thanh Long phong của chúng ta.”

Huyền Vũ tông chủ đánh giá Phương Tri Hành, đột nhiên hỏi: “Người cũng tu luyện &LTNgũ Hành Huyền Công> rồi hả?”

Phương Tri Hành gật đầu: “Không giấu tông chủ, để có được thân phận, ta thực sự đã luyện &LTNgũ Hành Huyền Công> để che giấu.”

Nói xong, toàn thân cậu chấn động, phóng ra Ngũ Hành thần khí.

Trong nháy mắt, năm loại ánh sáng không ngừng lượn lờ xung quanh cậu.

“Hay cho ngũ hành hoàn mỹ!”

Đáy mắt Thanh Long phong chủ sáng lên, tấm tắc khen ngợi.

Huyền Vũ tông chủ gật đầu nói: “Thiên phú thực sự không tồi, ngàn năm khó gặp, đáng tiếc người lại chọn làm người bất tử, nếu không ta có thể truyền &LTNgũ Hành Trường Sinh Quyết> cho người.”

Phương Tri Hành vội nói: “Đa tạ ý tốt của tông chủ, là phúc khí của ta quá mỏng, không thể sớm gia nhập Ngũ Hành tông.”

Huyền Vũ tông chủ trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: “Tuy người là người bất tử huyết nguyên nhưng sức mạnh vẫn nằm trong ngũ hành. Ta có thể truyền vài kỹ năng bộc phát cho người để tăng cường thủ đoạn tấn công phòng thủ.”

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Không phải kỹ năng bộc phát thức tỉnh trong quá trình tu luyện công pháp à? Không tu luyện võ công, cũng có thể thức tỉnh kỹ năng bộc phát?”

Huyền Vũ tông chủ cười nói: “Có rất nhiều cách để thức tỉnh

kỹ năng bộc phát, người nói là một cách, còn một cách nữa chính là thông qua kích thích tinh thần. Dương Thần của Đạo môn chúng ta am hiểu cách thứ hai nhất.”

Phương Tri Hành hiểu ra, không khỏi trầm ngâm suy nghĩ.

Huyền Vũ tông chủ lại nói: “Tuy kích thích tinh thần hiệu quả rõ rệt, nhưng có thành công hay không còn phải xem ngộ tính và vận may của mỗi người.”

Nghe vậy, Phương Tri Hành lấy lại tinh thần, cúi đầu nói: “Xin tông chủ ban ân.”

Huyền Vũ tông chủ trầm ngâm nói: “Người thuộc hệ huyết nguyên, vốn thân cận với sức mạnh của nước hơn, ta sẽ truyền ‘Sơn Hải bí pháp’ cho người.”

Vừa nói, trong miệng rùa rắn phun ra mây mù, chậm rãi lan tới, bao phủ lấy Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành chìm vào trong mây mù, đưa tay không thấy năm ngón.

Ầm ầm, bên tai đột nhiên vang lên tiếng nước sông cuộn cuộn như vạn mã奔腾.

Cậu vội vàng thả lỏng thần hồn cảm nhận, vừa thả ra thì không ổn rồi, một con sóng lớn ập đến phủ đầu.

Phương Tri Hành bất ngờ không kịp đề phòng, bị sóng lớn đánh lật.

Sức mạnh của sóng lớn vượt xa tưởng tượng.

“Ảo giác à?”

Phương Tri Hành giật mình, tuy biết mình rơi vào ảo giác nhưng mọi thứ đều quá chân thật.

Sóng lớn cuốn lấy cậu, xoay chuyển với tốc độ cực nhanh khiến cậu nghẹt thở, khiến đầu óc cậu choáng váng.

Phương Tri Hành cố gắng chống cự, nhưng hoàn toàn vô dụng, bị kéo vào vực sâu.

Cậu là người bất tử, nhưng vẫn là con người, cần phải thở.

Cảm giác ngạt thở mãnh liệt ập đến!

Vẫn còn chưa hết!

Cùng lúc Phương Tri Hành chìm xuống, áp lực nước tiếp tục tăng lên khiến cơ thể cậu bị ép đến mức chưa từng có.

Phương Tri Hành gần như ngất đi, vô cùng khó chịu.

Chương 861: Huyết Kim (6)

“Bạo Quân Xuất Thế!”

Bất ngờ, một luồng uy áp hung bạo bùng phát.

Bạo quân từ từ bay lên, đỉnh thiên lập địa, vô cùng bá đạo.

Cậu dang rộng hai tay, ngay lập tức cảm nhận được dòng nước chảy điên cuồng xung quanh, thông suốt không trở ngại, liên tục không ngừng.

Dường như dòng nước mạnh mẽ hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của bạo quân, nó giống như lũ quét trút xuống, cuốn trôi vạn vật vô hình, cướp lấy tạo hóa thiên địa.

Dời núi lấp biển!

“Nước có thể đỡ thuyền, cũng có thể lật thuyền!”

Tâm trí Phương Tri Hành bình tĩnh, cậu cảm ngộ được triết lý huyền diệu trong tuyệt cảnh.

[Điều kiện để trở thành Sơn Hải bí pháp max cấp:

1, Chịu đựng dòng nước chảy xiết trên 3 ngày (chưa hoàn thành)

2, Chết đuối trên 100 lần (chưa hoàn thành)]

Giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

“Ha, cái này cũng có thể xuất hiện à?”

Phương Tri Hành không khỏi mừng rỡ khôn xiết, nỗi sợ hãi và

hoang mang trong lòng tan biến trong nháy mắt.

Bên ngoài, Huyền Vũ tông chủ và Thanh Long phong chủ đang quan sát Phương Tri Hành.

Chỉ thấy Phương Tri Hành nằm trên mặt đất, cơ thể không ngừng bị thác nước xối vào.

Ban đầu, Phương Tri Hành vùng vẫy một cách hỗn loạn, toàn thân co giật, giống như một đứa trẻ bị đuối nước, đáng thương bất lực.

Nhưng không lâu sau...

Phương Tri Hành đột nhiên yên tĩnh lại.

Huyền Vũ tông chủ thấy vậy, không khỏi gật đầu nói: “Đứa trẻ này có thể dạy!”

Thanh Long phong chủ cũng gật đầu nói: “Thật sự thiên phú dị bẩm, tiền đồ vô lượng.”

Sau đó, ông đột nhiên chuyển chủ đề, mở miệng nói: “Tông chủ cũng đã nhìn ra rồi chứ, trên người hắn mang ‘Đại Nghịch Chú Ấn’, chứng tỏ hắn đã từng giết người có huyết mạch hoàng tộc, bị nguyên rửa rồi!”

Huyền Vũ tông chủ im lặng một lát, nói đầy ẩn ý: “Người trong Đạo môn chúng ta, thời thịnh thế thì ẩn cư, loạn thế thì xuất sơn. Nếu thiên hạ loạn, ắt phải có người thay trời hành đạo.”

Sắc mặt Thanh Long phong chủ hơi thay đổi, không nói gì thêm.

Thời gian trôi qua từng chút một...

Ba ngày đã trôi qua!

Thình lình, Phương Tri Hành mở mắt ra, một cái cá chép lật mình, cậu đứng dậy.

Mây mù bao phủ trên người cậu cũng theo đó tan đi.

[Sơn Hải bí pháp max cấp]

[Kỹ năng bộc phát: Bách Xuyên Quy Hải (Lv5)]

[Bách Xuyên Quy Hải: Nước, chí nhu của thiên hạ, bao dung vạn vật. Khi thi triển, cương lực vận chuyển cực nhanh, nước từ mười phương cũng như trăm sông đổ về biển tụ lại một thân, liên tục không ngừng, ngoài ra còn có thể dễ dàng hóa giải công kích mạnh mẽ của đối phương, lấy nhu khắc cương.]

Đôi mắt Phương Tri Hành hoàn toàn khôi phục sự minh mẫn, giơ tay lên, dòng nước tụ lại, xoay quanh người cậu, giống như cơ thể điều khiển cánh tay, giống như cánh tay điều khiển ngón tay.

Thấy cảnh này, Thanh Long phong chủ chấn động trong lòng, khen ngợi: “Không ngờ người lại thành công ngay lần đầu tiên! Người tu luyện ‘Sơn Hải bí thuật’ nhiều không kể xiết, nhưng người có thể vượt qua ngay lần đầu, chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

Tâm trạng Phương Tri Hành vô cùng vui vẻ.

Ngay sau đó, giao diện hệ thống lại nhấp nháy.

Nhìn kỹ, hóa ra là điều kiện max cấp của tầng thứ 4 & LTPhong; Huyết Bạo Quân > đã được cập nhật!

Trước đây cũng từng xuất hiện tình huống tương tự.

Mỗi khi Phương Tri Hành tu luyện thành công một công pháp hoặc bí thuật khác, thực lực tăng lên, điều kiện max cấp sẽ giảm đi, hoặc độ khó hoàn thành nhiệm vụ giảm xuống.

Lần này, vẫn còn chín điều kiện.

Nhưng điều kiện 1 và 2 đã thay đổi.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết từ 8 người Cơ Thể Thành Thánh trở lên (7/8)

2, Chiến thắng hoặc giết chết ít nhất 4 Thiên Nhân Hóa Thân thuộc tính khác nhau (1/4)]

&LTPhong; Huyết Bạo Quân > tầng thứ 4: Ngũ Hành Bất Tử!

Vừa mới đây, Phương Tri Hành đã luyện thành bí pháp Sơn Hải, đạt đến cảnh giới gặp nước không chết!

Ngũ Hành Bất Tử, nay đã thành Tứ Hành Bất Tử rồi!

Phương Tri Hành vui mừng khôn xiết, cậu chấp tay nói: “Cảm tạ tông chủ, đại ân đại đức khắc ghi trong lòng.”

Huyền Vũ tông chủ mỉm cười hài lòng: “Cơ hội là do chính người nắm bắt.”

Phương Tri Hành vẫn còn chưa thỏa mãn, hỏi: “Ngũ hành tương sinh tương khắc, đã có bí pháp Sơn Hải, chắc hẳn cũng có bốn loại bí pháp khác, đúng không?”

“Người, thật đúng là tham lam.”

Huyền Vũ tông chủ bật cười, thở dài: “Ừ, thật sự còn có những bí pháp khác, đó là ‘Nguyên Dương’, ‘Cự Thạch’, ‘Lạc Diệp’, ‘Hoàng Kim’.”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng lên, cậu liếm môi, háo hức muốn thử.

Cậu không hề che giấu ham muốn của mình.

Thanh Long phong chủ không nhịn được nhắc nhở: “Đạo không thể dễ dàng truyền lại, hiểu không?”

Đương nhiên Phương Tri Hành hiểu đạo lý trong đó.

Huyền Vũ tông chủ cho cậu nếm thử chút ngọt ngào trước, sau đó nhất định sẽ phân phó cậu làm việc, tích lũy công lao gì đó.

Toàn là chiêu trò.

Phương Tri Hành vội nói: “Nếu tông chủ có chuyện phân phó, ta nhất định sẽ dốc toàn lực, dù có chết cũng không từ.”

Ừm, dù sao máu chảy đầu rơi cũng không chết được mà!

Huyền Vũ tông chủ trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: “Nếu người đã có lòng, vậy người hãy đi trấn giữ ‘Bỉ Ngạn’ đi.”

Chương 862: Ngông Cuồng (1)

Phường Tri Hành khó hiểu: “Bỉ Ngạn là gì?”

Huyền Vũ tông chủ dịch người sang một bên, phía sau lộ ra một cái hang tối om.

Ông ta phân phó: “Thanh Long, người đưa hắc đi đi.”

“Vâng!”

Thanh Long phong chủ đáp lời, lập tức bay về phía hang.

Phường Tri Hành cũng bước theo.

Hai người đi vào trong hang, đi về phía chỗ sâu.

Trong hang đường hầm chẳng chịt phức tạp.

Tuy Phường Tri Hành có trí nhớ siêu phàm, nhưng sau khi đi một lát, cậu cũng mất phương hướng.

Một lát sau, hai người đến trước một cánh cửa đá.

Phường Tri Hành cẩn thận nhìn cánh cửa đá, càng nhìn càng thấy quen mắt giống như đã từng gặp ở đâu đó.

“Sao hơi giống ‘cánh cửa Cấm Khu’?”

Phường Tri Hành nhìn về phía Thanh Long phong chủ.

Nhưng Thanh Long phong chủ không nói gì, vung tay đẩy cánh cửa đá ra.

Kẹt kẹt kẹt~

Âm thanh vang lên đều đặn giống như bánh răng máy móc đang chuyển động.

Cánh cửa đá chậm rãi mở ra, để lộ một đại điện rộng lớn.

Không gian bên trong điện là một hình tròn, đường kính hơn 1000 mét, chiều cao của mái vòm cũng khoảng 300 đến 400 mét.

Phượng Tri Hành bước một bước vào trong cửa, hai chân giẫm lên sàn nhà, phát ra âm thanh trong trẻo.

Sàn nhà giống như ngọc đen, trơn bóng như gương, không biết được lát bằng vật liệu gì.

Phượng Tri Hành ngẩng đầu lên, một cây đại thụ kỳ lạ đập vào mắt.

Cây đại thụ ấy đang cháy rực!

Ngọn lửa bùng lên tận trời!

Ánh lửa bao trùm mọi cảnh cây.

Nói đúng hơn là lửa đã tạo nên hình dạng của cây.

Ánh lửa rực rỡ, soi sáng cả đại điện!

Thanh Long phong chủ liếc nhìn đại thụ rồi đi vòng qua.

Có một chiếc ghế được đặt tại vị trí sát tường ngay chỗ sâu trong đại điện.

Lúc này, có một nam nhân trung niên đang ngồi trên chiếc ghế, để lộ ngực trần, trông giống như một pho tượng đá.

Nhưng mà có bảy mỹ nữ đang đứng phía trước nam nhân trung niên, khiêu vũ cho hắn xem.

Bảy mỹ nữ mặc trang phục hở hang, bọn họ giống như đang say rượu, say sữa nhẫy múa, trạng thái như điên dại.

Cảnh tượng này...

Phượng Tri Hành cau mày, nhìn nam nhân trung niên thật sau. Người này cao lớn lực lưỡng như một con mãnh thú, đôi mắt sâu hoắm lóe lên vẻ xảo quyệt và tàn nhẫn.

Nam nhân trung niên tay cầm ly rượu, tự rót cho mình uống. Hắn nhìn thấy Thanh Long phong chủ thì đứng dậy nói: “Thanh Long sư bá, sao ngài lại đến đây?”

Thanh Long phong chủ liếc nhìn nam nhân trung niên rồi thản nhiên nói: “Bách Linh, người có thể ra ngoài rồi.”

Nam nhân trung niên nhướng mày: “Sư bá, người đến thay ta canh giữ thần thụ à?”

Thanh Long phong chủ quay người, giới thiệu Phượng Tri Hành rồi đáp: “Tông chủ sắp xếp hắn đến thay người.”

Nam nhân trung niên hiểu ra, liếc nhìn Phượng Tri Hành, hắn chấp tay rồi đưa bảy mỹ nữ rời đi.

Phượng Tri Hành nhìn theo ông ra khỏi cửa đá, tò mò hỏi: “Hắn là ai?”

Thanh Long phong chủ liền nói: “Nhi tử của Chu Tước phong chủ, được gọi là Bách Linh giáo chủ, chắc người đã nghe nói về hắn rồi.”

Bách Linh giáo chủ!

Ngọc Linh Mẫu Tôn từng nhắc đến hắn, tự xưng là tiểu thiếp của hắn.

Thành hoàng thành Nhạn Đãng, Trác Công Khuê cũng là đồ đệ

của Bách Linh giáo chủ.

Phương Tri Hành hiểu ra, cậu nhìn sang cây đại thụ đang cháy rực rồi hỏi: “Nhiệm vụ của ta chính là canh giữ cây này hả?”

Thanh Long phong chủ gật đầu, giải thích cặn kẽ: “Chỗ đại diện chúng ta sống vừa khéo nằm ở giao điểm của hai thế giới, mà chỗ giao nhau của hai giới được gọi là ‘Bỉ Ngạn’!

Hiện tại, người vừa ở Bỉ Ngạn, vừa không ở Bỉ Ngạn.”

Phương Tri Hành nghe có vẻ hiểu nhưng lại không hiểu lắm.

Tuy nhiên, cậu đã từng chứng kiến cảnh tượng giao nhau của hai chiều không gian.

Phương Tri Hành không nhận được mà hỏi: “Thế giới kia là...”

Thanh Long phong chủ đáp: “Ta không thể đưa ra mô tả chính xác cho người, bởi vì cảnh giới tinh thần của người và ta chưa đạt đến ‘Quy Chân’, những gì nhìn thấy chưa chắc là sự thật.”

“Quy Chân, sự thật...”

Phương Tri Hành ngẩn người, đột nhiên nhớ tới lão đạo sĩ bên cạnh “cây Trường Sinh”.

Trong mắt lão đạo sĩ kia, Phương Tri Hành cậu chính là một tà vật, một con quái vật có hình dạng đáng sợ.

Mà lão đạo sĩ trong mắt Phương Tri Hành, có thể hoàn toàn không phải là một đạo sĩ.

Người của hai thế giới, khi gặp nhau ở “Bỉ Ngạn”, trong mắt bọn họ, đối phương có thể đều là quái vật, đều là dị loại.

Có lẽ chỉ khi cảnh giới tinh thần đạt đến “Quy Chân” mới có thể nhìn thấu bản nguyên, nhìn thấy sự thật.

Thanh Long phong chủ nhìn về phía thần thụ, ông nói rõ hơn: “Quả Ngũ Hành Âm Dương mà người muốn, chính là đến từ cây thần thụ này.”

Phương Tri Hành tinh thần phấn chấn, cậu cẩn thận nhìn thần thụ, lúc này mới chú ý thấy, hình như có mấy quả cầu lửa tròn trịa nằm giữa những cành cây rực lửa.

Thanh Long phong chủ nghiêm túc nói: “Trong mắt chúng ta, cây thần thụ này vẫn luôn rực cháy, nhưng đây có thể không phải là cảnh tượng chân thật.

Không Quy Chân, tất cả đều là không, tất cả đều là giả.”

Chương 863: Ngông Cuồng (2)

Phường Tri Hành tấm tắc khen ngợi, hỏi: “Còn bao lâu nữa quả Ngũ Hành Âm Dương sẽ chín?”

Thanh Long phong chủ liền nói: “Có quả sắp chín, có quả đã chín từ lâu, chỉ là, chúng ta không thể hái được.”

Phường Tri Hành nhướn mày, cảm thấy khó hiểu: “Tại sao không thể hái được?”

Thanh Long phong chủ giải thích: “Ngọn lửa này vô cùng đáng sợ, có uy lực thiêu trời nấu biển, hơn nữa còn cháy không ngừng, một khi chúng ta chạm vào ngọn lửa thì lập tức sẽ bị thiêu đến mức hồn phi phách tán.”

Phường Tri Hành cau mày: “Người bất tử cũng không được à?”

Thanh Long phong chủ lắc đầu: “Người bất tử chỉ là bất tử trong một phạm vi nhất định, cũng không thể chống lại loại lửa này.”

Phường Tri Hành cảm thấy huyền bí, kinh ngạc nói: “Không đúng đâu, nếu ngọn lửa là giả, vậy làm sao có thể thiêu chết người được, than lửa có thể thiêu chết người, chẳng lẽ lại là giả à?”

“Ừm, điều này thật sự rất khó giải thích.”

Thanh Long phong chủ xòe tay nói: “Rõ ràng là mắt thấy tai nghe, vậy mà lại là giả, đây là một nghịch lý.

Mà bản thân Bỉ Ngạn, chính là một nghịch lý.

Ta chỉ có thể nói cho người biết, người đã nhìn thấy ngọn lửa,

tốt nhất hãy tin rằng đó là ngọn lửa thật.”

Phương Tri Hành hiểu ra, cậu hỏi: “Vậy ta phải làm sao mới có thể lấy được quả Ngũ Hành Âm Dương?”

“Chờ!”

Thanh Long phong chủ trịnh trọng nói: “Chờ đợi sinh linh của thế giới khác đến Bể Ngạn, trong mắt bọn họ, thần thụ không bốc cháy, bọn họ có thể dễ dàng hái được quả Ngũ Hành Âm Dương.”

Phương Tri Hành hiểu rồi, cậu gật đầu nói: “Chờ bọn họ hái xuống, ta sẽ cướp lấy.”

Thanh Long phong chủ lại nhắc nhở: “Nhớ kỹ, trong mắt sinh linh của thế giới kia, người chính là một tồn tại đáng sợ, bọn họ vừa nhìn thấy người thì sẽ ra tay giết người.”

Phương Tri Hành cau mày: “Do bất đồng ngôn ngữ hả?”

Thanh Long phong chủ cười lắc đầu: “Chờ người gặp bọn họ sẽ hiểu thôi.”

Dừng một lát, ông lại nói: “Ngoài ra, cánh cửa đá kia chính là lối ra duy nhất, nhưng cửa đá chỉ có thể mở từ bên ngoài.”

Phương Tri Hành lập tức giật mình, thận trọng nói: “Ý của người chính là ta không thể rời khỏi nơi này, cho dù gặp nguy hiểm đến tính mạng à?”

Thanh Long phong chủ cười nói: “Cho nên, nhiệm vụ của người là canh giữ, chết cũng không được rời khỏi nơi này.”

Phương Tri Hành cảm thấy cạn lời, cậu hỏi: “Thực lực của địch nhân như thế nào?”

“Người thấy Bách Linh giáo chủ thế nào?” Thanh Long phong chủ cười hỏi ngược lại.

Phương Tri Hành im lặng một lát, lại hỏi: “Vậy khi nào ta mới có thể rời đi?”

Thanh Long phong chủ đáp: “Ít nhất phải canh giữ một tháng, sẽ có người đến thay người.”

Phương Tri Hành hiểu rồi, mẹ nó chứ, không nghi ngờ gì đây là một chuyện khổ sai.

Thậm chí có thể có nguy hiểm cao!

Nhưng mà vì quả Ngũ Hành Âm Dương, cậu đành phải cắn răng chịu đựng.

“Ừm, vậy ta về trước đây.”

Thanh Long phong chủ quay người rời đi, bước qua cửa đá rồi tiện tay đóng lại.

Cạch cạch cạch~

Cửa đá lại phát ra tiếng bánh răng máy móc chuyển động, đóng lại từng chút một.

Ngay sau đó!

Giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

[8, Công phá một Cấm Khu cấp 5 (Đã hoàn thành.)]

“Ồ!”

Đôi mắt Phương Tri Hành lập tức lóe lên một tia sáng khác thường.

“Xem ra ta đoán không sai, cửa đá chính là cánh cửa Cấm Khu!”

Phương Tri Hành thầm nghĩ đúng là vậy.

Nhưng cậu không ngờ rằng phía sau cánh cửa Cẩm Khu cấp 5 lại là thế giới Bỉ Ngạn!

Như vậy, điều kiện thứ 8 cũng hoàn thành rồi.

Tâm trạng Phương Tri Hành tốt lên.

Cậu đi về phía chiếc ghế, muốn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nhưng cậu chợt nhớ tới cảnh Bách Linh giáo chủ ngồi trên ghế, lập tức cảm thấy buồn nôn.

Vì vậy cậu quay người, đi đến dưới thần thụ, khoan chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian trôi qua như nước, không biết đã qua bao lâu...

Ừ ừ~

Thình lình, cả đại điện rung chuyển, giống như có động đất vậy.

Phương Tri Hành mở mắt ra rồi nhìn xung quanh.

Nhìn thấy các bức tường xung quanh đại điện nhấp nháy liên tục, ánh sáng lập lòe bất định.

Ầm rắc!

Cùng với một tiếng động lạ, một khe nứt chợt nứt ra trên bức tường bên trái.

Tiếp theo, có tiếng bước chân vang lên.

Phương Tri Hành vội vàng đứng dậy, ánh mắt tập trung.

Một con vật khổng lồ bước ra từ trong khe nứt, rõ ràng một

con cự thú, Tam Đầu Ban Văn Hồ.

Cự thú này có vai cao đến hơn 20 mét, trông rất hung dữ.

Đuôi cũng không phải một cái, mà là ba cái, cuối đuôi chính là một quả bóng thịt lớn đầy gai nhọn.

Có năm bóng người đang đứng trên lưng cự thú này, một lão giả hói đầu, một cặp phu phụ trung niên, một thanh niên mặt tròn, còn có một thiếu nữ trẻ trung.

Dung mạo của bọn họ rất kỳ lạ, răng nanh lộ ra ngoài, trên trán có hai chiếc sừng thịt nhọn hoắt, mặt đầy mụn cóc, giống hệt con cóc.

Chỉ có thiếu nữ trẻ trung kia, trông có vẻ hơi giống người, làn da trắng nõn sạch sẽ.

“Tìm thấy rồi!”

“Đây chính là thần điện trong truyền thuyết!”

Chương 864: Nông Cuồng (3)

“Mau nhìn cây thần thụ kia đi, quả trên đó chính là linh dược chí cao, ‘thánh quả’ mà chúng ta hằng mong ước.”

Năm tên dị loại rất phấn khích, vui mừng khôn xiết, dường như bọn họ đã trải qua muôn vàn khó khăn mới đến được nơi này.

Phương Tri Hành chậm rãi bước ra từ phía sau thần thụ.

Năm tên dị loại lập tức nhìn thấy Phương Tri Hành, sắc mặt đều thay đổi, lộ ra vẻ kinh hãi giống như đối mặt với kẻ thù lớn.

“Cẩn thận, con quái vật này chính là ác ma chiếm giữ thần thụ!”

Lão giả hói đầu hét lớn một tiếng, lập tức giơ một cây pháp trượng màu xanh ngọc lên.

Phương Tri Hành mở miệng hỏi: “Các người là ai?”

Vừa dứt lời, năm tên dị loại đối diện cùng Tam Đầu Ban Văn Hồ lập tức ôm tai đau đớn, mồ hôi lạnh túa ra.

“Đừng nghe!”

“Đó là lời thì thầm của ác ma, có thể mê hoặc thần trí của chúng ta, khiến chúng ta phát điên phát cuồng!”

Lão giả hói đầu hét lên lo lắng.

“...”

Phương Tri Hành hoàn toàn không nói nên lời.

Cảnh tượng này!

Phượng Tri Hành cậu, sao lại giống như một tên BOSS độc ác trong trò chơi vượt ải vậy chứ!

Năm tên dị loại này ngược lại giống như những nhà thám hiểm.

Ngay sau đó, năm người lão giả hói đầu bay lên, lơ lửng trên không trung.

Tam Đầu Ban Văn Hồ gặp bốn chân, há cái miệng đầy máu, chuẩn bị vồ mồi.

“Giết!”

Lão giả hói đầu nhanh chóng bay lên, ông ta dùng tốc độ cực nhanh, vòng ra sau đầu Phượng Tri Hành.

Phụ phụ trung niên tâm linh tương thông, phối hợp với lão giả hói đầu, bay vòng sang trái và phải.

Thanh niên mặt tròn có vẻ hơi căng thẳng, hắt lao xuống, hai tay nắm chặt một cây pháp trượng màu xám.

Vù vù, ánh sáng hội tụ trên đỉnh pháp trượng, ánh bạc lấp lánh.

Ầm ~

Một chùm sáng trắng bạc bắn tới.

Phượng Tri Hành giơ tay chụp lấy, chùm sáng trắng bạc đánh vào lòng bàn tay của cậu, nổ tung giống như đạn pháo.

Cánh tay Phượng Tri Hành hơi run lên, lòng bàn tay bốc khói trắng.

Không bị rách da, chỉ hơi đau một chút, chỉ vậy mà thôi.

“Cái gì?!”

Thanh niên mặt tròn thấy vậy thì kinh hãi biến sắc, không thể tin được.

Ngay sau đó, phu phụ trung niên đồng thời vung pháp trượng, ánh sáng lóe lên, phóng ra hai sợi xích sắt.

Xoẹt xoẹt~

Hai sợi xích một trái một phải bay đến, nhanh như chớp, đột nhiên quấn lấy cổ tay trái phải của Phương Tri Hành.

Phu phụ trung niên mừng rỡ, bọn họ đồng thời dùng sức kéo.

Phương Tri Hành đứng vững như núi, cảm nhận một lát, sức mạnh của phu phụ trung niên cũng thế thôi, không có gì đặc biệt.

Tuy nhiên, cậu chợt nghĩ ra điều gì đó, lập tức lảo đảo rồi lùi lại, tránh xa thần thụ.

“Dùng sức!”

Lão giả hói đầu mừng rỡ khôn xiết, cây pháp trượng màu xanh ngọc lắc lư, ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng, mạnh mẽ bay đến.

Quả cầu ánh sáng đánh vào ngực Phương Tri Hành, hất văng cậu ra xa.

Tam Đầu Ban Văn Hổ nhân cơ hội lao tới, đè lên người cậu, điên cuồng cắn xé.

Gần như cùng lúc đó, thiếu nữ trẻ trung bay về phía thần thụ, bay vòng quanh rồi hái được một quả.

Chuyện thần kỳ chính là quả đang bốc cháy vừa rời khỏi thần thụ, ngọn lửa liền tắt ngúm, biến thành một linh quả màu vàng, bề mặt có nếp nhăn, hình dạng giống quả dưa.

“Gia gia, lấy được thánh quả rồi!”

Thiếu nữ trẻ trung gọi.

“Tốt, cháu đi trước đi!” Lão giả hói đầu mừng rỡ, giọng nói tràn đầy sự phấn khích.

Lời còn chưa dứt, bịch!

Tam Đầu Ban Văn Hổ bị đánh mạnh, bị một cước đá bay ra ngoài.

Phượng Tri Hành hai tay đan chéo, ngay lập tức, phu phụ trung niên đang kéo dây xích bị kéo bay tới, va vào nhau.

Bịch!

Phu phụ trung niên đâm sầm vào nhau, đầu óc choáng váng, ngã xuống đất.

Phượng Tri Hành nhanh chóng bò dậy, giơ tay đánh ra một chưởng.

Ma chưởng màu đen bộc phát bay ra.

Lão giả hói đầu đang lơ lửng trên đỉnh đầu, bị đánh bay ra ngoài giống như một con ruồi.

Bịch!

Lão giả hói đầu đâm vào bức tường, cả người nổ tung, biến thành một đám máu thịt mờ hồ, dính trên tường.

Thân hình Phượng Tri Hành lóe lên, giống như dịch chuyển

tức thời đột nhiên xuất hiện trước mặt thiếu nữ trẻ trung.

“A!”

Thiếu nữ trẻ trung kinh hãi tột độ, cả người bị dọa choáng váng, đứng chết trân tại chỗ.

Phương Tri Hành một tay đoạt lấy quả Ngũ Hành Âm Dương, tiếp theo một chưởng đánh xuống.

Bịch!

Thiếu nữ trẻ trung nổ tung, bị đánh nổ vỡ thành thịt nát.

“Đừng mà!”

Phụ nữ trung niên tuyệt vọng hét lên.

“Đi chết đi!”

Phương Trí Hành giận dữ hét lên, sóng âm rất lớn.

“Oo~”

Phụ nữ trung niên phun máu tươi, co giật ngã xuống đất.

Thanh niên mặt tròn còn tệ hơn, hai mắt trợn trắng, tay cầm cây trượng rồi bắn quét bừa bãi.

Hắn điên luôn rồi!

Không lâu sau, ba tên dị loại cũng chết thảm.

Tam Đầu Ban Văn Hồ núp sau bức tường, run rẩy sợ hãi.

Phương Tri Hành búng tay một cái.

Một giọt máu rơi trên đỉnh đầu Tam Đầu Ban Văn Hồ, sau đó lập tức nổ tung.

Bùm!

Thật đáng thương, Tam Đầu Ban Văn Hồ tan xương nát thịt, biến thành một đám sương máu mờ ảo.

Thực ra con cự thú này cũng có sức mạnh cấp 5.

Chương 865: Ngông Cuồng (4)

Nhưng đáng tiếc đối thủ của nó Phương Tri Hành, người nổ đầu cũng không chết.

“Dị loại đến từ một thế giới khác, chỉ có chút thực lực này thôi à?”

Trong lòng Phương Tri Hành hơi thất vọng.

May mà cuối cùng cậu đã có được quả Ngũ Hành Âm Dương.

“Thu!”

Trong một khoảnh khắc, quả Ngũ Hành Âm Dương, năm tên dị loại và Tam Đầu Ban Văn Hổ đều biến thành tro bụi.

[3, Thu thập 1 quả Ngũ Hành Âm Dương (Đã hoàn thành.)]

“Tốt!”

Phương Tri Hành lập tức cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Những ngày sau đó lại trở nên yên bình.

Vài ngày trôi qua trong chớp mắt...

Hôm nay, đại điện lại rung chuyển, ánh sáng trên tường cuộn cuộn.

Phương Tri Hành nhếch mép, ánh mắt lộ ra vẻ mong đợi.

Một lát sau, hai bóng người đi xuyên qua bức tường, bước vào đại điện.

Phương Trí Hành nhìn kỹ, không khỏi nhướn mày.

Hai người đó là nhân loại, một nam một nữ, dung mạo trẻ trung, trên người không có bất cứ đặc điểm nào của dị tộc.

Hơn nữa, dưới sự cảm nhận của thần hồn!

“Thiên Nhân Hóa Thân...”

Phương Trí Hành khá bất ngờ, không ngờ có Thiên Nhân Hóa Thân đến nơi này.

Chẳng lẽ thế giới còn lại kia cũng có Thiên Nhân à?

Chỉ nhìn thấy hai tên Thiên Nhân Hóa Thân đang cẩn thận nhìn quanh đại điện, vừa nhìn thấy cây thần thì lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng sau đó, bọn họ phát hiện ra Phương Trí Hành, đồng tử co rút thật mạnh, sắc mặt tối sầm xuống.

Phương Trí Hành nhìn hai người nói: “Các người là ai?”

Âm thanh lan truyền!

Nam tử trẻ tuổi lập tức bịt tai lại, vẻ mặt đau đớn.

Nữ tử trẻ tuổi càng phản ứng mãnh liệt hơn, giơ hai tay lên rồi duỗi thẳng ngón trỏ, nhét vào hai lỗ tai.

Phụt phụt!

Máu tươi phun ra!

Cô khiến tai mình bị điếc.

Sau đó, cô thì thầm với đồng bọn của mình: “Mau hủy tai đi, giọng nói của quỷ dữ có sức mê hoặc khủng khiếp, không thể nghe

được”.

Nam tử trẻ tuổi nghe vậy cũng chột điếc đôi tai.

Thấy vậy, Phương Tri Hành vô cùng bất lực, bản thân hoàn toàn không thể giao tiếp với bọn họ được.

“Giết!”

Nữ tử trẻ tuổi dậm chân, sàn nhà dưới chân lập tức tan chảy, biến thành chất lỏng màu vàng, chảy cuồn cuồn.

“Hoàng kim!”

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, trong lòng lập tức xác định, sức mạnh thiên địa mà nữ tử trẻ tuổi nắm giữ chính là thuộc tính kim.

Hoàng kim cuồn cuồn không ngừng, điên cuồng tuôn ra như suối, rồi ngừng tụ thành từng tên hoàng kim cự nhân.

Ngay cả bản thân nữ tử trẻ tuổi cũng biến thành một Hoàng Kim Động Thể khổng lồ.

Trong nháy mắt, mười hoàng kim cự nhân sừng sững trước mặt Phương Tri Hành.

Đồng thời, nam tử trẻ tuổi cũng có động tác, hần há miệng nuốt chửng không khí.

Không khí trong điện nhanh chóng trở nên loãng hơn.

Ngực hần phồng lên cao.

Giống như nam tử trẻ tuổi muốn rút cạn toàn bộ khí thể vậy.

“Hừ, đây chính là cực hạn của các ngươi à?”

“Bách Xuyên Quy Hải!”

Phượng Tri Hành khinh thường, hơi nước bốc lên xung quanh cậu, một lượng lớn nước tụ lại, giống như biển cả đang đổ xuống.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ đại điện bị nước nhấn chìm lấp đầy.

Cả ba người đều chìm trong nước.

Phượng Tri Hành lắc người, nhanh chóng áp sát nam tử trẻ tuổi có sự uy hiếp lớn hơn.

Trong nước, tốc độ di chuyển của cậu nhanh đến kỳ lạ!

Một chưởng tể ra!

Quỷ Huyết Kim Cương Chưởng cuộn cuộn mãnh liệt, nhanh như chớp đánh vào ngực nam tử trẻ tuổi.

Phù!

Nam tử trẻ tuổi bị đánh đến mức ngực xẹp xuống, hắt phun ra rất nhiều khí thể rồi bay về phía sau.

Nhưng hai tay nam tử trẻ tuổi nén lại, ngừng tụ một quả cầu không khí rồi đột ngột nổ tung!

Bùm!

Pháo khí vô cùng chấn động, khoáy động thiên địa, sóng nước dâng lên trời.

Phượng Tri Hành không chút do dự, cậu nắm chặt Ngũ Hành Vạn Nhân đao, xoay vòng chém ra.

Răng rắc!

Nước lập tức chia làm hai...

Pháo không khí cũng một đao thành hai, chỉ giây lát trừ khử trong vô hình.

Ừ ù ù!

Lượng lớn bọt khí nổi lên mặt nước rồi nhanh chóng tan biến, tạo thành hiệu quả sôi trào.

Nam tử trẻ tuổi hoàn toàn mất đi phòng hộ, ngã nặng xuống mặt đất.

Không khí trong đại điện nhanh chóng khôi phục lại.

Nhưng Phong Huyết Đao Cường vẫn đang còn, uy lực còn lại không giảm, thế vô cùng, tiếp tục chiếu nghiêng xuống.

Sắc mặt của nam tử trẻ tuổi không khỏi hoảng sợ.

Đúng lúc này!

Dịch thể hoàng kim cuộn cuộn khắp mặt đất, cuốn lấy nam tử trẻ tuổi.

Bịch!

Đao cường chém lên dịch thể hoàng kim, bắn ra vô số sóng hoa màu hoàng kim.

Nhưng nam tử trẻ tuổi đã không còn ở nơi đó nữa.

Đao này cuối cùng vẫn chém vào khoảng không.

Phượng Tri Hành nghiêng đầu nhìn lại, thì thấy lúc này Hoàng Kim Động Thể đi đến bên cạnh thần thụ ngắt lấy hai quả hỏa diễm.

Trên mặt đất của đại điện, trên vách tường bốn phía tràn đầy hoàng kim lưu chuyển.

Dưới ánh lửa làm nổi bật một mảng sáng lập lòe, chói mù mắt người.

Phụt!

Bên cạnh Hoàng Kim Động Thể, nam tử trẻ tuổi cuộn cuộn ra trong dịch thể hoàng kim, vẻ mặt còn sợ hãi.

“Đi!”

Hoàng Kim Động Thể đánh ra thế tay, ý bảo nam tử trẻ tuổi lùi lại.

Chương 866: Ngông Cuồng (5)

Phương Tri Hành thấy thế thì bàn tay áp xuống.

Làn nước khổng lồ hạ ngay xuống, lần nữa cuốn đến, nuốt hết đại điện.

Lúc này!

Sơn Hải Chi Thủy và Hoàng Kim cuộn cuộn, đối chọi gay gắt!

“Bách Sơn Quy Hải. Hoàn Oa!”

Tay phải của Phương Tri Hành chuyển động, Sơn Hải Chi Thủy cũng chuyển động theo.

Chỉ một thoáng, nước lấy cậu làm trung tâm, xoay tròn với tốc độ cao.

Hoàng Kim Động Thể không cam lòng tỏ ra yếu kém, khổng chế chín cự nhân hoàng kim khác xông vào trong dòng nước xiết, giơ cao đại kiếm hoàng kim, ra sức chém.

Chín đại kiếm hoàng kim đồng thời chém về phía vòng xoáy.

“Lấy nhu thắng cương!”

Phương Tri Hành chơi đùa Sơn Hải Chi Lực, gỡ vụn vật ở vô hình.

Đại kiếm hoàng kim bổ xuống, dòng suối chảy tách rời, hóa thành chín cái.

Suối chảy chẳng những không tan vỡ, trái lại càng hung mãnh.

Chín cự nhân hoàng kim bị sôi chảy nuốt hết từng người, thân trũng xuống ngực tù, không tránh thoát được.

Dòng nước gội rửa cự nhân hoàng kim, nước chảy đá mòn, nhanh chóng ăn mòn.

“Ầm!”

Hoàng Kim Động Thể siết chặt nắm tay, biểu cảm mất trật tự, nhưng lại không biết làm thế nào.

Sơn Hải vô hạn, Hoàng Kim hữu hạn.

Chung quy là Sơn Hải vô tận, bao dung Hoàng Kim thiên hạ.

Phương Tri Hành thừa thắng xông lên, hai chân vừa đạp, hóa thành mũi tên rời cung, xuyên thẳng qua nước.

Nam tử trẻ tuổi nhìn thấy tình hình này thì lần nữa có động tác.

Chỉ thấy hai tay của hắn chà xát ra quả cầu không khí khổng lồ, lại tiến hành nén cao độ.

Cứ như xuất ra toàn bộ sức mạnh!

Không khí bên trong đại điện dường như đều bị hắn hút đi, nén bằng hạt gạo!

Biểu cảm của nam tử trẻ tuổi đều vặn vẹo.

“Xông lên!”

Bong bóng khí lớn như hạt gạo kẹp lấy lực bộc phát khiếp người, nhanh chóng bay về phía Phương Tri Hành.

“Huyết Tích Tử!”

Phượng Tri Hành cũng không nuông chiều, hai tay chà xát, ngừng luyện ra huyết dịch.

Cong ngón tay búng ra!

Giọt máu bắn ra với tốc độ nhanh hơn ở trong nước, nhanh chóng kéo thành sợi dây nhỏ.

Cứ như cây châm đâm về phía bong bóng khí.

Phát sau mà đến trước!

Lấy điểm phá mặt!

Bịch!

Ầm!

Giọt máu bắn ra lại khiến bong bóng khí nổ tung.

Lúc này thì không được nữa!

Bong bóng khí cách nam tử trẻ tuổi và Hoàng Kim Động Thể gần hơn.

Nổ mạnh kinh khủng trong nháy mắt nuốt hết hai người họ.

Nổ mạnh liên tục khuếch tán, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

“Huyết Liên Trán Phóng!”

Phượng Tri Hành lù lù bất động, tạo ra một đóa hoa sen màu máu ở trước người.

Bịch!

Huyết Liên tiếp được bong bóng khí trùng kích, lay động kịch liệt, liên tục rơi xuống hai bên hoa sen.

Cuối cùng, Huyết Liên cũng gánh vác được!

Phường Tri Hành vui mừng quá đỗi, tinh thần cảm ứng khóa chặt nam tử trung niên và Hoàng Kim Động Thể lại.

Lúc này, Hoàng Kim Động Thể sứt mẻ tàn phá, lộ ra nữ tử trẻ tuổi ở, miệng không ngừng ho ra máu.

Tay cô còn nắm chặt lấy quả Ngũ Hành Âm Dương.

Nhưng không gánh được thương thế kịch liệt, vừa buông tay, hai quả lăn qua một bên, bị dòng nước cuốn đi.

Mà nam tử trẻ tuổi thì càng thảm hơn, y phục cả người rách rưới, tóc tai bù xù, hai cánh tay bị nổ tan tác, máu chảy như suối.

Tổn thương do nổ tung chủ yếu là hấn chịu đựng hết.

Có thể nói là tự gây nghiệt không thể sống!

Sau nháy mắt, Huyết Liên run lên, phản chấn lại!

Dao động sức mạnh kinh khủng truyền đi theo dòng nước xiết.

“Muốn chết...”

Hai Thiên Nhân Hóa Thân khiếp sợ muốn chết, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng vô biên vô tận.

Ánh mắt của nữ nhân trẻ tuổi nhìn ngang, đột nhiên xuất chưởng, vỗ một chưởng lên sau lưng của nam nhân trẻ tuổi.

Nam nhân trẻ tuổi bay lên trước, ngênh mặt đụng phải lực phản chấn.

Bịch!

Toàn thân của nam tử trẻ tuổi nổ tung, bị sức mạnh tàn bạo

xoắn giết.

Dường như đồng thời, bóng dáng của nữ nhân trẻ tuổi lùi nhanh lại, kề sát tường, lén vào.

Sơn Hải Chi Thủy chậm rãi rút xuống.

Tay của Phương Tri Hành nắm chặt quả Ngũ Hành Âm Dương, trên mặt có vẻ đăm chiêu.

“Vậy mà lại để cô ta chạy thoát...”

Phương Tri Hành tăm tắc mấy tiếng, suy nghĩ chợt loé lên.

“Thu!”

Lập tức, một thân tinh hoa của nam tử trẻ tuổi bị hệ thống ép khô.

Huyết dịch và Hoàng Kim mà nữ tử trẻ tuổi để lại cũng bị mang đi.

Phương Tri Hành cũng kiểm bọn bề.

[2, Chiến thắng hoặc giết chết ít nhất là 4 Thiên Nhân Hóa Thân thuộc tính khác nhau (2/4)]

...

Bách Linh giáo chủ quay về Chu Tước phong.

“Bái kiến giáo chủ!”

Đồ tử đồ tôn của hãn tranh nhau đến đây ba khẩu chín bái, cực lực nịnh nọt.

Có người dâng người đẹp cực phẩm đến, có người lại đưa trân bảo hiếm thấy.

Bách Linh giáo chủ chán đến chết, không có hứng thú.

Trước mặt hắn bày một cái lồng chim.

Trong lồng không có chim, chỉ chứa mấy nữ tử có dáng người uyển chuyển.

Hắn được xưng là Bách Linh, có sở thích thu vô số người đẹp dưới thiên hạ vào trong lồng chim.

Bách Linh giáo chủ phất tay hỏi: “Khoảng thời gian mà ta rời đi có xảy ra chuyện thú vị gì không?”

Chương 867: Nông Cuồng (6)

Một người tranh đáp lại: “Bẩm giáo chủ, người canh cửa Vương Bằng phía bên Thanh Long phong, hẳn có báo cho chúng ta một chuyện, nói là Thanh Long phong có một ngoại môn có vấn đề lớn, muốn chúng ta giúp đỡ tra rõ.”

Bách Linh giáo chủ khinh thường nói: “Vương Bằng là người của Bách Linh giáo ta?”

Người đó trả lời: “Hắn đùa giỡn sư muội ở Thanh Long phong, sau khi bị người ta tố cáo đã bị phạt làm người canh cửa, trong lòng không cam tâm nên gia nhập vào Bách Linh giáo chúng ta.”

Bách Linh giáo chủ càng khinh thường, hừ lạnh nói: “Bách Linh giáo ta nát đến vậy à, người nào cũng nhận được?”

Người đó sợ hãi, vội vàng nói: “Nếu không phải nể mặt Vương Bằng đưa đến không ít thứ thì đệ tử cũng không muốn quan tâm đến hắn. Nhưng người mà hắn tố cáo cũng rất thú vị.”

Bách Linh giáo chủ ồ một tiếng, mơ hồ có hào hứng.

Người đó tử tế nói: “Người mà Vương Bằng tố cáo tên là An Bảo Phác, sau khi hắn gia nhập ngoại môn đã mở Dịch Bảo các ở ngoài thành...”

Hắn nói một cách êm tai việc vô tình gặp được An Bảo Phác và Tề Hoán Trân, Tang Văn Công, cùng với chuyện Phương Tri Hành dùng một dịch ba.

“Sau đó, người của Đại Huyền môn đến cửa đòi công bằng, An Bảo Phác và Ma Thừa Vân không nói lời nào, đã công khai tỷ thí,

rồi chém giết Ma Thừa Vân dưới ánh mắt chăm chú của bao người!”

Bách Linh giáo chủ nghe đến đây thì hai mắt hơi trừng ra, biểu cảm trên mặt ngày càng đặc sắc.

Người đó lại nói: “Ly kỳ nhất là sau khi Vương Bằng tố cáo, đêm ấy lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, không rõ nguyên nhân cái chết!”

Bách Linh giáo chủ vuốt cằm, cười giễu nói: “Ừm, hay cho một An Bảo Phác! Lần đầu bốn giáo chủ gặp hắn, không nhìn kỹ, trái lại đã xem thường hắn rồi.”

Người đó vội vàng nói: “Từ thủ pháp giết chết Ma Thừa Vân cho thấy, người này sở trường giả heo ăn thịt hổ, khiến người ta khó lòng phòng bị.”

Bách Linh giáo chủ tất nhiên là hiểu rõ, ấn tượng đầu tiên của ông về tên đó là không đáng kể quả thật là có mấy thủ đoạn và tâm cơ, không thể xem thường.

“Còn chuyện gì khác không?”

“Thanh Long phong chủ đã nhận đệ tử cuối cùng, nghe nói nữ tử đấy đẹp như Thiên Tiên, thiên hạ vô song.”

“Ồ...”

Đúng lúc này, có người chạy từ bên ngoài đến, đưa một tấm thiệp mời lên, cất cao giọng nói: “Giáo chủ, vương phi cho mời!”

Bách Linh giáo chủ sầm mặt lại, bĩu môi nói: “Ta mới ra đây, phía bên Trịnh Trường Tự đã nhận được tin tức rồi, hay cho cái đồ dê tiện!”

Đám đồ tử đồ tôn toàn cúi đầu, mắt diếc tai ngơ.

Không dám để chữ nào ở trong đầu cả.

Ngay sau đó Bách Linh giáo chủ chợt đổi biểu cảm, cười hì hì, tắm rửa thay y phục rồi tiến đến Trích Tinh lâu.

“Bái kiến vương phi, cung chúc vương phi mãi hưởng thiên phúc!”

Bách Linh giáo chủ mặc trường bào đỏ tươi, bước lên Trích Tinh lâu, thi lễ cung kính.

“Miễn lễ, mời ngồi.”

Xích Minh vương phi ngồi phía sau bức rèm che mặt, chỉ chờa lại cho người ta một đường nét xinh đẹp.

Bách Linh giáo chủ ngồi xuống, nghiêm mặt nói: “Vương phi triệu hoán Bách Linh đến đây, chẳng lẽ có dặn dò gì?”

Trịnh Trường Tụ không trả lời mà hỏi lại: “Nghe nói Thanh Long phong đã nhận một người đẹp, dung mạo không kém ta, tươi đẹp lan xa, ngay cả vương gia nghe nói đến đều có hứng thú, ông gặp cô ta chưa?”

Bách Linh giáo chủ hơi ngậy ra rồi cười nói: “Luận dung mạo, trên đời đâu có nữ tử nào có thể sánh với vương phi được?”

Trịnh Trường Tụ cười ha ha: “Xem ra ông vẫn chưa gặp cô ta, khó trách ông lại bình tĩnh đến thế.”

Bách Linh giáo chủ nghe xong lời này thì trong lòng không khỏi ngứa ngáy.

Trịnh Trường Tụ đổi lời, nhắc đến: “Ta còn nghe nói người đẹp tuyệt thế đấy là nữ nhân của An Bảo Phác.”

Bách Linh giáo chủ nhướng mày, trong lòng nhắc lên cảnh giác, nhìn chăm chăm vào đường nét đó.

Trịnh Trường Tụ lơ đãng, sau đó tiếp tục nói: “Ta còn nghe nói tiểu thiếp Ngọc Linh Mẫu Tôn của ông bị người ta giết chết rồi.”

“...”

Hô hấp của Bách Linh giáo chủ ngừng lại, hẳn vẫn chưa biết chuyện này.

Trịnh Trường Tụ cười nói: “Ngọc Linh Mẫu Tôn tốt xấu gì cũng là Âm Thần, chỉ cần cô ta muốn trốn, cho dù là Dương Thần cũng phải hao phí tâm lực rất lớn mới có thể giết chết cô ta.

Nhưng ai mà không biết cô ta là tiểu thiếp của ông, nể mặt ông, sao có thể ra đòn tàn nhẫn được?”

Góc mắt của Bách Linh giáo chủ hơi co giật, hẳn trầm giọng nói: “Ngài có ý gì?”

Trịnh Trường Tụ cười ha ha nói: “Ông không đoán được ta muốn nói gì à? Khắp cả Đại Châu có mấy người có năng lực giết chết, còn dám giết chết Ngọc Linh Mẫu Tôn chứ?

Chứ đừng nói đến, sau khi Ngọc Linh Mẫu Tôn bị giết chết, An Bảo Phác đột nhiên xuất thế, thời cơ trùng hợp đến mức không thể tưởng tượng nổi!”

Trên mặt của Bách Linh giáo chủ như che đậy sương lạnh.

Trịnh Trường Tụ im lặng một lúc, lại chậm rãi nói: “An Bảo Phác là mệnh ám sát, số mệnh mạnh mẽ, không thể tưởng tượng nổi.

Chương 868: Nan Đề (1)

Nữ nhân của hắn cũng là mệnh cách Thất Tinh Cô Sát, số mệnh cũng rất mạnh.

Nếu như chúng ta liên thủ, luyện hóa hết số mệnh trên người bọn họ, có lẽ có hy vọng trùng kích cảnh giới Quy Chân!”

Ánh mắt của Bách Linh giáo chủ chớp động, mơ hồ hơi rung động.

Ông suy tư một hồi rồi trầm giọng nói: “An Bảo Phác đã đạt được sự ưu ái của Thanh Long phong chủ, chỉ sợ chúng ta sẽ không có cơ hội tốt gì đâu.”

Trịnh Trường Tụ cười giễu nói: “Cơ hội là do con người tự tạo ra, chẳng phải ‘nghe thức tuần núi’ sắp bắt đầu à?”

Hai mắt của Bách Linh giáo chủ nheo lại.

...

Cạch!

Cửa đá chậm rãi mở ra.

Phương Tri Hành đang ngồi xếp bằng mở mạnh hai mắt ra, nhìn về phía cửa đá.

Chỉ thấy Thanh Long phong chủ và một nữ tử bạch y che mặt, thông dong đi đến.

Phương Tri Hành đứng lên, chấp tay nói: “Phong chủ.”

Thanh Long phong chủ gật đầu, giới thiệu: “Đây là Hách Liên Thù, ái đồ của Hoàng Long phong chủ, thánh nữ của Địa Mẫu giáo.”

Hoàng Long phong chủ kiêm làm giáo chủ của Địa Mẫu giáo.

Hách Liên Thù, vừa nghe họ đã biết cô xuất thân từ thị tộc Hách Liên.

Phương Tri Hành đột nhiên thi lễ, cười nói: “Ta nhập môn muộn, nên xưng hô một tiếng sư tỷ.”

Hách Liên Thù vén váy thi lễ, phóng khoáng đáp lại: “Không dám nhận, luận thực lực, ta chưa phải là đối thủ của người.”

Thanh Long phong chủ cười nói: “Sau này sẽ do thánh nữ trấn giữ bờ bên kia thay người, người có thể trở về nghỉ ngơi rồi.”

Phương Tri Hành thở phào nhẹ nhõm, thản nhiên bước ra cửa đá.

Không bao lâu sau, cậu lần nữa gặp được Huyền Vũ tông chủ.

“Lúc trấn giữ đã thu hoạch được hai quả Ngũ Hành Âm Dương.”

Phương Tri Hành móc quả ra, dâng lên.

Huyền Vũ tông chủ đáp lại: “Theo quy củ, người có thể mang quả này tặng cho bất kỳ một môn nhân nào của Ngũ Hành tông, cũng có thể cống hiến, trao đổi công lao.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Có lẽ muội muội ta cần một quả, quả còn lại có thể dâng ra ngoài.”

Huyền Vũ tông chủ cười hỏi: “Người muốn đổi cái gì?”

Phương Tri Hành không chần chờ, cậu hơi kích động hỏi: “Bốn

bộ bí pháp khác, có thể trao đổi mấy bộ?”

Huyền Vũ tông chủ trả lời: “Đổi một bộ.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Được, vậy đổi một bộ.”

Huyền Vũ tông chủ gật đầu hỏi: “Nguyên Dương, Cự Thạch, Lạc Diệp, Hoàng Kim, người đổi cái nào?”

Phương Tri Hành suy nghĩ một lúc, sau đó thỉnh giáo: “Ta đã luyện thành Sơn Hải Chi Thủy, tiếp theo tu luyện bộ bí pháp nào là tốt nhất?”

Huyền Vũ tông chủ lộ ra nụ cười, đáp lại: “Nếu là người khác, ta sẽ đề cử Lạc Diệp, dù sao thì Thủy cũng sinh Mộc, nhưng thiên phú của người quá cao, ta đề nghị người hãy thử Nguyên Dương Chi Hỏa.”

Lão ô quy vung đầu rần, trịnh trọng nói: “Dùng Sơn Hải Chi Thủy kích phát Nguyên Dương Chi Hỏa, chỉ cần thức tỉnh thành công thì uy lực của kỹ năng bộc phát sẽ rất lớn, vượt quá tưởng tượng.”

Phương Tri Hành hít thở sâu, cậu phấn chấn nói: “Được, ta sẽ lựa chọn bí pháp Nguyên Dương.”

Huyền Vũ tông chủ không nói nhảm nữa, chợt mở miệng đầu rùa phun ra chùm hào quang, chợt lóe rồi chui vào trong ấn đường của Phương Tri Hành.

Chỉ là trong nháy mắt, hỏa diễm nổ tung đột nhiên phun trào ra bao trùm toàn thân của Phương Tri Hành.

Không cách nào nói rõ đau đớn bị thiêu cháy!

Phương Tri Hành kêu lên đau đớn, trừng mắt nhìn làn da của bản thân mình hòa tan, huyết nhục đốt trụi, xương bị cháy sạch

đứt thành từng khúc.

Hỏa diễm kinh khủng, phần thiên diệt địa, hủy diệt tất cả!

“Sơn Hải Chi Thủy xông lên trời!”

Phương Tri Hành bộc phát toàn lực, dòng nước dậy sóng giáng từ trên trời xuống, hất lên đỉnh đầu của cậu.

Xẹt xẹt xẹt!

Toàn thân của Phương Tri Hành bốc lên khói trắng, tưới tắt hỏa diễm, máu thịt tái sinh nhanh chóng.

Nhưng sau nháy mắt, hỏa diễm lần nữa dấy lên, độ nóng càng cao hơn, vượt xa hơn lần trước.

Phương Tri Hành đau đớn không chịu nổi, cắn mạnh răng.

Vừa cắn, hàm răng đã trực tiếp vỡ vụn.

“Nước đến!”

Nước lạnh nhiều hơn gọi rửa trên người của Phương Tri Hành.

Cũng ngay lúc này, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện để đạt tới bí pháp Nguyên Dương viên mãn: Chịu đựng lửa cháy bùng bùng đốt cháy 1000 lần trở lên (2/1000)]

Phương Tri Hành đột nhiên nhếch miệng cười...

Ngon lửa hùng hực lần lượt vồ đến, lại bị Sơn Hải Chi Thủy gọi tắt từng lần.

Nhưng hỏa diễm luôn có thể cháy lại, đồng thời quy về với hình thái kinh khủng

Biến mất rồi lại xuất hiện, long tranh hổ đấu!

Độ nóng của hỏa diễm không ngừng lên cao, mười lần thay phiên, trăm lần thay phiên, nghìn lần thay phiên!

Ầm!

Ngọn lửa thứ một nghìn kéo đến!

Lúc này, hỏa diễm đã biến thành màu đen, cứ như mặt trời tối tăm ngang trời, nấu sắt luyện vàng, đốt trời nung biển.

Hắc viêm hung thần, ma uy ngập trời, không ai bì nổi!

[Bí pháp Nguyên Dương max cấp]

[Kỹ năng bộc phát: Vãn Tâm Ma Viêm (Lv5)]

[Vãn Tâm Ma Viêm: Nguyên Dương thuộc Hỏa, thân thể ngũ tạng thuộc Hỏa, Hỏa tùy tâm sinh. Người có thể dẫn dắt tâm hỏa của kẻ địch, để kẻ địch tẩu hỏa nhập ma, đốt cháy từ trong ra ngoài hầu như không còn gì.]

Chương 869: Nan Đề (2)

Phương Tri Hành mở mắt ra, thủy hỏa tương trợ ở sâu trong đồng tử, đầu đuôi dây dưa, hình thành nên cảnh tượng kỳ quái.

“Tâm hoả!”

Phương Tri Hành lập tức ý thức được chỗ đáng sợ của “Vấn Tâm Ma Viêm”.

Bồ Tát bằng đất sét còn có ba phần tức giận, thử hỏi ai mà không có tâm hoả?

Chỉ cần người có một tí tâm hoả, Phương Tri Hành có thể dẫn dắt một tí đó ra ngoài.

Cường giả đối mặt với sát chiêu này chỉ có thể phân ra tâm thần cực lớn để áp chế tâm hoả, ngăn chặn tẩu hỏa nhập ma.

Mà những người yếu kém hơn Phương Tri Hành thì hoàn toàn không có sức phản kháng, bọn họ sẽ trực tiếp tự cháy, đốt thành cặn bã từ trong ra ngoài, không còn hài cốt.

Nói cách khác, Vấn Tâm Ma Viêm có thể tạo thành tổn thương hai tầng.

Một là tâm hỏa của bản thân Phương Tri Hành, cậu có thể phóng ra tâm hoả của mình tạo thành hỏa diễm rực cháy cho kẻ địch, với uy lực kinh khủng, đốt trời nung biển, đốt thiên nung địa.

Hai là Phương Tri Hành có thể kíp nổ tâm hoả của kẻ địch, dùng lửa giết người, giết dị thú, giết chết chúng sinh!

Cái sau rõ ràng kinh khủng hơn.

Tâm hỏa của Phương Tri Hành có lẽ có hạn, nhưng một khi tâm hỏa của kẻ địch được châm ngòi, hậu quả khó mà lường được.

Thậm chí có thể nói, Vãn Tâm Ma Viêm chính là một hỏa diễm cấp hủy diệt nhằm vào chúng sinh, chuyên sống vì giết người!

“Quá đã!”

Tâm trạng của Phương Tri Hành rất sung sướng, hiện tại cuối cùng cậu cũng không hề e ngại hỏa diễm nữa.

Ngay sau đó, giao diện hệ thống lần nữa lóe lên.

[2, Chiến thắng hoặc giết chết ít nhất 3 Thiên Nhân Hóa Thân không cùng thuộc tính (2/3)]

Ngũ Hành Bất Tử tầng thứ 4: Gặp nước không chết, gặp lửa thành tường!

Độ khó của &LTPhong; Huyết Bạo Quân > lần nữa hạ xuống.

“Ừm, thu hoạch không nhỏ...”

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, nhìn về phía Huyền Vũ tông chủ và Thanh Long phong chủ.

Vừa nhìn đã phát hiện hai người họ đang dùng ánh mắt quái dị nhìn Phương Tri Hành.

Huyền Vũ tông chủ là ánh mắt miệt mài theo đuổi, nhiều hứng thú.

Mà Thanh Long phong chủ thì có ánh mắt khiếp sợ, trong lòng như nhắc lên sóng to gió lớn, không kìm chế được, mất đi biểu cảm quản lý.

Rất rõ ràng, bọn họ cảm nhận được một luồng dao động của

hỏa diễm đáng sợ ở trên người của Phương Tri Hành, cảm nhận được uy hiếp lớn lao.

Một lúc lâu sau, Huyền Vũ tông chủ có ý sâu xa nói: “Xem ra người lại lần nữa nắm bắt cơ hội.”

Phương Tri Hành chấp tay cười nói: “Tất cả đều là nhờ hồng phúc của tông chủ và Phong chủ.”

Huyền Vũ tông chủ gật đầu, cười nói: “Chuyện nơi đây xong rồi, người có thể đi nghỉ ngơi thật khỏe.”

Phương Tri Hành gật đầu rồi xoay người rời đi.

Nhưng cậu vừa đi được mấy bước thì đột nhiên giật mình, tâm huyết dâng trào.

Chỉ thấy vai của cậu run rẩy, vù vù mấy tiếng, vị trí xương bả vai phía sau hiện lên hai hỏa diễm màu đen, kéo duỗi biến thành, ngưng tụ thành hình thái của đôi cánh.

Đây là lần đầu cậu phóng ra tâm hỏa.

Vấn Tâm Ma Viêm hóa cánh!

Đôi cánh hỏa diễm vỗ vỗ!

Phạch!

Phương Tri Hành trực tiếp một bước lên trời!

“Ây dô!”

Phương Tri Hành phát ra tiếng phấn chấn rất lớn, âm thanh chấn đến vòm trời.

Cậu nhanh chóng hóa thành một điểm nhỏ, rồi biến mất ở trên cao.

Thanh Long phong chủ nhìn cậu đi xa, đột nhiên lộ ra vẻ lo lắng, trầm ngâm nói: “Tông chủ, chúng ta có khả năng đã bồi dưỡng ra một quái vật trong lúc vô tình.”

Huyền Vũ tông chủ hơi im lặng, sau đó than thở: “Mệnh ám sát vốn không thể nắm lấy, không thể dự đoán được.”

Ông ta nói đến đây thì đổi lời, hỏi: “Chuẩn bị xong chiến thuyền chưa?”

Thanh Long phong chủ gật đầu nói: “Chuẩn bị ổn thỏa rồi, chỉ đợi Hoàng Đế ra lệnh thì có thể xuất phát đi thăm dò hải ngoại.”

“Hải ngoại...”

Huyền Vũ tông chủ lộ ra biểu cảm say mê: “Hy vọng có một ngày ta và người đều có thể thoát khỏi lồng chim này.”

Thanh Long phong chủ yếu ớt than thở: “Phía bên biển là kẻ địch!”

...

Phương Tri Hành càng bay càng cao, càng bay càng nhanh.

Bất giác, cậu xuyên qua tầng mây dày đặc.

“Ha ha, ngự không phi hành đã quá đi!”

Phương Tri Hành bay về phía “động thiên Nhất Niên”.

Cậu tính toán thời gian, Quân Dao và Tế Cầu đã ở trong động thiên Nhất Niên hơn 30 năm rồi.

“Hơn 30 năm không gặp, không biết cô ấy và Tế Cầu trưởng thành đến mức nào rồi.”

Phương Tri Hành lộ ra vẻ chờ mong, thân hình lay động, chui

vào trong đám mây.

Không lâu sau, cậu đến được “núi Thần Mộc”, trực tiếp đáp xuống đỉnh núi.

Dường như đồng thời, phân thân Dương Thần của Thanh Long phong chủ chợt xuất hiện ở bên ngoài động phủ.

Phân thân Dương Thần nhìn thấy là Phương Tri Hành thì cười nói: “An Bảo Phác, người đến rồi, Quân Dao vẫn luôn nhắc đến người đấy.”

Phương Tri Hành hỏi: “Cô ấy thế nào rồi?”

Phân thân Dương Thần tỉ mỉ nói: “Cô ấy dùng 3 năm luyện hóa hết Nguyên Tuyền Huyết Nhục, sau đó là 10 năm khổ tu, thăng cấp đến cảnh giới Âm Thần, lại dùng 10 năm củng cố cảnh giới, hiện tại đang trùng kích cảnh giới Âm Thần đỉnh phong.”

Chương 870: Thăng cấp (1)

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu hỏi: “Cô ấy vẫn đang bế quan à?”

Phân thân Dương Thần gật đầu nói: “Ừm, cô ấy luôn khổ tu, nói là không muốn làm gánh nặng của người, muốn trở thành trợ thủ đắc lực của người.”

Trong lòng của Phương Tri Hành hơi xúc động, cậu móc ra quả Âm Dương Ngũ Hành đưa cho phân thân Dương Thần, trịnh trọng nói: “Cái này có lẽ có trợ giúp cho cô ấy.”

Ánh mắt của phân thân Dương Thần sáng ngời, phấn chấn nói: “Có quả Âm Dương Ngũ Hành, Quân Dao tuyệt đối có hy vọng khai quang!”

Phương Tri Hành nhìn quanh rồi hỏi: “Con chó của ta đâu rồi?”

Phân thân Dương Thần đưa tay chỉ về một hẻm núi lớn ở xa xa, trả lời: “Con chó của người rất khó lường, nó đã sớm trở thành bá chủ của khu vực đấy rồi.”

Phương Tri Hành lập tức bay đi, đến bên ngoài hẻm núi, đáp xuống một điểm cao.

“Tế Cầu!”

Nó truyền âm hô hoán.

“À hú!”

Không bao lâu sau, ở chỗ sâu trong hẻm núi truyền ra tiếng sói

tru kinh động đất trời, lay động tâm hồn.

Chính là Tế Cửu!

Dưới đáy mắt của Phương Tri Hành bắn ra tia sáng kỳ dị, nhếch miệng nở nụ cười.

Không đợi quá lâu, đột nhiên có một cái bóng dài màu trắng chui ra khỏi hẻm núi.

Phương Tri Hành cẩn thận nhìn lên, hình thể của bóng trắng không lớn, cực giống mèo rừng, mọc ra cái đầu màu trắng

“Mày là Tế Cửu?”

Phương Tri Hành kinh ngạc, lúc này dáng vẻ của Tế Cửu đã lớn hơn, suýt chút nữa thì không nhận ra.

[Giống loài: Chó]

[Thiên phú: Cửu Cơ Bán (chó ràng buộc)]

[Huyết mạch : Liệp Lang (cấp 5)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Lạc Độc Bạo Lang (Lv5, căn cứ cần tiêu hao số mệnh, tiêu hao số mệnh càng nhiều thì thực lực càng mạnh)]

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Tinh Phong Huyết Vũ Trảo (Lv5)]

...

[Kỹ năng huyết mạch bộc phát: Thiên Địa Vô Cực, Bách Lý Truy Tung (Lv5)]

[Thần thông huyết mạch: Thanh Động Vạn Tượng]

[Số mạng còn lại: 4]

Tế Cầu quả thật đã trưởng thành.

Tất cả kỹ năng huyết mạch bộc phát đều thăng cấp từ cấp 4 đến cấp 5.

Điều này có nghĩa là Tế Cầu đã trưởng thành thành dị thú cấp 5 chân chính, không lãng phí huyết mạch mạnh mẽ.

Hơn nữa, cuối cùng nó cũng thức tỉnh thần thông huyết mạch thuộc về bản thân.

[Thanh Động Vạn Tượng: Người có thể chọn mục tiêu trong phạm vi công kích, không hạn chế số lượng, tiến hành phốt lờ công kích ngăn cản không gian, tạo thành tổn thương vật lý.]

Phương Tri Hành nhú mày lại, cảm giác thần thông huyết mạch này quá đỉnh.

“Phương Tri Hành, ha ha!”

Tế Cầu vui sướng chạy đến, trên mắt trái của nó có vết sẹo, nhất định là mù rồi.

Trên thân phủ đầy vết thương to nhỏ khác nhau.

Trên đỉnh đầu có một mảng da bị rách ra, không có lông.

Còn mạng của nó chỉ còn lại bốn cái!

Xem ra mấy năm nay Tế Cầu đã chịu không ít đau khổ.

Đã chết nhiều lần như vậy...

Tế Cầu chạy đến, vui vẻ kêu lên: “Thời gian trôi qua nhanh thật, hơn 30 năm không gặp rồi, nhớ tao không vậy?”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Đối với tao, chỉ là một tháng không gặp mày mà thôi.”

Tế Cửu lặng lẽ cười nói: “Ồ, cũng đúng! Tốc độ thời gian ở bên ngoài khác với ở đây.”

Nó xoay vòng quanh Phương Tri Hành, khoe khoang hỏi: “Thế nào, cảm thấy tao thay đổi có lớn không?”

Phương Tri Hành không khỏi trêu chọc: “Mày trọc rồi, cũng trở nên mạnh mẽ hơn.”

Tế Cửu cười ha ha, đắc ý nói: “Không sai, bây giờ tao mạnh đến đáng sợ!”

Phương Tri Hành nhếch mày nói: “Thế nào, muốn thử thân thủ với tao không?”

Tế Cửu nhe răng nói: “So thì so, không phải là mày sợ đấy chứ?”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Hay là thôi đi, mày chỉ còn bốn cái mạng, tao sợ không cẩn thận, thu hết bốn cái mạng của mày mất.”

Cậu khựng lại, sau đó nói như đang đùa: “Bây giờ tao cũng mạnh đến đáng sợ đấy.”

Trong lòng của Tế Cửu cảm thấy chán ngấy, tròn mắt đảo quanh, cười hì hì: “Hai chúng ta ai là ai chứ, mày mạnh thì tao mạnh.”

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Mày muốn tiếp tục ma luyện, hay là ra ngoài dạo một vòng với tao?”

Tế Cửu vội vàng nói: “Ra ngoài dạo đi, tao sắp ngộp chết rồi.”

“Được!”

Phượng Tri Hành xách Tế Cầu lên, đôi cánh hỏa diễm ở phía sau mở rộng ra.

Một người một chó xông thẳng lên trời.

“A đùa!”

Tế Cầu bị dọa sợ, kinh ngạc hét lên: “Mày học bay từ khi nào vậy?”

Phượng Tri Hành cười nói: “Đây là súng phun lửa nhân thể hỏa diễm mà tao tự nghĩ ra đấy.”

“...”

Tế Cầu liếc mắt nhìn đôi cánh hỏa diễm tàn khốc phía sau lưng của Phượng Tri Hành, ánh mắt phức tạp, hơi chua chát chửi bới: “Đây là đầu khí hóa mã, mày khủng bố như vậy à?”

Trước đây là nó cõng Phượng Tri Hành chạy loạn khắp thế giới, đầu gối vừa ra ngoài, bước đi của nó đã bị phế rồi.

Thất nghiệp rồi!

Trong lòng của Tế Cầu thốn thức.

Nó thầm cảm thấy may mắn, ví dụ hơn 30 năm nay nó không mạnh lên, chỉ sợ nó thật sự vô dụng ở trong mắt của Phượng Tri Hành.

Hai người họ bay một lúc trong động thiên Nhất Niên, lẳng không quan sát, tìm dị thú mạnh mẽ.

“Đến ngọn núi đây có một con hùng ưng kim sắc vô cùng lợi hại, tao bị nó giết chết hai cái mạng đấy.”

Chương 871: Thăng cấp (2)

Tế Cầu đúng lúc đưa ra chỉ dẫn.

Phương Tri Hành lao xuống dưới.

“Gâu gâu!” Tế Cầu kêu lên, âm thanh còn mang theo khiêu khích.

Quả nhiên, một bóng dáng màu vàng khổng lồ thành linh chui ra khỏi rừng cây, quét ngang phía chân trời.

Hùng ưng kim sắc khổng lồ vọt lên cao, chần chờ, lập tức phát hiện có một người một chó xâm nhập lãnh địa.

“Chít!”

Hùng ưng kim sắc giận tím mặt, phát ra tiếng thét chói tai như kim loại ma sát.

“Cẩn thận, nó có thể phát ra thần quang màu vàng kim bén nhọn không thể đỡ, một lúc là có thể xuyên thủng núi lớn, giống như là súng máy.”

Tế Cầu tranh thủ nhắc nhở.

Nhưng nó vẫn chưa dứt lời, hùng ưng kim sắc đã phát động thần thông huyết mạch.

Chỉ thấy ấn đường của nó bắn ra ánh sáng màu vàng kim, đầu tiên là ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng rồi bắn mạnh ra ngoài, kéo thành một trụ sáng màu vàng kim, cứ như thanh trường thương đang phóng tới.

Ánh mắt của Phương Tri Hành sáng lên, bình tĩnh tự nhiên.

Đôi cánh hỏa diễm vỗ lên, đột nhiên lao ra, quẹo rất nhanh.

Chùm sáng màu vàng kim lướt qua thân thể của cậu bắn về phía xa, bắn trúng một cánh rừng.

Ầm!

Mặt đất chấn động mạnh!

Trong khói bụi cuồn cuộn, hiện lên một khe rãnh rộng dài giống như là mặt đất nứt ra tạo thành một khe sâu vậy.

Kích này của hùng ưng kim sắc đã thay đổi hình dạng của mặt đất.

Phương Tri Hành híp mắt lại, lẳng không bay nhanh, nhanh chóng lặn đến gần hùng ưng kim sắc.

“Vẫn Tâm Ma Viêm!”

Phương Tri Hành giơ hai tay lên kết thành pháp ấn, nhắm ngay hùng ưng kim sắc.

“Tâm hoả. Đốt!”

Lập tức, cứ như có một sức mạnh thần bí huyền hoặc khó hiểu đánh trúng hùng ưng kim sắc.

Thân thể khổng lồ chấn động!

Hùng ưng kim sắc lẳng không quay cuồng, cơ thể hiện lên khói đen, phía dưới lớp lông chim dường như có ánh lửa bắt đầu khởi động.

“Chít chít! Chít chít...”

Hùng ửng kim sắc kêu thảm, điên cuồng đảo quanh, đâm đầu xuống phía dưới.

Rơi xuống, phù một cái!

Toàn thân của hùng ửng kim sắc sục sục đỏ, xuất hiện hỏa điểm màu đen, thiêu đốt kịch liệt.

Bịch!

Hùng ửng kim sắc ngã xuống chân núi, liên tục quay cuồng, thân thể cứ như tự cháy, có thể không thể đỡ.

Tất cả mọi thứ quanh mình đều bị nó dẫn đốt, thế lửa khuếch tán mạnh mẽ, đã phát ra là không thể thu lại được.

Chân của Phương Tri Hành đập lên hư không, đứng trên biển lửa, ánh mắt bình tĩnh nhìn qua, có loại khí thế bề ngễ thiên hạ.

“Đù!”

Tế Cầu hoàn toàn sợ ngây người, nghẹn họng nhìn trân trối, khó có thể tin.

Con hùng ửng kim sắc ỷ vào biết bay, hơn nữa còn nắm giữ thần thông huyết mạch, từng giết hai cái mạng của nó.

Trước khi nó thức tỉnh thần thông huyết mạch, Tế Cầu không dám trêu chọc hùng ửng kim sắc.

Chỉ là không ngờ hùng ửng kim sắc vừa gặp phải Phương Tri Hành lại không chịu nổi một kích.

Phương Tri Hành biết bay, quả thực quét ngang biển-đất-trời, vô địch thiên hạ!

“Thu!”

Bàn tay lớn của Phương Tri Hành lướt qua hỏa diễm.

Giao diện hệ thống lập tức lấp lóe ánh sáng.

Thế lửa dậy sóng lập tức dập tắt.

“Đi thôi, chỗ tiếp theo!”

Phương Tri Hành xách Tế Cầu bay lên.

Cứ như vậy, Tế Cầu dẫn Phương Tri Hành săn bắn khắp thế giới, săn giết những dị thú mà ngày thường nó không dám trêu chọc.

Phương Tri Hành tung hoành, săn giết từng cái, không có ai địch lại.

Bất giác!

[9, Thịt dị thú cấp 5: 88 vạn cân (Đã hoàn thành.)]

“Ừm, cuối cùng cũng làm xong điều kiện 9.”

Trong lòng của Phương Tri Hành vui vẻ muốn chết.

Từ nay, chỉ thiếu điều kiện 1 và 2 thôi.

Điều kiện 1, còn thiếu đánh bại hoặc giết chết một Cơ Thể Thành Thánh.

Điều kiện 2, thì phải xử gọn một Thiên Nhân Hóa Thân.

Phương Tri Hành nhếch môi, lộ ra nụ cười dữ tợn.

Rất nhanh, cậu bay ra khỏi động thiên Nhất Niên, đi ra phía ngoài.

“Phàn lão ca, có ở đây không?”

Phương Tri Hành giơ tay trái lên, khởi động chiếc nhẫn.

Không bao lâu sau, Phàn Thu Lai hồi âm lại: “Lão đệ, cuối cùng đệ cũng liên lạc với ta, sắp khiến ta vội chết rồi. Nghe nói đệ đã giết ba tên ăn cướp, gây ra động tĩnh rất lớn, bây giờ có tình hình gì rồi?”

Phương Tri Hành lạnh nhạt nói: “Đều giải quyết được rồi, không sao nữa, việc làm ăn của chúng ta thế nào?”

Phàn Thu Lai cười ha ha nói: “Sau khi danh tiếng của đệ tăng mạnh, việc làm ăn đột nhiên tốt hơn, người đến Dịch Bảo các làm giao dịch cũng nhiều lên.”

“Được!”

Phương Tri Hành vô cùng hài lòng, gật đầu nói: “Phải tiếp tục làm ăn, tốt nhất là làm lớn làm mạnh.”

Phàn Thu Lai hơi im lặng, sau đó đột nhiên nhắc đến: “Việc làm ăn không thành vấn đề, nhưng phía bên Nghiêm Cảnh Phong gặp chút phiền phức, hắn đã bại lộ hành tung, đang bị kẻ thù truy sát.”

Phương Tri Hành tò mò nói: “Kẻ thù của hắn rốt cuộc là ai?”

Phàn Thu Lai than thở: “Thành hoàng Trác Công Khuê.”

Phương Tri Hành lập tức kinh ngạc, lại là thành hoàng!

“Sao Nghiêm Cảnh Phong lại đắc tội với thành hoàng rồi?”

Phàn Thu Lai tỉ mỉ nói: “Nghiêm Cảnh Phong là ngoại môn Ngũ Hành tông, sau khi hắn thăng cấp đến Bách Ngưu cảnh, bảo muốn tham gia khảo hạch nên chính thức gia nhập Ngũ Hành tông.

Chương 872: Thăng cấp (3)

Mà người phụ trách khảo hạch hần vừa hay là thành hoàng Trác Công Khuê.

Trác Công Khuê cực kỳ tham lam, không ngừng đòi tiền hối lộ, ăn xong đòi tiếp, đòi rất nhiều thứ tốt...”

“Ừ, thành hoàng Trác Công Khuê là tham quan.”

Phương Tri Hành yên lặng lắng nghe.

Phàn Thu Lai tiếp tục nói: “Khi đó, Nghiêm Cảnh Phong không chỉ có một mình, hần còn có một thê tử xinh đẹp.

Không biết thế nào, Trác Công Khuê gặp được thê tử của hần và yêu cầu hần dâng vợ mình cho Bách Linh giáo chủ, nếu không sẽ khiến hần thất bại trong cuộc khảo hạch.”

“Nghiêm Cảnh Phong sao có thể nhịn, trong cơn tức giận, dứt khoát từ bỏ gia nhập Ngũ Hành tông, đồng thời vạch trần hành vi tham ô trắng trợn của Trác Công Khuê.”

“Chuyện này triệt để đắc tội Trác Công Khuê khiến hần liệt Nghiêm Cảnh Phong vào danh sách tội phạm truy nã, phái cao thủ đuổi giết hần, hần đành phải đào vong khắp nơi.”

“Haizz, trên đường đào vong, thê tử hần bị sát hại thê thảm.”

Nghe xong, Phương Tri Hành không nói gì, cậu và Nghiêm Cảnh Phong chỉ là đồng bạn trên phương diện làm ăn, không dính dáng đến ân oán cá nhân.

Cậu không muốn bị cuốn vào thù riêng của Nghiêm Cảnh

Phong.

Thế là cậu truyền lời: “Dân không nên đấu với quan, huynh nên bảo Nghiêm Cảnh Phong nhanh chóng rời khỏi Đại Châu đi.”

Phàn Thu Lai trả lời: “Nghiêm Cảnh Phong trốn rồi, hiện tại ta không liên lạc được với hắn, có điều đệ yên tâm, chỉ cần gặp được hắn, ta nhất định sẽ khuyên hắn mau chóng rời đi.”

Phương Tri Hành ngẫm nghĩ, đáp: “Có lẽ hắn cảm thấy tình thế không ổn nên đã trốn rồi.”

“Ừm, cũng có thể.”

Phàn Thu Lai nghĩ lại thì thấy cũng đúng.

Hai người nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện.

Sau đó, Phương Tri Hành đến Dịch Bảo các.

Những ngày này, Phán Mẫu Đơn điều hành cửa hàng một mình, bận bịu sắp mặt nhưng vẫn chịu được áp lực.

Phương Tri Hành kiểm kê lại sổ sách thì thấy thu nhập khá ổn nên hứa hẹn sẽ tăng lương cho Phán Mẫu Đơn.

Nghe vậy, Phán Mẫu Đơn không kìm được vui mừng.

Dịch Bảo các được quản lý tốt, Phương Tri Hành hiếm lắm mới được nhàn rỗi nên dự định nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày.

...

Keng!

Kiểm cường chớp động, xẹt qua bầu trời.

Vài bóng người lao vùn vụt trên không trung, phía trước bọn

họ là 1 người đang điên cuồng chạy trốn, vừa chạy vừa đánh.

Tiếng nổ liên tục vang rền bên tai!

Hồi lâu sau, người kia bị một luồng ánh sáng lạnh đánh trúng, thân hình loạng choạng ngã xuống.

Chỉ nghe một tiếng ầm rào vang trầm, người kia đã rơi vào một con sông lớn.

Sóng cả mãnh liệt, bọt nước đập trùng.

“Mau lên, đừng để Nghiêm Cảnh Phong chạy trốn!”

Người truy đuổi phi nhanh dọc theo mặt sông, ngự kiếm đâm vào đáy nước, nhắc lên kinh đào hải lãng.

Thời gian không phụ kẻ có lòng!

Cuối cùng!

Sau khi một thanh phi kiếm đâm xuống, nước sông nổi lên màu đỏ tươi.

“Ở đây!”

Một người lớn tiếng nhắc nhở đám người.

Sau nháy mắt, roạt~

Nghiêm Cảnh Phong vọt ra khỏi mặt nước, bả vai bị một thanh trường kiếm xuyên qua, máu chảy ồ ạt.

Vút vút vút!

Từng bóng người lao tới từ khắp nơi, bao vây gã.

Nghiêm Cảnh Phong thở dốc, sắc mặt trắng bệch, hai mắt tràn ngập lửa giận cuồng loạn.

“Nghiêm Cảnh Phong, người thật biết trốn đấy chứ!”

Một người mặt âm trầm, cười lạnh, nói: “Nếu không phải thành hoàng hạ lệnh nhất định phải bắt sống người thì bọn ta đã sớm cho người về châu ông bà rồi.”

Nghiêm Cảnh Phong nói: “Phì, các người muốn giết cứ giết, nói nhảm nhiều như vậy làm gì.”

“Tìm chết!”

Một người sau lưng đột nhiên xuất thủ, tế ra một pháp khí hình cục gạch đập vào sau ót Nghiêm Cảnh Phong.

Tiếng ‘bốp’ vang lên, trước mắt Nghiêm Cảnh Phong biến thành màu đen, ngã xuống.

Một người nắm tóc của gã nhấc lên, bay lên không trung.

Đám người theo sát đằng sau, bay về phía thành Nhạn Đãng.

Rất nhanh, bọn họ đã đến miếu Thành Hoàng, ai nấy đều giảm thanh thế, im lặng tiến vào trong miếu.

Lúc này, miếu Thành Hoàng vô cùng tráng lệ, hương hỏa nghi ngút.

Vô số khách hành hương và tín đồ ùn ùn kéo đến, quỳ lạy và thành kính cầu nguyện trước tượng thần Thành Hoàng.

Tượng thần Thành Hoàng có hình tượng là một nam nhân trung niên với chòm râu dài, mặc quan bào hoa lệ, uy áp khí phái.

Tượng thần Thành Hoàng rất sống động, tựa như chân nhân.

Tượng thần đứng ngạo nghễ, liên tục hấp thu khí vận của mọi người tại đó, chiết xuất cô đọng làm bản thân lớn mạnh hơn.

Phàm nhân không hề biết rằng tượng thần Thành Hoàng này thật ra là pháp thân của Trác Công Khuê.

Trác Công Khuê ở cảnh giới Dương Thần, Dương Thần của hắn có thể tự do đi lại, pháp thân lưu ở trong miếu, mỗi ngày thu hoạch khí vận của bách tính, hưởng lạc vô biên.

Đây chính là một trong những lợi ích của việc làm Thành Hoàng.

Nói thật, ngoại trừ một số giáo chủ của đại giáo phái thì Thành Hoàng có thể hấp thu được nhiều vận khí nhất, có thể nói đây là công việc béo bở.

Giờ khắc này, hậu viện miếu Thành Hoàng.

Dương Thần Trác Công Khuê đang ngồi trước bàn ăn và thưởng thức bữa trưa của hắn.

Bên bàn ăn có một đứa bé bị mở ngực mổ bụng, máu me đầm đìa.

Chương 873: Thăng cấp (4)

Trác Công Khuê cầm đũa, gấp trái tim đang đập lên, nhẹ nhàng cho vào trong miệng.

Tức thì, trên mặt hắn hiện rõ nụ cười hạnh phúc.

“Thành hoàng đại nhân!”

Bên ngoài truyền tới một giọng nói: “nhờ hồng phúc của ngài, đã bắt được Nghiêm Cảnh Phong.”

Trác Công Khuê bỗng trợn tròn mắt, đặt đũa xuống, cầm khăn tay lên lau miệng, cười lạnh nói: “Đưa vào.”

Tiếng cót két vang lên!

Cửa phòng được đẩy ra.

Một nhóm cao thủ đứng trước cửa.

Nghiêm Cảnh Phong bị ném xuống đất như con chó chết.

Gã choáng váng đầu óc, toàn thân khó chịu, dùng hết sức lực mới mở mắt được.

Vừa nhìn!

Một khuôn mặt quen thuộc, có hóa thành tro thì gã vẫn nhận ra xuất hiện trước mặt.

“Trác Công Khuê, tên cầu tặc kia!”

Nghiêm Cảnh Phong nghiêng răng nghiêng lợi, hận ý ngập trời.

Trác Công Khuê thảnh thơi cười, lạnh lùng nói: “Nghiêm Cảnh Phong, ta tìm người đã nhiều năm rồi, hẳn người cũng không ngờ rằng cuối cùng bản thân vẫn rơi vào tay ta.”

Nghiêm Cảnh Phong trợn mắt nhìn, vẻ mặt bất khuất, nghiêng răng nói: “Người chó đẻ ý, những năm qua ta vẫn luôn thu thập tội chứng của người, những việc ác mà người đã làm đều bị ta ghi lại trong sổ, sớm muộn gì cũng sẽ được bày ra ánh sáng.”

Đến lúc đó, thiên lý sáng tỏ, báo ứng thích đáng, tất cả mọi người sẽ nhìn thấu lai lịch của người, sẽ không còn bách tính đến cái miếu tàn của người dâng hương nữa.”

Trác Công Khuê nghe vậy, chẳng thềm ngó tới, lạnh giọng: “Sắp chết đến nơi lại còn dám uy hiếp ta ư?”

Hắn bật cười, nói: “Bất kể người thu thập được bao nhiêu chứng cứ phạm tội thì đều vô ích, người biết tại sao không?”

“Đầu tiên, trên ta có Ngũ Hành tông bảo đảm, Chu Tước phong chính là chỗ dựa lớn nhất của ta, ai cũng không thể động nổi một sợi tóc trên người ta!”

“Thứ hai, ta sẽ biết ngay vị trí cất giữ tội chứng mà người thu thập rồi tiêu hủy nó.”

Nghe lời này, Nghiêm Cảnh Phong không khỏi rùng mình.

Đạo Môn có một môn kỳ thuật, cao thủ Dương Thần hầu như đều có thể thi triển, chính là thuật Sưu Hồn!

Cao thủ Dương Thần có thể đọc được ký ức của người khác, thăm dò được bí mật ẩn giấu kỹ càng của họ.

Hơn nữa, thuật Sưu Hồn còn lợi hại hơn gấp trăm lần so với các thủ đoạn âm thần như câu hồn nhập mộng hay là thôi miên!

Nghiêm Cảnh Phong cảm thấy toàn thân ớn lạnh, hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Nhưng ngay sau đó, Trác Công Khuê đặt bàn tay lên trán Nghiêm Cảnh Phong.

“Người...”

Nghiêm Cảnh Phong chỉ cảm thấy đầu choáng váng, trợn trắng mắt, mí mắt chớp động liên tục, sùi bọt mép.

Trác Công Khuê ngoẹo đầu, tỉ mỉ đọc ký ức của Nghiêm Cảnh Phong.

Hắn nhìn thấy dáng vẻ chật vật trên đường bỏ trốn của gã.

Nhìn thấy cảnh gã tận mắt chứng kiến thê tử bị giết chết thê thảm.

Trác Công Khuê không nhịn được nhếch khóe miệng, để lộ nụ cười sáng khoái như điên.

Sau đó, hắn nhìn thấy Nghiêm Cảnh Phong lưu lạc ở Đàm Châu, nép mình trên thuyền hoa, an ủi linh hồn người vợ đã mất trên người nghệ kỹ.

Về sau, hắn thấy Nghiêm Cảnh Phong gặp Phàn Thu Lai, Trương Trường Kích...

“Hả?”

Trác Công Khuê nhướng mày, nét mặt thay đổi liên tục.

“Khá lắm!”

“Té ra Dịch Bảo các là do ba người các người mở ra, tên thật của An Bảo Phác là Trương Trường Kích, hắn là nhân sĩ Đàm Châu.”

Đây quả là một phát hiện quan trọng!

An Bảo Phác hoành không xuất thế, thu hút sự chú ý của các phương.

Trác Công Khuê vốn là Thành Hoàng một phe, tự nhiên cũng rất chú ý đến An Bảo Phác và muốn tìm hiểu lai lịch của người này.

“Hahaha, đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, tự nhiên chui tới cửa!”

Trác Công Khuê không kìm được vui mừng, thu tay lại, lấy ra một tờ “Thiên Lý Truyền Âm phù”, miệng lẩm bẩm gì đó rồi vung tay ném ra.

Thiên Lý Truyền Âm phù phát sáng rực rỡ giống như một mũi tên, hóa thành luồng ánh sáng cầu vồng bay về nơi xa.

...

Bách Linh giáo chủ đưa tay lên bắt lấy Thiên Lý Truyền Âm phù.

“Sư phụ, đồ nhi đã bắt được Nghiêm Cảnh Phong, sau khi Sư Hồn thì biết được tên An Bảo Phác kia...”

Đáy mắt Bách Linh giáo chủ sáng rỡ, thần sắc nghiêm túc nghe xong, không kìm lòng được nhếch miệng cười.

“Phía Đam Châu đến...”

Bách Linh giáo chủ hào hứng, chỉ tiếc là hẳn không có thể lực nào ở Đam Châu cả nên hiện tại không cách nào tìm hiểu sâu thêm thông tin.

Có điều, từ ký ức của Nghiêm Cảnh Phong, hẳn đã biết An Bảo Phác là một tán tu ở Đam Châu, nội tình được che giấu rất kỹ.

Sau khi suy nghĩ một lát, Bách Linh giáo chủ rời khỏi Chu Tước phong, nhanh chóng đến Trích Tinh lâu.

Hắn gặp và kể rõ tường tận mọi chuyện cho Xích Minh vương phi.

Trịnh Trường Tụ nghe xong, phấn chấn cười nói: “Nói vậy tức là bên cạnh An Bảo Phác còn có một Thiên Nhân tên là Phàn Thu Lai.”

Bách Linh giáo chủ đáp: “Ngài nghĩ thế nào?”

Trịnh Trường Tụ cười nói: “Suy nghĩ của ta có lẽ giống với suy nghĩ của ông.”

Bách Linh giáo chủ vội nói: “Lợi dụng Nghiêm Cảnh Phong dẫn dụ An Bảo Phác và Phàn Thu Lai xuất hiện.”

Trịnh Trường Tụ gật đầu nói: “Chúng ta giải quyết An Bảo Phác, đồng thời tìm mấy vị bằng hữu Thiên Nhân ăn sạch Phàn Thu Lai kia, nhất cử lưỡng tiện.”

Hai người nhìn nhau cười.

...

Chương 874: Thăng cấp (5)

Màn đêm buông xuống tại thành Nhạn Đãng!

Miếu Thành Hoàng đã đóng cửa, yên lặng như tờ.

Trác Công Khuê dẫn theo một đám thủ hạ cùng quỳ gối trong viện và cúi đầu thật sâu.

Đột nhiên, một bóng người lặng lẽ từ trên trời giáng xuống.

“Bái kiến sư phụ!”

“Tham kiến giáo chủ!”

Đám người cung kính dập đầu, không dám thở mạnh.

Bách Linh giáo chủ chấp tay nhìn quanh, cười nói: “Đứng lên hết đi.”

Trác Công Khuê đứng dậy đầu tiên, cười nịnh, nói: “Sư phụ, mời người vào phòng dùng trà.”

“Không cần.”

Bách Linh giáo chủ xua tay, hỏi: “Nghiêm Cảnh Phong đâu?”

Trác Công Khuê lập tức vẫy tay ra hiệu.

Một lát sau, có hai người khiêng một chiếc lồng đến.

Nghiêm Cảnh Phong bị nhốt trong lồng, từng sợi xích sắt đâm xuyên qua xương bả vai gã.

Chiếc lồng được mở ra.

Nghiêm Cảnh Phong bị đẩy ra và ấn xuống trước mặt Bách Linh giáo chủ.

“Nhận ra ta không?” Bách Linh giáo chủ hỏi như trên tức.

Nghiêm Cảnh Phong chỉ còn chút hơi tàn, thực tế gã chưa từng gặp bản tôn Bách Linh giáo chủ mà chỉ từng thấy qua tượng thần, sắc mặt gã lập tức thay đổi mạnh, sợ hãi hỏi: “Người, người là...”

Bách Linh giáo chủ chấp tay nói: “Ta cho người thêm một cơ hội sống, đây là người phải gọi An Bảo Phác và Phàn Thu Lai đến một nơi, người làm được không?”

Tim Nghiêm Cảnh Phong đập thành thịch, không khỏi cười thảm, nghiêng răng nói: “Dù Nghiêm Cảnh Phong là hạng người vô năng nhưng tuyệt đối sẽ không bán bằng hữu, người bớt ở đây si tâm vọng tưởng đi!”

Bách Linh giáo chủ cười khinh thường, lạnh lùng chế giễu: “Ta chỉ đùa một chút, thế mà người còn tưởng thật? Người tốt xấu gì cũng là người trong Đạo Môn lại không biết phép tắc trong Đạo?”

Dứt lời, hắn đưa tay đặt lên đỉnh đầu Nghiêm Cảnh Phong.

Trong phút chốc, toàn thân Nghiêm Cảnh Phong khô quắt, máu thịt khô héo.

Cùng lúc đó, Âm Thần của Nghiêm Cảnh Phong bị cưỡng ép bóc ra khỏi cơ thể.

“Á~”

Nghiêm Cảnh Phong đau đớn kêu lên thảm thiết, nó vượt quá sức tưởng tượng và không cách nào nói rõ.

Trác Công Khuê nhìn thấy, không nhịn được sáng khoái cười thật to.

Chốc lát, Bách Linh giáo chủ cưỡng ép bóc ra Âm Thần của Nghiêm Cảnh Phong, cơ thể gã khô héo thành một đồng xương trắng.

Ngay sau đó, Bách Linh giáo chủ lật tay lấy ra một lá cờ màu đen.

Lá cờ vừa xuất hiện, hung uy ngập trời khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Đám người Trác Công Khuê cứng đờ, ai nấy như thể mắc đại địch, hoảng sợ đến biến dạng, hận không thể co cẳng bỏ chạy như gặp phải thiên địch vậy.

“Bách Hồn phiên!”

Đây là pháp khí do chính tay Bách Linh giáo chủ luyện chế, rất khét tiếng.

Chỉ thấy Bách Hồn phiên cuộn một vòng bao bọc lấy Âm Thần của Nghiêm Cảnh Phong.

Âm Thần của Nghiêm Cảnh Phong như thể rơi vào vực sâu địa ngục, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Thời gian dần trôi qua...

Đột nhiên, Bách Linh giáo chủ hất lên mở Bách Hồn phiên ra.

Một luồng khói đen bay ra từ trong Bách Hồn phiên, rơi xuống đất hóa thành hình người.

Đó là Âm Thần của Nghiêm Cảnh Phong.

Chỉ có điều, Nghiêm Cảnh Phong lúc này giống như một cái xác không hồn, thần sắc chết lặng, ánh mắt đờ đẫn.

Nghiêm Cảnh Phong quỳ xuống, cung kính hô hào trước Bách

Linh giáo chủ: “Hồn nô bá kiến chủ nhân.”

Bách Linh giáo chủ hài lòng mỉm cười, phân phó: “Người nghĩ cách hẹn An Bảo Phác và Phàn Thu Lai đến Khô Tùng lĩnh ở phía Bắc ngoại thành.”

“Tuân lệnh!”

Nghiêm Cảnh Phong rầm rập nghe lời.

...

Trời đã sáng.

Phương Tri Hành ngủ một mạch đến khi tự tỉnh giấc.

Cho dù cậu đã không còn biết cảm giác mệt mỏi là gì từ lâu nhưng được ngủ một giấc ngon lành luôn khiến con người ta sảng khoái tinh thần.

Vừa tỉnh giấc, chiếc nhẵn liền truyền đến giọng nói của Phàn Thu Lai.

“Phương lão đệ, ta tìm được Nghiêm Cảnh Phong rồi.”

Phàn Thu Lai vội vàng nói: “Hắn đang ở Khô Tùng lĩnh, bên ngoài thành cách 20 dặm về phía Bắc, muốn gặp chúng ta.”

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Chuyện gì mà quan trọng hơn cả việc hẩn bỏ trốn luôn vậy?”

Phàn Thu Lai thở dài: “Hắn không nói rõ, chỉ nói rằng hắn đã phát hiện một bí ẩn rất quan trọng, bảo chúng ta mau chóng chạy đến đây.”

Phương Tri Hành trầm ngâm, cân nhắc một lát rồi gật đầu nói: “Dù sao đến đây cũng gần, chúng ta đi một chuyến xem thử.”

“Ừ, ta cũng nghĩ vậy.”

Phàn Thu Lai cho rằng 20 dặm về phía Bắc ngoại thành vẫn nằm trong địa phận thành Xích Minh.

Nơi trọng yếu của thủ phủ thường không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Sau khi hai người họ bàn xong thì kết thúc cuộc trò chuyện.

Phương Tri Hành gọi Tế Cầu chuẩn bị trước, lặng yên chạy về phía Bắc.

Khô Tùng lĩnh tương đối hoang vu, địa thế phức tạp.

Một người một chó âm thầm xuất phát, không bao lâu sau đã chạy đến Khô Tùng lĩnh.

Phóng tầm mắt nhìn tới, khắp núi đồi đều là cây tùng trụ lúi, dòng sông khô cạn, cát bụi cuồn cuộn trên mặt đất.

Phương Tri Hành không thấy Nghiêm Cảnh Phong đâu, lập tức liên lạc với Phàn Thu Lai.

Chỉ chốc lát, Phàn Thu Lai đã theo kịp, song phương tụ hợp tại một chỗ.

Chốc lát, trên đỉnh núi bỗng nhiên xuất hiện một bóng người dao động, ngoắc tay và nói: “Phàn lão ca, An lão đệ, mau đến đây.”

Chương 875: Thăng cấp (6)

Nghe giọng nói đúng là Nghiêm Cảnh Phong.

Trông dáng người cũng không có vấn đề gì.

Phương Tri Hành và Phàn Thu Lai không nghi ngờ gì, chạy đến như bay.

Hai người một chó ba chân bốn cẳng chạy một mạch lên đến đỉnh núi.

Nghiêm Cảnh Phong chậm rãi xoay người, trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm...

Phương Tri Hành cau mày, cả người căng chặt, nháy mắt tiến vào trạng thái chiến đấu.

Tế Cấu và Phàn Thu Lai cũng cảnh giác cao độ như thế.

Nghiêm Cảnh Phong trước mắt này không thích hợp cho lắm.

“Nghiêm lão đệ, đệ làm sao vậy?” Phàn Thu Lai gấp giọng hỏi.

Nghiêm Cảnh Phong như cười như khóc, cười còn khó coi hơn khóc, u ám nói: “Đã muộn rồi, các người trốn không thoát được đâu.”

Lời còn chưa dứt, gã nhanh chóng giậm chân, dường như trong chớp mắt liên tục giậm bảy lần, hành động liên mạch lưu loát.

Hành động này cực kỳ khó hiểu.

Nhưng khoảnh khắc sau đó, dị biến đột ngột xảy ra!

Dưới chân chợt sụp đổ!

Phương Tri Hành không chút ngần ngại, chạy lên trên.

Động tác của Phàn Thu Lai cũng không chậm, lui về phía sau.

Tế Cửu càng quyết đoán hơn, nhanh chân bỏ chạy.

Hai người một chó đều là thực lực Bách Ngưu cảnh, tốc độ đương nhiên cực nhanh.

Nhưng mà!

Phương Tri Hành thấy trước mắt hoa lên, bầu trời trong xanh trên đỉnh đầu đột nhiên biến thành mờ mịt.

Chân trời ngàn dặm tràn ngập sương khói, một mảnh tối tăm.

Trong nhất thời lại có ảo giác rơi vào ma vực.

Trong lòng Phương Tri Hành lộp bộp, nhanh chóng cúi đầu nhìn lại.

Phía dưới không phải là đỉnh núi nữa mà là một vùng đất hoang, tử khí nặng nề, không có một ngọn cỏ.

Gió lốc từng cơn, tiếng gió như gào khóc.

Phàn Thu Lai và Tế Cửu đang dùng cách di chuyển khác nhau, nhưng cũng không thể chạy thoát, rơi vào ma vực.

Nghiêm Cảnh Phong đứng trên mặt đất, không chút sút mẻ, giống như chưa từng làm gì cả.

Phương Tri Hành nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn xung quanh.

Cho dù từ phương hướng nào nhìn lại, điểm cuối tầm mắt là

hoang vu khôn cùng vô tận.

Nơi đây giống như tận thế!

“Cấm Khu à...”

Phương Tri Hành nhanh chóng ý thức được, có lẽ bản thân bị miễn cưỡng kéo vào trong một Cấm Khu xa lạ.

Mà động tác giậm chân vừa rồi của Nghiêm Cảnh Phong rõ ràng chính là đang mở lối vào Cấm Khu.

Phương pháp đơn giản rõ ràng, liên tục giậm chân bảy cái!

Đáng sợ chính là một khi lối vào Cấm Khu bị mở ra, cho dù ai ở gần lối vào đều sẽ bị hút vào.

Nhưng mà khiến Phương Tri Hành lấy làm lạ chính là từ đầu đến cuối chiếc nhẫn trên tay trái của cậu lại không có bất kỳ nhắc nhở nào.

Phải biết rằng, mỗi lần có Cấm Khu xuất hiện ở phụ cận, chiếc nhẫn đều sẽ tản mát ra ánh sáng.

“Nghiêm Cảnh Phong, rốt cuộc đệ đang làm cái gì thế?”

Phàn Thu Lai đi vòng trở về, đáp bên cạnh Phương Tri Hành, lớn tiếng quát hỏi.

Sắc mặt Nghiêm Cảnh Phong lạnh như băng, hai mắt trắng dã, giọng nói cứng rắn nói: “Hôm nay là ngày chết của các người!”

“...”

Hô hấp Phàn Thu Lai ngưng trệ, kinh ngạc không thôi.

Phương Tri Hành hỏi ông ta: “Chiếc nhẫn của huynh có đưa ra nhắc nhở không?”

“Không có.”

Phàn Thu Lai lắc đầu, nhìn quanh nói: “Nơi đây hơn phân nửa là Cẩm Khu tận thế kiểu đã đi theo hướng hủy diệt, lúc chiếc nhẫn gặp phải Cẩm Khu kiểu này thường sẽ tự động xem nhẹ.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ, trầm ngâm nói: “Người sau lưng Nghiêm Cảnh Phong nhọc lòng chọn lựa Cẩm Khu tận thế này, dù dễ chúng ta tiến vào.”

Phàn Thu Lai nhất thời liếc mắt, kinh ngạc nói: “Nghiêm Cảnh Phong phản bội chúng ta!”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Nhìn gã như vậy, nửa người nửa Âm Thần giống như bị người ta khống chế hơn.”

“Nửa người nửa Âm Thần?”

Phàn Thu Lai không khỏi rung mình, thốt lên: “Là hồn nô!”

Nghiêm Cảnh Phong gã bị người ta luyện chế thành hồn nô!

Trong tay người sau lưng nhất định có pháp khí kiểu như ‘Hồn phiên’.”

Lời này vừa nói ra!

“Ha ha ha ~”

Một tiếng cười khẩy trêu tức truyền đến, tiếng cười mơ hồ bất định, không biết đến từ nơi nào.

Phương Tri Hành và Phàn Thu Lai nhìn trái ngó phải nhưng không tìm được bóng dáng kẻ địch.

Thần hồn cảm ứng cũng là một mảnh vô tri vô giác giống như đã bị thứ gì đó trở ngại.

“Tế Cầu!”

Thấy tình hình như vậy, Phương Tri Hành lập tức truyền âm gọi một tiếng.

“Hiểu rồi, xem ta đây!”

Tế Cầu ngẩng cổ lên, trong lòng hơi kích động.

Mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, vẫn là Tế Cầu mình đáng tin nhất!

“Kỹ năng huyết mạch bộc phát - Hư Không Tác Động!”

Tế Cầu run lên, dao động không dấu vết mệnh môn cuộn ra.

Ngay sau đó, dao động va chạm lên một màn chắn vô hình.

Chỉ một thoáng, màn chắn vô hình đó giống như bị phun một tầng thuốc màu, lộ ra trong đáy mắt.

Đúng là một pháp trận hình khối!

Có lẽ dài và rộng hơn 500m!

Nói cách khác, trong nháy mắt đám người Phương Tri Hành bị hút vào Cẩm Khu tận thế, thật ra bị nhốt trong pháp trận hình lập phương của không gian trống trải này.

Ngay ngoài pháp trận, một đám bóng người mơ hồ đứng, cách một tầng sương nồng đậm không cách nào nhìn thấy rõ ràng.

Chương 876: Sinh Mệnh (1)

Sắc mặt Phàn Thu Lai nghiêm trọng, quát: “Các người là ai?”

“Hừ, lão tử là người giết người!”

Có người khẩu khí kiêu ngạo hét lên: “Nghe rõ cho lão tử, hiện tại các người bị nhốt ở trong ‘Tứ Tượng trận’, thức thời thì nhanh chóng bỏ tay chịu trói, bằng không các người nếm mùi đau khổ.”

Sắc mặt Phàn Thu Lai nhất thời trở nên khó coi, hít thở không thông nói: “Tứ Tượng trận là khốn trận uy danh hiển hách, được gọi là tường đồng vách sắt, không thể phá vỡ, một khi bị nhốt rất khó chạy thoát. Hơn nữa, này trong pháp trận còn có...”

Lời nói còn chưa dứt!

Tám góc của hình lập thể đột nhiên bốc ra khói đen cuộn cuộn.

Mùi tanh hôi nồng nặc theo đó xông vào mũi!

Tiếng gào khóc thảm thiết vang vọng trời đất, hết đợt này tới đợt khác, không dứt bên tai.

“Đậu xanh, buồn nôn quá!”

Cái mũi Tế Cầu co giật, đầy vẻ ghét bỏ.

Phàn Thu Lai chấn động thân hình, lòng bàn tay không khỏi bốc ra ngọn lửa, nghiêm trọng nói: “Cẩn thận! Trong Tứ Tượng trận này ẩn núp hai đại hung vật lần lượt là lệ quỷ và ác sát.”

“Lệ quỷ hung tàn vô cùng hơn nữa vô số kể.”

“Ác sát vô cùng kịch độc, giết người trong vô hình.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Trong lúc nói chuyện, khói đen tràn ngập ra cả hình lập phương.

Khói đen kịch liệt quay cuồng, từng tàn ảnh như ẩn như hiện.

Ánh mắt Phương Tri Hành chột lóe, nhìn thấy từng khuôn mặt vụn vụn lơ lửng đôi mắt đen, bay tới bay lui.

Đồng thời, từng luồng khí độc ác sát khiến kẻ khác sợ hãi khuếch tán tới, liên tục không ngừng xâm nhập nhân thể.

Tế Cầu là dị thú cấp 5, năng lực kháng độc không tệ, tạm thời không đáng ngại.

Phương Tri Hành là Phong Huyết Bạch Quân, thân thể thiên chuy bách luyện, trăm độc khó xâm.

Ngược lại là Phàn Thu Lai gặp phiền phức, bị ép phóng ra ngọn lửa bao vây toàn thân, xua tan khí tức ác sát.

Phừng phừng phừng ~

Ngọn lửa bốc cháy dữ dội!

Lệ quỷ xung quanh vừa chạm vào ngọn lửa, lập tức né ra, phát ra tiếng thét chói tai.

“Đi tìm chết!”

Phàn Thu Lai mở hai tay ra, phun ngọn lửa ra bốn phía.

Liệt hỏa hùng hực xông thẳng tới, khuếch tán cả hình lập phương.

Phùng phùng vang dội!

Lệ quỷ kêu thảm thiết không ngừng, ở trong ngọn lửa hóa thành tro tàn, hình thần câu diệt.

Trong nhất thời, khói đen trong pháp trận đều bị loại trừ, sáng rực, chỉ có khô nóng lưu lại.

Phàn Thu Lai nhìn quanh, tức giận nói: “Lệ quỷ ác sát tầm thường đã muốn khiến lão tử khuất phục à? Các người cũng quá xem thường Thiên Nhân rồi!”

Bên ngoài pháp trận có người cười lạnh nói: “Lúc này mới vừa bắt đầu thôi, đến lúc đó người sẽ biết!”

Tám góc của pháp trận lần nữa xuất hiện khói đen, tiếng gào khóc thảm thiết nổi gót tới.

Khói đen rơi trên mặt đất, ngưng tụ một đám quỷ quái có thấp có cao.

Chúng nó có hình dáng nhân loại, hoặc là lão già lệch cổ, hoặc là nữ tử áo trắng tóc che mặt còn có đứa trẻ tứ chi vắn vẹo.

Lệ quỷ ngưng tụ thành hình!

Như vậy còn chưa hết!

Khí tức ác sát cũng phun ra, ngưng tụ không tiêu tan, hóa thành một con cự mãng màu trắng dài hơn trăm mét, mọc ra một mắt rắn màu băng lam, chọn người mà nuốt.

Cự mãng ác sát vừa xuất hiện, mặt đất nhanh chóng ngưng kết một tầng băng, rét lạnh thấu xương.

Thấy cảnh tượng này...

Phàn Thu Lai liếc nhìn Phương Tri Hành, gấp giọng nói: “Lão

đệ, bọn họ dự định tiêu hao chết chúng ta, trước tiên người đừng nhúc nhích.”

Phương Tri Hành gật đầu.

Ngay sau đó, một đám lệ quỷ chen chúc tới, giường nanh múa vuốt, âm trầm đáng sợ.

“Hào Hỏa Cầu!”

Phàn Thu Lai thở sâu, hai tay nhanh chóng vẽ ra, chà xát ra một đám hỏa cầu đập ra ngoài.

Hỏa cầu màu đỏ thẫm giống như thiên nữ rải hoa, sau khi rải thì đột nhiên nổ tung.

Rầm rầm ầm!

Trong pháp trận dâng lên từng đám mây hình nấm!

Những lệ quỷ bị nổ thành mảnh nhỏ, nháy mắt thương vong thảm trọng.

Nhưng một đợt này vừa chết lại có khói đen trào ra, ngưng tụ thành lệ quỷ mới, giết không dứt.

Cùng lúc đó, cự mãng ác sát cũng không nhàn rãi, nhanh chóng đánh về phía Phương Tri Hành.

Một Hào Hỏa Cầu đập lên người nó nhất thời khiến nó nổ bay đi, trên bụng thủng một lỗ lớn.

Nhưng cự mãng ác sát nhanh chóng chữa trị thương thế, lần nữa đánh tới.

Chung quy Phàn Thu Lai chỉ có một mình, chỉ là đối phó lệ quỷ đã trở tay không kịp.

Vì thế!

Một bóng trắng chợt chui ra!

Tế Cửu ngang nhiên há miệng!

Răng nanh lộ ra hoàn toàn!

Chỉ thấy nó hóa thành một tàn ảnh, xẹt qua đỉnh đầu cự mãng ác sát.

Trong nháy mắt lướt qua!

Xì xì!

Tế Cửu cắn xuống, xé rách một miếng thịt.

Cự mãng ác sát đau đớn, kịch liệt quay cuồng, mất một con mắt rần.

“Xì xì ~”

Cự mãng ác sát bịch một tiếng, mở ra miệng rần phun ra một đám sương trắng, nơi đi qua toàn bộ ngưỡng kết thành băng.

“Lưu Phong Hồi Tuyết!”

Tế Cửu di chuyển nhanh nhẹn, linh hoạt không thể tin nổi.

Sương trắng trước sau chậm hơn nó một bước!

Chốc lát, Tế Cửu quay đầu tấn công ngược lại cự mãng ác sát, thân hình chóp lên, lần nữa nhảy lên đỉnh đầu cự nó.

Chương 877: Sinh Mệnh (2)

“Tình Phong Huyết Vũ Trảo!”

Vô số trảo ảnh khiến người ta sợ hãi từ trên trời giáng xuống, thế như chẻ tre, giống như mưa bão, toàn bộ rơi trên người cự mãng ác sát.

Lập tức, toàn thân cự mãng ác sát nứt ra, vẩy tung bay, máu thịt xé toạc, mình đầy thương tích.

“Xít!”

Cùng với một tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn thân cự mãng ác sát sụp đổ hóa thành khí tức ác sát, chìm xuống dưới nền đất.

“Hay cho một con nghiệt súc!”

Người bên ngoài pháp trận thấy tình hình như vậy, đều cảm thấy kinh ngạc sâu sắc.

“Bên cạnh An Bảo Phác lại nuôi dưỡng một con thú cứng cấp 5!”

“Sao lại quên mất tin tức quan trọng như thế chứ?”

“Trong trí nhớ của Nghiêm Cảnh Phong không có tình báo về dị thú cấp 5 này à?”

...

Một người vô cùng bất ngờ.

Cũng phải!

Tuy Nghiêm Cảnh Phong từng gặp Tế Cửu, nhưng Tế Cửu chưa bao giờ triển lộ thực lực trước mặt gã.

Cho nên Nghiêm Cảnh Phong vốn chưa từng chú ý tới Tế Cửu, không có ấn tượng gì.

Còn nữa, sau khi Tế Cửu tiến vào động thiên Nhất Niên, ma luyện ước chừng 30 năm, lúc này mới phát triển thành một dị thú cấp 5 thật sự.

Nghiêm Cảnh Phong hoàn toàn không biết những tin tức này.

Nguyên nhân chính vì như vậy, người bên ngoài pháp trận cảm giác bản thân tính sai, xuất hiện một sơ hở to lớn.

“Hoảng cái gì, chỉ là một dị thú cấp 5 nho nhỏ mà thôi!”

Đột nhiên, một tiếng cười khẩy trấn định ung dung truyền ra, khiến mọi người nháy mắt yên tĩnh lại.

“Một dị thú cấp 5 có năng lực thay đổi gì chứ?”

Trong lúc nói chuyện, trong pháp trận gió nổi mây phun.

Cự mãng ác sát thứ hai ngưng tụ thành hình!

Nó trực tiếp nhìn chăm chăm Tế Cửu, trong mắt rần màu băng lam tràn đầy thù hận.

“Má nó, người không phải là sống lại vô hạn chứ?”

Tế Cửu bật cười, bộc lộ bộ mặt hung ác, vung lợi trảo giết tới.

“Có thể giết người một lần thì có thể giết người vô số lần!”

Phàn Thu Lai bước ra một bước, ngọn lửa to bằng bàn tay bắt

lấy một con quỷ treo cổ.

“Đốt!”

Phùng một tiếng vang dội, ngọn lửa cao vọt ra, bao vây quỷ treo cổ.

Chỉ là trong nháy mắt, quỷ treo cổ liền biến thành một đống tro.

Phàn Thu Lai nổi lên sát tâm, ngọn lửa tung hoành, nhanh chóng đánh chết lệ quỷ.

Từng lệ quỷ hung hãn không sợ chết lao tới lại giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Phàn Thu Lai cố gắng hết sức tiết kiệm thể lực, nhưng lệ quỷ quá nhiều, bách quỷ dạ hành, cuồn cuộn không ngừng.

Giết không hết!

Căn bản giết không hết!

Thời gian trôi qua từng phút...

Trong bất tri bất giác, một ngày một đêm đã qua!

Phùng ~

Trong ngọn lửa, một con ma da hình thần câu diệt.

Gần như đồng thời, cự mạng ác sát lại một lần ngã xuống dưới lợi kiếm của Tế Cầu.

Phàn Thu Lai thở hồng hộc, Tế Cầu thở hổn hển như trâu.

Hai người bọn họ khổ chiến một ngày một đêm, người giết điên rồi, thể xác và tinh thần đều kiệt sức, không cách nào hình

dung.

Lúc này, bọn họ chú ý tới khói đen không hề toả ra, lệ quỷ không còn, cự mạng ác sát cũng đã biến mất.

Thế giới yên tĩnh lại.

“Ha hả, đã kết thúc rồi?” Phàn Thu Lai cười thảm một tiếng, sắp mệt đến tê liệt.

Chỉ tiếc, chuyện không như mong muốn.

Pháp trận nổi lên từng vòng tròn gợn sóng.

Có bóng người xuyên qua pháp trận đi đến.

Dẫn đầu có bốn người, phía sau bọn họ còn có mười hai người.

Cả người Nghiêm Cảnh Phong cũng ngắc đứng ở bên cạnh đoàn người.

Phương Tri Hành liếc mắt đảo qua, trừ một người trong đó cậu từng gặp, những người khác đều là gương mặt xa lạ, chưa từng gặp.

“Bách Linh giáo chủ lại là người!”

Bỗng nhiên, Phàn Thu Lai kinh ngạc hô lên, hai mắt nhìn chăm chăm một trong những người dẫn đầu.

Bách Linh giáo chủ cười ha hả nói: “Ồ, thì ra người nhận ra bản giáo chủ.”

Phàn Thu Lai thở hỗn hển, khó hiểu nói: “Người và ta không oán không thù, tại sao người phải tốn công phí sức mai phục bọn ta?”

Bách Linh giáo chủ cười khẩy nói: “Người là Thiên Nhân Hoá Thân, có lẽ người rõ ràng chỉ cần Thiên Nhân Hoá Thân bại lộ hành tung sẽ trở thành mục tiêu săn giết.”

Hắn nâng tay chỉ hai người bên phía tay phải.

Một người là râu rậm khuôn mặt tục tũn, một người khác là thiếu niên, vô cùng bình thường.

Bách Linh giáo chủ giới thiệu: “Hai vị bằng hữu này cũng là Thiên Nhân Hoá Thân, bọn họ rất muốn ăn người.”

Hắn cười ha hả nói: “Một người chưa chắc nuốt trôi người, hai người vừa hay đủ chia.”

Phàn Thu Lai nhất thời hít thở không thông, hoảng sợ nói: “Người bắt Nghiêm Cảnh Phong, thông qua gã biết ta, hôm nay các người nhắm tới ta?”

Bách Linh giáo chủ nghe vậy, cười nghiêng ngả, liếc nhìn nữ tử che mặt trên tay trái.

Nữ nhân này mặc quần áo màu đen, dáng người khá quyến rũ, trước cong sau vênh.

Cô ta đứng ở đó, không nói một lời, chỉ là bình tĩnh nhìn giống như chuyện không liên quan đến mình.

Bách Linh giáo chủ thấy thế, hừ lạnh nói: “Không nói lời vô nghĩa, ra tay đi.”

Ra lệnh một tiếng, mười hai người phía sau hắn giẫm chân lao ra.

Phàn Thu Lai nhìn, ông ta cảm giác một người trong đó hơi nhìn quen mắt, kinh ngạc nói: “Người, chẳng lẽ người là vị thành hoàng đại nhân của thành Nhạn Đãng?”

Chương 878: Sinh Mệnh (3)

Trong mười hai người có nam có nữ, tu vi phần lớn là cảnh giới Âm Thần.

Chỉ có người đứng giữa là cảnh giới Dương Thần.

Người này đứng ra, đắc ý cười nói: “Tại hạ Trác Công Khuê, xin hành lễ với ngài.”

Hắn nhìn chăm chăm Phàn Thu Lai và Phương Tri Hành, trong mắt sát khí tùy ý, nhẹ răng cười nói: “Nhị vị, mời các người chịu chết!”

Phàn Thu Lai và Tế Cầu đồng thời nhìn về phía Phương Tri Hành.

“Lão đệ, trông cậy vào người rồi!”

Trong lòng Phàn Thu Lai rét lạnh, cảm giác tai vạ đến nơi.

Chỉ dựa vào một mình Phương Tri Hành có khả năng trở mình không?

Phương Tri Hành không nói gì, không nhanh không chậm đi lên trước.

Một người trực diện với mười hai Bách Ngưu cảnh!

Trác Công Khuê thấy thế, hai mắt híp lại, lạnh giọng nói: “Bày trận, Thập Nhị Tru Ma kiểm trận!”

Kiểm trận của Đạo môn vô cùng huyền diệu.

Thập Nhị Tru Ma kiếm trận càng thanh danh hiển hách.

Trận này cần mười hai cao thủ Đạo môn tu vi ít nhất đạt tới cảnh giới Âm Thần duy trì.

Mười hai Âm Thần tạo thành kiếm trận, uy lực khó lường, đủ để vượt qua cao thủ Dương Thần.

Càng miễn bàn bản thân Trác Công Khuê chính là cảnh giới Dương Thần, lấy hắn làm trung tâm cộng thêm mười một cảnh giới Âm Thần, uy lực của kiếm trận càng thêm khủng bố!

“Hừ, ai cho phép các người bày trận?”

Đột nhiên, Phương Tri Hành cười lạnh, hai tay bấm ra một pháp ấn kỳ diệu.

“Thiên Luân ấn - Vãn Tâm Ma Viêm!”

Cả người Phương Tri Hành chấn động, tâm hỏa cháy bùng, mệnh môn cuộn cuộn mà ra.

Phùng một cái, cả người cậu đắm chìm trong ngọn lửa màu đen.

Ngọn lửa xuyên qua trời đất, hóa thành một ngọn lửa khổng lồ.

Gần như khoảnh khắc sau đó!

Sắc mặt Trác Công Khuê kịch liệt biến đổi, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một ngọn lửa, lại không thể ức chế!

“Hả cái này?!”

Trác Công Khuê quá sợ hãi, nhanh chóng bảo vệ tâm thần, toàn lực ngăn chặn tâm hỏa bùng nổ.

“A a a ~”

“Đau quá, ta cháy rồi!”

“Sư phụ, cứu ta!”

...

Tiếng kêu thê lương thấm thiết truyền đến.

Trác Công Khuê quay đầu nhìn lại, những đồng môn sư đệ sư muội bên cạnh hắn, toàn thân tự cháy phừng phừng!

Có người ngã trên mặt đất lăn lộn, có người chạy loạn khắp nơi!

Có người điên cuồng đập ngọn lửa trên người!

Còn có người giống như nổi điên, cười ha ha, nhảy múa!

“Không ổn, bọn họ tẩu hỏa nhập ma rồi!”

Một khi tâm hỏa bị đốt, người tu hành chẳng những toàn thân tự bốc cháy mà tâm cảnh cũng nháy mắt bị đốt xuyên, tẩu hỏa nhập ma.

Trác Công Khuê khẩn trương, gào thét: “Nhanh lên Âm Thần xuất khiếu, mau!”

Nhục thân là tự cháy nhưng Âm Thần chỉ cần thoát ly nhục thân, còn có hy vọng bảo vệ một mạng.

Nhưng Trác Công Khuê xem nhẹ chỗ khùng bố của Vãn Tâm Ma Viêm, tâm hỏa rõ ràng bùng nổ từ chỗ sâu trong linh hồn.

Âm Thần cũng bị đốt!

Rất nhanh, Trác Công Khuê càng ngày càng đau khổ, hắn hoàn

toàn không quan tâm những người khác, liều mạng áp chế tâm cảnh xao động, chống cự sự thiêu đốt của tâm hỏa.

“Đau không?”

Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh như băng truyền vào trong tai.

Trác Công Khuê kìm lòng không đậu rung mình, ngẩng đầu nhìn.

Chỉ nhìn thấy Phương Tri Hành đầy ý cười lạnh lạnh, phóng ra ngọn lửa màu đen, phun vào hắn.

Phùng!

“Không cần!” Trác Công Khuê kinh hãi muốn chết, sau mạnh về sau.

Nhưng hắn vừa nhúc nhích, tâm cảnh lập tức không khống chế được, toàn thân bốc hỏa, ngọn lửa màu đen tán loạn.

Đau nhức khôn cùng vô tận đánh úp lại!

Trác Công Khuê đau khổ, kêu thảm thiết, ngã trên mặt đất lăn lộn kêu cha gọi mẹ.

“Sư phụ, cứu ta! Cứu...”

Trác Công Khuê vươn tay về phía Bách Linh giáo chủ.

Lúc này, Bách Linh giáo chủ mở to hai mắt nhìn, biểu cảm vô cùng cứng ngắc.

“Ngọn lửa? Đây là lửa gì?”

Thân là môn nhân của Chu Tước phong, Bách Linh giáo chủ là người chuyên dùng lửa.

Nhưng mà hắn cảm giác vô cùng xa lạ, chưa từng nghe nói về ngọn lửa màu đen mà Phương Tri Hành phóng ra.

Nhưng ngọn lửa màu đen này truyền đến từng đợt dao động khí tức khủng bố lại khiến da đầu kẻ khác run lên.

Ngọn lửa cấp cao như thế...

Làm sao Phương Tri Hành lấy được?

Bách Linh giáo chủ ngơ ngác, thất thần.

Đợi đến khi hắn phục hồi tinh thần lại, mười hai đồ đệ bao gồm Trác Công Khuê đã bị cháy đến không còn hình người.

Chẳng những là Bách Linh giáo chủ ngơ ngác, Phàn Thu Lai là cao thủ chơi lửa cũng rung động không thôi.

“Thật là ngọn lửa lợi hại!”

Ánh mắt Phàn Thu Lai chớp động nhìn ra một vài môn đạo.

Ngọn lửa màu đen đó cực kỳ ác độc, giống như một loại bệnh độc ẩn núp ở chỗ sâu trong cơ thể người, có thể bị khơi gợi bất cứ lúc nào, tạo thành thương tổn cực cao.

“Sư phụ cứu ta...”

Trác Công Khuê còn đang cầu xin, hơi thở mong manh, nhưng thân thể hắn dần dần bất động, ngừng giãy giụa.

Ngoài ra mười một Âm Thần càng thêm không chịu nổi, đều bị đốt cháy.

“Thu!”

Phương Tri Hành đi đến chính giữa bọn họ, bàn tay to vung lên.

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

Đám người Trác Công Khuê nhanh chóng hóa thành tro bụi,
tiêu tán không còn.

Chương 879: Đồ Thành (1)

Đường đường một vị Tthành hoàng đại nhân, cứ như vậy hình thần câu diệt, hoàn toàn chết đi.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết Cơ Thể Thành Thánh: 8 người (Đã hoàn thành.)]

Phượng Tri Hành liếc nhìn giao diện hệ thống, khoe miệng cong lên một ý cười.

Hai mắt cậu vừa chuyển, đột nhiên nhìn chăm chăm hai Thiên Nhân Hoá Thân kia.

Lúc này, toàn bộ bốn người Bách Linh giáo chủ ngừng hô hấp, một đám đưa mắt nhìn nhau, đầy vẻ bất khả tư nghị.

Sự lớn mạnh của Phượng Tri Hành vượt qua tưởng tượng!

Chỉ lật tay, giết chết một Dương Thần và mười một Âm Thần, đây là thực lực gì?

“Sức mạnh cỡ này tuyệt đối đạt tới cấp bậc phong chủ!”

Trong lòng Bách Linh giáo chủ chợt xuất hiện một trận kinh hoàng.

Lần này hẳn dẫn đến mười hai đệ tử mạnh mẽ nhất, cũng là trụ cột vững vàng của Bách Linh giáo.

Tuyệt đối không ngờ...

Nháy mắt, toàn bộ đã chết sạch sẽ!

Mà Phương Tri Hành lông tóc vô thương!

Ừng ực ~

Bách Linh giáo chủ không tự chủ nuốt nước miếng, đời này hẳn chưa bao giờ sợ hãi giống như bây giờ.

Hắn quay đầu nhìn nữ nhân bên trái, Xích Minh vương phi Trịnh Trường Tụ, gấp giọng nói: “Làm sao đây?”

Trịnh Trường Tụ nhàn nhạt nói: “Việc đã đến nước này, chỉ có thể liều mạng với hắn.”

Bách Linh giáo chủ chần chờ nói: “Lấy cái gì liều? Lúc An Bảo Phác và Ma Thừa Vân tỷ thí căn bản chưa phóng ra ngọn lửa, con bài chưa lật của người này quá nhiều, không thể địch lại được!”

Trịnh Trường Tụ lạnh lùng nói: “Nếu chúng ta không chiến mà chạy, sẽ gặp phải đuổi giết và trả thù vô cùng vô tận của An Bảo Phác.”

Trong lòng Bách Linh giáo chủ sợ hãi, quay đầu nhìn hai vị Thiên Nhân bên tay phải.

“Các người thì sao?”

Râu rậm và thiếu niên liếc nhau, trong mắt đôi bên đều bắt đầu sinh ra ý định rút lui.

Trịnh Trường Tụ lại kiên trì nói: “Bốn đánh một, chúng ta chưa chắc không có phần thắng.”

Trong lúc bọn họ trao đổi, Phương Tri Hành từng bước đi tới, mặt đầy sát ý.

Trịnh Trường Tụ thấy thế, tức giận nói: “Lề mề, có thể làm nên chuyện lớn gì?”

Cô ta bước ra, trường kiếm trong tay rời khỏi vỏ.

Trường kiếm như hỏa, ánh sáng chói lóa hóa thành một đạo hỏa kiếm khổng lồ, ngân quang rực rỡ, vắt ngang chân trời.

Vừa nhìn giống như sao băng từ trên trời giáng xuống, kéo theo cái đuôi thật dài.

“Tinh Hoả Tuệ Vĩ kiếm!”

Trịnh Trường Tụ cũng là ngự kiếm giết người, công pháp mà cô ta tu luyện cực kỳ hiếm thấy, chính là kiếm ý liên quan tới tinh thần.

Tinh thần cao cao tại thượng, cao ngạo mà cô đơn.

Phàm nhân phủ phục trên mặt đất, rất khó lĩnh ngộ kiếm ý tinh thần, quá mức cao không thể với tới.

Nhưng Trịnh Trường Tụ có thiên phú trác tuyệt thật.

Phượng Tri Hành ngẩng đầu nhìn Trịnh Trường Tụ, nâng tay gọi ra một Ma Huyết Kim Cang Chưởng.

Ma chưởng màu đen khủng bố nghênh đón Tinh Hoả Tuệ Vĩ kiếm.

Ầm!

Hai thứ va chạm với nhau, phát ra tiếng vang rất to.

Tinh Hoả Tuệ Vĩ kiếm bị đánh bay ra, Trịnh Trường Tụ cũng theo đó cuốn về.

“Lên!”

Bách Linh giáo chủ thấy vậy, cuối cùng không hề chần chờ nữa, thân thể một phen thành hai.

Dương Thần bay đến trời cao.

Nhục thân nhanh chóng tăng vọt, lộ ra pháp thân tướng mạo sẵn có.

Rõ ràng là một con chu tước!

Ngoại hình chu tước giống với phượng hoàng, lông chim sáng chói hoa mỹ lấp lánh lên như thể khoác xiêm y đỏ như lửa, giống một đốm lửa.

Cái mỏ bén nhọn mà gấp khúc, bày ra một loại tao nhã độc đáo.

Lúc lông đuôi xòe ra, giống như một cây quạt rực rỡ, xinh đẹp lại uy nghiêm.

Xì ~

Chu tước vỗ cánh, ngọn lửa màu đỏ theo đó bay múa, có uy đốt cháy trời đất.

Ngọn lửa này cực kỳ hung mãnh, uy thế kinh người.

Cùng lúc đó, Dương Thần của Bách Linh giáo chủ chân đạp hư không, lật tay lấy ra Bách Hồn phiến.

Nghiêm Cảnh Phong lập tức hóa thành một làn khói đen, vào trong Bách Hồn phiến.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, mặt trên của Bách Hồn phiến có rất nhiều mặt người, chen chúc với nhau, trong đó có Nghiêm Cảnh Phong.

Bách Linh giáo chủ thở sâu, hai tay bấm quyết, đánh ra từng pháp ấn, dừng trên Bách Hồn phiến.

Đối với điều này, mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, chỉ nói:

“Đừng gấp, người vẫn nên nghỉ ngơi trước đi.”

Vẫn Tâm Ma Viêm phát động!

Chỉ một thoáng, Bách Linh giáo chủ kêu lên một tiếng đau đớn, động tác trên tay chậm lại, trên mặt mang mặt nạ đau khổ.

Thừa dịp Phương Tri Hành ra tay, râu rậm và thiếu niên một trái một phải xông tới.

Râu rậm mở tay trái ra, tay phải thành nắm đấm, giơ lên đập xuống.

Quyền phải đập lên tay trái.

Bất chợt, thân thể Phương Tri Hành chìm xuống đất.

Một luồng áp lực khổng lồ vượt quá tưởng tượng đánh úp lại.

Giống như trọng lực tăng vọt lên gấp mười, gấp trăm lần!

Hai tay thiếu niên nhấc lên, mặt đất nổ vang chấn động.

Bùn đất dưới chân Phương Tri Hành quay cuồng, hình thành lõm đất.

Thân thể cậu lập tức chìm xuống, bị vùi vào trong đất.

“Hừ, các người xem cầu gia đã chết rồi à?”

Tế Cầu đột nhiên vọt ra.

[Số mạng còn lại: 1]

Tế Cầu một hơi tiêu hao hết ba mạng, hóa thân thành Lạc Độc Bạo Lang.

Chương 880: Đồ Thành (2)

“Thần thông huyết mạch - Thanh Động Vạn Tượng!”

Lạc Độc Bạo Lang mở ra mồm to như bồn máu, chợt bộc phát ra một vòng sóng âm mắt thường có thể nhìn thấy.

Sóng âm khóa chặt bốn người Trịnh Trường Tụ, có người nào tính người đó!

Thân thể mềm mại của Trịnh Trường Tụ run lên, khoe miệng chảy ra máu tươi.

Bách Linh giáo chủ gặp phải hai tầng đả kích, ngọn lửa màu đen trên người gần như mất đi.

Râu rậm không khỏi hai tay ôm đầu, thất khiếu chảy máu.

Thiếu niên bạch bạch lui về phía sau, trong miệng phun ra một búng máu.

Thanh Động Vạn Tượng không nhìn bất kỳ chướng ngại nào, không hạn chế số lượng kẻ địch.

Chúng sinh ngang hàng!

Toàn bộ lọt vào thương tổn của dư âm!

Bốn người Trịnh Trường Tụ đâu có ngờ Tế Cầu lại hung hãn như thế, nhất thời chịu thiệt thòi lớn.

“Làm tốt lắm!”

Phương Tri Hành đột ngột chui lên khỏi mặt đất, Ngũ Hành

Vạn Nhân đao đã nằm trong tay, lật tay chém ra.

Ánh đao chọt lóe!

Phong nhận bổ thẳng tắp về phía râu rậm!

Lúc này, râu rậm còn đang ôm đầu, tiếp nhận công kích dư âm của Tế Cầu.

Hơn nữa, thần kỳ chính là thần thông huyết mạch “Thanh Động Vạn Tượng” của Tế Cầu không phải là kiểu không phân biệt được phạm vi công kích của địch hay bạn, mà là trực tiếp “khóa chặt” mục tiêu tiến hành công kích.

Điều này cũng có nghĩa là những người không bị Tế Cầu khóa chặt, có thể bình an vô sự tự do xuyên qua dư âm.

Thần thông huyết mạch nghịch thiên như thế quả thật là đáng kinh ngạc!

Một đao này của Phương Tri Hành, thế mạnh lực trầm, rắn chắc chém vào trên người râu rậm.

Xì xì ~

Máu tươi bắn tung toé!

Râu rậm từ chính giữa một phân thành hai!

Bảo đao cấp 5 thượng phẩm vô cùng sắc bén, đủ để chém nát phần lớn nhục thân của Bách Ngưu cảnh, trừ khi nhục thân của người trải qua rèn luyện đặc biệt.

Râu rậm là Thiên Nhân Hoá Thân, tìm hiểu sự kỳ diệu của trọng lực trời đất biến hóa.

Thật ra nhục thân của hắn cực kỳ mạnh mẽ, nhưng không mạnh bằng Ngũ Hành Vạn Nhân đao.

Râu rậm chịu một đao bị thương nặng, sức mạnh mất kiểm soát, trọng lực chung quanh theo đó không khống chế được.

Mọi người chỉ cảm thấy thân thể nhẹ tênh, toàn bộ bay lên trên, tốc độ có nhanh có chậm.

Trong nhất thời, thế công thủ đột biến!

Bốn chân Tế Cầu cách mặt đất, nó không biết bay, thân thể nhất thời mất đi khống chế, bốn chân cào loạn.

Nhưng Dương Thần của Bách Linh giáo chủ vốn là chân đạp hư không, trong một khắc chiếm cứ ưu thế thật lớn.

Hắn ném ra Bách Hồn phiên.

Vù ~

Bách Hồn phiên bay về phía Tế Cầu, cuộn lại bao trùm lấy nó.

Tế Cầu kinh hãi, ra sức giãy giụa.

Nhưng mà, Bách Hồn phiên kia khói đen cuộn cuộn, vươn ra từng bàn tay to túm nó vào chỗ sâu trong khói đen.

Rất nhanh, Bách Hồn phiên yên tĩnh lại.

“Thanh Động Vạn Tượng” lập tức ngừng lại.

“Ha ha ha!”

Bách Linh giáo chủ vui mừng quá đỗi, cả người không khỏi nhanh chóng giảm áp lực, giải thoát khỏi áp lực của công kích dư âm.

“Mất trọng lượng rồi?!”

Cùng lúc đó, Phương Tri Hành ngửa đầu nhìn lại, ánh mắt

chợt lóe.

Hai nửa thân thể của râu rậm nâng lên với tốc độ cao, gặp nhau trên trời, lần nữa dính lại cùng một chỗ, nhanh chóng khép lại.

Thấy cảnh tượng này!

Sau lưng Phương Tri Hành chấn động, trải ra hai cánh hoá diễm, nhanh chóng tới gần.

Trên Ngũ Hành Vạn Nhân đao, lôi đình lóng lánh.

Ầm ầm!

Tia chớp vùn vèo phát ra ngoài, cuốn theo đao cương khiến người ta sợ hãi, đồng loạt đánh lên người râu rậm.

“A a ~”

Râu rậm kêu thảm thiết, cực kỳ đau khổ.

Đùng!

Râu rậm không kiên trì quá lâu, toàn thân nổ tung, vỡ thành bột mịn.

“Thu!”

Phương Tri Hành vung bàn tay to lên, hóa râu rậm thành tinh hoa thu vào hệ thống.

[2. Chiến thắng hoặc giết chết ít nhất 3 Thiên Nhân Hoá Thân thuộc tính khác nhau (Đã hoàn thành..)]

[Đã hoàn thành điều kiện đạt tới Phong Huyết Bạo Quân tầng thứ 4 viên mãn, có thăng cấp hay không??]

“Ha ha ha...”

Lúc này, tâm trạng Phương Tri Hành sung sướng trước nay chưa có.

“Đi tìm chết!”

Bỗng nhiên, một tiếng quát lạnh truyền đến.

Trịnh Trường Tụ giết trở về, trường kiếm ngang trời, vạn chết trời đất, chúng sinh đều vào U Minh.

“Đại Huyền U Minh kiếm!”

Trường kiếm của cô ta bộc phát ra ngọn lửa màu xanh thăm ngưỡng tụ thành một chùm, hàn ý khủng bố thẳng tắp phung ra.

Trịnh Trường Tụ xuất thân Đại Huyền môn, đương nhiên cô ta cũng biết Đại Huyền U Minh kiếm, hơn nữa uy năng vượt xa Ma Thừa Vân.

Cũng ngay lúc một đao của Phương Tri Hành chém chết râu rậm, ngọn lửa màu xanh thăm thẳm thành linh đánh úp lại, nháy mắt nuốt sống toàn thân cậu.

Cái lạnh vô cùng nháy mắt tràn ngập ra!

Thân thể Phương Tri Hành cứng đờ, toàn thân kết băng hóa thành một khối điêu.

“Hay!”

Tinh thần thiếu niên đại chấn, hai tay nhấc lên.

Lượng lớn bùn đất thổi quét, cuồn cuộn như nước, bao vây Phương Tri Hành.

Bùn đất nhanh chóng ngưng kết, biến hóa thành một hình

dạng Kim Tự Tháp khổng lồ, chặt chẽ phong ấn Phương Tri Hành.

“Đại Mộ Táng!”

Vẻ mặt thiếu niên lạnh lẽo, sát ý sôi trào, hai tay ấn xuống.

Chương 881: Nhân Hoàng (1)

Một tiếng ầm vang lên!

Kim Tự Tháp từ trên trời giáng xuống, nện thật mạnh trên mặt đất, Bán Tuyết Nhập Thổ.

Như vậy còn chưa hết!

“Bách Hồn phiên - phong ấn!”

Bách Linh giáo chủ cười dữ tợn, nhân cơ hội này hẳn lại gọi ra Bách Hồn phiên xoè ra, bao trùm trên Kim Tự Tháp, thêm một bước gia cố cho Kim Tự Tháp.

U Minh quỷ hoả!

Đại Mộ Thổ Táng!

Bách Hồn phiên!

Ba tầng phong ấn đồng thời giáng xuống người Phương Tri Hành!

“Người bất tử thì thế nào, bị phong ấn còn khủng bố hơn trực tiếp tử vong!”

Bách Linh giáo chủ ngửa đầu cười to, hăng hái.

Bốn người liên thủ, chung quy là tốt hơn bên phía bọn họ.

“Vù~”

Đột nhiên có một bóng dáng lao đến, chính là Phàn Thu Lai.

Thấy Phương Tri Hành rơi vào tuyệt cảnh, cho dù Phàn Thu Lai sức cùng lực kiệt cũng không thể không cắn răng, buông tay đánh tới!

Chỉ thấy hai tay ông ta vừa chà xát, ngưng tụ ra một Hào Hỏa Cầu thật lớn, lập tức đánh về phía Kim Tự Tháp.

“Làm càn!”

Bách Linh giáo chủ khinh thường, lúc này sĩ khí hẳn vô cùng cao cường, toả ra sinh cơ và sức sống lớn mạnh, bình tĩnh, toàn diện khổng chế thế cục chiến trường.

Chu Tước Pháp Thân của hắn bay ra, há miệng phun ra một chùm lửa màu đỏ.

Chu Tước Thánh Hoả giống như ngọn lửa mãnh liệt nhất trong trời đất, hừng hực thiêu đốt, mọi thứ xung quanh đều ẩm đậm thất sắc!

Hào Hỏa Cầu nghênh đón va chạm với Chu Tước Thánh Hỏa.

Hai loại ngọn lửa gặp nhau giống như thiên lôi câu địa hỏa.

Ầm ầm ~

Ánh lửa rực rỡ thẳng tới tận trời, chói mù mắt người khác.

Chu Tước Thánh Hỏa thế không thể đỡ, từ trước đến nay chưa từng có xông đến Hào Hỏa Cầu tan rã.

Trong lòng Phàn Thu Lai lập bộp, trơ mắt nhìn Chu Tước Thánh Hỏa đánh tới, giống như một trọng quyền, đánh lên người ông ta.

Đùng!

Miệng Phàn Thu Lai phun máu tươi, bay ngược ra ngoài.

“Chơi lửa với ta? Hừ, không chịu nổi một kích!”

Thần thái Bách Linh giáo chủ ngồi ngồi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ngạo nghễ.

Hắn nhìn phía thiếu niên, gật đầu nói: “Phàn Thu Lai là của người.”

Thiếu niên không khỏi liếm đầu lưỡi, không nói hai lời, xoay người xông ra ngoài.

“Oa ~”

Phàn Thu Lai quay cuồng trên mặt đất, ho ra một mồm máu đầy máu, sắc mặt nhanh chóng trở nên vô cùng khó coi.

Vừa ngừng đầu!

Thiếu niên tập kích tới, một cước đá ngang vào bên hông ông ta.

Phàn Thu Lai kêu lên đau đớn, cả người bay lên, đập vào trên pháp trận lại bắn trở về, ngã trên mặt đất giống như con chó chết.

Cú ngã này đầu óc Phàn Thu Lai đã rối tung rối mù, nổ mạnh hết đà.

Thiếu niên không chút lưu tình, một cước giẫm thật mạnh lên ngực Phàn Thu Lai.

Bụp!

Ngực của Phàn Thu Lai lõm sâu xuống, cả người bị đập vào trong bùn.

Bùn đất bên cạnh điên cuồng cuộn cuộn, bao trùm trên người ông ta, bao lấy biến thành một con tò te.

“Sắp tiêu rồi...”

Trong lòng Phàn Thu Lai hoàn toàn tuyệt vọng.

“Ủa?!”

Đúng vào lúc này, thiếu niên đầu tiên là sửng sốt, sau đó quay đầu nhìn về phía Kim Tự Tháp.

Vừa nhìn thì hay rồi, trông mắt suýt chút nữa lồi ra.

Rắc rắc rắc ~

Kim Tự Tháp khổng lồ như núi kịch liệt lay động, mặt ngoài tràn ra vết rách tinh mịn, tro bụi rơi xuống.

“Làm sao vậy?”

Bách Linh giáo chủ trừng mắt há miệng, xuyên qua Bách Hồn phiến, hẳn cảm ứng rõ ràng Kim Tự Tháp lung lay sắp đổ, có thể vỡ tan bất kỳ lúc nào.

Trịnh Trường Tụ cũng nhú chặt mày, đầy vẻ kinh ngạc, khó có thể tin.

Phương Tri Hành bị ba tầng phong ấn lại còn có hung uy như thế, quả thực không thể tin nổi.

“Ầm!”

Theo một tiếng vang to lớn tràn ra, Kim Tự Tháp sụp đổ tan rã.

Một luồng sóng xung kích khủng bố bộc phát ra, có uy khai thiên tích địa, khí thế xông lên trời, rung động bát hoang, không cách nào miêu tả bằng lời.

Bách Hồn phiến chấn động dữ dội, phát ra một tiếng gào thét, bị sóng xung kích đánh bay ra ngoài.

Bách Linh giáo chủ nhanh chóng vươn tay bắt lấy.

Bách Hồn phiên cầm trong tay run rẩy, cực kỳ sợ hãi.

Bách Linh giáo chủ tâm loạn như ma, trừng mắt nhìn lại.

Một bóng dáng cao ngất bất khuất lại ánh vào mi mắt, không phải Phương Tri Hành còn là ai.

“Hả cái này?!”

Bách Linh giáo chủ hít ngược một luồng khí lạnh, mỗi tế bào toàn thân đều phát ra cảnh báo.

[Kỹ năng bộc phát: Diên Đảo Âm Dương (Lv5)]

[Thần thông: Ngũ Hành Bất Tử]

Phương Tri Hành thong thả mở hai mắt, hít sâu một hơi.

Cuối cùng!

Tuy rằng biến đổi bất ngờ, nhưng cậu tranh thủ thời gian vẫn hoàn thành chín điều kiện max cấp, lại thành công thăng cấp.

&LTPhong; Huyết Bạo Quân> tầng thứ 4 tu luyện tới viên mãn, cảnh giới đạt tới Ngũ Hành Bất Tử!

Hơn nữa, cậu còn thức tỉnh một kỹ năng bộc phát cấp 5 hoàn toàn mới “Diên Đảo Âm Dương”.

Phương Tri Hành cầm nắm tay, nhất thời cảm ứng được trong cơ thể bộc phát ra một luồng sức mạnh trước nay chưa từng có, dâng trào không thôi, vượt qua tưởng tượng.

Cậu liếc nhìn Bách Linh giáo chủ, nữ tử che mặt còn có thiếu niên.

Sau nháy mắt, cậu đột nhiên biến mất tại chỗ.

Chương 882: Nhân Hoàng (2)

“Người!”

Thiếu niên thấy trước mắt hoa lên, Phương Tri Hành vậy mà đi đến trước mặt hắn.

Hắn hoảng sợ, theo bản năng hai tay đánh ra.

Tiếng ầm ầm vang lên, một tường đất cao cao đột ngột mọc lên từ mặt đất, vắt ngang giữa hắn và Phương Tri Hành.

Thiếu niên không chút nghĩ ngợi, lui mạnh về sau.

Xì xì ~

Bỗng nhiên, một cảm giác lạnh như băng xuyên thủng ngực thiếu niên.

Hắn cúi đầu nhìn lại, lưỡi đao từ sau lưng xuyên qua ngực, máu chảy như suối.

Không!

Nói đúng hơn là lúc bản thân hắn nhanh chóng lui về, phía sau lưng đụng vào lưỡi đao.

Thiếu niên lộ ra biểu cảm như gặp ma, quay đầu nhìn.

Không biết từ khi nào Phương Tri Hành thuận di đến phía sau hắn, đứng cầm đao, mặt không chút biểu cảm.

“Cái này, cái này...”

Thiếu niên hoàn toàn trợn tròn mắt, hắn không nghĩ ra, không

thể lý giải.

Nói thật, cho dù Phương Tri Hành nắm giữ thần thông thuấn di, cũng cần thời gian để hoàn thành di chuyển.

Một giây trước Phương Tri Hành rõ ràng còn ở trước mặt hắn, từ khi nào đã di chuyển ra phía sau?

Phương Tri Hành bình tĩnh, vặn vẹo chuỗi đao.

Ngũ Hành Vạn Nhân đao ở trong ngực thiếu niên, theo đó chuyển động một vòng.

“A a ~”

Thiếu niên kêu thảm thiết thê lương, đau khổ không muốn sống.

Nhưng như vậy còn chưa hết.

Bùm bùm ~

Lôi đình chói mắt từ trên lưỡi đao phong phát ra, xông thẳng trong cơ thể thiếu niên.

Thiếu niên nhất thời run rẩy cả người, máu thịt tản mát ra mùi cháy.

Ầm ~

Không có bất kỳ ngoài ý muốn, thiếu niên một chiêu thua trận, cả bàn đều thua.

Toàn thân nổ tung!

“Thu!”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng vung đao, tro bụi nhỏ vụn rớt

xuống.

Đường đường một vị Thiên Nhân Hoá Thân phơi thây tại chỗ.

Tình cảnh này...

Bách Linh giáo chủ không rét mà run, nổi lên một tầng da gà.

Dự cảm không lành tràn ngập trong lòng!

Hắn thầm muốn bỏ chạy.

“Cẩn thận!”

Trịnh Trường Tụ hô nhỏ một tiếng, trong giọng nói mang theo tràn đầy lo lắng.

Bách Linh giáo chủ sửng sốt, thấy hàn ý từ sau lưng đánh úp lại.

Hắn luôn nhìn chăm chăm Phương Tri Hành.

Mà Phương Tri Hành mới vừa giết chết thiếu niên, người còn ở xa xa.

Là ai đánh lén hắn ở sau lưng?

Bách Linh giáo chủ không chút ngần ngại, gọi ra Bách Hồn phiến xoè ra.

Ngay trong lúc đó, một hồn nô hiện lên phía sau hắn.

Xì xì ~

Hồn nô mới vừa đứng vào, thành linh bị một thanh đại đao xuyên qua ngực.

Bách Linh giáo chủ quay đầu nhìn, biểu cảm chợt kịch liệt thay đổi.

Phượng Tri Hành cầm đao xuất hiện phía sau hắn, một đao đâm chết hồn nô kia.

“Người???”

Bách Linh giáo chủ sợ ngây người, chẳng lẽ Phượng Tri Hành có thể thuận di à?

Nhưng mà thuận di cũng có dấu tích, không thể đột ngột như thế khiến kẻ khác hoàn toàn không phát hiện ra.

“Không phải thuận di!”

Trịnh Trường Tụ hô to một tiếng, dường như muốn nhắc nhở cái gì, nhưng trong lúc nhất thời, bản thân cô ta cũng không nói rõ.

Đương nhiên!

Phượng Tri Hành cũng sẽ không cho cô ta cơ hội nói xong, tay trái nhanh chóng nâng lên, một chưởng đánh ra.

Ma Huyết Kim Cang Chưởng!

Uy lực càng vượt xa trước kia, không thể bì nổi!

Trong lòng Bách Linh giáo chủ hoảng sợ, trơ mắt nhìn thấy một ma chưởng màu đen nhanh chóng phóng lớn trong tầm nhìn.

Lúc này hắn giống như một con ruồi bọ sắp bị đập chết!

Biểu cảm Bách Linh giáo chủ vặn vẹo, lập tức gọi ra Bách Hồn phiến, nghênh đón ma chưởng màu đen.

Đùng!

Song phương vừa tiếp xúc, Bách Linh giáo chủ liền sinh ra cảm giác điên đảo hỗn loạn.

Đó là một cảm hỗn loạn vô cùng quý dị.

Chẳng những ngũ quan lục cảm khó phân biệt thật giả, ngay cả đối thế giới thời không vị trí của mình cũng xuất hiện rối loạn nhận thức.

Khoảnh khắc sau đó, Bách Linh giáo chủ kêu lên đau đớn, bị một chưởng rắn chắc khắc trên ngực, đánh bay ra ngoài.

Hắn là thân thể Dương Thần đấy!

Một chưởng này đánh cho Dương Thần của hắn tán loạn, hóa thành một đám sương mù, thậm chí không còn hình người.

Bách Linh giáo chủ từ trên cao ngã xuống, Dương Thần tán loạn nhanh chóng hợp lại, một lần nữa ngưng tụ thành hình người.

Nhưng mà lần này bị thương thật sự không nhẹ, Dương Thần của hắn sáng tối không ổn định, suy yếu đến cực điểm, giống như một trận gió có thể thổi tán.

Thân hình Trịnh Trường Tụ nhoáng lên đi đến bên cạnh hắn, kinh ngạc hô to: “Vừa rồi người gọi ra Bách Hồn phiên, lại đánh về một phương hướng khác, căn bản không va chạm với An Bảo Phác.”

Bách Linh giáo chủ cực kỳ hoảng sợ, run giọng nói: “Vừa rồi ta sinh ra một cảm giác điên đảo nghiêng trời lệch đất.”

“Quả nhiên!”

Trịnh Trường Tụ hít thở không thông, hoảng sợ nói: “Hắn nắm giữ một loại kỹ năng bộc phát điên đảo càn khôn, ảnh hưởng đến thần trí của chúng ta.”

Bách Linh giáo chủ thầm chấp nhận, ngửa đầu nhìn trời cao.

Phương Tri Hành cầm lấy Bách Hồn phiên, trực tiếp tịch thu.

Thấy cảnh tượng này, Bách Linh giáo chủ vô cùng đau lòng.

Bách Hồn phiên đó là hao phí vô số tâm huyết rèn thành, sau khi luyện chế mười mấy cao thủ Bách Ngưu cảnh thành hồn nô thì phong ấn trong Bách Hồn phiên để nó thăng cấp thành pháp khí cấp 5 hạ phẩm.

Chương 883: Huyết Hoàng (1)

Tuyệt đối không ngờ, có một ngày hắc mất đi Bách Hồn phiến.

Bách Linh giáo chủ thẹn quá thành giận, Dương Thần nhanh chóng bay về phía Chu Tước Pháp Thân, chui vào trong đó.

Ngay sau đó, Chu Tước Pháp Thân nâng cái đầu kiêu ngạo, rõ ràng trở nên sống động hơn.

Vù vù ~

Toàn thân Chu Tước Pháp Thân toả ngọn lửa đỏ đậm, hoàn toàn biến thành một hỏa điều.

“Điên đảo càn khôn thì sao? Ta trực tiếp thiêu hủy trời đất này!”

Bách Linh giáo chủ hung ác, ngọn lửa hừng hực, cuộn cuộn ra thiêu đốt trời đất.

Cả Tứ Tượng trận nhất thời bị ngọn lửa đỏ đậm tràn ngập.

Nơi đây hoàn toàn biến thành một lò lửa, muốn đốt cháy mọi thứ hầu như không còn.

“Đốt đốt đốt, cháy chết người!”

Bách Linh giáo chủ như phát điên, liên tục không ngừng vận chuyển Chu Tước Thánh Hỏa.

Lúc này, hắc nhìn thấy trong ngọn lửa có một người đi tới.

Chính là Phương Tri Hành!

Chỉ thấy Phương Tri Hành đi lại trong ngọn lửa, thân thể khi thì bị đốt cháy, lại khép lại như ban đầu trong phút chốc.

“Làm sao có thể!”

Đồng tử Bách Linh giáo chủ co rụt dữ dội, ngạc nhiên không thôi: “Chu Tước Thánh Hoả của ta không đốt chết được hẳn!”

Phương Tri Hành chậm rãi đi tới, hờ hững nói: “Phí công tốn sức lại chỉ là chút tài mọn!”

“...”

Bách Linh giáo chủ ngơ ngác, mặt đại ra.

Nếu ngay từ đầu Phương Tri Hành mạnh mẽ vô địch như thế, vậy vừa rồi làm sao hẳn có thể bị ba tầng phong ấn?

“Người thích chơi lửa như vậy hay ta dùng lửa giết người.”

“Vẫn Tâm Ma Viêm!”

Phương Tri Hành búng tay, đầu ngón tay bốc ra một ngọn lửa màu đen.

Giống như ánh nến mỏng manh.

Phương Tri Hành bấm tay bắn ra, ngọn lửa màu đen bay ra rơi trên cánh cửa Chu Tước Pháp Thân.

Chỉ một thoáng!

Ầm ~

Ngọn lửa màu đen đột nhiên tăng vọt giống như lửa cháy đổ thêm dầu.

Ngọn lửa màu đỏ ngoài thân của Chu Tước Pháp Thân nhanh

chóng bị ngọn lửa màu đen thay thế, bao trùm!

“A a a...”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương gần như xé rách yết hầu của Bách Linh giáo chủ.

Tâm hoả lần nữa được đốt lên!

Giống như rắc muối lên vết sẹo cũ.

Đau khổ khôn cùng vô tận tẩy rửa một lượt từng góc toàn thân.

Bách Linh giáo chủ đau khổ không chịu nổi, quả thực sống không bằng chết.

Ngọn lửa màu đen cháy bùng từ trong ra ngoài, Chu Tước Pháp Thân nhanh chóng bị đốt trong cháy ngoài cháy.

“Thu!”

Suy nghĩ trong đầu chợt lóe, Phương Tri Hành thu Chu Tước Pháp Thân.

Bách Linh giáo chủ theo đó hình thần câu diệt, chết đến không thể chết lần nữa.

Phương Tri Hành xoay người, ánh mắt nhìn chăm chú nữ tử che mặt, hiếu kỳ nói: “Người là ai?”

Trịnh Trường Tụ giơ ngang kiếm trước người, hừ lạnh nói: “Thắng làm vua thua làm giặc, muốn giết cứ giết, cần gì phải hỏi họ tên?”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Theo như quan sát của ta, Bách Linh giáo chủ tràn ngập kính sợ đối với người, thân phận của người ở trên hẳn ta. Cho nên, ta rất tò mò rốt cuộc người là ai.”

Trịnh Trường Tụ hít sâu, trường kiếm đột nhiên bay lên trời cao, lại nhanh chóng chuyển hướng bất ngờ.

“Ta chỉ dùng kiếm nói chuyện...”

“Tinh Hoả Tuệ Vĩ kiếm!”

Trịnh Trường Tụ giống như không chút sợ hãi.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên, thẳng đến lúc này cậu mới xác nhận, nữ tử che mặt là người mạnh nhất trong bốn người.

Hơn nữa, từ vừa nãy đến bây giờ, cô ta vẫn chưa toàn lực ra tay.

“Có lẽ người chỉ có thể thi triển chiêu này một lần, đúng không?”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, trong đồng tử trong suốt ảnh ngược ra một ngôi sao băng rơi thẳng xuống.

Uy thế như thế, rõ ràng là muốn hoàn toàn phá hủy, san bằng nơi này thành đất phẳng!

Cho dù Phương Tri Hành thi triển “Điên Đảo Âm Dương” cũng không cách nào tránh khỏi công kích phạm vi lớn.

Phương Tri Hành nhanh chóng ra tay.

Điên Đảo Âm Dương!

Phong Huyết Dao Cương!

Phương Tri Hành đến gần nữ tử che mặt, ra tay vô tình một đao bổ xuống.

Mà sau khi Trịnh Trường Tụ phóng ra Tinh Hoả Tuệ Vĩ kiếm, tiếp theo lật tay lấy ra một tấm “Kim Cang phù” vỗ vào hung khí

cao ngất.

Kim Cang phù là bùa phòng ngự của Đạo môn, danh tiếng cực lớn, một khi dán lên người, trong một thời gian ngắn sẽ tạo ra một vòng kim quang rực rỡ, bảo vệ xung quanh thân.

Kim quang huy hoàng, thần thánh uy nghiêm, cho người ta cảm giác không thể phá vỡ.

Trịnh Trường Tụ biết rõ sự lợi hại của Diên Đảo Âm Dương. Nó quỷ dị khó lường, không thể địch nổi, dứt khoát từ bỏ giấy giũa, lựa chọn miễn cưỡng đối kháng.

Quả nhiên!

Phượng Tri Hành rõ ràng vùng đao trước mặt cô ta, đao phong cũng từ sau lưng hạ xuống.

Bất ngờ không kịp phòng!

Ngũ Hành Vạn Nhân đao đầu tiên là chém vào trên kim quang.

Răng rắc ~

Kim quang kịch liệt chấn động, gợn sóng dập dềnh, tiện đà vỡ ra giống như gà bay trứng vỡ, hóa thành vô số mảnh ánh sáng nhỏ, bay tung toé bốn phía.

Kim Cang phù lớn mạnh, ở trước mặt Ngũ Hành Vạn Nhân đao cũng không chịu nổi.

Đao phong thế không thể đỡ, tiếp theo chém lên vai phải của Trịnh Trường Tụ, xé máu thịt ra, một đường cắt tới vị trí hung khí, lúc này mới dừng lại.

Chương 884: Huyết Hoàng (2)

Không thể không nói, dù sao Kim Cang phù đã phát huy tác dụng phòng hộ thật lớn.

Bằng không, một đao này hẳn là có thể chém Trịnh Trường Tụ thành hai nửa.

Xì xì xì ~

Máu tươi bắn lên cao, giống như suối phun.

“Ha ha, ta thắng rồi!”

Trịnh Trường Tụ bị trúng một đao lại vui mừng quá đổi, tâm trạng kích động.

Phương Tri Hành không thể một đao giết chết cô ta, mà Tinh Hoả Tuệ Vĩ kiếm đã giáng xuống đỉnh đầu gần trong gang tấc.

Sát chiêu đã thành!

Phương Tri Hành quả quyết không thể chạy ra khỏi phạm vi sát thương của Tinh Hoả Tuệ Vĩ kiếm.

Thắng lợi giống như dễ như trở bàn tay.

Cô ta nhìn thấy bản thân sẽ thắng!

Nhưng sau khi Phương Tri Hành bổ ra một đao lại còn có động tác tiếp sau đó.

“Huyết Liên Trán Phóng!”

Máu tươi trong cơ thể Từ Trịnh Trường Tụ bắn ra, ngưng tụ

mà không tan hóa thành một đóa hoa sen huyết sắc thật lớn, xinh đẹp nở rộ, trắng lợt.

Hoa sen huyết sắc nở rộ ra, đỡ được Tinh Hoả Tuệ Vĩ kiếm.

“Hả cái này?!”

Cả người Trịnh Trường Tụ cứng đờ, biểu cảm trên mặt muốn có bao nhiêu đặc sắc thì có bấy nhiêu đặc sắc.

Lúc này, đại não của cô ta trống rỗng.

Nói thật, Phương Tri Hành đã thi triển ra không dưới năm kỹ năng bộc phát cấp 5 cực kỳ lợi hại ở trước mặt người khác.

Cao thủ Bách Ngưu cảnh có thể nắm giữ hai ba kỹ năng bộc phát cấp 5, rồi phối hợp với một thần thông đã rất hiếm có rồi.

Tuy rất nhiều người bước vào Bách Ngưu cảnh, cũng vốn không thể thức tỉnh một kỹ năng bộc phát cấp 5, về phần thần thông thì càng xa xỉ, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Nhưng Phương Tri Hành cậu lại còn có con bài chưa lật?!

Đây là đang đùa với ta hả?

Quả thực biến thái!

Ầm ~

Tinh Hoả Tuệ Vĩ kiếm trấn rơi xuống, thẳng tắp đâm vào trên hoa sen huyết sắc.

Thanh kiếm đó rung trời chuyển đất, khí nuốt ngàn dặm như hổ, mang theo từ sức mạnh thần bí của sao trời còn có khí tức hủy diệt khiến kẻ khác hồi hộp, thanh thế lớn trước đây chưa từng gặp.

Sao băng rơi xuống đất!

Tinh hỏa tán loạn, pháo hoa văng khắp nơi!

Kinh thiên động địa!

Tứ Tượng trận lập tức sụp đổ!

Huyết liên ngạo nghễ đứng thẳng, giống như mở ra cái ôm, đỡ lấy sao băng rơi xuống.

Chỉ một thoáng, long trời lở đất!

Huyết liên điên cuồng chấn động, đóa hoa tách ra từng cánh lung lay sắp đổ, rung chuyển trời đất!

“Đâm thủng nó!”

Mắt Trịnh Trường Tụ sắp nứt ra, lộ ra dữ tợn.

Cuối cùng...

Tinh hỏa tắt, huyết liên vẫn nở rộ!

“Ta thua rồi...”

Thân thể mềm mại của Trịnh Trường Tụ run lên, trên mặt xuất hiện vẻ không cam lòng.

Ngay sau đó, huyết liên bắt đầu phản chấn!

Lực tinh hỏa khổng lồ chảy ngược vào trong thân thể Trịnh Trường Tụ.

“Oa ~”

Trịnh Trường Tụ phun ra một ngụm máu lớn, thân thể mềm mại nứt ra từng tắc, máu thịt rã tách khỏi cơ thể, còn lại một khung xương máu chảy đầm đìa.

Rắc rắc rắc ~

Khung xương cũng theo đó chậm rãi vỡ ra, hóa thành một đồng bột xương không có hình dạng.

Tình cảnh này khiến người ta kì lòng không dẫu nhớ tới hồng nhan bạch cốt, phần đại khô lâu, cô gái dù xinh đẹp thì dưới lớp da cũng là bộ xương, sau khi chết cũng hoá thành xương!

“Thu!”

Suy nghĩ trong đầu Phương Tri Hành chợt lóe, hệ thống không chút khách sáo trực tiếp cắn nuốt nữ tử che mặt.

Chém giết kết thúc.

Thế giới yên tĩnh lại.

Phương Tri Hành phun ra một luồng khí dơ, liếc nhìn “Tinh Hoả kiếm” cấp 5 hạ phẩm rơi xuống cách đó không xa như có suy nghĩ.

Khiến cậu cảm thấy kỳ quái chính là nữ tử che mặt rõ ràng là cao thủ Đạo môn nhưng từ đầu đến cuối không có Dương Thần xuất khiếu, hơi khác bình thường.

“Thân phận của nữ nhân này tuyệt đối không đơn giản...”

Tuy Phương Tri Hành lấy được toàn thắng, nhưng trong lòng không thả lỏng cảnh giác.

Cậu muốn mau chóng tra ra thân phận của nữ nhân, tận diệt thế lực sau lưng cô ta.

Bằng không, đợi người ta phản ứng lại, chuyện hôm nay bị phục kích còn có thể xảy ra.

Mới vừa nói đến đây!

Vù ~

Một bóng trắng vô cơ hiện ra đáp bên cạnh Phương Tri Hành.

Không phải Tế Cửu còn là ai!

[Số mạng còn lại: 25]

Tế Cửu đầy máu sống lại!

Trước đó nó thi triển “Lạc Độc Bạo Lang” tiêu hao hết ba cái mạng, còn sót một cái mạng cuối cùng.

Lúc sau lại bị Bách Hồn phiên thu mất, chết oan chết uổng.

Nhưng Phương Tri Hành đúng lúc thăng cấp, lại khiến Tế Cửu phơi phơi mùa xuân thứ hai.

Mất đi mạng chó, toàn bộ đã trở lại!

So với lúc chó sinh đỉnh phong, hiện tại Tế Cửu lại có thêm ba mạng chó.

Điều này tương đương với Tế Cửu có thể phóng ra hai mươi lăm dị thú cấp 5 bất cứ lúc nào.

Số lượng cỡ này có thể dễ dàng tiêu diệt một môn phái.

Thậm chí, cho dù nó chống lại môn phái siêu cấp như Ngũ Hành tông cũng có thể sinh ra lực uy hiếp không nhỏ.

“Đậu má, suýt chút nữa tèo rồi!”

Tế Cửu run rẩy, lòng còn sợ hãi.

Tình hình bị giết đến chỉ còn lại một mạng chó, thật sự rất dọa người.

Cũng may, Phương Tri Hành bật hack ở một khắc cuối cùng

đột phá tại chỗ ngược gió trở mình.

Chương 885: Kim Mâu (1)

Tế Cầu nhìn quanh một vòng, phát hiện thiếu một người, truyền âm hỏi: “Phàn Thu Lai đâu, không phải là chết rồi chứ?”

Phương Tri Hành xoay chuyển ánh mắt, đột nhiên lao ra, đáp xuống trước một bao đất vỡ ra.

Vung tay đảo qua!

Vù!

Bao đất vỡ ra!

Lập tức có một người nằm ngang trong đất ánh vào mi mắt chính là Phàn Thu Lai.

Lúc này thương thế của ông ta khá nặng, ngắt đi, nhất thời chưa tỉnh lại được.

Phương Tri Hành nhanh chóng kiểm tra toàn thân của Phàn Thu Lai, trầm ngâm nói: “Cũng may, không nguy hiểm tính mạng.”

Tế Cầu không khỏi mắng: “Má nó, đều là thằng nhãi Nghiêm Cảnh Phong này làm hại.”

Nhắc tới Nghiêm Cảnh Phong, Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, lấy ra Bách Hồn phiên.

Bách Hồn phiên này là pháp khí của Bách Linh giáo chủ, hiện tại người đã chết đương nhiên thành bảo vật vô chủ.

Phương Tri Hành thử dùng tinh thần thúc giục Bách Hồn phiên, tới lui mấy lần, dần dần thăm dò rõ chỗ huyền diệu của

Bách Hồn phiên.

Không thể nghi ngờ, Bách Hồn phiên là một pháp khí ma đạo cực kỳ ác độc.

Trên lý thuyết cây cờ này có thể cắn nuốt và luyện hóa bất kì sinh linh nào, nô dịch hồn phách của bọn họ, luyện chế thành duy mệnh là hồn nô vâng lời.

Hơn nữa, hồn nô càng nhiều, cấp bậc của Bách Hồn phiên cũng càng cao.

Những năm gần đây, Bách Linh giáo chủ luôn săn giết cao thủ Đạo môn, thu bọn họ vào trong Bách Hồn phiên, dùng nó để bản thân lớn mạnh.

“Đáng tiếc, ta không thông đạo pháp, không thể hoàn mỹ không chế pháp khí...”

Phương Tri Hành than khẽ, lập tức triển khai Bách Hồn phiên, vươn tay ra.

Một luồng khói đen bị cậu bắt ra.

Khói đen ngưng tụ thành hình, rõ ràng là một cái đầu, Nghiêm Cảnh Phong!

Nghiêm Cảnh Phong bị luyện chế thành hồn nô đàn độn, không còn thần thái như ngày xưa.

Phương Tri Hành mở miệng nói: “Nghiêm Cảnh Phong, huynh còn có thể nhận ra ta không?”

Nghiêm Cảnh Phong mở mí mắt ra, tròn mắt đục ngầu không hề có sinh khí, lắp bắp trả lời: “Huỳnh, huynh là Trương Trường Kịch.”

Phương Tri Hành gật đầu, hỏi: “Làm sao mới có thể rời khỏi

Cấm Khu này?”

Nghiêm Cảnh Phong đáp: “ Xoay cổ chân 180 độ, liên tục giậm chân bảy lần.”

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ, buông lỏng tay ra, đầu của Nghiêm Cảnh Phong thong thả chìm vào trong Bách Hồn phiên.

Tế Cửu liền nói: “Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta phải nhanh chóng ra ngoài.”

Phương Tri Hành thầm chấp nhận, nhanh chóng quét dọn chiến trường, thu đi một ít chiến lợi phẩm, lau đi dấu vết chiến đấu.

Lúc sau cậu ôm lấy Phàn Thu Lai, chân phải rắc một cái, mũi chân xoay ra sau, giậm chân bảy lần.

Chỉ một thoáng!

Cảnh tượng trước mắt lại biến đổi!

Hai người một chó về tới Khô Tùng linh.

“Ra rồi!”

Phương Tri Hành không có bất kỳ dừng lại, nhanh chóng rời đi, lao ra ngoài thành.

Không lâu, Phàn Thu Lai tỉnh lại, phát hiện bản thân ông ta còn sống, quả thực khó có thể tin, thốn thức không thôi.

“Đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời!”

Phàn Thu Lai lặng lẽ cười, há miệng phun ra một ngọn lửa đỏ đậm đúng là Chu Tước Thánh Hỏa.

Ngọn lửa này xâm nhập trong cơ thể ông ta, suất chút nữa lấy mạng già của ông ta.

May mắn chính là ông ta thật sự mạng lớn, cuối cùng đảo khách thành chủ, ngăn chặn Chu Tước Thánh Hỏa.

“Ừm, chỉ cần ta luyện hóa Chu Tước Thánh Hỏa...”

Phàn Thu Lai gấp không kịp đợi, nhanh chóng đứng dậy cáo từ.

Phượng Tri Hành nghỉ ngơi một lúc, dưỡng sức một phen, sau đó trở về Ngũ Hành tông.

Cậu đi gặp Thanh Long phong chủ, lấy ra Tinh Hoả kiếm, Bách Hồn phiến, kể lại chuyện mình gặp phải.

“Cái gì, người giết Bách Linh giáo chủ rồi?”

Thanh Long phong chủ lắp bắp kinh hãi, biểu cảm cực kỳ cạn lời.

Sở dĩ ông mời chào Phượng Tri Hành chính là không muốn trở thành kẻ địch với cậu.

Tuyệt đối không ngờ, Bách Linh giáo chủ ngu xuẩn này tự tiến mình một đoạn đường.

“Giết hại đồng môn, tội ác tày trời!”

“Trời làm bậy còn được tha thứ, tự làm bậy không thể sống!”

Thanh Long phong chủ thở dài, trầm ngâm nói: “Đây không phải là chuyện nhỏ, chúng ta phải đi gặp tông chủ thôi.”

Phượng Tri Hành thầm chấp nhận.

Một lát sau, bọn họ lần nữa gặp mặt Huyền Vũ tông chủ, bẩm

báo chân tướng theo sự thật.

Huyền Vũ tông chủ nhìn Tinh Hoả kiếm, dò hỏi: “Các người biết lai lịch của thanh Tinh Hoả kiếm không?”

Phương Tri Hành đang muốn hỏi cái này, vội vàng dừng lỗ tai lên.

Thanh Long phong chủ cúi đầu nói: “Mong tông chủ nói rõ.”

Huyền Vũ tông chủ cẩn thận nói: “Càn Châu có một ngôi chùa tên là ‘chùa Tích Hoả’, là một trong tam đại thánh địa của Phật môn, thanh Tinh Hoả kiếm này là bảo vật trấn chùa của chùa Tích Hoả.”

Phương Tri Hành chớp mắt, nhíu mày nói: “Hay là nữ tử đó là người của Phật môn?”

Huyền Vũ tông chủ liền nói: “Mặc kệ cô ta là ai, cô ta và chùa Tích Hoả ắt hẳn có nguồn gốc sâu xa.”

Phương Tri Hành hiểu được, muốn tra ra thân phận của nữ nhân kia, chỉ sợ cậu phải chạy đến Càn Châu một chuyến.

Cậu hơi im lặng rồi thận trọng hỏi: “Việc của Bách Linh giáo chủ nên xử lý như thế nào?”

Chương 886: Kim Mâu (2)

Huyền Vũ tông chủ vừa muốn nói cái gì, đột nhiên một tiếng gầm giận dữ truyền đến.

“An Bảo Phác, người dám giết con trai của ta, cắt đứt huyết mạch của ta!”

Tiếng như sấm sét, rung trời chuyển đất, truyền khắp dãy núi Ngũ Hành.

Trong ngoài sơn môn, mọi người đều bị đình tai nhức óc, đều bị hoảng sợ biến sắc.

Ngay sau đó, ánh lửa xông lên trời tràn ngập ra!

Một con chu tước khổng lồ bay lên trời, ngọn lửa đỏ đậm nhuộm đỏ trời xanh mây trắng.

Trong lúc nhất thời, bầu trời giống như có hai mặt trời.

Nhiệt độ khủng bố tràn ra khiến tất cả mọi người miệng khô lưỡi khô.

Người quen thuộc với Chu Tước phong chủ đều biết, đây là lão nhân gia thật sự nổi giận.

Ầm ầm ầm ~

Chu tước đáp xuống giống như sao băng rơi xuống, thanh thế khổng lồ vượt qua tưởng tượng.

Lúc tới gần mặt đất, thân hình chu tước đột nhiên co rút lại, biến thành một nam tử trung niên đáng người vạm vỡ, đầu báo

mắt vòng, râu dài tới ngực.

Chu Tước phong chủ nhẹ nhàng đáp xuống đất, trên người toả ra từng đợt khói trắng, mắt lạnh nhìn quết.

Ánh mắt của ông ta chợt dừng trên người Phương Tri Hành, sát ý lạnh thấu xương không thể ức chế.

“Chu Tước!”

Thanh Long phong chủ vội vàng mở miệng: “Ông bình tĩnh một chút, chuyện này...”

“Ông đừng nói gì cả!”

Chu Tước quả quyết phát tay: “Nếu như con trai ruột của ông bị người ta giết, ông còn có thể trấn định như vậy không? Ta mặc kệ tiền căn hậu quả, giết con trai ta, nợ máu phải trả bằng máu.”

Thanh Long phong chủ ngừng hô hấp, Huyền Vũ tông chủ trầm mặc không nói.

Chu Tước phong chủ thấy thế, nhìn gần Phương Tri Hành, lạnh giọng nói: “Người còn có di ngôn gì không?”

Phương Tri Hành vẫn bình tĩnh, thản nhiên hỏi: “Ta giết sạch tất cả kẻ xấu phục kích ta, làm sao ngài biết ta giết Bách Linh giáo chủ?”

Vừa hỏi ra câu này!

Sắc mặt Chu Tước phong chủ khẽ biến, ông ta đột nhiên nhận được một bức thư nặc danh, lúc này mới biết được con trai bị hại.

Sau đó ông ta nhanh chóng thi pháp, quan sát và đoán định khí vận của Bách Linh giáo chủ, phát hiện con trai ông ta thật sự không còn.

Mặt Chu Tước phong chủ trầm như nước, hai mắt hơi nheo lại lạnh lùng nói: “Cái này rất quan trọng à? Ta nói ta mặc kệ tiền căn hậu quả!”

Phượng Tri Hành khoanh tay nói: “Không có gì, ta chỉ là hơi tò mò thôi. Nếu ngài cũng tham dự trong đó, có lẽ sẽ không ngồi nhìn ta giết con trai của ngài, vậy thì nhất định sau khi xong chuyện ngài mới biết được. Vấn đề là ai ở phía sau màn bày ra những chuyện này?”

Chu Tước phong chủ im lặng không có gì để nói.

Thanh Long phong chủ liền nói: “Chu Tước, chuyện này có rất nhiều chỗ khả nghi, ông đừng bị người ta dùng như một cây thương.”

Chu Tước phong chủ nghĩ, tức giận nói: “Ta mặc kệ, An Bảo Phác giết con trai ta, ta sẽ giết hẳn bảo thù!”

“Chu Tước...”

Lúc này, cuối cùng Huyền Vũ tông chủ đã mở miệng, chậm rãi nói: “Con trai của ông làm khó dễ trước, chuyện này ông không nói lý.”

Chu Tước phong chủ ngừng hô hấp, lãnh lùng nói: “Tông chủ, dù sao An Bảo Phác cũng là một người ngoài, ngài lại giúp hắn?”

Huyền Vũ tông chủ thần nhiên liếc nhìn Chu Tước phong chủ, lù lù bất động, thông thả nói: “Ta cho ông một cơ hội, ông và An Bảo Phác đánh ba hiệp. Chỉ cần ông có thể giết được hắn thì mọi chuyện tùy ông, nhưng nếu ông không giết được hắn thì ông phải lập lời thệ độc, không truy cứu việc này nữa.”

“... Được!”

Chu Tước phong chủ cân nhắc một chút, nhanh chóng đồng ý.

Phương Tri Hành không thể làm gì khác.

Hai người tiến vào Ngũ Hành tuyệt trận!

Khán phòng trống trơn.

Tất cả môn nhân cắm vào sân.

Chu Tước phong chủ đầy vẻ lạnh lùng, sát ý trong mắt nồng đậm như lửa.

Vù ~

Thân thể ông ta một phân thành hai.

Dương Thần bay lượn trên trời!

Nhục thân tăng vọt hóa thành Chu Tước Pháp Thân!

Tình cảnh này giống y hệt Bách Linh giáo chủ.

Chẳng qua Dương Thần của Chu Tước phong chủ ngưỡng thật hơn, pháp thân cũng uy vũ khổng lồ hơn, không ai bì nổi.

Phương Tri Hành thản nhiên, lấy bất biến ứng vạn biến.

“Hừ, giết người cần gì ba chiêu?”

Chu Tước phong chủ run pháp thân, toàn thân bùng nổ ra ngọn lửa đỏ đậm, vô cùng nóng rực giống như dung nham chảy ra, chỗ chảy đến đều bị hóa thành tro tàn.

Ngũ Hành tuyệt trận theo đó biến thành lò lửa!

“Hỏa Đăng Thiên Lý!”

Chu Tước phong chủ rực rạch, thi triển ra chiêu thứ nhất.

Chu Tước Pháp Thân ngẩng cổ lên, đập cánh kêu to.

Chỉ một thoáng, biển lửa ngập trời giống như ùn ùn kéo đến thổi quét, tùy ý khuếch tán.

Dùng Chu Tước Pháp Thân thành trung tâm, xung quanh hóa thành biển lửa vô tình!

Biển lửa này đủ để càn quét ngàn dặm, đốt hết mọi sinh linh.

Chu Tước phong chủ vừa ra tay, đó là sát chiêu phạm vi lớn, không dự định cho Phương Tri Hành bất kỳ cơ hội chạy trốn.

Phương Tri Hành triển khai tư thế, xung quanh thân vô cớ trào ra Sơn Hải Chi Thủy cuộn cuộn không dứt.

Sơn Hải Chi Thủy xoay tròn tốc độ cao, lấy Phương Tri Hành làm trung tâm, hình thành một lỗ xoáy vòi rồng khổng lồ.

Ngọn lửa đỏ đậm xông đến lại bị Sơn Hải Chi Thủy ngăn cản.

Xì xì xì ~

Lượng lớn hơi nước bốc lên, sương trắng hùng hực...

Chương 887: Lục Hoàng (1)

“Ồ, người vậy mà luyện thành Sơn Hải bí pháp rồi!”

Chu Tước phong chủ biến sắc, hết sức kinh ngạc.

Ông ta không biết Phương Tri Hành, chỉ nghe nói Phương Tri Hành và Ma Thừa Vân đại chiến một trận, lộ ra lai lịch của người bất tử.

Nhưng không biết Phương Tri Hành đã lấy được phần thưởng hai môn bí pháp từ chỗ Huyền Vũ tông chủ.

Sơn Hải Chi Thủy vô cùng vô tận dây dưa chặt chẽ với ngọn lửa đỏ đậm, lôi kéo qua lại.

Thuỷ hoả vô tình, giày vò lẫn nhau!

Giằng co, tiêu hao!

Cuối cùng, Sơn Hải Chi Thủy ngăn cản được Hỏa Đăng Thiên Lý!

Hiệp đầu tiên song phương một công một phòng, không phân được thắng bại.

“...”

Chu Tước phong chủ trợn hai mắt, đáy mắt hiện lên một tia khó có thể tin.

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, cười khẩy nói: “Chu Tước, xem ra ngài cần ra chiêu thứ hai rồi.”

“Hừ!”

Chu Tước phong chủ trong cơn giận dữ, phần nộ thi triển ra sát chiêu thứ hai.

“Đao Sơn Kiếm Thụ!”

Chu Tước Pháp Thân đập cánh điên cuồng múa, vung vẩy từng ngọn lửa.

Vô số ngọn lửa lăng không bay múa, không ngừng biến đổi hình dạng hoặc biến thành lưỡi dao, hoặc biến thành trường kiếm.

Liếc mắt nhìn qua, ánh lửa tận trời, trong không gian trải rộng vô số đại đao lửa, cự kiếm lửa....

Mỗi một thanh đao kiếm đều bị tản mát ra khí tức nguy hiểm khiến kẻ khác muốn nứt tim gan.

Đao như núi, kiếm như cây!

“Giết!”

Chu Tước phong chủ xa xa một ngón tay.

Trong lúc đó, đao kiếm đồng loạt xuất hiện!

Nhanh như mũi tên rời cung!

Đao kiếm ngang trời, dùng thế lôi đình vạn quân bắn ra!

Thấy cảnh tượng này, đáy mắt Phương Tri Hành thiêu đốt chiến ý đứng tại chỗ, không chút sứt mẻ.

Đao kiếm đồng loạt vù vù phóng tới, xuyên thủng qua.

“Ồ, ảo ảnh?”

Chu Tước phong chủ lập tức nhận thấy không đúng, tay phải

bấm quyết, điểm vào ấn đường.

Mở ra pháp nhãn!

Nhìn rõ mọi thứ!

Vừa nhìn thấy một tàn ảnh chợt thoáng hiện ở bên cạnh Chu Tước Pháp Thân!

Phương Tri Hành cầm Ngũ Hành Vạn Nhân đao chém về phía Chu Tước Pháp Thân.

“Người đã ở trong Đạo Sơn Kiếm Thụ còn dám đánh trả?”

“Muốn chết!”

Chu Tước phong chủ lạnh lùng cười, khống chế đao kiếm đâm ngược lại, lần nữa xuyên thủng Phương Tri Hành.

Nhưng mà, đó vẫn là một ảo ảnh.

“Chẳng lẽ ta trúng ảo giác rồi?”

Trong lòng Chu Tước phong chủ kinh hãi, pháp nhãn ngột nhiên tròng lớn một vòng, đồng tử kịch liệt run rẩy, quan sát và đoán định hư thật, càn quét âm dương hai giới.

Thấy rõ mồn một!

Khoảnh khắc sau đó, Chu Tước phong chủ tỉnh ngộ lại, khiếp sợ nói: “Hay cho một Diên Đảo Âm Dương, đảo loạn càn khôn, suýt chút nữa bị người lừa.”

Ánh mắt Chu Tước phong chủ chợt lóe, tầm mắt nhìn chằm chằm một góc của Ngũ Hành tuyệt trận.

Phương Tri Hành im lặng tránh một bên, giống như một người ngoài cuộc.

“Đao kiếm nghe lệnh, cuồng vũ loạn sát!”

Chu Tước phong chủ ác độc hơn.

Trong nhất thời, mỗi một thanh đại đao lửa, mỗi một thanh cự kiếm lửa, dùng quỹ tích bất đồng nhanh chóng bay lên, cảnh tượng hỗn loạn không chịu nổi, hoa cả mắt.

Cả Ngũ Hành tuyệt trần lẫn nữa giống như sông cuộn biển gầm, tràn ngập đao quang kiếm ảnh, càn quét từng góc.

Không ai có thể trốn được, cho dù người là một hạt bụi!

“Tuyệt vời thật, ngọn lửa chu tước ngưng tụ thành đao kiếm, không ngờ uy thế khủng bố như thế.”

Phượng Tri Hành tán thưởng tự đáy lòng.

Ngay sau đó, tâm hỏa dâng lên.

Phùng một cái!

Ngọn lửa màu đen từ trên người cậu bộc phát ra, tùy ý phát tiết giống như mở van xả lũ cuộn cuộn không dứt.

Vẫn Tâm Ma Viêm to lớn mênh mông cuộn cuộn tràn ra hừng hực thiêu đốt, có uy đốt diệt mọi thứ.

Nhưng như vậy còn chưa hết!

Phượng Tri Hành giơ Ngũ Hành Vạn Nhân đao lên, thúc giục phong huyết trong cơ thể, cô động đao cương.

Ngũ Hành Vạn Nhân đao chấn động, Vẫn Tâm Ma Viêm ngưng tụ lại, quấn quanh trên thân đao.

Lúc này!

Phong Huyết Dao Cường và Vãn Tâm Ma Viêm khéo léo kết hợp lại với nhau!

[Người ngộ ra một thức đao pháp hoàn toàn mới!]

[Phong Huyết Dao Cường và Vãn Tâm Ma Viêm đang tiến hành dung hợp...]

[Dung hợp thành công!]

[Điên huyết tâm hỏa, ma đao dẫn chi!]

[Kỹ năng bộc phát: Đao Sơn Hỏa Hải (Lv6)]

Phương Tri Hành ngộ ra, tinh thần gấp trăm lần.

Cậu nâng bảo đao trong tay lên, ý đồ thi triển này kỹ năng bộc phát cấp 6.

Nhưng cậu lập tức cảm ứng được Ngũ Hành Vạn Nhân đao nặng như vạn quân, vô cùng nặng nề.

Mỗi lần nâng lên một tắc lại khiến cơ thể cậu xé rách, mạch máu cũng nổ tung từng tắc.

Đau nhức bén nhọn đánh úp lại, không thể miêu tả thành lời.

Phương Tri Hành thất khiếu chảy máu, toàn thân đổ máu, trạng thái như phát điên, vô cùng khủng bố.

Đôi mắt cậu đỏ như máu, bị máu làm tầm mắt mờ hồ.

Nhưng cậu không từ bỏ, tay trái cũng cầm thanh đao lên.

Hai tay cùng sử dụng!

Cuối cùng hai tay nâng được đao lên, vung chém về phía trước!

Ầm ~

Ngũ Hành Vạn Nhân đao thông thả bổ về phía trước!

Không gian theo đó vụn vụn trong chớp mắt!

Chu Tước phong chủ thấy trước mắt hoa lên liền nhìn thấy trong thế giới đột nhiên có thêm ngọn lửa màu đen, dính như máu.

Chương 888: Lục Hoàng (2)

Trong nháy mắt này, trong lòng ông ta xuất hiện cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Khủng bố chính là ông ta hoàn toàn không biết đã xảy ra cái gì, không nhìn thấy rõ ràng.

Pháp nhãn giống như bị mù.

Vừa nhìn lần nữa, trong ngọn lửa màu đen lại có từng thanh đại đao dựng thẳng lên trời.

Ánh vào mi mắt rõ ràng là một núi đao biển lửa khổng lồ!

Ngũ Hành tuyệt trần giống như biến mất, thế giới cũng không khôi phục lại diện mạo.

Chu Tước phong chủ cảm giác bị cưỡng ép kéo vào trong một thế giới khác.

Ông ta vội vàng cúi đầu nhìn lại.

Lúc này, Chu Tước Pháp Thân của ông ta đã bị vạn đao xuyên qua toàn thân, đắm chìm trong biển lửa màu đen.

Chu Tước Pháp Thân máu chảy như suối, toàn thân đau nhức, không kiềm chế được.

“Đây, đây là làm sao vậy?!”

Chu Tước phong chủ kinh hãi muốn chết, Dương Thần của ông ta đột nhiên mờ hồ, sáng tối không ngừng.

Lúc này ông ta mới nhận thấy Dương Thần cũng bị một đao xuyên qua, bị thương nặng.

Ầm ~

Dương Thần nổ tung sau đó một lần nữa ngưng tụ lại, lần nữa hóa thành dáng vẻ của Chu Tước phong chủ.

Nhưng lúc này Dương Thần suy yếu không chịu nổi giống như gần đất xa trời, một trận gió cũng có thể thổi ông ta tản đi.

“A!”

Một tiếng hét thảm, sợ hãi to lớn lấp đầy trái tim ông ta.

“Tông chủ cứu ta!”

Chu Tước phong chủ bất chấp bay ra ngoài, phát ra kêu thảm thiết thê lương.

Ông ta cảm giác tử vong sắp giáng xuống, bản thân sắp bị giết chết.

Sau đó, ông ta thật sự chạy tới ngoài Ngũ Hành tuyệt trận.

Dương Thần mơ hồ nhận dần, khí tức uể oải, thu nhỏ lại thành kích thước như trẻ con, đặt mông tê liệt ngồi xuống đất, thậm chí không thể nhúc nhích.

Chu Tước phong chủ xuất đạo tới nay, chưa bao giờ thê thảm như vậy.

Huyền Vũ tông chủ đi tới bên cạnh ông ta, Thanh Long phong chủ nhắm mắt theo đuôi.

Lúc này!

Trên mặt Thanh Long phong chủ tràn ngập vẻ chấn động,

thậm chí có một tia hoảng sợ.

Dương Thần của Chu Tước phong chủ ngẩng đầu, nhìn vào trong Ngũ Hành tuyệt trận.

Chỉ nhìn thấy Phương Tri Hành ngã vào vũng máu trên mặt đất, ngất đi.

Chu Tước Pháp Thân không còn tồn tại nữa, chỉ còn lại một bãi thịt nát, giống như bị vạn đao băm.

Về phần “núi đao biển lửa” vừa rồi ông ta nhìn thấy thì không còn dấu vết giống như chưa từng xuất hiện.

Nhưng sợ hãi trong lòng Chu Tước phong chủ nói cho ông ta biết mọi thứ đều là chân thật.

Ông ta suýt chút nữa chết trong Đao Sơn Hỏa Hải rồi.

“Haiz, hai bên đều thua.”

Huyền Vũ tông chủ than khẽ.

Thắng bại đã phân!

Một trận chiến này thất bại với việc Chu Tước phong chủ chạy ra khỏi Ngũ Hành tuyệt trận.

Một trận chiến này, Phương Tri Hành thắng lợi!

Một trận chiến này, Chu Tước Pháp Thân bị hủy, Dương Thần của Chu Tước phong chủ bị thương nặng, cảnh giới giảm xuống nghiêm trọng.

Trận chiến này, gân cốt toàn thân Phương Tri Hành bị gãy, huyết nhục tàn phá, vô cùng thâm, hôn mê một ngày một đêm.

...

Không biết qua bao lâu!

Phương Tri Hành mở hai mắt, tỉnh lại trong bóng đêm vô tận.

Đầu tiên cậu cảm giác rét lạnh, rét lạnh ở chỗ sâu trong linh hồn khiến cậu không khỏi rùng mình.

Cũng may, sau khi cậu vận công, thân thể nhanh chóng khôi phục lại, xua tan hàn ý.

Phương Tri Hành phun ra một luồng trọc khí, ngồi dậy.

Vừa nhúc nhích thì hay rồi, Phương Tri Hành chỉ cảm thấy mệt, kiểu mệt như liên tục thi ba ngày, thể xác và tinh thần đều kiệt sức, không muốn nhúc nhích chút nào.

“Đậu mé, cuối cùng mày cũng tỉnh rồi!”

Tế Cửu đột nhiên nhảy lên, bò lên đầu giường, vươn đầu lưỡi ra thè hà hà không ngừng.

Đầu Phương Tri Hành hơi trướng, choáng váng, ký ức mơ hồ.

Trong miệng cậu khô khốc, hàm hồ hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Tao còn muốn hỏi mày đó!”

Trong giọng nói của Tế Cửu mang theo khó có thể tin, rung động nói: “Má nó mày đỉnh thật chứ, suýt chút nữa đánh chết Chu Tước phong chủ.”

“Chu Tước phong chủ...”

Phương Tri Hành nhướng mày, hoàn toàn không nghĩ ra.

Cậu chỉ nhớ rõ từ trong sát chiêu “Đao Sơn Kiếm Thụ” của Chu Tước phong chủ, cậu lấy được một tia linh cảm, linh ngộ được thứ huyền diệu gì đó.

Sau đó liền...

Đứt đoạn rồi!

Phương Tri Hành nhanh chóng nhìn về phía giao diện hệ thống.

[Kỹ năng bộc phát: Đao Sơn Hỏa Hải (Lv6)]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Tích Tử (Lv5)]

[Kỹ năng bộc phát: Ma Huyết Kim Cang Chưởng (Lv5)]

[Kỹ năng bộc phát: Phong Huyết Đao Cương (Lv5)]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Liên Trán Phóng (Lv5)]

[Kỹ năng bộc phát: Bách Xuyên Quy Hải (Lv5)]

[Kỹ năng bộc phát: Vãn Tâm Ma Viêm (Lv5)]

[Kỹ năng bộc phát: Diên Đảo Âm Dương (Lv5)]

[Thần thông: Ngũ Hành Bất Tử]

[Thần thông: Bạo Quân Xuất Thế]

“Kỹ năng bộc phát cấp 6!”

Phương Tri Hành chấn động sâu sắc, dường như trong lúc vô tình, bản thân đã sáng tạo ra một sát chiêu cực kỳ tuyệt.

Nhưng mà kỹ năng bộc phát cấp 6 này quá vượt trội.

Lúc Phương Tri Hành thi triển, thân thể tiếp nhận gánh nặng cực lớn, đến nỗi cũng khiến chính cậu trọng thương.

Có thể nói là tổn thương kẻ địch 1000 tự tổn hại 800!

Chương Tôn trọng yêu cầu của bạn, tôi sẽ dịch đoạn văn bản trên sang tiếng Việt theo phong cách truyện Tiên hiệp: (1)

Vả lại mặc kệ những thứ này, tâm trạng Phương Tri Hành rất tốt, chột chậm đến bực hành lý.

“Tái tạo!”

Một mũi tên cấp 2 được hợp thành.

Giao diện hệ thống lấp lánh ánh sáng.

Phương Tri Hành cũng ngây ngẩn cả người, chớp mắt, vẫn cảm giác vô cùng mệt mỏi.

“Sao lại thế này, cơ thể của tao không được tái tạo hả?”

Sắc mặt Phương Tri Hành trầm xuống, liên tục hợp thành vài lần, kết quả đều giống nhau.

Đặc hiệu tái tạo thân thể đã không còn!

Tế Cửu thấy vậy, không khỏi nhắc nhở: “Bug tái tạo này của hệ thống, tao vẫn cảm thấy có hạn mức sử dụng cao nhất. Hiện tại mày lớn mạnh tới mức này đã không thể tái tạo nữa.”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, bỏ qua bực hành lý, khoanh chân ngồi xuống, vận công điều dưỡng.

Nhoáng cái chính là nửa ngày trôi qua!

Phương Tri Hành khôi phục ba bốn phần, tiến độ khá chậm khiến kẻ khác giận sôi.

Cậu đi ra khỏi phòng, một đường đi thẳng ra ngoài động phủ.

Huyền Vũ tông chủ vẫn nằm trước thác nước, nhắm mắt dưỡng thần, giống như một pho tượng hoá đá.

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Tông chủ.”

Huyền Vũ tông chủ mở mắt ra, cười hỏi: “Người cảm giác thế nào?”

Phương Tri Hành cười khổ nói: “Khó chịu muốn chết, tông chủ biết ta làm sao không?”

Huyền Vũ tông chủ trầm ngâm nói: “Người lâm trận đột phá, tinh thần gần ngủi chạm đến cảnh giới ‘Quy Chân’ khiến thân thể sụp đổ.”

Ông ta thở dài: “Nếu người không phải là người bất tử, hiện tại sớm đã là một phế nhân.”

“Quy Chân!!”

Sắc mặt Phương Tri Hành biến đổi, không nhận được cần thận hồi tưởng.

Đáng tiếc, cậu vẫn không nhớ ra cái gì.

“Đừng miễn cưỡng chính mình.”

Huyền Vũ tông chủ cười: “Chỉ cần người kiên trì tiếp tục tu hành, sớm hay muộn có một ngày người sẽ lần nữa bước vào cảnh giới Quy Chân.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, trầm ngâm nói: “Chu Tước phong chủ như thế nào rồi?”

Huyền Vũ tông chủ thở dài: “Trận chiến này của các người, người thắng không biết bản thân thắng như thế nào, người thua cũng không biết bản thân thua như thế nào.”

“Ừm, quả thật đầu óc lộn xộn.” Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, tâm trạng không khỏi phức tạp.

Huyền Vũ tông chủ chậm rãi nói: “Nói thật, người phát triển quá nhanh. Dựa theo phỏng đoán của ta, người và Chu Tước phong chủ đấu ba hiệp, có lẽ không phân được thắng bại, dừng tay giảng hòa. Nhưng người ở hiệp thứ hai đột nhiên ngộ đạo, thay đổi mọi thứ.”

Phương Tri Hành khiêm tốn nói: “Chỉ là may mắn nhất thời thôi.”

Huyền Vũ tông chủ đáp: “Ta đề nghị người chậm lại, lắng đọng một chút, ví dụ đi ra ngoài giải sầu thế nào?”

Phương Tri Hành liền nói: “Mọi chuyện theo như tông chủ sắp xếp.”

Huyền Vũ tông chủ há miệng phun ra một tấm thiệp mời màu vàng, bay đến trên tay Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành vừa nhìn kinh ngạc nói: “Thiệp mời của chùa Vạn Pháp!”

Huyền Vũ tông chủ gật đầu nói: “Phật môn được hoàng đế trọng dụng, dần dần hưng thịnh như mặt trời ban trưa. Mà chùa Vạn Pháp là đứng đầu Phật môn, bọn họ đã sớm muốn tổ chức một pháp hội long trọng, biểu lộ võ đức, truyền bá pháp khắp thiên hạ.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Huyền Vũ tông chủ lại nói: “Lần này pháp hội nhất định hội tụ

anh hùng thiên hạ, vô số thiên kiều tú tập một chỗ, là một cơ hội lịch luyện rất tốt.”

Phương Tri Hành nghĩ lại thì thấy cũng đúng, đáp: “Mấy người đi?”

Huyền Vũ tông chủ liền nói: “Người là đại biểu của Ngũ Hành tông ta, dẫn ai đi do người quyết định là được.”

Phương Tri Hành hiểu được.

Lúc này, Huyền Vũ tông chủ lại phun ra ba quyển trục, cẩn thận nói: “Đây là ba môn bí pháp khác, người cầm xem thử đi.”

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, nâng tay nhận lấy.

Cự Thạch bí pháp, Lạc Diệp bí pháp, Hoàng Kim bí pháp!

Ngũ Hành bí pháp đều đã lấy được!

Phương Tri Hành trịnh trọng nói: “Cảm ơn tông chủ ban cho.”

Huyền Vũ tông chủ gật đầu, thông thả nhắm mắt nói: “Địa điểm mà chùa Vạn Pháp tổ chức pháp hội ngay ở Càn Châu, người đi sớm về sớm.”

Phương Tri Hành hơi nhướn mày, xoay người đi.

Trước hết cậu đến “động thiên Nhất Niên” , kế hoạch dẫn Quân Dao cùng ra ngoài.

Đáng tiếc chính là Quân Dao vẫn đang bế quan.

Phân thân Dương Thần của Thanh Long phong chủ nói cho cậu biết luyện hóa quả Ngũ Hành Âm Dương kia ít nhất cần 50 năm.

Điều này tức là Phương Tri Hành còn phải bên ngoài chờ cô hơn 40 ngày.

Cứ như vậy thì không kịp đến pháp hội.

“Bỏ đi, tự ta đi là được.”

Phương Tri Hành không quen thân với những người khác của Ngũ Hành tông không có hứng thú tổ đội với người xa lạ.

“Tế Cầu, chúng ta đi!”

Phương Tri Hành xoay người cười trên lưng Tế Cầu.

Tế Cầu ngẩng đầu lên, hăng hái chạy như bay.

Một người một chó nhanh chóng rời xa dãy núi Ngũ Hành, hóa thành một điểm nhỏ biến mất ở phía chân trời.

“Cuối cùng đi rồi...”

Thanh Long phong chủ đứng ở đỉnh núi, nhìn theo Phương Tri Hành rời đi, trong lòng thở phào khó hiểu.

“Để tai họa này đi gây họa cho Phật môn là được.”

Thanh Long phong chủ lẩm bẩm.

...

Tế Cầu lao nhanh không biết mệt mỏi, một ngày 3000 dặm, nhẹ nhàng thoải mái không nói chơi.

Chương Tôn trọng yêu cầu của bạn, tôi sẽ dịch đoạn văn bản trên sang tiếng Việt theo phong cách truyện Tiên hiệp: (2)

Làm một phương tiện đi lại, nó cực kỳ đạt tiêu chuẩn.

Dọc đường đi, Phương Tri Hành không chuyên tâm, cố gắng vận công điều dưỡng, thực lực thông thả khôi phục.

Mấy ngày sau, hai người bọn họ khiêm tốn xuất hành, gọn sóng không sợ hãi rời khỏi Đại Châu.

Bên cạnh Đại Châu là Sở Châu.

Sau khi một người một chó trèo non lợi suối, lướt qua một nơi hiểm yếu, thì nhanh chóng đi đến cảnh nội Sở Châu.

Sở Châu đất rộng nhiều cửa, diện tích lãnh thổ bao la, còn lớn hơn cả Đại Châu một vòng, cũng là Đạo môn thiên hạ, có đại môn phái siêu cấp là “Thái Ất tông”.

Thái Ất tông có truyền thừa đã lâu, có thể nói là cây lớn rễ sâu, chính là một trong tam đại Đạo môn của toàn bộ vương triều Đại Chu.

Thái Ất tông ở Sở Châu cùng loại với Ngũ Hành tông ở Đại Châu, một nhà độc đại.

Mà vương hầu trấn giữ Sở Châu chính là “Sở Quán Vương”.

Nhắc đến Sở Quán Vương, hẳn là một trong tứ đại thân vương của vương triều Đại Chu, địa vị còn ở trên Sắc An Vương và Xích Minh Vương.

Trong vương hầu cũng chia làm thân vương và phiên vương.

Chỗ đặc biệt của tứ đại thân vương không phải là phiên vương có thể so sánh được.

Ngoài ra, từ vị trí địa lý cho thấy Càn Châu ở sát vách Sở Châu.

Cũng tức là Phương Tri Hành muốn tiến đến Càn Châu tất nhiên là phải mượn đạo Sở Châu.

Dựa theo sắp xếp của Huyền Vũ tông chủ, Phương Tri Hành phải tiến đến chuỗi cửa của Thái Ất tông, dâng lên một phần quà.

Tiếp theo, cậu với đại diện của Thái Ất tông cùng nhau tiến đến Càn Châu.

Sau khi đến Càn Châu, nhà cuối cùng của tam đại Đạo môn là “Thiên Sư đạo” cũng sẽ phái ra đại diện tìm đến.

Ba nhà Đạo môn hội sư cùng nhau tham gia thịnh hội Phật môn, có ý kết nối với nhau.

Tóm lại, Đạo môn không thể thua Phật môn ở trận này được.

Phương Tri Hành và Tế Cầu khiêm tốn tiềm hành dọc theo đường đi.

Hiện tại, với thực lực của hai bọn họ, chỉ cần có tâm giấu hành tích thì khả năng bị người ta cản trở rất nhỏ.

Nhoáng cái trôi qua mấy ngày.

Chạng vạng hôm nay, một người một chó bình an đến dãy núi Thái Ất.

Nhưng bây giờ sắc trời đã tối, mọi việc bất tiện, Phương Tri Hành không lập tức đi hỏi thăm.

Dưới chân núi Thái Ất có một thành nhỏ tên là thành Cốc Thủy.

Phương Tri Hành tiến vào thành, tìm một khách điểm qua đêm.

Sau khi vào phòng, cậu leo lên giường nằm xuống, giữa hai đầu lông mày hiện rõ vẻ mệt mỏi, hô hấp hơi nặng nề.

Tế Cửu nhìn cậu rồi truyền âm hỏi: “Mày sao vậy, mấy ngày nay thương thế vẫn chưa khỏi hẳn à?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Chỉ khỏi năm phần.”

Cậu chột khựng lại, sắc mặt phức tạp nói bổ sung: “Hơn nữa, chỉ sợ năm phần thương thế còn lại không khỏi ngay được.”

“Gì chứ?”

Tế Cửu trợn mắt nói: “Ý của mày là không khỏi được nữa à, sau này mày sẽ nửa sống nửa chết như vậy ư?”

Nó kinh ngạc muốn chết, khiếp sợ nói: “Mày không phải là Ngũ Hành Bất Tử rồi à?”

Phương Tri Hành bất đắc dĩ nói: “Bây giờ tao không chết được, Ngũ Hành Bất Tử vốn không có nghĩa là tao nhất định khỏe mạnh.”

Tế Cửu cạ lời, không khỏi than thở nói: “Mày phế quá đi! Vất vả lắm mới thăng cấp đến Ngũ Hành Bất Tử, kết quả lại là bệnh tàn!”

Phương Tri Hành mặc kệ nó, chớp mắt ngủ.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, Phương Tri Hành và Tế Cầu đi đến trước sơn môn của Thái Ất tông, đưa thiếp lên.

Rất nhanh...

Một tiếng kêu du dương vang lên, một con hạc trắng cực lớn đáp xuống trước sơn môn.

Bên trên hạc trắng có một nữ tử trẻ tuổi, dung mạo bình thường, vóc thường thường thường, sau lưng có một hộp kiếm lớn.

Nữ tử trẻ tuổi nhảy xuống, vén váy hành lễ nói: “Tiểu nữ tử Liên Tuyền, đặc biệt đến đón tiếp sứ giả Ngũ Hành tông.”

Phương Tri Hành đáp lễ nói: “Tại hạ An Bảo Phác, bái kiến Liên Tuyền đạo hữu.”

“Mời!”

Liên Tuyền vươn tay làm ra tư thế mời.

Phương Tri Hành thả người nhảy lên, đáp nhẹ lên trên lưng hạc trắng, nhẹ như không có gì.

Tế Cầu cũng nhảy lên.

“Cạc!”

Hạc trắng đột nhiên kêu lên, bất thành linh vỗ cánh, nhấc lên gió xoáy màu xanh.

Tế Cầu không kịp chuẩn bị, bị gió xoáy màu xanh cuốn lên, lên như điều gặp gió, xoay tròn.

“A ù!”

Tế Cửu khiếp sợ muốn chết, bốn chân cào loạn như gió thú quét trúng lá rụng.

Gió xoáy màu xanh xoay chuyển không ngừng, một hơi xoay 800 vòng khiến Tế Cửu cũng xoay 800 vòng, đầu óc choáng váng.

“Làm càn!”

Liên Tuyền quát nhẹ.

Hạc trắng lập tức cúi đầu, như đưa trẻ phạm sai lầm, thu lại thần thông huyết mạch.

Thịch!

Tế Cửu rớt xuống đất, ngã gục, mắt nổi đom đóm.

Liên Tuyền nhìn về phía Phương Tri Hành, khóe miệng dè dặt cười, tạ lỗi nói: “An sứ giả, con nghiệt súc này trời sinh tính không tốt, thích chơi đùa, khiến ngài chê cười rồi.”

Phương Tri Hành không khỏi mỉm cười, giơ tay lên chụp lấy Tế Cửu cách không.

Tế Cửu hòa hoãn lại một lúc, lúc này mới khôi phục lại, then quá thành giận, mắt lớn: “Đù, tiên nhân người lại dám ức hiếp cầu gia đây!”

Chương Tôn trọng yêu cầu của bạn, tôi sẽ dịch đoạn văn bản trên sang tiếng Việt theo phong cách truyện Tiên hiệp: (3)

Nó sủa “gâu gâu” không ngừng, khàn giọng rít gào.

Hạc trắng chẳng thèm ngó tới, nó hờ hững vỗ cánh bay lên, xông thẳng lên trời.

Tế Cửu thấy thế thì càng tức hơn, truyền âm đến: “Phượng Tri Hành, chúng ta chưa ăn thịt hạc trắng đúng không.”

“...”

Phượng Tri Hành giữ im lặng, cũng không thèm quan tâm đến nó.

“Được lắm!”

Tế Cửu mắng nhiếc: “Giả vờ thanh cao với tao đúng không, ma bệnh mày xem tao giết chết con hạc đó như thế nào đi.”

Hạc trắng bay lượn nhẹ nhàng, phía dưới cánh chim là dãy núi liên miên.

Mấy ngọn núi trong đó có bóng người lắc lư.

Phượng Tri Hành nhìn thấy tình hình này thì không khỏi mở miệng nói: “Môn nhân của Ngũ Hành tông ta phân tán trên đỉnh núi, Thái Ất tông cũng là như vậy à?”

Liên Tuyền đứng sánh vai khẽ cười nói: “Đúng là như vậy, môn nhân của Thái Ất tông ta phân tán trên đỉnh bảy ngọn núi.”

Phương Tri Hành khẽch mày nói: “Nói như vậy, quý phái có bảy phong chủ!”

Tâm tư của Liên Tuyền thông minh, hiểu ngay tức khắc.

Ai không biết Ngũ Hành tông có năm phong chủ, Thái Ất tông lại có đến bảy người.

Có phải là có nghĩa Thái Ất tông mạnh hơn Ngũ Hành tông hay không?

Thiên hạ sớm nghe đồn, trong tam đại phái Đạo môn, Thiên Sư đạo đứng đầu, Thái Ất tông thứ hai, Ngũ Hành tông chỉ có thể xếp thứ 3.

Liên Tuyền hơi im lặng, sau đó thản nhiên nói: “Thái Ất tông có bảy phong chủ, bọn họ đều rất kính trọng Ngũ Hành tông.”

Phương Tri Hành hiểu rõ.

Từ nội tình môn phái mà nói, Thái Ất tông cực kỳ hùng hậu, thật sự không thể khinh thường.

Phương Tri Hành lại tò mò hỏi: “Đệ tử quý phái chủ yếu tu hành những công pháp nào?”

Ánh mắt của Liên Tuyền hơi lóe lên, rõ ràng có chút bất ngờ

Tuyệt học truyền thừa của Thái Ất tông danh chấn thiên hạ.

Đường đường là sứ giả của Ngũ Hành tông mà ngay cả điều này đều không biết ư.

Cố ý?

Mặt kệ như thế nào, mặt cô không đổi sắc, giải thích rõ ràng: “Công pháp truyền thừa của Thái Ất tông ta là &LTTh;ái Ất Kiếm Quyết>, đây được xem là căn cơ khai chi tán diệt, diễn sinh ra thất đại tuyệt học, mạch truyền thừa của đệ tử thất phong.”

“Thất đại tuyệt học lần lượt là &LTTh;ái Ất Phân Kiếm Quang>, &LTTh;ái Ất Âm Dương Quyết>, &LTTh;ái Ất Lô Cương>, &LTTh;ái Ất Phá Khuyết>, &LTTh;ái Ất Thất Tinh Kiếm>, &LTTh;ái Ất Thần Phù>, &LTTh;ái Ất Quỷ Đạo>.”

Phương Tri Hành tấm tắc kêu lạ, ngày càng tò mò: “Bộ công pháp nào là mạnh nhất?”

Liên Tuyền cười nói: “Thất đại tuyệt học đều có đặc sắc, cái nào mạnh cái nào yếu, không thể nói ra ngay được.

Thật sự không dám giấu diếm, trong thất phong từng xuất hiện thiên kiêu tuyệt thế tu luyện mạch tuyệt học đẩy đến đỉnh phong, đứng đầu mấy trăm năm.”

Phương Tri Hành liên tục gật đầu, rồi đáp lại: “Ừm, công pháp cũng phải nhìn người, người thích hợp gặp được công pháp thích hợp, tất nhiên có thể thành tựu rồi!”

Liên Tuyền nghe xong lời này lại cảm thấy Phương Tri Hành rất thản nhiên, nghi ngờ trong lòng lần nữa phóng lớn thêm mấy phần.

Nhưng cô lại không hỏi nhiều.

Lúc nói chuyện, hạc trắng dừng lại bên ngoài một đại điện.

“Mời đi bên này.”

Liên Tuyền nhảy xuống khỏi lưng của hạc trắng, dẫn đường ở phía trước, tiến vào đại điện.

Phương Tri Hành nhắm mắt theo đuôi.

Nhưng Tế Cầu lại dừng lại, mắt chó tràn ngập sát ý nhìn chăm chăm vào hạc trắng, cổ họng găm nhẹ.

Phương Tri Hành cất bước vào cửa, ngẩng đầu lên, đại diện rộng rãi khí phái, tráng lệ.

Lúc này trong điện có tám bóng dáng.

Trên chiếc ghế phía bắc hướng về nam là một ông già mặc đạo bào màu tím, tóc bạc mặt hồng hào, không giận mà uy.

Người đang ngồi còn có bảy nam nữ mặc đạo bào màu vàng kim, tuổi tác khác nhau.

Liên Tuyền bước lên trước, hành lễ nói: “Tông chủ, bảy vị phong chủ, đã dẫn sứ giả An Bảo Phác của Ngũ Hành tông đến.”

Lập tức, tầm mắt của tám người họ đều nhìn về Phương Tri Hành, quan sát cậu tỉ mỉ.

Phương Tri Hành đột nhiên hành lễ, cười nói: “Bái kiến tông chủ tiền bối, bái kiến bảy vị phong chủ.”

Thái Ất tông chủ gật đầu làm lễ, trên mặt mang theo ý cười.

Bảy vị phong chủ thì đều đứng dậy, chấp tay.

Phương Tri Hành móc ra một hộp gấm, cười nói: “Đây là Huyền Vũ Tông chủ cố ý dặn dò ta đưa đến, tấm lòng nho nhỏ, xin nhận cho.”

“Có lòng rồi.”

Thái Ất tông chủ vuốt râu cười, rồi gật đầu về phía Liên Tuyền.

Liên Tuyền lập tức bước đến, trình trọng giơ hai tay lên nhận lấy hộp gấm, sau đó đứng bên cạnh Thái Ất tông chủ.

Thái Ất tông chủ đánh giá Phương Tri Hành rồi kinh ngạc nói: “An đạo hữu, sắc mặt của người không được tốt cho lắm, chẳng lẽ bị thương rồi?”

Vừa hỏi ra lời này.

Liên Tuyền nhìn lướt qua Phương Tri Hành, cô đã sớm muốn hỏi rồi.

Phương Tri Hành mỉm cười rồi đáp: “Chỉ là đi đường mệt nhọc mà thôi, không có gì đáng ngại.”

Thái Ất tông chủ nghe vậy, cũng không truy hỏi tiếp, hỏi: “Thịnh hội Phật môn lần này, Ngũ Hành tông chỉ có một mình người tham gia à?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Chỉ có một mình ta.”

Thái Ất tông chủ đã hiểu, ông không hỏi thêm nữa mà dặn dò: “Liên Tuyền, người hãy dẫn An đạo hữu đi nghỉ ngơi, tiếp đãi thật tốt.”

Chương 892: Diệt Sạch (1)

“Vâng!”

Liên Tuyền đáp lại, rồi dẫn Phương Tri Hành rời đi.

Trong điện yên tĩnh lại.

Một lát sau, Thái Ất tông chủ nhìn thoáng qua bảy vị phong chủ, dò hỏi: “Các người thấy thế nào?”

Bảy vị phong chủ nhìn nhau.

Một ông lão râu xám mở miệng nói: “Thịnh hội Phật môn lần này, chùa Vạn Pháp dẫn đầu, phía sau có hoàng đế ủng hộ, phần lớn có ý dâng Phật môn lên thần đàn.

Nếu không có gì bất ngờ, Phật môn sẽ lộ rõ võ đức, nhất định sẽ công khai khiêu chiến Đạo môn ta cùng với cao thủ Nho gia trước mặt người thiên hạ, dùng võ phục người.

Đạo môn ta tuyệt đối không thể thua!”

Ông lão râu xám nói đến đây thì cau mày, đứng lên, buông lỏng tay nói: “Tình thế nghiêm trọng như vậy, Đạo môn ta nên coi trọng, đoàn kết lại cùng nhau ứng đối, nhưng Ngũ Hành tông lại có ý gì?

Bọn họ chỉ phái một người xuất chiến, hơn nữa dường như người này còn bị thương!”

Mọi người không khỏi liên tục gật đầu, tràn đầy đồng cảm.

Ngũ Hành tông mặc kệ việc đời!

Trò đùa à!

Một người không khỏi phụ họa: “Trước đây ta suy đoán Ngũ Hành tông ít nhất sẽ phái ra một phong chủ xuất chiến.”

Người khác hiểu rõ, gật đầu nói: “Phật môn nhìn chăm chăm, không có ý tốt, Đạo môn ta phải lấy ra nhân vật có cấp bậc phong chủ để cường ngạnh đối đãi, tuyệt đối không thể để bọn họ quá kiêu ngạo.”

Thái Ất tông chủ nghe xong, đột nhiên hỏi: “Các người hiểu rõ An Bảo Phác không?”

Bảy vị phong chủ nhìn nhau, đều đáp lại: “Mới nghe đến lần đầu, trước đây chưa từng nghe nói Ngũ Hành tông có nhân vật đấy.”

Thái Ất tông chủ chậm rãi nói: “Ta cũng rất bất ngờ, không ngờ Huyền Vũ tông chủ lại phái ra một người mà chúng ta không hề biết để xuất chiến.”

Ông lão râu xám suy nghĩ một lúc, đột nhiên vỗ đùi nói: “Ồ đúng rồi, chẳng phải trước đó tông chủ của ‘Tĩnh Minh tông’ có đến Đại Châu một chuyến à? Chúng ta hỏi ông ta là biết ngay thôi?”

Thái Ất tông chủ gật đầu.

Sau khi có được sự cho phép, ông lão râu xám không chần chờ nữa, ông lấy ra một tấm phù triện, tay niệm thần chú.

Phù!

Phù triện đột nhiên bốc cháy, xuất hiện một làn khói xanh, ngưng tụ không tan.

Không bao lâu, trong khói xanh lộ ra một bóng dáng mơ hồ

mặc đạo bào âm dương, khoảng 60 tuổi.

Ông lão râu xám cười ha ha nói: “Tĩnh Minh lão tặc, ông vẫn chưa chết à!”

“Phụt!”

Đạo bào âm dương vung tay áo, đứng chấp tay, hét lên: “Lão phu mệnh cứng ngắc, ông chết rồi, ta cũng sẽ không chết.”

Ông lão râu xám xua tay nói: “Bớt nói nhảm lại, ta có chuyện quan trọng muốn hỏi ông.”

Đạo bào âm dương đáp lại: “Chuyện tốt hay là chuyện xấu? Không lẽ ông lại muốn gài ta!”

Ông lão râu xám liếc mắt, trực tiếp hỏi: “An Bảo Phác, nghe qua chưa?”

Đạo bào âm dương lập tức rung động, tặc lưỡi nói: “Sao vậy, ông cũng nghe đến hắc rồi à?”

Vừa thốt ra lời này, đám người Thái Ất tông đều nhìn nhau.

Ông lão râu xám hỏi: “An Bảo Phác nổi danh lắm à?”

Đạo bào âm dương hít dài một hơi rồi nói: “Hắc là nhân vật làm mưa làm gió dạo gần đây, có thể nói là truyền kỳ, toàn bộ Đại Châu đều khiếp sợ!”

Vẻ mặt của ông lão râu xám nghiêm lại, vội vàng nói: “Ông nói kỹ nghe xem.”

Đạo bào âm dương nghiêm túc nói: “An Bảo Phác xuất thân từ núi Hạc Minh, lúc đầu chỉ là ngoại môn Ngũ Hành tông, bình thường không có gì lạ, có mở một Dịch Bảo các để làm ăn.

Nhưng khai trương chưa đến một tháng, đột nhiên có kẻ xấu

có ý đồ cướp bóc của hần, bị hần dùng một địch ba giết chết hết.

Ba người kia toàn là cao thủ Bách Ngưu cảnh, một người đến từ thị tộc Hách Liên, hai người còn lại đến từ Đại Huyền môn...”

“Cứ như vậy, An Bảo Phác đã đánh chết Ma Thừa Vân trước mặt mọi người, đột nhiên xuất thế...”

Sau khi nghe xong, ông lão râu xám ngẩng đầu nhìn mọi người, trầm ngâm nói: “Nói như vậy thì An Bảo Phác là người bất tử, còn có chút thực lực nữa.”

“Không, hần rất mạnh rất mạnh!”

Giọng điệu của đạo bào âm dương nặng thêm mấy phần, thận trọng nói: “Trước khi ta rời khỏi Đại Châu, có nghe một tin đồn, tạm thời không cách nào xác định là thật hay là giả.

Nghe đồn nói, An Bảo Phác giết Bách Linh giáo chủ, chọc giận Chu Tước phong chủ, sau đó hai người họ đơn đấu, không rõ kết quả.”

“Còn có chuyện này à?”

Đám người ông lão râu xám không khỏi kinh ngạc.

Bọn họ hiểu Chu Tước phong chủ, ai dám xem thường Chu Tước Thánh Hỏa chủ?

“An Bảo Phác trở thành đại diện của Ngũ Hành tông, lẽ nào hần thật sự...”

Dám người ông lão râu xám khó mà tin được, cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Nhân vật cấp bậc phong chủ đầu thế dễ dàng đánh bại được chứ!

Thái Ất tông chủ lâm bẩm nói: “Đột nhiên xuất thế ư? Thú vị.”

Ông lão râu xám vung tay, đánh tan khói mù.

Bóng dáng của đạo bào âm dương cũng tiêu tán theo.

Lúc này, một phong chủ đứng lên, vẻ mặt hưng phấn nói: “Nếu An Bảo Phác thật sự có thực lực kinh khủng như thế, ta muốn đích thân so tài với hắn đôi chút, xin tông chủ thành toàn.”

Chương 893: Diệt Sạch (2)

Mọi người vốn không bắt ngờ về điều này.

Người nói chuyện là Lôi Cương phong chủ, tu luyện &LTTh;ái Ất Lôi Cương>, trời sinh tính hiếu chiến, gặp mạnh thì càng hăng hái.

Thái Ất tông chủ suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi nói: “Biết dừng là được.”

Lôi Cương phong chủ vui mừng quá đỗi, phấn khởi nói: “Tông chủ yên tâm, ta tự có tính toán.”

...

Phương Tri Hành bước theo Liên Tuyền ra khỏi đại điện.

Ra đến bên ngoài, vừa nhìn.

Tế Cầu đang trừng mắt lớn mắt nhỏ với hạc trắng như kẻ địch đang giằng co nhau vậy.

Liên Tuyền nhìn thấy cảnh này thì dở khóc dở cười, nhanh chóng kéo hạc trắng ra dạy bảo một trận.

Hạc trắng giương cổ lên, có vẻ mặt không phục.

“Con chim chết này, đúng là ti tiện!”

Tế Cầu hùng hùng hổ hổ, giận không kìm được, bực tức nói: “Cái quái gì vậy, đợi đấy cho cậu gia, mày chết chắc rồi! Jesus cũng không cứu mày được đâu, tao nói đấy!”

Sau đó, Liên Tuyền sắp xếp Phương Tri Hành ở trong một biệt viện âm u yên tĩnh.

Phương Tri Hành ngồi xuống nghỉ ngơi, có thể không động thì sẽ không động đây.

Nhưng vừa mới ngồi ấm mông, có một luồng khí tức mạnh mẽ đánh thẳng đến.

Đuôi lông mày của Phương Tri Hành hơi nhếch lên, cậu đứng dậy bước ra khỏi phòng, thấy một người đứng ở trong sân.

“Ông là...”

Phương Tri Hành có chút ấn tượng với Lôi Cương phong chủ.

Lôi Cương phong chủ nhếch miệng cười nói: “Đã sớm nghe nói đến đạo pháp huyền diệu của Ngũ Hành tông, xin An đạo hữu chỉ giáo.”

Khóe miệng của Phương Tri Hành nhếch lên.

Tế Cửu lùi lại đằng sau, có tư thế xem náo nhiệt.

Vừa nãy Phương Tri Hành không xử hạc trắng giúp nó, bây giờ nó cũng sẽ không giúp Phương Tri Hành.

Hừ hừ, đây gọi là ác giả ác báo!

Phương Tri Hành hơi im lặng, sau đó gật đầu nói: “Cung kính chi bằng tuân mệnh.”

“Được!”

Lôi Cương phong chủ mừng như điên, ông ta lướt thân bay về phía xa.

Phương Tri Hành đi theo.

Tế Cầu nhắm mắt theo đuôi.

Hai người họ nhanh chóng tiến vào một trận pháp.

Tế Cầu nhìn quanh, xung quanh có bảy tám người đã đến trước, toàn mặc đạo bào màu vàng óng.

Lôi Cương phong chủ triển khai tư thế, phẫn chấn nói: “Mời người trước.”

Phượng Tri Hành không khách sáo, cậu vươn tay tế xuất ra Ma Huyết Kim Cang Chưởng...

Ma chưởng màu đen cuộn cuộn, bầu trời nhất thời tối sầm lại.

“Cái này?!”

Đồng tử của Lôi Cương phong chủ co rút lại, sắc mặt đại biến, thân thể phát sinh cảnh báo nguy cơ mãnh liệt.

Ông ta không chút chần chờ, dường như dựa vào căng thẳng bản năng vô thức nâng hai tay lên.

Bùm bùm ~

Lôi hồ chói mắt mà vụn vụn lập tức bắn ra.

Cả người ông ta giống như hóa thành một đại thụ do sấm sét tạo thành, mỗi cành cây đều là đèn đuốc rực rỡ.

“Lôi Xà Xuất Động!”

Lôi Cương phong chủ dùng cả hai tay đẩy thẳng về phía trước, ngừng tụ ra một con cự mãng lôi đình, vô cùng nhanh chóng đập ra.

Ngoài pháp trận, mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều nín thở.

Không ngờ, Lôi Cương phong chủ vừa lên đã dùng cả hai tay, toàn lực ứng phó.

Nhưng không thể không thừa nhận, một chưởng này của Phương Tri Hành nhìn như hơi hợt, uy năng thật sự kinh người.

Mặc dù bọn họ đang ở ngoài pháp trận vẫn cảm ứng được cảm giác áp bách không tầm thường, cả người nổi da gà.

Mà Tế Cầu cũng chăm chú nhìn Lôi Cương phong chủ, cảm giác uy thế của người này không kém Chu Tước phong chủ chút nào.

Phương Tri Hành lại một lần gặp cường địch!

Đùng~

Tiếng vang to lớn đình tai nhức óc!

Cự mãng lôi đình nghênh đón ma chưởng màu đen giống như đánh vào trên tường đồng vách sắt, không thể chịu nổi, liên tiếp tán loạn.

Trực tiếp bị trấn áp!

Trong lúc nhất thời, lôi hồ văng tung tóe, ánh sáng hỗn loạn đầy rẫy cả pháp trận.

Ma chưởng màu đen thế không thể đỡ bẻ gãy nghiền nát, một hơi tiêu diệt cự mãng lôi đình, dư uy tiếp tục xông về phía trước.

Lôi Cương phong chủ thấy vậy, không khỏi hít vào một luồng khí lạnh, sấm sét trên người vờn quanh, biến ảo chập chờn.

“Lôi Điện Pháp Thân!”

Tất cả sấm sét cấp tốc ngưng tụ thành một khối giáp bao phủ lên người, từ mũ sắt, giáp ngực đến bảo vệ cổ tay v.v..., cái gì cần

có đều có.

Trong giây lát, Lôi Cường phong chủ cứ như biến thành một tướng quân sấm sét, khô giáp cả người tươi đẹp, ngân quang lóng lánh, thần thánh uy nghiêm.

Như vậy vẫn chưa hết!

Kết!

Hộp binh khí mà ông ta vác trên người theo đó mở ra.

Một cây trường thương màu bạc bắn ra, rơi vào trong tay Lôi Cường phong chủ.

“Lôi Điện Bá Vương Thương, phá cho ta!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mà trường thương màu bạc mà Lôi Cường phong chủ cầm trong tay đẩy về phía trước!

Rầm rầm ~

Mũi thương lòi quang đại thịnh giống như vung lên thác nước, va chạm với ma chưởng màu đen.

Đùng!

Cuối cùng!

Ma chưởng màu đen bị một thương đâm thủng!

“Giết!”

Lôi Cường phong chủ thẳng tiến không lùi không dừng lại chút nào, ôm chặt trường thương tiếp tục xông về phía trước, thẳng tắp đâm về phía Phương Tri Hành.

Trên mũi thương ngưng tụ vô số luồng lôi hồ hóa thành hình

dạng cây dù, thanh thế to lớn đồ sộ.

Chương 894: Trở Về (1)

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, cong ngón tay búng ra.

Huyết Tích Tử bắn ra, rơi vào trên mũi thương nhất thời nổ tung.

Ầm!

Một tiếng nổ rung trời, trường thương màu bạc bị ép nâng lên, lệch khỏi quỹ đạo.

“Gừ!”

Lôi Cương phong chủ rút lên, mạnh mẽ ngăn chặn Lôi Điện Bá Vương Thương, đón lấy đâm về phía trước.

Xi~

Một thương xuyên qua ngực Phương Tri Hành.

Nhưng Lôi Cương phong chủ lại hoảng sợ biến sắc, ông ta cảm ứng được rõ ràng một thương này đâm vào khoảng không.

Không đúng!

Ông ta rõ ràng khoá chặt khí tức của Phương Tri Hành!

Lôi Điện Bá Vương Thương một khi tập trung vào một mục tiêu nào đó, đối phương không khả năng trốn thoát.

Trừ khi...

Sau nháy mắt, một luồng uy áp bàng bạc từ trên trời giáng xuống.

Lại là Ma Huyết Kim Cang Chưởng!

Lôi Cường phong chủ không kịp chuẩn bị, đầu gối chột cong gập lại.

Phương Tri Hành xuất hiện trên đỉnh đầu, một chưởng đánh xuống!

Bịch bịch!

Lôi Cường phong chủ quỳ chắc cật trên đất!

Đầu cũng bị đè xuống!

Sau lưng ngã về trước, toàn thân bị trấn áp!

Tình cảnh này...

Vẻ mặt mọi người bên ngoài sân không khỏi thay đổi nhanh chóng, lộ ra biểu cảm như thấy ma.

Bọn họ biết rõ Lôi Cường phong chủ chính là một cuồng nhân chiến đấu, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng Phương Tri Hành bệnh tật lại là người mạnh hơn.

“Đậu mé...”

Tế Cửu trường to mắt chó, chấn động khó hiểu.

Phương Tri Hành rõ ràng nói thương thế của cậu chỉ mới khoẻ được năm phần.

Nhưng bây giờ là tình hình gì?

Chiến lực của cậu dường như không giảm ngược lại tăng, trái lại trở nên lớn mạnh hơn!

Lôi Cương phong chủ tuyệt đối không kém gì Chu Tước phong chủ, cuối cùng bị Phương Tri Hành đè đánh.

Điều này có ý nghĩa gì không cần nói cũng biết, Phương Tri Hành càng mạnh mẽ hung mãnh hơn trước kia.

Cái này thì hơi khó tin!

Một chưởng qua đi...

Trên mặt đất có thêm một chưởng ấn năm ngón sâu hoắm.

Lôi Cương phong chủ bò dậy, khoe miệng chảy ra một tia máu tươi, trên mặt có vài phần điên cuồng.

“Hay hay hay!”

Ông ta điên cuồng cười, toàn thân bộc phát sấm sét.

“Ăn một chiêu của ta, Vạn Quân Lôi Đình!”

Bầu trời nhanh chóng trở nên u ám.

Tế Cầu ngẩng đầu nhìn lại, trong thoáng chốc, mây đen rợp trời, sấm sét vang dội.

Ầm ầm ~

Vô số sấm chớp đồng loạt từ trên trời giáng xuống, giống như thủy ngân chảy bổ vào trong trận pháp.

Lại là sát chiêu phạm vi lớn.

Phương Tri Hành không có khả năng dựa vào “Điên Đảo Âm Dương” tránh thoát tất cả sấm sét tấn công.

“Ừm, một chiêu này còn khá đáng xem.”

Phương Tri Hành mỉm cười, phùng một cái, toàn thân bốc

cháy lên ngọn lửa màu đen.

Tâm hoả xuất hiện!

Vẫn Tâm Ma Viêm cháy hừng hực, hình thái nhanh chóng biến ảo, ngưỡng tụ thành một khôi giáp lửa bao trùm bên ngoài thân.

Đúng là bắt chước Lôi Điện Pháp Thân!

Phượng Tri Hành giậm chân, ngọn lửa màu đen bày ra, khuếch tán toàn bộ pháp trận.

Hai chân Lôi Cương phong chủ lập tức đứng trong Vẫn Tâm Ma Viêm, đột nhiên kêu lên đau đớn.

Từ sâu trong nội tâm ông ta chui lên một đám tà hỏa, cháy từ trong ra ngoài.

“Đây là cái gì?”

Lôi Cương phong chủ cảm giác mình sắp tẩu hỏa nhập ma, khó chịu không chịu nổi.

Cùng lúc này, sấm chớp cũng dùng thế không thể đỡ đánh vào trên người Phượng Tri Hành.

Song phương đều gặp đòn chí mạng!

Một người phải chống lại lôi kích, một người phải chống lửa đốt.

Tổn thương lẫn nhau!

Phượng Tri Hành có ngọn lửa bao quanh cơ thể, khôi giáp vững chắc chặn lại được từng đường sấm sét.

Thời gian từng phút trôi qua...

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng...

Sét đánh không ngừng, giằng co sáu tiếng mới dừng lại.

Cả người Phương Tri Hành buông lỏng.

Mà bên kia Lôi Cương phong chủ lại một lần quỳ xuống!

Vẫn Tâm Ma Viêm Chính đang điên cuồng giày vò ông ta!

Lôi Cương phong chủ là một con người rắn rỏi, ý chí ngoan cường, can đảm kiên trì, chuyển toàn bộ tinh thần và sức mạnh ngăn chặn Vẫn Tâm Ma Viêm.

Đảo mắt đã trôi qua nửa nửa ngày, Vẫn Tâm Ma Viêm chẳng những không tắt ngược lại còn bùng nổ.

Lúc này Lôi Cương phong chủ khễ ngẩng đầu lên, ông ta quỳ dưới đất, trước mặt xuất hiện một đôi chân.

Phương Tri Hành đi tới trước mặt ông ta.

Lôi Cương phong chủ ngẩng cổ lên, biểu cảm nhăn nhó, đầy vẻ không cam lòng.

Hồi lâu sau, ông ta cúi đầu, run giọng nói: “Ta chịu thua.”

Phương Tri Hành gật đầu cười, phất tay, dập tắt Vẫn Tâm Ma Viêm.

Lôi Cương phong chủ giống như được đại xá, nằm bò trên mặt đất, thở dốc nặng nề, mặt tê liệt giống như một con chó chết.

Phương Tri Hành đi ra khỏi pháp trận.

Bên ngoài, Thái Ất tông chủ và sáu vị phong chủ khác tề tụ.

Bọn họ nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, ánh mắt phức tạp,

tâm trạng chấn động không cách nào hình dung.

Ngay từ đầu bọn họ cho rằng Ngũ Hành Tông phái ra Phương Tri Hành là gây chuyện.

Lúc này bọn họ mới hiểu được, người ta là đánh ra vương bài!

“An đạo hữu, đi cùng lão hủ một chút.”

Thái Ất tông chủ chấp tay sau lưng, tản bộ về phía đường nhỏ giữa cánh rừng.

Phương Tri Hành đi theo, xuất phát từ tôn kính, cậu đi sau Thái Ất tông chủ nửa người.

Chương 895: Trở Về (2)

Tế Cầu cũng lén lút theo đuôi.

Thái Ất tông chủ vừa đi vừa nói: “An đạo hữu, nếu ta không nhìn lầm người đã bước vào cảnh giới Ngũ Hành Bất Tử, thân thể thật ra không có vấn đề nhưng tinh thần của người...”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Không giấu gì tiền bối, lúc ta đang chiến đấu, trời xui đất khiến, tinh thần gần ngủ tiến vào cảnh giới Quy Chân.”

“Khó trách!”

Thái Ất tông chủ bình tĩnh, vuốt râu nói: “Tinh thần của người vô cùng bành trướng, vượt ra khỏi chịu đựng cực hạn của thân thể, nếu không phải người là thân thể Ngũ Hành Bất Tử, chỉ sợ sớm đã nổ tan xác mà chết rồi.”

Phương Tri Hành cười khổ nói: “Đúng vậy, cho nên cơ thể của ta hiện tại mỗi thời mỗi khắc đều đang chết đi và sống lại.”

Nghe thấy lời này, Tế Cầu kim lòng không đau giật mình.

“Khó trách hệ thống không thể tái tạo, hoá ra bản thân Phương Tri Hành luôn trong tái tạo.”

Nói thật, lực chữa trị của Ngũ Hành Bất Tử tuyệt đối không kém gì tái tạo của hệ thống!

Nhưng trước mắt trạng thái này của Phương Tri Hành quá ly kỳ, ai tới cũng không dễ điều khiển.

Cậu không phải bị bệnh, thân thể cũng không có gì khác

thường, chỉ là tinh thần quá lớn.

Cậu là người bất tử, tinh thần và thân thể là một thể giống như chân không rời khỏi giày.

Nhưng bây giờ chân của cậu sưng rồi, có vẻ giày không vừa chân nữa.

Cho nên cậu thoát nhìn là bị bệnh.

Thái Ất tông chủ cười ha ha nói: “Khó trách Huyền Vũ Tông chủ hào sảng như vậy, tặng cho lão hủ một món quà lớn, hóa ra là vì người!”

Phương Tri Hành đầu tiên là ngẩn ra, lúc này mới ý thức được Huyền Vũ Tông chủ kêu cậu mang lễ vật tới, thì ra có thâm ý khác.

Trong lòng cậu sinh ra cảm động, kinh ngạc nói: “Ồ, chẳng lẽ tiền bối có cách chữa khỏi cho ta?”

Thái Ất tông chủ nói mập mờ: “Không dám đảm bảo nhất định có thể trị khỏi cho người, làm giảm bớt bệnh trạng của người thì vấn đề không lớn.”

Ông nói xong đột nhiên bước nhanh hơn, xuyên qua rừng cây, tiếng ầm ầm từ xa truyền đến.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lại, xa xa hơi nước bốc lên giống như sương mù dày đặc.

Dưới chân đập vào mắt là một cây cầu treo thật dài lan tràn vào trong hơi nước quay cuồng không ngừng, không biết điểm cuối.

Thái Ất tông chủ bước lên cầu treo, đi vài bước đột nhiên biến mất không thấy.

Mắt Phương Tri Hành sáng lên, nghiêng đầu nhìn Tế Cầu.

Tế Cầu ngẫm hiểu, giành trước chạy tới trên cầu treo, xông về phía trước.

Bỗng nhiên, Tế Cầu cũng mất tung tích.

“Phía trước là cửa vào Cẩm Khu...”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ, đi lên phía trước.

Trước mắt tất cả đều là hơi nước, đưa tay không thấy năm ngón.

Nhưng một giây sau, phía trước rộng mở trong sáng.

Dưới chân Phương Tri Hành đã không còn cầu treo, cậu đứng trên một ngọn núi nhỏ.

Phóng mắt nhìn đi, dãy núi bao bọc xung quanh, liên miên bất tuyệt, dường như có trăm ngàn ngọn núi lớn.

Hơi nước bỗng bình tràn ngập, tất cả núi lớn đều đang như ẩn như hiện trong hơi nước.

Nơi đây giống như tiên cảnh.

Nhưng, tiếng nổ âm âm vang bên tai!

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lại, đột nhiên đồng tử co rút lại, nhìn thấy một cảnh tượng khó tin.

Trên trời có một thác nước chảy xuống, cao không thể chạm tới.

Nước trong thác xuyên qua tầng mây dày đặc chảy xuống, không biết đầu nguồn ở đâu.

Dưới thác nước có một chiếc thang trời, ngẩng đầu lên đỉnh

núi, dùng độ dốc ngược thông lên bầu trời, không biết điểm đầu ở đâu.

Lúc này, trên thang trời có rất nhiều bóng dáng đang từng bước, ra sức đi lên leo.

Nhưng nước của thác liên tục cọ rửa thang trời, thỉnh thoảng có một người bị dòng nước đập vào đến ngã xuống, sau đó lăn lông lốc xuống theo bậc thang.

“Trèo lên trời!!”

Thấy cảnh tượng chấn động mà thần kỳ này!

Phương Tri Hành ba chân bốn cẳng đuổi theo Thái Ất tông chủ, thỉnh giáo: “Tiền bối, nơi này là?”

Thái Ất tông chủ cười ha ha nói: “Trên trời có nước ngân hà, trong nơi thượng đế ở ngồi ngọc đài! Nơi đây là một thánh địa tu hành.”

Ông chỉ thang trời, thần bí nói: “An đạo hữu, người có muốn thử xem có thể trèo lên được độ cao bao nhiêu không?”

Phương Tri Hành tò mò nói: “Điểm cuối của thang trời là?”

Thái Ất tông chủ lắc đầu nói: “Không ai biết, bởi vì trước giờ chưa có ai có thể leo đến điểm cuối của thang trời.

Nhưng theo truyền thuyết, điểm cuối của thang trời chính là cửa Nam Thiên, ngọc hoàng đại đế tọa trấn trong đó, vạn tiên thần phục.”

Trong lòng Phương Tri Hành ngạc nhiên, vô thức nhìn Cầu.

Tế Cầu tắc lưỡi không ngớt, kinh ngạc nói: “Không phải chứ, có thiên đình thật à?”

Phượng Tri Hành xúi giục nói: “Mày chạy lên xem thử đi.”

Tế Cửu không nói hai lời, chui ra ngoài, rất nhanh leo lên.

Thác nước đổ xuống, dòng nước nặng nề đập vào trên người nó.

Sau khi Tế Cửu vượt qua từng bóng người, leo đến bậc thang thứ 300, tốc độ chợt chậm lại.

Kế tiếp mỗi lần Tế Cửu bò lên một bậc thang, cứ như đều phải sử dụng toàn bộ sức mạnh.

Nó kiên trì bò thêm 60 bậc thang, bỗng chốc bị dòng nước đánh ngã trên mặt đất, sau đó liên tục quay cuồng sau mấy lần lên xuống, không ngừng lăn lông lốc, cuối cùng dừng tại vị trí bậc thang thứ 150.

Chương 896: Cầu Nguyễn (1)

“Đậu xanh!”

Tế Cầu xám xịt chạy xuống dưới, lắt rơi nước trên người, vô cùng chật vật.

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Khó lắm hả?”

Tế Cầu hơi chóng mặt, tức giận nói: “Tự mày đi trải nghiệm một chút đi, ngã không chết mày đâu!”

Ngược lại Phương Tri Hành dấy lên hứng thú, trèo lên.

Lúc ban đầu không có cảm giác gì.

Nhưng dần dần...

Càng leo lên, lực nước chảy đánh vào càng lớn, bước chân theo đó càng nặng nề hơn.

Sau đó, lực thác nước đánh vào tăng vọt gấp mấy lần, cả người đều đang nặng dần giống như chìm vào đáy biển, lực vô hình xung quanh không ngừng phóng đại.

Phương Tri Hành vượt qua một thanh niên vẻ mặt mệt mỏi.

Đối phương bị dòng nước ép tới không góc đầu lên được, thở hổn hển.

Phương Tri Hành run rẩy thân thể, nhàn nhã như đi bộ.

100 bậc thang, 200 bậc thang, 300 bậc thang!

Đến đây, bước chân của Phương Tri Hành đột nhiên dừng lại!

“Ha ha!”

Mặt Tế Cửu lộ vẻ chờ mong, chỗ đó có gì đó quái lạ, nó chịu thiệt thòi ở đó.

Sắc mặt Phương Tri Hành biến hóa, theo dòng nước đập lên trên người cậu, trừ lực đánh vào, đột ngột có thêm một cảm giác áp bách huyền diệu khó giải thích.

Đó là áp chế nhắm vào tinh thần!

“Trong thác nước lại có công kích áp bách tinh thần!”

Phương Tri Hành cảm giác thoải mái khó hiểu, không cách nào hình dung.

Tinh thần bành trướng kia của cậu bị đè ép trở về vô cùng thần kỳ.

Giờ Phương Tri Hành mới hiểu được dụng ý của Thái Ất tông chủ.

Một giây sau, cậu bước lên càng nhẹ nhàng. hơn

“Ủa???”

Tế Cửu nhất thời trợn tròn mắt.

Thái Ất tông chủ thì vuốt râu cười, nhàn nhạt gật đầu.

Phương Tri Hành không ngừng đi lên trước, rất nhanh gặp được môn nhân của Thái Ất tràn đến chỗ cao nhất.

Đối phương là một nữ tử tóc dài mặc đồ trắng, khoanh chân ngồi trên bậc thang thứ 500, đón xung kích của thác nước nhưng bất động, vững như bàn thạch.

Phương Tri Hành lại đi về phía trước mấy bậc thang, sau đó

cậu cảm giác cả người chột nhẹ đi.

Đến đây, tinh thần bành trướng hoàn toàn bị đè ép trở về.

Trạng thái thể xác và tinh thần của Phương Tri Hành lần nữa đạt được hài hoà, cả người thư thái, tất cả uể oải được quét sạch.

“Thoải mái quá!”

Trong nháy mắt tâm trạng Phương Tri Hành cực kỳ sung sướng, không nhanh không chậm khoanh chân ngồi xuống.

Cậu giơ tay cắt trên Ngũ Hành Vạn Nhân đao, lòng bàn tay lập tức cắt ra một vết máu, vết thương có thể thấy được xương cốt.

Cậu đầu tiên là khống chế tự lành, không cho vết thương khép lại quá nhanh.

Tiếp theo cậu lấy ra bọc hành lý, suy nghĩ chột lóe lên!

“Tái tạo!”

Trong bọc hành lý có một mũi tên cấp 2 hợp thành.

Gần như đồng thời, vết thương ở lòng bàn tay Phương Tri Hành vô cớ biến mất không thấy.

Thân thể lần nữa được tái tạo!

Phương Tri Hành thấy tình hình này, không khỏi như có suy nghĩ.

Hiệu quả tái tạo hệ thống thật ra luôn ở đây.

Vậy thì tinh thần quá bành trướng, với hệ thống căn bản không thuộc về thương thế, đương nhiên cũng sẽ không tiến hành tái tạo.

Đương nhiên, vẫn tồn tại một khả năng khác...

Cho tới nay, hệ thống hack không trống rỗng đặt ra điều kiện max cấp.

Hệ thống chưa bao giờ là toàn trí toàn năng.

Nó thiết lập dựa theo hoàn cảnh vị trí của Phương Tri Hành, tài nguyên cậu có khả năng tiếp xúc được. Sau khi tổng hợp lại tất cả tin tức và tiến hành phân tích, cuối cùng tạo ra điều kiện hợp lý nhất.

Điểm trâu bò nhất của hệ thống thật ra là năng lực phân tích mạnh mẽ!

Hiện giờ tinh thần của cậu bành trướng cao độ. Loại trạng thái vượt quá bình thường này vô cùng có khả năng vượt ra khỏi phạm trù tin tức đã biết của hệ thống.

Không!

Phải nói rằng hệ thống vẫn đang toàn lực phân tích, chỉ là còn chưa hoàn thành phân tích toàn bộ mà thôi.

Minh chứng trực tiếp nhất chính là đến bây giờ nó vẫn chưa rà quét ra điều kiện max cấp của &LTPhong; Huyết Bạo Quân > .

“Áp bách tinh thần sinh ra từ thác nước có thể rèn luyện cảnh giới tinh thần của môn nhân Thái Ất, khiến cho Âm Thần hoặc Dương Thần của bọn họ liên tục lớn mạnh, trở nên càng mạnh mẽ hơn.”

“Nhưng đối với ta, thác nước chỉ có thể tạo ra tác dụng áp chế tinh thần, trị ngọn không trị gốc.”

Phương Tri Hành rơi vào trầm ngâm, cậu không có khả năng vẫn luôn trốn dưới thác nước được.

Đúng vào lúc này, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện để đạt tới Cự Thạch Bí Pháp viên mãn: Di chuyển 10 ngọn núi lớn cao hơn 300 mét bằng niệm lực (chưa hoàn thành)]

[Điều kiện để đạt tới Lạc Diệp Bí Pháp viên mãn: Trích diệp phi hoa, phân tách 1 ngọn núi lớn cao hơn 10 mét (chưa hoàn thành)]

[Điều kiện để đạt tới Hoàng Kim Bí Pháp viên mãn: Điểm thạch hóa vàng, ngưng luyện ra 3 ngọn núi lớn thuộc tính Kim trên 300 mét (chưa hoàn thành)]

“Cái này...”

Tinh thần của Phương Tri Hành không khỏi phấn chấn hẳn lên. Từ sau khi cậu thu được ba môn bí pháp này thì vẫn luôn rất muốn tu luyện nó.

Đáng tiếc cơ thể không ở trạng thái, hệ thống cũng vẫn không bắn ra điều kiện max cấp.

Chương 897: Cầu Nguyện (2)

“Tốt!”

Khỏe miệng Phương Tri Hành cong lên, tầm mắt quét nhìn phụ cận.

Trong màn mây che sương quẩn, dãy núi chi chít như sao trên trời, yên ổn ngồi xung quanh thang trời.

Ánh mắt Phương Tri Hành tập trung vào một ngọn núi cao ngất, độ cao vượt quá 300 mét.

“Bạo Quân Xuất Thế!”

Ảo ảnh khổng lồ từ dâng lên trên đỉnh đầu của Phương Tri Hành, đỉnh thiên lập địa, bá khí uy nghiêm.

Bạo quân bước ra một bước đến trước đỉnh núi ấy, khom lưng trầm xuống, dùng cả hai tay ôm lấy chân núi.

“Bắt đầu!”

Lực bạt sơn hà khí cái thế!

Bạo quân dùng hết sức lực di chuyển ngọn núi, như rút hành ra khỏi ruộng!

Ầm ầm ầm!

Ngọn núi lắc lư kịch liệt, đứt đoạn tận gốc, bị cứng rắn rút ra khỏi mặt đất và trôi ở giữa không trung.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành hít sâu một hơi, phun ra một

hơi thật mạnh.

Mắt trần có thể thấy được dòng khí ngưng tụ lại thành một bó, như mũi tên rời cung xuyên qua một cây đại thụ, quần lấy trên trăm chiếc lá xanh, đồng loạt bắn về phía ngọn núi ấy.

Xẹt xẹt xẹt ~

Lá xanh có tốc độ cực nhanh, cuốn theo sức mạnh kinh người bắn vào thân núi như đạn, toàn bộ đều đâm sâu vào trong thân núi.

Ngay sau đó, trên vách đá có thêm từng lỗ thủng thật lớn, trải rộng khắp cả ngọn núi.

Bạo quân phóng ra ra sức mạnh tinh thần truyền vào trong lá rụng, kích thích lá rụng điên cuồng sinh trưởng.

Cành cây điên cuồng sinh trưởng ra xung quanh, ưỡng ngạnh chậm rãi lan tràn ra, xuyên thủng mỗi một chỗ trong thân núi.

Thân núi khổng lồ theo đó bể ra như là bị tách rời, hóa thành vô số mảnh nhỏ trôi nổi lơ lửng.

[Di chuyển 10 ngọn núi lớn cao hơn 300 mét bằng niệm lực (1/10)]

[Trích điệp phi hoa, phân tách 10 ngọn núi lớn cao hơn 10 mét (1/10)]

Như này vẫn chưa xong!

Niệm lực của Phương Tri Hành phun ra ngoài, đè ép tất cả đá vụn vào nhau hình thành nên một quả cầu núi, gia tăng cao áp vượt quá sức tưởng tượng.

Ngay sau đó, Vẫn Tâm Ma Viêm gào thét lao ra, bao trùm quả cầu núi, tiến hành nung khô với nhiệt độ kinh khủng.

Trong lúc nhất thời, tất cả vật chất thuộc tính Kim cấp tốc bị nghiền ép ra, toàn bộ tạp chất bị tróc ra ngoài.

Một cục vật chất kim loại bị luyện ra.

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, bào chế đúng cách.

Từng ngọn núi lớn bị rút lên, tách rời, nung luyện!

Quả thực là sản xuất dây chuyền, làm liền một mạch!

Trong lúc không biết, phụ cận thang trời một mảnh hỗn độn, đã có ba ngọn núi vàng lớn lóng lánh đứng vững, chói mù mắt người.

[Cự Thạch Bí Pháp max cấp]

[Kỹ năng bộc phát: Trọng Nhược Vạn Quân (Lv5)]

[Lạc Diệp Bí Pháp max cấp]

[Kỹ năng bộc phát: Thụ Giới Giáng Lâm (Lv5)]

[Hoàng Kim Bí Pháp max cấp]

[Kỹ năng bộc phát: Vạn Từ Thần Quang (Lv5)]

Bí pháp ngũ hành, tu thành toàn bộ!

Phương Tri Hành một hơi thức tỉnh ba kỹ năng bộc phát!

[Trọng Nhược Vạn Quân: Người có thể thay đổi kích cỡ trọng lực xung quanh, có thể tăng thêm trọng năng càng mạnh mẽ ở trên tảng đá, tăng cường lực công kích.]

[Thụ Giới Giáng Lâm: Lúc cơ thể của người va chạm với mặt đất có thể chế tạo ra một rừng cây, hơn nữa người có thể điều khiển mỗi một thân cây, lúc điều khiển cơ thể không thể rời khỏi

mặt đất.]

[Vạn Từ Thần Quang: Người có thể phóng ra một loại ánh sáng vàng đặc biệt, vật chất thuộc tính Kim bị kim quang chiếu đến sẽ bị người thu hút qua hoặc bài xích ra ngoài.]

“Trâu bò thật!”

Trong lòng Phương Tri Hành mừng rỡ, đúng thật là thoải mái cực kỳ.

Khi cậu cho rằng tất cả đã kết thúc, giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

[Ngũ hành viên mãn]

[Thần thông thức tỉnh: Ngũ Khí Triều Nguyên]

[Ngũ Khí Triều Nguyên:

1, Ngũ hành tương sinh trong cơ thể, tuần hoàn không thôi, khiến người ở trong trạng thái đỉnh phong mọi phút mọi giây;

2, Ngũ hành tương khắc, khi người đánh sức mạnh ngũ hành vào trong cơ thể của kẻ địch, có thể khiến cho kẻ địch ngũ hành hỗn loạn, sức mạnh giảm mạnh, mặc cho người xâm lược.]

“Thần thông đây rồi!!”

Hô hấp Phương Tri Hành ngừng lại, hưng phấn đến không kiềm chế được.

Trạng thái toàn thân theo đó rục rờ hẳn lên.

Phương Tri Hành phun ra một hơi trọc khí thật dài, chậm rãi đứng lên.

Lúc này cậu ngũ khí triều nguyên, cơ thể càng thêm mạnh mẽ,

đã rồi có thể chịu được tinh thần bành trướng quá độ.

Bệnh nặng cứ như vậy được chữa khỏi!

Sức mạnh lại tăng vọt một mảng lớn!

“Không biết bây giờ mình có thể thi triển kỹ năng bộc phát cấp 6 không nhỉ?”

Phương Tri Hành giơ tay lên, có lòng muốn thử một chút.

Nhưng vừa thử một cái!

Trong lòng cậu lập tức có dự cảm không tốt, phải ngừng lại.

“Quả nhiên, vẫn chưa được...”

Phương Tri Hành than khế.

Lấy Bách Ngưu cảnh thực lực thi triển kỹ năng bộc phát cấp 6, ảnh hưởng quá lớn.

“Có điều mình nói mình là người mạnh nhất sau Quy Chân, sẽ không có ai dám phản đối đâu nhỉ.”

Phương Tri Hành cười đắc ý, đưa mắt nhìn dưới bậc thang, lại ngửa đầu nhìn phía trên.

Cậu rất muốn bò lên xem một chút.

“Quên đi, không bại lộ quá nhiều nội tình thì tốt hơn.”

Chương 898: Thiên Lô (1)

Phương Tri Hành thu liễm tâm tư, đi xuống bậc thang, trở về trên núi.

Tế Cầu chạy ra chào đón, mắt chó chớp chớp nói: “Vãi thật, thu hoạch không nhỏ mà nhể!”

Phương Tri Hành đáp: “Chỉ có thể nói là nhân họa được phúc đi.”

Nghe xong lời này, Tế Cầu cảm thấy chán ngấy trong lòng.

Nhân họa được phúc cái chó má ấy!

Mày chính là tên có hack, đi đến chỗ nào mà chẳng phải được phúc hả!

Thái Ất tông chủ đã đi tới, đánh giá Phương Tri Hành một phen, chấn động trong lòng, nghiêm mặt nói: “Chúc mừng An đạo hữu, chuyển nguy thành an, hóa khó thành tường!”

Vẻ mặt Phương Tri Hành khiêm tốn, cúi đầu đáp lại: “May mắn mà thôi, đa tạ tiền bối đã giang tay giúp đỡ, đại ân không lời nào cảm tạ hết được.”

“Chuyện này ta nên làm ấy mà!”

Thái Ất tông chủ liên tục gật đầu, vẻ mặt hơi hơi phức tạp.

Ông có ý tán thưởng Phương Tri Hành, cũng có chút tức giận bất bình.

Tại sao kỳ tài tuyệt thế như vậy lại bị Ngũ Hành tông lấy thế.

Nếu Phương Tri Hành thay đổi tông môn, Thái Ất tông nhất định sẽ như hổ thêm cánh, thứ hạng ba tông phái lớn của Đạo môn sẽ không còn bất kỳ tranh luận nào nữa.

Không bao lâu sau...

Hai người một chó rời khỏi thánh địa tu hành.

Thái Ất tông chủ nhắc nhở: “Bình ở tỉnh mà không tại nhiều, Thái Ất tông ta đã quyết định chỉ phái ra một vị môn nhân đến Cần Châu tham gia thịnh hội Phật môn.”

Phương Tri Hành không khỏi tò mò hỏi: “Ồ, không biết là vị cao thủ nào?”

Thái Ất tông chủ mỉm cười, cũng bắt đầu chơi trò che che giấu giấu, trả lời: “Ngày mai xuất phát, người vừa thấy là biết.”

Đối với chuyện này, Phương Tri Hành lại thấy sao cũng được.

Trở lại khách phòng.

Nghỉ ngơi một đêm.

Sáng ngày hôm sau, trong viện đột nhiên truyền đến một tiếng hét.

“Đậu má nó chứ, lại là con chim chết bầm kia!”

Tế Cầu mắng nhiếc, gào thét chạy ra cửa.

Quả nhiên, bên ngoài có một con hạc trắng đang đậu.

Kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt!

Tế Cầu và hạc trắng trợn mắt nhìn nhau, bày ra thái độ công kích, tìm kiếm sơ hở của nhau.

Liên Tuyền đứng ở một bên, dờ khóc dờ cười.

Phương Tri Hành bước ra, gật đầu làm lễ, mở miệng nói: “Chào buổi sáng, Liên Tuyền đạo hữu!”

Liên Tuyền đáp: “An sử giả, ta nhận lệnh của tông chủ cùng người đi tới Càn Châu.”

“Cô á?”

Phương Tri Hành nhất thời sửng sốt.

Tu vi của Liên Tuyền hẳn là chỉ Khai Quang sơ kỳ thôi.

Thực lực như vậy có lẽ mạnh hơn rất nhiều Bách Ngưu cảnh nhưng lại kém xa bảy vị phong chủ.

Đây là có ý gì thế?

Bây giờ Thái Ất tông đã bắt đầu nằm ườn rồi à!

Có điều Phương Tri Hành chỉ là thăm nghĩ vậy thôi, mặt ngoài cậu vẫn không tỏ vẻ gì, cười nhạt nói: “Trên đường xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Liên Tuyền lại nói: “Xin An sử giả chờ một chút.”

Chờ cái gì thì cô không nói.

Phương Tri Hành đứng chấp tay, cũng không hỏi nhiều.

Chỉ chốc lát sau, đột nhiên có một nữ tử tóc dài áo trắng đi tới.

Hai mắt Phương Tri Hành sáng lên, lập tức nhận ra nữ tử trẻ tuổi ấy chính là người trên bậc thang thứ 500.

Dung mạo của cô ngược lại là vô cùng đẹp mắt, mắt ngọc mảy ngài, thanh lệ thoát tục, vóc người cũng rất tuyệt.

Liên Tuyền nhìn không chớp mắt, không giới thiệu gì hết.

Mà sau khi nữ tử trẻ tuổi đi đến cũng chỉ là đứng an tĩnh.

Chốc lát sau lại có một thanh niên đi tới, ăn mặc kiêu thư sinh, tay nâng quyển sách, tuấn tú lịch sự, hào hoa phong nhã.

Dung mạo của hắn với nữ tử trẻ tuổi rất giống nhau, có thể là thai long phượng.

Liên Tuyền đứng chung một chỗ với hai người, lúc này mới lên tiếng giới thiệu: “Hai vị này là đại ca và nhị tỷ của ta, đại ca tên Liên Sinh, nhị tỷ tên Liên Nguyệt.”

Liên Sinh và Liên Nguyệt đồng thời lễ nói: “Bái kiến An sử giả.”

Phượng Tri Hành nhướn mày nói: “Các người cũng đi Càn Châu cả à?”

Liên Sinh mỉm cười gật đầu, ôn hòa nói: “Đúng thế.”

Phượng Tri Hành nhất thời kinh ngạc nghi ngờ không thôi.

Thái Ất tông chủ nói rất rõ là chỉ phái một người đi thôi mà.

Tại sao lại biến thành ba người rồi?

Phượng Tri Hành không khỏi cẩn thận quan sát ba người Liên Tuyền, đột nhiên phát hiện tuy dung mạo của ba người tuy hơi khác nhau, nhưng đôi mắt lại giống nhau như đúc.

Đôi mắt của mỗi người ít nhiều gì cũng có chút khác biệt, cho dù là anh em ruột cũng thế.

Nhưng mắt của ba người này lại hoàn toàn khác.

Phượng Tri Hành nhất thời nghĩ tới điều gì, cả kinh nói: “Nhất

Khí Hóa Tam Thanh!”

Ba người Liên Tuyền nhìn nhau một cái, cười nói: “Không hổ là An sử giả, không ngờ người nhanh chóng đoán được như vậy.

Ừm, dựa theo ý của tông chủ, lần đi tham gia thịnh hội Phật môn này ba người bọn ta phải toàn lực phối hợp với An sử giả làm việc, thế nên cần phải cho người hiểu được lai lịch của bọn ta.”

Liên Sinh mở quạt giấy ra, phe phẩy nói: “Không sai, ba huynh muội bọn ta thật ra là một thể, tách nhau ra là ba người, đều tự độc lập, tâm linh tương thông, nhưng sau khi hợp thể thì chỉ là một người, tên là Liên Ca.”

Chương 899: Thiên Lô (2)

Phương Tri Hành tấm tắc kêu kỳ lạ, cảm thán nói: “Tên Liên Ca như sấm bên tai, được vinh danh là kỳ tài ngàn năm mới gặp được một lần của Đạo môn.”

Liên Nguyệt đáp: “Liên Ca thức tỉnh thần thông ‘Nhất Khí Hóa Tam Thanh’, sau đó tạo ra ba người bạn ta.

Đại ca Liên Sinh tu hành hạo nhiên chính khí Nho gia, ta tu hành pháp thuật Đạo môn, muội muội Liên Tuyền thì tu hành diệu pháp Phật môn.

Dựa theo ý nguyện của Liên Ca, Phật Đạo Nho vốn là một nhà, nếu có thể tập hợp đủ ba nhà thì có hi vọng bước vào cảnh giới có một không hai.”

Hay lắm!

Phương Tri Hành nói thẳng hay lắm!

Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Đạo môn quả nhiên không tầm thường.

Ngoài cảm thán ra, cậu đột nhiên nghĩ tới một việc.

Ngày ấy, sau khi cậu giết đám người Bách Linh giáo chủ, Chu Tước phong chủ rất nhanh đã biết được tin tức.

Rõ ràng là có người mật báo!

Nhưng Phương Tri Hành giết sạch toàn bộ kẻ địch rồi, còn ai đi mật báo được đây?

Cho đến giờ phút này, cậu gần như kết luận người mặt báo chính là nữ tử che mặt.

Cô ta cũng thức tỉnh thần thông, Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Phương Tri Hành chỉ giết chết một thanh, cô ta còn có hai phân thân còn sống.

Phương Tri Hành hơi im lặng, hỏi: “Ví dụ như Liên Tuyền bị giết, các người có thể làm cô ấy sống lại không?”

“Có thể.”

Liên Tuyền đáp: “Chỉ cần trong ba người bọn ta còn một người còn sống, hai người khác đều có thể sống lại vô hạn.”

Phương Tri Hành đã hiểu, không nhịn được liếc nhìn Tế Cửu, trêu chọc nói: “Nhìn kìa, đó là đồng loại của mày đấy.”

Tế Cửu khinh thường nói: “Làm sao mà giống được, bọn họ chỉ có ba phân thân, ta chính là có hia mươi lăm cái, căn bản không ở cùng một cấp bậc.”

Phương Tri Hành đáp: “Mày bị điếc à? Người ta có thể sống lại không hạn chế, mệnh gần như nhiều vô hạn, giết chết mày dễ lắm.”

“...”

Tế Cửu nhất thời không phản bác được.

Sau đó, bọn họ nhảy lên trên lưng hạc trắng.

Hạc trắng hét một tiếng, giang rộng cánh chim rộng lớn, vỗ cánh bay thẳng lên, một phát lên trời.

Có hạc trắng chở đi, bay lượn trên đám mây, tốc độ đi đường tự nhiên là nhanh hơn rất nhiều.

...

Qua Sở Châu, Càn Châu đang trong tầm mắt.

Từ xưa đến nay, Càn Châu chính là cố đô nghìn năm, khắp nơi đều là danh thắng cổ tích.

Thủ phủ “Thành Nguyên Dạ” của Càn Châu thành linh là cố đô tiền triều.

Cho tới bây giờ, thành Cổ Hoàng vẫn được giữ gìn nguyên vẹn, đứng sừng sững không ngã.

Nhưng khác với Đại Châu và Sở Châu, Càn Châu là địa bàn của Phật môn.

5 dặm một am, 10 dặm một chùa.

Người người tin phật, nhang khói tràn đầy!

Sắp đến hoàng hôn, ráng chiều mờ lung.

Hạc trắng chở đám người Phương Tri Hành chậm rãi hạ thấp độ cao, chuyển động ở giữa không trung.

Không lâu sau, bọn họ thấy được một trấn nhỏ xuất hiện nơi xa.

Liên Tuyền cười nói: “Sắc trời đã tối, chúng ta nghỉ tạm tại trấn nhỏ này một đêm, thế nào?”

Phương Tri Hành cảm thấy cũng được.

Hạc trắng giống như có thể nghe hiểu tiếng người, tự giác rơi xuống bên ngoài trấn.

Liên Nguyệt giơ tay lấy phù triệu ra, đánh lên trên người hạc trắng.

Phù triện phát sáng!

Ngay sau đó, hạc trắng thu cánh, thân hình theo đó thu nhỏ lại, trong chớp mắt đã biến thành một con chim nhỏ màu trắng.

Ríu rít ~

Chim nhỏ màu trắng nhảy lên, nhẹ nhàng đáp lên trên vai Liên Tuyền.

Mặc cho ai cũng nhìn không ra nó lại là một con dị thú cấp 5.

“Thật là có thủ đoạn!”

Phương Tri Hành vỗ tay cảm thán: “Chỉ với một tấm phù triện thôi là có thể khiến cự thú súc cốt thành đáng vẻ này, thật sự không thể tưởng tượng nổi.”

Liên Nguyệt cười nhạt nói: “Chút tài mọn, không đáng nhắc đến.”

Cô liếc mắt nhìn Tế Cầu, ca ngợi nói: “Sủng vật của ngài có thể tự súc cốt, đây mới là giỏi cực kỳ.”

Tế Cầu nhất thời ngóc đầu lên cao, khắp cái mặt chó toàn là vẻ kiêu ngạo, đuôi sắp ngoắc lên tận trời.

Một nhóm người chậm rãi tiến vào trấn nhỏ.

Trấn này trông khá đơn sơ, diện tích hơi nhỏ.

Một con đường lát đá xanh rộng hơn bốn mét chia đôi thị trấn ra làm hai.

Trời vừa tờ mờ, trên trấn khói bếp lượn lờ, khá yên tĩnh.

Phương Tri Hành và đoàn người đi dọc theo con đường.

Hai bên đường phía trước đột ngột xuất hiện hai hàng xiên sắt cắm ngược xuống đất.

Những xiên sắt xiên qua từng thi thể thẳng từ hậu môn đến miệng.

Tổng cộng có mười sáu thi thể, gồm cả nam nữ già trẻ, tất cả đều bị lột sạch quần áo, trần trụi không một mảnh vải.

Có thi thể vẫn còn đang chảy máu, có thi thể đã thối rữa, đầy giòi bọ bò lúc nhúc.

Phương Tri Hành đảo mắt nhìn, thấy trên ngực thi thể có khắc dấu ấn.

Dấu ấn tạo thành những chữ mờ mờ, viết rằng: Tà giáo đồ phải chết!

Phương Tri Hành nhướng mày, tò mò hỏi: “Ở Càn Châu cũng có nhiều tà giáo đồ như vậy ư?”

“Có!”

Liên Sinh nhẹ nhàng phe phẩy quạt giấy, mỉm cười nói: “Phật môn cũng có phân chia chính và tà, tức là Chân Phật và Ma Phật. Những người bị xử tử này có lẽ là tín đồ của một vị Ma Phật nào đó.”

Chương 900: Người chơi (1)

“Ma Phật...”

Phương Tri Hành hiểu ra, tiếp tục đi tới, rất nhanh đã có một mùi hôi thối nồng nặc xộc đến.

Cuối dãy xiên sắt, bên đường có một hố phân lớn, ruồi bay loạn xạ.

Trong hố phân ô uế là chất thải của người và súc vật.

Đồng tử Phương Tri Hành co rút, nhìn thấy trong hố phân có bốn người sống.

Toàn thân họ đầy vết thương, nửa người đứng trong chất thải, hai tay bị dây thừng trói chặt.

Giữa bốn người có một pho tượng đá màu đen nổi lênh bênh.

Pho tượng có màu đen nhánh, có đường nét của một nữ nhân, dung mạo xinh đẹp, đôi mắt quyến rũ, trong tư thế ngồi.

Hai chân mở rộng.

Ngực căng tròn nhô cao.

Tay trái hờ hững che kín giữa hai chân.

Tay phải nắm bóp bao trùm bộ ngực.

Bụng lại nhô cao, rất to giống như mang thai mười tháng.

Tóm lại, phong cách của pho tượng này cực kỳ cay mắt.

Điều kỳ lạ là trên đầu pho tượng lại mọc ra hai sừng dê.

“Ah...”

Liên Sinh gấp quạt giấy lại, ngạc nhiên thốt lên, lộ ra ba phần hứng thú.

Phương Tri Hành hỏi: “Pho tượng này là gì?”

Liên Sinh cẩn thận nói: “Ta đã từng nghe ở Càn Châu có một Ma Phật nổi danh tàn bạo gọi là ‘Đại Hắc Phật Mẫu’, cực kỳ tà ác.

Đại Hắc Phật Mẫu giáo có rất nhiều tín đồ, nhiều lần bị Phật môn diệt trừ, thế nhưng giáo phái này luôn có thể tro tàn lại cháy, đây có thể nói là một trong những mối họa lớn nhất của Phật môn.”

Phương Tri Hành yên lặng lắng nghe, như có điều suy nghĩ.

Lúc này, Liên Tuyền thở dài, chấp tay trước ngực, miệng niệm một đoạn kinh văn về phía tượng đá Đại Hắc Phật Mẫu.

Tượng Đại Hắc Phật Mẫu đột nhiên rung động mấy cái, sau đó chậm rãi chìm xuống.

Không bao lâu, cả pho tượng bị chất thải nuốt chửng.

Làm xong việc này, Liên Tuyền lộ ra vẻ ghê tởm, lắc đầu nói: “Pháp tướng Ma Phật đúng là tà ác, nhìn một chút cũng cảm thấy buồn nôn.”

Phương Tri Hành khẽ động tinh thần, nhân cơ hội thỉnh giáo: “Rốt cuộc pháp tướng mà Phật Môn thường nói tới là gì?”

Liên Tuyền suy nghĩ một lát, cẩn thận giải thích: “Pháp tướng của Phật môn khác với pháp thân của Đạo môn.

Pháp thân của Đạo môn có thể tùy ý tạo ra những pháp tướng

của Phật môn thì cố định không thay đổi.”

Cô giải thích thật chi tiết: “Công pháp truyền thừa Phật môn đều bắt nguồn từ ba bộ &LTKim; Cang Kinh>, mỗi bộ ‘Kim Cang Kinh’ ghi lại ba loại pháp tướng, tổng cộng có chín loại.”

“Bởi vì bắt nguồn từ ‘Kim Cang Kinh’ nên được gọi chung là cữu đại Kim Cang Pháp Tướng.”

“Gồm có Nộ Mục Kim Cang, Bất Động Minh Vương, Khổ Hải Vô Biên, Vô Trần Ly Cấu, Thất Thủ Lưu Ly, Đại Từ Đại Bi, Đại Trí Đại Tuệ, Nam Mô Bảo Quang, Vô Gian Vĩnh Kiếp.”

“Ngoại trừ cữu đại Kim Cang Pháp Tướng này, tất cả các pháp tướng khác đều không tính là chính tông, đều là Ma Phật.”

“Ví dụ như Đại Hắc Phật Mẫu Pháp Tướng phóng túng tà dục, tôn sùng ác dâm, tham ăn vô độ, khát máu thành tính, chính là Ma Phật điển hình.”

Phương Tri Hành hiểu ra.

Đạo môn có Tà Thần loạn thế, Phật Đình cũng không bình yên như vẻ bề ngoài.

Nhóm người tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh tìm được một khách điểm để nghỉ chân.

Phương Tri Hành vào phòng, trải tấm bản đồ Càn Châu ra, cẩn thận nghiên cứu.

Càn Châu từng là trung tâm quyền lực của tiên triều, diện tích rộng lớn hơn Đại Châu và Sở Châu, giao thông thông suốt, dân cư đông đúc.

“Chùa Tích Hỏa nằm trên núi Tích Hỏa.”

Phương Tri Hành di chuyển ngón tay trên bản đồ, đột nhiên

dừng lại ở một ngọn núi lớn.

“Ồ, thì ra núi Tích Hỏa là ngọn núi cao nhất ở Càn Châu, khá gần thành Cổ Hoàng...”

Địa điểm tổ chức thịnh hội Phật Môn nằm ngay thành Cổ Hoàng.

Phượng Tri Hành có thể đến chùa Tích Hỏa trước, rồi tới thành Cổ Hoàng sau.

“Ừm, thời gian chắc là kịp.”

Phượng Tri Hành suy nghĩ một hồi, trong lòng nhanh chóng có tính toán.

Ánh trăng như nước, sao trời lấp lánh.

Bầu trời đêm của thị trấn nhỏ đẹp như tranh vẽ.

Không lâu sau, một đám mây đen kéo tới.

Thị trấn nhanh chóng chìm vào bóng tối, khắp nơi tối đen như mực, thật đáng sợ.

Gà chó như thể cảm nhận được điều gì đó nên đều trốn vào góc, không dám động đậy.

Điều kỳ lạ là chỉ có đàn cừu trong chuồng đồng loạt ngẩng đầu lên, cố gắng vươn cổ, trong mắt chúng hiện lên ánh sáng đen kịt.

Chẳng bao lâu, một con dê đực to khỏe đột nhiên nhảy ra khỏi chuồng cừu, nhanh chóng chạy về phía con phố dài.

Con dê chạy ra bên ngoài khách điếm, đôi mắt đen tuyền của nó nhìn chằm chằm vào một cánh cửa sổ.

Ngay sau đó!

Trong phòng, Phương Tri Hành mở mắt, xoay người bước xuống giường.

Tế Cửu vẫn đang ngủ say, không phát hiện bất cứ điều gì bất thường.

Vù~

Bất thành linh cửa sổ bật mở.

Con dê bỗng hoa mắt.

Ngay lập tức, trong đôi mắt đen nhánh của nó phản chiếu một bóng hình, gần trong gang tấc.

Là Phương Tri Hành!

Xuất quỷ nhập thần, cậu như thể dịch chuyển tức thời, thành linh xuất hiện trước mặt con dê đực.

Con dê đứng bất động, toàn thân cứng đờ.

Phương Tri Hành nhú mày, chỉ nghe con dê mở miệng nói tiếng người: “Đại Hắc Phật Mẫu báỉ kiến đạo hữu.”

Chương 901: Người chơi (2)

Phượng Tri Hành không khỏi nhướn mày, ngạc nhiên nói: “Làm sao chứng minh được người là Đại Hắc Phật Mẫu?”

Bụng con dê cấp tốc phình to như được thổi phồng, càng lúc càng to.

Bùm!

Bụng phồng đến giới hạn thì nổ tung.

Một tiểu cô nương phá bụng chui ra, thân thể ướt sũng, bao trùm một lớp dịch nhờn, mùi tanh nồng nặc.

Tiểu cô nương chậm rãi đứng dậy.

Cô chống chân trái đứng lên, thân thể bỗng nhiên cao hơn.

Cô lại đứng lên bằng chân phải, ngực cũng lên nở nang theo.

Khi cô ngẩng đầu lên, một cơ thể nữ nhân trưởng thành hiện ra trước mắt.

Nữ nhân có làn da trắng nõn, dung mạo vô cùng xinh đẹp, còn là kiểu đẹp quyến rũ đầy ma mị, câu hồn đoạt phách, đúng là chết người.

Điểm duy nhất không hòa hợp là trên trán cô mọc ra hai sừng dê.

Nữ nhân mở mắt, đôi mắt màu đen như mực, phản chiếu ánh sáng u ám tán loạn.

Màu đen trong đôi mắt cô như đêm tối không thể phân biệt, dần dần tràn ngập và lan rộng khắp cơ thể.

Chỉ chốc lát, làn da toàn thân nữ nhân được nhuộm đen nhưng không giống màu da của người da đen, mà là một loại màu đen đă sắ không thể diễn tả được, lộ ra vẻ đẹp ma mị.

Tình cảnh này...

Phương Tri Hành ngưng trệ hô hấp, càng thêm kinh ngạc.

Trực giác nói với cậu rằng, nữ nhân trước mắt không phải là bản thể của Đại Hắc Phật Mẫu.

Đại Hắc Phật Mẫu hơi mở rộng đôi chân, khoe môi cong lên mỉm cười quyến rũ, hỏi: “Bây giờ người tin ta là Đại Hắc Phật Mẫu rồi chứ.”

Phương Tri Hành trả lời: “Đêm khuya đến thăm, không biết Đại Hắc Phật Mẫu có điều gì muốn chỉ giáo?”

Đại Hắc Phật Mẫu nói: “Cho hỏi đạo hữu có phải là An Bảo Phác của Ngũ Hành tông, ba vị còn lại sống trong khách điểm là môn nhân của Thái Ất tông không?”

Phương Tri Hành khẽ nheo mắt, trầm ngâm nói: “Phải thì thế nào?”

“Đúng như dự đoán, là các người...”

Đại Hắc Phật Mẫu khẽ than, chậm rãi nói: “Ta đã nhận được tin tức từ trước rằng Ngũ Hành tông phái người đến tham gia thịnh hội Phật môn, trên đường đi đến Càn Châu, rất có khả năng người sẽ đi qua phạm vi thế lực của ta, nên ta đương nhiên sẽ chú ý đến người.”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Người và ta chưa từng quen

biết, tại sao lại chú ý đến ta?”

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Người và ba vị của Thái Ất tông là đại biểu của Đạo môn, nghe tin các người vừa ra ngoài, rất nhiều tà thần ma tu muốn nhân cơ hội này giết các người để trút giận.”

Phương Tri Hành lập tức cạy lời.

Đại Hắc Phật Mẫu cẩn thận nói: “Tà thần ma tu ở khắp nơi như Đại Châu, Sở Châu đều đang rục rịch chuẩn bị, bọn họ đều muốn làm một cú lớn.

Bọn họ luôn bị Đạo môn ức hiếp đến mức không thể ngóc đầu, ôm hận trong lòng, đã sớm rắp tâm báo thù rửa hận.

Khi vừa nghe nói các người muốn xuất môn, rời xa phạm vi thế lực của Đạo môn, đến Càn Châu.

Thế là bọn họ liên lạc với cao thủ Ma đạo trong địa giới Càn Châu, dự định liên thủ tiêu diệt các người.”

Phương Tri Hành nghiêm sắc mặt, nghiêm túc hỏi: “Gồm những ai?”

Đại Hắc Phật Mẫu đáp: “Hắc Dực Tôn Giả, Bách Quỷ Thượng Nhân, Âm Ảnh giáo chủ, Bất Tử Tà Hoàng, Bạch Cốt Vương!

Năm vị này là người dẫn đầu, còn các tà thần ma tu thì nhiều vô số kể.”

Phương Tri Hành nghe xong, hỏi: “Không có Ma Phật của Càn Châu ư?”

Đại Hắc Phật Mẫu liền nói: “Ngoài ta ra còn có Bách Tí Thiên Phật, Bạch Liên Bồ Tát, Nộ Sư Vương Phật, Giới Đạo La Hán.”

Đội hình khá là hoành tráng!

Gần như kinh động đến toàn bộ hang ổ Ma Phật ở Càn Châu.

Phương Tri Hành nhếch miệng, khoanh tay nói: “Tại sao người lại bán đứng bọn họ?”

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Ta cảm thấy bọn họ không làm nên chuyện, không muốn cùng bọn họ làm loại chuyện vô nghĩa này.

Với lại Đạo môn và Phật môn xưa nay không hợp nhau, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.”

Phương Tri Hành bật cười nói: “Người không coi trọng bọn họ như vậy sao?”

Đại Hắc Phật Mẫu liền nói: “Phật môn không phải dạng vừa, chỉ cần Ma Phật có hành động lớn, nhất định sẽ kinh động Phật môn.

Rút dây động rừng!

Đường đường Phật môn, sao lại có thể ngồi nhìn khách mình mời đến chết trên địa bàn của mình chứ?”

Phương Tri Hành nhếch môi cười, gật đầu nói: “Cảm ơn lời nhắc nhở của người, người muốn gì?”

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Một vài nhắc nhở này chẳng đáng là bao, không cầu bất kỳ báo đáp gì. Ta chỉ muốn biểu đạt một chút thiện ý của mình, có lẽ trong tương lai không xa, người và ta có thể hợp tác.”

Phương Tri Hành chấn động tâm thần, dường như suy tư điều gì.

“Làm phiền rồi, ta xin cáo từ trước.”

Đại Hắc Phật Mẫu nói xong, thân thể đột nhiên xẹp xuống,

như một quả bóng bị xì hơi.

Trong nháy mắt, Đại Hắc Phật Mẫu chỉ còn lại một mảnh da đen khô héo rơi xuống đất.

Gió đêm thổi tới, mảnh da đen theo gió tản đi.

Mây đen cũng tan đi.

Ánh trăng hắt xuống, sao lấp lóe sáng.

Phương Tri Hành quay người trở về khách điếm, khi đến trước cửa phòng thì ba người Liên Tuyền đang đợi cậu.

Chương 902: Tiên Nhân (1)

Tế Cầu ngáp dài, ngồi xồm một bên.

“An sứ giả, người đó là Đại Hắc Phật Mẫu phải không?”

Mặt mũi Liên Tuyền đầy sự cảnh giác hồi.

Phương Tri Hành gật đầu, nói sơ qua những điểm chính của cuộc đối thoại vừa rồi.

“Ồ, tà thần ma tu muốn tập kích giết chúng ta?” Liên Sinh đập quạt bôm bốp, biểu cảm hơi hứng thú.

Ánh mắt Liên Nguyệt sáng lên, lạnh giọng nói: “Đến hay lắm, bình thường muốn tìm bọn họ còn không được nữa kìa.”

Liên Tuyền thận trọng nói: “Đối phương có chuẩn bị trước, chúng ta lại ở nơi khác, không có hậu thuẫn đáng tin cậy, nhất định không thể hành động lỗ mǎng!”

Nghe ý tứ, dù cô tu luyện Phật pháp nhưng không quá tin tưởng người của Phật môn.

Ba người đồng loạt nhìn Phương Tri Hành, đồng thanh nói: “Tất nhiên, mọi việc nghe theo an bài của An sứ giả.”

Phương Tri Hành cười nói: “Ta cũng không có biện pháp gì tốt cả, binh đến thì tướng đỡ, nước đến thì đất chặn thôi.”

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, nhóm người tiếp tục cười hạc trắng bay vút trên bầu trời.

Bay được một lúc...

Phía trước xuất hiện một đám mây đen lớn.

Ầm ầm~

Mây đen gần sát đỉnh đầu, sấm chớp đùng đùng.

Thời tiết trở xấu, mưa to như trút nước.

Hạch trắng lao vào màn mưa, bay dưới mưa.

“Phụng thiên thừa vận, vũ tích tán khai.”

Liên Sinh vẫy vẫy cây quạt, ngôn xuất pháp tùy.

Chớp mắt, những hạt mưa rơi xuống như có mắt, tự động né tránh, hoàn hảo không chạm vào họ.

Hạch trắng bay nhanh trong cơn mưa lớn.

Nhưng không lâu sau, phía trước đám mây đen trên đầu cuộn cuộn dữ dội, rồi biến thành một khuôn mặt người khổng lồ.

Khuôn mặt người nhích tới nhích lui, đột nhiên nhìn chăm chăm vào hạch trắng, mở miệng rộng và nuốt lấy nó.

Hạch trắng kinh hãi, lắc lư qua lại.

“Bình tĩnh!”

Liên Tuyền quát một tiếng, Phạn âm vang dội, làm lòng người bỗng nhiên tỉnh táo.

Hạch trắng lập tức trấn tĩnh lại.

Liên Sinh thu quạt lại, ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt người khổng lồ, thần nhiên nói: “Phụng thiên thừa vận, ô vân hội tán!”

Một lời nói ra!

Như có một sức mạnh vô hình bắn ra, đập vào khuôn mặt người không lồ.

Một tiếng hừ nặng nề truyền đến, trên trán khuôn mặt người khổng lồ xuất hiện một lỗ thủng, bộ mặt mơ hồ, tán loạn tan biến.

Mặt Liên Nguyệt như phủ băng sương, hét lên: “Yêu nghiệt phương nào, rút ra đây!”

Từ sâu trong tầng mây truyền đến một giọng nói: “Tiểu tiện nhân Thái Ất tông, gia gia ngươi là Hoán Vũ giáo chủ ta đây.”

“Ồ, hóa ra là người!”

Liên Nguyệt nhận ra, chế giễu nói: “Người lập nên ‘Hoán Vũ giáo’ đi khắp nơi tạo ra hạn hán, lừa dối bách tính, áp bức bọn họ một cách tàn nhẫn, cuối cùng bị Thái Ất tông bọn ta tiêu diệt.

Hoán Vũ giáo chủ, ngươi không trốn đi để ăn năn hối cải, thế mà còn dám tập kích bọn ta, tự tìm đường chết!”

“Nói bậy!”

Hoán Vũ giáo chủ giận dữ hét lên: “Chỉ cho phép Thái Ất tông các người mặc sức thu hoạch khí vận của bách tính mà không cho phép những môn phái nhỏ và tán tu bọn ta húp chút nước canh ư?

Tiểu tiện nhân, ngươi đừng kiêu ngạo, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!”

“Nói hay lắm!”

Đột nhiên, một chấm đen từ xa bay đến, càng lúc càng gần, tiếng cười vang lên.

“Hoán Vũ giáo chủ, vất vả cho ngươi rồi, không uống công

người ở đây hô phong hoán vũ nhiều ngày, cuối cùng cũng đợi được kẻ thù của chúng ta!”

Chấm đen đó nhanh chóng phóng to trong tầm mắt.

Ánh mắt Phương Tri Hành bọn họ lóe lên, nhìn thấy một người mặt chim ưng thân người, mọc đôi cánh đen.

“Hắc Dực Tôn Giả!”

Phương Tri Hành từng nghe nói qua về vị tà thần này, hắn ta là giáo chủ của “Hắc Dực giáo” ở Đại Châu, tin đồn đông đảo, sau này bị Ngũ Hành tông diệt trừ tận gốc.

Hắc Dực Tôn Giả trốn chạy nhiều năm, mai danh ẩn tích, không ai biết hắn ta ở đâu.

Hắc Dực Tôn Giả liếc nhìn nhóm Phương Tri Hành, lớn tiếng nói: “Bầu trời là địa bàn của ta!”

“Kỹ năng bộc phát - Cấm Không!”

Trong nháy mắt, một áp lực khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Đôi cánh của hạc trắng đột ngột gập lại rồi hạ xuống, cơ thể bắt đầu rơi xuống.

Thấy tình hình này, Liên Sinh không hề hoảng hốt, thản nhiên nói: “Đừng vội, xuống mặt đất rồi hãy xử lý chúng.”

Liên Tuyền vội vàng nói: “Có thể chúng đã đặt sẵn bẫy dưới đất rồi.”

Liên Sinh đáp: “Không sao, đừng quên, ta có thể đưa các người dịch chuyển tức thời bất cứ lúc nào.”

Nghe vậy, Liên Tuyền không nói nhảm nữa, điều khiển hạc trắng chủ động đáp xuống.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã có thể nhìn thấy mặt đất.

Bên dưới là một cánh đồng bằng phẳng, cây cối xanh mướt.

Liên Nguyệt lật tay lấy một lá bùa ra, ném xuống.

Lá bùa tự bốc cháy khi gặp gió, biến thành một làn sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lan tỏa theo hình tròn, bay khắp bốn phương tám hướng, cuối cùng biến mất khỏi tầm nhìn.

“Ừm, bên dưới không có bố trí pháp trận.”

Liên Nguyệt nhắc nhở.

Phương Tri Hành hiểu rõ trong lòng, cậu nhảy lên rồi đáp xuống đất.

Tế Cửu theo sát phía sau, nhảy đến bên cạnh cậu.

Tiếp theo, hạc trắng cũng vỗ cánh đáp xuống đất.

Chương 903: Tiên Nhân (2)

Chưa kịp để ba người Liên Tuyền đáp xuống, những bóng người nhanh chóng từ các hướng khác nhau đến gần, tạo thành thể bao vây.

“Bách Quỷ Thượng Nhân, Bất Tử Tà Hoàng, Bạch Cốt Vương...”

Ánh mắt Liên Nguyệt lạnh lùng, nói từng cái tên một.

Liên Tuyền cũng nhận ra vài khuôn mặt, nhắc nhở: “Tên không nam không nữ kia là Bạch Liên Bồ Tát, tên quái vật nửa người nửa sư tử kia là Nộ Sư Vương Phật, còn tên đầu trọc cầm giới đao mặc tăng bào kia là Giới Đao La Hán...”

Phượng Tri Hành nhìn quanh một vòng, trên mặt không có biểu cảm đặc biệt nào.

Xì!

Một tiếng rít lớn vang lên trên đầu!

Hắc Dực Tôn Giả và Hoán Vũ giáo chủ từ trên trời đáp xuống.

Hắc Dực Tôn Giả là cao thủ Dương Thần, Hoán Vũ giáo chủ chỉ là một Âm Thần, thậm chí còn không có thân xác.

Ngay khi hai người bọn họ đáp xuống, hàng chục bóng người nhanh chóng tụ tập xung quanh, hầu hết là Âm Thần.

Chẳng mấy chốc!

Bao gồm cả Hắc Dực Tôn Giả, mười bóng người bước ra khỏi

đám đông, trở thành những kẻ cầm đầu.

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, nhìn thấy Đại Hắc Phật Mẫu đầu mọc sừng dê, cũng là một trong mười kẻ cầm đầu.

Đại Hắc Phật Mẫu và Phương Tri Hành chạm mắt nhau, rồi nhanh chóng dời đi.

Hắc Dực Tôn Giả nhìn đám người Phương Tri Hành, trầm giọng nói: “Hừ, chúng ta đã tốn rất nhiều công sức để triệu tập mọi người, nhưng cuối cùng chỉ có bốn người các người, còn có hai con súc vật.”

“...”

Tế Cầu trợn tròn mắt chó, nó mở miệng chửi thề liên tục.

Ám Ảnh giáo chủ cười khẩy nói: “Đừng xem thường bốn người bọn họ, có tin đồn nói, An Bảo Phác đại chiến một trận với Chu Tước phong chủ, bất phân thắng bại đấy.”

Bách Quỷ Thượng Nhân cũng nói: “Liên Tuyền kia chính là ái đồ của Thái Ất tông chủ, thường xuyên đi theo bên cạnh. Liên Sinh thâm tàng bất lộ, Liên Nguyệt mỹ điểm vô song, vạn người có một.”

Bách Tí Thiên Phật cười lớn nói: “Giết một thiên tài, có giá trị hơn giết mười ngàn kẻ tầm thường. Chỉ cần chúng ta giết chết bốn người bọn họ, chắc chắn Ngũ Hành tông và Thái Ất tông sẽ tức giận đến phát điên.”

“Đúng đúng đúng!”

“Giết bọn chúng!”

“Ta muốn ăn sống thịt bọn chúng, uống máu bọn chúng!”

Một đám tà thần ma tu đều tán thành, lần lượt hưởng ứng.

Liên Sinh khinh miệt nói: “Một lũ ô hợp, không biết sống chết.”

“...”

Bên kia đột nhiên im lặng, nhưng sát khí lại sôi sục!

Hoán Vũ giáo chủ hét lên: “Mọi người cứ việc động thủ trong màn mưa do ta bố trí, bên ngoài rất khó cảm nhận được dao động chiến đấu!”

Hắc Dực Tôn Giả đáp: “Vậy chúng ta cứ hành động theo kế hoạch.”

Hắn ta giơ tay chỉ vào Phương Tri Hành, lạnh lùng nói: “An Bảo Phác là người bất tử, cứ giao cho Bất Tử Tà Hoàng và Bạch Cốt Vương xử lý, các người cứ kéo chân hắn ta trước, đợi chúng ta giết ba người còn lại và hai con súc sinh kia, rồi sẽ đến giúp các người cùng nhau trấn áp hắn ta!”

“Được!”

Bất Tử Tà Hoàng khoanh tay trước ngực, hắn ta nở nụ cười tà mị, ung dung không vội.

Bạch Cốt Vương là một bộ xương mặc khôi giáp bạc, áo choàng bay phấp phới phía sau, hốc mắt trống rỗng chỉ có một mảng tối đen sâu không thấy đáy.

Hai vị này rõ ràng cũng là người bất tử!

Cuối cùng Phương Tri Hành cũng gặp được đồng loại, không khỏi nhìn bọn họ thêm vài lần, vẻ mong đợi xuất hiện trên khuôn mặt.

“Nếu đã vậy, vậy thì động thủ thôi.”

Bách Quỷ Thượng Nhân lật tay, lấy một cuộn giấy ra rồi ném lên không trung.

Cuộn giấy phát ra ánh sáng màu xám, nhanh chóng mở ra, để lộ ra một bức tranh Bách Quỷ Dạ Hành hung dữ đáng sợ.

“Bách Quỷ Dạ Hành - Thu!”

Bách Quỷ Thượng Nhân hét lớn.

Bức tranh Bách Quỷ Dạ Hành lập tức bắn ra năm sợi xích sắt mờ mờ.

Loảng xoảng~

Sợi xích vừa hư vừa thực, bắn tới nhanh như chớp, gần như lóe lên đã đến.

Ba người Liên Tuyền, Tế Cấu và hạc trắng đều bị xích sắt trói lại.

Ngay sau đó, xích sắt kéo ngược lại, vậy mà kéo cả năm người bọn họ vào bên trong bức tranh Bách Quỷ Dạ Hành.

Bách Quỷ Thượng Nhân không chút do dự, hất ta nhảy lên, thân hình lắc lư, chui vào trong bức tranh.

Đại Hắc Phật Mẫu liếc nhìn Phương Tri Hành, cô nhón chân rồi lao đầu vào trong bức tranh.

Đám người Hắc Dực Tôn Giả cũng không cam lòng tụt lại phía sau, tranh nhau chui vào trong bức tranh ma quỷ.

Sau đó, bức tranh Bách Quỷ Dạ Hành từ từ khép lại, lơ lửng giữa không trung.

Hiện trường chỉ còn lại Phương Tri Hành, Bất Tử Tà Hoàng, Bạch Cốt Vương và Hoán Vũ giáo chủ.

Nhưng mà rõ ràng Hoán Vũ giáo chủ có nhiệm vụ khác, hất ta lùi lại vài bước, thân ảnh hư ảo hòa vào màn mưa, biến mất không

thấy.

Bất Tử Tà Hoành lạnh lùng đánh giá Phương Tri Hành, hỏi với vẻ thích thú: “Người giao thủ với Chu Tước phong chủ, kết quả rồi cuộc như thế nào?”

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Ta nói ta thắng, người có tin không?”

“Đương nhiên không tin!”

Bất Tử Tà Hoành cười nhạo, khuôn mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo, lớn tiếng nói: “Hai trăm năm qua, ta đã giao đấu với Chu Tước phong chủ một lần, với Thanh Long phong chủ hai lần, bọn họ có thực lực như thế nào, ta biết rõ như lòng bàn tay.”

Chương 904: Phi Thăng (1)

Phượng Tri Hành không mẫn không nhạt đáp lời: “Vậy người cũng khá lợi hại đấy, thế mà hai vị phong chủ đều không thể giết được người.”

Bất Tử Tà Hoàng liếc nhìn Bạch Cốt Vương, hỏi: “Người trước hay ta trước?”

Bạch Cốt Vương thận trọng đáp: “Đừng khinh địch, chúng ta cùng lên!”

“Hừ!”

Bất Tử Tà Hoàng khó chịu nói: “Người nghỉ ngơi đi, một mình ta là đủ rồi.”

Hắn ta giơ hai tay lên, lòng bàn tay chợt bốc cháy.

Ngọn lửa có màu đỏ sẫm, vừa xuất hiện đã lập tức tỏa ra một luồng nhiệt kinh người, quét khắp bốn phương tám hướng.

Cỏ cây trên mặt đất lập tức cháy xém, mặt đất ẩm ướt biến đổi màu sắc với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường rồi nứt ra.

Bất Tử Tà Hoàng chắp hai tay vào nhau, xoa hai cái.

Ngay sau đó, một con phượng hoàng nhỏ được ngưng tụ ra.

Tiểu phượng hoàng ánh sáng chói lọi, nhưng toàn thân u ám, khí tức ngang ngược, không có chút uy nghiêm thần thánh nào, ngược lại nó lộ rõ vẻ dữ tợn, hung thần ác sát.

Khóe miệng Bất Tử Tà Hoàng nhếch lên ý cười tàn nhẫn, hắn ta nâng tiểu phượng hoàng lên, hắn ta cười lạnh nói: “Đây là lửa Niết Bàn, tặng người đó!”

Tiểu phượng hoàng bay vút ra, lao thẳng về phía Phương Tri Hành, cực kỳ nhanh chóng.

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, cậu giơ tay lên, đánh ra một chưởng.

Ma Huyết Kim Cương Chưởng!

Trong nháy mắt, một ma chưởng màu đen ngưng tụ ra, lơ lửng giữa không trung rồi đập xuống!

Bùm!

Ma chưởng khổng lồ không lệch không nghiêng đập trúng tiểu phượng hoàng.

“Chíp~”

Giống như một tiếng kêu thảm thiết, tiểu phượng hoàng lập tức bị trấn áp, vỡ vụn tan nát, ngọn lửa nhanh chóng tắt ngúm.

Trên mặt đất có thêm một bàn tay năm ngón khổng lồ.

“Hả chuyện này?!”

Biểu cảm của Bất Tử Tà Hoàng cứng đờ, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Tuy tiểu phượng hoàng nhìn nhỏ bé, nhưng thực chất nó lại mang theo sức mạnh Niết Bàn, uy lực cực lớn.

Thật sự không ngờ...

Bạch Cốt Vương thấy cảnh này, nghiêm nghị nói: “Người này

xuất hiện đột ngột, không có hai ba chiêu trò thì làm sao có tư cách khiêu chiến Chu Tước phong chủ? Hắc ta tuyệt đối không phải người thường, tuyệt đối không được khinh địch!”

Lời nói này khiến Bất Tử Tà Hoàng lập tức im lặng.

Hắn ta hít sâu một hơi, hắn ta thu biểu cảm rồi nghiêm túc nói: “Cùng lên!”

Vừa nói, toàn thân hắn ta bốc lên ngọn lửa đỏ sẫm, cơ thể nhanh chóng phình to.

Trong nháy mắt, hắn ta biến thành một con phượng hoàng khổng lồ, ngọn lửa lượn lờ, oai phong lẫm liệt, chấn động bát hoang.

Người bất tử - hệ Biến Thân!

Trong chớp mắt, tất cả cỏ cây đều hóa thành tro bụi trong vòng ba mươi dặm.

Con phượng hoàng đỏ sẫm này tà khí nồng nặc, toàn thân tỏa ra khí tức chẳng lành, ngọn lửa phun ra bất định, cho người ta cảm giác hỗn loạn đến mức sắp bùng nổ.

“Niết Bàn Tà Hỏa!”

Phượng hoàng đỏ sẫm vỗ cánh bay lên, vỗ cánh giữa không trung, từng quả cầu lửa rơi xuống.

Những quả cầu lửa đó giống như thiên thạch mang theo lực va chạm và sức thiêu đốt khủng khiếp, lao xuống mặt đất.

Gần như đồng thời, cả người Bạch Cốt Vương cũng phình to, bộ xương trở nên khổng lồ, bộ khô giáp trên người cũng to ra theo.

Trong nháy mắt, hắn ta biến thành một bộ xương cao bảy mét,

có sáu cánh tay xương trắng, một cái đuôi xương dài bốn mét.

Sáu cánh tay xương trắng đó, mỗi tay cầm một loại binh khí, đao thương kiếm kích rìu việt!

Tiếp theo, sáu cánh tay xương trắng vung lên, vung binh khí, hoa mắt chóng mặt, khiến người ta không kịp nhìn.

Bạch Cốt Vương bước ra một bước, sáu món binh khí cùng nhau giết về phía Phương Tri Hành.

Trên đầu có Niết Bàn Tà Hỏa!

Trước mặt có sáu món thần binh lợi khí tấn công tới.

Lúc này, Phương Tri Hành vẫn ung dung không vội, trên người đột nhiên tỏa ra ánh sáng vàng.

“Vạn Từ Thần Quang!”

Ánh sáng vàng lóe lên, sáu món binh khí lập tức rung lên ầm ầm.

“Hửm??”

Trong lòng Bạch Cốt Vương kinh ngạc, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sáu món binh khí đột nhiên tuột khỏi tay bay ra, đồng loạt bay về phía Phương Tri Hành.

Tiếp đó, bọn chúng chuyển hướng bay lên trời.

Sáu món binh khí và Niết Bàn Tà Hỏa lướt qua nhau, bắn lên không trung.

Bất Tử Tà Hoàng tỏ vẻ khó hiểu, hẳn không kịp đề phòng bỗng cảm thấy đau nhói khắp người.

Nhưng Phương Tri Hành không thèm nhìn kết quả, sau khi ném bay sáu món binh khí, nhanh chóng thi triển chiêu tiếp theo.

“Trọng Nhược Vạn Quân!”

Mặt đất âm âm sụp xuống!

Bạch Cốt Vương chỉ cảm thấy cơ thể chìm xuống, đầu gối khuỵu xuống.

Còn Phương Tri Hành lại nhẹ như không, ngược lại cậu còn tăng tốc dùng tốc độ vượt xa tưởng tượng, đột nhiên di chuyển đến trước mặt Bạch Cốt Vương, tung một cước.

Bạch Cốt Vương loạng choạng tiến về phía trước, đến vị trí ban đầu của Phương Tri Hành.

“Không ổn!”

Bạch Cốt Vương ngẩng đầu lên, từng quả cầu Niết Bàn Tà Hỏa vừa lúc đập xuống.

Ầm ầm ầm!

Niết Bàn Tà Hỏa nổ tung, nổ ra từng đám mây hình nấm.

Ánh lửa hủy diệt bắn tùy ý, phá hủy tất cả sinh linh.

Rất lâu sau đó, ngọn lửa mới trở lại bình tĩnh.

Trên mặt đất xuất hiện thêm một hố sâu khổng lồ, giống như một lòng chảo, đáy hố dung nham cuộn cuộn.

Chương 905: Phi Thăng (2)

Bạch Cốt Vương quỳ trong dung nham, khô giáp bị nung đỏ, khói bốc lên xì xì.

Trên không trung, Bất Tử Tà Hoàng nhìn khắp cơ thể mình, sáu món binh khí đâm vào người, máu chảy như suối.

Hắn ta nghiến răng, run lên một cái.

Sáu món binh khí rơi xuống.

Vết thương nhanh chóng lành lại.

Trong lòng Bất Tử Tà Hoàng cảm thấy buồn bực, hắn ta cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Chỉ thấy Bạch Cốt Vương trong bộ dạng chật vật, Phương Tri Hành đã biến mất không thấy.

Nhưng giây tiếp theo, trong cảm nhận thần hồn, trên đỉnh đầu hắn ta, rõ ràng có một bóng người đứng trên trời cao.

Không biết từ lúc nào, Phương Tri Hành đã mở đôi cánh lửa sau lưng, bay lên phía trên Bất Tử Tà Hoàng.

“Lăn xuống đi!”

Ma Huyết Kim Cương Chuởng từ trên trời giáng xuống.

Bất Tử Tà Hoàng kinh hãi biến sắc, cơ thể bị lồm xồm xuống từ giữa, sau đó nhanh chóng rơi xuống.

Tốc độ rơi của hắn ta quá nhanh, khiến không khí bị ép ra

ngoài, tạo thành những vòng gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Vèo~

Bất Tử Tà Hoàng đâm sầm xuống lòng chảo.

Bạch Cốt Vương vừa định bò dậy đã bị Bất Tử Tà Hoàng đập trúng.

Hai người ôm sát vào nhau, xương cốt toàn thân không ngừng kêu lên răng rắc gãy nát.

Phương Tri Hành đáp xuống, cậu thi triển “Trọng Nhược Vạn Quân”, trấn áp hai người bất tử.

Bất Tử Tà Hoàng và Bạch Cốt Vương giãy giụa dữ dội, nhiều lần cố gắng bò dậy nhưng đều thất bại.

“Tại sao?”

Bạch Cốt Vương gầm lên không cam lòng, “Tại sao người có thể liên tục tung ra các chiêu lớn, không có bất kỳ thời gian hồi chiêu nào, điều này không hợp lý?”

Phương Tri Hành cười lạnh một tiếng, đáp: “Nói cho người biết cũng không sao, ta đã thức tỉnh thần thông Ngũ Khí Triều Nguyên, cơ thể luôn ở trạng thái đỉnh phong, không có thời gian hồi chiêu.”

“...”

Bạch Cốt Vương hoàn toàn cạn lời, tuyệt vọng đến cùng cực.

Vừa nói, Phương Tri Hành đặt hai chân xuống đất, hít sâu một hơi!

“Đã nghe nói từ lâu, pháp thuật phong ấn mạnh nhất chính là

thuộc tính Mộc, hôm nay ta sẽ thử xem sao.”

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, hai tay ấn trên mặt đất, một tia sáng kỳ lạ bắn ra từ trong mắt.

“Thụ Giới Giáng Lâm!”

Bất thành linh, những chiếc rễ cây to lớn mọc lên từ dưới đất, vô cùng dày đặc, điên cuồng lan rộng ra xung quanh.

Rễ cây xuyên qua cơ thể Bất Tử Tà Hoàng, xuyên qua cả bộ xương của Bạch Cốt Vương!

Đồng thời rễ cây cũng phát triển hướng lên, mọc ra thân cây và cành lá.

“Niết Bàn Tà Hỏa, thiêu!”

Bất Tử Tà Hoàng điên cuồng vùng vẫy, phóng ra ngọn lửa thiêu đốt rễ cây.

Tuy nhiên, rễ cây mọc với tốc độ nhanh hơn, không thể thiêu rụi hết.

Từng chiếc rễ đâm sâu vào da thịt hắc ta, lan đến mỗi một tấc trong cơ thể...

Rễ cây hút chất dinh dưỡng từ đất.

Nhưng cũng có thể hút chất dinh dưỡng từ máu thịt.

Những cái rễ khổng lồ giống như vô số xúc tu, quấn quanh Bất Tử Tà Hoàng bắt đầu điên cuồng hút chất dinh dưỡng từ hắc ta.

Máu của hắc ta, cơ bắp của hắc ta, tủy xương của hắc ta...

“A a a!”

Bất Tử Tà Hoàng hét lên thảm thiết, đau đớn không chịu nổi, sống không bằng chết.

Đau!

Thật sự rất đau!

Cơ thể khổng lồ nhanh chóng khô héo.

Nhìn thấy mình sắp biến thành một bộ xương!

Đột nhiên, Bất Tử Tà Hoàng gầm lên một tiếng.

“Thần thông - Niết Bàn Trọng Sinh!”

Phù!

Ngay sau đó, toàn thân Bất Tử Tà Hoàng bốc cháy ngọn lửa đỏ sẫm, tự thiêu, biến bản thân thành tro bụi.

Tia lửa bắn bốn phía!

Một trong những tia lửa bay lên, trôi nổi giữa không trung.

Phù một cái!

Tia lửa chọt bùng lên, biến thành một ngọn đuốc khổng lồ.

Một con phượng hoàng đỏ sẫm xuất hiện từ ngọn đuốc, xông thẳng ra ngoài.

Bất Tử Tà Hoàng trọng sinh, vẫn là con phượng hoàng đỏ sẫm ấy, đầy máu trả lời!

Nhưng lúc này, hắn ta chỉ muốn chạy trốn, càng xa càng tốt.

Tuy nhiên khi hắn ta ngẩng đầu lên lại ngạc nhiên phát hiện xung quanh toàn là những cây đại thụ cao vút, cành lá đan xen như lưới, che kín cả bầu trời.

Vừa mới xuất hiện, những cành cây giống như bị kích hoạt cảnh báo, đua nhau quất tới, rơi xuống như mưa.

Bốp bốp bốp~

Cành cây uy lực kinh người, thế mạnh như chẻ tre!

Trong nháy mắt, lông vũ bay tán loạn!

Bất Tử Tà Hoàng dốc hết sức né tránh, đáng tiếc hắn ta bị tấn công toàn diện, dù trốn về phía nào cũng bị đánh.

Chặt vật một lát, hoàn toàn vô ích!

Bất Tử Tà Hoàng hết cách, lại rơi xuống đất!

Vừa chạm đất!

Những rễ cây thô to giống như những con trăn khổng lồ tụ tập lại, bò lên người hắn ta rồi quấn chặt lấy hắn ta, kéo mạnh xuống lòng đất.

Ngay sau đó, vô số rễ cây lại chui vào cơ thể hắn ta một lần nữa, điên cuồng cướp đoạt chất dinh dưỡng trong cơ thể hắn ta.

“A a, ta không phục!”

Bất Tử Tà Hoàng nổi giận, toàn thân bùng cháy.

Tự thiêu!

Phù~

Cơ thể khổng lồ cháy thành tro bụi, hóa thành những đốm lửa nhỏ, bắn ra tứ phía.

Những đốm lửa bay tán loạn về mọi hướng, tìm kiếm kẻ hở để thoát thân.

“Nực cười!”

Đột nhiên, một tiếng cười lạnh của Phương Tri Hành vang lên, cậu chế giễu: “Người đốc toàn lực còn không thể thoát khỏi Thụ giới của ta, biến thành mấy đốm lửa nhỏ lại tưởng có thể thành công à? Ngây thơ!”

Chương 906: Hóa Thân (1)

Mấy cây đại thụ chọc trời xào xạc rung động, cành cây đầy trời vung vẩy tối tấp, quét sạch từng đốm lửa nhỏ.

Đốm lửa cuối cùng bùng nổ dữ dội!

Bất Tử Tà Hoàng lại xuất hiện, vẻ kinh hãi và tuyệt vọng tràn ngập trên khuôn mặt.

“Ta liều mạng với người!”

Bất Tử Tà Hoàng mặt mày méo mó, trạng thái giống như phát điên, toàn thân bốc lên ngọn lửa hừng hực, hắn ta bay lên cao.

“Niết Bàn Tà Hỏa!”

Ngọn lửa đỏ sẫm cuộn cuộn lan ra khắp nơi, thiêu đốt tất cả cành cây, thiêu đốt những cây đại thụ.

“Hỏa khắc mộc!”

“Ta không tin không thể đốt cháy Thụ giới của người!”

Bất Tử Tà Hoàng liều mạng giải phóng ra Niết Bàn Tà Hỏa vô tận, giống như mặt trời đang cháy.

“Hừ, phí công vô ích...”

Phương Tri Hành hai tay ấn xuống đất, khinh thường không thèm nhìn.

Từng cây đại thụ mọc lên từ mặt đất, không sợ chết mà lao về phía Bất Tử Tà Hoàng, đánh hắn ta rơi xuống.

Bất Tử Tà Hoàng vừa rơi xuống đất, lập tức bị những rễ cây khổng lồ cuốn lấy, nuốt chửng.

“Lại tới!”

Bất Tử Tà Hoàng không cam lòng, một lần rồi lại một lần niết bàn trọng sinh.

Nhưng vô ích!

Thụ Giới Giáng Lâm liên tục giáng xuống, hết lần này đến lần khác giam cầm Bất Tử Tà Hoàng rồi vắt kiệt máu thịt xương cốt của hắn ta.

Xét về thực lực, cuối cùng vẫn là Phương Tri Hành mạnh hơn, dễ dàng một địch hai, cậu luôn áp chế được Bất Tử Tà Hoàng.

So với hắn ta, Bạch Cốt Vương bên kia lại ngoan ngoãn hơn nhiều.

Ban đầu, Bạch Cốt Vương cũng phản kháng kịch liệt.

Nhưng vô số rễ cây chui vào giữa xương cốt của hắn ta, bao bọc hắn ta chặt chẽ.

Không lâu sau, hắn ta bị kéo xuống sâu dưới lòng đất, bị trấn áp.

Bạch Cốt Vương không thể niết bàn trọng sinh như Bất Tử Tà Hoàng, chỉ có thể chấp nhận số phận của mình.

Trở thành chất dinh dưỡng cho Thụ giới!

Bị chôn vùi dưới đất, không thể nhúc nhích!

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã đến đêm.

Trận chém giết này đánh từ ban ngày đến ban đêm.

Dần dần, Bất Tử Tà Hoàng mệt mỏi, kiệt sức.

Hắn ta tiêu hao quá nhiều, đã chịu đựng đến hạn rồi.

Đến lúc này, hắn ta không thể niết bàn trọng sinh nữa.

“Ta, ta không phục...”

Bất Tử Tà Hoàng kinh hãi tột độ, đôi mắt bị lấp đầy bởi sự tuyệt vọng vô tận.

“Nên kết thúc rồi!”

Phương Tri Hành vẫn tràn đầy sinh lực, thể lực sung mãn, khiến người ta lầm tưởng cậu mới vừa tham chiến.

Ngũ khí triều nguyên, không biết mệt mỏi!

Bất Tử Tà Hoàng ngã xuống đất, hắn ta bị vô số rễ cây giống như thủy triều nuốt chửng.

“Đừng mà!”

Tâm lý Bất Tử Tà Hoàng sụp đổ, hét lên thất thanh: “Tha mạng, ta phục rồi, phục rồi...”

Phương Tri Hành mắt diếc tai ngơ, cậu vỗ một cái xuống đất.

Những rễ cây khổng lồ bao bọc chặt lấy Bất Tử Tà Hoàng, biến hắn ta thành một xác ướp rồi kéo xuống lòng đất.

Mai táng!

Trấn áp hoàn toàn!

“Đại công cáo thành!”

Phương Tri Hành mỉm cười, hai tay rời khỏi mặt đất, cậu đứng dậy.

Cậu nhìn mặt đất, sắc mặt hơi phức tạp.

Chắc hẳn đây chính là chuyện đáng sợ nhất đối với người bất tử.

Bị phong ấn vĩnh viễn, bị lãng quên hoàn toàn!

“Thụ giới của ta là sống, chỉ cần có chất dinh dưỡng cung cấp liên tục, thì Thụ giới sẽ tồn tại mãi mãi.”

“Bất Tử Tà Hoàng và Bạch Cốt Vương không thể thoát ra, mà người bên ngoài cũng khó có thể xông vào, phá vỡ phong ấn để cứu bọn họ.”

Phương Tri Hành hài lòng mỉm cười, cậu vỗ tay rồi ngẩng đầu lên.

Đôi cánh lửa mở ra, bay thẳng lên trời.

Một lát sau, Phương Tri Hành đã bay lên bầu trời.

Mưa vẫn đang rơi!

Phương Tri Hành mở rộng thần thức cảm nhận, đột nhiên khóa chặt vào chỗ sâu trong đám mây đen.

Cậu lập tức giơ tay rồi chỉ về phía xa.

“Bách Xuyên Quy Hải!”

Khí tức khổng lồ cuộn cuộn tràn ra, quét sạch toàn bộ tầng mây.

Ngay sau đó!

Mây đen sôi trào dữ dội!

Giống như bị xé thành tám mảnh, mây đen chia thành nhiều

mảnh.

Phía sau những đám mây tách ra, những ngôi sao và mặt trăng lộ ra.

Mưa đột nhiên mất kiểm soát!

Cơn mưa như trút nước ào ào tụ tập về phía Phương Tri Hành, ngừng tụ thành một quả cầu nước khổng lồ trước mặt cậu.

“Người, người làm gì?!”

Giữa cơn mưa, một giọng nói run rẩy mang theo sự kinh hãi tột độ chọt vang lên.

Phương Tri Hành làm như không nghe thấy, tay vẫn không ngừng lại.

Quả cầu nước xoay tròn với tốc độ cao, liên tục mở rộng.

Không lâu sau, một khuôn mặt người khổng lồ bất ngờ hiện ra.

Khuôn mặt người khổng lồ vùng vẫy điên cuồng, cố gắng chạy trốn ra xa.

Nhưng cơn mưa trói chặt khuôn mặt người khổng lồ, kéo hẳn ta về phía quả cầu nước.

“Không, đừng mà!”

Hoán Vũ giáo chủ cuống lên, gào thét thất thanh: “Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, xin đạo hữu nương tay cho!”

Phương Tri Hành tỏ vẻ khinh bỉ, quả cầu nước xoay tròn, khuôn mặt người khổng lồ lập tức méo mó, bị cuốn vào trong quả cầu.

“Phá!”

Quả cầu nước nổ tung, bùng một tiếng, giống như quả bóng bị kim châm thủng.

Hoán Vũ giáo chủ hồn phi phách tán!

Ngay sau đó!

Mây đen tan biến, mưa bão ngừng lại.

Chương 907: Hóa Thân (2)

Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống mặt đất, giống như phủ một lớp lụa mỏng lên vạn vật.

Phượng Tri Hành cúi nhìn xuống dưới, ánh mắt lập tức tập trung vào một cuốn trục.

Đúng là Bách Quỷ Dạ Hành đồ của Bách Quỷ Thượng Nhân!

“Pháp khí này...”

Phượng Tri Hành nhếch mép cười, nắm chặt Ngũ Hành Vạn Nhân đao.

Một đao chém xuống!

Rắc~

Cuốn trục rung lên dữ dội, vỡ thành đôi từ chính giữa.

Ngay sau đó, giống như không gian bị xé toạc một lỗ hổng, để lộ ra một khung cảnh khác.

Bên trong cuốn trục thật sự có càn khôn khác, rõ ràng là một “Bách Quỷ Thực Hồn đại trận”!

Lúc này, Bách Quỷ Thượng Nhân và đám người Hắc Dực Tôn Giả, phân tán ở các nơi trong trận pháp, cùng nhau điều khiển đại trận khổng lồ này.

Mà bên trong trận pháp, khói đen mù mịt, quỷ hỏa tung hoành, lại có vô số lệ quỷ nhe nanh múa vuốt.

Ba người Liên Tuyền, Tế Cầu và hạc trắng đang chém giết lệ quỷ.

Tế Cầu đã bị thương khắp người, hạc trắng cũng toàn thân đầy máu.

Tuy ba người Liên Tuyền không bị thương nhưng tinh thần ủ rũ, sắc mặt trắng bệch.

Lúc trước Liên Sinh đã thề rằng hẳn có thể dịch chuyển tức thời đưa mọi người rời đi.

Nhưng tuyệt chiêu này, hình như không thể thoát khỏi “Bách Quỷ Thực Hồn đại trận”.

“Cố lên!”

“Bọn chúng sắp không chịu nổi nữa rồi!”

“Ba người này khí vận lớn, đủ để chúng ta chia nhau ăn, ai cũng có phần!”

Đám người Hắc Dực Tôn Giả hò hét, khích lệ tinh thần.

Trận chiến kéo dài cực kỳ thử thách sức chịu đựng.

May mà tình hình vô cùng tốt!

Đám người Liên Tuyền bị mắc kẹt trong “Bách Quỷ Thực Hồn đại trận”, giống như những con ếch trong nước ấm.

Chỉ cần nước sôi, chắc chắn ếch sẽ chết!

Tất cả chỉ là vấn đề thời gian!

Chiến thắng đang ở trong tầm mắt!

“O?!”

Ngay sau đó, đột nhiên Bách Quỷ Thượng Nhân nhận ra điều gì đó, hấn ta ngẩng đầu lên trời.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đồng tử của Bách Quỷ Thượng Nhân co rút lại, biểu cảm hoàn toàn thay đổi.

Trên không trung của trận pháp, một vết rách lớn đã bị xé toạc, khiến tất cả mọi người đều bị lộ ra.

“Đó là, An Bảo Phác!!”

Mặt Bách Quỷ Thượng Nhân co giật, dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng hấn ta.

Hắc Dực Tôn Giả, Âm Ảnh giáo chủ, Bạch Liên Bồ Tát và những người khác cũng nhận ra điều bất thường, đồng loạt ngẩng đầu lên.

“Chuyện gì vậy, Bách Quỷ Dạ Hành đồ bị đánh vỡ rồi à?”

“Sao An Bảo Phác lại ở bên ngoài, Bất Tử Tà Hoàng và Bạch Cốt Vương đâu?”

“Chết tiệt, nhiệm vụ của bọn họ chỉ là kéo chân An Bảo Phác, tranh thủ thời gian cho chúng ta, ngay cả việc nhỏ như vậy cũng không làm được à?”

“Sao mưa ngừng lại rồi?”

...

Mọi người kinh ngạc nhìn lẫn nhau.

“Để ta đi xem thử!”

Đột nhiên, Đại Hắc Phật Mẫu dẫn đầu rời khỏi vị trí, thân hình lóe lên, lách qua khe hở trốn thoát ra ngoài.

Vừa ra ngoài, bà vung tay lên, một màn đêm trùm xuống.

Chỗ khe hở đột nhiên trở nên tối đen như mực, không nhìn thấy gì nữa.

Phương Tri Hành không nhanh không chậm bay về phía khe hở, đối mặt với Đại Hắc Phật Mẫu.

“Cao thủ Phật môn sắp đến rồi...”

Đại Hắc Phật Mẫu lướt qua Phương Tri Hành, sau khi lóe lên thì bay về phía xa, nhanh chóng biến mất.

“Cao thủ Phật môn!”

Phương Tri Hành khựng lại, trong lòng cảm nhận được điều gì đó, cậu quay đầu nhìn về phía xa.

Bốn luồng khí tức mạnh mẽ đang nhanh chóng tiếp cận.

Đêm tối như mực, cuồn cuộn dâng trào.

Bóng dáng bốn người chợt phóng to trong tầm mắt!

Một người cao lớn uy mãnh, mặc áo giáp, tay cầm Kim Cang Xử, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ.

Một người toàn thân xanh đen, tướng mạo hung dữ, trên trán có nếp nhăn hình sóng nước, sau lưng có ngọn lửa, đôi mắt giận dữ, nghiêng chặt răng, tay phải cầm kiếm, tay trái cầm dây thừng, ngồi trên tảng đá.

Một người dáng người gầy gò, quần áo rách rưới, sắc mặt vàng như sáp, hốc mắt sâu hoắm, tạo cho người ta cảm giác nghèo túng sa sút.

Một người dáng người cao lớn, ngồi xếp bằng, tay phải cầm tích trượng, tay trái cầm bảo châu, ánh sáng vạn trượng, chiếu

sáng U Minh, xua tan mọi bóng tối.

Phương Tri Hành nhường mảy, một tia sáng kỳ lạ bắn ra từ đáy mắt.

Ngay sau đó, tất cả ảo ảnh biến mất, chỉ còn lại bốn nhà sư đầu trọc chân đạp Tường Vân, đến gần bọn họ.

“A di đà phật!”

Một lão tăng râu trắng bước lên trước, thần sắc lạnh lùng, diện mạo ghê tởm, ông đánh giá Phương Tri Hành rồi mở miệng nói: “Thí chủ, chúng ta là bốn vị hộ pháp tăng nhân của chùa Tích Hỏa, bản tăng pháp hiệu Huyền Minh, ba vị này là Huyền Tâm, Huyền Kiến, Huyền Tính!”

Phương Tri Hành gật đầu chào, đáp: “Tại hạ Ngũ Hành tông An Bảo Phác, bằng hữu của ta bị mắc kẹt ở đó.”

Cậu giơ tay chỉ một cái, chọc thủng màn đen.

Bốn người Huyền Minh nhìn kỹ.

Vừa nhìn thì vô cùng kinh ngạc!

Ngay sau đó, bọn họ chạm phải ánh mắt của đám người Bách Quỷ Thượng Nhân.

Hai bên mắt to trừng mắt nhỏ!

“Bọn họ là...”

Tim Giới Dao La Hán đập lệch một nhịp, sắc mặt nhanh chóng trở nên vô cùng khó coi.

Hắn ta kẻ phản bội của chùa Tích Hỏa, đương nhiên nhận ra bốn người Huyền Minh ngay lập tức.

Chương 908: Hóa Thân (3)

Bốn vị hộ pháp của chùa Tích Hỏa đích thân đến!

“Giết ra ngoài, nếu không thì tất cả chúng ta sẽ chết ở đây!”

Giới Dao La Hán không khỏi run giọng hét lớn.

“Nghịch chướng!”

Huyền Minh cũng nhận ra Giới Dao La Hán, tức giận nói: “Thấy chân Phật, tại sao không quỳ xuống?”

Giới Dao La Hán lùi lại, mặt mày sợ hãi.

Hắc Dực Tôn Giả mặt trầm như nước, nghiêng răng ken két.

Hắn ta và đám người Bách Quỷ Thượng Nhân, Âm Ảnh giáo chủ trao đổi ánh mắt, hiểu ý nhau.

“Giết!”

Hắc Dực Tôn Giả vung tay hét lớn, lập tức từ bỏ Bách Quỷ Thực Hồn đại trận, lao ra ngoài.

“Giết!”

Một đám Tà Thần ma tu, lần lượt rút khỏi trận pháp, lao ra ngoài.

Vài Âm Thần tranh nhau xông ra trước!

Thấy cảnh này!

Huyền Minh nhếch mép lạnh lùng nói: “Khuyên những kẻ làm

đường lạc lối, đừng chọc giận Kim Cang!”

Hắn bước ra một bước, thân hình phình to.

Đột nhiên, cả người hắn phình to để lộ diện mạo thật, chính là một trong chín đại Kim Cang Pháp Tướng, Nộ Mục Kim Cang!

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, phát hiện lúc này Huyền Minh đã biến thành một trong những ảo ảnh mà cậu nhìn thấy trước đó, hắn cao lớn uy mãnh, mặc áo giáp, tay cầm Kim Cang Xử, mắt như muốn lòi ra khỏi tròng.

Huyền Minh lửa giận bốc lên, một quyền đâm về phía trước.

“Nhất Lực Giáng Thập Hội!”

Nắm đấm kim sắc không thể ngăn cản, đập vào ngực một Âm Thần.

Tên Âm Thần kia hoàn toàn không thể tránh né, toàn thân như đậu hũ, bị đập nát vụn, tan biến vào hư vô.

Một quyền giết chết một Âm Thần!

Đồng thời, ba người Huyền Tâm cũng để lộ Kim Cang Pháp Tướng của mình.

Bất Động Minh Vương!

Khổ Hải Vô Biên!

Vô Gian Vĩnh Kiếp!

Chỉ thấy Bất Động Minh Vương ngồi ngay ngắn trên tảng đá, không nhúc nhích, tựa như một ngọn núi sừng sững, chặn đứng khe hở.

Đám người Hắc Dực Tôn Giả bị chặn đường, điên cuồng tấn

công.

Tuy nhiên, những đòn tấn công của bọn họ đánh vào Huyền Tâm chỉ tạo ra một vài tia lửa, không gây ra bất kỳ thương tích nào.

“Để ta!”

Bách Tí Thiên Phật không nhịn được nữa, lập tức để lộ Pháp Tướng của mình.

Đó là một tráng hán da xám khổng lồ, thân hình to béo, đầu to tai lớn, một trăm cánh tay mọc ra sau lưng.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Một trăm cánh tay vung ra, đánh vào Bất Động Minh Vương.

Cuối cùng!

Bất Động Minh Vương di chuyển về phía sau vài tấc.

Chỉ một khoảng cách nhỏ như vậy nhưng lại khiến đám người Hắc Dực Tôn Giả mừng rỡ khôn xiết, tranh nhau chen lấn chạy trốn.

“Khổ hải vô biên, quay đầu là bờ!”

Huyền Kiến lóe lên, chắn ngang đường đi của bọn chúng.

“Chết đi!”

Hắc Dực Tôn Giả dang rộng đôi cánh đen, bắn ra một chiếc lông vũ.

Chiếc lông vũ đó lao đi vun vút, giống như một mũi tên đen, bắn trúng ngực Huyền Tâm, xuyên qua, mang theo một đạo huyết dịch.

Máu bắn lên không trung!

“A~”

Đột nhiên Hắc Dực Tôn Giả kêu lên thảm thiết, cúi đầu nhìn xuống, một lỗ máu lại xuất hiện trên ngực hắn ta.

Nhìn lại Huyền Kiến...

“Ăn miếng trả miếng!”

“Kẻ gây ra đau khổ, cuối cùng sẽ phải chịu đau khổ.”

Huyền Kiến đứng thẳng người, trên ngực hắn cũng có một lỗ máu.

Nhưng sắc mặt hắn an tường, tận hưởng niềm vui trong đó, giống như đang hưởng thụ nỗi đau.

“Hay cho một nhà sư khổ hạnh!”

Hắc Dực Tôn Giả vô cùng cạn lời.

Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng, quỷ dị đến cực điểm, lấy gạt ông đập lưng ông.

Bất cứ thương tổn nào gây ra trên người Huyền Kiến, kẻ tấn công cũng sẽ phải chịu thương tổn tương tự.

Như vậy, muốn đánh bại Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng, cách duy nhất không cần nói cũng biết, chính là so xem ai máu dày hơn.

Xem thanh máu của ai về 0 trước!

Ai máu dày hơn thì người đó sẽ cười đến cuối cùng.

Trước mắt kẻ địch vây quanh, đương nhiên Hắc Dực Tôn Giả không dám liều mạng với Huyền Kiến.

May mà!

Ám Ảnh giáo chủ cũng chạy ra thể hiện hung uy.

“Ám Ảnh Độ Nha!”

Bóng tối trên mặt đất vùn vèo biến dạng, đột nhiên biến thành từng con quạ đen, số lượng lên đến hàng ngàn con, bay tán loạn.

Quạ quá nhiều rồi, bọn chúng giống như đàn cá bơi lội trong biển khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Thấy tình hình này, Huyền Kiến chủ động tấn công, vỗ một chưởng!

“Khổ hải vô biên, tiền người một đoạn đường!”

Bốp~

Chưởng này đánh trúng hàng chục con quạ.

Chưởng lực khổng lồ đánh những con quạ thành bức tranh, thể không thể ngăn cản, hướng về phía Ám Ảnh giáo chủ.

Phụt~

Ám Ảnh giáo chủ tan xác ngay tại chỗ, biến thành một đám sương mù đen rồi tan biến theo chưởng phong.

Huyền Tâm sửng sốt, lên tiếng: “Bọn chúng chạy rồi.”

Đám người Ám Ảnh giáo chủ, Hắc Dực Tôn Giả tản ra, hoàn toàn không có ý định tiếp tục chiến đấu, nhanh chóng bỏ chạy với tốc độ nhanh nhất.

Bọn chúng đã chạy thoát, nhưng một đám Âm Thần ma tu tu vì không cao như vậy, lại không thể chạy thoát.

Từng người một trở thành quân cờ bị bỏ rơi, ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Sinh tử có số, mời chư vị cùng ta xuống địa ngục một chuyến!”

Huyền Tịch bước ra hóa thân thành Vô Gian Vĩnh Kiếp Pháp Tướng, lắc tích trượng, giơ cao bảo châu, Phật quang chiếu khắp nơi.

Chương 909: Túc Mệnh (1)

Một đám Âm Thần bị ánh sáng chiếu vào, thân hình lập tức mất kiểm soát, bị cưỡng ép kéo đi.

Ánh sáng của bảo châu rực rỡ giống như lối vào Hoàng Tuyền, dẫn thẳng đến U Minh, muốn kéo tất cả Âm Thần vào vô gian địa ngục.

“Chạy mau!”

Một đám Âm Thần điên cuồng vùng vẫy, thi triển hết khả năng, liều mạng cầu sinh.

“Hừ, các người tội ác chồng chất, hãy xuống địa ngục sám hối đi.”

Ba người Huyền Minh ra tay mạnh mẽ.

Nộ Mục Kim Cang vung Kim Cang Xử, đánh mạnh vào từng tên tiểu yêu.

Bất Động Minh Vương chặn đường lui, Khổ Hải Vô Biên khuyên người quay đầu.

Bốn vị hộ pháp tăng nhân liên thủ, thực lực nghiền ép tất cả, giống như gió cuốn mây tan, giết sạch một đám Âm Thần ma tu không chứa một mảnh giáp.

Chưa đầy ba giờ, cuộc chiến không chút sóng gió đã đi đến hồi kết.

Phượng Tri Hành cũng không nhàn rồi, cậu chặn một cao thủ trong số đó.

Chính là Giới Dao La Hán.

Đương nhiên, với thực lực của Phương Tri Hành, muốn chặn ai thì chặn.

Lý do cậu chọn Giới Dao La Hán, đương nhiên chính là để lại ấn tượng tốt cho bốn người Huyền Minh.

Dù sao ngay từ đầu Huyền Minh đã nhắm vào Giới Dao La Hán.

“Người muốn chết!”

Giới Dao La Hán tâm tình nóng nảy, hẳn ta thật sự không muốn đánh với Phương Tri Hành.

Thế nhưng, hẳn ta nhiều lần bỏ chạy nhưng đều bị Phương Tri Hành dễ dàng chặn lại.

Giống như mèo vờn chuột!

“Kỹ năng bộc phát - Giới Dao Túc!”

Giới Dao La Hán thân hình phình to, cơ bắp toàn thân phồng lên dữ dội, biến thành một quái vật cơ bắp với tứ chi phát triển.

Tay cầm một thanh giới đao huyết!

Hẳn ta đậm mạnh chân

Mặt đất nứt ra!

Hai sợi xích sắt phá đất chui ra, bay về phía Phương Tri Hành nhanh như chớp, quấn quanh trái phải.

Xích sắt trói chặt cơ thể Phương Tri Hành.

Giới Dao La Hán mừng rỡ khôn xiết, lập tức vung giới đao

huyết sắc chém về phía cổ Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành không hề nhúc nhích, liếc nhìn phía sau Giới Dao La Hán.

Giới Dao La Hán chợt nhận ra điều gì đó, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, ngay khi hắn ta quay đầu lại.

Một nắm đấm khổng lồ kim sắc lao tới!

Bịch!

Cổ Giới Dao La Hán gập mạnh xuống, cả người bay xéo ra ngoài, xoay tròn rồi ngã xuống đất, ngã với tư thế chó ăn phân.

Nộ Mục Kim Cang lao tới, nhảy lên người Giới Dao La Hán, vung nắm đấm đánh túi bụi.

“Hộ pháp tha mạng, đệ tử biết lỗi rồi!”

Giới Dao La Hán mặt mũi bầm dập, đau khổ cầu xin tha thứ.

“Nghiệt chướng, người ăn cây táo rào cây sung, ăn trộm trọng bảo của chùa Tích Hỏa, còn tu luyện tà pháp, làm hại một phương...”

Nộ Mục Kim Cang nổi trận lôi đình, lạnh lùng nói: “Danh tiếng của chùa Tích Hỏa đều bị người làm hỏng rồi.”

Lại một trận đòn dữ dội nữa!

Giới Dao La Hán gần như biến thành một vũng bùn nhão, ngất đi.

Lúc này Huyền Minh mới dừng tay, thu lại giới đao huyết sắc.

Có lẽ trọng bảo mà hắn nhắc đến lúc nãy chính là thanh giới đao này.

Mất mà tìm lại được, Huyền Minh cười hài lòng.

Hắn quay người lại, chấp tay nói: “A di đà phật, An thí chủ, đã làm người sợ hãi rồi.”

Phương Tri Hành lập tức trả lời: “Đại sư uy vũ, Phật pháp vô biên, văn bối bội phục.”

Huyền Minh cười lớn: “An thí chủ tuổi còn trẻ, tu vi đã cao thâm khó lường, bần tăng vô cùng bội phục.”

Trong lúc nói chuyện, vì Bách Quỷ Thực Hồn đại trận không có ai điều khiển nên đã sụp đổ tan rã.

Đám người Liên Tuyền cuối cùng cũng thoát ra được.

Ra đến bên ngoài, ba người hai thú thở phào nhẹ nhõm, toàn thân thả lỏng, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Liên Nguyệt lập tức lấy hai tấm phù trị liệu ra rồi dán lên người hạc trắng và Tế Cầu.

Phù trị liệu phát ra ánh sáng xanh lục, bao phủ toàn thân hai thú, nhanh chóng cầm máu, thúc đẩy vết thương lành lại.

“Ôi chao, mát lạnh, thật thoải mái...”

Tế Cầu tấm tắc khen ngợi, thực ra vết thương của nó không quá nặng, liếm vài cái là có thể lành lại rồi.

Tuy nhiên, có sự trợ giúp của phù trị liệu, đương nhiên tốc độ chữa lành được tăng lên rất nhiều.

Sau đó, hai bên tự giới thiệu.

Huyền Minh chấp tay nói: “Bần tăng cứu viện chậm trễ, mong ba vị quý khách Thái Ất tông đừng trách tội.”

Liên Tuyền đáp: “Đại sư nói gì vậy, Tà Thần Ma Phật lòng dạ bất chính, chúng ta và bọn chúng thề không đội trời chung, đã sớm coi nhẹ sự sống chết, thà chết chứ không hối hận.”

“Nói hay lắm!”

Bốn người Huyền Minh cảm động, bọn họ đều vỗ tay.

“Chư vị, xin mời lên Tường Vân, bần tăng đưa các người đến chùa Tích Hỏa nghỉ ngơi.”

Huyền Minh gọi một đám Tường Vân, đưa tay ra hiệu mời.

Cái gọi là Tường Vân, nhìn bên ngoài giống như một đám mây, thực chất chính là một loại pháp khí phi hành được Phật môn rèn luyện.

Tường Vân chia làm ba loại: Tam Thái, Ngũ Thái, Thất Thái!

Màu sắc càng nhiều, tốc độ bay càng nhanh.

Thất Thái Tường Vân là tốt nhất.

Nhưng mà, đương nhiên bốn người Huyền Minh không có Thất Thái Tường Vân, bọn họ đang cưỡi Ngũ Thái Tường Vân.

Phương Tri Hành vô cùng tò mò, cậu đưa tay sờ Tường Vân.

Chương 910: Túc Mệnh (2)

Vô cùng mềm mại, giống như bông gòn, nhẹ như không có gì.

Phương Tri Hành bước một chân lên, Ngũ Thái Tường Vân chỉ hơi biến dạng, đã chịu được cậu rồi.

Ba người Liên Tuyền và hai thú cũng nhảy lên Ngũ Thái Tường Vân.

Mọi người ngồi xếp bằng.

Ngũ Thái Tường Vân từ từ bay lên, đột nhiên tăng tốc, bay đi với tốc độ khủng khiếp, không thua kém gì hạc trắng.

Không biết từ lúc nào, trời đã sáng.

Mặt trời mọc ở đằng đông.

Một ngọn núi lớn hùng vĩ, cao bằng trời xuất hiện đằng xa.

Thoạt nhìn, hình dạng ngọn núi giống như một ngọn lửa.

“Đến núi Tích Hỏa rồi!” Huyền Minh cười nói.

Phương Tri Hành cố gắng giữ vững tinh thần, phóng mắt nhìn về phía núi Tích Hỏa.

Đúng lúc này!

Giao diện hệ thống đột nhiên lấp lóe ánh sáng.

[Điều kiện để đạt tới Phong Huyết Bạo Quân tầng thứ 5 viên mãn:

1, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 36 người trở lên (3/36)

2, Siêu độ bản thân, đọc &LTKim; Cang Kinh > chính văn 10 lần trở lên (chưa hoàn thành)

3, Thu thập 1 quả Bồ Đề (chưa hoàn thành)

4, Tìm kiếm 1 viên đá Tam Sinh (chưa hoàn thành)

5, Uống 1 bát canh Mạnh Bà (chưa hoàn thành)

6, Vào Thang Tuyền cung ngâm toàn thân 1 tiếng trở lên (chưa hoàn thành)

7, Ngồi lên long ý 1 lần (chưa hoàn thành)

8, Giết 1 con Hắc Sơn Dương mới đẻ (chưa hoàn thành)

9, Hai triệu cân thịt dị thú cấp 5, hoặc 122 vạn 6000 viên Nhục Đan cấp 5 thượng phẩm (chưa hoàn thành)]

“Cuối cùng!”

“Nó đã xuất hiện!”

Phượng Tri Hành không khỏi phẫn chấn tinh thần, ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cẩn thận đọc những điều kiện max cấp.

“Có chín điều kiện...”

Phượng Tri Hành tâm thần khẽ động, theo quy luật trước đây, các điều kiện sẽ tăng dần.

Tầng thứ 4 có chín điều kiện, lẽ ra tầng thứ 5 phải có nhiều điều kiện hơn mới đúng.

“Chắc chắn do tao đã thức tỉnh một kỹ năng bộc phát cấp 6,

còn đạt đến cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên...”

Phương Tri Hành trở nên mạnh mẽ hơn, các điều kiện max cấp tự nhiên cũng giảm đi.

“Ồ, Hắc Sơn Dương mới sinh là cái quái gì?”

Đột nhiên, Tế Cầu cũng chú ý đến hệ thống hack cuối cùng đã phân tích được các điều kiện max cấp.

Không dễ dàng gì, phải mất đến mấy ngày!

Điều này cũng gián tiếp cho thấy, tầng thứ 5 “Tích Huyết Trọng Sinh” không hề tầm thường, có thể cần phải phá vỡ rất nhiều điều cấm kỵ.

Sau đó, điều kiện thứ 8 thu hút sự chú ý của nó.

Phương Tri Hành cũng không hiểu lắm, kinh ngạc nói: “Sao lại có cảm giác như kiểu Cthulhu vậy?”

Tế Cầu hoàn toàn đồng ý.

Hắc Sơn Dương mới đẻ ở đây, tuyệt đối không thể chỉ dê con.

“Chết tiệt, nhìn điều kiện 4 và 5 kìa...”

Tế Cầu lại kêu lên, “Đá Tam Sinh và canh Mạnh Bà, lại còn xuất hiện cả hai thứ này nữa, quá âm u rồi!”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Ta từng đến U Minh, có lẽ phải quay lại đó một chuyến.”

Tế Cầu ánh mắt lóe lên, kinh ngạc hỏi: “Điều kiện 6, Thanh Tuyền cung ở đâu?”

Phương Tri Hành cũng chưa từng nghe nói đến, nhưng điều khiến cậu bối rối nhất là điều kiện thứ 7.

“Ngồi lên long ý, nghĩa là gì?”

Phương Tri Hành nhìn xa về phía thần đô, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ ta phải chạy đến hoàng đô, cướp long ý của hoàng đế à?”

Chín điều kiện từ đầu đến cuối, điều kiện 2 có gợi ý rõ ràng nhất.

&LTKinh; Kim Cang> là bảo điển của Phật môn, có ba bộ, được cất giữ ở ba thánh địa Phật môn.

Chùa Tích Hỏa chính là một trong số đó!

Vừa nghĩ đến đây, Ngũ Thải Tường Vân bắt đầu hạ xuống.

Phương Tri Hành nhìn xuống phía dưới.

Lúc này, bọn họ đã đến ngay phía trên núi Tích Hỏa.

Chỉ thấy một ngôi chùa cổ nghìn năm sừng sững trên đỉnh núi, cổ kính mà không mất đi vẻ uy nghiêm, tiếng tụng kinh vang vọng, khiến người ta không khỏi sinh lòng kính ngưỡng.

Ngũ Thải Tường Vân nhẹ nhàng dừng lại, đáp xuống trước cổng chùa.

Bốn người Huyền Minh đứng dậy nhảy xuống, đám người Phương Tri Hành cũng lần lượt bước theo.

Mọi người cùng nhau vào chùa Tích Hỏa.

Nhìn ra xung quanh, trong chùa có nhiều lầu các, chim hót hoa thơm, cảnh sắc đẹp dễ.

Đi thẳng về phía trước, khắp nơi sạch sẽ ngăn nắp, hương trầm thoang thoảng, khiến lòng người thư thái.

Không lâu sau, bọn họ bước vào đại hùng bảo điện.

Trong điện người người chen chúc.

Tùng vị tăng nhân thanh y ngồi xếp bằng, nhắm mắt, lạng lẽ tụng kinh.

Dưới tượng Phật, có một lão tăng râu tóc bạc phơ, ngồi một mình trước các tăng nhân, nhẹ nhàng gõ mõ, tiếng vang vọng khắp nơi, lan tỏa đến tận Hoàng Tuyền.

Bốn vị tăng nhân hộ pháp bước lên, đồng thời hành lễ.

Lão tăng râu bạc cảm nhận được điều gì đó, ngừng gõ mõ rồi thông thả nói: “Buổi tụng kinh sáng nay đến đây là kết thúc.”

Vừa dứt lời, các tăng nhân đứng dậy, thành kính cúi đầu trước tượng Phật, sau đó lần lượt quay người đi ra khỏi đại điện.

Chẳng mấy chốc, trong điện trở nên trống trải.

Lão tăng râu bạc quay người lại, chấp tay rồi mỉm cười hiền hòa: “Lão nạp Tịnh Huyền, là trụ trì chùa Tích Hỏa, bái kiến chư vị quý khách Đạo môn.”

“Bái kiến trụ trì Tịnh Huyền.”

Phương Tri Hành và ba người Liên Tuyền vội vàng đáp lễ.

Chương 911: Mèo Vờn Chuột

(1)

Tịnh Huyền thở dài: “Đường xa vất vả, lần này Tà Thần và Ma Phật liên thủ tấn công các vị, lòng dạ này đáng diệt trừ, khiến người ta phẫn nộ.

Lão nạp đã báo tin cho Đạo môn và triều đình rồi, sau này chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực tiêu diệt bọn tà ma này, đòi lại công bằng cho các vị.”

Liên Tuyền đáp: “Bọn tà ma nhỏ bé, chết cũng còn dư nghiệt, hy vọng hành động gây rối của bọn chúng sẽ không ảnh hưởng đến đại hội Phật môn lần này.”

Tịnh Huyền lập tức trả lời: “Chư vị cứ yên tâm, Phật môn bọn ta đã chuẩn bị từ lâu, nhất định sẽ không để bọn tà ma này làm hỏng đại sự.”

Sau đó, ông gọi một tiểu sa di đến, mỉm cười nói: “Thiền phòng đã chuẩn bị xong rồi, mời chư vị đi nghỉ ngơi trước, ăn vài món chay.”

Đám người Phương Tri Hành không có ý kiến gì.

Đợi bọn họ rời khỏi đại điện, Tịnh Huyền nhìn về phía bốn vị tăng nhân hộ pháp.

Huyền Minh thả Giới Đào La Hán xuống, bẩm báo: “Sư phụ, bọn ta đã bắt được tên phản đồ này rồi.”

Tịnh Huyền gật đầu, thờ ơ nói: “Ném vào Trấn Ma tháp để tiêu trừ ma tính của hắn đi, nếu hắn chịu hối cải, có lẽ còn có ngày quy

y cửa Phật.”

Tiếp đó, ông hỏi: “An Bảo Phác và ba người Liên Tuyền là những nhân tài xuất chúng của Ngũ Hành tông và Thái Ất tông, các người có quan sát được gì không?”

Huyền Minh cẩn thận mô tả: “Sau khi nhận được tin tức, bọn ta đã đi tìm tung tích của Ma Phật khắp nơi, không lâu sau phát hiện một nơi mưa to liên miên, có chút kỳ lạ.

Bọn ta dừng lại bên ngoài màn mưa quan sát, nhanh chóng phát hiện ra màn mưa đó chính là do Hoán Vũ giáo chủ tạo ra, có tác dụng ngăn chặn thần hồn cảm ứng.

Bên trong màn mưa có cao thủ giao chiến, chém giết không ngừng, rất kịch liệt.

Bọn ta không muốn đánh rắn động cỏ, nên không đi sâu vào bên trong màn mưa, vì vậy không nhìn rõ lắm.

Sau đó, màn mưa đột nhiên tan vỡ, bọn ta nghe thấy Hoán Vũ giáo chủ hét thảm, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Tiếp theo, bọn ta đã giết tới đó...”

Nghe xong, Tịnh Huyền im lặng một lúc, kinh ngạc nói: “Vậy ra, các người không nhìn thấy Đại Hắc Phật Mẫu xuất hiện à?”

“Không!”

Huyền Minh gật đầu, “Cả Bất Tử Tà Hoàng và Bạch Cốt Vương cũng biến mất, ở đó xuất hiện rất nhiều cây đại thụ cao vút, tỏa ra khí tức kỳ lạ, đáng tiếc bọn ta không có cơ hội điều tra kỹ.”

Tịnh Huyền hiểu ra, trầm ngâm nói: “Theo các người thấy, thực lực của đám người An Bảo Phác thế nào?”

Huyền Minh từng chữ từng chữ nói: “Khôn lường!”

“An Bảo Phác không tốn chút sức nào đã chế ngự được Giới Dao La Hán.”

“Ba người Liên Tuyền bị mắc kẹt trong Bách Quỷ Thực Hồn đại trận một ngày, vậy mà vẫn có thể toàn mạng trở ra, thật không thể tưởng tượng nổi.”

Tịnh Huyền hít sâu nói: “Thiên tài Đạo môn, thật sự không thể xem thường. Đại hội Phật môn lần này không được phép thất bại, phải nghĩ cách đánh bại bọn họ!”

Bốn vị tăng nhân hộ pháp liên tục gật đầu.

Cùng lúc đó, Phương Tri Hành và Tế Cầu bước vào một thiền phòng, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tế Cầu hỏi: “Mày định làm thế nào đây, &LTKim; Cang Kinh > là chí bảo trấn chùa, người ta không thể dễ dàng lấy ra cho mày xem đâu.”

Phương Tri Hành trầm ngâm một chút rồi đáp: “Đừng vội, mọi việc cứ từ từ.”

Thời gian trôi nhanh, đã đến giữa trưa.

Phương Tri Hành gọi tiểu sa di đến, nói với hắn: “Ta muốn cầu kiến Tịnh Huyền đại sư, làm phiền thông báo giúp.”

Tiểu sa di nhanh chóng chạy đi.

Không lâu sau, Tịnh Huyền chậm rãi bước đến, mỉm cười hiền hòa: “An thí chủ, có gì chỉ giáo?”

Phương Tri Hành im lặng một lúc, đột nhiên cậu lấy Tinh Hỏa kiếm ra...

Tịnh Huyền đột nhiên ngậy ra đó, hai mắt nhìn chòng chọc vào Tinh Hỏa kiếm, vẻ mặt thay đổi liên tục.

Sau đó ông nhanh chóng ngẩng đầu lên, ngưng mắt nhìn thật sâu vào Phương Tri Hành, ngạc nhiên hỏi: “Đây là Tinh Hỏa kiếm, tại sao nó lại nằm trong tay người?”

Phương Tri Hành không trả lời mà hỏi lại: “Xin hỏi đại sư, kiếm này vốn nên ở trong tay ai?”

Tịnh Huyền lại không trả lời, vẻ mặt cảnh giác, lại đặt câu hỏi lần nữa: “Làm sao mà người lấy được Tinh Hỏa kiếm vậy?”

Phương Tri Hành không khỏi cười nhạt trong lòng.

Xem ra, Tịnh Huyền đây là không thấy thỏ không thả chim ưng rồi.

Cậu bình tĩnh đáp lời: “Không lừa gạt đại sư, ta đánh bại Bất Tử Tà Hoàng, cướp được thanh Tinh Hỏa kiếm này từ trong tay hắn ta.”

“Ah...”

Về mặt Tịnh Huyền như chợt bừng tỉnh, hơi im lặng nói: “Tinh Hỏa kiếm từng là bảo vật trấn viện của chùa này. Sau đó Xích Minh Vương đại hôn, lão nạp được mời tham gia, bèn đưa thanh kiếm này cho Xích Minh Vương như một món quà mừng.”

“A, Xích Minh Vương!”

Mặt ngoài Phương Tri Hành không tỏ vẻ gì, trong lòng lại dấy lên gợn sóng, tỉ mỉ hỏi: “Xích Minh Vương xử lý thanh Tinh Hỏa kiếm này như thế nào vậy, tự dùng hay là tặng cho người khác?”

Tịnh Huyền nhún vai cười nói: “Đây không phải chuyện lão nạp có thể biết được, chi bằng đi hỏi bản thân Xích Minh Vương.”

Chương 912: Mèo Vờn Chuột

(2)

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu ra, thỉnh giáo: “Đại sư cảm thấy ta nên xử lý thanh bảo kiếm cấp 5 này như thế nào cho thỏa đáng?”

Tịnh Huyền bật cười nói: “Kiếm này là chiến lợi phẩm của người, tự nhiên là người muốn làm gì cũng được rồi.”

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, dò hỏi: “Không biết chùa Tích Hỏa có suy nghĩ thu về thanh kiếm này không? Ta nguyện ý biếu tặng miễn phí, vật quy nguyên chủ.”

Sắc mặt Tịnh Huyền nghiêm lại, khoát tay nói: “Vô công bất thụ lộc, đây dù sao cũng là một trọng bảo...”

Phương Tri Hành thấy vậy, vẻ mặt trầm ngâm nói: “Văn bối sát nghiệt sâu nặng, sát khí quần thân, vẫn muốn tẩy rửa hết sát khí trên người.”

Nghe nói bảo điển Phật môn &LTKim; Cang Kinh > có thể giải trừ phiền não, tiêu trừ nghiệp chướng, tăng trưởng trí tuệ và phúc đức!”

Cậu trịnh trọng chấp tay nói: “Đại sư, không biết có thể cho ta mượn &LTKim; Cang Kinh > của quý tự, yên tai cầu phúc, hóa đi tất cả nghiệp chướng được không.”

Nghe xong lời này, hô hấp Tịnh Huyền khựng lại, trên mặt hiện lên vẻ đầy thâm ý, chậm rãi nói:

“Không đối gạt thí chủ, trên &LTKim; Cang Kinh > ghi lại tất

cả chân lý trên thế gian, có thể ban cho người khác trí tuệ vô tận, tẩy rửa thể xác và tinh thần, khuyên người hướng thiện.

Người thường chỉ nhìn thấy bìa của &LTKim; Cang Kinh > thôi đã sinh lòng chán động, như si mê như say sữa, quy y ngã phật.

Dù cho người là người trong Đạo môn, khi lật xem nội dung của &LTKim; Cang Kinh > cũng có thể sẽ chịu cảm động, từ đó thay đổi tín ngưỡng.”

Phương Tri Hành cẩn thận lắng nghe, trong lòng kinh ngạc.

&LTKim; Cang Kinh > này có chút này nọ phết, hình như là có công năng tẩy não.

Phương Tri Hành nghiêm mặt nói: “Đại sư, ta muốn khiêu chiến tín ngưỡng của ta.”

Tịnh Huyền thấy vậy, gật đầu nói: “Được, vậy lão nạp sẽ thỏa mãn tâm nguyện của người.”

Hai người đứng dậy đi ra thiện phòng.

Lúc này ba người Liên Tuyền đang chơi với hạc trắng ở trong sân.

“Các người đi đâu thế?” Liên Tuyền cười hỏi.

Phương Tri Hành đơn giản nói.

Liên Sinh nhất thời hứng thú, phe phẩy cây quạt cười nói: “Bảo điển Phật môn, ngưỡng mộ đã lâu, không biết bọn ta có thể bàng quan hay không?”

Tịnh Huyền đáp: “Có gì mà không thể?”

“Đa tạ trụ trì thành toàn!”

Ba người Liên Sinh vui mừng quá đỗi, vui vẻ đi theo.

Đoàn người cộng thêm Tế Cầu bước về phía hậu viện.

Một lát sau, bọn họ đi tới trước một tòa bảo tháp chín tầng.

Ly kỳ là tòa bảo tháp này không phải hướng lên trời, mà là hướng xuống phía dưới.

“Đây chính là Trấn Ma tháp chín tầng!”

Tịnh Huyền mỉm cười giới thiệu: “Trong tháp trấn áp vô số ma phật tà tu, người có nghiệp chướng nặng nề.”

Mấy người Phương Tri Hành ngày càng cảm thấy hứng thú.

Tịnh Huyền dẫn đường phía trước, đẩy một cánh cửa ra, nghênh ngang đi vào trong một đại điện rộng rãi.

Phương Tri Hành đi theo đằng sau. Cậu bước một bước qua cánh cửa.

Bỗng nhiên cả người cậu chấn động, cảm nhận được một luồng khí tức vô hình bao phủ qua đây, đánh thẳng vào tinh thần của cậu.

Hơi thở kia mệnh mông như biển, bàng bạc to lớn, không cách nào hình dung được.

Bước chân Phương Tri Hành dừng lại, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Càng bước tiếp, áp lực tinh thần cảm nhận được lại càng lớn.

Dần dần, trong đầu có âm thanh truyền đến.

Phương Tri Hành tập trung tinh thần, tỉ mỉ lắng nghe.

Âm thanh kia ngày càng rõ ràng, như là có rất nhiều người đang đồng thời niệm kinh, đáng tiếc cậu nghe không hiểu.

Nó giống như là một loại tiếng Phạn, cực kỳ xa lạ, thâm ảo khó lường.

Phương Tri Hành tiếp tục bước tới, đột nhiên chú ý thấy bước chân Tế Cầu nặng nề, lỗ tai tiu nguỉ xuống, đuôi cũng quặp lại.

Phương Tri Hành truyền âm đến : “Thế nào, mày cũng có thể nghe thấy phạn âm à?”

Tế Cầu khẽ ngẩng đầu lên, trả lời: “Phạn âm gì cơ, tao chỉ cảm thấy bầu không khí ở đây có chút áp lực, giống như có rất nhiều ánh mắt đang ngó chừng tao, rất khó chịu.”

Phương Tri Hành nghe vậy, quay sang nhìn ba người Liên Tuyền.

Liên Tuyền mặt không đổi sắc như tắm gió xuân, vẻ mặt nhẹ nhàng mà sung sướng.

Liên Sinh cất quạt đi, cau mày, vẻ mặt hơi nghiêm túc.

Sắc mặt Liên Nguyệt trầm ngưng, cơ thể mềm mại căng thẳng, giống như đang cực lực chống cự lại cái gì.

Lúc này Tịnh Huyền dừng bước.

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng lên, chợt chú ý thấy trên mặt đất trong đại điện thành linh có một cái động lớn.

Tịnh Huyền mang theo bọn họ đi tới trước động lớn, quan sát phía dưới.

Bên trong động thành linh là chín lớp không gian, tầng tầng xếp xuống phía dưới.

Mỗi một tầng có hoàn cảnh khác nhau, càng đi xuống thì lại càng ác liệt.

Ở tầng sau nhất quả thực là không có thiên lý, lạnh lẽo đến cực điểm, không phải nơi người ở được.

Tịnh Huyền nhìn Phương Tri Hành, vuốt râu mỉm cười như nhìn thấy một con mồi rơi vào bẫy rập, hỏi: “An thí chủ, người xác định thật muốn xem &LTKim; Cang Kinh > chứ?”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Cơ duyên như này có thể gặp nhưng không thể cầu, xin đại sư thành toàn cho.”

Chương 913: Mèo Vờn Chuột

(3)

“Tốt!”

Tinh thần Tịnh Huyền phấn chấn, nâng hai tay lên rồi vỗ xuống.

Ầm ~

Lập tức, vùng khoảng không bên trên cái động chớp lóe ánh sáng.

Đồng tử Phương Tri Hành co rụt lại, chỉ thấy một quyển bảo điển màu vàng đột nhiên lóe lên, trôi nổi giữa không trung, kim quang óng ánh, thần thánh không gì sánh được.

Bảo điển màu vàng chậm rãi rơi xuống.

“Đậu má, cái thứ này...”

Tế Cửu xù lông toàn thân, không nhịn được rụt người lại trốn ra đằng sau của Phương Tri Hành.

“A di đà phật!” Liên Tuyền chấp tay trước ngực, vẻ mặt thành kính.

Nhưng Liên Sinh và Liên Nguyệt lại có vẻ mặt rất mất tự nhiên, vô thức đứng phía sau Liên Tuyền.

Vẻ mặt Tịnh Huyền thư thái, cười nói: “Đây là một trong ba bộ &LTKim; Cang Kinh >, vẫn luôn gửi nơi này, trấn áp vô số ma phật tà tu bên dưới.”

Theo &LTKim; Cang Kinh > hiển lộ ra, bên dưới cái động chột truyền đến một hồi tiếng kêu thê lương thảm thiết.

“Con lừa trọc Tịnh Huyền kia, tại sao lại lấy ra &LTKim; Cang Kinh > vào lúc này hả?”

“Sớm trưa tối ba lần xem kinh văn giày vò bọn ta còn chưa đủ à?”

“Ta quy y, ta đã hối cải để làm người mới rồi!”

...

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn phía dưới, không nhin được hỏi: “Mấy tù nhân đấy làm sao vậy, sao lại e sợ &LTKim; Cang Kinh > như thế?”

Tịnh Huyền cười ha ha nói: “Ma phật tà tu đã bị phong ấn tu vi, tinh thần của bọn họ bị &LTKim; Cang Kinh > trấn áp, càng phản kháng thì càng nghiệp chướng nặng nề, sự giày vò phải nhận càng lớn.”

Ông chỉ xuống phía dưới nói: “Tuy Trấn Ma tháp có chín tầng nhưng không hạn chế phạm vi hoạt động của tù nhân, bọn họ có thể tự do di chuyển giữa chín tầng.

Đương nhiên, người có tội nghiệt ngập trời thường bởi vì không chịu nổi sự tẩy lể của &LTKim; Cang Kinh > mà phải trốn xuống chỗ sâu trong chín tầng để kéo dài hơi tàn.”

Phương Tri Hành không khỏi tắc lưỡi, thầm than Phật môn thực sự là thật có thủ đoạn.

Ai không phục, giày vò tinh thần kẻ đó phải chịu lại càng tàn khốc.

Mà người khuất phục thì có thể cư trú tại nơi có hoàn cảnh

tương đối tốt là tầng 1 tầng 2.

Cải tạo phạm nhân như vậy, chỉ sợ người này biết nghe lời hơn người kia.

“Xin mời.” Nét mặt Tịnh Huyền lộ vẻ vẻ chờ mong.

Phượng Tri Hành hít sâu một hơi, hai tay giơ lên cầm lấy &LTKim; Cang Kinh >.

Cậu lật xem tờ thứ nhất.

Chỉ một thoáng, kim quang vô tận phụt ra, chói mù mắt người.

Hai mắt Phượng Tri Hành không khỏi hơi nheo lại.

Ngay thời khắc này, toàn bộ tạp âm bên tai bỗng biến mất.

Đám người Tịnh Huyền, Tế Cầu đều biến mất không thấy gì nữa.

Trước mắt Phượng Tri Hành chỉ có kim quang vô biên vô tận.

Tâm thần của cậu căng thẳng, quay đầu nhìn xung quanh mình.

Chỉ phát hiện cậu đang đứng trong một màu đen kịt, khắp mọi nơi là một màu đen như mực, cái gì đều nhìn không thấy.

Chỉ có bảo điển Phật môn trước mặt trở thành nguồn sáng duy nhất ở đây.

Phượng Tri Hành thấy khó hiểu trong lòng, cứ cảm giác trong bóng tối có rất nhiều cái bóng đang áp sát, tìm người để ăn.

“Khắc khắc khắc ~”

Không bao lâu sau, một tiếng cười âm lãnh đột ngột vang lên.

Đồng tử Phương Tri Hành co rụt lại, chỉ thấy một hắc khí nhào tới vô cùng nhanh chóng.

Trong hắc khí hình như có một con quái vật, hình dáng là một con rắn dài, mọc ra ba cái đầu, cả người toàn mụn, trải rộng vết lở loét.

Hung thần ác sát!

Trong lúc gào thét, hắc khí vọt tới phụ cận.

Nhưng nháy mắt sau đó, hắc khí va chạm phải kim quang &LTKim; Cang Kinh > tản ra.

“A!”

Hắc khí kêu thảm lên, bắn bay trở về nhập vào trong bóng tối.

Phương Tri Hành nhìn xung quanh, không khỏi hít ngược lại một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trong không gian tối tăm xung quanh hiện lên từng con mắt đỏ ngầu, ánh mắt hung ác độc địa mà tà ác, nhìn chòng chọc vào cậu.

Lúc này, ánh sáng &LTKim; Cang Kinh > tản ra bắt đầu chậm rãi nhạt dần.

“Khắc khắc khắc ~”

Đống mắt màu máu xung quanh chậm rãi tới gần.

Giống như lúc kim quang hoàn toàn tắt đi, toàn bộ con mắt tà ác chắc chắn sẽ chen nhau lên, ăn sống nuốt tươi Phương Tri Hành.

Nhìn thấy tình hình này...

Trong lòng Phương Tri Hành hiện lên một tia hiểu ra.

Xem ra cậu phải đọc kinh văn mới có thể xua tan quái vật trong bóng tối.

Suy nghĩ đến đây, tâm thần của cậu bình tĩnh lại, tầm mắt đặt lên tờ kinh văn thứ nhất.

Sau đó cậu sửng sốt.

Chỉ thấy trên tờ thứ nhất thành linh vẽ ra một bức đồ đẳng, chính là Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng!

Phương Tri Hành nhìn thấy Kim Cang pháp tướng mà Huyền Minh bày ra chính là pho tượng này.

Bên dưới đồ đẳng có một hàng chữ to màu vàng.

Ông ma ni bát mị hồng ~

Phương Tri Hành nhìn thấy những văn tự này, vô thức đọc lên theo.

Cậu đọc xong một lần!

Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng theo đó toả ra ánh sáng chói lọi, chậm rãi đứng thẳng lên từ một trang giấy.

Từ 2D biến thành 3D ba chiều!

Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng từ từ dâng lên, đứng ở trước mặt Phương Tri Hành, cảm tức nhìn bốn phương tám hướng.

Chương 914: Mèo Vờn Chuột

(4)

Trong lúc nhất thời, ánh mắt đỏ như máu trong bóng tối đều nhanh chóng lùi ra đằng sau, sợ hãi gào thét liên tiếp.

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, liên tục niệm kinh mười lần.

Mỗi khi đọc một lần, Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng ngày càng ngừng thực thêm một phần, trông rất sống động.

Tới lần thứ mười, giống như Nộ Mục Kim Cang đích thân tới vậy!

Ngay sau đó, Phương Tri Hành lại lật ra tờ thứ hai.

Lại có bức đồ đằng đập vào mắt.

Chính là Bất Động Minh Vương Pháp Tướng!

Phía dưới đồ đằng cũng có một hàng chữ viết, vẫn là Lục Tự Chân Ngôn nọ.

Chỉ có điều trình tự xếp chữ khác nhau.

Phương Tri Hành lập tức cao giọng đọc lên.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn, Bất Động Minh Vương Pháp Tướng cũng từ từ dâng lên, hộ vệ ở bên cạnh Phương Tri Hành.

Mấy con mắt màu máu trong bóng tối không bình tĩnh, cả đám kinh khủng cực kỳ.

Số lượng con mắt màu máu cấp tốc bớt đi.

Chỉ có số ít con mắt màu máu còn đang trừng Phương Tri Hành, không khỏi càng thêm hung cực ác, phát rồ.

Phương Tri Hành chẳng thèm ngó tới, vẻ mặt nghiêm túc.

Cậu lật qua tờ thứ ba.

Bức đồ đẳng thứ ba nằm trên giấy.

Phương Tri Hành nhìn thấy. Đó là một vị tráng sĩ có màu da cổ đồng, vóc dáng khôi ngô, tay trái ngọn lửa, tay phải vung Kim Cang chùy, bày ra tư thế đập sắt.

“Ế, đây là...”

Phương Tri Hành chớp mắt, nhất thời cảm nhận được một cảm giác thân thiết.

Ngay sau đó, cậu đọc kinh văn phía dưới một cách tự nhiên.

Bất chợt, một cảm giác bỗng nhiên bừng tỉnh xông lên đầu.

“Thì ra người là Nam Mô Bảo Quang Pháp Tướng!”

Phương Tri Hành hoàn toàn hiểu ra.

Nam Mô Bảo Quang Pháp Tướng tinh thông thuật rèn, được vinh dự là Đoán Tạo Chi Phật.

Toàn bộ pháp khí của Phật môn đều đến từ tay của Nam Mô Bảo Quang Pháp Tướng.

Bản thân Phương Tri Hành là đại sư rèn, tuy cậu không có trọng điểm phát triển chức nghiệp này nhưng thuật rèn của cậu cao siêu không thể nghi ngờ.

Lúc này cậu nhìn thấy Nam Mô Bảo Quang Pháp Tướng giống như nhìn thấy một vị danh sư, tự nhiên rất cảm thấy thân thiết.

Phương Tri Hành ôm lòng kính nể, đọc kinh văn mười lần.

Nam Mô Bảo Quang Pháp Tướng từ từ dâng lên, lòng bàn tay bốc lên ngọn lửa, Kim Cang chùy không gì sánh được cao chói vót, chấn động bát hoang.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt đỏ như máu đều biến mất không thấy gì nữa.

Bóng tối quay về bình tĩnh.

Ba vị pháp tướng hộ vệ xung quanh, tâm trạng Phương Tri Hành thoải mái trước nay chưa có, tràn đầy cảm giác an toàn.

Chỉ tiếc &LTKim; Cang Kinh> đến đây chấm dứt, không có trang thứ tư.

“Ừm, nếu có cơ hội, nhất định phải lấy được hai bộ Kim Cang Kinh khác...”

Phương Tri Hành quyết tâm.

Cũng đúng vào lúc này, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

[Người xem Kim Cang Kinh, lĩnh ngộ áo nghĩa ba vị pháp tướng, tinh thần có thăng hoa...]

[Thần thông ‘Bạo Quân Xuất Thế’ bắt đầu tiến hóa!]

[Thần thông tiến hóa hoàn thành!]

[Thần thông: Bạo Quân Lễ Phật]

Cả người Phương Tri Hành chấn động, một huyễn ảnh to lớn từ từ hiện lên trên đỉnh đầu cậu, đỉnh thiên lập địa, khí phách vô

cùng.

Chính là bạo quân!

Nhưng bạo quân lúc này có khí tức bạo ngược ít đi rất nhiều, càng thêm khí phách, đồng thời trong tay phải hẳn có thêm một chuỗi tràng hạt.

Tràng hạt tổng cộng chín viên, ba viên sáng lấp lánh, sáu viên không có độ sáng bóng nào.

Phường Tri Hành đột nhiên hiểu rõ cái gì, chỉ thấy bạo quân bóp lấy một tràng hạt sáng lên.

Chỉ một thoáng, bạo quân bày ra tư thái mới tinh, tròn mắt tròn xoe, dốc hết toàn lực.

Chính là Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng!

Ngay sau đó, bạo quân lại bóp viên tràng hạt phát sáng thứ hai, tư thái lại biến đổi, chuyển sang thành Bất Động Minh Vương Pháp Tướng, phòng ngự vô địch, không thể phá vỡ.

Này vẫn chưa xong!

Bạo quân bóp viên tràng hạt sáng lên thứ ba, tư thái lập tức biến thành Nam Mô Bảo Quang Pháp Tướng, năng lực rèn tuyệt vời!

Ba loại Kim Cang pháp tướng tự do chuyển đổi!

Mà mỗi một lần bạo quân lễ Phật sẽ nắm giữ tất cả năng lực của ba loại Kim Cang pháp tướng.

“Thoải mái!”

Phường Tri Hành không nhịn được ngửa đầu cười to, tâm trạng sáng khoái trước nay chưa từng có.

Cậu khép lại bảo điển Phật môn.

Ba vị pháp tướng theo đó hóa thành điểm sáng tản đi.

Bóng tối biến mất.

Phương Tri Hành ngẩng đầu, thấy được đám người Tịnh Huyền, Liên Tuyền.

Bên tai truyền đến từng đợt kêu thê lương thảm thiết.

Cậu thả &LTKim; Cang Kinh > ra, chấp tay trước ngực ngâm xướng: “A di đà phật!”

“Người...”

Tịnh Huyền chớp mắt, vẻ mặt kinh ngạc nghi ngờ không thôi.

Ông phát hiện lúc này bên ngoài cơ thể của Phương Tri Hành có phật quang như ẩn như hiện, rõ ràng cho thấy đã nhận sự tẩy lễ chiều sâu của &LTKim; Cang Kinh > .

Người giống như cậu thường thường sẽ mất đi tự ngã, trở thành người quy y của Phật môn, thành kính không gì sánh được đối với Phật môn.

Thử nghĩ mà xem, nếu như nhân tài kiệt xuất của Đạo môn bị &LTKim; Cang Kinh > tẩy não, quy y Phật môn thì sẽ là sự đả kích kịch liệt cỡ nào với Đạo môn chứ!

Chương 915: Mèo Vờn Chuột

(5)

Nhưng mà thần thái Phương Tri Hành bình tĩnh, tinh thần vững chắc, tự do hào hiệp, hoàn toàn không giống như bị chiều sâu tẩy não.

Loại tình huống này Tịnh Huyền chưa bao giờ gặp phải, trong lúc nhất thời không rõ ràng cho lắm.

Qua một lát, Tịnh Huyền lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Chúc mừng thí chủ kết duyên với phật ta, tẩy đi một thân sát khí, từ nay về sau rời xa nhiều loại nghiệp chướng.”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, lấy ra Tinh Hỏa kiếm và đưa tới, cười nói: “Vật quy nguyên chủ.”

Tịnh Huyền giơ tay tiếp nhận, tâm trạng phức tạp, không biết lúc này mình rốt cuộc là buôn bán lời hay là thua lỗ.

Boong ~

Boong ~

Đột nhiên, bên trong chùa Tích Hỏa truyền ra tiếng chuông, vang liên tục bảy lần.

Sắc mặt Tịnh Huyền lập tức biến đổi.

Liên Tuyền mở miệng nói: “Chẳng lẽ là chùa Tích Hỏa bị tập kích à?”

Cô tu phật, vô cùng rõ ràng tiếng chuông bảy lần đại biểu cho

cái gì.

Tịnh Huyền đáp: “Trong chùa có một Cấm Khu...”

Ông còn chưa nói xong!

Chiến nhần bên tay trái của Phương Tri Hành phụt ra một luồng sáng, ngưng tụ thành văn tự.

[Nhanh chóng đi đến Cấm Khu Bồ Đề, thanh trừ tà vật!]

Đồng tử Tịnh Huyền phóng đại ba phần, cả kinh nói: “Nhẫn Thiên Nhân, tại sao người lại có vật ấy?”

“Bạn bè tặng cho.”

Phương Tri Hành hàm hồ nói: “Xin tiền bối dẫn đường, đây là một nhiệm vụ phải hoàn thành, ta không thể không quản.”

Tịnh Huyền gật đầu, cười nói: “Có thêm một người là thêm một phần sức mạnh, mời tới bên này.”

Mọi người cùng rời đi Trấn Ma tháp, bước nhanh đi nhanh đến Hộ Pháp viện.

Lúc này, bốn vị tăng nhân hộ pháp tề tụ một chỗ, đang bàn bạc cái gì đó!

Bên cạnh bọn họ có rất nhiều tăng nhân thanh tráng niên.

“Sư phụ!”

Bốn người Huyền Minh chạy ra đón chào.

Tịnh Huyền phân phó nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta tiến vào Cấm Khu Bồ Đề luôn thôi.”

“Vâng!”

Chúng tăng không dám nán lại, không hện mà cùng xoay người chạy về phía nội viện.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lên, trong nội viện có một pho tượng đá sừng sững, không biết là vị Bồ Tát nào, bốn cánh tay, bày ra tư thế ngồi liên hoa.

Một vị tăng nhân trẻ tuổi chạy tới trước tượng đá bồ tát, đưa tay chạm vào cái tay cuối cùng.

Vèo!

Tăng nhân trẻ tuổi chột hự không biến mất tại chỗ, không thấy dấu vết.

Chúng tăng xem mèo vẽ hổ, người này nối tiếp người kia tiến lên chạm vào tay Bồ Tát.

Rất nhanh, Phương Tri Hành cũng đi lên đưa tay chạm vào đó.

Ngay sau đó cậu thấy hoa mắt, quang cảnh xung quanh hoàn toàn thay đổi.

Cậu xuất hiện trong một đại điện vô cùng rộng lớn.

Trong đại điện này cũng có một tượng đá Bồ Tát.

Phương Tri Hành nhìn quanh, vẻ mặt nhất thời thay đổi.

“Đó là, đèn thủy tinh à?!”

Phương Tri Hành liếc nhìn trên trần nhà, trên đó treo một chiếc đèn thủy tinh.

Tuy phong cách trang trí của đại điện phục cổ nhưng nguyên liệu kiến trúc hình như là xi măng sắt thép.

Chúng tăng đứng trong điện.

Cách đó không xa có một nam nhân đeo kính râm đi giày tây, tóc mai hai bên hơi bạc, khoảng chừng năm mươi tuổi.

Hai mắt Phương Tri Hành sáng lên, phát hiện tay phải của nam nhân âu phục là giả, do máy móc tinh vi cấu thành, làn da cũng là nhân tạo luôn.

Có mùi vị của Kẻ hủy diệt!

“Định mệnh!”

Tế Cấu cũng đi theo, vừa nhìn cái là sợ ngáy người.

Nó và Phương Tri Hành liếc nhau.

Tịnh Huyền tách mọi người ra, đi về phía nam nhân âu phục.

“Xin lỗi, bọn ta gặp nguy cơ trọng đại, phải triệu hồi các người đến đây.”

Sắc mặt nam tử âu phục nghiêm túc, nhìn một đám hòa thượng tỉ mỉ nói: “Đại khái 15 phút trước, trong thành phố đột nhiên xuất hiện một ‘Bạo Thực Giả’ (kẻ háu ăn) , chỉ mấy phút ngắn ngủi đã cắn nuốt mấy trăm người, phá hủy mười ba tòa cao ốc.”

(kẻ háu ăn)

Tịnh Huyền gật đầu nói: “Nhanh chóng dẫn đường đi.”

Nam tử âu phục xoay người đi ra ngoài.

Mọi người đi theo gắt gao.

Đến bên ngoài đại điện nhìn.

“Vãi thật!”

Tế Cầu xem trái xem phải, về mặt chấn động không thôi.

Bên ngoài nhà cao tầng san sát, giữa không trung xe hơi bay như nước chảy.

Trên đường người đi đường qua lại, phần lớn bọn họ là người cải tạo, bán nhân loại bán máy móc.

Đằng sau một tòa cao ốc, khói đặc cuồn cuộn, trong tiếng ồn ào náo động truyền đến tiếng nổ vang.

Nam tử âu phục tự leo lên một chiếc mô tô phi hành, bay về phía bên đó.

Huyền Minh lấy ra Ngũ Thủai Tường Vân, gọi mọi người ngồi lên, một bước lên trời.

Rất nhanh, bọn họ vượt qua cao ốc, nhất thời thấy được một quảng trường lớn đang bốc cháy, khói đặc cuồn cuộn.

Mấy tòa kiến trúc đã sập, một mảnh hỗn độn.

Trên trăm chiếc xe hơi bay đang quanh quẩn, tiếng cảnh báo bén nhọn vang vọng khắp đất trời.

Oành!

Nơi nào đó đột nhiên truyền đến tiếng nổ mạnh.

Phượng Tri Hành nhìn qua đó, chợt thấy một ít máy phi hành không người lái đang phóng ra từng chùm tia sáng năng lượng màu đỏ xuống dưới mặt đất.

Chùm tia sáng năng lượng màu đỏ kia cực kỳ giống với tầm nhìn Gamma của Superman, có thể làm bất kỳ vật chất gì nóng chảy và bốc hơi.

Chương CHƯƠNG 449: CỐ NHÂN (1)

Ngũ Thái Tường Vân nhanh chóng rút xuống.

“Chân Phật đã đến, mọi người lui ra!”

Nam tử âu phục đứng trên cao, phát ra một sóng điện não.

Ngay sau đó, tất cả máy phi hành nhanh chóng lùi ra đằng sau, tiếng cảnh báo cũng theo đó dừng lại.

Huyền Minh vung tay tạo nên một cơn gió mạnh, thổi đi khói đặc cuộn cuộn.

Một con quái vật lớn đập vào mắt.

Hình dáng của nó là một con sâu lông lớn vô cùng.

Con sâu lông này không có miệng, cơ thể dung hợp giữa máu thịt và máy móc.

Trên người của nó có bộ lông dày đặc, nhưng cẩn thận nhìn lại, bộ lông ấy thật ra lại là đám người.

“Cứu với!”

Trên mặt đất có nữ nhân trẻ tuổi đang bỏ chạy, la to, sợ hãi không gì sánh được.

Sâu lông mạnh mẽ xông thẳng, nghiền nát qua người cô.

Nữ nhân nháy mắt bị dính lên lớp lông, biến thành một trong số bộ lông ấy.

Bộ lông rậm rạp chẳng chịt cắm lên người sâu lông, hình ảnh đáng sợ không gì sánh được.

“Nhờ các vị, xin hãy mau chóng giết con Bạo Thực Giả này đi!”
Nam tử âu phục đưa ra lời thỉnh cầu.

Tịnh Huyền trầm giọng nói: “A di đà phật, tà vật như thế nguy hại cực kỳ, phải mau chóng loại trừ mới được.”

Huyền Minh lập tức điều khiển Ngũ Thủ Tường Vân hạ xuống mặt đất.

Chúng tăng nhảy xuống.

Tổng cộng ba mươi sáu tăng nhân, toàn bộ cầm côn bổng trong tay.

Bọn họ phân tán ra, đột nhiên toàn thân tăng vọt, biến thành một đám đồng nhân cao to uy vũ.

Đồng nhân này cũng không phải là Kim Cang pháp tướng, mà là pháp tướng cấp 1.

Tam Thập Lục Đồng Nhân trận, uy danh hiển hách, năng lực công thủ rất mạnh, không thua bất kỳ một Kim Cang pháp tướng nào hết!

“Oành!”

Bạo Thực Giả rơi vào trong Tam Thập Lục Đồng Nhân trận.

Chỉ thấy ba mươi sáu đồng nhân giơ cao côn bổng, đổ ập đánh xuống nó.

Bịch bịch bịch!

Mỗi một côn đều rơi lên người Bạo Thực Giả, bộ lông cơ thể người ấy đều bị đánh nát, đập cho nhão nhoét.

Bạo Thực Giả gầm lên giận dữ, cơ thể quay cuồng đầy cuồng bạo...

Lập tức, một cơn lốc màu đen hình thành, lấy Bạo Thực Giả làm trung tâm, cuốn lấy xi-măng cốt thép trên mặt đất, trùng kích về phía bốn phương tám hướng.

Ba mươi sáu đồng nhân không chút hoang mang, mọi người dựng thẳng côn bồng lên, cầm mạnh xuống mặt đất.

Bịch bịch!

Cơn lốc màu đen quét ngang đến khiến mảnh vỡ kiến trúc văng tung tóe.

36 đồng nhân bất động, ngạnh kháng!

Chỉ chốc lát, bọn họ lần nữa giơ cao côn bồng, đập mạnh xuống.

Bạo Thực Giả lại bị đòn nặng, giận tím mặt, đột nhiên run cả người.

Những lông mao nhân thể trên thân hắn đột nhiên bay ra ngoài, ai nấy đều ngã nhào dưới chân đồng nhân.

Những lông mao nhân thể trên thân đã phát sinh dị biến, vốn là thân thể của con người lại biến thành sâu róm.

Chỉ có đầu, còn là đầu người.

Ngay sau đó, những con sâu róm đầu người nhanh chóng bò về phía đồng nhân, vỡ ra, há miệng cắn xé ngón chân và bắp chân của đồng nhân như phát điên vậy.

Đồng nhân lập tức vung côn bồng lên bạo kích, đánh bay đánh bại từng con sâu róm nhân thể.

Tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Nhân cơ hội này, Bạo Thực Giả quay đầu, chui vào mặt đất.

Nửa cơ thể nhanh chóng chui vào lòng đất.

“Trốn đi đâu?”

Huyền Minh nổi giận, bước ra một bước, nhảy vào trong trận đồng nhân, lộ ra Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng.

Kim Cang vung chày đâm lên hông của Bạo Thực Giả, văng một cái, đóng một cái!

Bạo Thực Giả đau đớn điên cuồng, bờ hông bị đóng trên mặt đất!

Huyền Minh không chút khách sáo, kén quyền đánh tới bời, như mưa rơi năm đầm rơi vào Bạo Thực Giả trên người.

Nhưng không lâu sau, Bạo Thực Giả đột nhiên bất động, cơ thể teo tóp.

“Không ổn!”

Huyền Minh biến sắc, tức giận nói: “Súc sinh này lột da rồi.”

Huyền Kiến đi đến, đáp lại: “Nó chạy trốn từ mặt đất, đừng vội, ta có thể theo dấu vết của nó.”

Lúc nói chuyện, Huyền Kiến lộ ra Bất Động Minh Vương Pháp Tướng, tay trái cầm thùng run rẩy.

Sợi dây thùng vô cùng bình thường đột nhiên phóng ra ánh sáng màu vàng kim, lăng không uốn lượn, chỉ về phía tòa nhà đồ sộ cách đó không xa.

Nam tử âu phục nghiêng đầu sang chỗ khác, kinh ngạc hét lên:

“Không ổn, nơi đó là trung tâm nghiên cứu phát minh vũ khí! Một khi Bạo Thực Giả đạt được vũ khí có độ sát thương cao, sau khi cắn nuốt dung hợp sẽ tăng thêm sự khủng bố.”

Vừa dứt lời, rầm rầm!

Tòa nhà mấy chục tầng chấn động kịch liệt, thủy tinh vỡ nát rơi xuống như mưa, vách tường xuất hiện vết nứt méo mó.

Mọi người nhanh chóng đuổi tới.

Ầm!

Vách tường của tầng thứ 13 đột nhiên bị phá tạo thành một lỗ thủng.

Bạo Thực Giả vọt ra!

Lúc này, vóc người của nó thu nhỏ lại một vòng, càng linh hoạt nhanh nhẹn.

Trên thân không còn lông mao nhân thể, nhưng lại có thêm trang bị cơ giới.

8 chân cơ giới dưới thân thể, 8 tay cơ giới ở trên lưng.

Mỗi cánh tay cơ giới đều có một thanh kiếm quang kim loại màu đỏ không ngừng xoay tròn.

Vẫn chưa dừng lại!

Trên đỉnh đầu của Bạo Thực Giả bố trí một pháo đồng thô dài.

Ánh sáng lạnh màu đỏ ngưng tụ ở bên trong ống pháo.

Thăng cấp toàn diện rồi!

Chương CHƯƠNG 449: CỐ NHÂN (2)

“Cẩn thận, đấy là pháo Lượng Tử!”

Nam tử âu phục hoảng sợ biến sắc, không ngừng điều khiển máy động cơ phi hành lên.

Sau một khắc, dừng!

Pháo đồng nhắm ngay đám tăng, bắn ra chùm sáng năng lượng màu đỏ.

“Hừ, chỉ là phàm binh...”

Bất Động Minh Vương Pháp Tướng chẳng thèm ngó tới, chủ động nghênh đón, giống như ngọn núi lớn nguy nga, hướng về bên đó!

Ầm!

Pháo Lượng Tử đánh lên lồng ngực của Bất Động Minh Vương Pháp Tướng, bộc phát ra từng vòng ánh sáng lộn xộn.

Ánh sáng tản đi, Bất Động Minh Vương Pháp Tướng lần nữa hiện thân, trong ngực bốc lên một tia khói trắng, lông tóc không bị vô thương.

Nam tử âu phục thấy vậy thì ghen hòng!

Bạo Thực Giả xông về phía trước, hung uy ngập trời.

“Tốc chiến tốc thắng đi!” Tịnh Huyền phát tay áo.

“Rõ!”

Đám tăng tất nhiên là hiểu rõ, năng lực của Bạo Thực Giả rất nghịch thiên, có thể cắn nuốt dung hợp vạn vật, ăn càng nhiều thì càng hung ác.

Trong lúc nhất thời, tứ đại hộ pháp tăng nhân, 36 đồng nhân ùa lên.

Nam tử âu phục nhìn từ trên cao xuống, khẩn trương tập trung sự chú ý.

Một lát sau, hắc muện màng chú ý đến phía sau có một bóng ma nhảy xuống dưới.

“Hửm?”

Nam tử âu phục quay đầu, hô hấp lập tức ngưng trệ, cả người cứng đờ, trên mặt hiện lên biểu cảm sợ hãi.

Một người lặng yên không tiếng động xuất hiện ở ghế sau của máy động cơ phi hành.

“Người...”

Nam tử âu phục nhận ra người này cùng đến với đám người Tịnh Huyền.

Phương Tri Hành mở miệng nói: “Có thể trả lời mấy vấn đề của ta không?”

Nam tử âu phục cực sợ, da đầu đều tê rần, run giọng trả lời: “Vấn đề gì?”

Phương Tri Hành nhìn quanh nói: “Thế giới chỗ người ở là trên tinh cầu à?”

Nam tử âu phục gật đầu nói: “Đúng vậy, tinh cầu của bọn ta

tên là ‘Bỉ Nô tinh’, nằm trong ‘tinh hệ Minh Quang’.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, lại hỏi: “Người nghe qua Trái Đất chưa?”

Nam tử âu phục lắc đầu, sau đó hất giơ tay phải lên, lòng bàn tay chợt biến thành màu trong suốt, có từng ký hiệu vận tự lậ lẫm hiện lên.

“Ta vừa tìm trong kho dữ liệu vũ trụ, không có tinh cầu nào tên là Trái Đất.” Hắc tử mỗ trả lời.

Ánh mắt của Phương Tri Hành chớp động, cậu trầm ngâm một lúc rồi hỏi tiếp: “Trong mắt người, ta có đáng vẻ gì?”

Yết hầu của nam tử âu phục hơi chuyển động, toát ra mồ hôi lạnh, chần chờ nói: “Trên mặt người mọc ra 6 con mắt, toàn thân trải đầy cục mụn chằng chịt, còn có rất nhiều xúc tu ẩm máu.”

Phương Tri Hành thầm nghĩ quả nhiên, rồi chỉ vào Tịnh Huyền bọn họ hỏi: “Vậy bọn họ có đáng vẻ gì?”

Nam tử âu phục nghiêm mặt, biểu tình kính nể nói: “Bọn họ là Chân Phật phủ xuống, đến từ Phật Đà của Thiên giới, to lớn cao ngạo, uy nghiêm thần thánh, không thể khinh nhờn!”

Phương Tri Hành ngẩn người, kinh ngạc nói: “Người cho rằng bọn ta đến từ... Thiên giới?”

“Đúng vậy, các người từ trên trời đến, đáp xuống hạ giới hàng yêu trừ ma!”

Nam tử âu phục nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, có đáng vẻ hết lòng tin theo, đột nhiên hỏi: “Người là sủng vật mà Chân Phật nuôi dưỡng đúng không?”

“...”

Phương Tri Hành cạn lời, suýt chút nữa thì động sát tâm.

Nam tử âu phục tự nói: “Hây, mặc dù khoa học kỹ thuật của bọn ta đã phát triển đến lĩnh vực siêu Lượng Tử, nhưng bọn ta vẫn không cách nào đột phá màn chắn, liếc nhìn phong cảnh của Thiên giới.”

Phương Tri Hành cười ha ha, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Cậu hơi suy nghĩ rồi ngẩng đầu lên, nhìn lên trời cao vô tận xa xa.

Sau nháy mắt, cậu biến mất tại chỗ.

Nam tử âu phục ngược cổ lên, chỉ nhìn thấy một luồng sáng bắn về phía bầu trời, thoáng qua hóa thành một chấm nhỏ.

Phương Tri Hành không ngừng kéo lên, nhanh chóng đột phá tầng khí quyển.

Không khí trở nên loãng hơn, độ nóng cũng lạnh đi.

Phương Tri Hành hoàn toàn không cảm giác được Ngũ Hành Bất Tử đã sớm không cần không khí nữa.

Một lát sau, cậu thoát khỏi trọng lực của tinh cầu, đi ra ngoài không gian.

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy toàn cảnh của “Bỉ Nô tinh” chỉ là một tinh cầu màu vàng đất cực lớn.

Cậu phóng mắt nhìn đi, tinh không hoàn toàn tĩnh mịch, vô số tinh thần chuyển động nghìn năm không đổi theo quỹ đạo trước đó.

Các loại tia vũ trụ tràn ngập không gian vũ trụ, phóng xạ ở trên người của Phương Tri Hành.

“Điểm cuối của vũ trụ là gì?”

Phương Tri Hành cực kỳ tò mò.

Nhưng cậu không có xúc động bay ra ngoài thăm dò, vũ trụ lớn như vậy thật sự không có biên giới ư.

Không bao lâu sau, đầu của Phương Tri Hành cắm xuống, nhanh chóng quay về mặt đất.

Ầm!

Lúc này, chiến đấu trong thành thị đã tiến vào khâu cuối cùng.

Dưới sự vây công của đám tăng hợp lực, Bạo Thực Giả lần nữa bị trọng thương, đánh không lại cũng trốn không được.

Cuối cùng tứ đại hộ pháp tăng nhân liên thủ dẫn ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa vô cùng huyền diệu, có liên quan đến nhân quả báo ứng của ác nhân, làm chuyện xấu càng nhiều thì lửa cháy càng mạnh.

Chương 918: Thăng cấp (1)

Cửu đại Kim Cang Pháp Tướng chỉ có Vô Gian Vĩnh Kiếp Pháp Tướng của chấp chủởng U Minh mới có thể phóng thích ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Tay trái của Huyền Tính cầm bảo châu, tay phải cần tích trượng, tích trượng hơi nhích về phía trước.

Đột nhiên, dưới thân của Bạo Thực Giả hiện lên một đóa sen lửa màu đỏ.

Phù!

Hồng Liên Nghiệp Hỏa vừa ra, tràn đầy không thể chống đỡ, một khi phát ra thì không thể vãn hồi, Bạo Thực Giả bị biển lửa quét sạch, bị đốt cháy như bó đuốc.

Đám tăng thở phào một hơi.

Nhưng Tịnh Huyền đột nhiên nhắc nhở: “Chớ xem thường, Bạo Thực Giả chỉ là một trong tam độc là tham sân si, còn có thú sân và thú si vẫn chưa tiêu diệt được.”

Nam tử âu phục cũng nhắc nhở: “Dựa theo quy luật tam độc xuất hiện trước đây, Bạo Thực Giả luôn xuất hiện đầu tiên, thú sân và thú si sẽ hiện thân sau.”

Hắn thỉnh thoảng lại nhìn về tay phải, không lâu sau, chợt reo lên: “Xuất hiện rồi, ở phương hướng 9 giờ, cách 12 dặm.”

Hắn dứt lời thì điều khiển máy động cơ phi hành dẫn đường.

Đám người Tịnh Huyền chân đạp Ngũ Thái Tường Vân đi theo.

Tế Cầu đi đến bên cạnh Phương Tri Hành, truyền âm đến: “Mày thấy Cẩm Khu này thế nào?”

Phương Tri Hành trả lời: “Có thể chắc chắn nơi này là một thời không khác, cực kỳ có khả năng là một vũ trụ độc lập.”

Tế Cầu tặc lưỡi nói: “Tao còn tưởng chúng ta xuyên không đến Trái Đất tương lai đấy!”

Phương Tri Hành cũng lần nữa cho rằng là như vậy, cậu khẽ thở dài: “Con người ở thế giới này cho rằng chúng ta đến từ Thiên giới, náo loạn nửa ngày, Thần Phật lại là bản thân ta!”

Tế Cầu cũng trực tiếp cạn lời.

Chỉ chốc lát, phía trước truyền đến từng tiếng nổ cực lớn, kinh động đất trời.

Hai con quái vật khổng lồ đang tùy ý phá hủy thành thị, từng tòa kiến trúc bị đẩy ngã như đứa trẻ chơi xếp gỗ ở trước mặt của bọn nó.

“Thú sên là Mạt Nhật Cự Mãng, miệng phun ra khói độc màu xanh, trên đầu mọc một sừng, hô mưa gọi gió, dời sông lấp biển.”

“Thú si là Hợp Dũ, có hình dạng giống lợn, mọc ra khuôn mặt giống người, thân thể màu vàng, chiếc đuôi màu đỏ tươi, âm thanh phát ra như tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh, thích ăn thịt người.”

Nam tử âu phục đọc tài liệu ở trên tay.

“Tam độc dường như cứ cách một thời gian sẽ xuất hiện một lần, không ai biết bọn nó đến từ đâu, bọn nó chỉ muốn hủy diệt thế giới này.”

“Xin các vị Chân Phật thi thố tài năng, diệt tam độc!”

Nam tử âu phục có biểu cảm thành kính mà kính nể.

Tịnh Huyền gật đầu rồi dặn dò: “Giết Mạt Nhật Cự Mãng trước, khỏi độc mà nó phóng ra có thể độc chết hàng trăm vạn người trong thời gian một chén trà.”

“Rồi!”

Đám tăng đồng tâm hợp lực cùng đánh về phía Mạt Nhật Cự Mãng.

Phương Tri Hành thấy vậy thì mở miệng nói: “Đại sư, ta sẽ đi thu thập Hợp Dũ.”

Tịnh Huyền cầu còn không được, vội vàng nói: “Phải cẩn thận đấy.”

Phương Tri Hành xoay người rời đi.

Tế Cấu cùng với ba người Liên Tuyền nhắm mắt theo đuôi.

Bọn nó nhanh chóng gặp được Hợp Dũ, thân dài trăm mét, trông vô cùng xấu xí hung ác, trên chiếc đầu lợn cực lớn có khuôn mặt người, mang theo nụ cười tươi như hoa cúc nở rộ.

Hợp Dũ xông bậy đến, bắt được người thì một ngụm nuốt mất, miệng đầy máu, vô cùng hung tàn.

Đáng sợ là tiếng khóc nỉ non quý dị mà Hợp Dũ phát ra, người nghe thấy âm thanh đó sẽ không tự chủ được mà chạy về phía nó, sau đó ai nấy trực tiếp dâng vào trong miệng của nó.

“Chúng ta lên trước!”

Liên Sinh thu hồi quạt giấy, lướt thân lẩn đến gần Hợp Dũ.

“Phụng thiên thừa vận, văn ti bất động!”

Thốt ra lời này!

Hợp Dũ đột nhiên cứng người, ngay cả huyết dịch trong khoe miệng cũng ngừng chảy.

Liên Nguyệt theo sát tới, bay lên đỉnh đầu của Hợp Dũ, lật tay lấy ra một tấm phù triện vỗ lên ót của nó.

Phù triện tỏa ra hào quang rực rỡ.

Thân thể của Hợp Dũ chợt co rút lại, thu nhỏ lại một vòng.

Liên Sinh cố định Hợp Dũ, Liên Nguyệt thì dùng phù triện làm suy yếu sức mạnh của Hợp Dũ.

Dường như đồng thời, Liên Tuyền mở hộp kiếm của cô ra, bắn ra 4 thanh bảo kiếm.

Cô bước ra một bước, thân hình tăng vọt, lộ ra Kim Cang Pháp Tướng của cô.

Đó là pháp tướng có phong cách chiến thần, đầu đội nón chiến đầu cánh phượng, chân mang giày đen, thân mặc áo giáp dài, mọc bốn cánh tay, bốn bàn tay siết chặt lấy bảo kiếm, hiện lên tư thái tiến công trước giờ chưa từng có, khí thế bức người!

Pháp tướng này vừa xuất hiện đã lấy nó làm trung tâm, hình thành một lĩnh vực kết giới thật lớn.

“Thế giới vô trần, ly cấu tịnh khổ!”

“Vô Trần Ly Cấu Pháp Tướng!”

“Thế giới này do ta làm chủ!”

Liên Tuyền đứng ở biên giới lĩnh vực, vung bốn thanh bảo kiếm.

Kiểm pháp của cô không có kết cấu gì, bỏ trái chém phải vô cùng tùy ý, thậm chí không nhắm chuẩn vào Hợp Dũ.

Nhưng!

Xẹt xẹt xẹt!

Trên thân của Hợp Dĩ hiện lên từng lỗ thủng bị xé rách, da thịt xoay tròn, máu tươi phun ra điên cuồng.

Chương 919: Thăng cấp (2)

“Đù!”

Tế Cửu tròng lớn mắt chó, khiếp sợ nói: “Lý ghê, đây là chiêu thức gì vậy? Kiểm pháp ắt trúng 100% à!”

Phượng Tri Hành nhú mày, tán thưởng nói: “Vô Trần Ly Cửu Pháp Tướng dựng một phương lĩnh vực, ở trong lĩnh vực đấy, công kích trúng kẻ địch là 100%!”

Lúc nói chuyện, Hợp Dũ đã mình đầy thương tích, máu chảy như suối.

“Grừ!”

Đột nhiên Hợp Dũ rít gào, thân hình bất thành linh bành trướng như được thổi hơi, phóng to gấp đôi.

Sức mạnh cuồng bạo quét ngang tám hướng!

3 người Liên Tuyền thất kinh, đều bị luồng uy áp hung tàn này chấn bay.

“Cẩn thận!”

Nam tử âu phục nhắc nhở: “Thú si có tam nộ, đây là nộ thứ nhất, sức mạnh gấp bội...”

Hắn vẫn chưa dứt lời, soạt!

Ánh đao chọt lóe!

Phong Huyết Đao Cường cực lớn từ trên trời giáng xuống,

chém lên cổ của Hợp Dũ.

Phụt!

Mặt người đầu heo lăn trên mặt đất, máu chảy như suối.

Phương Tri Hành ra tay, chém một đao đứt đầu của Hợp Dũ.

“...”

Nam tử âu phục ngạc nhiên muốn chết, đầu lưỡi đều cứng lại.

Một giây sau, Hợp Dũ trừng mắt nhìn, đầu với cổ nó đột nhiên dính lại với nhau.

“Gầm!”

Hợp Dũ lần nữa đứng lên, hai mắt trở nên đỏ như máu, hung uy càng mạnh hơn trước.

“Đây là nô thứ 2, cẩn thận...”

Nam tử âu phục đang muốn nói cái gì đó, chỉ thấy Hợp Dũ mở cái miệng lớn dính máu, hít sâu một hơi.

Phù!

Cây cối xung quanh đều cong lên, như bị cuồng phong cuốn lấy, đồng thời ngã sang một bên.

Mảnh vỡ phế tích trên mặt đất, linh kiện cơ giới, còn có nhân loại đều bay hết vào trong miệng của Hợp Dũ.

Lúc này, cái miệng lớn của Hợp Dũ cứ như một lỗ đen có thể cắn nuốt tất cả.

3 người Liên Tuyền cũng bị lực hút khổng lồ kéo lấy, bóng dáng không ngừng lay động, cố gắng không để cho bản thân rời

khỏi mặt đất.

Phương Tri Hành thấy vậy, bàn tay to áp xuống.

“Trọng Nhược Vạn Quân!”

Chỉ một thoáng, trọng lực kinh khủng đột nhiên giáng xuống.

Hợp Dũ cầm đầu xuống đất, cầm với thân thể đập mạnh xuống mặt đất, miệng bị ép đóng chặt lại

Phương Tri Hành tế ra một đao, đao cương cực kỳ sắc bén, đánh đầu thẳng đó.

Hợp Dũ lại lần nữa mất đầu...

“Gầm!”

Giây lát sau, Hợp Dũ lần nữa sống lại, tiến vào nội thứ 3.

Chỉ thấy thân thể của nó run lên, đứng thẳng người, thân hình nhúc nhích biến hóa, biến thành một con quái vật đầu lợn thân người.

Mặt như sắc đen, ngũ quan dữ tợn, đôi tai to như cây quạt treo ở hai bên, lông mao toàn thân dựng đứng như kim thép, uy vũ hùng tráng.

“A ù!”

Tế Cửu đứng xem kịch vui ở bên cạnh sợ đến ngất người, kinh ngạc hét lên: “Nhị sư huynh, đây là?”

Lúc này, dáng vẻ của Hợp Dũ cực kỳ giống với Trư Cang Liệp (Trư Bát Giới), chỉ thiếu cây đinh ba chín răng mà thôi.

“Phù!”

Hợp Dũ thở hỗn hển, hai luồng khói trắng hiện ra từ lỗ mũi.

Nó nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành, răng nanh rung động, giận không kìm được.

“Phụng thiên thừa vận, bốn mặt đảo trí!”

Đúng lúc này Liên Sinh vòng trở lại, nói là làm ngay.

Hợp Dũ trời đất quay cuồng, đầu hướng xuống đất, chân hướng lên trên, toàn thân trồng cây chuối.

Liên Nguyệt chân đạp hư không, bay đến phía trên Hợp Dũ, ném ra một tấm phù triện.

“Hàn Băng phù!”

Phù triện hóa thành một vệt sáng chiếu lên thân của Hợp Dũ.

Hợp Dũ lập tức kết băng, băng sương bao trùm toàn thân.

Điều này vẫn chưa xong!

“Triển khai lĩnh vực!”

Liên Tuyền nhanh chóng lấn đến gần, Vô Trần Ly Cấu Pháp Tướng vung bốn thanh bảo kiếm đâm vào lồng ngực của Hợp Dũ.

Bảo kiếm đâm vào, rút ra, tới tới lui lui!

Hợp Dũ chịu khổ mở ngực bể bụng, lục phủ ngũ tạng bị đâm đến nát vụn, ruột đều chảy ra ngoài.

Liên Tuyền giơ cao song kiếm gác chéo lên trên cổ của Hợp Dũ, cắt mạnh.

Nhưng vào lúc này, Hợp Dũ đột nhiên trợn to mắt, sâu trong đồng tử ngưng tụ màu đỏ.

Bịch!

Hai luồng thị lực nóng bắn ra ngoài, đánh trúng lồng ngực của Vô Trần Ly Cấu Pháp Tướng.

Trong lòng của Liên Tuyền khiếp sợ, cúi đầu nhìn lại, lồng ngực thành linh xuất hiện hai lỗ thủng bốc khói.

Thị lực nóng kinh khủng vô song, nơi đi qua, máu thịt hòa tan, xuyên qua vạn vật.

Hợp Dũ lấy lại sức lực, thương thế lập tức khép lại như lúc ban đầu, xoay người đứng lên.

Liên Nguyệt thấy vậy, lật tay lấy ra phù triện.

Nhưng cô vẫn chưa kịp ra tay, một luồng thị lực nóng thành linh kéo đến, tốc độ nhanh khiến người ta không kịp phản ứng.

Liên Nguyệt kêu lên đau đớn, chiếc cổ trắng như tuyết bị tia sáng đỏ xuyên qua.

Cùng lúc đó, một luồng thị lực nóng khác đánh úp về phía Liên Sinh.

“Phụng thiên thừa vận, nhĩ tả ngã hữu!”

Liên Sinh cũng không kịp phản ứng, nhưng hắn có một thói quen chiến đấu tốt, chỉ cần cảm giác được nguy hiểm ập đến thì sẽ khởi động né tránh.

Vì thế!

Nghĩ là làm ngay, như nghìn cân treo sợi tóc!

Thị lực nóng đột nhiên chuyển hướng, bay về phía bên trái.

Mà bản thân Liên Sinh thì xô dịch về bên phải.

Hợp Dũ mặc kệ kết quả, nó nhìn chăm chăm Liên Tuyền ở trước mặt, khóe miệng chảy ra nước bọt, mở to cái miệng tanh hôi, nhào lên cắn.

Chương 920: Thăng cấp (3)

“A!”

Bờ vai của Liên Tuyền đau nhức, cô không khỏi kêu thảm.

Cũng may!

Sau nháy mắt, Phương Tri Hành đi đến đỉnh đầu của Hợp Dũ, bổ xuống một đao.

Phụt!

Đầu của Hợp Dũ nứt ra, chia thành hai.

Nhưng nó vẫn không cảm giác, nhanh chóng giơ nắm đấm lên đánh ra từng sóng xung kích có thể thấy bằng mắt thường.

Ánh mắt của Phương Tri Hành sáng lên, lúc này tế ra Ma Huyết Kim Cang Chưởng.

Máu trên mặt đất nẩy lên theo!

Ma chưởng màu đen ngưng tụ ra, cuốn lấy máu của Hợp Dũ.

Một giây sau, quyền và chưởng va chạm vào nhau!

Bịch!

Tiếng nổ lớn kinh động đất trời!

Từng làn sóng xung kích nhanh chóng tán loạn, cứ như không chịu nổi một kích.

Uy lực còn lại của ma chưởng màu đen không giảm mà rần

chắc ở trên thân của Hợp Dũ.

Chưởng lực kinh khủng giống như núi cao đè xuống.

Ầm!

Toàn thân của Hợp Dũ trực tiếp sụp đổ, máu thịt văng tung tóe, bị trấn áp tại chỗ.

Sau đó, Hợp Dũ không thể hồi sinh được nữa.

Phương Tri Hành giậm chân nhấc lên cát bụi cuồng bạo, tản ra, che khuất bầu trời.

“Thu!”

Một ý niệm, hệ thống bắt đầu thu thập tinh hoa máu thịt.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 36 người (4/36)]

Bụi mù tản đi.

“Kết thúc rồi à?”

Liên Tuyền thở phào nhẹ nhõm, chột thu hồi Vô Trần Ly Cầu Pháp Tướng, khoanh chân ngồi xuống, vận công chữa thương.

Liên Nguyệt bịt lấy cổ, dán một tấm phù triện lên trên ngực.

Đội chốc lát, hai người họ dường như đồng thời chữa khỏi thương thế.

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Đi thôi, chúng ta qua bên trụ trì xem xem.”

Bốn người một chốc đi trở về.

Đúng lúc!

“An thí chủ!”

Tịnh Huyền dẫn đám tăng bay qua.

“Giải quyết thú si rồi?”

Tịnh Huyền hơi giật mình, đám tăng thì khó có thể tin.

Nói thật, Mạt Nhật Cự Mãng và Hợp Dũ đều khó chơi như nhau.

Nhưng bọn họ có nhiều người, phía bên Phương Tri Hành chỉ có bốn người, song phương lại có thể giết chết đối thủ của mình trong khoảng thời gian không khác nhau là mấy.

Đám tăng cảm giác mơ hồ đã thua một bậc.

Phương Tri Hành khiêm tốn cười nói: “Vận may của bọn ta tương đối tốt, tìm cơ hội đánh lén thú si mới chém giết nó được.”

“Ừm, diệt trừ được thì tốt.”

Biểu cảm của Tịnh Huyền nhanh chóng khôi phục lại như thường, ông cười nói: “Vất vả rồi, đa tạ bốn vị trợ giúp chùa Tích Hỏa ta loại trừ tam độc!”

“Tiện tay mà thôi.” Phương Tri Hành nói khách sáo.

Đột nhiên chiếc nhẫn lại sáng lên.

[Chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ!]

[Tiếp theo người có một canh giờ tìm kiếm bảo vật.]

[Ngoài 24 dặm phía tay phải của người có một cây Bồ Đề.]

Đáy mắt của Phương Tri Hành sáng ngời.

Điều kiện 3 chính là phải thu thập một quả Bồ Đề.

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía đám người Tịnh Huyền.

Nhưng lúc này, biểu cảm của Tịnh Huyền rất phức tạp, cơ trên mặt cứng đờ.

Rất rõ ràng, cây Bồ Đề này là cấm vật của chùa Tích Hỏa, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai chạm vào.

Phương Tri Hành mặc kệ điều này, cậu trực tiếp vỗ tay nói: “Tiền bối, ta phải rời đi trước, hẹn gặp lại.”

Tịnh Huyền cắn răng, vươn tay ra ngăn lại: “Khoan đã, An sử giả muốn đi tìm cây Bồ Đề à?”

Phương Tri Hành thần nhiên nói: “Phải thì thế nào?”

Tịnh Huyền nghiêm túc nói: “Thật sự không dám giấu diếm, cây Bồ Đề đây thuộc về Thánh thụ của Phật môn ta, không phải là người Phật môn thì không thể đến gần.”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi nhếch lên, thần nhiên nói: “Thiên tài địa bảo, người có tài mới chiếm được. Ta và cây Bồ Đề có duyên, hy vọng tiền bối thành toàn.”

Tịnh Huyền sầm mặt lại, lạnh lùng nói: “Người muốn đi cũng được, nhưng ta phải nhắc nhở người, dưới cây Bồ Đề có quái vật trấn giữ, giết người như ngóe, không phải là người trong Phật môn ta có thể trấn áp được, hy vọng người biết dừng.”

Phương Tri Hành xem tất cả như gió thoảng bên tai, xoay người cười trên người Tế Cầu chạy như điên.

Ba người Liên Tuyền vội vàng đuổi theo.

Thấy tình hình này, đám tăng nhìn nhau, dần dần quần chúng phần nộ.

Huyền Minh tức giận nói: “Sư phụ, tuyệt đối không thể để An

Bảo Phác cướp lấy quả Bồ Đề.”

Tịnh Huyền khoát tay nói: “Vội cái gì, quả Bồ Đề không phải dễ dàng có thể cướp đến tay như vậy, nhưng mà ta lại hy vọng hắc có thể cướp được, chờ lúc hắc đi ra, vì sư sẽ khiến hắc chấp tay nhường lại.”

Đám tăng bưng tỉnh, đều tán thưởng trụ trì Tịnh Huyền trí tuệ siêu tuyệt.

Ai không muốn trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi chứ!

Không bao lâu, một người một chó chạy tới địa điểm chỉ định.

Ngẩng đầu nhìn lên!

Đập vào mi mắt rõ ràng là một viện bảo tàng.

Cửa lớn đóng kín, vô cùng hoang vắng.

Phương Tri Hành quay đầu đi liền nhìn thấy một chiếc mô tô phi hành nhanh chóng lái tới.

Nam tử mặc âu phục cũng chạy đến, mở miệng nói: “Các người muốn tiến vào cánh cửa bằng đồng xanh đó à?”

Phương Tri Hành nhướng mày nói: “Người từng vào rồi à?”

Nam tử âu phục lắc đầu nói: “cánh cửa bằng đồng xanh đó vô cùng thần kỳ, người của thế giới bọn ta đã dùng hết tất cả các cách đều không thể mở ra, nhưng người đến từ Thiên giới lại có thể dễ dàng đẩy cửa ra, tiến vào một không gian kỳ dị.”

Chương 921: Đồ Thành (1)

Trong lòng Phương Tri Hành sáng tỏ, thần nhiên đi vào viện bảo tàng, vào trong phòng khách rộng lớn.

Ở chỗ sâu nhất của đại sảnh vị trí sát tường có dựng một cánh cửa bằng đồng xanh cao hơn 4m.

Phương Tri Hành trực tiếp đi lên trước, hai tay ấn lên cửa, nhẹ nhàng dùng sức.

Cửa không mở ra.

Nhưng trong nháy mắt sau đó, hai tay của cậu đột nhiên cảm giác chột nhẹ, cả người trực tiếp xuyên qua cánh cửa bằng đồng xanh.

Phương Tri Hành đầu tiên là ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn quanh, bản thân đã tiến vào trong một đại điện hình tròn.

Ngay vị trí trung tâm đại điện có mọc một cây ăn quả cao lớn, cành lá xum xuê.

Trên cây kết rất nhiều quả, có lớn có nhỏ, quả lớn nhất kia có kích thước to bằng năm nắm, màu sắc đỏ thẫm, hình dạng giống như trái tim, lại đang nhẹ nhàng nhúc nhích có quy luật.

Chính là quả Bồ Đề trong truyền thuyết!

Tình cảnh này...

Phương Tri Hành không khỏi nghĩ đến thánh địa kia của Ngũ Hành Tông.

Cậu từng ngồi trong một đại điện, trấn thủ cây Ngũ Hành Âm Dương một tháng.

Vậy thì...

Tầm mắt Phương Tri Hành lướt qua cây ăn quả, nhìn về vị trí sát tường phía sau.

Quả nhiên!

Vị trí đó có một cái ghế cao lớn.

Trên cái ghế đó có một quái vật hình người ngồi ngay thẳng, mặt xanh nanh vàng, ngoại hình ghê tởm.

Tóc xoa ngang vai trên đầu nó lại là từng con rắn nhỏ quấn lấy nhau, cực kỳ rợn người.

Quái vật cúi đầu, mắt nhắm chặt dường như đang ngủ.

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, ngهنh ngang đi tới dưới tàng cây, nhìn kỹ một chút.

Phát hiện quả Bồ Đề chín chỉ có một quả.

Cậu thả người nhảy lên, hái xuống quả Bồ Đề này.

“Thu!”

Phương Tri Hành không chút chần chừ, khi giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng, quả Bồ Đề trong tay cậu biến mất không thấy gì nữa.

[3, Thu thập 1 quả Bồ Đề (Đã hoàn thành.)]

Đến bây giờ, điều kiện 2 và 3 đã thuận lợi hoàn thành.

Nhưng quái vật trên ghế ngồi bỗng nhiên mở mắt đứng lên.

Nó nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, miệng cử động.

“Khè khè ~ “

Ma âm chói tai cuồn cuộn ra khiến kẻ khác đầu váng mắt hoa, dạ dày nhộn nhạo.

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi co giật, lắc đầu nói: “Đừng nói chuyện, ta nghe không hiểu. Nhưng ta có thể nói cho người biết ta cũng đã làm người trần thủ.”

Quái vật sững sờ rồi nhìn chăm chăm Phương Tri Hành.

Chỉ là vừa nhìn, Phương Tri Hành cũng cảm giác như sau lưng bị kim đâm, cả người khó chịu.

Phương Tri Hành than thở: “Xem ra, ta và người bị cấm chỉ trao đổi, không cách nào truyền qua bất kỳ tín tức gì.”

Quái vật nghe thấy ngẩng đầu nhìn lên cây, đột nhiên phát hiện thiếu một quả Bồ Đề.

Lập tức, quái vật bước ra một bước, vung móng vuốt quét tới.

Phương Tri Hành không chút khách sáo, gọi ra một chú rồng.

Ma chú rồng màu đen thế không thể đỡ!

Mắt quái vật sáng lên!

Bỗng nhiên, chuyện kỳ lạ xảy ra!

Ma Huyết Kim Cang Chú rồng chợt dừng lại giữa không trung, biến thành tảng đá màu xám rơi xuống.

Xì xì~

Ma chú rồng to lớn theo đó bị nghiền nát.

Phương Tri Hành ngạc nhiên biến sắc, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Quái vật nhào tới, trảo ảnh quét ra, vô cùng nhanh chóng.

Phương Tri Hành nhanh chóng lùi lại nhưng vẫn bị quét trúng, y phục phần ngực bị nghiền nát, làn da rách ra năm vết máu.

Cũng may vết thương không sâu.

Nhưng vết thương cũng biến thành hắc sắc, rõ ràng có kịch độc.

Phương Tri Hành hít sâu mấy hơi, vừa chạy trốn vừa điên cuồng vận chuyển nội công, áp chế kịch độc.

Chốc lát, cuối cùng là thể chất Ngũ Khí Triều Nguyên mạnh mẽ, chống đỡ kịch độc tấn công.

Phương Tri Hành thầm thở phào, cong ngón búng ra.

Giọt máu bắn ra.

Mắt quái vật lại loé lên, mái tóc mọc đầy răn kêu xì xì không ngừng.

Huyết Tích Tử chợt dừng ở giữa không trung, hóa thành tảng đá màu xám, sau đó ngã trên mặt đất, nát thành bột mịn.

Thấy cảnh tượng này!

Phương Tri Hành nhất thời xác nhận quái vật nắm giữ một loại năng lực hóa đá bất kỳ công kích thương tổn nào.

“Hừ, ăn một đao của ta đi!”

Phương Tri Hành cầm Ngũ Hành Vạn Nhân đao, trong lúc nhất thời loi quang rực rỡ.

Lôi hồ vắn vẹo bắn ra, mọi việc đều thuận lợi!

Quái vật cực kỳ coi thường, trong ánh mắt loé lên, tất cả lôi hồ đều hóa đá, rơi vỡ vụn trên đất.

“Má nó!”

Phương Tri Hành không nhịn được chửi ầm lên.

Quái vật đến từ dị giới nào đó, năng lực hóa đá quả thực quá nghịch thiên rồi, hoàn toàn khắc cậu!

Bỗng nhiên, cậu nghĩ tới lời nói của Tịnh Huyền, không khỏi giật mình.

“Chẳng lẽ...”

Hai mắt Phương Tri Hành khẽ híp lại.

Nháy mắt sau đó, bạo quân từ từ mọc lên từ trên đỉnh đầu cậu, cầm trong tay phật châu, đỉnh thiên lập địa, uy vũ khí phách, không ai bì nổi.

Đồng tử của quái vật to hơn một vòng.

Bạo quân bóp viên phật châu thứ nhất.

Ngay sau đó, bạo quân bày ra Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng!

“Kim Cang chưởng, dốc hết toàn lực!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, một chưởng quét ngang qua.

Ánh mắt quái vật chớp liên tục.

Nhưng Kim Cang chưởng cuồn cuộn đánh tới, không bị hóa đá.

Sắc mặt quái vật đại biến, giơ lên lợi trảo đón được Kim Cang chưởng.

Chương 922: Đồ Thành (2)

Đùng!

Một tiếng nổ rung trời!

Quái vật lão đảo lui về phía sau vài bước, móng vuốt bẻ gãy một ngón tay.

“Quả nhiên có tác dụng!”

Phương Tri Hành sĩ khí đại chấn, vung Kim Cang Xử đập tới.

Quái vật nhanh chóng lùi lại, há miệng phun ra một tấm khiên dính đầy nhờn.

Cheng~

Kim Cang Xử bị tấm khiên đỡ được.

Quái vật đưa tay bắt xuống một sợi tóc rắn dài, ném về phía Phương Tri Hành.

Sợi tóc rắn dài đó nhanh chóng tăng vọt, biến thành từng con cự xà ba mắt.

Bầy rắn rải rác xung quanh Phương Tri Hành, nhanh chóng hình thành thế bao vây, tiếp theo quần lấy, cắn xé.

Bạo quân bóp viên phật châu thứ hai, hình thái lập tức biến thành Bất Động Minh Vương Pháp Tướng.

Bất động như núi, phòng ngự vô địch!

Bầy rắn cắn xé đều phí công, ngược lại cắn gãy răng nanh.

Ngay sau đó, bạo quân bóp viên phật châu thứ ba, hình thái nhất thời biến thành Nam Mô Bảo Quang Pháp Tướng.

Tay trái ngọn lửa, tay phải cầm Kim Cang chùy.

Phương Tri Hành vung tay trái lên, ngọn lửa vung vẩy xung quanh, đốt cháy bầy rắn.

Xi xì ~

Luyện Tạo Chi Hoả vượt quá tưởng tượng, bầy rắn nhanh chóng bị đốt thành tro bụi.

Ngay cả quái vật cũng bị ngọn lửa vung đến, không thể không hoảng hốt rút lui.

Phương Tri Hành đuổi theo không bỏ, vung Kim Cang chùy đập xuống.

Ầm~

Ngực quái vật chấn động dữ dội, Kim Cang chùy rắn chắc khắc trên lồng ngực của nó.

Chỉ một thoáng, ngực quái vật lõm xuống, bị đập ra vết thương hình dáng đầu búa.

Quái vật đau đớn, kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết cũng hóa thành ma âm kinh khủng, Phương Tri Hành bị chấn động đến mức khí huyết bốc lên, bị ép lui về phía sau.

Quái vật thấy thế dường như bắt được cây cỏ cứu mạng, khàn giọng rống to hơn, đập diu lên xuống.

Ma âm mênh mông cuộn cuộn, ép đến Phương Tri Hành không ngừng lùi lại, phía sau lưng dán lên vách tường.

Một khắc sau, cậu đột nhiên cảm giác phía sau lưng trống rỗng!

Cả người xuyên qua vách tường.

Phượng Tri Hành sửng sốt sau đó nhìn quanh, cậu đã đi ra ngoài, vừa hay đứng ở trước cánh cửa bằng đồng xanh.

Liên Sinh nhìn, kinh ngạc nói: “Người bị thương rồi?”

Phượng Tri Hành cúi đầu nhìn ngực, y phục thì rách nát, vết thương đã hoàn toàn khép lại.

“Ta không sao.” Phượng Tri Hành phun ra một ngụm khí dơ, xoay người.

Tịnh Huyền dẫn đầu đám tăng, hùng hổ đi tới...

“Kẻ đến không có ý tốt!”

Tế Cầu tiến lên trước mấy bước chắn trước mặt Phượng Tri Hành, nhe răng gầm gừ ra oai.

Ba người Liên Sinh nhìn nhau, rất ăn ý đứng bên cạnh Phượng Tri Hành, bày ra tư thế cùng chung mối thù.

Thế nhưng Tịnh Huyền nhìn như không thấy, chỉ đánh giá Phượng Tri Hành, dựng thẳng 1 bàn tay lên, hờ hững nói: “An thí chủ, xin hãy giao quả Bồ Đề ra.”

Phượng Tri Hành điềm tĩnh tự nhiên, chấp tay nói: “Khoan hãy nói đến chuyện hiện tại ta không giữ quả Bồ Đề, cho dù có thì nó cũng là thứ đã thuộc về ta rồi.”

“Người nói láo!”

Huyền Minh nổi giận, hét lên: “Dù tiến vào cánh cửa bằng đồng xanh rất dễ dàng nhưng muốn đi ra lại rất khó, nhất định

phải nắm giữ quả Bồ Đề mới được.

Người có thể sống sót ra khỏi cánh cửa bằng đồng xanh, chứng tỏ người đã hái ít nhất một quả Bồ Đề.”

Phương Tri Hành dang tay cười nói: “Đúng là ta đã hái một quả Bồ Đề nhưng ta ăn hết rồi.”

Lời này vừa nói ra!

Sắc mặt đám người Tịnh Huyền đều thay đổi kịch liệt.

“Ta không tin, có con quái vật kia trấn thủ, người lấy đâu ra thời gian để ăn hết quả Bồ Đề chứ.”

Huyền Minh cất bước đi tới, đưa tay về phía Phương Tri Hành, quát: “Ta muốn lục soát người.”

“Gâu gâu~”

Tế Cầu bồng sữa um lên, há miệng để lộ răng nanh đỏ tươi cắn tay phải Huyền Minh một cách nhanh, ác và chuẩn!

“Úi, cái đồ nghiệt súc!”

Huyền Minh bị đau, tức thì giận dữ không kìm được, tay trái đưa ra bóp cổ Tế Cầu.

Nhưng Tế Cầu cũng không phải dạng vừa đâu, nó lập tức thi triển “Tông Mao Cổ Giáp” cường hóa phòng ngự.

Huyền Minh liều mạng vấy tay mấy lần nhưng vẫn không thoát khỏi Tế Cầu.

Hắn cảm giác da mình sắp bị cắn rách, lửa giận bốc lên, thân hình bành trướng.

Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng hiển lộ, toàn thân kim quang

óng ánh, làn da hoàng kim không thể phá vỡ.

Tế Cửu cảm thấy rằng hình như gãy rồi, 2 chân trước cào loạn xạ.

“Tĩnh Phong Huyết Vũ Trảo!”

Trảo ảnh cuồng bạo quét ngang qua, suýt chút nữa cào trúng mặt hắn.

Rẹt rẹt rẹt~

Những tia hỏa tinh bắn ra từ cơ thể Huyền Minh, tạo thêm từng vết trảo có độ sâu khác nhau.

“Nghịch súc muốn chết!”

Huyền Minh triệt để nổi giận, vung Kim Cang Xử lên đập mạnh xuống.

“Đệt mợ!”

Tế Cửu căng cứng toàn thân, vội vàng há miệng, phát động thần thông huyết mạch.

“Thanh Động Vạn Tượng!”

Chỉ 1 thoáng, từng vòng sóng âm có thể thấy bằng mắt thường bộc phát.

Tế Cửu khóa chặt tất cả hòa thượng, bao gồm cả đám người Tịnh Huyền vào trong.

Trong lúc nhất thời!

Chúng tăng loạn choạng lùì lại, run rẩy như thể bị đánh mạnh.

Tịnh Huyền và tứ đại tăng nhân hộ pháp vẫn ổn, chỉ có ba mươi sáu đồng nhân là khó chịu, mũi và miệng ai nấy đều chảy máu, thất tha thất thểu, ngã trên mặt đất.

Chương 923: Trấn Ngục (1)

“Hỗn xược!”

Huyền Tâm lao ra, Bất Động Minh Vương Pháp Tướng ngạo nghễ đứng thẳng, ngăn trước mặt chúng tăng.

Phòng ngự của Bất Động Minh Vương Pháp Tướng là vô địch, công kích sóng âm cũng có thể phòng ngự.

Thế nhưng!

Sóng âm do Tế Cầu phóng ra không tầm thường, nó rất đặc biệt, có thể bỏ qua bất cứ chướng ngại gì.

Điều này dẫn đến Huyền Tâm chỉ có thể bảo vệ mình chứ không thể bảo vệ được người khác.

Chúng tăng vẫn nôn ra máu như thường!

Thấy cảnh này, Tịnh Huyền không khỏi cau mày.

Không ngờ chỉ một linh sủng mà cũng có thể gây nên tràng diện như thế.

“Khổ nạn chính là thuốc tốt quý báu nhất!”

Lúc này, Huyền Kiến bước ra, Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng rơi lệ đầy mặt, giang rộng hai cánh tay.

Sau đó, sự việc không thể tưởng tượng nổi phát sinh!

Tất cả sóng âm đột nhiên tập trung về phía Huyền Tâm, bị một mình hắn hấp thụ hết.

Thất khiếu Huyền Tâm chảy máu, đau đến không muốn sống nhưng biểu cảm lộ ra một kiêu vui sướng điên cuồng.

Ngay sau đó, Tế Cầu đột nhiên rú thẳm.

“A hú~”

Tế Cầu ngã lăn ra, toàn thân run rẩy, miệng phun máu tươi.

Nó trúng chiêu rồi, thần thông huyết mạch bị phá giải, bị chiêu “phản tổn thương” của Huyền Kiến đánh bại.

“Bể khổ vô biên, hà có gì người tự tìm khổ!”

Huyền Tâm chấp hai tay trước ngực, nhìn Tế Cầu khinh thường, lắc đầu.

Nhưng nháy mắt sau, một bàn tay vàng óng bỗng quét tới.

Bốp!

Nương theo tiếng vang giòn giã, gò má cao cao của Huyền Kiến hiện lên dấu vết năm ngón tay.

“Người!”

Huyền Kiến giật nảy mình, đồng tử co rút mạnh.

Chỉ thấy Phương Tri Hành đi đến trước mặt hắn, hư ảnh Bạo Quân hiện hiện trên đỉnh đầu cậu bày tư thế Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng.

“Ai cho phép người đánh chó của ta hả?”

Phương Tri Hành mở hé mắt, tung chưởng.

Kim Cang Chưởng thế như chẻ tre khắc lên lồng ngực Huyền Kiến.

Nhất lực hàng thập hội!

Cự lực kinh khủng xung kích trên thân Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng.

Huyễn Kiến phun máu tươi, thân thể bị hất văng, nện gãy mấy cây trụ, bay thẳng ra bên ngoài bảo tàng và đập xuyên ba tòa lâu lớn trên đường.

Màn này!

Ba người Huyền Minh kinh hãi biến sắc, rùng mình.

Không thể ngờ rằng, thực lực giữa Phương Tri Hành và bọn họ lại cách biệt to lớn đến thế.

“O?”

Tịnh Huyền trụ trì hô hấp ngưng trệ, da mặt điên cuồng co giật, khắp mặt đều là vết không thể tưởng tượng nổi.

Một người trong Đạo môn như Phương Tri Hành lại có thể thi triển ra Phật Môn Pháp Tướng!

Nói cách khác, sau khi cậu quan sát &LTKim; Cang Kinh > thì đã lĩnh ngộ được chân lý Phật pháp.

Phật duyên cớ này phải nói là vượt quá sức tưởng tượng!

“A Di Đà Phật, tất cả mọi người dừng tay!”

Tịnh Huyền thở thật sâu, nhanh chóng tỉnh táo lại, cất cao giọng nói: “An Bảo Phác lĩnh ngộ được Phật môn chính tông, tức đã là người trong Phật môn ta, hẳn có tư cách hưởng dụng quả Bồ Đề.”

Chúng tăng cúi đầu, chấp tay trước ngực hướng về phía Phương Tri Hành, không còn địch ý giữa hai hàng mày nữa.

Tình cảnh này khiến Phương Tri Hành không biết nên nói gì cho phải.

Sau một lúc lâu, cuối cùng Tế Cầu từ từ bò dậy, nhìn hằm hằm vào chúng tăng.

“Mẹ nó, cầu gia mà không bị mắc lừa thì chơi chết từng kẻ các người luôn.”

Vút lại vài tiếng sữa gâu gâu đầy oán niệm, Tế Cầu tự đi sang 1 bên rồi liếm láp vết máu trên thân mình.

Lát sau, một tiếng qua rồi.

Phương Tri Hành bị việc này trì hoãn đến nỗi không săn tìm được bảo vật nào, từ đầu tới cuối chỉ mò được một quả Bồ Đề.

Đương nhiên, phần thu hoạch này rất lớn, đợt sóng này chắc chắn sẽ kiếm bộn.

Tịnh Huyền dẫn mọi người rời khỏi đây và quay trở lại chùa Tích Hỏa.

Trên đường đi, Tịnh Huyền và Phương Tri Hành sánh vai cùng nhau.

Lúc này, Tịnh Huyền như thể biến thành 1 người khác, nụ cười hiền hòa nở trên môi, mặt mũi tràn đầy thiện ý.

“An thí chủ có duyên với Phật, nếu nhập Phật môn ta thì nhất định có thể thu được ‘Chính quả’.”

Tịnh Huyền thẳng thắn đưa ra lời mời.

Phương Tri Hành không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Chính quả là gì?”

Tịnh Huyền tỉ mỉ giải thích: “Phương pháp tu hành của Phật môn khác với Đạo môn, Đạo môn thiên về Đạo vô tận, trong khi

Phật môn chỉ nói về Phật pháp vô biên, chính quả duy nhất!”

Phương Tri Hành nghe được cái hiểu cái không.

Thấy thế, Tịnh Huyền nói tiếp: “Lấy một ví dụ cụ thể: đệ tử Phật môn rất đông nhưng chỉ có chín Kim Cang Pháp Tướng, điều này có nghĩa là rất nhiều người sẽ tu luyện cùng một Kim Cang Pháp Tướng.

Nhưng đích đến của Kim Cang Pháp Tướng là gì đây?

Đáp án là Phật, thành Phật!

Phật là gì?

Phật chính là chung cực, Phật chính là duy nhất!

Điều này có nghĩa là một củ cải và một cái hố!

Không thể nào có hai Chân Phật được sinh ra từ 1 Kim Cang Pháp Tướng được!”

Phương Tri Hành hít thật sâu, sắc mặt thay đổi liên tục, ngạc nhiên hỏi: “Vậy ai sẽ thành Phật? Nếu trước đó đã có người tu thành Phật vậy những người tu luyện sau chẳng phải đều không thể thành Phật ư?”

Tịnh Huyền lắc đầu, cười đầy hàm ý, nói: “Không, ai cũng có thể thành Phật!”

Chương 924: Trấn Ngục (2)

Phương Tri Hành sững ra, bỗng nhiên giật mình, rung động nói: “Ý của ngài là đồng loại tương dung!”

“Đúng vậy!”

Tịnh Huyền liên tục gật đầu: “Đích đến của tu Phật chính là hòa làm một thể với Chân Phật duy nhất, hóa thân thành chân lý, trở thành vĩnh hằng, trở thành duy ngã độc tôn!”

Phương Tri Hành hít thật sâu, bình tĩnh đại ngộ.

Phật không phải là một người mà là dung hợp thể từ vô số người đi đến điểm cuối.

Tập hợp chúng sinh vào một thân thể, cho nên Phật có trí tuệ và pháp lực vô biên!

Cậu ngẫm nghĩ, đột nhiên phát hiện ra một bug, dò hỏi: “Chân Phật chỉ có chín vị thôi ư?”

“Dĩ nhiên không phải!”

Tịnh Huyền thận trọng trả lời: “Thật ra, Kim Cang Pháp Tướng không chỉ có chín vị, trong rất nhiều kinh Phật có nhắc nhiều đến ‘Như Lai Pháp Tướng’.

Chỉ có điều chúng ta chỉ còn ba bộ chính văn &LTKim; Cang Kinh> được lưu trên thế gian này, tạm thời chưa biết các pháp tướng khác có dạng gì thôi.”

Phương Tri Hành hiểu ra, suy nghĩ một lúc rồi tỉnh giấc: “Phật và Bồ Tát khác nhau ở đâu?”

Tịnh Huyền cười đáp: “Khác nhau ở đẳng cấp chính quả, Phật Đà tối cao, Bồ Tát thứ hai, các vị khác như La Hán, Kim Cang, Tát Thù thì xếp sau.”

Nói đến đây, ông nhắc đến: “Sau khi ăn quả Bồ Đề, hiệu quả là mở ra trí tuệ vô thượng, tiềm lực vô tận, từ đó bước trên con đường thành Phật.”

Ông cảm khái nói: “Không có quả Bồ Đề, bất luận một người tu hành thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể thành Phật.”

Phương Tri Hành hiểu ra, trong lòng không khỏi suy nghĩ miên man.

Lúc này, Tịnh Huyền đột nhiên thay đổi chủ đề, hỏi: “Thí chủ có biết kẻ địch lớn nhất của mình ở thịnh hội Phật môn này là ai không?”

Phương Tri Hành sửng sốt một chút, cau mày nói: “Ta chỉ đến xem lễ, không muốn gây chuyện thị phi, lấy đâu ra kẻ địch?”

Tịnh Huyền liền nói: “Tranh chấp giữa Phật và Đạo không phải chuyện một sớm một chiều, Phật môn và Đạo môn chỉ cần chạm mặt thì không thể tránh một trận long tranh hổ đấu.

Nhưng đối với Ngũ Hành tông và Thái Ất tông thí chủ thì kẻ địch lớn nhất lại không phải Phật môn mà là Thiên Sư đạo.”

Phương Tri Hành nhướng mày, lộ vẻ rất khó hiểu.

Tịnh Huyền nghiêm túc giải thích: “Ngũ Hành tông và Thái Ất tông được sinh ra tại triều đại này nhưng Thiên Sư đạo có lịch sử còn xa xưa hơn thế, bắt đầu từ tiền triều thậm chí càng xa xưa hơn, hơn nữa còn có chứng cứ cho rằng Thiên Sư đạo từng là quốc giáo của tiền triều!”

Ánh mắt Phương Tri Hành chớp động, trầm ngâm nói: “Trước

đây, ta đã nhiều lần nghe nhắc đến thuyết pháp nói ‘Thiên Sư đạo là Đạo môn chính tông’.”

Tịnh Huyền gật đầu nói: “Theo Phật môn ta điều tra phát hiện, Thiên Sư đạo và Giám Thiên ti có mối liên hệ chặt chẽ với nhau.

Thậm chí còn có một thuyết pháp: Thật ra Thiên Sư đạo là do Giám Thiên ti sáng lập, bán mạng cho Giám Thiên ti.

Sở dĩ Ngũ Hành tông và Thái Ất tông xuất hiện là vì một số ít người trong Thiên Sư đạo không cam lòng bị Giám Thiên ti sai sử nên mới trốn ra ngoài tự lập môn phái.

Chính vì vậy, Thiên Sư đạo xem Ngũ Hành tông và Thái Ất tông là phản đồ, luôn tỏ ra hống hách và khinh miệt các người.”

Phương Tri Hành tấm tắc lấy làm kỳ lạ, không nghĩ mối quan hệ của tam đại phái Đạo môn lại phức tạp như vậy.

Ý trong lời nói chính là Thiên Sư đạo rất có thể sẽ tìm cớ gây phiền phức.

“Ừm, ta sẽ cẩn thận!”

Phương Tri Hành cảm ơn Tịnh Huyền, sau đó trở về biệt viện.

Cậu gọi ba người Liên Tuyền.

Phương Tri Hành nhìn Liên Sinh, gò hỏi: “Người hiểu bao nhiêu về Thiên Sư đạo?”

Liên Sinh phe phẩy quạt giấy, từ tốn trả lời: “Thiên Sư đạo tự coi mình là ‘Thiên Sư’, tin tưởng thiên cơ, có thể thăm dò tương lai, cực kỳ am hiểu trận pháp thô diễn, thậm chí thiên sư cao minh có thể dựa vào ý niệm mạnh mẽ của mình bày trận trong một ý niệm, giết địch ở vô hình.”

Phương Tri Hành trầm mặc, hỏi: “Thiên Sư đạo có mối quan

hệ tốt với chúng ta không?”

“Không!”

Liên Nguyệt chen lời, giận dữ nói: “Thiên Sư đạo tự cho mình là chính thống nên luôn xem thường hai phái chúng ta, thái độ rất ác liệt.”

Phương Tri Hành gật đầu, nhẹ giọng thở dài: “Chúng ta cố gắng không gây chuyện, hy vọng Thiên Sư đạo cũng như thế.”

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm sau, thời tiết trong lành.

Đám Phương Tri Hành rời khỏi chùa Tích Hỏa và tiến về thủ phủ Càn Châu “thành Nguyên Dạ” tham gia thịnh hội.

Tịnh Huyền dẫn theo tứ đại tăng nhân hộ pháp cùng đi.

Đám người cùng cười Ngũ Thái Tường Vân, trò chuyện vui vẻ trên đường đi, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Không bao lâu, trước mắt bọn họ xuất hiện một tòa thành trì vô cùng khổng lồ, kích thước vượt xa thủ phủ Đại Châu.

“Không hổ là thành Cổ Hoàng...”

Phương Tri Hành ngạc nhiên thán phục.

Liên Sinh cười nói: “Thành Nguyên Dạ được xây dựng bao quanh hoàng cung tiền triều, khi tiền triều bị diệt vong, một mối lửa đã thiêu rụi cả tòa thành, chỉ để lại một vùng phế tích, kiến trúc hiện tại chúng ta đang thấy đều mới xây dựng.”

Chương 925: Thu hoạch (1)

Tịnh Huyền gật đầu nói: “Cố đô đã biến mất trong dòng chảy lịch sử từ lâu, chỉ để lại cái tên thành Cổ Hoàng này.”

Nói đến đây, Tịnh Huyền vê râu, bật cười, chậm rãi nói: “Có điều, dù cố đô không còn nhưng không phải mọi thứ đều biến mất, ví dụ như Cấm Khu!”

Phượng Tri Hành nghiêng đầu qua hỏi: “Trong thành Nguyên Dạ có mấy Cấm Khu?”

Tịnh Huyền đáp: “Chỉ có một cái là Cấm Khu Cổ Hoàng, nghe đồn đây là Cấm Khu dành riêng cho hoàng gia.

Hình như trong triều đại trước, chỉ có thành viên hoàng thất và những người được hoàng đế cho phép mới có tư cách tiến vào Cấm Khu đấy.”

Phượng Tri Hành kinh ngạc: “Tại sao lại là nghe đồn, chẳng lẽ chưa có ai tiến vào nhìn thử ư?”

Tịnh Huyền cười nói: “Đúng như thí chủ đoán, từ sau khi thành Cổ Hoàng bị hủy hoại bởi trận đại hỏa, Cấm Khu kia liền rơi vào ngủ đông và không còn mở cửa, không ai có thể tiến vào trong đó thăm dò.

Ước chừng khoảng 500 năm trước, Cấm Khu từng mở vài ngày, sau đó lại tiếp tục chìm vào ngủ đông.”

Nói đến đây, Tịnh Huyền không che giấu, hạ giọng nói: “Lão nạp cũng không giấu diếm, cung cấp trước cho các thí chủ một số thông tin nội bộ: ‘Cấm Khu Cổ Thành’ sắp mở ra lần nữa.”

Đám Phương Tri Hành đều kinh hãi, tặc lưỡi nói: “Không lẽ lần này Phật môn cử hành thịnh hội là vì thăm dò Cấm Khu Cổ Hoàng?”

Tịnh Huyền gật đầu nói: “Đúng vậy, hoàng đế giao nhiệm vụ này cho chùa Vạn Pháp chấp hành, đồng thời cắt cử Sở Quán Vương giám sát.”

Phương Tri Hành chớp mắt, khó hiểu hỏi lại: “Nhiệm vụ quan trọng như thế, các ngài bí mật chấp hành là được, hà cớ gì phải mời thêm người bên Đạo môn đến?”

Tịnh Huyền thở dài: “Chuyện tốt thường gian nan! Sau khi Thiên Sư đạo nghe nói đến việc này liền có ý đồ chen chân vào, lại được Giám Thiên ti ủng hộ.”

Có chỗ dựa là Giám Thiên ti, hoàng đế chịu không nổi áp lực, đành phải đáp ứng yêu cầu của Thiên Sư đạo.”

Khóe mắt Phương Tri Hành hơi co giật, cặn lời nói: “Vậy Ngũ Hành tông và Thái Ất tông vị liên lụy là bởi vì...”

Tịnh Huyền cười khỏ nói: “Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu! Nói thật, bọn ta cũng không rõ rốt cuộc Thiên Sư đạo có ý định gì, bất đắc dĩ phải kéo các thí chủ vào, dứt khoát quấy đục nước luôn.”

Phương Tri Hành hặn hặn lời, náo loạn cả buổi, té ra ngay từ đầu Phật môn đã không có ý tốt.

Được lắm!

Chùa Vạn Pháp và Thiên Sư đạo đối chọi gay gắt, đằng sau bọn họ là đấu pháp giữa hoàng đế và Giám Thiên ti!

Ngũ Hành tông và Thái Ất tông đơn giản chỉ là quân cờ!

“Xem ra, sở dĩ hoàng đế dốc hết sức nâng đỡ Phật môn có lẽ vì muốn chống lại Thiên Sư đạo do Giám Thiên ti bồi dưỡng...”

Hoàng đế và Giám Thiên ti bất hòa ư?!

“Nước rất sâu!”

Trong lòng Phương Tri Hành than nhẹ.

Thịnh hội Phật môn này mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, thế lực khắp nơi tình thế rối ren.

Trong lúc nói chuyện, Ngũ Thái Tường Vân dần dần giảm tốc độ, nhẹ nhàng đáp xuống.

Phóng mắt nhìn lại, thành Cổ Hoàng cũng chia làm nội thành và ngoại thành, đan xen hoà quyện.

Ngũ Thái Tường Vân trực tiếp bay về phía nội thành phồn hoa, lướt qua từng dãy kiến trúc trên không.

Mà khu vực trung tâm nội thành chính là một hành cung hoàng đế khổng lồ - Nguyên Dạ cung!

Hành cung này rộng rãi khí phái rõ ràng xây dựng trên hoàng cung của triều trước.

Ngũ Thái Tường Vân dừng ngoài cửa lớn hành cung.

Tịnh Huyền đi lên trước, tiến hành thương lượng với thủ vệ, rất nhanh được cho đi.

Đoàn người thần nhiên tiến vào trong cung.

Không bao lâu, bọn họ đi tới một quảng trường thật lớn.

Ngay trên quảng trường này, chúng tăng Phật môn đồng tâm hiệp lực đã dựng lên một pháp hội.

Nhưng còn có một phần chưa làm xong.

Có rất nhiều đại hòa thượng để ngực trần đang bận rộn, ai nấy cũng đỏ mồ hôi đầm đìa.

“Thịnh hội sẽ cử hành vào hai ngày sau, chúng ta đến phòng khách biệt viện nghỉ tạm trước.”

Tịnh Huyền không ngừng bước, băng qua đạo tràng Thuỷ Lục.

Không bao lâu, bọn họ thông qua một cánh cửa hình vòm, tiến vào một biệt viện hoa viên.

Trong không khí tràn ngập mùi hoa nồng đậm, khiến lòng người sáng khoái.

Biệt viện rất lớn, ban công san sát, phân bố đan xen trong hoa viên khổng lồ.

Chỗ ở rất nhanh đã sắp xếp xong.

Đám người Tịnh Huyền vào ở một lầu các khá to.

Mà mấy người Phương Tri Hành tiến vào ở trong một lầu các hai tầng.

Trong lầu các này có hai thái giám cùng với bốn cung nữ hầu hạ.

Phương Tri Hành ngồi xuống, gọi thái giám và cung nữ dò hỏi: “Trong hành cung có long ỷ không?”

Thái giám và cung nữ liếc nhau, hơi không rõ chuyện gì.

Bởi vì long ỷ chỉ có một cái, đặc biệt chỉ cái ngự tọa trên Kim Loan điện.

Đương nhiên, hoàng đế không thể đi đến đâu đều mang theo

long ý đó.

Bất kỳ một cái ghế nào mà hoàng đế từng ngồi, cũng được gọi là ngai vàng hoặc kim tọa.

Một thái giám cẩn thận trả lời: “Long ý ở bên phía hoàng đô, trong hành cung có một cái ghế Lộc Giác, đương kim từng ngồi một lần.”

Chương 926: Thu hoạch (2)

Phương Tri Hành hơi im lặng, hỏi: “Vật ghế Lộc Giác đó ở đâu?”

Thái giám suy nghĩ, trả lời: “Ghế Lộc Giác vẫn gửi ở trong Ngọc Phù cung.”

Lúc này, cung nữ bên cạnh thái giám kia đột nhiên nhắc tới: “Trước mắt Sở Quán Vương ngủ lại ở Thuý Vy cung, hơn phân nửa cái ghế Lộc Giác đó bị chuyển tới bên đó rồi.”

Sở Quán Vương là một trong tứ đại thân vương, thân phận tôn quý, cũng có tư cách ngồi kim tọa.

Phương Tri Hành hiểu rõ trong lòng, lại hỏi: “Các người có từng nghe nói về ‘Thang Tuyền cung’ không?”

Thái giám đáp: “Trong hoàng cung chỉ có một Thang Tuyền cung chính là chỗ để hoàng đế tắm rửa.”

Phương Tri Hành hỏi: “Trong hành cung không có à?”

Thái giám lắc đầu nói: “Nơi này có một suối Lưu Thuỷ thiên nhiên, chất lượng nước vô cùng tốt, không cần phải xây dựng một Thang Tuyền cung nữa.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Xem ra, cậu có thể thật sự phải chạy đến hoàng cung một chuyến!

Sau đó, Phương Tri Hành lấy ra một ít tiền thưởng chia cho cung nữ và thái giám, kêu bọn họ đi ra ngoài.

“Thế nào, mày muốn đi ngồi cái ghế Lộc Giác đó hả?”

Tế Cầu đi đến trước mặt Phương Tri Hành, ngồi xổm xuống, truyền âm hỏi.

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Điều kiện 7 yêu cầu rõ ràng ngồi trên long ý, không phải ghế Lộc Giác, không biết có thể lách cái bug này không.”

Tế Cầu cân nhắc nói: “Ghế Lộc Giác à, hoàng đế cũng từng ngồi, có lẽ cũng có thể xem như long ý, nhưng mà cho dù như vậy, mày làm sao cướp đi ghế Lộc Giác từ trong tay Sở Quán Vương?”

Phương Tri Hành đáp: “Trên đời không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền, Sở Quán Vương không thể thời khắc mang theo ghế Lộc Giác, chờ hần rời khỏi Thuý Vy cung, tao lẻn vào ngồi một lần, thần không biết quỷ không hay.”

Tế Cầu hiểu được, gật đầu nói: “Được, tao giúp mày dò đường.”

Nói xong, nó rung người, chế tạo ra một ảnh phân thân, chạy ra ngoài.

Phương Tri Hành kiên nhẫn chờ.

Nhưng còn ngồi chưa nóng mông, bên ngoài có tới một thái giám chạy tới, hét lên: “Xin hỏi Liên Sinh đại nhân của Thái Ất tông có ở đây không?”

Liên Sinh mở cửa ra, đáp: “Tiểu sinh ở đây, có chuyện gì?”

Thái giám liền nói: “Học sĩ Hàn Lâm viện Dương Bạch Kỳ, mời ngài qua uống trà.”

Liên Sinh ồ một tiếng, hưng trí dạt dào, cười nói: “Không ngờ Dương đại nhân cũng đến rồi, ngài ấy là tâm phúc của hoàng đế,

môn sinh đặc ý của tể tướng đại nhân, Nho môn hy vọng gánh vác trách nhiệm!”

“Mời bên này.”

Thái giám cúi đầu khom lưng dẫn Liên Sinh đi.

Chỉ chốc lát, lại có một thái giám chạy tới.

“An Bảo Phác đại nhân có ở đây không?”

Thái giám hô.

Phường Tri Hành mở cửa đáp: “Là ta.”

Thái giám liền nói: “Mấy vị đại nhân của Thiên Sư đạo mời ngài qua ngồi chơi.”

Phường Tri Hành nhướng mày, gật đầu nói: “Được.”

Sau đó cậu gọi Liên Nguyệt và Liên Tuyền, kêu các cô đi cùng mình.

Thái giám thấy vậy, muốn nói lại thôi nhưng cuối cùng không dám lẩm miệng.

Ba người được thái giám dẫn dắt, xuyên qua một vùng hoa viên, đi tới lầu các đối diện.

Đang đi tới.

Một đạo sĩ thanh niên mặc áo bào trắng đột nhiên đi đến nghênh đón, cản đường.

“Vị nào là đạo hữu của Ngũ Hành tông?”

Đạo sĩ thanh niên lỗ mũi hướng lên trời, ngẩng đầu nhướng mày, dáng vẻ cực kỳ kiêu ngạo.

Phương Tri Hành liếc nhìn đối phương, gật đầu như một phép lịch sự thần nhiên nói: “Tại hạ An Bảo Phác của Ngũ Hành tông, đạo hữu là?”

Đạo sĩ thanh niên tùy ý chấp tay, ngạo nghễ nói: “Thiên Sư đạo, Bình Dương Tử!”

Phương Tri Hành không mẫn không nhạt đáp: “Người tìm ta có việc?”

Bình Dương Tử chấp tay ở phía sau, cười lạnh nói: “Thế nào, Ngũ Hành tông không có ai hay gì, lại để một mình người đến?”

“Làm càn!”

Liên Nguyệt dường như đã sớm chú ý Bình Dương Tử, giận dữ nói: “Bình Dương Tử, người xem thường ai đấy?”

Bình Dương Tử liếc nhìn Liên Nguyệt, biểu cảm khinh thường, ha hả cười nói: “Nếu là Liên Ca ở trước mặt, có lẽ có tư cách nói chuyện với ta như vậy, một phân thân như người tính là cái gì, ai cho người mặt mũi?”

“Người!”

Trên mặt Liên Nguyệt như cái lồng sương lạnh, trầm giọng nói: “Khẩu khí cuồng vọng như vậy, không sợ mất lưỡi à? Có bản lĩnh chúng ta đơn đấu một trận đi!”

“Ha ha ha!”

Bình Dương Tử ngửa đầu cười to, khinh thường nói: “Nghe nói trên đường các người tới, gặp phải một đám tà ma ngoại đạo mai phục, suýt chút nữa mạng cũng mất, vẫn là được người của Phật môn nhân cứu giúp.”

Gã chặc chặc hai tiếng, nháy mắt ghét bỏ nói: “Các người có

thể phần đấu một chút không, thể diện Đạo môn của ta đều bị các người làm mất hết rồi.

Haiz, coi như ta van cầu Ngũ Hành tông và Thái Ất tông các người, sau này tuyệt đối đừng nói các người là người trong Đạo môn, Thiên Sư đạo ta thật lòng không xứng làm bạn với các người.”

Liên Nguyệt giận tím mặt, lật tay lấy ra bảy tấm bùa, triển khai một hàng, từng cái sáng lên, phóng ra ánh sáng bảy màu.

Chỉ một thoáng, dao động cương lực khổng lồ tràn quét tứ phương, kinh động mọi người.

Chương 927: Thu hoạch (3)

Hàng chục ánh mắt đồng loạt nhìn qua.

“Eo, nói không lại thì đánh người hả?”

Bình Dương Tử nhảy về sau, ngón trở tay phải đặt bên miệng, cắn nát.

Sau đó ngón trở bơi lên ẩn đường!

Ẩn đường lập tức nhuộm máu.

Máu đỏ tươi ngưng tụ một chỗ, biến đổi thành một con mắt dựng thẳng, đồng tử là từng vòng tròn vô cùng thần dị.

“Mắt Thiên Cơ!”

Khóe miệng Bình Dương Tử nhếch lên, nụ cười cực kỳ u ám.

Tầm mắt của gã đảo qua bảy phù triệu, nháy mắt thấy rõ mọi thứ, giật mình nói: “Thì ra là Thất Tinh kiếm phù, tuy phù triệu này bất phạm nhưng không làm gì được ta.”

Dứt lời, chân trái của gã đứng vững, chân phải quét qua trước người, vừa vẩy vẽ một vòng tròn.

“Pháp trận - Hoạ Địa Vi Lao!”

Đường vẽ trên mặt đất đột nhiên sáng lên, cương lực phụt lên ngưng tụ thành một nhà giam hình tròn.

Thấy cảnh tượng như vậy!

“Một suy nghĩ thành trận, thật tuyệt!”

Xung quanh truyền đến tiếng kinh ngạc, xem thế là đủ rồi.

Ánh mắt Liên Nguyệt chợt lóe, đột nhiên thu hồi bảy tấm phù triện, khoe miệng cong lên một tia châm biếm.

“Người...”

Bình Dương Tử thấy vậy, đầu tiên là sửng sốt, lập tức trán nổi gân xanh.

Liên Nguyệt nhẹ nhàng băng quơ nói: “Pháp trận Hoạ Địa Vi Lao một khi mở ra cũng đủ chống đỡ tiến công thời gian một chén trà, quả thực không tầm thường, nhưng pháp trận này có một khuyết điểm, đó là không thể tùy ý giải trừ.”

Liên Nguyệt bước đi về phía trước, trào phúng nói: “Người cứ thành thật ở trong nhà lao đi, bốn cô nương không tiếp.”

“...”

Da mặt Bình Dương Tử cứng ngắc, sắc mặt vô cùng u ám.

“Ha ha ha, cái này gọi là lấy đá đập chân mình!”

Liên Tuyền cực kỳ vui vẻ, cố ý nghênh ngang đi đường, tiêu sái như gió.

Phương Tri Hành không khỏi mỉm cười, không nói một lời đi qua.

Rất nhanh, bọn họ đi tới dưới lầu các.

“An đại nhân, mời vào.” Thái giám cười đẩy cửa lớn ra.

Phương Tri Hành thản nhiên tiến vào một đại sảnh, lập tức nhìn thấy năm bóng dáng.

Ba nam hai nữ, dung mạo khác nhau.

Có lão già tóc trắng xoá, có phụ nhân vẫn còn nét quyến rũ, cũng có thiếu niên non nớt.

Nhưng Phương Tri Hành lập tức cảm ứng được khí tức của năm người này mạnh mẽ không kém gì Bình Dương Tử, tất cả đều là cường giả Bách Ngưu cảnh.

Xem ra, Thiên Sư đạo vô cùng coi trọng thịnh hội Phật môn này, phái tới sáu cường giả tham gia.

“Tại hạ An Bảo Phác, bái kiến các vị tiền bối và đạo hữu.” Phương Tri Hành sái nhiên hành lễ.

“Hoan nghênh An đạo hữu.”

Lão già tóc bạc lên nghênh đón, giới thiệu: “Bần đạo Vân Tùng Tử, bốn vị này là Không Thanh Tử, Thanh Hà Tử, Nguyên Hư Tử, Thuần Dương Tử.”

Ông cười nói: “Bọn ta còn có một vị đồng bạn Bình Dương Tử, ắt hẳn người đã gặp gã rồi, con người này của gã thật ra không xấu, chỉ là lời nói hơi ác độc, hy vọng người đừng để ý.”

Phương Tri Hành liền nói: “Sao lại nói vậy, Đạo môn thiên hạ là một nhà.”

Mọi người đều ngồi xuống.

Vân Tùng Tử mở miệng nói: “Người sáng mắt không nói chuyện sau lưng, lần này mời An đạo hữu đến là vì thương nghị một đại sự.”

Trong lòng Phương Tri Hành đã đoán được, mặt không đổi sắc nói: “Vẫn mong nói rõ.”

Vân Tùng Tử cẩn thận nói: “Cấm Khu Cổ Hoàng sắp mở ra, nếu không có gì bất ngờ sẽ vào ba ngày sau.”

Phương Tri Hành đáp: “Các ông muốn tiến vào Cấm Khu Cổ Hoàng thăm dò?”

Vân Tùng Tử gật đầu nói: “Đương nhiên muốn đi, nhưng mà Cấm Khu Cổ Hoàng này cực kỳ cổ quái, mỗi lần mở ra, chỉ cho phép một vài người tiến vào trong đó, số lượng có hạn.”

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Nhiều nhất mấy người thế?”

Vân Tùng Tử trả lời: “Bước đầu phán đoán có thể không vượt qua mười hai người.”

Phương Tri Hành chớp mắt, khó hiểu nói: “Ồ, làm sao các ông biết được? Nếu ta nhớ không lầm lần trước Cấm Khu Cổ Hoàng mở ra đã là chuyện của 500 năm trước.”

Vân Tùng Tử hơi im lặng, giải thích: “Lần vào 500 năm trước cũng có mười hai người tiến vào Cấm Khu Cổ Hoàng, nhưng chỉ có một người còn sống đi ra.

Sau đó, người kia bị khắp nơi lùng bắt, vì tự bảo vệ bản thân, bà ta lần lượt tiết lộ một vài tình báo không rõ ràng.”

Phương Tri Hành nhíu mày nói: “Người đó là ai, còn sống không?”

Vân Tùng Tử trầm giọng nói: “Người đó chính là Đại Hắc Phật Mẫu!”

Tâm thần Phương Tri Hành vừa động, tặc lưỡi nói: “Không ngờ Phật môn trong họa có phúc, lại có kỳ ngộ cỡ này.”

Vân Tùng Tử thở dài: “Mười hai danh ngạch chính là Đại Hắc Phật Mẫu để lộ, bọn ta phán đoán bà ta nói chính là sự thật.”

Phương Tri Hành sáng tỏ trầm ngâm nói: “Nghe nói người của Nho môn cũng đến rồi, nếu ba nhà Phật Đạo Nho chia sẻ mười hai

danh gạch, mỗi nhà nhiều nhất chỉ có thể chia được bốn cái.”

Vân Tùng Tử gật đầu nói: “Đừng quên, nơi đây là sân nhà của Phật môn, nếu chúng ta muốn lấy được càng nhiều danh gạch, không khác gì đoạt miếng ăn trong miệng hổ.”

Phương Tri Hành trầm chấp nhận, buông tay nói: “Nếu đám tà ma ngoại đạo Đại Hắc Phật Mẫu cũng muốn chia một bát canh, chỉ sợ chúng ta chưa chắc có thể lấy được toàn bộ mười hai danh gạch đâu.”

Chương 928: Càn Quét (1)

“Có lý!”

Vân Tùng Tử liên tục gật đầu, ông nhìn sâu vào Phương Tri Hành, dò hỏi: “Không biết An đạo hữu có ý tưởng gì không?”

Phương Tri Hành cân nhắc một lát, nghiêm túc nói: “Ta chỉ là đại biểu Ngũ Hành tông đến tham dự, không muốn làm việc thừa, vô tình nhúng chàm vào Cấm Khu Cổ Hoàng.”

Vừa nghe lời này, năm người Vân Tùng Tử biến sắc, chần chờ nói: “Lời này thật à? Người dám thề với tâm ma không?”

Phương Tri Hành bật cười nói: “Ta là người bất tử, tâm ma vô dụng với ta. Lời của ta, các người thích tin thì tin.”

Năm người Vân Tùng Tử nhất thời nghẹn lời.

“Bần đạo đương nhiên tin tưởng lời nói của An đạo hữu.”

Vân Tùng Tử cười ha ha nói: “Nhưng mà An đạo hữu đến một chuyến cũng không thể đến không, chỗ bần đạo có một đề nghị.”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Cứ nói không sao.”

Vân Tùng Tử liền nói: “Thịnh hội hai ngày sau, ba nhà Phật Đạo Nho nhất định là long tranh hổ đấu.

An đạo hữu cũng là người trong Đạo môn ta, hy vọng người có thể ra tay một lần, giúp bọn ta nâng cao uy danh.”

Vân Tùng Tử dừng một chút, vuốt chòm râu, bổ sung nói: “Đương nhiên, sẽ không để người bận rộn không công. Nếu bọn ta

lấy được dị bảo gì từ Cẩm Khu Cổ Hoàng, cho phép người chọn ra một món trong đó, thế nào?”

Phượng Tri Hành cười khẩy trong lòng, quả quyết nói: “Ta vẫn là câu nói kia, ta không muốn làm việc thừa.”

Vân Tùng Tử nghe vậy, ngược lại vừa lòng cười, gật đầu nói: “Được, bọn ta tuyệt đối không miễn cưỡng.”

Rất nhanh, Phượng Tri Hành đứng dậy rời khỏi.

Đúng vào lúc này, Bình Dương Tử đi vào cửa, song phương lướt qua nhau không dấy lên xung đột nữa.

Bình Dương Tử ngồi xuống, nhìn theo ba người Phượng Tri Hành đi xa, đầy vẻ khó chịu nói: “Tại sao các người cứ phải ăn nói khép nép với An Bảo Phác này như thế?”

Vân Tùng Tử hờ hững nói: “Người này ngang trời xuất thế khá khó lường. Ta lấy được tin tức xác thực, hẳn quả thật đánh bại Chu Tước phong chủ.”

Sắc mặt Bình Dương Tử khế biến, hừ lạnh nói: “Vây cũng không chứng tỏ được cái gì.”

Cùng lúc đó, ba người Phượng Tri Hành càng lúc càng xa.

Liên Nguyệt không nhịn được mở miệng nói: “An đại ca, huynh thật sự không muốn đi Cẩm Khu Cổ Hoàng hả?”

Liên Tuyền phụ họa nói: “Cẩm Khu Cổ Hoàng dính dáng đến triều trước, khi triều trước đến lúc diệt vong từng chuyển vô số tài bảo và kì trân hiếm có vào trong Cẩm Khu Cổ Hoàng.”

Mặt Phượng Tri Hành không đổi sắc, đáp: “Các cô có từng nghĩ tới không, tại sao lần trước đi vào mười hai người, chỉ có một người còn sống đi ra?”

Liên Nguyệt và Liên Tuyền đưa mắt nhìn nhau.

Phương Tri Hành nhẹ giọng thở dài: “Trừ khi chúng ta biết rõ ràng tình huống thực tế của Cẩm Khu Cổ Hoàng, bằng không ta không thể nghị bất kỳ ai tùy tiện tiến vào.”

Liên Nguyệt gật đầu, trầm ngâm nói: “Cũng phải, dù sao mạng chỉ có một.”

Lời này của cô hơi nghĩ một đằng nói một nẻo.

Thần thông Nhất Khí Hoá Tam Thanh huyền diệu vô cùng.

Ba người Liên Nguyệt hoàn toàn có thể hai người tiến vào, một người ở lại bên ngoài.

Cho dù chết hai phân thân, đối với cô cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn, quá lắm tu vi hơi giảm xuống thôi.

Ba người trở về lâu các.

Dần dần, hoàng hôn buông xuống.

Liên Sinh trở về, một thân đầy mùi rượu.

Hắn gọi Phương Tri Hành cùng với Liên Nguyệt và Liên Nguyệt cười nói: “Dương Bạch Kỳ nói cho ta biết Nho môn đã đồng ý liên thủ với Phật môn, cùng nhau áp chế Đạo môn, điều kiện là Nho môn lấy được năm danh ngạch.”

Phương Tri Hành cạ lời lắc đầu, nghiêng ngả nói: “Thiên Sư đạo thật sự không được lòng người!”

...

Bầu trời tối đen.

Ảnh phân thân của Tế Cửu chạy về.

“Tao tìm được Thuý Vy cung rồi!”

Tế Cầu vẩy đuôi, lạng lẽ cười nói: “Tao cũng nhìn thấy ghế Lộc Giác rồi, quả thực ở Thuý Vy cung.”

Tinh thần Phương Tri Hành chấn động, hỏi: “Có cơ hội không?”

Tế Cầu truyền âm nói: “Ta nghe lén được buổi tối hôm nay Sở Quán Vương sẽ đi suốt Lưu Thuỷ tắm rửa.”

Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi.

Rất nhanh, một người một chó lạng lẽ rời khỏi biệt viện, một đường tránh tất cả thủ vệ đi tới Thuý Vy cung.

Lúc này, Sở Quán Vương vừa mới rời khỏi Thuý Vy cung không lâu, thủ vệ không có ai.

Phương Tri Hành hắc y che mặt, được Tế Cầu dẫn dắt lẻn vào trong một cung điện.

Với thực lực của hai người bọn họ, làm chuyện này thật sự rất dễ dàng.

Không bao lâu, một chiếc ghế Lộc Giác ánh vào mi mắt.

Phương Tri Hành không nói hai lời, đặt mộng ngồi lên.

Cậu nhìn chăm chăm giao diện hệ thống.

Thời gian trôi qua từng phút!

Nhưng mà không xảy ra cái gì.

“Xem ra, phải là chiếc long ỷ độc nhất vô nhị kia mới được!”

Phương Tri Hành thở dài.

...

Nhoáng cái chính là hai ngày sau!

Thịnh hội Phật môn đúng hạn cử hành.

Chúng tăng và khách khứa khắp nơi đều đi tới đạo tràng Thủy Lục.

Phương Tri Hành thần nhiên ngồi xuống, không chút để ý quan sát mọi người.

Chỉ thấy!

Trụ trì Tịnh Huyền ngồi ở chính giữa một đám cao tăng.

Chương 929: Càn Quét (2)

Trong đó vài vị cao tăng khí tức bàng bạc, cảm giác áp bách kinh người rõ ràng là cao thủ đến từ chùa Vạn Pháp.

Mà bên kia, có một đám người đọc sách mặc nho trang, ai nấy cũng dịu dàng như ngọc, nho nhã lễ độ.

Người trung niên dẫn đầu chính là học sĩ Hàn Lâm Dương Bạch Kỳ áo trắng như tuyết, phong độ ngời ngời giống với bản chất.

Bọn họ đứng chung một chỗ, đỉnh đầu tử khí vờn quanh ngưỡng tụ thành một luồng hào nhiên chính khí mênh mông khôn cùng, không thể miêu tả bằng lời.

“Người đọc sách đoàn kết lại thật sự là khá đáng sợ!” Phương Tri Hành than khẽ.

Chờ một lát.

Một nhân vật quan trọng hoá trang lên sân khấu.

Chính là Sở Quán Vương!

Người này trông có vẻ không đến bốn mươi tuổi, dáng người vạm vỡ cao lớn, khuôn mặt giống như đao khắc rìu đục, để râu ngắn, trong ánh mắt lộ ra uy nghiêm coi thường mọi thứ.

Sở Quán Vương mặc áo măng bào, mặt mang nụ cười đi vào đạo tràng.

Toàn trường nháy mắt yên tĩnh lại, kim rơi có thể nghe.

“Bái kiến thân vương!”

Toàn bộ mọi người cung kính hành lễ.

“Miễn lễ!”

Sở Quán Vương nụ cười đầy mặt, ngồi ngay ngắn trên ghế Lộc Giác, được mọi người nhìn chăm chú.

Hắn cười vang nói: “Hôm nay là thịnh điển của Phật môn, cho mời trụ trì Không Tịch đại sư của chùa Vạn Pháp truyền bá pháp cho chúng ta.”

Trong lúc mọi người nhìn chăm chăm, một vị lão tăng lông mày trắng đứng lên đi lên đài cao, bắt đầu trình bày pháp pháp tu hành.

Tuy tất cả nội dung mà vị Không Tịch đại sư này tuyên truyền giảng giải đều là lý luận, nghe vào cực kỳ buồn tẻ.

Những người trông nghề cảm nhận được tính nghệ thuật.

Phương Tri Hành cũng là người hiểu pháp pháp, ngược lại nghe đến say mê, được hưởng lợi khá nhiều.

Một buổi sáng rất nhanh trôi qua.

Cuối cùng Không Tịch đại sư nói xong.

Sở Quán Vương uống ngụm trà, mở miệng nói: “Kế tiếp, chúng ta đến bàn về chuyện phân phối danh ngạch.”

Hiện trường rơi vào yên tĩnh.

Giống như tất cả mọi người ngừng hô hấp ở thời khắc này.

“Cấm Khu Cổ Hoàng quan hệ to lớn, đương kim thánh thượng vô cùng coi trọng.”

Sở Quán Vương nhìn quanh mọi người, bình tĩnh nói: “Không thể chịu được danh ngạch có hạn, hơn nữa tràn ngập nguy hiểm không biết, cứu tử nhất sinh, người khí vận không đủ lớn thì không thể tiến vào.”

Nguyên nhân chính vì như vậy, lúc này đương kim thánh thượng mới phái bốn vương đến, chọn lựa người ưu tú nhất tiến vào trong đó.”

Dừng một lúc, hắc lật tay lấy ra một viên trân châu, trong suốt rất xinh đẹp.

Sở Quán Vương mỉm cười nói: “Cách bốn vương chọn lựa nhân tài rất đơn giản, đó là chơi một trò chơi cướp trân châu.”

Lời này vừa nói ra, hiện trường nhất thời nổi lên xôn xao.

Có người không nhịn được hỏi: “Thân vương, trò chơi cướp trân châu này cách chơi như thế nào?”

Khóe miệng Sở Quán Vương nhếch lên, búng tay một cái.

Trong lúc đó, chính giữa đạo tràng dâng lên một pháp trận trắng mịn mờ.

Sương mù cuộn cuộn bên trong pháp trận, lúc ban đầu cũng không nhìn thấy rõ, mơ hồ có một bóng dáng cao lớn như ẩn như hiện.

Nhưng theo Sở Quán Vương vung tay, sương mù lập tức nhanh chóng tản đi.

Chỉ một thoáng, mọi thứ rộng mở trong sáng.

Mọi người không khỏi vươn dài cổ, tầm mắt tập trung cùng một chỗ.

“Đó là?!”

Đồng tử Phương Tri Hành co rụt lại, trên mặt hiện lên một tia biểu cảm mất tự nhiên.

Tế Cầu nằm ngáp bên cạnh cũng chợt trừng to mắt chó.

Chỉ thấy không gian trong pháp trận vô cùng khổng lồ giống như một chiến trường.

Trong pháp trận rõ ràng có một đám cơ giáp màu bạc đang đứng, số lượng là 120 cái, rơi tăn nát không có trật tự ở các vị trí.

Sở Quán Vương đứng khoanh tay, cười nói: “Đây là Cơ Giáp trận mà bốn vương tử mỗ tạo ra, trong trận mỗi một cơ giáp đều có thực lực Bách Ngưu cảnh.”

Trong thế giới vang lên tiếng hít thở nặng nề.

Không hổ là tứ đại thân vương, rất ngang tàng, vừa ra tay chính là 120 cơ giáp, đủ để quét ngang bất kỳ một môn phái siêu cấp nào.

Sở Quán Vương giới thiệu: “Những cơ giáp này hiện tại đang ngủ đông, chỉ có lúc người khác công kích chúng nó, chúng nó mới thức tỉnh, hơn nữa triển khai đánh trả.”

Cần chú ý chính là cơ giáp chỉ công kích người gọi nó tỉnh dậy, sẽ không công kích người khác.

Nếu hai người đồng thời công kích cơ giáp, nó cũng chỉ sẽ phản kích người tạo thành thương tổn khá lớn.”

Mọi người im lặng nghe, mơ hồ hiểu được cách chơi của trò này.

Đúng như dự đoán, Sở Quán Vương giơ trân châu trong tay lên, phần chân nói: “Mặc dù trong pháp trận có 120 cơ giáp, nhưng trong đó chỉ có trong cơ thể mười hai cơ giáp có giấu trân châu

này.

Chỉ có đánh bại cơ giáp, đánh nát nó, mới có thể thu hoạch một viên trân châu.

Nhưng mà cụ thể trong cơ thể cơ giáp nào có giấu trân châu, trừ bốn vương không ai biết.”

Mọi người vừa nghe đều ngộ ra.

Dựa theo cách chơi này!

Người tham dự trò chơi cướp trân châu chỉ có thể dựa vào vận may, dựa vào nhân phẩm đi gọi một cơ giáp nào đó tỉnh lại rồi đánh nát nó.

Chương 930: Tiên Bảo (1)

Kết quả có thể lấy được một viên trân châu, cũng có thể vô ích, uống phí khí lực.

“Xác suất lựa chọn chỉ có một phần mười...”

Phượng Tri Hành tắc lưỡi không thôi, ánh mắt đảo qua ba nhà Phật Đạo Nho.

Không ngoài dự đoán, chúng tăng của chùa Vạn Pháp dường như sớm biết được quy tắc, vẻ mặt khá bình tĩnh.

Đám người Dương Bạch Kỳ châu đầu ghé tai, bàn tán xì xầm.

Biểu cảm của sáu vị thiên sư Thiên Sư đạo khác nhau.

“Trò chơi chỉ có ba quy tắc!”

Sở Quán Vương dựng thẳng ba ngón tay lên, cất cao giọng nói: “Thứ nhất, người của ba nhà Phật Đạo Nho phái ra cướp đoạt trân châu không thể vượt qua sáu người.

Thứ 2, sau khi pháp trận này kích hoạt chỉ cho phép ra, không cho phép vào. Cho nên, nếu người bị ép ra khỏi pháp trận, tư cách sẽ bị bãi bỏ.

Thứ 3, thẳng đến khi mười hai viên trân châu được tìm ra toàn bộ, trò chơi mới chấm dứt.”

Sau khi ba quy tắc tuyên bố, hiện trường ong ong ồn ào.

Một người đưa ra nghi vấn: “Thân vương, nếu tất cả mọi người bị buộc ra khỏi pháp trận, nhưng mười hai viên trân châu

chưa tìm ra hết thì làm sao đây?”

Sở Quán Vương đã sớm nghĩ tới điểm ấy, ha hả cười nói: “Nếu có trên châu còn lại, bốn vương sẽ chọn cao thủ khác. Về phần chọn như thế nào, bốn vương tự có chủ trương.”

Nói trắng ra là bản thân hắn có sắp xếp, người khác không xen vào.

Không Tịch đại sư đứng lên, dựng thẳng một bàn tay lên nói: “Chùa Vạn Pháp không có dị nghị, xin vào trận.”

Sở Quán Vương cười nói: “Mời.”

Không Tịch đại sư xoay người.

Lập tức, có sáu tăng nhân áo bào trắng đồng loạt đứng lên lạy ông ta, lúc này mới đi vào Cơ Giáp trận.

Sáu người Thiên Sư đạo không cam lòng yếu thế, thân hình nhoáng lên, nhẹ nhàng bay vào trong pháp trận.

Dương Bạch Kỳ không chút hoang mang, dẫn theo năm nho sinh khí chất xuất trần chậm rãi vào trận.

Nhân mã ba bên không tụ một chỗ, ngược lại cách xa nhau rất xa.

Rất nhanh, chùa Vạn Pháp có động tác trước hết.

Sáu vị cao tăng phái ra một người trong đó đi đến trước mặt một cơ giáp, thi triển Kim Cang Pháp Tướng đánh ra một quyền.

Có thể xưng phong đương nhiên là Nộ Mục Kim Cang!

Kim Cang quyền cuồng bạo rầm rầm đánh lên người cơ giáp.

Ầm!

Một tiếng nổ, cơ giáp bay ngược ra ngoài, hai chân kéo lê trên đất.

Tiếp theo, hai mắt cơ giáp sáng lên, phía sau lưng đột nhiên phun ra ngọn lửa hình thành phản xung lực, ngừng lại.

Ánh mắt Phương Tri Hành chột lóe, nhìn thấy ngực cơ giáp có thêm một quyền ấn lõm vào, rồi lại rất nhanh phòng lên, khôi phục như lúc ban đầu.

“Cơ giáp có thể tự động khôi phục, xem ra Sở Quán Vương không dự định giơ cao đánh khẽ rồi.”

Phương Tri Hành than khẽ.

Giây tiếp theo, cơ giáp bị đánh kia ngang nhiên lao ra, xông tới Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng, vô cùng nhanh chóng vung quyền phản kích.

Cao tăng áo bào trắng vui mừng không sợ, mạnh mẽ ra quyền.

Song phương không có bất kỳ phòng ngự, cứng đối cứng đánh nhau dữ dội, từng quyền đến thịt, đánh cho trời đất tối mù, bốc ra đốm lửa.

Xoạt xoạt ~

Nộ Mục Kim Cang vô cùng mạnh mẽ, đấu một lát, thành linh bắt lấy cơ hội, xé rách một cánh tay của cơ giáp.

Tình thế nhất thời nghiêng về một phía!

Cùng lúc đó, bên phía Dương Bạch Kỳ vẫn nhả hơi.

Chỉ thấy Dương Bạch Kỳ lấy ra một cây bút lông, nhúng nước mực, đề bút viết chữ lên người cơ giáp.

Hắn viết lên cánh tay cơ giáp: “Chi trên vô lực không thể cử

động.”

Hắn lại viết lên chân cơ giáp: “Chi dưới héo rút đau muốn chết.”

Như vậy còn chưa hết.

Hắn viết lên ót cơ giáp: “Ngựa điên cuồng thuốc và kim châm cứu không cách nào chữa trị.”

Mọi việc cứ như thế!

Dương Bạch Kỳ viết viết vẽ vẽ, một hơi tạo một tầng hình xăm trên cơ giáp màu bạc.

Sau đó, hắn lui ra phía sau một bước, nhẹ nhàng vỗ cơ giáp đó.

Hai mắt cơ giáp đột nhiên sáng lên, nhìn chăm chăm Dương Bạch Kỳ, lập tức nâng tay công kích.

Nhưng mà, cánh tay mới vừa nâng lên một nửa, đột nhiên kẹt lại, không thể động đậy.

Cơ giáp lại bước lên trước, một bước này quá lớn, kéo đến trướng rồi, biểu diễn xoạc chân tại chỗ.

Ngay sau đó, đầu cơ giáp như bị trúng đòn nghiêm trọng, xì xì bốc lửa nhỏ, run rẩy không ngừng.

Thời gian trôi qua từng phút...

Đùng!

Cơ giáp đó ngã xuống, toàn thân sập đổ, giống như bị giải thể, mảnh nhỏ rơi rụng đầy đất.

Dương Bạch Kỳ xem xét nhìn, tiếc hận nói: “Ừm, vận may không tốt lắm, không có trân châu.”

Một vị nho sinh khác cười nói: “Cách này được không, chúng ta thử dần dần, cũng có thể tìm được trăn châu.”

Nói làm là làm.

Sáu nho sinh nhìn hồ lô vẽ gáo, chơi trò nghệ thuật cơ thể người.

Cùng lúc đó, so với Phật môn kinh thiên động địa, Nho môn chơi chữ.

Bên phía Thiên Sư đạo có vẻ cực kỳ im lặng.

Sáu vị thiên sư châu đầu ghé tai, sau khi thương nghị một phen, cùng thi triển ra “mắt Thiên Cơ” quan sát cơ giáp.

Xem ra, bọn họ ý đồ nhìn thấu trong cơ giáp xác định trong cơ giáp nào có trăn châu.

Chương 931: Tiên Bảo (2)

Thấy tình hình như vậy, khoe miệng Sở Quán Vương cong lên một tia cười khẩy không thèm che giấu.

Cơ giáp của hắn trải qua xử lý đặc thù, muốn thấu bên trong cực kỳ khó khăn.

Cho dù là thần hồn cảm ứng hay là đồng lực đặc biệt.

Thậm chí có thể nói thiết kế của bản thân cơ giáp chính là cố ý làm khó dễ người trong Đạo môn.

Hết cách, chùa Vạn Pháp sau lưng có hoàng đế, Sở Quán Vương hắn là thân vương đương nhiên cũng muốn ủng hộ to lớn.

Trò chơi cướp tranh châu nhìn như công bằng, thật ra thiên về Phật môn và Nho môn.

Thiên Sư đạo rất khó chơi tiếp.

“Nhìn không thấu à?”

Sáu người Vân Tùng Tử lần nữa gặp mặt, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

Bình Dương Tử liếc nhìn Sở Quán Vương, trầm giọng nói: “Vương gia chó chết đáng ghét, rõ ràng là đang chơi chúng ta một ván!”

Không Thanh Tử liền nói: “Tức giận có ích gì, nhanh chóng nghĩ cách đi.”

Thuần Dương Tử mở miệng nói: “Chúng ta cũng có thể noi

theo Phật môn, dùng sức mạnh phá.”

Thanh Hà Tử lắc đầu nói: “Không thể, nếu dùng sức mạnh, tiêu hao quá lớn. Đừng quên, Phật môn và Nho môn đã liên thủ, tình thế rất bất lợi với chúng ta.”

Nguyên Hư Tử trầm chấp nhận, trầm ngâm nói: “Nếu chúng ta lấy được trần châu, hai bên Phật Nho liên thủ đến cướp, chúng ta vốn không bảo vệ được trần châu.”

Bình Dương Tử buồn bực nói: “Vậy các người có cách gì không?”

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Thanh Hà Tử.

Vị này dung mạo thanh lệ, dáng người đơn bạc, vừa nhìn là một thiên sư nữ tử yếu đuối, trí tuệ siêu tuyệt, bất khả tư nghị.

“Sở Quán Vương cực kỳ hiểu biết về Thiên Sư đạo chúng ta, làm bố trí mang tính phương hướng, điều này không khó đoán được.”

Khóe miệng Thanh Hà Tử cong lên một độ cong giảo hoạt lại cười nói: “Nhưng mà kín tới đâu cũng có sơ hở.”

Tinh thần Bình Dương Tử chấn động liền nói: “Ồ, người nghĩ ra cách gì hay?”

Thanh Hà Tử cẩn thận nói: “Quy tắc mà Sở Quán Vương lập ra là rời khỏi Cơ Giáp trận tức tư cách sẽ bị phế bỏ. Nhưng thử hỏi thế gian ai am hiểu trận pháp hơn Thiên Sư đạo chúng ta chứ? Chúng ta cứ lấy trận phá trận, cho hai nhà Phật Nho một bất ngờ thật to!”

Năm người Bình Dương Tử nghe vậy ánh mắt đều sáng ngời.

Đúng vào lúc này!

Ngoài sân bộc phát ra một tiếng hô kinh ngạc.

Tất cả tầm mắt mọi người đều hướng về phía Phật môn.

Sáu vị cao tăng liên thủ đánh chết cơ giáp, lúc đánh nát cơ giáp thứ sáu, may mắn lấy được một viên trân châu.

“Ba nhà Phật Đạo Nho đặc sắc rõ ràng, cùng thi triển kỹ năng của họ, ngược lại cũng đáng để xem.”

Phương Tri Hành cẩn thận quan sát.

Bỗng nhiên, cả người cậu căng thẳng, dư quang khoe mắt liếc nơi nào đó ngoài sân.

Vừa nãy, cậu cảm giác một tầm mắt dừng trên người cậu, ánh mắt rất lợi hại.

Trong nháy mắt, cậu nhìn thấy ngoài sân có một đám cung nữ thái giám, bọn họ đang xem cuộc chiến, góp vui.

Ánh mắt đó đến từ chính giữa bọn họ.

Người khá đông, trong lúc nhất thời Phương Tri Hành không thể xác định là ai.

Bỗng nhiên, có một thái giám xoay người đi, biến mất phía sau đám người.

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, đứng dậy rời khỏi chỗ.

“Mày đi đâu thế?” Tế Cầu cũng đứng lên đi theo.

Phương Tri Hành truyền âm nói: “Mày ở lại đây, tao đi rồi về.”

Tế Cầu đành phải ngồi xuống lại.

Phương Tri Hành chậm rãi đi ra, bước chân chậm rãi giống

như tản bộ, không dẫn đến bao nhiêu sự chú ý.

Không bao lâu, cậu càng chạy càng xa, ồn ào phía sau cũng nhỏ dần.

Phía trước xuất hiện một hành lang thật dài, uốn lượn như rắn.

Phường Tri Hành ngẩng đầu, ánh mắt chột lóe.

Chỉ nhìn thấy trên lan can của hành lang, có một bóng hình xinh đẹp đang ngồi, tóc dài tới thắt lưng, để cho người ta một bóng dáng xinh đẹp.

Phường Tri Hạnh đi qua.

Đột nhiên, bóng hình xinh đẹp đó đứng lên, đi về phía trước.

Cô ta đi không nhanh nhưng chỉ trong chớp mắt đã tới cuối hành lang.

Vừa quay người lại, cô ta đẩy ra một cánh cửa phòng rồi đi vào.

Phường Tri Hành thấy vậy, nhìn quanh bốn phía, xác nhận không ai đi theo và giám thị, lúc này mới thân hình nhoáng lên giống như thuấn di đi tới ngoài cửa phòng.

Cửa phòng rộng mở.

Trong phòng vô cùng tĩnh mịch, kim rơi có thể nghe.

Rõ ràng là ban ngày, trong phòng lại tối đen giống như một vũng mực nước không tan ra.

Tâm thần Phường Tri Hành vừa động, thần nhiên nói: “Đại Hắc Phật Mẫu, lá gan của bà thật lớn, dám lén vào trong hành cung.”

Trong phòng lập tức truyền đến một tiếng cười khẽ, trả lời: “Người hiểu lầm rồi, ta luôn ở trong hành cung, còn cầm tiền lương của triều đình nữa đó, làm sao có thể xem như lên vào?”

Phượng Tri Hành nhướng mày, tắc lưỡi nói: “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, xem ra bà luôn trốn dưới mi mắt của triều đình, khó trách nhiều năm như vậy cũng không có ai có thể bắt được bà.”

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Bớt nói chuyện phiếm đi, tại sao người không tham dự trò chơi cướp trân châu, chẳng lẽ người không muốn tiến vào Cẩm Khu Cổ Hoàng à?”

Chương 932: Tiên Bảo (3)

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Hứng thú không lớn.”

Đại Hắc Phật Mẫu bật cười, cẩn thận nói: “Ta có thể để lộ cho người một chút tin tức, trong Cẩm Khu Cổ Hoàng quả thực có giấu bảo tàng, vô số trân bảo hiếm có của triều trước.”

Phương Tri Hành chớp mắt nói: “Bà chính mắt nhìn thấy?”

Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu, thở dài: “500 năm trước, ta chính mắt nhìn thấy những tài bảo, chỉ tiếc ta không có cơ hội lấy ra. Nhưng lần này, ta quyết tâm lấy được!”

Phương Tri Hành nhú mày nói: “Bà có nắm chắc, nhất định đi vào hả?”

Đại Hắc Phật Mẫu liền nói: “Đương nhiên, tất cả tin tức ở thế giới bên ngoài về Cẩm Khu Cổ Hoàng đều là ta truyền ra, hôm nay mọi thứ xảy ra, tất cả nằm trong dự đoán của ta.”

Phương Tri Hành im lặng.

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Đầu tiên, một người là không thể đơn độc tiến vào Cẩm Khu Cổ Hoàng, phải gom đủ mười hai người...”

“Mười hai Bách Ngưu cảnh, không thể thiếu một người.”

Đại Hắc Phật Mẫu nhấn mạnh, cười lạnh nói: “Điểm này từ trong bí điển mà hoàng thất cất giấu cũng có thể tra được, cho nên không ai hoài nghi lời nói dối của ta.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, đáp: “Nhưng trên thực tế bà có

điều giấu giếm đúng không?”

Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu nói: “Cấp bậc của Cấm Khu Cổ Hoàng là cấp 6, phóng mắt khắp thiên hạ Đại Chu chỉ có hai Cấm Khu cấp 6.

Một cái khác là ‘Cấm Khu Hoàng Đô’ bị trấn áp dưới hoàng đô.

Cấm Khu cấp 6 cực kỳ kinh khủng, người thường tiến vào trong đó, mười người chín người chết, người còn lại sẽ dị biến thành quái vật đáng sợ, nguy hại tứ phương.

Nguyên nhân chính vì như vậy, triều trước vì thiên hạ yên ổn, nghiêm cấm bất kỳ kẻ nào xông vào Cấm Khu cấp 6, cũng bố trí mười hai thần thủ hộ ở cửa ra vào Cấm Khu cấp 6.”

Phượng Tri Hành im lặng lắng nghe, sắc mặt biến ảo không chừng, như có suy nghĩ.

Cậu hỏi: “Chẳng lẽ điều kiện tiên quyết tiến vào Cấm Khu Cổ Hoàng là phải đánh bại mười hai thần thủ hộ?”

Đại Hắc Phật Mẫu lại lắc đầu, cẩn thận nói: “Không, sở dĩ gọi chúng nó là thần thủ hộ, là bởi vì chúng nó là một cơ giáp khung xương, có thể mặc trên người, có tác dụng chống ăn mòn.

Nhưng khởi động và duy trì cơ giáp khung xương cần tiêu hao năng lượng khổng lồ, chỉ có Bách Ngưu cảnh có thể chịu đựng được.”

“À!”

Đáy mắt Phượng Tri Hành sáng ngời, cuối cùng đẩy lên hứng thú, không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc triều trước trông như thế nào, có phải nắm giữ rất nhiều thuật chế tạo cơ giáp cao siêu không?”

Đại Hắc Phật Mẫu trầm ngâm, chậm rãi nói: “Theo ta hiểu

biết, thời gian triều trước tồn tại cực kỳ ngắn ngủi, chỉ có 800 mà thôi, sau đó có quyền thần phản loạn, mưu quyền soán vị, thành viên hoàng thất bị tàn sát.”

Phương Tri Hành không khỏi ngừng hô hấp, tấm tắc nói: “Hoàng tộc Đại Chu hiện tại đúng là quyền thần của triều trước!”

“Là loạn thần tặc tử!”

Đại Hắc Phật Mẫu lạnh lùng quát, trong giọng nói lần đầu tiên có tình người.

Đó là một loại cảm xúc cực kỳ oán hận.

Nhưng giây tiếp theo, Đại Hắc Phật Mẫu nhanh chóng khôi phục như thường, thông thả nói: “Giữa trưa ngày mai, lối vào Cấm Khu sẽ mở ra, mười hai thần thủ hộ cũng sẽ theo đó lộ ra, nhưng sẽ không xuất hiện ở nơi cố định.

Chúng nó có thể xuất hiện bất kỳ nơi nào trong hành cung, không hề có quy luật.

Nhưng chỉ cần người động tác nhanh một chút, giành trước một bước tìm được bất kỳ một thần thủ hộ nào chạm vào nó, rút cường lực vào là có thể kích hoạt nó.

Sau đó, thần thủ hộ sẽ tự động mặc lên người người dẫn người tiến vào Cấm Khu Cổ Hoàng.”

Phương Tri Hành hiểu được, hơi trầm ngâm, nghiêm mặt nói: “Ta cũng không phải là không biết tốt xấu, nhưng ta không rõ tại sao bà cũng muốn ta tiến vào Cấm Khu Cổ Hoàng?”

Đại Hắc Phật Mẫu nhẹ giọng thở dài: “Người có thực lực còn bằng lòng hợp tác với ta thật sự không nhiều lắm, người xem như một người.

Còn nữa, người và ta là cùng một loại người, trên người đều gánh vác ‘Đại Nghịch Chú Ấn’, xác định không được thiên hạ Đại Chu thu nhận.”

Phương Tri Hành sửng sốt, nhíu mày nói: “Cái gì là Đại Nghịch Chú Ấn?”

“Ừa, người không biết à?”

Đại Hắc Phật Mẫu kinh ngạc, dường như hơi khó có thể tin.

Sau một lúc lâu, bà giải thích: “Huyết mạch hoàng tộc cực kỳ đặc biệt, sở hữu một loại hiệu quả nguyên rửa kỳ lạ, tất cả người từng giết chết huyết mạch hoàng thất đều sẽ bị nguyên rửa, trên người mang một ấn ký đặc biệt tức ‘Đại Nghịch Chú Ấn’.”

Phương Tri Hành ngừng hô hấp, cậu giết Cơ Khoan Kỷ con trai của Sắc An Vương, huyết mạch hoàng tộc hàng thật giá thật.

“Mé!”

Tâm thần Phương Tri Hành chấn động, nhanh chóng kiểm tra tử mĩ thân thể một lần.

Nhưng mà, cậu không phát hiện bất kì dị thường gì.

Đại Hắc Phật Mẫu thấy thế, giật mình nói: “Hoá ra người thật sự không biết cái gì là ‘Đại Nghịch Chú Ấn’ à.”

Bà nhắc nhở: “Loại chú ấn này không phải lúc nào cũng hiện ra nhưng cũng rất khó che giấu.

Có hai loại người có thể phát hiện ‘Đại Nghịch Chú Ấn’.

Chương 933: Thăng cấp (1)

Thứ nhất, nếu người sở hữu một đôi pháp nhãn lớn mạnh, đồng lực cực kỳ lợi hại, có lẽ liếc mắt là có thể nhìn thấy xung quanh người có một luồng hắc khí lượn lờ, lờ mờ ngưng kết thành một chữ ‘nghịch’ vắn vẹo.

Đương nhiên, người sở hữu đồng lực cao cấp như thế có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cho dù có, bình thường cũng sẽ không dễ dàng vận dụng đi quan sát một người, trừ khi đối phương có lòng muốn thu thập người.

Thứ hai, đó là cao thủ Bách Ngưu cảnh huyết mạch hoàng tộc, lúc người tới gần bọn họ, bọn họ có thể cảm ứng được ‘Đại Nghịch Chú Ấn’ trên người người.”

Phượng Tri Hành nghe vậy, kim lòng không đậu nổi lên hàn ý lớn lao.

Một đường đi tới này, trên người bản thân vác một tai hoạ ngấm to lớn như vậy!

Cậu hỏi: “Tới gần hoàng tộc Bách Ngưu cảnh gần cỡ nào mới có thể bị đối phương phát hiện?”

Đại Hắc Phật Mẫu liền nói: “Dưới tình huống người không dùng sức mạnh, trong vòng trăm mét; ngược lại nếu người vận dụng sức mạnh, khí tức của ‘Đại Nghịch Chú Ấn’ cũng sẽ theo nước lên thì thuyền lên, có thể bị cao thủ hoàng tộc ngoài trăm dặm thậm chí ngàn dặm cảm ứng được.”

Phương Tri Hành tấ tắ hai tiếng, trong lòng nhanh chóng sáng tỏ.

Đại Hắc Phật Mẫu lại nói: “Chúng ta xem như người trong đồng đạo, không được hoàng tộc Đại Chu thu nhận, trước mắt hoàng đế muốn nhúng chàm Cấm Khu Cổ Hoàng, chỗ tốt này gần ngay trước mắt, tại sao bản thân chúng ta không lấy chứ?”

Bà dừng một chút, nghiêm túc nói: “So với lần trước gặp mặt, trên người người có thêm khí tức, phạt pháp, xem ra người đã tu luyện bộ &LTKim; Cang Kinh > của chùa Tích Hoả rồi.

Ta có thể nói cho người biết trong Cấm Khu Cổ Hoàng chẳng những cất chứa ba bộ &LTKim; Cang Kinh > bản đầy đủ còn có một bộ &LTB;àn Nhược Tâm Kinh >, ghi lại phạt pháp đại thừa chân chính.

Đại Hắc Phật Mẫu Pháp Tướng mà ta ngưỡng luyện ra chính là có nguồn gốc từ &LTB;àn Nhược Tâm Kinh >.”

Sắc mặt Phương Tri Hành biến đổi, tặc lưỡi nói: “Ngoài chín đại Kim Cang Pháp Tướng ra, quả nhiên còn có nhiều pháp tướng hơn.”

Đại Hắc Phật Mẫu cẩn thận nói: “Phạt pháp khôn cùng sao lại câu nệ chín pháp tướng chứ.”

Sau đó, ánh mắt của bà nhìn chăm chú trên người Phương Tri Hành, nghiêm mặt nói: “Mỗi người đều có thứ mình muốn, có thể nói cho ta biết hiện tại người muốn cái gì không?”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, liếc nhìn giao diện hệ thống, thần nhiên nói: “Bà có đá Tam Sinh không? Bà có canh Mạnh Bà không?”

Đại Hắc Phật Mẫu sững sốt, đột nhiên phẫn chấn nói: “Ồ, người lại muốn hai thứ này à!”

“Đá Tam Sinh là thiên địa kì vật, có thể chiếu rọi ra kiếp trước, kiếp này, kiếp sau của một người, tượng trưng cho số mệnh của một người.

Nói cách khác, người nắm giữ đá Tam Sinh, chẳng khác nào nắm giữ số mệnh của mình.

Không bị kiếp trước liên lụy, nắm chắc kiếp này, viết ra kiếp sau!”

Bà cười nói: “Trùng hợp quá, ta vừa hay biết ở đâu có đá Tam Sinh.”

Phương Tri Hành nhú mày nói: “Đừng nói với ta đá Tam Sinh ở trong Cẩm Khu Cổ Hoàng đó nhé.”

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Trong bảo khố của triều trước cất một khối đá Tam Sinh, sau đó bị chuyển dời đến Cẩm Khu Cổ Hoàng.”

Phương Tri Hành im lặng cạ lời.

Đại Hắc Phật Mẫu lại nói: “Về phần canh Mạnh Bà, chính là chén canh mà Mạnh Bà dưới địa phủ U Minh nấu ra, sau khi uống có thể tinh lọc linh hồn, khiến người ta hoàn toàn quên chuyện cũ trước kia.”

Bà cười nói: “Ta có thể giúp người đi U Minh một chuyến, mang về một chén canh Mạnh Bà cho người. Ừm, nếu không có gì bất ngờ, tối hôm nay là có thể lấy được.”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, gật đầu nói: “Được, ta mỗi mắt mong chờ.”

Bóng tối trong phòng rút đi giống như thủy triều.

Phương Tri Hành cũng không nhìn thêm cái nào, xoay người

trở về đạo tràng Thuỷ Bộ.

Lúc này, hiện trường vô cùng sôi trào.

“Người bỏ qua một màn kịch hay rồi!” Tế Cầu gào to nói.

Phương Tri Hành thần nhiên ngồi xuống, nhìn trong pháp trận.

Chỉ nhìn thấy trong Cơ Giáp trận một mảnh hỗn loạn, cực kỳ náo nhiệt.

Phần lớn cơ giáp được kích hoạt, đang điên cuồng công kích người gọi chúng nó tỉnh lại.

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, rất nhanh phát hiện chỗ không thích hợp.

Một đám cơ giáp chỉ nhìn chăm chăm sáu vị cao tăng và sáu nho sinh liều chết tiến công, hoàn toàn không thèm nhìn sáu vị thiên sư.

Sáu vị Thiên Sư đạo lần lượt phân tán các nơi ở Cơ Giáp trận, ngồi khoanh chân, hai tay bấm quyết, khi thì biến hóa động tác tay, đang tiến hành thao tác cực kỳ thần bí.

Trong lúc nhất thời Phương Tri Hành không nhìn ra môn đạo gì, ngạc nhiên nói: “Sao lại thế này?”

Tế Cầu ha ha cười nói: “Trò chơi này đặc sắc quá, may nhìn kỹ đi, có phải trong Cơ Giáp trận có thêm một pháp trận mới không?”

Phương Tri Hành ồ một tiếng, nhìn quét cả Cơ Giáp trận, lúc này mới phát hiện, trong pháp trận hiện lên một tầng ánh sáng nhạt không dễ phát hiện.

“Càn Khôn Lục Hợp trận!”

Tế Cầu kinh ngạc không thôi, tặc lưỡi nói: “Hiệu quả của trận

này cùng loại với Càn Khôn Đại Na Di, có thể khiến người rơi vào trong trận xuất hiện ở bất kỳ nơi nào.”

Chương 934: Thăng cấp (2)

“Thiên Sư đạo lạng lẽ bố trí ra pháp trận này, hãm hại hai nhà Phật Nho.”

Phương Tri Hành nhìn chăm chú.

Chỉ nhìn thấy một vị cao tăng Nộ Mục Kim Cang đang triền đấu với một cơ giáp, hắc vụng Kim Cang quyền đánh ra.

Nhưng bỗng nhiên, hắc vụng mất tại chỗ, di chuyển tới một cơ giáp khác.

Một quyền đánh ra, lại đánh vào một cơ giáp khác.

Nhất thời, cơ giáp đó cũng bị kích hoạt.

Vì thế, hai cơ giáp bắt đầu cùng nhau vây công hắc.

“Thì ra là thế...”

Phương Tri Hành gật đầu khen: “Không hổ là Thiên Sư đạo, lại dùng phương pháp này phá cục, rất giỏi.”

Tuy nói như thế, trong lòng cậu cũng than nhẹ, “Cuối cùng những người này bận không công một trận.”

Chiến đấu còn đang tiếp tục.

Nhoáng cái mặt trời đã lặn, sắc trời dần tối đi.

Cuối cùng!

120 cơ giáp đều bị đánh nát.

Mười hai trân châu hiện ra toàn bộ.

Cuối cùng kết quả theo đó hiện ra!

Thần kỳ chính là Phật môn được bốn viên, Đạo môn được bốn viên, Nho môn cũng được bốn viên.

Ba nhà cân sức ngang tài.

Chẳng qua nơi đây là sân nhà của Phật môn lại liên thủ với Nho môn, nhưng đến cuối cùng, lại bị Thiên Sư đạo chơi thủ thuật, bất phân thắng bại.

Sắc mặt Phật môn u ám, Thiên Sư đạo trở nên nổi bật.

Thịnh hội Phật môn qua loa kết thúc.

Màn đêm buông xuống, Phương Tri Hành và Tế Cầu không đợi quá lâu, nhanh chóng trở về chỗ ở.

Tiếng két két vang lên!

Phương Tri Hành đẩy cửa phòng ra, đột nhiên đồng tử co rụt lại, tầm mắt dừng ở trên bàn.

Một cái bát lớn ánh vào mi mắt.

Phương Tri Hành chấn động sâu sắc, nhanh chóng bước qua.

Liền nhìn thấy trong cái bát lớn kia, đựng một nước canh màu hổ phách, còn bốc khói trắng.

“Đây là thứ gì?”

Tế Cầu nhích lên người thử, không có vị gì.

Nó nhất thời khiếp sợ nói: “Đây tuyệt đối không phải đồ của dương gian, không có chút mùi gì cả!”

“Ừm!” Phương Tri Hành gật đầu, đáy mắt bắn ra một luồng ánh sáng.

[5. Uống 1 bát canh Mạnh Bà (Đã chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)]

“Đậu phộng!”

Tế Cửu chấn động: “Hoá ra thứ này chính là canh Mạnh Bà à!”

Nó ngẩng đầu nhìn Phương Tri Hành, truy hỏi: “Đâu ra vậy?”

Phương Tri Hành không trả lời, yên lặng bưng bát lớn lên.

“Đợi đã!”

Tế Cửu kêu một tiếng: “Sau khi uống canh Mạnh Bà sẽ quên chuyện cũ trước kia đó, lỡ như mày mất trí nhớ thì làm sao?”

Phương Tri Hành nghĩ rồi đáp: “Ta cảm thấy &LTPhong; Huyết Bạo Quân > tầng thứ 5 Tích Huyết Trọng Sinh, sở dĩ cần uống canh Mạnh Bà chính là vì ma luyện ký ức của tao. Mày thử nghĩ đi, sau khi tao nhỏ máu sống lại, còn có thể nhớ rõ chuyện cũ trước kia không?”

Tế Cửu giật mình, tắc lưỡi nói: “Ý của mày là uống canh Mạnh Bà không phải vì để quên mà là vì càng thêm khắc sâu ký ức?!”

Phương Tri Hành gật đầu, không chần chờ quá nhiều, đưa bát lớn lên bên miệng, ừng ực uống vào.

Một hơi uống cạn.

Phương Tri Hành buông bát lớn ra, khoanh chân ngồi xuống, thúc giục công pháp, luyện hóa canh Mạnh Bà.

Chốc lát, một cảm giác chóng mặt đánh úp lại khiến cậu chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, cả thế giới lắc lư.

Dần dần, ý thức của cậu ngày càng mơ hồ, dần dần, đầu óc giống như bị nghiền nát, biến thành một đám sương hồ.

“Thần thông - Bạo Quân Lễ Phật!”

Phượng Tri Hành cắn răng, thở sâu, hư ảnh khổng lồ từ đỉnh đầu từ từ dâng lên.

Bạo quân bóp chặt viên phật châu thứ hai, bày ra Bất Động Minh Vương Pháp Tướng.

Bất động như núi!

Thân bất động, tâm bất động!

Không thể lay động!

Trí tuệ vĩnh tồn!

Khống chế mọi hiện tượng!

Tuỳ ý thiên hoang địa lão, thương hải tang điền, năm tháng biến thiên, ta vẫn lù lù bất động!

Không biết qua bao lâu...

Phượng Tri Hành thông thả mở hai mắt, phun ra một luồng trọc khí.

[5. Uống 1 bát canh Mạnh Bà (Đã hoàn thành)]

Cậu nhìn ngoài cửa sổ, phát hiện đã là sau nửa đêm.

Tế Cầu nằm bò bên cạnh ngẩng đầu hỏi: “Thế nào, mày sẽ không quên tao là ai đó chứ?”

Phượng Tri Hành trợn mắt trắng, trả lời: “Má nó tao cũng muốn quên lắm chứ.”

Tế Cầu không để ý, đánh giá Phương Tri Hành, kinh ngạc nói: “Cảm giác mày cũng không có biến hóa gì, canh Mạnh Bà chỉ có chút hiệu quả này?”

Khỏe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, cười nói: “Uống Canh Mạnh Bà, tinh thần cũng cố trước nay chưa có, hiện tại tao gần như hoàn toàn miễn dịch đối với những ám chiêu ‘loạn thần tuyệt trí’ rồi.”

“Miễn dịch với toàn bộ công kích tinh thần, thật hay giả vậy?!”

Tế Cầu chớp mắt chó, vẻ mặt không thể tin nổi.

Tiếp theo, nó đột nhiên nhảy lên bàn, nhìn đáy của bát lớn nhanh chóng liếm liếm.

...

Một đêm rất nhanh trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người dậy rất sớm.

Ai cũng biết Cẩm Khu Cổ Hoàng mở lối vào trong hôm nay.

Vấn đề là mọi người không biết lối vào cụ thể ở nơi nào trong hành cung, và rốt cuộc khi nào mở ra.

Chỉ có thể chờ!

Mặt trời lên cao, Phương Tri Hành ngủ thẳng một giấc đến tự nhiên tỉnh dậy, chậm rì rì rời giường.

Mặc kệ bên ngoài náo nhiệt bao nhiêu, cậu trước sau vẫn đóng cửa không ra, không có bất kỳ ý tứ tham dự.

Chương 935: Thăng cấp (3)

Thăng đến trước buổi trưa, Phương Tri Hành đẩy cửa ra, cầm trong tay một dây xích chó, dẫn Tế Cầu đi tản bộ.

“Rốt cuộc mày đang làm gì vậy?” Tế Cầu cạ lời, thật lòng xem không hiểu.

Bị Phương Tri Hành dắt như vậy, quá xấu hổ!

“Đừng gấp, lát nữa mày sẽ biết.”

Phương Tri Hành liếc nhìn mặt trời, truyền âm nói: “Mày chỉ cần nhớ kỹ nghe tao chỉ huy là được.”

Tế Cầu nhe răng, rất khó chịu.

Rất nhanh, đã tới giữa trưa.

Ông ~

Ông ông ~

Mặt đất bỗng nhiên chấn động!

Các nơi trong hành cung bốc lên từng luồng khói đặc, ánh sáng hỗn loạn tràn ra bốn phía.

“Làm sao vậy?” Tế Cầu nháy mắt cảnh giác cao độ.

Phương Tri Hành cười nói: “Tế Cầu, chúng ta đi!”

Cậu bắt lấy Tế Cầu chạy về phía trước, rất nhanh xông tới luồng khói đặc gần nhất.

Đi đến phụ cận, xông thẳng tới.

Phương Tri Hành nhìn chăm chú, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to, khói đặc cuồn cuộn.

Trong hố có một pho tượng trông rất sống động, hình dạng giống như một thần long, kim quang sáng lạn giống như toàn thân đều đúc ra từ vàng.

Phương Tri Hành không chút ngần ngại, nâng tay đặt lên phía trên kim long, cương lực tuôn ra.

Lập tức, kim long giống như hòa tan ra, biến thành chất lỏng màu vàng tràn ngập toàn thân Phương Tri Hành.

Cuối cùng bao trùm cả thân thể cậu.

Giây lát sau, chất lỏng màu vàng một lần nữa ngưng đọng lại.

Lúc này Phương Tri Hành đã biến thành một cơ giáp màu vàng đeo mặt nạ thần long, uy vũ khí phách, tuyệt vời.

“Đậu mé...”

Tế Cửu trực tiếp nhìn đến choáng váng.

Phương Tri Hành nâng tay lên, hoạt động một chút gân cốt, cơ giáp khung xương bao trùm ở trên người cực kỳ mỏng nhẹ, hoàn toàn không tạo thành bất kỳ cản trở nào.

“Cơ giáp nano à...”

Phương Tri Hành tặc lưỡi ngạc nhiên, bắt Tế Cửu lấy, thân hình nhoáng lên hóa thành một luồng kim mang, xông tới một nơi bốc khói khác.

Tới nơi nhìn đã có người mặc vào cơ giáp khung xương.

Nhưng mà cơ giáp kia đeo chính là mặt nạ hổ vương.

Phượng Tri Hành không có bất kỳ dừng lại, rất nhanh xông tới một địa điểm kế tiếp.

May mắn chính là nơi đó không có ai.

Trong hố có một pho tượng hình dạng giống như một con chó vàng lớn.

“Tế Cầu, mau rút sức mạnh của mào vào trong cơ giáp.”
Phượng Tri Hành hô.

Tế Cầu không rõ chuyện gì nhưng nó không có bất kỳ chần chờ, làm theo.

Ngay sau đó, con chó vàng lớn cũng hòa tan ra, bao trùm trên người Tế Cầu.

Tế Cầu đột nhiên biến thành một con chó máy, cả người bao trùm vỏ ngoài kim loại, uy phong凛冽.

“Mé!”

Trong lòng Tế Cầu mừng như điên, xoay vòng vòng nhìn bản thân, trên mặt chó tất cả đều là không thể tin nổi.

Phượng Tri Hành ôm nó, lao ra khỏi hố to, trốn đến nơi bí mật.

Không bao lâu, có người chạy tới, ở trong hố đi một vòng, sau đó tức giận giậm chân, xoay người chạy đi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua...

Các nơi trong hành cung, mười hai cơ giáp khung xương, hết cái này đến cái kia bị người ta chiếm lấy.

Ngay trong nháy mắt mười hai người tập trung, trên người bọn họ đột nhiên bắn ra cường quang, chợt lóe biến mất không thấy.

Phương Tri Hành thấy trước mắt hoa lên, cảm giác thân thể có một loại cảm giác nhanh chóng rơi xuống.

Sau nháy mắt, hai chân truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

Quang cảnh chung quanh hoàn toàn thay đổi.

Phương Tri Hành phát hiện bản thân đứng trong một khu rừng, chung quanh tất cả đều là đại thụ che trời.

Chính giữa rừng cây này đứng sừng sững mười hai cột đá, tạo thành một hình tròn, lần lượt phân bố.

Mà bản thân Phương Tri Hành đứng ở một cây cột đá trong đó, vừa cúi đầu có thể quan sát tán cây lớn.

Cậu nhìn quanh một vòng, trên mười một cột đá khác đều có bóng dáng dần hiện ra đến.

Tế Cửu ở cách đó không xa.

Mười người khác, tất cả đều là nhân loại.

Toàn bộ bọn họ mặc cơ giáp khung xương, màu sắc cơ giáp khác nhau, đeo mặt nạ cũng không giống nhau.

Phương Tri Hành là rồng, Tế Cửu là chó, những người khác theo thứ tự là con chuột, trâu rừng, con thỏ...

“Đây là mười hai con giáp!!”

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, tìm bóng dáng của Đại Hắc Phật Mẫu.

Cùng lúc đó, sau khi mười người kia nhìn nhau, đột nhiên lập tức giải tán.

Toàn bộ chạy mất!

Thật ra không khó lý giải hành vi này của bọn họ.

Cũng phải, hiện tại tất cả mọi người đeo mặt nạ, không ai biết những người khác là ai.

Lỡ như người chung quanh đều là kẻ địch, bản thân mạo muội lên tiếng bại lộ thân phận, chẳng phải là phải chết oan uổng à?

Vì thế, dưới tình huống không thể xác định người khác là địch là bạn, chạy trốn không thể nghi ngờ là lựa chọn chính xác nhất.

“Hả, bọn họ đi đâu vậy?”

Tế Cầu ngơ ngác, trong lúc nhất thời không làm rõ được tình huống.

Phượng Tri Hành truyền âm nói: “Cẩn thận một chút, nơi này chính là Cẩm Khu Cổ Hoàng.”

Tế Cầu chấn động, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Đột nhiên, nó trông thấy xa xa, ngoài rừng cây có một kiến trúc khổng lồ, hình dạng như Kim Tự Tháp.

Kim Tự Tháp vô cùng rộng lớn, cao ngàn mét, phần đỉnh đâm vào đám mây.

Chương 936: Ô Nhiễm (1)

Tế Cầu thấy vậy, vừa định nhắc nhở Phương Tri Hành lại nghe thấy Phương Tri Hành truyền âm nói: “Mày chế tạo một ảnh phân thân ra đi, kiểm tra một chút hoàn cảnh bên ngoài.”

Tế Cầu không nói hai lời, cái bóng chọt phồng lên.

Ảnh phân thân ngừng tụ ra, ngửi trong không khí, lại nhảy xuống cột đá, chạy đến xung quanh rừng cây.

Không bao lâu, ảnh phân thân đi vòng trở về, nhảy tới bên cạnh Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, tập trung nhìn, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Chỉ thấy trên người ảnh phân thân lại nổi lên rất nhiều bướu thịt kích thước khác nhau.

“Phóng xạ trong Cấm Khu này cực kỳ nghiêm trọng!”

Tế Cầu truyền âm nói: “Ảnh phân thân này của tao xem như phế rồi, không thể dùng nữa.”

Dứt lời, ảnh phân thân giải thể mà chết.

Phương Tri Hành đứng lên, nhìn cơ giáp trên người, trầm ngâm nói: “Ừm, cơ giáp này quá quan trọng, một khi bị tổn hại, chúng ta sẽ lộ ra dưới phóng xạ mạnh, vạn kiếp bất phục.”

Tế Cầu liền nói: “Mày có biết làm sao rời khỏi Cấm Khu Cổ Hoàng không?”

Phượng Tri Hành lắc đầu, nâng tay trái lên nhìn chiếc nhẫn, dò hỏi: “Có thể cung cấp tình báo liên quan tới Cẩm Khu Cổ Hoàng không?”

Chiếc nhẫn bắn ra một chùm tia sáng, biểu hiện một đoạn chữ mơ hồ: “Cẩm Khu tràn ngập kịch độc, đề nghị mau chóng rời khỏi.”

Trong lòng Phượng Tri Hành vui vẻ, nhú mày nói: “Kim Tự Tháp phía xa kia là cái gì?”

Chiếc nhẫn: “Pháo đài mà người thống trị triều trước thành lập...”

Văn tự càng thêm mơ hồ, mấy chữ phía sau trực tiếp không thấy rõ lắm.

“Tín hiệu không tốt hả?”

Phượng Tri Hành tắc lưỡi, nhanh chóng hỏi: “Làm sao ta rời khỏi nơi này?”

Chiếc nhẫn: “Lối ra trong pháo đài, cẩn thận...”

Chữ viết hoàn toàn mơ hồ.

Càng tòi tệ hơn chính là sau khi chiếc nhẫn loé lên vài cái, ánh sáng thông thả tắt giống như là nguồn điện hao hết.

Phượng Tri Hành một trận cạn lời.

Tế Cửu không nhịn được mả mai: “Thứ này, thời khắc mấu chốt thì tuột xích!”

Phượng Tri Hành đáp: “Lối ra ở trong pháo đài, mặc kệ thế nào, chúng ta đều phải đi đến đó.”

Tế Cửu không có ý kiến.

Vì thế một người một chỗ nhảy xuống cột đá, nhanh chóng chạy tới Kim Tự Tháp.

Bỗng nhiên, dưới Kim Tự Tháp xuất hiện một đám khói bụi.

Ánh mắt Phương Tri Hành chột lóe, thoáng nhìn thấy một bóng người, vô cùng nhanh chóng xông tới Kim Tự Tháp, tiếp theo biến mất không thấy.

“Không ổn, có người giành vào trước chúng ta.”

Tế Cầu kêu lên, sức mạnh trên người điều động, muốn tăng tốc.

Phương Tri Hành đáp: “Không sao cả, có người ở phía trước dò đường cho chúng ta là chuyện tốt.”

Tế Cầu nghĩ lại thấy cũng đúng thì không tăng tốc nữa.

Kim Tự Tháp càng ngày càng gần.

Lúc này, Phương Tri Hành và Tế Cầu chú ý tới cả Kim Tự Tháp đều là màu vàng chất lượng cực cao.

Dường như pháo đài này là đồ bê tông màu vàng khổng lồ tạo thành, chấn động lòng người!

Ngay phía dưới Kim Tự Tháp có một lỗ thủng bất quy tắc, hình dạng tam giác xiên.

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn qua, trong lỗ thủng của tam giác xiên là một hàng lang màu vàng, đi vào sâu.

“Đi!”

Phương Tri Hành không có bất kỳ dừng lại, lập tức xâm nhập lỗ thủng, hai chân đạp trên hành lang.

Phóng mắt nhìn lại, hàng lang cực kỳ dài, sâu không thấy đáy.

“Ồ, có tranh vẽ trên tường!” Tế Cửu đột nhiên kêu lên.

Trên vách tường hai bên hàng lang khắc phù điêu nhợt nhạt.

Phương Tri Hành đầu tiên là nhìn thấy một bức tranh vẽ chiến tranh chấn động có hai nhánh quân đội đang chém giết.

Một phe tất cả đều là cơ giáp kim loại, bên kia là nhân loại.

Đi về phía trước, bức tranh thứ hai khắc kết cục của chiến tranh.

Nhân loại thất bại thảm hại!

Bức họa thứ 3 là một người đầu đội vương miện, hình như là hoàng đế, quỳ trên mặt đất.

Ở đỉnh đầu hoàng đế nổi lơ lửng mười hai người, chân đạp hư không, thần thánh uy nghiêm.

Mười hai người này vừa hay đeo mặt nạ mười hai con giáp, thân khoác chiến giáp.

Mười hai chiến giáp con giáp kia giống y như đúc đám người Phương Tri Hành mặc.

Bức họa thứ 4 khắc biển rộng vô tận và từng chiếc tàu lớn đang vượt qua biển.

Bức họa thứ 5, một vùng đại lục xuất hiện ở cuối vùng biển.

Hoàng đế đứng đón gió ở mũi tàu, hăng hái, phía sau hàng vạn hàng nghìn con dân hoan hô nhẩy nhót, cực kỳ vui mừng mà khóc.

Bức tranh thứ 6 là hoàng đế dẫn đầu vạn dân cùng nhau khai hoang, xây dựng từng toà thành khổng lồ.

Bất giác, Phương Tri Hành đi tới cuối hàng lang.

Phía trước xuất hiện hai lối rẽ trái phải.

Cậu quay đầu lại nhìn bức hoạ một lần, trầm ngâm nói: “Đây hơn phân nửa chính là quá trình thành lập triều trước.”

Tế Cửu kinh ngạc nói: “Những người của triều trước toàn bộ đến từ hải ngoại?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Bọn họ bị cơ giáp đánh bại, bị bắt dời nhà, trốn chạy ra hải ngoại, lưu lạc tới đại lục này.”

Tế Cửu chớp mắt, khiếp sợ nói: “Chẳng lẽ là đế quốc máy móc?!”

Phương Tri Hành trầm chấp nhận, tấm tắc nói: “Ngoài đại lục này của chúng ta, quả nhiên còn có đại lục khác.”

Chương 937: Ô Nhiễm (2)

Tế Cầu nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Đi bên nào?”

Phương Tri Hành thả thần hồn cảm ứng ra, nhưng giây tiếp theo, cậu nhú chặt mày.

“Thú vị đây!”

Phương Tri Hành tắc lưỡi nói: “Vật liệu kiến trúc ở đây có thể ức chế sức mạnh tinh thần, nhiều loạn thần hồn cảm ứng.”

Cậu tùy tiện chọn bên phải, bước đi về phía trước.

Không bao lâu, trên vách tường của hàng lang đột ngột hiện lên phù điêu của một cánh cửa.

Tâm thần Phương Tri Hành vừa động, nâng tay đẩy ra.

Tay cậu vừa chạm đến vách tường, chỉ nghe tiếng ken két vang lên!

Cánh cửa màu vàng đầu tiên là lõm vào trong, tiếp sau đó trượt qua bên phải lộ ra một đại sảnh.

Phương Tri Hành nhìn chăm chú, đồng tử không khỏi co rút lại.

Chỉ thấy trong đại sảnh, bày từng hàng tủ dài màu vàng, càng nhìn càng giống như quan tài.

“Thứ gì đây?”

Tế Cầu rón ra rón rén đi vào, tới gần quan tài màu vàng thứ

nhất.

Nó ngửi mặt ngoài quan tài, truyền âm nói: “Có một mùi tanh.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, dặn dò nói: “Mở ra xem thử đi.”

Tế Cửu lui về phía sau một bước, nâng móng vuốt lên quét qua.

Thoáng chốc, một luồng kinh phong gào thét ra, đánh sâu trên quan tài màu vàng.

Két!

Một tầng trên quan tài màu vàng theo đó di chuyển, tiếp theo bay ra.

Một móng vuốt của Tế Cửu đánh bay nắp quan tài, lộ đầu nhìn vào.

“Đậu mé, là thi thể!”

Tế Cửu gào to đứng lên.

Phương Tri Hành cẩn thận đi lên trước, thời khắc lưu ý phía sau.

Cũng may, cửa không đột nhiên tự động đóng lại.

Cậu cúi đầu cẩn thận xem xét, chỉ thấy trong quan tài có một thi thể tàn phá đang nằm.

Đó là một nam tử thanh niên trần như nhộng, không mặc quần áo.

Thanh niên thiếu một cánh tay, trên ngực có một lỗ thủng thật lớn.

Thi thể lưu trữ ở trong này không biết đã bao nhiêu năm.

Quý dị chính là thi thể vẫn cực kỳ mới mẻ, giống như là người vừa mới chết, ngay cả máu cũng không hoàn toàn ngưng đọng khô cạn.

Phương Tri Hành cân nhắc nói: “Lúc triều trước diệt vong, nhất định có rất nhiều người trốn vào Cẩm Khu Cổ Hoàng, người này hẳn là một trong số đó.”

Tế Cầu nhìn quanh một vòng, tặc lưỡi nói: “Nói như vậy, tất cả những cái này đều là quan tài!”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Kim Tự Tháp này chính là một phần mộ.”

Tế Cầu hiểu biết, nhìn thi thể đột nhiên nói: “Dưới thân của hắn hình như đè lên cái gì.”

Phương Tri Hành vung tay lên, dưới tình huống không tiếp xúc với thi thể, nhắc lên một kình phong.

Thi thể bay lên, ngã trên mặt đất.

Phần đáy quan tài nháy mắt nhìn một không sót một cái gì.

Có một thanh trường đao, trên cán đao còn cột một ngọc bài.

Phương Tri Hành lập tức nhìn thấy trên ngọc bài có dấu vết điêu khắc, viết bốn chữ “Thị vệ Đại Nội”.

“Cừ thật, người này lại là thị vệ Đại Nội!”

Tế Cầu tỉnh ngộ lại liền nói: “Hắn nhất định là vì hoàng đế chết trận, sau khi chết lại chôn cùng.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Nói không chừng, thi thể hoàng đế triều trước cũng ở nơi nào đó của Kim Tự Tháp.”

Tế Cầu phẫn chấn nói: “Vật bồi táng của hoàng đế nhất định khá xa hoa!”

Phương Tri Hành ừ một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài cửa.

Tế Cầu vội vàng đi theo, hỏi: “Không mở quan tài khác ra xem thử hả?”

Phương Tri Hành lắc đầu nói: “Một đám thi vê Đại Nội mà thôi, không có thứ gì hay.”

Cũng phải, trường đao đó chỉ là binh khí cấp 3.

Phương Tri Hành đương nhiên là xem thường.

Một người một chó tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu, hai người bọn họ lại phát hiện một cánh cửa màu vàng.

Nhưng cánh cửa này đang mở.

Phương Tri Hành đi đến trước cửa, nhìn đảo qua, lập tức nhìn thấy một đại sảnh.

Trong đại sảnh này khá trống rỗng, không có nhiều quan tài màu vàng như vậy, chỉ có bốn.

Lúc này, có một cơ giáp đứng trước bốn quan tài, đeo mặt nạ đầu heo.

Đối phương cũng nháy mắt nhận thấy bên ngoài có người tới, chột xoay người.

Không khí giống như ngưng đọng lại.

Phương Tri Hành và cơ giáp đầu heo nhìn chăm chăm nhau, giương cung bạt kiếm, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Qua một lúc lâu, cơ giáp đầu heo đột nhiên mở miệng nói: “Tôn giá là ai?”

Phương Tri Hành lạnh nhạt nói: “Người lại là người nào?”

Cơ giáp đầu heo rơi vào trầm mặc, chậm rãi nói: “Người và ta hiện tại chém giết, thắng bại không biết, nhưng tiếp tục tiêu hao sẽ chỉ khiến những người khác nhất tiện nghi, chi bằng hòa bình ở chung, thế nào?”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, thu liễm sát ý.

Cơ giáp đầu heo dường như thở phào, tiếp tục nói: “Nơi này có bốn quan tài, nếu ta không nhìn lầm, hẳn là chứa thi thể của bốn thái giám.”

Phương Tri Hành hỏi: “Bốn thái giám, dựa vào cái gì một mình chiếm cứ cả một đại sảnh?”

Cơ giáp đầu heo liền nói: “Hơn phân nửa bọn họ là thái giám bên cạnh hoàng đế triều trước, địa vị khá cao đi.”

Sau đó hắn lui ra phía sau vài bước, lộ ra thiện ý nói: “Bốn quan tài, chúng ta mỗi người điều tra hai cái, ta cho người chọn lựa trước.”

Chương 938: Tiên Tộc (1)

Phượng Tri Hành liền nói: “Làm việc gì cũng phải nói thứ tự trước sau, người chọn lựa trước.”

“Được!”

Cơ giáp đầu heo cũng không quá mức khách sáo, tùy ý nói: “VẬY ta lựa chọn hai quan tài bên trái này.”

Phượng Tri Hành đi thẳng tới bên phải, vung tay lên.

Cheng cheng cheng ~

Nắp quan tài bay ra, bại lộ hai thi thể trần như nhộng.

Từ giữa hai chân để xem, bọn họ quả thật là thái giám không thể nghi ngờ.

Hai thái giám này tuổi già sức yếu, thân thể khô quắt, nếp nhăn khắc sâu giống như vỏ cây già.

Đùng!

Đột nhiên, cơ giáp đầu heo nhấc chân đá ra, trực tiếp phá hủy hai quan tài bên trái.

Hai thi thể rơi ra còn có một ít vật bồi táng.

“Ồ, thì ra là thái giám chấp bút!”

Cơ giáp đầu heo nhặt lên một ngọc bài, cười lạnh nói: “Bọn họ quả nhiên là nô tài bên cạnh hoàng đế, có tư cách trợ giúp hoàng đế xử lý triều chính.”

Phường Tri Hành quan sát, nhíu mày nói: “Trên người bốn thái giám này không có thương tổn, hình như là chết già.”

Cơ giáp đầu heo cân nhắc nói: “Sau khi những người của triều trước trốn chạy đến nơi này, khẳng định sinh sống một khoảng thời gian sau đó mới chậm rãi chết đi.”

Phường Tri Hành hỏi: “Có thu hoạch gì không?”

Cơ giáp đầu heo lắc đầu giận dữ nói: “Haiz, thái giám nhỏ bé mà thôi, có thể có vật bồi táng gì tốt?”

Tuy nói như thế, hần nhặt hai viên trân châu màu đen lên, rất nhanh nhét vào trong túi.

Phường Tri Hành cũng lập tức dời hai thi thể của thái giám già, phát hiện phần đáy quan tài của bọn họ đều có một thanh trường kiếm.

Đáng tiếc hai thanh trường kiếm đã gãy, dường như là cố ý bẻ gãy.

Trên chuôi kiếm được khảm một viên trân châu màu đen, chính là trân châu cùng loại với viên mà cơ giáp đầu heo vừa rồi thu đi.

Phường Tri Hành không biết trân châu màu đen này có ích lợi gì, cứ thu trước nói sau.

Vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cơ giáp đầu heo đi ra ngoài...

Vừa đi đến cửa, cơ giáp đầu heo đột nhiên dừng lại, sau đó lùi lại như lâm đại địch.

Tế Cấu chặn ở ngoài cửa.

“Là ai?”

Cơ giáp đầu heo uống thanh, đường trong mắt hần, Tế Cầu là người biến thành.

Cơ Thể Thành Thánh. Hệ biến thân!

Dù sao cũng không ai tin một dị thú cấp 5 cũng có thể mặc cơ giáp.

Trên đời này chưa có chuyện trùng hợp đến thế?

“Người...”

Tế Cầu trực tiếp bị hần làm cho mơ màng, truyền âm đến: “Phương Tri Hành, có phải đầu lợn này bị bệnh hay không, hình như có vẻ không được thông minh cho lắm?”

Phương Tri Hành bật cười nói: “Tên này không đơn giản, đừng coi thường người ta.”

Cậu đi lên trước, mở miệng nói: “Đừng khẩn trương, cầu gia này là bạn đồng hành của ta.”

Cơ giáp đầu heo hơi ngậy ra, sau đó thu hồi uy thế, nghiêm chỉnh chấp tay nói: “Bái kiến cầu gia, người gọi ta ‘Hội Trư’ là được.”

Tế Cầu lập tức vui vẻ, nghe tiếng “cầu gia” này khiến trong lòng nó rất thoải mái.

Đáng tiếc nó không thể nói tiếng người, đành phải giả vờ cao thâm, gật nhẹ đầu bày tỏ.

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Cầu gia tích chữ như vàng, người đừng để ý.”

Ánh mắt của cơ giáp đầu heo lóe lên, cười nói: “Nếu đã như thế, chi bằng ta cũng tham gia với các người, ba người cùng nhau hành động, quan tâm lẫn nhau, cùng nhau phát tài, thấy thế nào?”

Phương Tri Hành chần chờ, sau đó gật đầu nói: “Được, thêm người sức mạnh lớn, tính thêm người nữa.”

Cơ giáp đầu heo vui mừng, phấn chấn nói: “Vậy ta mạo muội gọi người một tiếng ‘Long gia’ nhé.”

“Xin chào Trư gia!” Phương Tri Hành chấp tay cúi đầu.

Cơ giáp đầu heo cảm thấy chán ngấy, cười ha hả nói: “Đừng đừng đừng, gọi Hợi Trư là được rồi.”

Hai người một chố tiến vào hành lang, thăm dò ở chỗ sâu.

Một lát sau, bọn họ tìm thấy một cánh cửa kim loại mới.

Cơ giáp đầu heo nhiều lời, đưa tay đẩy cửa ra, đi vào.

“Ây dô!”

Cơ giáp đầu heo ngạc nhiên kêu lên, hét lớn: “Quan tài vàng lớn quá.”

Phương Tri Hành đưa đầu nhìn, vị trí trung tâm đại sảnh màu vàng đặt một chiếc quan tài hình chữ nhật còn lớn hơn chiếc quan tài phát hiện trước đó.

“Ha ha, quan tài vàng này không phải là quan tài của hoàng đế đấy chứ?”

Cơ giáp đầu heo kích động muốn chết, cách không nhấc chân, đập một cước về phía quan tài vàng.

Bịch!

Nấp quan tài bay ra ngoài!

Sau đó, bên trong quan tài bắn ra ánh sáng vàng cường thịnh!

“Bảo bối gì...”

Cơ giáp đầu heo ba chân bốn cẳng, gấp không chịu nổi chạy đến phía trước quan tài.

Vừa nhìn!

Bên trong quan tài vàng toàn là chất lỏng màu vàng như là vàng hòa tan vậy.

Cơ giáp đầu heo thấy vậy thì rút ra một thanh trường kiếm cắm vào trong chất lỏng màu vàng, quấy mấy cái.

Ào ào ào!

Chất lỏng màu vàng xoay tròn, quay cuồng.

“Không có gì cả à?”

Cơ giáp đầu heo thất vọng, thu hồi trường kiếm, xoay người rời đi.

Nhưng hắn đột nhiên dừng lại, càng nghĩ càng giận, còn có chút nổi giận.

Vì vậy hắn đá một cước lên quan tài vàng!

Thấy tình hình này...

Phượng Tri Hành và Tế Cầu liếc nhìn nhau, hoàn toàn cạ lời.

Chương 939: Tiên Tộc (2)

Cơ giáp đầu heo hoặc là đang cố ý giả vờ, hoặc là thật sự ngu ngốc.

Àm!

Quan tài vàng khuynh rớt xuống mặt đất, chất lỏng chảy xiết, trên mặt đất toàn là màu vàng.

Cơ giáp đầu heo nhìn chất lỏng màu vàng tràn ra, mọi thứ đều lộ ra dưới đáy mắt.

Đúng là không có gì cả!

“Hãy, lãng phí tình cảm của ta...”

Cơ giáp đầu heo lắc đầu rồi xoay người đi trở về.

“Cẩn thận!”

Phương Tri Hành đột nhiên nhắc nhở.

Cơ giáp đầu heo nghiêng mạnh đầu sang chỗ khác, lập tức kinh ngạc.

Chỉ thấy chất lỏng màu vàng trên mặt đất nhanh chóng tụ lại, ngưng đọng lại, định hình, hình thành đường nét của cơ thể người.

Sau chớp mắt, một tướng quân mặc khôi giáp màu vàng kim từ từ bay lên.

Tướng quân mặc chiến giáp, đeo kiếm bên hông, uy phong lẫm

liệt.

“Ồ, thì ra là cửu môn đề đốc!”

Cơ giáp đầu heo vừa nhìn thấy đối phương, nhận ra ngay lập tức, thốt lên: “Thống lĩnh đại nhân của cấm quân hoàng thất tiền triều, không ngờ người vẫn còn sống!”

Tướng quân kim sắc thông thả ngẩng đầu, mũ giáp bao trùm khuôn mặt, lộ ra ánh mắt sắc bén.

“Lại là 500 năm trôi qua à?”

Tướng quân kim sắc mở miệng, nghiền ngẫm từng chữ một, giọng điệu rất nặng, không phải là ngôn ngữ thông dụng của hiện tại.

Cơ giáp đầu heo hỏi: “500 năm trước ta có người bạn tiến vào nơi này, sau đó không thấy ra ngoài nữa, người có biết tung tích của hắn không?”

Nhưng tướng quân kim sắc lại nắm chặt chuôi kiếm, chợt rút kiếm ra khỏi vỏ, quát lên: “Người quấy rối bọn ta yên giấc, giết chết không luận tội!”

Hắn dùng cả hai tay nắm chặt đại kiếm, giơ lên cao, bổ dọc.

“Định!”

Cơ giáp đầu heo giơ ngón trỏ lên trước điểm một cái, mở miệng thành phép.

Động tác của tướng quân kim sắc dừng lại.

Ngay sau đó, cơ giáp đầu heo sải bước lao ra, nắm ngón tay nắm chặt thành quyền, đâm lên phần bụng của tướng quân kim sắc.

“Phụng thiên thừa vận, quyền xuất như long!”

Ầm ầm!

Một tiếng hổ gầm rống ngâm vang lên!

Quyền cương kinh khủng bộc phát ra ngoài, đánh rần chắc lên trên bụng của tướng quân kim sắc.

Bịch!

Cả người của tướng quân kim sắc chấn động kịch liệt, trực tiếp bay ngược ra ngoài, đụng nặng lên vách tường, lại bắn ngược trở về.

Tuy quyền cương có thể lớn lực nặng, nhưng vách tường lại không xuất hiện vết rạn, kiên cố không thể tưởng tượng nổi.

Tướng quân kim sắc đang muốn bò lên.

“Cẩn thận trượt!”

Cơ giáp đầu heo lần nữa lên tiếng, sau đó tướng quân kim sắc dạng thẳng chân tại chỗ.

Một giây sau, cơ giáp đầu heo rút ra đoản kiếm bên hông, thông dong nói: “Kiếm của ta, vạn vật đều đứt đoạn!”

Vung một kiếm trăm!

Động tác nhẹ nhàng, xẹt qua cổ của tướng quân kim sắc.

Phụt!

Một cái đầu người cực lớn bay lên!

Tướng quân kim sắc ngã ngay xuống, hóa thành chất lỏng màu vàng trên mặt đất.

“Hãy, đường đường là thống lĩnh cấm quân, chỉ còn lại chút thực lực này thôi à?”

Cơ giáp đầu heo lắc đầu, không ngừng bóp cổ tay.

“Đù, đầu heo kia lại là cao thủ Nho môn!”

Tế Cửu thấy vậy thì hít sâu một hơi: “Hơi đỉnh đấy, có khi nào hẳn là học sĩ hàn lâm Dương Bạch Kỳ hay không?”

Phường Tri Hành không mở miệng, như có điều suy nghĩ.

Lúc này, cơ giáp đầu heo bước nhanh ra khỏi đại sảnh, hét lên: “Đi thôi, trong này không có bảo vật.”

Phường Tri Hành gật đầu.

Hai người một chó đi lên phía trước, trước mặt xuất hiện một lối rẽ.

Bọn họ tùy ý chọn một con đường, sau đó tiến về phía trước thăm dò.

Không lâu sau, một cánh cửa lớn bằng kim loại rộng mở, thu hút sự chú ý của bọn họ.

Phường Tri Hành đi đến trước cửa, nhanh chóng quét mắt qua đại sảnh.

Vừa nhìn đã không chịu nổi!

Trong đại sảnh là một mảng hỗn độn, dường như vừa trải qua một trận chém giết.

Vị trí trung tâm cũng có một quan tài vàng, nắp quan tài được mở ra, bên trong tràn đầy chất lỏng màu vàng.

Bên cạnh quan tài vàng có một cơ giáp đang nằm, đeo mặt nạ

Mão Thố đáng yêu.

Chỉ tiếc, phần ngực của cơ giáp Mão Thố bị nứt ra.

Mà người bên trong cơ giáp bị phóng xạ ăn mòn nghiêm trọng, máu thịt vụn vẹo, bấu thịt nhúc nhích, trông rất thảm.

“Mão Thố chết rồi!”

Cơ giáp đầu heo tấm tắc rồi liếc mắt nhìn quan tài vàng, phân tích nói: “Ở bên kia chắc chắn là một cao thủ đang ngủ say.”

Hắn quay đầu nhìn về phía Phương Tri Hành hỏi: “Hay là ba chúng ta cùng xử hắn?”

Phương Tri Hành nhìn quanh đại sảnh, nhanh chóng phát hiện mặt sau của quan tài vàng có một cái kệ, bên trên đặt mấy quyển thư tịch và quyền trục.

Cậu gật đầu đáp lại: “Nếu có bảo vật, vậy thì đáng để ra tay.”

“Hi hi, ý tưởng lớn gặp nhau!”

Cơ giáp đầu heo rục rịch, giành xông vào đại sảnh trước, đập một cước đá lật quan tài vàng.

Một ông lão râu xám mặc quan bào cầm thú nhanh chóng hiện ra, đầu đội mũ quan nhất phẩm.

“Thì ra là tể tướng đại nhân, đại học sĩ nội các nhất phẩm!”

Cơ giáp đầu heo kinh ngạc lên tiếng.

Ông lão râu xám mở mắt ra, lời nói giận dữ: “Bọn ta sớm là xương khô trong mộ, tại sao các người còn muốn làm phiền?”

Chương 940: Tiên Tộc (3)

Cơ giáp đầu heo cười nói: “Có một chuyện ta luôn tò mò, những năm cuối tiền triều xảy ra phản loạn, con trai của tể tướng đại nhân là một trong những chủ sự đứng phía sau, có thật không vậy?”

Ông lão râu xám giận tím mặt, trầm giọng quát lên: “Bọn đạo chích ác đồ, đi chết đi!”

Ông bước ra một bước, thân thể chợt tăng vọt, đầu hổ đuôi cọp mình người, nổi lên hoa văn!

Thân thể khôi ngô tản ra khí tức mạnh mẽ, móng vuốt hổ sắc bén chiếu lấp lánh khiến cho người ta hồi hộp.

Cơ giáp đầu heo tắc lưỡi nói: “Không ngờ văn thần đứng đầu lại là mãnh phu!”

Ông lão râu xám vùng chồm râu lên, nhào về phía trước, móng vuốt sắc bén đè lên đỉnh đầu.

“Phụng thiên thừa vận, trắc di thập mễ!”

“Soạt” một cái, cơ giáp đầu heo biến mất tại chỗ.

Lần này, hắn không khóa chặt ông lão râu xám, rõ ràng là lực cảm giác không bằng.

Ông lão râu xám vịn vẹo cái lưng hổ, đột nhiên lắc lư, đi đến phía bên Phương Tri Hành, giơ cao móng vuốt sắc bén đâm đến.

“Vạn Từ Thần Quang!”

Phượng Tri Hành không di chuyển, quan tài vàng trên mặt đất bất thành linh bay xéo đến, chặn ngang đụng vào trên người của ông lão râu xám.

“Hửm?”

Ông lão râu xám kêu lên đau đớn, thân thể bay xéo ra ngoài, “bịch” một tiếng cực lớn, bị quan tài vàng đập vào vách tường.

“Người có thể điều khiển kim loại?” Ông lão râu xám đẩy quan tài vàng ra, sắc mặt giận dữ.

Ông đi về phía trước vài bước, đột nhiên phun ra một ngụm máu già.

“Ta bị thương rồi?”

Ông lão râu xám hơi ngẩn ra, hai mắt trừng lớn, khó có thể tin.

“Lão thất phu, thời đại thay đổi rồi!”

Cơ giáp đầu heo hừng phấn quát to, rồi cười ha ha, châm chọc nói: “Thời đại của ông đã sớm kết thúc, khoe cái gì chứ!”

Hắn rút đoản kiếm ra, cấp tốc chém về phía trước.

Kiếm quang cường thịnh, thậm chí ánh sáng vàng che lấp cả căn phòng.

Ông lão râu xám thấy vậy, lồng ngực phồng lên cao, há cái miệng hở ra.

“Lão hổ không phát uy thì người cho rằng ta là mèo bệnh à?”

“Gầm!”

Hổ khiêu sơn lâm, khí phách vênh váo!

Từng vòng sóng âm mà mắt thường có thể thấy mênh mông cuộn cuộn ra ngoài, không ai bì nổi, làm vỡ nát kiếm quang đánh đến.

Sóng âm trước giờ chưa từng có tiếp tục phóng về phía trước, quét ngang nghìn quân.

“Ông!”

Cơ giáp đầu heo sợ hãi, lộn một vòng tại chỗ, đột nhiên biến mất tăm.

“Ta lăn, ta lăn lăn lăn!”

Cơ giáp đầu heo như biến thành một viên thịt, dịch chuyển tức thời đến góc tường, liên tục dịch chuyển tức thời trên mặt đất, không ngừng chuyển động.

Ở ranh giới nghìn cân treo sợi tóc, hắn đã tránh được sóng âm của hổ gầm, chỉ là động tác chặt vật không chịu nổi.

Ông lão râu xám đại phát thần uy, vô cùng cường thế, nhưng lại không đẹp quá 3s.

Ông vừa phóng xuất ra đại chiêu thì quan tài vàng thành linh vọt đến từ phía sau, nhanh- tàn nhẫn- chuẩn, đánh thẳng lên sau lưng của ông.

“Người...”

Một tiếng “bịch” vang lên, ông lão râu xám bay ngược ra ngoài, đụng lên vách tường.

“Oe!”

Phun ra một ngụm máu già!

Sắc mặt của ông lão râu xám rất khó coi, cầm tức Phương Tri

Hành, biểu cảm dữ tợn oán độc.

“Người có thực lực mạnh mẽ nhưng không hiểu trung quân ái quốc, đáng giận...”

Ông lão râu xám đầy phiền muộn, ánh mắt tràn đầy căm hận vô biên vô tận.

Soạt!

Đột nhiên một luồng kiếm quang kéo đến, lướt qua cổ của ông.

Ông lão râu xám lập tức mất đầu.

Cơ giáp đầu heo hiện ra ở phía sau ông, cầm đoản kiếm trong tay, đứng lặng lẽ, duy trì động tác cầm kiếm ngẫu nhiên.

Ông lão râu xám ngã xuống, cũng hóa thành chất lỏng màu vàng trên mặt đất.

“Ây da, ông đây suýt chút nữa thì lật thuyền trong mương rồi.”

Cơ giáp đầu heo thốt một trận: “Không ngờ lão thất phu này đã chết nhiều năm, còn có thể nhảy nhót được.”

Phương Tri Hành từ chối cho ý kiến, cậu chậm rãi đi về phía chiếc kệ ở phía sau.

Cậu nhìn về phía một bộ thư tịch, vươn tay ra cầm lấy.

Nhưng, tay cậu vừa chạm vào mặt bìa, quyển sách đó đột nhiên hòa tan, cũng biến thành chất lỏng màu vàng.

“Chậc...”

Vẻ mặt của Phương Tri Hành khó hiểu.

“Sao vậy, không cầm được à?”

Cơ giáp đầu heo không khỏi gấp gáp, giọng điệu cũng thay đổi, vươn tay nắm lấy một quyển trục.

Quả nhiên, giây tiếp theo quyển trục đã hòa tan.

“Xem ra thời gian lâu dài, những vật phẩm này cũng bị phóng xạ xâm nhập.” Phương Tri Hành suy xét nói.

“Hừ, xui xẻo!”

Cơ giáp đầu heo rất tức tối, đập một cước đá bay cái kệ, quay đầu bước đi.

Phương Tri Hành rút lại phía sau một bước.

“Thu!”

Tay của cậu lướt nhẹ qua chất lỏng màu vàng trên mặt đất.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 36 người (5/36)]

Chỉ một thoáng, chất lỏng màu vàng nhanh chóng biến mất.

“Như vậy cũng được nữa à?” Ánh mắt của Phương Tri Hành không khỏi sáng ngời.

Theo lý, tể tướng đại nhân đã sớm chết rồi.

Không ngờ hệ thống cũng phán định ông là sinh mệnh đồng cấp.

Hai người một chố tiếp tục tiến sâu vào.

Khoảng một lát sau, bọn họ nghe thấy tiếng đánh nhau truyền đến.

“Phía trước có người!”

Chương 941: Tiên Tộc (4)

Cơ giáp đầu heo tăng tốc chạy về phía trước, rẽ một cái.

Một cánh cửa mở ra nhanh chóng đập vào mi mắt.

Phương Tri Hành theo sát tới, định thần nhìn lại.

Chỉ thấy trong một đại sảnh rộng rãi bày ba mươi sáu quan tài vàng.

Lúc này, miệng của ba mươi sáu quan tài vàng đã được mở ra hết, hiện ra ba mươi sáu nữ tử mặc y phục hoa lệ khí chất xuất trần.

Bọn họ đằng đằng sát khí, đang đuổi giết ba cơ giáp, theo thứ tự là Tị Xà, Tử Thủ, còn có Ngộ Mã.

“Chẳng lẽ bọn họ là ba mươi sáu quý phi!”

Cơ giáp đầu heo đột nhiên kêu lên, kích động nói: “Có tư cách chôn theo, nhất định là quý phi mà hoàng đế cưng chiều rồi.”

Hắn nói đến đây thì giật mình, tặc lưỡi nói: “Nếu hậu cung ba mươi sáu quý phi chôn cùng ở đây, vậy lăng tẩm của hoàng đế ắt không xa.”

Bịch!

Một tàn ảnh đột nhiên bay ngược ra, ngã nặng trên mặt đất.

Là cơ giáp Tị Xà!

Đáng sợ là mặt nạ hình rắn trên mặt hắn đã bị đánh hỏng, lộ

ra nửa khuôn mặt của tăng nhân trung niên.

“A di đà Phật!”

Trên mặt của tăng nhân trung niên hiện ra không cam lòng và tuyệt vọng lớn lao.

Trang phục phòng hộ đã bị phá, hằn chết chắc rồi!

Một giây sau, mười hai quý phi lướt thân xông đến, nắm chặt hai tay hai chân cùng với đầu của hắn, dùng sức kéo lấy.

Xoẹt xẹt xẹt!

Máu tươi bắn tung tóe!

Tăng nhân trung niên ngũ mã phanh thây, tình trạng chết rất thê thảm!

“Mau đến cứu bọn ta, nếu không cả đám sẽ toang hết đó!”

Tử Thử và Ngộ Mã khiếp sợ hét lớn.

Cơ giáp đầu heo nghiêng đầu hỏi Phương Tri Hành: “Có cứu hay không? Người quyết định đi, ta thì không thành vấn đề.”

Phương Tri Hành chấp tay ở phía sau, lắc đầu.

“Thấy chết không cứu, xem là anh hùng hảo hán gì chứ!”

Tử Thử thở hổn hển, giận dữ giết chết một quý phi, nhưng cũng bị quý phi khác vây công, trên người liên tiếp bị thương.

Ngộ Mã lại không từ bỏ, tiếp tục kêu lên: “Ta là học sĩ hàn lâm Thân Văn Hi, mệnh quan triều đình, cầu xin hai vị ra tay cứu giúp!”

Vừa thốt ra lời này!

Phường Tri Hành nhanh chóng liếc mắt nhìn cơ giáp đầu heo.

“Thân Văn Hi, thì ra là người!”

Cơ giáp đầu heo cắn răng ken két, cười giễu nói: “Không ngờ vận may của người lại tốt đến vậy, lại để người có được một món cơ giáp, đáng tiếc người quá phế.”

Hắn khoanh hai tay trước ngực, thấy chết không cứu.

Dường như giữa hắn và Thân Văn Hi có chút ân oán.

Phường Tri Hành không nói gì.

Thời gian trôi qua từng giờ...

Tử Thử và Ngô Mã chạy trời không khỏi nắng, bị giết trước sau.

Nhưng dưới sự cố gắng của bọn họ, ba mươi sáu quý phi chỉ còn lại hai mươi lăm người.

“Chúng ta lên!”

Phường Tri Hành bước một bước vào đại sảnh...

“Hừ, lá gan không nhỏ đấy!”

Hai mươi lăm quý phi ngẩng cái đầu cao ngạo lên, vênh váo tự đắc, đằng đằng sát khí.

Phường Tri Hành không hề sợ hãi, xông vào đại sảnh.

“Giết!”

Một quý phi không nói gì, giành đánh đến trước, bàn tay ngọc điểm về phía trước.

“Thiên Âm Chỉ!”

Trong nháy mắt, lấy đầu ngón tay đó làm trung tâm, ngưng tụ thành một cơn gió lốc màu xám tê thiên liệt địa, không gian cứ như đều bị bóp méo.

Lực ngón tay kinh khủng bộc phát ra, cuốn lấy điểm phá hết hung uy khiếp người.

Đối với việc này, Phương Tri Hành chỉ tùy ý phát tay.

“Vạn Từ Thần Quang!”

Một cổ quan tài vàng chọt cách mặt đất từ đuôi đến đầu bắn lên, đập trúng quý phi đó.

Bịch!

Nhanh quá đi!

Lực va đập cực lớn nện mạnh lên nửa thân trên của quý phi.

Quý phi không kịp chuẩn bị, cơ thể mềm mại bị quan tài vàng húc lên, bay lên cao, đụng lên trên mái vòm.

Phương Tri Hành kinh thường, không thềm nhìn lấy kết quả, cậu dùng cả hai tay kéo lấy.

Chỉ một thoáng, quan tài vàng khấp mặt đất nổi lên, đâm mạnh đến, đập loạn một trận.

“Mạnh thật!”

Đám quý phi sợ hãi, chật vật chạy trốn, nhưng lại bị nện trúng từng người một.

Vạn Từ Thần Quang kỳ dị vô song, sức mạnh càng kinh khủng hơn.

Quý phi bị quan tài vàng đập trúng, cơ thể gặp phải trùng kích

ngghiêm trọng, đè ép, biến hình, ai nấy đều phun ra máu tươi, thân bị thương nặng.

Quá tàn bạo!

Phượng Tri Hành có thực lực nghiền ép, cứ như mãnh hổ xuống núi, hổ vào bầy dê, cuồng nộ bọn quý phi, không ai đỡ nổi một hiệp.

“Ha ha ha, quý phi xinh đẹp, vì thần đắc tội rồi!”

Cơ giáp đầu heo theo sát tới, cầm đoản kiếm trong tay, giống như một thích khách, quỷ mị đa dạng.

Bất thành linh, hẩn dịch chuyển tức thời đến phía sau một quý phi, một kiếm cắt ngang, chém đứt chiếc cổ trắng nõn của cô ta.

Giết giết giết!

Hai người họ liên thủ, đám quý phi liên tục tàn phai, chết oan uổng.

Quá mạnh!

Phượng Tri Hành và cơ giáp đầu heo quả quyết sát phạt, thực lực thể hiện ra vượt xa Tị Xà, Tử Thủ cùng với Ngộ Mã.

Trong chốc lát, đám quý phi tử thương vô cùng nghiêm trọng, chỉ còn lại một người vẫn đang khổ cực chống đỡ.

Quý phi này chẳng những có thực lực mạnh nhất mà dung mạo của cô ta còn cực đẹp, chim sa cá lặn, kinh động lòng người.

Chương 942: Tiên Tộc (5)

“Chậc, hình như ta từng thấy bức vẽ của cô...”

Cơ giáp đầu heo tỏ mĩ nhìn lên, đột nhiên kinh ngạc hét lớn: “Chẳng lẽ cô là Vương mỹ nhân!”

Quý phi có trán Nga Mi, xinh đẹp tuyệt trần, mặt không chút thay đổi nói: “Ồ, không ngờ còn có người nhớ đến bốn cung.”

Cơ giáp đầu heo cười nói: “Cô là người đứng đầu ba mươi sáu quý phi, địa vị gần với hoàng hậu, còn được xưng là mỹ nhân tuyệt thế 4000 năm có một.

Bức họa của cô được cất trong hoàng cung, tiểu sinh may mắn nhìn thấy một lần, cả đời khó quên.”

Wang mỹ nhân nghe vậy, dường như nhớ ra cái gì đó, khuôn mặt hơi rung động: “Gia tộc của bốn cung còn ai sống sót không?”

Cơ giáp đầu heo nói: “Tộc nhân của Vương tộc đã bị quét sạch, diệt thập tộc, có điều có một người vẫn còn sống sót, tên là Vương Thiên Bồ, hiện tại hắn là thủ lĩnh phản quân, một lòng muốn lật đổ hoàng quyền.”

“... Được!”

Wang mỹ nhân lộ ra nụ cười vui mừng, đột nhiên thu liễm khí tức, chậm rãi ngồi xuống, yếu ớt than thở: “Cũng nên kết thúc rồi, giết bốn cung đi.”

Cơ giáp đầu heo giơ kiếm lên, không ra tay, dường như là không đành lòng.

Phượng Tri Hành chậm rãi đi đến trước mặt của Vương mỹ nhân, hỏi: “Hiện tại cô sống hay là chết?”

Wương mỹ nhân lãnh đạm nói: “Bản thân bốn cung cũng không rõ, ở trong Cấm Khu cấp 6 này thời gian dài, cơ thể sẽ không ngừng bị ăn mòn, từ từ biến thành hình thái như vàng.

Đợi sau khi bọn ta hoàn toàn chuyển thành vàng thì sẽ không cách nào quay trở lại được nữa.

Sau đó bọn ta sẽ giống như một vật phẩm, chìm vào trong giấc ngủ và bất động không bao giờ kết thúc, trừ khi có người gọi bọn ta tỉnh dậy.”

Phượng Tri Hành hơi im lặng, sau đó lại hỏi: “Hoàng đế cũng như vậy đúng không?”

Wương mỹ nhân lắc đầu nói: “Bốn cung đã rất lâu chưa gặp hoàng thượng, chỉ có hoàng hậu là rõ tình trạng của hắn.”

Cô nói đến đây thì khựng lại, cười thảm nói: “Ta nghĩ có thể hoàng thượng và hoàng hậu vẫn còn sống, dù sao người mà hoàng thượng yêu thương nhất luôn là hoàng hậu...”

Phượng Tri Hành nhướng mày, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ hoàng thượng và hoàng hậu có cách chống lại sự ăn mòn của Cấm Khu cấp 6?”

Wương mỹ nhân đáp: “Các người ra cửa đi về bên phải, tiến vào cánh cửa thứ 4, nhìn thì sẽ biết thôi.”

Phượng Tri Hành đã hiểu, cậu đột nhiên giơ tay lên đập xuống một chuông.

Bịch!

Toàn thân của Vương mỹ nhân nổ tung ra!

Cơ giáp đầu heo thấy vậy thì cạ lời: “Chặc chặc, làm rụng hoa, người thật ác độc!”

Phương Tri Hành không thèm để ý đến hân, cậu nhanh chóng dạo một vòng, vớ vét bảo vật.

Cậu tìm thấy mấy vật phẩm chưa bị chuyển hóa thành vàng, ví dụ cái lược, trâm ngọc, khăn tay, nội y...

Mặc kệ những vật phẩm này là gì, có tác dụng hay không, đều bỏ hết vào hành lý.

Cơ giáp đầu heo nhìn thấy điệu bộ này, lập tức từ bỏ trêu chọc, cũng bận rộn theo.

Hai người họ nhanh chóng quét dọn chiến trường rồi đi ra bên ngoài.

Phương Tri Hành lần nữa cố ý đi ở phía sau.

“Thu!”

Lúc cậu phất tay, chất lỏng màu vàng khắp mặt đất đều biến mất.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 36 người (20/36)]

Hai mươi lăm quý phi, Phương Tri Hành đã giết chết mười lăm người.

Cơ giáp đầu heo ra tay cũng không chậm, giết chết mười người.

Hai người một chốc xoay người đi về bên phải, bước nhanh đến cánh cửa vàng thứ 4.

Vừa nhìn, cánh cửa đang rộng mở.

“Có người đi trước một bước rồi...”

Phương Tri Hành và cơ giáp đầu heo liếc nhìn nhau, không nói nhiều lời mà cùng xông vào.

Không gian phía sau cánh cửa không lớn cho lắm.

Không phải là đại sảnh đã nhìn thấy trước đó.

Mà là một không gian hình cung có hình dáng quặt xệp.

Phương Tri Hành đảo mắt, thỉnh linh phát hiện có bốn cơ giáp tụ lại với nhau.

Mặt nạ mà bọn họ đeo là Sửu Ngưu, Dần Hổ, Vị Dương, Thân Hâu.

Ngoại trừ Dậu Kê không có ở đây, cùng với bốn con Mão Thố đã ngủm.

Mười hai cầm tinh đều đầy đủ!

Tinh thần của Phương Tri Hành khẽ động, tầm mắt lướt qua bốn cơ giáp, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Chỉ thấy chỗ sâu nhất trên vách tường khảm lấy ba cánh cửa có treo tấm bảng.

Lần lượt là Ngự Hoa Viên, Kim Loan điện, còn có Thang Tuyền cung!

Tế Cửu cũng nhìn thấy, nó kinh ngạc hét lên: “Chắc, điều kiện 6 không phải là phải tiến vào Thang Tuyền cung tắm hơi à?”

Phương Tri Hành truyền âm đến: “Không ngờ Thang Tuyền cung mà tao muốn tìm lại ở nơi này!”

Sở dĩ cậu tiến vào Cấm Khu Cổ Hoàng, mục đích là tìm kiếm

đá Tam Sinh.

Nào ngờ...

Tế Cửu không tìm lòng được mà giật mình, hét lên: “Nếu như may mắn, có lẽ nơi này cũng có long y!”

Phượng Tri Hành tất nhiên là hiểu rõ, tâm trạng của cậu không khỏi kích động.

“Ây dô, mọi người đều ở đây à!”

Cơ giáp đầu heo đi lên trước, bắt chuyện với bốn cơ giáp, cười ha hả nói: “Đừng khẩn trương, ta và Long gia, Cửu gia không có ác ý.”

Sửu Ngưu giành trả lời trước: “Bọn ta cũng không có ý chém giết.”

Cơ giáp đầu heo hỏi: “Sao không thấy Dậu Kê?”

Chương 943: Tiên Tộc (6)

Thân Hầu trả lời hùng hậu: “Chết rồi, ta đã thấy thi thể của hần.”

Cơ giáp đầu heo hiểu ra, hần lại cười hỏi: “Các người tập trung ở nơi này làm gì, sao không vào cửa?”

Sử Ngưu vội vàng nói: “Nơi này có ba cánh cửa, bọn ta đang thương lượng nên tiến vào cái nào?”

Cơ giáp đầu heo vỗ tay nói: “Điều này mà còn cần thương lượng à, đương nhiên là đến Kim Loan điện rồi, nơi ấy chắc chắn có nhiều tiền tài nhất.”

Sử Ngưu đáp lại: “Bọn ta cũng nghĩ như vậy, nhưng Kim Loan điện là chỗ nguy hiểm nhất, một người thăm dò thì quá nguy hiểm.”

Cơ giáp đầu heo đã hiểu, hần cười nói: “Liên thủ là điều cần thiết, tiền tài có nhiều hơn nữa cũng không quan trọng bằng tính mạng.”

Sử Ngưu phẫn chấn nói: “Được, chi bằng bảy chúng ta cùng nhau xông vào Kim Loan điện, thấy thế nào?”

Cơ giáp đầu heo nhìn về phía Phương Tri Hành, dò hỏi: “Long gia, người thấy thế nào?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, rồi thận trọng nói: “Kim Loan điện rất cuộc có bao nhiêu nguy hiểm, vẫn chưa biết trước. Suy nghĩ của ta là đến Thang Tuyền cung hoặc là Ngự Hoa Viên xem xem đi.”

Mọi người lập tức chìm vào im lặng.

Cơ giáp đầu heo suy nghĩ, sau đó gật đầu nói: “Cũng đúng, ví dụ chúng ta không vượt qua Thang Tuyền cung hoặc là Ngự Hoa Viên được, vậy cũng không cần đến Kim Loan điện nữa.”

Bốn người Sửu Ngưu chần chờ.

Phượng Tri Hành thấy thế thì cười nhạt, trực tiếp đi về phía Thang Tuyền cung, giơ tay đẩy cánh cửa ra.

Cửa lớn từ từ mở ra, bên trong cánh cửa kim quang vạn trượng chói mù mắt người.

“Các người từ từ thương lượng, ta đi trước một bước.”

Phượng Tri Hành đỡ lấy ánh sáng vàng, bước một bước vào trong cửa.

Tế Cửu không lẽ mề, mà nhanh chóng bước vào.

“Điều này...”

Cơ giáp đầu heo hơi chần chờ.

Kết quả hẳn không đi cùng.

Dù sao Thang Tuyền cung cũng là chỗ để tắm, có bảo vật gì chứ?

Chi bằng đến Ngự Hoa Viên!

Ngay sau đó, cửa lớn chậm rãi đóng lại.

Ánh sáng vàng trước mắt Phượng Tri Hành giảm đi, cậu lập tức nhìn quanh một vòng.

Lúc này, cậu đang ở bên cạnh suối nước nóng.

Hồ nước không lớn, chỉ dài rộng một trượng.

Bên ngoài hồ nước, chưa đến một mét chính là vách tường.

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, quan sát kỹ hồ nước, tầng nước trên cùng đã là màu vàng, cứ như đọng lại.

“Không phải đấy chứ, đây là nơi hoàng đế tắm gội à?”

Tế Cầu chạy quanh hồ một vòng, cảm giác hơi nhỏ, cặn lời: “Còn không bằng đến nhà tắm nữa.”

Nhưng Phương Tri Hành lại tò mò nói: “Tại sao bọn họ lại xây Thang Tuyền cung ở nơi này?”

Tế Cầu suy nghĩ rồi đáp lại: “Không phải là hoàng đế tiền triều thích tắm đấy chứ?”

Phương Tri Hành trừng mắt.

Tế Cầu vội vàng nói: “Tạm thời đừng quan tâm đến điều này, mây phải tiến vào suối nước nóng tắm hơi, phải cởi bỏ cơ giáp trên người, vậy thì mây nhất định sẽ bại lộ trong phóng xạ, nghĩ đến nguy hiểm cỡ nào chứ.”

Phương Tri Hành im lặng, cậu quan sát một lát, đột nhiên phất tay, nhấc lên gió mạnh.

Hồ nước chợt nổi lên gợn sóng, tầng chất lỏng màu vàng ở mặt ngoài cuộn cuộn về phía trước.

Hồ nước xanh biếc trong veo lộ ra dưới đáy mắt.

Hồ nước xanh biếc sáng bóng như ngọc đẹp, óng ánh trong suốt, không cách nào nói rõ được.

Lúc này, tầm mắt của Phương Tri Hành ngưng tụ, nhìn thấy bên cạnh hồ có viết một dòng chữ:

“Thang Tuyền linh dịch có thể trì hoãn hoàng kim ăn mòn.”

Phương Tri Hành nhíu mày lại, tỉnh ngộ ra.

Khó trách Vương mỹ nhân lại nói hoàng thượng và hoàng hậu có khả năng còn sống.

Thì ra Thang Tuyền cung có tác dụng kỳ diệu!

Phương Tri Hành không chần chờ nữa, cậu tiến vào hồ nước, nằm xuống.

Ngay sau đó, cậu vỗ ngực.

Cơ giáp Thần Long lập tức mở ra, thoát ly khỏi cơ thể của Phương Tri Hành, lần nữa biến thành một pho tượng thần long.

Nước hồ vọt lên, bao trùm toàn thân của Phương Tri Hành.

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng, xuất hiện một cái đồng hồ đếm ngược.

[01:00:00]

[00:59:59]

...

Cùng lúc này, trước ba cánh cửa.

Năm người Sửu Ngưu vẫn đang cân nhắc, cuối cùng có quyết đoán.

Bọn họ cùng nhau tiến vào Ngự Hoa Viên.

Cánh cửa vừa mở ra, kim quang vạn trượng đã bắn ra ngoài.

Năm người Sửu Ngưu đỡ lấy kim quang đi vào.

Không bao lâu sau, ánh sáng vàng yếu đi.

Đập vào mi mắt là một không gian vô cùng trống trải, dài rộng vượt qua nghìn mét, độ cao cũng đạt đến hơn trăm mét.

Trong không gian này có lầu các mái đình ngả mát, có vườn hoa chẳng chặt, có cổ bách tử đằng, hòn non bộ hồ nước, thuộc về phong cảnh lâm viên cung đình cổ điển.

Dưới chân của năm người họ là một vườn hoa đẹp đẽ với trăm hoa đua nở.

Chỉ có điều, tất cả đóa hoa đều biến thành màu vàng giống như từng tác phẩm điêu khắc thuộc kim không có sinh mệnh.

Trong không khí đã sớm không còn hương hoa, hoàn toàn tĩnh mịch.

“Cẩn thận chút...”

Năm người Sửu Ngưu hết sức cẩn thận, thông dong thăm dò về phía trước.

[00:00:03]

[00:00:02]

Đã đến giờ!

[6, Vào Thang Tuyền cung ngâm toàn thân 1 tiếng trở lên (Đã hoàn thành.)]

Chương 944: Huyết Thiên (1)

Ào ào!

Phương Tri Hành vọt ra khỏi mặt nước, toàn thân thoải mái.

Thang Tuyền linh dịch vô cùng kỳ dị, ngâm thân thể ở bên trong cứ như dùng sữa mẹ gội rửa cơ thể, mang đến cho người ta sự yên bình như đứa trẻ vậy.

“Quá đã!”

Phương Tri Hành nắm pho tượng thần long lên, lần nữa mặc lên người, nhảy ra khỏi hồ nước.

Tế Cửu nằm ở bên cạnh than thở: “Mày xem xem, nước hồ bị mày ngâm dường như đều biến thành vàng hết rồi.”

Phương Tri Hành nhìn lại, lúc này mới phát hiện hơn hai phần ba nước hồ đã biến thành chất lỏng màu vàng, hình như hổng hết rồi.

“Ừm, Thang Tuyền linh dịch tuyệt đối là thứ tốt, đáng tiếc không mang theo được.”

Phương Tri Hành xoay người bước ra bên ngoài.

Tế Cửu hỏi: “Đi đâu vậy?”

Phương Tri Hành nhìn về phía Ngự Hoa Viên trước, lại nhìn chăm chăm vào Kim Loan điện.

“Không phải đấy chứ, mày muốn khiêu chiến hoàng đế tiền triều à?” Tế Cửu khiếp sợ nói.

Phượng Tri Hành đáp lại: “Tao tốt xấu gì cũng là Ngũ Hành Bất Tử, chỉ cần hoàng đế tiền triều không giết chết tao thì không có gì đáng sợ cả.”

Tế Cầu đang muốn nói gì đó, đột nhiên cánh cửa của Ngự Hoa Viên mở ra.

Một bóng người chui ra.

Chính là cơ giáp Vị Dương!

Toàn thân của Phượng Tri Hành và Tế Cầu căng thẳng, bày ra thái độ nghênh chiến.

Cơ giáp Vị Dương đột nhiên phất tay nói: “An Bảo Phác, là ta!”

Phượng Tri Hành nhếch mày nói: “Đại Hắc Phật Mẫu!”

Cơ giáp Vị Dương gật đầu nói: “Vừa nãy ta đã nhận ra người rồi.”

Hai mắt của Phượng Tri Hành híp lại: “Sao bà biết là ta?”

Đại Hắc Phật Mẫu tử tử nói: “Người từng nghe ngóng thái giám và cung nữ là trong cung có Thang Tuyền cung hay không, lúc ấy ta còn nghi ngờ người muốn tiến vào Thang Tuyền cung.

Chỉ có điều, ta nghĩ mãi không ra, ngoại trừ ta, sao người biết nơi này có Thang Tuyền cung?”

Phượng Tri Hành lập tức cạn lời, rồi thản nhiên nói: “Ta nói là trùng hợp, bà tin không?”

Đại Hắc Phật Mẫu không dẫn đo về điều này, bà xoay người đi về phía Kim Loan điện, hét lên: “Thời gian cấp bách, chúng ta đi vào trước rồi hãy nói.”

Phượng Tri Hành cũng đứng bất động, hỏi: “Sao thời gian lại

cấp bách?”

Đại Hắc Phật Mẫu quay đầu lại nói: “Sửu Ngưu, Dần Hổ, Thân Hầu, còn có Hợi Trư, bọn họ đã xác nhận thân phận của nhau, kết thành đồng minh.

Ta có thể nói cho người biết, một người trong số đó có huyết mạch Hoàng tộc.”

Hô hấp của Phương Tri Hành không khỏi ngưng trệ.

Đại Hắc Phật Mẫu lại nói: “Thân phận của ta cũng bại lộ rồi, mà thân người vác Đại Nghịch Chú Ấn, tiếp theo người và ta chính là châu chấu trên cùng một sợi dây!”

Phương Tri Hành hơi im lặng, sau đó hỏi: “Đá Tam Sinh ở nơi nào?”

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Ta nói ở trong Kim Loan điện, người tin không?”

Bà dứt lời thì đẩy cửa ra, rồi chui vào.

“...”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi vểnh lên, cậu đi theo.

Tế Cầu nhắm mắt theo đuôi.

Ánh sáng vàng vô tận từ từ yếu đi...

Phương Tri Hành thấy một cái sân rộng bao la đầu tiên.

Ở cuối sân rộng có một đoạn bậc thang ba tầng.

Trên bậc thang là cung điện tráng lệ rộng rãi khí phái đứng sừng sững.

Cung điện này có mái hiên theo kiểu bản lẻ, trên mái đặt mười mấy con tẩu thú, dưới mái hiên là đầu củng dày đặc, trên xà gỗ trang trí hàng vạn hoa văn hình con rồng.

“Kim Loan điện!”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng ngời, tim đập nhanh hơn.

Phóng mắt nhìn lại, sân rộng và bậc thang đã bị xâm nhiễm thành màu vàng, nhưng Kim Loan điện vẫn như cũ sừng sững bất biến.

Đại Hắc Phật Mẫu nhìn Kim Loan điện, hít sâu một hơi, mơ hồ có loại tâm trạng khác thường đang cuộn trào, đột nhiên tăng tốc độ phóng về phía bậc thang.

Phương Tri Hành ngược lại không gấp gáp, vững vàng làm việc, không nhanh không chậm đi tới.

Chỉ lát sau, Đại Hắc Phật Mẫu leo lên ba tầng bậc thang, đứng ở trên đài ngắm trăng ngửa đầu nhìn cả tòa Kim Loan điện, nhẹ giọng than thở: “Lần trước lúc ta đến nơi này, ba tầng bậc thang này vẫn là cấm thạch.”

Ánh mắt Phương Tri Hành chớp động, đi tới dưới bậc thang hỏi: “Lần trước bà đến có nhìn thấy hoàng thượng không?”

Đại Hắc Phật Mẫu hơi im lặng, trả lời: “Kim Loan điện bị phân cách thành ba gian, trong gian bên trái cất chứa rất nhiều điển tịch, bao gồm cả Phật hiệu người muốn. Trong gian bên phải gửi vô số kỳ trân dị bảo, trong đó có đá Tam Sinh.”

Phương Tri Hành nhướng mày nói: “Chính điện ở giữa thì sao?”

Đại Hắc Phật Mẫu hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Người tốt nhất là đừng tiến vào chính điện.”

Dứt lời, bà tự lo đi đến trước chính điện, đẩy cửa để lộ ra một khe hở, nghiêng người tiến vào rồi đóng cửa lại.

“Mẹ nó!”

Tế Cầu khó chịu, gầm nhẹ nói: “Xem ra Hắc Mẫu nắm giữ rất nhiều tin tức tình báo, chúng ta làm gì bây giờ?”

Sắc mặt Phương Tri Hành không thay đổi, trấn định nói: “Chúng ta không tham, lấy được đá Tam Sinh cái đã rồi hãy nói.”

Một người một chó chuyển hướng bên tay phải, đẩy cánh cửa kia ra.

Nhất thời, bụi mù trong phòng nổi lên bốn phía, bay ra bên ngoài.

Chương 945: Huyết Thiên (2)

Phương Tri Hành định thần nhìn lại, trong phòng lung tung chồng chất các loại vật phẩm, gần như không có không gian để đi bộ.

Đầu tiên đập vào mắt là một đồng kim loại bề ngoài kỳ lạ, giống như long lân, màu sắc biến ảo chập chờn.

“Ô vãi!”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng ngời, tắc lưỡi nói: “Lại là Long Lân Thiết, nguyên liệu cấp 5 thượng phẩm, bên ngoài đã sớm tuyệt tích rồi!”

Nhiều Long Lân Thiết như vậy mà cứ tùy ý chồng chất trên mặt đất, thật giống như một đồng phế phẩm không đáng giá tiền vậy.

Phương Tri Hành tiếp tục đi vào trong. Ở ngay đằng sau đồng Long Lân Thiết kia lại xuất hiện một loại tinh thể màu đỏ tươi giống như tạo thành từ huyết dịch đọng lại, dường như chất chứa sát khí hung ác.

“Hay lắm, đây là Huyết Sát Tinh!”

Phương Tri Hành tấm tắc một tiếng, đột nhiên quay đầu lại.

Cậu nhìn thấy một đoạn đầu gỗ sạm đen lớn, tản ra một loại khí tức hỗn độn không cách nào nói rõ được.

“Chẳng lẽ đây là Hồn Thiên Mộc trong truyền thuyết à?”

Hai mắt Phương Tri Hành trừng lớn, chửi thề một tiếng, suýt

chút nữa chảy nước miếng luôn.

Tế Cửu cũng kích động kêu lên: “Định mệnh, tất cả đều là bảo bối tốt kia, làm sao để lấy ra đây?”

Nghe vậy Phương Tri Hành không khỏi đè trái tim đang đập nhanh xuống, thở dài nói: “Lần trước Đại Hắc Phật Mẫu đến không thể dời hết mấy tài bảo này được, xem ra không thể lấy hết trong một lần được.”

Tế Cửu bèn nói: “Vậy nhật bảo bối quý trọng nhất mang đi.”

Phương Tri Hành gật đầu, cấp tốc lục lọi.

Địa Long Ngọc, Kỳ Nam Linh Thạch, Hồ Phách Băng Trúc, Hắc Diệu Chi Châu...

Từng kiện kỳ trân dị bảo không kịp nhìn, khiến người ta hoa cả mắt, lòng tham nổi lên!

Tế Cửu cũng nhìn tới nhìn lui, một lát sau, nó dẫm một chân lên đồng đá quý không biết tên.

Đá quý rầm rầm rơi ra, đột ngột để lộ ra một viên ngọc thạch có màu trắng bệch như người xương phía dưới.

Bề mặt ngọc thạch sáng bóng trơn trượt như gương.

Tế Cửu thờ ơ nhìn lướt qua, vừa liếc cái là không được luôn!

“Mẹ ơi!”

Tế Cửu ghen ngào gào lên, lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ.

“Làm sao vậy?”

Phương Tri Hành không ngẩng đầu, đang ngắm nghía một sợi dây chuyền đá quý cực kỳ thần bí, giống như hoa hướng dương.

Tế Cầu bị kích thích mạnh, hét to: “Phượng Tri Hành, mày mau tới đây!”

Phượng Tri Hành ngẩng đầu, thân hình thoát một cái đi tới trước mặt Tế Cầu, lúc này mới chú ý đến viên ngọc thạch kia.

Chỉ thấy trên ngọc thạch hiển lộ ra ba khuôn mặt.

Hai khuôn mặt trước rõ ràng không gì sánh được, cái đằng sau thì mơ hồ không rõ.

Khuôn mặt người đầu tiên không phải ai khác, chính là Trương Trường Kịch!

Gương mặt của Tế Cầu trước khi xuyên đến thành linh hiện lên trên ngọc thạch.

Mà khuôn mặt thứ hai thì lại là một còn chói trắng, chính là Tế Cầu ngay lúc này!

“Đây là đá Tam Sinh!”

Phượng Tri Hành vui mừng quá đổi, vội vàng đi qua ôm lấy ngọc thạch.

Quả nhiên!

Trên ngọc thạch lập tức cũng hiện ra ba khuôn mặt.

Theo thứ tự là Phượng Tri Hành kiếp trước, Đại Ngưu bây giờ, cùng với bóng mờ biến ảo chập chờn tương lai.

[4, Tìm 1 viên đá Tam Sinh (Đã chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)]

“Thu!”

Phượng Tri Hành dứt khoát không hề chần chờ, tâm thần khě

động.

Ngay sau đó, đá Tam Sinh trong tay cậu biến mất không thấy gì nữa.

Giờ khắc này, Phương Tri Hành đột nhiên vô cùng hăng hái, sinh ra một loại cảm giác tự tay chặt đứt số mệnh luân hồi!

Tế Cửu mắt mở trừng trừng nhìn, thần sắc hơi phức tạp, thầm nói: “Nếu như trong tay tao có một viên đá Tam Sinh, có phải là có thể khống chế tương lai, kiếp sau một lần nữa làm người không?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, đáp: “Ừm, ngược lại là có thể thử một lần.”

Tế Cửu không khỏi mừng rỡ.

Nếu Phương Tri Hành đã nói như vậy thì nó nhất định sẽ giúp cậu tìm kiếm một viên đá Tam Sinh.

Sau đó, hai người bọn họ lấy tốc độ nhanh nhất chọn lựa một ít thiên tài địa bảo, chất đầy bọc hành lý.

“Đi, chúng ta qua gian phòng bên trái nhìn xem.”

Phương Tri Hành nhanh chóng chạy tới, đẩy cửa bước vào.

Trong phòng cũng bụi mù tung bay, một mảnh hỗn độn.

Lượng lớn sách vở và quyển trục tùy ý chất đống đặt dưới đất giống như rác rưởi.

Chồng chất như núi!

Phương Tri Hành không nói hai lời, vung tay quét bụi, tiện tay nắm lên một quyển sách dày.

Cậu nhìn bìa sách!

Trên đây viết &LTH;ông Trần Kiểm Quyết > !

Phương Tri Hành không khỏi nín thở.

Thấy thế, Tế Cửu không khỏi tò mò hỏi: “Môn kiếm pháp này lợi hại không?”

Phương Tri Hành đáp: “Thế gian có hàng ngàn hàng vạn trường phái tu hành, đủ kiểu đủ loại, nhưng có một chi nhánh là riêng một ngọn cờ, chuyên tu Kiếm đạo.

Trong môn phái Kiếm đạo đã từng xuất hiện một vị ‘Hồng Trần kiếm tiên’, lấy một thanh Hồng trần kiếm diệt tận thiên hạ, một kiếm phá vạn pháp, được vinh dự là người đứng đầu Kiếm đạo!”

Tế Cửu líu lürf nói: “Trâu bò thế luôn hả! Môn &LTH;ông Trần Kiểm Quyết > này chính là tuyệt học của hắn, phải thu!”

Phương Tri Hành đặt ở một bên trước, lại mở ra một quyển trục.

&LTB;ất Tử Nhân - Thiên Tâm Ma Công >

Xem giới thiệu, đây là một môn công pháp vô cùng tà ác.

Chương 946: Huyết Thiên (3)

Người tu hành cần phải không ngừng cướp đoạt lấy trái tim của người khác rồi cấy ghép vào trong cơ thể của mình, do đó luyện bản thân mình thành người bất tử.

Chỉ cần người có một trái tim vẫn luôn nhảy nhót thì đó chính là bất tử bất diệt!

&LTB;á Vương Bát Tương Chính Pháp> , &LTV;ô Dịch Đoán Linh Dao> , &LTC;ức Huyền Quy Khư Công> ...

Hai tay Phương Tri Hành không ngừng lục lọi, từng môn thần công tuyệt thế lọt vào trong mắt.

Bỗng nhiên!

Phương Tri Hành thấy được ba quyển sách chồng lên nhau, bìa sách có màu vàng, nhìn rất chi là quen mắt.

“Quả nhiên là &LTKim; Cang Kinh >!”

Phương Tri Hành vui mừng quá đổi, chợt lật ra cuốn kinh văn thứ hai.

Chỉ một thoáng, một tôn Kim Cang pháp tướng mới nổi lên.

Đó là một Phật Đà cả người toả ra ánh sáng màu xanh thẫm thẫm, bề ngoài ôn hòa, êm dịu, sáng ngời, đầu đội bảo quan, người mặc áo cà sa, khuôn mặt trang nghiêm đoan trang, hai tay đặt ở trước ngực đang cầm một chiếc gương.

“Thất Thái Lưu Ly Pháp Tướng!”

Bạo Quân Lễ Phật, viên phật châu thứ tư phát sáng.

Sau đó cậu lật sang tờ thứ hai, thuận lợi lấy được “Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng”.

Này vẫn chưa xong.

Ở trang thứ ba, nổi lên “Vô Trần Ly Cấu Pháp Tướng”.

Phương Tri Hành tự nhiên không từ chối gì cả, nhận hết.

Chín viên phật châu trên tay bạo quân đã có sáu viên phát sáng.

“Tốt, không ngừng cố gắng!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, mở ra cuốn kinh văn thứ ba.

Đại Từ Đại Bi Pháp Tướng, Đại Trí Đại Tuệ Pháp Tướng, Hoàn Hữu Vô Gian Vĩnh Kiếp!

Ba viên phật châu cuối cùng lần lượt sáng lên!

Bạo Quân Lễ Phật đạt đến viên mãn!

Phương Tri Hành mơ hồ cảm giác được gì đó, giống như khoảng cách với cảnh giới “Quy Chân” thần bí khó dò kia chỉ kém một tầng cửa sổ nữa thôi.

Đâm một cái là rách!

Ngay sau đó, giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

Phương Tri Hành định thần nhìn lại, lập tức phát hiện điều kiện max cấp của Phong Huyết Bạo Quân tăng thứ năm đã đổi mới!

Mỗi lần cậu trở nên mạnh mẽ, điều kiện max cấp sẽ theo đó

sinh ra biến hóa, hoặc trực tiếp biến mất, hoặc giảm độ khó xuống.

Điều kiện 1, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 36 người, giảm xuống còn 30 người.

Điều kiện 9, 200 vạn cân thịt dị thú cấp 5, giảm xuống còn 150 vạn cân!

“Ừ, cũng không tệ lắm, độ khó của nhiệm vụ thấp xuống một ít...”

Phương Tri Hành nở nụ cười hớn hở.

“Á ù ~”

Tế Cửu lại gần, trêu chọc cậu: “Gom đủ chín đại Kim Cang pháp tướng, có phải là có thể triệu hồi thần long rồi không?”

Phương Tri Hành nhếch miệng lên, thản nhiên nói: “Có muốn thử xem uy lực của chín đại Kim Cang pháp tướng?”

Tế Cửu rút cổ lại, nó biết Phương Tri Hành vừa tăng trưởng thực lực, muốn lấy nó thử xem sao.

Loại bồi luyện này, chỉ có kẻ ngu mới nguyện ý làm!

“Vẫn là thôi đi, chính sự quan trọng hơn.”

Tế Cửu vội vàng đẩy một đồng thư tịch tới.

Phương Tri Hành đột nhiên bày ra Đại Từ Đại Bi Pháp Tướng, vỗ nhẹ lên trên đầu Tế Cửu cười nói: “Không, mà phải làm bồi luyện của tao.”

Cả người Tế Cửu cứng đờ, ánh mắt mơ hồ, hoang mang giống như uống say, hàm hồ nói: “Ừm, tao liền thích làm bồi luyện của mày, đến đây đi, hành hạ tao đi!”

Ngay sau đó Tế Cửu mạnh mẽ lắc đầu, lui ra phía sau vài bước sợ hãi nói: “Vãi beep, mày làm cái quái gì vậy, làm gì với tao thế hả?”

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Đại Từ Đại Bi Pháp Tướng có thể gọi lên lòng từ bi của sinh linh, khiến người ta phát thiện tâm, thỏa mãn yêu cầu của người khác.”

Tế Cửu giật mình, mắng to: “Đù mé, đây không phải là bắt cóc đạo đức à, mày đang tẩy não tao đó hả?”

Phương Tri Hành cười đắc ý, đột nhiên dáng người biến hóa, bày ra Đại Trí Đại Tuệ Pháp Tướng.

Chỉ một thoáng, ánh sáng trí tuệ bắn ra ngoài, rọi sáng bát phương.

Phương Tri Hành nhìn Tế Cửu hỏi: “Một cộng một bằng mấy?”

Tế Cửu chớp chớp mắt chó, tính toán nửa ngày, đầu óc trống rỗng.

“Tao, tao bị sao vậy?”

Tế Cửu sợ cực, sờn tóc gáy.

Phương Tri Hành cười nói: “Đại Trí Đại Tuệ Pháp Tướng có thể khống chế trí tuệ, có thể khiến mày thông minh tuyệt đỉnh, cũng có thể biến mày thành một người ngu ngốc!”

Tế Cửu hít ngược một hơi khí lạnh!

Chín đại Kim Cang pháp tướng, kỳ dị tuyệt luân.

Nộ Mục Kim Cang: Chủ công

Bất Động Minh Vương: Phòng ngự

Khổ hải vô biên: Máu dày

Vô Trần Ly Cấu: Triển khai lĩnh vực

Nam Mô Bảo Quang: Đoán tạo

Vô Gian Vĩnh Kiếp: Nghiệp hỏa luân hồi

Đại từ đại bi: Tẩy não

Đại trí đại tuệ: Khống trí

“Còn Thất Thải Lưu Ly thì sao?” Tế Cấu còn chưa kiến thức pháp tướng này.

Phương Tri Hành biến hóa nhanh chóng, bày ra Thất Thải Lưu Ly Pháp Tướng, tay nâng một chiếc gương.

Cậu tử mỉ nói: “Thất Thải Lưu Ly Pháp Tướng có thể phản xạ tất cả công kích.

Chỉ cần kẻ địch bị cái gương của tao soi sáng, công kích của hắn ta đều sẽ bị phản chiếu lại, có thể bắn ngược quay về phía kẻ địch, cũng có thể khúc xạ bắn hướng mục tiêu khác.”

Tế Cấu bừng tỉnh, tấm tắc nói: “Còn trâu bò hơn ‘Huyết Liên Trán Phóng’ của mày nữa!”

Chương 947: Huyết Thiên (4)

Phương Tri Hành gật đầu, cảm thấy mỹ mãn.

Cậu không quan tâm cái này nữa, hẳn lần thứ lục đào, tìm kiếm thăm dò.

Rất nhanh, cách ba quyển &LTKim; Cang Kinh > không xa, cậu tìm được một quyển trục màu vàng.

&LTB;àn Nhược Tâm Kinh > !

“Ha ha, tìm được rồi!”

Trong lòng Phương Tri Hành nhất thời mừng như điên, đây chính là phật hiệu đại thừa của Phật môn, phẩm cấp nằm trên Kim Cang Kinh nữa.

Rầm!

Đúng vào lúc này, cửa phòng đột nhiên bị một luồng lực mạnh đẩy ra.

Cửa phòng bằng gỗ lập tức chia năm xẻ bảy, gió mạnh thổi quét.

Phương Tri Hành nghiêng đầu nhìn lại, ngoài cửa xuất hiện bốn bóng người, chính là Sửu Ngưu, Dần Hổ, Thân Hươu, còn có cơ giáp đầu heo.

“Ồ, thì ra Long gia và Cửu gia cũng tiến vào Kim Loan điện rồi.”

Cơ giáp đầu heo kinh ngạc cười hỏi: “Các người có thấy Vị

Dương đầu không?”

Phương Tri Hành bình tĩnh trả lời: “Ta vừa tới, không chú ý tới Vị Dương.”

Cơ giáp đầu heo từ chối cho ý kiến, nhìn quanh khắp phòng gật đầu nói: “Tiền triều đã từng xây dựng một kho vũ khí, sưu tập võ học thiên hạ. Nơi này hẳn là một bộ phận điển tàng đến từ kho vũ khí, phần lớn là bản đơn lẻ, tất cả đều là tuyệt học thất truyền có thể gặp không thể cầu!”

Phương Tri Hành đáp: “Đúng là như vậy, nếu như các người cảm thấy hứng thú thì cứ việc lựa chọn, dù sao ta với Cửu gia mới xem được mấy bản.”

Cơ giáp đầu heo khoát tay nói: “Bọn ta cũng không thiếu công pháp, đi chính điện nhìn trước, quay về lại đến chọn một vài là được.”

Phương Tri Hành đáp: “Xin chư vị cứ tự nhiên.”

Cơ giáp đầu heo hơi im lặng, khó hiểu nói: “Người không muốn đi chính điện nhìn à?”

Phương Tri Hành nghiêm trang trả lời: “Ta cảm thấy hứng thú với công pháp hơn.”

Vừa dứt lời, cơ giáp thân hầu đột nhiên cất bước vào cửa, tầm mắt rơi vào quyển trục trên tay Phương Tri Hành.

“Đây là, &LTB;àn Nhược Tâm Kinh>!!”

Hơi thở cơ giáp thân hầu nặng nề hơn, đưa tay nói: “Đây là công pháp Phật môn, xin Long gia trả lại.”

Phương Tri Hành nhìn Thân Hầu đầy bình thản, không nói một lời, sau đó nhét quyển trục màu vàng vào trong lòng.

“Người...”

Cơ giáp thân hầu sầm mặt xuống, cơn giận bốc lên.

Thấy thế, cơ giáp đầu heo bật cười, mới vừa muốn nói gì.

Một tiếng cót két vang lên ~

Cửa lớn của chính điện theo đó mở ra.

Đại Hắc Phật Mẫu đi ra.

Cơ giáp đầu heo nhanh chóng thay hình đổi vị, bao vây Đại Hắc Phật Mẫu.

Bầu không khí chợt giương cung bạt kiếm!

Phương Tri Hành và Tế Cầu liếc nhau, đi tới cửa.

Chỉ nghe thấy cơ giáp đầu heo chậm rãi nói: “Đại Hắc Phật Mẫu, đúng không? Ta đã sớm đoán được người sẽ mơ ước Cẩm Khu Cổ Hoàng, chỉ là không ngờ người dễ dàng xông vào như thế.”

Đại Hắc Phật Mẫu bình tĩnh nói: “Để cho ta đoán xem, người không phải Dương Bạch Kỳ đúng không?”

Cơ giáp đầu heo im lặng không nói gì.

Đại Hắc Phật Mẫu cười lạnh nói: “Tuy người cực lực mô phỏng theo Dương Bạch Kỳ nhưng mùi thói huyết mạch tản ra từ người người mãi mãi không thay đổi được.”

Bà gần từng chữ một: “Đừng giả bộ nữa, Sở Quán Vương!”

Lời này vừa nói ra!

Trong lòng Phương Tri Hành chợt hẫng, nhìn chăm chăm cơ giáp đầu heo.

“Ha ha ha ~”

Cơ giáp đầu heo xoa đầu, ngửa mặt lên trời cười to, giọng điệu đột nhiên biến đổi, có thêm mấy phần uy nghiêm, trầm giọng nói: “Không hổ là công chúa tiền triều, nhanh như vậy đã xác định được thân phận của ta rồi.”

Đại Hắc Phật Mẫu cười lạnh nói: “Đường đường một vị thân vương mà lại giấu đầu lòi đuôi, đúng thật là chê cười!”

Sở Quán Vương lơ đãng, cười nhạt nói: “Người là công chúa vong quốc, bản vương không chấp nhận với người.”

Hắn vươn tay, trịnh trọng nói: “Bản vương cho người một lần cơ hội hoà đàm, chỉ cần người giao ngọc tỷ truyền quốc ra đây.”

“Người si nói mộng!”

Đại Hắc Phật Mẫu xùy một tiếng, lạnh giọng nói: “Ngọc tỷ truyền quốc nằm ngay trên người của ta, có bản lĩnh người tự đến lấy đi.”

“Haizz, hà tất phiền toái như vậy chứ?”

Sở Quán Vương thở dài, đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành.

Hắn hỏi: “Long gia, người còn không đi à?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, hỏi ngược lại: “Tại sao trước đó người không hạ sát thủ với ta?”

Sở Quán Vương cười ha ha nói: “So với giết chết người, bản vương càng tò mò việc người rốt cuộc là ai.”

Phương Tri Hành thần nhiên nói: “Vậy người nhìn ra được không?”

Sở Quán Vương gật đầu đáp: “Nói thật, bản vương cũng vô cùng bất ngờ, không nghĩ tới thiên kiều nhân tài kiệt xuất An Bảo Phác do Ngũ Hành tông phái ra thế mà lại mang theo chú ấn đại nghịch.”

Nghe xong lời này, Sửu Ngưu, Dần Hổ và Thân Hầu không khỏi biến sắc.

“Haizz, đúng là vẫn bị bại lộ...”

Phương Tri Hành thầm nghĩ một tiếng quả nhiên, đạm mạc nói: “Tuy ta không có hứng thú làm phản tặc, nhưng bây giờ hình như ta không có lựa chọn nào khác.”

Sở Quán Vương hừ lạnh nói: “Những năm gần đây, người dám giết huyết mạch hoàng thất lác đác không có mấy, lấy tuổi và trải nghiệm của ngươi, tên thật của ngươi không phải An Bảo Phác, phải gọi là Phương Tri Hành, đến từ Đam Châu, ngươi chính là hung thủ sát hại thế tử Sắc An Vương, đúng không?”

Chương 948: Truyền Đạo (1)

Phương Tri Hành chấp tay nói: “Thân vương anh minh, chính là tại hạ Phương Tri Hành.”

Sở Quán Vương gật đầu nói: “Thật can đảm, bản vương chắc chắn sẽ bắt giữ ngươi, giao cho Sắc An Vương xử trí.”

Cơ giáp thân hầu tiến lên trước nửa bước nói: “Không cần thân vương phải ra tay, bản tăng nguyện ý làm thay.”

Sở Quán Vương gật đầu, cười nói: “Vậy làm phiền Tịnh Trần đại sư.”

Cơ giáp thân hầu đích thân phận, rõ ràng là một trong tứ đại hộ pháp tăng chùa Vạn Pháp, Tịnh Trần!

Thực lực và địa vị của người này ở Phật môn còn ở trên Tịnh Huyền đại sư trụ trì chùa Tích Hỏa nữa.

“Phương thí chủ, bản tăng mời người bó tay chịu trói, đừng đi sai đến cuối cùng nữa.”

Tịnh Trần bước tới, bày ra Đại Từ Đại Bi Pháp Tướng, miệng phun lời nói như tẩy não.

Tế Cầu nghe xong, nhất thời cả người lay động, nằm rạp quỳ xuống, khó có thể chống lại.

Khóe miệng Phương Tri Hành vong lên, không lùi mà tiến tới, chợt bày ra Đại Từ Đại Bi Pháp Tướng quát lớn: “Tịnh Trần, ngươi đã đi nhầm lạc đường rồi, còn không mau mau thu tay lại?”

“A này?!”

Đồng tử Tịnh Trần co rụt lại, sợ hãi cực kỳ, ngạc nhiên nói: “Tại sao người cũng có pháp tướng Phật môn?”

Phương Tri Hành cười lạnh lạnh, hóa thành Nộ Mục Kim Cang đâm ra một quyền.

Kim Cang Quyền đâm thẳng mặt!

Tịnh Trần lui ra phía sau một bước, biến hóa nhanh chóng, thi triển ra Thất Thái Lưu Ly Pháp Tướng, giơ gương lên chiếu hướng Phương Tri Hành.

Kim Cang Quyền đánh lên trên gương, sức mạnh nháy mắt bắn ngược lại.

Phương Tri Hành hít một hơi, nhanh chóng bày ra Bất Động Minh Vương Pháp Tướng hóa giải phản lực.

Tịnh Trần nhân cơ hội này thi triển ra Vô Trần Ly Cấu Pháp Tướng, giơ cao bảo kiếm đâm đến.

Triển khai lĩnh vực, hiệu quả tất trúng!

Phương Tri Hành không hề sợ hãi, bày ra Đại Trí Đại Tuệ Pháp Tướng, ánh sáng trí tuệ chiếu khắp thiên lý!

Ánh mắt Tịnh Trần mơ hồ, bảo kiếm đâm ra đột nhiên dừng lại ở giữa không trung.

Phương Tri Hành cười ha ha một tiếng, vung nắm tay đâm mạnh.

Thình thịch!

Gương mặt Tịnh Trần trúng một quyền, bay xéo ra ngoài...

“Khổ Hải Vô Biên!”

Tịnh Trần lắc mình hóa thành khổ hạnh tăng, chia sẻ hết mọi đau khổ.

Phương Tri Hành lập tức cảm thấy gương mặt đau, lại còn do cậu tự đánh mình.

“Thoải mái quá!”

“Đánh nữa đi!”

Phương Tri Hành cười điên cuồng, bày ra Vô Gian Vĩnh Kiếp Pháp Tướng, nổi giận quát lớn: “Người tổn thương ta, nghiệp chướng sâu nặng!”

Phù~

Ngọn lửa hùng hực bùng phát, biến thành một đóa sen lửa đỏ khổng lồ.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa càn quét trời đất, mạnh mẽ không thể ngăn cản, một khi xảy ra không thể thu hồi!

Sắc mặt Tịnh Trần thay đổi kịch liệt, lộ ra vẻ đau đớn.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa kỳ dị tuyệt luân, có liên quan đến nhân quả báo ứng của kẻ ác.

Chính vì cái gọi là ác giả ác báo, Hồng Liên Nghiệp Hỏa là nỗi thống khổ do bản thân tạo nghiệp.

Vì vậy, Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng không thể cùng chung nỗi đau, Thất Thủ Lưu Ly Pháp Tướng cũng không thể dội ngược thương tổn.

“A Di Đà Phật, ta dùng Nghiệp Hỏa rèn luyện Kim Thân, ngưng tụ Kim Cang Chử!”

Tịnh Trần hít thật sâu, thi triển Nam Mô Bảo Quang Pháp

Tướng, điều động Hồng Liên Nghiệp Hỏa trên thân, vung Đoán Tạo Chi Chùy đập vào ngón trở trái.

Keng~

Cú đập này mạnh đến nỗi tia lửa bắn tung tóe!

Nhưng ngón trở không những còn nguyên mà còn bắn ra kim quang, trở nên vô cùng lớn như một thanh kiếm sắc bén.

Tinh thần Tịnh Trần phấn chấn hơn nhiều, giơ tay trái lên và chỉ vào Phương Tri Hành.

“Ăn một chiêu Kim Cang Chỉ của ta, phá!”

Đôi mắt Tịnh Trần dăng lên sát ý vô biên.

Kim Cang Chỉ với uy lực khủng khiếp, nhanh như chớp đánh tới, không gian cũng vì đó vặn vẹo.

Phương Tri Hành nhếch miệng cười, hiển lộ ra Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng, mở rộng vòng tay chủ động nghênh đón.

“Nỗi thống khổ của ta chính là nỗi đau của người!”

Phập~

Kim Cang Chỉ của Tịnh Trần đâm thủng lồng ngực Phương Tri Hành, cùng lúc đó ngực hắn ta cũng thủng một lỗ lớn, máu thịt văng tung tóe.

Cơ giáp trên thân hai người đều bị vỡ nát.

Có điều, cơ giáp có thể sửa chữa, chỉ cần còn cương lực chèo chống.

Cả hai đều điên loạn và bắt đầu một cuộc chiến đấu đẫm máu!

Tình cảnh này...

Sở Quán Vương, Sứu Ngưu, Dần Hổ và Đại Hắc Phật Mẫu đều thấy rõ ràng.

Phương Tri Hành và Tịnh Trần chiến đấu dữ dội, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

Điều buồn cười là kịch hay giữa họ vốn nên là một cuộc tranh chấp Phật-Đạo, giờ lại biến thành một trận loạn đấu Phật pháp.

“Chậc chậc...”

Sở Quán Vương khẽ nheo mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, kinh ngạc nói: “Không ngờ Phương Tri Hành lại có hiểu biết sâu sắc về Phật pháp như vậy, trước đây chưa từng nghe nói đến.”

Sứu Ngưu không cho là đúng, cười nói: “Suy cho cùng, Phương Tri Hành chỉ là một kẻ ngoại môn, Tịnh Trần đại sư mới là Phật môn chính tông.”

Dần Hổ lại thản nhiên nói: “Hai thỏi vàng đặt ở đây, người có thể phân biệt được cái nào là chính tông không?”

Sứu Ngưu bật cười, đáp: “Ai cười đến cuối cùng đương nhiên là người chính tông nhất.”

Chương 949: Truyền Đạo (2)

Sở Quán Vương nhẹ gật đầu, đưa mắt nhìn sang Đại Hắc Phật Mẫu, cười lạnh và nói: “Công chúa, người nghĩ mình có thể cười đến cuối cùng không?”

Đại Hắc Phật Mẫu hừ lạnh, bóng tối dưới chân như thủy triều cuộn trào và lan ra, giọng lạnh lùng: “Ta không cần cười đến cuối cùng, chỉ cần khiến người không cười được đến cuối cùng là ta đã thắng.”

Sở Quán Vương sắc mặt âm trầm, thở dài: “Cho người thể diện mà chê à, người còn tưởng mình là công chúa tôn quý ngày xưa ư?”

Lời vừa dứt, Sửu Ngưu và Dần Hổ một trái một phải xông ra, tạo thành thế gọng kìm.

“Phụng thiên thừa vận!”

Sửu Ngưu thốt ra chân ngôn, nhấn mạnh từng chữ: “Nhật luân đương ngộ ngưng bất khứ, vạn quốc như tại hồng lô trung.”

Bỗng nhiên, một vầng mặt trời nhỏ từ trên trời giáng xuống, rơi trên đỉnh đầu Đại Hắc Phật Mẫu, nung chảy đá vàng, diệt sạch bóng tối, vô cùng kinh khủng!

Cả thế giới méo mó và biến dạng như thể sắp tan chảy hết thấy.

Thân thể mềm mại của Đại Hắc Phật Mẫu chấn động, bóng tối xung quanh đột nhiên co rút dữ dội, bị ép đến dưới chân.

Thấy vậy, Đại Hắc Phật Mẫu ung dung giơ tay lên, bóng tối

trên đỉnh đầu ngưng tụ, xòe ra một chiếc ô đen lớn.

Chiếc ô đen che mặt trời làm cho không khí bên dưới tán ô trở nên mát mẻ trong lành.

Có điều gần như đồng thời, Dần Hổ cũng xông tới, ngang nhiên giậm chân.

Buzz~

Không khí chấn động, trên mặt đất hiện ra những đường vân kỳ diệu, chiếu sáng lấp lánh, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Trong thoáng chốc, tất cả đường vân hoàn thành khép kín, tạo thành một pháp trận đồ to lớn phức tạp.

Đại Hắc Phật Mẫu vừa vặn bị pháp trận đồ bao phủ.

“Pháp trận - Vạn Tiến Tề Phát!”

Hai tay Dần Hổ ấn xuống đất, điên cuồng truyền cường lực, ánh sáng pháp trận đồ chói lòa vạn trượng.

Khoảnh khắc tiếp theo, vút vút vút~

Hàng trăm ngàn mũi tên ánh sáng đột ngột mọc lên từ dưới đất!

Mũi tên ánh sáng phóng lên từ dưới pháp trận bắn về phía Đại Hắc Phật Mẫu, tấn công 360 độ không góc chết!

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Đại Hắc Phật Mẫu lật tay lấy ra một tấm phù triện và lập tức bóp nát.

Trong thoáng chốc, thân hình bà phát ra vô số kim quang, vững như thành đồng, không thể lay chuyển.

Mũi tên ánh sáng như mưa, điên cuồng rơi vào người Đại Hắc Phật Mẫu, từng mũi trúng đích, tán loạn!

“Đúng là người!”

Đại Hắc Phật Mẫu liếc nhìn Dần Hổ, lạnh lùng nói: “Nguyên Hư Tử của Thiên Sư đạo, am hiểu pháp trận hình mũi tên.”

Dần Hổ bật cười, thản nhiên nói: “Thất lễ, không ngờ Nguyên Hư Tử ta đây lại có cơ hội giao thủ với công chúa tiền triều.”

Đại Hắc Phật Mẫu điềm tĩnh nói: “Chẳng phải Thiên Sư đạo các người là chó săn của Giám Thiên ti ư, sao lại thông đồng làm bậy với Sở Quán Vương?”

Nguyên Hư Tử cười khẩy: “Dù ta không ưa Sở Quán Vương nhưng Giám Thiên ti tuyệt đối sẽ không ủng hộ người!”

Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu: “Cũng đúng, năm xưa nếu không phải Giám Thiên ti thờ ơ đứng nhìn thì làm sao những nghịch thần phản tặc kia lại có thể thành công soán ngôi chứ?”

Nói xong, Đại Hắc Phật Mẫu lại quay sang Sửu Ngưu, trầm giọng: “Người là người trong Nho môn đúng không, còn chưa thỉnh giáo?”

Sửu Ngưu cười lớn, thản nhiên chấp tay nói: “Tại hạ là học sĩ của Tu Văn quán, Tống Văn Chi.”

Tu Văn quán là cơ quan của triều đình, lệ thuộc tỉnh Trung Thư, chủ yếu quản lý tàng thư, tàng đồ, cũng như giáo dục sinh viên.

Tu Văn quán cùng với thư viện Tập Hiền Điện và Sử quán, được gọi là tam đại quán.

“Hóa ra là người...”

Đại Hắc Phật Mẫu hiểu ra, thờ ơ nói: “Nghe nói người học rộng tài cao, từng trở thành thủ tịch học sĩ Hàn Lâm, nổi danh cùng Dương Bạch Kỳ.

Thật đáng tiếc, con người người tâm thuật bất chính, lòng đố kỵ quá nặng. Cháu ngoại người viết được một bài thơ hay, người rất thích nên đã ráp tâm chiếm đoạt làm của riêng, vì thế không tiếc giết hại cả cháu ngoại ruột.

Sau này, vì để thăng quan tiến chức, người đã tố cáo một vị bằng hữu viết bài thơ châm biếm triều đình trong lúc say rượu khiến cho cả nhà vị bằng hữu này đều bị giết chết.

Những hành vi đê hèn khiến người gây thù chuốc oán với nhiều người, danh tiếng thối nát truyền khắp nơi, ngay cả Dương Bạch Kỳ cũng không thèm kết giao với người.

Cuối cùng người bị trục xuất khỏi Hàn Lâm viện, chỉ có thể kéo dài hơi tàn ở Tu Văn quán.”

Đại Hắc Phật Mẫu nhìn Tống Văn Chi, chế giễu: “Lần này, người đến Càn Châu tham gia thịnh hội Phật môn, chắc là không được mời mà đến chứ gì? Sao nào, chẳng lẽ người định đầu quân cho Sở Quán Vương?”

Tống Văn Chi không đổi sắc mặt, bình thản nói: “Nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn nói câu thắng làm vua thua làm giặc mà thôi.

Thử hỏi kẻ thua cuộc, có ai mà thân không nhúng chàm chứ?

Ví dụ như phụ thân của người, ông ta không chỉ là vua mất nước mà còn là hôn quân thiên cổ!”

Hay cho một màn đối đáp sắc sảo!

Đại Hắc Phật Mẫu hừ lạnh lòng nói: “Không hổ là người đọc

sách, mặt dày như vậy, người viết phụ thân ta thành hôn quân thiên cổ, chẳng phải là các văn sĩ trung quân ái quốc các người ư?”

Chương 950: Truyền Đạo (3)

Tống Văn Chi vừa định nói gì đó, bỗng nhiên tai nghe thấy tiếng kéo kẹt.

Cổng chính điện mở ra!

Sở Quán Vương đẩy cửa bước vào.

“Đứng lại!”

Đại Hắc Phật Mẫu giận tím mặt, chiếc ô đen trên đầu thu lại, hóa thành một cây trường thương đen nhánh đâm về phía mặt trời nhỏ trên đầu.

Bùm!

Mặt trời nhỏ nổ tung!

Tống Văn Chi không khỏi kêu rên đau đớn, sắc mặt kinh hãi.

Tuyệt kỹ nổi tiếng của hắn ta lại không chịu nổi một đòn của Đại Hắc Phật Mẫu.

“Đồ tôm tép nhãi nhép nhà người!”

Đại Hắc Phật Mẫu khinh bỉ cười lạnh: “Ta là Đại Hắc Phật Mẫu, chấp chưởng Đại Hắc Thiên, chút ánh sáng nhỏ bé của người mà dám làm cản trước bóng tối ư?”

Bóng tối vô tận bất chợt bành trướng như được thổi phồng, trong chốc lát nuốt chửng bốn phương tám hướng.

Tống Văn Chi hít một hơi lạnh, đầu da tê dại, không chút nghĩ

ngợi mà hô lên: “Dịch chuyển tức thời đến chính điện!”

Hắn ta biến mất tại chỗ.

Nhưng cùng lúc đó, trường thương đen nhánh bắn ra, lóe lên chui qua cổng chính điện.

“Á~”

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, vài giọt máu tươi bắn tung tóe lên cánh cổng.

“Gì vậy?!”

Nguyên Hư Tử lòng nặng trĩu, áp lực cực lớn.

Tống Văn Chi tu luyện nhiều năm, thực lực không thua Dương Bạch Kỳ, không ngờ hắn ta lại bị Đại Hắc Phật Mẫu đánh trọng thương chỉ bằng một chiêu.

“Vốn là người trong Nho môn nhưng chính khí không thuần, cuối cùng đi vào tà đạo.”

Nguyên Hư Tử hít thật sâu, giang rộng hai tay, kéo ra một mũi tên sáng hình vòng cung, giống như ánh sáng trắng bạc đâm xuyên bình minh!

“Húc Nhật Tiễn - Phá!”

Mũi tên ánh sáng bắn ra, xé tan bóng đêm, xuyên thủng màu đen nhánh, thẳng tiến không lùi.

“Cái gọi là Thiên Sư, chẳng qua chỉ là một đám thứ phẩm tàn bắt chước Thiên Nhân mà thôi.”

Đại Hắc Phật Mẫu nhìn với ánh mắt khinh thường, thân hình bà đột nhiên bành trướng, hóa thành Đại Hắc Thiên Pháp Tướng, ba con mắt tròng lớn, mày râu hình mây cuộn hướng lên trên, tóc

cuộn tròn như con rắn giận dữ, khoác lên mình lưới châu và chuỗi ngọc, dải lụa bay phấp phới, tay phải cầm con dao bầu màu bạc, tay trái nâng chiếc bát vàng tím.

Đại Hắc Thiên Pháp Tướng, giận mà không ác, hắc ám mà thuần túy!

Lúc này, ánh sáng trước mắt Nguyên Hư Tử đều tiêu biến, chỉ còn lại bóng tối vô tận.

Húc Nhật Tiến mà hắc vừa bắn ra cứ bay mãi, bay thẳng về phía trước trong bóng tối...

Không biết đã trôi qua bao lâu, Húc Nhật Tiến hóa thành một chấm sáng nhỏ, hoàn toàn biến mất.

“Cái này...”

Nguyên Hư Tử trợn trừng mắt, hắc không nhìn thấy Đại Hắc Phật Mẫu nữa, không thể thấy gì cả, đưa bàn tay ra cũng không thấy ngón tay.

“Đại Hắc Phật Mẫu, cút ra đây!”

Nguyên Hư Tử quát thật to.

Tuy nhiên, hắc hoàn toàn không nghe thấy tiếng của mình.

Xung quanh im lặng đến rợn người!

Tim Nguyên Hư Tử thắt lại, mồ hôi lạnh tuôn rơi, đột nhiên dậm chân, bố trí pháp chỉ “Vạn Tiến Tề Phát”.

Ngay lập tức, hàng ngàn mũi tên ánh sáng bắn ra bốn phương tám hướng, điên cuồng vọt tới, rõ ràng là hỏa lực bao trùm toàn diện!

Vút vút vút~

Mũi tên ánh sáng lóe lên trong bóng tối rồi tắt, sau đó...

Không có sau đó nữa!

Tình cảnh này khiến Nguyên Hư Tử triệt để hoảng loạn, sợ hãi nói: “Chẳng lẽ, đây là cảnh giới ‘Quy Chân’!”

Giây tiếp theo, giọng nói của Đại Hắc Phật Mẫu chậm rãi vang lên: “Đáng tiếc, người nhận ra quá muộn.”

Toàn thân Nguyên Hư Tử cứng đờ, thân thể bắt đầu xé rách, phân giải, mỗi tế bào đều bị hủy diệt.

Từ sinh mệnh carbon biến thành thể vô cơ!

Sự sinh sôi vô hạn của máu thịt đã sụp đổ!

Không biết đã trôi qua bao lâu...

Bóng tối dần dần tan biến.

Đại Hắc Phật Mẫu thu hồi Đại Hắc Thiên Pháp Tướng, hơi thở rõ ràng nặng nề hơn nhiều, giữa hai đầu lông mày xuất hiện vẻ mệt mỏi không thể che giấu.

Bà quay lại nhìn về phía Phương Tri Hành, mặc kệ kết quả, nhanh chóng quay người bước vào chính điện.

Lúc này, Phương Tri Hành và Tịnh Trần đã chiến đấu hơn trăm hiệp.

Thời gian dần qua, tất cả át chủ bài của Tịnh Trần đều đã bại lộ.

Trong cửu đại Kim Cang Pháp Tướng, hẳn ta có thể luyện ra tám pháp tướng, chỉ thiếu duy nhất 1 pháp tướng là Vô Gian Vĩnh Kiếp!

Hắn không thể phóng ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa!

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, tận mắt thấy Đại Hắc Phật Mẫu bước vào chính điện, không khỏi nhướn mày.

Lúc này, hai đầu lông mày Tịnh Trần nhú lại thành một cục, vẻ mặt như gặp quỷ.

Không ngờ Phương Tri Hành lại thi triển ra bảy Kim Cang Pháp Tướng, chỉ ít hơn hắn ta một pháp tướng.

Trong Phật môn, những người có tuổi tác và tiềm lực như Phương Tri Hành, chắc chắn đủ tư cách làm “Phật tử”, thường được coi là Phật Đà chuyển thế.

“Nếu người không phải là kẻ đại nghịch...”

Tịnh Trần thở ra một ngụm trọc khí, sát ý lạnh thấu xương càng dâng cao, lạnh giọng nói: “Tuyệt đối không thể để Phật Môn Bảo Điển rơi vào tay người.”

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Là người xuất gia, người không nên động lòng tham, đây là tội nghiệt!”

Lời vừa nói ra!

Trong lòng Tịnh Trần không khỏi phiền muộn, chỉ cần Phương Tri Hành có thể chỉ ra tội xấu của hắn ta thì có thể dẫn động Hồng Liên Nghiệp Hỏa thiêu đốt hắn ta.

Chương 951: Truyền Đạo (4)

Đúng như dự đoán, một đóa sen lửa rực đỏ bùng lên, thiêu đốt thân thể hắn ta một cách vô tình.

Tịnh Trần không chút chần chừ, thi triển Nam Mô Bảo Quang Pháp Tướng, dẫn động Hồng Liên Nghiệp Hỏa, vung Đoán Tạo Chi Chùy.

Khoảnh khắc sau, Phương Tri Hành đột nhiên áp sát, cũng bày ra Nam Mô Bảo Quang Pháp Tướng rút đi Hồng Liên Nghiệp Hỏa trước, sau đó vung Đoán Tạo Chi Chùy đập vào hắn ta.

“Tám pháp tướng!”

Tịnh Trần kinh ngạc, không ngờ Phương Tri Hành cũng luyện thành tám pháp tướng như hắn ta.

Phương Tri Hành tiến tới cực nhanh, Tịnh Trần không kịp làm gì, Đoán Tạo Chi Chùy đập vào cánh tay phải của hắn ta.

Keng~

Tia lửa bắn tung tóe!

Cánh tay phải của Tịnh Trần trực tiếp bị đập dẹp.

Chuyện vẫn chưa kết thúc!

Phương Tri Hành đột nhiên lắc thân hình biến hóa, hiển lộ Đại Trí Đại Tuệ Pháp Tướng, bắn ra một đạo thần quang trí tuệ.

Tịnh Trần trúng chiêu, đồng tử nhanh chóng mở to, như mê như say, ngẩn ngơ tại chỗ.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành lại biến hóa, thi triển ra Vô Trần Ly Cấu Pháp Tướng.

Lĩnh vực triển khai!

“Chín...”

Tịnh Trần đột nhiên tĩnh tảo lại nhưng cả người hắn ta trực tiếp bị sốc, tim đập lỡ nhịp, há miệng trợn mắt.

Phương Tri Hành nắm chặt Ngũ Hành Vạn Nhân đao, tung ra một nhát chém dọc.

Phụt~

Một nhát đao chia làm đôi!

Thân thể Tịnh Trần tách làm đôi, máu chảy như suối.

Thân thể hắn ta vẫn còn động đậy, cố gắng bày ra Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng.

Phương Tri Hành đầu thể cho hắn ta cơ hội, cậu lập tức bày ra Đại Từ Đại Bi Pháp Tướng, tẩy não: “Người mệt rồi, người không muốn tiếp tục đánh nữa...”

Tay Tịnh Trần dừng lại một chút, từ bỏ kháng cự.

Phương Tri Hành vung thanh đại đao, trái bồ phải chặt, xuyệt xuyệt xuyệt, chặt Tịnh Trần thành ngàn mảnh, băm thành đồng thịt nhão.

“Thu!”

Phương Tri Hành vung tay lên.

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng, nhất đại cao tăng của chùa Vạn Pháp đã vẫn lạc, chết không toàn thây!

“Mẹ nó!”

Tế Cửu run rẩy bò dậy, cạy lời, nói: “Chết tiệt, đám Phật môn khốn nạn nghiên cứu ra Phật pháp gì mà kinh tởm quá đi!”

Phương Tri Hành khinh bỉ nói: “Ý chí của mày không được kiên định chứ sao lại trách Phật pháp lợi hại?”

Tế Cửu không phục nói: “Mẹ nó, tao là đệ tử, lại không thể tu luyện tinh thần, mày bảo tao làm sao chống lại?”

Phương Tri Hành khinh thường nói: “Gà thì luyện nhiều vào.”

Cậu đi về phía chính điện, ánh mắt tập trung.

Chính điện là nơi văn võ bá quan lên triều, không gian rộng rãi.

Chỗ sâu nhất đặt một chiếc long ỷ, ngòi hướng Bắc quay mặt về hướng Nam, tôn quý vô song!

“Long ỷ!”

Đồng tử Phương Tri Hành co lại, một tia hiếu ra lóe lên trong lòng.

Hệ thống đặt ra điều kiện max cấp cho cậu thường có mối liên hệ với nhau.

Những vật phẩm được liệt kê trong điều kiện, dù là long ỷ hay Kim Cang Kinh, đều nằm trong tầm tay.

Chỉ cần Phương Tri Hành kiên nhẫn tìm kiếm, vật phẩm cần thiết nhất định sẽ xuất hiện.

Lúc này!

Thi thể Tống Văn Chi nằm ở cửa ra vào, máu chảy lênh láng.

Trên chính điện, Sở Quán Vương và Đại Hắc Phật Mẫu đang đối đầu nhau, căng thẳng như dây đàn.

Có hai chiếc quan tài màu tím nằm giữa bọn họ.

Sở Quán Vương khoanh tay đứng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hai chiếc quan tài màu tím, quan sát cẩn thận.

Đột nhiên, hắn quay đầu lại nhìn về phía Phương Tri Hành rồi kinh ngạc nói: “Ồ, Tịnh Trần lại thua rồi sao!”

“Đương nhiên hắn ta sẽ thua!”

Đại Hắc Phật Mẫu cười khẩy một tiếng, từ tốn nói: “Đám vương công quý tộc các người tự cho mình là vô địch thiên hạ đã sớm tê liệt, mất đi cảnh giác, phạm phải sai lầm mà năm đó bọn ta từng phạm.”

Bà nhìn Phương Tri Hành rồi nhận xét: “Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, ta đã khẳng định hắn là người mạnh nhất dưới cảnh giới Quy Chân!”

Sở Quán Vương chắc một tiếng, cười ha hả rồi nói: “Cái gì mà người mạnh nhất người mạnh thứ hai, từ xưa đến nay, biết bao nhiêu thiên kiêu tự cho mình là vạn người không có lấy một người, bản vương đã gặp quá nhiều rồi! Kết quả thì sao, chẳng phải đều bị đào thải, chỉ là một đám người phàm tục, một đám kiến hôi mà thôi.”

Hắn nhìn sang chỗ khác dứt khoát nói: “Tịnh Trần thua là bởi vì hắn ta tham lam có thừa, tàn nhẫn không đủ.

Nếu Phương Tri Hành không thể hiện ra trình độ Phật pháp kinh người khiến Tịnh Trần nảy sinh lòng tiếc tài, thì người chết chắc chắn là Phương Tri Hành.”

Nghe vậy, Đại Hắc Phật Mẫu thản nhiên nói: “Trước khi đám

ngịch thần tặc tử đó tạo phản, bọn ta cũng nghĩ các người chỉ là một đám kiến hôi mà thôi.”

Sở Quán Vương hừ một tiếng, xua tay nói: “Bớt nói nhảm. Nếu ta đoán không nhầm, truyền quốc ngọc tỷ không ở trên người người, mà ở trong hai chiếc quan tài màu tím này.”

Hắn nghiêm nghị nói: “Hai cỗ quan tài kia, một là của hoàng thượng, một là của hoàng hậu, đúng không?”

Đại Hắc Phật Mẫu lạnh lùng đáp: “Người nghĩ cho kỹ, quấy rầy giấc ngủ của bọn họ, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Sở Quán Vương trầm giọng nói: “500 trước, người không có bản lĩnh lấy được ngọc tỷ truyền quốc, lần này đến, vẫn không làm được à?”

Chương 952: Truyền Đạo (5)

Đại Hắc Phật Mẫu im lặng không nói.

Sở Quán Vương hít một hơi thật sâu, rồi lắc đầu tán thán: “Xem ra lời đồn là đúng sự thật, hoàng hậu tiền triều, dâm loạn hậu cung, kết quả bị tà ma lợi dụng lúc suy yếu nhập vào rồi bị gian dâm, sau đó bà ta liền phát điên giết hại hoàng thượng, khiến hoàng thượng bị thương nặng, mới khiến kẻ gian mưu quyền soán vị.”

“Nói bậy!”

Đại Hắc Phật Mẫu nổi trận lôi đình, quát lớn: “Mẫu hậu của ta vì cứu muôn dân mà không ngại dấn thân vào hiểm nguy, cho nên mới bị tà vật xâm phạm thân thể, sau đó phụ hoàng vì cứu người, không tiếc hao tổn công lực, mới bị gian thần tặc tử thừa cơ làm phản!”

Sở Quán Vương hừ lạnh: “Ai mà không biết bịa chuyện chứ? Đừng nói nhảm nữa, trả lời bản vương, cổ quan tài nào là của hoàng đế?”

Đại Hắc Phật Mẫu im lặng một chút rồi đáp: “Cổ quan tài phía bên ta chính là người.”

Sở Quán Vương cười khẩy rồi giơ tay vỗ mạnh vào cổ quan tài màu tím trước mặt.

Ầm!

Nắp quan tài vỡ tan thành bụi phấn.

Sở Quán Vương nhìn vào, sắc mặt đột nhiên biến đổi!

Chỉ thấy bên trong quan tài có một cục thịt khổng lồ, trên cục thịt mọc ra những cái xúc tu hình roi, cùng với những cái miệng cực lớn, bên trong toàn là những răng nhọn đáng sợ.

Phía dưới cục thịt, lại có vài cái móng vuốt đen kịt, giống như móng dê.

Toàn bộ cục thịt có hình dạng như một tán cây hoang dã, bề mặt toàn là nhày nhụa.

“Hắc Sơn Dương sơ sinh!”

Sắc mặt Sở Quán Vương tái mét, vội vàng lùi lại, tránh xa chiếc quan tài.

Ngay sau đó, xúc tu hình roi chuyển động, bò ra khỏi quan tài.

Cục thịt chậm rãi đứng dậy, di chuyển với tư thế bò trườn.

“Be be~”

Cục thịt mở ra cái miệng đáng sợ, phát ra một tiếng kêu chói tai, giống như tiếng dê kêu.

Lúc này, Sở Quán Vương và Đại Hắc Phật Mẫu phải bịt tai lại.

Ngay cả Phương Tri Hành ở ngoài cửa cũng không khỏi bày ra Bất Động Minh Vương Pháp Tướng.

“Mẹ kiếp!”

Tế Cửu sờn gai ốc, lông toàn thân dựng đứng, hoảng hốt lo sợ giống như đối mặt với kẻ địch lớn.

Một lúc sau, tiếng dê kêu dừng lại.

Cục thịt chậm rãi bò ra khỏi quan tài.

Một cái xác khô lập tức lộ ra bên dưới quan tài, đầu đội mũ phượng.

Người này lại là hoàng hậu nương nương tiền triều.

Tuy nhiên, bụng của hoàng hậu bị rạch ra, chết trong tình trạng vô cùng thê thảm.

Hình như cục thịt đó đã bò ra từ bụng của bà.

Cục thịt là do hoàng hậu sinh ra, là con của hoàng hậu sinh ra sau khi bị tà vật xâm phạm!

Phượng Tri Hành nín thở, giao diện hệ thống vừa lóe lên.

[8, Chém giết một Hắc Sơn Dương sơ sinh (đã xuất hiện, có chém giết không?)]

“Hóa ra Hắc Sơn Dương sơ sinh trông như thế này à?!”

Phượng Tri Hành im lặng, tạo hình kinh dị, quá sức ghê rợn.

“Hahaha!”

Đột nhiên, Đại Hắc Phật Mẫu phá lên cười lớn, cười vui vẻ.

“Sở Quán Vương, cảm ơn người đã giúp ta lựa chọn.”

Đại Hắc Phật Mẫu đặt tay lên một cổ quan tài màu tím khác.

“Người?” Sở Quán Vương kinh ngạc không hiểu.

Đại Hắc Phật Mẫu cười lạnh nói: “Nói thật với người, nguyên nhân ta không lấy được ngọc tử truyền quốc là vì ta vẫn không thể xác định được cổ quan tài màu tím nào là của phụ hoàng ta.

Ngọc tử truyền quốc ở trong tay phụ hoàng ta không sai, nhưng mẫu hậu ta cũng ở đây, không phân biệt được ai là ái.

Bà ấy sinh ra Hắc Sơn Dương sơ sinh, kẻ nào mở quan tài của bà ấy trước thì kẻ đó sẽ trở thành vật tế cho Hắc Sơn Dương sơ sinh.”

Đại Hắc Phật Mẫu cười lớn nói: “500 trước, ta quá nóng vội cho nên đã giết toàn bộ mười một kẻ xông vào, khiến sau này bên cạnh ta không có vật tế, không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng lần này, cảm ơn có người!”

Àm!

Nấp quan tài bật tung ra!

Cảnh tượng trong quan tài lập tức hiện ra rõ ràng.

Một bộ long bào, một chiếc vương miện, một đôi ủng rồng, cùng với một cái ngọc tỷ!

Không có thi thể!

Hoàng đế tiền triều không ở trong quan tài màu tím!

Đại Hắc Phật Mẫu không hề bất ngờ về điều này, bà chớp lấy ngọc tỷ truyền quốc rồi bỏ đi.

Bà và Phương Tri Hành đi lướt qua nhau, nhắc nhở rằng: “Mau đi đi.”

Đại Hắc Phật Mẫu chạy về phía nguyệt đài, chỗ đó đặt một con rùa và một con hạc bằng đồng, mang ý nghĩa trường thọ.

Bà đưa hai tay ra, đồng thời chạm vào tượng rùa và hạc bằng đồng.

Phương Tri Hành hoa mắt, Đại Hắc Phật Mẫu đã biến mất.

“Cách rời khỏi Cấm Khu Cổ Hoàng, vậy mà lại là chạm vào hai bức tượng đồng đó.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu ra.

Quay đầu lại, cậu lập tức nhìn thấy Hắc Sơn Dương sơ sinh bước những bước chân dê đen, từng bước tiến gần Sở Quán Vương.

Mà Sở Quán Vương dường như bị một loại sức mạnh thần bí nào đó kéo lại, cơ thể không ngừng tiến gần Hắc Sơn Dương sơ sinh.

“Phụng thiên thừa vận, thuận di đảo điện ngoại (dịch chuyển tức thời ra ngoài điện)! ”

Sở Quán Vương hét lớn.

Ngay sau đó, hắc đột nhiên xuất hiện trên nguyệt đài.

Tuy nhiên, con Hắc Sơn Dương sơ sinh kia, vậy mà cũng dịch chuyển tức thời ra ngoài điện, càng gần Sở Quán Vương hơn.

Chương 953: Phản sát (1)

“Kiếm của ta, vạn vật lưỡng đoạn!”

Sở Quán Vương rút đoản kiếm, thân hình nhoáng lên, di chuyển sang một bên Hắc Sơn Dương sơ sinh, vung kiếm chém ra.

Keng~

Đoản kiếm vỡ vụn từng mảnh.

Thấy vậy, Sở Quán Vương nhú mày, ngay sau đó hấn đậm chân.

Những đường vân kỳ dị, lấp lánh hiện lên trên mặt đất, vừa vụn lấy Hắc Sơn Dương sơ sinh làm trung tâm, tạo thành một pháp trận huyền diệu.

“Họa địa vi lao!”

Sở Quán Vương nhẹ nhàng thi triển pháp trận tuyệt học của Thiên Sư đạo.

Đây là năng lực độc nhất vô nhị của thần thông huyết mạch “Sâm La Vạn Tượng” của hoàng tộc, sao chép hoàn hảo mọi kỹ năng.

Phương Tri Hành đã từng được lĩnh giáo thần thông này trên người Cơ Khoan Kỷ.

Rõ ràng, thần thông huyết mạch của Sở Quán Vương càng mạnh mẽ và đáng sợ hơn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hắc Sơn Dương sơ sinh bước ra, húc

vỡ pháp trận.

Sở Quán Vương thở dốc, ngay sau đó hắt để lộ Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng.

“Kim Cang Quyên!”

Quyên cương màu vàng kim cuộn cuộn tuôn ra, đánh vào người Hắc Sơn Dương sơ sinh.

Bùm!

Một vết lõm xuất hiện trên người Hắc Sơn Dương sơ sinh, sau đó lại tiếp tục tiến lại gần, thế không thể ngăn cản.

Sở Quán Vương không khỏi nghiến răng.

Nhân cơ hội này...

Phương Tri Hành nhanh chóng tiến vào chính điện, đến trước long ý, cậu không chút do dự mà ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, long ý bất ngờ sáng lên.

Long ý bắn ra kim quang, chiếu lên mái vòm.

Phương Tri Hành ngả người ra sau, hơi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ánh sao lấp lánh trên mái vòm, nối liền với nhau, ẩn ẩn tạo thành hàng ngàn chữ và hình vẽ.

Chưa kịp để Phương Tri Hành nhìn rõ, những ánh sao đó đột nhiên bay xuống, hóa thành một dòng ánh sáng rồi chui vào mi tâm của Phương Tri Hành.

Ầm~

Như có người đang đánh trống bên tai!

Phương Tri Hành choáng váng, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một dòng thông tin khổng lồ.

“Đây là...”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, cậu nhanh chóng ổn định tinh thần, dần dần sắp xếp được một chút đầu mối.

Ngay lúc đó, một bộ công pháp thâm sâu khó lường đã in sâu vào trong đầu hắn.

&LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công >

Gần như ngay sau đó, giao diện hệ thống lập tức lấp lóe ánh sáng.

[7, Ngồi lên long ý 1 lần (Đã hoàn thành.)]

Phương Tri Hành vui mừng trong lòng.

Bất kể bộ công pháp kia là chuyện gì, cậu nhìn ra ngoài điện.

Trên nguyệt đài!

Sở Quán Vương lần lượt thử các phương pháp tấn công của Phật, Đạo, Nho, đều không có hiệu quả.

Hắc Sơn Dương sơ sinh vô cùng đáng sợ, bất tử bất diệt!

“Hừ...”

Sở Quán Vương biến hình, thân mình dài ra và to lên, trên đầu mọc sừng, trên thân mọc vảy rồng màu đỏ.

Trong chớp mắt, hắn biến thành một con vật khổng lồ, có khuôn mặt giống người, thân mình giống rắn, toàn thân đỏ rực, không chân không móng.

Đây là Chúc Long, còn được gọi là Chúc Cửu Âm!

Không có gì bất ngờ, Sở Quán Vương cũng là hệ Biến Thân.

Phù!

Đúng như trong truyền thuyết, Chúc Cửu Âm ngâm tinh hỏa trong miệng.

Ngọn lửa tinh thần ấy thậm chí còn có thể mang đến ánh sáng cho địa ngục Cửu U.

“Chúc!”

Sở Quán Vương quất đuôi rắn, quần lấy Hắc Sơn Dương sơ sinh, há miệng vực sâu phun ra tinh hỏa, sát mặt phun ra!

Xì xì xì~

Tinh hỏa lập tức bộc lộ uy lực khủng khiếp, thiêu đốt Hắc Sơn Dương sơ sinh giữa kịch liệt, bề mặt cháy xém.

Bốp!

Một cái xúc tu hình roi bị thiêu đứt, rơi xuống đất.

Thấy vậy, sắc mặt Phương Tri Hành thay đổi, chấn kinh không thôi, thấp giọng than: “Tinh hỏa lợi hại thật!”

Tế Cầu cũng nhận ra, chấn động nói: “Rõ ràng chúng ta cách ngoài điện không xa, nhưng lại không hề cảm nhận được nhiệt lượng của tinh hỏa.”

Điều này có nghĩa là tinh hỏa không tỏa nhiệt ra ngoài, toàn bộ nhiệt lượng tập trung vào một điểm, không hao phí.

Điều này thật sự nghịch thiên, không hợp lẽ thường!

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng lên, tấm tắc khen: “Sở Quán Vương tuyệt đối đã đạt tới cảnh giới Quy Chân!”

Tế Cầu vô cùng tán đồng.

Cảnh giới Quy Chân là như thế nào, quá huyền diệu rồi, không mấy ai hiểu.

Nhưng dù sao Sở Quán Vương đường đường là một trong tứ đại thân vương.

Nhìn khắp thiên hạ Đại Chu, thực lực của Sở Quán Vương tuyệt đối có thể lọt vào top 20, thậm chí là top 10.

Phương Tri Hành ngồi trên long ỷ quan sát, kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian từng chút trôi qua...

Thoáng chốc đã bảy ngày trôi qua!

Sở Quán Vương liên tục phóng ra tinh hỏa, thiêu đốt Hắc Sơn Dương sơ sinh suốt bảy ngày bảy đêm.

Hắc Sơn Dương sơ sinh mất xúc tu hình roi, mất đi móng dê, chỉ còn lại một cục thịt.

Đến lúc này, Sở Quán Vương cuối cùng cũng kiệt sức.

Tinh hỏa dần dần tắt.

Hắn lùi về phía bên rìa sân ga, lại biến hình thành hình dạng người.

Lúc này mặt hắn tái mét không còn chút máu, thở hổn hển như trâu.

Cục thịt trên đất vẫn còn đang nhúc nhích, hơn nữa biên độ nhúc nhích ngày càng mạnh hơn.

Chẳng bao lâu, cục thịt bắt đầu lớn dần, một xúc tu giống như roi mọc ra một lần nữa.

Rắc!

Xúc tu giống như roi quật tới, từ trên xuống dưới đập trúng mặt và ngực của Sở Quán Vương.

Chương 954: Phản sát (2)

Lập tức, một vết thương rách kinh hoàng bất ngờ nứt ra, máu chảy như suối.

Khuôn mặt Sở Quán Vương co giật, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Hắn cố gắng phục hồi vết thương, nhưng hắn nhanh chóng nhận ra, vết thương hoàn toàn không có cảm giác, căn bản không thể lành lại.

“Phải tìm cách trốn đi...”

Sở Quán Vương không do dự, nhanh chóng quay lưng lại, chìa tay sờ vào tượng đồng rùa và hạc.

Xoẹt~

Bất ngờ, một luồng sáng như lưỡi dao chớp qua, từ một góc không thể tưởng tượng nổi!

“Hừm?”

Sở Quán Vương thất kinh, vội vàng lùi lại, nhưng hai tay hắn vẫn ở nguyên tại chỗ.

Ngay sau đó, hắn quay đầu nhìn lại, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Phương Tri Hành thi triển Vô Trần Ly Cấu Pháp Tướng, cậu tùy tiện chém ra một đao, hiệu quả chắc chắn trúng đích.

Sở Quán Vương không kịp đề phòng, chịu một đòn đau điếng.

“Người, vẫn chưa đi?!”

Sở Quán Vương vung tay, máu thịt chậm rãi chuyển động, mọc ra từng chút một từ cổ tay.

Thực sự mà nói, sau khi bị Hắc Sơn Dương sơ sinh bám lấy, toàn bộ sự chú ý của hắn đều tập trung vào nó, không còn tâm trí nào khác.

Hắn cứ nghĩ Phương Tri Hành đã rời đi cùng Đại Hắc Phật Mẫu.

Không ngờ, tên này vẫn luôn trốn trong chính điện.

Phương Tri Hành không nói lời nào, thừa dịp người bị thương mà tấn công!

Ngũ Hành Vạn Nhân đao điên cuồng chém ra, bóng đao như thủy triều, nghiền nát tất cả.

Sở Quán Vương bồn chồn, hắn muốn thi triển Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng để chống đỡ.

Tuy nhiên, hắn quá mệt mỏi, cường lực đã cạn kiệt!

Phập phập phập~

Sở Quán Vương bị chặt thành từng mảnh, trong chớp mắt đã bị băm nhỏ.

“Tên khốn kiếp!”

Sở Quán Vương nổi cơn thịnh nộ, gào thét điên cuồng.

Với thực lực của hắn, việc tiêu diệt Phương Tri Hành dễ như trở bàn tay.

Nhưng giờ đây, rỗng sa cận bị tôm đũa giỡn, hổ lạc đồng bằng

bị chó khinh nhờn.

“Người nhìn Hắc Sơn Dương sơ sinh đi, nó sắp hồi phục rồi, nó nhất định sẽ giết người!”

Thịt vụn trên mặt đất phát ra tiếng gầm gịan dữ không cam lòng.

Phương Tri Hành không để ý đến, nhanh chóng tạo ra Vô Gian Vĩnh Kiếp Pháp Tướng, phóng thích ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

“Sở Quán Vương, người tội ác tày trời, hãy nhận lấy sự trừng phạt đi!”

Hồng Liên Nghiệp Hỏa bao trùm lấy đồng thịt vụn, thiêu đốt không thương tiếc.

Chưa hết!

Phương Tri Hành khôi phục thân hình, ngay lập tức phóng thích “Vấn Tâm Ma Viêm”, tặng cho Sở Quán Vương một combo lửa, mua một tặng một.

Một ngọn lửa đen lập tức xuất hiện trong Hồng Liên Nghiệp Hỏa, lửa bùng lên càng thêm mạnh mẽ...

“A ~”

Sở Quán Vương đau đớn tột cùng, phát ra tiếng kêu thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất, sống dở chết dở.

Hắn là Chúc Cửu Âm, hắn là huyết mạch hoàng tộc cao cấp nhất, chưa từng bị tàn hại như vậy!

“Ồ, thế này mà không giết được người?”

Phương Tri Hành nhướn mày, cậu thực sự có thể làm Sở Quán Vương bị thương, liên tục làm hắn suy yếu.

Nhưng, Sở Quán Vương giống như con gián không thể bị đánh chết, vẫn luôn kiên cường, giống như bất tử bất diệt!

“Muốn giết ta, người còn chưa đủ tư cách?”

Sở Quán Vương gầm lên, “Bản vương là cảnh giới Quy Chân, chỉ có cường giả Quy Chân mới có thể giết ta, người cũng xứng? Nếu không phải sức mạnh của bản vương đã cạn kiệt, há cho phép con kiến hôi người làm càn?”

“Ồ, vậy à?”

Phương Tri Hành hiểu rõ trong lòng, khoe miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

“Người...”

Sở Quán Vương sờ gai ốc, một nỗi bất an vô tận không khỏi dâng lên trong lòng.

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, liếc nhìn giao diện hệ thống.

[Kỹ năng bộc phát: Đao Sơn Hỏa Hải (Lv6)]

Trước đây khi cậu thi triển kỹ năng bộc phát cấp 6 này, gánh nặng là cực lớn.

Nhưng sau những ngày tháng nỗ lực này!

Cậu đã nắm vững bí pháp Ngũ Hành, cậu đã nắm vững chín đại Kim Cang Pháp Tướng!

Cậu đã trở nên mạnh mẽ hơn!

“Hiện tại, chắc ta có thể chịu đựng được một lần kỹ năng bộc phát cấp 6 rồi!”

Phương Tri Hành bày ra tư thế, hai tay cùng dùng, nắm chặt

Ngũ Hành Vạn Nhân đao.

Nâng lên!

Chém xuống!

“Ngọn lửa điên cuồng bùng cháy, lưỡi dao ma quỷ dẫn dắt!”

Xoẹt!

Lưỡi dao chém xuống, không gian vạn vẹo theo!

Trên đài lớn bỗng dựng trào ra vô số ngọn lửa màu đen, không ngừng nghỉ, sền sệt giống như máu.

Tiếp theo, hàng loạt lưỡi dao sắc bén hiện ra trong ngọn lửa đen, dựng ngược lên trời.

Một vùng núi đao biển lửa!

So với lần trước giao thủ với Chu Tước phong chủ, lần này Phương Tri Hành thi triển kỹ năng bộc phát cấp 6, rõ ràng hoàn chỉnh và bá đạo hơn nhiều!

“A này?!”

Sở Quán Vương kinh hãi tột độ, hần cảm nhận được, đó là sức mạnh của Quy Chân!

Vừa biến thành một bãi thịt nhão, Sở Quán Vương lập tức bị nuốt chửng bởi Đao Sơn Hỏa Hải, tan thành tro bụi.

Trong chớp mắt, thần hồn đều bị phá hủy!

Vậy vẫn chưa hết!

Hắc Sơn Dương sơ sinh vừa mới mọc ra một xúc tu hình roi cũng bị Đao Sơn Hỏa Hải cuốn vào.

“Be be~”

Hắc Sơn Dương sơ sinh phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Xúc tu hình roi ngay lập tức bị hủy diệt!

Khối thịt bị cắt đi cắt lại, xuyên qua, hàng vạn lần.

Chương 955: Phản sát (3)

Những mảnh thịt vỡ vụn rơi xuống đất, bị thiêu cháy trong ngọn lửa kinh hoàng từng chút một.

Cậu chém đến cùng, cho đến khi sức mạnh cạn kiệt.

Sự vặn vẹo của không gian nhanh chóng biến mất.

Cậu ngẩng đầu lên, mồ hôi nhễ nhại, mặt trắng bệch, thở dốc nặng nề.

Toàn thân đau nhức.

Hai cánh tay tê cứng, gần như không thể cử động.

Nhưng may mà cậu chống đỡ được!

Cậu đã thành công thi triển kỹ năng bộc phát cấp 6!

Sở Quán Vương đang hấp hối và Hắc Sơn Dương sơ sinh đã bị quét sạch trong cùng một lần!

Không thể phủ nhận, kỹ năng bộc phát cấp 6 thật tuyệt vời!

Mặc dù bản thân cậu cũng không thể hiểu hết bí ẩn về sức mạnh của cảnh giới Quy Chân, nhưng điều đó không hề cản trở việc cậu sử dụng nó.

Người có thể không hiểu nguyên lý hoạt động của súng, chỉ cần biết cách ngắm và bóp cò là được.

“Phù~”

Cậu thở ra một hơi dài, lúc này, cậu chỉ có một cảm giác, đó là

mệt mỗi.

Cực kỳ mệt mỗi, cậu chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc.

Cậu nghĩ rằng, ép mình phải tỉnh táo lại.

Tay vùng lên!

“Thu!”

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng.

Vết máu trên sân ga nhanh chóng hóa thành tro bụi, tan biến trong không khí.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 30 người (23/30)]

[8, Giết chết một Hắc Sơn Dương sơ sinh (Đã hoàn thành.)]

[9, 150 vạn cân thịt dị thú cấp 5 (Đã hoàn thành.)]

“Ừm, vượt mức hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Phương Tri Hành nghĩ.

Dù sao một Hắc Sơn Dương sơ sinh có thể sánh ngang hàng ngàn, hàng trăm con dị thú cấp 5.

Nếu không phải Sở Quán Vương đã liều mạng tiêu hao Hắc Sơn Dương sơ sinh, Phương Tri Hành chắc chắn không thể một đao kết liễu nó được.

“Ừm, bây giờ chỉ còn điều kiện 1 chưa hoàn thành.”

Phương Tri Hành trầm ngâm một chút, liếc nhìn Tế Cầu.

Chỉ cần Tế Cầu hiến dâng bảy mạng, cậu lập tức có thể đột phá tại chỗ.

Nhưng gần như cùng lúc đó, Tế Cầu đột nhiên kêu lên: “Phương Tri Hành, có phải hai bức tượng đồng này bị nứt rồi không?”

Tế Cầu vẫn trốn dưới sân ga, gần chỗ tượng đồng rùa và hạc.

Nó đã sớm muốn chạy trốn.

Sau khi trận chiến kết thúc, Tế Cầu đã chú ý đến những vết nứt trên tượng đồng rùa và hạc.

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, bước những bước nặng nề tiến lại gần.

Tượng đồng rùa và hạc thật sự đã bị nứt, hơn nữa vết nứt vẫn tiếp tục lan rộng.

“Hy vọng không bị hỏng.”

Phương Tri Hành đưa tay chạm vào hai bức tượng đồng.

Tế Cầu lập tức nhảy lên, miệng cắn vào bắp chân Phương Tri Hành.

Xoẹt!

Một người một chó biến mất khỏi chỗ cũ.

Ngay sau đó!

Cả hai loạng choạng, đột ngột xuất hiện trên một đồng đồ nát.

Phương Tri Hành đầu tiên chú ý thấy bộ cơ giáp bao phủ trên người mình đã bị lột bỏ, biến mất luôn rồi.

Tế Cầu cũng vậy.

Sau đó, Phương Tri Hành nhanh chóng nhìn quanh, sắc mặt

không khỏi biến đổi.

Xung quanh một mảnh hoang tàn.

“Đây là đâu?”

Khắp nơi là những hố lớn nhỏ, cùng với những tòa nhà bị phá hủy nghiêm trọng, tường đổ gạch vỡ, có thể thấy ở khắp mọi nơi.

Giống như một công trường phá dỡ quy mô lớn.

Phương Tri Hành đưa mắt nhìn quanh, cậu nhanh chóng nhìn thấy đạo tràng Thủy Lục đổ nát.

Xác nhận rồi, đây chính là hành cung.

Tế Cửu nhìn trái nhìn phải, lè lưỡi nói: “Chà, chuyện gì thế này?”

Đột nhiên, nó rung mình, kêu lên: “Đại Hắc Phật Mẫu ra trước rồi, không lẽ là bà ta...”

Phương Tri Hành im lặng không nói, mặc kệ chuyện này, cậu quá mệt mỏi, ngồi xếp bằng xuống, vận công điều dưỡng.

Ngũ khí triều nguyên, vận chuyển tốc độ cao!

Thể lực và tinh thần của cậu nhanh chóng được phục hồi.

“Này, người là ai?”

Đột nhiên, một tiếng quát tháo vang lên.

Tiếng bước chân lộn xộn theo sau.

Một nhóm hòa thượng áo trắng chạy đến.

Phương Tri Hành vẫn không nhúc nhích, tự mình vận công.

Tế Cầu thấy vậy lập tức nhe răng gầm gừ.

“Gâu gâu!”

Uy lực của dị thú cấp 5 không thể xem thường được, Tế Cầu lộ rõ vẻ hung dữ, hung thần ác sát!

Nhóm tăng nhân kinh ngạc thay đổi sắc mặt, lần lượt dừng bước, không dám đến gần.

Không lâu sau, lại có vài người đi tới.

Người dẫn đầu chính là ba vị võ tăng của chùa Vạn Pháp, đương nhiên bọn họ chính là ba trong bốn vị hộ pháp tăng nhân.

Tịnh Nhẫn!

Tịnh Mạch!

Tịnh Thương!

Ba vị võ tăng ánh mắt hơi ngưng lại, cẩn thận đánh giá Phương Tri Hành và Tế Cầu.

Lúc này, lại có thêm nhiều người nhanh chóng chạy tới.

Ba người Liên Tuyền, năm người đạo sĩ Vân Tùng Tử, đám người Dương Bạch Kỳ Hàn Lâm học sĩ, lần lượt kéo đến.

Ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn vào chiếc túi căng phồng... Bên cạnh Phương Tri Hành!

Hiện trường im phăng phắc.

Nhưng tiếng thở dốc nặng nề liên tiếp vang lên!

Tế Cầu nhìn khắp mọi người, mơ hồ thấy ánh mắt bọn họ dần trở nên nóng bỏng, lộ ra vẻ tham lam không thể che giấu.

“Chết tiệt!”

Tế Cửu căng thẳng, giống như đối mặt với kẻ địch lớn, nhất thời áp lực đè nặng.

“An sứ giả!”

Ba người Liên Tuyền nhìn nhau, tâm linh tương thông, nhanh chóng đi đến bên cạnh Phương Tri Hành.

Tế Cửu ánh mắt cảnh giác, nhưng không ngăn cản bọn họ.

Chương 956: Báo Thù (1)

Dù sao ba người này vẫn có thể coi là người của mình.

Liên Sinh nhìn Phương Tri Hành, sắc mặt hoàn toàn biến đổi.

Sau khi đại hội Lục Thủy kết thúc, mọi người đều đang chờ đợi Cẩm Khu Cổ Hoàng mở ra.

Nhưng ai cũng không ngờ, cách thức mở ra Cẩm Khu Cổ Hoàng lại đặc biệt đến vậy.

Kết quả, 12 ứng cử viên do Sở Quán Vương lựa chọn, hầu hết đều không thể vào Cẩm Khu Cổ Hoàng.

Ngược lại một đám người không liên quan lại kiếm được món hời lớn!

Sau đó, chùa Vạn Pháp đã thống kê danh sách tất cả mọi người, lần lượt điều tra, nhanh chóng tìm ra mười hai người mất tích.

Trong đó có Sở Quán Vương, Phương Tri Hành, Nguyên Hư Tử, Tịnh Trần, Thân Văn Hi, đám người Tống Văn Chi!

Còn có một số người có thực lực thấp kém, ví dụ như một cung nữ già bình thường.

Tình huống kỳ lạ này thực sự nằm ngoài dự đoán.

Vì vậy, chùa Vạn Pháp ngay lập tức bố trí một pháp trận, bao phủ toàn bộ hành cung, không cho bất cứ ai ra vào.

Bảy ngày trước, một người đột nhiên xuất hiện từ hư không,

khiến pháp trận phát ra cảnh báo.

Mọi người vây quanh người đó, thế mà phát hiện ra đó là Đại Hắc Phật Mẫu.

Một trận chém giết là chuyện không thể tránh khỏi.

Tuy nhiên, chỉ có chúng tăng Phật môn tham gia vây bắt Đại Hắc Phật Mẫu.

Nói cho cùng, Đại Hắc Phật Mẫu là kẻ thù truyền kiếp của Phật môn, không có hiềm khích với hai nhà Đạo Nho.

Hơn nữa, đây là địa bàn của Phật môn, nếu không được sự cho phép của chủ nhân thì người khác cũng không nên tùy tiện can thiệp.

Ban đầu tưởng rằng có Không Tịch đại sư đích thân tọa trấn, việc tiêu diệt Đại Hắc Phật Mẫu sẽ dễ dàng như trở bàn tay.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc chính là Đại Hắc Phật Mẫu vô cùng hung hãn, bà không hề sợ hãi, đột nhiên tung ra một bảo vật, trong nháy mắt đánh bật Không Tịch đại sư, sau đó mạnh mẽ phá vỡ pháp trận rồi bỏ trốn.

Mọi người đều không khỏi nhìn nhau, không ngờ đến điều này.

Vài ngày sau đó, Không Tịch đại sư vì dưỡng thương nên phải bế quan không ra ngoài, mọi người đều đang chờ Sở Quán Vương ra chủ trì đại cục.

Nhưng Sở Quán Vương vẫn chưa xuất hiện...

Liên Sinh tâm trạng dao động, trầm ngâm một lúc, nhanh chóng quay người lại, chắp tay nói: “Các vị đạo hữu, An Bảo Phác của Ngũ Hành tông đang điều tức, mong mọi người đừng làm phiền.”

Vân Tùng Tử bước lên một bước, cười khà khà nói: “Điều tức lúc nào cũng được, nhưng trước mắt có việc cấp bách hơn, chúng ta cần An Bảo Phác nói cho chúng ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Đúng đúng!”

Lập tức có người phụ họa, hét lên: “Chỉ cần An Bảo Phác nói chuyện được là được rồi, không cần phải hoàn toàn hồi phục ngay bây giờ, bảo hắn mau chóng trả lời câu hỏi của chúng ta, tình hình của Sở Quán Vương hiện giờ như thế nào?”

“Mau nói đi!”

“Hắn không nói chính là chột dạ!”

“Mọi người, để đề phòng có biến, ta đề nghị chúng ta hãy bắt An Bảo Phác lại, khống chế hắn trước rồi nói sau!”

...

Mọi người bàn tán xôn xao, thái độ thù địch khá sâu sắc.

Liên Sinh cau mày, hắn hít một hơi thật sâu rồi quay sang ba vị cao tăng chùa Vạn Pháp, trang trọng nói: “Tịnh Nhẫn đại sư, xin ngài chủ trì công đạo!”

Tịnh Nhẫn vuốt râu, ông do dự một hồi, giơ một lòng bàn tay lên rồi nói: “Chuyện này hệ trọng, thỉnh An thí chủ thuận theo đại thế, mau chóng trả lời.”

Vừa dứt lời!

Liên Sinh hoàn toàn cạn lời.

Chuyện gì hệ trọng chứ, rõ ràng là bọn này nổi lòng tham, muốn cướp đoạt bảo vật Phương Tri Hành mang ra từ Cẩm Khu Cổ Hoàng.

“Hừ!”

Liên Nguyệt mặt lạnh như sương, tính nóng nảy bốc lên đầu, cô giận dữ nói: “Điều tức cũng không cho, còn có vương pháp hay không? Ta xem ai dám ngang ngược!”

Vân Tùng Tử cười lạnh lùng: “Thái Ất tông các người không ai vào Cẩm Khu Cổ Hoàng, chuyện không liên quan đến mình, đương nhiên các người đứng nói chuyện không đau lưng.”

Không Thanh Tử hòa theo: “Chúng ta chỉ muốn biết Nguyên Hư Tử hiện đang ở đâu, ta nghĩ các vị Hàn Lâm học sĩ cũng rất muốn biết tung tích của Thẩm Văn Hy và Tống Văn Chi đúng không?”

Nghe vậy, đám người Dương Bạch Kỳ nhìn nhau, nhanh chóng đạt được sự đồng thuận, gật đầu nói: “Mời An Bảo Phác lập tức nói cho mọi người biết.”

“...”

Ba người Liên Nguyệt thở dài, tách ra đứng thành thế trận, sẵn sàng nghênh chiến.

“Hừ, ba phân thân các người cùng một con chó, có thể cản được ai?”

Bình Dương Tử cười nhạt, vung tay hô to: “Mọi người cùng lên!”

Gã lao lên trước, hai tay nhanh chóng kết ấn, gần như đã bày ra một pháp trận trong nháy mắt.

Những đường vân kỳ lạ xuất hiện trên mặt đất, nhanh chóng lan rộng, tiến gần đến Phương Tri Hành.

“Tìm chết!”

Liên Nguyệt vốn đã không ưa Bình Dương Tử, cô lách người một cái, lật tay lấy ra một lá bùa ném ra.

“Phá Trận phù!”

Bùa sáng rực rỡ, rơi xuống mép pháp trận rồi nổ tung.

Ầm!

Ngay sau đó, những đường vân trên mặt đất như tuyết tan mùa xuân, nhanh chóng biến mất.

“Tiện nhân!”

Bình Dương Tử tức giận, lao về phía Liên Nguyệt.

Chương 957: Báo Thù (2)

Hai người lách qua lách lại, kéo nhau sang một bên giao đấu.

Thuần Dương Tử và Không Thanh Tử cũng xông ra, nhưng bị Liên Sinh và Liên Tuyền chặn lại.

“A di đà Phật!”

Tịnh Nhẫn và Vân Tùng Tử, Dương Bạch Kỳ nhìn nhau, giờ khắc này, Phật giáo, Đạo giáo và Nho giáo liên thủ, cùng nhau chèn ép bọn họ.

“Mẹ kiếp bọn mày!”

Tế Cửu nổi giận, nhe răng trợn mắt, lông dựng ngược.

[Số mạng còn lại: 24]

“Liều luôn!”

Tế Cửu hít một hơi thật sâu, một hơi tiêu hao 23 mạng.

Ngay sau đó, rắc rắc rắc~

Cả người Tế Cửu run rẩy, trong cơ thể phát ra tiếng động xương xê dịch, bộ lông trắng muốt nhanh chóng biến thành màu đỏ máu, giống như lửa bám vào người.

Nó không trở nên to lớn và cường tráng hơn, nhưng hung uy lại tăng vọt.

Một luồng khí tức hung ác tàn bạo không thể diễn tả bằng lời lan tỏa ra!

Tịnh Nhẫn, Vân Tùng Tử, Dương Bạch Kỳ và những người khác đều sững sờ nhìn Tế Cầu, sắc mặt đều thay đổi!

“Hay cho một con súc sinh, đây là thần thông huyết mạch gì?”

Ánh mắt Dương Bạch Kỳ sáng lên, kinh ngạc nói: “Ta đã thấy không ít dị thú cấp 5 phát uy, nhưng chưa từng thấy con nào khí thế tăng vọt đến mức này!”

Vân Tùng Tử sắc mặt hơi trầm xuống, lạnh lùng nói: “Con Liệp Lang Hồng Nha này không đơn giản, có lẽ phải tốn chút công sức rồi.”

Tịnh Nhẫn chấp hai tay, lãnh đạm nói: “Tốc chiến tốc thắng đi.”

Mọi người không chần chừ nữa, lập tức thi triển tuyệt kỹ, nhất thời những ánh sáng hỗn loạn cùng lao về phía Tế Cầu.

“Tinh Phong Huyết Vũ Trảo!”

Tế Cầu đã sẵn sàng, nó ra tay trước để giành lợi thế, chớp mắt đã vung móng vuốt chém ra vô số lưỡi liềm, quét ngang bốn phương tám hướng.

Ầm ầm ầm!

Kinh thiên động địa!

Gió cuốn mây tan!

Mọi người giật mình, đều ra tay chặn lại những bóng móng vuốt đang lao tới.

Nhóm người Vân Tùng Tử thực lực mạnh mẽ, đương nhiên có thể đỡ được.

Nhưng những người dưới cảnh giới Khai Quang thì thảm rồi,

từng người một bị móng vuốt xé xác, thương vong nặng nề.

Trong nháy mắt máu thịt bay tứ tung!

Trong đó, tăng nhân chùa Vạn Pháp chết và bị thương nhiều nhất.

“Nghệt súc!”

Ba vị cao tăng Tịnh Nhẫn, Tịnh Mặc, Tịnh Thương tức giận không thôi, bọn họ đồng thời để lộ Đại Trí Đại Tuệ Pháp Tướng.

Ánh sáng trí tuệ chiếu khắp đất trời!

Ba tia sáng thần thánh bao trùm lấy Tế Cầu.

“Ta...”

Đôi mắt Tế Cầu trở nên mơ hồ, toàn thân cứng đờ tại chỗ, nó hoàn toàn quên mất mình phải làm gì.

“Lên!”

Vân Tùng Tử vui mừng khôn xiết, ông búng ngón tay tạo ra một pháp trận.

Ánh sáng kỳ lạ lóe lên, những đường vân rực rỡ và phức tạp hình thành dưới chân Tế Cầu.

Leng keng keng!

Từng sợi xích sắt sáng loáng từ dưới pháp trận vươn ra trói chặt Tế Cầu, giam cầm cơ thể nó.

Gần như đồng thời, Dương Bạch Kỳ lao tới, vung chiếc quạt giấy trong tay, bình thản nói: “Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công!”

Phập phập phập~

Cả bốn chân của Tế Cầu đều bị gãy, rời khỏi cơ thể bay ra...

Phật Đạo Nho ba nhà liên thủ, Tế Cầu dù mạnh đến đâu cũng phải quỳ.

Ào ào ào~

Máu như suối phun!

Mất bốn chân, Tế Cầu đổ gục trong vũng máu của chính mình.

“Cái con mẹ nó chứ!”

Tế Cầu hoàn toàn nổi giận, bị nhiều cao thủ vây đánh như vậy, thật con mẹ nó quá bắt nạt chó mà.

“Được lắm, phế bốn chân của ta đúng không!”

Tế Cầu nghiêng răng nghiêng lợi, thúc giục cương lực toàn thân, bộc phát ra huyết mạch thần thông.

“Thanh Động Vạn Tượng!”

Sóng âm thanh cuồn cuộn, lan tỏa ra xa, từng vòng nối tiếp nhau, tấn công mọi hướng.

Tất cả những kẻ tấn công Tế Cầu đều bị khóa chặt, không sót một ai.

Ba vị cao tăng Tịnh Nhẫn là những người đầu tiên bị sóng âm đầu tiên quét trúng.

Cả ba người cứng đờ, liên tục rên rỉ, biểu cảm đau đớn, , thất khiếu chảy máu.

Bọn họ vô cùng kinh ngạc, mỗi người thi triển ra Khổ Hải Vô

Biên Pháp Tướng, Thất Thái Lưu Ly Pháp Tướng, cùng với Bất Động Minh Vương Phát Tướng ra để chống đỡ.

Nhưng vô ích!

Sau khi huyết mạch thần thông “Thanh Động Vạn Tượng” chọn mục tiêu có thể tấn công bất chấp trở ngại không gian.

Bất kể pháp tướng Cửu Đại Kim Cang có thần kỳ đến đâu cũng không thể hóa giải được đòn tấn công của Tế Cầu.

Gần như cùng lúc đó, sóng âm vạn tượng cũng ập đến người Vân Tùng Tử và Thanh Hà Tử.

Hai vị cao thủ Thiên Sư đạo, có khả năng quan sát tương lai, nhạy bén phát hiện ra nguy hiểm ập đến.

“Nhất niệm thành trận!”

“Pháp trận - Bát Quái trận!”

Trong lúc vội vã, bọn họ vẫn nhanh chóng bày ra một pháp trận phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ.

Bát Quái trận nổi tiếng lẫy lừng, vừa có thể vây khốn kẻ thù, vừa có thể phòng thủ kiên cố.

Vây khốn kẻ thù, bát môn phong cấm, mọc cánh khó mà bay được.

Phòng thủ kiên cố, vững như thành đồng, chắc không đẩy nổi.

Cho nên!

Sóng âm ập tới, quét ngang qua!

Vân Tùng Tử và Thanh Hà Tử chợt thay đổi sắc mặt, bọn họ giống như bị trúng một đòn mạnh, phụt một tiếng, đồng thời phun

ra máu.

“Không ổn, con nghiệt súc này phát rồi!”

Chương 958: Hồn Bi (1)

Nhóm người của Dương Bạch Kỳ thấy tình hình không hay, phản ứng đầu tiên chính là bỏ chạy, chạy càng xa càng tốt.

Một con dị thú cấp 5 rơi vào tình trạng hoảng loạn như thế thật là đáng sợ.

“Phụng thiên thừa vận, thuấn di thiên mễ (dịch chuyển tức thời nghìn mét)! ”

Dương Bạch Kỳ không ngần ngại, Hạo Nhiên Chính Khí trong cơ thể phun ra, bao quanh mọi người đồng hành, cùng biến mất khỏi nơi đó.

Nhưng hắn đã tính sai!

Sóng âm bất chấp mọi trở ngại, khóa chặt đám người Dương Bạch Kỳ, trúng đích chính xác.

“A chuyện này?!”

Dương Bạch Kỳ vừa mới dịch chuyển tức thời nghìn mét trong tích tắc, cơ thể lại bất ngờ rung lên không kiểm soát được, máu chảy ra từ miệng và mũi, giống như bị kim châm.

Đồng bọn của hắn bị thương nặng hơn, điên cuồng nôn ra máu, từng người một ngã nhào xuống đất.

Thậm chí có hai người ngất xỉu, hơi thở thoi thóp, gần như mất mạng tại chỗ.

Tế Cầu một lần ra oai, quét ngang toàn trường, trấn áp quần hùng, thật đáng sợ!

“Chỉ là một con dị thú, lại có hung uy như vậy!”

Mọi người đều kinh ngạc, đều chấn động.

Những người này, ai chẳng là người xuất sắc trong Bách Ngưu cảnh, thực lực mạnh mẽ, danh tiếng lừng lẫy, ai mà chưa từng săn giết vài con dị thú cấp 5.

Thế nhưng, bọn họ chưa từng chịu thiệt lớn như vậy khi đối đầu với bất cứ con dị thú cấp 5 nào!

Tế Cầu thật khiến người ta bất ngờ!

May mà sau đợt tấn công này, Tế Cầu như quả bóng xì hơi, nhanh chóng suy yếu.

“A Di Đà Phật!”

Ba người Tịnh Nhẫn giơ tay lên, lau vết máu trên mặt, tiện tay hất xuống đất.

Bọn họ vẫn còn sợ hãi, nhìn Tế Cầu với ánh mắt kinh ngạc và sợ hãi, không thể tin được.

Nhưng mà...

Vậy thì sao chứ?

Tịnh Nhẫn nổi trận lôi đình, ngay lập tức thi triển Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng, tức giận giơ chân lên đạp thẳng xuống!

Bùm!

Màu đỏ màu trắng văng tung tóe!

Cái đầu của Tế Cầu bị giẫm nát tan tành, một chữ thảm không đủ để diễn tả.

Tịnh Nhẫn thực sự giận dữ, bởi vì Tế Cầu vừa giết chết rất nhiều tăng nhân chùa Vạn Pháp, khiến ông không thể nhịn được nữa.

Lúc này, một học sĩ Hàn Lâm trẻ tuổi bước lên, sắc mặt vô cùng u ám, ngực phập phồng dữ dội, giống như bị thương khá nặng.

Để trút giận, hắn ta đá bay thi thể tan nát của Tế Cầu, lăn thẳng đến bên cạnh Phương Tri Hành.

“An Bảo Phác!”

Hàn Lâm học sĩ trẻ tuổi giận dữ hét lên: “Chó của người đã chết rồi, nếu người còn là nam nhân, thì đứng lên đi!”

Vừa dứt lời, Phương Tri Hành thở ra một hơi trọc khí, chậm rãi mở mắt.

Xoạt xoạt ~

Ngay sau đó, máu trên mặt đất bắt đầu sôi sục mang theo những mảnh thịt và xác chết rách nát, đồng thời chảy về một nơi.

“Hửm?”

Nhóm người Tịnh Nhẫn nín thở, một nỗi bất an chợt dâng lên trong lòng.

“Hút máu?!”

Vị Hàn Lâm học sĩ trẻ tuổi kia không khỏi rung mình, cả người hắn ta nổi da gà.

Tất cả máu thịt tụ lại dưới chân Phương Tri Hành, giống như hòa vào cơ thể cậu rồi biến mất vô cùng thần kỳ.

Từng cái xác chết, từng mảnh thịt vụn, tất cả đều bị vắt kiệt

hoàn toàn!

Phương Tri Hành ngẩng đầu, trong đôi mắt chớp lóe huyết sắc.

Đột nhiên, cậu cử động rồi!

Không ai nhìn thấy cậu di chuyển như thế nào.

Hàn Lâm học sĩ trẻ tuổi chỉ thấy trước mắt nhòa đi, một bóng người cao lớn đột ngột xuất hiện trong tầm nhìn.

“Chó của ta, người cũng dám giết?”

Giọng nói lạnh lùng vang lên giống như lời thì thầm của ác quỷ, tiếng gọi của thần chết!

Hàn Lâm học sĩ trẻ tuổi chết cứng tại chỗ, đầu óc trống rỗng, trong lòng bị nỗi sợ hãi vô tận vùi lấp.

“Xin nường tay cho!”

Hắn ta nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt của Dương Bạch Kỳ.

Hắn ta cũng họ Dương.

Một luồng sức mạnh kinh người nghiền ép xuống!

Ầm ~

Toàn thân Hàn Lâm học sĩ trẻ tuổi nổ tung, biến thành một đám sương máu dính nhớp.

Phương Tri Hành hít một hơi nuốt tất cả sương máu vào miệng.

“Ừng ực ~”

Âm thanh nuốt xuống nhỏ xíu vang lên trong tai mỗi một người!

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, lông tơ dựng đứng, hồn phi phách tán.

“Cùng nhau xông lên, giết chết hắn!”

Dương Bạch Kỳ giận dữ tột độ, sát ý sôi sùng sục.

Dù sao người vừa bị giết chính là con trai ruột của hắn!

Dưới tiếng hô vang của hắn, một đám cao thủ Nho môn thi nhau ra tay.

“Cây thước của ta, đánh đâu trúng đó!”

“Lòng ta chứa đựng vực sâu, nơi này cần có một khe nứt!”

“Cây liễu này của ta, từng tranh đấu với các anh hùng Hà Sóc!”

...

Hàng loạt đòn tấn công hoa mắt chóng mặt ập đến.

Phương Tri Hành khẽ nhếch mép, cậu nở nụ cười lạnh lùng.

“Điên Đảo Âm Dương!”

Tất cả các đòn tấn công đều bị đánh trượt, đánh vào một ảo ảnh.

Phương Tri Hành đột nhiên dịch chuyển tức thời đến sau lưng các cao thủ Nho môn, thi triển Đại Trí Đại Huệ Pháp Tướng.

“Các người toàn là lũ ngu ngốc!”

Ánh sáng trí tuệ chiếu sáng khắp trời đất!

Đám người Dương Bạch Kỳ đều loạn choạng, biểu tình đờ đẫn, chảy nước dãi giống như những kẻ ngốc nghếch.

Phương Tri Hành nắm chặt Ngũ Hành Vạn Nhân đao, trái chém phải chém, ra tay tàn nhẫn.

Chương 959: Hồn Bi (2)

Nhất thời đầu người lảo đảo!

Sinh mạng của từng người từng người đọc sách bị Phương Tri Hành thu hoạch không thương tiếc.

“Bụp!”

Bỗng nhiên, Dương Bạch Kỳ cắn lưỡi, cắn đứt đầu lưỡi.

Sự đau đớn khiến hắn buộc phải tỉnh táo lại từ cơn mê muội.

Chỉ khi tinh thần của hắn mạnh mẽ thì mới có thể thoát khỏi sự áp chế của thần quang trí tuệ.

Người khác hoàn toàn không thể làm được.

Dương Bạch Kỳ nhìn xung quanh, không khỏi bi phẫn.

Chỉ hận hắn tỉnh lại quá muộn!

Toàn bộ những cao thủ Nho môn đi chung với hắn đến đây đều đã chết dưới đao của Phương Tri Hành rồi.

[1, Chiến thắng hoặc giết chết sinh mạng cùng cấp bậc: 30 người (Đã hoàn thành)]

[Đã hoàn thành điều kiện để đạt tới Phong Huyết Bạo Quân tầng 5 viên mã, có thăng cấp hay không?]

“Vậy mà đã hoàn thành rồi ư?”

Phương Tri Hành hăng hái chiến đấu, có chút chưa thỏa mãn, ánh mắt quét qua chiến trường.

Với thực lực của mình, cậu đủ sức quét ngang quần hùng, không ai địch nổi!

Nhưng để giết hết bọn họ, e rằng...

“Vậy thì thắng cấp thôi!”

Trong một ý nghĩ, Phương Tri Hành cả người run lên giống như bị điện giật, hai mắt trở nên mơ hồ, tiến vào giấc mộng huyền ảo.

Trong mộng, đột nhiên cậu bị một cỗ sức mạnh thần bí giết chết, linh hồn cũng theo đó rời khỏi cơ thể.

Sau đó, cậu nghe thấy tiếng Phạm âm kỳ diệu, chính là xuất phát từ &LTKim; Cang Kinh >, siêu độ vong linh của cậu, rửa sạch mọi nghiệp chướng, không dính nhân quả.

Sau đó cậu đến U Minh, bước qua cầu Nại Hà, uống một bát canh Mạnh Bà.

Nhưng canh Mạnh Bà không có tác dụng.

Dường như Phương Tri Hành hiểu ra điều gì đó, cậu bỗng lật tay lấy đá Tam Sinh ra, trên đá hiện ra kiếp trước, kiếp này và kiếp sau của bản thân cậu.

Phương Tri Hành giơ tay gõ nhẹ vào kiếp hiện tại của mình.

Ngay lập tức, một luồng khí tức khổng lồ truyền vào linh hồn cậu, có quả Bồ Đề, có nước suối linh dịch, còn có năng lượng vô tận.

Một lượng năng lượng khổng lồ đẩy linh hồn Phương Tri Hành bay về phía trước, xuyên qua không gian và thời gian, đảo ngược tất cả.

Đột nhiên, cậu trở lại khoảnh khắc trước khi chết!

Linh hồn bay trở vào cơ thể!

Vù~

Không gian rung chuyển, gợn sóng nổi lên!

Phương Tri Hành mở mắt ra, sự mờ mịt trong mắt nhanh chóng tan biến, trở thành một mảnh trong vắt!

Lúc này, cậu đã luyện thành Phong Huyết Bạo Quân tầng 5!

Trích Huyết Trọng Sinh!

Cuối cùng cảnh giới tinh thần của cậu đã bước vào cảnh giới Quy Chân thần bí nhất!

Thử hỏi, tại sao chỉ một giọt máu nho nhỏ lại có thể khiến một người tái sinh hoàn hảo?

Lúc đầu Phương Tri Hành không thể hiểu được.

Nhưng lúc này, cậu đã giác ngộ, hiểu rõ toàn bộ ý nghĩa.

Cái gọi là Quy Chân, chính là trở về với bản ngã thật!

Bản ngã thật là gì?

Câu trả lời là bản thân nguyên thủy, bản thân lúc khởi đầu!

Khởi đầu từ chỗ nào?

Đương nhiên là khoảnh khắc tử vong!

Nếu không chết thì tại sao phải Trích Huyết Trọng Sinh?

Ý nghĩa của Quy Chân không cần phải nói, đó là để mọi thứ của bản thân trở về khoảnh khắc trước khi chết!

Giống như quay ngược thời gian!

Xóa bỏ tất cả các yếu tố bất lợi cho bản thân, trở về điểm xuất phát, bắt đầu lại!

Đây chính là phản phác Quy Chân!

“Hả?!”

Ngay khi Phương Tri Hành hoàn thành thăng cấp.

Đám người Dương Bạch Kỳ, Tịnh Nhẫn, Vân Tùng Tử chợt cảm thấy lồng ngực khó chịu, giống như không khí xung quanh bị hút hết.

Một cảm giác bất an bao trùm lấy tất cả mọi người.

Vân Tùng Tử và Thanh Hà Tử nhìn nhau, tâm linh tương thông, đồng thời thi triển “Thiên Cơ Nhãn” để quan sát và đoán định họa phúc.

Vừa nhìn thì thôi rồi!

“Ta, mù rồi à?”

Vân Tùng Tử kinh hãi, Thanh Hà Tử vô cùng khó hiểu.

Thiên Cơ Nhãn vô cùng lợi hại, nhìn thấu họa phúc, bói toán cát hung.

Nhưng vào lúc này, mất tác dụng rồi.

Trước mắt Vân Tùng Tử và Thanh Hà Tử là một vùng đen kịt, không nhìn thấy tương lai nào.

Điều này thật đáng sợ!

Tuyệt học mà môn nhân Thiên Sư đạo tự hào nhất chính là có thể nhìn thấu thiên cơ.

Giờ thì hay rồi, bọn họ ngay cả vận mệnh của mình cũng không nắm chắc được, còn nói gì đến thiên cơ?

“Hừ~”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, cậu nhìn về phía Dương Bạch Kỳ trước.

Một cái nhìn này!

Dương Bạch Kỳ run rẩy giống như bị hổ dữ nhìn chăm chăm, hần buột miệng nói: “Mọi người giúp ta cùng giết địch, nếu không tất cả chúng ta đều sẽ chết ở đây...”

Lời còn chưa dứt!

Phương Tri Hành chợt bước đến trước mặt Dương Bạch Kỳ.

“Trọng Nhượng Vạn Quân!”

Dương Bạch Kỳ chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên trở nên vô cùng nặng nề, hai đầu gối cong xuống.

Bịch một tiếng!

Trước khi Dương Bạch Kỳ kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, hần đã quỳ trên mặt đất, quỳ trước mặt Phương Tri Hành.

Dương Bạch Kỳ ngây người, trọng lực khổng lồ đè lên người hần, khiến hần hoàn toàn không ngẩng đầu lên được.

“Hừ, cái thứ Hạo Nhiên Chính Khí chó má, chẳng qua cũng chỉ đến thế.”

Phương Tri Hành khinh thường, vung tay lên, Ma Huyết Kim Cang Chưởng đập xuống, trấn áp hần dễ như trở bàn tay.

Chương 960: Hồ Linh (1)

Bùm!

Cả người Dương Bạch Kỳ nổ tung, hóa thành một vũng máu.

Một trong bốn học giả nổi tiếng nhất Đại Chu, Dương Bạch Kỳ, được mệnh danh là hạt giống của người đọc sách trong thiên hạ, ngang hàng với ba hạt giống ở Ứng Thiên phủ, thư viện Bạch Lộc và Đông Lâm đường đã chết một cách chóng vánh như vậy.

Cảnh tượng này!

Ba vị cao tăng Tịnh Nhẫn trợn mắt há miệng, lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ.

“Đi mau!”

Vân Tùng Tử và Thanh Hà Tử không chút do dự, quay người bỏ chạy.

“Các người chạy thoát được à?”

Phương Tri Hành cười lạnh một tiếng, búng ngón tay.

Hai cục máu bắn ra.

Ầm!

Ầm!

Một vụ nổ kinh hoàng xảy ra, hai đám mây năm không lồ bốc lên trời.

Hai bóng người bay lên rồi rớt xuống, giống như những con

chó chết đập thẳng xuống đất.

Vân Tùng Tử đã mất hơn một nửa phần bên phải của ngực, nội tạng và xương cốt lộ ra bên ngoài, huyết dịch phun ra điên cuồng.

Còn Thanh Hà Tử thì còn thảm hơn, cơ thể bị nổ thành hai đoạn từ thắt lưng.

Cô chỉ còn lại phần phía trên ngực và đôi chân tàn phế máu me be bét, giống như những mảnh rác rưởi bị vứt ở những chỗ không giống nhau.

“Bây giờ ta đã mạnh hơn cả Sở Quán Vương.”

Phương Tri Hành khẽ mỉm cười, lẩm bẩm: “Có lẽ Sở Quán Vương chỉ mới bước vào giai đoạn đầu của cảnh giới Quy Chân, cổ lắm chỉ là Quy Chân trung kỳ, nhưng mình nhờ hack max cấp mà thăng cấp thẳng đến Quy Chân viên mãn!”

Ở cảnh giới Quy Chân, Phương Tri Hành không sợ bất cứ ai!

Nghĩ đến đây, cậu nhẹ nhàng vung tay, đánh nát Vân Tùng Tử và Thanh Hà Tử, chấm dứt nỗi đau khổ của bọn họ.

“Người, người...”

Ba vị cao tăng Tịnh Nhẫn hoàn toàn choáng váng, nỗi sợ hãi vô cùng tận tràn ngập trong lòng ngực.

Phương Tri Hành quay người nhìn ba người bọn họ với ánh mắt lạnh lùng.

“Không phải các người muốn biết tung tích của Tịnh Trần à?”

Phương Tri Hành cười tàn nhẫn: “Tịnh Trần đã chết rồi, các người xuống đó đoàn tụ với ông ta đi.”

Bốn vị hộ pháp sư của Vạn Pháp Tự phải đủ bộ mới được.

“Liều luôn!”

Tịnh Nhẫn lớn tiếng gào thét, tỏ vẻ hoàn toàn liều mạng, nhưng lại bày ra Bất Động Minh Vương Pháp Tướng.

Tịnh Mạch cũng lập tức thi triển Thất Sắc Lưu Ly Pháp Tướng, cố gắng phản xạ mọi sát thương.

Tịnh Thương lại có ý định sát thương lẫn nhau, thi triển Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng.

Phương Tri Hành khinh miệt nhìn bọn họ, cậu vung tay lớn, phóng ra một luồng lửa đen.

“Vẫn Tâm Ma Viêm!”

Lửa Tâm Ma, bùng cháy!

Người tu hành Phật giáo rất coi trọng việc tu luyện tâm cảnh, tu tâm trước rồi tu thân sau, do đó các nhà sư có khả năng chống lại tâm ma mạnh nhất.

Phương Tri Hành dùng tâm ma để đối phó với ba vị Tịnh Nhẫn, rõ ràng gây tổn thương không nhỏ nhưng mang tính xúc phạm cao.

“Ngã Phật Từ Bi!”

Ba vị cao tăng Tịnh Nhẫn bị lửa thiêu đốt cả người, vô cùng đau đớn.

Bọn họ nhanh chóng nhận ra đó là lửa Tâm Ma, vì vậy bọn họ vội vàng thay đổi Pháp Tướng, hóa thân thành Đại Từ Đại Bi, tự tẩy não chính mình.

“Ta không có tâm ma, ta không có tâm ma...”

Ba người bọn họ liên tục gột rửa tâm trí, cố gắng kìm nén ngọn lửa Tâm Ma.

Nhưng lửa Tâm Ma đáng sợ đó đến từ Phương Tri Hành ở cảnh giới Quy Chân, mạnh mẽ vô song, làm sao có thể dễ dàng gột rửa sạch sẽ được.

“A a a ~”

Toàn thân ba vị cao tăng Tịnh Nhẫn bốc cháy, không ngừng kêu gào thảm thiết, chẳng mấy chốc đã biến thành một người lửa, bị thiêu cháy toàn thân...

“Sao vậy?”

Phía bên kia, Bình Dương Tử và Liên Nguyệt, Thuần Dương Tử và Liên Sinh, Không Thanh Tử và Liên Tuyền đang chém giết lẫn nhau.

Đều dừng tay lại!

Sáu bọn họ đánh đến mức không thể phân giao, chiến đấu kịch liệt say sưa, đột nhiên cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Dưới đáy lòng nổi lên một trận ác hàn khó hiểu!

Vì vậy, bọn họ không hện mà cùng dừng chém giết lại, tầm mắt ném về phía đó.

Vừa nhìn thì không chịu nổi nữa, sáu người họ đều bị dọa giật mình.

Bất tri bất giác, không thấy đám người Dương Bạch Kỳ đâu nữa, Vân Tùng Tử và Thanh Hà Tử cũng không rõ tung tích.

Ba vị cao tăng Tịnh Nhẫn kêu thảm, thân hình héo rút, dần không còn hình người ở trong ma hỏa màu đen.

Phượng Tri Hành đột nhiên vùng tay, toàn thân của ba người Tịnh Nhẫn tan rã, hóa thành tro bụi phiêu tán không còn gì.

“Hắn, hắn đã giết tăng nhân hộ pháp!”

Bình Dương Tử cực kỳ khiếp sợ, suýt chút nữa thì rớt cằm xuống đất.

Thực lực của ba người Tịnh Nhẫn thâm sâu khó lường.

Bản thân Bình Dương Tử cũng không nắm chắc đánh thắng bọn họ.

Nhưng Phượng Tri Hành lại có thể lấy một địch ba, còn giết hết bọn họ.

Mặc dù tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, nhưng Bình Dương Tử vẫn không dám tin.

Ba người Liên Tuyền thì nhìn nhau, cũng khó tin, không hiểu rõ.

Sau một khắc!

Phượng Tri Hành đột nhiên xông lên, đi đến trước mặt của Bình Dương Tử.

“Người, người muốn làm gì?”

Trong lòng của Bình Dương Tử hơi hồi hộp, hoảng sợ biến sắc.

“Giết người!”

Chương 961: Hồ Linh (2)

Phượng Tri Hành bình tĩnh nói ra hai chữ không có chút tình cảm nào.

Sau đó, bổ ra một đao!

Đao đó quá nhanh!

Bình Dương Tử vô ý thức tạo ra trận pháp “Họa Địa Vi Lao” tiến hành ngăn cản.

Ầm!

Ánh đao chợt lóe, trận pháp nghiền nát, không chịu nổi một kích.

Đao phong có thể vô song chém lên trên đầu của Bình Dương Tử.

Phụt!

Đại đao chém tới đáy!

Bình Dương Tử bị phân thành hai.

“Người!”

Thuần Dương Tử giận tím mặt, hai tay khép lại giống như vỗ tay.

“Trận pháp. Cửu Dương Liệt Hỏa!”

Đường vân kỳ dị chậm rãi lan tràn ra từ lòng bàn chân của Thuần Dương Tử, khuếch trương đến dưới chân của Phượng Tri

Hành.

Trong giây lát, hắc bố trí xong một trận pháp.

Phương Tri Hành vừa hay đứng ở trung tâm của trận pháp này.

Chợt nhìn, trái lại giống như bản thân cậu bố trí vậy.

Ngay sau đó, chín mặt trời cỡ nhỏ từ từ dâng lên từ trong trận pháp, vờn quanh thân Phương Tri Hành.

Độ nóng xung quanh lập tức tăng mạnh!

Bên trong thế giới tràn ngập hỏa khí, cứ như ngọn lửa hừng hực đang tàn sát bữa bãi, đốt cháy không gian đến méo mó.

Mặt đất nhanh chóng hòa tan, biến thành nham thạch đỏ rực, bắn tung tóe ra xung quanh.

Có thể nghĩ được, Phương Tri Hành đang đứng ở trung tâm, dưới chân là nham thạch vô tình, trên đỉnh đầu là chín mặt trời cỡ nhỏ.

Sở dĩ Thuần Dương Tử tên là Thuần Dương, bởi vì hắc trời sinh Thuần Dương Chi Thể, lúc nhỏ tu luyện Thuần Dương công, trưởng thành lại tu luyện Cửu Dương Thần Công.

Lần này, Thiên Sư đạo phái ra sáu cao thủ, luận chiến lực đứng thứ nhất thật ra là Thuần Dương Tử.

Chẳng qua là hắc trẻ tuổi, kinh nghiệm giang hồ không nhiều, mới ít nổi danh.

“Ừm, cũng không tồi.”

Phương Tri Hành không mẫn không lạt gặt đầu, xem như công nhận thực lực của Thuần Dương Tử.

Uy lực của Cửu Dương Liệt Hỏa rất kinh khủng, nói là nung trời đốt biển cũng không quá đáng.

Tuy Văn Tâm Ma Viêm, Hồng Liên Nghiệp Hỏa cũng có thể thiêu cháy người.

Nhưng chỉ luận hiệu quả của đốt cháy, độ nóng của Cửu Dương Liệt Hỏa rất cao, còn hơn cả Văn Tâm Ma Viêm và Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Đương nhiên, ba loại hỏa diễm này đều khác nhau, mỗi cái mỗi vẻ, không thể nói chung được.

Phương Tri Hành đứng dưới ánh nắng chói chan, mặt không đổi sắc, bình tĩnh giơ tay lên, búng ngón trỏ.

Đâm một cái!

Phụt!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, một mặt trời cỡ nhỏ nổ tung.

Bên trong trận pháp chọt mọc lên một đám mây hình nấm.

Thuần Dương Tử mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành.

Nhưng lại thấy Phương Tri Hành chỉ tay lên trời, có thái độ thần nhiên.

Ngón trỏ bình yên vô sự, chỉ là đầu ngón tay bốc ra một tia khói trắng.

“A?”

Thuần Dương Tử khó tin, Cửu Dương Liệt Hỏa của hắn kinh khủng cỡ nào, đốt cháy tất cả, không ai có thể ngăn cản được!

Trừ khi...

Một suy đoán đáng sợ chợt hiện lên ở trong đầu của Thuần Dương Tử, không bẻ lái được.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành chỉ về phía mặt trời cỡ nhỏ thứ hai, điểm xuống, lần nữa đâm thủng!

Từng cái một!

Rầm rầm rầm...

Từng đám mây hình nấm mọc lên, năng lượng nổ tung kinh khủng tràn ngập bên trong trận pháp.

Trận pháp bành trướng mạnh mẽ cứ như được thổi hơi, càng phòng càng lớn, vặn vẹo biến hình.

Lúc mặt trời cỡ nhỏ thứ 9 nổ tung, cuối cùng trận pháp không chịu nổi, cũng vỡ tung theo.

Năng lượng khổng lồ tiết ra ngoài!

Thuần Dương Tử đứng mũi chịu sào, bị Cửu Dương Liệt Hỏa dán mặt đốt cháy.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương không cách nào hình dung được.

Toàn thân của Thuần Dương Tử bốc lửa ngã trên mặt đất, y bào bị mai một, làn da hoàn toàn bị đốt trọi, máu thịt be bét.

Hoàn toàn thay đổi!

Phương Tri Hành đi đến trước mặt của Thuần Dương Tử, giơ chân lên, giẫm lên lồng ngực của hắn.

“Dừng tay!”

Một tiếng gầm vang lên.

Phương Tri Hành nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Không Thanh Tử đứng cách đó không xa, hai tay bóp ra pháp quyết quái dị, vẻ mặt nghiêm túc trước giờ chưa từng có.

“Người đang làm gì vậy?” Phương Tri Hành hí mắt lại, tò mò hỏi.

Không Thanh Tử run giọng nói: “Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, vẫn xin tôn giá giơ cao bàn chân quý, thả bọn ta đi.”

“Ồ, nếu không thì thế nào?”

Phương Tri Hành ngoảnh mặt làm ngơ, đập tới cùng, hơi hột giết chết Thuần Dương Tử.

“Người!”

Không Thanh Tử trừng đến nứt mắt, hít một hơi thật sâu: “Vậy thì người đừng trách ta.”

Cô ngẩng đầu lên, ngưng kết pháp quyết, vọt về một phía, xa xa cúi đầu.

“Mời ti thủ đại nhân lên người ta!”

Bỗng nhiên, một tia chớp từ trên trời giáng xuống!

Tia chớp méo mó cứ như thác nước màu bạc chiếu nghiêng xuống, nện lên trên người của Không Thanh Tử.

Trong lúc nhất thời, hai mắt của Không Thanh Tử bắn ra ánh sáng mạnh màu bạc, ngoài thân hiện lên đồ đằng tia chớp đẹp đẽ, thần thánh vô song, tuyệt không thể tả.

Vẫn chưa dừng lại.

Trên đỉnh đầu của Không Thanh Tử lưu chuyển ánh sáng, hiện lên một hư ảnh vô cùng to lớn, đường nét mơ hồ là một nữ tử đầu đội vải đỏ.

Cảnh này rõ ràng là Thiên Nhân giáng xuống, nhập vào thân, chiếm cứ thân thể của Không Thanh Tử.

Chương 962: Chủ Tể (1)

Thiên Nhân cúi đầu, quan sát hành cung cực lớn, tầm mắt nhanh chóng chuyển lên trên người của Phương Tri Hành.

“Rất giỏi!”

Âm thanh mờ mịt truyền đến cứ như đến từ Cửu Tiêu.

Thiên Nhân tán thưởng nói: “Không ngờ Thuần Dương Tử cũng không phải là đối thủ của các hạ, nếu như không nhìn nhầm, các hạ có lẽ là cao thủ cảnh giới Quy Chân, đúng không?”

Phương Tri Hành ngửa đầu nói: “Vẫn chưa thỉnh giáo?”

Thiên Nhân trả lời: “Bản tôn là thủ lĩnh của Giám Thiên ti, Thiên Lô!”

Phương Tri Hành nhếch mày, thần nhiên nói: “Thất lễ rồi, tại hạ là Phương Tri Hành.”

Thiên Lô giật mình, bởi vì đây không phải là lần đầu bà nghe đến cái tên này.

“Phương Tri Hành của Đam Châu?” Thiên Lô nghi ngờ nói.

Phương Tri Hành gật đầu cười nói: “Không ngờ nhân vật nhỏ bình thường như ta cũng có thể lọt vào tai mắt của ti thủ đại nhân.”

Thiên Lô đáp lại: “Người tạo ra sóng gió không nhỏ ở Đam Châu, đồ đệ Dạ Tử Tuyên của ta từng theo dõi người.”

“Dạ Tử Tuyên...”

Phương Tri Hành hiểu rõ, trái lại không có quá nhiều bất ngờ về việc này.

Dù sao lúc đó cậu đã giết Cơ Khoan Kỷ, nhắc lên sóng to gió lớn ở Đam Châu.

Dạ Tử Tuyền nhất định đã điều tra qua hành tung của cậu.

Giam Thiên ti tất nhiên cũng sẽ chú ý đến tung tích của đại nghịch này mọi lúc mọi nơi.

“Thỉnh giáo đôi chút.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, cậu dò hỏi: “Ta luôn rất tò mò, rốt cuộc Thiên Nhân là gì?”

Thiên Lô hơi ngây ra, suy nghĩ một lúc, chậm rãi nói: “Thiên Nhân là sản phẩm ý thức của ‘mẫu thân’, tồn tại vì bảo vệ thế giới này.”

“Mẫu thân, cái quái gì vậy?”

Trong lòng của Phương Tri Hành chấn động, làm thế nào cũng không ngờ đáp án mà Thiên Lô đưa ra lại là như vậy.

Cậu không kìm được mà hỏi: “Mẫu thân là ai?”

Thiên Lô mở rộng hai tay, miêu tả tỉ mỉ: “Toàn bộ thế giới người đang ở, thứ nhìn thấy được, không nhìn thấy được, toàn bộ là một phần của mẫu thân.

Mẫu thân là thể tập hợp của vạn sự vạn vật!

Mẫu thân là ngọn nguồn của tất cả mọi thứ!”

Phương Tri Hành nghe xong, hiểu như không hiểu, rơi vào trầm ngâm.

Nhưng Thiên Lô tiếp tục dùng giọng điệu không chút cảm tình để nói: “Thiên Sư đạo và người nổi lên xung đột, mặc kệ ai đúng ai sai, nể tình người tu hành không dễ dàng gì, hôm nay bản tôn sẽ khoan dung hết, chuyện cũ sẽ bỏ qua.”

Khẩu khí thật lớn!

Phương Tri Hành nhếch miệng, cười giễu nói: “Con người ta tương đối cứng nhắc, không thích được người ta khoan dung.”

Thiên Lô cười ha ha nói: “Người vẫn chưa có tư cách dương oai ở trước mặt bản tôn, còn nữa, nơi này địa bàn của Phật môn, người muốn giết người là Không Tịch đại sư gần xuất quan.”

Phương Tri Hành lòng có cảm giác, quay đầu lại.

Một luồng khí tức mạnh mẽ như có như không chiếm giữ ở chỗ sâu hành cung, cho người ta cảm giác như có gai sau lưng.

Đợi cậu lần nữa quay đầu lại thì Không Thanh Tử đã biến mất tăm.

“Đúng là biết giả vờ...”

Trên mặt của Phương Tri Hành lộ ra vẻ khinh thường.

Thiên Lô nhập vào thân Không Thanh Tử, tuy có thể cường hóa sức mạnh của cô nhưng vẫn chưa đủ để đánh bại Phương Tri Hành.

Đây mới là nguyên nhân thực sự Thiên Lô lựa chọn phòng thủ chứ không chiến.

Nếu không, Thiên Lô vừa ra sân có lẽ sẽ ra đòn nặng với cậu.

Không quan tâm đến điều này nữa, Phương Tri Hành hít thở sâu, bắt đầu súc thế, chuẩn bị nghênh chiến với Không Tịch đại sư.

Giao diện hệ thống mở ra.

[Kỹ năng bộc phát: Đao Sơn Hỏa Hải (Lv6)]

[Kỹ năng bộc phát: Huyết Tích Tử (Lv5)]

...

[Thần thông: Ngũ Khí Triều Nguyên]

[Thần thông: Bạo Quân Lễ Phạt]

[Thần thông: Tích Huyết Trọng Sinh]

Lần thăng cấp này không thức tỉnh kỹ năng bộc phát mới, mà chỉ cường hóa thần thông.

Hơn nữa, ngoại trừ “Đao Sơn Hỏa Hải”, những kỹ năng bộc phát khác vẫn là cấp 5, không tự động thăng cấp đến cấp 6.

Phương Tri Hành nhớ lại quá trình sản sinh ra “Đao Sơn Hỏa Hải” thì ánh mắt không khỏi sáng lên.

“Đao Sơn Hỏa Hải” là do “Phong Huyết Đao Cương” và “Vấn Tâm Ma Viêm” dung hợp thành.

Vậy thì không khó đoán ra phương thức sản sinh ra kỹ năng bộc phát cấp 6 có hai loại.

Thứ nhất, do nhiều cấp 5 dung hợp thành;

Thứ hai, thông qua công pháp tu hành càng cao hơn, tự nhiên thức tỉnh.

Phương Tri Hành nghĩ đến đây, ánh mắt chớp động, kiểm tra tới lui 10 kỹ năng bộc phát cấp 5 mà bản thân tích lũy từng tí.

Vô số linh quang va chạm, giao nhau, bắn ra cảm xúc mãnh

liệt trước giờ chưa từng có ở trong đầu.

Bỗng nhiên!

[Người đã giác ngộ một sát chiêu mới tinh!]

[Bí pháp Ngũ Hành đang tiến hành dung hợp...]

[Bách Xuyên Quy Hải + Vãn Tâm Ma Viêm + Trọng Nhược
Vạn Quân + Thụ Giới Giáng Lâm + Vạn Từ Thần Quang = Ngũ
Hành Hợp Nhất]

[Dung hợp thành công!]

[Ngũ Hành Hợp Nhất, thái cực mới sinh ra!]

[Kỹ năng bộc phát: Ngũ Hành Hợp Nhất (Lv6)]

...

[Người lại giác ngộ ra một sát chiêu mới tinh!]

[Huyết Tích Tử và Huyết Liên nở rộ, đang tiến hành dung
hợp...]

[Dung hợp thành công!]

[Kỹ năng bộc phát: Hạch Bạo Huyết Liên (Lv6)]

...

Chương 963: Chủ Tế (2)

[Người lại lần nữa giác ngộ ra một sát chiêu mới tinh!]

[Trọng Nhược Vạn Quân + Vạn Từ Thần Quang + Ma Huyết Kim Cang Chuởng = Thần La Thiên Chinh]

[Trọng lực và lực từ lực với chuởng pháp va chạm vào nhau, tự nhiên diễn hóa thành Thần Chi Thủ bắn bay tất cả chúng sinh, không nhìn thấy được!]

[Kỹ năng bộc phát: Thần La Thiên Chinh (Lv6)]

...

[Người không ngừng giác ngộ, đột nhiên linh quang chợt lóe, người nghĩ đến cửu đại Kim Cang Pháp Tướng.]

Toàn thân của Phương Tri Hành đắm chìm trong mảng kim quang.

Cửu đại Kim Cang Pháp Tướng hiện lên ở trong đầu của cậu.

Nộ Mục Kim Cang, Bất Động Minh Vương, Khổ Hải Vô Biên...

Mỗi một vị pháp tướng đều có đặc điểm của mình.

Nhưng điểm giống nhau của bọn nó là...

Phật quang!

Cửu đại Kim Cang Pháp Tướng đều có ánh vàng xán lạn, rạng ngời rực rỡ, không thể nhìn gần!

[Người đã hấp thu điểm chung của cửu đại Kim Cang Pháp

Tướng, dùng ánh sáng của Bồ Đề ngưng luyện thành một chưởng pháp.]

[Bồ Đề Phật duyên, vạn hoa thánh quang!]

[Kỹ năng bộc phát: Phật Quang Sơ Hiện (Lv6)]

...

Vù!

Đúng lúc này, ở chỗ sâu trong hành cung bộc phát một luồng khí điểm cực kỳ cường thịnh.

Rung động đất trời, không ai bì nổi!

Kim quang bắn ra, vọt thẳng lên trời cao!

Trong lúc đó, toàn bộ phía chân trời đều bị cảnh tượng này nhuộm thành một mảng sáng chói, như Phật tổ giáng thế.

Không Tịch đại sư xuất quan rồi!

Phương Tri Hành nhanh chóng tập trung tâm thần, giương mắt lên.

Chỉ thấy một luồng kim quang phá không mà đến, đầu tiên là nhảy lên cao, sau đó đáp nhanh xuống.

Kim quang đến gần mặt đất, đột nhiên tản ra, lộ ra một lão hòa thượng, không phải là Không Tịch đại sư thì còn là ai.

Không Tịch đại sư đáp xuống trước mặt của Phương Tri Hành, trên mặt không có chút tức giận nào, không buồn không vui, tâm trạng ổn định.

“A di đà Phật!”

Lão chủ trì chấp tay trước ngực, than thở: “Thí chủ giận dữ, tạo ra sát nghiệt như vậy, nghiệp chướng quẩn thân, không được siêu thoát, lão nạp cảm thấy bất hạnh thay người.”

Phương Tri Hành thần nhiên nói: “Không nhọc đại sư hao tâm tổn trí, Phật không độ người, người tự độ.”

Không Tịch đại sư ngửa đầu cười nói: “Phật đứng ở trước mặt của người, người không cần tự độ.”

Ông ta nói xong thì bước ra một bước, lộ ra một pháp tướng cao lớn kỳ dị.

Toàn thân vàng óng, bộ mặt đầy đặn mượt mà, hai lỗ tai buông xuống vai, ánh mắt hiền lành mà thâm trầm.

Phật Đà này không mặc áo cà sa, răn hổ mang chúa quẩn quanh thân, đuôi răn đỡ tay trái, thân răn xuyên qua hai chân, quẩn một vòng lên cổ tay phải, cuối cùng dựa sát phía sau lưng, vượt qua đỉnh đầu.

Phần cổ của răn hổ mang khổng lồ cứ như chiếc ô xòe ra che phần đầu cho Phật Đà.

“Đại Mãng Xà Phật Pháp Tướng!”

Không Tịch đại sư kim quang sáng chói, thần thánh uy nghiêm, đồng thời cũng lộ ra cảm giác yêu dị không cách nào hình dung được.

Phương Tri Hành thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, tấm tắc nói: “Trên &LTKim; Cang Kinh > không có pháp tướng này.”

Không Tịch đại sư có tiếng nói lớn, trả lời lại: “Đây là Địa Long Phật Đà Chi Tướng, xuất phát từ &LTDi;ệu Pháp Liên Hoa Kinh >, người không có duyên thì không thấy được.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu cười hỏi: “So với &LTB;àn Nhược Tâm Kinh > thì thế nào?”

Không Tịch đại sư ngậy ra, chợt rung động nói: “Xem ra thí chủ đến Cẩm Khu Cổ Hoàng một chuyến có thu hoạch không nhỏ, có điều sát tâm của người quá lớn, nghiệp chướng nặng nề, mặc dù có Đại Thừa Phật Kinh tay, chung quy vẫn không cách nào tham ngộ ra Phật pháp chân chính được.”

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Phật pháp phổ độ chúng sinh, chúng sinh tức là Phật! Ta là chúng sinh, ta cũng là Phật!”

“Lời lẽ sai trái!” Không Tịch đại sư không thể nhẫn nhịn nữa, ông ta xông lên.

Con rắn hổ mang chúa trên thân ông ta nhúc nhích.

Chỉ một thoáng, toàn thân của Phương Tri Hành căng thẳng, có cảm giác áp bách bị rắn quấn chặt, hít thở không thông cảm.

Cậu không thể động đậy!

Không Tịch đại sư quát lên: “Nhất Phật xuất thế!”

Rắn hổ mang chúa vọt ra, cái miệng lớn dính máu mở ra, răng nanh cắn về phía cổ của Phương Tri Hành.

Bởi vì cái gọi là chết đi sống lại!

Bị rắn hổ mang chúa cắn trúng một lần, bị thương nặng sắp chết, cắn trúng lần thứ 2 thì chắc chắn phải chết!

“Thần La Thiên Chinh!”

Phương Tri Hành lù lù bất động, sức mạnh vô hình vô tích chợt bộc phát ra ngoài.

Trong chớp mắt, rắn hổ mang chúa trực tiếp bị đẩy lùi, ngay

cả Không Tịch đại sư cũng bay ngược ra ngoài, bị chấn bay ra hơn trăm mét.

Ông ta dừng lại, ngẩng đầu nhìn về Phương Tri Hành, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Được lắm!”

Không Tịch đại sư nở nụ cười, cơ thể run rẩy...

Nhưng Phương Tri Hành lại chắc chắn không buông tha cho người ta, sau khi đẩy lui Không Tịch đại sư thì lập tức xông ra.

Cách khoảng trăm mét, chẳng qua chỉ là một cái rãnh nhỏ.

Một bước là tới!

“Sơn Dao Hỏa Hải!”

Phương Tri Hành ra tay vô tình, trực tiếp vung đao chém ra ngoài.

Phù!

Biển lửa khổng lồ cách không hiện lên, hỏa diễm màu đen bao trùm cả nghìn mét, nóng như thiêu như đốt, con ve còn thở gấp.

Chương 964: Chủ Tế (3)

Trong hỏa diễm, từng thanh đại đao từ từ mọc lên, dựng thẳng lên trời.

Đây là lần thứ ba Phương Tri Hành thi triển Sơn Đao Hỏa Hải!

Đối lập lần đầu tiên không chịu nổi, lần thứ hai miễn cưỡng.

Sau khi thắng cấp đến cảnh giới Quy Chân, bỏ ra một đao, không còn khó khăn nữa, dễ dàng còn nhanh chóng, dễ như hít thở vậy.

“Hừ!”

Hô hấp của Không Tịch đại sư ngưng trệ, dưới hàng lông mi màu trắng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Ông ta lập tức chấp tay trước ngực, ngâm xướng nói: “Ma Hô La Già, Địa Long Phật Đà, ba ma ban ni bát!”

Lập tức, rắn hổ mang chúa chợt lóe, bò về trên người của Đại Mãng Xà Phật Pháp Tướng.

Con rắn đó, dùng thân lượn quanh Phật Thất Táp, dẫn đầu che đầu Phật, bảo vệ Phật Đà, không chịu nhiều phiền muộn loạn.

Biển lửa thiêu trên thân của Không Tịch đại sư, được vảy rắn đỡ lại, ngăn cách.

Núi đao đâm lên người của Không Tịch đại sư, được thân rắn đỡ lấy, máu tươi 3 thước.

Sơn Đao Hỏa Hải đều bị rắn hổ mang chúa chịu đựng hết.

Đại Mãng Xà Phật Pháp Tướng không dính nhân quả, không bị tổn thương.

Chỉ có rắn hổ mang chúa là mình đầy thương tích, một thân khét lết, lở loét như tổ ong, vô cùng thâm hiểm.

Khuôn mặt của Không Tịch đại sư cứng ngắt, thở gấp, tiếp tục ngâm xướng: “Biết đủ mới yên vui, người nghe nhiều biết pháp; không hại chúng sinh, nhân gian đại từ bi!”

Ông ta vươn tay xoa nhẹ đầu rắn.

Rắn hổ mang chúa sắp chết run lên, lập tức toả ra sự sống, lột lớp da rắn xuống, trở nên càng hung ác khổng lồ.

Tất cả vết thương trên thân rắn hoàn toàn bị xóa đi, không còn tồn tại, giống như là chưa từng bị thương vậy.

“Quy Chân à...”

Phương Tri Hành nhìn thấy cảnh này, trong lòng hiểu ra.

Rắn có thể lột da, ngụ ý là sống lại.

Đại Mãng Xà Phật Pháp Tướng dùng phương thức lột da để hoàn thành một lần sống lại.

Tịnh Không đại sư là chủng trường sinh, nhưng cũng có thể khởi tử hoàn sinh.

Có nghĩa là lúc chủng trường sinh và người bất tử, thăng cấp đến cảnh giới Quy Chân, trăm sông đổ về một biển, đều nắm giữ con đường sống lại.

Vừa nghĩ đến đây!

Một âm thanh mờ mịt bất thành linh truyền đến bên tai của Phương Tri Hành: “Đừng đánh tiếp nữa, đi mau!”

Tinh thần của Phương Tri Hành khế động: “Đại Hắc Phật Mẫu!”

Đại Hắc Phật Mẫu đáp lại: “Hiện tại ta đang dùng bí pháp truyền âm cách không cho người, người hãy nghe ta nói, cách duy nhất để đánh bại Đại Mãng Xà Phật Pháp Tướng chính là đánh tan nó bằng một hơi, nếu không nó càng đánh càng mạnh.”

Hàng lông mày của Phương Tri Hành không nhú lại.

Đại Hắc Phật Mẫu giải thích rõ ràng: “Cái gọi là Quy Chân, chính là trở về chân ngã, đã bao hàm hai phần là ‘con đường trở về’ và ‘chân ngã’.

‘Con đường trở về’ còn được gọi là ‘con đường sống lại’.

Mà ‘chân ngã’ là ‘ta hoàn mỹ nhất ở điểm thời gian nào đó’, thông thường là chỉ ta vào giây phút trước khi tử vong.

Sở dĩ, muốn giết chết cao thủ Quy Chân có hai cách rõ ràng nhất.

Thứ nhất, chúng ta có thể phá hỏng ‘con đường sống lại’ của kẻ địch.

Đối với Không Tịch đại sư, ‘con đường sống lại’ của ông ta dựa vào Xà Phật đó.

Mỗi lần Xà Phật bị giết chết, đều có thể lột da sống lại.

Vấn đề là đặc tính của Xà Phật là sau mỗi lần lột da sống lại sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, hơn nữa còn nâng cao năng lực miễn dịch tổn thương công kích gặp phải trước khi tử vong.

Nói cách khác, lần đầu sát chiêu của người không giết chết Không Tịch đại sư, lần thứ 2 chắc chắn càng không thể giết ông ta.

Mà cách giết chết cao thủ Quy Chân thứ 2 chính là nghĩ cách

phá hủy ‘chân ngã’ của ông ta, cách này càng huyền ảo khó hiểu hơn, khó có thể miêu tả được.”

Phương Tri Hành nghe xong, không khỏi có điều suy nghĩ.

Phá hủy con đường sống lại!

Phá hủy chân ngã!

Tâm tư của Phương Tri Hành linh hoạt, đột nhiên nghĩ đến Sở Quán Vương.

Sở dĩ hắn có thể dễ dàng giết chết Sở Quán Vương là vì Sở Quán Vương đã tiêu hao hết sức mạnh, có nghĩa là hắn không thể dùng con đường sống lại được nữa.

Cậu nghĩ đến đây thì ngẩng đầu, tầm mắt nhìn về phía rần hổ mang chúa, sâu trong đồng tử dần hiện lên ánh sáng.

Không Tịch đại sư thấy vậy, trong lòng hơi hồi hộp, không dám thờ ơ, chợt đánh trả, ngâm xướng chân ngôn: “Lời ngon mật ngọt làm tổn thương người nhất, khẩu Phật tâm xà khó đề phòng nhất.”

Vừa thốt ra lời này!

Đột nhiên trong hư không hiện lên từng xà ảnh dài trườn đi sát mặt đất.

Xà ảnh như có như không vọt đến, răng nanh lộ hết ra ngoài.

Phương Tri Hành chớp mắt, vừa muốn ra tay đã thấy những xà ảnh đó đột nhiên chui vào mặt đất, chui vào trong bóng ma.

Sau nháy mắt, cái bóng của cậu đột nhiên nhúc nhích, hiện lên từng con rắn dài, toàn là rắn hổ mang chúa.

Độc xà tính bằng đơn vị hàng nghìn, quần lấy nhau bò qua bò

lại, giống như đám giò bọ nhúc nhích ở trong hầm phân.

Ngay sau đó, cơ thể của Phương Tri Hành chấn động, đột nhiên cảm giác lục phủ ngũ tạng truyền đến đau nhức.

Chương 965: Hắc Tiêu (1)

Cứ như trong cơ thể có rất nhiều độc xà đang găm cắn, phá hỏng cơ quan nội tạng của cậu.

Làn da của cậu nhanh chóng biến thành màu xanh đen, bờ môi phát tím, rõ ràng là trúng kịch độc.

“Công kích quỷ dị quá đi...”

Phương Tri Hành không kìm được mà kêu lên đau đớn, rần độc tràn lan, lung lay muốn ngã.

“Rần độc xâm nhập cơ thể, thấy mùi vị thế nào?”

Không Tịch đại sư thấy vậy, lộ ra nụ cười thoải mái, châm chọc: “Yên tâm, rần độc không giết chết người được, nhưng chỉ cần người sống lại, xóa bỏ rần độc của ta, vậy người sẽ bại lộ con đường sống lại, bị ta nắm giữ, sau đó giết người dễ như trở bàn tay.”

Phương Tri Hành nghe vậy thì nhếch miệng lên cười giễu, hít thở sâu, trong cơ thể truyền ra tiếng ken két dị thường.

“Ta là người bất tử Quy Chân, chút rần độc này không giết ta chết được đâu.”

Phương Tri Hành lù lù bất động, lập tức thi triển kỹ năng bộc phát cấp 6 thứ hai.

“Ngũ Hành Hợp Nhất, thái cực mới sinh!”

Trên thân của Phương Tri Hành bộc phát ánh sáng ngũ sắc, lưu chuyển không ngừng.

Ngũ Hành Chi Lực trong cơ thể điên cuồng khởi động, diễn hóa ra một Thái Cực đồ, Âm Dương giao hợp, vạn vật sinh diệt, vô cùng huyền diệu, vượt quá tưởng tượng.

Ào ào ào!

Khí huyết cuồn cuộn, chạy như điên!

Tất cả rắn độc đều bị cuốn vào Thái Cực đồ trực tiếp trấn áp, luyện hóa thành năng lượng khí huyết, bổ dưỡng toàn thân.

Sắc mặt của Phương Tri Hành hồi phục lại như lúc ban đầu, màu đen trên làn da cũng rút lui như thủy triều rút vạy.

Không chỉ thế, khí thế của cậu cũng trở nên cường thịnh hơn.

“A?”

Không Tịch đại sư hoàn toàn biến sắc, hít một hơi khí lạnh, khó mà tin được.

Phương Tri Hành bước ra một bước, thò bàn tay phải ra.

Toàn bộ tay phải có kim quang xán lạn, Phật quang quanh quẩn.

Lúc này, toàn bộ bách tính của thành Nguyên Dạ đều ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên bầu trời phía hành cung mơ hồ có một Đại Phật kim sắc đứng vững trên đám mây.

Hình ảnh đó chấn động không cách nào hình dung được!

“Phật Quang Sơ Hiện!”

“Trời ạ, đây là Phật Quang Sơ Hiện!”

Đồng tử của Không Tịch đại sư co rút lại, nghẹn họng, biểu cảm mất đi quản lý.

Chỉ thấy một bàn tay lớn kim sắc phóng lớn ở trong tầm mắt, lúc đầu ở xa cuối chân trời, thoáng cái đến trước mắt, trở nên cực lớn như trời.

Đại Mãng Xà Phật Pháp Tướng cứ như con kiến hôi, nhỏ bé hèn mọn dưới bàn tay vàng.

Bàn tay vàng trông như thong thả nhưng cực nhanh, nhanh như chớp, chợt lóe đến.

Soạt!

Bàn tay vàng nắm lấy rắn hổ mang chúa 7 tấc, kéo nó đi, thoát ly Đại Mãng Xà Phật Pháp Tướng.

“Đừng mà!”

Trong lòng của Không Tịch đại sư khẩn trương, miệng khép mở nhanh chóng, ngâm xướng chân ngôn: “Ngã Phật từ bi, ba ma ban ni đất...”

Rắn hổ mang chúa có cảm ứng, đấu tranh điên cuồng!

Nhưng bàn tay to kim sắc có lực lớn vô biên, chấn động bát hoang, quét ngang lục hợp, không thể lay động.

Như vậy vẫn chưa dừng lại!

Vù!

Bàn tay to kim sắc đột nhiên bắn ra vạn hoa thánh quang, yêu tà đều lùi lại, ma chướng sợ sệt.

Xẹt xẹt xẹt!

Rắn hổ mang chúa lạnh run, trên thân xuất hiện từng tia khói đen, nanh độc tróc ra, vảy rắn bong ra từng mảng, thân hình thu nhỏ lại.

Chỉ chốc lát, rắn hổ mang chúa biến thành một tiểu bạch xà thuần khiết, khéo léo quấn quanh trên ngón tay của bàn tay to kim sắc, trông rất hiền lành.

“Oc!”

Không Tịch đại sư như bị thương nặng, ho ra một ngụm máu lớn, ngã ngồi trên mặt đất.

“A a a!”

“Người, người đã phá Phật tâm của ta!”

Không Tịch đại sư kêu rên thảm thiết, trong nháy mắt cứ như già trên trăm tuổi, nếp nhăn trên mặt tăng nhanh với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy, làn da cũng khô, cơ thể trở nên gầy yếu, xương thịt như củi, tứ chi như gậy trúc.

Thảm!

Quá thảm!

Khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng!

Biểu cảm của Phương Tri Hành bình tĩnh, không buồn không vui, đi đến trước mặt của Không Tịch đại sư, đặt con rắn nhỏ màu trắng lên trên vai của ông ta.

Phật không giết người, Phật độ người!

Không Tịch đại sư đã được độ hóa, lúc này ông ta mất hết tu vi, sống không bằng chết.

Phương Tri Hành xoay người rời đi.

Đột nhiên một bóng trắng chui ra, xuất quỷ nhập thần.

“Ha ha, tao đến rồi!”

Tế Cầu lướt thân tới, nhẹ như không đáp xuống bên cạnh Phương Tri Hành.

[Số mạng còn lại: 27]

Tế Cầu đầy máu sống lại, không chút rung động nào cả.

Hơn nữa nó còn có thêm hai cái mạng chó so với trước khi chết, cũng xem là kiếm bộn bề.

Lăn lộn với Phương Tri Hành tất nhiên là không thể thiết thòi được.

Ba người Liên Tuyền cũng đi lên trước, dẫn theo con hạc trắng, nhắm mắt theo đuôi.

Ba người họ tận mắt nhìn thấy Phương Tri Hành đại khai sát giới, quét ngang ba nhà là Phật - Đạo - Nho, sau đó đánh bại Không Tịch đại sư dễ như trở bàn tay, quá mạnh mẽ!

Con mẹ nó, vãi chưởng!!!

Trong lòng ba người họ chấn động, quả thật là tốt đỉnh.

Lúc này, ánh mắt mà bọn họ nhìn về phía Phương Tri Hành chỉ có kính nể vô biên vô tận.

Chương 966: Hắc Tiêu (2)

Bốn người một chó nghênh ngang đi ra khỏi hành cung.

Phương Tri Hành nhìn về phía ba người Liên Tuyền, thản nhiên nói: “Ba vị, chúng ta có khả năng không cách nào đồng hành được nữa.”

Ba người Liên Tuyền nhìn nhau.

Phương Tri Hành giải thích: “Lưng ta gánh Đại Nghịch Chú Ấn, đã trở thành tử địch của Hoàng tộc, không đội trời chung, các người tốt nhất là đừng đi cùng ta mới tốt.”

Ba người Liên Tuyền nghe xong lời này, hô hấp đều ngưng trệ, biểu cảm ngưng đọng.

Từ khi vương triều Đại Chu lập quốc đến nay, người giết chết huyết mạch Hoàng tộc, bất kể là ai đều gặp phải tru sát, xử quyết, không một ai ngoại lệ!

Người có thể làm phản tặc, mặc cho người âm ỉ, nhưng chỉ cần người giết chết huyết mạch Hoàng tộc thì kết cục chỉ có một chữ là “chết”!

Tuy Vương Thiên Bồ và Tham Lang bọn họ cũng là đại nghịch, tạo phản lớn, nhưng bọn họ chỉ nhằm vào thế gia môn phiệt, đâu dám đụng đến cọng tóc gáy của huyết mạch Hoàng tộc?

“Thiên hạ không có bữa tiệc nào mà không tàn, xin bảo trọng!”

Ba người Liên Tuyền không có nhiều đắn đo, bọn họ nhanh chóng có quyết đoán.

Dù sao bọn họ cũng là người của Thái Ất tông, không thể tùy ý làm bậy, chạy trốn về phía trời xa cùng Phương Tri Hành được.

Mỗi người đều có con đường riêng phải đi.

Không bao lâu sau, ba bọn họ ngồi trên lưng hạc trắng, một bước lên trời, dần dần bay xa.

Tế Cửu nhìn theo, dò hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Phương Tri Hành đáp: “Tìm chỗ tu chĩnh trước đã.”

“Ừm, được!”

Tế Cửu không có dị nghị, lần này Phương Tri Hành thu hoạch cực lớn, tất nhiên cần phải lắng đọng lại.

Một người một chó nhanh chóng rời khỏi thành Nguyên Dạ, đi ngang qua núi Tích Hỏa, không hề dừng lại, biến mất ở phía chân trời.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống.

Hai bọn họ xông vào một mảnh hoang sơn dã lĩnh, khắp mặt đất đều là bụi gai, thê lương tĩnh mịch, ít ai lui tới.

Phương Tri Hành đi đến một ngọn núi lớn, đưa tay đào ra một hang núi rồi tiến vào.

“Hãy, mệt rồi, ngủ một giấc trước đã...”

Từ khi tiến vào Cẩm Khu Cổ Hoàng, 8 9 ngày liên tiếp Phương Tri Hành không có được giây phút nghỉ ngơi.

Cậu nằm xuống chợp mắt ngủ.

...

Bất giác, 2 ngày trôi qua rất nhanh!

Mấy hôm nay quá náo nhiệt, tin tức bay đầy trời.

Trước đây, chùa Vạn Pháp trấn giữ thành Nguyên Dạ, Sở Quán Vương vào ở trong hành cung có bọn họ chủ trì đại cuộc, rất nhiều tin tức bị quản lý khống chế, nghiêm cấm truyền ra ngoài.

Nên người ngoài tất nhiên không biết thịnh hội Phật môn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho đến khi...

Người chủ trì đại cuộc liên tục bị giết chết, mọi thứ dần mất đi khống chế.

Vô số tin tức bùng nổ, hoàn toàn bùng ra, truyền khắp thiên hạ với tốc độ khó mà tin nổi.

Thịnh hội Phật môn như lông gà trên đất!

Sở Quán Vương tiến vào Cẩm Khu Cổ Hoàng mất tích chưa thấy về, mơ hồ đã chết!

Sau đó, Đại Hắc Phật Mẫu giết ra từ Cẩm Khu Cổ Hoàng, đại náo hành cung, thông dong chạy thoát.

Sau đó nữa, An Bảo Phác của Ngũ Hành tông cũng đi ra khỏi Cẩm Khu Cổ Hoàng, đại khai sát giới.

Nho môn chịu khổ, cả đoàn bị diệt!

Năm người của Thiên Sư đạo bị giết, một người chạy trốn!

Chùa Vạn Pháp chỉ có chùa đến mười tăng nhân còn sống, tứ đại hộ pháp tăng nhân đều bị diệt!

Chủ trì Không Tịch đại sư đau khổ chèo chống, đánh đến cuối

cùng, dầu hết đèn tắt, hôm sau thì viên tịch, đi đời nhà ma.

Trải qua chứng thực, Giám Thiên ti Thiên Lô đại nhân giáng lâm hành cung một lần, sau đó lặng lẽ rút đi.

An Bảo Phác đã đích thân thừa nhận thân phận thật của cậu là Phương Tri Hành Đam Châu, chính là hung thủ sát hại Cơ Khoan Kỷ, thế tử của An Sắc Vương.

Thiên hạ ồ lên!

Người đời khiếp sợ!

Hoàng đế long nhan giận dữ, đích thân truyền đạt nghị lệnh.

Phương Tri Hành, thiên hạ cùng giết!

Kẻ đồng mưu, tru di cửu tộc!

...

Thái Ất tông!

Ba người Liên Tuyền không ngủ không nghỉ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy từ Càn Châu về Sở Châu.

Bọn họ bẩm báo lại tất cả những gì bản thân biết cho Thái Ất tông chủ.

Sau khi nghe xong, Thái Ất tông chủ chỉ khẽ thở dài.

Thật ra lần trước Phương Tri Hành đến, ông đã phát hiện Đại Nghị Chú Ẩn ở trên thân của Phương Tri Hành.

Nhưng vậy thì thế nào?

Ngũ Hành tông còn không để ý thì ông cần gì phải nhiều chuyện?

Vì vậy Thái Ất tông chủ giả vờ không biết, nên làm gì thì làm.

Nhưng ông cũng rất tò mò, lúc Phương Tri Hành xuất hiện ở Càn Châu, đứng giữa đám quần hùng sẽ xảy ra chuyện thú vị gì?

Chỉ là không ngờ sự việc lại...

“Đại nghịch Quy Chân!”

“Đại Chu lập quốc đến nay đã xuất hiện không ít đại nghịch, nhưng đại nghịch Quy Chân...”

Thái Ất tông chủ cười ha ha, trong nụ cười còn ẩn ý sâu xa.

Ngũ Hành tông!

Thanh Long phong chủ lo lắng tìm đến Huyền Vũ tông chủ, nói nhanh tin tức mà ngoại giới truyền đi điên cuồng một lượt.

“Ừm, ta biết rồi.”

Huyền Vũ tông chủ không có bất kỳ bất ngờ nào, ông ta vẫn bình tĩnh, an ổn như núi.

Chương 967: Ngũ Kiếp (1)

Thanh Long phong chủ lại có biểu cảm nghiêm túc, hít sâu nói: “Triều đình có mượn đề tài phát huy, ra tay với Ngũ Hành tông ta không?”

Huyền Vũ tông chủ mỉm cười, bình tĩnh nói: “Trước khi bắt được Phương Tri Hành, triều đình sẽ không dễ dàng nhằm vào chúng ta.”

Huyền Vũ tông chủ nhìn về phía xa, buồn bã nói: “Đừng vội, trò hay giờ mới bắt đầu, chúng ta không cần làm gì cả, ngồi xem mây cuốn mây bay, yên lặng nghe hoa nở hoa tàn, mặc cho thủy triều lên xuống...”

Trời tờ mờ sáng.

Tia nắng ban mai thanh thuần, thoải mái, nhẹ nhàng từng đợt xuyên thấu qua ngọn cây, chiếu vào trong hang núi, bóng vờ sắc sỡ vung vẩy khắp mặt đất.

Trong ánh nắng nhẹ nhàng mà dịu dàng, Phương Tri Hành tỉnh lại, mở đôi mắt một mảnh trong suốt, tinh thuần tựa như trẻ con mới sinh.

“Tỉnh rồi?”

Tế Cầu ngồi xổm ở cửa hang, quay đầu qua.

Phương Tri Hành vươn vai, ngồi khoanh chân hỏi: “Tao ngủ bao lâu rồi?”

Tế Cầu trả lời: “Một giấc ngủ này của mày tròn ba ngày ba đêm.”

Phương Tri Hành sáng tỏ.

Thật ra, với tố chất thân thể hiện tại của cậu, bình thường căn bản không cần ngủ.

Nhưng thời gian dài không ngủ, cậu sẽ cảm giác không thoải mái.

Đây có lẽ là làm người, vĩnh viễn khó có thể khắc phục thói quen bản năng sinh vật.

Phương Tri Hành lấy lại bình tĩnh, kéo bọc hành lý qua, đồ vật phẩm bên trong ra.

Chỉ một thoáng, trong hang phóng ra bảo quang, ngũ quang thập sắc, muôn màu muôn vẻ.

Hai tay Phương Tri Hành cùng sử dụng, nhanh chóng phân loại tất cả vật phẩm.

Sau đó cậu lật tay lấy ra Ngũ Hành Vạn Nhân đao, đặt chính giữa những vật phẩm.

“Ngũ Hành Vạn Nhân đao là binh khí cấp 5, có lẽ thêm vào những kỳ trân dị bảo này sẽ có cơ hội thăng cấp đến cấp 6!”

Mặt Phương Tri Hành lộ vẻ chờ mong.

Chốc lát!

Giao diện hệ thống đột nhiên chợt lóe ánh sáng.

[Điều kiện để Ngũ Hành Vạn Nhân đao trở thành max cấp:

1. Long Lân Thiết 3 miếng (Đã chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)

2. Hồn Thiên Mộc làm chuôi đao không ngắn hơn 1m (Đã

chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)

3. Hắc Diệu Chi Châu 1 viên điểm xuyên (Đã chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)

4. Nước Tử Tinh Thiên cọ rửa lưỡi đao hơn 10 lần (Chưa hoàn thành)

5. Thái Ất tinh kim 1 khối (Đã chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)

6. Băng Phách vạn năm đông lạnh lưỡi đao hơn 7 ngày (Chưa hoàn thành)

7. Lửa Vạn Kiếp nung khô lưỡi đao hơn 7 ngày (Chưa hoàn thành)]

“Quả nhiên đã tải ra!”

Trong lòng Phương Tri Hành mừng rỡ, liếc mắt đảo qua, phát hiện nguyên liệu mà điều kiện 1, 2, 3, 5 cần là có sẵn.

“Hoàn thành!”

Một suy nghĩ, bốn vật phẩm trên mặt đất vô cớ biến mất.

“Còn thiếu ba thứ, nước Tử Tinh Thiên, Băng Phách vạn năm và lửa Vạn Kiếp.”

Phương Tri Hành nhớ kỹ, có cơ hội lại đi sưu tầm.

Tiếp theo, cậu lấy ra một quyển trục màu vàng từ trong ngực chính là &LTB;àn Nhược Tâm Kinh> .

Phương Tri Hành từ Cẩm Khu Cổ Hoàng, thật ra chỉ mang ra hai môn công pháp.

Một môn khác là &LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công> .

Lúc này, Phương Tri Hành thông thả mở ra quyển trục màu vàng phong cách cổ xưa.

Bất chợt, kim quang vô tận phóng ra, rực rỡ đến cực điểm, tràn đầy cả hốc mắt.

Nhưng Phương Tri Hành cũng không cảm thấy chói mắt, đáy mắt có một vài hình ảnh thần thánh quang minh xẹt qua.

Thời gian trôi qua từng phút...

Phương Tri Hành bỗng nhiên khép lại quyển trục màu vàng, trên mặt hiện lên một biểu cảm minh ngộ.

Mặt trời bên ngoài treo trên đỉnh đầu, bất giác đã là thời gian buổi trưa.

“Thế nào, là phật pháp đại thừa thật sự?” Tế Cửu tò mò hỏi.

Phương Tri Hành hơi im lặng, sắp xếp lại suy nghĩ, thông thả mà nghiêm túc nói: “Quả thật là phật pháp đại thừa, thâm sâu khó lường, vượt quá tưởng tượng.”

Tế Cửu ồ một tiếng ngày càng tò mò, hỏi: “Phía trên có Như Lai Pháp Tướng không?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Có Như Lai Pháp Tướng, hơn nữa không chỉ một loại ước chừng có hơn ba mươi hai loại.”

Tế Cửu chớp mắt chớ, tắc lưỡi nói: “Nhưng sao ta nhớ Như Lai phật tổ chính là một hình tượng kim thân sáu trượng?”

Phương Tri Hành đáp: “Đó chỉ là một trong số đó.”

Cậu cẩn thận giải thích nói: “Dựa theo Bàn Nhược Tâm Kinh nói, pháp tướng chỉ là hiển hóa bên ngoài của phật tâm, phật tâm mới là duy nhất, pháp tướng có thể thiên biến vạn hóa.

Phật tâm tu thành chính quả tức là chân lý, tức là vĩnh hằng, tức là Phật Đà!

Phật tâm là duy nhất, cho nên Phật Đà cũng là duy nhất!

Là một người tu phật chọn một phật tâm nào đó, vậy thì cuối cùng của tu phật hợp thành một thể với chân phật tương ứng.

Nguyên nhân chính vì như vậy, Như Lai có ba mươi hai pháp tướng, nhưng cho dù mà luyện thành loại Như Lai Pháp Tướng nào, mà đều có thể xem như chọn phật tâm Như Lai, cuối cùng có hy vọng dung hợp làm một với Như Lai phật tổ.”

Tế Cầu nhất thời cảm giác da đầu run lên, cạ lời nói: “Vậy có khác gì tao khổ cực tu hành cả đời, đến cuối cùng lại bị Như Lai phật tổ cắn nuốt mất?”

Chương 968: Ngũ Kiếp (2)

Phương Tri Hành thở dài: “Đây là con đường của tu phật, phật không phải một cá nhân nào đó cụ thể, mà là thể dung hợp của vô số người đi đến cuối!”

Tế Cửu suy nghĩ đột nhiên giật mình hỏi: “Có loại pháp tướng đại thừa nào, một mình đi về trước, cuối cùng cũng là tự mình thành Phật không?”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, gật đầu cười nói: “Thật sự có, tên là ‘Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng’ hay còn gọi là ‘Phật Chủng Pháp Tướng’.

Loại pháp tướng này chỉ thuộc về một người, giống như một hạt giống tùy ý sinh trưởng, tiến hóa, tràn ngập tính không xác định.

Có thể phát triển thành một cộng cỏ nhỏ, cũng có thể phát triển thành đại thụ che trời, toàn bộ dựa vào phát dục của bản thân.”

Tế Cửu nhìn thật sâu vào Phương Tri Hành, dĩ nhiên đoán được cậu muốn ngừng luyện pháp tướng gì.

Bản thân Phương Tri Hành là bạo quân, ngừng luyện Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng thật rất xứng.

Tế Cửu hỏi: “Trước đó có người lựa chọn pháp tướng này chưa?”

“Có!”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Có ghi lại tới nay, người thứ

nhất lựa chọn Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng, hơn nữa tu luyện thành công, có lẽ là Địa Tạng Vương Bồ Tát tức Thế Tôn Địa Tạng!”

Tế Cầu khinh thường nói: “Quả vị của Bồ Tát thấp hơn Phật Đà, xem ra Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng không dễ thành Phật.”

Phương Tri Hành liền nói: “Không sao, tao đã ăn quả Bồ Đề, tiềm lực vô hạn, tương lai đầy hứa hẹn.”

Dứt lời!

Một bóng dáng hư ảo từ đỉnh đầu của cậu từ từ dâng lên, đỉnh thiên lập địa, khí phách bá đạo chính là bạo quân.

Trên tay bạo quân đeo một chuỗi chín phật châu, lấy xuống ném lên không.

“Hiển tế chín đại Kim Cang Pháp Tướng!”

Chín phật châu lơ lửng giữa không trung, lập tức lừng không chuyển động, xoay tròn tốc độ cao.

Dần dần, chín phật châu nối liền thành một đường, tạo thành một quang luân khổng lồ, kim quang rực rỡ, không thể miêu tả bằng lời.

Một vòng phật quang này như có thực chất, dừng ở sau đầu bạo quân, dung hợp thành một thể với bạo quân.

Phật quang chiếu rọi, trên ngực bạo quân hiện lên một thiên long màu vàng rất sống động.

Long tư uy mãnh, độc bộ thiên hạ, tản ra khí Vương Bá không gì sánh kịp!

Long tâm minh mông cuộn cuộn, bao hàm toàn diện, khí nuốt ngàn dặm, hào hùng cái thế!

Long hồn bàng bạc, làm vạn vật kinh hãi tựa như một ngọn núi đứng sừng sững giữa trời đất, trấn áp muôn đời!

Long âm rung trời, mệnh mệnh tràn ra giống như nước lũ, khiến mọi âm thanh đều yên lặng, vạn thú thần phục!

Không chỉ như thế.

Dưới chân bạo quân hiện lên ba đài sen hư ảo, nụ hoa chớm nở.

Điều này ngụ ý vô cùng rõ ràng, Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng vừa mới sinh ra, chỉ cần tiếp tục phát triển, đài sen nhất định sẽ nở hoa ra lá!

Ba đài sen đại biểu ba quả vị tu phật, lần lượt là La Hán, Bồ Tát, Phật Đà!

Khi đài sen thứ nhất nở rộ, có lẽ Phương Tri Hành đã chính thức bước vào cảnh giới tu phật kế tiếp, thăng lên thành La Hán chân chính.

Mà La Hán này nếu không có gì bất ngờ sẽ tương đương với Thiên Quân cảnh!

Hơn nữa đài sen chưa mở, giao diện hệ thống vẫn lấp lóe ánh sáng.

[Kỹ năng bộc phát: Đại La Pháp Chú (Lv6)]

Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng này chính là Phương Tri Hành hiển tế chín đại Kim Cang Pháp Tướng mới ngưng luyện ra, tiềm lực vô cùng lớn.

Lúc mới sinh ra đã giúp cậu thức tỉnh một kỹ năng bộc phát cấp 6.

“Tốt!”

Tâm trạng Phương Tri Hành nháy mắt cực kỳ sung sướng.

Đến tận lúc này cậu đã đạt được sáu kỹ năng bậc phát cấp 6.

[Điều kiện để Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng - sơ quả La Hán trở thành max cấp:

1. Độ hóa sinh mệnh cùng cấp bậc hơn 10 người (Chưa hoàn thành)

2. Sưu tầm 1 miếng xá lợi La Hán (Chưa hoàn thành)]

“Ồ, điều kiện max cấp lại chỉ có hai cái!”

Đáy mắt Phương Tri Hành bắn ra một luồng sáng sáng rực rỡ.

Trong nhất thời cậu hận không thể lập tức đi làm hai nhiệm vụ này.

“Không vội, ta còn một bộ thần công...”

Phương Tri Hành không mất đi bình tĩnh, tu phật chưa bao giờ là tuyến đường chính của cậu.

Cậu thu hồi quyền trục màu vàng, nhắm hai mắt lại.

Chỉ một thoáng, trong đầu hiện ra vô số tinh thần, hội tụ thành rất nhiều văn tự và đồ đằng.

Chính là &LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công>!

Phương Tri Hành tĩnh tâm lại, nghiêm túc đọc từng câu từng chữ.

Vừa đọc, tâm thần liền đắm chìm trong đó, quên mất thời gian.

Không biết qua bao lâu, Phương Tri Hành phun ra một luồng

khí dơ, phục hồi tinh thần lại.

Vừa nhìn bên ngoài, bầu trời đêm buồn tẻ, đã là đêm khuya.

“Ừm, thật sự là hoàng công tuyệt thế thần kỳ!” Phương Tri Hành than khẽ.

Tế Cửu đột nhiên tỉnh lại, ngáp dài hỏi: “Hoàng công tuyệt thế gì?”

Nó cũng không biết lúc Phương Tri Hành ngồi trên long ỷ, có kỳ ngộ khác.

Phương Tri Hành đơn giản cười nói: “Ngưỡng cửa tu hành hoàng công này cực kỳ cao, thứ nhất, cần tu vi đạt tới cảnh giới Quy Chân, thứ hai cần phải có khí Vương Bá, phong phạm hoàng giả!”

Tế Cửu liếc nhìn Phương Tri Hành, cạ lời nói: “Cừ thật, quả thực chính là thiết kế riêng!”

Chương 969: Hoàng Thiên (1)

Nó dừng một chút hỏi: “Mày luôn tu luyện &LTPhong; Huyết Bạo Quân>, đột nhiên chuyển qua tu Ngô Hoàng Vạn Tuế gì đó, không vấn đề gì à?”

Phương Tri Hành cười ha ha nói: “Trùng hợp quá, bạo quân và vạn tuế không chút xung đột, thậm chí có thể nói là cùng một mạch.”

Tế Cầu kinh ngạc nói: “Không phải chứ, chuyện trùng hợp như vậy xảy ra trên người mày, mày không cảm thấy kỳ quái hả?”

Phương Tri Hành buông tay nói: “Mày đương nhiên cảm thấy có rất nhiều trùng hợp nhưng mày phải biết rằng &LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công> là hoàng tộc triều trước tìm kiếm võ học thiên hạ, tụ tập bách gia sáng tạo ra.

Môn hoàng công thu thập tất cả đại thành võ công khắp thế gian, thậm chí có thể nói cho dù mày tu luyện môn võ công nào, ngọn nguồn đều ở chỗ nó!”

Tế Cầu ngó ra, tặc lưỡi nói: “Luyện thành cái thứ này, nếu không phải đứng đầu thiên hạ thì có thể cho chó ăn rồi đó!”

Phương Tri Hành trợn mắt trắng, không để ý tên này lắm bầm: “Thiên Quân cảnh là cái gì, cuối cùng tao đã biết rõ ràng.”

Tế Cầu nhất thời cũng dấy lên hứng thú, đáp: “Nói nhanh lên.”

Phương Tri Hành giải thích: “Cái gọi là Thiên Quân cảnh thật ra không phải là một cảnh giới tu hành, mà là một đơn vị chiến lực, một danh hiệu! Nhân vật có tư cách đạt được danh hiệu này,

phải sở hữu thực lực độc chiến ngàn quân.”

Tế Cửu chớp mắt nói: “Độc chiến ngàn quân gì chứ? Tao cũng có thể dễ dàng xử lý một ngàn binh lính mà!”

Phượng Tri Hành lắc đầu nói: “Ngàn quân ở đây, đặc biệt chỉ tà vật cao cấp xâm lấn thế giới chúng ta, ví dụ Hắc Sơn Dương sơ sinh chính là một trong số đó.

Nếu tao có thực lực một hơi giết chết một ngàn Hắc Sơn Dương sơ sinh, vậy tu vi của tao là Thiên Quân cảnh đỉnh phong!”

Tế Cửu ngạc nhiên cạ lời, nó chính mắt nhìn thấy Hắc Sơn Dương sơ sinh, giết một con đã cực kỳ tốn sức, Sở Quán Vương cũng không làm được, nói chi đến giết chết một ngàn con?

Đến tốt cùng Thiên Quân cảnh đỉnh phong mạnh cỡ nào, quả thực vượt qua sức tưởng tượng cực hạn của Tế Cửu.

Đúng vào lúc này, giao diện hệ thống trước mặt Phượng Tri Hành sáng lên.

Tế Cửu ngẩng đầu nhìn.

[Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công phân tích xong]

[Môn thần công này liên quan đến thời không nghịch lưu...]

Về mặt Tế Cửu ngơ ngác hỏi: “Là cái quái gì?”

Phượng Tri Hành sớm hiểu rõ ràng, cười giải thích: “Cái gọi là quy chân đề cập đến ‘con đường sống lại’ và ‘chân ngã’.

Mà chân ngã chính là ‘bản thân hoàn mỹ nhất ở một thời gian nào đó trong quá khứ’.”

Tế Cửu nghe vậy, không khỏi giật mình, rung động nói: “Vậ &LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công> có thể khiến thời

không nghịch lưu, không phải chính là có thể khiến mày đánh chết ‘chân ngã’ của người khác à?”

Phương Tri Hành mừng rỡ như điên, gật đầu nói: “Không chỉ như vậy, luyện thành thời không nghịch lưu, tao có thể phá hủy con đường sống lại của kẻ địch, cũng có thể phá hủy chân ngã của kẻ địch!”

Nói đến đây, giao diện hệ thống lại có văn tự mới hiện lên.

[Thời không nghịch lưu có thể chia làm đảo ngược một giây, một ngày, một năm, 10 năm, 60 năm, 100 năm, 300 năm, 500 năm, 1000 năm, một vạn năm, 100 triệu năm, vô tận!]

Tế Cửu trực tiếp nhìn tròn tròn mắt, kinh ngạc hô: “Đậu mé, đây là muốn đem đảo ngược thời gian đến đời ông cố ông sơ luôn à!”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Lúc kẻ địch đang tiến hành sống lại, có thể lựa chọn trở lại một khắc trước khi tử vong, cũng có thể lựa chọn trở lại trước đó lâu hơn, ví dụ trở lại một ngày trước, không thể nào đoán trước.

Nhưng thử nghĩ xem, nếu tao có thể khiến thời gian đảo ngược một vạn năm, vậy thì cho dù kẻ địch trở lại một khắc nào đó một ngày nào đó thậm chí một năm nào đó lúc còn sống, đều phải chết trong tay tao.”

Tế Cửu hiểu được, không thể không nói, chơi lớn vãi chưởng!

[Căn cứ thời gian đảo ngược dài ngắn, đặt ra điều kiện max cấp.....]

[Điều kiện để Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công - đảo ngược một ngày trở thành max cấp:

1. Đọc công pháp hơn 3 lần (Đã hoàn thành)

2. Sưu tầm 10 hồ phách Thời Quang (Đã chuẩn bị, có hoàn thành hay không?)

3. Thu thập 1 đóa hoa Diệu Ngữ Đàm (thuộc chủng loại hoa quỳnh) (Chưa hoàn thành)]

Tế Cầu thấy vậy, tấ tắ nói: “Chỉ có ba điều kiện, điều kiện 1 và 2 đều hoàn thành xong, điều kiện 3 thoát nhìn cũng không khó hoàn thành.”

Phương Tri Hành cũng cảm giác kinh ngạc liên tục, bảo bối mang ra từ trong Cẩm Khu Cổ Hoàng vừa hay còn có hồ phách Thời Quang.

Vậy thì hoa Diệu Ngữ Đàm ở đâu có?

“Phương lão đệ!”

Thình lình, một âm thanh đột nhiên vang lên.

“Má!” Tế Cầu hoảng sợ, vội không ngừng nhìn quét bên ngoài.

Phương Tri Hành đầu tiên là ngẩn ra, không chút hoang mang nâng tay trái lên.

Âm thanh là truyền đến từ trong nhĩ Thiên Nhân.

Phương Tri Hành đáp: “Phàn lão ca?”

Phàn Thu Lai nhất thời reo lên: “Lão đệ à, ta ở Đại Châu ngẫu nhiên nghe thấy tin tức của đệ, nói đệ làm một vụ án lớn kinh thiên, thật hay giả thế?”

Phương Tri Hành cười nói: “Có vài quan hệ với ta, nhưng tin đồn quá nhiều, huynh cũng đừng tin hết.”

Chương 970: Hoàng Thiên (2)

Phàn Thu Lai tấm tắc không thôi, cảm thán nói: “Không ngờ lão đệ phát triển nhanh như vậy, ta thật sự là hâm mộ không kịp đó!”

Phương Tri Hành cười, đột nhiên hỏi: “À đúng rồi lão ca, huynh có từng nghe nói về hoa Diệu Ngữ Đàm không?”

Phàn Thu Lai suy nghĩ lại trả lời: “Có nghe thấy, hoa Diệu Ngữ Đàm là kỳ hoa dị thảo cấp 5, từ nở hoa đến lúc tàn, chỉ có thời gian ngắn ngủi một giây.”

Phương Tri Hành nhú mày nói: “Ở đâu có thể tìm được loại kỳ hoa này?”

Phàn Thu Lai liền nói: “Đệ còn ở Càn Châu đúng không, nghe nói Càn Châu có một vị ‘Đàm Hoa phu nhân’, bà ta cực kỳ si mê hoa quỳnh, nếu không đệ hỏi thăm bà ta thử xem?”

“Được!”

Phương Tri Hành gật đầu, cắt đứt cuộc trò chuyện.

Manh mối có rồi.

Phương Tri Hành đứng lên, bàn tay to vung lên, thu thập kỳ trân dị bảo đầy đất, đi ra khỏi hang núi.

Tiếp theo, cậu hiển lộ ra Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng, xách gậy Tế Cầu, mũi chân điểm xuống bay lên, phá thủng tầng mây.

“Đậu xanh!”

Tế Cửu chấn động, bốn chân cào loạn.

Sau một lúc lâu, Tế Cửu phát hiện bản thân phá tan tầng mây thật dày, đi tới tầng bình lưu.

“Mày, mày biết bay?!”

Tế Cửu tắc lưỡi không thôi, trong lòng rung động.

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, cười nói: “Đại uy thiên long, bay lượn chín tầng mây, đằng vân giá vũ, biết bay kỳ quái lắm à? Chẳng qua là kiến thức cơ bản thôi.”

“Vãi chưởng!” Tế Cửu nhất thời đầy vẻ hâm mộ đổ kị hận, nó là thú đi bộ, phỏng chừng cả đời này cũng không bay được.

Một người một chó phá không mà đi, tốc độ cực nhanh giống như một tia chớp, ngay lập tức trăm dặm không nói chơi.

Không bao lâu, Phương Tri Hành chuyển hướng đột ngột, lao xuống đất.

Tế Cửu cúi đầu nhìn lại, trên mặt đất hiện lên một thành trì khổng lồ, bao quanh bởi núi và sông, phong thủy cực tốt.

“Đây là nơi nào?” Tế Cửu truyền âm hỏi.

Phương Tri Hành trả lời: “Tòa thành lớn thứ hai Càn Châu ‘thành Lạc Hà’, chúng ta vào thành hỏi thăm thử chỗ ở của vị Đàm Hoa phu nhân kia.”

Tế Cửu hiểu rõ.

Vù ~

Phương Tri Hành chui vào trong thành, lặng yên không một tiếng động đáp trên mặt đất.

Trên đường người đi đường đông đúc, rộn ràng nhộn nháo.

Phượng Tri Hành đi chậm rãi, thần thái nhàn nhã.

Rất nhanh, cậu có phát hiện, không nhanh không chậm đi vào một quán trà, chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ.

Trong quán trà có không ít người, đang bàn luận cái gì, cảm xúc ai nấy cũng kịch liệt.

“Nói hưu nói vượn, toàn là nói bậy!”

Một ông lão râu trắng, thối râu trũng mắt, thở phì phì.

Trên cổ ông ta đeo một chuỗi phật châu, 108 viên, rõ ràng là phật châu sắp ong cực kỳ hoa mỹ.

Trong tay của ông ta còn cầm một chuỗi phật châu, tất cả mười tám viên phật châu đều là màu xanh ngọc lục bảo quý giá nhất, giá cả cực kỳ đắt đỏ.

Vừa nhìn ông lão là tín đồ Phật môn, hơn nữa cực kỳ giàu có, là một phú ông.

Những người khác đang ngồi cũng là tay cầm một chuỗi phật châu hoặc là đeo phật ngọc.

Cũng phải, Càn Châu là địa bàn của Phật môn, dân chúng hết lòng tin theo phật giáo, hương khói cường thịnh.

Phú ông chỉ vào một thương nhân trung niên, phần nộ nói: “Phật pháp vô biên có hiểu hay không, trụ trì chùa Vạn Pháp Không Tịch đại sư phật pháp tinh thâm, sâu không lường được, ngay cả đương kim thánh thượng cũng tôn xưng ông ta là Lạt Ma tại thế, người nói ai có thể đánh bại ông ta?”

Thương nhân trung niên dở khóc dở cười, buông tay nói: “Lưu lão, ta không phải tranh cãi với ngài mà là đang nói sự thật.”

Hắn nhìn quanh mọi người, lần nữa lặp lại một lần lời nói vừa rồi: “Không Tịch đại sư bị một vị cao nhân Đạo môn đánh bại, ngày hôm sau thì là đời, ông ta đã viên tịch, chết rồi!”

Mọi người khó mà tin nổi, bàn luận sôi nổi.

Chuyện Phương Tri Hành đánh bại Không Tịch đại sư, đã kích động với dân chúng bình thường giống như cơn mãnh thú và dòng nước lũ, thậm chí có thể phá hủy tín ngưỡng của bọn họ.

“Nói láo!”

Phú ông đánh chết cũng không tin, hét lên: “Năm trước ta còn đi qua chùa Vạn Pháp trả lễ, chính mắt gặp được Không Tịch đại sư, ông ta là cao tăng đắc đạo có Phật tổ phù hộ, cực lực suốt đời, ai giết được ông ta? Người đứng ở đây lừa dối mọi người!”

Thượng nhân trung niên hoàn toàn cạn lời, xua tay nói: “Haiz, ta mới từ thành Nguyên Dạ buôn bán trở về, việc này cực kỳ chính xác, ông muốn tin thì tin.”

Có người không nhận được hỏi: “Người nói vị cao thủ Đạo môn kia là ai chứ?”

Thượng nhân trung niên trả lời: “Đại nghịch của một người tên là Phương Tri Hành hình như đến từ Đam Châu, còn từng gia nhập Ngũ Hành tông, hiện tại hắn là tội phạm truy nã hàng đầu của triều đình.”

Nghe xong lời này, có người tấm tắc nói: “Vị trí tội phạm truy nã hàng đầu này luôn là thủ lĩnh nghịch tặc Vương Thiên Bố, không ngờ Phương Tri Hành này còn dũng mãnh hơn hắn.”

Thượng nhân trung niên thầm chấp nhận, nói chi tiết: “Ta nghe nói đương kim Thánh Thượng cực kỳ coi trọng người này, chẳng những phát lệnh treo thưởng cực lớn còn mời cao thủ khắp nơi như Kiếm môn, Phù môn, Vu tộc, Bất Tử tộc v.v..., cùng nhau

thương nghị làm sao thảo phạt nghịch tặc đây!”

Chương 971: Thăng cấp (1)

Phú ông liên tục lắc đầu, nghi ngờ nói: “Ví dụ lời người nói chính là sự thật, Phật môn không có những người khác à? Sau lưng chùa Vạn Pháp còn có một ‘Đề Đăng Phật Đình’, người chưa từng nghe nói à?”

Thượng nhân trung niên liền nói: “Cái này ta đương nhiên biết, nhưng mà lần này chùa Vạn Pháp tan tác, khiến đương kim Thánh Thượng vô cùng bất mãn, cho nên Phật môn bị ghét bỏ, lúc này mới không được mời.”

“Nói bậy, nói bậy!”

Phú ông mắt đẫm tai ngơ, giận dữ rời khỏi vừa đi vừa nói: “Ta phải đi chùa Hàn Lộ một chuyến, hỏi thử ‘Hải Viễn đại sư’.”

Lúc này, tiểu nhị khách điểm bưng nước trà đi tới trước bàn của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành uống một ngụm trà, thuận miệng hỏi: “Tiểu nhị, người có từng nghe nói về Đàm Hoa phu nhân không?”

Tiểu nhị khách điểm liền nói: “Khách quan ngài nói chính là Đàm Hoa phu nhân ẩn cư trong Đàm Hoa cốc nhỉ.”

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng ngời, nhanh chóng hỏi: “Bà ta là người như thế nào?”

Tiểu nhị khách điểm cười nói: “Tiểu nhân chưa từng gặp bà ta, chỉ nghe người khác nói bà ta là một vị thần y, y thuật cực cao, am hiểu chữa trị các chứng bệnh khó trị, diệu thủ hồi xuân, thuốc đến bệnh trừ.”

“Ồ, thần y.....”

Phương Tri Hành hiểu rõ, tiếp theo liền hỏi tới vị trí của Đàm Hoa cốc, làm ký hiệu trên bản đồ.

Chỉ chốc lát, cậu đứng dậy rời đi, ngự không phi hành, bay về phía tây bắc.

Bay ước chừng 700 - 800 dặm.

Chính giữa đồi núi trập trùng đột ngột xuất hiện một hẻm núi lớn như vực sâu, sương mù bao phủ, mấy năm liên tiếp không tiêu tan.

Phương Tri Hành rất nhanh đáp xuống, đi tới lối vào cốc.

Phóng mắt nhìn lại, lối vào cốc có một con đường nhỏ, bên đường đứng sừng sững một bia đá.

Phía trên khắc ba chữ to: Đàm Hoa cốc.

Tế Cầu thấy vậy, không khỏi cảm thán nói: “Bay trên trời xuống đất thích thật chứ, tìm một chỗ quá dễ dàng.”

Quả thật!

Đặt ở quá khứ, Phương Tri Hành và Tế Cầu phỏng chừng phải tốn mấy ngày mới có thể tìm được Đàm Hoa cốc bí mật này.

Trong lúc này không chừng còn có thể gặp phải một vài người, xảy ra một vài câu chuyện.

Nhưng hiện tại má nó chỉ là thời gian một cơn gió.

Một người một chó xông vào trong cốc, dọc theo đường nhỏ đi về phía trước, không ngừng xâm nhập.

Nhìn như không nhanh, thật ra một bước mười trượng.

Chốc lát!

Hai người bọn họ đi tới cuối đường nhỏ, chỉ thấy trên một sườn dốc, đất bằng phẳng, phòng ốc trang nghiêm.

Nơi đây lại có một thôn nhỏ lánh đời.

Cách đó không xa có một dòng suối nhỏ, mấy mấy đứa trẻ trần trụi đang bắt cá trong suối, chơi đến không biết trời đất.

Phương Tri Hành chậm rãi đi đến đỉnh dốc, liếc mắt đã nhìn thấy ba ông lão ngồi bên gốc cây già đầu thôn, hút tẩu thuốc, vừa rít vừa nhìn nhàn nhả phơi nắng.

Một phong cảnh nông đậm vị quê cha đất tổ ánh vào mi mắt.

Phương Tri Hành đi lên trước, mở miệng nói: “Ông lão, xin hỏi Đàm Hoa phu nhân đang ở đâu?”

Lão giả buồng tẩu thuốc, nâng ngón tay chỉ vào sâu trong khe núi cười nói: “Còn phải đi về phía trước, qua rừng trúc kia, bên trong có một sơn trang.”

Phương Tri Hành gật đầu, ba bước dồn thành hai bước lướt qua thôn nhỏ, tiến vào rừng trúc kia.

Đột nhiên, chiếc nhẫn trên tay trái sáng lên.

[Phía trước hai dặm có một Cẩm Khu cấp 5.]

Hai mắt Phương Tri Hành híp lại, thấp giọng nói: “Xem ra Đàm Hoa phu nhân này cũng không đơn giản.”

Tế Cửu nghĩ lại thấy cũng đúng, đáp: “Phàn Thu Lai ở tận Đại Châu, vậy mà cũng biết Đàm Hoa phu nhân này, có thể thấy được bà cũng không phải người thường.”

Hai người bọn họ rất nhanh xuyên qua rừng trúc, phía trước

rộng mở trong sáng, xuất hiện một mảnh đất bằng phẳng trống trải, bị tường đá cao nửa người vây quanh.

Trong tường đá thấp bé là một sơn trang, không phải quá lớn, kiến trúc chủ thể là một lầu các hình tháp nhọn cùng loại với giáo đường.

Thấy cảnh tượng này!

Sắc mặt Phương Tri Hành khẽ biến, nhúu mày.

Tế Cầu nhìn, nói thầm: “Sao giáo đường này nhìn hơi quen mắt nhỉ, có phải từng gặp ở đâu hay không?”

Phương Tri Hành nhắc nhở nói: “Nhiệm vụ cưỡng chế mà chiếc nhẫn công bố.”

Tế Cầu không khỏi giật mình.

Không sai được!

Lúc nó và Phương Tri Hành chấp hành nhiệm vụ cưỡng chế, từng gặp phải một vài nghi thức gọi tà ác.

Có người bị ma quỷ ám, gọi tà vật về, gây họa thương sinh!

Mà nơi gọi về chính là cùng loại với phong cách kiến trúc trước mắt.

Phương Tri Hành chợt thả ra thần hồn cảm ứng, trong nháy mắt, toàn bộ tình huống trong sơn trang chiếu rọi trong lòng.

Người trong sơn trang không nhiều lắm, chỉ có hai vị, một người là phụ nhân trung niên dung mạo cực kỳ xinh đẹp, một người là cô gái trẻ thanh thuần động lòng người.

Lúc này, phụ nhân trung niên đang nằm trên ghế trúc, ngủ một giấc ngon lành.

Cô gái trẻ đang thêu hoa, bên cạnh có một bếp lò, ngọn lửa bập bùng đang đun nước.

Bỗng nhiên!

Phụ nhân trung niên mở hai mắt, ngồi dậy nhìn phía cửa, biểu cảm hơi nghiêm trọng.

Bà mở miệng nói: “Nhu Nhu, bên ngoài có khách đến, người ra nghênh đón đi.”

Chương 972: Thăng cấp (2)

“Vâng...”

Cô gái trẻ ngẩng đầu, trả lời cũng không hỏi gì nhiều, thông thả chạy ra.

Cô đi đến cửa, nhìn thấy Phương Tri Hành và Tế Cầu, kinh ngạc nói: “Người tìm ai?”

Phương Tri Hành thu hết tất cả vào đáy mắt, mỉm cười nói: “Tại hạ là người cầu thầy, ngưỡng mộ danh mà đến, xin hỏi Đàm Hoa phu nhân có ở nhà không?”

“Có!”

Cô gái trẻ trực tiếp mở cửa ra, ngoắc tay nói: “Đi theo ta.”

Rất nhanh, Phương Tri Hành tiến vào một phòng khách.

Phụ nhân trung niên thay đổi một bộ áo trắng mộc mạc, nghênh đón nói: “Thiếp thân Đàm hoa, cung nghênh khách quý.”

Phương Tri Hành vẫn hành lễ nói: “Tại hạ Phương Tri Hành, bái kiến phu nhân.”

“Không dám nhận!”

Đàm Hoa phu nhân nghe thấy cái tên Phương Tri Hành này, biểu cảm rõ ràng trở nên khẩn trương.

Bà vươn tay làm ra tư thế mời rồi lại dạn dò: “Nhu Nhu, lên trà ngon.”

Hai người ngồi xuống, uống trà.

Tế Cửu đánh giá Đàm Hoa phu nhân, da trắng xinh đẹp chân dài, vòng eo cỡ một vòng tay, ngực siêu lớn cứ rung rung, câu hồn đoạt phách.

“Đàm Hoa phu nhân này trông khá lạ, sao phải ẩn cư trong khe núi này chứ?” Nó trêu chọc nói.

Phượng Tri Hành nhìn thật sâu vào Đàm Hoa phu nhân, đột nhiên hỏi: “Bà không phải người, đúng không?”

“...”

Thân thể mềm mại của Đàm Hoa phu nhân run lên, khuôn mặt trở nên vô cùng cứng nhắc.

Cô gái trẻ chớp mắt quát: “Con người người nói chuyện kiểu gì đấy, ai không phải người?”

Tế Cửu cũng kinh ngạc nói: “Có ý gì, bà ta không phải người là sao?”

Đàm Hoa phu nhân phất tay, nghiêm mặt nói: “Nhu Nhu, người ra ngoài trước, người lớn nói chuyện người đừng xen mồm.”

Cô gái trẻ không quá tình nguyện nhưng vẫn nghe lời đi ra ngoài.

Sau đó, Đàm Hoa phu nhân cúi đầu, tư thái trở nên khiêm tốn nhưng không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Đạo hữu, thiếp thân ẩn cư ở đây nhiều năm, làm nghề y cứu người, không tranh với đời, hy vọng ngài giơ cao đánh khẽ, đừng làm khó ta.”

Phượng Tri Hành tò mò hỏi: “Làm sao bà khống chế đói khát?”

Vừa hỏi ra lời này, Tế Cửu chợt phản ứng lại đây.

Hay thật!

Đàm Hoa phu nhân lại là yêu ma!

Sau khi nó và Phương Tri Hành mạnh lên, nhất là từ khi bước vào Cửu Ngưu cảnh, đã rất lâu không đụng phải yêu ma.

Đàm Hoa phu nhân hít sâu, chậm rãi nói: “Hơn 500 năm trước, ta không biết tại sao biến thành một yêu ma, quả thực từng ăn một vài người.

Sau này có một ngày, ta ngẫu nhiên gặp được hai cao thủ đang chém giết, đánh đến trời đất tối mù, vô cùng kịch liệt.”

Bà chỉ ra bên ngoài, cẩn thận miêu tả: “Khe núi lớn này, thật ra chính là năm đó hai vị cao thủ kia đánh nhau lưu lại.

Hai người đó là cường giả Cửu Ngưu cảnh, đến từ cùng một môn phái.

Bọn họ vì tranh đoạt một đan dược, nổi lên nội chiến, lúc này mới đánh nhau.

Đan dược đó vô cùng quý giá, sau khi ăn có thể giúp người ta thăng lên Bách Ngưu cảnh.

Kết quả, hai người đó đánh tới cuối cùng, lại lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận.

Điều này đã tiện nghi cho ta!

Vì thế, ta ăn sạch hai người bọn họ cùng với đan dược kia.

Bởi vì ta ăn óc của bọn họ cho nên linh trí của ta mở rộng ra, hiểu rõ rất nhiều đạo lý.

Chính là từ đó về sau, ta đã có thể khống chế đói khát, từ đó không ăn thịt người nữa.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, trầm ngâm nói: “Ta biết thịt dị thú sống mà con người ăn còn có thể mất kiểm soát thành yêu ma, chỉ là không ngờ, sau khi yêu ma ăn máu thịt sinh sôi vô hạn lại có thể làm người bình thường.”

Đàm Hoa phu nhân liền nói: “Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, bản thân cũng không giải thích rõ ràng được. Nhưng mà từng có cao thủ Đạo môn và Phật môn đến tìm ta, sau khi bọn họ nghe nói sự tích của ta thì trở về bắt mấy yêu ma tiến hành ném thử, nhưng đáng tiếc đều không thành công.”

Phương Tri Hành hiểu được hỏi: “Bà từng nghe nói về ta à?”

Đàm Hoa phu nhân chấn động nói: “Tuy thiếp thân khiêm tốn nhưng mấy năm nay, khắp nơi giúp người làm điều tốt, kết giao không ít bằng hữu, cho nên tin tức cũng không bế tắc.”

Nói đến đây, Đàm Hoa phu nhân ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Phương Tri Hành, dò hỏi: “Không biết đạo hữu đột nhiên đến thăm là có gì dặn dò à?”

Phương Tri Hành hỏi lại: “Bà được gọi là Đàm Hoa phu nhân, ắt hẳn cực kỳ hiểu biết về hoa quỳnh đúng không?”

Đàm Hoa phu nhân liền nói: “Không dám nói hiểu biết quá nhiều, nhưng thiếp thân quả thực yêu thích hoa quỳnh.”

Phương Tri Hành gật đầu, đáp: “Đã nghe nói về hoa Diệu Ngữ Đàm chưa?”

Đàm Hoa phu nhân đầu tiên là ngần ra, nghiêm túc trả lời: “Thì ra đạo hữu muốn tìm kiếm hoa Diệu Ngữ Đàm, loại hoa quỳnh này thật ra cũng không hiếm thấy, theo ta được biết, chỉ là trong bốn Cẩm Khu cấp 5 của Càn Châu đã có thể thu thập được nó.”

Phương Tri Hành không mặn không nhạt nói: “Bao gồm Cẩm

Khu cấp 5 ở chỗ bà à?”

Lời này vừa nói ra!

Đàm Hoa phu nhân hít ngược một luồng khí lạnh, ngạc nhiên nói: “Đạo hữu quả nhiên thần thông quảng đại, không gì không biết.

Chương 973: Công Đức (1)

Nơi này quả thực có một Cấm Khu cấp 5, lối vào đột nhiên xuất hiện vào hơn 200 năm trước, vì tránh cho dẫn tới người mạo hiểm, thiếp thân đã hoàn toàn bịt kín lối vào.”

Phương Tri Hành hỏi: “Trong Cấm Khu này có hoa Diệu Ngữ Đàm không?”

Đàm Hoa phu nhân gật đầu nói: “Chắc là có, ít nhất 200 năm trước ta từng nhìn thấy.”

Phương Tri Hành đứng lên, dặn dò: “Dẫn ta đi.”

Đàm Hoa phu nhân mím môi, hơi kháng cự, sau khi rối rắm vài giây cuối cùng không dám không tuân theo.

Sau đó, bà đi ra khỏi phòng khách, đi vào dưới một gốc cây già ở hậu viện.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn phát hiện trên cây già mọc ra mặt người, biểu cảm lạnh lùng, chân mày rũ xuống, đáng vẻ không vui.

Chiếc nhẫn lại phát sáng.

[Cách tiến vào Cấm Khu cấp 5 này là kể một chuyện cười, chọc cười mặt vỏ cây...]

“Cái gì, kể chuyện cười?”

Tế Cửu vừa nhìn đã trực tiếp trợn tròn mắt, cạ lời, nói: “Té ra Cấm Khu này chỉ cho phép người đi vào, những sinh vật khác đều không thể vào được.”

Chó chỉ sủa gâu gâu chứ không kể chuyện cười được.

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Tao cảm thấy trọng điểm có lẽ không phải là kể chuyện cười mà là nghĩ cách chọc cười mặt vô cây.”

Tế Cầu chớp mắt, suy nghĩ rồi nói: “Chọc thế nào?”

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, truyền âm: “Mày phối hợp với tao.”

Cậu đưa tay vẽ một vòng tròn trên đỉnh đầu Tế Cầu.

Tế Cầu im lặng cực độ, nhe răng nhếch miệng, cự tuyệt không phối hợp.

Phương Tri Hành cười nói: “Thử chút đi mà.”

Cậu lại vẽ một vòng.

Tế Cầu thầm than thở, phối hợp quay một vòng tại chỗ.

Phương Tri Hành liên tục vẽ vòng tròn, Tế Cầu liên tục quay tròn tại chỗ.

Tế Cầu xoay đến choáng váng và té lăn trên mặt đất.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn, thấy mặt vô cây hơi thay đổi biểu cảm, dù không cười nhưng mí mắt có nhấc lên, đáng vẻ tràn ngập tò mò.

“Có tác dụng rồi, tiếp đi!”

Phương Tri Hành chột nhặt một nhánh cây lên và ném đi.

Tế Cầu chạy vụt đi, tiếp được nhánh cây và quay trở lại.

Phương Tri Hành lại ném nhánh cây ca, Tế Cầu lập tức lao đến

tiếp lấy và ngậm nhánh cây trở về.

Cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần, Phương Tri Hành đột nhiên làm ra động tác ném nhánh cây.

Tế Cửu lại nhảy vọt ra, nhìn chăm chăm bầu trời cả buổi.

Ủa?

Nhánh cây đâu?

Tế Cửu lộ vẻ hoang mang, trông cực ngốc nghếch.

Nhưng trên thực tế, nhánh cây vẫn còn trên tay Phương Tri Hành, cậu vốn không hề ném nó ra.

Thấy màn này, mặt vỏ cây nở nụ cười như hoa cúc.

Nháy mắt sau!

Những chiếc lá rụng trên mặt đất không gió tự bay lên, cuộn tròn và bao bọc Phương Tri Hành cùng Tế Cửu.

Phương Tri Hành cảm thấy hoa mắt, lá cây chậm rãi rơi xuống.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn đổi khác.

Cậu và Tế Cửu xuất hiện trên một vùng đất ngập nước rộng lớn và bằng phẳng với thảm thực vật tươi tốt, màu xanh biếc mênh mông không nhìn thấy điểm cuối.

Gió thật lớn, thổi vù vù một cách tự do.

“Gào~~”

Nơi xa, đột nhiên truyền đến tiếng gầm rú mơ hồ.

Phương Tri Hành ngưng ánh mắt, trong đồng tử thanh tịnh

phản chiếu hình ảnh một quái thú có thân hình to lớn, dài hơn 100 mét, cổ thon dài và linh hoạt, tứ chi tráng kiện mạnh mẽ đang khoan thai dạo bước ở nơi hoang dã.

“Đây là khủng long cổ dài ăn cỏ!”

Phương Tri Hành cảm thấy chấn động.

“Má ơi, chim thủy tổ khủng long!” Tế Cầu cũng tức thì la lên.

Không ngờ rằng sinh vật sinh sống trong Cấm Khu cấp 5 này lại là chim thủy tổ khủng long viễn cổ!

Ngay sau đó, Đàm Hoa phu nhân cũng tiến vào.

Bà vội vàng nhắc nhở: “Đạo hữu cẩn thận, nơi đây có một loại cực giống dị thú Long tộc, rất hung tàn và đáng sợ.”

Phương Tri Hành hơi nhếch khóe miệng, định nói sự hiểu biết về chim thủy tổ khủng long của Đàm Hoa phu nhân chỉ là kiến thức nửa vời, thua xa cậu nhưng cậu chỉ nói: “Bà dẫn đường đi.”

Đàm Hoa phu nhân gật đầu, bước lên trước, cẩn thận từng tí từng tí tiến lên.

“Kít!”

Chẳng mấy chốc, một vài con dực long bay qua đây, dường như chúng đã phát hiện ra bọn họ nên bám theo.

Không bao lâu sau, khi đi qua một khu vực đồi nổi, bọn họ chạm trán với một nhóm “Velociraptor”, hình thể chỉ khoảng 5-6 mét nhưng tốc độ lại nhanh như gió và di chuyển theo bầy đàn.

Đàn Velociraptor cũng để mắt tới đám người Phương Tri Hành, bọn chúng từ tốn đi theo sau đít bọn họ.

Chốc lát, đằng trước xuất hiện một dòng sông rộng lớn.

Soạt~

Một cự thú đi lại giữa dòng sông, cao khoảng 15 mét, vẻ ngoài của nó kết hợp giữa thằn lằn và cá mập ăn thịt người, miệng mọc răng nanh hình răng cưa, trông rất hung tàn.

“Vãi!”

Tế Cửu tròng lớn mắt chó, tắc lưỡi nói: “Thứ này hình như là Carcharodontosaurus.”

Vừa dứt lời, gió mạnh gào thét trên đỉnh đầu.

Một con cự long đói khát không thể nhịn nổi nữa đang lao nhanh xuống, theo sau là một cú lướt đẹp mắt, nó giơ móng vuốt ra và chộp lấy...

Tế Cửu!

“Cút đi cho đại gia!”

“Lưu Phong Hồi Tuyết!”

Tế Cửu giận tím mặt, đột ngột đứng bật dậy, nhe răng nanh đỏ cắn vào cánh của cự long.

Chương 974: Công Đức (2)

“Gào!”

Dực long kêu thảm thiết, tiếp đó té lăn xuống đất, kéo theo Tế Cẩu lăn lộn một vòng, huyết dịch tung tóe khắp nơi.

Tế Cẩu bộc phát hung tính, dùng răng nanh cắn xé làm đứt gãy nửa bên cánh con dực long.

“Gào gào~” Dực long không khỏi rú thảm.

Tế Cẩu vung ném thật mạnh làm dực long bị hất văng rơi xuống mặt sông.

Đột nhiên, Carcharodontosaurus phóng lên khỏi mặt nước, há rộng cái mồm đỏ lòm đớp lấy thức ăn từ trên trời rớt xuống.

Dực long rơi vào trong miệng Carcharodontosaurus, đớp rồi cắn, máu me xịt đầy trong miệng nó.

Thế vẫn chưa xong, Tế Cẩu bỗng nhiên phát giác được sau lưng có động tĩnh, nó quay đầu nhìn.

Vừa nhìn lại, Tế Cẩu đã bị dọa đến hồn phi phách tán.

Một cái miệng đầy máu kề sát đất mà đến, cắn vào giữa hai chân Tế Cẩu.

“Chọc lỗ đít!”

Da đầu Tế Cẩu tê dại, hai chân sau bỗng phát lực, lật nhào về phía trước, thoát khỏi hiểm cảnh.

Thế nhưng, con Velociraptor vẫn theo sát tới, từng cú đớp nhắm chuẩn vào hạ bộ của Tế Cầu.

“F*ck!”

Tế Cầu triệt để nổi giận, tung chảo cuồng quét, tạo ra một vùng chảo ảnh.

Phụt xì~

Dưới móng vuốt gió tanh mưa máu, Velociraptor bị cắt thành từng mảnh, toàn thân chia năm xẻ bảy.

Mùi máu tươi nồng đậm tràn ra.

Nhưng Tế Cầu còn chưa kịp thở lấy hơi thì ba con Carcharodontosaurus trong dòng sông đang tiến tới gần.

Bọn chúng là dị thú cấp 5 thực thụ, hung ác vượt xa dực long và Velociraptor.

Carcharodontosaurus đứng ở giữa sông cúi đầu uống nước, ực ực từng ngụm, sau đó ngẩng đầu, há mồm phun ra.

Phụt~

Nước sông ngừng tụ thành một chùm như súng phun nước cao áp vậy, bắn về phía Tế Cầu với tốc độ cực nhanh.

“Đệt mợ!” Tế Cầu nhảy sang bên những cột nước cao áp nhanh chóng chuyển hướng tới gần Tế Cầu.

Cuối cùng, Tế Cầu không thể tránh được bị súng nước bắn trúng phần bụng.

“Tông Mao Cố Giáp!”

Tế Cầu giật nảy mình, liên tục rung lắc lông chó toàn thân,

cường hóa phòng ngự bản thân.

Bang!

Súng bắn nước cao áp như bắn vào một tấm thép, phát ra tiếng nổ chói tai.

Tế Cầu bay lệch ra ngoài, đụng vào một khối nham thạch.

Rắc bùm!

Nham thạch vỡ vụn, Tế Cầu lăn lộn rồi ngã chụp ếch, vô cùng chặt vật.

“Mẹ mày!”

Tế Cầu bò dậy, nhìn phần bụng, lông chó đã bị súng bắn nước bắn bay mất một nhúm.

Nó bước tới trong cơn phẫn nộ.

Bên kia, hai con Carcharodontosaurus vận sức chờ sẵn, bỗng phun ra hai cột súng bắn nước, đồng thời tấn công hai bên.

“Muốn chết!”

Tế Cầu hít thật sâu, khàn giọng gào thét.

Thanh Động Vạn Tượng!!

Chỉ một thoáng, làn sóng âm có thể thấy bằng mắt trần lan ra, khóa chặt ba con Carcharodontosaurus, xung kích mãnh liệt lên mỗi một tấc trên thân bọn chúng.

Ba con Carcharodontosaurus lập tức cảm nhận được cơn đau nhức vô tận, chúng giãy dụa lung tung.

Súng bắn nước sụp đổ theo, phun tán loạn không còn hình

dáng.

Không bao lâu sau, hai con Carcharodontosaurus toàn thân đầm máu ngã xuống, nhuộm đỏ nước sông.

Bọn chúng chưa chết, chỉ là bị đánh ngất đi.

Tế Cửu một mình địch ba, toàn thắng.

“Linh sủng thật lợi hại!”

Đàm Hoa phu nhân thềm kinh hãi, bà cảm nhận được một sự hung uy đáng sợ trên thân Tế Cửu, sâu không thể dò.

Nếu bà chiến đấu với Tế Cửu có lẽ không thể đánh lại nó.

“Chó còn hung tàn như vậy, chủ nhân chẳng phải là...”

Đàm Hoa phu nhân như thể hiểu ra gì đấy, trong lòng bà bất giác càng thêm cẩn thận chặt chẽ khi đối mặt với Phương Tri Hành.

Tế Cửu xông tới chỗ ba con hổ rừng cá mập, cắn chết từng con rồi ăn sạch sẽ.

Phương Tri Hành để mặc cho nó phát tiết, chờ giây lát, sau khi Tế Cửu xong việc thì bọn họ tiếp tục xuất phát.

Khoảng chừng 1 tiếng trôi qua.

Đám người Phương Tri Hành đã đi ít nhất hơn 1000 dặm và đến chân một ngọn núi lớn.

Ngọn núi này nguy nga hùng vĩ, vươn tới tận mây, cao hơn cả Himalaya.

Đàm Hoa phu nhân ngẩng đầu nhìn núi, cẩn thận nói: “Hoa Diêu Ngữ Đàm rất kỳ dị, chỉ có thể sinh trưởng trong cực hàn,

người bình thường hiếm khi gặp được một lần trong đời.”

Phương Tri Hành cau mày, nói: “Nó mọc trên đỉnh núi đúng không?”

Đàm Hoa phu nhân gật đầu, chần chừ nói: “Khả năng có nhưng cũng không chắc chắn, ta chỉ có thể nói rằng ta đã từng nhìn thấy nó khi đến đây vào lần trước.”

Phương Tri Hành hiểu ra, thản nhiên nói: “Vậy chúng ta lên đó xem thử.”

Nhưng Đàm Hoa phu nhân lại nói: “Tốt nhất là đạo hữu nên đi một mình.”

Phương Tri Hành xoay người, nhìn chăm chăm Đàm Hoa phu nhân.

“Đừng hiểu lầm.”

Đàm Hoa phu nhân vội vàng giải thích: “Như những gì ta đã nói, hoa Diệu Ngữ Đàm rất kỳ dị, khi nở hoa, nó có thể nói tiếng người và hiểu lòng người. Nếu có người ở bên cạnh thì có thể sẽ tiết lộ bí mật của đạo hữu.”

Phương Tri Hành ồ lên, suy nghĩ một chút, liếc mắt ra hiệu cho Tế Cầu.

“Hiểu rồi, tao sẽ để ý bà ta.” Tế Cầu ngầm hiểu, ngoan ngoãn ngồi xõm.

Nháy mắt sau, Phương Tri Hành thi triển ra Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng rồi bay thẳng lên trời.

Chốc lát, núi lớn cao vạn mét đã bị cậu giẫm dưới chân.

Trên đỉnh núi tuyết trắng mênh mang, cuồng phong gào rít giận dữ, nhiệt độ không khí cực thấp, hoàn cảnh khắc nghiệt vượt

quá tưởng tượng.

Chương 975: Công Đức (3)

Phương Tri Hành đứng trên tuyết, những cơn lạnh khủng khiếp xâm nhập vào cơ thể.

Bất kỳ sinh vật sống nào cũng sẽ lập tức bị đóng băng thành một tác phẩm điêu khắc bằng băng ngay trên đỉnh núi này.

Phương Tri Hành gần như không cảm giác được bất kỳ khó chịu nào, thể phách cường đại giống như nhật nguyệt trên trời, không thể rung chuyển, tồn tại vĩnh cửu.

Phương Tri Hành đảo mắt nhìn quanh.

Bỗng nhiên, trong băng tuyết có mấy đóa hoa nhỏ màu trắng yếu ớt đập vào mi mắt cậu.

Hoa nhỏ màu trắng giống với màu tuyết trắng, nếu không nhìn kỹ sẽ khó phát hiện.

Phương Tri Hành thoát thân hình, tới trước hoa nhỏ màu trắng.

Đúng là hoa Diệu Ngữ Đàm rồi!

[3, Thu thập một đóa hoa Diệu Ngữ Đàm (cần đợi hoa nở, chưa hoàn thành)]

“Hừm, mấy loại hoa quỳnh bình thường phải đến đêm mới nở.”

Phương Tri Hành lập tức sáng tỏ trong lòng, dứt khoát khoanh chân ngồi xuống, kiên nhẫn chờ đợi.

Mặt trời lặn xuống hướng Tây, sắc trời dần tối.

Phương Tri Hành nhắm mắt dưỡng thần, chỉ phân một tia tâm thần quan sát hoa Diệu Ngữ Đàm.

Đột nhiên, tâm cậu có cảm giác.

Mở mắt ra xem xét!

Mấy đóa hoa Diệu Ngữ Đàm trước đó đã phát triển to hơn.

Ban ngày là hoa nhỏ yếu ớt, trời vừa tối, nó đã biến to như hoa hướng dương.

Thậm chí, mỗi một cánh hoa đều căng mọng, ẩm ướt, óng ánh sáng long lanh, vô cùng tươi tắn.

Phương Tri Hành vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy kỳ lạ, trong mắt tràn đầy sự chờ mong lớn lao.

Cậu cứ chờ cứ đợi...

Một đêm trôi qua!

Đáng tiếc, hoa Diệu Ngữ Đàm không nở rộ.

Phương Tri Hành cũng không vội, theo quan sát của cậu, trong mấy đóa hoa Diệu Ngữ Đàm này có ít nhất hai đóa trưởng thành, hẳn là sắp nở rộ rồi.

“Cùng lắm là đợi thêm mười ngày nửa tháng...”

Phương Tri Hành không bận tâm, cậu có nhiều thời gian mà.

Thế là!

Nhoáng cái đã 4 ngày trôi qua!

Lại đến đêm, đóa hoa Diệu Ngữ Đàm lặng lẽ lớn lên, nhánh

hoa chập chờn trong gió như thể sẽ nở rộ bất cứ lúc nào.

Phương Tri Hành khoanh chân ngồi lù lù, bất động.

Đột nhiên, tâm thần cậu khẽ động, lại mở mắt nhìn, không khỏi mừng rỡ như điên.

Một trong những đóa hoa Diệu Ngữ Đàm lặng lẽ nở rộ.

“A, nở rồi!”

Phương Tri Hành nhếch miệng cười, thời gian không phụ kẻ có lòng, cuối cùng cũng đợi đến khi hoa nở.

Buzz~

Đúng lúc này, mây đen dày đặc đột nhiên kéo đến rợp trời trên đỉnh đầu, hình thành nên một vòng xoáy.

Phương Tri Hành bỗng ngẩng đầu, hai hàng mày nhíu chặt.

Chỉ thấy một vòng xoáy khổng lồ màu đen vắt ngang trên trời cao.

Đùng đùng đùng!

Vòng xoáy đen khi thì bành trướng khi thì co vào giống như cái lỗ hâu môn đang ấp ủ gì đấy.

Mỗi lần nó khuếch trương rồi co lại đều kèm theo tiếng đánh trống liên tục vang lên thùng thùng.

Sau một khắc, một luồng khói đen thoát ra từ trong vòng xoáy, lao thẳng xuống.

Khói đen không nghiêng lệch, đúng lúc vọt về phía Phương Tri Hành.

Không, chính xác mà nói khói đen đang bay thẳng về phía hoa Diêu Ngữ Đàm.

Phần phật~

Khói đen rơi xuống gần đó, một thân hình khô ngô hiển lộ ra.

Thân hình cao khoảng 3 mét.

Đầu bò, sừng bò, hình người, sau hông có một cái đuôi rắn.

Làn da màu xanh thẫm.

Con quái vật đầu bò này mặc chiếc áo da thú, tay cầm một chiếc rìu cán dài.

“Hả?”

Quái vật đầu bò nhanh chóng phát hiện ra Phương Tri Hành, dáng vẻ rất là kinh ngạc, lên tiếng như thể nói cho bản thân nghe: “Kỳ lạ, ở cái nơi không có cả cút chim mà cũng có người canh giữ à?”

Phương Tri Hành nghe rất rõ ràng, hỏi: “Người là ai?”

Quái vật đầu bò vô cùng kinh ngạc, nói: “Người có thể nghe hiểu tiếng của ta ư?”

Phương Tri Hành gật đầu.

Quái vật đầu bò tắc lưỡi, chỉ vào đầu và nói: “Ồ, xem ra người cũng là một sinh mạng siêu cấp. Hừm, nếu nói chúng ta đang giao tiếp bằng ngôn ngữ, chỉ bằng nói chúng ta có thể đọc hiểu tư tưởng lẫn nhau.”

Phương Tri Hành hỏi: “Người đến từ đâu?”

Quái vật đầu bò trả lời: “Thế giới tầng thứ 3, còn người?”

Phương Tri Hành tỏ vẻ khó hiểu, nói: “Tầng thứ 3 gì cơ?”

Quái vật đầu bò nghe vậy, xì một tiếng, bật cười lạnh và nói: “Hóa ra người đến từ thế giới tầng dưới.”

Giọng điệu của nó thay đổi hoàn toàn, vừa rồi còn lộ vẻ mới lạ, giờ lại biến thành xem thường và miệt thị.

Phương Tri Hành điềm đạm nói: “Có thể giải thích một chút không?”

Quái vật đầu bò trầm mặc rồi chậm rãi nói: “Người biết vòng tuổi không? Trong mỗi một cái cây đều có từng vòng tuổi.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Ý của người là thế giới cũng giống như vòng tuổi, được chia làm từng tầng.”

“Chứ còn gì nữa?”

Quái vật đầu bò chậm chọc: “Ta và người đều sống trong một thế giới, có điều, tầng cấp của chúng ta khác nhau, ta đến từ tầng thứ 3, còn người nhất định là dưới 3 tầng.”

Phương Tri Hành hơi mặc, hỏi: “Vậy thế giới này là tầng thứ mấy?”

Quái vật đầu bò liền nói: “Tầng thứ 10 đấy, ta bỏ ra rất nhiều công sức mới xông phá được màn chắn không gian và tới nơi đây.”

Phương Tri Hành hiểu ra, hít thật sâu, nói: “Mục đích người đến đây là gì?”

Chương 976: Tiên Cung (1)

Quái vật đầu bò nhìn về phía những đóa hoa Diệu Ngữ Đàm, trầm giọng nói: “Ta đến để ngắt Tuyết Tiên vạn năm, khuyên người một câu, tốt nhất đừng tranh đoạt với ta.”

Phượng Tri Hành đứng vậy, giãn gân cốt, mỉm cười nói: “Tới đi, ta muốn xem thử sinh mạng siêu cấp đến từ thế giới tầng thứ 3 rốt cuộc nặng mấy cân mấy lượng.”

Quái vật đầu bò chuyển động cánh tay, rìu cán dài rung động, bỗng nhiên chém ra một quang luân.

Vòng ánh sáng chớp mắt ập đến, xẹt qua người Phượng Tri Hành.

Phụt xì~

Trên trán Phượng Tri Hành xuất hiện một sợi tơ máu, kéo thẳng một đường xuống phía dưới, đến cổ, ngực, bụng...

Một rìu bổ tới đây, ngay cả hai quả trứng đều...

Nhưng chỉ một phần ngàn cái chớp mắt sau, tơ máu quỷ dị kia biến mất.

Phượng Tri Hành liếm đầu lưỡi, cười lạnh nói: “Sức lực không đủ, nhưng thanh rìu này đúng là sắc bén dị thường.”

Quái vật đầu bò ngậy người ra, da mặt căng thẳng, hít thở không thông nói: “Không ngờ người đã đạt đến ‘Niết Bàn cảnh’ đỉnh phong rồi!”

Hai mắt Phượng Tri Hành híp lại, suy đoán cái gọi là “Niết Bàn

cảnh” hơn phân nửa là một trong những cách phân chia cảnh giới tu hành của người tu hành ở thế giới thứ 3.

“Ừ, niết bàn sống lại, cũng phù hợp với miêu tả ở cảnh giới này của ta.”

Phương Tri Hành tách hai chân hơi cong xuống, song chưởng cong tròn, tay trái chỉ trăng, tay phải nắm trời.

“Ngũ hành hợp nhất, Thái Cực sơ sinh!”

Dưới chân cậu dâng lên lên đường vân kỳ dị, phát sáng lấp lánh, hội tụ thành đồ án Thái Cực.

Thái Cực chia làm một âm một dương.

Phương Tri Hành trùng hợp đứng giữa hình dương của Thái Cực.

Quái vật đầu bò đầu tiên là ngẩn ra, cúi đầu nhìn lại, ngạc nhiên phát hiện mình đứng ở điểm trung tâm của hình âm Thái Cực.

“Phong!”

Ngũ hành bao hàm toàn diện, tương sinh tương khắc.

Lúc này Phương Tri Hành giống như là một vị Thiên Nhân, đùa bốn ngũ hành, dẫn dắt sức mạnh to lớn của thiên địa cho mình dùng.

Hàn khí xung quanh nhanh chóng tụ tập lại, cuốn theo thiên địa bao trùm quái vật đầu bò.

Một luồng hàn ý kinh khủng nuốt sống quái vật đầu bò, lan tràn từ lòng bàn chân của nó hướng lên trên.

Rắc rắc rắc ~

Quái vật đầu bò cấp tốc kết băng, biến thành nhất ngôi tượng đá, cương ngay tại chỗ.

“Hừ, còn tưởng rằng người lợi hại lắm chứ.”

Phương Tri Hành bĩu môi, chẳng thèm ngó tới, cúi đầu nhìn dưới chân.

Lúc này, đóa hoa Diệu Ngữ Đàm kia đã lặng yên nở rộ, mỗi một cánh hoa đều tùy ý nở ra đến góc độ lớn nhất.

“Hoa này có thể hiểu được lòng người thật à?”

Phương Tri Hành ngồi xổm xuống, hỏi hoa Diệu Ngữ Đàm một vấn đề: “Sao ta lại xuyên không thể?”

Đây là chuyện cậu muốn biết nhất.

Thế gian có nhiều người như vậy, tại sao cố tình cậu với Tế Cầu là xuyên qua chứ?

Nháy mắt sau đó, hoa Diệu Ngữ Đàm lắc lư, phát ra âm thanh giống như một cái loa nhỏ: “Xuyên không chỉ là một từ ngữ khái niệm, không có chút ý nghĩa nào. Về mặt lý luận, không tồn tại loại chuyện xuyên không.”

Đầu Phương Tri Hành ửng lên.

Chỉ nghe thấy hoa Diệu Ngữ Đàm tiếp tục nói: “Tình huống của người, hẳn là có người bảo tồn lại ký ức của người lúc còn sống, sau đó cấy ghép lên cơ thể của một người khác, làm người nghĩ nhầm rằng người là người xuyên không.”

Hô hấp của Phương Tri Hành đều ngừng lại.

Rắc rắc rắc ~

Tượng băng nứt ra, từng khối vụn băng rớt xuống.

Quái vật đầu bò làm vỡ nát lớp băng, tránh thoát được.

Chỉ là lớp phong Thái Cực kinh khủng cỡ nào chứ, quái vật đầu bò mạnh mẽ phá tan làm cho chính nó da tróc thịt bong, máu me đầm đìa.

“Người...”

Quái vật đầu bò nổi giận, toàn thân run rẩy kịch liệt bành trướng ra bên ngoài, trong chớp mắt đã tăng mạnh đến hơn 4 mét, cơ bắp, bắp thịt cả người căng lên, giống như từng ngọn núi thịt.

Nhưng Phương Tri Hành cũng không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ vỗ tăng một tiếng.

Bốp ~

Toàn thân quái vật đầu bò cứng đờ, đột nhiên mở ruột bể bụng, một cây gai băng đâm xuyên qua từ trong bụng nó, để lộ phần ruột máu me.

“Ngu ngốc, Ngũ Hành Hợp Nhất xâm nhập vào cơ thể, sao có thể dễ dàng bài trừ như vậy được?”

“Huyết nhục của người đã sớm bị ta đông cứng rồi!”

Phương Tri Hành cảm giác con hàng này có chút ngu xuẩn, sức mạnh và cảm giác đều không ở cùng một cấp bậc với cậu.

Tuy quái vật đầu bò đến từ thế giới tầng thứ 3, nhưng nó cũng không phải là cường giả đỉnh cao của thế giới kia.

“Niết bàn!”

Quái vật đầu bò mạnh mẽ giơ lên rìu cán dài, ném giữa không trung.

Rìu cán dài xoay đi một vòng, đột ngột quay đầu, lưỡi rìu

phừng phừng bốc cháy, sau đó bổ lên người của quái vật đầu bò.

Vù vù ~

Ngọn lửa lan tràn ra

Toàn thân quái vật đầu bò cháy bập bùng, bùm bùm, giống như một ngọn lửa, nhanh chóng đốt nó thành một đống tro.

Nhưng ngay sau đó, đống tro chợt tản ra, một thân hình cường tráng nhảy ra từ trong đó.

Chính là quái vật đầu bò, trần như nhộng.

Nó một phát tiếp được rìu cán dài, nhanh chóng lùi về phía sau kéo dài khoảng cách, bắp thịt buộc chặt như kéo cung, vẻ mặt nghiêm trọng.

Chương 977: Tiên Cung (2)

“Hay cho một Ngũ Hành Hợp Nhất!”

Quái vật đầu bò dùng cả hai tay bắt đầu xoay tròn rìu cán dài, càng chuyển càng nhanh, hô quát: “Chiêu thức như vậy không có tác dụng gì với ta đâu.”

Lời còn chưa dứt, nó đột nhiên ném ra rìu cán dài.

Phân phật!

Rìu cán dài cọ xát không khí, bỗng nhiên hóa thành một thanh rìu lớn bốc cháy.

“Ăn một rìu khai sơn của ta đây!” Quái vật đầu bò lớn tiếng rít gào, giống như đã dùng ra toàn bộ sức mạnh.

Phượng Tri Hành ngẩng đầu, cậu không muốn gây thương tổn đến hoa Diệu Ngữ Đàm, hai mắt chột trùng to

“Thần La Thiên Chinh!”

Chỉ một thoáng, toàn bộ thế giới giống như đọng lại một chớp mắt, tuyết đọng tung bay dừng lại, rìu lớn bốc cháy đang bay tới cũng đột nhiên bất động.

Trong nháy mắt sau, tất cả bắt đầu đảo ngược lại. Lấy Phượng Tri Hành làm trung tâm, toàn bộ vật phẩm điên cuồng cách thật xa.

Rìu lớn bốc cháy bay ngược về, vung tới.

Phụt!

Quái vật đầu bò trườn mắt miệng há to, bị một rìu bổ trúng ngực, lập tức bắn máu ra ba thước.

Lực phản kích to lớn đập mạnh lên trên người nó, khiến nó bay rớt ra ngoài, đụng lên một vách đá.

Oành!

Cơ thể cường tráng ghim thật sâu vào trong vách đá, khắc ra hình một người đầu bò.

“Phụt ~”

Quái vật đầu bò phun ra một búng máu lớn, máu loãng lập tức đông thành băng.

“Tốt tốt tốt!”

Quái vật đầu bò trườn to mắt như muốn nứt ra, hai tay ôm rìu cán dài bốc cháy, cứng rắn rút nó ra khỏi ngực.

“Sinh vật tầng cấp thấp như người mà lại dám mạo phạm ta như thế!”

Toàn thân quái vật đầu bò bốc lửa, vết thương trên người lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy khép lại như lúc ban đầu.

Sau đó, hai tay của nó giơ rìu cán dài lên cao, miệng lẩm bẩm gì đó.

Vòng xoáy lỗ nhĩ lớn trên đầu theo đó xoay tròn với tốc độ cao.

“Tổ tiên, ban tặng ta sức mạnh!”

Một luồng uy áp mệnh mông từ trên trời giáng xuống, tăng lên người con quái vật đầu bò.

Thân thể của nó tăng vọt, rạng ngời rực rỡ, chấn động khắp nơi, không cách nào nói rõ.

Rìu cán dài càng chọt bùng lên ánh sát, bộc phát uy thế kinh khủng.

Giờ khắc này, trên đầu quái vật đầu bò dường như có một ảo ảnh khổng lồ nổi lên, uy áp như trời, cực kỳ kinh khủng.

“Tiên Tổ Phách Sơn!”

Quái vật đầu bò gầm thét, đánh xuống một rìu.

Trong thiên địa nhất thời hiện lên một bóng rìu to lớn, có uy thế khai thiên tích địa.

“Thứ gì thế?”

Hai mắt Phương Tri Hành trừng to, lập tức bước lên một bước, hiển hóa ra Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng.

Miệng cậu hô quát: “Đại uy thiên long, đại la pháp chú, bàn nhược chư phật, bàn nhược ba ma oanh!”

Trong lúc nhất thời, toàn thân Phương Tri Hành óng ánh kim quang, ánh sáng vạn trượng, không thể nhìn gần.

Uy áp mạnh mẽ xông thẳng lên trời, chấn động bát hoang, quét ngang lục hợp, không gì sánh kịp.

Ảo ảnh tổ tiên lập tức đứng đưa không ngừng, vặn vẹo biến hình, trở nên mơ hồ không rõ.

“Graoo ~”

Một con kim long bay ra, đón nhận bóng rìu to lớn.

Oành!

Không chịu nổi một kích!

Bóng rìu theo tiếng nghiền nát, nổ thành vô số lưu quang, văng tung tóe tứ tán.

“A!”

Toàn thân quái vật đầu bò chấn động kịch liệt, thất khiếu chảy máu, bị trực tiếp trấn áp.

Đại Uy Thiên Long kinh khủng trùng kích trên người nó, đè ép khiến huyết nhục của nó tan vỡ, đầu văng mắt hoa, ứa ra điểm sao.

May mắn!

Đại La Pháp Chú xuất từ Phật môn, sẽ không tùy ý tạo sát nghiệt.

Quái vật đầu bò được để lại một mệnh, kéo dài hơi tàn.

“Rìu của ta còn ở, ta còn có cơ hội!”

“Niết bàn!”

Nó ngửa đầu rít lên, toàn thân bốc cháy, qua trong giây lát đã hóa thành tro tàn.

Sau đó nó lại sinh ra một lần nữa.

Thế nhưng nó còn chưa kịp làm cái gì, trước mắt đã hoa lên!

Phương Tri Hành đột nhiên thuận di tới, tay phải quét ngang, khắc lên trên ngực của quái vật đầu bò.

Thình thịch!

Cả người quái vật đầu bò chấn động kịch liệt, cúi đầu nhìn lại,

một đồ án Thái Cực đột nhiên lóe ra, khắc lên trên người!

Hàn ý kinh khủng trùng trùng điệp điệp, tập kích tiến vào cơ thể nó, đóng băng nó trong nháy mắt.

Phương Tri Hành một phát bắt được rìu cán dài, mạnh mẽ đoạt lấy.

Ầm ầm!

Hai tay của quái vật đầu bò bị bẻ gãy, rìu cán dài bị Phương Tri Hành kéo đi.

Phương Tri Hành cầm rìu cán dài, quan sát kỹ càng nó một hồi, thử truyền cương lực vào bên trong nó.

Nhưng mà, rìu cán dài không có chút phản ứng nào.

“Mình không dùng được à?”

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, chợt bẻ xuống thật mạnh.

Rắc!

Rìu cán dài bị bẻ gãy từ giữa.

Phương Tri Hành tiện tay quăng ra, rìu cán dài rơi xuống vách đá vụn trượng, biến mất không thấy gì nữa.

Không bao lâu sau, quái vật đầu bò lại phá băng lao ra.

Nhưng nó lập tức phát hiện rìu cán dài đã biến mất, song chưởng cũng tàn tật rồi.

Quái vật đầu bò cực sợ, trong lúc nhất thời ngây ra tại chỗ.

Thấy thế, Phương Tri Hành cười khẩy nói: “Xem ra niết bàn

của người cần có sự trợ giúp của cái rìu cán dài kia nhỉ. Phế bỏ rìu cán dài của người chẳng khác nào cắt đứt cách sống lại của người.”

“ ... ”

Chương 978: Hiền Đệ (1)

Da mặt quái vật đầu bò co quắp, trong ánh mắt hiện lên sự không cam lòng và oán độc vô biên vô tận.

“Hừ, hôm nay thua trong tay người là ta khinh thường!”

Khóe miệng quái vật đầu bò vờ nhếch lên tạo ra một nụ cười âm trầm, lạnh giọng nói: “Chết cùng với ta đi!”

Nháy mắt sau đó, trên làn da màu xanh lục sẫm chợt hiện lên từng đường vân phát sáng, giăng khắp nơi giống như mạng nhện.

Bất chợt, một luồng khí thể mệnh môn vượt quá sức tưởng tượng tiết lộ ra ngoài!

Phượng Tri Hành chợt thấy hồi hộp trong lòng, dứt khoát không chần chờ xoay người rời đi.

Cậu nhanh chóng bay về phía mấy đóa hoa Diêu Ngử Đàm.

Chỉ lát nữa là sẽ bay đến!

Ầm ầm ~

Quái vật đầu bò nổ tung ra!

Nó tự bạo!

Năng lượng kinh khủng phun trào ra ngoài, hóa thành một đám mây hình nấm to lớn cuốn đi khắp bốn phương tám hướng.

Đất rung núi chuyển!

Toàn bộ đỉnh núi trực tiếp bị cắt ngang mấy trăm mét!

Sự chấn động mãnh liệt tạo ra tuyết lở, nhằm về phía đại địa giống như là sóng thần.

Ngay tại lúc như ngàn cân treo sợi tóc, Phương Tri Hành nắm lấy đóa liên hoa diệu ngữ nở rộ kia.

“Thu!”

Giao diện hệ thống lập tức lấp lóe ánh sáng!

[3, Thu thập 1 đóa hoa Diệu Ngữ Đàm (Đã hoàn thành.)]

[Đã hoàn thành điều kiện để đạt tới Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công – Đảo Chuyển Nhất Thiên viên mãn, có thăng cấp hay không??]

Ngay lập tức sau đó, sóng xung kích cuốn tới.

Phương Tri Hành một bước lên trời, sau đó dường như rơi về phía mặt đất giống như sao băng.

Giờ này khắc này!

Chân núi, Tế Cầu quỳ rạp trên mặt đất, nhàm chán cực kỳ.

Đàm Hoa phu nhân ngồi trên chiếu, cũng cảm thấy cán ngăn, cứ không ngừng chải tóc.

Bỗng nhiên!

Lỗ tai Tế Cầu giật giật, nghi ngờ ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh núi.

Đỉnh núi vẫn là một mảnh sương trắng như tuyết, không khách ngày thường một chút nào.

Nhưng không hiểu sao Tế Cầu lại sinh ra một tia cảm giác nguy cơ.

Bỗng nhiên một điểm sáng lao xuống, nhanh chóng phóng đại trong tầm mắt nó.

“Mẹ nó!”

Tế Cầu còn chưa kịp nhìn rõ ràng người đến là ai thì sau cổ thì bị túm chặt và nhấc lên.

Cũng may, mùi vị quen thuộc khiến nó không phát điên.

Đàm Hoa phu nhân cũng bị nâng lên, sợ đến sắc mặt thay đổi, hoảng hốt lo sợ.

“Là ta!”

Phượng Tri Hành nhắc nhở một tiếng, nắm lấy Tế Cầu và Đàm Hoa phu nhân bay về phía xa xa giống như mũi tên rời cung.

Tế Cầu quay đầu nhìn lại, đồng tử không khỏi co rút.

Tuyết động vừa dày vừa nặng cuốn theo đá vụn trùng kích đến từ đỉnh núi, hình thành nên cơn nước lũ mười ngàn mét, trùng trùng điệp điệp, kinh khủng như vậy, giống như cự thú Hồng Hoang nuốt hết tất cả dọc đường.

Tình cảnh này làm Tế Cầu thốn thức một hồi.

Tuy nó là dị thú cấp 5, nhưng gặp phải loại tuyết lở cấp bậc này, nếu lỡ bị chôn sâu một cái là không thể leo lên được đâu.

“Đây là sao thế?” Tế Cầu truyền âm hỏi.

Hái một đóa hoa quỳnh thôi, sao lại thành ra thế này thế? Nó bày tỏ không thể nào hiểu được.

Tâm trạng Phượng Tri Hành có vẻ hơi phức tạp, trong lúc nhất thời không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Nói thật, hoa Diệu Ngữ Đàm nói ra lời trong lòng, nhiều loạn tâm cảnh của cậu.

Cậu không trả lời, trái lại hỏi Đàm Hoa phu nhân: “Lời trong lòng mà hoa Diệu Ngữ Đàm nói ra có đúng không thế?”

“Hử, có đúng không á?”

Đàm Hoa phu nhân sửng sốt một chút, tự hỏi trong chốc lát rồi nghiêm túc trả lời: “Ta nghĩ, hai chữ diệu ngữ đã nói rõ tất cả rồi. Tin thì linh, không tin không linh.”

Phương Tri Hành không nói gì nữa.

Sau một lúc lâu, cậu hít sâu một hơi, đề tâm trạng rối loạn xuống.

Mặc kệ hoa Diệu Ngữ Đàm nói gì đó, thật ra thì cũng không quan trọng.

“Mặc kệ mình có sống lại hay không, mình còn sống, người sống chính là Phương Tri Hành mình...”

Phương Tri Hành phấn chấn tinh thần, trong ánh mắt đã không còn bất kỳ sự hoang mang nào nữa.

Một lát sau, cậu rơi xuống một bãi thảo nguyên um tùm.

“Chúng ta rời khỏi Cấm Khu này bằng cách nào?” Phương Tri Hành không muốn ở lại lâu, bèn hỏi.

Đàm Hoa phu nhân đáp: “Đơn giản thôi, thuật lại câu chuyện cười nói lúc đến là được rồi.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, nhặt một cành cây lên ném ra ngoài.

“Ấy, định mênh!” Tế Cẩu siêu cấp cạ lời, phải phối hợp lần nữa.

Nó vào một cái bắt được, ngậm trở về.

Sau mấy lần như vậy, đột nhiên một cơn gió xoáy thổi đến, cuốn theo rất nhiều lá rụng.

Phương Tri Hành hoa mắt, chờ đợi lá rụng rớt xuống.

Quả nhiên!

Ngay sau đó cậu nhìn thấy khuôn mặt vỏ cây kia, chân mày buông xuống, dáng vẻ không vui một tẹo nào.

“Đi ra rồi!”

Phương Tri Hành thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Tế Cửu lắc đầu, thò mặt tới hỏi lần nữa: “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, đáp: “Gặp phải một tên tự xưng là đến từ thế giới tầng thứ 3...”

Cậu đại khái miêu tả lại tình huống lúc đó, bỏ bớt đi phần lời nói của hoa Diêu Ngũ Đàm.

Tế Cửu nghe xong, cẩn thận suy xét, giật mình nói: “Dựa theo cách nói của tên đầu bò kia, nó là tầng thứ ba, Cẩm Khu cấp 5 là tầng thứ 10, vậy chẳng phải thiên hạ Đại Chu nơi chúng ta đang ở là tầng thứ 5 à?”

Chương 979: Hiền Đệ (2)

Phương Tri Hành vừa nghĩ, thật đúng là như vậy.

“Một vòng của cây cối là một tầng bao bọc một tầng, bên ngoài tầng thứ 1 chính là vỏ cây, bên ngoài vỏ cây là cái gì đây?”

Một người một chỗ không thể nào tưởng tượng nổi.

Giả dụ như nơi này là thế giới tầng thứ 5, vậy nếu bọn họ muốn đi bên ngoài nhìn thì cũng chỉ có thể tìm một con đường đi đến thế giới tầng thứ 4 trước.

Mới vừa suy nghĩ đến đây!

Sắc mặt Phương Tri Hành đột nhiên biến đổi, ánh mắt nhìn về phía cửa vào thung lũng.

“A, nhanh như vậy đã tìm tới rồi!”

Từng luồng khí tức mạnh mẽ theo nhau tiến tới, đằng đẵng sát khí, người tới không có ý tốt.

“Ta đi xem...”

Tế Cầu nhất thời cảnh giác, chế tạo ra một Ảnh Phân Thân xông lên.

Phương Tri Hành cũng tập trung ý chí, khoanh chân ngồi xuống.

“Tăng lên!”

Một suy nghĩ, Phương Tri Hành chỉ cảm thấy sau lưng truyền

đến một lực đẩy mãnh liệt, đẩy cậu bay lên, thời không đảo ngược...

Hình ảnh trước mắt bắt đầu đảo ngược, từ giờ khắc này nghịch dòng về phía trước.

Phương Tri Hành nhìn thấy bản thân quay về đỉnh núi, nhìn thấy mình và quái vật đầu bò đại chiến.

Sau đó cậu nhìn thấy bản thân và hoa Diệu Ngữ Đàm giao lưu, lần nữa lặp lại nội dung nói chuyện.

Cuối cùng, hình ảnh như ngừng lại một thân một mình cậu khoanh chân ngồi trên đỉnh núi.

Thời gian ngược dòng, vừa hay là một ngày!

Sau nháy mắt, cứ như sợi dây thun bị kéo đến cực hạn, bản ngược trở về.

Thời gian một ngày bị nén đến còn một khoảnh khắc.

Tất cả cứ giống như...

[Kỹ năng bộc phát: Đàm Hoa Nhất Hiện (Lv6)]

“Phật cáo Xá Lợi Phất, như thể diệu pháp, chư Phật Như Lai, chính là nói như hoa Ưu Đàm Bát La, thời nhất hiện tại.”

Phương Tri Hành hoàn toàn tỉnh ngộ, khẽ thở dài: “Không hổ là Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công, quá đỉnh!”

Cậu mở mắt ra, bình tĩnh đứng lên, hơi siết chặt nắm tay.

Lập tức có một luồng sức mạnh mạnh mẽ hơn tuôn ra ngoài, kinh thể hải tục, trước giờ chưa từng có.

“Ta lại mạnh lên rồi...”

Phượng Tri Hành cười thoả mãn, tâm trạng trong nháy mắt vô cùng sung sướng.

Đúng lúc này, Tế Cầu tìm hiểu trở về, hét lên: “Phượng Tri Hành, bên ngoài có rất nhiều cường thi đang đến.”

“Cường thi?”

Phượng Tri Hành nhú mào, trên mặt lộ ra vẻ tò mò, cười nói: “Nói ra thì hai chúng ta chưa từng đánh cường thi đấy.”

Tế Cầu có vẻ mặt ghét bỏ, ghê tởm nói: “Thối chết đi được, phân thối, tao không đưa mệnh xuống được!”

Phượng Tri Hành mỉm cười rồi điểm mũi chân, dẫn theo Tế Cầu bay ra bên ngoài.

Cậu phóng mắt nhìn đi, trên bầu trời giăng đầy mây đen, sấm sét vang dội.

Toàn bộ hạp cốc cứ như chìm vào Ma vực.

Trong không khí tràn ngập mùi xác thối cay mũi cùng với khí tức âm trầm khiến người ta rùng mình.

“Đạo hữu xin dừng bước.”

Đột nhiên một âm thanh lạnh lùng truyền đến từ bên trong mây đen cuộn cuộn.

Bước chân của Phượng Tri Hành dừng lại, lơ lửng giữa không trung, hơi ngửa đầu lên.

Mây đen nhanh chóng quay cuồng, ngưng tụ thành một đám, chậm rãi hạ xuống.

Một ông lão đầu hói có vóc dáng cao to mặc áo bào đen đứng trên đám mây, gió thổi y bào của ông ta bay phấp phới.

Sắc mặt của ông lão đầu hói trắng bệch, hốc mắt hãm sâu, không có lông mi và chòm râu.

Gương mặt của ông ta khô quắt, gầy dài, mang theo cảm giác méo mó khiến người ta sợ hãi, có thể dọa khóc đứa trẻ.

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, chấp tay nói: “Đạo hữu là?”

Ông lão hói đầu cười ha ha nói: “Ồ, đúng là là ngạc nhiên, vậy mà người không biết lão phu?”

Ông ta giang hai cánh tay, sửa sang lại áo bào đen, cười u ám: “Long trọng giới thiệu đôi chút, lão phu chính là ‘Âm Thi lão nhân’, bình thường không có gì sở thích gì đặc biệt, chỉ thích đùa giỡn thi thể.”

Ông ta nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, cúi đầu, lễ phép hỏi: “Xin hỏi đạo hữu, người có thể tự kết thúc, tặng thi thể của người cho lão phu chơi đùa không?”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi vểnh lên, bật cười nói: “Thì ra ông chính là Âm Thi lão nhân, trái lại có nghe nói, ông có sở thích với thi thể.”

Âm Thi lão nhân chà xát hai tay, biểu cảm say mê nói: “Thi thể không thể nói, không thể động, bọn nó nhỏ yếu bất lực, là tồn tại cần được bảo vệ.

Lão phu yêu thi thể, cẩn thận, thiên địa chứng giám, nhưng người đời lại không hiểu, đúng là bất hạnh của cả cuộc đời này.”

Vừa thốt ra lời này!

Tế Cầu chán ghét, kêu lên: “Cái quái gì vậy, lão già này biến thái quá đi.”

Phượng Tri Hành không ngừng tặc lưỡi, bấu môi nói: “Ông đặc biệt đến tìm ta à?”

Âm Thi lão nhân cười nói: “Đương kim thánh thượng và chùa Vạn Pháp tương đối bất mãn với người, đã treo thưởng số tiền lớn, nhận lời cho nhiều lợi ích.

Ví dụ lão phu bắt được người, chế tác thành thi thể yêu mẫn, vậy đương kim thánh thượng sẽ ban cho ta một tòa thành, sắc phong ta là thành chủ, hơn nữa còn cho phép ta nuôi dưỡng thi nô.

Thậm chí tương lai không lâu, lúc đương kim thánh thượng xuất chinh hải ngoại, lão phu cũng có may mắn được đi cùng.”

Chương 980: Tấn Thăng (1)

Phương Tri Hành hiểu rõ, khó hiểu nói: “Ta rất ngạc nhiên sao ông tìm được ta?”

Âm Thi lão nhân mở tay trái ra, hiện ra một khúc xương màu vàng, ngẩng ngó nói: “Quen mắt không? Đây là xá lợi của Không Tịch đại sư, ông ta chết vì người, giữa người và ông ta tồn tại nhân quả.

Chùa Vạn Pháp đốt cháy hài cốt của Không Tịch đại sư luyện ra 21 khúc xá lợi, phân phát ra ngoài.

Lão phu cướp được một khúc xá lợi dựa vào thực lực, nắm giữ vật ấy, mặc kệ người đang ở đâu, đường nhân quả ở trong tối tăm thì tìm thấy người chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

Phương Tri Hành đã hiểu rõ, xá lợi của Không Tịch đại sư hơi tương tự với Đại Nghịch Chú Ấn.

Trên mặt cậu lộ ra vẻ giễu cợt, lãnh đạm nói: “Càn Châu là địa bàn của Phật môn, người của Phật môn không lo lắng tìm ta, trái lại con khỉ ông lại vội.”

Âm Thi lão nhân cười âm hiểm, đáp lại: “Lão phu lo người khác phá hủy thi thể của người, lúc này mới hấp tấp chạy đến, hy vọng có thể dùng cách thức dịu dàng nhất thu thi thể của người, che chở tử mả cho người, có nỗi khổ tâm, mong hiểu cho.”

Phương Tri Hành nhìn quanh một vòng rồi hỏi: “Ông đã bố trí trận pháp gì?”

Âm Thi lão nhân cười ha ha: “Chính là ‘Vạn Thi Âm Hỏa đại

trận', bình thường không có gì lạ, không thành kính ý."

Phương Tri Hành gật đầu, chiến ý dâng trào, nói thẳng: "Vậy thì đến đánh đi."

"Mời!"

Nụ cười của Âm Thi lão nhân say mê, ông ta liếm đầu lưỡi nói: "Người yên tâm, lão phu có lòng trù mẫn, nhất định sẽ giữ người toàn thây."

Ông ta vừa dứt lời, mây đen xung quanh quay cuồng kịch liệt, tụ lại mà đến.

Cuốn đến, Âm Thi lão nhân biến mất tăm.

Đồng thời, Phương Tri Hành và Tế Cầu bị mây đen nuốt hết, xung quanh là một mảng u ám, vườn tay không thấy rõ năm ngón.

"A dù, thối chết đi được!"

Tế Cầu bị kích thích mạnh, thè lưỡi nôn ra một trận, hận không thể bịt kín mũi.

Phương Tri Hành thấy vậy thì dứt khoát hạ xuống, chống đỡ gần mặt đất.

"A hu hu!"

Đột nhiên phía dưới truyền đến tiếng gào thét quái dị, giống người mà không phải người, giống thú mà không phải thú.

Phương Tri Hành lập tức cúi đầu quan sát, vừa nhìn thì đã không chịu nổi, khiến người ta tê cả da đầu.

Trên mặt đất toàn là cương thi, cả đàn cả lũ, rậm rạp chẳng chít, trải rộng mỗi một góc của khe sâu, vô số.

Đám cương thi khổng lồ trùng trùng điệp điệp như quạ đen quá cảnh che khuất tầm mắt.

“Tế Cầu, giao cho mày đấy.”

Phương Tri Hành tiện tay quăng ra, Tế Cầu rớt xuống.

“Đù!”

Tế Cầu cạ lời đến cực điểm, vẫn còn ở giữa không trung, bốn móng vuốt quét điên cuồng.

Tinh Phong Huyết Vũ Trảo!

Phụt!

Vô số hình ảnh của trảo bộc phát ra, từ trên trời giáng xuống, đảo qua đám cương thi.

Trong lúc nhất thời, máu đen phun tung toé!

Đám cương thi chia năm xẻ bảy, bị tách rời thành khối thịt, rơi lả tả.

Bịch!

Ngay sau đó, Tế Cầu đáp ầm xuống, nện ra một cái hố to, nhấc lên một trận gió mạnh.

Hức hức!

Gió mạnh quét ngang, khối thịt bị thổi bay, cương thi thành phiến rồi ngã xuống!

“Phương Tri Hành mày, việc bắn việc cực đều là tao làm đúng không?”

Tế Cầu oán giận, vô cùng khó chịu.

Nhưng oán giận thì oán giận, móng vuốt của nó vẫn không dừng lại một khắc nào, vung ra vô số trảo ảnh quét ngang tám hướng.

Phương Tri Hành đáp lên một cái cây, tầm mắt đảo qua xung quanh.

Thì nhìn thấy từng bóng đen mơ hồ hiện lên, bao vây cậu ở giữa.

Phương Tri Hành thấy vậy thì vung tay áo quét qua, đánh tan mây đen đục ngầu.

Lập tức, chín bóng dáng đập vào mi mắt.

Bọn họ đều là Âm Thi, có nam có nữ, có già có trẻ, mỗi một người đều rất sống động, thậm chí vô cùng tươi sống, giống như là người sống vậy.

Mà chín người này toàn là tăng nhân Phật môn hoặc là ni cô, ai nấy đều mặc áo cà sa, cầm chuỗi Phật trong tay.

Phương Tri Hành nhìn thấy cảnh này thì hít sâu, nói: “Âm Thi lão nhân, bọn họ toàn là vật sừ tầm của ông đúng không.”

“Ha ha!”

Một tiếng cười giễu bất định truyền đến.

Âm Thi lão nhân đáp lại: “Chín bọn họ từng là người nổi bật trong Phật môn, có người chết trong tay của lão phu, có người chết trong tay người khác, nhưng thi thể đều rơi vào tay của lão phu.

Người nhìn kỹ chút, bọn họ tươi sống cỡ nào, đẹp cỡ nào! Bọn họ không có bất kỳ đau khổ, không có bất kỳ phiền não nào cả!

Thế nào, động lòng chưa? Gia nhập vào bọn họ đi, trở thành bảo bối tốt của lão phu, chúng ta cùng nhau, nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, bình tĩnh nói: “Không Tịch đại sư còn thua ở trong tay ta, ông chỉ dựa vào chín thi thể đã muốn chế ngự ta, khó tránh coi thường ta rồi.”

Âm Thi lão nhân cười khặc khặc nói: “Thi thể mà lão phu luyện chế không chỉ giữ lại sức mạnh đỉnh phong lúc sống của bọn họ, còn thêm tính chất đặc biệt chỉ có Âm Thi có.

Hừ hừ, hiện tại bọn họ trải qua mấy trăm năm uẩn dưỡng của lão phu, thực lực đã sớm vượt qua lúc sống rồi.”

Chương 981: Tấn Thăng (2)

Trong lòng Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu vẫy tay nói: “Đến đây đi, hy vọng đám bảo bối của ông không khiến ta thất vọng.”

“Được được được, giết cho lão phu!” Âm Thi lão nhân hét lên.

Tăng nhân Phật môn phía bên trái vọt lên đầu tiên, bày ra một pháp tướng có tạo hình kỳ lạ.

Mặt của Phật Đà này có vẻ sầu khổ, giống như Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng, nhưng cổ của hắn nghiêng qua, hai mắt đột nhiên lồi lên giống như thắt cổ mà chết, chết không nhắm mắt.

“Đây là Khổ Hải Thi Phật!”

Âm Thi lão nhân đặc ý nói: “Cao tăng Phật môn này có pháp danh Tịnh Hư, tuệ căn vô song, đáng tiếc sau khi hắn luyện thành Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng thì đã chết.

Lão phu đã mang thi thể của hắn về, nuôi dưỡng cẩn thận, sửa lại thành Khổ Hải Thi Phật cho hắn dựa vào &LTV;ô Pháp Ma Phật Tâm Kinh > được ghi chép lại.”

Lúc nói chuyện, Tịnh Hư thi Phật vọt nhanh đến, một thân âm khí nồng nặc bắn lên.

Ánh mắt của Phương Tri Hành chớp động, mơ hồ nhìn ra nội tình của Tịnh Hư thi Phật.

Khổ Hải Vô Biên Pháp Tướng là cùng chung đau khổ, liều mạng máu dày.

Mà Khổ Hải Thi Phật không cảm giác được bất kỳ đau khổ

nào, chẳng khác gì lượng máu vô hạn.

Dường như đồng thời, tám thi Phật khác cũng động dậy, bọn họ lần lượt lộ ra Nộ Mục Kim Cang Pháp Tướng, Bất Động Minh Vương Pháp Tướng...

Chín thi Phật vừa hay gom đủ cứu đại Kim Cang Pháp Tướng!

Âm Thi lão nhân chẳng những thích thi thể, mà còn thích sưu tầm.

Ông ta nhọc lòng luyện chế ra một bộ pháp tướng &LTKim; Cang Kinh > hoàn chỉnh, nhiều lần khiêu khích Phật môn luôn có thể toàn thân trở ra, bách phát bách trúng.

Đây còn là kiệt tác mà ông ta luôn kiêu ngạo!

Nhưng!

Phương Tri Hành nhếch miệng lên cười giễu, tay phải thò ra chậm nhưng lại như cực nhanh.

Đột nhiên kim quang sáng chói phun ra ngoài, ánh sáng loá mắt như thác nước chảy, đẹp đẽ mà thần thánh.

“Phật Quang Sơ Hiện!”

Phật quang đẹp đẽ cứ như từ từ mọc lên ánh rạng đông, xua tan tất cả hơi mù, xua tan tất cả hắc ám, mang đến cho thế gian ánh sáng và tinh khiết.

Xẹt xẹt xẹt!

Phật quang vừa xuất hiện, âm khí đều bị xua tan.

Toàn thân của chín thi Phật bốc khói đen, trên làn da xuất hiện dấu vết tổn thương.

“Người!”

Âm Thi lão nhân thất kinh, hoảng sợ biến sắc.

Nói thật, ông ta cũng không biết Phương Tri Hành nắm giữ Phật pháp cấp 6 mạnh mẽ còn cao thâm.

Người biết chuyện này chỉ có một mình Không Tịch đại sư, nhưng ông ta đã chống mộng rồi.

Mặc dù Không Tịch đại sư tiết lộ chuyện này trước khi chết thì Phật môn cũng không thể có lòng tốt nói cho tà tu cấp bậc như Âm Thi lão nhân.

Phật Quang Sơ Hiện toả ra ánh sáng chói lọi, tinh lọc tất cả tà chướng.

Trong khoảnh khắc, chín thi Phật đều bị thiêu đốt khét lẹt, hoàn toàn thay đổi.

“Không phải người là người bất tử Đạo môn à, tại sao cũng biết Phật pháp?”

Âm Thi lão nhân trực tiếp mơ màng, nghĩ mãi không ra.

Nhất thời vô ý, bị tổn thất nặng!

Thực lực của chín thi Phật, mỗi một người đều đến gần Quy Chân, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Bọn họ liên thủ, chiến lực vô song, thậm chí đủ để ngăn chặn một cường giả Quy Chân.

Nhưng có tác dụng gì?

Phật Quang Sơ Hiện chẳng những là sức mạnh thuộc cấp bậc Quy Chân, dưới sự chiếu rọi kinh khủng như vậy, thậm chí có thể hủy diệt con đường sống lại của người.

Càng nguy hiểm hơn là Phật Quang Sơ Hiện chuyên khắc chế thi Phật, giống như ánh sáng đối diện với bóng tối, sao mà thắng được?

“Thì ra Không Tịch đại sư chết như vậy...”

Âm Thi lão nhân tỉnh ngộ, đáng tiếc tỉnh ngộ quá muộn.

Phương Tri Hành ra tay vô tình, một phát bắt được Tịnh Huyền thi Phật, tách cái đầu trọc của hắn, rồi kéo hai cánh tay.

Xoẹt xẹt!

Tay xé thi Phật!

Hình ảnh quá tàn bạo!

Trong giây lát, chín thi Phật cứ như giấy, không chịu nổi một kích, đều bị Phương Tri Hành xé nát.

Dưới sự tẩy lễ của Phật quang, chín thi Phật nhanh chóng tan rã, hóa thành tro tiêu tán.

Cát bụi trở về với cát bụi, chín cao tăng Phật môn cuối cùng cũng được an nghỉ.

“Khắc khắc khắc!”

Trái tim của Âm Thi lão nhân đều đang nhỏ máu, giận không kìm được, tức giận đến mức cơ thể phát run.

“Ta, ta còn có Ngũ Hành Thi Thú!”

Ông ta ra lệnh, mây đen cuộn cuộn kịch liệt.

Năm thân thể khổng lồ hiển hiện ra.

Thanh Long, Bạch Hổ, Hoàng Long, Chu Tước, Huyền Vũ!

Ngũ Hành thi khí quanh quẩn, hắc ám mà băng lãnh, hung ác lại tàn bạo.

Phương Tri Hành đã sớm gặp qua Thanh Long, Chu Tước và Huyền Vũ, Bạch Hổ và Hoàng Long thì là lần đầu gặp.

Bạch Hổ thân cao đến trăm mét, giống như một ngọn núi lớn uy vũ khí phách.

Hoàng Long là cự thú màu vàng đất, thân dài hơn nghìn mét, giống như con giun, một nửa thân thể chôn ở dưới đất.

Năm thi thú dữ tợn, không ai bì nổi.

Thanh Long gãi đầu chuẩn bị tư thế, Chu Tước bắn ra tà hỏa, Bạch Hổ chuyển gió mạnh, Hoàng Long nạy đại địa, Huyền Vũ nuốt mây nhả sương!

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn bọn nó, biểu cảm tràn đầy khinh thường.

Chương 982: Tấn Thăng (3)

Tuy Âm Thi lão nhân có lòng sâu tầm, nhưng thứ được ông ta sâu tầm thường là kẻ thất bại bị người ta đánh chết, có thể mạnh đến mức nào chứ?

Ít nhất thì Chu Tước đó cũng kém xa sự hung tàn của Chu Tước phong chủ.

Không nói đến Thanh Long và Huyền Vũ, càng không cách nào đánh đồng được với phong chủ và tông chủ đó!

Đương nhiên!

Âm Thi lão nhân tự có cách thức, chỉ nghe thấy ông ta núp trong bóng tối, phần nộ quát lên: “Ngũ Hành Thi Thú, nghịch chuyển Âm Dương, thay đổi đất trời!”

Ông ta dứt lời, Ngũ Hành Thi Thú cùng thi triển kỹ năng, trong lúc nhất thời long trời lở đất.

Đại địa nứt ra, nước sông chảy ngược, tà hỏa từ trên trời giáng xuống, cây cối sinh trưởng cuồng dã như yêu quỷ...

Hoa cả mắt!

Bên trong một mảng hỗn loạn, dưới chân của Phương Tri Hành chột bắn ra ánh sáng, hiện lên Thái Cực Đồ Ấn méo mó.

Âm không ra Âm, Dương không ra Dương!

Âm Dương mất cân đối, Ngũ Hành hỗn loạn!

Chỉ một thoáng, Phương Tri Hành cảm thấy ngũ tạng trong cơ

thể đốt cháy, đầu đau muốn nứt, trước mắt hoàn toàn mờ hồ.

“Ha ha ha, Ngũ Hành bạo loạn!”

Âm Thi lão nhân liên tục cười ha hả: “Cho dù người là Quy Chân, cũng sẽ mất mạng!”

Ngũ Hành Thi Thú cùng nhau phát uy, bộc phát ra sức mạnh Ngũ Hành Bạo Loạn, điên cuồng phá hoại cơ thể của Phương Tri Hành.

Ngũ Hành Bạo Loạn kinh khủng như thủy triều, sung mãn không thể chống đỡ.

Chỗ kinh khủng nhất là nó phá hủy cơ thể của con người từ trong ra ngoài.

Đương nhiên!

Không chỉ phá hủy cơ thể.

Ngũ Hành chính là yếu tố cơ bản của cơ thể con người.

Ngũ Hành phá hủy cơ thể con người, chẳng khác nào phá hủy cơ sở của sống lại.

Ví dụ Phương Tri Hành là nhỏ máu sống lại.

Nhưng nếu mỗi một giọt máu trong thân thể của cậu đều bị Ngũ Hành Bạo Loạn hoàn toàn phá hoại, vậy cậu lấy cái gì để sống lại chứ?

Trừ khi Phương Tri Hành chuẩn bị từ trước, gửi một ít máu ở chỗ khác.

“Ừm, thú vị.”

Phương Tri Hành đang run rẩy đột nhiên ổn định lại thân hình,

thong thả ngẩng đầu.

“Hửm?”

Trong lòng của Âm Thi lão nhân hơi hồi hộp, vẻ mặt nghi ngờ bất định.

Phải biết rằng, lúc này trận pháp mà Ngũ Hành Thi Thú của ông ta tạo thành chính là kỳ trận “Âm Dương Thác Loạn” của Đạo môn, cách không tạo ra Ngũ Hành Bạo Loạn, giết người ở vô hình, kỳ dị vô song.

Có nghĩa là nếu muốn áp chế “Âm Dương Thác Loạn”, trừ khi người nắm giữ Ngũ Hành Chi Lực đến bước thuần thực.

Nếu không, người nhất định sẽ chìm vào trong Ngũ Hành Bạo Loạn không ngừng nghỉ, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Chính vì nguyên nhân này mà Âm Thi lão nhân rất kỳ vọng với con út chủ bài này.

Nào ngỜ...

Khóe miệng của Phương Tri Hành vểnh lên, trào phúng, thản nhiên nói: “Đùa giỡn Ngũ Hành trước mặt ta, ông tìm nhằm người rồi.”

Cậu hơi ngửa đầu, tầm mắt ném về phía một đám mây đen cuồn cuộn, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng lên trên người của Âm Thi lão nhân.

“Nể tình ông cố gắng như vậy, tôi sẽ cho ông mở mang đôi chút cái gì gọi là Ngũ Hành chân chính!”

Phương Tri Hành giậm mạnh chân, lập tức, một luồng sức mạnh huyền hoặc khó hiểu cuồn cuộn ra ngoài.

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn vang lên, Thái Cực Đồ Ấn méo mó dưới chân cậu vỡ nát.

Từng đường vân kỳ dị đột ngột ngoi lên mặt đất, chiếu lấp lánh, hội tụ thành một Thái Cực Đồ Ấn vô cùng to lớn, Âm Dương rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, Ngũ Hành Thi Thú đều rơi vào Thái Cực Đồ Ấn.

“Ngũ Hành Hợp Nhất, thái cực mới sinh!”

Phương Tri Hành vô cùng bình tĩnh, không hề bận tâm.

Nhưng sau nháy mắt, Thái Cực Đồ Ấn nhanh chóng xoay tròn, giữa Âm Dương cứ như nứt ra tạt thành kẽ hở, hình thành nên một vực sâu đáng sợ.

Sức mạnh cắn nuốt khiến người phóng thích ra ngoài từ trong vực sâu đó.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều rung lên, từng cái đều bị hút, kéo, rơi xuống dưới vực sâu, sau đó biến mất tăm.

Hoàng Long thi thú chôn dưới đất cách Phương Tri Hành gần nhất.

Chỉ thấy toàn thân nó run lên, bị một luồng sức mạnh ngăn lại, kéo ra, rơi mạnh vào trong vực sâu.

Sau đó đến lượt Thanh Long, Bạch Hổ và Huyền Vũ.

Ba con thi thú không may mắn tránh khỏi tai nạn, từng con bị vực sâu cắn nuốt.

Chu Tước thi thú vỗ cánh muốn bay, vùng vẫy điên cuồng,

nhưng chung quy vẫn không cách nào thoát khỏi phạm vi của Thái Cực Đồ Án.

Cuối cùng, Chu Tước thi thú cũng bị hút trở về, rơi vào vực sâu.

“Âm Dương tương tế, luyện hóa vạn vật!”

Phương Tri Hành một hơi đánh xong kết thúc công việc, giết chết Ngũ Hành Thi Thú với thể dễ như trở bàn tay.

“A?”

Âm Thi lão nhân cực kỳ kinh ngạc, trông mắt suýt chút nữa thì rơi ra ngoài, khiếp sợ đến tột đỉnh.

Chín thi Phật, tắc công chưa thấy!

Ngũ Hành Thi Thú, không chịu nổi một kích!

“Cái quái gì vậy?”

Âm Thi lão nhân hơi choáng váng, càng đánh càng phiền muộn.

Sự mạnh mẽ của Phương Tri Hành hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của ông ta.

Tuyệt học của hai nhà Phật - Đạo không làm gì được cậu!

Chương 983: Huyết Dực (1)

Còn Nho môn thì càng không trông cậy nổi, trăm việc không dùng được nhất chính là thư sinh.

Âm Thi lão nhân trước giờ luôn coi thường những người đọc sách, nên khinh thường sâu tằm thi thể của bọn họ.

“Hừ, phế vật, toàn là phế vật!”

Âm Thi lão nhân mặt trầm như nước, quơ ống tay áo, mây đen trước mặt tản ra, lộ ra thân hình của ông ta.

Phượng Tri Hành thấy vậy thì cười giễu: “Thế nào, hết chiêu rồi à, dự định tự mình ra trận?”

Âm Thi lão nhân hừ hừ, cảm thán nói: “Cuối cùng đáng tin cậy nhất vẫn là bản thân lão phu!”

Lúc nói chuyện, ông giơ mạnh bàn tay phải lên, năm ngón tay mở ra, lòng bàn tay hướng lên trời.

Ầm ùng ùng!

Mây đen trên bầu trời quay cuồng kịch liệt cứ như sóng to gió lớn phập phồng bất định.

Từng tia chớp thô to mà méo mó xuyên qua tầng mây, tê liệt đất trời, chiếu toàn bộ thế giới lúc là một mảng trắng, lúc là một mảng đen.

Biểu cảm của Âm Thi lão nhân càng dữ tợn, cười như điên nói: “Nào nào nào, ném thử Âm Lôi mà lão phu đích thân ngưng luyện cho ngươi, chuyên bổ linh hồn con người.”

“Rơi!”

“Âm Lôi cuồn cuộn!”

Thuận theo tiếng gào thét, toàn bộ bầu trời cứ như nứt ra.

Ngay sau đó, từng Âm Lôi giống như trường xà từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng bổ về phía mặt đất.

Chợt nhìn, như thác nước chảy thẳng xuống dưới 3000 thước, đẹp để còn tràn ngập khí tức hủy diệt.

Đối với việc này, Phương Tri Hành chỉ cười khẩy, thản nhiên nói: “Không chút mới mẻ...”

“Thần La Thiên Chinh!”

Trong nháy mắt, lấy cậu làm trung tâm, tất cả Âm Lôi tập kích đến cuốn ngược trở về, bị đẩy lùi toàn bộ!

“Khắc!”

Hai mắt của Âm Thi lão nhân trừng lớn, lộ ra biểu cảm gặp quỷ.

Sau nháy mắt, ông ta bị vô số Âm Lôi nuốt hết.

Giữa không trung, tiếng sét đánh mãnh liệt, kinh động đất trời.

Một mùi khét lẹt hôi thối tràn ngập ra ngoài, đầy rẫy giữa đất trời.

Một lúc lâu sau, Âm Lôi cuối cùng cũng tán loạn.

Âm Thi lão nhân quỳ hai đầu gối xuống, thở hổn hển.

Áo bào đen của ông ta đã rách, như tên ăn mày, khắp nơi trên người đều bị cháy đen.

Còn nữa, trên đỉnh đầu nhẵn bóng có thêm một vết thương méo mó, không ngừng rướm máu.

“Người, người...”

Âm Thi lão nhân thở hổn hển, nhìn trên dưới toàn thân, mình đầy thương tích.

Bết bát hơn là linh hồn của ông ta bị Âm Lôi tẩy lể, như bị tách rời, chia năm xẻ bảy, rải rác.

Lúc này, thậm chí ông ta khó có thể tập trung tinh thần.

“Thân thể này không tốt nữa.”

Âm Thi lão nhân giơ tay lên sờ về mây đen ở phía sau, kéo ra bên ngoài.

Phần phật!

Mây đen cuộn cuộn tản đi!

Một cỗ quan tài đen phá mây mà ra.

Âm Thi lão nhân tiện tay xốc nắp quan tài lên, sau đó giơ tay, vỗ mạnh lên thiên linh cái của mình.

Bịch!

Thiên linh cái trực tiếp nổ tung!

Âm Thi lão nhân ngã xuống bên cạnh quan tài.

Nhưng sau một khắc, một bàn tay ngọc mềm mại thò ra từ bên trong quan tài đen.

Phương Tri Hành ngửa đầu nhìn, đuôi lông mày không khỏi nhíu lại.

Chỉ thấy một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp đứng lên, ngũ quan tinh xảo, vóc người có lồi có lõm, mặc áo cưỡi đỏ thẫm như là tân nương tử đang xuất giá.

Tân nương tử xinh đẹp vận cổ, lại hoạt động gân cốt, thân thể vang lên tiếng kèn kẹt.

Sau đó, cô ta nắm Âm Thi lão nhân lên, cắn chặt thiên linh cái vỡ nát của ông ta, hút mạnh.

Lập tức, toàn thân của Âm Thi lão nhân run rẩy kịch liệt, cơ thể của ông ta cứ như trải qua 10 năm hư thối, biến thành tro với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

“Ừm, lão phu sống lại rồi!”

Tân nương tử tiện tay vứt bỏ Âm Thi lão nhân, phát ra tiếng cười điên cuồng non nớt nhẹ nhàng.

Tình cảnh này!

Phượng Tri Hành tắc tắc kêu lạ, sợ hãi nói: “Thì ra đây chính là con đường sống lại của người, đã chuẩn bị sẵn một cỗ thi thể, chết rồi thì thay đổi.”

Tân nương tử hừ lạnh nói: “Ai nói cho người biết lão phu chuẩn bị một cỗ thi thể?”

Phượng Tri Hành hiểu rõ, chấp tay nói: “Xem ra ta và người, ai cũng không giết chết đối phương được!”

Tân nương tử nghe vậy, không khỏi lộ ra vẻ do dự.

Song phương giao chiến một hồi, đánh thành như hiện tại, rõ ràng cho thấy ông ta bị tổn thất rất nặng.

Có nên đánh tiếp hay không?

Phương Tri Hành hơi im lặng, đột nhiên thỉnh giáo: “Nói ra thì ta và người đều là người bất tử, ta rất ngạc nhiên, người bất tử và chủng trường sinh đến cảnh giới Quy Chân, có phải đều trăm sông đổ về một biển hay không?”

Tân nương tử trả lời: “Có thể nói như vậy, nhưng cũng không hẳn là vậy.

Người bất tử theo đuổi bất tử bất diệt, cho nên trọng điểm của Quy Chân chúng ta là tạo ra con đường sống lại vững vàng.

Chỉ cần vẫn còn con đường sống lại, vậy chúng ta mãi mãi không thể bị giết được.

Mà chủng trường sinh là theo đuổi trường sinh bất lão, cho nên trọng điểm Quy Chân của bọn họ là duy trì chân ngã.”

Tinh thần của Phương Tri Hành khế động, nghi ngờ nói: “Chân ngã không phải là ta hoàn mỹ nhất ở thời điểm nào đó trong quá khứ à?”

Chương 984: Huyết Dục (2)

Tân nương tử cười giễu nói: “Vấn đề vừa hay nằm ở đây, ta hỏi người, ‘ta ở thời điểm nào đó của quá khứ’ có thể bị xuyên tạc không?”

Phương Tri Hành trở nên ngây dại.

Vậy mà cậu chưa từng nghĩ đến điều này!

Tân nương tử thấy thế thì không kìm được mà ngửa đầu cười to, đắc ý nói: “Con người có thể lừa mình dối người, cái gọi là ‘chân ngã’ có khả năng hoàn toàn là bản thân tự nghĩ ra.”

Ông ta giơ tay chỉ về phía thành Nguyên Dạ, châm chọc nói: “Ví dụ mấy người tu Phật đấy, chân ngã của bọn họ là gì, toàn là Phật Đà, Bồ Tát, La Hán có pháp lực vô biên, đúng không?”

Nhưng ta hỏi người, tại sao mỗi một vị Phật Đà hoặc là Bồ Tát đều có hào quang vạn trượng, từ bi uy nghiêm, thậm chí mình vàng cao một trượng 6 thước, nghìn mắt nghìn tay?

Không cần nói cũng biết đáp án, đó là chân ngã do bọn họ tưởng tượng ra!

Chân ngã của bọn họ là tự bản thân nghĩ ra, thiết kế, chế tạo!

Chỉ cần bọn họ kiên định không nghi ngờ bản thân, vậy thì chân ngã của bọn họ sẽ giỏi giang, lợi hại!

Hây, trên đời vốn không có Thần Phật, là những người tu hành như chúng ta thêu dệt ra Thần Phật, hiểu chưa?”

Sau khi Phương Tri Hành nghe xong thì hít sâu.

Cừ thật!

Thì ra “chân ngã” còn có thể chơi như vậy!

Chân ngã của người bất tử vô cùng thuần túy, chân thực, chính là bản thân của quá khứ.

Nhưng chân ngã của chúng trường sinh, trong sức tưởng tượng, thiên biến vạn hóa, tràn đầy sức tưởng tượng lướt gió tung mây!

Đó là vì trong quá trình tu hành, bọn họ không ngừng tiến hành bịa đặt, hoàn thiện, cuối cùng tạo ra một bản thân hoàn mỹ nhất.

“Người bất tử bị giết, có thể thoát ly chiến trường, sống lại bất cứ lúc nào!”

“Chúng trường sinh bị giết, hấp thu kinh nghiệm tại chỗ, cải tạo bản thân tại chỗ, trở nên mạnh mẽ sau đó đánh tiếp!”

Trong lòng của Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu ra.

Tầm mắt của cậu nhìn về tân nương tử, thần nhiên nói: “Âm Thi lão nhân, ông còn đánh nữa không?”

Khóe miệng của Tân nương tử nhếch lên, cười giễu nói: “Trò chuyện với người lâu như vậy, người cho rằng ta rảnh rồi đến phát chán à?”

Cô ta đột nhiên nắm tay niệm thần chú, lòng bàn tay ngưng tụ ra một ngọn lửa màu xanh lục.

Vù vù vù!

Lập tức, những cương thi trên mặt đất đột nhiên bốc cháy.

Từng người đều là toàn thân bốc lửa, ngọn lửa màu xanh lục

cháy hừng hực.

Cậu phóng mắt nhìn đi, trong khoảnh khắc trên mặt đất xuất hiện nghìn vạn điểm lửa màu lục, rậm rạp chằng chịt, nổi thành một mảng biển lửa màu lục.

Phương Tri Hành thấy vậy, chợt nói: “Suýt chút nữa thì quên mất, trận pháp mà ông bố trí tên là ‘Vạn Thi Âm Hỏa đại trận’.”

“Khắc khắc!”

Mái tóc của tân nương tử bay lên, cười giễu, trên mặt không hề che giấu vẻ kiêu căng, lạnh giọng nói: “Hừ hừ, lão phu tạo ra âm hỏa không dễ, cần hiến tế ít nhất là một vạn thi thể của võ giả Cửu Ngưu cảnh mới có thể ngưng luyện ra một đồng.”

Hai tay của ông ta nhanh chóng biến ảo, đánh ra một chuỗi pháp quyết.

Sau đó, nghìn vạn điểm lửa màu lục trên mặt đất bay hết lên, tụ về phía hai tay của ông ta.

Tất cả điểm lửa đùng chạm, dung hợp, hình thành một chỉnh thể.

Trong lúc nhất thời, ngọn lửa màu lục trong lòng bàn tay của tân nương tử càng ngày càng lớn, càng ngày càng xanh.

Cùng lúc đó, sắc mặt của tân nương tử trở nên tái nhợt không có giọt máu, làn da cũng khô quắt, xuất hiện nhiều nếp nhăn.

Chỉ chốc lát, cô ta đã trở thành một nữ nhân già xấu xí.

Dưới sự chiếu rọi của ngọn lửa màu lục, gương mặt già nua của cô ta âm trầm kinh khủng giống như lệ quỷ, rất dọa người.

“Vạn Thi Âm Hỏa, đóng băng nghìn dặm, có thể đóng băng một tòa thành trong nháy mắt.”

“Đương nhiên, quan trọng nhất là Vạn Thi Âm Hỏa có thể đóng băng linh hồn của người trong nháy mắt, để người không cách nào sống lại, vừa bắt đầu đã chặn con đường sống lại của người.”

Nữ nhân già dữ tợn cười to, trong lòng thầm nghĩ, hai tay đẩy về phía trước, hung hăng phóng ra Vạn Thi Âm Hỏa.

Phần phật!

Ánh lửa màu lục cứ như sao chổi rơi, những nơi đi qua, ngay cả không khí đều bị đông thành băng.

Phượng Tri Hành bình tĩnh, không có bất kỳ kinh hoàng nào cả.

Đột nhiên, trên người cậu hiện lên ánh sáng kỳ dị, còn không ngừng xoay tròn.

Hình ảnh trước mắt bắt đầu đảo ngược!

Thời không đảo ngược rồi!

Một tiếng, 3 tiếng, 5 tiếng...

Mãi đến một ngày trước!

Phượng Tri Hành nhìn thấy lúc này Âm Thi lão nhân đã đến bên ngoài khe sâu.

Ông ta xác định Phượng Tri Hành đang ở trong cốc dựa vào xá lợi ở trong tay.

Vì vậy ông ta bắt tay vào bố trí “Vạn Thi Âm Hỏa đại trận”, ôm cây đợi thỏ.

Phượng Tri Hành thu hết tất cả vào mắt, cậu lần nữa nhìn thấy cổ quan tài đen đó.

Vì vậy!

Phượng Tri Hành đột nhiên dịch chuyển tức thời, đi đến bên cạnh quan tài đen.

“Đại Uy Thiên Long, Đại La Pháp Chú, Bàn Nhược Chư Phật, bo luo bo luo mi!”

Phượng Tri Hành giơ tay lên, chưởng một cái lên trên quan tài.

Chương 985: Cực Tốc (1)

Ầm ầm!

Quan tài vỡ nát, nổ tung!

Tân nương tử nằm bên trong quan tài lập tức bị trọng thương, bị trấn áp tại chỗ.

Thời gian cứ như dây thun bị kéo đến cực hạn, đàn hồi mãnh liệt!

Soạt!

Phương Tri Hành quay về “hiện tại”, dấu bàn tay của cậu vẫn ở trên ngực của tân nương tử.

Hai tròng mắt của tân nương tử trừng lớn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Cô ta nghĩ mãi không ra, vô cùng hoang mang!

Phương Tri Hành đột nhiên cách không xuất hiện trước mặt của cô ta, cho cô ta một chưởng, ngực đều bị đánh xẹp!

Nhưng tại sao cô ta lại cảm giác cứ như đã trúng chưởng này rất lâu, có vào ngày hôm qua, đau đến ngày hôm nay.

“Oc!”

Tân nương tử ngửa đầu, phun ra một ngụm máu tươi!

Thân thể xinh đẹp của cô ta chia năm xẻ bảy, tan vỡ, rơi xuống đất như điều bị đứt dây.

Vạn Thi Âm Hỏa tan theo, không còn uy lực.

Tất cả giống như phù dung sớm nở tối tàn!

Bịch!

Tân nương tử đáp xuống đồng bụi, tạo ra một cái hố to.

Tế Cửu chạy qua nhìn, ghê tởm muốn chết.

Nó chỉ thấy trong hố có một bộ xương trắng, máu thịt hư thối, thối hoắc.

Không bao lâu sau, mây đen trên bầu trời tản đi.

Ánh mặt trời lần nữa chiếu vào khe sâu, mờ mịt bốc lên, ánh sáng ngũ sắc, xa hoa đẹp đẽ.

Phượng Tri Hành đáp xuống, sắc mặt không buồn không vui.

Cậu biết Âm Thi lão nhân vẫn chưa chết.

Người bắt tử chính là khó giết như vậy...

Trong lòng Tế Cửu khó chịu, đề nghị: “Lão thất phu Âm Thi dám đến trêu chọc chúng ta, chỉ bằng chúng ta giết đến hang ổ của ông ta, diệt luôn cả hang ổ của ông ta.”

Phượng Tri Hành cũng muốn lắm chứ nhưng lại lắc đầu nói: “Thỏ khôn có ba hang, ai biết lão thất phu Âm Thi tổng cộng ẩn giấu bao nhiêu thi thể và giấu ở đâu, chúng ta cứ như vậy giết vào căn bản giết không hết.”

Tế Cửu nghĩ lại thấy cũng đúng, không nhận được mĩ mai nói: “Người bắt tử ghê tởm vãi nôi.”

Phượng Tri Hành trợn mắt trắng, bày ra Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng, xách gậy Tế Cửu.

“Mày gấp cái gì, tao cũng đâu nói mày!”

Lông tơ Tế Cửu dựng thẳng liền nói: “Thật ra mày cũng có thể chơi như vậy, khắp nơi trên thế giới giấu một ít máu, cho dù bị người ta giết, cũng có thể Tích Huyết Trọng Sinh đúng phải?”

Phương Tri Hành thu hồi tay, đáp: “Không phải tao chưa nghĩ tới cách này nhưng không thích hợp với tao lắm.”

Tế Cửu nghi hoặc nói: “Sao không thích hợp?”

Phương Tri Hành trả lời: “Ví dụ hiện tại tao lấy ra một giọt máu gửi ở nơi nào đó, như vậy sau một khoảng thời gian, lúc tao sống lại, tu vi của ta vẫn là lúc hiện tại.”

Tế Cửu vừa nghe đã hiểu.

Đừng quên Phương Tri Hành là một tên bật hack, tu vi của cậu sẽ tăng lên, mạnh lên trong khoảng thời gian ngắn!

Ngay sau đó vĩnh viễn lợi hại hơn một khắc trước!

Cái này dẫn đến máu của cậu của “Hiện tại” vĩnh viễn yếu hơn máu của “Tương lai”.

Cậu của tương lai sống lại đến bây giờ, chỉ có thể đạt được tu vi của hiện tại, phát triển và cường hóa trong thời gian này, toàn bộ sẽ bị xóa đi, che phủ.

Quá thiệt thòi!

Nhưng Âm Thi lão nhân thì khác, ông ta có thể phải khổ tu hơn mười năm thậm chí trên trăm năm mới có thể tiến bộ một chút xíu.

Thi thể mà ông ta chứa, tương lai tức là hiện tại, không lời cũng không lỗi, có thể chơi như vậy.

Phương Tri Hành cẩn thận phân tích: “Phương pháp này dùng để làm thủ đoạn giữ mạng cuối cùng còn được. Nhưng tao bình thường cẩn thận như bước đi trên miếng băng mỏng, trước giờ không đánh trận khi chưa nắm chắc, gần như không dùng đến phương pháp giữ mạng này.”

Tế Cửu hiểu được, đánh không lại thì bỏ chạy, đánh thắng thì giết, đây là phong cách cơ bản của Phương Tri Hành.

Sau đó, Phương Tri Hành không hề vô nghĩa, nhanh chóng quét tước chiến trường.

Cậu rất nhanh tìm được xá lợi tử mà Âm Thi lão nhân mang đến.

Đây là xá lợi tử của Không Tịch đại sư, tổng cộng có 21 khối.

“Nếu khối xá lợi tử này có thể tìm được tao, vậy thì...”

Tâm thần Phương Tri Hành vừa động, bày ra Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng, kim quang toàn thân bắn ra.

Chỉ một thoáng, xá lợi tử đó hơi rung động.

Tay Phương Tri Hành cầm xá lợi tử, thần hồn cảm ứng đột nhiên phóng ra.

Nhất thời, một cảm giác kỳ diệu thông thả sinh ra.

Ngoài phạm vi của thần hồn cảm ứng, vốn nên là một mảnh tối đen hỗn độn, cái gì cũng không cảm giác được.

Nhưng lúc này lại có mấy đốm sáng mơ hồ, đang lóe ra, lấp loé không chừng.

Mấy đốm sáng mơ hồ đó có lẽ cách rất xa.

Cụ thể xa bao nhiêu thì không thể xác định.

Chỉ có thể nhìn một phương hướng đại khái.

“Đốm sáng càng rõ, có lẽ cách ta càng gần....”

Phương Tri Hành tập trung vào đốm sáng mạnh nhất, ôm Tế Cầu lập tức bay qua.

....

Càn Châu - quận Ngu Lâm

Trên con phố dài tập trung đầu người.

Mọi người đang nhìn chăm chăm một thanh niên áo xám quỳ gối ngoài cửa lớn lão trạch của “Ngu phủ”.

Hắn đã quỳ bảy ngày bảy đêm rồi, một giọt nước cũng chưa uống một hạt gạo cũng chưa ăn.

Chương 986: Cực Tốc (2)

Mọi người nghe tin, lần lượt đến vây xem, thì thầm to nhỏ.

Phải biết rằng “Ngu gia” là môn phiệt thế gia, ở quận Ngu Lâm thậm chí cả Càn Châu đều có địa vị siêu nhiên.

Tương truyền lão Ngu gia là hậu duệ của cự thủ thần triều trước, tổ tiên một lần phong quan thái phó của thái tử, hết sức quan trọng trong triều.

Sau khi triều trước diệt vong, Ngu gia khiêm tốn làm người, dời nhà đến thành Nguyên Dạ, trở lại tổ địa, sau đó mọi việc đều thuận lợi, may mắn không bị thanh trừ.

Từ đó về sau tộc nhân đời đời của Ngu gia dốc lòng kinh doanh ở quận Ngu Lâm, dần dần kiêu ngạo lớn mạnh, nghiêm nhiên trở thành nhà giàu có nhất vùng, độc bá một phương.

Về phần thanh niên áo xám này, mọi người đều biết câu chuyện của hắn.

Thanh niên áo xám là nhân sĩ quận Ngu Lâm tên là Đoàn Thư Bình, thuở nhỏ gia cảnh bần hàn, thiếu niên lưu lạc đầu đường, sau này cơ duyên xảo hợp tiến vào “chùa Hàn Đàm”, làm đệ tử tục gia của Phật môn.

Đoàn Thư Bình trí tuệ hơn người, quen thuộc đọc kinh Phật, có thể hùng biện, còn dựa vào ngộ tính nghịch thiên, từ trong một phật tượng rách nát lĩnh ngộ ra “Liên Hoa Sinh Pháp Tướng” uy danh hiển hách.

Phật môn vô cùng kinh ngạc, cực lực mời chào hắn, thậm chí

bằng lòng ban cho hắn danh hiệu “Phật tử”.

Nhưng mà, Đoàn Thư Bình vẫn không bị lay động ngược lại hoàn tục về nhà.

Sau đó không lâu, truyền ra chuyện xấu hắn và tiểu thư Ngu gia Ngu Ngọc Hà nhất kiến chung tình, tự định chung thân.

Vào 7 ngày trước, Đoàn Thư Bình đến cửa cầu thân lại bị Ngu gia từ chối ngoài cửa.

Đoàn Thư Bình không thuận theo không từ bỏ, quỳ không đứng dậy, ý đồ dùng chân thành đả động Ngu gia.

Thấy mặt trời đã lặn, một ngày sắp trôi qua.

Cửa lớn Ngu phủ vẫn không mở ra.

“Haiz, dù sao Ngu gia cũng là môn phiệt thượng đẳng, Đoàn Thư Bình chung quy là giới bình dân, môn không đăng hộ không đối, ở rể cũng không thể càng miễn bàn kêu tiểu thư Ngu gia gả cho hắn.”

“Đây là si tâm vọng tưởng!”

“Ha hả, ta thấy là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.”

“Các người đừng nói như vậy, bớt làm chuyện chia rẽ uyên ương!”

“Đúng đúng, thà dỡ mười ngôi miếu, không hủy một cái cọc cuộc hôn nhân.”

....

Quần chúng vây xem châu đầu ghé tai, hừng hực lửa bát quái tùy ý thiêu đốt.

Lúc này, phía sau đám người có một người một chó đi tới.

Chính là Phương Tri Hành và Tế Cầu.

“Haiz, nam nhi dưới gối có hoàng kim, chàng trai này quý 7 ngày rồi, đây là quý ra bao nhiêu hoàng kim?”

Tế Cầu liếc nhìn Đoàn Thư Bình, tầm tắc không thôi.

Phương Tri Hành không để ý Đoàn Thư Bình, tầm mắt nhìn cửa lớn Ngu phủ.

Không sai!

Có một khối xá lợi tử ngay trong phủ.

Nói cách khác, một vị cao thủ nào đó của Ngu gia cũng nhận giải thưởng săn giết Phương Tri Hành.

“Lại là môn phiệt à....”

Khóe miệng Phương Tri Hành không nhận được cong lên.

Nhớ năm đó, cậu gặp phải người trong môn phiệt, hoặc là khúm núm, nịnh nọt lấy lòng; hoặc là đi đường vòng, rắm cũng không dám thả một cái.

“Thật sự là hoài niệm thời gian tốt đẹp của quá khứ!” Phương Tri Hành than khẽ, lập tức đi tới cửa lớn.

Trong lúc mọi người nhìn chăm chăm, cậu lướt qua Đoàn Thư Bình đi tới trước cửa lớn, thản nhiên gõ cửa.

Không bao lâu, người gác cổng mở cửa ra, đánh giá Phương Tri Hành, nhíu mày hỏi: “Người là ai?”

“Tại hạ Phương Tri Hành, tội phạm truy nã quan trọng của triều đình, đại nghịch đứng đầu thiên hạ, đặc biệt đến cầu kiến

chủ nhân nhà người.” Phương Tri Hành lạnh nhạt nói.

Lời này vừa nói ra!

Người gác cổng trực tiếp ngơ ngác, kinh ngạc không thôi.

“Haiz, may không làm màu thì chết à!” Tế Cẩu trợn mắt trắng, vô lực mả mai.

Ngoài cửa Đoàn Thư Bình hơi ngắc đầu, cẩn thận đánh giá Phương Tri Hành, trong mắt có ánh sáng nhỏ vụn lóe ra.

Chốt lát, cửa lớn rộng mở.

Một đám võ giả uy thế kinh người xuất hiện trong cánh cửa, chia làm hai bên, tay cầm đao kiếm, ánh mắt sáng ngời như gặp đại địch.

Đứng ở chính giữa bọn họ có tám người.

Một lão già với chòm râu quai nón mặc lục bào, bên thắt lưng ngọc cắm phi đao, đứng ở trước nhất.

Lão già lục bào râu tóc đều bạc trắng nhưng làn da nhẵn nhụi hồng nhuận giống như trẻ con, thiên đình no đủ, ánh mắt thâm thúy, không giận tự uy.

Phía sau ông ta còn có bảy nam nữ tuổi tác khác nhau, mỗi người đều là long phượng trong người, dường như tất cả đều là con trai con gái nối dòng của ông ta.

“Khách quý đến cửa, không tiếp đón từ xa, mong đạo hữu thứ lỗi.”

Lão già lục bào chấp tay, trong vẻ mặt nghiêm túc mang theo vài phần uy vũ bất khuất.

Phương Tri Hành chỉ là gật đầu như một phép lịch sự, không

mặt không nhạt đáp: “Sao lại nói thế, ta là khách, mạo muội đến nhà, người nên thỉnh tội nên là ta.”

Lão già lục bào liền nói: “Không dám, lão phu Ngu Tẫn Toàn, bọn họ là con trai con gái và cháu của ta.”

Phương Tri Hành đáp: “Ai không biết ‘Thần Phi Dao’ Ngu Tẫn Toàn, Phương mỗ cũng là ngưỡng mộ danh tiếng, như sấm bên tai.”

Chương 987: Cực Tốc (3)

Vẻ mặt Ngu Tẫn Toàn nghiêm túc, cười khổ nói: “So với Phương đạo hữu khuấy động phong vân, quét ngang anh hùng thiên hạ, lão phu chẳng qua là chính là cường hào một phương thôi, không đáng nhắc đến.”

“Ừm, nếu người đã biết sự lợi hại của ta....”

Phương Tri Hành lật tay lấy ra xá lợi tử, đột nhiên lớn tiếng quát: “Vậy tại sao trên người người cũng có một miếng xá lợi tử chứ?”

Khóe mắt Ngu Tẫn Toàn co giật, đột nhiên tỉnh ngộ.

Ông ta đang nghi hoặc tại sao đại nghịch Phương Tri Hành này đột nhiên tìm tới Ngu gia của ông ta.

Dù sao song phương không qua lại, vốn không quen biết.

Hoá ra là xá lợi tử trên chọc đến tai họa hôm nay.

Trong nhất thời vẻ mặt Ngu Tẫn Toàn phức tạp, chậm rãi nói: “Ngu gia ta từng là cựu thần triều trước, vốn nên bị triều đình xử lý, nhưng nhờ có chùa Vạn Pháp bảo đảm, lúc này mới toàn thân trở ra.

Trụ trì chùa Vạn Pháp Không Tịch đại sư là cao tăng đắc đạo, xưa nay có chút chiếu cố Ngu gia ta.

Uống nước nhớ nguồn, ăn quả nhớ kẻ trồng cây!

Nghe nói Không Tịch đại sư chết trong tay người, lão phu xuất phát từ lòng căm phẫn, đương nhiên muốn đòi lại công đạo cho

lão nhân gia.”

Sau khi nghe xong, Phương Tri Hành đã hiểu ra.

Thật sự không ngoài hai tình huống:

Thứ nhất, Ngu gia và chùa Vạn Pháp quan hệ rất thân thiết, ích lợi buộc chặt cực sâu, một người quang vinh tất cả đều quang vinh một người tổn hại tất cả đều tổn hại, bọn họ là thật lòng muốn báo thù rửa hận cho Không Tịch đại sư;

Thứ hai, thật ra Ngu gia không muốn cuốn vào trong thị phi như vậy, chẳng qua, người ở giang hồ thân bất do kỷ, trở ngại về tình cảm, không thể không nhận lấy xá lợi tử, giả vờ muốn báo thù nhưng trên thực tế chỉ là làm có cho màu thôi.

Mặc kệ như thế nào, đều không thay đổi được ý đồ đến của Phương Tri Hành.

Trước khi kẻ địch chuẩn bị sẵn sàng, tiên hạ thủ vi cường!

Phương Tri Hành chấp tay ở phía sau, trên mặt lộ ra cười khẩy lạnh lạnh, trầm giọng nói: “Cho ta một lý do không khai chiến.”

Hô hấp Ngu Tấn Toàn ngưng trệ, biểu cảm vô cùng nghiêm trọng.

Ông ta biết rõ sự lớn mạnh của Không Tịch đại sư.

Nếu Phương Tri Hành có thể đánh bại Không Tịch đại sư, vậy thực lực của hắn không thể nghi ngờ rất khủng bố, cũng không dễ dàng.

Ngoài ra, trong tay Phương Tri Hành cũng có một khối xá lợi tử, chứng tỏ một cao thủ nào đó từng thử giết hắn, kết quả lại bị hắn giết ngược lại.

Nghĩ đến những điều này, da mặt Ngu Tấn Toàn căng chặt,

nhìn cả nhà già trẻ, uy nghiêm trên người không còn sót lại chút gì, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Nghịch tặc!”

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một tiếng gầm.

Phương Tri Hành quay đầu, lại nhìn thấy Đoàn Thư Bình bò dậy, đầy vẻ phẫn nộ, kích động nói: “Một tội phạm truy nã như người, nếu chẳng những không cụp đuôi làm người mà còn dám đến cửa uy hiếp người khác, quả thực buồn cười!”

Phương Tri Hành đảo lỗ tai, thờ ơ nói: “Người không phục?”

Hai tay Đoàn Thư Bình tạo thành chắp lại, nghiêm túc nói: “Hừ, ta không vào địa ngục ai vào địa ngục, có việc cứ nhắm đến ta!”

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi cong lên, trêu tức nói: “Nói khoác mà không biết ngượng, người từng thấy địa ngục chưa?”

Vừa dứt lời, Tế Cẩu chợt lao ra, mở ra mồm to như bồn máu, cắn tới cổ Đoàn Thư Bình.

Đoàn Thư Bình lui nhanh về sau, lộ ra “Liên Hoa Sinh Pháp Tướng”.

Mọi người đều biết đầu của Liên Hoa Sinh đại sĩ đội vương miện linh pháp, phần mặt nhũ kim loại, nhú mi trộn mắt, hai mắt đột nhiên bắn ra ánh sáng, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chú về phía trước, tản mát ra một loại khí thế người đại thành tựu không giận tự uy.

Ngài là tổ sư truyền thừa của giáo pháp đại viên mãn Vô Thượng Mật Thừa, tập trung sức mạnh trí tuệ, từ bi, phục ác vào một thân, sở hữu pháp lực khôn cùng.

Hơn nữa, Liên Hoa Sinh Pháp Tướng không chỉ một loại mà là tám loại, còn gọi là “Liên Sư Bát Biến”.

Lần lượt là: Hải Sinh Kim Cang, Phần Nộ Kim Cang, Thích Ca Sư Tử, Ái Huệ Liên Sư, Ban Mã Thác Sang Táp, Liên Hoa Vương, Nhật Quang Liên Sư, Sư Hồng Liên Sư.

Lúc này, Đoàn Thư Bình thi triển ra chính là “Sư Hồng Liên Sư Pháp Tướng”.

Cả người hóa thành sư tử đầu bạc, đầu sư tử thân người ngồi xuống đài sen, uy nghiêm thần thánh, không ai bì nổi.

“Nghệ thuật, ngồi xuống!”

Một tiếng gầm lên giống như lôi âm thiên ngoại, sư tử rít gào, rung trời chuyển đất!

Tâm thần Tế Cầu đều chấn động giống như trúng đòn nghiêm trọng, mông đột nhiên ngồi xuống.

Vừa nhìn giống như bị một bàn tay to vô hình cưỡng ép ấn trên mặt đất.

“Ai ya!”

Tế Cầu kinh hãi không thôi hét lên: “Phương Tri Hành mày nhìn thấy không, tên này biết chơi Phục Ma Chú Ngôn.”

Phương Tri Hành liếc nhìn “Sư Hồng Liên Sư Pháp Tướng”, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Tế Cầu thấy thế, chợt run thân hình, ầm ầm chấn động mạnh mẽ phá tan trời buộc.

“Hả cái này?!”

Đoàn Thư Bình quá sợ hãi, không chút ngần ngại, bày ra “Phần

Nộ Kim Cang Pháp Tướng” trợn mắt lên, hung ác khôn cùng, kim thân phật thể, không thể nhìn gần.

Chương 988: Dương Danh (1)

Gần như đồng thời Tế Cầu vung móng vuốt, phóng ra một mảnh trảo ảnh dày đặc.

Lả tả ~

Trảo ảnh vô số giống như một trận mưa gió máu tanh, vô tình mà tàn nhẫn dừng trên người Đoàn Thư Bình.

“A a a!”

Cả người Đoàn Thư Bình liên tục chấn động, gào thét thảm thiết, máu tươi bắn tung toé.

Một lúc sau, Đoàn Thư Bình ngã trên mặt đất, mình đầy thương tích, trên người tất cả đều là trảo thương, sâu có thể thấy được xương, máu tuôn như suối.

“Gì vậy trời, chẳng qua chỉ có vậy!” Tế Cầu đắc ý cười.

Nhưng ngay sau đó, Đoàn Thư Bình miễn cưỡng chống thân thể ngồi dậy, hiển lộ ra “Ái Huệ Liên Sư Pháp Tướng”, trong miệng lẩm bẩm.

“Lòng có tình yêu to lớn, ý nghĩ hiểu rõ!”

“Trí tuệ khôn cùng, hoa sen hoá sinh!”

“Om a om mani padme hum!”

Theo hần từ từ ngâm xuống, ngồi xuống đài sen chậm rãi dâng lên, ánh sáng đại thịnh, đóa hoa khép lại bao trùm hần.

Tế Cầu hơi híp mắt, không rõ chuyện gì.

Rất nhanh, hoa sen nở rộ ra.

Đoàn Thư Bình một lần nữa hiển lộ ra, thương thế trên người dĩ nhiên khép lại như lúc ban đầu, vô cùng kỳ diệu.

“Đậu mé!”

Tế Cầu nhe răng nhếch miệng, thẹn quá thành giận.

Nếu hôm nay nó không bắt được thằng nhãi Đoàn Thư Bình này, phỏng chừng cũng bị Phương Tri Hành xem thường cả đời.

“Cầu gia kêu người canh ba chết, diêm vương không dám lưu người đến giờ tỵ!”

Tế Cầu giận tím mặt, bóng dáng của nó bắt đầu phồng lên, chợt hiện ra ba bóng đen.

Đoàn Thư Bình nhìn chăm chăm, ngạc nhiên biến sắc.

Ba Tế Cầu giống nhau như đúc bao vây hấn, đồng thời khởi xướng công kích.

Trong lúc nhất thời trảo ảnh tung bay, không chỗ nào có thể trốn!

Hai phía Đoàn Thư Bình đều là địch, chặt vật không chịu nổi.

Xì xì ~

Bỗng nhiên, một cánh tay máu chảy đầm đìa rời khỏi thể bay ra.

Tế Cầu cắn xé cánh tay tiếp theo, cực kỳ tàn bạo, nhìn thấy ghê người!

“A!” Đoàn Thư Bình lại một lần kêu thảm thiết, theo đó ruột gan rối bời.

Chưa giãy giụa mấy cái lại bị Tế Cẩu cắn đứt chân trái....

Sóng xung kích chiến đấu kịch liệt quét ngang bốn phương tám hướng, đất rung núi chuyển, đường xá vỡ vụn, tường sập nhà đổ.

Đám người vây xem đã sớm bị dọa chạy hết!

Răng nanh của Tế Cẩu hoàn toàn lộ ra, cắn cổ Đoàn Thư Bình ngậm tới trước mặt Phương Tri Hành, móng vuốt ấn đầu của hắn.

“Phương Tri Hành, bắt lại rồi!”

Tế Cẩu hừ hừ, đắc ý nói: “Muốn chết muốn sống, mặc cho mày xử lý.”

Phương Tri Hành không thèm nhìn Đoàn Thư Bình thêm cái nào.

Tên này khá thông minh, đáng tiếc không nhiều lắm, chỉ có thể nói thông minh bị thông minh hại.

Hắn cho rằng bản thân có thể bắt được Phương Tri Hành, ở trước mặt Ngu gia lộ mặt.

Nào ngờ....

Hắn còn không đánh lại cả chó!

Mất mặt xấu hổ!

Đây là kết quả mà Đoàn Thư Bình làm sao cũng chưa nghĩ đến!

Phương Tri Hành quay đầu lại, thản nhiên liếc nhìn Ngu Tấn Toàn hỏi: “Hắn xem như người của Ngu gia người không?”

Mặt Ngu Tồn Toàn không chút biểu cảm, quả quyết nói: “Không phải.”

Phượng Tri Hành tùy tay đập xuống.

Đùng ~

Đầu Đoàn Thư Bình nổ tung, óc vỡ toang, chết tại chỗ.

Thấy cảnh tượng này, đám người của Ngu gia đều hít ngược một luồng khí lạnh, ai nấy giống như rơi vào vực sâu, biểu cảm vô cùng nghiêm trọng.

Thực lực của Đoàn Thư Bình không tệ, thiên phú lại cực cao, chẳng những chùa Vạn Pháp vô cùng coi trọng hắn, ngay cả “Đề Đẳng Phật Đình” sau lưng chùa Vạn Pháp cũng rất xem trọng hắn.

Vì thế, Ngu gia vì để không đắc tội Phật môn, quả quyết từ chối Đoàn Thư Bình cầu thân.

Nếu như không, hiện tại Đoàn Thư Bình đã sớm là cô gia của Ngu gia.

Thiên kiều nhân tài kiệt xuất như thế, Phượng Tri Hành nói giết liền giết, không chút cố kỵ.

Ngu Tồn Toàn thở dài: “Ngu gia có thể có hôm nay không thể thiếu công của Phật môn. Hôm nay nếu đạo hữu đã tự mình đến cửa, vậy lão phu không ra tay cũng phải ra tay.”

Nhưng ông ta chợt chuyển chủ đề, lại nói: “Họa không liên lụy người nhà, nếu lão phu chiến bại, hy vọng đạo hữu có thể buông tha người nhà của ta, đừng tổn thương người vô tội.”

Không đợi Phượng Tri Hành đồng ý, ông ta nhìn tộc nhân xung quanh nói: “Hiện tại các người phải lập quyết lời thề tâm ma, nếu lão phu chết trận, các người không được trả thù, bằng không Ngu

gia ta toàn tộc diệt sạch, trọn đời không được siêu sinh.”

Đám tộc nhân đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt rối rắm.

“Mau thề!”

Ngu Tẫn Toàn gầm lên.

Lúc này đám tộc nhân mới thề, biểu cảm của rất nhiều người tràn ngập không cam lòng thậm chí oán độc.

Ngu Tẫn Toàn vươn tay làm ra một tư thế mời, nghiêm mặt nói: “Trong Ngu phủ ta có một Cấm Khu cấp 5, chúng ta tới đó đơn đấu.”

Phương Tri Hành ha hả cười nói: “Ngoài quận thành cũng có một Cấm Khu cấp 5, chúng ta đi qua đó đi.”

Ngu Tẫn Toàn hơi im lặng, gật đầu nói: “Được!”

Thân hình hai người nhoáng lên, đồng thời biến mất tại chỗ.

Không bao lâu!

Cấm Khu cấp 5 vùng ngoại ô!

Hai bóng dáng chợt lóe, xuất hiện trong một khu rừng nguyên sinh.

Chương 989: Dương Danh (2)

Ngư Tẫn Toàn thở sâu, cởi áo khoác hoa lệ ra.

Sau đó, khí thế cả người ông ta biến đổi, toàn thân lấp lánh sáng lên, ẩn đường hiện lên một đốm sáng màu đỏ.

Sau nháy mắt, đốm sáng màu đỏ trở nên khuếch trương giống như một con mắt mở.

Càng thần kỳ chính là dưới xương sườn của ông ta mọc ra hai cánh tay mới, hóa thân thành bốn tay.

Phương Tri Hành thấy vậy, kinh ngạc nói: “Người là hệ Nhân Tộc nhỉ, tại sao cũng có thể biến thân?”

Ngư Tẫn Toàn trả lời: “Nhân tộc cũng có người sinh ra là mọc ba cánh tay hoặc là sáu ngón tay, không phải à? Hình thái hệ Nhân Tộc cũng có thể là hình thù kỳ quái.”

Phương Tri Hành hiểu được.

Âm Thi lão nhân cũng không nói sai, chân ngã của chủng trường sinh có thể bóp méo, suy nghĩ và thiết kế bản thân.

Trần ngập sức tưởng tượng thiên mã hành không!

Chỉ cần bản thân cho rằng hợp lý là được.

Ví dụ ta chính là một người trời sinh mọc ba con mắt bốn cánh tay, rất hợp tình hợp lý đúng không?

Nói cách khác, đây là hình thái chân ngã của Ngư Tẫn Toàn!

Cũng là đáng vẻ hoàn mỹ nhất mà bản thân ông ta xây dựng ra!

Chúng trường sinh sẽ không tiêu phí tâm huyết trên con đường sống lại, nhưng hình thái chân ngã của bọn họ thật sự khó mà tin nổi.

Ngay sau đó, Ngu Tẫn Toàn cử động, bốn cánh tay sờ từ bên hông lấy ra bốn phi đao móc trong tay.

“Chơi phi đao, tay đương nhiên càng nhiều càng tốt....”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Hình thái chân ngã của Ngu Tẫn Toàn này không thể nghi ngờ là thiết kế ra vì để cường hóa uy năng của phi đao.

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, phẩn chấn nói: “Nếu người có thể để cho ta hưởng thụ được niềm vui chiến đấu, vậy ta có thể cân nhắc tha cho người một mạng.”

Trái tim Ngu Tẫn Toàn hiện lên một tia xấu hổ, thân là võ giả, thân là môn phiệt quyền quý, ngạo khí trong lòng cực kỳ cao.

“Đã bao giờ lão phu bị người nhục nhã như vậy?”

Ngư Tẫn Toàn trừng to hai mắt, ở chỗ sâu trong đồng tử bắn ra một tia sát ý thâm trầm.

Trước đó ông ta có tộc nhân bên cạnh, lòng có cố kỵ nên không bắn ra.

Nhưng ở trong này!

“Lẽ nào phi đao của Ngư gia ta phí danh tiếng!”

Ngư Tẫn Toàn vươn ra bốn cánh tay, sau đó kéo dài, làm ra động tác ném.

Nhưng khoảnh khắc sau đó, ông ta đột nhiên mở miệng, từ chỗ sâu trong yết hầu bắn ra một phi đao màu đen xinh xắn.

Hàn mang chột lóe!

Phi đao đột nhiên giết tới, thẳng tắp đánh úp về phía mặt Phương Tri Hành, quá nhanh, nhanh như tia chớp.

“Thần La Thiên Chinh!”

Phương Tri Hành bình tĩnh như thường, chỉ là cả người chấn động, lấy cật làm trung tâm, phản lực vô hình không dấu tích mênh mông cuộn cuộn ra.

Cheng!

Phi đao màu đen giống như bắn trên lò xo, chột giảm tốc độ, dừng lại, tiện đà cuộn ngược về.

Tất cả cây cối, cỏ dại xung quanh đều bị đẩy lùi!

“Tuyệt lắm!”

Ánh mắt Ngu Tẫn Toàn loé lên, đột nhiên một lách qua, tránh được phi đao màu đen, thầm than nói: “Phòng ngự toàn bộ phương vị bắn ngược mọi thương tổn hữu hình và vô hình.”

Mặt ông ta lộ vẻ khâm phục, mơ hồ hiểu được tại sao Không Tịch đại sư thất bại.

Nhưng ông ta cũng cười: “Kỹ năng bộc phát lợi hại như thế không thể phát động vô hạn, ắt hẳn tồn tại thời gian làm lạnh.”

Vì thế!

Sau chớp mắt bốn tay Ngu Tẫn Toàn đồng loạt cử động.

Vù vù vù vù!

Bốn phi đao bắn ra hóa thành bốn hồng quang.

Xì xì xì ~

Bốn phi đao gần như đồng thời trúng ngực của Phương Tri Hành.

“Ồ, phóng liên tục....”

Phương Tri Hành tắt tắc một tiếng, phi đao thuộc về ám khí, tốc độ quá nhanh.

“Thần Phi Đao, danh bất hư truyền!”

Phương Tri Hành nhổ bốn phi đao trên người, sau đó trước mắt cậu đột nhiên biến thành một vùng hắc ám, tất cả âm thanh theo đó đi xa.

Cảm giác cuồng phong thổi tới trên người cũng đã biến mất.

“Ha ha ha, cái gì đều không cảm giác được đúng không?” Ngu Tẫn Toàn ngửa mặt lên trời cười to.

“Phá Nhĩ Đao!”

“Phá Mục Đao!”

“Phá Tị Đao!”

“Phá Xúc Đao!”

Bốn phi đao này sẽ không tạo thành bất kỳ thương tổn tính thực chất nào đối với thân thể.

Hiệu quả của nó là phong bế thị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác của một người!

Khiến người không nhìn thấy, không nghe thấy, không ngửi

được cũng không cảm giác được!

Đương nhiên còn có một hiệu quả thêm vào đó là ảnh hưởng thần hồn cảm ứng.

Tóm lại, trúng bốn phi đao này, hậu quả khá nghiêm trọng, gần như bị phế bỏ năng lực tra xét.

“Một lần di chuyển bất cẩn là thua cả trò chơi!”

“Phương Tri Hành, người sơ ý rồi!”

“Đáng tiếc, những lời này của ta một chữ người cũng không nghe được.”

Ngu Tẩn Toàn đầy sát ý, sờ tay vào ngực, lấy ra một phi đao màu đỏ.

Bốn tay đồng thời cầm lấy phi đao.

Tiếp theo ném lên bầu trời!

Vù!

Phi đao màu đỏ thẳng tới tận trời, tiện đà từ trên trời giáng xuống.

Tiếng âm âm vang dội!

Giống như một ngôi sao băng rơi xuống.

“Lưu Tinh Đao!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, từ Ngu Tẩn Toàn ra chiêu đến khi phi đao màu đỏ đến đỉnh đầu của Phương Tri Hành, chẳng qua là chuyện trong nháy mắt.

Chương 990: Dương Danh (3)

Cũng đúng lúc này, trên người Phương Tri Hành chợt tỏa ánh sáng, kim quang rực rỡ giống như mặt trời mới mọc lên ở phía đông, chiếu rọi ngàn dặm.

Cậu vừa thuận di biến mất tại chỗ, vô cùng nguy hiểm né tránh phi đao màu đỏ.

“Ừm???”

Ngu Tẩn Toàn chấn động, mắt dừng thẳng màu đỏ trên ấn đường đột nhiên sáng lên, đồng tử tập trung vào phi đao màu đỏ.

Kỳ tích đã xảy ra!

Phi đao màu đỏ vốn nên rơi xuống đất lập tức chuyển hướng, tiếp đất, dâng lên, cắt qua một đường cong xông lên trời cao.

Lúc này Phương Tri Hành chân đạp hư không, đứng trên đám mây.

Ánh sáng màu vàng vô cùng cường thịnh, nhuộm tầng mây thành màu vàng.

“Phật Quang Sơ Hiện!”

Phương Tri Hành Phật quang đầy người, nơi mà Phật quang chiếu rọi giống như trong bóng đêm cầu lấy được ánh sáng.

Trong lúc nhất thời, mọi sự vạn vật chiếu rọi dưới đáy mắt, vô cùng sáng tỏ.

Phương Tri Hành nhìn thấy rõ ràng phi đao màu đỏ đánh úp

lại.

Một chưởng trấn áp!

Chỉ một thoáng, một cự chưởng màu vàng từ trên trời giáng xuống.

Ầm!

Phi đao màu đỏ đâm lên lòng bàn tay, giống như thiên lôi gặp địa hỏa, lập tức bộc phát ra đốm lửa chói mắt.

Rắc ~

Phi đao màu đỏ cực kỳ tích cực lại không đâm lòng bàn tay một tấc nào!

Nhưng cự chưởng màu vàng bỗng nắm lấy, thu năm ngón tay lại, chỉ nghe một tiếng vang dội.

Rắc!

Phi đao màu đỏ đứt từng khúc!

Cự chưởng màu vàng mở ra, vô số mảnh nhỏ trượt xuống từ lòng bàn tay.

“Cái này, điều này sao có thể?”

Ngu Tẫn Toàn sắp nứt cả ruột gan, nổi da gà.

Phượng Tri Hành lập tức lao xuống, kim quang chiếu sáng mặt đất.

Ngu Tẫn Toàn không chỗ trốn, đắm chìm trong kim quang, trên mặt hiện lên vẻ vận vẹo dữ tợn.

Ông ta cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu ngừng tụ thành

hình dạng phi đao.

“Huyết Chú Đao!”

Sắc mặt Ngu Tẫn Toàn trong nháy mắt trở nên tái nhợt, mặt không còn chút máu.

Hai cánh tay mới mọc ra cũng nhanh chóng khô quắt, biến thành cây tre khô, vô lực rũ xuống.

Phi đao tinh huyết bắn ra, nhắm ngay điểm trung tâm của kim quang.

Phường Tri Hành thấy rõ mồn một, chợt cười khẩy.

“Hừ, lấy máu trước mặt ta? Chút tài mọn, dám múa rìu qua mắt thợ!”

Phường Tri Hành mở bàn tay ra, một đóa hoa sen huyết sắc tùy ý nở rộ trong lòng bàn tay cậu.

Trên hoa sen có một vũng máu xoay tròn.

Phi đao tinh huyết nhanh chóng bay đến giống như bị một luồng sức mạnh thần bí kéo ra, vặn vẹo biến hình, hóa thành một đường máu.

Rầm ~

Đường máu bay về phía vũng máu kia, chợt lóe nhập vào trong đó hợp thành một thể.

Ngay sau đó, hoa sen máu rất nhanh khép kín, nụ hoa hé nở.

“Ngu Tẫn Toàn, người biểu hiện không tệ, ta cho người làm người đầu tiên thử uy lực của ‘Hạch Bạo Huyết Liên’!”

Phường Tri Hành ném ra hoa sen máu, dường như trong nháy

mắt đi tới đỉnh đầu của Ngu Tẫn Toàn.

Ầm!

Hoa sen máu nổ tung!

Ánh sáng hỗn loạn mà cường thịnh thổi quét nuốt sống mọi thứ!

Trong trời đất dâng lên một đám mây hình nấm khổng lồ!

Sóng xung kích khủng bố quét ngang tám phương, nơi đi qua phá hủy tất cả.

Trong nhất thời, núi cao nguy nga sụp đổ giống như đậu hũ, sông lớn ngập trời bị cắt đứt.

Núi sông vỡ vụn, long trời lở đất!

Hình dạng đất trong phạm vi ngàn dặm hoàn toàn thay đổi!

Phương Tri Hành lảo không mà đứng, tay áo tung bay.

Đợi cho mọi thứ bình phục lại....

Ngư Tẫn Toàn dĩ nhiên thi cốt không còn, hình thần đều huỷ diệt.

Một Thần Phi Dao cứ như vậy thân vẫn đạo tiêu.

Theo Ngư Tẫn Toàn chết đi, phong bế gãy ra trên người Phương Tri Hành cũng lập tức giải trừ.

Thị lực, thánh giác, xúc giác toàn bộ khôi phục như thường.

“Sưống!”

Cả người Phương Tri Hành thoải mái, vẫn chưa tận hưởng.

Loại chiến đấu say mê thích thú này khiến cậu muốn ngừng mà không được.

“Thu!”

[1. Độ hóa sinh mệnh cùng cấp trên 10 người (3/10)]

Âm Thi lão nhân bị cậu giết hai lần, hơn nữa mạng của Ngu Tẫn Toàn này vừa hay là ba sinh mệnh cùng cấp.

Như vậy còn chưa hết!

[Điều kiện để đạt tới Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công - đảo ngược 10 ngày viên mãn:

1. Phá hủy 1 tảng đá Tha Đà (Chưa hoàn thành)

2. Thu thập 10 miếng Xích Chi Bích (Chưa hoàn thành)]

“Tải ra rồi, vậy mà chỉ có hai điều kiện!!”

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, cực kỳ vừa lòng.

Sau đó, cậu rời khỏi Cẩm Khu cấp 5 hỗn độn trước mắt, trở về quận thành.

Đi đến Ngu phủ!

Màn đêm đã buông xuống, sao trời tĩnh mịch.

Phương Tri Hành đi vào cửa lớn.

Mùi máu tươi nồng nặc đập vào mặt.

Phủ đệ to như vậy, thi thể khắp nơi trên đất, máu chảy thành sông.

Tất cả thi thể tàn phá không chịu nổi, tràn đầy vết thương cần xé vô cùng thảm thiết, khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Tế Cửu bỗng nhiên chạy tới, miệng đầy máu, truyền âm nói: “Đều giải quyết rồi, một người cũng không chạy thoát.”

Phượng Tri Hành gật đầu, nhanh chóng cướp đoạt cả Ngũ phủ.

Cuối cùng cậu chấm máu viết trên một vách tường:

“Kẻ giết người, đại nghịch Phượng Tri Hành!”

Tế Cửu thấy vậy, tấm tắc thở dài: “Mày thật sự là càng ngày càng kiêu ngạo.”

Chương 991: Hóa Kiếp (Mười vạn lưu trữ) (1)

Phượng Tri Hành hừ lạnh nói: “Tao không hại người nhưng người có lòng hại tao. Tiêu diệt Ngu gia chỉ là vì giết gà dọa khỉ, tao nói cho khắp thiên hạ biết đừng ép tao!”

Một người một chó tiêu sái rời đi.

Đảo mắt tới buổi sáng hôm sau!

Dân chúng quận thành mang theo hoảng sợ đi ra khỏi cửa, rất nhanh phát hiện thảm trạng của Ngu phủ.

Quận trưởng đại nhân đích thân tới hiện trường, trực tiếp bị dọa ngất.

Trải qua tầng tầng báo cáo...

Tin tức hào môn Ngu thị bị Phượng Tri Hành diệt môn lan nhanh như cháy rừng, lại một lần truyền khắp thiên hạ Đại Chu, ồn ào huyên náo.

Trong nhất thời rất nhiều cường hào cho rằng Phượng Tri Hành dự định lật bàn tạo phản, nhìn thấy môn phiệt sẽ giết chết toàn tộc, đến nỗi mọi người đều cảm thấy bất an.

Ngay hai ngày sau, Sắc An Vương đến Càn Châu.

....

Trong một hang núi bí ẩn.

Phượng Tri Hành ngủ một giấc tỉnh lại, mỗi một quét qua.

Cậu khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra bảo vật cướp đoạt từ Ngu phủ.

Không bao lâu, hình vẽ của một quyển trục kỳ lạ thu hút lực chú ý của cậu.

Trên quyển trục bày ra một đồ án vòng năm, từng tầng lồng vào nhau.

Giữa tầng thứ ba đến tầng thứ năm được làm đánh dấu.

Tầng thứ ba: Thiên hạ Thượng Thương

Tầng thứ tư: Thiên hạ Võ Thánh

Tầng thứ năm: Thiên hạ Cơ Thần

“Ồ?!”

Trong lòng Phượng Tri Hành giật mình, tắc lưỡi nói: “Ba tầng vòng năm, ba tầng thế giới!”

Tế Cửu trừng mắt nhìn, tò mò nói: “Gì vậy đây là?”

Phượng Tri Hành miêu tả đơn giản.

Tế Cửu nghe xong, đầu óc chó trực tiếp ngơ ngác gào to nói: “Là ý gì, mày nói thế giới này của chúng ta chính là một tầng vòng năm?”

Phượng Tri Hành đáp: “Có lẽ là một kiểu so sánh đó, quái vật đầu trâu bị tao xử lý chính là đến từ thế giới tầng thứ ba, cũng chính là thiên hạ Thượng Thương.”

Tế Cửu không khỏi hỏi: “Vậy làm sao chúng ta đi lên một tầng?”

Phương Tri Hành cúi đầu, nhìn kỹ bản đồ.

Đáng tiếc, bản đồ này chỉ là một hình ảnh khái quát, không có quá nhiều chi tiết.

Phương Tri Hành thu hoạch không lớn.

Đúng lúc này, một người một chó đồng thời nhìn ra ngoài hang động.

Gừ gừ! Tế Cửu trực tiếp nhe răng, phát ra gầm nhẹ.

“Đạo hữu, là ta!”

Một âm thanh nhẹ nhàng bay vào.

“Đại Hắc Phật Mẫu!!”

Trong lòng Phương Tri Hành nghiêm nghị, sắc mặt trở nên u ám.

Kỳ quái vĩ chưởng, tại sao bà ta luôn có thể tìm được mình?

Đá lớn bịt kín miệng hang, dây leo che phủ.

Từ bên ngoài nhìn vào, hoàn toàn không thể nhận ra nơi đây có một động phủ.

Huống chi Phương Tri Hành đã cẩn thận từng li từng tí trên đường đi, xóa bỏ tất cả dấu vết.

Nhưng cho dù vậy!

Đại Hắc Phật Mẫu vẫn tìm đến, thật là kỳ quái!

Thử hỏi sao bà làm được điều đó?

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn toàn thân mình, rất chắc chắn rằng mình không có vấn đề gì.

Vậy thì sơ hở...

Phương Tri Hành đột nhiên quay đầu, trừng mắt nhìn Tế Cửu.

“Mẹ nó, mày nhìn tao làm gì?”

Tế Cửu mặt mày ngơ ngác, không hiểu chuyện gì.

Phương Tri Hành không nói thêm gì, nhanh chóng thu dọn đồ đạc trên mặt đất.

Đứng dậy.

Vung tay áo một cái.

Rầm ~

Tảng đá lớn nhấc lên một chút, nhẹ nhàng di chuyển sang một bên.

Bên ngoài là một phụ nữ trẻ, ăn mặc bình thường, dung mạo tầm thường, làn da đen sạm, nhưng dáng người đầy đặn, rất nóng bỏng.

Chỉ từ thân hình của phụ nữ trẻ, hoàn toàn không thể nhìn ra dấu vết của Đại Hắc Phật Mẫu.

Phương Tri Hành vươn tay làm một cử chỉ mời, cười nhẹ nói: “Tệ xá đơn sơ, thiết thòi cho công chúa điện hạ rồi.”

Đại Hắc Phật Mẫu liền đáp: “Vương triều đã diệt, đâu còn công chúa gì nữa. Nếu không chê, người có thể gọi ta là Đại Hắc Thiên.”

Bà thân nhiên bước vào động, ngồi xuống đất.

Không đợi Phương Tri Hành mở miệng hỏi, Đại Hắc Phật Mẫu tự nói: “Phương đạo hữu chắc hẳn rất tò mò, sao ta tìm được

người, đúng không?”

Phương Tri Hành ngồi xuống, đáp nhẹ: “Rửa tai lắng nghe.”

Đại Hắc Phật Mẫu liếc mắt nhìn Tế Cầu, đưa tay sờ dải ngọc đai bên hông, lấy vài sợi lông trắng ra.

“Đây là...”

Tế Cầu chợt mở to mắt, đứng thẳng người.

Phương Tri Hành nghĩ thầm đúng là như vậy, cậu thật sự cạn lời rồi.

Tính đủ mọi điều, không ngờ Đại Hắc Phật Mẫu lại luôn theo dõi Tế Cầu.

“Mẹ nó!”

Tế Cầu thật sự sốc đến ngẩn người, thân là một con chó, việc theo dõi là tuyệt kỹ của nó.

Thật sự không ngờ nó bị người ta theo dõi ngược lại!

Thật là nhục nhã!

Mất mặt chết đi được!

Hông hét rồi, lần này lại bị Phương Tri Hành khinh bỉ sâu sắc!

“Mẹ nó tiện nhân!”

Tế Cầu nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn chết Đại Hắc Phật Mẫu, ăn sống bà.

Phương Tri Hành im lặng, suy nghĩ rồi hỏi: “Bà đến tìm ta vì chuyện gì?”

Lúm đồng tiền mờ nhạt xuất hiện trên má Đại Hắc Phật Mẫu,

bà khẽ cười nói: “Ta đã nói rồi, ta muốn hợp tác với người.”

Phương Tri Hành nhướng mày nói: “Lần trước chúng ta ở Cẩm Khu Cổ Hoàng, không tính là hợp tác à?”

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Lần hợp tác đó là một khởi đầu tốt đẹp, nhưng những lần hợp tác tiếp theo mới là trọng điểm.”

Chương 992: Hóa Kiếp (Mười vạn lưu trữ) (2)

Bà dừng lại một chút, thần sắc nghiêm túc, đột nhiên hỏi: “Người có hiểu về thế giới ngoài lãnh thổ Đại Chu không?”

Phương Tri Hành lắc đầu.

Đại Hắc Phật Mẫu giải thích kỹ càng: “Cái gọi là lãnh thổ Đại Chu, thực chất chỉ là một hòn đảo cô lập, bên ngoài là biển cả vô tận.

Trước khi tổ tiên dẫn dắt nhân loại đến hòn đảo này, nơi đây vắng vẻ, là ngôi nhà của thú dữ.

Còn tổ tiên chúng ta, thực ra đến từ một lục địa khác, nơi đó mới là nơi khởi nguồn của nhân loại.

Chỉ là lục địa đó bị thống trị bởi một tồn tại phi nhân tên Cơ Thần.

Nhân loại chịu sự nô dịch của Cơ Thần, khổ không thể tả!

Tổ tiên bọn ta không cam chịu áp bức của Cơ Thần, phản nộ nổi dậy, sau khi thất bại buộc phải dẫn theo mọi người chạy trốn, vượt biển xa xôi, đến đây.”

Phương Tri Hành yên lặng lắng nghe.

Nội dung mà Đại Hắc Phật Mẫu kể, có nhiều điểm trùng khớp với những thông tin mà cậu đã điều tra trước đó, không sai khác nhiều.

Nhưng có một câu hỏi không thể không nhắc tới.

Phương Tri Hành hỏi: “Thiên Nhân thì sao, bọn họ đến đây bằng cách nào?”

Đại Hắc Phật Mẫu đáp: “Ta không nắm đủ thông tin về Thiên Nhân, nhưng ta biết một điều, Thiên Nhân không phải là thổ dân của thế giới này.

Bằng chứng trực tiếp nhất chính là thân thể của Thiên Nhân không thể thích nghi với môi trường của thế giới này!

Chính vì vậy, Thiên Nhân phải tạo ra hóa thân, hoặc nhập vào cơ thể người khác mới có thể ra ngoài hoạt động khắp nơi.”

“Ồ...”

Sắc mặt Phương Tri Hành thay đổi liên tục, cậu hơi bất ngờ.

Đại Hắc Phật Mẫu tiếp tục nói: “Nếu Thiên Nhân hoạt động bên ngoài quá lâu, bọn họ sẽ nhanh chóng kích hoạt ‘Thiên Nhân Ngũ Suy’, phải độ kiếp hết lần này đến lần khác, đây là một nỗi đau khổ và đe dọa lớn đối với Thiên Nhân.”

Phương Tri Hành hiểu rồi.

Nói cho cùng, Thiên Nhân chân chính mà cậu từng gặp, không bao gồm hóa thân, thực ra chỉ có hai người Thiên Hoàng và Thiên Ân.

Các Thiên Nhân khác, chưa bao giờ lộ diện trước mặt người, bao gồm cả Thiên Lô đại nhân của Giám Thiên ti.

“Thiên Nhân không thể tùy ý ra ngoài hoạt động, cơ giáp cũng không thể hoạt động trong Cẩm Khu.”

Phương Tri Hành chép miệng: “Nói vậy, chỉ có Cơ Thể Thành Thánh là không có điểm yếu rõ ràng.”

Đại Hắc Phật Mẫu nghe vậy nói ngay: “Có điểm yếu hay không tạm thời không bàn đến, nhưng theo ta biết, Cơ Thể Thành Thánh là tồn tại yếu nhất trong ba thể lực.”

Phương Tri Hành ồ lên một tiếng: “Nói thế nào?”

Đại Hắc Phật Mẫu đáp: “Thiên Nhân có một khả năng cực kỳ đáng sợ, gần như có thể giúp nhân loại thực hiện mọi ước muốn, như một cái máy ước nguyện!

Bất kể Cơ Thể Thành Thánh mạnh đến đâu, cuối cùng vì một số dục vọng nào đó, chắc chắn sẽ phục tùng dưới váy của Thiên Nhân.

Còn về cơ giáp, người vẫn chưa từng gặp Cơ Thần thực sự, sức mạnh và sự đáng sợ của chúng tuyệt đối vượt xa sức tưởng tượng của người.”

Phương Tri Hành im lặng, chậm rãi nói: “Ừm, tiếp tục nói chính sự đi.”

“Được!”

Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu nói: “Hòn đảo Đại Chu này có tài nguyên hạn chế, sau hơn ngàn năm khai thác, tài nguyên ưu việt gần như cạn kiệt, khó mà cung cấp cho những cao thủ đứng đầu.

Ví dụ như hoàng đế hiện nay, tu vi của ông ta đã đạt đến Thiên Quân cảnh, không thể nghi ngờ chính là đệ nhất thiên hạ, vô địch khắp thế gian.

Nhưng mà ông ta cũng là người đau khổ nhất thiên hạ, vì hòn đảo này không còn cung cấp đủ cho ông ta nữa, không thể giúp ông ta tiến thêm một bước, nên ông ta luôn muốn đến hải ngoại khám phá.”

Phương Tri Hành lập tức tỉnh táo.

Sớm muộn gì cậu cũng sẽ đối mặt với khốn cảnh của hoàng đế!

Còn Đại Hắc Phật Mẫu, chắc cũng vậy.

“Trên thực tế, hoàng đế đã nhiều lần phái đội tiên phong thám hiểm hải ngoại, nhưng kết quả rất thảm khốc.”

Đại Hắc Phật Mẫu trả lời nghiêm túc: “Hải ngoại nguy hiểm hơn những gì chúng ta biết nhiều, có sóng lớn, gió lốc, cơn bão, hải thú... Bất cứ điều nào trong số đó cũng có thể khiến tàu đắm người chết.

Nhưng so với những điều này, thứ đáng sợ nhất chính là sự bao la rộng lớn, vô biên vô tận của đại dương.

Vì không có hải đồ hoàn chỉnh, đội tiên phong giống như những con kiến chui vào rừng, cứ đi mãi đi mãi rồi lạc lối trong biển cả mênh mông, không biết đi đâu, cũng không thể quay về nhà.”

Phương Tri Hành chăm chú lắng nghe, trong lòng khẽ động nói: “Chẳng lẽ bà cũng muốn ra biển à?”

Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu nói: “Người còn nhớ chuyện ta tìm được ngọc tỷ truyền quốc trong Kim Loan điện không? Tổ tiên đến từ một lục địa khác, bọn họ ghi chép lại con đường đến đây rồi khắc lên ngọc tỷ truyền quốc.”

Phương Tri Hành không kìm được hít một hơi, chột hiều ra.

Chẳng trách Sở Quán Vương lại muốn có ngọc tỷ truyền quốc, hóa ra hắn đang tranh giành hải đồ trên đó.

Đại Hắc Phật Mẫu trang nghiêm nói: “Có hải đồ, chúng ta sẽ có hy vọng đến được lục địa đó, vì vậy ta định tập hợp một số bằng hữu cùng nhau ra biển.”

Chương 993: Hóa Kiếp (Mười vạn lưu trữ) (3)

Phương Tri Hành hỏi: “Bà có con thuyền phù hợp để đi biển thời gian dài không?”

“Có!”

“Chứa được bao nhiêu người?”

“Xét đến nguồn cung hạn chế, không thể nhiều hơn mười người.”

“Ngoài ta ra, bà còn tìm thêm ai nữa không?”

“Những người dưới quyền của ta, năm người, một người bạn cũ, cộng thêm chúng ta, tổng cộng tám người.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Ta có một bằng hữu, ta muốn đưa cô ấy theo, có được không?”

“Không vấn đề!”

Đại Hắc Phật Mẫu vội vàng đồng ý.

Phương Tri Hành mỉm cười hài lòng, cậu hỏi: “Khi nào khởi hành?”

Đại Hắc Phật Mẫu trả lời: “Thời gian không do người quyết định, theo thông tin ta kiểm tra được, thời điểm tốt nhất để ra biển là đầu tháng sau, vì vậy, chúng ta nên tập trung tại thị trấn nhỏ cảng biển của Ngư Châu trước cuối tháng này.”

Phượng Tri Hành ghi nhớ chuyện này, suy nghĩ một lát rồi đề xuất: “Ra khơi nguy hiểm khó lường, người nắm chắc bao nhiêu phần?”

Đại Hắc Phật Mẫu vội vàng đáp: “Chắc chắn sẽ có rủi ro, dù sao hải đồ này từ hơn nghìn năm trước, nhiều năm như vậy rồi, biển cả không ngừng thay đổi, không ai có thể đảm bảo rằng nó vẫn chính xác.”

Phượng Tri Hành nghiêm túc nói: “Ta có một kế, có lẽ có thể chơi trò ném đá hỏi đường.”

Ánh mắt Đại Hắc Phật Mẫu lóe lên, bà nói: “Xin hãy nói chi tiết.”

Phượng Tri Hành trả lời: “Bà sao chép hải đồ từ ngọc tử truyền quốc rồi tặng một bản sao cho hoàng đế, giúp ông ta ra biển.”

Đại Hắc Phật Mẫu hiểu ngay, suy nghĩ một lát rồi tự nói: “Hoàng đế đi trước, chúng ta đi sau...”

Phượng Tri Hành lại nói: “Đây là một trong nhiều cách, nhưng thực ra cách chắc chắn nhất chính là chúng ta hợp tác với hoàng đế.”

Đại Hắc Phật Mẫu thoáng ngừng thở, tâm thần chấn động, do dự nói: “Hoàng đế muốn giết ta, làm sao ông ta có thể...”

Phượng Tri Hành cắt lời: “Chỉ cần lợi ích đồng nhất, chúng ta cũng có thể hợp tác với kẻ thù. Bà có thể đưa một nửa hải đồ cho hoàng đế để bày tỏ thành ý trước, nửa kia nằm trong tay chúng ta, chỉ cần không cho hoàng đế có cơ hội trở mặt là được.”

Đại Hắc Phật Mẫu khẽ gật đầu nói: “Hoàng đế đã chuẩn bị hơn 10 năm để ra biển, sức mạnh của cả quốc gia, tài lực hùng hậu, không thể lường được.

Tận dụng sức mạnh của hoàng đế để vượt biển, thực sự chính là cách ổn thỏa nhất, ta sẽ suy nghĩ kỹ rồi lên kế hoạch.”

Phương Tri Hành gật đầu: “Được, vậy chúng ta chia nhau hành động đi, ta phải về Đại Châu một chuyến trước đây.”

Đại Hắc Phật Mẫu đứng dậy cáo từ.

Tế Cầu nhìn theo, cười gượng nói: “Người đàn bà này cũng biết cách làm việc ghê.”

Phương Tri Hành nhếch môi nhìn nó, lạnh nhạt nói: “Hay là tao giúp mày cạo sạch bộ lông chó của mày nhé?”

Tế Cầu lập tức xù lông, co căng bỏ chạy.

...

...

Càn Châu - Chùa Tích Hỏa

Đại Hùng Bảo Điện, một người trung niên mặc mạng bào thành kính lễ bái Kim Thân Đại Phật.

“A Di Đà Phật!”

Chủ trì Tịnh Huyền đại sư nhìn người trung niên mặc mạng bào, vẻ mặt hơi phức tạp, không nhin được mà thở dài.

“Tại sao đại sư thở dài?” Người trung niên mặc mạng bào mỉm cười hỏi.

Nụ cười của hắn ôn hòa như ngọc, khí chất nho nhã, cho người ta cảm giác như đắm mình trong gió xuân.

Người này chính là Sắc An Vương, chủ của Đàm Châu, người cực kỳ tôn sùng Đạo môn.

Lúc này hần đích thân tới chùa Tích Hỏa lễ Phật, thật sự hiếm thấy, nói là trăm năm một lần cũng không quá.

Tịnh Huyền đại sư nhất thời cảm khái vạn phần, đáp: “Lão nạp thở dài, chỉ cảm thán thế sự vô thường.”

“Hay cho một câu thế sự vô thường!”

Sắc mặt Sắc An Vương trở nên nghiêm túc, chấp tay sau lưng nói: “Thường nói rằng môn phiệt thế gia như sắt đúc, còn lão quái ngàn năm như nước chảy. Mọi người đều cho rằng môn phiệt thế gia không thể sụp đổ, hoàng thân quốc thích lại càng không thể chạm đến, đây chính là thế đạo! Nhưng có người đã phá vỡ thế đạo này!”

Tịnh Huyền đại sư đáp: “Lần này vương gia đến đây để đối phó với người phá vỡ thế đạo đó à?”

Sắc An Vương cười nhạt: “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đại sư từng tiếp xúc với người đó, người thấy hần thế nào?”

Tịnh Huyền đại sư im lặng một chút, không biểu cảm nói: “Thật ra lão nạp thấy thế nào không quan trọng. Ân sư từng dạy rằng, một người nếu bị người khác nhìn thấu, thì dù hần là sư tử cũng không khác gì con kiến.”

Sắc mặt Sắc An Vương mặt hơi thay đổi, hần hít sâu nói: “Đại sư mắt sáng như đuốc, chẳng lẽ cũng không nhìn thấu được Phương Tri Hành à?”

Tịnh Huyền đại sư chấp hai tay, cúi đầu nói: “Vương gia, trước khi Không Tịch đại sư viên tịch từng nói vài lời, lão nạp nghĩ ngài cũng nên nghe.”

Sắc An Vương ngồi nghiêm chỉnh.

Tịnh Huyền đại sư chậm rãi nói: “Không tịch đại sư nói, Phương Tri Hành có duyên với Phật, dù ông ấy thua dưới tay Phương Tri Hành, nhưng Phật đã thắng!”

Sắc An Vương nghe vào tai, trầm ngâm một lát, đứng dậy nói: “Đa tạ đại sư chỉ điểm.”

Tịnh Huyền đại sư nhắm mắt lại.

...

...

Trên tầng mây, Phương Tri Hành ngự không phi hành.

Cậu xách một con chó không còn lông chó, toàn thân trụi lủi giống như bị người ta nhổ sạch lông.

Chương 994: Thăng cấp (1)

“Ài...”

Tế Cửu vô cùng oán hận, muốn khóc mà không có nước mắt.

Đang bay!

Phương Tri Hành chợt dừng lại, lật tay lấy ra viên xá lợi.

“Sao vậy?” Tế Cửu hỏi.

Phương Tri Hành truyền âm đến: “Có người cầm xá lợi, đang nhanh chóng tiếp cận chúng ta.”

Tế Cửu lập tức nhe răng nói: “Còn có người dám đến gây sự với chúng ta, hay lắm, thằng nào đến thì giết thằng đó!”

Nó đang vô cùng bức tức không chỗ phát tiết.

Vù!

Tiếng xé gió kinh thiên động địa!

Một đám mây đen khổng lồ nhanh chóng bay tới, lan ra trước mặt Phương Tri Hành.

“Phương đạo hữu, lâu rồi không gặp!”

Một người bước ra từ mây đen, đầu chim mình người, có đôi cánh thịt sau lưng.

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe lên, kinh ngạc nói: “Người là Hắc Dực Tôn Giả, đúng không?”

Người đến chính là Hắc Dực Tôn Giả, hắn ta từng chặn giết Phương Tri Hành giữa đường cùng với Bất Tử Tà Phượng, Bạch Cốt Vương và các tà tu ma phật.

Hắc Dực Tôn Giả nói lớn: “Phương đạo hữu đại náo Càn Châu, phạm vô số mệnh án, đánh đập tăng nhân, đá môn phiệt, thực sự khiến người vô cùng ngưỡng mộ.”

Hắn ta chấp tay, trịnh trọng nói: “Bổn tọa xin đại diện cho một đám ma đạo nhân sĩ, nguyện tôn ngài làm Ma Hoàng, cúc cung tận tụy với ngài!”

“Ma Hoàng?”

Phương Tri Hành ngơ ngác, mẹ nó lại diễn trò gì thế này?

Tế Cầu cũng kinh ngạc, nó tắc lưỡi nói: “Có ý gì đây, chẳng lẽ đám tà thần ma phật này muốn quy phục dưới trướng mày, thành lập triều đình mới?”

Phương Tri Hành suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Đây là chủ ý của một mình người?”

“Đương nhiên không phải!”

Hắc Dực Tôn Giả cười ha ha: “Thật ra người đứng đầu là sư phụ của ta, Hắc Bức Sát Chủ.”

Lời vừa dứt, mây đen bỗng cuộn trào.

Sau đó, một người mặc đạo bào Thái Cực màu vàng, đội mũ đạo sĩ, gương mặt gầy dài, hai hàng lông mày rậm gần như nổi thành một đường

Nhìn thoáng qua trông giống như Nhất Mi Đạo Trưởng do Lâm Chánh Anh thủ vai.

“Phương đạo hữu, bản đạo xin có lễ.” Hắc Bức Sát Chủ chấp

tay.

Phương Tri Hành gật đầu hành lễ, đáp: “Sư đồ các người đột nhiên tôn ta làm Ma Hoàng, có mục đích gì, không ngại thì cứ nói thẳng.”

Hắc Bức Sát Chủ cười nói: “Thực lực vi tôn! Nghe nói ngài đánh bại Sở Quán Vương trong Cẩm Khu Cổ Hoàng, lại đánh chết Không Tịch Đại Sư giữa đám đông, chúng ta vô cùng khâm phục thực lực của ngài, chỉ vậy mà thôi.”

Phương Tri Hành nghe lời này chỉ coi như gió thoảng bên tai, cậu thản nhiên nói: “Hắc Bức Sát Chủ, quanh co lòng vòng cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa đâu.”

Hắc Bức Sát Chủ cười gượng một tiếng, ông vuốt râu rồi nghiêm nghị nói: “Không giấu Phương đạo hữu, tình cảnh của chúng ta cũng chẳng khác gì nhau, đều bị triều đình coi là đại nghịch.

Bần đạo có một tin đồn ẩn nấp trong hoàng cung, tình cờ nghe được một tin tức quan trọng.

Đương kim hoàng đế định khám phá hải ngoại một lần nữa!

Nhưng đây là một nhiệm vụ nguy hiểm, đi hải ngoại chín phần chết một phần sống, chẳng mấy người có thể sống sót trở về.

Để bổ sung thủy thủ trên thuyền viễn dương, đương kim hoàng đế đã tiếp thu kiến nghị của một vị đại thần, quyết định sử dụng một số tử tù.

Hơn nữa, đương nhiên tử tù bình thường không được, bọn họ cần những cao thủ có thực lực mạnh mẽ.

Vì vậy, đương kim hoàng đế đã hạ lệnh cho các môn phiệt thế gia và các đại môn phái, yêu cầu bọn họ bắt giữ tà thần ma tu cho

hắn.”

Các thế lực đều được phân chia nhiệm vụ, ai không hoàn thành, người đó sẽ phải thay chúng ta đi hải ngoại.

Vì thế, các thế lực đều trở nên gấp gáp, bắt đầu toàn lực thanh trừng và bắt giữ những người như chúng ta, khiến chúng ta phải chạy trốn khắp nơi, không được yên ổn.”

Hắc Dực Tôn Giả bổ sung: “Trước khi bọn ta đến tìm người, Bách Quỷ Thượng Nhân và Âm Ảnh giáo chủ không may đã lọt lưới rồi.”

Hắc Bức Sát Chủ nói tiếp: “Bây giờ chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, cần phải đồng tâm hiệp lực, đồng cam cộng khổ. Chúng ta tụ lại cùng nhau, cùng chống lại triều đình, có lẽ có thể giành được một tia sinh cơ.”

Hắc Dực Tôn Giả vội nói: “Quần long không thể một ngày không có đầu, chúng ta suy đi tính lại, ngoài Phương đạo hữu ra, không ai có thực lực trấn áp quần hùng, thống nhất bát phương, vì vậy chúng ta mới muốn tôn người làm Ma Hoàng.”

Hai người kẻ hát người phụ họa, kể lại tỉ mỉ.

Phương Tri Hành lắng nghe cẩn thận, cậu bật cười nói: “Nói nửa ngày, hóa ra các người bị đường kim hoàng đế bức bách.”

Hắc Bức Sát Chủ cúi đầu chấp tay, vẻ mặt thành khẩn nói: “Đây là cơ hội trời ban, thiên giáng đại nhiệm, không biết ý Phương đạo hữu như thế nào?”

Phương Tri Hành dứt khoát nói: “Ta không có hứng thú làm Ma Hoàng gì cả, hai vị hãy tìm mình chủ khác đi.”

Hắc Bức Sát Chủ và Hắc Dực Tôn Giả nhìn nhau, giữa lông mày hiện lên một tia âm u.

Tuy nhiên, bọn họ không quá bất ngờ, hình như đã dự đoán được Phương Tri Hành có thể từ chối.

“Khoan hửn quyết định!”

Chương 995: Thăng cấp (2)

Hắc Bức Sát Chủ mỉm cười, nhắc nhở rằng: “Bọn ta nhận được tin tức, Sắc An Vương dẫn theo rất nhiều cao thủ đến Càn Châu tìm người, khí thế hung hăng, người nhất định sẽ có một trận chiến Sắc An Vương.”

Ông ta và Hắc Dực Tôn Giả lại cúi đầu bái lạy: “Nếu có chỗ nào cần, ngài cứ việc phân phó.”

“Sắc An Vương hả...”

Phương Tri Hành khẽ thở dài, lẩm bẩm: “Đến thì đến thôi, ta đã sớm muốn gặp ông ta rồi.”

Sau đó, cậu dẫn Tế Cầu bay về phía trước.

Tế Cầu thắc mắc: “Có người nóng lòng muốn làm tiểu đệ của mày, tại sao mày không nhận?”

Phương Tri Hành trợn mắt khinh thường, nhận xét: “Một đám ăn cháo đá bát mà thôi.”

“...”

Tế Cầu chợt cảm thấy xấu hổ, Phương Tri Hành đang chỉ cây dâu mắng cây hòe à?

Chớp mắt, vài tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Phương Tri Hành chậm rãi bay ra khỏi Càn Châu, gần đến Sở Châu.

Cũng vào lúc này, biến cố bất ngờ xảy ra!

Phương Tri Hành đang bay nhanh đột nhiên dừng lại lần nữa, ánh mắt ngưng tụ.

Chỉ thấy một bóng người xuất hiện cuối tầm nhìn, tóc tai bù xù, bạch y như tuyết, một người một kiếm.

“Người nào?”

Phương Tri Hành vẫn bình tĩnh, sẵn sàng nghênh chiến.

Nam nhân bạch y chấp tay, thản nhiên nói: “Tại hạ không có tên tuổi gì, trên giang hồ có biệt danh là ‘Kiến Huyết Phong Hầu’.”

Phương Tri Hành hiểu ra, đáp lại: “Thì ra các hạ là một sát thủ, sát thủ thật sự không cần danh tiếng gì.”

Nam nhân bạch y gật đầu: “Ta đến để giết người, giết người, có lẽ sẽ khiến ta nổi danh.”

Phương Tri Hành nhếch mép cười: “Dũng khí đáng khen, ta luôn ngưỡng mộ những người có dũng khí.”

Nam nhân bạch y thản nhiên nói: “Thực ra ta cũng không có nhiều dũng khí như vậy, nhưng ta không đi một mình, người đồng, dũng khí tự nhiên sẽ nhiều hơn.”

Vừa dứt lời, hai bóng người chợt lóe đến.

Một là một lão giả lưng gù, một là tiểu loli.

Phương Tri Hành liếc nhìn bọn họ, tò mò hỏi: “Hai vị là?”

Tiểu loli cướp lời mở miệng trước, giọng nói vô cùng chói tai, mang theo sự tức giận: “Lão thân là Bách Quỷ Đồng Lão, chẳng lẽ người chưa từng nghe nói đến ta?”

Phương Tri Hành nhú mày: “Bách Quỷ Thượng Nhân là gì của bà?”

Bách Quỷ Đồng Lão hừ lạnh: “Nó là nhi tử ta.”

Phương Tri Hành chợt hiểu ra: “Ta vừa nghe nói Bách Quỷ Thượng Nhân bị triều đình bắt giữ, ngay sau đó bà đã đến, đây không phải là sự trùng hợp chứ?”

Bách Quỷ Đồng Lão hừ lạnh: “Giết người thì lão thân có thể chuộc lại nhi tử.”

Phương Tri Hành thầm nghĩ đúng là vậy, rồi nhìn sang lão giả lưng gù bên cạnh.

Người này ăn mặc rất kỳ lạ, mặc một bộ hồng y cũ kỹ, giống như trang phục thái giám.

Hơn nữa, vừa xuất hiện, ông ta đã nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, vẻ mặt rất âm trầm, hình như có mối thù sâu nặng.

“Lão nô là thái giám thân cận của Sở Quán Vương, tên Tiêu Nguyên Cao.”

Ông lão lưng gù lên tiếng, “Ta đến tìm người, chỉ muốn xác nhận một việc, chủ nhân của ta thật sự viên lạc rồi hả?”

Phương Tri Hành thở dài, gật đầu đáp: “Sở Quan Vương thật sự đã chết rồi, hẳn gặp phải Hắc Sơn Dương sơ sinh, đại chiến một trận, sức cùng lực kiệt, sau đó bị ta giết.”

“Đồ hỗn xược, người đáng chết!”

Tiêu Nguyên Cao tức giận, thân hình đột nhiên phình to.

Trong nháy mắt, lão thái giám biến thành một con rết khổng lồ, dài đến nghìn mét, lớp vỏ ngoài ánh lên màu kim loại lạnh lẽo, không biết bao nhiêu chân mọc ra hai bên dưới người.

Con rết khổng lồ phun mây nhả khói, nó vừa há miệng, sương mù xám cuồn cuộn tuôn ra, nhanh chóng lan tỏa, che khuất cả bầu

trời.

“Cẩn thận có độc!”

Tế Cửu kêu lên, mũi khế hít thở, nó xác nhận làn sương mù xám đỏ có độc tố mạnh.

Phương Tri Hành không nói hai lời, cậu dẫn Tế Cửu lao thẳng xuống.

Xuyên qua tầng mây dày đặc.

Mặt đất bên dưới chính là những ngọn núi cao chót vót, có vài thị trấn và làng mạc rải rác.

“Chạy đi đâu!”

Con rết khổng lồ gầm lên, nó vặn vẹo thân hình to lớn rồi nôn nóng lao xuống.

Đầu con rết khổng lồ có một khuôn mặt người, phù văn màu xanh lá cây hiện lên trên mi tâm, lấp lánh ánh sáng.

Chỉ thấy nó một hơi thật sâu!

Cái miệng như vực sâu há to, đột nhiên biến thành một lỗ đen, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Phương Tri Hành đang bay xuống, lập tức cảm thấy một lực kéo kinh khủng ập đến kéo cơ thể cậu bay lên.

Phương Tri Hành ngẩng đầu lên nhìn, toàn bộ tầm nhìn không có bầu trời, không có mây, chỉ có một cái miệng khổng lồ.

Giống như một vết nứt không gian, điên cuồng nuốt chửng, nghiền nát tất cả.

Thấy vậy, Phương Tri Hành khinh thường hừ lạnh nói: “Lại

muốn ăn thịt ta, người không sợ bị ghen hủ!”

Cậu nắm chặt Ngũ Hành Vạn Nhân đao rồi vung lên trời.

“Đao Sơn Hỏa Hải!”

Ngọn lửa đen xông thẳng lên trời, cuồn cuộn lan tỏa, khuếch tán trên toàn bộ bầu trời.

Con rết khổng lồ lập tức bị biển lửa nhấn chìm.

Chưa dừng lại ở đó, vô số lưỡi đao lớn dựng ngược lên trời xuất hiện từ hư không.

Phập phụt phụt!

Máu bắn tung tóe!

Con rết khổng lồ bị từng lưỡi đao đâm xuyên qua, những lưỡi đao sắc bén cắm đầy toàn thân.

Chương 996: Thăng cấp (3)

“A~”

Tiêu Nguyên Cao gào lên thảm thiết, toàn thân co giật giống như bị điện giật, đau không muốn sống.

“Hảo đạo pháp!”

Từ sâu trong mây, giọng cười của một tiểu loli vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Phương Tri Hành chợt quay đầu, cơ thể dịch chuyển vài mét.

Có thứ gì đó vụt qua vị trí cũ của cậu.

Phương Tri Hành tập trung ánh mắt, ngay sau đó nhìn rõ, đó là một quỷ trảo nhỏ xíu.

“Cái gì thế này, lạnh quá đi!”

Tế Cầu đột nhiên run rẩy, răng không ngừng va vào nhau, run lấy bầy.

Nhưng mà nhiệt độ xung quanh không hề giảm rõ rệt.

Người Tế Cầu cũng không đóng băng.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành cũng khẽ run lên, cậu cảm nhận được một luồng khí lạnh kỳ lạ lan khắp toàn thân.

“Hảo thủ đoạn!”

Phương Tri Hành nhướn mày, nhìn về chỗ sâu trong mây, tắc lưỡi nói: “Không hổ là Bách Quỷ Đồng Lão, vậy mà có thể tấn công

thẳng vào linh hồn của ta.”

“Ôi trời, nhanh như vậy đã nhận ra rồi hả?”

Bách Quỷ Đồng Lão cười khúc khích như tiếng chuông bạc, trả lời: “Kỹ năng bộc phát này có tên là ‘Cửu U Minh Vương Trảo’, không thể làm tổn thương thể xác, nhưng lại có thể gây tổn thương nặng nề cho linh hồn người khác. Lão thân đã khổ tu hơn 200 năm mới thức tỉnh được sát chiêu này.”

“Ừ, đáng để khen đấy!”

Phượng Tri Hành hít sâu một hơi, sau đó toàn thân tỏa ra kim quang rực rỡ.

Ong Ong!

Thánh quang màu vàng vô cùng mãnh liệt, giống như suối nguồn hoàng kim phun trào, ánh sáng vạn trượng, chiếu sáng cả ngàn dặm.

Tầng mây nhanh chóng bị nhuộm thành một vùng màu vàng...

“Phật quang!!”

Tế Cầu rung mình, toàn thân ấm lên, linh hồn bị thương nhanh chóng hồi phục.

Dưới sự tẩy rửa của Phật quang, xua đuổi tà ma, biến nguy thành an.

Thoải mái, vô cùng thoải mái!

“Tên này lại thực sự biết Phật pháp!”

Bách Quỷ Đồng Lão giật mình, không khỏi thu lại nụ cười.

Nói cho cùng, bà là một quỷ tu, vốn bị Phật pháp khắc chế.

Chỉ cần tắm mình trong Phật quang đã khiến bà không thể thở được, toàn thân giống như bị thiêu đốt.

Khó chịu, cực kỳ khó chịu!

Chưa kể, kim quang rực rỡ giống như mặt trời lớn, ánh sáng không thể nhìn thẳng.

Bà hoàn toàn không thể nhìn thấy Phương Tri Hành nữa, cảm nhận thần hồn cũng bị một mảng kim quang lấp đầy.

“Hừ!”

Khuôn mặt trẻ con của Bách Quỷ Đồng Lão tối sầm lại, bà vung tay áo dài, phóng ra một lượng lớn quỷ khí, bao phủ xung quanh.

Cùng lúc đó!

Cửu U Minh Vương Trảo lại xuất hiện!

Quỷ trảo nhỏ nhắn đột nhiên phồng lên, phóng to, nhanh chóng mở rộng đến phạm vi 300 mét!

Một cái tát lao đến vùng kim quang đó!

Nhưng đột nhiên, một bàn tay kim sắc khổng lồ thò ra từ trong kim quang, còn to lớn hơn, giống như chậm nhưng lại nhanh, lao thẳng xuống.

Một cái nắm chặt!

Hai bàn tay đan vào nhau, mười ngón tay siết chặt lấy nhau.

Xì xì xì~

Ngay sau đó, Cửu U Minh Vương Trảo giống như thịt nướng trên bàn sắt, xì xì bốc khói đen, rồi liên tục co lại rồi nhỏ dần.

“Đáng chết!” Bách Quỷ Đồng Lão rên lên một tiếng, vẻ mặt đau đớn, bà bị phản phệ.

Tay phải của bà nhanh chóng biến thành màu đen, một mảng cháy xém.

Hai lỗ mũi phì phì phun máu.

“Mạnh, quá mạnh rồi!”

Bách Quỷ Đồng Lão run sợ, vẻ mặt không khỏi nghiêm túc.

Bà không chút do dự chặt đứt cánh tay phải của mình từ gốc, sau đó liền lùi về phía sau.

Lùi lại không quan trọng, một tiếng nổ lớn vang lên, Cửu U Minh Vương Trảo bị bàn tay kim sắc khổng lồ bóp nát.

“Ôi, lão thân thua rồi!”

Bách Quỷ Đồng Lão một đường chạy về phía mặt đất, khuôn mặt trẻ con đầy máu ngập tràn vẻ kinh hãi, không thể diễn tả thành lời.

Lúc này cuối cùng bà cũng tin vào một sự thật, Sở Quán Vương và Không Tịch đại sư thực sự đã chết dưới tay Phương Tri Hành.

Bà quay đầu nhìn sang một bên, con rết khổng lồ đã rơi xuống đất từ lâu, đầu và đuôi rũ xuống một ngọn núi nhỏ.

Những lỗ máu ở khắp nơi trên cơ thể khổng lồ, máu chảy giống như suối.

Máu điên cuồng tuôn ra, làm ướt cả ngọn núi, nhuộm đỏ cây cối.

Cảnh tượng này, nhìn thấy mà phát hoảng!

Rõ ràng, lão thái giám Tiêu Nguyên Cao đã bị trọng thương, mất nửa cái mạng rồi.

Phương Tri Hành chỉ một chiêu đã đánh bại ông ta, sau đó lại ép bà phải chặt tay cầu sống, sức mạnh cậu thể hiện ra quá đáng sợ!

Bách Quỷ Đồng Lão không muốn đánh nữa, căn bản không thể đánh lại!

Kẻ thù đáng sợ giống như vậy, bà căn bản không muốn chọc vào.

Những vị vương gia kia...

Ngay lúc này, nam tử bạch y đột nhiên động, lao về phía Phương Tri Hành với tốc độ nhanh như chớp .

Chỉ nghe một tiếng leng keng vang lên!

Nam tử bạch y rút kiếm ra khỏi vỏ.

Cùng với trường kiếm rời khỏi vỏ, một đạo kiếm quang bắn ra, chiều dài vượt quá 1000 mét.

Tầng mây dày đặc bị chém làm đôi!

Thoạt nhìn, giống như cả bầu trời bị cắt đứt.

Thời cơ của nhát kiếm này, nắm bắt quá hoàn hảo, đúng lúc Phương Tri Hành vừa tung ra một chiêu lớn, khoảng trống ngăn ngủi giữa lúc lực cũ đã cạn, lực mới chưa sinh.

Chương 997: Đầy Đủ (1)

Xoẹt~

Kiểm quang chính xác lướt qua cổ Phương Tri Hành!

Một vết máu hiện lên!

Tiếp đó, đầu của Phương Tri Hành rời khỏi cơ thể, lăn xuống mặt đất.

“Phương Tri Hành!”

Tế Cửu kêu lên một tiếng, cũng theo đó rơi xuống, ngã xuống đất.

Một người một chó rơi thẳng xuống!

Bịch~

Cả hai va chạm mặt đất, tạo thành một hố lớn.

“Á?!”

Nhìn thấy cảnh này, Bách Quỷ Đồng Lão vô cùng kinh ngạc.

Nam tử bạch y là một sát thủ, thân phận rất bí ẩn, không ai biết lai lịch của hắn.

Nhưng kiếm pháp của hắn thực sự đáng sợ, độc giống như rắn, thấy máu là chết!

Trong nháy mắt, sống chết đã định!

“Tiếp tục chém hắn, hắn là người bất tử, rất nhanh sẽ hồi

sinh!” Bách Quỷ Đồng Lão lớn tiếng nhắc nhở.

“Hề hề, không cần hoảng hốt!”

Nam nhân bạch y mỉm cười, ngược lại thu kiếm vào vỏ, thông dong không vội.

Hắn thản nhiên nói: “Kiếm thuật độc sát ‘Kiến Huyết Phong Hầu’ không chỉ có thể giết chết hắn, mà còn có thể liên tục phóng ra kịch độc, làm tan chảy đường hồi sinh của hắn, khiến hắn không thể hồi sinh trong thời gian ngắn.”

“...”

Bách Quỷ Đồng Lão nheo mắt, có chút khó tin.

Tuy nhiên, thấy hắn tự tin giống như vậy, bà không nói thêm gì nữa, ngồi khoanh chân xuống, vận công chữa thương.

Cánh tay bị đứt của bà dần dần mọc lại.

“Phương Tri Hành, mày sao rồi?”

Trong hố, Tế Cửu bò dậy, thấy đầu Phương Tri Hành đã lìa khỏi cổ, mắt chó trợn rất to.

Lúc này, nam tử bạch y từ trên trời đáp xuống, nhẹ nhàng đáp xuống bên ngoài hố lớn.

“Gừ gừ!”

Tế Cửu giống như đối mặt với kẻ thù lớn, nhe răng gầm gừ.

Nam tử bạch y chấp tay sau lưng, lộ ra vẻ mặt đặc biệt thỏa mãn, mỉm cười nói: “Ừm, thân đầu hai nơi đúng là hình ảnh đẹp nhất trên thế gian này.”

Hắn giơ tay lên, chớp lấy từ xa.

Đầu của Phương Tri Hành lập tức bay lên khỏi mặt đất, rơi vào tay hắn.

Nam tử bạch y xách đầu người, nhìn khuôn mặt Phương Tri Hành, cười nói: “Người đừng không phục, nhát kiếm vừa rồi, tuy có có chút ý đánh lén, nhưng thực lực của ta, không thể nghi ngờ chính là hơn hẳn người.”

Hắn giơ cao đầu người lên, khoe với trời xanh.

Ở phía xa, một đám mây trắng lớn cuộn cuộn mở ra, lộ ra một bóng người, mặc áo bào măng xà, vô cùng quý giá.

Chính là Sắc An Vương!

Ngay sau đó, Sắc An Vương thân hình lay động, gần như dịch chuyển tức thời đến nơi.

Ánh mắt Sắc An Vương lạnh lùng và phức tạp, hắn khuôn mặt Phương Tri Hành rồi mở miệng nói: “Trước giết nhi tử ta, rồi giết Sở Quán Vương, tốt lắm!”

Sắc An Vương liên tục gật đầu, lạnh lùng nói: “Từ khi Đại Chu lập quốc đến nay, người Phương Tri Hành là người đầu tiên!”

Phương Tri Hành im lặng một chút, ánh mắt đảo qua nói: “VẬY, chỉ có bốn người các người đến giết ta thôi à?”

Lời vừa nói ra!

Sắc An Vương sững sờ, nam tử bạch y sắc mặt hoàn toàn thay đổi, vội vàng buông tay.

Phập~

Một bàn tay đứt lìa bay ra!

Máu tươi bắn tung tóe!

Sắc An Vương và nam tử bạch y đồng thời lùi lại!

Ngay sau đó, nửa thân dưới của Phương Tri Hành nhảy lên, lao về phía đầu, nối lại với nhau.

Mọi thứ trở lại giống như cũ!

Phương Tri Hành cầm đao, trên lưỡi đao có máu chảy.

“Á, chuyện này?!”

Nam tử bạch y ôm cổ tay, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, sửng sốt nói: “Người, người đã hóa giải Kiến Huyết Phong Hầu của ta từ lúc nào?”

Khóe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, không đáp mà hỏi ngược lại: “Kiến Huyết Phong Hầu rất khó hóa giải à?”

Nam tử bạch y nghẹn thở, kiếm thuật Kiến Huyết Phong Hầu của hắn cực kỳ độc ác, đương nhiên là cực kỳ khó hóa giải.

Nếu không, hắn cũng không thể lọt vào ba người đứng đầu bảng xếp hạng sát thủ!

Không biết rằng, Phương Tri Hành nắm giữ ngũ hành, ngũ hành hợp nhất, luyện hóa vạn vật.

Bất kỳ loại độc nào xâm nhập vào cơ thể cậu đều có thể nhanh chóng bị luyện hóa và tiêu trừ, tan biến vào hư vô.

“Kiến Huyết Phong Hầu của người đúng là có chút độc ác, nhưng không nhiều.”

Phương Tri Hành bình thản nhận xét một câu.

Tiếp đó, cậu quay đầu nhìn Sắc An Vương, lạnh lùng nói: “Ta tưởng người sẽ dẫn theo rất nhiều cao thủ đến vây quét ta, không ngờ người chỉ mang theo ba tên phế vật này, có phải hơi coi

thường ta rồi không?”

Sắc An Vương mặt mày sa sầm, gân xanh trên trán nổi lên.

Nam tử bạch y, Bách Quỷ Đồng Lão, còn có lão thái giám Tiêu Nguyên Cao.

Dù đặt ở đâu, cũng đều là cường giả đỉnh cao một phương, không thể xem thường.

Không phải bọn họ quá yếu, mà là Phương Tri Hành quá mạnh!

Thiên hạ Đại Chu chưa từng sinh ra một tồn tại nghịch thiên giống như vậy!

Sắc An Vương lạnh lùng nói: “Tướng không ở chỗ nhiều mà ở chỗ tinh, giết người không cần quá nhiều người.”

Vừa nói, hắn đã thủ thế tấn công, tung một cú đấm.

“Mãng Hoàng Quyên!

Một quyền ảnh khổng lồ phóng ra, dường như còn lớn hơn cả bầu trời, lấp đầy toàn bộ tầm nhìn.

Không hổ là Sắc An Vương, chỉ một quyền này đã có uy lực kinh thiên động địa, vượt xa tưởng tượng, đủ để trấn áp một châu, quét ngang bốn đại môn phái, không ai địch nổi.

Chương 998: Đầy Đủ (2)

“Thần La Thiên Chinh!”

Phượng Tri Hành không hề sợ hãi, đứng yên bất động, xung quanh đột nhiên bùng nổ sức mạnh vô hình vô ảnh, trực tiếp phản lại năm đám đang lao tới.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ lớn, Sắc An Vương bị đánh bay ra ngoài, cánh tay đánh ra lại bị bẻ cong dữ dội.

Làn sóng phản kích này lan rộng ra, khuếch tán đến phạm vi trăm dặm.

Lấy Phượng Tri Hành làm trung tâm, các ngọn núi xung quanh hoàn toàn bị phá hủy, tạo thành dòng lũ cuồn cuộn, lan ra khắp nơi.

Con rết khổng lồ bị cuốn đi, lăn lộn khắp mặt đất, nó bị thương nặng nề, thịt nát bay tứ tung.

Bách Quỷ Đồng Lão đang chữa thương, da đầu tê dại, hai tay đẩy về phía trước, tạo ra một lớp chắn quỷ khí.

Ầm ầm~

Lớp chắn quỷ khí vỡ vụn, không chịu nổi một đòn.

Bách Quỷ Đồng Lão lập tức bị sóng xung kích quét qua, cơ thể ngã bay ra ngoài, bà phun ra một ngụm máu.

Nam tử bạch y cầm kiếm đứng đó, kiếm khí cuồn cuộn, giống

như chim công xòe đuôi, chống lại làn sóng xung kích đáng sợ kia.

Hai chân hắn trượt trên mặt đất, liên tục lùi về phía sau, lòng bàn chân bị rạch một đường rất sâu.

Không biết bao lâu sau!

Cuối cùng sóng xung kích phản hồi cũng dừng lại.

Nam tử bạch y quỳ một gối xuống đất, vừa định thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên ngẩng đầu lên.

Một bóng người nhanh chóng phóng đại trong đồng tử của hắn!

Phương Tri Hành lao tới, trong nháy mắt đã đến.

Nhưng nam tử bạch y không mất bình tĩnh, hắn là một sát thủ có tâm cảnh rất mạnh mẽ, đã đối mặt với vô số lần nguy cơ sinh tử.

Giữa ranh giới sống chết chính là nỗi sợ hãi lớn!

Thân hình nam tử bạch y chấn động, cơ thể phình to lên một vòng, cánh tay phải nắm chặt bắt đầu xoay nhanh, vòng này nối tiếp vòng khác.

Cánh tay phải đó nhanh chóng xoắn lại giống như dây thừng, tích tụ sức mạnh vượt xa tưởng tượng.

Sau đó, hắn giơ cánh tay phải lên, giơ kiếm nghênh đón Phương Tri Hành.

Cánh tay phải đó bắt đầu xoay ngược lại điên cuồng, trường kiếm cũng theo đó xoay tròn với tốc độ cao, giống như một mũi khoan!

Thấy vậy!

Phương Tri Hành khinh thường, một luồng sáng kỳ dị tuyệt luân hiện lên trên người.

Thời không bắt đầu đảo ngược!

Hình ảnh trong mắt Phương Tri Hành bắt đầu quay ngược lại, một giây!

“Đối phó với người, chỉ cần đảo ngược một giây là đủ.”

Thời không trở lại một giây trước.

Lúc này nam tử bạch y, vừa mới chống lại xong làn sóng xung kích phản hồi, đang quỳ một gối xuống đất.

Khoảnh khắc này cũng là lúc nam tử bạch y yếu nhất!

Phương Tri Hành bình tĩnh vung Ngũ Hành Vạn Nhân đao, cắt ngang qua cổ nam tử bạch y.

Ngay sau đó, thời gian giống như sợi dây cao su bị kéo căng, đột ngột bật lại, nhảy đến giây tiếp theo.

Nam tử bạch y đang lơ lửng kiểm soát xoay tròn với tốc độ cao lao về phía Phương Tri Hành, đột nhiên một vết đỏ tươi xuất hiện trên cổ.

Cơ thể hần lao về phía trước với tốc độ nhanh, đầu đột ngột dừng lại.

Bịch!

Đầu rơi xuống đất!

Nửa thân dưới vẫn lao về phía trước!

Nam tử bạch y mắt tròn xoe, tận mắt nhìn thấy cơ thể mình lao về phía Phương Tri Hành.

Nhưng bị Phương Tri Hành nghiêng người, né tránh dễ dàng.

Ngay sau đó, một đôi chân lớn xuất hiện trước miệng hắn.

“Thực ra, người cũng không tệ đâu, dù sao người có thể chặt đầu ta trên thế gian này không nhiều!”

Phương Tri Hành cười chân thành.

Cậu giơ chân lên đạp xuống!

Bùm~

Đầu nam tử bạch y nổ tung!

Gần giống như cùng lúc, hình thái cực xuất hiện trên mặt đất.

“Ngũ hành hợp nhất, Thái Cực sơ sinh!”

Sức mạnh ngũ hành mạnh mẽ kỳ dị vận hành điên cuồng, giống như một cỗ máy tiêu hóa vô tình, nuốt chửng nửa thân dưới của nam tử bạch y, đầu vỡ vụn, tất cả đều bị luyện hóa.

“Thu!”

Giao diện hệ thống lấp lóe ánh sáng!

Nam tử bạch y, cả cơ thể và linh hồn tan biến!

“Ào~”

Bất chợt, một tiếng rỗng ngâm vang lên giữa trời đất, giống như sấm sét cuộn cuộn, chấn động tâm hồn, không thể diễn tả được.

Phương Tri Hành ngẩng đầu nhìn lên, một con Ngũ Trảo Bàn Long giữa không trung đang bay tới, toàn thân màu đen xanh, trên đầu không có sừng rồng.

Huyết mạch hoàng tộc, sở hữu huyết mạch thần thông biến thành rồng, gần như bất tử bất diệt.

Đương nhiên, Sắc An Vương là một phiên vương, chung quy không bằng thân vương Sở Quán Vương.

Uy thế của Ngũ Trảo Bàn Long, so với Chúc Cửu Âm, kém hơn không chỉ một bậc.

Tuy Phương Tri Hành chưa từng đối đầu với Sở Quán Vương ở trạng thái đỉnh phong, nhưng cậu cảm thấy rằng, Sắc An Vương không thể địch lại Sở Quán Vương.

“Phương Tri Hành, đến chiến!”

Sắc An Vương hoàn toàn nổi giận, gầm lên giống như dã thú.

Phương Tri Hành thân hình lay động, đột nhiên lao tới...

Bách Quỷ Đồng Lão!

“Khụ khụ~”

Lúc này, Bách Quỷ Đồng Lão vừa mới bò ra từ một đồng đá, đầu bù tóc rối, vô cùng chật vật.

“Người!”

Phương Tri Hành lao tới, suýt chút nữa dọa chết Bách Quỷ Đồng Lão.

“Quá đáng!” Bách Quỷ Đồng Lão cũng nổi giận, bộc phát ý chí sinh tồn mạnh mẽ, hai tay nhanh chóng kết ấn.

Chương 999: Đầy Đủ (3)

“Để người mở mang tầm mắt nhìn chân thân của lão thân!”

Toàn thân Bách Quỷ Đồng Lão phình to, vóc dáng lập tức tăng lên đến trăm mét, toàn thân mọc đầy vô số Quỷ Thủ, Quỷ Nhãn.

Quỷ Thủ vung lên, che trời lấp đất.

Quỷ Nhãn trừng mắt, ba hồn đều bay ra.

Hình thái như vậy!

Hung tàn lộ rõ, hung thần ác sát!

Phượng Tri Hành bước tới, cậu đứng trên trời cao, để lộ Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng.

“Đại Uy Thiên Long, Đại La Pháp Chú, Bát Nhã Chư Phật, Bát Nhã Ba Mạt Hồng!”

Phật lực mệnh mông từ trên trời giáng xuống, giống như một ngọn núi khổng lồ tỏa ra kim quang rực rỡ, trấn áp xuống.

Ầm~

Chân thân của Bách Quỷ Đồng Lão đột nhiên bị nghiền nát không thương tiếc, toàn thân bẹp xuống biến thành một bãi thịt nát.

“Hả?!”

Bách Quỷ Đồng Lão sững sờ, bà chưa từng gặp phải kẻ địch mạnh giống như vậy, gần như không có sức chống trả.

Phương Tri Hành vung tay, lấy đi phần thịt nát của Bách Quỷ Đồng Lão, sau đó lao về phía con rết khổng lồ.

Lão thái giám đáng thương, liên tiếp bị thương nặng, từ khi xuất hiện đến giờ, vẫn luôn trong trạng thái hôn mê.

Một chữ thảm không đủ diễn tả!

Phương Tri Hành ra tay không chút lưu tình, ngũ hành hợp nhất, nghiền nát con rết khổng lồ.

Lúc này, cậu đã thu thập được huyết nhục của cả Bách Quỷ Đồng Lão và Tiêu Nguyên Cao.

Quay người lại.

Ngũ Trảo Bàn Long nhanh chóng đuổi theo, đang đến gần!

Phương Tri Hành nhếch mép cười ranh mãnh.

Sắc An Vương thấy vậy, tim chợt đập lệch một nhịp.

Ngay sau đó, hắn thấy Phương Tri Hành xòe bàn tay phải ra, một đóa sen huyết sắc hiện lên.

Đóa sen huyết sắc đang hé nở, trong suốt giống như pha lê, đẹp giống như tranh vẽ.

Phương Tri Hành nhẹ nhàng thổi một hơi, đóa sen huyết sắc bay lên, nhanh chóng bay đến.

Sắc An Vương lập tức tim đập chân run, hắn không chút do dự, vội vàng lùi lại, tạo thành phòng ngự.

Ầm!

Đóa sen huyết sắc nổ tung!

Một đám mây hình nắm không lồ bốc lên giữa đất trời!

Thiên quang cũng bị che khuất...

Ầm ầm~

Núi lở đất nứt!

Mặt đất giống như tấm vải mềm bị xé rách dữ dội, những vết nứt chẳng chịt đan xen nhau giống như mạng nhện.

Một số vết nứt biến thành vực sâu không đáy, thậm chí độ sâu còn kéo dài hàng ngàn dặm.

Sức phá hoại khủng khiếp xé toạc đất trời, gây ra sự hủy diệt vượt xa tưởng tượng.

Không biết bao nhiêu thành trấn và thôn trang ở đằng xa đã bị sóng xung kích nuốt chửng và chôn vùi, số người chết và bị thương không thể đếm được.

Không biết đã trôi qua bao lâu...

Cuối cùng thế giới cũng trở lại yên tĩnh.

Địa hình núi non trùng điệp ban đầu đã hoàn toàn thay đổi.

Mọi thứ trên mặt đất đều biến mất, trở thành một lòng chảo rộng lớn và khổng lồ, dung nham chảy ngang.

Trong dòng dung nham đang chảy cuồn cuộn, cuốn theo từng mảnh thi thể đầm máu.

Dưới sự tàn phá của vụ nổ hạt nhân huyết liên, Ngũ Trảo Bàn Long bị nổ tan thành từng mảnh.

Sắc An Vương bị thương nặng!

Thân rồng khổng lồ giống như bị chặt đứt, đứt thành nhiều đoạn, máu chảy thành sông, thảm không nổi mình.

Tuy nhiên những mảnh thịt đó đang tụ lại với nhau, kết nối với nhau, tạo thành một tổng thể mới.

Phương Tri Hành từ trên trời đáp xuống, dừng lại trên đỉnh đầu Ngũ Trảo Bàn Long.

“Phương Tri Hành, bốn vương là Long tộc, người không thể giết chết ta được đâu!”

Sắc An Vương gào thét phẫn nộ, hoàn toàn không ngờ rằng thân thể Bàn Long kiên cường của mình lại bị nổ tung giống như vậy.

Phải biết rằng, huyết mạch Hoàng tộc có thể thống trị thiên hạ, sự tự tin lớn nhất bọn họ dựa vào chính là thể hồn của Long tộc là mạnh nhất, không thể phá hủy.

Cho dù Long tộc bị thương nặng đến đâu, thân thể cơ bản sẽ không bị thương nặng, dù có bị thương cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Thậm chí, chưa đầy một giây, tất cả các vết thương sẽ lặng lẽ được chữa lành hoàn toàn giống như ban đầu.

Nhưng lần này, Sắc An Vương bị thương quá nặng, tốc độ hồi phục rõ ràng không thể nhanh chóng được.

Một giây trôi qua, thân thể đứt lìa vừa mới được nối lại.

Hai giây trôi qua, máu thịt dính liền, vảy rồng tái sinh...

“Ồ, đến bây giờ người vẫn cho rằng ta không thể giết người à?”

Phương Tri Hành khẽ cười, ánh sáng kỳ dị lập tức bắn ra trên

người cậu.

Thời không nghịch lưu!

Phương Tri Hành trở lại một giây trước.

Lúc này, Ngũ Trảo Bàn Long đang tiến hành nổi lại.

Phương Tri Hành nhếch mép, giơ cao Ngũ Hành Vạn Nhân đao, chém một đao xuống.

“Đao Sơn Hỏa Hải!”

Ngọn lửa đen phun ra từ lòng đất, bao trùm lấy Ngũ Trảo Bàn Long.

Vô số đao lớn từ từ bay lên rồi đâm xuyên qua thân rồng khổng lồ.

Sau đó, thời gian giống như sợi dây thun căng chặt, bỗng nhiên bật lại, nhảy đến giây tiếp theo.

Sắc An Vương cảm thấy mình sắp lành lại rồi, sắp có thể đứng dậy được rồi, sắp chiến đấu được rồi!

Phập phụt phụt~

Thân rồng khổng lồ lại bị xé toạc ra, máu tươi cuồn cuộn phun ra.

“A~”

Sắc An Vương kêu thảm thiết, toàn thân đầy lỗ máu, còn bị lửa lớn thiêu đốt, đau đớn tột độ.

“Người, người đã làm gì?”

Chương 1000: Công Đức (1)

Sắc An Vương cực kỳ hoảng sợ, nghẹn họng nhìn trân trối, để lộ vẻ mặt giống như gặp quỷ.

Đột nhiên, hắn rung mình, giống như nhận ra điều gì đó, giọng run rẩy hét lên: “Chẳng lẽ, người biết &LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công>!”

Phượng Tri Hành khẽ nhượng mày.

Sắc An Vương hoàn toàn chấn động, kinh hãi nói: “Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công chính là bí thuật không truyền của hoàng tộc tiền triều, được gọi là thần công đệ nhất thiên hạ, đã thất truyền từ lâu, tại sao người...”

Bất chợt, hắn nghĩ tới điều gì đó rồi thét lên: “Bản vương hiểu rồi, người đã từng đến Cẩm Khu Cổ Hoàng!”

Phượng Tri Hành thần nhiên nói: “Xem ra người rất coi trọng Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công!”

Sắc An Vương cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, trầm giọng nói: “Từ xưa đến nay, có một loại thần thông tuyệt thế vô cùng mạnh mẽ, tên là ‘Tiên tri năm trăm năm, hậu tri năm trăm năm’.

Tương truyền Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công này, chia làm ba phần thượng trung hạ.

Hạ thiên biết quá khứ, trung thiên biết tương lai.

Còn thượng thiên, giống như thông hiểu cổ kim, xuyên suốt luân hồi, toàn tri toàn năng!

Cường giả hoàng tộc tiền triều chỉ có thể biết quá khứ, không thể suy diễn tương lai, cho nên cuối cùng bọn họ đã bị lật đổ.”

Phượng Tri Hành hiểu ra, mỉm cười nói: “Nếu người không có cách hóa giải, vậy thì kết cục của người đã được định sẵn rồi.”

“Ha ha ha!”

Sắc An Vương vô cùng không phục, biểu cảm méo mó, cười hung tợn nói: “Người chỉ đánh hồng hình thái chân ngã của bốn vương thôi, bốn vương là cơ thể chân long, còn nắm giữ con đường tái sinh.”

Chưa dứt lời, thân hình khổng lồ của Ngũ Trảo Bàn Long đã héo mòn với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, mục nát thành tro.

“Tự mình phân rã cơ thể à...”

Phượng Tri Hành thấy vậy, không nhanh không chậm ngừng đầu lên.

Trên trời, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong những đám mây hỗn loạn.

Chính là Sắc An Vương chưa hóa rồng!

Lúc này hắn không còn trong trạng thái tàn phế trọng thương nữa, thoát nhìn, giống như chưa từng bị thương vậy.

Tế Cửu chạy tới, đuổi dài cổ nhìn Sắc An Vương, không nói nên lời: “Mẹ kiếp, cao thủ Quy Chân quá biến thái, thế này con mẹ nó sao giết được đây?!”

Nó không nhịn được cảm thán nói: “Bây giờ tao đại khái đã hiểu Quy Chân là gì rồi, nói trắng ra, Quy Chân chính là trở về!”

Trong trò chơi!

“Trở về” có nghĩa là, quay trở lại tiến độ game vào ngày nào đó, giờ nào đó.

Một khi trở về, quá trình ở giữa sẽ bị ghi đè, xóa bỏ, thăng cấp cũng sẽ bị giảm xuống, tương đương với việc chưa làm gì cả.

Về lý thuyết, cao thủ Quy Chân có thể “tự do” lựa chọn thời điểm trở về, có thể quay lại một ngày trước, hai ngày trước, cứ thế mà suy ra.

Đương nhiên, game là game, trở về chỉ mất một số thu hoạch và một số thời gian mà thôi.

Nhưng dù sao cao thủ Quy Chân cũng không phải là nhân vật trong trò chơi, trong quá trình trở về, nhất định sẽ cần tiêu hao sức mạnh khổng lồ.

Hơn nữa thời gian trở về càng lâu thì sức mạnh bị tiêu hao lại càng lớn.

Điều này có nghĩa là thực ra cao thủ Quy Chân không thể “tự do” lựa chọn thời điểm trở về.

Bọn họ chỉ có thể tự do lựa chọn thời điểm trở về trong phạm vi khả năng của bản thân.

Vì vậy, một tình huống “đánh cược” thú vị đã xuất hiện!

Ví dụ, Sắc An Vương có giới hạn lớn nhất chính là có thể trở về đến bất kỳ thời điểm nào trong vòng ba ngày.

Nhưng để giảm tiêu hao, để bảo toàn nhiều sức mạnh hơn, thời điểm trở về mà hắn lựa chọn, đương nhiên càng gần hiện tại càng tốt.

Vấn đề là, Sắc An Vương không biết Phương Tri Hành có thể nghịch lưu thời không trong bao lâu.

Giả sử Sắc An Vương trở về đến một giờ trước, Phương Tri Hành lại có thể nghịch lưu thời không đến hai giờ trước.

Vậy thì, việc trở về của Sắc An Vương sẽ là vô nghĩa, hắn vẫn sẽ bị Phương Tri Hành bắt được, kết cục sẽ không có gì thay đổi, vẫn là chắc chắn phải chết.

Đây là một canh bạc!

Hơn nữa là đánh cược lớn nhỏ!

Sắc An Vương đánh cược rằng, lá bài mà hắn đánh ra, phải lớn hơn Phương Tri Hành, mới có thể thắng được!

Thắng ở đây, không phải là thắng cuối cùng, chỉ là phá giải được &LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công> mà thôi.

Sau đó, hắn còn phải tiếp tục chiến đấu với Phương Tri Hành, thắng thua chưa biết.

“Người, yếu đi rồi!”

Phương Tri Hành nhìn Sắc An Vương, vẻ thất vọng hiện ra trên mặt.

Nghe vậy, Sắc An Vương không khỏi giật mình, sắc mặt nhanh chóng trở nên vô cùng khó coi.

Trước đó hắn liên tiếp bị trọng thương, không thể hồi phục ngay lập tức, tiêu hao rất lớn.

Thời gian trở về tối đa chỉ có chưa đầy hai ngày.

Nếu hắn chọn trở về đến thời điểm xa nhất, toàn bộ sức mạnh chắc chắn sẽ bị cạn kiệt, cần một thời gian mới có thể khôi phục lại đỉnh phong.

Nhưng đây là chiến trường giết chóc, hắn nào có thời gian?

Vì vậy, hẳn chỉ có thể chọn một thời điểm nào đó ở giữa.

Xét thấy Phương Tri Hành lấy được Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công từ Cẩm Khu Cổ Hoàng, thời gian rất ngắn.

Chương 1001: Công Đức (2)

Cho dù thiên phú của cậu có cao đến đâu, cũng không thể tu luyện cao thâm bao nhiêu.

Sắc An Vương cân nhắc một lúc, quyết định trở về đến nửa ngày trước.

Đúng vậy, cứ đánh cược nửa ngày!

Phương Tri Hành chậm rãi giơ tay lên, lạnh nhạt nói: “Đánh giá thấp ta, thì phải trả một cái giá đắt!”

Ngay sau đó, những vết máu nhỏ xuất hiện trên người Sắc An Vương, toàn thân vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ.

“Xong rồi, ta cược thua rồi!”

Trong lòng Sắc An Vương vô cùng hối hận, không ngờ Phương Tri Hành đã có thể nghịch lưu thời không đến nửa ngày trước.

Đúng là nghịch thiên!

Từ khi cậu bước ra khỏi Cẩm Khu Cổ Hoàng đến nay, mới được bao lâu chứ?

“Đáng sợ! Người này nhất định sẽ trở thành mối họa lớn trong lòng hoàng đế!”

Sắc An Vương nghĩ.

Tuy nhiên, hắn đã không còn cơ hội chiến đấu nữa.

Hoàn toàn bị Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công áp chế!

Tiếp theo, mỗi lần hần hồi phục lại, sẽ lập tức bị Phương Tri Hành phá hủy một lần nữa.

Cho dù Long tộc có sức sống mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể chịu đựng được sự tiêu hao giống như vậy.

Giết!

Giết!

Phương Tri Hành đã giết chết Sắc An Vương 372 lần!

Sắc An Vương cuối cùng cũng kiệt sức.

Phiên vương một phương, từ đó thân tử đạo tiêu!

“Thu!”

Trong một ý niệm, Sắc An Vương hóa thành tro bụi tiêu tan.

[1, Độ hóa từ mười sinh mệnh đồng cấp trở lên (7/10)]

“Ừm, thắng rồi...”

Phương Tri Hành mỉm cười hài lòng.

Vị phiên vương từng cao cao tại thượng, cuối cùng đã bị cật giẫm dưới chân.

“Mình của hiện tại, thực lực mạnh hơn phiên vương, người có tư cách khiêu chiến ta, chắc chỉ có thân vương và vị hoàng đế kia.”

Phương Tri Hành đánh giá cấp bậc của mình.

Phương Tri Hành hần chiếm một vị trí trong những cường giả đỉnh cao nhất của thiên hạ Đại Chu!

Tế Cầu lạnh lùng quan sát, phát hiện ra một điểm kỳ lạ, khó hiểu nói: “Phương Tri Hành, nếu may gặp phải kẻ địch mạnh, buộc

phải trở về, vậy có phải mày có thể rời khỏi chiến trường bất cứ lúc nào không?”

Phượng Tri Hành gật đầu nói: “Tao là Trích Huyết Trọng Sinh, tao có thể lựa chọn trọng sinh trên chiến trường, cũng có thể giấu một giọt máu ở nơi khác từ trước, sau khi chết sẽ trọng sinh ở đó.”

Tế Cửu kinh ngạc nói: “Tại sao Sắc An Vương không chạy trốn? Hắn hết lần này đến lần khác trọng sinh ở đây, rồi lại bị mày giết hết lần này đến lần khác, thật là ngu ngốc!”

Phượng Tri Hành liên tục nói: “Con đường trọng sinh cần phải được xây dựng và hoàn thiện tỉ mỉ, không phải muốn trọng sinh thì có thể tùy ý trọng sinh.

Sắc An Vương là Long tộc, con đường trọng sinh của hắn đơn giản thô bạo, chính là sống lại tại chỗ, theo đuổi sự nhanh chóng và hiệu quả.

Tao nghĩ, hắn là một vị phiên vương hoàng tộc, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình có một ngày cần phải chạy trốn.”

Tế Cửu khịt mũi, khinh thường nói: “Như vậy xem ra, Sắc An Vương còn không bằng lão Âm Thi kia, ít nhất người ta đã trốn thoát khỏi tay mày.”

Phượng Tri Hành nghe vậy, trong lòng cũng sinh ra một chút nghi hoặc.

...

...

Thời gian ngày qua ngày trôi qua.

Đại Châu - Ngũ Hành tông!

Dưới thác nước, Thanh Long phong chủ đến trước mặt Huyền

Vũ tông chủ.

“Tông chủ, lại có tin tức truyền đến.”

Thanh Long phong chủ thở dài, vẻ mặt hơi tê liệt thuật lại: “Phương Tri Hành đã giết Sắc An Vương!”

Huyền Vũ tông chủ khẽ ngẩng đầu rùa lên, chậm rãi nói: “Ừm, hẳn thật sự đã gây ra sóng gió lớn.”

Thanh Long phong chủ hít sâu một hơi, xúc động nói: “Tuy Phương Tri Hành thuộc mệnh Âm Sát, mệnh cách của hắn không thể nắm bắt, nhưng ta không thể ngờ rằng tốc độ trưởng thành của hắn lại khủng khiếp giống như vậy.”

Huyền Vũ tông chủ đáp: “Có một loại tu hành giả, thể chất đặc biệt, khí vận lớn lao, tu vi tăng lên gần như không có bất cứ nút thắt nào, trở nên mạnh mẽ dễ dàng giống như hít thở, ta nghĩ chắc Phương Tri Hành chính là loại tồn tại đặc biệt này.”

Thanh Long phong chủ rất tán thành, gật đầu nói: “Chắc hẳn bây giờ, Phương Tri Hành đã thành công thu hút sự chú ý của hoàng đế đương triều rồi, hai người sẽ có một trận chiến à?”

Huyền Vũ tông chủ hơi im lặng, trầm ngâm nói: “Nếu có, người thua nhất định là Phương Tri Hành.”

Thanh Long phong chủ liên tục nói: “Ừm, dù sao vị hoàng đế kia có mệnh cách ‘Vạn Phúc Hanh Thông’, hẳn và thiên hạ Đại Chu là một thể, trừ khi hòn đảo cô lập dưới chân chúng ta bị hủy diệt, nếu không thì hoàng đế sẽ bất bại.”

Huyền Vũ tông chủ cười khẽ một tiếng: “Còn có một khả năng khiến hoàng đế thất bại, đó là hắn chủ động rời khỏi hòn đảo cô lập này.”

Sắc mặt Thanh Long phong chủ thay đổi, trầm ngâm nói:

“Hoàng đế muốn khám phá ngoại hải, một khi thời cơ chín muồi, hẳn thật sự có thể từ bỏ thiên hạ Đại Chu...”

Chưa nói hết câu, bỗng nhiên!

Thanh Long phong chủ nhận ra điều gì đó, đột ngột ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Hắn đã trở lại rồi, nhanh thật!”

Một luồng sáng từ trên trời giáng xuống, đột nhiên dừng lại trước thác nước.

Một người một chó xuất hiện từ trong ánh sáng.

Chương 1002: Tinh Cầu Mục Kính (1)

Huyền Vũ tông chủ mỉm cười, gật đầu nói: “Chúc mừng Phương khách khanh, khai hoàn trở về.”

Phương Tri Hành chấp tay, cười nhạt nói: “Xem ra tông chủ đã biết mọi chuyện rồi, ta không gây thêm phiền phức gì cho Ngũ Hành tông chứ?”

Huyền Vũ tông chủ đáp: “Người không sao, Ngũ Hành tông sẽ không sao.”

Phương Tri Hành hiểu ra, khoanh chân ngồi xuống, trầm ngâm một chút, hỏi: “Xin hỏi tông chủ, người Quy Chân bất tử có thể trọng sinh vô hạn không?”

Huyền Vũ tông chủ hơi im lặng, hắc nở một nụ cười thú vị rồi đáp: “Sao vậy, chẳng lẽ người đã phát hiện được chuyện gì à?”

Phương Tri Hành liên tục nói: “Sắc An Vương đã bị ta giết rồi, hắc vẫn luôn kiên trì trọng sinh tại chỗ, khiến ta có chút khó hiểu.”

Huyền Vũ tông chủ cười, chậm rãi nói: “Từ xưa đến nay, trên đời có một quy luật sắt, sinh mệnh chỉ có một!

Chúng ta Quy Chân, có nghĩa là chúng ta nghịch thiên cải mệnh, thoát khỏi sự trừng phạt của luân hồi, đùa giỡn với quy luật sinh tử.”

Phương Tri Hành ghen thở, hỏi: “Cái giá phải trả là gì?”

Huyền Vũ tông chủ trịnh trọng nói: “Sẽ có một số kiếp sinh ra trong âm thành, dần dần tích lũy, đến một ngày nào đó sẽ có thiên kiếp giáng xuống.”

Phương Tri Hành trợn mắt nói: “Chẳng lẽ chúng ta cũng phải độ kiếp hả?!”

Huyền Vũ tông chủ khẳng định nói: “Đây là chuyện đương nhiên rồi.”

Phương Tri Hành không nhận được mà hỏi: “Có cách nào tránh được không?”

Huyền Vũ tông chủ chỉ điểm: “Có hai cách, một là học tập chủng Trường Sinh, chú trọng xây dựng hình thái chân ngã, dứt khoát từ bỏ việc xây dựng con đường trọng sinh;

Thứ hai, nếu người đã xây dựng con đường trọng sinh, hãy cố gắng xây dựng theo hình thức trọng sinh tại chỗ.

Bởi vì hình thức này giống như tự chữa lành, thường sẽ không bị xem là nghịch thiên cải mệnh.”

Nghe vậy, Phương Tri Hành và Tế Cầu không khỏi nhìn nhau.

Trong lòng Phương Tri Hành dậy sóng, nhưng rồi cậu nhanh chóng đề những điều khó hiểu xuống, chuyển chủ đề hỏi: “Tông chủ tu vi thông thiên, không biết ngài có từng cân nhắc rời khỏi Đại Chu, ra ngoài xông pha một phen không?”

Huyền Vũ tông chủ không khỏi cười hỏi: “Sao vậy, người cũng muốn đi ngoại hải à?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Hiện tại đúng là có một cơ hội ngàn năm có một.”

Cậu nói ra hết bí mật về Đại Hắc Phật Mẫu và ngọc tử truyền

quốc...

Sau khi nghe xong, Huyền Vũ tông chủ gật nhẹ đầu nói: “Ừm, ngọc tử truyền quốc tái hiện nhân gian, không cần nói cũng biết được ý nghĩa, thời cơ ra biển khơi quả thật là chín muồi rồi.”

Phương Tri Hành nghiêm mặt nói: “Tông chủ, ngài hiểu về hải ngoại bao nhiêu?”

Huyền Vũ tông chủ đáp lại: “Không giấu gì người, nhiều năm trước ta từng tập kết một ít đồng bọn ra biển xa, phiêu bạt rồi 164 năm ở trên biển đấy.”

Phương Tri Hành mừng rỡ, vênh tai lên.

Huyền Vũ tông chủ nhớ lại, nói: “Hải ngoại bao la vô biên, rộng lớn mạnh mẽ, có thể thấy hải thú hung ác bất cứ lúc nào, thậm chí có mấy dị thú cấp 6 ở.

Đoàn người bọn ta ra biển chưa đến nửa năm thì có một nửa tùy tùng chết ở trong miệng của hải thú, có thể nói là rất thảm.

Sau đó bọn ta từ từ tích lũy rất nhiều kinh nghiệm muốn sống sót ở trên biển, bốn phía là lửa hành mạo hiểm, hưởng thụ kích thích.

Về sau nữa, tình hình chuyển biến đột ngột, bọn ta đột nhiên gặp phải đám phi điều đáng sợ, không bao lâu sau thì phá hoại hết thuyền lớn của bọn ta, nhân viên đi theo đều gặp nạn.

May thay, những đồng bọn của ta đều nắm giữ năng lực phi hành, sau đó bọn ta tìm kiếm được một đảo nhỏ nghỉ chân.

Nhưng không ngờ trên biển có một làn sương mù bay đến bao phủ lên đảo nhỏ, hơn nữa rất lâu sau, sương mù vẫn không tản đi.

Bọn ta nhanh chóng phát hiện đảo nhỏ đó rất quý dị, thường

xuất hiện mấy tà vật, giết mãi không dứt.

Vì thế bọn ta dự định rời khỏi đảo nhỏ, nhưng mặc cho bọn ta thử triển những gì được học, vẫn không cách nào đi ra khỏi sương mù.

Cứ như vậy, bọn ta đã bị vây ở trên đảo, mà khó khăn này chính là 128 năm, mãi đến khi sương mù tản đi, bọn ta mới rời khỏi đảo nhỏ được.”

Phương Tri Hành nghe đến hết hồn.

Huyền Vũ tông chủ lại có thể bị vây khốn trên một hòn đảo khó giải thích hơn 100 năm.

Chỉ số kinh khủng của hải ngoại cao đến khiếp người!

Huyền Vũ tông chủ than thở: “Sau khi rời khỏi đảo nhỏ, tình cảnh của bọn ta cũng không có bất kỳ cải thiện nào, bởi vì tiếp tế của bọn ta đã sớm tiêu hao không còn lại gì.

Tuy người tu hành chúng ta có sinh mệnh mạnh mẽ, nhưng thời gian dài không ăn cũng sẽ đói khát bất lực.

Dị thú trong biển nhiều thật, nhưng không cách nào dùng trực tiếp được, không thể ăn thịt dị thú tươi sống được.

Sau đó bọn ta bị ép đường về nhà, lúc đến Đại Chu, cả đám đều đói thành xương bọc da, vô cùng thảm.”

Phương Tri Hành nghe đến cạn lời, tắc lưỡi nói: “Hải ngoại hung hiểm như vậy, thật sự không biết những người của tiền triều trải qua như thế nào?”

Chương 1003: Tinh Cầu Mục Kính (2)

Huyền Vũ tông chủ đáp lại: “Nói chung, lần ra biển đây đã hoàn toàn mài mòn chí khí của ta, đã nhiều năm trôi qua, khi nhớ đến hải ngoại, trong lòng ta vẫn còn sợ hãi.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Lần này thì khác, có bản đồ biển lớn, cộng thêm đội thuyền của hoàng đế, chúng ta có cơ hội vượt qua hải dương rất lớn, sau đó đến một mảng đại lục khác.”

Huyền Vũ tông chủ nghiêm túc nói: “Ta không biết mảng đại lục khác có hình dạng gì, nhưng ta biết chỗ mà những người của tiền triều không tiếc lang bạt hải ngoại cũng muốn trốn thoát càng kinh khủng hơn.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu đáp: “Mặc kệ thế nào, ta cũng muốn xông vào một lần.”

Huyền Vũ tông chủ gật đầu nói: “Ừm, nhân lúc người còn trẻ, đi ra ngoài xông pha một lần đi.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, lại hỏi thăm ít chi tiết cùng với chú ý liên quan đến hải ngoại.

Trò chuyện chỉ chốc lát thì cậu liếc mắt nhìn giao diện hệ thống, chợt dò hỏi: “Tông chủ, ngài có nghe nói đến hai loại bảo vật là ‘đá Tha Đà’ và ‘Xích Chi Bích’ không?”

Huyền Vũ tông chủ suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Đá Tha Đà bắt nguồn từ một truyền thuyết, lúc trước có một nam nhân, từ khi hấn sinh ra thì rất lười, lười đến mức cơm còn không ăn, rồi

giường không mặc y phục, càng không tắm gội.

Sau khi lớn lên, nam nhân trở thành kẻ làm biếng nổi danh, chuyện hôm nay để ngày mai làm, chuyện ngày mai để ngày mai hẵng nói.

Phụ mẫu của hắn bất đắc dĩ, chỉ có thể cố gắng chăm sóc đứa con trai lười biếng của bọn họ, cho đến khi bọn họ lần lượt qua đời.

Trước khi chết, phụ mẫu hắn đã làm một chiếc bánh lớn cho đứa con trai lười biếng, hơn nữa giữa cái bánh còn khoét một lỗ, đeo lên trên cổ của con trai, căn dặn hắn đói thì ăn.

Nào ngờ, chưa đến mấy ngày, kẻ làm biếng đấy đã chết đói, bởi vì hắn chỉ ăn phần bánh ở trước miệng, lười đưa đầu và di chuyển cái bánh.

Sau khi kẻ làm biếng chết đi, không ai đến hỏi thăm thi thể, dần dà, đã biến thành một tảng đá.

Bởi vì người đời sau lấy đó làm gương nên gọi tảng đá kia là đá Tha Đà.”

Phương Tri Hành bật cười nói: “Trên đời này kẻ làm biếng rất nhiều, nhưng không phải ai cũng có thể biến thành đá Tha Đà.”

Huyền Vũ tông chủ cười nói: “Cho nên nói, đá Tha Đà chỉ là truyền thuyết, nhưng lại có rất nhiều người tuyên bố bọn họ cất giấu đá Tha Đà thật, một trong số đấy có tiếng tăm lừng lẫy, chính là Hải Lưu Vương của Ngư Châu, một trong tứ đại thân vương!”

Phương Tri Hành nhún mày, trong lòng tự nhủ trùng hợp rồi, bước tiếp theo cậu đang muốn chạy đến Ngư Châu.

Huyền Vũ tông chủ lại nói: “Còn về Xích Chi Bích, vật ấy có thể ảnh hưởng đến thời không, vô cùng nghịch thiên.

Có nghe đồn, sở dĩ hoàng đế tiền triều bị loạn thần tặc tử đánh bại cũng là bởi vì trong tay của loạn thần tặc tử có Xích Chi Bích.

Phóng mắt khắp thiên hạ Đại Chu, nếu nói chỗ nào nhất định có Xích Chi Bích thì chắc chắn là bảo khối hoàng gia.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Sau đó cậu đứng dậy chào từ biệt, tiến đến động thiên Nhất Niên.

“Tính toán thời gian, Quân Dao đã tu hành trong động thiên Nhất Niên trăm năm rồi.”

Đáy mắt của Phương Tri Hành hiện lên vẻ chờ mong sâu đậm.

Một người một chó bay lên bầu trời, nhằm vào một đám mây rồi chui vào.

Sau nháy mắt, hai người họ đi đến một mảnh Càn Khôn khác.

“Ha ha, cậu gia lại về rồi!”

Tế Cầu phấn khởi rít gào.

Nó ma luyện hơn 30 năm ở trong động thiên Nhất Niên, xưng vương xưng bá, hàng phục không biết bao nhiêu là dị thú cấp 5.

Ít khi, Phương Tri Hành bay lên đỉnh của núi Thần Mộc, đáp xuống bên ngoài động phủ.

“Người đã trở về!”

Phân thân Dương Thần của Thanh Long phong chủ lần nữa hiện thân.

Phương Tri Hành gật đầu hỏi: “Quân Dao đâu?”

Phân thân Dương Thần tỉ mỉ nói: “Trước đây Quân Dao luôn luyện hóa quả Ngũ Hành Âm Dương, hao phí 53 năm, cuối cùng cũng luyện hóa thành công, đột phá tu vi đến cảnh giới Khai Quang, sau đó cô ấy đã xuất quan, nghe nói người đến Càn Châu làm việc, nên lại lần nữa bế quan khổ tu.”

Phượng Tri Hành suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu nói: “Được, ta sẽ đợi cô ấy xuất quan.”

Sau đó, cậu và Tế Cầu ở tạm bên ngoài động phủ.

Cứ như vậy, từng tháng trôi qua!

Trong lúc rảnh rỗi, Phượng Tri Hành lợi dụng nguyên liệu quý giá trên tay chế tạo ra mấy thanh bảo kiếm thượng phẩm cấp 5.

Mà Tế Cầu thì quay về tự nhiên săn giết dị thú xung quanh, ma luyện bản thân.

Nhoáng cái hơn 2 năm trôi qua.

Hôm nay Quân Dao phá cửa ra, khí tức mạnh mẽ xông thẳng lên trời, cuốn lấy kiếm uy không cách nào nói rõ được.

Trên mặt của phân thân Dương Thần lộ ra vẻ tán thưởng, than thở: “Thời gian không phụ kẻ có lòng, Quân Dao khổ tu &LTV;ô Vi Kiếm Kinh > cuối cùng cũng có thành tựu!”

Vừa dứt lời, Quân Dao mặc đạo bào bước ra khỏi động phủ.

Lúc này, khuôn mặt của Quân Dao vẫn tuyệt đẹp, hơn nữa ánh sáng lưu chuyển trên thân cũng có thêm phần khí chất của tiên kiếm.

Chương 1004: Ô uế (1)

Trước đây Quân Dao khiến người ta nhìn chỉ biết nhịn, không được động tà niệm.

Nhưng bây giờ, cô có hào quang không thể nhìn gần, như một thanh lợi kiếm đẹp để khiến người ta khiếp sợ tài năng của cô!

Phương Tri Hành cẩn thận nhìn lên, phát giác trên thân của Quân Dao mơ hồ có một luồng kiếm ý Vô Vi cực kỳ huyền diệu.

Luồng kiếm ý này giống như nước bao dung tất cả, giống như gió tự do tự tại.

Luồng kiếm ý này không bị danh lợi ràng buộc, không bị ân oán dây dưa, không bị chấp niệm ngăn chặn.

Luồng kiếm ý này thuận theo tự nhiên, vô vi mà làm, nước là thiện nhất, yên tĩnh sinh linh.

“Đáng tiếc, kém chút nữa thì có thể đột phá đến Chân Quy rồi.” Trong lòng của Phương Tri Hành than nhẹ.

“Phương đại ca!”

Quân Dao đi đến, liếc nhìn Phương Tri Hành, vui vẻ chạy tới.

Lâu ngày không gặp, vui mừng bất tận.

“Chậc...”

Phân thân Dương Thần cạ lời, bản thân bảo vệ Quân Dao nhiều năm như vậy, tốt xấu gì cũng là thầy trò, kết quả lại bị phốt lờ.

Hây...

Phương Tri Hành và Quân Dao kéo tay nhau tiến vào động phủ, ôn lại chuyện cũ.

“Ta muốn đến hải ngoại, rời khỏi hòn đảo đơn độc Đại Chu này.”

Phương Tri Hành nói cho Quân Dao tất cả rồi dò hỏi: “Muội suy nghĩ đôi chút, vẫn ở lại đây tiếp tục tu hành hay là...”

“Ta sẽ đi với huynh!”

Cậu vẫn chưa dứt lời, đã bị Quân Dao cắt ngang.

Cô quả quyết nói: “Mặc kệ Phương đại ca đi đến nơi nào, ta đều đi theo huynh.”

Phương Tri Hành gạt đầu cười, ôm Quân Dao vào lòng, hôn môi nồng nhiệt.

Hiện tại, cơ thể của Quân Dao khoẻ mạnh, có lẽ là chơi không mệt.

...

Hai người một chó lạng lẽ rời khỏi động thiên Nhất Niên.

Từ khi Phương Tri Hành tiến vào rồi lại đi ra, trên thực tế bên ngoài chỉ trôi qua 2 ngày.

Phương Tri Hành lật tay lấy ra một món pháp bảo, là Ngũ Thái Tường Vân.

Đây là pháp khí phi hành Phật môn mà cậu tự tay tạo ra.

Nếu không phải nguyên liệu có hạn thì cậu sẽ có năng lực tạo ra Thất Thái Tường Vân.

Có Ngũ Thái Tường Vân, Phương Tri Hành ngự không phi hành, có thể tiết kiệm được hai phần ba sức mạnh tiêu hao.

Dùng ít sức, còn bay nhanh!

Tế Cấu vẫn là như vậy, không có thay đổi quá lớn.

Có điều 2 năm ma luyện, nó cũng có thu hoạch, trở nên mạnh mẽ hơn tí.

Mà trên người của Quân Dao lại có thêm một hộp kiếm, bên trong đựng bảy thanh bảo kiếm, đều là binh khí cấp 5!

Bao gồm thanh Tông Tâm kiếm của cô cũng được Phương Tri Hành tặng lên đến cấp 5.

&LTV;ô Vi Kiếm Kinh> mà Quân Dao tu luyện chính là kiếm đạo vô lượng, theo đuổi vạn kiếm hợp nhất!

Có nghĩa là bảo kiếm trong tay cô càng nhiều thì sức chiến đấu càng mạnh.

Có bảy thanh bảo kiếm cấp 5 gia trì, Quân Dao có sức tự bảo vệ mình.

Dưới Chân Quy, không ai có thể làm gì được cô.

Bầu trời cao xa vô hạn, Phương Tri Hành điều khiển Ngũ Thái Tường Vân phá không rời đi.

“Bọn họ đi rồi...”

Thanh Long phong chủ nhìn theo, trong lúc nhất thời xúc động rất lâu, nói khẽ: “Chuyến đi này chỉ sợ là vĩnh biệt, bọn họ sẽ không trở về nữa.”

Huyền Vũ tông chủ đáp lại: “Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, hơn nữa chúng ta và bọn họ chưa chắc có ngày gặp

lại.”

Thanh Long phong chủ biển sắc, kinh ngạc nói: “Nói như thế nào nhỉ?”

Huyền Vũ tông chủ ngửa đầu nhìn lên bầu trời, trầm ngâm nói: “Ta luôn đợi một cơ hội đi đến thế giới tầng trên...”

...

Ngư Châu!

Bất giác, đã đến cuối tháng.

Bách tính của Ngư Châu đa phần đều lấy đánh bắt cá mà sống.

Mà mấy tháng nay vừa hay là mùa bắt cá, cũng là lúc đám ngư dân bận rộn nhất.

Thuyền đánh cá lớn nhỏ ra vào bến cảng tấp nập, ngày đêm không ngừng nghỉ.

Có người thắng lợi trở về, có người không quân về nhà, tất cả đều có kỳ ngộ.

Cá biển mà đám ngư dân vớt lên, thông qua đường thủy tiêu thụ vào đất liền, thu nhập tương đối khá.

Vì vậy Ngư Châu luôn là vùng đất giàu có.

Đặc biệt là mười mấy năm qua, lực lượng triều đình cả nước mở rất nhiều xưởng đóng thuyền ở Ngư Châu, trưng dụng vô số lao công, điên cuồng đóng thuyền.

Phóng mắt nhìn đi, chiếc thuyền cỡ lớn dừng sát bên ngoài xưởng đóng thuyền vượt qua 100 chiếc.

Để đóng những con thuyền khổng lồ này, dường như triều

đình đã mọc rồng của cải, tiêu hao vượt quá tưởng tượng.

Dù là như thế, chi phí vẫn luôn khan hiếm, còn xa mới đủ dùng.

Vì thế, hoàng đế không tiếc đích thân hạ tròng, cướp đoạt tài phú của các châu, cực lực bóc lột mồ hôi nước mắt của người dân.

Điều này cũng dẫn đến tiếng kêu ca xôn xao, các nơi liên tục khởi nghĩa, không ngừng nghỉ.

Ngũ Thái Tường Vân từ trên trời hạ xuống, chốt chui vào cảng biển trong trấn nhỏ.

Phường Tri Hành, Quân Dao, còn có Tế Cầu, cả chặng đường chạy nhanh chạy chậm, cuối cùng cũng đến mục đích trước thời gian hẹn sẵn.

“Đại Hắc Phật Mẫu cũng đến rồi đúng chứ.”

Phường Tri Hành phóng ra thần hồn cảm ứng, tra xét toàn bộ trấn nhỏ.

Nhanh chóng có căn nhà dân khiến cậu chú ý đến.

Chương 1005: Ô uế (2)

Căn nhà dân này trông rất bình thường, nhưng thật ra bị một luồng khí tức hắc ám bao trùm.

Bên trong khí tức hắc ám, có mấy bóng dáng mơ hồ như ẩn như hiện.

Không bao lâu sau, hai người một chó đi đến bên ngoài căn nhà dân.

“Người đến rồi!”

Vẫn chưa gõ cửa, đột nhiên đã có người mở cửa.

Đại Hắc Phật Mẫu thân nhiên hiện thân, lúc này bà lại thay đổi dáng vẻ, dung mạo xinh đẹp lên nhiều.

Bà nhìn về phía Phương Tri Hành đầu tiên, lại nhìn về Quân Dao, đáy mắt hiện lên sự kinh ngạc vì đẹp đẽ, ngạc nhiên nói: “Muội muội này là?”

Phương Tri Hành giới thiệu đơn giản: “Cô ấy là Quân Dao, chân truyền của Ngũ Hành tông.”

Quân Dao vươn tay nắm lấy bàn tay của Phương Tri Hành, đi về phía trước một bước, cười nhạt nói: “Chắc hẳn tôn giá chính là công chúa tiền triều, Quân Dao xin hành lễ.”

Đại Hắc Phật Mẫu thấy vậy thì biểu cảm hơi thay đổi, cười nói: “Muội muội khách sáo rồi, nếu như không ngại thì gọi một tiếng tỷ tỷ, thấy thế nào?”

Quân Dao hơi im lặng, sau đó chần chờ nói: “Như vậy không

ổn cho lắm, hình như vai vế của bà còn cao hơn tổ tông của ta nữa.”

“...”

Đại Hắc Phật Mẫu không muốn nói chuyện nữa.

Phương Tri Hành và Tế Cửu liếc nhìn nhau, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ thuộc tính tiến công của Quân Dao lại hung hãn như vậy!

“Mời vào!”

Đại Hắc Phật Mẫu tránh người ra, vươn tay làm ra tư thế mời.

Trong viện có sáu người.

Năm người trong số đó là hòa thượng đầu trọc mặc tăng bào màu đen tương đối hiếm thấy, mang theo chút phong cách tà đạo điển hình.

Năm hòa thượng này có tuổi tác khác nhau, khí chất cũng hoàn toàn bất đồng.

Đại Hắc Phật Mẫu giới thiệu: “Năm bọn họ là thánh tăng hộ pháp dưới trướng của ta, pháp danh là Tu Khổ, Tu Xá, Tu Không, Tu Giới, Tu Mật.”

“Tu Khổ là khổ hạnh đứng đầu, am hiểu chiến đấu, công thủ nhiều mặt.”

“Tu Xá là trí tuệ đứng đầu, am hiểu biện luận, phá tâm cơ kẻ địch, không cần đoán cũng biết.”

“Tu Không là di chuyển đứng đầu, am hiểu tạo ra trận pháp truyền tống, tới lui tự nhiên.”

“Tu Giới là cầm giới đứng đầu, có thể dựa vào hy sinh của bản thân để hóa giải bất kỳ tuyệt cảnh nào.”

“Tu Mật là bí ẩn đứng đầu, có hẩn thì không tiết lộ thiên cơ được.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, thân nhiên gật đầu hành lễ.

Mà năm cao tăng đối mặt với Phương Tri Hành lại nghiêm nghị kính nể, chấp tay trước ngực, cúi đầu bái, kính sợ.

Tuy bọn họ là kiện tướng đặc lực của Đại Hắc Phật Mẫu, có thực lực không tầm thường, nhưng so với chiến tích của Phương Tri Hành thì hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Sau đó, Đại Hắc Phật Mẫu chuyển hướng về phía một người khác.

Đối phương là một ông lão mặc y phục mộc mạc, vóc người cao ngất mà cao ráo, không chỉ râu dài bông bông, còn có mái tóc trắng như lông vũ của tiên hạc.

“Đây là Mặc lão, Mặc Thủ Cự, người đời xưng là ‘phu tử’, cũng là lão ân sư của ta.”

Đại Hắc Phật Mẫu mang theo ý kính trọng, long trọng giới thiệu: “Phu tử là đệ nhất nhân Nho môn, phủ Ứng Thiên, thư viện Bạch Lộc, Đông Lâm đường thật ra đều là do ông ấy sáng lập ra.”

Ánh mắt của Phương Tri Hành sáng lên, chấp tay hành lễ nói: “Bái kiến lão phu tử, thất kính thất kính.”

Mặc Thủ Cự thông dong hoàn lễ, vuốt râu cười nói: “Có nghe qua đại danh của Phương đạo hữu, như sấm rền bên tai, hôm nay gặp mặt quả thật là danh bất hư truyền, lão hủ kính phục.”

Sau khi làm quen với nhau thì mọi người cùng ngồi xuống.

Tu Mật lập tức triển khai ra “La Hầu La Tôn Giả Pháp Tướng”, mở ra một lĩnh vực bí ẩn cắt ngang mọi thứ với ngoại giới.

Cho dù mọi người làm gì ở bên trong lĩnh vực này thì người ngoài đều không cách nào tra xét được.

Từ đó, mọi người có thể nói chuyện thoải mái, không sợ lộ bí mật.

Phương Tri Hành nhìn Đại Hắc Phật Mẫu, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Bà từng tiếp xúc với hoàng đế à?”

Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu nói: “Ừm, ta và Cơ Nguyên Võ từng gặp mặt, bàn bạc điều kiện, ký kết ước hẹn không chiến nữa.”

Cơ Nguyên Võ chính là tên của đương kim hoàng đế.

Phương Tri Hành nhếch mày nói: “Nội dung cụ thể của ước hẹn không đánh nữa là gì?”

Đại Hắc Phật Mẫu tỉ mỉ nói: “Đội thuyền của chúng ta và Cơ Nguyên Võ đồng hành, cùng chung tiếp tế tiếp viện, hợp tác cùng chiến, vui buồn có nhau, trước khi đến địa điểm muốn đến sẽ bỏ xuống tất cả thù hận, cấm công kích lẫn nhau.”

Phương Tri Hành tò mò nói: “Sao có thể bảo đảm song phương sẽ không đột nhiên trở mặt hoặc là đâm trong âm thầm?”

Đại Hắc Phật Mẫu hơi im lặng, sau đó mở cổ áo, lộ ra bộ ngực trắng như tuyết.

Tầm mắt của Phương Tri Hành ngưng tụ, nhìn thấy hai ngọn núi cao ngất dần biến thành màu trong suốt, lộ ra trái tim bên trong khoang ngực đang đập bạch bạch bạch.

Nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ở chỗ sâu trong trái tim cất giấu một thanh kiếm nhỏ như hư như thực, như có như không, kỳ dị vô

song.

Chương 1006: Càn Quét (1)

“Đây là?” Phương Tri Hành kinh hãi.

Đại Hắc Phật Mẫu giải thích nói: “Đây cũng là ‘kiếm hiệp ước’, là lời thề minh ước ngưỡng tụ thành, ví dụ ta hoặc là Cơ Nguyên Võ vi phạm ước hẹn thì sẽ gặp bất trắc ngay lập tức.”

Trong lòng của Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ, cậu đáp lại: “Bản đồ biển thì thế nào?”

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Ta nghe lời người, đã giao trước một nửa bản đồ biển cho Cơ Nguyên Võ, nửa còn lại nằm trong tay của chúng ta.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Ừm, đảm bảo này có lẽ có thể phòng ngừa những người chó cùng rứt giậu, nửa đường đổi ý.”

Đại Hắc Phật Mẫu tất nhiên là hiểu rõ, lại nói: “Cơ Nguyên Võ cũng nói ra điều kiện, ông ta yêu cầu chúng ta phải ngồi chung một con thuyền với ông ta, lúc ra biển khỏi phải tuân theo sự sắp xếp của ‘xúc xắc Túc Mệnh’.”

Phương Tri Hành nhú mày, khó hiểu nói: “Xúc xắc Túc Mệnh gì chứ?”

Đại Hắc Phật Mẫu nói: “Một pháp bảo truyền quốc kỳ dị, lúc ném xúc xắc có thể chặn được bất kỳ ảnh hưởng của ngoại giới, bởi vậy kết quả phóng ra là gì toàn dựa vào số mệnh cá nhân.

Ví dụ như đội thuyền bị tập kích cần có mấy người liều mạng giết địch, vậy thì ai sẽ đi mạo hiểm xuất chiến?

Cơ Nguyên Võ hứa hẹn ông ta sẽ không ép buộc bất kỳ ai xuất

chiến, mọi thứ sẽ giao cho xúc xắc Túc Mệnh quyết định.”

Phương Tri Hành tắc lưỡi nói: “Đường đường là hoàng đế lại dựa vào một con xúc xắc để giải quyết nguy cơ? Lỡ như mọi người đều tung ra kết quả không xuất chiến, vậy ai sẽ hóa giải nguy cơ?”

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Không đâu, xúc xắc Túc Mệnh thật ra là thần khí bảo mệnh, đặc biệt là về phương diện ứng phó với nguy cơ to lớn, rất có hiệu quả.

Ví dụ kết quả tung ra là mấy người cần phải xuất chiến, mấy người khác thì không cần, vậy có thể khống chế được trận nguy cơ này.

Tình hình đáng sợ nhất là mọi người tung ra đều phải xuất chiến, vậy thì không khó đoán ra trận nguy cơ đấy đã đạt đến mức bị diệt cả đoàn.”

Phương Tri Hành nghe đến tấc tắc kêu lạ, cậu suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Phía bên chúng ta là chín người thêm một con chó, bên Cơ Nguyên Võ thì thế nào?”

Đại Hắc Phật Mẫu vội vàng nói: “Cơ Nguyên Võ không lộ ra danh sách cho ta biết, nhưng ta tra xét được bên cạnh ông ta có một đội thân vệ, trong đội có huyết mạch Hoàng tộc cùng với mấy cao thủ mà triều đình nuôi dưỡng, ai nấy đều mạnh mẽ bất phàm.

Ngoài ra, Cơ Nguyên Võ còn tổ chức bốn đội hộ vệ, một đội tiên phong, một đội luyện đan.

Ngoại trừ những điều này, còn có các giới tinh anh như Phật Đạo Nho, Kiếm môn, Phù môn... tu vi thấp nhất là Cửu Ngưu cảnh, phần lớn đa số là cao thủ Bách Ngưu cảnh.”

Bà nói đến đây thì cảm thán: “Từ bố trí những thành viên này thì không khó nhìn ra Cơ Nguyên Võ chuẩn bị rất đầy đủ, hơn nữa còn cực kỳ quyết đoán, dường như là móc rỗng toàn bộ vương

triều Đại Chu.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, sau đó hỏi: “Giám Thiên ti đâu, Thiên Lô tham gia vào không?”

Đại Hắc Phật Mẫu lắc đầu nói: “Tạm không rõ cho lắm.”

Phương Tri Hành gật đầu, đại khái hiểu rõ sự việc.

Ký hiệp ước này thật ra cũng không tồi.

Trên thực tế, chỉ cần Cơ Nguyên Vô không trở mặt, những thứ khác đều dễ nói.

Dù sao, người có thể có thực lực dùng một hơi giết chết Phương Tri Hành lác đác không có mấy người.

Lùi lại một bước để nói, Phương Tri Hành còn có chiêu nhỏ máu sống lại.

Trước khi ra biển, cậu có thể cất lại một giọt máu ở nơi nào đó, cho dù bản thân chết ở trong biển rộng cũng có thể khởi tử hoàn sinh.

Phương Tri Hành nghĩ đến đây thì rất thoải mái, buông lỏng tinh thần, hỏi Đại Hắc Phật Mẫu: “Bà biết Hải Lưu Vương không?”

Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu nói: “Từng gặp qua, Hải Lưu Vương cũng là một thành viên đội thân vệ của Cơ Nguyên Vô.”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Nghe đồn trong tay của Hải Lưu Vương có đá Tha Đà, ta rất có hứng thú, có thể làm phiền bà đáp cầu dắt mối cho ta làm một vụ giao dịch được không?”

Đại Hắc Phật Mẫu kinh ngạc nói: “Đá Tha Đà chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt, người có cách nghiệm chứng thật giả à?”

Phương Tri Hành cười nói: “Có lẽ là được, chỉ cần ta nhìn thấy

đá Tha Đà đấy.”

“Được!”

Đại Hắc Phật Mẫu sáng khoái nhận lời.

...

Bất giác, ánh nắng chiều ngã về phía tây, đến chạng vạng tối.

Ánh nắng chiều như lửa, sóng gió phập phồng, mỗi một gợn sóng trên mặt biển đều lộ ra vẻ tươi đẹp dị thường.

Ngư Châu rất lớn nằm ven biển, nhưng thủ phủ của nó lại không nằm trong lãnh thổ Ngư Châu.

Cách ven bờ hơn 50 dặm có một đảo nhỏ có cảnh vật đẹp để giống như lòng bàn tay, tên là đảo Chưởng Tâm!

Hải Lưu Vương xây dựng thủ phủ trên đảo Chưởng Tâm, rồi xa thế tục.

Nói là thủ phủ, thực tế trên đảo chỉ là một vương cung có quy mô khổng lồ giống như sơn trang nghỉ mát vậy.

“Đến rồi...”

Đại Hắc Phật Mẫu dẫn theo Phương Tri Hành bay vọt lên eo biển, đến bầu trời của đảo Chưởng Tâm.

Chương 1007: Càn Quét (2)

Hai người họ quan sát toàn đảo.

Nước biển xanh biếc, bãi cát trắng, còn có san hô ngũ sắc tạo thành tuyến phong cảnh đẹp đến kinh ngạc.

Núi non dựng đứng trên đảo, cây xanh râm mát, xanh um tươi tốt, đẹp như tranh vẽ.

Thấp thoáng giữa rừng cây có một cung điện nguy nga lộng lẫy đứng vững, lộ ra từng mái ngói lưu ly.

Phương Tri Hành thấy vậy thì không khỏi tò mò nói: “Hải Lưu Vương là người như thế nào?”

Đại Hắc Phật Mẫu đáp: “Trên giang hồ luôn lưu truyền một truyền thuyết, trong tứ đại thân vương, Hải Lưu Vương trên đất bằng là yếu nhất, Hải Lưu Vương ở trong đại dương là vô địch.”

Khỏe miệng của Phương Tri Hành hơi vênh lên, không cần nhiều lời nữa, mà bay về phía cung điện.

“Khách quý đến cửa, mời vào ôn chuyện.”

Đột nhiên, một tiếng rống ngâm như sấm rền bất thành linh bộc phát ra từ chỗ sâu của cung điện, truyền khắp bốn phía.

Lấy đảo Chưởng Tâm làm trung tâm, trên mặt biển lập tức sóng cả mãnh liệt, hiện lên từng gợn sóng có thanh thế cực kỳ to lớn.

Đại Hắc Phật Mẫu hừ lạnh, đáp lại: “Hải Lưu Vương, đừng cố ra vẻ huyền bí, hù dọa ai đấy.”

Bà nghênh ngang lao xuống dưới, xông thẳng vào bên trong cung điện, nhấc lên gió mạnh, nghìn tầng sóng biển.

Phương Tri Hành cũng tiến vào đại điện, ngẩng đầu thì nhìn thấy một phu nhân xinh đẹp mặc măng bào màu lam lục thản nhiên ngồi trên ghế, khóe miệng chất chứa nụ cười giễu.

Phu nhân xinh đẹp phong nhã hào hoa, làn da nhẵn nhụi như đồ sứ trong suốt, hai tròng mắt như hổ phách lộ ra sự cơ trí và uy nghiêm không cách nào nói rõ được.

Trên khuôn mặt của bà ta chỉ trang điểm nhẹ, hai gò má ửng đỏ như ửng như hiện, lọn tóc đen buông xuống trước ngực, ngón tay tùy ý quơ lấy.

“Hải Lưu Vương thì ra là nữ nhân...”

Phương Tri Hành cảm thấy bất ngờ.

Hải Lưu Vương ngồi bất động, quan sát Phương Tri Hành mấy cái rồi lạnh giọng nói: “Chắc hẳn người chính là Phương Tri Hành, người đã giết một thân vương, một phiên vương, còn có một thể tử, hai tay dính đầy máu của Hoàng tộc ra, còn dám chủ động dâng tới cửa?”

Đại Hắc Phật Mẫu vội vàng nói: “Cơ Thiên Lưu, ta và người song phương đã ký hiệp ước đình chiến, nếu như người muốn khai chiến, tốt nhất vẫn nên hỏi Cơ Nguyên Võ.”

Hải Lưu Vương không cho là đúng, cười gằn nói: “Ta khinh, thời gian ký hiệp ước có hiệu lực là sau khi ra biển, người cho rằng bản vương dễ lừa gạt à?”

Phương Tri Hành mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: “Ta đến bàn bạc làm ăn, nói chuyện được thì nói, nếu như nói không được, vậy khách sẽ tùy chủ.”

Hải Lưu Vương lập tức đứng lên, lạnh giọng nói: “Tốt, chỉ cần người có thể tiếp một chiêu của ta thì ta sẽ nói chuyện đàng hoàng với người.”

Bóng dáng của bà ta thoát lên, biến mất tại chỗ.

Phương Tri Hành điểm mũi chân, dịch chuyển tức thời đến biển lớn.

Ào ào ào!

Hải Lưu Vương đứng ở trên mặt biển, nước biển dưới chân bốc lên kịch liệt.

Bà ta giơ tay lên, năm ngón tay thành móng vuốt, tiết ra sức mạnh bàng bạc.

Nước biển quay cuồng, ngừng tụ!

Một con Ngủ Trảo Thủy Long sống động từ từ ngoi lên, dài đến nghìn mét, rất lớn, giống như bá chủ đáy biển, chấn động bát hoang, không ai bì nổi.

“Giao long xuất thủy, hưng phong tác lãng!”

Hải Lưu Vương đưa tay chỉ về phía Phương Tri Hành, sát ý như có thực chất, hùng hổ dọa người.

Chỉ một thoáng, mắt của Ngủ Trảo Thủy Long biến thành màu đỏ như máu, hung thần ác sát, lộ ra vẻ dữ tợn.

“Gầm!”

Ngủ Trảo Thủy Long ngẩng đầu lên, ngửa mặt lên trời rít gào, đột nhiên xông đến.

Ngủ Trảo Thủy Long này động không được, nước biển điên cuồng bắt đầu khởi động, dựng đứng trăm mét, cứ như muốn lật

úp trời xanh vậy.

“Nghịch nước à...”

Phương Tri Hành thấy vậy, ánh mắt không chút rung động, dưới thân hiện lên Thái Cực Đồ Ấn.

“Ngũ Hành Hợp Nhất!”

Thái Cực Đồ Ấn quay tít một vòng, trên mặt biển tùy ý hiện lên một vòng xoáy khổng lồ, đường kính đạt đến mấy trăm mét.

Vòng xoáy phóng ra sức mạnh cắn nuốt khiếp người, cuốn tất cả nước biển xung quanh vào trong vòng xoáy.

Vòng xoáy càng lúc càng lớn.

Ngũ Trảo Thủy Long xông mạnh lên, đụng phải vòng xoáy khổng lồ trước mặt, thoáng cái bị cuốn vào.

“Ồ, Ngũ Hành ngự thủy!”

Hải Lưu Vương hí mắt lại, bóp pháp quyết rồi đánh ra ngoài.

Lập tức, Ngũ Trảo Thủy Long giận tím mặt, một con thần long vẩy đuôi, càn quét lục hợp, dời sông lấp biển.

Vòng xoáy khổng lồ đại loạn, vắn vẹo thành hình bầu dục dường như muốn tan vỡ.

Đúng lúc này, ánh sáng của Thái Cực Đồ Ấn đại thịnh, thần lực Ngũ Hành tương sinh tương khắc, luyện hóa tất cả.

Vòng xoáy khổng lồ nhanh chóng ổn định lại, quấn chặt Ngũ Trảo Thủy Long, lột vảy rồng của nó, tháo bỏ sừng rồng của nó, phá hủy xương sống máu thịt của nó!

Sắc mặt của Hải Lưu Vương trầm xuống, ánh mắt càng lạnh

lẽo, sau đó thay đổi pháp quyết.

Toàn thân của Ngũ Trảo Thủy Long bắn ra ánh sáng màu lam, thu nhỏ lại một vòng, “rầm” một tiếng, đột nhiên vọt ra khỏi mặt nước.

Tránh thoát sự ràng buộc của vòng xoáy!

“Thủy long nổi trên mặt nước, đây là phóng thích thiên tính, thế không thể đỡ!”

Chương 1008: Thiết Kỳ (1)

Hải Lưu Vương hít thở sâu, vẻ mặt vui sướng.

Ngũ Trảo Thủy Long vặn vẹo thân thể, đột nhiên bành trướng phóng lớn, cứ như được thổi hơi, mở cái miệng lớn như vực sâu.

Nó cúi đầu, vòng xoáy khổng lồ trên mặt biển giống như một viên minh châu, bị nó nuốt vào trong bụng.

“Ly long hàm châu, du ngư bất cố!”

Hải Lưu Vương cười lớn: “Phần thắng chung quy vẫn thuộc về ta.”

Phượng Tri Hành vẫn bình tĩnh tự nhiên, nắm chặt Ngũ Hành Vạn Nhân đao, bổ ra một đao.

Phần phật!

Đột nhiên, ngọn lửa màu đen phô ra ở trên mặt biển, bao trùm Ngũ Trảo Thủy Long.

Từng thanh đại đao chen chúc dựng thẳng lên, xuyên qua trên dưới toàn thân của Ngũ Trảo Thủy Long.

“Gầm!”

Ngũ Trảo Thủy Long run rẩy kịch liệt, trên thân trải rộng từng lỗ thủng do đao, nước biển điên cuồng bắn ra ngoài.

“Đao uy đúng là tàn bạo!”

Hô hấp của Hải Lưu Vương ngưng lại, trừng mắt nhìn Ngũ

Trảo Long Thủy tan rã, hóa thành nước biển rơi lả tả trong biển.

Phượng Tri Hành thu đao, mỉm cười nói: “Thân vương, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện làm ăn chưa?”

Khóe miệng của Hải Lưu Vương nghiêng lên, cười giễu nói: “Người sẽ không cho rằng như vậy là kết thúc rồi đấy chứ?”

Ánh mắt của Phượng Tri Hành sáng lên, tầm mắt nhìn về phía dưới nước.

Bôm!

Mặt nước nổ tung!

Một con Ngũ Trảo Thủy Long nhảy ra khỏi mặt nước.

Đồng tử của Phượng Tri Hành hơi co rút lại, ngạc nhiên nói: “Con thủy long của ngài cũng có thể tạo ra con đường sống lại?”

Hải Lưu Vương cười ha ha nói: “Tại sao lại không thể?”

Bà ta vẫn chưa dứt lời, dưới thân của Ngũ Trảo Thủy Long đột nhiên hiện lên Thái Cực Đồ Ấn.

Phượng Tri Hành rung mình, cúi đầu nhìn lại, mặt biển phía dưới thân mình đột nhiên hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Sức mạnh cắn nuốt khổng lồ lập tức giáng xuống!

Thân thể của Phượng Tri Hành trầm xuống, đáp vào trung tâm vòng xoáy.

Cậu giậm mạnh chân, chống đỡ thân hình, dừng lại ở phía trên vòng xoáy.

“Đây là Ngũ Hành Hợp Nhất!”

Biểu cảm của Phương Tri Hành vô cùng kinh ngạc, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, dù là Huyền Vũ tông chủ cũng không thức tỉnh được Ngũ Hành Hợp Nhất.

Chỉ có một mình cậu thức tỉnh thần lực Ngũ Hành hoàn mỹ nhất.

Hải Lưu Vương cười đắc ý nói: “Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông, nước có thể dung nạp vạn vật, trải qua qua một lần tẩy lễ con đường sống lại, sức mạnh mà trước đó người phóng thích ra đều bị Ngũ Trảo Thủy Long của ta cắn nuốt dung hợp, biến hóa dùng cho bản thân.”

Lúc nói chuyện, bà ta làm ra động tác quơ đao.

Chỉ thấy Ngũ Trảo Thủy Long giơ móng vuốt rồng lên, ngừng luyện ra một thanh thủy đao, chém ra ngoài.

Phần phật!

Ngọn lửa màu đen phô ra dưới thân Phương Tri Hành, từng thanh đao nhọn xuyên qua đất trời.

Da mặt của Phương Tri Hành căng lại.

Đây là lần đầu cậu thưởng thức được dáng vẻ của “Đao Sơn Hỏa Hải” từ thị giác của mình.

“Đẹp thật, không hổ là sát chiêu mà ta thức tỉnh ra!”

Phương Tri Hành cười giễu, giang hai cánh tay ra.

“Thần La Thiên Chinh, hãy để đau khổ giáng xuống thế giới này!”

Sức mạnh vô hình không dấu vết chợt bộc phát ra.

Lấy Phương Tri Hành làm trung tâm!

Ngọn lửa màu đen đứng mũi chịu sào, vù vù bốn phía, thổi quét tám phương.

Ngay sau đó, từng thanh đại đao toàn bộ sụp đổ hóa thành nước lũ ngập trời, bắn về phía Ngũ Trảo Thủy Long và Hải Lưu Vương.

Ngay cả lốc xoáy to lớn cũng theo đó sụp đổ, hóa thành sóng triều cao vài trăm mét, chậm rãi đánh sâu vào vòm trời.

Chỉ trong nháy mắt!

Không gian xung quanh Phương Tri Hành hoàn toàn biến thành một khu vực chân không khổng lồ.

Xì xì ~

Ngũ Trảo Thủy Long đang điên cuồng múa may đột nhiên bị ngọn lửa màu đen phùng vào mặt, vạn đao xỏ xuyên qua, máu tươi giàn giụa.

Mà đây chỉ là đợt thương tổn đầu tiên!

Sóng xung kích mà Thần La Thiên Chinh bắn ngược theo sát tới!

Đùng!

Thân thể rỗng khổng lồ giống như đụng phải một bức tường, vạn vạo biến hình, điên cuồng rung động.

“A a ~”

Ngũ Trảo Thủy Long kêu rên thê lương, toàn thân sụp đổ, bị tách rời.

Gần như đồng thời, Hải Lưu Vương cũng kêu lên đau đớn, phần mặt giống như bị đè ép biến hình, giống như bị trúng một

quyền, mũi ngọc cũng sụp xuống.

Lực bắn ngược khủng bố vô tình đánh sâu vào thân thể hần!

Hải Lưu Vương bất ngờ, rầm một cái, thân thể bay ngược ra ngoài.

Bà ta lúc này giống như một hòn đá nhỏ, rất nhanh va chạm trên mặt biển, sau đó cứ lên xuống giống như chơi ném đá, bay về phía xa, ở trên mặt biển rộng lớn để lại từng vòng sóng gợn, nối liền thành một đường.

“Đây là thủ đoạn gì?”

Trong lòng Hải Lưu Vương kinh hãi, hai tay chưởng ra đột nhiên đánh lên nước biển.

Bịch bịch!

Cả người bà ta bắn bay lên, mạnh mẽ ổn định thân hình.

Mặt biển ảnh ngược ra khuôn mặt của bà, lỗ mũi đang chảy máu, miệng cũng chảy ra một tia máu.

“Ta bị thương rồi...”

Hải Lưu Vương lau máu trên mặt, lại ngẩng đầu nhìn lại!

Vừa nhìn thì hay rồi, đồng tử Hải Lưu Vương co rụt vào trong dử dội.

Chương 1009: Thiết Kỳ (2)

Chỉ thấy, Phương Tri Hành đã biến thành một điểm nhỏ, cách bà ta cực kỳ xa.

Hoá ra bản thân bà ta bị đợt xung kích bắn ngược này một hơi đánh bay ra mấy ngàn mét!

Toàn thân Hải Lưu Vương kích động, khí huyết hỗn loạn, thở hổn hển, lúc này mới bình phục lại.

Cho dù như thế, bà ta vẫn trấn định tự nhiên.

Bởi vì nơi này là biển!

Chỉ cần có nước tồn tại, vậy thì Ngũ Trảo Thủy Long của bà ta có thể sống lại vô hạn.

Phương Tri Hành dĩ nhiên mạnh mẽ, chỉ tiếc cậu chọn sai chiến trường.

“Ở trong biển, Hải Lưu Vương ta là bá chủ tuyệt đối!”

Hải Lưu Vương nửa ngời xồm xuống, bàn tay đặt trong nước biển.

Ông ~

Mặt biển lại sôi trào, Ngũ Trảo Thủy Long từ từ dâng lên, sông cuộn biển gầm.

Hải Lưu Vương nhảy lên đỉnh đầu Ngũ Trảo Thủy Long điều khiển rồng nước xông ra.

Không đến một giây, Ngũ Trảo Thủy Long đi tới trước mặt Phương Tri Hành.

Nhưng lúc này, Phương Tri Hành vận sức chờ phát động, đột nhiên hiển lộ ra Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng.

Pháp tướng khổng lồ đỉnh thiên lập địa, kim quang rực rỡ, uy nghiêm thần thánh giống như một Phật Đà giáng xuống thế gian.

Khuôn mặt Phật Đà giống y hệt Phương Tri Hành, bình tĩnh mà lãnh khốc, tay phải cầm một bát Tử Kim.

Theo Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng xuất hiện, tất cả sóng cuộn biển gầm đột nhiên yên lặng lại.

Mặt biển nháy mắt bình tĩnh, không hề gợn sóng, giống như một mặt gương.

Thấy tình hình như vậy!

Hải Lưu Vương biến sắc, trong ánh mắt chợt xuất hiện vẻ mặt nghiêm trọng, hai tay nhanh chóng bấm quyết.

“Nhân long hợp nhất, hải di sơn đảo hải!”

Chỉ một thoáng, cả người Ngũ Trảo Thủy Long run rẩy, lần nữa bành trướng một vòng, trở nên to lớn hơn, hung uy vượt quá tưởng tượng.

“Giết!”

Hải Lưu Vương cười Ngũ Trảo Thủy Long, xông thẳng lên tận trời, mở ra miệng khổng lồ như vực sâu, muốn một ngụm nuốt lấy Phương Tri Hành.

“Tối hay lắm!”

Phương Tri Hành khinh miệt cười, nâng bát Tử Kim lên, trùm

về phía trước.

“Đại Uy Thiên Long, Đại La Pháp Chú, Bàn Nhược Chư Phật, Bàn Nhược Ba Ma Oanh!”

Bát Tử Kim nhanh chóng phóng lớn, che lấp mặt trời, xông về phía Ngũ Trảo Thủy Long úp ngược xuống.

“Cheng!”

Bát Tử Kim khổng lồ lại bao trùm cả Ngũ Trảo Thủy Long, trấn áp tại chỗ!

“Phật pháp?!”

Biểu cảm Hải Lưu Vương ác liệt, điều khiển Ngũ Trảo Thủy Long điên cuồng giãy giụa, qua lại đánh sâu vào bát Tử Kim, rầm rầm, ầm ầm rung động!

Bà ta đã sớm nghe nói Phương Tri Hành Phật pháp tinh thâm, là kỳ tài vạn năm khó gặp, ngay cả Không Tịch đại sư cũng bại bởi hắn.

Hôm nay tự mình trải nghiệm, quả nhiên không giống người thường.

Phương Tri Hành đặt móng ngồi xuống, đè chặt bát Tử Kim, không cho Hải Lưu Vương chạy ra.

Đồng thời, cậu bắt đầu tụng niệm Bàn Nhược Tâm Kinh, phóng ra lượng lớn kim quang, dùng Phật pháp cạo rửa thể xác và tinh thần của Hải Lưu Vương, tiến hành độ hóa.

“Buồn cười, chỉ dựa vào người cũng muốn độ hóa bốn vương?”

Hải Lưu Vương then quá thành giận, trong miệng lầm bầm bắt đầu đọc &LTThủy Kinh Chú> chống lại sự tôi luyện của Phật

pháp.

Trong lúc nhất thời, toàn thân bà ta phóng ra ánh sáng xanh thẳm, trừ đi kim quang trên đỉnh đầu.

Hai loại sức mạnh vô cùng huyền diệu đối chọi gay gắt, chém giết kịch liệt, tiêu ma lẫn nhau, giằng co không dứt.

Thời gian nhanh chóng trôi qua!

Nhoáng cái đã qua hai ngày.

Trận chiến đấu này vẫn bất phân thắng bại, ai cũng không thể hoàn toàn đánh bại đối phương, càng miễn bàn nhanh chóng giết chết.

Đại Hắc Phật Mẫu từ xa bay tới.

Bà luôn quan sát cuộc chiến, không tham gia trong đó.

Trên thực tế, trừ bà ta còn có rất nhiều cao thủ ở xa xa quan sát cuộc chiến, bao gồm đương kim hoàng đế Cơ Nguyên Võ.

Hải Lưu Vương thành danh đã lâu lại là một trong tứ đại thân vương, mọi người hiểu biết về bà ta khá nhiều.

Nhưng mà Phương Tri Hành thì khác, hẳn là ngang trời xuất thế, tốc độ quật khởi quá nhanh.

Mọi người tràn ngập tò mò về hẳn.

Thông qua trận chiến đấu này, cuối cùng mọi người có cơ hội suy đoán căn nguyên của Phương Tri Hành.

Kết quả...

Mọi người bị chấn động!

Hải Lưu Vương ở trong biển uy phong cỡ nào, tung hoành vô địch.

Nhưng mà bà ta bị Phương Tri Hành đảo khách thành chủ, trấn áp dưới bát Tử Kim.

Cho dù trận chiến này của hai người không phân ra thắng bại nhưng Phương Tri Hành biểu hiện rất kinh diễm.

Hải Lưu Vương bất hạnh rơi xuống làm nền.

Tới lúc này, Đại Hắc Phật Mẫu không thể không tham gia, mở miệng nói: “Ra biển chính vào hôm nay, nhị vị còn muốn tiếp tục đánh không?”

Chương 1010: Huyết Ấn (1)

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn Hải Lưu Vương.

Hải Lưu Vương cũng ngênh đón ánh mắt của cậu.

Hai người nhìn nhau, khoảnh khắc sau đó rất ăn ý ngừng lại.

Phương Tri Hành lập tức thu Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng, cỡi bỏ bát Tử Kim.

Hải Lưu Vương chợt lóe ra, lần nữa lấy được tự do.

Bà ta liếc nhìn Phương Tri Hành, đột nhiên ha ha cười nói: “Hay hay hay, không hổ là đại nghịch hàng đầu thiên hạ, bốn vương thừa nhận thực lực của ngươi.”

Phương Tri Hành khoanh tay cười nhàn nhạt, thần nhiên nói: “Ngài không giết được ta, ta cũng không làm gì được ngài.”

Hải Lưu Vương hừ một tiếng, sờ tay vào ngực, lấy ra một tảng đá sáng bóng, giống như xương sọ.

“Đây là đá Tha Đà mà bốn vương cất giữ.”

Hải Lưu Vương ngắm nghía tảng đá, cười lạnh nói: “Bốn vương có thể khẳng định tảng đá này là một chí bảo, bởi vì cho dù ta sử dụng sức mạnh gì cũng không thể phá hủy nó.

Nhưng về phần nó có phải đá Tha Đà hay không, bốn vương vẫn không thể hoàn toàn khẳng định, chỉ có thể thông qua một vài dấu vết để lại suy đoán chính là nó.”

Phương Tri Hành ồ lên, hiếu kỳ nói: “Dấu vết để lại gì?”

Hải Lưu Vương cẩn thận nói: “Cho dù là ai tiếp xúc với khối đá Tha Đà này, thể xác và tinh thần đều sẽ trở nên cực kỳ lười biếng, cả ngày không muốn làm gì. Phàm nhân cũng thế, võ giả cũng sẽ bị ảnh hưởng, ngay cả bốn vương cũng không ngoại lệ.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, vươn tay, thần nhiên nói: “Có thể để ta kiểm tra một chút không?”

Hải Lưu Vương không có bất kỳ chần chờ, tùy tay ném qua.

Phương Tri Hành nhận lấy, chợt liếc nhìn giao diện hệ thống.

[1. Phá hủy 1 khối đá Tha Đà (Đã chuẩn bị, Có hoàn thành hay không?)]

“Thật đúng là đá Tha Đà!”

Trong lòng Phương Tri Hành vui mừng quá đỗi, ngoài mặt tỉnh bơ nói: “Hải Lưu Vương, ngài muốn cái gì?”

Khóe miệng Hải Lưu Vương cong lên một nụ cười trêu tức, trả lời: “Nghe đồn đá Tha Đà là vật nguyên rửa, bốn vương cực kỳ tò mò, người cần khối đá này làm gì?”

Phương Tri Hành đáp: “Chỉ cần ta nói cho ngài biết đáp án, ngài sẽ tặng đá Tha Đà cho ta à?”

Hải Lưu Vương cười lạnh nói: “Đương nhiên không đơn giản như vậy, trừ đáp án này, người còn phải tặng &LTB;àn Nhược Tâm Kinh> cho ta.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ.

Trận chém giết vừa rồi, Hải Lưu Vương bị Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng trấn áp hai ngày vô cùng nghẹn khuất.

Vậy thì chỉ cần Hải Lưu Vương nắm giữ &LTB;àn Nhược Tâm Kinh>, lần sau lúc hai người giao thủ lần nữa, chỉ sợ Đại Uy Thiên

Long Pháp Tướng không cách nào nhốt được bà ta.

“Đồng ý!”

Phương Tri Hành quyết đoán đồng ý, đầu tiên là đưa ra một quyển trục màu vàng, tiếp theo trả lời: “Sở dĩ ta tìm kiếm đá Tha Đà là vì dùng để luyện công.”

Hải Lưu Vương nhíu mày nói: “Luyện công? Luyện công gì cần đá Tha Đà?”

Bà ta sửng sốt, sắc mặt đột nhiên thay đổi, kinh ngạc: “Chẳng lẽ là thần công liên quan đến thời không pháp tắc à?”

Phương Tri Hành gật đầu cười nói: “Không hổ là Hải Lưu Vương, trong tay ta quả thực có một môn kỳ công như vậy.”

Hải Lưu Vương hiểu rõ, châm chọc nói: “Vậy chúc người may mắn, bốn vương không phải chưa gặp qua võ công liên quan tới thời không, trong kho vũ khí của hoàng cung còn có mấy môn.”

Nhưng mà, tài nguyên cần cho tu luyện những võ công này quá mức khan hiếm, rất nhiều bảo vật sớm tuyệt tích, khiến người ta nửa bước khó đi.”

Dứt lời, bà ta không để ý tới Phương Tri Hành nữa, tự mình bay trở về đảo Chuởng Tâm.

Phương Tri Hành thu hồi đá Tha Đà, chuyển hướng sang Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu nói: “Ở đây xong chuyện rồi, chúng ta xuất phát đi.”

Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu, dẫn theo Phương Tri Hành xoay người bay trở về trấn nhỏ bờ biển.

Sau đó, bọn họ hội họp với đám người Trần Dao, Mặc Thủ Cự cùng nhau đi tới bến cảng.

Phóng mắt nhìn lại, bến cảng đậu rất nhiều con thuyền lớn, trong đó một chiếc tàu khổng lồ cực kỳ chói mắt.

Bởi vì con thuyền này quá to, lớn hơn gấp 10 lần những con thuyền lớn khác.

Xung quanh con tàu khổng lồ này có bốn hạm đội hộ tống bảo vệ xung quanh.

Lúc này, người trên bến cảng rất đông, ngàn vạn người chen chúc nhau, tranh nhau đi lên con tàu khổng lồ hoặc là thuyền lớn khác.

Phương Tri Hành đảo mắt nhìn qua, phát hiện những người trèo lên thuyền đó, thực lực so le không đồng đều, có mạnh có yếu.

Rất nhiều kẻ yếu chỉ là Ngũ Cầm cảnh đáng thương, gầy yếu không chịu nổi, cũng đang tranh lên thuyền.

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Chuyện gì vậy, sao những Ngũ Cầm cảnh đó cũng góp vui thế?”

Đại Hắc Phật Mẫu thở dài: “Đương kim hoàng đế ngự giá thân chinh, thăm dò hải ngoại, khiến cho thiên hạ chấn động, rất nhiều võ giả đến từ dân gian cũng muốn nhân cơ hội này rời khỏi Đại Chu, đi đến một đại lục khác thay đổi số mệnh, cho nên bọn họ lên kế hoạch xây dựng rất nhiều thương thuyền, tính toán chơi khăm, đi theo phía sau tàu khổng lồ cùng ra biển.”

Phương Tri Hành hiểu được.

Những con gà yếu đi theo ra biển, thật ra không phải triều đình sắp xếp, hoàn toàn là hành vi cá nhân của bọn họ.

Chương 1011: Huyết Ấn (2)

“Tài nguyên tu hành của thiên hạ Đại Chu gần như hao hết, giống như bình nguyên đi tới sa mạc hóa, ai còn bằng lòng ở lại đây chứ?”

Phương Tri Hành than khẽ.

Chín người một chố rất nhanh xông lên tàu khổng lồ đó.

Gần đến phụ cận, Phương Tri Hành thả ra thần hồn cảm ứng, tra xét tình huống trong cự luân.

Vừa nhìn, sắc mặt cậu không khỏi xuất hiện một tia kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” Tế Cầu truyền âm hỏi.

Phương Tri Hành đáp: “Trong tàu khổng lồ là máy móc tinh vi, động lực động cơ vô cùng tiên tiến và lớn mạnh, quả thực là công nghệ đen, trình độ phức tạp vượt qua nhận thức của tao.”

Tế Cầu ngẩng đầu lên, nhìn bề ngoài tàu khổng lồ làm bằng gỗ, thật sự không thể tưởng tượng, thứ này lại che giấu thành phần công nghệ cao.

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Tao nghiêm trọng hoài nghi tàu khổng lồ này có sinh mệnh, vô cùng có khả năng là cấu tạo thành từ ‘Sinh Mệnh Kim Chúc’.”

Tế Cầu tấm tắc nói: “Má nó đây chính là một con thuyền cơ giáp đó! Chơi lớn thật chứ!”

Phương Tri Hành thầm chấp nhận, kinh ngạc tán thán không thôi tự đáy lòng nói: “Cơ giáp ở trong cương vực Đại Chu, mỗi thời

mỗi khắc đều sẽ bị ăn mòn, nhưng tới hải ngoại, có lẽ sẽ không có tác dụng phụ này.”

Tế Cầu nghe xong lời này, nhất thời giật mình, hít sâu nói: “VẬY chẳng phải là nói cơ giáp sắp quật khởi rồi!”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng gật đầu nói: “Bên ngoài đảo đơn độc Đại Chu là thiên hạ thuộc về cơ thần, chúng ta phải đề phòng một chút.”

Trong lúc tâm thần trao đổi, đoàn người trèo lên boong tàu tàu khổng lồ cơ giáp.

Đúng lúc này, một thái giám áo đỏ trẻ tuổi nghênh đón, cúi đầu nói: “Chư vị khách quý, nô tài phụng mệnh lệnh của bệ hạ, đặc biệt tới đón tiếp các người lên thuyền.”

Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu, đáp: “Làm phiền công công sắp xếp chỗ ở cho bọn ta trước.”

Thái giám trẻ tuổi liền nói: “Không dám, mời chư vị đi theo ta.”

Hắn vừa đi vừa giải thích: “Tàu khổng lồ này chia làm năm tầng, tầng 1 và tầng 2 là bệ hạ, hoàng hậu cùng với đội thân vệ ở, tầng thứ 3 để lại cho những người của quý tộc và môn phiệt thế gia, tầng thứ 4 là luyện đan sư chuyên dụng, tầng thứ 5 là kho hàng.

Mấy vị được sắp xếp ở lại tầng thứ 2.

Giữa các tầng có quy củ nghiêm khắc, không được cho phép thì không được tùy ý rời khỏi tầng của mình.

Người ở tầng trên được hưởng quyền lực của tầng dưới, ngược lại người của tầng dưới cấm tiến vào tầng trên.

Đương nhiên, nếu đã xảy ra tình huống ngoài ý muốn, cần các vị đi ra chiến đấu, vậy thì các ngài có thể thông qua thông đạo được trang bị giữa các tầng, trực tiếp đi lên boong tàu là được.”

Mọi người cẩn thận nghe những quy củ này, không có câu hỏi.

Thái giám trẻ tuổi lại nói: “Hạm đội tiên phong đã xuất phát dò đường, sẽ luôn ở phía trước dẫn dắt chúng ta. tàu khổng lồ đi theo phía sau hạm đội tiên phong, do bốn nhánh hạm đội hộ tống bảo vệ.

Về phần những con thuyền dân gian, bọn họ chỉ cần có thể đuổi kịp tốc độ của cự luân, bệ hạ cũng cho phép bọn họ đi theo.”

Phương Tri Hành không nhịn được hỏi: “Hải ngoại hung hiểm khó lường, những con thuyền dân gian sớm hay muộn sẽ gặp phải nguy hiểm, đến lúc đó bệ hạ sẽ xử trí như thế nào?”

Mặt thái giám trẻ tuổi không chút thay đổi nói: “Bệ hạ sớm có quyết đoán sẽ không để ý tới, tùy ý bọn họ tự sinh tự diệt.”

Vứt bỏ dân chúng không để ý!

Phương Tri Hành thầm nghĩ một tiếng quả nhiên.

Cũng phải, dù sao Cơ Nguyên Võ không phải Lưu Bị “cùng dân qua sông”, ông ta sẽ không quản chết sống của dân chúng.

Mục đích của hắn chỉ có một đó chính là rời khỏi đảo đơn độc Đại Chu không có bất kì ý nghĩa gì đối với hắn.

Thái giám trẻ tuổi nhấn mạnh nói: “Lần này ra biển đi xa, bệ hạ giải quyết dứt điểm, không thành công ắt thành nhân.

Những con thuyền dân gian theo đuôi, ngay từ đầu đã không trong kế hoạch của bệ hạ, bọn họ chỉ có thể tự cầu phúc nhiều một chút.”

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đi tới một trước cửa khoang thuyền rộng lớn.

Trước cửa có bốn thủ vệ cơ giáp.

Phía sau cửa là một đoạn hành lang đi thông cầu thang phía dưới.

Thái giám trẻ tuổi lấy ra một thủ dụ, giao cho bốn thủ vệ cơ giáp kiểm tra.

Rất nhanh, bọn họ được cho đi, tiến vào cầu thang kia đến tầng thứ 2.

Phóng mắt nhìn lại, tầng thứ 2 giống như những cái hộp dày đặc xếp thành hàng đặt cạnh nhau.

Tổng cộng có bốn hành lang, ký hiệu theo thứ tự là giáp ất bính đĩnh.

Cho dù tầng của cả khoang thuyền là kín mít nhưng trong hành lang ánh sáng lại đầy đủ, thậm chí còn sáng sủa hơn bên ngoài.

Phượng Tri Hành ngẩng đầu nhìn quanh một vòng, phát hiện đỉnh của hành lang treo một loại trang bị chiếu sáng.

Không phải đèn điện.

Nguồn sáng giống với Dạ Minh châu, được khảm từng viên.

Vừa nhìn phần đỉnh chớp giống như những ngôi sao lấp lánh, tráng lệ.

Không thể không thừa nhận, thiết kế tinh mỹ như thế là thật xa hoa!

Chương 1012: Đột Nhập (1)

Thái giám trẻ tuổi giới thiệu: “Mỗi phòng ở tầng thứ 2 đều là độc lập, có thể thỏa mãn mọi nhu cầu cơ bản của hộ gia đình bao gồm ẩm thực, tắm rửa, vệ sinh.”

Hắn run cổ tay áo, từ giữa trượt xuống ra chín cái chìa khóa, phân phát cho mọi người.

Trên chìa khóa có khắc ấn.

Chìa khóa trong tay Phương Tri Hành viết: ấn số 15.

Chìa khóa của Quân Dao là ấn số 16.

Mọi người cầm chìa khóa, tìm được phòng của mình.

Phương Tri Hành và Tế Cầu tiến vào căn phòng ấn số 15.

Quả nhiên bên trong là một căn phòng, không gian rộng mở, cái gì cần có đều có.

Một người một chỗ tản bộ một vòng, cẩn thận kiểm tra trong ngoài phòng, xác nhận không có thiết bị giám sát gì đó.

Tế Cầu nhìn quanh, không nhịn được cảm thán nói: “Phòng này quá lớn, có thể ở được mười người đó.”

Phương Tri Hành đáp: “Ở được thì sao, chung quy trợ cấp là có hạn.”

Tế Cầu nghĩ lại thấy cũng đúng.

Nói đến trợ cấp, Phương Tri Hành lại bổ sung nói: “Lần này đi

rất nhiều tính không xác định, ví dụ thời gian đi, đến bây giờ cũng không ai có thể xác định cụ thể cần bao lâu mới có thể đến một đại lục khác.”

Tế Cửu vừa nghe lời này, kinh ngạc nói: “Mày cảm thấy có chỗ nào không đúng à?”

Phương Tri Hành gật đầu, khẽ thở dài: “Dựa theo tưởng tượng của tao, sau khi Cơ Nguyên Võ lấy được hải đồ trong tay Đại Hắc Phật Mẫu, có lẽ ông ta sẽ sắp xếp nhân thủ tiến hành một lần đi thử, chạy đến một đại lục khác xem thử, thăm dò tình huống cụ thể rồi mới tính toán sau.

Nhưng Cơ Nguyên Võ căn bản không làm như vậy, ông ta quá nóng vội, hoàn toàn giống như chờ không kịp, vội vàng xuất phát.”

Tế Cửu đầu tiên là sửng sốt chột nghiệm lại, tặc lưỡi nói: “Ừ, Cơ Nguyên Võ quả thật quá gấp gáp, bất chấp tất cả, trực tiếp đi.”

Tuy nói như thế nhưng nó nghĩ tiếp rồi nói: “Trừ phi Cơ Nguyên Võ sớm biết tình huống của đại lục khác, ông ta chỉ là không biết làm sao đến đó thôi.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Từ tình báo đã có để xem, đại lục thần bí kia vô cùng có khả năng chính là đế quốc máy móc mà trước đó chúng ta từng phát hiện, một thế giới hoàn toàn do cơ giáp thống trị.”

Tế Cửu liên tục gật đầu, hưng phấn nói: “Đế quốc máy móc nô dịch nhân loại, nghĩ thôi đã khá kích thích rồi.”

Hơn nữa mặc kệ những điều này, Phương Tri Hành ngồi xuống giường, lật tay lấy ra khối đá Tha Đà kia.

Tế Cửu nghiêng đầu, tò mò ngửi thử rồi chần chờ nói: “Thứ này chính là đá Tha Đà? Có chỗ nào kỳ dị không?”

Phương Tri Hành ngẫm nghĩ một hồi, phân tích: “Nghe Hải Lưu Vương nói tất cả người từng đụng vào tảng đá này đều sẽ trở nên lười biếng.”

Tế Cầu trừng mắt nhìn, hỏi: “Mày có trở nên lười biếng không?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Ừm, tao quả thật đã bị ảnh hưởng một chút.”

Tế Cầu đánh giá Phương Tri Hành một phen, tặc lưỡi nói: “Không nhìn ra nha, mày lười biếng chỗ nào?”

Phương Tri Hành cẩn thận giải thích: “Ví dụ sau khi tao lấy được khối đá Tha Đà này, lại không phá hủy nó trước tiên.”

Tế Cầu đầu tiên là ngẩn ra, vội vàng nhìn giao diện hệ thống của Phương Tri Hành.

Điều kiện 1 yêu cầu rõ ràng Phương Tri Hành phải phá hủy khối đá Tha Đà này.

“Cừ thật!”

Tế Cầu cảm giác khó tin sâu sắc, tấm tắc nói: “Mày mắc phải chứng trì hoãn rồi!”

Phương Tri Hành thở sâu, lấy lại bình tĩnh, bàn tay to đè lên đá Tha Đà, phóng ra một luồng thần lực ngũ hành.

Nghiền áp!

Đùng!

Ánh sáng ngũ sắc chợt lóe, đá Tha Đà chấn động kịch liệt.

Sau đó...

Hoàn hảo không tổn hao gì!

Phương Tri Hành thấy vậy, tặc tặc một tiếng, ngạc nhiên nói: “Xem ra Hải Lưu Vương không nói dối, đá Tha Đà quả thật không thể phá vỡ.”

Tế Cầu vừa muốn nói cái gì, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

“Mời vào.” Phương Tri Hành lên tiếng.

Cửa mở.

Tu Không và Tu Mật đi đến.

Hai vị cao tăng hắc bào thoải mái hành lễ, cười nói: “Phương đạo hữu, bọn ta phụng mệnh đến trợ giúp ngài kiểm tra phòng một chút.”

Phương Tri Hành không thể làm gì khác.

Tu Mật lập tức thi triển ra La Hầu La Tôn Giả Tướng Pháp càn quét khắp nơi, không phát hiện bất cứ thứ gì kỳ lạ.

Sau đó, hần phóng ra pháp lực, ở trong phòng bố trí một lĩnh vực bí ẩn, có thể chặn người ngoài tra xét.

Như vậy còn chưa hết, Tu Không cũng thi pháp bố trí pháp trận truyền tống giản dị.

Hần nhắc nhở: “Pháp trận truyền tống này là liên hệ, bình thường ở trạng thái đóng kín, nhưng chỉ cần ngài mở nó sẽ có thể trực tiếp truyền tống đến phòng của chín người khác. Tương tự, một khi xảy ra tình huống khẩn cấp, những người khác cũng có thể lập tức truyền tống đến chỗ ngài.”

Phương Tri Hành hiểu được, tùy ý gật đầu.

Loại pháp trận truyền tống này nhìn như rất khó nắm bắt, thật ra vô cùng yếu.

Bởi vì, với thực lực của Phương Tri Hành, có thể trong nháy mắt đánh xuyên qua tất cả vách tường, xông thẳng ra, từ một đầu của khoang thuyền di chuyển đến một đầu khác.

Chương 1013: Đột Nhập (2)

Sử dụng pháp trận truyền tống ngược lại càng thêm phiền phức.

Đương nhiên, pháp trận truyền tống vẫn hữu dụng, có thể tiến hành di chuyển khiếm tốn mà bí ẩn, không bị người ngoài phát hiện.

Không bao lâu, hai vị cao tăng hắc bào rời đi.

Phượng Tri Hành lại tập trung lực chú ý lên đá Tha Đà.

Cậu cầm Ngũ Hành Vạn Nhân đao, nâng lên cao bổ xuống.

Cheng!

Đao phong va chạm với tảng đá tạo ra ánh lửa rực rỡ.

Phượng Tri Hành nhìn chăm chú, không khỏi ghen hống nhìn trần trời.

Đá Tha Đà vẫn hoàn hảo, thậm chí không có bất kỳ vết xước.

Một đao này lại vô ích.

Tế Cửu thấy thế, không nhịn được muốn thử xem thân thủ.

“Gừ gào ~”

Nó cắn xuống một ngụm, tiếng kéo kẹt vang lên.

Sau một lúc lâu, Tế Cửu thả lỏng miệng, ngạc nhiên nói: “Tảng đá cứng quá, sau này tao dùng nó để mài răng cũng được.”

Phương Tri Hành trợn mắt trắng, mở bàn tay ra, ngừng tụ một hoa sen huyết sắc loại nhỏ.

Ngay sau đó, cậu trùm đá Tha Đà lại, tay trái ở trên, đè lấy tay phải.

“Nổ!”

Hạch Bạo Huyết Liên nổ tung!

Uy năng khủng bố vượt quá tưởng tượng, nổ ra một mảnh ánh sáng chói mắt mà hỗn loạn.

Tế Cửu không thể nhìn thẳng, xoay đầu qua.

Đợi một lúc, nó quay đầu nhìn, nhất thời đầu lưỡi rớt ra.

Đá Tha Đà không có chuyện gì cả.

“Má nó, hoá ra thứ này thật sự không thể phá vỡ!” Tế Cửu chấn động không thôi.

Phương Tri Hành nhú mày, lập tức toàn thân phóng ra kim quang.

“Phật Quang Sơ Hiện!”

Phật quang thuần túy ngừng tụ trên tay phải của cậu.

Phương Tri Hành cầm đá Tha Đà lên, dùng sức bóp.

Đá Tha Đà không chút sút mẻ!

Một lát sau, kim quang trên tay Phương Tri Hành thông thả tán đi, sắc mặt cậu cũng không khỏi xuất hiện khiếp sợ.

Tế Cửu không khỏi chấn động nói: “Đạo pháp không được, phật pháp cũng không được!”

Phương Tri Hành không có bất kỳ kinh hoàng, đáy mắt bắn ra một tia sáng kỳ dị, trầm ngâm nói: “Đá Tha Đà liên quan đến thời không, có lẽ chỉ có thời gian có thể phá hủy nó.”

Tế Cầu cũng nhất thời giật mình, kêu lên: “Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công!”

Ừm, Phương Tri Hành luyện thành Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công có thể đảo ngược thời không một ngày!

Loại năng lực này vô cùng nghịch thiên.

Nói thật, chiến đấu giữa Phương Tri Hành và Hải Lưu Vương kia, cậu vẫn giữ lại.

Từ đầu đến cuối cậu không hề dùng tới Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công, kiểu như che giấu.

Dù sao đây là con bài chưa lật của cậu.

Bởi vì sau khi Phương Tri Hành và Hải Lưu Vương đánh nhau, nhanh chóng thăm dò ra nội tình của Hải Lưu Vương, quả thực rất mạnh, khi đó cậu đã biết bản thân không thể một hơi giết chết bà ta.

Hết cách, thực lực không đủ để nghiền áp người ta.

Muốn giết chết một Quy Chân quá khó khăn!

Cho nên, Phương Tri Hành không hề sử dụng con bài chưa lật kia mạnh nhất kia, để lại sau này cho Hải Lưu Vương một niềm vui to lớn nữa.

Lúc này, vẻ mặt Phương Tri Hành nghiêm túc, khoanh chân ngồi xuống, rất nhanh vận chuyển Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công.

Chỉ một thoáng, trên người cậu phun ra lưu quang kỳ dị, chột

lóa, cả người mơ mơ hồ hồ như ẩn như hiện.

Thời không nghịch lưu bắt đầu!

Hình ảnh trong đôi mắt của Phương Tri Hành đảo ngược về phía trước, một giờ tiếp một giờ.

Cuối cùng, thời không nghịch lưu đạt tới tròn một ngày!

Khoảnh khắc sau đó, thời gian giống như dây thun kéo đến cực hạn, bắn ngược về!

Toàn bộ bắn vào tay phải của Phương Tri Hành, ngưng tụ trên đầu ngón tay của cậu!

“Đàm Hoa Nhất Hiện!”

Phương Tri Hành nâng tay lên, lúc này, lưu quang trên tay cậu nồng đậm trước nay chưa có.

Đầu ngón tay vừa sáng lên thông thả tới gần đá Tha Đà, nhẹ nhàng ẩn lên!

Ông ~

Răng rắc ~

Đá Tha Đà bỗng nhiên chấn động, biên độ chấn động cực kỳ lớn giống như động đất.

Chỗ ngón trỏ chạm vào, mặt ngoài đột nhiên hiện lên vết nứt mắt thường có thể thấy được.

“Nứt ra rồi!”

Tế Cầu đứng lên, ánh mắt sáng ngời, trên mặt chó tràn ngập ngạc nhiên.

Đá Tha Đà chấn động không ngừng, vết rách mặt ngoài càng lúc càng lớn giống như mạng nhện khuếch tán ra.

Giây lát sau, mặt ngoài của cả tảng đá đều là vết nứt, bột phấn vụn rơi xuống.

Rắc!

Cùng với một tiếng giòn vang, cuối cùng đá Tha Đà hoàn toàn vỡ ra, rơi trên mặt đất, hóa thành một đồng bột đá màu xám trắng.

[1. Phá hủy 1 khối đá Tha Đà (Đã hoàn thành)]

[Thức tỉnh thần thông: Tha Đà Chi Thủ]

Trong nháy mắt đá Tha Đà vỡ vụn, lòng Phương Tri Hành có cảm giác lơ mơ giống như ngộ ra cái gì, linh quang hiện ra suy nghĩ tuôn trào.

Không biết qua bao lâu...

“Phù ~”

Phương Tri Hành thở ra một luồng khí dơ, khoe miệng hiện lên một nụ cười ý vị thâm trường.

“Không ngờ ta còn không chưa hoàn thành thăng cấp đã thức tỉnh một thần thông mới!”

Phương Tri Hành không khỏi vui mừng quá đỗi.

Trước đó cậu lấy được ba thần thông lần lượt là Tích Huyết Trọng Sinh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Bạo Quân Lễ Phật.

Nhưng khi cậu bước vào cảnh giới Quy Chân, thức tỉnh sáu kỹ năng bộc phát cấp 6, ba đại thần thông này nhanh chóng bị đào thải.

Chương 1014: Trung thành (1)

Ở trong thực chiến không hề có đất dụng võ.

Mà thần thông là có sẵn thuộc tính, một khi thức tỉnh sẽ không mất đi nữa.

Không chỉ như thế, thần thông cấp cao còn có hiệu quả thần kỳ trong đó.

Ví dụ như huyết mạch thần thông “Thanh Động Vạn Tượng” của Tế Cầu, một khi phát ra thể không thể đỡ, mục tiêu bị tập trung tất nhiên sẽ trúng chiêu, chính là không nói lý như vậy.

“Thần thông chia làm bị động và chủ động, Tích Huyết Trọng Sinh là bị động, Tha Đà Chi Thủ à...”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, giơ tay phải của mình lên, phát động thần thông.

Lập tức, tay phải của cậu biến thành màu xám trắng giống như tảng đá.

“Thế nào, Tha Đà Chi Thủ là cảm giác gì?” Tế Cầu đầy ngạc nhiên hỏi.

Phương Tri Hành nhìn tay phải, năm ngón tay qua lại nhúc nhích, đột nhiên vung lên không trung.

Phân phát ~

Ngón tay xẹt qua trong không gian, đột ngột hiện lên từng vòng gợn sóng.

Gợn sóng cũng là màu xám trắng, mắt thường có thể thấy được.

Theo gợn sóng khuếch tán ra, một vùng không gian lớn bị nhuộm thành màu xám trắng.

Ngay cả Tế Cẩu cũng biến thành màu xám trắng.

Mà bản thân Tế Cẩu cũng phát hiện điểm ấy, trước mắt là một mảnh xám trắng, toàn bộ bàn ghế đổi màu giống như là bị hoá đá.

Nó chú ý tới tro bụi bay trong không khí, từng hạt đột nhiên ngừng lại, không hề bay loạn chung quanh.

Nó chớp mắt.

Cảnh tượng này ở trong mắt Phương Tri Hành cũng càng thêm quỷ dị khó lường.

Cậu nhìn thấy động tác chớp mắt của Tế Cẩu cực kỳ thông thả, hình ảnh giống như dừng lại.

“Giảm tốc độ...”

Phương Tri Hành nhướng mày, tay phải vừa nắm tay, màu xám trắng rút đi.

Sau nháy mắt, màu xám trắng trong không gian liền biến mất không thấy.

Tro bụi lại bay loạn lên, Tế Cẩu cũng hoàn thành chớp mắt, đã không có bất kỳ trì trệ.

Phương Tri Hành thấy vậy, mỉm cười nói: “Tha Đà Chi Thủ có thể can thiệp tốc độ chảy của thời gian khiến thời gian giảm tốc độ.”

Trong lòng Tế Cẩu chấn động, tặc lưỡi nói: “Ý của mày là chỉ

cần mảy phát động thần thông này, động tác của kẻ địch trước mặt mảy đều sẽ chậm lại, phải không?”

Phương Tri Hành gật đầu, đáp: “Ừm, phạm vi ảnh hưởng của Tha Đà Chi Thủ rất có hạn, giới hạn ở mốc thời gian ‘hiện tại’.”

Tế Cửu cảm giác hơi quá tưởng tượng, lui ra phía sau ba bước, run thân hình, phần chấn nói: “Thủ xem?”

“Được!”

Phương Tri Hành đứng lên, tay phải đột nhiên biến thành màu xám trắng.

Phân phát một cái!

Không gian xung quanh đột nhiên một vùng xám trắng, gần như trong phút chốc đổi màu.

Tế Cửu nâng móng vuốt lên quơ qua.

Tinh Phong Huyết Vũ Trảo!

Đây là một trong những sát chiêu của Tế Cửu, trảo ảnh dày đặc cuộn cuộn ra giống như mưa bão, kín không kẽ hở, càn quét mọi thứ trước mặt.

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, không lùi lại, cất bước đi về phía trước.

Sau đó dưới cái nhìn chăm chú của Tế Cửu, bóng dáng cậu lóe ra không chừng, chọt trái chọt phải, uốn lượn tiến lên, xuyên qua trảo ảnh chỉ chít dày đặc đi tới trước mặt mình.

“Mày quá chậm!”

Phương Tri Hành mỉm cười, tay phải dừng trên đầu Tế Cửu, nhẹ nhàng vuốt ve...

“Đột ngột!”

Tế Cửu lập tức xù lông, rùng mình.

Tha Đà Chi Thủ thật đáng sợ!

Tinh Phong Huyết Vũ Trảo của nó nhanh như gió, mịt mù như mưa, sự dày đặc của đòn công kích không cách nào hình dung, không có bất kỳ khe hở gì.

Vốn nên là như thế!

Nhưng Tha Đà Chi Thủ bóp méo tốc độ thời gian trôi qua khiến hết thảy chậm lại.

Mẹ nó chứ, thế khác nào gia tốc cho Phương Tri Hành rồi!

Cho dù là khoảng cách nhỏ thì cũng sẽ đột ngột biến thành vực sâu.

Vô hình chung, không gian hoạt động của Phương Tri Hành trở nên lớn hơn, gần như là vô biên.

“Tinh Phong Huyết Vũ Trảo sơ hở đủ chỗ!”

Phương Tri Hành ung dung điềm tĩnh băng qua màn trảo ảnh dày đặc giống như con bướm bướm bay qua hoa mà không vướng chiếc lá nào.

“Lợi hại!”

Tế Cửu vô cùng chấn động, nó lập tức nhận ra Tha Đà Chi Thủ là thần thông, thứ duy nhất có thể đánh bại thần thông là một loại thần thông thần kỳ khác.

Thế là!

“Huyết mạch thần thông-Thanh Động Vạn Tượng!”

Tế Cửu há miệng, từng vòng sóng âm có thể thấy bằng mắt trần bộc phát ra ngoài.

Tất cả vòng sóng âm khóa chặt một mình Phương Tri Hành.

Đối với chiêu này, Phương Tri Hành đã sớm đoán trước, cậu thản nhiên nói: “Hừ, tao biết ngay là mày không phục!”

Tha Đà Chi Thủ vuốt ve đầu Tế Cửu, phóng ra một cỗ khí tức huyền diệu và vô hình.

Tế Cửu đột nhiên mất đi tầm nhìn, tinh thần chiến đấu không còn, sóng âm bộc phát cũng theo đó hỗn loạn và tê liệt, mất đi mục tiêu.

“Oáp, không thềm đánh nữa...”

Tế Cửu ngáp thật to, tâm trạng mất hứng, không còn cảm thấy thú vị nữa.

Mọi việc đều nhàm chán và không có chút ý nghĩa nào!

Phương Tri Hành mỉm cười, thả lỏng tay.

Nháy mắt sau, Tế Cửu bỗng rung mình, tinh thần run run và tỉnh lại lần nữa.

“Vừa... vừa nãy tao bị gì thế?” Tế Cửu tắc lưỡi.

Phương Tri Hành cười nói: “Mày trúng Tha Đà Chi Thủ của tao, trở nên lười biếng, không muốn làm gì cả.”

Chương 1015: Trung thành (2)

Tế Cầu ngạc nhiên: “Là ý gì, Tha Đà Chi Thủ của mày còn có tác dụng công kích tinh thần à?”

“Đúng vậy, nó chính là công kích tinh thần!”

Phương Tri Hành gật đầu, tâm tình muôn phần vui vẻ, tỉ mỉ giải thích: “Tha Đà Chi Thủ muốn công kích được tinh thần thì phải thỏa mãn hai điều kiện.

Đầu tiên là khoảng cách giữa tao và kẻ địch phải đủ gần, tốt nhất là tay tao có thể trực tiếp chạm vào thân thể của kẻ địch.

Hai là sức mạnh tinh thần của kẻ địch không được vượt qua tao quá nhiều.

Nói cách khác, người có sức mạnh tinh thần yếu hơn hoặc bằng tao, chắc chắn sẽ chịu ảnh hưởng đáng kể.”

Nghe xong lời này, Tế Cầu cảm thấy trong lòng ớn lạnh.

Mỗi khi nó cảm thấy thực lực của mình đột nhiên tăng mạnh, dần dần tiếp cận Phương Tri Hành và thu hẹp sự chênh lệch thì Phương Tri Hành luôn tăng tốc đột ngột, triệt để kéo dài khoảng cách khiến nó không thể theo kịp.

Điều này khiến nó tuyệt vọng!

“Tu tu~”

Lúc này, kèm theo tiếng còi dài, thân tàu lắc lư.

Con tàu khổng lồ đã khởi hành!

Hạm đội viễn dương do Cơ Nguyên Võ dùng tài nguyên cả nước để chế tạo đang chậm rãi rời bến cảng, chạy về phía sao trời biển rộng.

Đây chính là thời khắc đáng để ghi vào sử sách!

Bến cảng náo nhiệt.

Người đứng trên bờ đều reo hò tiễn đưa.

Phóng tầm mắt nhìn xung quanh con tàu khổng lồ đều có một hạm đội hộ tống và bảo vệ con tàu lái về phía biển cả.

Mà theo sau hạm đội hoàng gia là hơn trăm chiếc thuyền lớn của tư nhân, trùng trùng điệp điệp, uy nghiêm hoành tráng.

Trên dưới một lòng, mọi người đồng tâm hiệp lực!

Chinh phục biển cả đến bỉ ngạn!

Bên kia biển cả là gì?

Dưới ánh mắt chăm chú của vạn người, hạm đội viễn dương mang theo vô số hy vọng và kỳ vọng, theo gió vượt sóng, dần dần biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Không lâu sau, Đại Hắc Phật Mẫu đến phòng Phương Tri Hành.

“Ta tra được một vài thông tin.”

Đại Hắc Phật Mẫu ngồi xuống, nghiêm mặt nói: “Sau khi Cơ Nguyên Võ đi, thái tử lập tức đăng cơ, thiên hạ Đại Chu sẽ giao cho thái tử quản lý.”

Phương Tri Hành nhẹ gật đầu, nói: “Nước không thể một ngày không có vui, phải xem thái tử có khả năng trấn được thiên hạ hay không rồi.”

Về mặt Đại Hắc Phật Mẫu phức tạp, thử dài: “Người và ta đều đi, thái tử sẽ mất kẻ địch mạnh, hẳn đương nhiên có thể đăng cơ yên ổn.”

Phương Tri Hành hiểu ý của bà.

Nếu bà chọn ở lại thì bà sẽ có cơ hội đoạt được thiên hạ Đại Chu.

Nhưng làm thế thì có ý nghĩa gì chứ?

Thứ Cơ Nguyên Võ vứt đi, Đại Hắc Phật Mẫu cũng không thèm để vào mắt.

Nói cho cùng, bọn họ và Phương Tri Hành thật ra là cùng một loại người, đạo tâm kiên định!

Đại Hắc Phật Mẫu điều chỉnh tâm trạng lại rồi chân thành nói: “Ta còn nghe ngóng được người chỉ huy bốn hạm đội hộ tống là đệ nhất mãnh tướng Đại Chu - lão tổ thị tộc Đoan Mộc - Đoan Mộc Nguyên Túc.

Bên cạnh Cơ Nguyên Võ, ngoại trừ hoàng hậu Hạ Hầu Mật và quý phi Đoan Mộc Ánh Tuyết ra, còn có các cao thủ như trưởng công chúa, tam hoàng tử Cơ Hồng Xung, thất hoàng tử Cơ Hồng Cung.

Ngoài ra, trong tứ đại thân vương cũng có hai người đi cùng lần lượt là Hải Lưu Vương và Lộc Minh Vương.

Phiên vương cũng có khá nhiều người như: Xích Minh Vương, Đỉnh Minh Vương, Sâm Châu Vương, v.v.

Còn đội thân vệ Cơ Nguyên Võ phải nói là cao thủ nhiều như mây, không thể khinh thường, trong đó có rất nhiều lão quái vật đã ẩn thế nhiều năm, ví dụ như vị lão chủ của Kiếm các, lão tổ khai sơn của Tiên Phù tông hay đại lão Vu tộc thống trị hàng chục

vạn đại sơn ở Nam Cương, v.v.”

Phương Tri Hành nghiêm túc lắng nghe, nét mặt không thay đổi quá nhiều.

Dù cậu không hiểu rõ lắm những lão quái vật ngàn năm này, thậm chí chưa từng nghe thấy những cậu biết rõ bọn họ là những nhân vật không dễ chọc, thâm bất khả trắc.

Thế nhưng Phương Tri Hành cũng không phải người dễ ăn hiếp.

Tu vi đã đạt tới cảnh giới Quy Chân, chỉ cần bảo toàn bản thân không bị người khác giết chết thì xem như đứng ở thế bất bại rồi.

Đại Hắc Phật Mẫu lại nói: “Có điều, chúng ta không cần quá lo lắng, những lão quái vật kia đều là nhân tinh, bọn họ không có lòng trung thành gì với Cơ Nguyên Võ mà chỉ muốn rời khỏi đảo hoang Đại Chu ra bên ngoài tìm kiếm cơ duyên mới mà thôi.

Cho nên, nghiêm túc mà nói, mấy lão quái vật kia không hẳn là kẻ địch của chúng ta, thậm chí chỉ cần có chung lợi ích thì hoàn toàn có thể lôi kéo bọn họ về phía chúng ta.”

Phương Tri Hành hiểu ra, bình tĩnh nói: “Chuyến hành trình viễn dương vô cùng xa xôi này định sẵn sẽ không yên bình nhưng chúng ta không cần phải căng thẳng thần kinh, gặp chiêu phá chiêu là được.”

Đại Hắc Phật Mẫu rất tán thành, vuốt cằm nói: “Địch bất động, ta bất động.”

Nhoáng một cái 3 ngày đã trôi qua.

Hạm đội hoàng gia đi theo lộ tuyến hải đồ đã định sẵn tiến về phía trước.

Phương Tri Hành đợi trong phòng, không có việc gì làm, buồn chán ngán ngẩm.

Chương 1016: Cường Hãn (1)

Cậu ở cùng thuyền với nhiều người tu hành khác.

Sau đó, sự chênh lệch giữa bọn họ nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Người khác đã quen tu hành hàng ngày, hoặc ngồi thiền, hoặc luyện quyền, hoặc là luyện hóa nhục đan, vân vân.

Tu hành quên ngày tháng, một ngày sẽ trôi qua rất nhanh, gần như trong chớp mắt.

Phương Tri Hành lại khác, cậu chưa từng khổ tu thế này bao giờ.

Cậu không quen nổi với kiểu mỗi ngày lặp đi lặp lại buồn tẻ và vô vị như vậy, không khác nào ngồi nhà lao.

Quân Dao rất chăm chỉ, mỗi ngày kiên trì khổ tu, rất nhanh đã thích ứng với cuộc sống lênh đênh trên biển, tự thấy không có gì to tát cả.

Tế Cầu đúng là không tim không phổi, ăn no rồi ngủ, tỉnh ngủ lại ăn.

“Haizz, nhàm chán quá đi...”

Phương Tri Hành thở dài, mắt nhìn giao diện hệ thống.

Điều kiện 2 cần “Xích Chi Bích”.

Thứ này vô cùng hiếm có, khắp thiên hạ e rằng chỉ mỗi mình Cơ Nguyên Võ là có mà thôi.

Cậu có thể tưởng tượng được độ khó của việc muốn lấy được Xích Chi Bích từ trong tay Cơ Nguyên Vô.

Phương Tri Hành định tạm thời án binh bất động.

Ngay đêm hôm đó, cơn gió bão trên biển đột nhiên chuyển hướng và mưa to.

Tiếng gió gào rít giận dữ, nhắc lên sóng biển ngập trời.

Con tàu khổng lồ chòng chành.

Phương Tri Hành tỉnh cả ngủ, đi ra khỏi phòng, dọc theo hành lang và cầu thang lên trên boong tàu.

Đùng xẹt~

Mây đen dày đặc, sấm sét vang dội.

Một tia sét đánh xuống mặt biển, chiếu sáng lên một vùng trắng bạc.

Sóng biển dâng cao giống như tấm vải bạt rung chuyển đập vào boong tàu.

Con tàu khổng lồ và tàu hộ vệ liên tục chao đảo, đè ép từng đợt sóng biển, thẳng tiến về phía trước.

Phương Tri Hành tức thì cảm nhận được thiết bị động lực của con tàu khổng lồ cực kỳ mạnh mẽ, chút sóng gió ấy không đáng là gì.

Thế nhưng!

Khi cậu vừa quay đầu nhìn về phía đuôi thuyền!

Đúng như dự đoán, những chiếc thuyền lớn theo sau kia đã va phải đợt sóng kịch liệt điên cuồng và chịu xung kích to lớn.

Có mấy chiếc thuyền lớn không chịu nổi đả kích, thân thuyền nứt vỡ, nước biển tràn vào, nguy hiểm muôn trùng.

“A Di Đà Phật!”

Bỗng nhiên, ánh sáng vàng chiếu lên trên boong thuyền.

Một tăng nhân khoác áo choàng trắng chậm rãi bước ra.

Người này có khuôn mặt trung niên, trắng trẻo, không râu, lông mày rậm, đôi mắt to, mặt mũi phúc hậu từ bi.

Tăng nhân áo choàng trắng giậm mũi chân, Đại Trí Đại Tuệ Pháp Tướng hiển lộ ra, phi thân phóng tới những chiếc thuyền lớn kia.

Thần quang trí tuệ giáng lâm, chiếu rọi trên thân của những thuyền viên đang kinh hoàng bạt vía kia.

Chỉ một thoáng, đám người phúc chí tâm linh tỉnh táo lại, bọn họ bộc phát ý chí sống sót mãnh liệt, người thì bỏ thuyền, người thì triển khai cứu viện.

Chưa đến nửa canh giờ sau, thuyền lớn hư hại bị sóng biển nuốt chửng, chìm xuống đáy biển.

Những người gặp nạn di chuyển đến thuyền lớn khác.

“Chư vị, chuyển đi xa này cực kỳ hung hiểm, bần tăng khuyên các vị nên tự giữ lấy thân, bây giờ về lại vẫn còn kịp, chớ có không biết tự lượng sức mình!”

Sau khi tăng nhân áo choàng trắng ra tay giúp đỡ thì quay trở lại và đáp xuống boong tàu.

Không lâu sau, mưa tạnh.

Biển cả dần yên tĩnh, hết thủy gió êm sóng lặng.

Phượng Tri Hành nhìn thấy có hai chiếc thuyền lớn quay trở về, rút khỏi hành trình viễn dương lần này.

“Haizz, sao lại có nhiều người muốn đi theo thế?”

Tăng nhân áo choàng trắng đứng trên boong tàu, lắc đầu một cách bất lực.

Ông ta quay sang Phượng Tri Hành rồi chỉ tay vào những chiếc thuyền lớn kia, than thở: “Hàng trăm chiếc thuyền lớn này có lẽ sẽ bị hủy trong biển rộng, hoàng đế sẽ không ra tay cứu vớt bọn họ.”

Phượng Tri Hành thản nhiên nói: “Đại sư có lòng từ bi, thật đáng khâm phục. Có điều, mỗi người mỗi chí hướng, không thể cưỡng cầu.”

Tăng nhân áo choàng trắng nghe vậy, nghiêm sắc mặt, cười nói: “Còn chưa thỉnh giáo?”

Phượng Tri Hành: Phượng Tri Hành đáp lại: “Tại hạ Phượng Tri Hành.”

“...”

Tăng nhân áo choàng trắng bỗng thay đổi sắc mặt, kinh ngạc nói: “Thí chủ, thí chủ chính là...!”

Phượng Tri Hành cười gật đầu nói: “Đúng, ta chính là vị đại nghịch kia!”

Tăng nhân áo choàng trắng vội vàng chấp tay trước ngực, nghiêm mặt nói ra phật hiệu: “Bần tăng pháp hiệu ‘Hư Cốc’ đến từ Đề Đăng Phật Đình.”

Phượng Tri Hành chấp tay, vuốt cằm nói: “Hư Cốc đại sư có biết Đề Đăng Phật Đình cử đến bao nhiêu người không?”

Hư Cốc trả lời: “Ít lắm, tính cả bần tăng tổng cộng có sáu

người.”

Phương Tri Hành vội nói: “Ta không có ý khiêu khích Đề Đẳng Phật Đình, hy vọng các ngài cũng có thể đối xử với ta như vậy.”

Hư Cốc thở sâu, chân thành nói: “Trước khi Không Tịch đại sư viên tịch đã nói rằng Phương đạo hữu có duyên với Phật, chẳng qua chỉ đang lầm đường lạc lối mà thôi, hy vọng bọn ta có thể trợ giúp ngài đi vào con đường chính đạo.”

Phương Tri Hành cười nói: “Đa tạ ý tốt.”

Hư Cốc không nói gì nhiều, tạm biệt rồi quay người đi.

Phương Tri Hành nhắm mắt dưỡng thần, đứng trên boong tàu hóng gió một lúc.

Bất giác, trời đã tờ mờ sáng.

Bỗng nhiên!

Phương Tri Hành mở mắt và nhìn sang bên cạnh.

Chương 1017: Cường Hãn (2)

Gần đó, chẳng biết từ lúc nào bỗng xuất hiện một thanh niên áo trắng đang ngồi nhàn nhã trên rào chắn, một chân buông thõng ra bên ngoài.

Phương Tri Hành cau mày, mỉm cười và nói: “Đạo hữu là?”

Thanh niên áo trắng cười nói: “Tại hạ vô danh, không đáng nhắc đến, còn đạo hữu?”

Phương Tri Hành đáp: “Ta cũng vậy.”

Thanh niên áo trắng hơi dang tay ra, đáy mắt toát ra ý chí chiến đấu mãnh liệt, cười nói: “Trong lúc rảnh rỗi, chi bằng chúng ta so tài một chút, thế nào?”

Phương Tri Hành hơi mặc, gật đầu nói: “Được, xin chỉ giáo.”

Thanh niên áo trắng lập tức thả người nhảy lên, bay về phía xa đằng trước.

Phương Tri Hành cũng giậm chân phi người theo.

Hai người nhanh chóng vượt qua hạm đội hộ tống phía trước, tiếp tục bay tới.

Tốc độ của thanh niên áo trắng thật nhanh, phát ra âm thanh lớn xé nát không trung, tốc độ kinh khủng gây ra một đợt sóng nước trên mặt biển.

Trái ngược, động tác Phương Tri Hành ngược không phi hành tương đối an tĩnh.

“Đánh ở chỗ này đi!”

Thanh niên áo trắng ngừng lại, xoay người, toàn thân căng cứng, cơ bắp liên tục nhúc nhích.

Thấy vậy, Phương Tri Hành chỉ hơi hoạt động gân cốt một chút rồi cười nói: “Mời!”

Trong nháy mắt, thanh niên áo trắng xông đến, không dùng bất kỳ mảnh khỏe gì, chỉ luân phiên đánh quyền.

Một quyền đánh về phía mặt Phương Tri Hành.

“Thật nhanh!”

Phương Tri Hành hơi rét trong lòng, né tránh, đồng thời giậm mũi chân, một Thái Cực Đồ Ấn dâng lên dưới thân.

“Ngũ Hành Hợp Nhất, khá, khá lắm!”

Thanh niên áo trắng rất phấn khích, vung nắm đấm, một quyền đánh vào Thái Cực Đồ Ấn.

Bùm két!

Quyền kinh kinh khủng vượt quá tưởng tượng, không thể hình dung.

Thái Cực Đồ Ấn chấn động kịch liệt, sụp đổ và giải thể, hóa thành vô số mảnh vỡ.

Phương Tri Hành thay đổi ánh mắt, liếm khỏe miệng, ánh lửa bùng cháy sâu trong đồng tử.

“Khá lắm, tiếp đi!”

Cậu hưng phấn lên, kim quang óng ánh trên thân.

“Phật Quang Sơ Hiện!”

Phương Tri Hành bước ra một bước, vung chưởng.

Cự chưởng óng ánh kim quang đột nhiên ngưng tụ và hướng về phía thanh niên áo trắng.

“Phật chưởng à, thật đáng sợ!”

Thanh niên áo trắng nghiêm sắc mặt lại như thể gặp phải kẻ địch mạnh.

Thân thể hắn chấn động, lưu quang tuôn ra xung quanh, ánh sáng như kim cương tập trung trên nắm tay hắn.

Đấm ra một quyền!

“Phá!”

Thanh niên áo trắng vẫn không có bất kỳ mảnh khoe nào, chỉ là một quyền kích đơn giản thô bạo!

Kim chưởng và quyền phong chạm nhau!

Bộc phát ra tiếng vang dội kinh khủng!

Ánh lửa văng khắp nơi, ánh sáng vụt tắt!

Ngàn dặm trên trời không bóng mây, bầu trời trong xanh cả vạn dặm!

Nhìn từ xa, các đám mây đều bị tác ra, cả bầu trời xuất hiện một vòng tròn to lớn.

Phương Tri Hành thu bàn tay lại, bình thản như không.

Thanh niên áo trắng bay ngược ra ngoài và ngã về phía mặt biển.

Putong!

Hắn dậm chân trên mặt biển, thủy triều tóe lên thật cao.

Kế tiếp, hắn phản xung hướng lên bầu trời, bay nhanh đến gần Phương Tri Hành, lại là một quyền đập tới!

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng rực, cậu đứng yên bất động.

“Thần La Thiên Chinh!”

Bành!

Thanh niên áo trắng bị cuốn ngược về sau như đụng phải trọng kích, ngã cắm đầu xuống mặt biển.

Người bay giữa không trung, máu chảy từ trong mũi miệng.

“Haha, thống khoái!”

Thanh niên áo trắng chống hai tay lên mặt biển, ổn định thân hình.

Nước biển bên dưới hắn bị đè ép, dựng thẳng thành bức tường nước cao trăm mét hướng lên trời.

“Tiếp đi!”

Thanh niên áo trắng lao thẳng đến, cuối cùng thi triển ra một chiêu quyền pháp.

“Thăng Long Quyền!”

Chỉ thấy trên nắm tay thanh niên áo trắng đánh ra, ánh sáng giống như kim cương phụt lên không ngừng, biến ảo không thôi, nháy mắt ngưng tụ thành một con bạch long lông lánh ánh bạc.

“Graoo!”

Bạch long thẳng thiên, long ngâm rung trời!

Thăng Long Quyền nhằm thẳng về phía Phương Tri Hành, quyền kinh to lớn giống như cuốn theo uy thế hủy thiên diệt địa.

“Bạch long! Người là hoàng tộc!”

Mắt Phương Tri Hành sáng lên, nhất thời nhìn ra nội tình của thanh niên áo trắng, rõ ràng là huyết mạch hoàng tộc.

Hơn nữa từng chiêu từng thức của thanh niên áo trắng vô cùng hung hãn, so với Sắc An Vương thì chỉ có hơn chứ không kém.

Mượn “Thăng Long Quyền” để nói về độ tinh diệu của quyền pháp, sự khủng bố của uy năng, “Mãng Hoàng Quyền” xé rách giấy cho nó cũng không xứng.

“Người này tất nhiên là dòng chính hoàng tộc!”

Phương Tri Hành chợt nảy ra suy nghĩ, khóe miệng hơi cong lên, chiến ý xôn xao.

Bất chợt, cậu hiện lộ ra Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng.

“Hừ! Chút tài mọn, dám múa búa trước cửa Lỗ Ban à, xem Đại Uy Thiên Long của ta đây!”

Phương Tri Hành không hề sợ hãi, toàn thân phóng mạnh kim quang, thân hình thoát một cái lao xuống.

Thần uy huy hoàng, không ai bì nổi!

Ăn một chưởng của ta!

Oành!

Toàn thân bạch long màu bạc run lên giống như đụng phải ván

sát, hoàn toàn không cách nào lay động Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng được.

Thăng Long Quyền lập tức nghiền nát!

Bị trấn áp ngay tại chỗ!

Thanh niên áo trắng kêu lên một tiếng đau đớn, tận mắt nhìn thấy tay phải đánh ra quyền của mình đột nhiên nổ tung.

Chương 1018: Cường Hãn (3)

Chỗ bị đứt ở cổ tay giàn giụa máu loãng!

“Kiên cường như vậy à?”

Vẻ mặt thanh niên áo trắng không thể tưởng tượng nổi, cơ thể bị đánh bay đâm vào trong biển giống như điều đứt dây.

Tùm tùm ~

Mặt biển nổ tung!

Thanh niên áo trắng rơi vào đáy biển, phải xuống sâu tận trăm mét rồi mới dừng lại.

“Phụt!”

Hắn ho ra một búng máu lớn, nhanh chóng nhuộm đỏ cả nước biển, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Thật mạnh!”

Vẻ mặt thanh niên áo trắng lạnh lùng nghiêm nghị, bơi lên trên, rất nhanh đã vọt ra khỏi mặt nước.

Hắn lắc lắc cổ tay phải máu thịt be bét.

Tay phải bị hủy diệt mọc ra với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu.

Phượng Tri Hành đứng chấp tay, góc áo bông bành giống như thần phật giáng xuống, trên cao nhìn xuống nói: “Còn đánh nữa không?”

Thanh niên áo trắng mới vừa định động thủ tiếp, khóe mắt liếc qua đột nhiên nhìn thấy toàn bộ máu mới chảy ra của mình lặng yên không tiếng động bay về phía Phương Tri Hành.

“Thị huyết?” Cặp mắt của hắn hơi nheo lại, trong lòng hiện lên tia dự cảm bất tường, không khỏi vỗ tay cảm thán: “Lợi hại lợi hại, muốn thắng người khó phết nhỉ!”

Phương Tri Hành biết đối phương vẫn còn có lá bài tẩy chưa đánh ra, vui lòng ca ngợi: “Người cũng rất lợi hại, một quyền vượt qua vạn pháp, ta chưa bao giờ thấy người nào có thể tu luyện quyền pháp đến cảnh giới thuần túy như vậy.”

Thanh niên áo trắng cười ha ha trả lời: “Ngày hôm nay chỉ tới đây thôi, ngày mai lại đánh với người.”

Khóe miệng Phương Tri Hành hơi cong lên, gật đầu nói: “Tùy người.”

Thanh niên áo trắng chấp tay, xoay người bay trở về con tàu khổng lồ, chọt lóe tiến vào buồng nhỏ trên tàu.

Sắc mặt Phương Tri Hành trầm ngâm, đợi con tàu khổng lồ lái đi rồi mới nhẹ nhàng đáp xuống, tiến vào tầng thứ hai.

Gần như cùng lúc ấy, từng cảm ứng thần hồn cấp tốc lướt qua người cậu.

Trận chiến ban nãy thu hút không biết bao nhiêu cao thủ quan tâm.

Phương Tri Hành cũng không để ý, trực tiếp đi về phòng mình.

Lúc đi tới cửa, cậu trùng hợp bắt gặp lão phu tử Mặc Thủ Cự.

“Chào phu tử.”

Phương Tri Hành đột nhiên thi lễ.

Đối với vị đại lão Nho môn cấp độ truyền thuyết kéo dài qua hai triều đại này, cậu đưa ra kính ý cao quý.

Mặc Thủ Cự vuốt râu, cười ôn hòa nói: “Phượng đạo hữu, mới sáng sớm, tại sao người đã đánh với hoàng tộc rồi?”

Phượng Tri Hành đáp: “Chỉ là tùy tiện luận bàn mà thôi, ngay từ đầu ta không biết đối phương là cao thủ hoàng tộc.”

Mặc Thủ Cự bèn nói: “Thân phận của người đó không đơn giản, quyền pháp hắn thi triển ra hẳn là <Đoạn Long Bị Hỷ>, lấy lực đoạn chiêu, rất chi là tàn nhẫn.”

Hay cho một cái lấy lực đoạn chiêu!

Thanh niên áo trắng đúng là một quyền đánh nát đồ án Thái Cực thật.

Phượng Tri Hành nhướng mày lên, ngạc nhiên hỏi: “Thần công mà huyết mạch hoàng tộc tu luyện, mỗi người đều không giống nhau à?”

Sở Quán Vương, Hải Lưu Vương, Sắc An Vương!

Mỗi một vị cao thủ hoàng tộc Phượng Tri Hành gặp phải đều thi triển võ công khác xa nhau.

Quả thực không giống như cùng một hệ thống!

Mặc Thủ Cự mỉm cười giải thích: “Hoàng quyền chí cao vô thượng, coi trọng nhất tam lực cửu đẳng.

Hoàng tộc huyết mạch cấp thấp chỉ có thể tu luyện thần công cấp thấp.

Ví dụ như cấp phiên vương thì chủ tu &LTM;ăng Hoàng Quyền>, uy lực của nó chỉ có thể trấn thủ một châu.

Mà cấp thân vương lại có quyền lựa chọn thần công thích hợp với mình nhất để tu luyện, tự thành một phái, quét ngang bát phương.

Còn có dòng chính hoàng tộc quan trọng nhất, thần công bọn họ tu luyện thì lại là &LTC;Cửu Long Chân Hoàng Đồ > huyền diệu nhất.”

Phượng Tri Hành ồ một tiếng, hiếu kỳ hỏi: “Công này huyền diệu chỗ nào thế?”

Mặc Thủ Cự tỉ mỉ nói: “Cha mẹ sinh con trời sinh tính, có sự khác nhau giữa mỗi người. Nghe đồn ở Cửu Long Chân Hoàng Đồ phong ấn tinh phách của chín con thần long, ghi chép chín đại Thần Long Pháp Tướng.

Dòng chính hoàng tộc có thể thức tỉnh ‘Long bản mệnh’ của mình thông qua việc tìm hiểu Cửu Long Chân Hoàng Đồ, từ đó thu hoạch được hệ thống tu luyện thích hợp với bản thân nhất, kích phát tiềm lực vô tận, trưởng thành không có cực hạn.

Long bản mệnh của người giao thủ với người chính là ‘Đoạn Long’, lực lớn vô cùng, gặp cường tắc cường.”

Trong lòng Phượng Tri Hành cấp tốc sáng tỏ, cảm thán nói: “Không hổ là hoàng tộc, nội tình quả nhiên hùng hậu, tùy tiện lấy ra một ít thôi đã đủ để khiếp sợ thiên hạ rồi.”

Mặc Thủ Cự hơi im lặng, nhắc nhở: “Một khi dòng chính hoàng tộc bước vào cảnh giới Quy Chân tự nhiên sẽ thức tỉnh nhiều loại thần thông, một loại trong đó cực kỳ đáng sợ, tên là ‘Diệt Thế Long Tức’.

‘Diệt Thế Long Tức’ này cũng là nhiều mặt, hiệu quả cụ thể tùy theo từng người, nhưng cho dù là loại long tức nào thì uy lực của nó cũng kinh khủng vô cùng, có thể giết chết cao thủ cùng

cấp.”

“Long tức...”

Trong lòng Phương Tri Hành hơi rét run, chợt bừng tỉnh.

Người thanh niên áo trắng ban nãy vẫn luôn tạo cho cậu một loại cảm giác nguy cơ như ẩn như hiện.

Chương 1019: Vô Địch (1)

Hóa ra là vì con bài chưa lật này!

“Cảm ơn phu tử đã nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.” Phương Tri Hành trịnh trọng thi lễ.

Đảo mắt tới sáng ngày hôm sao.

Phương Tri Hành đi tới khoang thuyền tản bộ.

“Người đã đến rồi!”

Thanh niên áo trắng đột nhiên xuất hiện, xoa tay hưng phấn nói: “Đi, chúng ta đánh một trận nào.”

“Chậm đã!”

Phương Tri Hành giơ tay, mỉm cười nói: “Người và ta luận bàn, chắc chắn sẽ có thua có thắng, không bằng thêm tiền thưởng đi, thế nào?”

Thanh niên áo trắng đầu tiên là ngần ra, cau mày nói: “Người muốn thứ gì?”

Phương Tri Hành nói thẳng: “Nếu ta thắng người, người phải đưa ta mười Xích Chi Bích, hoặc là một xá lợi La Hán.”

Thanh niên áo trắng chần chờ một chút, đáp: “Xích Chi Bích thì ta không có, nhưng xá lợi La Hán thì lại có một cái. Chẳng qua, chỉ dựa vào một hồi thắng thua để ta lấy ra xá lợi La Hán làm tiền thưởng có chút quá đáng.”

Phương Tri Hành bèn hỏi: “Người muốn cái gì?”

Thanh niên áo trắng phấn chấn nói: “Ta chỉ muốn đánh nhau với người mà thôi, không có thứ gì đặc biệt mong muốn.”

Phường Tri Hành hiểu rõ, trầm ngâm nói: “Ta đánh với người ba ngày, người đưa xá lợi La Hán cho ta.”

Thanh niên áo trắng khoát tay nói: “Không được, người phải đánh nhau với ta ít nhất ba tháng.”

Phường Tri Hành trả giá: “Mười ngày!”

Thanh niên áo trắng quả quyết nói: “Không thể ít hơn hai tháng!”

Phường Tri Hành cắn răng, đáp: “Một tháng!”

Thanh niên áo trắng suy nghĩ một chút, hừ lạnh nói: “Được thôi, thời gian một tháng, ta nhất định có thể đánh bại người.”

Trong lòng Phường Tri Hành vui vẻ, chột bay lên trời cao.

Thanh niên áo trắng theo sát tới, song quyền nắm chặt, vung mạnh cánh tay, không hề màu mè đảo ra một quyền!

“Ồ?!”

Hai mắt Phường Tri Hành hơi trũng to, rõ ràng cảm giác được uy lực của một quyền này so sánh với ngày hôm qua thì tăng lên rất nhiều.

Cậu không hề chần chờ, hiển hóa ra Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng, ngưỡng tụ pháp lực bàng bạc, một thân kim quang, vung chưởng đánh ra.

Bùm!

Bầu trời chấn động!

Từng vòng tròn khí lãng bắn ra ngoài, quét sạch tất cả đám mây.

Trong nháy mắt, trời xanh biển xanh, vạn dặm không mây!

Phương Tri Hành thu bàn tay về, về mặt kính ngọc.

Chỉ thấy, thanh niên áo trắng chỉ lùi về hơn trăm mét là đã ổn định thân hình.

Hắn ngẩng đầu, vẻ mặt tùy ý cười ha ha nói: “Thế nào, có phải rất bất ngờ không hả?”

Phương Tri Hành hít một hơi thật dài nói: “Người trở nên mạnh mẽ!”

Chỉ một đêm trôi qua mà thôi mà thanh niên áo trắng đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, quả thực giống như bật hack vậy.

Thanh niên áo trắng đặc ý không thôi, không che giấu chút nào nói: “Ta có thể Đoạn Long, thuộc tính trời sinh là phụ trọng. Áp lực ngoại giới tạo ra cho ta càng lớn, tiềm năng của ta lại càng mạnh mẽ, tốc độ phát triển lại càng nhanh.”

Phương Tri Hành đã hiểu, bĩu môi nói: “Khó trách người dám nói một tháng là đánh bại được ta.”

Thanh niên áo trắng cười gằn nói: “Nếu như người vẫn thờ ơ đối đãi ta, có thể ta sẽ thất thủ giết người đấy!”

Dứt lời, hắn lại xông đến, đầu quyền bọc phát ra ánh sáng lấp lóe.

Lại là Thăng Long Quyền!

“Thăng Long - Đoạn Không!”

Thanh niên áo trắng phát ra một tiếng rùng rợn, trong quyền

pháp có thêm một tầng biến hóa huyền diệu, không cách nào nói rõ.

Sắc mặt Phương Tri Hành không thay đổi, vẫn lấy Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng để đối chiến đối phương!

Kim chuông lóng lánh đón lấy Thăng Long Quyền!

Ầm ~

Cả người Phương Tri Hành chấn động, thân hình đung đưa không ngừng.

Thanh niên áo trắng lại một lần bay rút ra ngoài, miệng mũi phun máu, quyền phải vỡ nát không chịu được.

“Ha ha ha...”

Thanh niên áo trắng ngửa mặt lên trời cười to, phấn khởi nói: “Người động, ta đánh người động đây rồi!”

Sắc mặt Phương Tri Hành trầm xuống, tấm tắc than thở: “Quả nhiên là lấy lực đoạn chiêu, quyền kinh của người lại có thể cắt đứt thi pháp của ta!”

“Tốt!”

Thanh niên áo trắng lau máu ở khóe miệng: “Cái này kêu là một lực phá vạn pháp, mặc kệ kỹ năng bạo phát của người lợi hại cỡ nào, một quyền của ta đều phá được!”

Phương Tri Hành gật đầu, đáy mắt dấy lên chiến ý hùng hực, toét miệng nói: “Kỹ năng bạo phát có thể bị cắt đứt chỉ với một quyền, nói rõ nó còn chưa đủ hoàn thiện, tồn tại khuyết điểm.”

Thanh niên áo trắng trầm giọng nói: “Kỹ năng bạo phát không có khuyết điểm, ta cũng có thể phá đi với một quyền!”

Hắn lại xông đến như bay, không hề giữ lại chút nào nữa, song quyền đều xuất hiện.

Chỉ một thoáng, không trung hiện lên quyền ảnh dày đặc, trùng trùng điệp điệp trút xuống giống như nước lũ.

Phượng Tri Hành ổn định Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng, lấy bất biến ứng vạn biến.

Hàng vạn hàng nghìn thánh hoa ngưng tụ vào một thân, lấy lực phá lực!

Đặc hiệu sức mạnh của cậu là trấn áp tất cả!

Đặc hiệu sức mạnh của thanh niên áo trắng là cắt đứt thi pháp!

Hai bên có chút tương khắc nhau, thương tổn lẫn nhau.

Bùm bùm!

Ầm ~

Kim quang chợt lóe, Phượng Tri Hành xuyên qua quyền ảnh dày đặc, đánh một cái lên người thanh niên áo trắng.

Chương 1020: Vô Địch (2)

“Phụt ~”

Thanh niên áo trắng miệng phun máu tươi, chồng vó rơi xuống mặt biển, quăng ra một bọt nước to lớn.

Phương Tri Hành đáp xuống, nắm chặt nắm đấm, ngừng tụ kim quang ngập trời.

“Dừng lại!”

Đột nhiên thanh niên áo trắng chui ra mặt nước, la lên: “Dừng đánh, hôm nay tới đây thôi!”

Phương Tri Hành thấy đỡ thì thôi, không thêm quan tâm thanh niên áo trắng nữa, xoay người bay trở về con tàu khổng lồ.

Thanh niên áo trắng lão đảo bò dậy, nhìn hai tay, không ngừng run rẩy, sắc mặt cuồn si nói: “Nhanh, ta rất nhanh là có thể đánh bại hắn thôi. Đại nghịch đệ nhất thiên hạ chung quy sẽ trở thành đá kê chân của ta!”

Chốc lát sau, Phương Tri Hành trở về phòng.

Cậu vừa mới bước vào, Đại Hắc Phật Mẫu đã đến ngay.

Bà mở miệng nói: “Người biết người đánh nhau với người là ai không?”

Phương Tri Hành đáp: “Không sao cả. Tên kia là một võ si, quyền pháp rất thuần túy, hắn tìm tới ta không phải bởi vì thù hận cá nhân.”

Nghe vậy, lời nói tới bên miệng của Đại Hắc Phật Mẫu lại cứng rắn ghen lại.

Hiển nhiên bà cũng biết tính nết của người thanh niên áo trắng kia, đặt ở trong huyết mạch hoàng tộc lớn như vậy thật sự rất hiếm thấy.

Đảo mắt tới sáng sớm hôm sau.

Phương Tri Hành và thanh niên áo trắng giao thủ lần nữa.

Sau đó, thanh niên áo trắng lại bị đánh một trận.

Ngày này đến ngày nọ cứ trôi qua như vậy...

Mỗi sáng sớm Phương Tri Hành và thanh niên áo trắng đều kiên trì đánh một trận.

Kết quả, cốt truyện lần nào cũng đều không khác mấy, thanh niên áo trắng trở nên mạnh hơn hôm qua, nhưng vẫn đánh không lại Phương Tri Hành, không phải bị đánh thì chính là đang trên đường bị đánh.

“Nhanh, ta nhất định có thể đánh bại hắn!”

Trên mặt thanh niên áo trắng tràn đầy sự tự tin vô cùng vô tận, hẳn cảm giác thực lực của mình đột nhiên tăng mạnh, từ từ đuổi kịp bước chân của Phương Tri Hành rồi.

Sáng sớm hôm nay, Phương Tri Hành mất công một phen, lại đánh thanh niên áo trắng một trận rồi xoay người trở về con tàu khổng lồ.

Mắt cậu sáng lên, thấy một người đứng trên khoang thuyền, chính là Hư Cốc đại sư.

“Chào buổi sáng đại sư!” Phương Tri Hành nhẹ nhàng đáp xuống, lên tiếng chào hỏi.

Hư Cốc đại sư ung dung hơn nhiều, mỉm cười nói: “Phương đạo hữu, hôm nay bản tăng quan chiến thấy ngài thi triển Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng, phật hiệu tinh thâm, không thể tưởng tượng nổi, thực sự khiến người ta xem thế là đủ rồi.”

Phương Tri Hành khiêm tốn nói: “Thủ đoạn tầm thường mà thôi, khiến đại sư chê cười rồi.”

Hư Cốc lại nghiêm mặt nói: “Người xuất gia không nói dối, theo ngu kiến của bản tăng, hẳn là Phương đạo hữu rất nhanh có thể tăng lên thành ‘Sơ Quả La Hán’ nhỉ.”

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn giao diện hệ thống.

[Điều kiện để đạt tới Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng - Sơ Quả La Hán viên mãn:

1,...]

Cảnh giới phía sau Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng chính là Sơ Quả La Hán.

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, hiếu kỳ hỏi: “Sơ Quả La Hán là quả vị mà Phật môn phân chia, không biết đẳng cấp này tương đương với cảnh giới gì trong Đạo môn?”

Hư Cốc đáp: “Bản tăng đọc qua một ít sách cổ của Đề Đẳng Phật Đình, phát hiện cảnh giới tu hành trên Quy Chân có rất nhiều cách nói.

Có người xưng là Niết Bàn cảnh, cũng có người đặt tên cho nó là Sinh Tử cảnh, đại khái có cùng một ý tứ.

Người tu hành ở cảnh giới này đùa bốn sinh tử trong lòng bàn tay.”

Phương Tri Hành liên tục gật đầu, lúc trước cậu đã nghe nói

qua về cách nói Niết Bàn cảnh rồi.

Cậu không khỏi hỏi: “Có phân chia cụ thể không?”

Hư Cốc không đáp, chỉ lấy ra một hạt giống từ trong lòng mình, trông giống như hạt sen, hiện lên ánh vàng.

Ông ta hỏi cậu: “Phương đạo hữu, ngài cũng có cái ‘Hạt sen ký sinh’ này đúng không?”

Đồng tử Phương Tri Hành hơi co lại, sờ tay vào ngực lấy ra một túi vải và mở nó ra.

Trước khi cậu thăng lên Bách Ngưu cảnh đã từng lấy được một hạt sen kỳ dị, có thể hấp thu khí tức trên người cậu, từ đó thu hoạch được tẩm bổ.

Nhưng hạt sen này vẫn không có công dụng gì cả.

Phương Tri Hành đã từng hỏi thăm Thiên Ẩn, đáng tiếc cũng không lấy được tin tức có giá trị gì.

Giờ khắc này, cậu móc hạt sen ra khỏi túi ven, tập trung nhìn vào, hạt sen hiện ra một màu đen sặc sỡ.

Mà hạt sen của Hư Cốc đại sư lại có màu vàng óng, khí tức nhất trí với chủ nhân.

Hư Cốc đại sư trầm ngâm nói: “Vật ấy còn có một tên khác, tên là đạo chủng...”

“Đạo chủng!!”

Phương Tri Hành biến sắc, nhìn chằm chằm hạt sen trong tay như có điều suy nghĩ.

Hư Cốc nghiêm túc nói: “Cái gọi là đạo chủng, tức là có hi vọng phu hóa thành hạt giống đại đạo vô hạn.

Một khi đạo chủng được phu hóa thành công là có thể diễn hóa ra vạn giới Sa Bà, vị diện vô cùng.

Biết đâu thế giới nơi chúng ta ở vô cùng có khả năng chỉ là một bộ phận của một viên đạo chủng diễn hóa thành thì sao.”

Phương Tri Hành từ chối cho ý kiến đối với việc này.

Chương 1021: Thăng Cấp (1)

Nói thật là cậu không hề ngờ được rằng hạt sen ký sinh lại có vẻ cao thượng đến thế!

Hơi im lặng, Phương Tri Hành không khỏi nghi ngờ nói: “Môn nhân chúng ta mỗi người cầm một đạo chủng, có phải mang ý nghĩa đạo chủng hơi hạ giá không?”

Hư Cốc cười nói: “Đại đạo vô tận, đương nhiên là có thể tạo ra đạo chủng vô tận hơn.”

Phương Tri Hành không cho là đúng, hỏi: “Đạo chủng và tu vi của chúng ta có quan hệ gì thế?”

Hư Cốc bèn đáp: “Đạo chủng có thể thu được tầm bố từ việc liên tục không ngừng hấp thu khí tức trên người môn ta, nói cách khác, tu vi của chúng ta càng cao, chất lượng của đạo chủng lại càng tốt.”

Ông ta giơ đạo chủng màu vàng trong tay lên, thúc giục sức mạnh toàn thân truyền vào trong đó.

Chỉ một thoáng, đạo chủng màu vàng lóe lên ánh sáng rực rỡ, bắn ra thần quang óng ánh, xông thẳng lên tận trời.

Phương Tri Hành bỗng nhiên ngẩng đầu, đồng tử không khỏi co rút lại.

Chỉ thấy ở chỗ sâu trong tầng mây nơi thần quang chiếu sáng lại có dị tượng xuất hiện.

Thần quang ngưng tụ thành một vòng sáng to lớn, vắt ngang trong thiên địa, như là một ngân hà xinh đẹp, đồ sộ cực kỳ.

Hư Cốc ngửa đầu nhìn bầu trời, chấp tay trước ngực, bộc lại đạo chủng màu vàng.

Lập tức, thần quang trên bầu trời hạ xuống, đã rơi xuống đỉnh đầu của ông ta.

Thần quang ngưng tụ thành một đường cong hình chữ nhật, lơ lửng trên đỉnh đầu ông ta.

Tình cảnh này!

Quả thực cực kỳ giống với thanh mana và thanh máu trong trò chơi!

“Định mệnh...”

Hai mắt Phương Tri Hành trừng lớn, trực tiếp xem ngây người.

Bất kể như thế nào cậu cũng không ngờ được, đạo chủng lại biểu hiện ra cảnh giới tu vi của một cá nhân theo phương thức thanh mana.

Con mẹ nó, quá trực quan!

Tỉ mỉ nhìn lại, thanh mana trên đỉnh đầu Hư Cốc chia thành bốn đoạn.

Đoạn thứ nhất có hai phần ba bị kim quang tràn ngập, một phần đằng sau ba cùng với ba đoạn còn lại đằng sau nữa là chỗ trống trong suốt.

Hư Cốc cười nói: “Nhìn thấy không, thật ra thì đạo chủng đã đưa ra phân chia cảnh giới minh xác, Niết Bàn cảnh chia làm bốn giai đoạn gồm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phỏng. Cảnh giới bây giờ của bản tăng là Niết Bàn sơ kỳ không đầy.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Phương Tri Hành cấp tốc sáng tỏ, lập tức cầm viên đạo chủng màu đen của mình, truyền khí tức

không lồ vào trong đó.

Bỗng dừng, đạo chủng màu đen bộc phát ra hồng quang vạn trượng, dẫn dắt dị tượng mệnh mệnh, cuối cùng ngưng tụ trên đỉnh đầu, hóa thành một thanh mana.

Đoạn thứ nhất của thanh mana đã hoàn toàn tràn ngập!

Ba đoạn đằng sau thì đều trống không!

Nhìn thấy cảnh này, Phương Tri Hành không cảm thấy bất ngờ cho lắm.

Cậu dựa vào bật hack điều kiện max cấp để tăng cao tu vi, mỗi lần tăng lên đều là trực tiếp kéo đến cảnh giới viên mãn của đẳng cấp tương ứng.

Cho nên trong nháy mắt cậu tấn chức đến Niết Bàn cảnh đã là sơ kỳ viên mãn rồi.

Đối lập với thanh mana màu vàng của Hư Cốc, thanh mana của Phương Tri Hành có màu đen sặc sỡ, nhan sắc càng thêm nồng nặc thâm trầm.

Màu sắc càng đậm, đại biểu nội tình càng thêm mạnh mẽ!

Dù cho Hư Cốc cũng là Niết Bàn cảnh viên mãn, nhưng màu của thanh mana vẫn không bằng Phương Tri Hành, thực lực tổng hợp tự nhiên không bằng.

Dù sao Phương Tri Hành hiểu rõ phúc lợi của hai nhà Phật Đạo.

“Lợi hại!”

Hư Cốc súc động thật sâu, thán phục nói: “Phương đạo hữu quả nhiên tu vi thâm hậu, bần tăng cảm thấy không bằng....”

Phượng Tri Hành cũng thụ giáo cực kỳ, chấp tay nói: “Đa tạ đại sư chỉ điểm.”

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, vượt qua một buổi sáng khoái trá.

Đảo mắt lại qua mấy ngày.

Tính ngày, sắp đến gần một tháng rồi.

Hạm đội hoàng gia kiên định dị thường, ngoại trừ gặp vài lần cơn lốc ra thì gần như không gặp được bất kỳ nguy cơ trọng đại nào.

Nhưng thuyền lớn theo đuôi đằng sau mông nó thì lại ăn nhiều khó khăn.

Đã có hơn mười chiếc thuyền lớn từ bỏ đi xa, dẹp đường trở về phủ.

Sáng sớm ngày hôm đó, Phượng Tri Hành và thanh niên áo trắng lại đánh nhau, giống như mọi ngày.

“Đoạn Không!”

Một quyền kinh thế đại lực trầm đánh tới, cuốn theo sức lực lớn hủy diệt.

Bành!

Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng rung động một cái, bị ép rút lui về phía sau.

Rào rào ~

Hai chân Phượng Tri Hành lướt trên nước biển, trượt đi mấy mét mới dừng lại.

Cậu hít sâu một hơi, ổn định thân hình, ngẩng đầu nhìn về phía thanh niên áo trắng, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Thanh niên áo trắng dường như có được thể chất của người Xayda vậy, ngày hôm nay chịu đánh một trận, ngày mai đã sinh long hoạt hổ, hơn nữa trở nên càng mạnh hơn.

Thực lực vững bước đề thăng!

Một tháng trước, tu vi của thanh niên áo trắng hẳn là chưa tới Niết Bàn cảnh sơ kỳ viên mãn.

Nhưng bây giờ, theo thực lực của hắn không ngừng tăng lên, không ngừng ăn đánh, đã đạt đến sơ kỳ viên mãn rồi.

Trong lúc không biết, thanh niên áo trắng càng chiến càng hăng, có thể tạo ra cho Phương Tri Hành một chút cảm giác áp bách rồi.

Chương 1022: Thăng Cấp (2)

“Thứ ta theo đuổi là vô địch cùng cấp!”

Thanh niên áo trắng siết chặt nắm đấm, khớp xương vang lên tiếng rắc rắc, ánh sáng giống như kim cương lóng lánh phía chân trời.

Cặp mắt của hắn nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành, quát: “Ta muốn đánh bại ngươi!”

“Vô địch cùng cấp à?”

Phương Tri Hành nhếch miệng lên tạo ra một tia cười lạnh, thần nhiên nói: “Chỉ tiếc cùng cấp có ta, ngươi đã định trước rằng không có khả năng vô địch rồi.”

Đang khi nói chuyện, toàn thân cậu rừng rực ánh vàng giống như thiên long giáng thế, một chưởng quét ngang!

Bàn tay lớn màu vàng óng lấy góc độ khó mà tin được, vô cùng nhanh chóng đánh lên lồng ngực thanh niên áo trắng.

“Đoạn Không Quyền!”

Vẻ mặt thanh niên áo trắng hung ác tàn nhẫn, ném ra một quyền.

Quyền kinh kinh khủng hung hãn vô cùng, lấy lực đoạn chiêu, cắt đứt thi pháp, bóp chết tất cả kỹ năng bạo phát.

Bàn tay lớn màu vàng óng chấn động một cái, đột nhiên lẳng không vỡ vụn, uy lực giảm nhiều, uống công vô ích.

Quyền phong thể không thể đỡ, đánh lên trên ngực Phương Tri Hành.

Tùm!

Phương Tri Hành kêu lên một tiếng đau đớn, rơi về phía mặt biển.

“Ha ha, thế nào, người bị ta đánh đau đi!”

Thanh niên áo trắng đắc ý hỏi.

Đây là lần đầu tiên hắn chiếm thượng phong kể từ khi hai người giao thủ tới nay.

Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng cuối cùng cũng bị hắn phá!

Phương Tri Hành tiến vào trong biển, một thân ướt đẫm.

Cậu nhanh chóng vọt ra khỏi mặt nước, ngẩng đầu lên, sắc mặt thay đổi không ngừng.

Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng còn chưa tấn thẳng đến cảnh giới Sơ Quả La Hán, sức mạnh không đủ, rốt cuộc bị thanh niên áo trắng đã vượt qua.

“Ha ha ha, làm lại!”

Thanh niên áo trắng vui mừng quá đổi, thừa thắng xông lên, lao thẳng xuống dưới, điên cuồng huy quyền.

Thăng Long!

Đoạn Không!

Nắm tay hạ xuống như mưa rơi!

“Làm càn!”

Phượng Tri Hành trầm giọng quát, sức mạnh bắn ngược vô hình vô tung chợt bạo phát.

Thần La Thiên Chinh!

Quyền ảnh khắp bầu trời đột nhiên ngừng lại, cuốn ngược quay về.

“Lại là chiêu này!”

Vẻ mặt thanh niên áo trắng vắn vẹo, thân thể bay rớt ra ngoài như gặp phải đòn nghiêm trọng, sau đó rơi xuống mặt biển, lại một lần rớt xuống nước, đánh ra liên tiếp bọt nước xinh đẹp.

“Khụ! Khụ ~”

Thanh niên áo trắng bò dậy, phun ra nước biển trong miệng, trên mặt lại hiện lên ý cười điên cuồng.

Phượng Tri Hành hồ hững nói: “Người chỉ là đánh thắng Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng mà thôi, muốn thắng ta, còn kém xa lắm.”

Thanh niên áo trắng không hề sợ hãi, cười lạnh nói: “Ta và người cùng cấp, chỉ cần cho ta một chút thời gian thích ứng, bất kể là sát chiêu gì ta cũng đều có thể lấy lực phá đi!”

Lời này, nghe cuồng vọng không gì sánh được.

Nhưng thanh niên áo trắng là Đoạn Long Bị Hỷ, người ta thật sự có vốn liếng như vậy.

Thể chất của hắn ta mạnh mẽ kỳ dị, lại đi theo con đường tàn bạo một lực phá vạn pháp, thật sự khiến cho người ta nhức đầu.

Sắc mặt Phượng Tri Hành không thay đổi nói: “Ngày mai là tròn một tháng, người chuẩn bị sẵn xá lợi La Hán đi.”

Thanh niên áo trắng cười nói: “Người cứ yên tâm, ta là người rất giữ lời. Đến đến, lại khoa tay múa chân mấy chiêu.”

Hắn lấy Phương Tri Hành làm bồi luyện, phá vỡ từng sát chiêu của Phương Tri Hành đích, vừa nâng cao bản thân đồng thời còn có thể để lại bóng ma không thể xóa nhòa trong lòng Phương Tri Hành.

Một hòn đá trúng hai con chim, khoái ý cực kỳ!

Phương Tri Hành vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ.

Mặc kệ thanh niên áo trắng tà dị cỡ nào, thời gian ở bên phía cậu.

Về đến phòng.

Phương Tri Hành khoanh chân ngồi xuống, mắt nhìn giao diện hệ thống.

[1, Độ hóa 10 sinh mạng cùng cấp (7/10)

2, Sưu tầm 1 miếng xá lợi La Hán (chưa hoàn thành)]

“Ngày mai là mình có thể lấy được xá lợi La Hán rồi, nhưng điều kiện 1 còn thiếu ba cái mạng.”

Phương Tri Hành nhíu mày, đột nhiên liếc nhìn Tế Cầu nằm trên giường khò khò ngủ say.

Một đêm trôi qua rất nhanh...

Sáng sớm hôm sau, hai người lại gặp gỡ.

Thanh niên áo trắng móc một cái hộp giấu từ trong lòng ra, tiện tay ném qua cho cậu.

Phương Tri Hành đón lấy, mở ra xem.

Bên trong hộp có một cục xương màu vàng, to như là óc chó, gần như là bán trong suốt giống như mỹ ngọc.

“Thu!”

Khỏe miệng Phương Tri Hành hơi cong lên, nhét hộp giấu vào trong lòng, suy nghĩ chợt lóe lên.

Xá lợi La Hán đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Trong nháy mắt sau!

[Đã hoàn thành điều kiện để đạt tới Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng - Sơ Quả La Hán viên mãn, có nâng cấp hay không?]

“Nâng cấp!”

Phương Tri Hành dứt khoát không chần chờ, chậm chạp nhắm hai mắt lại, mí mắt nhanh chóng nhắm lên.

Một luồng khí tức huyền hoặc khó hiểu quanh quẩn bên cơ thể cậu, không nói rõ được cũng không tả rõ được.

[Quả vị: Đại Uy Thiên Long La Hán – Sơ Quả]

[Thần thông La Hán: Đại Uy Thần Lực]

“Hử??”

Thanh niên áo trắng đã nhận ra biến hóa của Phương Tri Hành, kim lòng không được ngậy ra một lát, lông mày dần dần cau lại thật chặt.

Chương 1023: Thăng Cấp (3)

Chỉ lát sau, Phương Tri Hành mở hai mắt ra, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Cậu nhìn thanh niên áo trắng, giơ tay lên, ngoắc ngón tay cười nói: “Đến đến, để ta cho người xem một chút cái gì là vô địch cùng cấp.”

Vẻ mặt thanh niên áo trắng trầm xuống, hừ lạnh nói: “Tuy Thần La Thiên Chinh của người huyền diệu nhưng ta đã tìm được phương pháp bài trừ rồi, ngày hôm nay ta sẽ phá cho người xem.”

Hắn nắm chặt song quyền, bắp thịt toàn thân nhô lên, cơ thể điên cuồng tăng vọt.

Rất nhanh, hắn mọc ra sừng rồng và râu rồng, làn da bao trùm một tầng long lân màu trắng, sau móng cũng mọc ra một cái đuôi rồng.

Đầu rồng thân người!

Nửa người nửa rồng!

“Phù ~”

Thanh niên áo trắng nhẹ nhàng thở ra một hơi, sóng khí màu trắng giống như ngọn lửa, chui ra rồi lại thu hồi từ mũi miệng của hắn.

“Ngày hôm nay ta chơi thật với người, một hơi thở phân ra cao thấp!”

Thanh niên áo trắng dâng trào chiến ý, nhiệt huyết sôi trào, tư

thể hào hùng như là nắm chắc phần thắng.

Ánh mắt Phương Tri Hành thâm thúy bình tĩnh, mơ hồ cũng có chút hưng phấn, cất cao giọng nói: “Như người mong muốn.”

Trong nháy mắt sau, thân hình cậu khẽ động, triển khai Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng.

“Hử, bại tướng dưới tay, cũng dám đi ra mắt mặt xấu hổ một lần nữa à?” Thanh niên áo trắng giận dữ trong lòng, cảm thấy Phương Tri Hành có chút coi thường hắn ta.

Nhưng hắn ta tử tử nhìn lại, đồng tử nhất thời co rút lại thật mạnh.

Chỉ thấy Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng do Phương Tri Hành hiển hóa ra có hơi khác với hôm qua.

Tuy hình thái của pháp tướng vẫn là dáng vẻ bạo quân, trên người quần một con kim long, đỉnh thiên lập địa, khí phách vênh vao.

Nhưng ba đài sen hư ảo dưới chân bạo quân lại có thể mọc thêm một đóa, màu của hoa sen là màu vàng nhạt.

“Đây là quả vị La Hán!”

Khóe mắt thanh niên áo trắng hơi co giật, cắn răng nói: “Người lại có thể thăng lên làm Sơ Quả La Hán rồi!”

Vẻ mặt Phương Tri Hành từ bi và uy nghiêm, ôn hòa nói: “Người tiến bộ, ta không thể tiến bộ được à?”

Da mặt thanh niên áo trắng căng thẳng, hít một hơi thật dài nói: “Tốt tốt tốt, ta có thể phá người một lần, là có thể phá người lần thứ hai!”

Phương Tri Hành ung dung cười nói: “Người cứ thử một lần.”

“Thử thì thử!”

Vẻ mặt thanh niên áo trắng không phục, hóa thành bán long nhân bước ra một bước, hung uy bay thẳng đến chân trời, không ai bì nổi.

“Thăng Long - Phá Thương Quyền!”

Thanh niên áo trắng đâm ra một quyền, quyền kinh bàng bạc trùng trùng điệp điệp, phun ra bên ngoài.

Chỉ một thoáng, toàn bộ bầu trời trở nên tối sầm xuống!

Trong tầm mắt của Phương Tri Hành xuất hiện một nắm đấm to như núi lớn, lấy thế phá vỡ trời xanh nghiền ép lao đến.

“Đại Uy Thần Lực!”

Phương Tri Hành cũng siết chặt nắm tay, trên đó bộc phát ra kim quang vô tận.

Trên bầu trời nhất thời hiện lên hàng vạn hàng nghìn long ảnh, xuyên qua giữa tầng mây, bay lượn trên trời cao.

Mỗi một long ảnh đều tự do tự tại, trong lúc bay ngang cuốn theo sức mạnh chưa từng có từ trước đến nay, thế không thể đỡ.

Nơi nó đi qua, vạn vật sụp đổ!

Ầm rắc kết!

Ngay sau đó, Phá Thương Quyền bay đến đánh tới giống như gặp phải một cơn mưa sao sa, bị vô số long ảnh đánh không ngừng.

Hình ảnh kia thật giống như máy bay gặp phải bầy chim, bị đập cho toàn thân đều là lỗ thủng lớn nhỏ.

Ngay sau đó, Phá Thương Quyền tan vỡ, tan biến thànhn vô hình.

Nhưng hàng vạn hàng nghìn long ảnh trùng trùng điệp điệp ấy giống như nước lũ, tiếp tục trùng kích về phía trước.

“Người!”

Thanh niên áo trắng hoảng sợ biến sắc, theo bản năng khép hai tay lại vào nhau đặt trước người bảo vệ lồng ngực.

Thình thịch!

Đại Uy Thần Lực kinh khủng kéo tới, đánh thật mạnh lên trên người thanh niên áo trắng.

Toàn thân thanh niên áo trắng chấn động kịch liệt, bay rớt ra ngoài, áo bào trên người lập tức bị phá hủy, long lân bóc ra từng cái một, để lộ máu thịt be bét dưới da.

“A ~”

Cơn đau đớn kịch liệt mà bén nhọn kích thích thanh niên áo trắng thật sâu, khiến hắn ta không nhận được phát ra tiếng kêu thảm.

Phù phù!

Ngay sau đó, thanh niên áo trắng không chịu nổi chế chìm vào trong biển, bắn lên sóng đục ngập trời dưới sức trùng kích to lớn, thanh thể lớn không gì sánh được.

Trên khoang con tàu khổng lồ nơi xa có rất nhiều người đang xem trận chiến.

“Sơ Quả La Hán!”

“Không ngờ trong một tháng ngắn ngủi, Phương Tri Hành thế

mà lại cũng tăng lên, đây là thiên phú đường nào chứ!”

“Thập thất hoàng tử thiên phú kỳ tài, tốc độ tiến bộ kinh người không gì sánh được, không ngờ Phương Tri Hành không kém hẳn một chút nào.”

“Thập thất hoàng tử bị đánh bay rồi, Phương Tri Hành lại một lần chiến thắng!”

“Haizz, ở thời đại này, có lẽ bốn chữ vô địch cùng cấp chỉ thuộc về một mình Phương Tri Hành thôi!”

...

Mọi người trên khoang thuyền nghị luận ầm ĩ, quần chúng kích động.

Chỉ một lát sau, một bóng người vọt ra khỏi mặt nước.

Thanh niên áo trắng bay lên thật cao, lúc này tóc tai hắt ta bù xù, mình trần như nhộng, trên người máu me đầm đìa.

Chương 1024: Thiên Kiếp (1)

Có điều, thương thế dữ tợn ấy đang nhanh chóng khép lại, dường như không có gì đáng ngại.

“Hay cho một Đại Uy Thiên Long La Hán!”

Ánh mắt thanh niên áo trắng chớp động, sắc mặt trở nên phức tạp không gì sánh được.

Một tháng qua, hẳn ta cho rằng mình đột nhiên tăng mạnh, nhất định có thể người sau vượt người trước, đề Phương Tri Hành một đầu.

Không ngờ Phương Tri Hành cũng thăng cấp, hơn nữa trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Người bị nghiền ép, ngược lại là hẳn ta!

“Nếu như thế, vậy hãy để cho người nếm thử ‘Đoạn Long Thổ Tức’ của ta xem!”

Thanh niên áo trắng hít sâu một hơi, hô một tiếng, một đống ngọn lửa màu trắng toát ra từ trong miệng mũi.

Đến rồi!

Diệt Thế Long Tức độc nhất của hoàng tộc Cơ thị!

Mắt Phương Tri Hành sáng rực, sẵn sàng chiến đấu, vẻ mong chờ hiện lên trên mặt.

“Đoạn Long Thổ Tức!”

“Mở rộng lĩnh vực!”

Thanh niên áo trắng di chuyển, đột nhiên tăng tốc, dịch chuyển tức thời đến trên đỉnh đầu của Phương Tri Hành.

Mở miệng rồng!

Phun ra mãnh liệt!

Một luồng hơi thở khổng lồ, màu trắng, giống như ngọn lửa, bùng phát ra.

Phương Tri Hành thấy vậy, phản ứng rất nhanh, nhanh chóng lùi lại né tránh.

Nhưng!

Đột nhiên khí tức màu trắng, như lửa, như sương mù tràn ngập xung quanh cậu, khiến người ta lún sâu vào, hoàn toàn không thể thoát ra được.

“Ồ, đây là lĩnh vực à?”

Phương Tri Hành lập tức nhận ra, trong khoảnh khắc Long Tức của thanh niên áo trắng đã mở ra, lan rộng hình thành một lĩnh vực khổng lồ.

Tấn công phạm vi rộng!

Không thể tránh khỏi!

Trong khoảnh khắc, hơi thở màu trắng xâm nhập, bao phủ toàn thân Phương Tri Hành.

Xì xì xì~

Như thịt nướng đặt trên tấm sắt!

Đại Uy Thiên Long La Hán bốc khói nghi ngút, những vết cháy xém bắt đầu xuất hiện trên người.

Kim quang mạnh mẽ dần dần trở thành màu đen.

Thân hình khổng lồ hùng vĩ cũng co rút lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, giống như băng tan tuyết chảy.

“Hử, đây không phải là đốt cháy mà là...”

Mắt Phương Tri Hành lóe lên, lơ mờ hiểu ra điều gì.

Đoạn Long Thổ Tức là thần thông, hiệu ứng đặc biệt là làm tan chảy mọi sát chiêu.

Chính là phiên bản nâng cấp của dùng lực đoạn chiêu!

Dùng lực đoạn chiêu chính là mạnh mẽ ngắt quãng việc thi pháp.

Đoạn Long Thổ Tức lại là dù người đã thành công thi pháp, cũng có thể mạnh mẽ phá hủy.

Khiến người hoàn toàn không có chiêu!

“Thật lợi hại!”

Long Tức màu trắng kỳ dị tuyệt luân, Phương Tri Hành bị ép phải thoát khỏi hình thái Đại Uy Thiên Long La Hán, trở về nguyên hình.

Trong khoảnh khắc, cậu giống như trần trụi, công thủ đều mất.

“Ha ha!”

Gần như ngay lập tức, thanh niên áo trắng cười lớn, lao đến tung ra những cú đấm mạnh như vũ bão.

Trong lĩnh vực này, động tác của hắn ta vừa nhanh vừa mạnh, vượt ngoài tưởng tượng.

“Thần La Thiên Chinh!”

Phượng Tri Hành lập tức phản công.

“Tan chảy cho ta!”

Thanh niên áo trắng khinh thường, Đoạn Long Thổ Tức quần quanh Phượng Tri Hành, giống như khối u bám vào xương, âm hồn không tan.

Thần La Thiên Chinh vừa đánh ra, nhưng sức mạnh phản đòn vô hình đã đột ngột bị gián đoạn.

“Hừ, chỉ là kỹ năng bùng nổ, sao có thể địch lại Thần Thông Long Tức của ta!”

Thanh niên áo trắng thế không thể ngăn cản, một quyền nện thật mạnh vào ngực Phượng Tri Hành.

Bùm!

Toàn thân Phượng Tri Hành run rẩy, ngực lõm thật sâu, rơi thẳng xuống dưới.

“Ồ, thập thất hoàng tử phản bại thành thắng rồi!”

Trên boong tàu lớn, mọi người sôi sục.

“Không hổ danh là Diệt Thế Long Tức của hoàng tộc, mạnh nhất thiên hạ, quét sạch bát hoang!”

“Danh hiệu vô địch cùng cấp cuối cùng vẫn thuộc về dòng máu hoàng tộc!”

Mọi người tâm thần chấn động, không thể diễn tả thành lời!

Long Túc của hoàng tộc quá đáng sợ, khiến người ta nhìn mà chùn bước, cúi đầu thần phục.

Một lúc sau...

Ào~

Phương Tri Hành phá nước xuất hiện, toàn thân ướt đẫm, ngực có một vết sưng lên, những nhanh chóng tự lành như lúc ban đầu.

Cậu ngẩng đầu, nhìn lên.

Trên đỉnh mây, thanh niên áo trắng khoanh tay trước ngực, hắc ta nở nụ cười đắc ý hân hoan, không nhịn được mà thách thức: “Phương Tri Hành, người có thể ép ta dùng Diệt Thế Long Túc, đủ để tự hào rồi.”

Phương Tri Hành bĩu môi nói: “Thắng bại chưa phân, người đắc ý quá sớm rồi.”

Thanh niên áo trắng cười lớn nói: “Cứ việc tấn công, xem người làm sao phá được Long Túc của ta!”

Nói xong, Long Túc màu trắng lại ồ ạt ra, mở rộng thành một lĩnh vực khổng lồ, một lần nữa bao vây Phương Tri Hành giống như một nhà tù.

Biểu cảm trên khuôn mặt Phương Tri Hành trở nên hoàn toàn bình tĩnh, tay phải biến thành màu xám, cậu tùy ý vung lên.

Nơi đầu ngón tay lướt qua, sóng gợn dao động, mọi thứ đều bị nhuộm thành màu xám trắng.

“Ồ?!”

Thanh niên áo trắng mặt cứng đờ, trơ mắt nhìn lĩnh vực của mình đổi màu.

“Đây lại là chiêu gì?”

Trong lòng thanh niên áo trắng đột nhiên bất an, một dự cảm chẳng lành dâng lên.

Ngay sau đó, dưới sự quan sát của hắn ta, Phương Tri Hành một lần nữa hóa thân thành Đại Uy Thiên Long La Hán.

Chương 1025: Thiên Kiếp (2)

“Trò chơi nên kết thúc rồi.”

“Đại Uy Thần Lực!”

Phượng Tri Hành giơ tay phải lên, năm ngón tay nắm chặt, thuận thế tung ra một cú đấm.

Trong khoảnh khắc, kim quang vô tận phun trào, hàng ngàn bóng rồng bay lượn, che trời lấp đất, vạn vật bị hủy diệt!

Bùm!

Đại Uy Thần Lực giáng xuống, hư không rung chuyển.

Thanh niên áo trắng kinh hoàng, không nghĩ ngợi gì, lập tức thu hồi tất cả Long Tức màu trắng, phủ lên cơ thể.

“Long Tức Hộ Thể!”

Lúc này, tâm trạng hắn ta đảo lộn, chỉ cầu nguyện Long Tức màu trắng của mình có thể làm tan chảy Đại Uy Thiên Long La Hán một lần nữa.

Nhưng!

Không có tác dụng!

Dưới ảnh hưởng của “Tha Đà Chi Thủ”, hiệu ứng làm tan chảy của Long Tức màu trắng bị chậm lại!

Chậm một bước, mất hết lợi thế!

Vì vậy, Đại Uy Thần Lực kinh khủng không thể ngăn cản, tàn

nhẫn và bạo lực đánh vào thanh niên áo trắng.

Bùm~

Thanh niên áo trắng bị đánh nổ tung, huyết nhục tung bay, hóa thành một đám sương máu đặc sệt.

Trong cảnh tượng này, mọi người trên boong tàu đột nhiên im lặng, không ai dám lên tiếng!

“Thập thất hoàng tử!”

Tiếng kinh hô vang lên ở một góc nào đó, đột nhiên hồng quang lóe lên, một lão thái giám áo tím bất ngờ xuất hiện, mặt mày căng thẳng, chắn trước đám sương máu, căng thẳng nhìn Phương Tri Hành.

Đám sương máu từ từ tụ lại, sau đó tái tạo thành hình, biến lại thành thanh niên áo trắng.

Nhưng lúc này, mặt hắn ta trắng bệch như giấy, đồng tử run rẩy kịch liệt, như vừa trải qua một cơn ác mộng.

“Ta, đã chết một lần!!”

Giọng điệu của thanh niên áo trắng sắc bén, khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc vô tận.

Thấy vậy, Phương Tri Hành nhàn nhạt nói: “Người quý ở chỗ biết tự lượng sức mình, ta nói với người rồi, tuy người là dòng chính hoàng tộc, nhưng nếu không có Diệt Thế Long Tử, người thua xa Hải Lưu Vương.”

Trong một thoáng qua, Phương Tri Hành chỉ đang đùa giỡn với chàng trai áo trắng, tiện thể lấy được xá lợi La Hán và dò xét một chút về thực lực của dòng chính hoàng tộc.

Kết quả!

Ngoại trừ Diệt Thế Long Tức, tất cả đều không đáng là gì!

Diệt Thế Long Tức, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là lá bài tẩy mạnh nhất của dòng chính hoàng tộc.

Nhưng nếu là đấu đao thật thương thật, với thực lực hiện tại của Phương Tri Hành, thanh niên áo trắng, cũng chính là thập thất hoàng tử, sẽ còn chết nhanh hơn cả Sắc An Vương.

“Người...”

Biểu cảm của Thập Thất hoàng tử hơi méo mó, một thoáng tiến bộ đã khiến sự tự tin của hắn ta tăng vọt.

Nhưng ngay lúc này, Phương Tri Hành tàn nhẫn vạch trần hắn ta.

Lão thái giám áo tím vội vàng nói: “Chủ tử, ngài thiên phú tuyệt vời, không cần để ý đến tên đại nghịch này, vượt qua hắn chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

Thập thất hoàng tử hít một hơi thật sâu, biểu cảm dần dần bình tĩnh lại, hắn ta nói với giọng điệu phức tạp: “Thua thì thua, ta cũng không phải kẻ không dám nhận thua.”

Hắn ta quay người đi, bay trở về con tàu khổng lồ.

Những người trên boong tàu thấy vậy, vội vàng tránh né, không dám có bất kỳ lời bàn tán nào.

Phương Tri Hành cũng nhanh chóng bay trở lại con tàu khổng lồ, đương nhiên tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Ra khơi hơn một tháng, thu hoạch rất phong phú.

Trước hết, cậu đã làm rõ phân chia cảnh giới tu luyện.

Bách Ngưu cảnh chia thành: Thần Hồn Cảm Tri, Khai Quang,

Quy Chân.

Thiên Quân cảnh (đơn vị chiến lược): Cảnh giới tu luyện đầu tiên của gian đoạn này là Niết Bàn cảnh, phần sau chưa rõ.

Quy Chân và Niết Bàn không phải là ranh giới rõ ràng, đường biên rất mờ nhạt, thậm chí có phần trùng lặp.

Cao thấp thế nào, phải đánh thử mới biết được.

Điều này có thể là do Niết Bàn cảnh đến từ thế giới tầng trên, không thể hoàn toàn áp dụng vào thế giới tầng 5.

Lấy Hư Cốc đại sư làm ví dụ, tu vi của ông vừa có thể nói là chưa đạt đến Niết Bàn cảnh sơ kỳ, cũng có thể nói là Quy Chân.

Nhưng một khi tu vi đạt đến Niết Bàn cảnh sơ kỳ viên mãn, sức mạnh thường có sự tăng lên về chất lượng, đủ để vượt qua Quy Chân.

Trước đó, Phương Tri Hành nâng cấp &LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công> một lần, thực tu vi đã từ Quy Chân cảnh đỉnh phong nhảy vọt lên Niết Bàn cảnh sơ kỳ viên mãn.

Đồng thời, cậu còn luyện thành Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng, Phật pháp cũng đạt đến Quy Chân cảnh.

Đến hôm nay, hoàn thành hai điều kiện đạt max cấp, thành công thăng cấp thành Sơ Quả La Hán, tương đương với Phật pháp cũng nâng lên đến Niết Bàn cảnh sơ kỳ viên mãn.

Hai đại thần công, Đạo Phật hai nhà, tiến bộ đồng đều!

Nền tảng hùng hậu, tuyệt đối không thua kém dòng chính hoàng tộc!

Ví dụ như thập thất hoàng tử, tu vi của hắn ta cùng lắm cũng chỉ là Quy Chân cảnh, sức mạnh kém xa Phương Tri Hành.

Tuy nhiên, khi hắn ta phóng thích Long Tức, chiến lực đột nhiên tăng vọt, thậm chí đạt đến Niết Bàn cảnh sơ kỳ.

Dù vậy, việc Phương Chi Hành đánh bại hắn ta vẫn là chuyện dễ dàng như trở bàn tay.

Tất nhiên, Phương Tri Hành từ đầu đến cuối chưa từng sử dụng Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công.

Chương 1026: Vương Ốc (1)

Cho đến khi Diệt Thế Long Tức xuất hiện!

Nhưng cũng chỉ cần một “Tha Đà Chi Thủ” để giải quyết.

“Ừm, chỉ cần ta thu được thêm mười miếng Xích Chi Bích, ta có thể áp đảo Hải Lưu Vương, quét sạch dòng chính hoàng tộc.”

Phương Tri Hành suy nghĩ, quay trở về tầng hai của khoang tàu.

Đại Hắc Phật Mẫu đến chào đón, mỉm cười nói: “Chúc mừng Phương đạo hữu thăng cấp thành Sơ Quả La Hán, chứng đắc đại đạo, ngày sau đáng mong chờ.”

Phương Tri Hành nói khiêm tốn: “Chỉ là may mắn thôi.”

Đại Hắc Phật Mẫu đáp: “Người bị người đánh bại là thập thất hoàng tử Cơ Hồng Lực, thực lực của hắn ta chỉ đứng sau tam hoàng tử Cơ Hồng Xung và trưởng công chúa Cơ Hồng Chân, ta nghĩ người đã thu hút sự chú ý của hai vị đó.”

Phương Tri Hành nhướn mày nói: “Sao, Cơ Nguyên Vô không chú ý đến ta à?”

Đại Hắc Phật Mẫu trầm ngâm nói: “Theo tin tức ta nắm được, kể từ khi ra khơi, Cơ Nguyên Vô đã bắt đầu bề quan, giao mọi việc cho hoàng hậu Hạ Hầu Mật xử lý.”

Phương Tri Hành ồ lên một tiếng, ngạc nhiên nói: “Cơ Nguyên Vô khinh thường chúng ta đến như vậy hả?”

Đại Hắc Phật Mẫu lắc đầu nói: “Ngược lại, ta cảm thấy ta đã

tính sai rồi.”

Phương Tri Hành nhíu mày nói: “Ý của bà là gì?”

Đại Hắc Phật Mẫu hít một hơi sâu nói: “Ta nghi ngờ công pháp tu luyện của Cơ Nguyên Võ liên quan chặt chẽ đến vận mệnh của Đại Chu, hiện tại ông ta rời khỏi Đại Chu, không còn được vận mệnh của Đại Chu bảo vệ, rơi vào thời kỳ suy yếu.”

Trong lòng Phương Tri Hành giật mình, lập tức hiểu ra.

Nếu cậu biết trước thông tin này, hoàn toàn có cơ hội bố trí giết chết Cơ Nguyên Võ.

Nhưng hiện tại bị hạn chế bởi hiệp ước không chiến...

Phương Tri Hành thở dài nói: “Chuyện đã đến nước này, hối hận cũng vô ích. Nghĩ mà xem, nếu chúng ta không đưa hải đồ ra, chỉ sợ Cơ Nguyên Võ sẽ không dễ dàng rời khỏi Đại Chu.”

“Đúng vậy.”

Đại Hắc Phật Mẫu bất đắc dĩ gật đầu, đột nhiên chuyển chủ đề, hỏi: “Nghe nói người và thập thất hoàng tử đánh cược, người muốn Xích Chi Bích, phải không?”

Phương Tri Hành đáp: “Thật sự có chuyện này.”

Đại Hắc Phật Mẫu nói ngay: “Xích Chi Bích cực kỳ hiếm, hoàng tộc nhất định có một số, nhưng chắc chắn đều nằm trong tay Cơ Nguyên Võ, người muốn lấy được Xích Chi Bích từ tay ông ta, thì gần như không thể.”

Phương Tri Hành không nhin được mà hỏi: “Người khác thì không có à?”

Đại Hắc Phật Mẫu phân tích: “Nếu một số người có, bọn họ nhất định là những lão quái vật ngàn năm.”

Trong lòng Phương Tri Hành chợt động, trầm ngâm nói: “Trên thuyền có rất nhiều lão quái vật, có lẽ trong tay bọn họ...”

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Ta sẽ thử giúp người hỏi thăm.”

“Đa tạ!”

Phương Tri Hành không khỏi mừng rỡ, đầy hy vọng.

...

Những ngày sau đó yên bình hơn nhiều.

Hạm đội hoàng gia vượt sóng, theo chỉ dẫn của hải đồ, tiếp tục tiến về phía trước.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đã hơn nửa tháng.

Đêm đó, con tàu khổng lồ đột nhiên lắc lư dữ dội.

Phương Tri Hành tỉnh dậy, lập tức thả thần hồn cảm ứng ra ngoài.

Bên ngoài con tàu khổng lồ, mây đen che phủ, sấm chớp đi đùng, đại dương giống như đang giận dữ tạo ra từng đợt sóng lớn, sóng nước dâng cao.

Rắc!

Bỗng nhiên, một chiếc thuyền lớn đi theo phía sau bị xé rách trong sóng biển, mũi thuyền chìm xuống, đuôi thuyền nhếch lên thật cao.

Rất nhiều võ giả nhảy xuống biển chạy trốn, nhưng bị một đợt sóng nuốt chửng, không rõ tung tích.

“Lại là bão táp...”

Phương Tri Hành không hề hoảng sợ, trên đường đi cậu không chỉ gặp bão một lần.

Cơn bão này, chỉ là cường độ hơi cao một chút mà thôi.

Cậu nằm xuống tiếp tục ngủ.

Không lâu sau, cốc cốc.

Đột nhiên có người gõ cửa.

Phương Tri Hành nhú mào, đứng dậy mở cửa.

Ba thái giám áo tím xuất hiện ngoài cửa, trong đó một người bưng một khay bạc, một viên xúc xắc sáu mặt được đặt trên đó.

Thái giám áo tím lên tiếng: “Hạm đội tiên phong gửi yêu cầu cứu viện khẩn cấp, bọn họ gặp phải đám Hải Thú cấp 5 ở vùng biển phía trước, có thể có một con Hải Thú cấp 6. Xin ngài ném xúc xắc để quyết định có nên đi cứu viện hay không.”

Phương Tri Hành thông dong cầm lấy xúc xắc sáu mặt, quan sát kỹ.

Xúc xắc có sáu mặt màu đỏ, từ một điểm đến sáu điểm, không khác gì xúc xắc bình thường.

Phương Tri Hành không khỏi hỏi: “Làm sao xác định ta đi hay không đi?”

Thái giám áo tím đáp: “Đây là xúc sắc Túc Mệnh, sẽ tự đưa ra câu trả lời, ngài cứ ném sẽ biết thôi.”

Phương Tri Hành suy nghĩ một lát rồi tùy ý ném ra.

Xúc xắc xoay tròn trên mặt đất, cuối cùng mặt ba điểm hướng lên trên.

Ngay lập tức, ba điểm đó sáng lên, chữ “Không” hiện ra.

Thấy cảnh tượng này, thái giám áo tím nói ngay: “Ngài không cần đi cứu viện, đã làm phiền rồi.”

Nói xong, ba thái giám áo tím quay người đi đến phòng tiếp theo.

Phượng Tri Hành tỏ vẻ không thể tin nổi, cậu đứng trước cửa nhìn ba thái giám áo tím bận rộn.

Chẳng bao lâu sau, một lão giả râu tóc bạc trắng thanh bào, nhanh chóng đi qua trước mặt Phượng Tri Hành.

Chương 1027: Vương Ốc (2)

Lão giả râu tóc bạc trắng đeo một hộp kiếm trên lưng, khi đi qua, vờ như vô tình liếc nhìn Phương Tri Hành một cái.

Cái nhìn này, khiến người ta cảm giác như vạn kiếm cùng kêu lên!

Phương Tri Hành lập tức đoán được thân phận của ông ta, chính là lão các chủ Kiếm các.

“Ồ...” Lão giả râu tóc bạc trắng hơi ngạc nhiên, ông ta khẽ, sau đó gật đầu với Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành cũng cúi đầu chào lại.

Lão giả không nói gì, nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau, từng đợt dao động chiến đấu kinh người truyền đến từ phía xa, mơ hồ bao bọc kiếm uy không gì sánh bằng.

Khoảng một giờ sau, hạm đội hoàng gia an toàn thoát khỏi khu vực bão táp, dừng lại nghỉ ngơi.

Phương Tri Hành bước lên boong tàu, nhìn ra xa, mặt biển đỏ ngầu, rất nhiều xác Hải Thú và mảnh vụn trôi nổi trên mặt nước.

Những con Hải Thú này giống như cá mập, lưng mọc một hàng xương cá nhọn hoắt, dữ tợn đáng sợ.

Hải Thú bơi dưới đáy biển với tốc độ rất nhanh, dễ dàng cắt đáy tàu.

Hai chiếc tàu của hạm đội tiên phong đã bị đắm chìm.

Còn những chiếc thuyền lớn đi sau, chỉ còn lại chưa đến một nửa.

Có thể nói là tổn thất nặng nề!

Sau đó, mọi người nhanh chóng vớt xác Hải Thú, cắt thành từng khối trên boong tàu, đưa đến phòng luyện đan.

Số xác Hải Thú này sẽ được luyện thành Nhục đan, trở thành nguồn cung cấp hàng ngày.

Nửa ngày sau, hạm đội hoàng gia lại lên đường...

Bất tri bất giác, ra biển sắp ba tháng.

Biển rộng cứ như không có điểm cuối, hạm đội hoàng gia luôn tiến hành từng bước ở trên biển.

Ngay buổi chiều hôm nay!

Tiếng bước chân dồn dập vang vọng toàn bộ con tàu khổng lồ.

Đoàn người gây rối.

Ba thái giám áo tím cảm xúc xắc Túc Mệnh lần nữa gõ cửa phòng của Phương Tri Hành.

“Tôn giá!”

Thái giám áo tím có vẻ khẩn trương, gấp giọng nói: “Chuyện quá khẩn cấp, xin ngài mau ném xúc xắc.”

Phương Tri Hành thấy thế thì hơi bất ngờ, bên ngoài rõ ràng không có gió bão, gió êm sóng lặng, nên cậu không tìm được mà hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thái giám áo tím vội vàng nói: “Hạm đội tiên phong đột nhiên mất liên lạc rồi, năm chiến hạm cỡ lớn cũng biến mất tăm.”

Phương Tri Hành lập tức giật mình.

Tuy hạm đội tiên phong dò đường ở phía trước, nhưng nó và con tàu khổng lồ từ đầu đến cuối đều duy trì khoảng cách chưa đến 20 dặm.

Hơn nữa, cứ cách một giờ, hạm đội tiên phong sẽ truyền tin về.

Chứ đừng nói đến quan chỉ huy của hạm đội tiên phong là đô đốc hải quân Đoan Mộc Thiên Tự, ông là con trai của mãnh tướng Đoan Mộc Nguyên Túc đệ nhất Đại Chu, là hạng người hổ lang.

“Mất tích rồi...”

Phương Tri Hành suy nghĩ rồi cầm lấy xúc xắc Túc Mệnh, tiện tay ném ra.

Cạch cạch cạch!

xúc xắc Túc Mệnh xoay tròn, cuối cùng dừng lại ở một điểm.

Sau nháy mắt, xúc xắc Túc Mệnh đột nhiên toả ra ánh sáng chói lọi, ngưng tụ thành chữ “Phải”.

Thái giám áo tím thấy vậy thì phấn chấn nói: “Tôn giá, lần này đến lượt ngài thể hiện thần uy rồi.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, sau đó gật đầu nói: “Cho ta chuẩn bị đôi chút.”

Ba thái giám áo tím không dám nhiều lời, khúm núm đi ra ngoài.

Tế Cầu lộ đầu ra, tặc lưỡi nói: “xúc xắc Túc Mệnh rốt cuộc là thứ gì, khoa học kỹ thuật đen gì à, thật sự không bị bất kỳ ai thao túng ư?”

Phương Tri Hành nói: “Tạm thời không nhìn ra. Mà muốn ra ngoài xem với tao không?”

Tế Cầu chần chờ rồi trả lời: “Ừm, đi ra ngoài chơi đi, luôn ở trong khoang thuyền rất buồn bức.”

Một người một chó nhanh chóng đi đến boong thuyền.

Lúc này, trên boong thuyền đã tụ tập không ít nhân thủ.

Người dẫn đầu là một phụ nhân có dung mạo trung niên, mặt mũi không tồi, y phục rất đẹp mắt.

Bà mặc váy xòe tuyết châu phồn hoa tươi đẹp, hiện ra thủy quang xanh nhạt, cứ như đang tả hết sự thần bí và cao quý của cung đình.

Đó là quý phi Đoan Mộc Ánh Tuyết!

Bà là muội muội của Đoan Mộc Thiên Tự.

Phương Tri Hành vừa hiện thân, đông đảo ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cậu.

“Phương đạo hữu.”

Tu Giới chạy ra nghênh đón, hắn cũng bị xúc xắc Túc Mệnh chọn trúng, cảm thán nói: “Không ngờ ngài cũng ra sân, xem ra nguy hiểm lần này gặp phải không tầm thường!”

Vừa thốt ra lời này!

Mọi người không khỏi hiểu rõ, đều gật đầu phụ họa, biểu cảm ai nấy đều nghiêm trọng như lâm đại địch.

Phương Tri Hành lặng lẽ nói: “Ngài coi trọng ta rồi, ta ra trận có thể chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Lời này không có bao nhiêu tác dụng an ủi.

Mọi người chỉ đợi chốc lát, người đã đông đủ.

Đoan Mộc Ánh Tuyết tách mọi người ra, hướng mặt về phía mọi người, mở miệng nói: “Các vị đạo hữu, hạm đội tiên phong gặp nạn, tình hình nguy cấp, hy vọng mọi người có thể đồng lòng, đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đi cứu bọn họ với ta.”

“Vương phi yên tâm, bọn ta nhất định sẽ dốc hết khả năng.” Mọi người hô ứng.

“Được, mời đi theo ta.”

Đoan Mộc Ánh Tuyết điểm mũi chân, dẫn theo mọi người cùng nhau bay về phía trước.

Phượng Tri Hành dẫn theo Tế Cầu, lẳng không bay nhanh.

Chương 1028: Vương Ốc (3)

Đoàn người nhanh chóng bay ra ngoài 20 dặm, mặt biển bao la, quả nhiên không thấy bóng dáng của hạm đội tiên phong đâu cả.

“Tản ra tìm kiếm đi.” Đoan Mộc Ánh Tuyết hạ lệnh.

Mọi người lập tức giải tán, tốp năm tốp ba bay về các phương hướng khác nhau.

Tu Giới đi theo bên cạnh Phương Tri Hành, bay về phía trước.

Bọn họ đi tiếp khoảng 30 dặm.

Biển rộng mịt mờ, không tìm ra dấu vết.

“Nơi này có tình hình!”

Không lâu sau, có người dùng sức phát ra tiếng hổ gầm, truyền khắp bốn phương.

Phương Tri Hành nghe tiếng, chợt quay đầu bay về phía tay trái.

Chỉ chốc lát, mọi người lần nữa tụ tập lại một chỗ.

Phóng mắt nhìn đi, trên mặt biển ở phía trước xuất hiện từng các đảo, xa xăm còn có một hòn đảo rất lớn bị sương mù bao phủ.

“Đảo?”

Tế Cầu ghé vào sau lưng của Phương Tri Hành thổi gió, nhìn hòn đảo đó, cảm khái nói: “Nói ra thì đi vòng địa cầu một vòng cần

khoảng 89 ngày. Chúng ta ra biển nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu nhìn thấy hòn đảo đấy.”

Phượng Tri Hành nhìn quanh một vòng, tầm mắt đột nhiên chuyển sang hòn đảo bên cạnh.

Cậu bay qua nhìn, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Chỉ thấy năm chiến hạm đều úp sấp trong sương mù giữa quần đảo, như ẩn như hiện, nhìn không rõ.

“Tìm thấy rồi!”

Có người giành quát lên trước.

Mọi người bay đi như ong vỡ tổ.

Vẫn chưa đến gần, mùi máu tanh nồng nặc đã tràn ngập qua đây.

Mọi người nhanh chóng thấy rõ tình hình của năm chiến hạm, hoặc đứt thành hai đoạn, hoặc va phải đá ngầm chìm nửa đoạn, không một cái nào hoàn hảo.

Khắp nơi trên chiến hạm loang lổ vết máu, thi thể ngang dọc, nước biển đều bị nhuộm đỏ.

Mọi người chú ý đến những thi thể này đều giập vỡ, biểu cảm của người chết kinh khủng, dường như bị gặm cắn, chịu đựng đau đớn cực lớn.

Cảnh tượng rất thảm!

“Điều này...”

Đoan Mộc Ánh Tuyết lập tức biến sắc, nghẹn ngào gào lên: “Đại ca, huynh ở đâu?”

Tiếng vang kích động, nước biển dâng trào, sóng lớn vỗ bờ.

Qua một lúc lâu, không ai đáp lại.

“Mau lục soát!”

Đoan Mộc Ánh Tuyết rõ ràng rất gấp gáp, một mình phóng về phía các hòn đảo.

Mọi người muốn đi theo.

“Khoan đã!”

Phương Tri Hành đột nhiên gọi mọi người lại.

Đoan Mộc Ánh Tuyết quay đầu, biểu cảm giận dữ, đang muốn quát lớn thì bà chợt phát hiện người gọi lại là Phương Tri Hành, lúc này bà vội vàng thu liễm sắc mặt giận dữ, kiên trì hỏi: “Phương đạo hữu, có chuyện gì cứ nói.”

Phương Tri Hành nhìn sương mù trên đảo, nhớ lại trải nghiệm của Huyền Vũ tông chủ, cất cao giọng nói: “Mảng sương mù này có thể có chỗ cổ quái.”

Đoan Mộc Ánh Tuyết nghe vậy cũng không khỏi thận trọng, cơ thể mềm mại vận vẹo, trong tay xuất hiện một cây trường thương.

Hai tay bà nắm chặt trường thương, cả người tản ra luồng khí tức oai hùng.

Mũi thương hơi nghiêng về phía trước!

Phù!

Sức mạnh khổng lồ lập tức làm nổ tung không khí, nhắc lên từng vòng sóng khí có thể thấy bằng mắt thường, quét ngang về phía trước, thế không thể đỡ.

Trong lúc nhất thời, nước biển quay cuồng như thủy triều, sương mù nhanh chóng tản ra.

Đoan Mộc Ánh Tuyết thấy vậy thì thu hồi thương, cau mày nói: “Đường như chỉ là sương mù bình thường.”

“...”

Phượng Tri Hành không còn lời nào để nói.

Sau đó, Đoan Mộc Ánh Tuyết suất lĩnh mọi người chạy về phía chiến hạm, lần lượt loại bỏ.

Không lâu sau, đột nhiên có người quát lên: “Đoan Mộc tướng quân, ngài vẫn khỏe chứ?”

Boong thuyền của một chiến hạm nứt ra tạo thành lỗ thủng lớn, phía dưới được nước biển ngấm lấy.

Có người nhìn thấy một người mặc áo giáp tướng quân, ngửa mặt nằm trong nước biển ở dưới lỗ thủng.

Đoan Mộc Ánh Tuyết nhanh chóng tìm đến, trực tiếp nhảy vào lỗ thủng lớn.

Phản phật!

Bà ôm người nằm dưới boong thuyền lên, tháo mũ giáp của đối phương xuống, lộ ra mặt mũi trung niên, mặt chữ quốc, râu ria rậm rạp.

Chính là Đoan Mộc Thiên Tự, máu me khấp người.

“Đại ca! Đại ca...”

Đoan Mộc Ánh Tuyết gấp giọng hét lớn, nhanh chóng kiểm tra cơ thể của đại ca bà.

“Hắn vẫn còn hơi thở, hắn còn sống!”

Đoan Mộc Ánh Tuyết thở phào, sau đó không chần chừ, ôm lấy đại ca của bà bay trở về.

Đúng lúc này!

Một luồng dao động huyền hoặc khó hiểu càn quét tới.

Dao động thỉnh linh đến từ phía của Phương Tri Hành!

Phương Tri Hành không mạo muội tiến vào khu vực sương mù, mà luôn dừng ở bên ngoài.

Nhưng trong lúc nhất thời cậu cũng không nhìn ra bất cứ dị thường nào.

“Ây, các người đều không ổn, vẫn phải dựa vào cầu gia ta thôi!”

Thời khắc mấu chốt, Tế Cầu ra tay.

“Hư Không Tác Động!”

Dao động kỳ dị khuếch tán ra xa xa, xẹt qua mỗi một chỗ của không gian.

Sau một khắc, nam nhân nằm trong lồng ngực của Đoan Mộc Ánh Tuyết như bị kích thích, mở mạnh hai mắt ra.

Hai mắt đỏ tươi như máu, nhắm người mà cắn!

Miệng của ông mở to ra, đầu lưỡi dài nhọn thè ra.

Phụt!

Đoan Mộc Ánh Tuyết không kịp đề phòng, đầu lưỡi dài nhọn đâm thẳng qua cổ của bà.

Sức mạnh khổng lồ dường như xuyên qua hơn phân nửa cổ của bà.

Đoan Mộc Ánh Tuyết khiếp sợ, lùi nhanh lại!

Chương 1029: Mở Đường (1)

Trên cổ xuất hiện một lỗ máu, máu chảy như suối.

“Quý phi!”

Mọi người hoảng sợ biến sắc, tầm mắt đều nhìn về phía của Đoan Mộc Thiên Tự.

Chỉ thấy Đoan Mộc Thiên Tự đứng lên với tư thế vắn vẹo, thân thể không ngừng phồng lên, phá vỡ áo giáp.

Áo giáp rớt xuống, cơ thể của Đoan Mộc Thiên Tự nhanh chóng tăng vọt, trong giây lát cao đến hơn 10 mét.

Trên mặt của ông mọc ra ba hàng sáu con mắt, con mắt to còn lồi lên, không ngừng chuyển động, trông rất dọa người.

Làn da của ông dị biến cứng rắn như giáp xác, mặt ngoài mọc đầy gai ngược.

Hai cánh tay của ông dị biến thành cày cuốc lớn, uy vũ kinh khủng!

Nửa thân dưới thì biến thành hình rắn rất dài.

Tình cảnh này...

“Đoan Mộc tướng quân làm sao vậy?”

Mọi người kinh ngạc nghi ngờ, cảm giác khó hiểu sâu sắc.

Nhưng không đợi bọn họ làm rõ tình hình, Đoan Mộc Thiên Tự chợt lún đến gần một người, giơ cày cuốc lớn đâm qua đó.

Phụt!

Người đó không kịp phản ứng, bị càn của cực lớn ấn trên boong thuyền, cơ thể lập tức đứt làm hai, máu thịt văng tung tóe.

“A a!”

Tiếng kêu thảm lập tức truyền ra.

Tuy người đó cũng là cao thủ Bách Ngưu cảnh, nhưng tu vi chỉ là thần hồn cảm ứng, vẫn chưa khai quang.

Vừa phát ra tiếng kêu thảm, càn của lại lần nữa giơ lên, nện mạnh xuống.

Vì vậy, tiếng kêu thảm thiết im bật!

Mọi người khiếp sợ muốn chết, hô hấp đều ngừng trệ.

“Đừng hoảng sợ!”

Có người đứng dậy, một ông lão râu tóc bạc trắng mặc măng bào, có thân phận là phiên vương.

Phương Tri Hành không nhận ra đối phương.

Lão phiên vương trầm giọng nói: “Đoan Mộc tướng quân có lẽ đã bị tà vật nào đẩy đoạt xá thân thể, hẳn đã chết rồi.”

Vừa thốt ra lời này!

Đoan Mộc Ánh Tuyết bật lấy cổ, khuôn mặt thảm đạm, nước mắt tràn mi.

Cổ họng của bà bị hủy rồi, không cách nào nói chuyện được nữa.

Lão phiên vương nhìn quanh mọi người, trầm giọng nói: “Mọi

người cùng nhau ra tay giết chết tà vật này đi.”

Ông run ông tay áo, siết chặt nắm tay, đánh ra Mãng Hoàng Quyền.

Bịch!

Quyền kinh to lớn đánh lên nửa thân dưới của Đoan Mộc Thiên Tự.

Thân rắn cực dài chợt xuất hiện một quyền ấn rõ ràng, mông lớn vẩy rắn văng tung tóe.

“Grừ!”

Đoan Mộc Thiên Tự bị đau, phát ra tiếng kêu rên không thuộc về mình.

Dường như đồng thời, một cơ giáp bay đến đỉnh đầu của ông, bắn ra chùm tia sáng năng lượng, đánh mạnh lên trên lồng ngực của ông.

Bóng dáng của Đoan Mộc Thiên Tự lảo đảo, tiến vào trong nước biển, nhấc lên thủy triều thật cao.

Ông đột nhiên vặn vẹo, vẩy đuôi, đuôi rắn nhanh chóng quất lên trên thân của cơ giáp.

Một tiếng ầm vang lên, cơ giáp bị đánh đến biến hình, bay xéo ra ngoài, đụng lên trên một hòn đảo, thân thể khảm sâu vào trong nham thạch, rất lâu sau vẫn không bò dậy được.

“A?”

“Quái vật khủng bố quá!”

Đường đường là cơ giáp Bách Ngưu cảnh, lại không chịu được tà vật quái một cái.

Da đầu của mọi người đều tê rần!

“Cùng tiến lên!”

Lão phiên vương biến hóa nhanh chóng, hóa thành Tứ Trảo Ưng Long, lên như điều gặp gió, vung móng vuốt tấn công mạnh.

Lập tức, có thêm cao thủ Đạo môn Dương Thần xuất khiếu, ngự kiếm xuất kích, từng thanh trường kiếm xẹt qua trời cao, tỏa ra ánh sáng lung linh, hào quang loá mắt.

Còn có hai vị tăng nhân lộ ra Nộ Mộc Kim Cang Pháp Tướng, lần đến gần tà vật, vung kim cang ra đánh bạo.

Mọi người cùng thi triển kỹ năng, xuất hiện náo nhiệt.

“Gầm!”

Đoan Mộc Thiên Tự rít gào, giơ hai cànug lên cao, lẳng không chấn động, bộc phát ra hung uy khiếp người.

Càng bên trái nện về phía trước, lão phiên vương như gặp phải đòn nặng, Mãng Hoàng Quyền bị đánh gãy, hộc máu bay ngược ra ngoài.

Càng bên phải lẳng không quét qua, keng keng keng, tất cả trường kiếm bay đến đều bị đánh bay, một mảng hỗn loạn.

Ngay sau đó, đuôi rắn cuộn lại, tiếp tục bắn ra.

Chống đối!

Hai vị tăng nhân không chịu nổi, kêu lên đau đớn, bay ngược ra ngoài, máu bắn lên trời cao.

Quét ngang quần hùng!

Tu Giới đứng ở bên cạnh Phương Tri Hành nhìn thấy tình hình

này thì rung động rất sâu nói: “Tà vật này có chiến lực Quy Chân cảnh!”

Phương Tri Hành đứng chấp tay, ánh mắt lấp lánh không cố định.

Sau đó cậu bước ra một bước, dịch chuyển tức thời đến đỉnh đầu của tà vật, tay cầm Ngũ Hành Vạn Nhân đao, giơ cao lên trời.

Doan Mộc Thiên Tự phản ứng cực nhanh, càn của càn ra cứ như cái kéo, nhanh như chớp, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Phương Tri Hành càng nhanh hơn, cậu bổ xuống một đao.

“Đao Sơn Hỏa Hải!”

Đột nhiên ngọn lửa màu đen phô ra trên mặt biển, trong ngọn lửa mọc lên từng thanh đại đao.

Phụt!

Núi đao vô cùng sắc bén xuyên qua trên dưới toàn thân của Doan Mộc Thiên Tự, đâm ra từng lỗ máu.

Ngọn lửa màu đen bao trùm lấy ông, thiêu đốt vô tình.

“A a a...”

Doan Mộc Thiên Tự đau đớn kêu rên, vùng vẫy điên cuồng.

Nhưng chỉ khoảng nửa khắc, ông đã hóa thành một đồng tro tàn, chết dưới đao của Phương Tri Hành.

“Lợi hại lợi hại, không hổ là đại nghịch đệ nhất thiên hạ!”

“Phương Tri Hành mạnh thật!”

...

Chương 1030: Mở Đường (2)

Mọi người bị chấn động mạnh, trong biểu cảm không kìm được mà lộ ra vẻ kính sợ.

Thực lực xứng tôn!

Cho dù người là đại nghịch, cũng có thể khiến người ta kính trọng người như thần.

Phượng Tri Hành nhìn về phía lão phiên vương, dò hỏi: “Vương gia, tà vật này có lai lịch gì?”

Lão phiên vương buông lỏng tay nói: “Cụ thể là tà vật gì thì bản vương cũng không nói rõ được.”

Ông giơ tay chỉ về phía hòn đảo, suy đoán: “Hơn phân nửa tà vật đến từ hòn đảo này, chỉ cần lên đảo dò xét thì nhất định có thể tra ra nội tình của nó.”

Phượng Tri Hành quả quyết nói: “Không được! Không rõ tình hình trên đảo, mạo muội thăm dò sẽ rất phức tạp.”

“Chậc, cũng đúng!”

Lão phiên vương bày tỏ tán thành, than thở: “Hạm đội tiên phong đã bị hủy, cho dù tra rõ ngọn nguồn của sự việc cũng không làm nên chuyện gì, chỉ bằng lùi lại.”

Mọi người tất nhiên là hiểu rõ, không ai muốn đi chịu chết cả.

Chỉ có Đoan Mộc Ánh Tuyết không cam lòng, do dự.

Nhưng lời nói của Phượng Tri Hành không phải là không có lý,

hơn nữa có quyền uy tuyệt đối khiến bà không cách nào thay đổi.

Chỉ chốc lát, đoàn người cấp tốc rút lui, quay về con tàu khổng lồ.

“Cái gì, con trai ta chết rồi!”

Đoan Mộc Nguyên Túc nghe tin xong thì cực kỳ đau lòng, quát âm lên: “Là tà vật gì, hồn đảo gì, lão phu chẳng lẽ lại sợ!”

Đoan Mộc Nguyên Túc ra lệnh, xóc cây trường thương màu vàng lên, suất lĩnh mấy cao thủ bay về phía hòn đảo đó, thề phải trả thù cho con trai.

Thời gian trôi qua từng giờ...

Mãi đến đêm khuya, Đoan Mộc Nguyên Túc mới quay về con tàu khổng lồ.

Không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có một thân một mình ông trở về.

Hơn nữa, thân ông còn bị thương nặng, ngay cả thanh trường thương màu vàng đều gãy thành hai đoạn...

Chỉ thoáng chốc, lại trôi qua 2 tháng.

Mặc dù hạm đội tiên phong bị diệt hết, nhưng xung quanh con tàu khổng lồ còn có bốn hạm đội hộ vệ, mỗi hạm đội đều điều ra một chiến hạm lập tức hợp thành một hạm đội tiên phong mới.

Vì vậy di chuyển không bị ảnh hưởng quá lớn.

Dù sao hạm đội tiên phong vốn là pháo hôi, dùng để mở đường ở phía trước.

Không thể không thừa nhận, hạm đội biển xa mà Cơ Nguyên Võ đốc lực lượng cả nước chế tạo ra, có đủ nội tình.

Tuy nói như vậy, 2 tháng di chuyển vẫn là đón gió tiền mưa, mạo hiểm khắp nơi, gặp nhiều trắc trở, không thuận lợi như trong tưởng tượng.

Tàu lớn theo đuôi ở phía sau liên tiếp gây hoặc bị ép trở về điểm xuất phát, cho đến hôm nay chỉ còn lại bốn chiếc đáng thương, có thể nói là tổn thất nặng nề.

Chạng vạng hôm nay, nhiệt độ chợt hạ xuống!

Hiu hiu!

Trên bầu trời giăng đầy mây đen, bông tuyết như lông ngỗng nhanh chóng bay lả tả, khuynh đảo bầu trời, phủ kín biển rộng vô ngần.

Boong thuyền chất đông một lớp tuyết dày trắng noãn, phủ trắng xóa.

Hàn ý tràn ngập ở xung quanh, bên trong thành của khoang tàu ngưng kết ra giọt nước bằng hạt đậu.

Bộ!

Một giọt nước rơi xuống, vừa hay nhỏ lên trên đầu của Tế Cầu.

“A ù!”

Tế Cầu đang ngáy khò khò tỉnh dậy, vô ý thức lắc đầu, lắc mạnh thân thể.

Trong phòng khó chịu, lạnh lẽo, ẩm ướt, thiếu dưỡng khí, hô hấp cực kỳ áp lực.

Phượng Tri Hành cũng tỉnh lại, phóng ra thần hồn cảm ứng rồi nhúu mày.

“Sao vậy, bạo phát không khí lạnh à?” Tế Cửu hỏi.

Phương Tri Hành truyền âm nói: “Bên ngoài đang có tuyết rơi.”

“Tuyết rơi?”

Tế Cửu lập tức hăng hái: “Nói ra thì từ khi hai chúng ta rời khỏi huyện Khánh Lâm, chưa xem trận tuyết đằng hoàng nào cả.”

Phương Tri Hành đứng lên nói: “Thời tiết hơi cổ quái, đi, ra ngoài xem xem.”

Một người một chó đi ra khỏi phòng.

Đúng lúc, trong hành lang bên ngoài có một ông lão râu xám đi tới.

Chính là lão các chủ của Kiếm các, không ai biết được họ tên, người giang hồ thường xưng là “Thanh Vân kiếm tiên”, ông cùng với “Hoành Dao thánh chủ” đều nổi danh.

Hai người này đều đang ở trên con tàu khổng lồ.

Chỉ là Thanh Vân kiếm tiên du tẩu trong giang hồ, đức cao vọng trọng, mà Hoành Dao thánh chủ đã sớm thần phục Cơ Nguyên Võ, cung phụng hoàng gia, quyền cao chức trọng.

Đại Hắc Phật Mẫu đã thăm dò được trong tay của Thanh Vân kiếm tiên đại khái có ba đến năm Xích Chi Bích.

Vấn đề là người ta giấu rất kỹ, cũng không có ý giao dịch.

“Lão kiếm tiên.”

Phương Tri Hành cười chào hỏi.

Thanh Vân kiếm tiên dừng bước, chấp tay nói: “Phương đạo hữu khách sáo rồi, lão phu họ Ninh, gọi ta một tiếng Ninh đạo hữu

là được.”

Phương Tri Hành cười nói: “Ninh lão, ngài cũng ra ngoài ngắm tuyết à?”

Thanh Vân kiếm tiên vuốt râu cười, vươn tay làm ra tư thế mời, đáp lại: “Cùng nhau đi đi.”

Hai người một chó đi đến boong tàu.

Phóng mắt nhìn đi, bông tuyết như lông ngỗng phủ trắng đất trời, đẹp như tranh vẽ.

Gió lạnh thổi vù vù, rét tận xương tủy.

Phương Tri Hành thở ra một ngụm khí trắng, cảm giác nhiệt độ không khí đã thấp xuống âm hơn 20 độ.

Hơn nữa, càng tiến về phía trước thì càng rét lạnh.

Cứ như hải vực ở phía trước là khu vực cực hàn đáng sợ.

Thanh Vân kiếm tiên ngẩng nhìn bốn phía rồi cau mày nói: “Không ổn, nước biển kết băng rồi.”

Chương 1031: Hoàng Chung (1)

Phương Tri Hành cũng chú ý được nhiệt độ không khí cực thấp đã kết băng nước biển, hình thành một lớp băng dày, mênh mông vô bờ.

Đóng băng nghìn dặm!

Cạch cạch cạch!

Con tàu khổng lồ không ngừng đi vào, nhanh chóng đụng phải lớp băng cực lớn, âm thanh phá băng mãnh liệt.

Tuy mũi tàu đã trải qua cường hóa, nhưng đụng phải lớp băng dày như vậy, có thể thấy được áp lực chịu phải.

Chứ đừng nói đến tốc độ tàu đã hạ chậm lại, di chuyển trở nên vô cùng khó khăn.

Không bao lâu sau, toàn bộ hạm đội hoàng gia bị ép dừng lại, nửa bước khó đi.

Thanh Vân kiếm tiên thấy vậy thì chấp tay than thở: “Phiền phức lớn rồi.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Ninh lão chớ vội, chỉ cần lập một đội phá băng, phá băng mở đường ở phía trước thì tàu có thể đi tiếp.”

Thanh Vân kiếm tiên cười khở nói: “Nói dễ nhưng làm khó!”

Nhưng ông không thể không thừa nhận đây có thể là cách duy nhất.

Quả nhiên!

Một lát sau, Hạ Hầu Mật của hoàng gia hạ lệnh, dẫn dò võ giả của tầng thứ 3 khoang tàu thay phiên đi vào phá băng.

Người của tầng thứ 3 phần nhiều là những quý tộc và người của thế gia môn phiệt, tu vi xen giữa Cửu Ngưu cảnh và Bách Ngưu cảnh.

Bọn họ có nhân số đông đảo, chen chúc nhau, nhảy xuống con tàu khổng lồ, đáp lên trên lớp băng.

Tiếp theo, tiếng nổ ầm ầm liên tiếp vang lên.

Mọi người cùng thi triển tuyệt chiêu đặc biệt, điên cuồng công kích lớp băng, phá vỡ tạo ra con đường thủy rộng trăm mét.

Ánh mắt của Phương Tri Hành đảo qua, đột nhiên chú ý đến một bóng dáng quen thuộc ở trong đám người.

Hách Liên Chu, thị tộc Hách Liên của Đại Châu.

Phương Tri Hành và người này có duyên gặp mặt một lần, ấn tượng về hắn cũng không tồi cho lắm.

Hách Liên Chu cũng được sắp xếp vào trong đội phá băng, ra sức làm việc.

Tình cảnh này khiến người ta không khỏi thổn thức.

Người của thế gia môn phiệt tôn quý cỡ nào ở Đại Chu, không ngờ sau khi ra biển, bọn họ lại biến thành cu li.

“30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây...”

Phương Tri Hành khẽ lắc đầu, trong lòng muôn vàn cảm khái.

“Đi, trượt băng thôi!”

Lúc này, Tế Cửu không chịu cô đơn, thả người nhảy xuống tàu, xun xoe chạy như điên ở trên lớp băng, chơi đùa vui sướng.

Lớp da lông của Tế Cửu dày, cũng không sợ lạnh, nên nhanh chóng thích ứng với hàn băng và tuyết lớn, thích thú.

Phương Tri Hành liếc mắt nhìn Thanh Vân kiếm tiên, hơi im lặng, sau đó mở miệng nói: “Ninh lão, nghe nói trong tay ngài có mấy Xích Chi Bích, đúng không?”

“Ồ, ta có à?” Lão các chủ vuốt râu, cười ha ha.

Phương Tri Hành nghiêm mặt nói: “Nếu Ninh lão chịu bỏ những thứ yêu thích, thì Phương mỗ vô cùng cảm kích.”

Thanh Vân kiếm tiên từ chối cho ý kiến, ngửa đầu nhìn tuyết lớn khắp bầu trời, đột nhiên chuyển lời, nhắc đến: “Lần này ra biển hội tụ cao thủ của hai đạo là Ma-Đạo, không biết Phương đạo hữu đứng về phía bên nào?”

Phương Tri Hành tâm tư linh hoạt, suy tư về thâm ý trong lời nói của lão các chủ, quả quyết nói: “Phương mỗ chỉ là một kẻ đại nghịch.”

Nghe vậy, Thanh Vân kiếm tiên cười cười, không nói thêm câu nào nữa, xoay người quay về khoang tàu.

Phương Tri Hành suy nghĩ một lúc rồi xoay người, vẫy tay với một thủ hạ.

Tu Giới lập tức bước nhanh đến, hắn cũng là ra ngoài điều tra tình hình.

“Nghe ngóng một chuyện.”

Phương Tri Hành dò hỏi: “Lão các chủ của Kiếm các có kẻ thù không?”

“Kẻ thù?”

Tu Giới giật mình, buông lỏng tay nói: “Ông ấy là nhân vật làm mưa làm gió đã sống nghìn năm, có tư cách làm kẻ thù của ông ấy ở Đại Chu đếm trên đầu ngón tay đấy.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Mau đi hỏi giúp ta đi.”

“Được!” Tu Giới không dám nán lại, xoay người chạy vào khoang tàu.

Khoảng thời gian một chén trà, Đại Hắc Phật Mẫu đi đến trước mặt Phương Tri Hành, trả lời: “Lão các chủ có một đứa con trai chết ở trong tay của ‘Thiên Tâm lão ma’.”

Phương Tri Hành nhếch mày nói: “Với kiếm pháp của lão các chủ, không giết chết Thiên Tâm lão ma được à?”

Đại Hắc Phật Mẫu buông lỏng tay nói: “Có nghe đồn, lão các chủ và Thiên Tâm lão ma từng đồng thời yêu mến một nữ nhân, kết quả nữ nhân ấy lựa chọn Thiên Tâm lão ma.”

Lão các chủ từng thề với nữ nhân ấy, cho dù Thiên Tâm lão ma làm gì cũng không thể giết ông ta.”

Phương Tri Hành lập tức cạ lời, thì ra lão các chủ là người hết mực lấy lòng.

Đại Hắc Phật Mẫu lại nói: “Đương nhiên, Thiên Tâm lão ma cũng không dễ giết như vậy. Ông ta là người bất tử, tu luyện ma công tuyệt thế, có thể cướp đoạt trái tim của người khác cấy ghép vào trong cơ thể của ông ta, có thêm một trái tim chính là có thêm một cái mạng, muốn giết ông ta rất khó.”

“Ồ, chẳng lẽ là Thiên Tâm Ma Công?”

Phương Tri Hành tỉnh ngộ ra, cậu từng nhìn thấy bộ ma công

này trong Cấm Khu Cổ Hoàng, nên hỏi: “Thiên Tâm lão ma cũng ở trên tàu à?”

Đại Hắc Phật Mẫu trả lời: “Ta đã điều tra rõ toàn bộ nhân viên của tầng 2 3 4, không có Thiên Tâm lão ma.

Chương 1032: Hoàng Chung (2)

Tầng 1 là dòng họ hoàng thất cùng với thành viên đội thân vệ, danh sách bảo mật nên tạm thời chưa thăm dò rõ hết được.”

Phượng Tri Hành đã hiểu, cậu chợt xoay người đi vào khoang tàu của tầng 1.

“Đứng lại!”

Cơ giáp bảo vệ chặn đường đi lại, cứng rắn nói: “Người là người của tầng 2, cấm tiến vào tầng 1.”

Phượng Tri Hành thản nhiên nói: “Làm phiền thông báo cho thập thất hoàng tử là Phượng mỗ cầu kiến.”

Cơ giáp bảo vệ trả lời: “Chuyện này phải thông qua hoàng hậu nương nương cho phép.”

Phượng Tri Hành đáp lại: “Được, ta đợi tin của người.”

Chốc lát trôi qua.

Thập thất hoàng tử Cơ Hồng Lực mặc một thân áo trắng, bước đi thong thả đến boong tàu, trên mặt mang theo biểu cảm không phục, mở miệng nói: “Người tìm ta?”

Phượng Tri Hành trực tiếp hỏi: “Bên trong đội thân vệ có Thiên Tâm lão ma không?”

Cơ Hồng Lực hơi ngây ra rồi chớp mắt, mặt lạnh xuống, hừ nói: “Tại sao ta phải nói cho một kẻ đại nghịch như người biết?”

Phượng Tri Hành vội vàng nói: “Đợi người thăng cấp đến Niết

Bàn cảnh, ta sẽ luyện cùng người.”

“Thật không?”

Hai mắt của Cơ Hồng Lực sáng ngời, không kìm được sự vui mừng.

Phượng Tri Hành nói năng có khí phách: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Cơ Hồng Lực vui vẻ, khoanh hai tay ở trước ngực, có biểu cảm lười biếng trả lời: “Thiên Tâm lão ma là tà ma, tiếng xấu vang rền, Hoàng tộc ta dù không đông cũng không thể mời chào chủng ma đầu này gia nhập vào đội thân vệ được.”

“Không có...”

Hàng lông mày của Phượng Tri Hành không nhú lại.

Nếu Thiên Tâm lão ma không đến, vậy tại sao lão các chủ muốn nhắc đến...

Phượng Tri Hành đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía tàu lớn đang đi theo ở phía sau.

Khóe miệng của cậu nhếch lên, cười nói: “Thập thất hoàng tử, có muốn diệt trừ gian ác không?”

Cơ Hồng Lực giật mình, quay đầu nhìn về bốn chiếc tàu lớn, sâu trong đồng tử thiêu đốt chiến ý.

Hắn ta đang muốn mở miệng thì một thái giám áo tím chợt xuất hiện, cúi đầu nói: “Thập thất hoàng tử, hoàng hậu có lệnh bảo ngài quay về, đừng quản nhiều chuyện.”

Vẻ mặt của Cơ Hồng Lực không tình nguyện, buồn bực phất tay áo, tức giận xoay người rời đi.

Phương Tri Hành không sao cả, cậu thả người bay về phía sau.

“Mày đi đâu vậy?” Tế Cửu đang chạy trên lớp băng, lập tức đuổi theo.

Phương Tri Hành truyền âm nói: “Đi, dẫn mày đi giết một người.”

Tế Cửu kêu lên: “Đù, ai lại chọc giận mày rồi?”

Phương Tri Hành trầm giọng quát lên: “Thiên Tâm lão ma, cút ra đây!”

Âm thanh khí phách mênh mông cuộn cuộn bị chấn động đến mức tuyết bay đầy trời điên cuồng.

Mặt băng nứt ra, nước biển kích động, bốn con tàu lớn lắc lư kịch liệt.

“Hừ!”

Chỉ chốc lát, một tiếng hừ lạnh âm trầm đột nhiên vang lên.

Sau đó, một tiếng bịch vang lên, boong tàu của tàu lớn thứ 2 phá vỡ, một người mặc áo bào đen bay ra ngoài.

Người này có thân hình cao lớn, tóc dài như thác nước, mũi ưng, hàng lông mi trắng, khuôn mặt có chút tuấn mỹ, có loại khí chất đại thúc tà mị.

“Phương Tri Hành, ta và ngươi không quen biết, vốn không có ân oán, tại sao lại giống trống khua chiêng tìm bốn tợa?”

Thiên Tâm lão ma không phải là kẻ ngốc, nhận thấy được Phương Tri Hành đến không có ý tốt.

Phương Tri Hành lãnh đạm nói: “Hôm nay tâm trạng của ông đây không tốt, muốn tìm một người đánh một trận cho hả giận.”

Thiên Tâm lão ma giận tím mặt, trừng mắt hung ác, quát lớn: “Cuồng vọng! Người xem bốn tọa là quả hồng mềm à?”

Phượng Tri Hành cười ha ha nói: “Lão ma đầu, ông đây sớm không thuận mắt ông rồi, bớt nói nhảm, để mạng lại đi!”

“Người muốn chết!”

Thiên Tâm lão ma bốc lên lửa giận, đột nhiên giang hai cánh tay, áo bào tung bay, lộ ra một hộp kiếm.

Vụt vụt vụt!

Hộp kiếm mở ra, bên trong có bảy thanh trường kiếm bay ra, bộc phát ra tinh quang lòe loẹt.

Thất kiếm ngang trời xếp thành một cái muôi giống như Bắc Đẩu Thất Tinh.

Một luồng kiếm quang cực lớn ngưng tụ thành hình, kinh động đất trời, giống như ngưng tụ ánh sáng của bảy tinh thần, kiếm uy huy hoàng, sát ý bức người!

Phượng Tri Hành thấy vậy thì híp mắt lại nói: “Thái Ất Thất Tinh Kiếm!”

Ánh mắt của Thiên Tâm lão ma lộ ra hàn mang, trầm giọng nói: “Đây là người tự tìm chết, đừng trách bốn tọa có thủ đoạn độc ác.”

Kiếm mang đại thịnh!

Thái Ất Thất kiếm, không ai bì nổi, khắp trời đầy sao, phá vỡ mây đen, đẩy lùi gió tuyết đầy trời, quấy lên sóng gió động trời!

“Giết!”

Trong nháy mắt, kiếm quang kinh khủng chọt lóe tới, thanh

thế lớn không cách nào nói rõ được.

Phương Tri Hành yên tĩnh như thường, lù lù bất động.

Nhưng một luồng phản lực không hình không dấu lấy cậu làm trung tâm, cuồn cuộn ra bốn phương tám hướng.

Keng!

Thái Ất thất kiếm bắn đến chột dừng lại, như đụng vào vách tường không khí, mặc dù cong lên kịch liệt vẫn không cách nào tiến thêm được.

Ngay sau đó, Thái Ất thất kiếm cuốn ngược về, kẹp lấy kiếm uy cực lớn, dùng khí thể sét đánh không kịp bưng tai, dùng quỹ tích vô cùng hỗn loạn, cùng bay về phía của Thiên Tâm lão ma.

Chương 1033: Hoang Cô (1)

“Điều này!”

Thiên Tâm lão ma sợ hãi, không chút nghĩ ngợi, tay áo tung bay, trong nháy mắt phun ra lượng lớn khói đen.

Phụt xẹt xẹt!

Thái Ất thất kiếm lao nhanh đến, xuyên thủng khói đen, máu thịt văng tung tóe.

Khối thịt bị tàn phá mang theo lượng lớn máu tươi, rơi lả tả, tiến vào hải lý.

Một khối thịt ở, còn là đầu cá.

“Chậc, người đâu rồi?”

Phương Tri Hành kinh ngạc.

Cậu rõ ràng cảm ứng được Thiên Tâm lão ma đột nhiên biến mất, thay vào đó là một con hải ngư bị giết.

Dường như trong nháy mắt, ông ta và con hải ngư đó đã thay đổi vị trí.

“Đây là thần thông thay đổi không gian nào đấy!”

Phương Tri Hành nhìn quanh, tìm kiếm tung tích của Thiên Tâm lão ma.

“Xem ta đây, Hư Không Tác Dịch!”

Tế Cầu cười đắc ý, cuối cùng cũng tìm được cơ hội ra sân.

Chỉ một thoáng, dao động ẩn hình khuếch tán ra ngoài, nhanh chóng càng quét không gian xung quanh.

Dường như là trong nháy mắt, dưới mặt biển hiện lên một đoàn bóng ma.

“Thần thông Phúc Thủy Nan Thu!”

Khoảnh khắc mà Thiên Tâm lão ma bị phát hiện, đột nhiên thi triển thần thông đánh lên.

Bịch!

Mặt biển nổ tung, lượng lớn nước biển phóng lên cao.

Hơi nước khổng lồ tản ra, vây chặt lấy Phương Tri Hành.

“Đây là...”

Phương Tri Hành đột nhiên cảm giác không khỏe, dạ dày bốc lên, phun ra một chất lỏng.

Là nước!

Ngay sau đó, mắt của cậu cũng bắt đầu chảy ra nước, lỗ mũi và lỗ tai cũng tuôn ra nước.

Hơi nước trong cơ thể điên cuồng trôi đi, khuếch tán vào trong hơi nước ở xung quanh.

“Hay cho Phúc Thủy Nan Thu!”

Phương Tri Hành tỉnh ngộ ra, chợt cười khẩy, có cách đối phó.

“Ngũ Hành Hợp Nhất!”

Vù!

Dưới thân của Phương Tri Hành hiện lên Thái Cực Đồ Án, Âm

Dương điều hòa, Ngũ Hành tương sinh.

Lập tức, hơi nước chảy ra đều cuốn ngược về, vào trong cơ thể.

Không chỉ thế, hơi nước xung quanh cũng bị Thái Cực Đồ Ấn luyện hóa, làm tan mất.

Thần thông bị phá rồi!

Thiên Tâm lão ma kêu lên đau đớn, gặp phải phản phệ, lộ ra vẻ mặt đau đớn.

Nhưng thế công của Phương Tri Hành còn chưa chấm dứt.

Hoa văn thái cực khuếch trương, bao trùm biển rộng, bao trùm Thiên Tâm lão ma.

“Luyện!”

Phương Tri Hành xuống tay vô tình, ngũ hành hóa âm dương, thái cực mới sinh.

Chỉ thấy hoa văn thái cực quay tròn, giữa âm dương nứt ra một vực sâu không thấy đáy.

Chỉ một thoáng, thân thể Thiên Tâm lão ma chợt chìm xuống, bị thần lực ngũ hành lớn mạnh kéo vào vực sâu

“Thuật Thế Thân!”

Thiên Tâm lão ma còn muốn diễn lại trò cũ, phát động thần thông Không Gian Hoán Vị.

Nhưng ông ta đột nhiên phát hiện trong lĩnh vực của hoa văn thái cực, lực ngũ hành hoàn toàn bị Phương Tri Hành chi phối, sức mạnh của ông ta lại không có cách nào thẩm thấu ra ngoài.

Lúc này ông ta giống như kẻ tù tội trong tử lao, không trốn thoát được!

Ngay sau đó, ông ta bị xé rách, rơi vào một vực sâu không đáy.

Xi xì xì ~

Thần lực ngũ hành khủng bố vạn chết ông ta, luyện hóa, hoàn toàn phá hủy!

“Thiên Tâm Bất Tử!”

Giữa không trung đột nhiên hiện ra một trái tim, đập bịch bịch, sau đó lấy trái tim kia làm trung tâm, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mọc ra tổ chức máu thịt và khung xương, hình thành một nhân thể hoàn chỉnh.

Chính là Thiên Tâm lão ma!

Ông ta thở hổn hển, vẻ mặt vẫn còn kinh hãi.

Mùi vị bị giết chết thật không dễ chịu, khiến kẻ khác hít thở không thông, không rét mà run.

Sắc mặt Thiên Tâm lão ma vô cùng khó coi, ông ta đã có nhận thức trực quan đối với thực lực của Phương Tri Hành,.

“Niết Bàn cảnh sơ kỳ viên mãn!”

Thiên Tâm lão ma hít sâu một hơi, bắt buộc bản thân tỉnh táo lại.

Lúc này, Phương Tri Hành mở miệng nói: “Thiên Tâm Ma Công, quả nhiên có chỗ độc đáo, ông chẳng những có thể cướp lấy trái tim của người khác cấy lên trong cơ thể của mình hơn nữa trong quá trình này, ông còn cướp sạch lấy việc học cả đời của chủ nhân trái tim.”

Thiên Tâm lão ma trầm giọng nói: “Hừ, bị người nhìn ra rồi! Không sai, bốn tọa đoạt lấy bao nhiêu trái tim sẽ nắm giữ năng lực của bấy nhiêu người!”

Phượng Tri Hành khinh thường nói: “Rác rưởi nhiều nữa, cuối cùng vẫn là rác rưởi.”

Thiên Tâm lão ma tức giận hừ nói: “Xem ra bốn tọa không lấy ra chút bản lĩnh thật sự thì không được.”

Phượng Tri Hành ngoắc ngón tay, khinh miệt nói: “Xin ông cố gắng một chút để ta biết tốt xấu.”

“Cuồng vọng!”

Thiên Tâm lão ma hoàn toàn nổi giận, há miệng phun ra.

Oẹ oẹ oẹ ~

Đồ vật giống như từng nắm tay lớn phun ra từ trong miệng ông ta.

Vừa nhìn, tất cả đều là trái tim!

Những trái tim còn đang đập!

Thiên Tâm lão ma vươn tay bắt lấy một trái tim, dùng sức bóp.

Bụp~

Trái tim nổ tung trong tay ông ta.

Nhất thời, hung uy trên người Thiên Tâm lão ma tăng trưởng một bậc.

Ngay sau đó, Thiên Tâm lão ma tiếp tục bóp nát trái tim thứ hai, thứ ba...

Khi từng trái tim bị bóp nát, uy áp trên người ông ta liên tục kéo lên, nước lên thì thuyền lên, trở nên ngày càng khủng bố.

Chương 1034: Hoang Cô (2)

“Hiển tể trái tim, gia tăng thực lực!”

Phương Tri Hành nhượng mảy, nhìn ra một chút môn đạo.

Cậu liếc nhìn Tế Cầu, truyền âm nói: “Thủ đoạn của Thiên Tâm lão ma này giống với ‘Lạc Độc Bạo Lang’ của mảy đó.”

Tế Cầu không khỏi lo lắng nói: “Thực lực của ông ta sẽ không vượt qua mảy chứ?”

Phương Tri Hành không cho là đúng, thông dong nói: “Không phải tất cả thay đổi về lượng đều có thể dẫn đến thay đổi về chất, rất nhiều thay đổi về lượng chỉ là chất chồng không có chút ý nghĩa.”

Vừa dứt lời, Thiên Tâm lão ma một hơi bóp nát hàng trăm trái tim, dường như hoàn thành nháy mắt.

Thoáng chốc, khí tức trên người ông ta nhanh chóng bành trướng, hung uy lạnh thấu xương, không gì sánh bằng.

Như vậy còn chưa hết!

Thiên Tâm lão ma mở ra hộp kiểm thứ hai, lấy ra một thanh kiếm bằng xương trắng, thân kiếm thon dài, lấp lóe hàn quang màu trắng lạnh lẽo, rung động lòng người.

“Thanh kiếm này tên là ‘Mỹ Nhân Cốt’, từng có một nữ nhân rất yêu ta, ta giết chết bà ấy, dùng xương cốt của bà ấy tạo ra thanh bảo kiếm này.”

Thiên Tâm lão ma lạnh lạnh cười, biểu cảm vắn vẹo dữ tợn,

giống như lệ quý.

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, ghét bỏ nói: “Oa môn tà đạo, không đáng giá một xu.”

“Ha ha, ăn một kiếm của ta!”

“Kỹ năng bộc phát - Mỹ Nhân Lạc Lệ!”

Kiểm bằng xương trắng thoát khỏi tay bay ra, hàn mang chột lóe, cắt ra một đường dấu tích xinh đẹp giống như nước mắt trên mặt nữ nhân, khiến kẻ khác tâm thần lay động.

Phương Tri Hành thấy trước mắt hoa lên, kiếm bằng xương trắng dĩ nhiên gần đến trong gang tấc.

Hiển nhiên, một kiếm này mang theo kiếm ý tuyệt diệu không thể tả, ảnh hưởng tới tinh thần của Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành rất nhanh làm ra phản ứng, tay phải đột nhiên biến thành xám trắng.

Trong phút chốc, không gian xung quanh đều bị nhuộm thành màu xám trắng, bao gồm kiếm bằng xương trắng!

Tha Là Chi Thủ hiển uy!

Mọi thứ nhất thời chậm lại!

Phương Tri Hành nâng tay trái lên, không nhanh không chậm đẩy kiếm bằng xương trắng ra.

Sau nháy mắt, màu xám trắng biến mất, kiếm bằng xương trắng chột tăng tốc, nhanh vọt tới trước.

Nhưng bay qua bên cạnh Phương Tri Hành, bắn về phía biển rộng vào trong nước.

Đùng đùng ~

Mặt biển nổ tung!

Kiểm uy mạnh mẽ phóng thích ở đáy biển, nổ ra sóng nước cao vài trăm mét, hình ảnh hơi chấn động.

“Hả cái này?!”

Trong lòng Thiên Tâm lão ma lộ bộ, đầy vẻ khó hiểu.

Phượng Tri Hành không cho ông ta bất kỳ thời gian tự hỏi nào, cậu cầm Ngũ Hành Vạn Nhân đao.

“Đao Sơn Hỏa Hải!”

Ngọn lửa màu đen trải ra, lan tràn tới dưới thân Thiên Tâm lão ma.

Trong lòng ông bất ngờ, cúi đầu nhìn lại.

Một cây đại đao dựng thẳng lên trời, toàn bộ nhắm vào ông ta đâm xuyên tới.

“Thiên Tâm Ma Giáp!”

Hai tay Thiên Tâm lão ma nhanh chóng bấm quyết, bố trí một phòng ngự cường hãn.

Nhưng màu xám trắng quỷ dị đó lại khuếch trương ra, nhuộm toàn thân ông ta thành xám trắng ảm đạm.

Động tác của Thiên Tâm lão ma bị ngưng trệ!

Xì xì xì...

Đại đao thể không thể đỡ, xuyên qua thân thể Thiên Tâm lão ma, đâm ra từng lỗ thủng, máu tuôn như suối.

“Người, chẳng lẽ là...”

Thiên Tâm lão ma phun ra một búng máu, đầy vẻ đau khổ, mơ hồ hiểu được cái gì.

Sau đó, ngọn lửa màu đen hừng hực thiêu đốt, bao trùm thân thể ông ta, đốt ông ta thành tro tàn.

Ngay sau đó, trên tầng băng đột ngột hiện ra một trái tim, nhanh chóng mọc ra tổ chức máu thịt và khung xương.

Thiên Tâm lão ma lần nữa sống lại!

Phương Tri Hành cúi đầu quan sát, liếc nhìn ông ta nhàn nhạt nói: “Ông còn lại mấy trái tim?”

Thiên Tâm lão ma tự mình hiển tế hơn cả trăm trái tim, vừa nãy lại ăn một chiêu Dao Sơn Hỏa Hải, trong cơ thể ít nhất có hơn cả trăm trái tim bị xuyên qua, phá hủy.

Từ lúc ông ta hành tẩu giang hồ tới nay, còn chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy!

“Hừ, không ngờ người có thể ảnh hưởng đến tốc độ chảy của thời gian.”

Thiên Tâm lão ma thở như trâu, mặt như tro, lạnh giọng nói: “Hiện tại cuối cùng bốn tọa hiểu được, tại sao nhiều người ngã xuống trong tay người như vậy.”

Khóe miệng Phương Tri Hành cong lên, trêu tức nói: “Nghe ý tứ, ông có cách khắc chế ta?”

Thiên Tâm lão ma cười lạnh một tiếng, lật tay lấy ra một miếng mỏng như bàn tay, hình dạng giống như vỏ sò trong suốt trong sáng.

“Xem ra không bỏ chút vốn gốc, căn bản không thể tổn thương

đến người!”

Thiên Tâm lão ma giơ vỏ sò lên, đột nhiên nắm ngón tay nắm chặt, trực tiếp bóp nát.

Đùng một cái, vỏ sò nổ tung vỡ thành bột mịn.

Lượng lớn bột phấn màu bạc chấn động rót xuống, chiếu vào trên người Thiên Tâm lão ma.

Trong nháy mắt, thân hình Thiên Tâm lão ma trở nên mơ hồ như hư như thật.

Sau đó ông vươn tay triệu hồi thanh kiếm bằng xương trắng về, cầm kiếm trong tay, trong lòng tự tin tăng vọt.

Kế tiếp ông ta lại phun ra hàng trăm trái tim, một kiếm đảo qua, toàn bộ hiến tế.

Uy thế cả người nước lên thì thuyền lên, cao hơn trời, rộng hơn biển, rung động bát hoang!

“Kỹ năng bộc phát - Quả Phụ Lệ!”

Chương 1035: Hoang Cô (3)

Thiên Tâm lão ma xông lên, tay cầm kiếm bằng xương trắng, hóa thành một hồng quang kinh thế.

Quá nhanh!

Không khí rơi vào vụn vụn!

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, lại phát động Tha Là Chi Thủ, màu xám trắng đột nhiên khuếch trương, tầng tầng lớp lớp nhuộm màu.

Thân hình Thiên Tâm lão ma dừng lại, ánh sáng bột phấn màu bạc trên người ông ta lóe, tiếp theo bay đến.

Sắc mặt Phương Tri Hành nhất thời biến đổi!

Cho dù cậu đoán trước được Thiên Tâm lão ma có thể tìm được cách phá giải Tha Là Chi Thủ, chẳng qua chính mắt nhìn thấy thần thông tinh diệu như thế của mình, bị bột phấn màu bạc bình thường triệt tiêu, vẫn khiến cậu giật mình.

Cũng may, cậu vận sức chờ phát động, làm tốt chuẩn bị.

“Thần La Thiên Chinh!”

Phản lực vô hình không dấu tích bùng nổ ra.

Kiếm bằng xương trắng đâm thẳng tới, lập tức đánh vào trên một bức tường cao vô hình.

Thiên Tâm lão ma sắp nứt mắt, há miệng phun ra mấy chục trái tim, bóp nát tất cả.

Một lần là xong!

Hung uy trên người ông ta nháy mắt cao lên, không ai bì nổi.

Xì xì ~

Ông ta cầm kiếm đâm tới, bức tường cao vô hình lại bị ông ta đâm ra một lỗ thủng.

Mũi kiếm đâm đến, cách trán Phương Tri Hành chỉ có gang tấc.

“Ừm, dũng khí đáng khen!”

Phương Tri Hành không mẫn không nhạt khen ngợi, nhanh chóng biến hóa, Bạo Quân Xuất Thế, hóa thân thành Đại Uy Thiên Long La Hán.

Kim quang nồng đậm rực rỡ bộc phát ra, hào quang vạn trượng, giống như ngày huy hoàng!

Xì xì xì ~

Phật quang màu vàng chiếu rọi trên người Thiên Tâm lão ma, vạn hoa thánh quang, yêu tà lui tránh, ma chướng đều sợ hãi.

Thiên Tâm lão ma cảm giác khó chịu, giống như chuột nhìn thấy mèo, ma khí trên người vù vù tán loạn không cách nào ngừng tụ.

Kiểm uy theo đó đột nhiên lao xuống!

“Hừ! Chút tài mọn, dám múa rìu qua mắt thợ!”

“Xem Đại Uy Thiên Long của ta!”

Phương Tri Hành nắm chặt nắm tay, cuồng bạo đánh ra.

Nắm tay của cậu thẳng tắp đánh ra, đón nhận kiếm bằng

xương trắng.

Két!

Kiểm bằng xương trắng theo đó nứt ra, kế tiếp đứt thành từng khúc.

Đại uy thần quyền thể không thể đỡ, từ trước đến nay chưa từng có, khắc trên ngực Thiên Tâm lão ma.

Xì!

Sau cổ Thiên Tâm lão ma phồng lên, tiếp theo vỡ tan, lượng lớn máu thịt bắn tung toé ra sau.

Một lỗ thủng lớn chợt xuất hiện trên ngực của Thiên Tâm lão ma.

Từng trái tim bay ra, ùng ùng vỡ vụn, máu thịt bay tứ tung!

“A a ~”

Thiên Tâm lão ma bay ngược ra ngoài, máu bắn lên trời cao.

Thân thể ông ta phùng phùng bốc cháy dưới kim quang rực rỡ chiếu rọi, giải thể sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Ánh mắt Phương Tri Hành nhanh chóng nhìn quét, tìm kiếm từng góc quanh mình.

“Hư Không Tác Địch!”

Thời khắc mấu chốt, Tế Cửu lại ra tay, phóng ra dao động vô hình.

Đột nhiên, nó lớn tiếng truyền âm nói: “Ở đây biển!”

Tầm mắt Phương Tri Hành ngưng đọng, thân hình nhanh

chóng lặn xuống.

Ngay trong đáy biển sâu nghìn mét, một trái tim gian nan nhảy lên, chậm rãi mọc ra tổ chức máu thịt.

Phương Tri Hành xông tới.

Trái tim mãnh liệt nhảy lên!

“Phương Tri Hành, xin hãy khoan dung độ lượng, ta với người không oán không thù, cần gì đuổi tận giết tuyệt!”

Thiên Tâm lão ma run giọng hét.

Phương Tri Hành cười lạnh nói: “Thiên Tâm Ma Công > đương nhiên thần kỳ nhưng chỉ có thể sống lại tại chỗ, so với Âm Thi lão nhân, ông xem như là kiểu khá dễ dàng giết.”

Bàn tay to của cậu cướp lấy trái tim.

“Tại sao?”

Thiên Tâm lão ma suy nghĩ mãi vẫn không hiểu, gào thét: “Tại sao người nhắm vào ta? Ta chưa từng đắc tội với người!”

Phương Tri Hành lạnh lùng cười nói: “Mỗi người mà người giết đều là người từng đắc tội với người à?”

Nắm ngón tay nắm chặt!

Đùng!

Trái tim nổ tung!

Thiên Tâm lão ma thân vẫn đạo tiêu.

“Thu!”

Tâm thần Phương Tri Hành vừa động, tất cả máu thịt nhanh

chóng hóa thành tro tàn, chìm đáy biển.

“Đại công cáo thành!”

Phượng Tri Hành vui vẻ cười, một lát sau cậu cướp đoạt vật phẩm tùy thân của Thiên Tâm lão ma.

Đột nhiên, tầm mắt của cậu dừng trên một miếng mỏng hình dạng vỏ sò.

Chính là vật này phá Tha Là Chi Thủ!

Phượng Tri Hành lập tức cầm lên cẩn thận kiểm tra.

Cũng ngay sau đó, giao diện hệ thống đột nhiên lấp loé ánh sáng.

[2. Sưu tầm 10 miếng Xích Chi Bích (1/10)]

“Đây là Xích Chi Bích!!”

Trong lòng Phượng Tri Hành vui mừng quá đỗi, đây thật đúng là niềm vui bất ngờ.

&LTHo;ài Nam Tử - Nguyên Đạo Huấn>: “Cổ thánh nhân không quý Xích Chi Bích, mà trân trọng một cái chớp mắt, thời gian có được cũng dễ dàng mất đi.”

Đây là xuất xứ của Xích Bích Thốn Âm!

Tác dụng của Xích Chi Bích cực lớn, có thể nhiễu loạn thời gian, hiệu quả kéo dài một tắc.

Thiên Tâm lão ma chính là dựa vào điểm này phá Tha Là Chi Thủ.

Dù sao Tha Là Chi Thủ chỉ có thể ảnh hưởng thời điểm “Hiện tại”.

“Thật sự là vỏ quýt dày có móng tay nhọn!”

Phượng Tri Hành than khẽ.

Tế Cửu nhích đến, hiếu kỳ nói: “Có phải có Xích Chi Bích thì có thể khắc chế Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công của mày không?”

Vẻ mặt Phượng Tri Hành nghiêm túc, gật đầu nói: “Ừm, cho nên hoàng đế triều trước bị đánh bại.”

Chương 1036: Vang vọng (1)

Tế Cửu hiểu rõ, tặc lưỡi nói: “Trong tay Cơ Nguyên Võ có Xích Chi Bích, vậy hẳn chính là khắc tinh của mày!”

Phượng Tri Hành đáp: “Xích Chi Bích chỉ có thể can thiệp thời gian một tấc, Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công là thời không nghịch lưu còn đề cập đến không gian, cho nên tao vẫn có ưu thế.”

Tế Cửu cười nhạt, mỉa mai nói: “Nhưng hề nói là ưu thế ở phía tao, không một ai có kết cục tốt.”

Phượng Tri Hành trợn mắt trắng, lập tức trở về con tàu khổng lồ.

Một trận chiến này thanh thế lớn, kinh tâm động phách, dẫn tới một đám cao thủ quan sát cuộc chiến.

Mắt thấy Phượng Tri Hành giết chết Thiên Tâm lão ma, mọi người chịu rung động to lớn, không thể nghi ngờ lại có nhận thức mới đối thực lực của cậu.

“Mặc dù là Thiên Tâm lão ma, cũng không thể ép Phượng Tri Hành sử dụng toàn bộ con bài chưa lật.”

“Phượng Tri Hành khủng bố như vậy!”

“Sâu không lường được!”

...

Mọi người thảo luận sôi nổi.

Lúc này, Hải Lưu Vương cũng đứng ở chính giữa mọi người,

nhìn một trận chiến này.

Bà ta từng giao thủ với Phương Tri Hành.

Cho nên lúc này, người xúc động sâu nhất chính là bà ta.

“Hắn mạnh lên rồi!”

Ánh mắt Hải Lưu Vương lấp loé, nhận thấy thực lực của Phương Tri Hành rõ ràng tăng lên một tầng so với trước khi rời bến.

Mà bản thân bà vẫn giậm chân tại chỗ, không có bất kỳ tiến bộ nào.

“Kẻ địch như vậy thật là đáng sợ!”

Hải Lưu Vương thở sâu, vẻ mặt không khỏi phức tạp.

“Ha ha, không hổ là kẻ thù cũ của ta!”

Thập thất hoàng tử Cơ Hồng Lực ngược lại cực kỳ hưng phấn, chiến ý sôi trào, hận không thể lần nữa đi tìm Phương Tri Hành đánh cậu mấy cái.

Phương Tri Hành không để ý tới mọi người, lập tức tiến vào khoang thuyền tầng 2, đi tới căn phòng ấ số 30.

“Đạo hữu mời vào.”

Không cần gõ cửa, trong phòng truyền ra giọng nói của Thanh Vân kiếm tiên.

Phương Tri Hành đẩy cửa mà vào, cười nói: “Ninh lão, ngài xem hiện tại ta là chính đạo hay là ma đạo?”

“Ha ha!”

Thanh Vân kiếm tiên không khỏi ngửa đầu cười to, lấy ra một bầu rượu rót hai bát lớn, mặt giãn ra nói: “Uống bát rượu này rồi, người là tri kỷ của lão phu!”

Phượng Tri Hành không khách sáo, giơ chén lớn lên, uống một hơi cạn sạch.

“Sảng khoái!”

Trong lòng Thanh Vân kiếm tiên cực kỳ vui sướng, ám ảnh và uất ức đặt trong lòng nhiều năm, cuối cùng trở thành hư không.

Ông lập tức lấy ra năm miếng Xích Chi Bích từ trong ngực...

“Năm miếng!!”

Ngoài mặt Phượng Tri Hành vẫn thờ ơ, thật ra trong lòng mừng như điên, kích động không thôi.

Thanh Vân kiếm tiên nhìn năm miếng Xích Chi Bích, hồi ức nói: “Sở dĩ lão phu sưu tập Xích Chi Bích vì phòng bị Thiên Tâm lão ma làm xằng làm bậy.

Hiện tại cuối cùng Thiên Tâm lão ma đã chết, mấy khối Xích Chi Bích này không có tác dụng gì với ta cứ tặng cho Phượng đạo hữu đi.”

Phượng Tri Hành trịnh trọng tiếp nhận, nghiêm mặt nói: “Cảm ơn Ninh lão bỏ những thứ yêu thích.”

Thanh Vân kiếm tiên hơi im lặng rồi nhắc nhở: “Với thực lực hiện tại của người, người có thể đánh bại người không vượt qua năm người, người có thể giết chết người e rằng chỉ có một mình Cơ Nguyên Võ.”

Đánh bại đại biểu thực lực mạnh hơn!

Giết chết đại biểu thực lực nghiền áp!

Phương Tri Hành nhíu mày nói: “Đến tột cùng Cơ Nguyên Võ mạnh cỡ nào, cảnh giới gì?”

Thanh Vân kiếm tiên hớp một ngụm rượu, mập mờ nói: “Sâu không lường được! Cơ Nguyên Võ từng luyện hóa khí vận của Đại Chu, hòa thành một thể với ông ta, từ đó đúc thành tuyệt thể long mạch, trên đời vô địch.

Trước mắt ông ta rời khỏi Đại Chu, không thể không tự tay chặt đứt khí vận Đại Chu, tự tổn hại long mạch, rơi vào trong một vài phiền phức.

Nhưng cho dù là như thế, ông ta vẫn có thể dựa vào thần công &LTC;ửu Long Chân Hoàng Đồ>, phát huy ra thực lực tuyệt đối giết chết người.”

Phương Tri Hành từ chối cho ý kiến, hơi im lặng, dò hỏi: “Không biết bốn vị cao thủ khác là?”

Về mặt Thanh Vân kiếm tiên nghiêm túc, chậm rãi nói: “Vị đầu tiên là đại lão Vu tộc thống trị mười vạn đại sơn ở Nam Cương, người này cực kỳ thần bí, tinh thông các loại vu thuật kỳ dị tuyệt luân, gần như không gì làm không được, người từng trêu chọc tới ông ta, ai nấy đều chết oan chết uổng.”

Khóe miệng Phương Tri Hành co giật, im lặng không nói gì.

Thanh Vân kiếm tiên chậm rãi hớp một miếng rượu, tiếp tục nói: “Người thứ hai là con gái của Cơ Nguyên Võ - Cơ Hồng Chân, cô ta không tu luyện &LTC;ửu Long Chân Hoàng Đồ>, luyện chính là &LTTu;ế Nguyệt Tinh Hoả> cũng là một môn công pháp loại thời gian, pháp lực thâm hậu, không thua gì người.”

Phương Tri Hành nhất thời run sợ trong lòng.

“Người thứ ba là Hoành Dao thánh chủ, hấn yên lặng nhiều năm, đao mang đều thu liễm, chiến lực vô cùng có khả năng ở trên

lão phu!”

“Người thứ tư là Lộc Minh Vương Cơ Nguyên Thiên, hẳn là đệ đệ ruột của Cơ Nguyên Võ, cũng là một trong tứ đại thân vương, thực lực khủng bố nhất, cho dù Hải Lưu Vương ở trên biển cũng chưa chắc có thể thắng hẳn.”

Chương 1037: Vang vọng (2)

Sau khi Phương Tri Hành nghe xong, trong lòng hiểu rõ.

Cậu buông bát lớn, thỉnh giáo nói: “Ta còn cần ít nhất bốn miếng Xích Chi Bích, không biết ai hay nơi nào còn có không?”

Thanh Vân kiếm tiên lắc đầu nói: “Xích Chi Bích rất hiếm có, lão phu cũng không có manh mối.”

Phương Tri Hành không quá mức thất vọng, gạt đầu, cậu cùng lão các chủ uống một vò rượu xong, lúc này mới đứng dậy cáo từ.

Lúc gần đi, Thanh Vân kiếm tiên đột nhiên nói: “Vị đại lão Vu tộc kia không gia nhập lời hứa không chiến, theo ta biết đó là Cơ Nguyên Vô cố ý sắp xếp.”

Phương Tri Hành vừa động tâm thần, trịnh trọng nói: “Cảm ơn Ninh lão nhắc nhở.”

...

Rất nhanh, đêm đã khuya.

Hạm đội hoàng gia vững vàng tiến lên.

Bên phía đầu thuyền cực kỳ náo nhiệt, tiếng gầm rú liên tiếp, trắng đêm không thôi.

Đội phá băng cực khổ lại thay đổi một nhóm người.

Bọn họ chiến đấu hăng hái suốt đêm, cần phải bảo đảm hạm đội hoàng gia có thể luôn đi về trước.

Công việc khổ sai này đương nhiên không tới lượt Phương Tri Hành và Tế Cửu, hai người bọn họ nằm trên giường ngủ khò khò.

Phương Tri Hành bỗng nhiên tỉnh lại, trong khoảnh khắc mở to mắt, ánh mắt dừng trên cửa phòng.

Ngay một khắc trước, có người lặng lẽ đi đến ngoài cửa phòng, dừng lại giây lát, sau đó nhanh chóng rời đi.

Động tác của đối phương rất nhỏ, công phu thu liễm khí tức không tẻ, thực lực vô cùng có khả năng đạt tới Bách Ngưu cảnh.

Trong khe cửa bị nhét vào một tờ giấy màu vàng.

Phương Tri Hành nhìn chăm chú, nhíu mày nói: “Phù triện?”

Tế Cửu cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại, kinh ngạc nói: “Ai đưa cho mày vậy, không phải là muốn hại mày chứ?”

Phương Tri Hành cẩn thận kiểm tra tấm phù triện, trầm ngâm nói: “Đây là Truyền Âm phù, xem ra có người muốn âm thầm liên hệ với tao.”

Cậu chần chờ vung lên, đột nhiên dùng sức bóp nát phù triện.

Bụp!

Phù triện vừa nổ tung, phun ra lượng lớn sương trắng ngưng mà không tiêu tan.

Trong sương mù quay cuồng lộ ra một hình chiếu, rõ ràng là một phụ nhân dáng người thon thả xinh đẹp.

“Ồ, thì ra là quý phi nương nương.”

Hai mắt Phương Tri Hành hơi nhíu lại.

Hình chiếu ánh vào mi mắt chính là Đoan Mộc Ánh Tuyết.

Chỉ thấy bà chỉnh đốn trang phục hàng lễ, tư thái cực kỳ khiêm tốn, nhẹ giọng nói: “Thiếp thân đêm khuya quấy rầy, thật sự tình thế bất đắc dĩ, mong đạo hữu tha thứ.”

Phương Tri Hành vô cùng bất ngờ, tặc lưỡi nói: “Ngài đường đường là quý phi nương nương, tại sao dùng phương thức này liên lạc với đại nghịch như ta?”

Đoan Mộc Ánh Tuyết mím môi, vẻ mặt phức tạp nói: “Thật không dám giấu giếm, thiếp thân gặp phải chỗ khó, đặc biệt xin Phương đạo hữu giúp đỡ.”

“...”

Phương Tri Hành nhất thời cạn lời.

Tế Cấu cũng trừng to mắt cho, lập tức truyền âm nói: “Hiếm lạ nha, có phải đầu óc của người đàn bà này có bệnh không? Xin ai không xin, lại cầu xin đến chỗ này!”

Phương Tri Hành hơi im lặng, nghiêm túc nói: “Vẫn mong nói rõ.”

Đoan Mộc Ánh Tuyết liền nói: “Phụ thân ta Đoan Mộc Nguyên Túc trước đó bị trọng thương, thương thế vẫn không thấy chuyển biến tốt đẹp. Hoàng hậu nhân cơ hội này, tước đoạt binh quyền của phụ thân ta chuyển giao cho tam hoàng tử Cơ Hồng Xung. Hôm nay, hoàng hậu lại cưỡng ép phụ thân ta đi phá băng, làm cu li...”

Nói đến đây, thân thể mềm mại của vị quý phi này run nhè nhẹ, dĩ nhiên là giận không thể át.

Phương Tri Hành quan sát sắc mặt qua lời nói, lúc này mới chú ý tới một chuyện.

Lần này rời bến, Cơ Nguyên Võ vứt bỏ một đám phi tần, chỉ

dẫn theo hai nữ nhân bên người chính là hoàng hậu và quý phi.

Mà tuy hoàng hậu là chính cung của Cơ Nguyên Võ nhưng được sủng ái nhất, thật ra là quý phi Đoan Mộc Ánh Tuyết.

Có thể nghĩ mà biết tiết mục cung đấu tồn tại giữa hai nữ nhân này oán hận chất chứa đã sâu, thủy hỏa bất dung.

Sau lưng quý phi có thị tộc Đoan Mộc làm chỗ dựa, phụ thân của bà Đoan Mộc Nguyên Túc là mãnh tướng hàng đầu vương triều Đại Chu, bình thường hoàng hậu đương nhiên không làm gì được bà.

Nhưng sau khi rời bến, mọi chuyện đều thay đổi.

Đầu tiên là Đoan Mộc Thiên Tự chết oan chết uổng, tiếp theo Đoan Mộc Nguyên Túc lại sụp đổ.

Quả thực là giống như trời sập!

Trước mắt Cơ Nguyên Võ bế quan không ra, toàn bộ chuyện lớn nhỏ do hoàng hậu làm chủ.

Tình cảnh của Đoan Mộc Ánh Tuyết trở nên tràn ngập nguy cơ, giống như bước trên miếng băng mỏng.

Ánh mắt Phương Tri Hành hơi loé, trầm ngâm nói: “Quý phi tìm ta, có năng lực giải quyết vấn đề gì chứ?”

Đoan Mộc Ánh Tuyết cắn răng, đầu gối gập khúc quỳ xuống, run giọng nói: “Thiếp thân mong Phương đạo hữu che chở phụ thân ta, thẳng đến khi hoàng đế xuất quan mới thôi.”

Phương Tri Hành bật cười nói: “Nếu ta nhúng tay vào, chỉ sợ hoàng hậu nường nường sẽ không vui đâu.”

Đoan Mộc Ánh Tuyết liền nói: “Giữa người và hoàng đế có hẹn ước không chiến, hoàng hậu không làm gì được người.”

Phường Tri Hành lắc đầu nói: “Ngài quá coi thường hoàng hậu rồi, thu thập ta đâu cần tự bà ta ra tay?”

Đoan Mộc Ánh Tuyết hít sâu một hơi, ngẩng đầu nói: “Thiếp thân có Xích Chi Bích, có thể tặng cho Phường đạo hữu.”

Chương 1038: Kết Thông Gia

(1)

Phường Tri Hành không khỏi tinh thần đại chấn nhưng tỉnh bơ hỏi: “Ồ, ngài có mấy miếng?”

Đoan Mộc Ánh Tuyết căng da mặt, cắn răng nói: “Ba miếng.”

Phường Tri Hành lập tức nói: “Cho ta bốn miếng, ta đảm bảo phụ thân ngài không sao.”

Đoan Mộc Ánh Tuyết do dự một lát, đứng lên nói: “Được, một lời đã định.”

Phường Tri Hành vui mừng quá đỗi, nghiêm trang nói: “Con người ta nói lời giữ lời, ta sẽ đi đón phụ thân của ngài qua đây.”

“Cảm ơn đạo hữu.” Đoan Mộc Ánh Tuyết lại trịnh trọng hành lễ, sau đó vung áo bào, xua tan sương khói.

Tế Cửu thấy vậy, tấm tắc nói: “Mày giẫm phải vận cứt chó gì vậy, lấy được toàn bộ không uống công sức!”

Tâm trạng Phường Tri Hành vui sướng, cười nói: “Mày cho rằng tao là mày à? Cái này gọi là nhân phẩm bùng nổ!”

Sau đó cậu đi ra khỏi khoang thuyền, phi thân rời thuyền, đi tới bên phía hạm đội tiên phong.

Trong bóng đêm, một đám võ giả đang ra sức phá băng, ai nấy cũng mặt đỏ hồng hộc, mồ hôi ướt đầm.

Ánh mắt Phường Tri Hành đảo qua, lập tức chú ý tới một ông

lão xoa tóc.

Đối lập với hai tháng trước, Đoan Mộc Nguyên Túc lúc này gầy hẳn một vòng, người cũng già nua rất nhiều, uy phong không còn.

“Khụ, khụ khụ...”

Ông lão càng không ngừng ho khan, nghe cũng rất đau khổ.

Ông muốn dừng lại nghỉ ngơi một chút, nhưng bỗng nhiên một cây roi dài đánh úp lại, quất lên phía sau lưng ông.

Bốp!

Một vết máu hiện lên.

Đoan Mộc Nguyên Túc cắn răng, biểu cảm cực kỳ đau khổ nhưng vẫn không hét ra tiếng.

Người chung quanh không đành lòng nhìn thẳng.

“Hừ, lão thất phu Đoan Mộc, người làm việc như vậy đó hả?”

Cách đó không xa có ba thái giám áo tím đầy vẻ hung ác đang giám sát Đoan Mộc Nguyên Túc làm việc.

Chỉ cần ông ta lười biếng lập tức quất tới một roi.

Xem tư thế này là muốn hành chết Đoan Mộc Nguyên Túc.

Phương Tri Hành đáp xuống, đi tới trước mặt Đoan Mộc Nguyên Túc.

“Người...”

Đoan Mộc Nguyên Túc ngẩn người, không rõ chuyện gì.

Phương Tri Hành cười nói: “Đại tướng quân, Phương mỗ muốn mời ngài uống trà.”

Đoan Mộc Nguyên Túc kinh ngạc không thôi, mơ hồ hiểu được cái gì.

“Đại nghịch như người làm gì?” Một thái giám áo tím hét rầm lên.

Phường Tri Hành trừng mắt, quát lớn nói: “Không muốn chết thì mau chóng cút đi.”

Ba thái giám áo tím nhất thời nổi da gà, không dám thả rắm một cái, xoay người chạy.

Phường Tri Hành một tay đỡ lấy Đoan Mộc Nguyên Túc, đưa ông vào trong phòng.

“Haiz, thì ra là quý phi nương nương nhờ người cứu ta.”

Đoan Mộc Nguyên Túc trầm giọng thở dài, trên mặt không có bất kỳ vui sướng, ngược lại đập ngực chán nản oán giận nói: “Hồ đồ, đây là hại ta bất trung bất nghĩa!”

Phường Tri Hành và Tế Cầu liếc nhau, hoàn toàn hết chỗ nói.

Một lát sau...

Một thái giám áo tím đến gõ cửa, hét lên: “Hoàng hậu nương nương cho mời.”

Khóe miệng Phường Tri Hành co giật, đứng dậy ra ngoài.

Không bao lâu, cậu đi tới trên boong tàu nhìn quanh.

Hoàng hậu Hạ Hầu Mật mũ phượng khăn quàng vai đứng ở mũi tàu, thưởng thức cảnh đêm.

Trong bóng tối cách đó không xa có một bóng dáng vạm vỡ đang đứng, không thấy rõ khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy bên hông người này giắt một thanh trường đao, ngạo nghễ mà đứng

giống như một ngọn núi lớn nguy nga không thể lay động.

Phượng Tri Hành chậm rãi đi tới chỗ Hạ Hầu Mật, thoải mái hành lễ nói: “Phượng mổ bái kiến hoàng hậu nương nương.”

Hạ Hầu Mật cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Phượng đạo hữu, tại sao người muốn bắt cóc Đaoan Mộc lão tướng quân hay là người muốn phá lời hứa không chiến?”

Phượng Tri Hành liền nói: “Hoàng hậu nương nương hiểu lầm rồi, ta và Đaoan Mộc lão tướng quân vừa gặp đã thân, tương thân tương ái, lúc này mới mời ngài ấy uống mấy ly gì đó mà thôi.”

“Ăn nói bừa bãi!”

Hạ Hầu Mật thịnh nộ, trên mặt giống như lồng sương lạnh, trầm giọng nói: “Người là đại nghịch, làm sao Đaoan Mộc lão tướng quân có thể vừa gặp đã thân với người? Bản cung khuyên người lập tức thả Đaoan Mộc lão tướng quân, bằng không tự gánh lấy hậu quả.”

Phượng Tri Hành trấn định tự nhiên, bình tĩnh nói: “Vu oan giá hoạ! Hoàng hậu nương nương, ta không hề ra tay, nếu ngài động thủ, vậy thì người phá lời hứa không chiến chính là ngài.”

Hạ Hầu Mật nghệt thở, cắn răng nói: “Người muốn như thế nào mới bằng lòng thả Đaoan Mộc lão tướng quân? Có điều kiện gì đừng ngại nói ra nghe thử.”

Phượng Tri Hành buông tay nói: “Hiểu lầm mà thôi, ta không nhốt bất kỳ ai, mong Hoàng hậu nương nương nhìn rõ.”

Hạ Hầu Mật tức giận nói: “Được được được, người đã chọn con đường chết!”

Bà ta hung hăng vung tay áo, giận dữ rời đi.

Đạo khách trong bóng tối đó cũng lặng yên không một tiếng động rút lui.

Phương Tri Hành bấu môi, thông thả đi trở về.

...

Hạ Hầu Mật trở về khoang thuyền tầng 1, đi thẳng đến một căn phòng.

Cửa không đóng, bà ta lập tức đi vào.

Trong phòng, một ông lão lưng gù khoanh chân ngồi, nếp nhăn trên mặt khắc sâu giống như vỏ cây già.

“Nghĩa phụ!”

Hạ Hầu Mật quỳ xuống, đầy vẻ ủy khuất, lẫn cả chực khóc.

Chương 1039: Kết Thông Gia

(2)

Ông lão lưng gù mở hai mắt, tiếng nói khàn khàn như ma sát, mở miệng nói: “Chuyện gì?”

Hạ Hầu Mật khóc lóc kể lể nói: “Phượng Tri Hành kia ngày càng bừa bãi, cũng dám phá hư chuyện tốt của con gái, lẽ nào lại như vậy được!”

Mật ông lão lưng gù không đổi sắc, đáp: “Cơ Nguyên Võ sớm đã nói trước, ông ta sẽ đích thân giải quyết Phượng Tri Hành, hơn nữa để thử vô liêm sỉ này xác xược mấy ngày, con gấp cái gì?”

Hạ Hầu Mật khó chịu nói: “Nghĩa phụ chỉ cần ra tay một chút, giết chết Phượng Tri Hành, không phải dễ như trở bàn tay à?”

Ông lão lưng gù trầm mặc một lát, thở dài: “Thôi, giúp con một lần vậy.”

Hạ Hầu Mật nhất thời vui mừng không thể kiềm chế.

Không bao lâu, lại có một người tới đến phòng này.

Người này tóc bạc mặt trẻ mặc đạo bào màu vàng chính là tổ sư khai sơn của Tiên Phù tông, Phi Long chân nhân.

“Bần đạo bá kiến hoàng hậu nương nương, bá kiến lão tổ tông Vu tộc.” Phi Long chân nhân hành lễ mang tính tượng trưng.

“Miễn lễ.”

Hạ Hầu Mật nâng tay hạ xuống, mở miệng nói: “Có chuyện

cần người đi làm.”

Phi Long chân nhân hít sâu, biểu cảm hơi mất tự nhiên nói: “Không phải là kêu ta đối phó Phương Tri Hành kia chứ?”

Hạ Hầu Mật hừ lạnh nói: “Bản cung chính là kêu người đi thu thập tên đó!”

Sắc mặt Phi Long chân nhân không khỏi trở nên khó coi.

“Ta sẽ giúp người.”

Ông lão lưng gù đột nhiên mở miệng: “Ta sẽ triệu hoán một tà vật đến trợ giúp người một tay.”

Phi Long chân nhân hít sâu một hơi nói: “Phương Tri Hành là người bất tử, có thể Tích Huyết Trọng Sinh, ở đây giết hắn không chút ý nghĩa.”

Ông lão lưng gù đáp: “Ở đây giết hắn, hắn cũng chỉ có thể sống lại ở Đại Chu, không đi được đến đại lục mới kia, sau này chúng ta cũng sẽ bớt một họa lớn tâm phúc.”

Phi Long chân nhân suy nghĩ, sắc mặt u ám, lạnh giọng nói: “Được, ta sẽ ra tay.”

Ông lão lưng gù đứng lên đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa nói: “Ta sẽ ở phía trước 300 dặm hoàn thành nghi thức triệu hoán, chế tạo một nguy cơ, sau đó các người kêu Phương Tri Hành ném xúc xắc.”

Hạ Hầu Mật hỏi: “Xúc xắc Túc Mệnh sẽ chọn trúng Phương Tri Hành à?”

Ông lão lưng gù liền nói: “Xúc xắc Túc Mệnh sẽ căn cứ cường độ nguy cơ để lựa chọn người đi giải quyết nguy cơ, người của bên phía chúng ta là người chế tạo nguy cơ cũng sẽ không bị lựa chọn, vậy thì người có năng lực giải quyết nguy cơ chỉ còn lại một

mình Phương Tri Hành, tất nhiên hẳn sẽ bị lựa chọn.”

Hạ Hầu Mật mừng rỡ, ở chỗ sâu trong đồng tử chợt xuất hiện ánh sáng ác độc.

Phi Long chân nhân liên tục gật đầu nói: “Được, vậy ta cũng đi chuẩn bị một chút. Lần này cần phải một hơi giải quyết Phương Tri Hành.”

Phương Tri Hành trở về phòng, tiếng ho dữ dội vang lên bên tai.

Ho đến xé ruột xé gan!

Cảnh tượng đó, giống như muốn ho ra cả ngũ tạng lục phủ, khiến người ta không khỏi đau lòng.

Doan Mộc Nguyên Túc một mình ngồi trên ghế, khom lưng, thở hổn hển, mặt đỏ bừng.

Thấy vậy, Phương Tri Hành không khỏi tò mò hỏi: “Rốt cuộc ngài bị thương gì vậy?”

Doan Mộc Nguyên Túc ngẩng đầu lên, lau miệng, thở dài: “Thực ra vết thương không nặng, đáng lẽ có thể nhanh chóng chữa khỏi, đáng tiếc ta nhất thời không để ý, thuốc uống bị người ta động tay động chân khiến vết thương càng nặng, mới lâu khỏi như vậy.”

“Ồ, hóa ra ngài bị người ta hạ độc...”

Phương Tri Hành bình tĩnh, lắc đầu nói: “Nội đấu triều đình tàn khốc!”

Doan Mộc Nguyên Túc hừ lạnh nói: “Người đắc tội với hoàng hậu, với tính cách thù dai của bà ta, tuyệt đối sẽ không tha cho người.”

Phượng Tri Hành không nhanh không chậm ngồi xuống, bình tĩnh nói: “Chỉ cần nữ nhi của ông giữ lời hứa, chúng ta sẽ bình an vô sự.”

Doan Mộc Nguyên Túc nhìn Phượng Tri Hành thật sâu, sắc mặt thay đổi khó lường, im lặng không nói.

Không biết từ lúc nào, trời đã tờ mờ sáng.

Đùng đùng!

Thình lình, có người vội vàng gõ cửa.

Phượng Tri Hành tinh thần tỉnh táo, đứng dậy mở cửa.

Một cơ giáp xuất hiện ngoài cửa, mặc bộ trang phục của một cung nữ.

Nữ hầu cơ giáp không nói một lời, nhanh chóng nhìn xung quanh, xác nhận không ai quan sát, rồi đột nhiên chạm vào bên phải ngực.

Răng rắc~

Cùng với một tiếng động, đôi vú săn chắc từ từ mở ra, để lộ một lỗ hồng.

Cô đưa tay vào lỗ hồng, lấy bốn mảnh phiến mỏng ra đưa cho cậu rồi nhanh chóng rời đi.

“Xích Chi Bích!”

Đáy mắt Phượng Tri Hành sáng lên, tâm trạng vui sướng tột độ.

[2, Tìm kiếm 10 Xích Chi Bích (Đã hoàn thành)]

[Điều kiện đạt đến Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công · Đảo

ngược mười ngày max cấp đã hoàn thành, có muốn nâng cấp không?]

Phương Tri Hành đóng cửa lại, cậu bước vào phòng ngủ, khoanh chân ngồi xuống, trong lòng bình lặng.

“Nâng cấp!”

Trong nháy mắt, ký ức và cảm ngộ tu luyện khổng lồ ùa vào đầu cậu, đưa cậu vào trạng thái huyền bí, giống như đang mơ.

Trong giấc mơ, cậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy một dòng sông cuộn cuộn trên đầu, sóng nước dâng trào.

Chương 1040: Cộng Hưởng (1)

“Chẳng lẽ đây là dòng sông Tuế Nguyệt trong truyền thuyết à!”

Dòng sông Tuế Nguyệt, còn được gọi là dòng sông thời gian, dòng sông ánh sáng âm!

Từ xưa đến nay, từ khi thời gian ra đời, tất cả mọi thứ đã xảy ra đều hội tụ trong dòng sông này.

Phương Tri Hành cảm nhận được gì đó, giống như được triệu hồi, cậu bước về phía dòng sông.

Gần hơn, gần hơn nữa...

Phương Tri Hành nhìn kỹ, đột nhiên phát hiện rằng hình như thứ chảy trong dòng sông dài kia không phải là nước.

Mà là từng sợi chỉ mảnh!

“Đây là sợi chỉ thời gian!”

Mỗi một sợi chỉ thời gian đều độc lập, cũng vô cùng mềm mại, tất cả đều hướng về một phương hướng, kéo dài về phía trước.

Không nhìn thấy điểm bắt đầu, cũng không nhìn thấy điểm kết thúc.

Thoạt nhìn, nó giống như dòng nước chảy ào ạt về phía trước.

Một trong những sợi chỉ thời gian đó đặc biệt sáng, trôi về phía Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành đưa tay ra bắt lấy nó.

Ngay lập tức, sợi chỉ thời gian đột nhiên trở nên khổng lồ, giống như bị cắt ra, biến thành từng đoạn.

Mỗi đoạn để lộ một hình ảnh, được kết nối với nhau, tạo thành một đoạn phim hoạt hình liên tục.

Những chuyện được trình bày trong hình ảnh hóa ra lại là những gì Phương Tri Hành đã làm ngày hôm qua.

Từ đầu đến cuối, không thiếu một chi tiết nào.

Cứ giống như cậu đang trải qua những chuyện đó một lần nữa.

Hình ảnh tiếp tục tiến về phía trước, cậu lại nhìn thấy những ngày trước, những ngày trước nữa...

Mãi cho đến mười ngày trước!

Tổng cộng mười ngày!

“Hừm, thời gian đã quay ngược lại mười ngày!”

Phương Tri Hành linh quang dâng trào, bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu ví dòng sông thời gian như một cơ sở dữ liệu thì &LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công> giống như một công cụ tìm kiếm.

Chỉ cần người nhập một từ khóa, thì người có thể tìm kiếm thông tin liên quan.

Bây giờ Phương Tri Hành đã có được quyền truy cập tìm kiếm, có thể tra cứu thông tin trong vòng mười ngày gần đây.

“Mỗi người đều có một sợi chỉ thời gian của riêng mình, còn mình có thể can thiệp vào nó một cách không giới hạn ...”

Khỏe miệng Phương Tri Hành nhếch lên, từ từ mở mắt ra, đôi mắt trong veo.

[Kỹ năng bộc phát: Đạn Chỉ Thập Thiên (Lv6)]

“Tốt, [Đàm Hoa Nhất Hiện] đã được nâng cấp!”

Mặc dù kỹ năng bộc phát mới được thức tỉnh cũng là cấp 6.

Nhưng [Đàm Hoa Nhất Hiện] chỉ có thể được coi là cấp 6 sơ cấp.

[Đạn Chỉ Thập Thiên] là cấp 6 trung cấp, không nghi ngờ gì sẽ mạnh hơn.

Điều này có nghĩa là khả năng can thiệp vào thời gian và không gian của Phương Tri Hành đã được cải thiện rất nhiều, từ 1 đến 10, gấp 10 lần!

“Đậu xanh, mày thăng cấp rồi!”

Tế Cầu chạy vào từ phòng khách, liên tục sửa lên kinh ngạc.

Bảng hệ thống của nó cũng đang phát sáng.

[Loài: Chó]

[Thiên phú: Sự ràng buộc của chó]

[Huyết thống: Thiên Cầu (cấp 6)]

[Kỹ năng bộc phát huyết mạch: Hư Không Tác Động (Lv6)]

[Kỹ năng bộc phát huyết mạch: Tinh Không Huyết Vũ Trảo (Lv6)]

[Kỹ năng bộc phát huyết mạch: Thiên Địa Vô Cực, Vạn Dặm Truy Tung (Lv6)]

[Kỹ năng bộc phát huyết mạch: Thiên Cầu Đọa Địa (Lv6, hy sinh một số mạng sống dư thừa, bộc phát sức chiến đấu cực hạn)]

.....

[Huyết mạch thần thông: Thanh Động Vạn Tượng]

[Số mạng còn lại: 30]

Rõ ràng là Tế Cầu cũng đã được nâng cấp!

Cuối cùng huyết mạch của nó đã đạt đến cấp 6!

Từ huyết mạch Liệp Lang cấp 5 tiến hóa thành huyết mạch Thiên Cầu cấp 6!

Đồng thời, các kỹ năng bộc phát huyết mạch cũng có những thay đổi không nhỏ, đặc biệt là [Thiên Cầu Đọa Địa] mới được thức tỉnh, là phiên bản nâng cấp của [Lạc Độc Bạo Lang], có lai lịch không nhỏ.

&LTS;ử ký · Thiên quan thư> có viết: “Thiên cầu, hình dạng như sao băng lớn, có tiếng, nó rơi xuống đất, giống chó. Nơi nó rơi xuống, nhìn giống như ánh lửa ngút trời.”

Chưa hết, mạng sống của nó đã tăng lên đến 30!

Trong lòng Phương Tri Hành không khỏi có chút phức tạp, cậu vất vả cực khổ tìm kiếm tài liệu, làm nhiệm vụ, mới thức tỉnh được một kỹ năng bộc phát cấp 6.

Còn Tế Cầu, nó chỉ cần nằm im, kết quả một đường nằm đến cảnh giới Quy Chân.

Nếu nó thi triển [Thiên Cầu Đọa Địa], e rằng sức chiến đấu sẽ tăng vọt lên Niết Bàn cảnh.

Đúng là kẻ chiến thắng trong cuộc đời của một con chó!

Phương Tri Hành cảm thán, nắm chặt tay, lập tức cảm nhận được một sức mạnh chưa từng có, không gì sánh bằng.

Cậu mỉm cười, truyền âm: “Tế Cửu, bây giờ không có ai có thể giết được tao nữa!”

Tế Cửu hít một hơi thật sâu, tò mò hỏi: “Rốt cuộc kỹ năng [Đạn Chỉ Thập Thiên] lợi hại đến mức nào?”

Phương Tri Hành bĩu môi.

Tên Tế Cửu này, lại mắc bệnh cũ rồi.

Mỗi lần cậu mạnh lên, nó luôn muốn thử thách điểm yếu của mình.

Thôi được rồi, để cho mày xem một chút, khoảng cách giữa chúng ta.

Phương Tri Hành nghĩ, cậu giơ tay phải lên, búng một cái.

Bốp!

Chỉ là một cái búng tay vô cùng lơ đãng, đơn giản mà thôi!

Ngay lập tức, thời gian ngừng trôi, thế giới cũng theo đó mà trở nên yên tĩnh.

Phương Tri Hành nhìn thấy một dòng sông Tuế Nguyệt hiện ra trước mắt, cậu đưa tay vào dòng sông, nắm lấy một sợi chỉ thời gian.

Chương 1041: Cộng Hưởng (2)

Nói chính xác hơn, chỉ là một đoạn của sợi chỉ thời gian!

Vừa khéo chính là mười ngày trước cho đến thời điểm này!

Đoạn thời gian này, chính là mười ngày đã qua của Tế Cầu.

Ánh mắt Phương Tri Hành sáng lên, cậu nhanh chóng lướt qua đoạn thời gian này, đột nhiên dừng lại ở một khung hình.

Tám ngày trước, Tế Cầu chạy lên boong tàu, đứng bên mạn thuyền, nhắc chân sau lên, đang chuẩn bị tề một bãi vào biển!

Phương Tri Hành đột nhiên tiến đến từ phía sau, hai tay áp sát, bốn ngón tay chụm lại, tạo thành hình hổ ấn!

“Thần thông - Thiên Niên Sát!”

Khoảnh khắc tiếp theo, thời gian lại trôi, thế giới lại trở nên sống động.

“Á ~”

Một tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt chột vang lên.

Tế Cầu bay lên tại chỗ!

Cong đuôi lại!

Trong giây lát này, Tế Cầu đã trải nghiệm được cảm giác lỗ huyệt siết chặt, rách huyệt môn là như thế nào.

Đau đớn không muốn sống!

Mức độ xấu hổ đạt tới đỉnh điểm!

“Mày, mày con mẹ nó...”

Tế Cửu sợ rồi, nó ngồi sụp xuống đất, đưa đầu ra liếm chỗ đau, nước mắt tuôn trào.

Vừa liếm vừa bất bình la lên: “Mày làm thế nào vậy?”

Phượng Tri Hành cười ha hả, nói mơ hồ: “Nói đơn giản thì tao có thể tấn công bất cứ khoảnh khắc nào của mày trong 10 ngày qua.”

Tế Cửu rợn tóc gáy, nó hỏi: “Ý gì vậy, chẳng lẽ người có thể xuyên không về quá khứ, tùy ý tấn công bất cứ ai hả?”

Phượng Tri Hành lắc đầu: “Không, tao chỉ có thể tấn công kẻ thù xuất hiện trước mặt tao thôi.”

Tế Cửu suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Mày có thể du hành ngược thời gian mười ngày, vậy có thể dừng lại ở quá khứ luôn không?”

Phượng Tri Hành lắc đầu lần nữa: “Đương nhiên không thể, tao chỉ có thể quay lại một thời điểm cụ thể nào đó trong quá khứ, một khi đã xác định được thời điểm đó thì chỉ có thể dừng lại trong tích tắc mà thôi.”

Tế Cửu chợt hiểu ra: “Nói cách khác, chính trong khoảnh khắc đó, mày đã hoàn thành tấn công rồi!”

Nói đến đây, nó đột nhiên nghi ngờ: “Vậy thì không đúng rồi, mày đánh tao ở một thời điểm nào đó trong quá khứ, tại sao giờ tao mới thấy đau?”

Phượng Tri Hành thở dài: “Tao không thể thay đổi những gì đã xảy ra trong quá khứ, chỉ có thể để lại dấu vết ở quá khứ, rồi đến thời điểm hiện tại mới phát huy tác dụng.”

Tế Cửu nghe có vẻ hiểu nhưng không hiểu lắm, tặc lưỡi nói: “Tóm lại là mày đánh tao một cái ở quá khứ, giờ tao mới thấy đau, đúng không? Vậy nếu mày cứ đánh tao như thế, chẳng phải tao sẽ đau mãi không ngừng à?”

Phượng Tri Hành bật cười: “Làm gì có chuyện tốt như vậy, thi triển kỹ năng bộc phát cấp 6 rất hao tổn pháp lực, tao hoàn toàn không thể phung phí được đâu.

Chiêu này của tao chính là để đánh vào đường trọng sinh và chân ngã của kẻ địch, búng tay một cái, giết người vô hình.”

Tế Cửu nghe mà cảm thấy kinh hồn bạt vía, cảm thấy dù mình có thi triển “Thiên Cửu Đọa Địa” cũng chỉ có nước chịu đòn.

Sát chiêu như vậy quá ngẫu rồi, quỷ dị khó lường, giống như không có cách nào hóa giải!

Vừa nghĩ đến đây, cộc cộc~

Tiếng gõ cửa vang lên.

Phượng Tri Hành đứng dậy, đi ra mở cửa.

Ba thái giám tử y cầm theo xúc xích Túc Mệnh đến, sốt ruột nói: “Tôn giá, hạm đội tiên phong lại gặp rắc rối rồi, xin ngài mau tung xúc xích.”

Phượng Tri Hành cũng không thấy lạ, cậu cầm lấy xúc xích rồi tiện tay tung một cái.

Cạch cạch cạch~

Xúc xích Túc Mệnh nhanh chóng dừng lại.

Là sáu điểm!

Ánh sáng lấp lánh, ngưng tụ thành chữ “Có”.

Thái giám tử y thấy vậy, phần chấn nói: “Tôn giá, xem ra lần này lại phải nhờ ngài rồi!”

Phương Tri Hành lại nhú mào, không nhin được mà hỏi: “Rốt cuộc phía trước gặp phải nguy hiểm gì rồi, vậy mà lại cần ta ra tay?”

Thái giám tử y đáp: “Hình như bọn họ gặp một con hải thú hung dữ, vô cùng hung ác.”

“Hải thú hải...”

Trong lòng Phương Tri Hành khó hiểu, nhưng cậu vẫn bình tĩnh nói: “Các người đi trước đi, để ta chuẩn bị một lát đã.”

“Được!”

Ba thái giám tử y lui thối bỏ đi.

Phương Tri Hành suy nghĩ một lát rồi sắp xếp cho Đoan Mộc Nguyên Túc đến chỗ Đại Hắc Phật Mẫu trước.

Tiếp đó, cậu truyền âm cho Tế Cầu: “Mào ẩn nấp đi, lát nữa có thể cần mào giúp.”

Tế Cầu chớp mắt: “Sao vậy?”

Phương Tri Hành hít sâu: “Hoàn toàn là trực giác, có thể nguy cơ lần này không đơn giản như vậy đâu.”

Tế Cầu im lặng một lát rồi đáp: “Được!”

Không lâu sau, Phương Tri Hành rời khỏi con tàu khổng lồ, chạy nhanh trên mặt băng, nhanh chóng đến tiền tuyến.

Nhìn ra xa, một con quái vật khổng lồ đang tùy ý tàn phá, hung thần ác sát, nó lập úp luôn một chiến hạm.

Trước mặt con quái vật đó, hạm đội tiên phong không chịu nổi một đòn, rơi vào khổ chiến, thương vong nặng nề, mọi người đều lo sợ, kinh hãi tột độ.

“Hắc Sơn Dương sơ sinh!!”

Đồng tử Phương Tri Hành co lại, cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Hắc Sơn Dương sơ sinh không phải là sinh vật bản địa của thế giới tầng 5, mà là tà vật đến từ vị diện khác.

Chương 1042: Âm Sát (1)

“Có người đã triệu hồi nó!” Phương Tri Hành khẽ nheo mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

“Thôi vậy, để ta kiểm chứng thử xem bản thân đã mạnh lên được bao nhiêu.”

Phương Tri Hành bước về phía trước, sải bước dài, hét lớn: “Tất cả tránh ra.”

Giọng nói bá đạo vang vọng ra xa.

Toàn bộ hạm đội tiên phong đều giật mình, đồng loạt quay đầu lại, ánh mắt đổ dồn về phía Phương Tri Hành.

Nhất thời cảm xúc của bọn họ thay đổi liên tục, từ kinh ngạc hoảng sợ chuyển sang vui mừng.

“Là tên đại nghịch đó!”

“Tuyệt quá, có hấn ra tay, chắc chắn sẽ hàng phục được con ma thú khủng khiếp này.”

“Đúng vậy đúng vậy, người cũng không nhìn xem người ta là ai!”

.....

Mọi người bỗng nhiên cảm thấy yên tâm, tranh nhau bỏ chạy tán loạn.

Không lâu sau, hiện trường chỉ còn lại một mình Phương Tri Hành.

Một mình cậu đối đầu với Hắc Sơn Dương sơ sinh!

“Oa oa á~”

Hắc Sơn Dương sơ sinh phát ra tiếng kêu như trẻ con, chấn động màng nhĩ, vô cùng khó chịu.

Phượng Tri Hành không nói hai lời, cậu nắm chặt Ngũ Hành Vạn Nhân đao, chém ra một đao!

“Đao Sơn Hỏa Hải!”

Ngọn lửa đen bùng lên hùng hực, lan nhanh trên mặt băng, trải rộng dưới thân Hắc Sơn Dương sơ sinh.

Từng thanh đao lớn dần dần nhô lên, đâm vào cơ thể Hắc Sơn Dương sơ sinh.

Phập phụt phụt!

Cả người Hắc Sơn Dương sơ sinh lập tức đầy lỗ thủng, máu chảy như suối.

“Ừm, cũng không tệ.” Phượng Tri Hành khẽ cười, khá hài lòng với kết quả của nhát chém này.

Tu vi của cậu đã tăng lên đến Niết Bàn cảnh trung kỳ viên mãn, pháp lực càng thêm hùng hậu, cô đọng, lực chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ.

Một đao chém ra 999!

Hắc Sơn Dương sơ sinh lập tức mất nửa ống máu!

Phải biết rằng, Sở Quán Vương và Hắc Sơn Dương sơ sinh đã ác chiến 7 ngày 7 đêm, cạn kiệt sức lực mà vẫn không thể giết chết con tà vật đó.

Một đao này của Phương Tri Hành, võ đức dồi dào, vượt xa tưởng tượng!

“Oe oe oe...”

Hắc Sơn Dương sơ sinh đau đớn, phát ra từng tiếng kêu thảm thiết và chói tai.

Vết thương nhanh chóng hồi phục.

Chỉ thấy, tất cả những con mắt trên người nó mở to hết cỡ, những xúc tu điên cuồng vung lên, quét qua không khí xung quanh.

Mỗi một đòn đều khiến không gian gợn sóng, sức sát thương cực mạnh, vô cùng khủng khiếp.

Phương Tri Hành không ngừng di chuyển, né tránh, lách qua, hết nhát đao này đến nhát đao khác lướt qua người nó, có trật tự.

Không biết từ lúc nào, một ngày đã trôi qua.

Phương Tri Hành đã chiến đấu từ sáng sớm đến tối.

Ngày này, mọi người đều trốn ở xa quan sát trận chiến, bọn họ xem đến mức kinh tâm động phách, vô cùng chấn động, mỗi một người một đều lo lắng không thôi, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nếu Phương Tri Hành không giết được con quái vật đó, có thể một nửa số người sẽ phải chôn vùi dưới đáy biển, trở thành thức ăn cho cá.

“Phương Tri Hành nhất định sẽ thắng!”

“Đúng đúng, hắc là đại nghịch đệ nhất thiên hạ, tuyệt đối không phải người ăn chay!”

“Cố lên Phương đạo hữu, ta cá người nhất định thắng, thua thì

ta ăn cút!”

“Cút đi, ai cho phép người ở đây lừa ăn lừa uống.”

.....

Giữa tiếng ồn ào, màn đêm buông xuống!

Đúng lúc này!

Phượng Tri Hành bất ngờ biến mất khỏi chỗ cũ, một bước chạy ngang, trượt trên mặt băng bằng hai chân, kéo dài khoảng cách.

Hắc Sơn Dương sơ sinh đuổi theo không ngừng, xông thẳng về phía trước, nhanh chóng áp sát.

Phượng Tri Hành thấy không thể né tránh được nên cậu dừng bước, quay người lại.

Hắc Sơn Dương sơ sinh đột nhiên giống như mãnh hổ vồ mồi, xúc tu dài quất tới.

Phượng Tri Hành đứng yên tại chỗ, khóe miệng nhếch lên.

Bùm!

Những xúc tu vung từ trái sang phải quất vào người Phượng Tri Hành, nhưng đột nhiên dừng lại, đánh trúng thứ gì đó, lập tức bắn ra một trận tia lửa.

Ánh sáng và bóng tối dao động, thứ đó chớp nháy, lộ ra hình dáng thật.

Đó là một đạo nhân hoàng bào, tóc bạc trắng, mặt trẻ thơ, ngồi xếp bằng.

Người này vẫn luôn trốn ở đây, thi triển một loại thuật ẩn

thân nào đó, không để lộ dấu vết.

Cho đến lúc này!

Giống như một chuyện tình cờ, Phương Tri Hành và Hắc Sơn Dương sơ sinh liên tục di chuyển đến gần đạo nhân hoàng bào.

Ông ta không phải ai khác, chính là tổ sư khai sơn của Tiên Phù tông, Phi Long chân nhân.

Xúc tu vô tình quất vào người Phi Long chân nhân.

Phi Long chân nhân mặt không cảm xúc, trong lòng vô cùng buồn bực.

Nhất thời ông không thể xác định đây là một chuyện ngoài ý, hay là bản thân đã bị lộ nên Phương Tri Hành cố ý dẫn Hắc Sơn Dương sơ sinh đến đây.

Nhưng may mà Phi Long chân nhân đã dán một lá “Lục Mang Tinh phù” lên người từ trước, cho nên không bị thương.

“Đạo hữu là?”

Phương Tri Hành lùi sang một bên, cười như không cười mà hỏi.

Phi Long chân nhân đứng dậy, cười gượng nói: “Lão phu đạo hiệu Phi Long, tổ sư Tiên Phù tông.”

Phương Tri Hành chợt hiểu ra, gật đầu đáp lễ: “Thì ra ngài chính là Phi Long chân nhân, đã nghe danh từ lâu.”

Cậu giơ tay, búng nhẹ một cái.

Bốp!

Thời gian đột ngột ngừng lại.

Dòng sông Tuế Nguyệt hiện ra trước mắt.

Chương 1043: Âm Sát (2)

Phường Tri Hành đưa tay nắm lấy một sợi chỉ thời gian, vội vàng liếc nhìn.

“Hoàng hậu Hạ Hầu Mật, hóa ra chính là con gái nuôi của đại lão Vu tộc.”

“Đại lão Vu tộc triệu hồi tà vật đối phó với ta, Phi Long chân nhân âm thầm phục kích.”

“Âm mưu hay, thủ đoạn cao!”

Phường Tri Hành nhanh chóng hiểu rõ mọi chuyện.

Khoảnh khắc tiếp theo, thời gian lại tiếp tục trôi.

Hắc Sơn Dương sơ sinh lập tức ra tay, ba xúc tu cùng lúc quất ra đập thẳng vào Phi Long chân nhân.

“Khốn kiếp!”

Phi Long chân nhân không ngừng kêu khổ, ông thật sự cạn lời muốn chết.

Ầm!

Lục Mang Tinh phù vỡ tan!

Phi Long chân nhân vội vàng lấy một tấm “Ngọc Cang phù” ra rồi lập tức bóp nát.

Một tiếng nổ lớn vang lên, Ngọc Cang phù nổ tung hóa thành một chiếc chuông ngọc khổng lồ, úp lên đỉnh đầu Phi Long chân

nhân.

Ầm~

Một xúc tu đập vào chiếc chuông ngọc, tạo ra một tiếng nổ lớn rung chuyển trời đất.

Chấn động tâm can!

Những gợn sóng màu vàng lan tỏa ra xa, tạo thành một lực phản hồi.

Một loạt tiếng nổ vang lên!

Một trong những chiếc xúc tu của Hắc Sơn Dương sơ sinh bị chấn động đến mức đứt lìa, những mảnh thịt rơi vãi khắp nơi.

Phi Long chân nhân thềm thở phào nhẹ nhõm, hai tay nhanh chóng di chuyển, tế ra một phù triện màu bạc.

“Tụ Điện Quang phù!”

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, mây đen dày đặc, sấm chớp ùng ùng.

Ngay sau đó, một tia sét lớn ngoằn ngoèo từ trên trời giáng xuống, giống như một thác nước bạc đánh trúng Hắc Sơn Dương sơ sinh.

“Oa oa oa~”

Hắc Sơn Dương sơ sinh kêu lên thảm thiết, toàn thân cháy xém, nó bị thương nặng, thậm chí không nổi nhìn.

Nhưng vẫn chưa hết, phù triện trắng thứ hai tiếp tục xuất hiện.

“Huyền Quang Thánh Kiếm phù!”

Bất ngờ, bạch quang thần thánh tràn ngập khắp đất trời, nhanh chóng ngưng tụ thành một quang kiếm khổng lồ, vừa thực vừa ảo, không gì sánh nổi.

Phập phụt!

Huyền Quang Thánh Kiếm từ trên cao giáng xuống, giống như chính nghĩa giáng lâm, trừng phạt mọi tội ác.

Cả người Hắc Sơn Dương sơ sinh toàn thân run lên, một kiếm đâm xuyên qua người nó, đóng đinh trên mặt bằng.

Phi Long chân nhân không dám dừng lại, lập tức tung ra phù triện màu đen thứ ba.

“Hắc Ma Diệm phù!”

Xoẹt xoẹt, ngọn lửa đen kỳ dị bùng cháy bao trùm toàn thân Hắc Sơn Dương sơ sinh, điên cuồng thiêu đốt.

Ba lá phù triện, sức sát thương kinh người!

Cả người Hắc Sơn Dương sơ sinh khô héo, không thể đứng dậy.

Nói thật, con tà vật này đã bị Phương Tri Hành hành hạ cả ngày, chỉ còn lại chút sức tàn.

Dưới sự tàn phá của ba phù triện này, Hắc Sơn Dương sơ sinh cuối cùng đã cạn kiệt sinh mệnh, héo tàn như hoa.

“Phù~”

Phi Long chấn nhân dài thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được lau đi hạt mồ hôi trên trán.

Nhưng liền lúc đó, ông nghe thấy một tiếng vang.

Phương Tri Hành gõ một tiếng ngón tay.

Sau đó, Phi Long chấn nhân toàn thân run rẩy, phun ra một luồng máu.

Ông cúi đầu nhìn lại, trên ngực có một lỗ máu to bằng nắm đấm.

Toàn bộ ngực bị một sức lực kỳ lạ xuyên thủng!

Máu tươi chảy ràn rụa!

Thế nhưng!

Chiếc chuông ngọc vẫn còn đó, bảo vệ ông.

Lẽ ra, không có lực lượng nào có thể xuyên qua chiếc chuông ngọc để tấn công ông.

Phi Long Chân Nhân hoàn toàn sững sờ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đột nhiên, ông ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Phương Tri Hành.

“Là người làm?!”

Mặc dù khuôn mặt đầy vẻ khó tin, nhưng sự nghi ngờ trong lòng ông nhanh chóng tăng lên.

Phương Tri Hành mỉm cười nhạt, búng tay một lần nữa.

Thấy vậy, Phi Long Chân Nhân không chút do dự, vội vàng dán một lá “Tĩnh Y Phù” lên người.

Phù triện này là phù triện trừ tà mạnh nhất mà ông biết, chuyên dùng để đối phó với những sát chiêu quỷ dị tà ác.

Bùm!

Đầu Phi Long Chân Nhân nổ tung, máu thịt văng tung tóe.

Tĩnh Y phù, hoàn toàn vô dụng!

Một lát sau, một cái đầu hoàn toàn mới mọc ra.

“Người, rốt cuộc người đã làm gì?”

Phi Long Chân Nhân vô cùng kinh hãi, nổi da gà khắp người.

Phượng Tri Hành cười nói: “Có nói ngài cũng không hiểu được đâu, đây chính là chênh lệch thực lực.”

Phi Long Chân Nhân sờn gai ốc, đột nhiên quay sang phía con tàu khổng lồ, hét lên: “Lão tổ Vu tộc, mau tới cứu ta!”

Lời còn chưa dứt, Phượng Tri Hành lại búng tay một cái.

Phập phụt phụt~

Từng lỗ máu xuất hiện trên người Phi Long Chân Nhân, còn bị lửa thiêu đốt.

Đây rõ ràng là hiệu ứng sát thương của Dao Sơn Hỏa Hải.

Ông lại chết một lần nữa!

Nhưng so với chuyện chết, cách chết khó hiểu này càng khiến ông sợ hãi hơn.

“Phi Long chân nhân, con đường tái sinh của người chính là dựa vào phù triện đúng không.”

Ánh mắt Phượng Tri Hành sáng rực, cậu đã nhìn thấu tất cả.

Phi Long Chân Nhân khắc từng lá tiên phù kỳ dị trong cơ thể mình.

Mỗi một tấm phù triện đại diện cho một cơ hội trọng sinh!

Phương Tri Hành bước ra một bước, nhấc chân lên, đột nhiên đá tới.

Ầm!

Chiếc chuông ngọc vỡ tan!

Phi Long chân nhân lộ ra, nhưng lúc này ông không còn chiến ý, chỉ muốn chạy càng xa càng tốt.

Chương 1044: Thăng cấp (1)

Phương Tri Hành xòe tay ra, máu trên mặt đất bay lên, tụ tập trong lòng bàn tay cậu.

Chẳng mấy chốc, từng đóa sen huyết sắc ngừng tụ lại!

“Người, người muốn làm gì?” Phi Long Chân Nhân dừng tóc gáy, sợ hãi đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

Phương Tri Hành túm lấy cổ áo ông rồi nhấc bổng lên.

Ngay sau đó, tay phải ấn lên miệng ông, nhét từng đóa huyết liên vào trong.

Mỗi đóa huyết liên tương ứng với một phù triện!

“Hạch Bạo Huyết Liên!”

Phương Tri Hành ngửa mặt lên trời hét dài, ném Phi Long chân nhân bay đi...

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều ngẩng cổ lên, nhìn lên bầu trời.

Bọn họ thấy Phi Long chân nhân bị ném ra xa hàng vạn mét như một con chó chết.

“Bùm!”

Khoảnh khắc tiếp theo, những bông hoa máu đồng loạt nổ tung trong cơ thể Phi Long chân nhân.

Hạch Bạo!

Ngọn lửa bùng nổ, giống như mặt trời rực rỡ, tỏa sáng rực rỡ, ngay lập tức phá hủy mọi thứ.

Ầm rầm rầm ~

Cùng với tiếng nổ chói tai vang vọng như sấm, tất cả các phù triện trong cơ thể Phi Long chân nhân đều bị hủy.

Phù phù ~

Trên bầu trời, những đám cháy bùng lên, từng đám mây nấm hiện ra, chồng chất lên nhau giống như một bông hoa cúc đang nở rộ một cách phóng túng.

Những ngọn lửa nóng bỏng lẫn lộn, lan ra ở trên bầu trời, che khuất mặt trời, quét qua mọi phương giống như muốn nuốt chửng cả thế giới.

Trời đất biến sắc!

Mọi người da đầu tê dại giống như điện giật, sự chấn động trong lòng không thể diễn tả.

Phi Long chân nhân, vị tổ sư của Tiên Phù tông, một danh túc hàng nghìn năm cứ vậy mà thần hình tan biến, thân chết đạo tiêu.

Thảm!

Quá thảm rồi!

“Có phải ông ta ăn no rửng mỡ không, tại sao lại cố tình chọc tức kẻ đại nghịch đó chứ!”

“Ôi, Phương Tri Hành đâu phải hạng tầm thường, người chọc vào hắn làm gì?”

“Vương hầu tướng tá, anh hùng hào kiệt gì chứ, trước thực lực tuyệt đối, đều vô nghĩa cả.”

...

Mọi người cảm khái vạn phần, bàn tán xôn xao.

Cũng vào lúc này, một ông lão gù lưng xuất hiện trên boong con tàu khổng lồ.

Ông ngẩng đầu, sắc mặt âm trầm như quỷ dữ, đôi mắt đục ngầu lóe lên tia lạnh lẽo khó hiểu.

“Lão tổ Vu tộc!”

Có người ngạc nhiên hét lên, sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

Mọi người cũng không khỏi nín thở, hiện trường ngay lập tức im phăng phắc.

Tương truyền vào thời tiền triều, Vu tộc độc bá 10 vạn đại sơn Nam Cương, tộc nhân đông đảo, bọn họ chia làm Bạch Vu và Hắc Vu.

Trong đó, Bạch Vu tinh thông y thuật, thiện lương như nước, được người kính trọng, thậm chí được hoàng tộc sủng ái, có thể tự do ra vào hoàng cung.

Chính vì vậy, Bạch Vu luôn là thủ lĩnh của Vu tộc.

Nhưng Hắc Vu thì khác, bọn họ tinh thông phù triện, nguyên rủa người khác, còn có thể triệu hồi các loại tà vật, bị người khác khinh ghét, khiến người khác cảm thấy xấu hổ.

Khi tiền triều sụp đổ, Hắc Vu tham gia phản loạn, giết hại rất nhiều Bạch Vu.

Từ đó về sau, Hắc Vu lật đổ sự thống trị của Bạch Vu rồi chiếm đoạt quyền lực, bắt đầu thống trị 10 vạn đại sơn Nam Cương.

Lão tổ Vu tộc trước mắt, thực ra chính là người đứng đầu Hắc Vu, ông từng đích thân tham gia phản loạn, tay dính đầy máu tươi.

Tóm lại, vị đại lão Vu tộc này tuyệt đối là một kẻ tàn nhẫn.

Phương Tri Hành khoanh tay đứng đó, cậu nhìn Lão tổ Vu tộc.

Trong sợi chỉ thời gian của Phi Long chân nhân, cậu đã từng thấy lão quái vật nghìn năm chưa từng gặp mặt này.

Lão tổ Vu tộc nhón chân, bay lên khỏi mặt đất, đi thẳng đến trước mặt Phương Tri Hành.

Ông liếc nhìn đám mây hình nấm trên không, vẻ khinh bỉ hiện lên trên mặt, hừ lạnh nói: “Không ngờ Phi Long chân nhân lại vô dụng như vậy, cho hẳn cơ hội mà chẳng làm được gì.”

Phương Tri Hành bật cười: “Ý ông là ông lợi hại hơn ông ta à?”

“Hừ, người đúng là một kẻ tiểu nhân, đắc chí thì vênh váo.”

Lão tổ Vu tộc lạnh lùng nói: “Sở dĩ người vẫn còn sống đến bây giờ, không phải vì người có thực lực, mà chỉ vì vận may của người tốt hơn thôi.”

Phương Tri Hành ồ lên một tiếng, tò mò hỏi: “Ta có vận may gì?”

Lão tổ Vu tộc lập tức nói: “Người giết Sắc An Vương, chọc giận tất cả thành viên hoàng tộc, bọn họ nhất trí quyết định, trước khi ra khơi nhất định phải trừ khử người, để trừ hậu họa.

Chỉ tiếc, Đại Hắc Phật Mẫu đột nhiên xen vào, lợi dụng hiệp ước không chiến để bảo vệ người, nếu không thì người đã chết từ lâu rồi.”

Phương Tri Hành bật cười, đáp: “Đây không phải là vận may,

hiệp ước không chiến xuất hiện hoàn toàn là kế hoạch của ta.”

Lão tổ Vu tộc nheo mắt, đầy kinh ngạc.

Phương Tri Hành cười nói: “Có phải ông nghĩ rằng ta phục vụ Đại Hắc Phật Mẫu? Không, thực ra Đại Hắc Phật Mẫu vẫn luôn nghe theo lệnh của ta!”

“Cái gì, người mới là kẻ chủ mưu?” Lão tổ Vu tộc không thể tin được, trầm giọng nói: “Rốt cuộc người là ai, lại có thể khiến công chúa tiền triều thần phục?”

Phương Tri Hành giơ tay lên, cong cong ngón tay, rồi cười lạnh nói: “Muốn biết? Đầu tiên hãy chứng minh ông có tư cách đó đã.”

Chương 1045: Thăng cấp (2)

“Hừ, thứ cuồng vọng không biết trời cao đất dày!” Lão tổ Vu tộc khịt mũi, chậm rãi dang rộng hai tay.

Một đám người đi ra từ sau lưng ông, tổng cộng hơn trăm người, người nào người nấy cử động cứng đờ giống như cương thi.

Phương Tri Hành nhướng mày, phát hiện những người đó đều đến từ bốn chiếc thuyền lớn kia.

Đều là những cao thủ dân gian đi theo!

Nhưng lúc này, đám người này thần sắc tê dại, mặt mày ngây dại, chảy nước miếng, bước đi vụng vẹo, chen nhau bước đến.

Phương Tri Hành thấy vậy ngạc nhiên nói: “Ông điều khiển đám yếu ớt này làm gì?”

Lão tổ Vu tộc cười lớn nói: “Trong mắt người, bọn họ thật sự đều là kẻ yếu ớt, không đáng kể, nhưng trong mắt ta, bọn họ đều là vật tế hoàn hảo nhất.”

Sắc mặt Phương Tri Hành trầm xuống, cậu nói với giọng lạnh nhạt: “Lại là triệu hồi tà vật à?”

Lão tổ Vu tộc đắc ý nói: “Ta là Hắc Vu, am hiểu chuyện hiến tế sinh linh nhất, triệu hồi tà vật giáng lâm, thậm chí chỉ cần ta muốn, hủy diệt thế giới này cũng dễ như trở bàn tay.”

Phương Tri Hành khoanh tay nói: “Kỹ xảo nhỏ nhoi, không đáng nhắc tới.”

Lời vừa dứt, đột nhiên một tiếng gầm rống vang lên.

Chỉ thấy từng bóng trắng bất ngờ lao ra, lao vào đám người, đại khai sát giới.

Cảnh tượng đó giống như hổ vào bầy dê, máu thịt bay tứ tung, vô cùng tàn bạo.

Tế Cầu ra tay!

30 phân thân đồng loạt xuất động, dùng tốc độ nhanh nhất để tiêu diệt vật tế.

Nó là dị thú cấp 6, chiến lực bùng nổ.

Những cao thủ dân gian đó đều không chịu nổi một đòn, bọn họ giống như gà vịt chờ làm thịt, hoàn toàn không phải đối thủ của Tế Cầu.

Cảnh tượng này!

Lão tổ Vu tộc không khỏi sửng sồ, một tia kinh ngạc hiện lên trên khuôn mặt.

Có một con chó đi theo bên cạnh Phương Tri Hành, ông biết chuyện này nhưng ông không biết, Tế Cầu lại có hung uy như vậy, vượt quá dự liệu.

Tuy nhiên ngay sau đó ông cười lạnh, thản nhiên nói: “Sở dĩ vật tế là vật tế, không cần chúng sống, chỉ cần huyết nhục của bọn chúng còn tươi là được.”

Hai tay ông bấm quyết, miệng lầm bầm phát ra những câu chú ngữ thâm sâu khó hiểu.

Ngay sau đó, khói đen bốc lên trên người những cao thủ dân gian đó, người nào người nấy toàn thân co giật dữ dội, cơ thể xảy ra biến dị.

Khói đen lan tỏa, che khuất tầm nhìn.

Tế Cửu chìm sâu trong đó, nhất thời có chút choáng váng.

“Đây là tình huống gì?” Nó lắc người tạo ra cơn gió mạnh, thổi tan khói đen.

Nhìn kỹ lại!

“Đâu má!”

Tế Cửu trợn to mắt chó, ngạc nhiên lú lười.

Những cao thủ dân gian biến mất, khắp nơi đều là những dị hình khổng lồ đang ngọ nguậy.

Tế Cửu từng gặp loại dị hình khổng lồ này khi đi theo Phương Tri Hành làm nhiệm vụ, hung ác vô cùng.

“Vãi! Kể chơi thuật triệu hồi thật con mẹ nó kinh tởm.”

Tế Cửu nhe răng trợn mắt, sát khí bùng bùng.

30 phân thân chiến đấu với hơn trăm dị hình khổng lồ, triển khai trận chém giết khốc liệt.

Mà có Tế Cửu chia sẻ áp lực, Phương Tri Hành càng thêm ung dung, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, cậu nắm chặt Ngũ Hành Vạn Nhân đao hung hăng chém một đao về phía lão tổ Vu tộc.

“Ngưng Băng phù!”

Lão tổ Vu tộc hít sâu một hơi, nhanh chóng lấy một phù triệu màu trắng ném ra.

Phù triệu màu trắng nổ tung giữa không trung, hàn khí khủng bố lan tỏa khắp bốn phương tám hướng trong nháy mắt.

Động tác của Phương Tri Hành khựng lại!

Toàn thân cậu bị đóng băng, ngưng tụ thành một bức tượng băng.

Rắc rắc rắc~

Ngay sau đó, tượng băng nứt ra, Phương Tri Hành phá băng ra ngoài, cậu vẫn duy trì động tác vung đao.

Nhưng lúc này, lão tổ Vu tộc thừa cơ lắt mình, vội vàng lùi về phía sau.

Đồng thời, ông thuận tay lấy một phù triện ra, nhanh nhẹn dán lên ngực mình.

Trong chớp mắt, thân ảnh của ông đột nhiên biến mất, không thấy bóng dáng, không còn dấu vết.

Phương Tri Hành chém một đao vào khoảng không!

Nhìn xung quanh, lão tổ Vu biến mất hoàn toàn, ngay cả thần hồn cũng không cảm nhận được khí tức của ông.

“Ha ha ha...”

Bất ngờ, một tiếng cười lạnh lùng vang lên, lúc trái lúc phải, thoắt ẩn thoắt hiện.

“Phương Tri Hành, ăn một chiêu Ngũ Lô Chú phù của ta đi!”

Lão tổ Vu tộc không thấy bóng dáng, nhưng một nơi nào đó đột nhiên lóe sáng, bắn ra một luồng sáng, bay thẳng lên trời.

Ầm rầm rầm~

Những đám mây đen khổng lồ ngay lập tức tụ tập trên bầu trời, tiếng sấm ầm ầm, tia chớp như rồng.

Ầm rắc!

Cùng với một tiếng sấm khủng khiếp, đất trời trong nháy mắt trở nên trắng xóa.

Một tia sét từ trên trời giáng xuống, mang theo hung uy to lớn, đổ ập xuống đầu Phương Tri Hành.

Phương Tri Hành không đổi sắc mặt, chỉ dậm chân một cái.

Ong~

Một Thái Cực Đồ Án khổng lồ từ từ bay lên!

“Ngũ hành hợp nhất, Thái Cực sơ sinh!”

Thái Cực Đồ Án lơ lửng trên không, bao phủ đỉnh đầu Phương Tri Hành.

Tia sét lóe lên, đánh vào Thái Cực Đồ Án.

Ầm ầm!

Ánh điện chói lòa, tia sét bắn ra giống như pháo hoa bạc, vô cùng rực rỡ.

Thái Cực Đồ Án xoay tròn, chặn lại tia sét đầu tiên.

Chương 1046: Phi Tử (1)

Nhưng ngay sau đó, tia sét thứ hai ầm ầm đánh xuống.

Thái Cực Đồ Án kiên cố không thể phá vỡ, ánh sáng rực rỡ, lại một lần nữa chặn đứng tia sét.

Tia sét thứ ba giáng xuống!

Còn có tia sét thứ tư, tia sét thứ năm!

Cuối cùng Ngũ Lô Chú phù cũng cạn kiệt năng lượng.

Năm tia sét trút xuống kết thúc!

Phương Tri Hành đứng tại chỗ, thần sắc nhẹ nhàng.

Thái Cực Đồ Án trên đỉnh đầu cậu mở rộng gấp ba lần, tia sét quẩn quanh.

“Lão tổ Vu tộc, đa tạ ông đã tặng ta năm tia sét, ta đã nhận hết.”

Phương Tri Hành cười đùa, ngay sau đó, Thái Cực Đồ Án lật ngược lại.

Cái gọi là ngũ hành hợp nhất, tương khắc tương sinh, diễn hóa vạn vật.

Tia sét, vừa khéo chính là một trong những sức mạnh có thể diễn hóa thông qua Ngũ Hành Chi Lực.

Vì vậy, tia sét do Ngũ Lô Chú phù phóng ra đều bị Thái Cực Đồ Án hấp thụ, luyện hóa, tiếp nhận toàn bộ.

Đồng thời, nếu sấm sét có thể bị hấp thụ, thì đương nhiên cũng có thể phóng ra!

Ầm ầm!

Ánh bạc chói lòa khiến người ta hoa cả mắt!

Năm tia sét từ Thái Cực Đồ Án, ào ạt tuôn ra, như dòng lũ cuốn phăng mọi thứ xung quanh.

Xoẹt xoẹt ~

Một nơi nào đó đột nhiên lóe lên tia chớp, để lộ ra một bóng người mờ ảo, chính là lão tổ Vu tộc.

Khoảnh khắc tiếp theo, năm tia sét đột nhiên ngưng tụ thành một chùm, đồng loạt đánh về phía ông.

Lão tổ Vu tộc vô cùng kinh hãi tức giận, nghiến răng nói: “Phù chú do Phi Long chân nhân luyện chế, quả nhiên không dễ sử dụng. Ôi, vẫn phải dựa vào chính mình!”

Vừa nói, ông vung tay áo, rút một cây trượng mây màu xanh đen.

Cây trượng mây này dài khoảng 1,5 mét, bề mặt nhẵn như ngọc, đỉnh trượng được khảm ba chiếc đầu lâu.

Lão tổ Vu tộc giơ pháp trượng lên, chĩa về phía trước, đón lấy năm tia sét.

Không biết chuyện gì đã xảy ra, sau khi tia sét đánh vào pháp trượng, đột nhiên im bật, mất hết uy lực, tan biến vào hư vô.

Phượng Tri Hành chớp mắt, tấm tắc nói: “Chẳng lẽ đây chính là Hóa Linh Đại Pháp?”

Lão tổ Vu tộc “ồ” lên một tiếng, kinh ngạc nói: “Có chút nhãn

lực đấy, không ngờ người lại biết Hóa Linh Đại Pháp!”

Phương Tri Hành đáp: “Ta từng vào Cẩm Khu Cổ Hoàng, từng xem một số điển tịch do hoàng tộc cất giữ, tình cờ nhìn thấy môn Hóa Linh Đại Pháp này.”

Lão tổ Vu tộc cười ha hả: “Nếu vậy, người nên biết, bất kể người dùng sức mạnh gì tấn công, ta đều có thể khiến nó vô hiệu.”

Phương Tri Hành lại tràn đầy ý chí chiến đấu trong mắt, giờ tay lên, búng một cái.

Tách ~

Âm thanh trong trẻo lan rộng, nhanh chóng truyền đến tai Lão tổ Vu tộc.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng răng rắc vỡ vụn đột ngột vang lên.

Toàn thân Lão tổ Vu tộc cứng đờ, mắt mở to.

Ông trơ mắt nhìn cây trượng trong tay gãy từng khúc, rơi vãi khắp nơi.

“Hả chuyện này?!”

Lão tổ Vu tộc hoàn toàn choáng váng, vẻ mặt khó tin.

Vẫn còn chưa hết!

Phương Tri Hành xông tới, hóa thân thành Đại Uy Thiên Long La Hán, vung nắm đấm đập tới.

“Đại Uy Thần Lực!”

Lão tổ Vu tộc không giỏi về thể thuật, đối mặt với những cú đấm mạnh mẽ, nhanh nhẹn và dồn dập thì ông không kịp phản

ứng.

Bùm!

Máu bắn tung tóe!

Lão tổ Vu tộc ngẩng cao mặt, cổ ông bị bẻ gãy mạnh, vài chiếc răng văng ra ngoài.

“Chỉ thế thôi hả?”

Phương Tri Hành cười ha hả rồi chế nhạo: “Hóa Linh Đại Pháp chó má gì chứ, khen ông vài câu mà ông còn tin là thật à?”

Cậu đấm điên cuồng, những cú đấm giáng xuống người lão tổ Vu tộc giống như hạt mưa, đánh ông một trận như tử.

Lão tổ Vu tộc hoa mắt, toàn thân đau đớn, xương cốt vỡ vụn, nội tạng tan nát, không ngừng nôn ra máu.

Không lâu sau, ông ngã xuống đất, không còn sức chống cự, bị Phương Tri Hành giẫm đạp dưới chân, đầu vỡ tung, thân thể nát thành thịt vụn.

Nhìn thấy cảnh này!

Những người xung quanh đều há hốc mồm, không nói nên lời, cảm xúc dâng trào.

“Mau nhìn đi, đại lão Vu tộc bị đánh bại rồi.”

“Phương Tri Hành quá mạnh mẽ, trước giết Phi Long chân nhân, sau đó hạ gục lão tổ Vu tộc, đúng là vô địch!”

“Ngầu, ngầu quá đi mất!”

.....

Lão tổ Vu tộc nổi tiếng khắp nơi, ngoài Cơ Nguyên Vũ, có lẽ không có người nào có thể trị được ông.

Nào ngờ, người giỏi còn có người giỏi hơn!

Phường Tri Hành mạnh mẽ vô song, áp đảo Hắc Vu mạnh nhất một thời đại!

Ngay sao đó!

Lão tổ Hắc Vu lại bò dậy, cơ thể tàn tạ của ông nhanh chóng phình to, làn khói đen dày đặc, đục ngầu, bốc mùi hôi thối nồng nặc tỏa ra.

Một lát sau, lão tổ Vu tộc đã biến đổi hình dạng.

Lúc này ông cao 3 mét, khuôn mặt chính là thịt thối rữa, đôi mắt cháy rực ngọn lửa xanh lục.

Ngực ông không có da, để lộ xương và nội tạng.

Một đôi cánh xương mọc ra trên lưng ông, hoàn toàn là cánh bằng xương.

Phường Tri Hành thấy vậy, trong lòng nhanh chóng hiểu rõ.

Lão tổ Vu tộc không xây dựng con đường tái sinh, ông đã tạo ra “hình thái chân ngã” của riêng mình.

Thật con mẹ nó xấu xí!

“Phường Tri Hành, coi như người giỏi, lại có thể khiến ta phải lộ ra chân ngã.”

Chương 1047: Phi Tử (2)

Lão tổ Vu tộc nổi trận lôi đình, ông điên cuồng gào thét: “Thôi được, để người ném thử Hắc Vu chân chính rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!”

Ông nhìn chăm chăm, khóa chặt Phương Tri Hành.

“Lời nguyện - Phấn Thân Toái Cốt!”

Lời vừa dứt!

Toàn thân Phương Tri Hành chấn động, ngay sau đó cậu cảm thấy toàn thân xương cốt nứt ra, huyết nhục bắt đầu sụp đổ.

“Có chút thú vị!”

Vẻ thích thú hiện lên trên mặt cậu, trước khi xương tay phải vỡ vụn thì cậu búng tay một cái.

Tách!

Trong nháy mắt, dòng sông Tuế Nguyệt hiện ra trước mắt.

Phương Tri Hành nắm bắt sợi chỉ thời gian của lão tổ Vu tộc, ánh mắt khóa chặt vào “giây trước đó”.

Đó là khoảnh khắc Lão tổ Vu tộc thi triển “lời nguyện - Phấn Thân Toái Cốt”.

“Chắc lời nguyện này được thi triển thông qua đôi mắt của ông.”

Phương Tri Hành nhanh chóng nhận ra đồng tử của lão tổ Vu

tộc co rút lại, ánh mắt khóa chặt vào cậu.

Cho nên!

Cậu đưa hai ngón tay ra rồi chọc mạnh vào mắt lão tổ Vu tộc.

Phụt~

Máu bắn tung tóe!

Hai ngón tay đâm sâu vào hốc mắt lão tổ Vu tộc.

Con người nổ tung!

Khoảnh khắc tiếp theo, thời gian tiếp tục trôi.

Phượng Tri Hành chỉ búng tay một cái, không có thêm bất kỳ động tác nào khác.

Nhưng lão tổ Vu tộc đột nhiên hét lên thảm thiết, hai mắt nổ tung, máu chảy như suối, một mảng mờ mịt.

Ông loạng choạng lùi lại, hoảng sợ thất thố.

Hiệu ứng lời nguyền bị gián đoạn ngay lập tức!

Phần Thân Toái Cốt, dừng lại rồi!

Cả người Phượng Tri Hành rung lên, tất cả vết thương lập tức lành lại như ban đầu.

Lão tổ Vu tộc cũng không chậm trễ, ông chữa lành siêu tốc, hai con người mới mọc ra, lấp đầy hốc mắt.

Tuy nhiên, khi đồng tử của ông tập trung một lần nữa.

Thứ đập vào mắt ông chính là ngọn lửa đen đột nhiên lan rộng ra, bùng cháy dữ dội dưới chân ông, quấn quanh toàn thân.

Từng thanh đao lớn dựng ngược lên trời trong ngọn lửa, đâm vào cơ thể ông.

Phập phụt phụt~

Cơ đau dữ dội ập đến, không thể diễn tả thành lời.

Lão tổ Vu tộc nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức vỡ cánh xương bay lên không trung.

Sức mạnh của cánh xương vượt xa sức tưởng tượng, tạo nên cơn cuồng phong khủng khiếp.

Gió cuốn theo cả ngọn lửa!

Vù vù~

Cơn lốc lửa quét qua tứ phía, lan rộng ra rồi nuốt chửng bóng dáng của Phương Tri Hành.

Nhân cơ hội này, cơ thể lão tổ Vu tộc lóe lên, lao vào sâu trong tầng mây.

Ông hít sâu một hơi, nhanh chóng thi triển pháp thuật tăng tốc chữa trị vết thương.

“Không ngờ Phương Tri Hành lại luyện thành thần công đó...”

Sắc mặt Lão tổ Vu tộc tối sầm, nghiêm trọng đến cực điểm.

Lúc này, ông không dám xem thường Phương Tri Hành nữa.

“Truyền nhân của &LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công > không phải là Đại Hắc Phật Mẫu, vậy mà lại là Phương Tri Hành!”

Tâm trạng của lão tổ Vu tộc kích động, lên xuống như tàu lượn siêu tốc.

“Ừm, Phương Tri Hành có thể nghịch đảo thời không, trước mặt hẳn ta, bất cứ người nào cũng đều trong suốt.”

“Bất kể bây giờ ta làm gì, đều sẽ được ghi lại trên sợi chỉ thời gian của ta.”

“Phương Tri Hành có thể đọc quá khứ của ta, sau đó, tùy ý can thiệp vào sợi chỉ thời gian của ta.”

Mặt Lão tổ Vu tộc căng thẳng, ông quá hiểu &LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công> khủng bố đến mức nào, danh hiệu thiên hạ đệ nhất thần công không phải hư danh.

“May mà ta đã sưu tầm không ít Xích Chi Bích.”

Lão tổ Vu tộc đưa tay sờ vào bên hông, rồi ông chộp lấy khoảng không.

“Ồ, túi vải của ta đâu?”

Lão tổ Vu tộc giật mình rồi cúi đầu nhìn xuống.

Vừa nhìn thì chịu không nổi,, đồng tử của ông không khỏi co rút mạnh.

Chỉ thấy Phương Tri Hành cầm một chiếc túi vải đen, đang tung hứng lên xuống.

“Rất ngạc nhiên à, ta đã sớm đoán được ông mang theo Xích Chi Bích trên người, cho nên đã trộm từ sớm rồi.”

Phương Tri Hành mỉm cười, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

“Người này không thể đối đầu bằng sức mạnh...”

Lão tổ Vu tộc thở dài trong lòng, sát ý mãnh liệt chưa từng có, nhưng chiến ý lại nhanh chóng tan vỡ.

Ông quay người bay đi, bỏ trốn.

Bốp~

Âm thanh búng tay vang lên bên tai giống như phù đòi mạng của thần chết.

Mắt Lão tổ Vu tộc hoa lên, một đóa sen huyết sắc bỗng xuất hiện ngay phía trước.

Hơi thở của ông lập tức ngưng trệ, da đầu tê dại, nổi da gà khắp người.

Phương Tri Hành cười nói: “Đây là đóa hoa ta đã chuẩn bị từ trước, luôn đặt ở chỗ đó, chỉ chờ ông đâm đầu vào thôi.”

“Hạch Bạo Huyết Liên, tặng cho ông đấy!”

Cùng với một tiếng nổ lớn, đóa sen huyết sắc nổ tung.

Trên bầu trời cao xuất hiện một đám mây hình nấm khổng lồ.

Một lát sau!

Một cơ thể tàn tạ méo mó lao ra khỏi làn khói dày đặc, rơi thẳng xuống đất.

Lão tổ Vu tộc nặng nề rơi xuống lớp băng, suýt nữa làm sụp đổ lớp băng.

Lúc này, trông ông vô cùng thê thảm, toàn thân rực ánh lửa và khói đen, nửa đầu bê bết máu thịt, nửa thân phải biến mất, hai cánh xương vỡ vụn, hai cánh tay mất, chỉ dưới chỉ còn lại một chân trái.

Chương 1048: Cây Liễu (1)

Cho dù như vậy, ông vẫn chưa chết.

Thân thể tàn tạ đang ngọ nguậy, tự chữa lành cho bản thân.

Phương Tri Hành không nhanh không chậm bước tới.

“Khụ, khụ khụ~”

Lão tổ Vu tộc nằm sấp trên mặt đất ho ra một ngụm máu lớn, ông ngẩng đầu lên, dùng con mắt còn lại oán độc nhìn Phương Tri Hành.

“Tốt tốt tốt, coi như người tàn nhẫn!”

Giọng lão tổ Vu tộc tràn ngập sự không cam lòng và căm hận không thể diễn tả thành lời, gào lên: “Ta biết, dù ta có cầu xin thế nào, người cũng sẽ không tha cho ta.”

Phương Tri Hành khẽ cười nói: “Lời này của ông thật thú vị, vừa rồi người hô hào đánh giết ta chính là ông mà đúng không.

Đương nhiên, ông chưa bao giờ cảm thấy tất cả những điều này đều là do bản thân tự mình chuốc lấy.”

Lão tổ Vu tộc cười thảm khốc, lạnh lùng nói: “Tự mình chuốc lấy cái rắc! Lão tử là cường giả vô thượng, hơn nghìn năm nay, muốn làm gì thì làm, muốn giết ai thì giết, hử ăn thịt có gì sai?”

Phương Tri Hành tặc lưỡi, chế giễu: “Vậy bây giờ thì sao, cuối cùng ông cũng biến mình thành một món ăn rồi đấy.”

Lão tổ Vu tộc phì một tiếng, cười hung tợn: “Người có thể giết

ta, nhưng ta nhắc nhở người, ta là một Hắc Vu!

Biết điều đáng sợ nhất của Hắc Vu là gì không?

Từ khi bọn ta trở thành Hắc Vu, sâu trong linh hồn đã được khắc một ấn chú triệu hồi.

Điều này có nghĩa là khi Hắc Vu chết đi, nghi thức triệu hồi sẽ tự động được kích hoạt, triệu hồi một tà vật, báo thù cho chúng ta ngay lập tức.”

Phượng Tri Hành không nhịn được mà hí mắt.

Lão tổ Hắc Vu cười lớn: “Tuy người đã tu luyện &LTN;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công>, nhưng người không thể nào nghịch đảo thời gian đến một nghìn năm trước để ngăn chặn nghi thức triệu hồi đó.”

“Đến đến đến, nếu người thật sự có gan, hãy giết ta ngay bây giờ!”

“Sau khi ta chết, nhất định sẽ kéo người xuống suối vàng chung với ta!”

Lão tổ Hắc Vu không ngừng cười điên cuồng, ông tùy ý trút hết sự không cam lòng, oán hận và uất ức trong lòng.

“Ôi, thật đáng thương.”

Phượng Tri Hành hừ một tiếng, khinh thường nói: “Thì ra đây là lá bài tẩy lớn nhất của ông hả, ông vì muốn sống sót mà biến mình thành một quả bom hẹn giờ, nghĩ rằng như vậy người khác sẽ không dám giết ông, đây là suy nghĩ đáng buồn biết bao.”

Phượng Tri Hành bước ra một bước, kim quang rực rỡ dày đặc tỏa ra trên người, giọng nói vô cùng uy nghiêm: “Ta thì khác, người khác không dám giết ta chỉ vì ta đủ mạnh!”

Phượng Tri Hành đưa tay ra, ngưỡng tụ thành cự chưởng màu vàng khổng lồ, từ trên trời giáng xuống.

Trước cự chưởng màu vàng khổng lồ đó, lão tổ Hắc Vu nhỏ bé, hèn mọn như một con kiến hôi!

“Phật Quang Sơ Hiện!”

Một chưởng trấn áp xuống!

Thậm chí lão tổ Hắc Vu còn không kịp hét lên một tiếng thảm thiết, cơ thể đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Hình thái chân ngã bị hủy diệt, thân chết đạo tiêu!

U u~

Ngay sau đó!

Một cơn gió âm u không rõ thổi đến, tạo nên một cơn lốc xoáy.

Lốc xoáy không nhanh, thậm chí có chút chậm chạp.

Càng thổi, càng chậm.

Hơn nữa, lốc xoáy có màu xám, giống như nước bắn dính nhớp đang chuyển động.

Một lát sau, chuyện bất ngờ xảy ra!

Một bóng đen xuất hiện trong trung tâm của cơn lốc xoáy.

Khi bóng đen đó dần nổi lên, nó trở nên ngày càng lớn hơn, hơn nữa cơn lốc chẳng mấy chốc đã bị phá vỡ, tan biến.

Cái bóng hiện ra trước mặt giống như một khối thủy tảo khổng lồ đen kịt, cao khoảng 5 mét, có rất nhiều xúc tu giống như dây thừng đen, toát ra mùi hôi thối nồng nặc.

Thủy Tảo khổng lồ đang đứng trên mặt băng, ban đầu không có bất cứ động tĩnh nào.

Nhưng không lâu sau, những cái xúc tu trên người nó bắt đầu duỗi ra, lộ ra phần trung tâm.

Đó là một cái miệng to lớn, đầy những chiếc răng nhọn như dao, hình trụ tròn giống như một cái hậu môn!

Sâu thẳm mà bí ẩn!

Phượng Tri Hành nhìn chăm chú vào con quái vật này, không biết sức mạnh của nó đến mức nào.

Bất chợt, dường như Thủy Tảo khổng lồ nghe thấy tiếng động gì đó, xoay người lại.

Phía trước nó, Tế Cầu đang giao tranh quyết liệt với một đám dị hình khổng lồ.

Tế Cầu đang biểu hiện không tệ, nó đã tiêu diệt được một nửa số dị hình khổng lồ rồi, thi thể nằm la liệt khắp nơi.

Thủy Tảo khổng lồ chợt có hành động, nó dùng xúc tu quét mạnh trên mặt băng, thân hình phóng vút đi, hướng thẳng đến chỗ Tế Cầu.

“Tế Cầu, mau lui lại!”

Phượng Tri Hành truyền âm nhắc nhở, rồi lao người đuổi theo.

Tế Cầu quay đầu nhìn lại, đôi mắt chó không khỏi tròn tròn.

Nó nhìn thấy một con quái vật cao hơn trăm mét, giống như sư tử, nhưng lông trên cơ thể lại là những con rắn đỏ tươi dài ngoằng, nhe răng múa vuốt, vô cùng dữ tợn, khiến người ta sợ chết khiếp.

“Mẹ kiếp, đây là thứ gì vậy?”

Tế Cửu không nghĩ ngợi gì, nó nhanh chóng rút khỏi chiến trường, chạy càng xa càng tốt.

Gần như ngay sau đó con tà vật kia lao tới, nhưng nó bỏ qua Tế Cửu rồi lao thẳng vào đám dị hình khổng lồ.

Chương 1049: Cây Liễu (2)

Đồng thời, đám dị hình khổng lồ cũng phát hiện ra con quái vật đó, bọn chúng đều quay đầu lại, gầm thét về phía nó.

Hình như hai bên là kẻ thù!

Cảnh tượng này khiến Phương Tri Hành và Tế Cầu đều ngẩn người ra.

Xoẹt~

Con quái vật đó quất một cái xúc tu, quần lấy cổ một con dị hình khổng lồ rồi kéo nó lại gần nhét vào cái miệng ở trung tâm.

Phụt!

Cả miệng đầy nước!

Dị Hình khổng lồ bị Thủy Tảo khổng lồ ăn sống như một món tráng miệng.

“Gào~”

Những dị hình khổng lồ khác thấy vậy đều nổi cơn thịnh nộ, tranh nhau lao đến tấn công Thủy Tảo khổng lồ.

Một số con cắn xé xúc tu của nó, một số con khác trèo lên đầu nó rồi gặm nhấm.

Thủy Tảo khổng lồ cũng vung xúc tu của mình lên, điên cuồng tấn công đám dị hình khổng lồ.

Cả hai dường như có mối thù sâu sắc, điên cuồng tấn công lẫn

nhau, đánh qua đánh lại.

Tế Cửu chạy đến bên cạnh Phương Tri Hành, tắc lưỡi hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Phương Tri Hành nói đơn giản: “Trước khi lão tổ Vu tộc đã triệu hồi con Thủy Tảo khổng lồ đó, nhưng không biết tại sao, nó lại đánh nhau với dị hình.”

Tế Cửu chớp mắt: “Thủy Tảo khổng lồ gì chứ?”

Phương Tri Hành sững người, chỉ vào con tà vật đó rồi hỏi: “Mày nhìn thấy gì?”

Tế Cửu mô tả ngoại hình của con tà vật kia.

Một người một chó trở mắt nhìn nhau, lúc này mới nhận ra hình ảnh bọn họ nhìn thấy không giống nhau.

Nhưng tình huống này không phải lần đầu tiên xuất hiện.

Trước đây đã từng gặp!

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Tu vi của tao đã đạt tới Niết Bàn cảnh trung kỳ, mày cũng là dị thú cấp 6, tại sao sinh vật trong mắt chúng ta lại khác biệt lớn như vậy?”

Tế Cửu đã suy nghĩ về vấn đề này, nó đáp: “Tao cảm thấy lời giải thích hợp lý nhất chính là sự khác biệt này là do con tà vật đó gây ra!

Bản thân nó có thể ảnh hưởng đến thị giác của chúng ta, thể hiện những hình dạng khác nhau trong đầu chúng ta.”

Phương Tri Hành suy nghĩ một chút, khoanh tay nói: “Chờ một chút, chúng ta sẽ làm một bài kiểm tra.”

Thời gian dần trôi qua!

Thủy Tảo khổng lồ và một đám dị hình không ngừng chém giết lẫn nhau.

Bất giác một đêm trôi qua, trời tờ mờ sáng.

Mặt trời mọc, ráng đỏ khắp trời.

Trong môi trường âm 30 đến 40 độ, ánh sáng rực rỡ tràn trên mặt băng vô tận, ánh sáng tràn ngập, đẹp như tranh vẽ.

Thủy Tảo khổng lồ đã giết chết con dị hình khổng lồ cuối cùng rồi nuốt chửng nó vào bụng.

Tuy nhiên, Thủy Tảo khổng lồ cũng bị thương nặng, khắp cơ thể đầy vết thương, mặt đất toàn máu xanh đen.

Không chỉ như vậy!

Theo thời gian, Thủy Tảo khổng lồ đã có một chút thay đổi, bề mặt xuất hiện những nếp nhăn khô héo, hình như sức sống của nó đang nhanh chóng mất đi.

Thấy vậy, Phương Tri Hành thầm nói một tiếng không ngoài dự đoán, cậu khề gật đầu nói: “Tà vật rốt cuộc cũng bị triệu hồi tới đây, nó không thể tồn tại lâu dài trên thế giới này.”

Tế Cửu liên tục gật đầu, đột nhiên nó lấy hết can đảm kêu lên: “Mày muốn kiểm tra như thế nào, hay là để tao lên trước?”

Phương Tri Hành tất nhiên không có vấn đề gì, đáp: “Mày tấn công vào đầu nó cho tao xem đi.”

Trong mắt Phương Tri Hành, Thủy Tảo khổng lồ không có đầu.

Tế Cửu hiểu ý, nó lao ra ngoài rồi hóa thành một tàn ảnh, nhanh chóng lao về phía tà vật kia.

Trong mắt nó thì tà vật thân hình cao lớn, khiến nó trông rất

nhỏ bé.

Tế Cửu trượt người, chui xuống dưới chân tà vật, móng vuốt quét qua bụng nó, sau đó đột nhiên nhảy lên!

Xoẹt!

Tế Cửu nhảy lên thật cao, từ phía trước đầu sư tử của tà vật kia, lóe lên rồi biến mất.

Móng vuốt vung lên!

Mang theo một đường máu, máu bắn đầy trời!

Tà vật kia loạng choạng lùi lại, bụng bị rách ra, vài vết cào sâu hoắm xuất hiện trên mặt sư tử.

Phượng Tri Hành mở to mắt nhìn, trong mắt cậu, đầu tiên Tế Cửu trượt tới gần Thủy Tảo khổng lồ, sau đó nó chỉ đơn giản cào nhẹ lên người nó.

Tế Cửu trở về rồi đặc ý hỏi: “Thế nào, động tác vừa rồi của tao có ngẫu không?”

Phượng Tri Hành thực sự không nhìn ra ngẫu chỗ nào, cậu đơn giản miêu tả lại.

“Vãi!”

Tế Cửu ngạc nhiên ngẩn người: “Cảnh tượng mày nhìn thấy hoàn toàn không phải những gì tao trải qua! Tao rất tiêu sái trượt người một cái...”

Nó miêu tả sinh động chiến công vừa rồi của mình.

Phượng Tri Hành nghe xong, tắc lưỡi nói: “Xem ra, tà vật này không chỉ có thể ảnh hưởng đến thị giác của chúng ta, mà còn có thể ảnh hưởng đến môi trường xung quanh.”

Tế Cửu đáp: “Chỉ là ảnh hưởng đến thị giác, không ảnh hưởng đến hiệu quả tấn công.”

Phượng Tri Hành lắc đầu nói: “Vừa rồi mày vừa trượt người vừa nhảy cao, tổn rất nhiều công sức, chẳng lẽ không tiêu hao thêm sức lực à?”

Tế Cửu nghĩ cũng đúng, kinh ngạc nói: “Nói cách khác, nếu chúng ta đồng thời tấn công tà vật này, tao sẽ tiêu hao nhiều sức lực hơn, bởi vì trong mắt tao, tà vật càng lớn hơn.”

Phượng Tri Hành gật đầu nói: “Trong mắt tao, tà vật chỉ cao 5 mét, cho nên tao không cần phải nhảy lên để tấn công nó.”

Chương 1050: Thăng Cấp (1)

Vừa nói câu vừa hóa thân thành Đại Uy Thiên Long La Hán, thân hình lóe lên, đến trước mặt tà vật kia.

“Đại Uy Thiên Long, Đại La Pháp Chú, Bát Nhã Chư Phật, Bát Nhã Ba Ma Hồng!”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng đánh một chưởng xuống!

Phụt phụt phụt~

Sức mạnh khủng khiếp từ trên trời giáng xuống, đánh vào đỉnh đầu của Thủy Tảo khổng lồ.

Thủy Tảo khổng lồ ngay lập tức bị trấn áp!

Thân hình cao 5 mét trực tiếp bị đè bẹp, biến thành một bãi thịt nát.

Mà cảnh tượng này rơi vào mắt Tế Cầu lại vô cùng chấn động!

Con quái vật cao hơn trăm mét, bị một chưởng của Phương Tri Hành đánh thành thịt vụn!

Nghiền nát!

Vô cùng kinh khủng!

Một lát sau, Thủy Tảo khổng lồ mất hết mọi chức năng sống, hóa thành tro bụi tiêu tan.

Trận chiến kết thúc!

Trận chiến này, Phương Tri Hành liên tiếp gặp phải một Hắc

Sơn Dương sơ sinh, Phi Long chân nhân, còn có Lão tổ Vu tộc.

Dù là kẻ địch nào đều là cường hoành vô song, thực lực khủng bố tột cùng, không ai dám chống lại phong mang của bọn họ.

Thật sự không ngờ...

Cả ba người bọn họ cộng lại, vậy mà Phương Tri Hành lại một mình giải quyết bọn họ.

Điều này thật sự...

Những người vây xem im lặng như tờ, bị chấn động đến mức đầu óc trống rỗng.

“Nếu bệ hạ Cơ Nguyên Vũ còn không ra mặt nữa, thì hạm đội hoàng gia sẽ phải đổi chủ rồi...”

Bên trong khoang tàu tầng một, hoàng hậu Hạ Hầu Mật ngồi liệt trên ghế, biểu cảm cứng nhắc, mặt như bụi đất, mồ hôi lạnh ướt đầm mũ phượng khăn quàng vai.

“Tại sao lại như vậy?”

“Nghĩa phụ rõ ràng mạnh như vậy mà!”

“Nghĩa phụ đã chết, tiếp theo...”

Lông tơ của Hạ Hầu Mật dựng đứng, thân thể không khống chế được mà phát run, cả người chìm vào sự sợ hãi lớn lao, thất hồn lạc phách, đứng ngơ không yên.

“Người đâu, truyền trưởng công chúa...”

Hạ Hầu Mật thốt ra, nhưng bà ta lại nói: “Không, để bốn cung đi gặp trưởng công chúa đi.”

Một lát sau!

Hạ Hầu Mật đi đến trước một cánh cửa.

Trên con tàu khổng lồ có một căn phòng được chế tạo riêng, chuyên để cho Cơ Nguyên Võ bề quan.

Căn phòng này có hai cánh cửa, trước mỗi cánh cửa đều sắp xếp một người canh giữ.

Hạ Hầu Mật đi đến cánh cửa thứ nhất, người giữ cửa là một nam nhân trung niên.

Vóc người khôi ngô, mặt vuông tai to, trên môi có chòm râu đen xù.

Hai tròng mắt thâm sâu như biển đêm hiện ra ánh sáng màu lam âm u.

Nam nhân có màu da cổ đồng, lộ ra sự mạnh mẽ hoang dã.

Chỉ thấy ông ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, vắt ngang phác đao lên trên đầu gối, giống một pho tượng kim loại điêu khắc thành.

Hạ Hầu Mật đi đến trước mặt nam nhân, trên mặt hiện lên sự kính sợ, vén váy hành lễ nói: “Đạo Thánh, ngài vất vả rồi.”

Nam nhân đó chính là Hoành Dao thánh chủ.

Ông mở mạnh mắt ra, đứng dậy hành lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Vi thần bái kiến hoàng hậu nương nương.”

Hạ Hầu Mật vội vàng nói: “Miễn lễ, bốn cung đến gặp trưởng công chúa.”

Trưởng công chúa Cơ Hồng Chân chính là người giữ cửa của cánh cửa thứ 2.

Hoành Dao thánh chủ không nhúc nhích, cúi đầu nói: “Hoành

hậu nương nương, bên ngoài xảy ra chuyện gì, trưởng công chúa đã biết hết rồi.”

Sau đó ông gằn từng chữ một: “Trưởng công chúa nói, trước mắt là thời khắc quan trọng bệ hạ bề quan tu luyện, bất kỳ ai đều không được quấy rầy.”

Hồ hấp của Hạ Hầu Mật ngừng lại, sắc mặt ngày càng khó coi, gấp giọng nói: “Lỡ như Phương Tri Hành mưu hại bốn cung thì làm thế nào?”

Hoàn Đao thánh chủ mặt không đổi sắc, đáp lại: “Chỉ cần ước hẹn đình chiến vẫn còn, Phương Tri Hành sẽ không dám xúc phạm đến ngài.”

Hạ Hầu Mật nghe vậy thì từ từ tỉnh táo lại.

Cũng đúng!

Nếu không có ước hẹn đình chiến, chỉ sợ Phương Tri Hành đã sớm giết chết Cơ Nguyên Võ.

Mà lão tổ Vu tộc và Phi Long chân nhân, đều không gia nhập vào ước hẹn đình chiến.

Phương Tri Hành giết bọn họ cũng sẽ không có chuyện gì.

Im lặng một lúc lâu...

Cuối cùng Hạ Hầu Mật không nói lời nào mà xoay người đi ra, vẻ mặt như cha mẹ chết, cực kỳ mất mát.

Không bao lâu sau, bà ta về đến phòng, mệt mỏi ngồi xuống.

Một thị nữ bưng nước trà và hoa quả điểm tâm đến, cung kính quỳ xuống, đưa đến trước mặt của Hạ Hầu Mật.

Hạ Hầu Mật vừa hay đang khát nước, bưng chén trà lên uống

một hơi.

“Bồn cung mệt rồi, các người đều lui xuống hết đi.” Hạ Hầu Mật đặt chén trà xuống, phát tay.

Cung nữ và thái giám lập tức cáo lui.

Thể xác và tinh thần của Hạ Hầu Mật đều mệt mỏi, nằm xuống ngủ thiếp đi.

Không biết trôi qua bao lâu, bà ta đột nhiên tỉnh lại, lật người, nôn ra chất lỏng sền sệt màu đỏ.

Mùi máu tươi trộn lẫn với mùi cay mũi của dịch dạ dày tràn ngập ra ngoài.

Hạ Hầu Mật chỉ cảm thấy bụng lạnh lạnh, cả người khó chịu không cách nào hình dung được.

Bà ta quay đầu nhìn về phía chiếc gương, lập tức bị dọa sợ.

Lúc này, bờ môi của bà ta tím tái, làn da ảm đạm không có ánh sáng, thất khiếu chảy máu.

Chỉ nói bằng một chữ “thảm”!

“Trúng độc, ta trúng độc rồi!”

Chương 1051: Thăng Cấp (2)

Hạ Hầu Mật sợ hãi, lập tức khàn giọng hét lớn: “Thái y, mau truyền thái y.”

Ngoài cửa hoàn toàn tĩnh mịch, không hề có động tĩnh gì.

Trong lòng của Hạ Hầu Mật hơi hồi hộp, mạnh mẽ bò dậy, chạy về phía cửa.

Đột nhiên có một bóng người lóe ra.

Đồng tử của Hạ Hầu Mật co rụt lại, thốt lên: “Là người!”

Bóng dáng đập vào mi mắt rõ ràng là quý phi Đoan Mộc Ánh Tuyết.

Tay bà cầm một thanh trường thương, trên thân mặc áo giáp có màu sắc tươi đẹp.

“Người, người muốn làm gì?” Hạ Hầu Mật sợ hãi biến sắc, liên tiếp lùi về phía sau.

Vẻ mặt của Đoan Mộc Ánh Tuyết tràn đầy sát ý, lạnh giọng nói: “Kịch độc mà người uống vốn là ta để lại cho bản thân.”

Hạ Hầu Mật không khỏi sợ hãi nói: “Ánh Tuyết muội muội, mưu hại hoàng hậu có tội gì, người không thể nào không rõ đúng không?”

“Hoàng hậu chóa má!”

Đoan Mộc Ánh Tuyết cười khinh thường: “Từ lúc rời khỏi Đại Chu, ta không còn là quý phi nữa, người không còn là hoàng hậu

nữa, ta và người đều giống như những người khác, đều là người mạo hiểm một lòng cầu đạo.”

Hạ Hầu Mật nhất thời không phản bác được.

Sát ý của Đoan Mộc Ánh Tuyết lạnh thấu xương, giọng cao trường thương, triển khai tứ thế tấn công, nói: “Nếu không phải người dồn ép không tha, gần như hại chết cha ta thì ta cũng sẽ không đi đến bước này. Người bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa!”

Cường lực khổng lồ rót vào bên trong trường thương.

Trường thương chấn động bắn ra hào quang ba màu, xa hoa.

Hạ Hầu Mật hít một hơi khí lạnh, ngày càng khiếp sợ, vươn tay nắm chặt trường kiếm, rút ra.

Nhưng!

Một cảm giác bất lực hư thoát lớn lao kéo đến!

Hạ Hầu Mật không cách nào giơ trường kiếm lên.

Sau nháy mắt, Đoan Mộc Ánh Tuyết đột nhiên bộc phát, trường thương hơi nghiêng về phía trước, điểm một cái.

“Như Ý Thiên Quân thương!”

Tuyệt học của thị tộc Đoan Mộc bày ra vô cùng nhuần nhuyễn vào thời khắc này.

...

Phượng Tri Hành về đến phòng, nằm lên trên giường, ngã đầu ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc là 2 ngày.

Lúc cậu tỉnh lại, tinh thần cả người sung mãn, quét sạch mọi sự uể oải.

“Mày tỉnh rồi!”

Tế Cầu nhảy lên trên giường, vui tươi hớn hở nói: “Nói cho mày biết một tin tốt, hoàng hậu ngủ rồi.”

Phượng Tri Hành nghiêng đầu, kinh ngạc nói: “Chết như thế nào vậy?”

Tế Cầu trả lời: “Ta nghe lén được hoàng hậu uống thuốc độc tự sát.”

Phượng Tri Hành không khỏi buồn bực nói: “Cơ Nguyên Võ còn sống đấy, ta cũng bị ước hẹn đình chiến cưỡng chế, không thể trực tiếp giết bà ta, bà ta tự sát cái rắm?”

Cậu nói đến đây thì đột nhiên giật mình, bật cười nói: “Chó cắn chó, một miếng lông.”

Tế Cầu không khỏi trợn mắt.

Nó rất phiền về điều này.

Mắng người thì mắng người, nhắc đến chó làm gì chứ.

Lúc này, Phượng Tri Hành chú ý đến giao diện hệ thống đã cập nhật.

[Điều kiện để đạt tới Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công: đảo ngược trăm ngày viên mãn:

- 1, Giết chết hoặc chiến thắng 10 sinh mệnh đồng cấp (4/10)
- 2, Thu thập 1 đóa hoa Cửu Diệp Tương Tư (Chưa hoàn thành)
- 3, Sưu tầm 1 Bách Nhật Dũng Tầm (Chưa hoàn thành)

4, Thu hoạch 100 Xích Chi Bích (Chưa hoàn thành)]

“Ồ, điều kiện hiện ra rồi!”

Đáy mắt của Phương Tri Hành sáng ngời, tử mị lướt qua.

Điều kiện 1 là nhiệm vụ giết chóc, cậu đã sớm làm được bốn cái, theo thứ tự là Hắc Sơn Dương sơ sinh, Phi Long chân nhân, lão tổ Vu tộc cùng với hải tảo khổng lồ.

Điều kiện 2 và 3 là sưu tầm vật phẩm, hoa Cửu Diệp Tương Tư và Bách Nhật Dũng Tâm lại là thứ chưa từng nghe qua.

Điều kiện 4 vẫn là sưu tầm Xích Chi Bích.

Trùng hợp, Phương Tri Hành lật tay lấy ra một túi đen, đổ ra sáu Xích Chi Bích.

Đây là chiến lợi phẩm cậu cướp đoạt được trên người của lão tổ Vu tộc.

“Thu!”

[4, Thu hoạch 100 Xích Chi Bích (6/100)]

Vẫn chưa hoàn thành!

[Điều kiện để đạt tới Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng: Nhị Quả La Hán viên mãn:

1, Độ hóa 3 Sơ Quả La Hán (Chưa hoàn thành)

2, Sưu tầm 1 xá lợi Nhị Quả La Hán (Chưa hoàn thành)]

Cũng quét ra môn Phật pháp thứ hai.

“Con đường phía trước cứ từ từ, bừng sáng.”

Phương Tri Hành cười đắc ý, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Không lâu sau, Đại Hắc Phật Mẫu gõ cửa tiến vào.

“Có chuyện, đến lúc nói cho người biết rồi.”

Biểu cảm của Đại Hắc Phật Mẫu vô cùng nghiêm túc, có dáng vẻ tâm sự nặng nề.

Phương Tri Hành bình tĩnh nói: “Sao vậy, Cơ Nguyên Võ xuất quan rồi à?”

Đại Hắc Phật Mẫu lắc đầu nói: “Không có, ta dự tính ông ta ít nhất còn cần một tháng nữa mới có thể xuất quan.”

Phương Tri Hành không quan tâm đến việc này, với thực lực hiện tại của cậu, mặc dù không đánh thắng Cơ Nguyên Võ, đối phương cũng đừng hòng giết chết cậu.

Đây là chỗ có lòng tin.

Đại Hắc Phật Mẫu hơi im lặng, rồi nghiêm túc nói: “Ta đã nói dối.”

Phương Tri Hành nhếch mày, kinh ngạc nói: “Nói dối cái gì?”

Đại Hắc Phật Mẫu lật tay lấy ra ngọc tử truyền quốc, tỉ mỉ nói: “Thật ra ta không hoàn toàn làm theo kế hoạch của người, bản đồ biển là ta giao cho Cơ Nguyên Võ không phải là một nửa!”

Chương 1052: Ứng Phi (1)

Phương Tri Hành lặng lẽ không nói gì.

Chỉ nghe Đại Hắc Phật Mẫu chậm rãi giải thích: “Ta đã làm một quyết định to gan, giao hết bản đồ biển cho Cơ Nguyên Võ, nhưng ta nói cho ông ta biết đấy chỉ là một nửa.”

Phương Tri Hành hơi ngẩn ra, rồi tặc lưỡi nói: “Bà làm như vậy có mục đích gì?”

Đại Hắc Phật Mẫu hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Trước khi ra biển, ta chắc chắn, dựa vào thực lực của bên chúng ta thật sự khó có thể chống lại Cơ Nguyên Võ.

Lúc hành trình đi được một nửa, ta nhất định phải giao ra nửa bản đồ biển còn lại.

Đến lúc đó, Cơ Nguyên Võ sẽ không cần chúng ta nữa.

Giữa song phương sẽ không còn ước hẹn đình chiến, nhưng điều này không có nghĩa là Cơ Nguyên Võ không biết dùng cách khác để giết chết chúng ta.

Ví dụ, lão tổ Vu tộc và Phi Long chân nhân có lẽ là sát thủ mà Cơ Nguyên Võ cố ý sắp xếp.

Một khi chúng ta giao ra nửa bản đồ biển còn lại, bọn họ sẽ ra tay với chúng ta.”

Trong lòng của Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ, trầm ngâm nói: “Vì vậy bà có tâm, dứt khoát giao hết bản đồ biển cho Cơ Nguyên Võ để ông ta đưa chúng ta đến Bỉ Ngạn.”

Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu, nổi hận nói: “Chỉ có như vậy, Cơ Nguyên Võ mới không động sát tâm giữa đường với chúng ta.

Đương nhiên, nếu như ta sớm biết thực lực của người mạnh mẽ như thế thì không cần phải tổn công tổn sức rồi.”

Phương Tri Hành vội vàng nói: “Mấy ngày gần đây tu vi của ta mới đột phá, trước đây không mạnh như vậy.”

Đại Hắc Phật Mẫu cười nói: “Điều này không còn quan trọng nữa, dựa theo chỉ dẫn của bản đồ biển, sau khi chúng ta vượt qua lớp băng cực lạnh, đi thêm 3 ngày là có thể đến một mảng đại lục khác.”

Phương Tri Hành hỏi: “Còn mấy ngày nữa?”

Đại Hắc Phật Mẫu nghiêm mặt nói: “Nếu như thuận lợi, ngắn thì 10 ngày, lâu là một tháng.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, sau đó hỏi: “Vậy suy nghĩ của bà là?”

Đại Hắc Phật Mẫu chỉ tay vào ngọc tỷ truyền quốc, nghiêm mặt nói: “Bản đồ biển mà ta giao ra cũng có chút động tay động chân, tuyến đường của 3 ngày sau là sai.

Kế hoạch của ta rất đơn giản, đến 3 ngày cuối cùng, toàn bộ chúng ta sẽ lên rời khỏi thuyền, vứt bỏ đám người Cơ Nguyên Võ, bay lên mảng đại lục đấy.

Còn Cơ Nguyên Võ bọn họ có thể tìm thấy mảng đại lục đấy hay không thì phải xem vận may của bọn họ.”

Phương Tri Hành thầm khiếp sợ, không thể không thừa nhận bụng dạ của Đại Hắc Phật Mẫu tương đối sâu.

Can đảm can trọng!

Bà mưu nghĩ kế!

Phương Tri Hành không còn lời nào để nói.

Từng ngày trôi qua...

Nhoáng cái trôi qua 13 ngày.

Chiều hôm nay, hạm đội tiên phong đột nhiên truyền đến một tin tốt.

Đi ra khỏi lớp băng rồi!

Mặt biển ở phía trước không còn bao trùm lớp băng, cuối cùng mọi người cũng lần nữa nhìn thấy nước biển.

Ngày tháng khổ sở của đám người của đội phá băng cũng kết thúc!

Hạm đội hoàng gia đập gió rẽ sóng, tiến thẳng vào hải vực không có băng, tốc độ di chuyển cũng tăng lên rất cao.

Thấy tình hình này, Đại Hắc Phật Mẫu và Phương Tri Hành liếc nhìn nhau, có suy nghĩ giống nhau.

Chập tối đến rất nhanh.

Tu Không mặc áo bào đen, một mình đi trên boong tàu.

Hắn đi về phía đuôi tàu, làm bộ trúng gió.

Sắc trời dần trầm xuống.

Lúc này, boong tàu ngoại trừ thủ vệ thì không còn người không phận sự.

Thấy vậy, Tu Không lập tức bố trí một trận pháp truyền tống kết nối đến phòng của Phương Tri Hành.

Cùng lúc này!

Đám người Phương Tri Hành, Tế Cầu, Quân Dao, Đại Hắc Phật Mẫu, Mặc Thủ Cự tụ tập lại một chỗ, đứng trên trận pháp truyền tống.

Một trận lưu quang phun ra ngoài, lại nhanh chóng tiêu tán.

Mọi người biến mất khỏi phòng, sau nháy mắt thì xuất hiện ở đuôi tàu.

Lập tức, hai tay của Tu Mật bấm tay niệm thần chú, bố trí một lĩnh vực bí ẩn.

Đám người Phương Tri Hành lập tức ẩn thân, không dấu vết.

“Đi thôi!”

Phương Tri Hành lấy ra Ngũ Thái Tường Vân, đứng lên trên.

Mọi người nhắm mắt theo đuôi.

Ngũ Thái Tường Vân vọt lên trời, kéo thẳng lên trên tầng mây rồi nhanh chóng đuối về một phương hướng.

Toàn bộ quá trình lặng lẽ không một tiếng động, làm từng bước, không ai phát hiện ra.

Nhoáng cái chính là 2 ngày sau.

Lúc hạm đội hoàng gia di chuyển, đột nhiên gặp phải một đám hải thú hung ác tập kích.

Ba thái giám áo tím, dựa theo lệ cũ, cầm xúc xắc Túc Mệnh, lần lượt gõ cửa.

Cũng ngay lúc này, mọi người trên tàu mới phát hiện không thấy đám người Phương Tri Hành đâu cả.

Chỉ một thoáng, cả tàu xôn xao, người người hoảng sợ.

Những bọn họ không biết, đám người Phương Tri Hành ngự không phi hành đã sớm bay về một phương hướng khác.

Sau một ngày!

Ánh mắt của Phương Tri Hành sáng lên, cúi đầu quan sát, phát hiện trên mặt biển có một con tàu đang trôi nổi.

“Có tàu!”

Trong lòng của Phương Tri Hành không khỏi kích động.

Đại Hắc Phật Mẫu cũng rung động nói: “Xem ra chúng ta không đi sai đường, con tàu này tất nhiên là đến từ mảng đại lục đấy.”

Chương 1053: Ứng Phi (2)

Mặc Thủ Cự gật đầu nói: “Tính toán ngày tháng thì chúng ta cách mạng đại lục có thể chưa đến 300 dặm.”

Phượng Tri Hành đáp lại: “Đi, xuống dưới xem xem.”

Ngũ Thái Tường Vân lao xuống, nhanh chóng tiếp cận mặt biển, sau đó dừng gấp lại, đứng trên đỉnh đầu của con tàu.

Phượng Tri Hành bọn họ tỉ mỉ nhìn lên, rồi không khỏi nhìn nhau.

Con tàu kia không lớn, hơn nữa còn rất đơn sơ, chỉ là một tàu đánh cá cũ kỹ.

Trên tàu có một người trung niên và một thiếu niên, hình như là cha con, đang loay hoay lưới đánh cá.

Phượng Tri Hành phóng ra thần hồn cảm ứng, tra xét toàn bộ tàu đánh cá, rồi nhếch mày nói: “Con tàu này rất bình thường, nhưng người điều khiển là người máy.”

Mọi người vội vàng nhìn về phía phòng điều khiển.

Quả nhiên, chỗ đó thật sự có một người máy, chỉ là thân thể của nó cấu tạo rất cũ nát, do từng mảnh kim loại hợp thành, ngoài thân quấn quanh một sợi dây điện.

Thứ đồ chơi này còn không bằng đồ chơi máy móc trên Trái Đất nữa.

Chỗ tiên tiến là đầu của nó có thể chuyển động linh hoạt, mặt dán một tờ plastic có khuôn mặt của nữ nhân.

Hơn nữa, hai tay máy móc của nó cũng có thể làm ra động tác trôi chảy phức tạp.

Người giữ bánh lái không có vấn đề gì cả.

Phương Tri Hành lại cẩn thận quan sát hai cha con.

Cánh tay phải của phụ thân là cánh tay máy móc, con trai là thân thể máu thịt, trên người không có bất kỳ phụ kiện kim loại nào.

“Hai người kia chỉ là người thường...”

Phương Tri Hành không phát hiện ra bất kỳ nguy hiểm nào, chột gật đầu với Tu Mật.

Tu Mật ngẫm hiểu, loại bỏ lĩnh vực bí ẩn.

Ngũ Thái Tường Vân lập tức hiện ra.

Chỉ một thoáng, ánh sáng ngũ sắc chiếu rọi bốn phương, rọi lên trên tàu đánh cá.

Cha con ở trên tàu không khỏi ngẩng đầu lên...

Phụt!

Hai cha con lập tức sợ hãi, trực tiếp quỳ trên boong tàu, trán kề sát đất, cung kính như gặp thần minh vậy.

“Bái, bái kiến các vị Cơ Thần đại nhân!”

Nam nhân trung niên run giọng kêu lên, tâm trạng có vẻ không ổn định, trong sự kích động xen lẫn mấy phần sợ hãi.

“Cơ Thần?”

Phương Tri Hành và đám người Đại Hắc Phật Mẫu liếc nhìn

nhau, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ rõ ràng là người, tại sao ngư dân này lại cho rằng bọn họ là Cơ Thần?

Chẳng lẽ hình thái của Cơ Thần cũng là dáng vẻ của nhân loại?

Phượng Tri Hành suy nghĩ rồi mở miệng nói: “Các người là ai?”

Nam nhân trung niên vội vàng nói: “Ta, ta là Lưu Giang Thủy, hẳn là con trai ta, Lưu Tiểu Hồ.”

Sau đó, ông vươn tay chỉ về phòng điều khiển, tiếp tục nói: “Đây là thê tử của ta, Tôn Lan Hoa.”

Phượng Tri Hành không khỏi giật mình, ngưng mắt nhìn về người máy trong phòng điều khiển, lập tức cạn lời.

Nam nhân trung niên thấy thế thì ngưng ngưng giải thích: “2 năm trước thê tử của ta bị tai nạn, cơ thể bị nghiền ép nhiều lần, dẫn đến bên trong hoàn toàn hư hại, chết não.

May mà ‘Trí Tinh’ được lắp đặt trong đầu của thê tử không hư hại, sau khi thay một hai tay máy móc vào, bà ấy đã ngoan cường sống lại.”

Nghe ông nói như vậy, Phượng Tri Hành dâng lên nỗi lòng.

“Phượng Tri Hành, nghe thấy chưa?” Tế Cấu đột nhiên truyền âm nói: “Ông ta nói ‘Trí Tinh’, chẳng phải trước đây mày có một ‘Trí Tinh’ à?”

Phượng Tri Hành gật nhẹ đầu.

Trước đó cậu đã nghi ngờ “Trí Tinh” là bộ phận hạch tâm của cơ giáp, có công năng giống như Chip.

Hiện tại xem ra công năng của “Trí Tinh” không chỉ như thế.

Sau khi một người bình thường chết đi, còn có thể dựa vào “Trí Tinh” tiếp tục sống sót, chẳng qua là cơ thể máy móc.

Vậy thì “Trí Tinh” chẳng khác nào linh hồn của phiên bản nhân tạo?

Lúc nói chuyện, thê tử của nam nhân đi ra khỏi phòng điều khiển, động tác vô cùng cứng nhắc, mỗi một bước đi đều phát ra âm thanh bánh răng chuyển động ma sát.

“Bái kiến chư vị Cơ Thần đại nhân!”

Thê tử máy móc chậm rãi quỳ xuống, cũng là cung kính.

Giọng nói của bà mang theo ít tiếng ồn trắng, xẹt xẹt.

Có điều, biểu đạt vô cùng trôi chảy tự nhiên, giống như một người sống đang nói chuyện.

Phượng Tri Hành mặt không đổi sắc, chấp tay hỏi: “Tôn Lan Hoa, công năng Trí Tinh của bà hoàn hảo chưa, có từng xuất hiện dị thường gì, ví dụ như mất trí nhớ, hoặc là không cách nào suy nghĩ như bình thường?”

Thê tử máy móc cúi đầu nói: “Bẩm Cơ Thần đại nhân, ta không mất trí nhớ, các công năng của Trí Tinh đều bình thường.”

Phượng Tri Hành lại hỏi: “Theo như bà thấy thì Trí Tinh là gì?”

Thê tử máy móc hơi ngẩng ra, sau đó đáp lại một cách máy móc: “Trí Tinh là đại não thứ hai của sinh vật carbon bọn ta, được xưng là ‘máy mô phỏng linh hồn nhân loại!’”

Bà nói đến đây thì nói ra một câu giống như lời quảng cáo, lại giống như câu nói mang theo tín ngưỡng.

“Trí Tinh tức là linh hồn!”

Phượng Tri Hành thầm nghĩ quả nhiên.

Cậu liếc mắt nhìn Tế Cầu, truyền âm nói: “Xem ra, sau khi khoa học kỹ thuật phát triển đến độ cao nhất định, đại não của nhân loại có thể bị thay thế hoàn toàn.”

Chương 1054: Dung Hợp (1)

Tế Cầu tất nhiên là hiểu rõ, nó tắc lưỡi nói: “Đúng là không thể tưởng tượng nổi, hơn phân nữa Trí Tinh là phiên bản cao cấp của trí tuệ nhân tạo, làm lại ký ức của một người một cách hoàn mỹ, cách thức suy nghĩ, thậm chí còn là tính cách.”

Ánh mắt của Phương Tri Hành chớp động, đáp lại: “Mày có cảm thấy ‘Trí Tinh’ và ‘chân ngã’ có độ cao tương tự?”

Tế Cầu cẩn thận nghĩ lại, đúng là như vậy!

Chân ngã là ta hoàn mỹ nhất ở thời điểm nào đó!

Hiệu quả của chân ngã chính là khiến chân ngã không ngừng sống lại.

Trí Tinh cũng giống như vậy, thân thể bị hủy không sao cả, linh hồn vẫn còn là được!

Đây rõ ràng là linh hồn sống mãi!

Tế Cầu sợ hãi thán phục, tấm tắc nói: “Công nghệ đen, tuyệt đối là công nghệ đen!”

Phương Tri Hành tập trung ý chí, hỏi: “Các người có bản đồ không?”

“Có có!”

Nam nhân trung niên giơ cánh tay máy móc lên, ấn vào cái nút màu đỏ.

Sau đó, cánh tay máy móc bắn ra một màn sáng, hiện ra một

bản đồ bao la.

Trên bản đồ có một hải vực, ở giữa có một hình tam giác đang lóe lên.

Nam nhân trung niên chỉ vào hình tam giác nói: “Đây là vị trí hiện tại của chúng ta, cách đường ven biển khoảng 278 dặm.”

Tầm mắt của Phương Tri Hành giơ lên, nhìn về phía mông đại lục đó.

Tên của chỗ đánh dấu là “đại lục Cơ Thần”!

Từ trên bản đồ cho thấy, đại lục Cơ Thần bao la bát ngát, núi non sông ngòi giăng khắp nơi, trải rộng từng tòa thành lớn.

Phương Tri Hành hỏi: “Các người đến từ nơi nào?”

Ngón tay của nam nhân trung niên rạch một cái, chỉ vào bờ biển nói: “Nhà bọn ta ở ‘xưởng xử lý nước bẩn của trấn nhỏ’.”

Ánh mắt của Phương Tri Hành sáng lên, chú ý đến phía trên của trấn nhỏ có một “thành Hải Vương”.

Cậu nói ngay: “Ông nói đôi chút tình hình của thành Hải Vương đi.”

Nam nhân trung niên vội vàng nói: “Thành Hải Vương là thành lớn đứng nhất bờ biển phía tây, có nhân số carbon khổng lồ, thành chủ là Cơ Thần cấp Vương ‘Tây Hải Vương’.”

Ông nói đến đây thì hơi chần chờ, ăn nói khép nép: “Cả nhà bọn ta đều là ngư dân thấp hèn, không có tư cách tiến vào thành Hải Vương, cho nên bọn ta không rõ trong thành như thế nào.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, lại dò hỏi: “Sinh vật carbon có địa vị gì ở đại lục Cơ Thần?”

Nam nhân trung niên ngần người, trong lòng rõ ràng khả nghi nhưng ông lại không biểu hiện ra ngoài, hồi đáp: “Đại lục Cơ Thần có phân chia cấp bậc thân phận nghiêm khắc, sinh vật carbon là tồn tại cấp thấp nhất, thuộc về loại thứ năm!”

Thứ tư là người cải tạo, thứ ba là người máy, thứ hai là sinh mệnh kim chúc, thứ nhất là Cơ Thần.”

Phượng Tri Hành liếc mắt nhìn cánh tay máy móc của nam nhân trung niên, hỏi: “Ông thuộc về người cải tạo à?”

Nam nhân trung niên vội vàng phất tay nói: “Không không, người cải tạo là chỉ những thân thể trải qua cường hóa, có thể khống chế sơ bộ sinh vật carbon có ‘năng lượng siêu phàm’.”

Ông giơ cánh tay máy móc lên, cười khổ nói: “Đây chỉ là một chi giả phụ trợ ta, hoạt động dựa vào điện năng cấp thấp, hoàn toàn không tính là người cải tạo.”

“Năng lượng siêu phàm ư...”

Phượng Tri Hành như có điều suy nghĩ, không nhin được mà hỏi: “Theo như các người thấy, Cơ Thần là tồn tại gì?”

Nam tử trung niên và thê tử nhìn nhau, nơm nớp lo sợ trả lời: “Cơ Thần tất nhiên là thần minh cơ giới chí cao vô thượng, không gì là không làm được, vĩnh hằng bất diệt!”

Phượng Tri Hành chất vấn: “Vậy thì làm thế nào mới có thể trở thành Cơ Thần?”

“Điều này...”

Nam nhân trung niên sợ hãi, thận trọng nói: “Cơ Thần chính là Cơ Thần, từ viễn cổ đến bây giờ luôn là Cơ Thần, không có cách nói trở thành Cơ Thần.”

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Cơ Thần lễ nào không phải là nhân loại, không đúng, không phải là sinh vật carbon lột xác thành à?”

“A, là vậy à?” Vẻ mặt của nam nhân trung niên mơ màng, ông mới nghe lần đầu.

Phương Tri Hành nhú mày, lại hỏi: “Sinh vật carbon cho phép tập võ không?”

Nam nhân trung niên đáp lại: “Tập võ, từng nghe nói, nhưng cả nhà bọn ta chưa từng gặp võ giả.”

Phương Tri Hành hơi thất vọng, cảm thấy không hỏi được gì nữa nên nghiêng đầu nhìn về phía Đại Hắc Phật Mẫu.

“Ta không có gì muốn hỏi cả.”

Đại Hắc Phật Mẫu lắc đầu, sau đó nhìn Tu Trí, dặn dò: “Xóa hết ký ức của bọn họ đi.”

Tu Trí gật đầu, sau đó thò tay ra, lòng bàn tay đột nhiên bắn ra ánh sáng trắng mãnh liệt.

Cả nhà của nam tử trung niên đều ngã xuống, chìm vào hôn mê.

Phương Tri Hành thấy vậy thì không khỏi hỏi Tu Trí: “Người cũng có thể xóa ký ức của Trí Tinh à?”

Tu Trí trả lời: “Ta cũng không chắc, cho nên chỉ có thể phá hủy Trí Tinh.”

Phương Tri Hành lặng lẽ không nói gì, cậu ngồi xổm, tháo cánh tay máy móc của nam nhân trung niên xuống.

Sau đó cậu vợ vết trên người của cả nhà, nhưng không phát hiện “chứng minh thư” hay là “tiền”...

Không bao lâu sau, nhóm người lần nữa leo lên Ngũ Thái Tường Vân, bay về phía ven biển.

Dựa theo chỉ dẫn bản đồ của cánh tay máy móc, Ngũ Thái Tường Vân bay nhanh cả chặng đường.

Chương 1055: Dung Hợp (2)

Bọn họ nhanh chóng nhìn thấy đất liền, bãi cát trắng như tuyết mênh mông vô bờ.

Nhịp tim của mọi người không khỏi tăng nhanh hơn!

Cách hơn 1000 năm, đời sau của người từng chạy trốn, cuối cùng lần nữa bước lên đại lục Cơ Thần.

Ngũ Thái Tường Vân lướt qua bãi cát đẹp đẽ, bay thuận theo nhánh sông.

Chỉ chốc lát, Phương Tri Hành nhìn thấy giữa đất trời xuất hiện một làn khói đặc màu đen, cuộn cuộn.

Trong không khí tràn ngập mùi cay mũi, giống hành tây làm cay mắt vậy.

Ngũ Thái Tường Vân hạ xuống.

Chỉ chốc lát, trên mặt đất xuất hiện khu kiến trúc, nhìn lướt qua, có căn nhà, nhà xưởng, đường phố quanh co.

Chỗ này không lớn cho lắm.

Phương Tri Hành phóng ra thần hồn cảm ứng, nhìn lướt qua toàn bộ trấn nhỏ.

“Ừm, nơi này chính là xưởng xử lý nước thải trấn nhỏ!”

Phương Tri Hành đề nghị: “Chúng ta đi xuống xem chút đi.”

Đám người Đại Hắc Phật Mẫu thấy không sao cả.

Ngũ Thái Tường Vân nhanh chóng hạ xuống, dừng lại trong rừng cây ngoài trấn nhỏ.

Nhóm người đi về phía trước, tiến vào trấn nhỏ.

Phóng mắt nhìn đi, rác rưởi đầy mặt đất, nước thải giàn giụa, rất bẩn.

Đúng là xóm nghèo!

Người đi đường không nhiều, ai nấy mặc y phục rách rưới bẩn thỉu như kẻ ăn xin.

Tế Cửu hoàn toàn thất vọng, truyền âm nói: “Tao còn tưởng đại lục Cơ Thần là thế giới khoa học viễn tưởng, như vậy thì nghèo quá đi.”

Phương Tri Hành đáp lại: “Khoan kết luận, trấn nhỏ này có lẽ là khu tập trung của nhân loại, tương đương với trại tập trung nô lệ, tất nhiên là tương đối nghèo nàn rồi.”

Tế Cửu suy nghĩ thì thấy cũng đúng.

Nhóm người đi trên đường nhanh chóng thu hút rất nhiều người nghỉ chân quan sát.

Y phục và cách trang điểm của bọn họ không hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Giống như là người mặc áo bào cổ nhân đột nhiên xông vào thành thị hiện đại.

Phương Tri Hành đi bộ một vòng rồi dừng lại trước một cửa tiệm.

Trước cửa đặt một tấm bảng viết ba chữ “Tiệm tạp hóa”.

Phương Tri Hành đi vào, vừa nhìn, trong cửa tiệm lộn xộn, các

loại linh kiện máy móc chõng chất lung tung.

Có một ông lão hói đầu ngồi phía sau quầy, cúi đầu ngáy lớn.

Một con ruồi đậu trên đỉnh đầu của ông ta, bò qua bò lại.

“Khụ khụ!”

Phương Tri Hành ho khan, ông lão hói đầu đột nhiên ngẩng mạnh đầu lên, mở to hai mắt.

Mắt trái của ông sáng lên, phát ra ánh sáng đỏ.

Đó là con mắt máy móc!

“Ây dô, mấy vị là...”

Ông lão hói đầu dò xét đám người Phương Tri Hành, càng nhìn thì càng kinh ngạc, không khỏi đứng lên, ánh sáng đỏ ở mắt trái đại thịnh.

Ông ta nhìn chăm chăm vào Phương Tri Hành, ngạc nhiên nói: “Người lấy đầu ra bộ y phục này vậy, trông giống phong cách của ‘thành Cổ Hoàng’.”

Tầm mắt của ông ta đột nhiên nhìn về Ngũ Hành Vạn Nhân đao, rung động nói: “Đây, đây là thần binh cấp 5! Ôi trời ơi!”

Ông lão hói đầu trừng mắt há miệng, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, tặc lưỡi nói: “Người, người lấy thần binh cấp 5 từ đâu ra vậy?”

Ông ta vừa thốt ra lời này thì rung mình, chợt khẩn trương lên, run giọng nói: “Mấy vị khách quý, xin hỏi các người đến từ nơi nào, có dặn dò gì?”

Phương Tri Hành thấy tình hình này thì bình tĩnh nói: “Đừng khẩn trương, bọn ta chỉ muốn hỏi thăm mấy chuyện thôi?”

Ông lão hói đầu đứng thẳng người, đằng hoàng nói: “Đại nhân cứ việc hỏi.”

Phương Tri Hành trực tiếp hỏi: “Trên trấn này có võ giả không?”

Ông lão hói đầu lắc đầu xua tay nói: “Võ giả là sinh vật carbon cấp cao, trấn nghèo như bọn ta sao có thể có được?”

Ông ta giơ tay chỉ về một phương hướng, tỉ mỉ nói: “Bên kia có một ‘trấn Mộ Sắc’, trên trấn có mấy người mạo hiểm, bọn họ múa đao vung thương, thích xông vào cấm khu, lấy săn giết dị thú kiếm sống.”

Đáy mắt của Phương Tri Hành sáng ngời, đột nhiên giơ tay lên, lòng bàn tay phóng ra một luồng sáng vàng chiếu lên trên mặt của ông lão hói đầu.

Ông lão hói đầu ngửa đầu ra sau, ngồi liệt trên ghế, nằm ngáy khò khò.

Phương Tri Hành làm xong mọi chuyện thì nhanh chóng xoay người rời đi.

Nhóm người cười Ngũ Thải Tường Vân, phi hành ở tầng thấp, đi xa khoảng 150-160 dặm.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một mảng rừng rậm xum xuê.

Ngay ven rừng rậm có một trấn nhỏ.

Phóng mắt nhìn đi, nhà cửa ngay ngắn, đường đi sạch sẽ, cây xanh râm mát.

Phương Tri Hành đi đến bầu trời của trấn nhỏ, phóng ra thần hồn cảm ứng, lướt mắt nhìn qua.

Cậu đột nhiên phát hiện một chỗ tụ tập mấy khí huyết thịnh

vượng của nhân loại.

Ngũ Thái Tường Vân bay thẳng về phía đó, đến chỗ nhìn, là một quán bar.

Lúc này trong quán bar truyền ra tiếng cười huyên náo, tiếng ca, tiếng nhạc hòa lẫn với nhau.

Phượng Tri Hành đáp xuống trước cửa quán bar, đang muốn đi vào, đột nhiên nghiêng người.

Bịch!

Một bóng người trong cửa bay ra, ngã xuống mặt đất, chống hông lên trời.

Người đó lão đảo bò dậy, là một thanh niên tóc vàng, mùi rượu khắp người, uống đến say khướt.

Ngay sau đó, lại có ba người đi ra khỏi quán bar, bọn họ mặc trang phục gọn gàng, nổi giận đùng đùng.

Chương 1056: Vượt cấp (1)

Một người giận dữ hét lên với thanh niên tóc vàng: “Triệu Thần Khánh, con chóa mày, dám chạm vào nữ nhân của ta!”

Thanh niên tóc vàng lau máu ở khóe miệng, vẻ mặt phách lối hét lên: “Chạm thì thế nào? Ông đây thích đấy!”

Ba người kia giận không kìm được, cùng nhau nhắm về phía thanh niên tóc vàng, vung quyền lên công kích.

Thanh niên tóc vàng mùi rượu ngút trời, không chút sợ sệt, lấn người lên nghênh đón.

“Xà Hình Thủ!”

Thanh niên tóc vàng sải bước, dưới chân lắc lư, bộ pháp như rắn, cánh tay vung qua, đột nhiên đánh ra.

Bịch!

Đánh một quyền lên trên mặt của nam nhân bị cầm sừng.

Nam nhân bị cầm sừng cũng rất kiên cường, gương mặt lệch xuống, chịu đựng, đồng thời siết chặt nắm đấm vung lên trên bụng của thanh niên tóc vàng.

Thanh niên tóc vàng lập tức khom người như tôm.

Hai người khác nhanh chóng nhào lên, nện về phía sau của hắn ta.

Bịch bịch!

Ba đánh một, kết quả không có bất kỳ bất ngờ nào.

Thanh niên tóc vàng ngã trên mặt đất, hai tay ôm đầu, bị đánh đến kêu thảm.

“Dừng tay lại!”

Đột nhiên, một gã cường tráng lưng hùng vai gấu bước ra từ quán bar, quát lớn: “Ồn ào đủ chưa, trong mắt các người còn có người sư phụ này hay không?”

Ba người đánh người thở phì phì dừng lại, một người nhỏ nước bọt lên người của thanh niên tóc vàng...

Thanh niên tóc vàng mặt mũi bầm dập, ngã xuống đất không dậy nổi, ôm xương sườn bị gãy rên rỉ.

Tráng hán thấy vậy, trong ánh mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ và chán ghét, hét với trong quán bar: “Chết hết cả rồi hử, kiếm hai người đến đưa thẳng nhóc thối này đi bệnh viện”.

Một lát sau, có hai thanh niên chạy đến nâng thanh niên tóc vàng lên một chiếc xe đi mất.

Lúc này, tráng hán chú ý tới có người đang nhìn hẩn bèn quay đầu, tầm mắt vừa lúc va chạm với ánh mắt của Phương Tri Hành ở không trung.

Tráng hán đầu tiên là sửng sốt, cẩn thận đánh giá Phương Tri Hành, trên mặt không khỏi hiện lên kinh ngạc.

Phương Tri Hành chậm rãi đi lên trước, mỉm cười nói: “Vị đại ca này, bọn ta là người vùng ngoài, có thể mời huynh uống ly rượu, hỏi chút chuyện không?”

Tráng hán hơi im lặng, gật đầu nói: “Cũng được, mời vào.”

Đoàn người đi vào quán bar, không khí náo nhiệt đập vào mặt.

Trong đại sảnh trống trải rất nhiều người, bày từng chiếc bàn nhỏ, ba năm người một cái bàn, ngồi đầy người.

Chính giữa có một cái bục nhỏ, phía trên có một nữ nhân đang nhảy thoát y.

Mọi người uống rượu tranh luận, xem múa thoát y rất vui vẻ.

Nhưng mà, đám người Phương Tri Hành quá chói mắt, vừa vào cửa đã thu hút ánh mắt mọi người, hiện trường rơi vào yên tĩnh.

Rất nhiều tên say rượu nhìn thấy Quân Dao, nhất thời kinh ngạc, ánh mắt toàn bộ nhìn chăm chăm, không nhin được nuốt nước miếng.

“Nào, ngồi bên này.”

Tráng hán đi đến trước một cái bàn, phát tay.

Mấy thanh niên trước bàn vội vàng đứng dậy nhường chỗ.

Phương Tri Hành thản nhiên ngồi xuống.

Tráng hán cười hỏi: “Uống cái gì?”

Phương Tri Hành liếc nhìn quầy bar, phía trên bày rất nhiều loại rượu, tất cả đều là nhãn hiệu cậu chưa từng thấy.

Tráng hán giới thiệu: “Rượu nổi tiếng nhất chỗ bọn ta là ‘Quả phụ trong Mộ Sắc’, đặc sản của chỗ này đó thử không?”

Phương Tri Hành không thể làm gì khác, gật đầu.

Tráng hán lập tức vẫy tay với tiểu thư ở quầy bar, héo lên: “Mời ly, nhớ ghi sổ cho ta.”

Tiểu thư quán bar bưng tới rất nhiều rượu giống như rượu

nhỏ, thổi vào thì hơi ngọt cay.

Tráng hán hớp một miếng rượu, tò mò hỏi: “Các người ở đâu tới?”

Phương Tri Hành đáp: “Thành Cổ Hoàng, đến đây du lịch.”

Tráng hán giật mình, ồ một tiếng, lặng lẽ cười nói: “Hoá ra là vậy, cảnh sắc của trấn Mộ Sắc bọn ta khá đẹp, cư dân sống bằng săn bắn nguyên thủy, vẫn giữ lại thói quen sống của thời kỳ văn minh cũ.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, hỏi: “Người là võ giả?”

“Đúng vậy!”

Trong ánh mắt tráng hán chợt xuất hiện một tia tự hào, vỗ huy chương trên ngực, gật đầu nói: “Ta là võ giả cấp 2.”

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Cấp 2 là Đại Mãng cảnh?”

Tinh thần tráng hán rung lên, cười nói: “Đại Mãng cảnh là cách gọi thời cổ, hiện tại thống nhất đều gọi là cấp 2.”

Nói đến đây, hán đột nhiên phản ứng lại, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ bên phía thành Cổ Hoàng vẫn chọn dùng cảnh giới thời cổ để phân chia à?”

Phương Tri Hành liền nói: “Ta là một người nghiên cứu văn hóa cổ.”

Tráng hán ngộ ra, cười nói: “Khó trách các người mặc đều là phong cách cổ điển.”

Phương Tri Hành lại hỏi: “Trấn Mộ Sắc có người cải tạo không?”

Tráng hán liền nói: “Chỉ có một vị, trưởng trấn của bọn ta, ông

ta là người cải tạo hệ cường hóa cấp 2.”

Phương Tri Hành truy hỏi: “Mạnh hơn người à?”

Tráng hán buông tay nói: “Đương nhiên mạnh hơn ta rồi, làm sao võ giả cấp 2 có thể đánh thắng được người cải tạo cấp 2?”

Phương Tri Hành lại hỏi: “Đều là cấp 2, ông ta mạnh hơn chỗ nào?”

Tráng hán cẩn thận giải thích: “Thôn trấn bọn ta nhiều thế hệ truyền lưu võ công là &LTX;à Hình Quyền>, trưởng trấn cải tạo cánh tay phải của ông ta thành xà thủ máy móc, sức mạnh trải qua cường hóa, không thua võ giả cấp 3 đâu.”

Chương 1057: Vượt cấp (2)

Phường Tri Hành hỏi: “Tại sao người không đi cải tạo?”

Tráng hán cười khổ nói: “Nếu ta có nhiều tiền như vậy đã sớm đi cải tạo rồi.”

Phường Tri Hành lại hỏi: “Cải tạo nhục thân có hạn chế không? Có phải chỉ có võ giả mới có tư cách cải tạo không?”

Tráng hán nhất thời ngạc nhiên, hỏi lại: “Cái này người cũng không biết, chẳng lẽ người là tín đồ của ‘Sinh Mệnh giáo’?”

Vừa nói dứt lời, hắn đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía cửa.

Phường Tri Hành tập trung nhìn qua, lại có ba người đi vào, trên người mặc đồng phục thống nhất.

“Cảnh trưởng đến rồi!”

Hiện trường lần nữa lặng ngắt như tờ, mọi người lộ ra vẻ kính sợ.

Ba cảnh trưởng lập tức đi tới quầy bar, tháo mũ, ngồi xuống, gọi rượu rồi tự mình uống.

Đột nhiên, bọn họ chú ý tới đám người Phường Tri Hành, tầm mắt nhìn chăm chú Quân Dao không dứt ra được.

Cảnh trưởng buông ly rượu, cầm lấy mũ đội lên rồi đi qua.

Hai cấp dưới nhắm mắt theo đuôi.

“Cảnh trưởng Đoàn.” Tráng hán đứng lên, cười chào hỏi.

Cảnh trưởng Đoàn không chút để ý gật đầu, cẩn thận nhìn đám người Phương Tri Hành hỏi: “Mấy vị này nhìn rất lạ mặt, bọn họ là?”

Tráng hán liền nói: “Người bạn mới quen, từ vùng ngoài đến du lịch.”

Cảnh trưởng ồ lên chột nghiêm mặt, lãnh lùng nói: “Ta là cảnh trưởng của trấn Mộ Sắc Đoàn Quân Phong, chức trách trên người, vẫn mong các người lấy ra chứng minh nhân dân để ta kiểm tra một chút, cảm ơn phối hợp!”

Phương Tri Hành thản nhiên nói: “Thứ đó bọn ta không mang trên người, để trong khách sạn rồi.”

Khỏe miệng Đoàn Quân Phong nhếch mép, trên mặt hiện lên biểu cảm trêu tức.

Tráng hán cũng nhướng mày, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Phương Tri Hành.

Thấy tình hình như vậy, Phương Tri Hành cong môi xuống, ý thức được bản thân nói sai.

Đoàn Quân Phong thẳng sống lưng, khoanh tay cười lạnh nói: “Ta còn tưởng các người là ai, thì ra là một đám dân tị nạn cacbon hoang dại.”

Phương Tri Hành bình tĩnh hỏi: “Có ý gì?”

Đoàn Quân Phong ha hả, chỉ đầu, bật cười nói: “Cái này người cũng nghe không hiểu? Bất kỳ một công dân trên đại lục Cơ Thần, từ khi sinh ra trong thân thể đã được trang bị con chip thân phận. Những người không có con chip thân phận này, tất cả đều là không hộ khẩu, không được hưởng quyền lợi công dân!”

Gã lấy ra găng tay trắng, không nhanh không chậm đeo lên tay,

hừ lạnh nói: “Dựa theo luật quản lý lưu dân, hiện tại ta phải bắt các người.”

Đám người Phương Tri Hành không nhúc nhích.

Tráng hán nhíu mày nói: “Cảnh trưởng Đoàn, bọn họ không phạm sai gì, không cần phải bắt đi, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, trực tiếp đuổi đi là được.”

Đoàn Quân Phong trừng mắt nói: “Vương Hồ, nơi này do người quyết định hay do ta quyết định, ta cần người dạy ta làm việc à?”

Sắc mặt tráng hán hơi trầm xuống, tức giận nói: “Tháng trước người cũng bắt hai lưu dân, bọn họ đâu? Đừng tưởng rằng mọi người đều bị mù, người xem bọn họ như nô lệ bán đi!”

Sắc mặt Đoàn Quân Phong nháy mắt đại biến, nổi giận nói: “Vương Hồ, bịa đặt nói xấu một vị cảnh trưởng là tội gì, muốn ta nói rõ với người không?”

Tráng hán lạnh lùng hừ nói: “Bọn họ là ta mời vào, bắt người trước mặt ta, có phải người không để ta vào mắt quá không!”

Lời này vừa nói ra!

Mười mấy thanh niên chung quanh đồng loạt đứng lên, cơ bắp ai nấy cũng cuồn cuộn.

Đoàn Quân Phong thấy vậy, sắc mặt u ám, giận dữ hét: “Các người muốn tạo phản hả?”

Tráng hán bật cười, cười lạnh nói: “Bớt ở đây dọa người, lão tử không sợ đâu!”

Đoàn Quân Phong nhếch môi, nhe răng cười nói: “Đây là tự người muốn chết, vậy không trách được ta.”

Gã lấy ra gậy cảnh sát bên hông, quăng xuống, gậy cảnh sát nháy mắt kéo dài biến thành một cột sáng, hình dạng giống như trường kiếm, phát ra tiếng vang ong ong.

Đồng thời, một âm thanh máy móc vang lên: “Khởi động hình thức đánh chết.”

Những thanh niên xung quanh vừa nhìn thấy cột sáng trường kiếm, vẻ mặt không khỏi nghiêm trọng, sợ hãi lui về phía sau.

Tráng hán lại vui mừng không sợ, triển khai tư thế Xà Hình Quyền, cơ bắp toàn thân kích thích, tích tụ sức mạnh.

Lúc này Phương Tri Hành cũng đứng lên, đi tới chỗ Đoàn Quân Phong.

“Đứng lại!”

Đoàn Quân Phong hét lên, cơ bắp của cánh tay phải rung động, đột nhiên đâm ra gậy cảnh sát.

Phương Tri Hành nâng tay bắt lấy cột sáng trường kiếm.

Xì xì xì!

Cột sáng trường kiếm nóng mấy trăm độ, va chạm vào bất kỳ thứ gì đều sẽ đốt cháy, kim loại bị đứt.

Phương Tri Hành nhẹ nhàng dùng một chút lực.

Ầm ầm!

Cột sáng trường kiếm đứt từng khúc, tan vỡ.

“Hả cái này?!”

Hai mắt Đoàn Quân Phong trừng to, cảm rớt xuống, trực tiếp sững sờ.

Tráng hán Vương Hổ và đám đồ đệ của hắn cũng cứng đờ cả người, một đám tròng mắt há miệng, trong lòng nhắc lên một trận sóng cuộn biển gầm.

Phượng Tri Hành lạnh lùng liếc nhìn Đoàn Quân Phong, ghét bỏ nói: “Cho dù ta đi đến đâu, cá lớn nuốt cá bé là luật thép vĩnh hằng không thay đổi.”

Cậu nâng tay lên đánh xuống, bàn tay rơi trên đỉnh đầu Đoàn Quân Phong.

Xi ~

Cả người Đoàn Quân Phong chấn động kịch liệt, nháy mắt đầu không còn, lồm vào trong ngực của mình.

Chương 1058: Nâng Cấp (1)

Thân thể của gã ngã về phía sau.

“Người, người giết cảnh trưởng!”

Hai cấp dưới của Đoàn Quân Phong kinh hãi muốn chết, lộ ra biểu cảm giống như gặp ma.

Đột nhiên, hai bàn tay to vươn ra, bắt lấy sau cổ bọn họ giống như điều hâu bắt được gà con.

Một tăng nhân hắc bào không biết xuất hiện ở phía sau bọn họ từ khi nào, nhấc bọn họ lên.

Chính là Tu Khố!

Cùng với một âm thanh xì xì vang lên, hai cấp dưới nháy mắt gãy cổ, toi đời.

Tình cảnh này!

Mọi người đều bị vô cùng hoảng sợ, một đám nhanh chóng đứng dậy, tranh nhau chạy ra ngoài.

Tu Mật lập tức triển khai lĩnh vực che giấu, giam cầm mọi người.

Mọi người trốn không thoát, nhất thời càng thêm hoảng sợ, phát ra tiếng kêu to như giết heo.

“Câm miệng!”

Tu Xá trầm giọng vừa quát, nói là làm ngay.

Sức mạnh của hắn là khống chế trí tuệ, trực tiếp thao túng trí tuệ của mọi người, khiến bọn họ tạm thời biến thành ngu ngốc.

Hiện trường nháy mắt yên tĩnh lại, tiếng kim rơi cũng có thể nghe.

Tráng hán nhìn cảnh tượng này, ruột gan sắp nứt ra, hít thở không thông nói: “Đến tột cùng các người là ai?”

Phương Tri Hành lại ngồi xuống cười nói: “Vương Hồ đại ca, mời ngồi.”

Vương Hồ nơm nớp lo sợ, mồ hôi lạnh ứa ra, ngồi xuống giống như hư thoát, không nhận được run rẩy.

Phương Tri Hành mỉm cười nói: “Tiếp tục chủ đề vừa rồi, nói cho ta biết, huynh biết võ giả lớn mạnh nhất là ai không?”

Vương Hồ thở sâu, trả lời: “Cơ thần đại nhân của thành Hải Vương, Tây Hải Vương!”

Phương Tri Hành hỏi: “Đến tột cùng cơ thần là sinh vật cacbon hay là máy móc?”

Vương Hồ liền nói: “Sự việc liên quan đến sự bí ẩn của cơ thần, những công dân cấp thấp như bọn ta căn bản không có quyền được biết. Nhưng mà, ta nghe nói một khi võ giả đạt tới cấp 5 còn có tư cách trở thành cơ thần.”

Cấp 5 đối ứng với Bách Ngưu cảnh!

Phương Tri Hành hiểu được, cậu quay đầu nhìn về phía Đại Hắc Phật Mẫu và đám người Mặc Thủ Cự trầm ngâm nói: “Cái gọi là cơ thần, có lẽ chính là cơ giáp Bách Ngưu cảnh.”

Đại Hắc Phật Mẫu thầm chấp nhận, hỏi Vương Hồ nói: “Đại lục Cơ Thần này có Cơ Thể Thành Thánh hoặc là Thiên Nhân

không?”

Vương Hồ trừng mắt nhìn, biểu cảm tràn ngập nghi hoặc nói: “Ta nghe không hiểu lời nói của người Thiên Nhân là cái gì?”

Phương Tri Hành đáp: “Thiên Nhân chính là tồn tại nắm giữ một loại năng lực thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào, có từng nghe nói không?”

“Thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào?” Về mặt Vương Hồ khó có thể tin.

Phương Tri Hành thấy thế, thở dài: “Xem ra người biết có hạn.”

Tu Xá hỏi: “Làm sao xử trí bọn họ, có cần giết toàn bộ không?”

Lời này vừa nói ra!

Đám người Vương Hồ lông tơ trác dựng thẳng.

Phương Tri Hành cân nhắc một chút, bàn tay to vung lên, xẹt qua thi thể của ba người Đoàn Quân Phong.

Ba người lập tức hóa thành tro bụi, biến mất không thấy.

“Xoá đi đoạn ký ức mà bọn họ từng gặp chúng ta.”

Phương Tri Hành dặn dò.

Tu Xá nhắc nhở: “Trong đầu những người này có thể có Trí Tinh.”

Phương Tri Hành đáp: “Không sao, sớm hay muộn chúng ta sẽ bại lộ, xoá đi ký ức chỉ là kéo dài một chút thời gian thôi.”

Tu Xá hiểu rõ, chợt lòng bàn tay phát ra thần quang trí tuệ, đảo qua mọi người ở hiện trường.

Chốc lát, bọn họ đi ra khỏi quán bar, ngồi Ngũ Thái Tường Vân bay đi.

Đại Hắc Phật Mẫu hỏi: “Đi đâu, thành Hải Vương?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Ừm, chúng ta đi gặp mặt cơ thần.”

Đại Hắc Phật Mẫu không có bất kỳ dị nghị gì đối với điều này.

Bọn họ đã liên tiếp hỏi vài người, tin tức có khả năng thu hoạch cực kỳ hữu hạn.

Nếu đã như thế, chi bằng nói thẳng, tìm kiếm một cơ thần cần thận thẩm vấn một phen.

Bất giác, màn đêm buông xuống.

Ngũ Thái Tường Vân ở trên trời bay nhanh với tốc độ cao.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một con chim to!

Ánh mắt Phương Tri Hành chợt lóe, nhíu mày nói: “Đó là máy bay!”

Một chiếc phi hành khí cỡ lớn giống như máy bay đang bay trên đám mây.

Tế Cầu truyền âm nói: “Đại lục Cơ Thần cũng dựa vào máy bay à, cứ không khai phá ra thiết bị truyền tống hả?”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, nhích lại gần, đi tới phía trên máy bay.

Cậu thả ra thần hồn cảm ứng, nhìn quét trong cả máy bay liền phát hiện, trong máy bay vận chuyển rất nhiều nhân loại, phần lớn là nhân loại bình thường.

Trong khoang hạng nhất, có mấy người khí tức khá lớn mạnh, trên người bọn họ là thể dung hợp của máu thịt và máy móc.

“Đây mới là người cải tạo nhỉ!”

Mới vừa nói đến đây, trong khoang hạng nhất đột nhiên có người đứng lên, lộ đầu quan sát ngoài cửa sổ, xem đi nhìn lại.

Nhưng mà, hắn không nhìn thấy cái gì.

Ngũ Thủ Tường Vân rất nhanh rời đi, trong giây lát hóa thành một điểm nhỏ biến mất không thấy.

Rất nhanh, bọn họ đến một tòa thành khổng lồ.

Phóng mắt nhìn lại, tòa thành này cực kỳ khổng lồ, bên trong đầy rẫy quần thể kiến trúc chi chít dày đặc.

Phần lớn kiến trúc là ăn mòn loang lổ, cổ xưa, rách nát giống như một tòa thành phế tích máy móc.

Chương 1059: Nâng Cấp (2)

Nhưng cũng có một vài kiến trúc phồn hoa ở khu vực trung tâm thành phố.

Ngũ Thái Tường Vân dần dần đáp xuống, tới gần trên không thành phố.

Lúc này, hình ảnh ánh vào mi mắt là rất nhiều phi hành khí bay ở tầng trời thấp, chi chít dày đặc, tạo thành một mạng lưới giao thông cực kỳ phức tạp.

Hình dáng phi hành khí là hình trứng, không có người lái, toàn bộ người bên trong ngồi an ổn, không cần bất kỳ thao tác nào.

“Dừng!”

Đột nhiên, Mặc Thủ Cự kêu lên.

Ngũ Thái Tường Vân lập tức dừng lại.

Ánh mắt Phương Tri Hành lóe ra cũng phát hiện cái gì, tấm tắc nói: “Trên không cả thành phố bố trí ba lớp màn ánh sáng, hẳn là lồng phòng hộ năng lượng.”

Mặc Thủ Cự gật đầu nói: “Ba lớp màn ánh sáng có thể kiểm tra được chúng ta.”

Tu Mật liền nói: “Lĩnh vực che giấu của ta, hẳn là không có chút sơ hở.”

Mặc Thủ Cự lắc đầu nói: “Đến tận cùng cơ thần nắm giữ sức mạnh gì, chúng ta gần như hoàn toàn không biết gì cả, vẫn nên cẩn thận là trên hết.”

“Ừm, có đạo lý.”

Đại Hắc Phật Mẫu cũng không muốn quá mức mạo hiểm, đề nghị: “Dù sao chúng ta cũng không sốt ruột, chỉ bằng phái người lén vào trong thành điều tra thử.”

Tu Mật liền nói: “Ta đi cho, vừa hay thử xem lĩnh vực che giấu của ta có thể bị khoa học kỹ thuật nhìn thấu không.”

Tu Không cũng đáp: “Ta cũng đi, chỉ cần ta lén vào thì có thể xây dựng pháp trận truyền tống.”

Đại Hắc Phật Mẫu gật đầu cười nói: “Được, các người làm việc cẩn thận, nếu gặp phải nguy hiểm thì trước hết rút khỏi.”

“Vâng!”

Tu Mật và Tu Không không hề chần chờ, thả người nhảy xuống Ngũ Thái Tường Vân, dùng phương thức bay lượn đáp xuống mặt đất.

Rầm!

Rất nhanh, bọn họ va chạm lên lồng phòng hộ năng lượng thứ nhất giống như một hòn đá ném vào mặt hồ, tạo nên từng vòng tròn gợn sóng.

Nhưng mà lồng phòng hộ năng lượng thứ nhất dường như không tạo thành bất kỳ phiền phức gì cho bọn họ.

Hai người bọn họ không có bất kỳ lực cản nào, tốc độ không giảm chút nào, rất rơi xuống.

Không bao lâu, bọn họ lại va chạm tới lồng phòng hộ năng lượng thứ hai.

Xì!

Lần này, lồng phòng hộ năng lượng dường như không có bất kỳ gợn sóng, dễ dàng xuyên qua.

Sau đó, bọn họ xông vào lồng phòng hộ năng lượng thứ 3.

Ầm ầm ~

Giống như đánh vào trên một vách tường dày cứng rắn!

Lồng phòng hộ năng lượng thứ 3 phá ra một lỗ thủng lớn bất quy tắc.

Tu Không và Tu Mật thể không thể đỡ hóa thành một lưu quang, rơi xuống một hẻm sâu giữa những toà nhà cao tầng.

Thấy tình hình như vậy, Phương Tri Hành điều khiển Ngũ Thái Tường Vân, chậm rãi lên cao, ẩn nấp trong tầng mây.

Chốc lát, tiếng cảnh báo trong thành vang lên!

Ba phi hành khí mở đèn cảnh báo rất nhanh bay tới, tụ tập trước lỗ thủng lớn.

Chúng nó rất nhanh tản ra, triển khai tuần tra điều tra.

Một lát sau, càng nhiều xe bay của cảnh sát chen chúc tới, càn quét quảng trường phụ cận.

“Tu Mật bại lộ rồi!”

Mặc Thủ Cự nhíu mày, trầm ngâm nói: “Vô công mà chúng ta tu luyện, toàn bộ đến từ đại lục Cơ Thần.

Điều này tức là năng lực mà chúng ta nắm giữ có thể đã sớm quá hạn.”

Đại Hắc Phật Mẫu thầm chấp nhận, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Khoa học kỹ thuật có sẵn năng lực phân tích lớn mạnh, đủ để phá

giải bất kỳ hiện tượng thần dị huyền bí nào.

Võ công ở trước mặt khoa học kỹ thuật lớn mạnh có thể đã sớm không có bất kỳ bí mật gì đáng nói.”

Vừa dứt lời, phía dưới đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang.

Đùng~

Một tòa nhà cao tầng kịch liệt chấn động, thân toà nhà cao hơn 70m đột nhiên đứt ngang.

Ánh lửa tận trời, khói đặc dâng lên cuộn cuộn.

Toà nhà cao tầng ngã sang một bên đập lên toà nhà bên cạnh, nhất thời dẫn đến hiệu ứng domino.

Toà nhà cao tầng gây làm đôi sụp đổ, Tu Không và Tu Mật đứng lưng tựa lưng, chung quanh trải rộng xe bay của cảnh sát bao vây, không ngừng phóng ra một loại chùm năng lượng màu đỏ.

Chùm năng lượng màu đỏ này lực công kích không yếu cộng thêm tốc độ công kích cực kỳ nhanh mà còn dày đặc giống như súng Gatling.

Tu Không và Tu Mật bị áp chế chặt chẽ tại chỗ lại không có cách nào chạy thoát.

Thậm chí, bọn họ chỉ có thể bị động phòng ngự, không thể đánh trả.

“Haiz...”

Đại Hắc Phật Mẫu thở dài, nhíu mày nói: “Sức mạnh phòng ngự của thành Hải Vương quả nhiên không thể khinh thường.”

Mặc Thủ Cự nhẹ nhàng gật đầu, nghiêm túc nói: “Tu Không và Tu Mật là cao thủ Bách Ngưu cảnh, không ngờ chỉ là sau một lúc, bọn họ đã rơi vào khốn cảnh.”

“Ừm, hiện tại ta hơi hiểu được, tại sao các tổ tiên muốn chạy trốn khỏi đại lục này.”

Đại Hắc Phật Mẫu bước ra một bước, hiển lộ ra Đại Hắc Thiên Pháp Tướng.

Chỉ là trong nháy mắt, ánh sáng trong trời đất đều tiêu tán, tối đen như mực, như thủy triều, nhanh chóng nuốt sống mọi thứ.

“Công chúa!”

Tu Không và Tu Mật đang đau khổ ác chiến ngẩng đầu nhìn, bóng tối khôn cùng vô tận nhanh chóng khuếch tán đến.

Chương 1060: Thiên Mệnh (1)

Bóng tối mãnh liệt mênh mông, xe bay của cảnh sát xung quanh nháy mắt không còn bóng dáng.

Ngay cả chùm năng lượng màu đỏ phóng ra cũng biến mất trong bóng tối.

Trong lòng bọn họ mừng rỡ, lập tức cảm giác được một luồng sức mạnh bùng nổ, nâng bọn họ lên.

Ngay sau đó, bóng tối biến mất.

Tu Không và Tu Mật dĩ nhiên về tới trên Ngũ Thái Tường Vân.

Đại Hắc Phật Mẫu hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Tu Mật bấm báo nói: “Lồng phòng hộ năng lượng thứ 3 cực kỳ mạnh mẽ, sau khi bọn ta miễn cưỡng xông qua lập tức bại lộ, sau đó thì bị vây công từ bốn phương tám hướng.”

Tu Không bổ sung: “Ta nghe thấy những người đó kêu gọi đầu hàng, nói bọn họ là ‘quân đoàn Hồ Côn’, quan chỉ huy là một đoàn trưởng tên là ‘Phàn Cao Vân’.

Ta và Phàn Cao Vân cứng đối cứng đánh một quyền, thực lực của hắn rất mạnh, không thua gì ta...”

Bỗng nhiên, Phương Tri Hành cắt ngang hắn, nhắc nhở: “Bọn họ phát hiện chúng ta rồi.”

Mọi người cúi đầu nhìn lại, lượng lớn xe bay của cảnh sát bay lên với tốc độ cao, đột phá tầng mây vây quanh lại.

Trong đó một phi hành khí cực kỳ lớn, đầu xe khảm một đầu hổ uy vũ.

Lúc này, một nam nhân trung niên dáng người vạm vỡ đang đứng phía trên đầu hổ.

Nam nhân trung niên cao hơn 2m, đầu báo mắt vòng, râu rậm đầy mặt, mặc đồng phục cảnh sát màu trắng uy phong凛冽.

“Hắn chính là Phàn Cao Vân!” Tu Không trầm giọng nói.

Phàn Cao Vân khí thế kinh người giống như một mãnh hổ ra khỏi rừng, cất cao giọng nói: “Người vùng khác, các người đã bị bao vây, đầu hàng là lối thoát duy nhất của các người.”

Đại Hắc Phật Mẫu nghiêng đầu nhìn Phương Tri Hành, hỏi: “Đi hay là chiến?”

Phương Tri Hành hơi im lặng, mỉm cười nói: “Đến cũng đã đến rồi, không chơi đùa một trận, làm sao hiểu nhau được chứ?”

Đại Hắc Phật Mẫu ngẫm hiểu, hạ lệnh nói: “Phá hủy quân đoàn Hổ Bôn!”

“Vâng!”

Năm tầng nhân hắc bào cùng xông ra.

Thân hình chớp lên, Tu Khổ đột nhiên thuận di đến trước một chiếc xe bay của cảnh sát, vùng quyền đánh ra.

Một tiếng nổ!

Đầu xe trực tiếp văng tung tóe, vỡ thành từng mảnh.

Xe cảnh sát quay tròn bốc ra khói đen, một đường rơi xuống khỏi đám mây.

“Điều khiển phi hành khí là người!”

Tu Xá lặng lẽ cười, phóng ra trí tuệ thần quang, chiếu tới tám phương trời đất.

Lập tức, những xe bay của cảnh sát phụ cận giống như hệ thống hỗn loạn, bay lượn lung tung, va chạm lẫn nhau, lần lượt rơi xuống.

Tu Không, Tu Giới, Tu Mật cũng đang đồng thời triển khai công kích.

Năm cao thủ Bách Ngưu cảnh kè vai chiến đấu, thanh thế vô cùng lớn, quét ngang mọi thứ.

“Hừ!”

Phàn Cao Vân thấy cảnh tượng này, khoe miệng cong lên, cười khẩy hạ lệnh nói: “Bắt lấy!”

Trong nhất thời, tất cả xe bay của cảnh sát bắt đầu điên cuồng bắn ra.

Vù vù vù!

Ngàn vạn chùm năng lượng màu đỏ, đồng thời tấn công tới.

Mặc Thủ Cự thấy vậy, lập tức phun ra chân ngôn của Nho gia: “Trong vòng 10 trượng cấm tiến vào!”

Hạo nhiên chính khí, ngôn xuất pháp tùy!

Một màn chắn hình cầu khổng lồ ngưng tụ ra hình thành một lồng phòng hộ màu trắng hoàn mỹ bao trùm đám người Phương Tri Hành.

Rầm rầm rầm ~

Chùm năng lượng màu đỏ công kích trên lồng phòng hộ màu trắng giống như mưa rơi trên mặt hồ, từng gợn sóng.

“Ồ, vậy mà là cao thủ Nho gia!”

Phàn Cao Vân sờ chòm râu, nghiền ngẫm nói: “Hải Thần lập tức tiến hành phân tích năng lượng, tìm kiếm sơ hở.”

Ước chừng 10 giây sau, một âm thanh giống như máy móc đáp lại: “Sức mạnh của người này bắt nguồn từ &LTL;ực Nghệ>, dĩ nhiên đạt tới cảnh giới ‘học tự nhiên để biểu lộ trong trời đất’, được gọi là ‘phu tử’, sức mạnh trung hoà ngay ngắn, lập ý cao xa, đề nghị sử dụng ‘Thiên Cang Kiểm trận’ cường lực bài trừ.”

Khỏe miệng Phàn Cao Vân hơi cong lên, dặn dò: “Nghe lệnh, tạo thành Thiên Cang Kiểm trận.”

Vừa ra lệnh!

Tất cả xe bay của cảnh sát nhanh chóng thay hình đổi vị, tạo thành một pháp trận khổng lồ.

Đồng thời, xe bay của cảnh sát liên tục tích trữ năng lượng.

Ngay sau đó, chúng nó lại bộc phát ra chùm năng lượng màu đỏ, chẳng qua hình thái đã xảy ra thay đổi.

Chùm năng lượng màu đỏ dĩ nhiên biến thành hình dạng trường kiếm.

Một thanh trường kiếm màu đỏ ngưng tụ thành hình, cùng lúc đó bắn ra.

Ầm ~

Công kích lần nữa đánh tới!

Uy năng rõ ràng tăng lên kinh người!

Lồng phòng hộ màu trắng lập tức lọt vào đòn nghiêm trọng, cùng với một trận vụn vụn dữ dội cứ như vậy tan rã sụp đổ.

“Hả cái này?!”

Sắc mặt Mặc Thủ Cự đại biến, hơi khó có thể tin.

Nho pháp mà bản thân khổ tu cả đời lại dễ dàng bị phá hủy như thế. Thật sự khiến ông khó có thể chấp nhận!

Nhưng điều này còn chưa hết!

Không hổ là Thiên Cang Kiếm trận, thế không thể đỡ, những trường kiếm màu đỏ còn lại hội tụ một chỗ, nhanh chóng ngưng tụ thành một thanh trường kiếm ánh sáng màu đỏ càng thêm khổng lồ, ngang trời đâm tới!

“Thiên Cang à...”

Ánh mắt Mặc Thủ Cự chợt lóe, nhìn ra đường công kích của đối phương.

Chỉ thấy ông hít sâu một hơi, tay áo bào vung lên, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Chương 1061: Thiên Mệnh (2)

Một tiếng cheng vang lên!

Một thanh trường kiếm tuyết trắng ra khỏi vỏ!

Cả người Mặc Thủ Cự nháy mắt hăng hái, hào hùng vạn trượng.

“Lục Nghê - Lễ Thượng Vãng Lai!”

Một kiếm được gọi ra!

Lễ Pháp Chi Kiếm, khí độ tự nhiên, kiếm tùy tâm tới, thế như sét đánh không kịp bưng tai.

Nháy mắt một phần ngàn sau đó, trường kiếm ánh sáng màu đỏ ghênh đón va chạm với một điểm hàn mang!

Ầm ầm ~

Ánh sáng chói mắt nổ tung trên không, trong phút chốc, sóng không khí dâng lên, ngàn dặm không mây.

Trường kiếm tia sáng màu đỏ kịch liệt gấp khúc sau đó đứt thành từng khúc, vỡ vụn đầy trời.

“Ai ya!”

Phàn Cao Vân hơi ghen hòng nhìn trân trối, tấm tắc kinh ngạc nói: “Hay cho một lão phu tử tử đâu nhảy ra?”

Mặc Thủ Cự bước ra một bước, kiêu ngạo nhìn một đám xe bay của cảnh sát, cười ha hả nói: “Không đáp lại là bất lịch sự!”

“Lục Nghệ - Thánh Vương Kiếm Pháp!”

“Luyện kiếm như luyện thân, tu kiếm như tu tâm!”

“Tâm như công chính, giờ tu thân tề gia, tiến tới trị quốc bình thiên hạ!”

“Tín! Đạt! Nhã!”

Trong miệng Mặc Thủ Cự lẩm bẩm, một kiếm quét ngang ra.

Chỉ một thoáng, bóng kiếm đầy trời mênh mông cuộn cuộn ra giống như mưa rền gió dữ, quét ngang hàng vạn hàng nghìn.

Một kiếm này kiếm như người, quân tử đàng hoàng, quang minh lỗi lạc, kiếm đạo công chính!

Một kiếm một xe bay của cảnh sát!

Rầm rầm rầm...

Kiếm quang lấp loé, một chiếc xe bay của cảnh sát đột nhiên nổ tung, tiếp theo là chiếc thứ hai, chiếc thứ ba...

Trong lúc nhất thời, tất cả những chiếc xung quanh đều nổ tung, ánh lửa tràn ngập, khói dày đặc.

Sắc mặt Phàn Cao Vân trở nên u ám, tặc lưỡi nói: “Tên vùng ngoài này không đơn giản nha.”

“Cái gì không đơn giản, đoàn trưởng, chớ khen ngợi khí thế của người khác diệt uy phong của mình.”

Đột nhiên, một chiếc phi hành khí nhỏ xinh bay đến, lẳng không biến hóa, nhưng lại một lần nữa tổ hợp sắp xếp ngưng tụ thành một bộ khô giáp màu trắng.

Phần đầu khô giáp nứt ra lộ ra một gương mặt thanh niên,

mày kiếm mắt sáng, anh khí bùng bùng phấn chấn.

Thanh niên cười lạnh nói: “Phu tử chó má gì, chẳng qua là một tên cổ hủ thôi, xem ta làm sao thu thập lão già này!”

Phàn Cao Vân khẽ cười nói: “Tiểu tử người thông minh một chút, đừng lật xe.”

Thanh niên ha ha cười, bay ra đi tới trước Ngũ Thái Tường Vân.

Hai mắt hắn nhìn chăm chăm Mặc Thủ Cự, sát ý lạnh thấu xương.

“Lão phu tử, ta đến chơi với ông đây.” Thanh niên vui mừng không sợ, hét lên.

Mặc Thủ Cự vuốt râu, mỉm cười đáp: “Lão phu không giết hạng vô danh, hãy xưng tên ra.”

Hai tay thanh niên chống nạnh, điên cuồng nói: “Nghe cho kỹ đây, tiểu gia là một trong ‘tứ hổ’ trong quân đoàn Hổ Bôn, biệt danh ‘Bạch Sắc Hung Hổ’, tên là Tào Thành Vĩ!”

Mặc Thủ Cự gật đầu nói: “Trẻ nhỏ dễ dạy, lão phu sẽ dạy người.”

Hai tay Tào Thành Vĩ giơ lên trước người.

Khôi giáp màu trắng của hắn theo đó sáng lên, lòng bàn tay có ánh sáng bắn lên, dần dần ngưng tụ ra một thanh kiếm lớn màu trắng.

Ong ong ông ~

Thanh kiếm lớn màu trắng hơi chấn động, dòng khí xung quanh bốc lên, hóa thành một từng đợt khói trắng, lượn lờ tràn ngập.

“Bạch Hổ Hạ Sơn, Hổ Giáo Trảm!”

Tào Thành Vĩ nâng cao kiếm lớn màu trắng lên, không có bất kỳ màu mè, chỉ là một kiếm chém ra từ trên xuống dưới.

Không trung nháy mắt đổi màu!

Một bóng kiếm khổng lồ hiện ra, đổ ập xuống, tốc độ cực nhanh, vượt quá tưởng tượng.

Đồng tử Mặc Thủ Cự co rụt lại như gặp phải đại địch, trên người ông theo đó bộc phát ra một khí thế thấy chết không sờn.

“Lục Nghê - Đường Nhân Bất Nhượng!”

Mặc Thủ Cự đón đầu mà lên, giơ kiếm ngang đỉnh đầu, toàn lực phòng ngự.

Ầm!

Hai thanh kiếm va chạm với nhau, bộc phát ra ánh lửa rực rỡ hình thành một vùng lửa lớn, hừng hực thiêu đốt.

Lực xung kích khủng bố thổi quét qua, cả không trung gió nổi mây phun, không thể miêu tả thành lời.

Cả người Mặc Thủ Cự chấn động, lão đảo lui về phía sau.

Cùng lúc đó, kiếm lớn màu trắng cũng bắn ngược lên trời, cắt ra một quỹ tích vận vạo.

Tào Thành Vĩ thở sâu, tập trung nhìn, khóe miệng hiện lên một tia cười khẩy đắc ý.

Mặc Thủ Cự cúi đầu, kim lòng không đậu nhú mày.

Trường kiếm trong tay ông vỡ ra một lỗ thủng!

“Lão phu tử, bao lâu rồi ông không bảo dưỡng trường kiếm của ông thế, rỉ sắt rồi kìa, vậy thì không thể chém?”

Tào Thành Vĩ không nhịn được ngửa đầu cười to, kiếm lớn màu trắng gác trên vai, đặc ý dào dạt.

Mặc Thủ Cự cười khỗ, khẽ thở dài: “Lão phu quả thật lâu không ra tay với người khác, bất giác lại trở nên mới lạ như thế.”

Tào Thành Vĩ ngoắc tay nói: “Đám vùng ngoài các người còn có cao thủ không, đi ra chơi đùa tí nào?”

Ngay sau đó, Quân Dao ưỡn ngực ra, bay đến trước mặt Tào Thành Vĩ.

“Ui chao, mỹ nữ!”

Tào Thành Vĩ liếm đầu lưỡi, cả người trở nên hưng phấn, kích động nói: “Cô tên là gì?”

Quân Dao không nói hai lời đột nhiên mở ra cái hộp kiếm, vù vù vù, bảy thanh bảo kiếm cấp 5 bay ra.

“Vô Vi kiếm pháp - Thất Tinh Chuyển Hồn!”

Chương 1062: Lục phẩm (1)

Hai tay Quân Dao bấm ra kiếm quyết, điều khiển bảy bảo kiếm ngang nhiên giết ra.

Kiểm uy khủng bố xé rách không khí dẫn tới hư không chấn động, rung động bát hoang, không ai bì nổi.

Uy danh như thế bỗng nhiên nổi tiếng, hoàn toàn che lấp sự nổi bật của Mặc Thủ Cự.

Tào Thành Vĩ lấp bắp kinh hãi, vội vàng vung động kiếm lớn màu trắng, rất nhanh đón lấy.

Cheng cheng cheng ~

Bảy hồng quang đâm tới, vừa nhanh vừa mãnh, từ góc độ khác nhau.

Giống như có bảy người đang đồng thời tiến công Tào Thành Vĩ.

“Đáng chết, người đàn bà này lợi hại đó!”

Trong lòng Tào Thành Vĩ rất căm tức, không thể không kích hoạt cơ chế tự động phòng ngự của khôi giáp.

Sau nháy mắt, áo giáp tiếp quản kiếm lớn màu trắng, mở ra công suất mạnh nhất, tự động tiến hành đón đỡ.

Ánh mắt Quân Dao vừa động quát: “Vô Vi - Vô Hình Vô Tích!”

Bảy hồng quang lại lập tức biến hóa, quỹ tích trở nên kỳ lạ khó lường.

Ầm!

Từ Tâm kiếm chột lóe ra đâm trúng bả vai của khôỉ giáp, đâm vào thật sâu.

“Cô!”

Tào Thành Vĩ kinh ngạc không thôi, khó có thể tin.

Kiểm pháp của Quân Dao cực nhanh, vậy mà vượt qua tốc độ tính toán và động năng phòng ngự của khôỉ giáp...

Bộ áo giáp “Bạch Sắc Hung Hổ hào” này rất tiên tiến, tích hợp công nghệ và tính năng cực kỳ mạnh mẽ.

Áo giáp có năng lực tính toán siêu việt, có thể căn cứ quy luật tiến công của kẻ địch mà tiến hành dự đoán, sớm đưa ra công kích hoặc động tác phòng ngự.

Chỉ cần người mặc bộ khôỉ giáp này vào không cần đại não suy nghĩ chút nào đã có thể cảm giác được hết thấy nguy hiểm xung quanh, đồng thời tạo ra năng lực phản ứng và tốc độ di chuyển ở mức độ lớn nhất.

Không cần nghĩ cũng biết chi phí để tạo ra bộ giáp này rất đắt đỏ.

Trong toàn bộ quân đoàn Hổ Bôn chỉ có bốn bộ mà thôi.

Ai mà ngờ rằng...

Một chiêu bại, kéo theo các nước đi khác đều thua!

Tòng Tâm kiếm vừa phá phòng ngự dẫn đến áo giáp tóa lửa điện, công năng bị hư hại.

Qua giấy lát, sáu thanh kiếm khác đại phát thần uy, liên tiếp đâm trúng trước ngực, sau lưng, tứ chi của bộ giáp.

Phụt phụt xì~

Uy lực khủng khiếp của thanh kiếm không gì sánh được, mang theo sức xuyên phá đáng sợ, đâm thủng từng lỗ trên bộ giáp.

“Ồi ối người...”

Tào Thành Vĩ hoảng sợ gào lên, trơ mắt nhìn bảy hồng quang bay lộn xộn tứ tung, điên cuồng phá hoại áo giáp, từng mảnh vỡ rơi lộp độp.

“Bạch Hổ thế mà thua rồi?!”

Nơi xa, Phàn Cao Vân khẽ nheo mắt, sự kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt.

Tào Thành Vĩ là chiến sĩ cấp 5, cộng thêm bộ giáp kia nữa, chiến lực được gia trì cực lớn, có thể cao hơn cấp 5.

Về tu vi, Tào Thành Vĩ và Quân Dao hẳn là không chênh lệch lắm.

Thế nhưng, bảy thanh bảo kiếm trong tay Quân Dao đã mang lại cho cô sức chiến đấu cực lớn, đánh cho Tào Thành Vĩ không kịp trở tay.

“Đoàn trưởng, hay là ta đi giúp tên phế vật Tào Thành Vĩ kia.”

Một giọng nói thanh lãnh truyền đến.

Phàn Cao Vân nghiêng đầu nhìn lại, một bóng người mặc áo giáp đỏ xuất hiện phía sau hẳn.

“Xích Hổ, người tới rồi!”

Phàn Cao Vân mỉm cười, gật đầu nói: “Ừ, người ra đi, không cần bắt sống. Hừ, từ trước đến nay chỉ có quân đoàn Hổ Bôn chúng ta ức hiếp người khác, tuyệt đối không được để bọn người

nơi khác còn sống rời đi.”

Xích Hồ lập tức bay vọt ra, hóa thành một đường màu đỏ, xuyên tới xuyên lui cực nhanh trên không trung.

Tào Thành Vĩ vui mừng như điên, kêu lên: “Kiều Kiều, mau tới chi viện đại ca!”

“Cái đồ không biết xấu hổ, ngậm miệng!”

Xích Hồ là muội muội của Tào Thành Vĩ, tên là Tào Kiều Kiều.

Dù là muội muội nhưng cô tại là người đứng đầu tứ Hổ, có thực lực mạnh nhất.

Gần như ngay lập tức!

Tào Kiều Kiều xoay người bay nhanh đến gần Quân Dao, vung tay ném một đồ vật có hình cầu ra.

Bùm!

Viên hình cầu nổ tung, tức thì phóng ra một loại vật chất giống như sương mù màu xám, nó lan tràn mạnh mẽ.

Quân Dao và Tào Thành Vĩ chìm vào trong đám sương mù xám.

Chỉ một thoáng, hai người bỗng nhiên khựng lại, đứng im tại chỗ.

Ngay cả bảy thanh bảo kiếm cấp 5 cũng bất động.

Toàn bộ khu vực sương mù xám bao phủ dừng lại như thể một bức tranh.

Tào Kiều Kiều đứng ngoài bức tranh giống như một sinh vật ba chiều đang quan sát một trang giấy.

“Haha, Kiêu Kiêu làm tốt lắm!”

Tào Thành Vĩ vui mừng quá đỗi, thốt lên: “May là muội đem ‘Bom thời gian’ đến, ta vội quá nên quên mang theo.”

Quân Dao không thể động đây, ngạt thở nói: “Yêu thuật gì vậy?”

Tào Kiêu Kiêu cười lạnh và nói: “Theo cách nói của Đạo môn: Bom thời gian hay còn gọi là ‘Thiên Địa Thất Sắc’ có thể khiến vạn vật trong phạm vi không gian nhất định trở nên vô cùng chậm chạp, gần như đứng im.”

Ngay sau đó, Tào Kiêu Kiêu đưa hai tay lên, kéo sang hai bên.

Một loại sợi tơ vô cùng mỏng và hơi lóe ra linh quang xuất hiện giữa hai tay cô.

Nếu không phải sợi tơ ấy phát sáng thì mắt thường căn bản không nhìn thấy.

Chương 1063: Lục phẩm (2)

“Đàn tranh!!”

Tào Thành Vĩ thấy vậy, thần sắc không khỏi ngưng trọng, ngưng ngưng cười nói: “Lão muội cẩn thận một chút, đây chính là sợi tơ phân tử có tên là ‘Tử Vong Biên Thức’, có thể chặt đứt vạn vật, tuyệt đối đừng cắt luôn cả đại ca đấy!”

Tào Kiều Kiều liếc mắt, hai tay vừa lắc thì sợi tơ phân tử nhanh chóng bay ra, quấn quanh Quân Dao.

Ngay khoảnh khắc này, ánh sáng xanh bỗng lóe lên trong lòng ngực Quân Dao.

“Gào!”

Tiếng rống gầm đột nhiên phá vỡ thương khung!

Một con Thanh Long nhỏ nhắn xinh xắn bò lên từ trong ngực Quân Dao.

“Thanh Long...”

Phượng Tri Hành mỉm cười, con Thanh Long kia chắc hẳn là lễ vật mà Thanh Long phong chủ đưa cho Quân Dao dùng làm vật bảo mệnh.

Chỉ thấy Thanh Long hóa thành từng mảnh vảy rồng bao trùm bên ngoài thân thể Quân Dao, tạo nên một bộ chiến giáp Thanh Long với phong cách cổ đại.

Chiến giáp Thanh Long phát sáng rực rỡ, trong nháy mắt xua tan đi sương mù xám.

“Vạn Vật Hồi Xuân!”

Quân Dao đột nhiên có thể động đậy và di chuyển thoát khỏi bức tranh bất động.

Gần như đồng thời, bảy thanh bảo kiếm cũng lấy lại được tự do, lóe lên và quay trở lại bên Quân Dao.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Thần uy của thất kiếm có thể nhanh chóng cắt đứt mớ hỗn độn!

Trong lúc nhất thời, sợi tơ phân tử bị uy lực đáng sợ của thanh kiếm đánh bật ra, không thể tới gần người.

“Gì vậy...”

Sắc mặt Tào Kiêu Kiêu thay đổi kịch liệt, có vẻ khiếp sợ.

Cô nhanh chóng thu hồi sợi tơ phân tử, tập hợp và xoắn chặt chúng lại để tạo thành một cây Phương Thiên Họa Kích.

Keng~

Phương Thiên Họa Kích bổ về phía trước, đón lấy thanh bảo kiếm.

Cả hai va chạm, bộc phát ra lưu quang và lửa điện óng ánh.

Rắc kết!

Trên lưỡi kiếm xuất hiện vết nứt giống như bị sợi tơ cắt ra vậy.

Lực cắt chém của sợi tơ phân tử sắc bén đến mức vượt quá tưởng tượng!

Chỉ luận về binh khí, chung quy thì Tào Kiêu Kiêu cũng hơn một bậc.

“Đây là bảo kiếm mà Phương đại ca rèn cho ta, người dám làm hư nó ư!”

Quân Dao giận tím mắt, nét mặt càng lạnh băng, giang tay ra cầm hai thanh bảo kiếm.

Vẫy rồng trên người nàng nhanh chóng mọc lan ra, bao trùm lấy thanh bảo kiếm.

Hai thanh Long Lĩnh Bảo Kiếm lập tức được sinh ra!

Quân Dao cầm kiếm bằng cả hai tay, nhào về phía Tào Kiêu Kiêu thi triển Vô Vi kiếm pháp, tấn công Tào Kiêu Kiêu mà không hề có bài bản gì.

Keng keng keng~

Tào Kiêu Kiêu múa may cây Phương Thiên Họa Kích, ngăn cản sự tấn công của hai thanh Long Lĩnh Bảo Kiếm.

Binh khí va chạm kịch liệt, thế như nước với lửa.

Lực chặt chém của Phương Thiên Họa Kích vẫn mạnh mẽ như cũ, tung hoành vô song, cực kỳ hung tàn.

Từng mảnh vảy rồng bắn tứ tung.

Nhưng mà vảy rồng có thuộc tính Mộc, có được lực tái sinh siêu tốc, trong nháy mắt bị cắt chém nó lại mọc ra.

Từ đầu đến cuối, Phương Thiên Họa Kích không cách nào phá hoại được Long Lĩnh Bảo Kiếm.

Cùng lúc đó, năm thanh bảo kiếm khác tấn công Tào Kiêu Kiêu từ hai bên, thỉnh thoảng đâm trúng khôi giáp của cô.

Không bao lâu, áo giáp Xích Hổ càng có thêm nhiều vết chém, hư hại ngày càng tăng lên.

“Xích Hổ, vậy rồng có thuộc tính Mộc, dùng tia laser hồng ngoại đi!” Phan Cao Vân bỗng hô to.

Tào Kiều Kiều hừ lạnh, kỳ thực cô đã sớm nhận ra Thanh Long thuộc Mộc, cần dùng lửa để khắc chế.

Chỉ có điều, kiếm pháp của Quân Dao quá nhanh khiến cô phải dốc toàn lực ứng phó phòng ngự, căn bản không có thời gian biến hóa vũ khí trong tay.

Đúng vào lúc này, Tào Thành Vĩ đột nhiên xông tới, bất ngờ vùng kiếm bổ về phía Quân Dao.

“Hừ, ý đông hiệp yếu chứ gì?”

Mặc Thủ Cự dịch chuyển, đưa tay chỉ vào Tào Thành Vĩ, quát to: “Định!”

Khi lời này nói ra, trời đất yên lặng!

“Lão phu tử...”

Tào Thành Vĩ lập tức đứng yên tại chỗ, thân thể như đang lún vào vũng bùn, không thể động đậy.

“Hừ, trận này đúng là càng nhìn càng bức!”

Phan Cao Vân nhìn không nổi nữa, dậm chân.

Pháp khí phi hành khổng lồ dưới chân hấn tức thì giơ họng pháo, nhắm chuẩn Quân Dao.

Một luồng ánh sáng đỏ chói ngưng tụ sâu trong họng pháo, sau đó bộc phát phun ra.

Buzz bùm~

Một chùm sáng đỏ to có đường kính vượt quá 30 mét bắn về phía bầu trời với tốc độ như điện xẹt.

Dao động năng lượng khủng bố làm chấn động hư không, nhìn đâu cũng là gợn sóng.

Hồng quang lóa mắt nhuộm đỏ chân trời, chói mù mắt người, không cách nào nói rõ.

Bành bành!

Trong khoảnh khắc, chùm sáng đỏ đụng vào vật gì đấy!

Lực xung kích to lớn chấn động trời đất!

Phàn Cao Vân ngẩng đầu nhìn, đồng tử bỗng co rút mạnh.

Chỉ thấy một đồ án Thái Cực cực kỳ khổng lồ sừng sững giữa thiên địa.

Đồ án Thái Cực như thể lấp kín tường thành không thể phá vỡ, dùng tư thái vững chắc tiếp nhận chùm sáng đỏ.

Tia laser hồng ngoại này đủ để làm nổ tung bất cứ tường đồng vách sắt nào.

Nhưng toàn bộ tia laser hồng ngoại đều chui vào trong đồ án Thái Cực như đá chìm vào đáy biển, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Một lát sau, động năng của phát pháo này được giải phóng hoàn toàn.

Chương 1064: Ngũ phẩm (1)

Đồ án Thái Cực cũng chậm rãi tiêu tán.

Một bóng người trẻ tuổi cao lớn, chân đạp hư không đứng giữa đồ án Thái Cực, vẻ mặt không vui không buồn, bình tĩnh nhìn Phàn Cao Vân.

“Cao thủ!”

Phàn Cao Vân chấn động trong lòng, giống như một con mãnh hổ bị kích thích, từ sâu trong đồng tử hần hiện lên chiến ý mãnh liệt.

“Khá lắm!”

Tào Thành Vĩ và Tào Kiều Kiều hãi hùng khiếp vía, không hện mà cùng ngừng chiến đấu, ánh mắt rơi vào người Phương Tri Hành, như gặp kẻ địch mạnh.

Quân Dao và Mặc Thủ Cự cũng dừng tay lại, với thực lực của bọn họ, dù chiếm thế thượng phong một chút nhưng bọn họ rất khó để kết thúc cuộc chiến này.

Nếu không thắng được thì không còn chút ý nghĩa nào!

Phương Tri Hành đã ra tay, bọn họ cũng không còn tư cách khoe khoang nữa.

Thân hình Phương Tri Hành thoát cái xuất hiện trước mặt Tào Thành Vĩ, cậu giơ tay lên, cong ngón búng ra.

Một cái não nứt toác!

Bành!

Đầu Tào Thành Vĩ bỗng ngửa ra sau, cả người xoay tròn nhanh 360 độ, khôi giáp trên thân liên tiếp đứt từng khúc, nứt vỡ rơi tứ tán.

Kế tiếp, Phương Tri Hành động đẩy bước chân.

Tào Kiều Kiều bỗng thấy hoa mắt, trong lòng không khỏi hồi hộp.

Phương Tri Hành đến trước mặt cô, đưa bàn tay to ra.

Cô vô thức giơ Phương Thiên Họa Kích lên.

Ngay lập tức, nó phân giải thành sợi tơ phân tử, căng cứng, thuận thế cắt chém về phía trước.

Tay của Phương Tri Hành không nhanh không chậm chạm vào sợi tơ phân tử.

Phụt phụt phụt!

Sợi tơ phân tử lần lượt đứt đoạn như thể đậu hũ nóng vậy, chỉ cần chọt và rách, không chịu nổi một kích.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành tung chưởng ấn vào lồng ngực Tào Kiều Kiều.

Bành!

Sức mạnh kinh khủng tràn qua tứ chi và xương cốt, bộ giáp Xích Hổ lập tức phát nổ, hóa thành vô số mảnh vỡ.

Một giây sau!

Tào Thành Vĩ và Tào Kiều Kiều bị lột sạch, để lộ nội y giống nhau.

Biểu cảm của hai huynh muội cứng ngắc, kinh hãi tột cùng, rơi xuống mặt đất như điều đứt dây.

Bỗng nhiên, một pháp khí phi hành vọt tới bên dưới bọn họ, ổn định đón lấy hai huynh muội.

Pháp khí phi hành chậm rãi bay lên cao.

Phàn Cao Vân đứng ngạo nghễ, khoanh tay trước ngực, nhìn Phương Tri Hành, tặc lưỡi nói: “Người xứ khác, rốt cuộc người là ai? Là tử đệ của thế gia nào ra ngoài lịch luyện?”

Phương Tri Hành không đáp mà hỏi lại: “Người xếp thứ mấy ở thành Hải Vương?”

Phàn Cao Vân cau mày, đáp: “Ở thành Hải Vương có tam đại quân đoàn, ta là một trong ba vị đoàn trưởng, người nghĩ ta xếp thứ mấy?”

Phương Tri Hành hiểu ra, lại hỏi: “Bạch Hổ và Xích Hổ là thân thể máu thịt, còn người là thân thể máy móc, tại sao lại có loại khác biệt này?”

Phàn Cao Vân ngẩn người, bật cười nói: “Chuyện gì có gì hiểm lạ, chỉ là mỗi người bọn ta lựa chọn khác nhau mà thôi.”

Phương Tri Hành hỏi tới cùng: “Lựa chọn gì? Cơ Thần cho phép các người bảo trì thân thể máu thịt ư?”

Phàn Cao Vân cau mày thật chặt, nhìn Phương Tri Hành, vẻ mặt đầy sự kinh ngạc và nghi ngờ, trầm ngâm nói: “Ý của người là gì?”

Phương Tri Hành điềm đạm nói: “Vậy ta thay đổi câu hỏi: rốt cuộc cái gọi là Cơ Thần xuất hiện như thế nào? Nó là do người nào đó biến đổi hay là kết tinh của công nghệ?”

Phàn Cao Vân chần chờ một lúc, hừ lạnh: “Ta không có nghĩa vụ trả lời bất cứ vấn đề gì của người, đánh thắng ta trước rồi nói.”

Phương Tri Hành mỉm cười, nói: “Không biết tự lượng sức mình.”

“Ai không biết tự lượng sức mình?” Phàn Cao Vân giận tím mặt, tay trái vươn ra tóm vào hũ không, trong tay bỗng xuất hiện một loại vũ khí giống như súng máy.

Hắn nắm chặt vũ khí, không thấy bóp cơ quan gì cả mà vũ khí đột nhiên bắn ra một viên đạn màu xanh lam.

“Đạn hạt!”

Tào Thành Vĩ kinh ngạc thốt lên, đây là vũ khí tinh vi mà chỉ có đoàn trưởng mới đủ tư cách sử dụng.

Vũ khí hạt!

Hay còn gọi là vũ khí phân giải!

Uy lực kinh khủng tột cùng!

Nó có thể phân giải bất cứ sinh vật nào, cho đến khi hóa thành hạt.

Thân thể máu thịt chỉ là cặn bã trước loại vũ khí chí mạng này.

Cho dù là võ giả cấp 5 thì cũng bị tiêu diệt chỉ trong một chiêu.

Phương Tri Hành nhắm mắt lại, trấn định như thường.

“Thần La Thiên Chinh!”

Ngay lập tức, một cỗ phản lực vô hình vô tích bộc phát xung quanh cậu.

Những viên đạn màu xanh lam đang lao nhanh đến đột nhiên ngừng lại, sau đó bắn ngược trở về.

“Má ơi!”

Phàn Cao Vân dựng ngược lông tơ, da đầu tê dại, không chút nghĩ ngợi, phi thân nhảy lên.

Viên đạn xanh lam bắn ngược trở về, trúng ngay pháp khí phi hành to lớn của hắn.

Bùm!

Pháp khí phi hành to lớn cứ thế nổ tung.

“Mau nhảy đi!”

Tào Kiêu Kiêu túm lấy Tào Thành Vĩ đang ngoác mồm kinh ngạc, thả người nhảy lên, lướt đi và rơi xuống.

Phàn Cao Vân ổn định thân hình, thở hổn hển, sợ hãi nói: “Võ công gì vậy, tại sao có thể ngăn cản được đạn hạt? Không không không, sao lại có thể như thế? Theo lý thuyết, đạn hạt có thể xuyên qua bất kỳ vật chất nào, trực tiếp trúng máu thịt và tiến hành phân giải tổn thương!”

Chương 1065: Ngũ phẩm (2)

Phương Tri Hành nhếch khóe miệng, bật cười và nói: “Ta còn tưởng mình là đồ nhà quê, té ra người cũng chưa từng thấy thế giới bên ngoài nhể.”

Phàn Cao Vân hô hấp cứng lại, cất súng và lấy ra một thanh kiếm ở bên hông.

Chỉ thấy lòng bàn tay hắn toát ra hồng quang và truyền vào thanh kiếm, khiến nó nhanh chóng ngưng tụ thành một thanh kiếm ánh bạc.

Thanh kiếm ánh bạc rung lên chấn động, tản ra ánh sáng nóng rực và hình thành một cơn gió lốc bao quanh nó.

“Đây là vũ khí ion, Phong Bạo Chi Nhận!”

Sắc mặt Phàn Cao Vân ngưng trọng, thân kim loại đập liên hồi, năng lượng khổng lồ liên tục truyền vào trong Phong Bạo Chi Nhận.

Ầm ầm~

Phong Bạo Chi Nhận phát ra ánh sáng rực rỡ, mây đen bỗng nhiên kéo đến, sấm sét vang dội trên đỉnh đầu.

Từng tia sấm sét lần lượt giáng xuống, đánh vào Phong Bạo Chi Nhận, khiến nó càng tỏa sáng hơn và bộc phát ra uy thế kinh khủng, không thể dùng từ nào hình dung.

Thấy vậy, Phương Tri Hành khẽ gật đầu, nói: “Biểu hiện được đấy.”

Lời này vừa nói ra!

Biểu cảm của Phàn Cao Vân hơi méo mó, cảm giác như đang nhận lấy sự sỉ nhục.

Bỗng nhiên, hần lạt tay lấy ra ba quả bom thời gian, ném ra.

Bùm bùm bùm!

Bom thời gian nổ tung, thả ra lượng lớn sương mù xám, vô cùng dày đặc, khuếch tán mạnh mẽ.

Phương Tri Hành chìm vào trong sương mù xám, toàn thân không nhúc nhích.

Thấy thế, Phàn Cao Vân hít thật sâu, lạnh lùng giơ cao Phong Bạo Chi Nhận và chém xuống...

Đây là vũ khí ion, cuốn theo uy thế hủy diệt trời đất!

Bản chất của nó cùng loại với bão từ mặt trời, hoặc là vụ nổ bom nhiệt hạch!

Phương Tri Hành rơi vào trong sương mù màu xám, đối mặt với Phong Bạo Chi Nhận có uy thế kinh người, tay phải của cậu biến thành màu xám trắng không chút dấu hiệu nào.

Tha Đà Chi Thủ, phát động!

Vụt ~

Màu xám trắng đột nhiên khuếch tán ra, loang dần khắp tất cả xung quanh.

Bên trên sương mù màu xám lại chồng thêm một lớp bụi trắng!

Đồng thời với đó, Phàn Cao Vân và Phong Bạo Chi Nhận của hắn cũng bị nhuộm thành màu xám trắng.

“Hử, đây là cái gì thế?”

Hai mắt Phàn Cao Vân trừng lớn, trong lòng chấn động, hiện lên dự cảm bất tường.

Quả nhiên!

Trong nháy mắt sau đó, hần phát hiện mình bất động giống như nhân vật tĩnh.

Phong Bạo Chi Nhận đang chém xuống theo đó dừng lại giữa không trung.

Cách đỉnh đầu của Phương Tri Hành vện vện chỉ có một chút mà thôi.

Nhưng khoảng cách một chút ấy lại biến thành lạch trời vô biên, không chạm đến được.

Phương Tri Hành nhìn sương mù màu xám quanh mình, không nhanh không chậm nói: “Ta không nhìn nhầm, ‘Bom thời gian’ các người sử dụng thật ra là do ‘Xích Chi Bích’ làm tài liệu chết tạo chính chế tạo thành, đúng không?”

Trong lòng Phàn Cao Vân vô cùng kinh ngạc, ngoài miệng không phục nói: “Hử, cái này cũng không phải là bí mật gì!”

Phương Tri Hành đáp: “Đáng tiếc, độ dày của ‘Xích Chi Bích’ ẩn chứa bên trong ‘Bom thời gian’ không cao, hiệu quả thực sự bình thường.”

Phàn Cao Vân không còn gì để nói.

Xích Chi Bích hiếm thấy lại đắt đỏ, tự nhiên không thể tùy ý tiêu xài.

Cho dù là chế tạo loại hàng quân nhu như bom thời gian cũng có thể tiết kiệm được thì nên tiết kiệm, liều dùng không nhiều

lắm.

Cho dù như thế bom thời gian vẫn có uy lực kinh người, trở thành ác mộng của vô số cao thủ.

Chỉ có điều, bây giờ có lẽ là qua năm bất lợi.

Bom thời gian đầu tiên là bị “Vạn Vật Hồi Xuân” do Quân Dao thi triển phá giải, sau đó lại bị Phương Tri Hành dễ dàng dẫn đo.

Trong lòng Phàn Cao Vân chán ngán không gì sánh được, khó chịu như ăn phải cứt chó vậy.

Ngay sau đó, Phương Tri Hành thay hình đổi vị, biến mất khỏi tầm mắt của Phàn Cao Vân.

Màu xám trắng biến mất!

Phong Bạo Chi Nhận lập tức tiếp tục chém xuống, bổ ra một vết rách thật lớn trên không trung, thoáng như cửa địa ngục mở ra, dung nham chiếu sáng toàn bộ trời cao giống như ánh sáng, nhắc lên cơn lốc vô tận.

Không hổ danh phong bạo!

Tạo ra cảnh tượng giống như ngày diệt vong!

Nhưng mà trên mặt Phàn Cao Vân không có bất kỳ vẻ vui mừng nào, chỉ có sự kinh khủng vô biên vô tận.

Hắn biết Phong Bạo Chi Nhận rơi vào khoảng không, không có tạo thành một chút xúu thương tổn nào với Phương Tri Hành.

Kết quả như vậy hoàn toàn không xứng đáng với đại chiêu kinh người như thế!

Ba quả bom thời gian + Phong Bạo Chi Nhận!

Chẳng thấy chút tác dụng nào!

Phàn Cao Vân cảm thấy cực kỳ hít thở không thông, tê cả da đầu, chiến ý cao cao nhanh chóng tan rã, chuyển thành sự kinh khủng lớn lao.

Phương Tri Hành hiện ra đằng sau lưng hắn, thản nhiên nói: “Hắn là người còn có con bài chưa lật, xài hết luôn đi, ta sẽ đánh tới khi người phục mới thôi.”

Phàn Cao Vân hơi im lặng, da mặt căng chặt nói: “Chớ xem thường người khác, Phàn Cao Vân ta nói lời giữ lời. Người đã đón đỡ được Phong Bạo Chi Nhận của ta thì ta chính là thua người một chiêu.

Người muốn biết điều gì, cứ việc hỏi, ta sẽ nói hết mọi thứ ta biết. Hỏi xong, chúng ta lại đánh cũng không muộn!”

Chương 1066: Chín Chữ (1)

Phương Tri Hành không khỏi mỉm cười nói: “Ừm, đúng là một hảo hán.”

Cậu suy nghĩ một chút, đặt câu hỏi: “Các người tu hành như thế nào?”

Phàn Cao Vân khẽ nhíu mày, hỏi ngược lại: “Vấn đề này của người rất rộng rãi, ta nên nói cho người từ giai đoạn nào đây?”

Phương Tri Hành cười nói: “Nói từ cơ sở luôn đi. Người cứ coi ta như là một học đồ mới nhập môn là được.”

Phàn Cao Vân suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Bọn ta sinh ra làm người, dựa vào phương thức nhân giống khác nhau mà chia làm sinh dục tự nhiên và đào tạo gen.

Trẻ con được sinh ra qua đường đào tạo gen cũng có thể gọi là chiến sĩ gen, hoặc là võ giả huyết mạch.

Nhưng mặc kệ người sinh ra bằng cách nào cũng đều có tư cách tập võ.

Một khi người xác định tập võ thì cần phải cấy Trí Tinh vào trong đầu!

Đương nhiên, nếu điều kiện gia đình tốt, có thể cấy Trí Tinh vào từ thời khắc bắt đầu sinh ra rồi.”

Phương Tri Hành ngắt lời nói: “Trí Tinh rốt cuộc là cái gì?”

Phàn Cao Vân tỉ mỉ nói: “Trí Tinh, nói một cách đơn giản chính là tổng quát của chức năng cùng năng lượng tin tức của đại não!”

Ngừng tạm, hắn nói bổ sung: “Nói theo lời thông dụng thì Trí Tinh tức là cụ thể hóa của linh hồn!”

Phương Tri Hành nhẹ nhàng gật đầu, đáp: “Người nói tiếp đi.”

Phàn Cao Vân lại nói: “Tập võ, trở nên mạnh mẽ! Nếu như người có thể từng bước tăng lên làm cao thủ cấp 4 từ chiến sĩ cấp 1 thì đến lúc đó, người sẽ thu được một lần cơ hội thăng hoa, khiến người xảy ra sự lột xác to lớn giữa đêm, bay vọt về chất!”

Phương Tri Hành đột nhiên xen vào nói: “Có phải có ba con đường tắt để lựa chọn, bao gồm Cơ Thể Thành Thánh, Cơ Giáp cùng với Thiên Nhân không?”

Phàn Cao Vân đầu tiên là ngẩn ra, khoát tay lia lịa nói: “Không không, chỉ có một con đường, tức thăng hoa thành Cơ Thần cấp 5!”

Cơ Thể Thành Thánh cùng với Thiên Nhân như lời người nói đã sớm bị chứng minh là con đường lệch lạc, không có bất kỳ tiền đề nào.”

Phương Tri Hành cũng mừng rỡ, kinh ngạc nói: “Hử, người từng nghe nói về Thiên Nhân à?”

Phàn Cao Vân gật đầu nói: “Cái gọi là Thiên Nhân, tức là chuyển hóa bản thân thành một loại năng lượng kỳ dị, siêu thoát vật chất bản thân, trở thành một đoàn thể năng lượng tinh khiết, hay còn gọi là ‘Linh năng’!”

Phương Tri Hành nghe vậy, trong đầu không khỏi hiện lên câu nói kia: “Vật chất suy nhược, Thiên Nhân vĩnh hằng!”

Thiên Nhân tức là linh năng, thể năng lượng vĩnh hằng!

Có lẽ chính bởi vì Thiên Nhân là thể năng lượng, cho nên bọn họ có thể trợ giúp nhân loại thực hiện bất kỳ nguyện vọng gì.

Vật nhân loại yêu cầu, Thiên Nhân cũng có thể sử dụng năng lượng của bản thân sáng tạo ra.

Phương Tri Hành trầm ngâm nói: “Nói như vậy, cái gọi là Cơ Thần thật ra thì chính là sinh vật carbon trở nên mạnh mẽ hơn, lột xác trở thành cường giả, đúng không?”

“Không không, không đơn giản như vậy!”

Phàn Cao Vân lại lắc đầu, giải thích rõ ràng: “Phương thức sinh ra của Cơ Thần rất đa dạng, sinh vật carbon tiến hóa thành Cơ Thần chỉ là một con đường trong đó, ngoài ra còn có người máy thức tỉnh, sinh mệnh trí năng do Hải Thần mẫu thân dựng dựng ra, vân vân.”

Phương Tri Hành chớp mắt nói: “Hải Thần mẫu thân là?”

“Cái này người cũng không biết á?”

Phàn Cao Vân đưa tay chỉ hướng thành thị phía dưới, nghiêm túc nói: “Hải Thần mẫu thân chính là chỗ bản thân thành Hải Vương này. Bà ấy là một loại trí tuệ chí cao, một cường giả siêu cấp, đã bao hàm tin tức của tất cả sinh vật carbon, sinh mệnh cơ giới của thành Hải Vương, giống như thần linh!”

Phương Tri Hành nhất thời hiểu ra, trầm ngâm nói: “Thì ra Hải Thần mẫu thân chính là một hệ thống có trí khôn!”

Phàn Cao Vân khóe miệng hơi giật giật, nghiêm mặt nói: “Nếu như người giết ta, khiến Hải Thần mẫu thân cảm nhận được uy hiếp, vậy thì Hải Thần mẫu thân nhất định sẽ ra tay giết người.”

Phương Tri Hành liếc mắt thành thị phía dưới, không khỏi hỏi: “Nếu Hải Thần mẫu thân là bản thân tòa thành này thì Tây Hải Vương là cái gì?”

Phàn Cao Vân nghiêm mặt nói: “Tây Hải Vương tức là hóa

thân của Hải Thần mẫu thân, phụ trách thống trị tòa thành lớn này.”

Một hệ thống con!

Trong lòng Phương Tri Hành sáng tỏ, hơi im lặng, chợt chuyển chủ đề hỏi: “Cơ thể của người cũng là do Sinh Mệnh Kim Chúc tạo thành, đúng không?”

Phàn Cao Vân gật đầu nói: “Đúng thế.”

Phương Tri Hành truy vấn: “Sinh Mệnh Kim Chúc đến từ nơi nào?”

Phàn Cao Vân trả lời: “Đương nhiên là khai thác ra, đào lên từ dưới đất rồi.”

Phương Tri Hành nhíu mày lại, dò hỏi: “Sinh Mệnh Kim Chúc tiến vào Cấm Khu thì sẽ nhanh chóng bị rỉ sét, tại sao thế?”

Phàn Cao Vân đáp: “Không phải tất cả Cấm Khu đều sẽ sinh ra hiện tượng rỉ sét, nhưng Cấm Khu bị khí Suy Bại của Thiên Nhân làm ô nhiễm chắc chắn sẽ xuất hiện rỉ sét.”

Phương Tri Hành trầm nghĩ quả nhiên.

Hòn đảo đơn độc Đại Chu là thế giới thuộc về Thiên Nhân.

Mỗi lần Thiên Nhân độ kiếp đều phải phóng ra lượng lớn khí Suy Bại.

Chương 1067: Chín Chữ (2)

Cứ thế mãi, trong Cẩm Khu thậm chí là thế giới bên ngoài đều tràn ngập khí Suy Bại.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến Cơ Giáp không ngóc đầu lên được ở thiên hạ Đại Chu.

Phường Tri Hành tấm tắc đáp: “Cho nên, Thiên Nhân là khắc tinh của Cơ Thần à?”

Phàn Cao Vân lại lắc đầu lần nữa nói: “Không, xác thực mà nói, khí Suy Bại là khắc tinh của Sinh Mệnh Kim Chúc!

Giả dụ như người hoàn toàn lựa chọn dùng Sinh Mệnh Kim Chúc để đúc thân thể, người nhất định sẽ bị rỉ sét. Nhưng trái lại, người còn có thể lựa chọn vật chất khác thôi.

Ví dụ như, người có thể tiến hành dung hợp kim loại hoặc là sinh vật khác với Sinh Mệnh Kim Chúc, đắp nặn ra cơ thể chống cự đặc tính rỉ sét, như vậy khí Suy Bại đích rỉ sét hiệu quả, đem sẽ giảm mạnh.”

Trong khi nói chuyện, Phàn Cao Vân giơ hai cánh tay lên.

Tuy cánh tay hần là Sinh Mệnh Kim Chúc nhưng bề ngoài không khác gì thân huyết nhục cả, thậm chí còn có mạch máu nổi lên.

Ngay sau đó, cánh tay hần cấp tốc xảy ra dị biến, mọc ra da lông có chứa hoa văn.

Hai cánh tay cũng biến thành hổ trảo chắc nịch.

Phàn Cao Vân đắc ý nói: “Người xem, ta dung hợp móng vuốt của dị thú cấp 6 ‘Phệ Thiên Hồ’ với Sinh Mệnh Kim Chúc, hình thành nên một loại quan hệ cộng sinh kỳ lạ, như vậy cho dù ta là võ giả đỉnh cao cấp 5, lại có thể bộc phát ra sức mạnh của cường giả cấp 6!”

Khỏe miệng Phương Tri Hành cong lên, gật đầu nói: “Đây là con bài chưa lật của người đúng không, tốt, ta cho người một cơ hội!”

Phàn Cao Vân hít một hơi, lộ ra hồ trảo lăng không vung quét.

Graoooo!

Chỉ là một cái vung quét đơn giản lại giống như phá cỡ hư không, bộc phát tiếng gào thét kinh thiên!

Hung thần ác sát, không ai bì nổi!

“Ừ, quả nhiên là Niết Bàn cảnhh!”

Sắc mặt Phương Tri Hành rốt cuộc lộ ra vẻ nghiêm túc, toàn thân phát ra kim quang nồng đậm mà sáng chói.

“Phật Quang Sơ Hiện!”

Một bàn tay lớn màu vàng óng ánh lộ ra, chặn lại hồ trảo kia.

Thành thịnh!

Theo một tiếng nổ lớn, hồ trảo đột nhiên cong lên, bị trấn áp tại chỗ rụt trở về.

Vẻ mặt Phàn Cao Vân lộn xộn, kêu lên một tiếng đau đớn, bay ngược ra đằng sau.

Hắn mạnh mẽ ổn định thân hình, đưa mắt nhìn cơ thể của chính mình với vẻ mặt kinh hãi.

Chỉ thấy cơ thể kim loại của hắn xuất hiện vết rách hình mạng nhện, trải rộng mỗi một tắc toàn thân.

Lúc này hắn giống như nền tàn trong gió.

Chỉ cần Phương Tri Hành nhẹ nhàng thổi một cái là sẽ hoàn toàn dập tắt, kết thúc sinh mạng.

“Đa tạ thủ hạ lưu tình.” Phàn Cao Vân nhận thua, đã phục rồi, cúi đầu thật sâu.

Ngay sau đó, hắn ngẩng đầu lên nói: “Hải Thần mẫu thân bị người đánh thức, nàng muốn gặp người.”

Phương Tri Hành nhướng mày nói: “Đánh thức?”

Phàn Cao Vân bèn đáp: “Giống như lời người nói đấy, Hải Thần mẫu thân là một hệ thống khổng lồ, để duy trì vận hành cần phải tiêu hao năng lượng khổng lồ, cho nên bình thường bà bị vây trong trạng thái ngủ say.”

Phương Tri Hành hỏi: “Ta phải làm sao mới có thể nhìn thấy bà ấy?”

“Việc này đơn giản.”

Phàn Cao Vân đáp lời, giơ tay phải lên.

Chỉ thấy, ngón trỏ tay phải của hắn đột nhiên tách ra, biến thành từng sợi mảnh, nhanh chóng lan tỏa, quấn quanh trên đỉnh đầu Phương Tri Hành.

Mỗi một sợi mảnh giống như một cái kim dò, tiến gần sát vào da đầu của Phương Tri Hành.

Trong chớp mắt, một cảm giác như bị điện giật xộc tới.

Phương Tri Hành cảm nhận được, không chống cự, ngược lại

mở rộng thần hồn cảm ứng.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, mắt cậu hoa lên, cảnh vật xung quanh hoàn toàn thay đổi.

Giống như dịch chuyển tức thời!

Phương Tri Hành từ trên cao đột ngột xuất hiện trong một hoa viên.

Ở đây hoa tươi nở rộ, trăm hoa đua sắc, cây cối xanh um, ong bướm bay lượn.

Mọi thứ đều chân thật như vậy!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Phương Tri Hành không khỏi tấm tắc khen ngợi: “Lợi hại, đây là ảo cảnh à?”

Một giọng nói trả lời: “Đây là một thế giới hư ảo, thân thể của người vẫn ở chỗ cũ, chỉ có ý thức của người được tải lên đây. Tất nhiên, người cũng có thể hiểu là ảo cảnh.”

Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu ra, quay đầu lại.

Thấy một thiếu nữ trẻ đứng trong vườn hoa, đôi mắt sáng, làn da trắng, dung mạo đẹp đẽ, mặc một chiếc váy xếp li, toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo giống như tiên nữ giáng trần.

“Ta là Hải Thần.”

Thiếu nữ nhẹ nhàng cúi chào, mỉm cười nói: “Dựa vào lời nói và hành động của người, chắc người đến từ một hệ thống xã hội rất cổ xưa, phải không?”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, đáp: “Ta là Phương Tri Hành, đến từ một lục địa xa xôi bên ngoài.”

“Ừm, thì ra là vậy.”

Hải Thần khẽ gật đầu, vung tay, một lương đình xuất hiện trong vườn hoa, một cái bàn trà, hai cái ghế.

Hai người ngồi xuống.

Hải Thần chậm rãi nói: “Thật ra thế giới này rất rộng lớn, đại dương bao la, có nhiều đảo và lục địa.

Vì vậy, người không phải là sinh vật carbon đầu tiên từ ngoài khơi tới, nhưng chắc chắn người chính là võ giả mạnh nhất trong số họ, không ai sánh kịp!”

Chương 1068: Bạo Sát (1)

Phượng Tri Hành nhướn mày, không nhịn được hỏi: “Dám hỏi Hải Thần, rốt cuộc người là tồn tại thế nào?”

Hải Thần cười nói: “Người muốn hỏi, ta từng là sinh vật carbon, hay là cơ khí thức tỉnh, đúng không?”

Phượng Tri Hành đáp: “Những cơ giáp mà ta biết, họ đều từng là sinh vật carbon, người thì thế nào?”

Hải Thần trầm ngâm một lát, trả lời: “Ta không nhớ nữa.”

“...”

Phượng Tri Hành không khỏi nhíu mày.

Hải Thần thấy vậy, khẽ thở dài: “Có lẽ ta từng giống như người, cũng là sinh vật carbon, nhưng sau đó ta trở thành sinh mệnh cơ giới, rồi ta chết.”

Cô giơ bàn tay trắng nõn như ngọc, chỉ vào một đóa hoa đỏ bên cạnh.

Rào~

Đóa hoa đỏ bùng cháy, biến thành một lò nung khổng lồ.

Ngọn lửa trong lò bùng bùng cháy!

Ngay sau đó, một băng chuyền hiện ra, nhiều người máy bị hư hỏng nặng nằm la liệt trên đó, không một tên nào lành lặn.

Bịch bịch~

Tất cả người máy đều bị ném vào lò nung, sau khi nung chảy, bọn chúng lại được đúc thành một người máy khổng lồ, tay cầm một cây đinh ba làm vũ khí.

Hải Thần lạnh nhạt nói: “Đây là quá trình ta ra đời, khi ta thức tỉnh, đã là một Cơ Thần mạnh mẽ, mã số ‘Hải Thần’, đi khắp nơi chiến đấu, cướp đoạt tài nguyên để khiến bản thân lớn mạnh.

Sau đó, có lẽ ta đã mệt mỏi, cũng có thể là chán ghét chiến đấu, cho nên ta đến bờ biển, biến thành một tòa thành khổng lồ.

Vô số sinh vật carbon ùn ùn kéo đến, sinh sống và phát triển trong và ngoài cơ thể ta.

Dần dần, ta trở thành chủ tể tối cao của bọn họ, giống như một vị thần thần.”

Nghe xong, Phương Tri Hành không nhịn được hỏi: “Cái lò nung đó là gì?”

Hải Thần dang tay nói: “Ta không biết, ta từng tìm kiếm cái lò nung đó, nhưng không có bất cứ manh mối nào.”

Phương Tri Hành im lặng một lúc rồi hỏi: “Theo phân chia cảnh giới tu luyện, Hải Thần, người thuộc giai đoạn nào?”

Hải Thần trả lời: “Cơ Thần chia làm ba cấp, cấp Anh Hùng cấp, cấp Vương và cấp Hoàng! Ta là Cơ Thần cấp Vương.”

Phương Tri Hành hỏi tiếp: “Cơ Thần cấp Vương tương đương với cảnh giới Cơ Thể Thành Thánh nào?”

Hải Thần trả lời: “Nói thế này đi, với thực lực hiện tại của người, tương đương với công dân hạng 2.”

Phương Tri Hành im lặng.

Công dân hạng 2 của đại lục Cơ Thần là Sinh Minh Kim Chúc

hoàn toàn.

Cơ Thần là công dân hạng 1!

Phương Tri Hành lè lưỡi nói: “Theo như người nói, hiện tại ta không thể đánh bại Cơ Thần cấp Anh Hùng.”

Hải Thần nhếch mép, đứng dậy nói: “Chúng ta thử xem, chẳng phải sẽ biết à?”

Phương Tri Hành nhìn xung quanh hỏi: “Thử tại đây?”

Hải Thần gật đầu nói: “Tuy nơi này là thế giới ảo, nhưng không khác gì thế giới thực, người có thể phát huy hết sức.”

Phương Tri Hành nghiêm túc, một Thái Cực Đồ Ấn đột nhiên hiện ra dưới chân.

Hải Thần không khỏi chân thành khen ngợi: “Ngũ hành hợp nhất, rất hoàn mỹ!”

Lời vừa dứt, cô khẽ chạm ngón chân xuống.

Tách~

Giống giọt mưa đầu tiên rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, tạo ra những vòng gợn sóng.

Thái Cực Đồ Ấn đột ngột gợn sóng, dao động không ngừng, rối loạn như một mớ hỗn độn.

Rắc~

Thái Cực Đồ Ấn bị một sức mạnh vô hình xé toạc.

Phương Tri Hành thầm rung mình, cậu bị phản phệ, ngũ hành trong cơ thể hỗn loạn, khóe miệng rỉ máu.

May mà!

Thần thông “Ngũ Khí Triều Nguyên” phát huy tác dụng, trong chốc lát âm dương điều hòa, ổn định Ngũ Hành thần khí.

Phương Tri Hành bước một bước, toàn thân bùng nổ kim quang rực rỡ, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ màu vàng, sức mạnh vô biên vô tận.

“Phật Quang Sơ Hiện, rất tốt, đây là thức đầu tiên của Như Lai Thần Chưởng.”

Hải Thần mỉm cười, toàn thân đột nhiên bùng nổ kim quang ngàn trượng, giơ tay, thi triển một chiêu “Kim Đỉnh Phật Đăng”!

Chỉ thấy kim quang trên người cô sôi trào, hóa thành ngọn lửa Phật Nộ, thiêu đốt mặt đất, biến thành tro tàn, hóa giải mọi oán hận.

Bàn tay khổng lồ màu vàng của Phương Tri Hành vừa chạm vào ngọn lửa Phật Nộ, kim quang lập tức tan rã.

Cơn đau dữ dội truyền đến từ bàn tay!

Phương Tri Hành nghệt thở, buộc phải rút tay lại, sắc mặt không khỏi nghiêm trọng hơn vài phần.

Hải Thần cũng thu tay, cười nói: “Bây giờ người đã hiểu rồi chứ, mặc kệ người thi triển võ công gì, đứng trước Cơ Thần đều vô nghĩa.”

Phương Tri Hành thận trọng hỏi: “Cơ Thần có thể thi triển bất kỳ võ công nào à?”

Hải Thần chỉ vào đầu mình, cười nói: “Tất cả võ công mà Cơ Thần tiếp xúc đều có thể phân tích ra được bí mật và ý nghĩa sâu xa của nó, sau đó kết hợp với thành tựu của người tu luyện để

phân tích, mô phỏng, cuối cùng đạt đến cảnh giới tối cao hoàn hảo nhất.

Có thể nói rằng, bất kỳ môn võ công nào đến tay Cơ Thần, đều có thể luyện đến trạng thái cực đỉnh nhất.”

Phương Tri Hành hiểu ra, liền đáp: “Vậy, cách duy nhất để đánh bại Cơ Thần chính là sử dụng môn võ công mà Cơ Thần không hiểu rõ, đúng không?”

Cơ Thần cười nói: “Đây là ý tưởng rất thông minh và táo bạo, nhưng người phải biết rằng, sinh vật carbon tiến hóa rất chậm, sáng tạo là chuyện vô cùng khó khăn, hơn nữa tối đa chỉ có thể làm đến mức suy từ một mà ra ba mà thôi.

Chương 1069: Bạo Sát (2)

Cơ Thần thì khác, thông qua phân tích dữ liệu lớn thì có thể mô phỏng hàng tỷ lần trong nháy mắt, hoàn toàn có thể suy ra một môn võ học mới, người lấy gì đấu với Cơ Thần?”

Sắc mặt Phương Tri Hành hơi khó coi, tay phải đột nhiên trở nên xám trắng.

“Tha Đà Chi Thủ!”

Ngay lập tức, cả thế giới ảo bị nhuộm một màu xám trắng.

Cả mặt đất hoa nhấp nháy, xuất hiện những điểm ảnh mờ ảo.

Hải Thần thấy vậy, cười nói: “Tuyệt vời, người còn biết điều khiến thời gian.”

Cô giơ tay lên, đột nhiên vỗ tay.

Bốp!

Toàn thế giới xám trắng lập tức tan vỡ!

Phương Tri Hành lão đảo lùi lại, tay phải tróc một lớp da, huyết nhục lẫn lộn.

Hải Thần cười nói: “Năng lực này gọi là ‘Thời Gian Chi Hồ’, đến từ một chiến binh đột biến gen, cô ta có thể phá vỡ bất kỳ hành động muốn gây rối loạn thời gian nào.”

“Siêu năng lực à...”

Phương Tri Hành trầm mặc cạn lời, lúc này cậu đại khái đã

hiểu được năng lực của Hải Thần là gì!

Giống như Phật Tổ!

Phật không phải là một người, mà là sự hợp nhất của vô số người đã đi đến tận cùng!

Tập hợp trí tuệ, kinh nghiệm và thành tựu của chúng sinh tu hành cả đời!

Bản thể của Hải Thần chính là một tòa thành khổng lồ!

Điều này có nghĩa là, nhân loại hoặc sinh vật cơ khí sống trong tòa thành này, thành quả lao động cả đời của bọn họ, cuối cùng đều trở thành dưỡng chất nuôi dưỡng Hải Thần.

Phượng Tri Hành suy nghĩ một lúc, kiểm chế không sử dụng “Đạn Chỉ Thập Nhật”.

Không còn cách nào khác, sự chênh lệch sức mạnh quá rõ ràng.

Dù cậu có thể vùng vẫy một chút, nhưng có ý nghĩa gì chứ?

Nhưng...

Đột nhiên Phượng Tri Hành rung mình, tâm trí xáo trộn.

Đầu tiên, Hải Thần là một tòa thành khổng lồ, bình thường nằm yên, ở trạng thái ngủ đông.

Điều này có nghĩa là, Hải Thần sẽ không tùy tiện ra tay, sẽ không đột nhiên đứng dậy giết cậu.

Người chịu trách nhiệm giết người, chính là phân thân của Hải Thần, tức Tây Hải Vương!

Thực lực của Tây Hải Vương không nghi ngờ gì, cao hơn đám người Phàn Cao Vân.

Nhưng Phương Tri Hành cảm thấy, Tây Hải Vương không có sức mạnh tuyệt đối để giết cậu.

Nghĩ đến đây, Phương Tri Hành bình tĩnh lại, trầm ngâm nói: “Hải Thần, không biết người định xử lý ta như thế nào?”

Hải Thần đáp: “Người là một nhân tài, lại không có chỗ nương tựa, chi bằng ở lại thành Hải Vương, thế nào?”

Phương Tri Hành hỏi: “Ta sẽ bị cài đặt một viên Trí Tinh, từ đó bị người giám sát mọi lúc à?”

“Đó là chuyện đương nhiên!”

Hải Thần không hề che giấu, “Người sẽ trở thành thần dân của ta, phục vụ ta, giúp ta nâng cấp thêm một bước.

Đồng thời, ta sẽ cung cấp mọi tài nguyên cần thiết cho người, giúp người trưởng thành, người càng mạnh càng tốt.”

Phương Tri Hành tiếp tục hỏi: “Nếu ta tiến hóa thành Cơ Thần cấp Anh Hùng, người sẽ nuốt chửng ta à?”

Hải Thần nheo mắt, vẫn giữ nụ cười nói: “Giữa các Cơ Thần, chỉ tồn tại sự hợp nhất lẫn nhau, không nuốt chửng nhau.

Nếu không, Cơ Thần cấp Hoàng đã nuốt chửng hết tất cả Cơ Thần cấp Vương rồi.

Hơn nữa, điều mà Cơ Thần khao khát chính là kiến thức mới, công nghệ mới, võ học mới, con đường tiến hóa mới!

Cơ Thần nuốt chửng thần dân của mình, chẳng khác nào rút cạn ao để bắt cá, tự hủy tương lai, phải không?

Ta có thể đảm bảo rằng, khi cài đặt Trí Tinh vào não người, người có thể lấy ra bất cứ lúc nào, tự do của người chỉ thuộc về người!”

Phương Tri Hành thầm cười khẩy, khoe miệng kín đáo nhếch lên.

Cơ Thần cao cấp đúng là xem Cơ Thần cấp thấp và con người như cỏ dại.

Cho dù đạt được thành quả gì, cuối cùng cũng sẽ bị Cơ Thần cao cấp thu hoạch hết lần này đến lần khác!

Phương Tri Hành im lặng một lúc rồi hỏi: “Ta có thể nhận được lợi ích gì?”

Hải Thần đáp: “Mọi thứ người muốn, bí kíp thần công, tài nguyên tu luyện, mỹ nhân tiền tài, người có thể yêu cầu bất cứ thứ gì!”

Phương Tri Hành đáp: “Ta muốn suy nghĩ đã.”

Cơ Thần đáp ngay: “Được, nhưng người phải trả lời ta trong vòng ba ngày.”

Phương Tri Hành gật đầu.

Trong nháy mắt, cảnh vật trước mắt mờ đi!

Cánh đồng hoa biến mất.

Phương Tri Hành đứng trên không trung, vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Gần như cùng lúc, Phần Cao Vân thu hồi tất cả các đầu dò, biến lại thành tay phải.

Đại Hắc Phật Mẫu hỏi: “Nói chuyện đi, thế nào rồi?”

Phương Tri Hành đáp: “Chúng ta rời khỏi đây trước đã, sau đó bàn tiếp.”

Ngũ Thải Tường Vân bay nhanh đến.

Mọi người không do dự chút nào, bước lên Ngũ Thái Tường Vân, bay nhanh đi.

Phàn Cao Vân nhìn thôi, hần lại quay đầu nhìn đồng đồ nát, lập tức cảm thấy đau đầu.

Khoảng nửa giờ sau!

Ngũ Thái Tường Vân lao xuống, hạ cánh trên một vùng hoang dã.

Phượng Tri Hành mở thần hồn cảm ứng, cẩn thận thăm dò một lượt, xác nhận không có người trong vòng hàng trăm dặm.

Nhưng cậu vẫn không yên tâm, lại nhìn sang Tế Cầu.

“Hiểu rồi!”

Tế Cầu hiểu ý, lập tức thi triển thần thông huyết mạch “Hư Không Truy Địch”.

“Không có vấn đề gì!”

Một lúc sau, Tế Cầu gật đầu.

Lúc này Phượng Tri Hành mới thở phào một hơi, thần kinh căng thẳng dần thả lỏng.

Chương 1070: Tứ Phẩm (1)

Sau đó, cả nhóm đến một ngọn núi, khai phá một động đơn sơ.

Mọi người vào động ngồi xuống.

Phương Tri Hành kể lại chi tiết cuộc trò chuyện giữa cậu và Hải Thần.

Nghe xong, Đại Hắc Phật Mẫu không khỏi nghiêm trọng nói: “Cơ Thần đúng là mạnh mẽ vô địch, khó trách tên Phàn Cao Vân nói rằng Cơ Thể Thành Thánh và Thiên Nhân đều đã được chứng minh là con đường sai lầm.”

Mặc Thủ Cự vuốt râu nói: “Xem ra, điều đáng sợ nhất của Cơ Thần chính là bọn họ có thể cướp đoạt mọi thành quả của nhân tộc, nhân tộc hoàn toàn không thể thắng bọn họ.”

Tu Xá gật đầu nói: “Điều khiến người tuyệt vọng nhất chính là nhân tộc càng mạnh, lại càng thúc đẩy Cơ Thần mạnh hơn.”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, trầm ngâm nói: “Con đường trước mặt chúng ta, dường như chỉ còn một, đó là cam tâm tình nguyện trở thành nô lệ của Cơ Thần, phục vụ Cơ Thần suốt đời.”

Đại Hắc Phật Mẫu tức giận nói: “Không, không thể nào! Tổ tiên của ta để phản kháng sự thống trị của Cơ Thần, đã hy sinh đầu rơi máu chảy, thậm chí chạy trốn khỏi đại lục Cơ Thần, vượt biển chỉ để bảo tồn ngọn lửa cuối cùng của nhân tộc. Dù thế nào, ta tuyệt đối không thể làm nhục công sức của tổ tiên!”

Phương Tri Hành mỉm cười, gật đầu nói: “Tốt, anh hùng cùng chí hướng.”

Mặc Thủ Cự không nhin được mà hỏi: “Nói thì nói như vậy, nhưng trên lục địa Cơ Thần này, phàm nhân nhỏ bé như chúng ta nào có lối thoát chứ?”

Phương Tri Hành cười nói: “Trời không tuyệt đường người, tìm thử xem...”

Chưa nói xong, sắc mặt cậu đột nhiên thay đổi, ngẩng đầu nhìn ra ngoài động.

Mọi người thấy vậy, mới nhận ra mà quay đầu lại.

Vừa nhìn thật kinh ngạc!

Một cơn lốc xoáy nổi lên bên ngoài cửa động, cuốn đất đen lên, không ngừng xoay tròn.

Một bóng người mơ hồ hiện ra trong cơn lốc xoáy.

Phương Tri Hành bước ra một bước, nắm lấy Ngũ Hành Vạn Nhân Dao!

“Khoan đã!”

Trong cơn lốc xoáy có người lên tiếng.

Phương Tri Hành đột ngột dừng lại, cơn lốc xoáy lập tức tan biến, để lộ ra một nam nhân trung niên áo xám.

Hắn cười cười vẫy tay nói: “Ta không có ác ý, chỉ muốn nói chuyện với các người thôi.”

Phương Tri Hành hỏi: “Người là ai?”

Nam nhân áo xám đáp ngay: “Ta tên Hưởng Tế Hoa, là sứ giả của Sinh Mệnh giáo. Vừa rồi ta tình cờ ở trong thành Hải Vương, tận mắt chứng kiến các người đại phát thần uy, không khỏi sinh lòng kính phục, mới bám theo đến đây để trò chuyện.”

Sinh Mệnh giáo!

Lúc trước Phương Tri Hành từng nghe Vương Hồ nói, nhưng không hiểu nhiều, cậu hỏi: “Người theo dõi đến đây bằng cách nào?”

Hướng Tế Hoa cười bình thản, chỉ vào mắt của hắn: “Ta là võ giả huyết mạch, trời sinh nhìn xuyên thấu nghìn dặm.”

Lúc nói chuyện, hai mắt của hắn lại bắn ra ánh sáng xanh lấp loé bất định.

“Trong vòng nghìn dặm, vật nhỏ ắt hiện!”

Phương Tri Hành cạn lời, thì ra người này là đột biến gen, có siêu năng lực.

“Cái quái gì vậy, những người này quỷ dị quá, khó lòng phòng bị.”

Tế Cầu cũng rất kinh ngạc, nó có loại cảm giác bản thân bị công nghệ đen đả kích.

Phương Tri Hành hơi im lặng, biểu cảm bình tĩnh nói: “Người muốn tìm bọn ta nói chuyện gì?”

Hướng Tế Hoa vội vàng nói: “Ta nghe lén được có mấy vị từ hải ngoại đến, mới đến đây, chắc hẳn các người có rất nhiều chỗ chưa quen thuộc.”

Hắn nhìn Phương Tri Hành bọn họ, cười nói: “Nếu như đoán không nhầm, Hải Thần nhất định đã gửi thiệp mời cho các người đúng không. Ta muốn thiện ý nhắc nhở các người tuyệt đối đừng bị lừa.”

Khóe miệng của Phương Tri Hành hơi vểnh lên, đáp lại: “Nói như thế nào nhỉ?”

Hướng Tế Hoa nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Hải Thần là cơ giới lạnh như băng, không có sinh vật carbon, không, không có tình cảm như nhân loại chúng ta.

Trong mắt cơ giới, nhân loại chúng ta chẳng qua chỉ là một vật tiêu hao có thể tiếp tục sử dụng, là tài nguyên có thể sống lại, chỉ thế thôi.

Nói đơn giản một chút, nhân loại chúng ta đều là trâu ngựa, đều là đầy tớ, bị tước đoạt tự do ý chí, chết không có gì đáng tiếc!”

Phượng Tri Hành khẽ cười nói: “Hình như người rất phản cảm cách thống trị của Cơ Thần.”

Hướng Tế Hoa nói đầu ra đấy: “Giáo nghĩa của Sinh Mệnh giáo bọn ta chính là ‘Cơ Thể Thành Thánh, Nhân tộc chí thượng’!

Bọn ta kiên trì với con đường tu hành ‘Trù tính tiến hóa, nắm giữ tiến hóa’!

Bọn ta theo đuổi thân thể huyết nhục, siêu thoát thiên địa, cuối cùng đạt đến cảnh giới vô thượng vĩnh hằng bất hủ!”

Mặc Thủ Cự nghe vậy, không khỏi vuốt râu mỉm cười nói: “Nói thì dễ nghe, các người có cách nào đánh bại Cơ Thần không? Chúng ta đã biết Cơ Thần có thể thi triển ra bất kỳ võ công và công nghệ mà nhân loại khai phát, có ưu thế cấp bậc nghiền ép, toàn diện vượt qua nhân loại.”

Hướng Tế Hoa cười ha ha nói: “Quả thật là Cơ Thần mạnh mẽ vô song, nhưng không phải là bọn nó không có nhược điểm, cũng không cách nào bị đánh bại!”

Mọi người đều mừng rỡ.

Hướng Tế Hoa thấy thế, tinh thần không khỏi run lên, chậm

rãi nói: “Nói về nhược điểm trước, sở dĩ sinh mệnh cơ giới có thể liên tục tiến hóa, sở dĩ vẫn còn gọi là sinh mệnh là vì trên thân bọn họ chắc chắn có vật chất kỳ dị là Sinh Mệnh Kim Chúc.”

Chương 1071: Tứ Phẩm (2)

Hắn nói đến đây thì vén tay áo lên, lộ ra cánh tay bảo vệ, tháo xuống để dưới mặt đất.

Sau đó hắn nói với cánh tay bảo vệ: “Phát đoạn ngắn khai thác Sinh Mệnh Kim Chúc.”

Cánh tay bảo vệ nhanh chóng phát sáng, chiếu ra một màn sáng trên mặt đất.

Có hình ảnh bắt đầu phát ra.

Chỉ thấy mấy công nhân đi vào một quặng mỏ, ngồi máy cần cẩu, không ngừng thâm xâm vào lòng đất.

Đi sâu vào lòng đất, công nhân sử dụng các loại công cụ mở nam thạch.

Đột nhiên một vật chất màu trắng bạc lộ ra.

Phương Tri Hành nhìn kỹ, phát hiện vật chất màu trắng bạc đang nhúc nhích giống như là máu thịt vậy.

“Thấy chưa, đây chính là Sinh Mệnh Kim Chúc.”

Hương Tế Hoa tỉ mỉ nói: “Thật ra Sinh Mệnh Kim Chúc rất cuộc là gì, đến hiện tại vẫn chưa có lời đáp.

Sở dĩ được xưng là Sinh Mệnh Kim Chúc, chỉ là vì nó không chỉ chứa nhiều tính chất đặc biệt của kim loại, đồng thời còn có sức sống của sinh mệnh.

Hơn nữa, chỗ thần kỳ nhất là Sinh Mệnh Kim Chúc có thể

không ngừng tiến hóa.

Cho nên, cho dù Cơ Thần chế tạo thân thể cơ giới bọn nó như thế nào, thì trong bộ phận hạch tâm tất nhiên sẽ có Sinh Mệnh Kim Chúc.”

Phương Tri Hành đáp lại: “Khắc tinh của Sinh Mệnh Kim Chúc là khí Suy Bại, người muốn nói cái này, đúng không?”

Hướng Tế Hoa gật đầu nói: “Khí Suy Bại tương đương với một loại kịch độc, có thể ăn mòn Sinh Mệnh Kim Chúc, nó là thứ mà Cơ Thần sợ hãi nhất.”

Phương Tri Hành nhếch mày nói: “Sinh Mệnh giáo có cách chế tạo ra khí Suy Bại không?”

Vẻ mặt của Hướng Tế Hoa phấn chấn nói: “Bọn ta luôn tiến hành nghiên cứu về phương diện này, đạt được rất nhiều thành quả khả quan.”

Phương Tri Hành nghe thấy lời này thì biểu cảm lập tức lạnh xuống, đáp: “Mặc dù các người nghiên cứu ra được, nhưng với tốc độ tiến hóa kinh khủng của Cơ Thần sẽ nhanh chóng tìm được thủ đoạn đối phó. Con cộp sù tử đều có nhược điểm, nhưng vốn không ảnh hưởng bọn nó trở thành vua của trăm thú.”

Hướng Tế Hoa cười gượng nói: “Người đừng vội, vừa nãy ta đã nói, Cơ Thần chẳng những có nhược điểm, cũng không phải là không thể chiến thắng.”

Hắn cúi đầu nói với cánh tay bảo vệ: “Phát đoạn ngăn cuộc chiến của ‘Cát Hồng Xuân’ đánh bại ‘Nỗ Sơn đại vương’.”

Cánh tay bảo vệ lập tức lóe lên ánh sáng, chiếu ra một hình ảnh mới.

Phương Tri Hành định thần nhìn lại, trong hình ảnh xuất hiện

một thành nhỏ, bên trong cũ kỹ, rác rưởi chất thành núi, giống một vùng phế tích.

Bên trong thành có rất nhiều robot nằm ngổn ngang lộn xộn.

Hình thể những robot này rất lớn, có cái cao hơn 10m, cũng có cái cao đến hơn trăm mét, đáng tiếc toàn bị phế, chổng chất thành núi, trở thành một núi rác.

Trên ngọn núi rác này có rất nhiều nhân loại và robot đang bận rộn.

Bọn họ cắt, tách rời những robot đó không phân biệt ngày đêm, đầu nhập vào trong xưởng tinh luyện kim loại, khói đen cuộn cuộn, ô nhiễm nghiêm trọng.

Đột nhiên, mặt đất chấn động kịch liệt, một bộ phận của khu thành chậm rãi dâng lên cao.

Vật kiến trúc trong thành bắt đầu biến đổi hình dạng, biến thành một hình dáng khác.

Kiến trúc có hình dáng khác nhau, ở giữa hợp lại cùng nhau.

Mà những nhân loại và robot trong thành lại rất thảm, hoặc bị cuốn vào trong kiến trúc, lập tức bị đè ép, chết không toàn thây.

Hoặc là bị kiến trúc quăng lên cao, ngã về phía xa, tan xương nát thịt, vô cùng thảm.

Không bao lâu sau, dáng vẻ của cả thành nhỏ đều biến lớn!

Trong thiên địa có một con robot khổng lồ cao hơn 4000m đứng sừng sững, thân hình khô ngô như ngọn núi cao nguy nga.

Dung mạo bên ngoài tương tự với kỳ sĩ thời Trung Cổ, tay trái cầm kiếm, tay phải cầm thương.

Mặt ngoài cùng của thân thể là chiến giáp màu đen, trên chiến giáp trải đầy đường vân và ký hiệu phức tạp, lộ ra vẻ thần bí và khí phách.

Bên trong chiến giáp là làn da màu đồng, cơ bắp rõ ràng.

Thần kỳ là chiến giáp và bắp thịt mọc với nhau một cách hoàn mỹ, tuy hai mà một, giống như là chĩnh thể đồ bê-tông.

Hướng Tế Hoa giới thiệu: “Nó chính là Nỗ Sơn đại vương, Cơ Thần cấp Anh Hùng, cực kỳ hung ác tàn bạo, công thành đoạt đất ở xung quanh, cướp bóc của nhân loại, bắt đám robot làm nô lệ.”

Lúc bình thường Cơ Thần là một tòa thành vô hại, chỉ có lúc chiến đấu mới hiện ra tướng mạo sẵn có. Giống như Transformers, bình thường là xe, lúc cần chiến đấu tất nhiên sẽ biến thân.

Nhưng trong quá trình biến thân, nhân loại và sinh mệnh khác trong thành sẽ rất thảm, hoàn toàn không rút lui kịp, có khả năng bị hiến tế hết.

Cũng ngay lúc nói chuyện, một chấm nhỏ bay đến trước mặt của Nỗ Sơn đại vương.

Đó là một người!

So với Nỗ Sơn đại vương có hình thể cao 4000m thì người đó quá nhỏ, cứ như một hạt bụi vậy.

“Đến rồi đến rồi!”

Hướng Tế Hoa hưng phấn, kích động nói: “Ông ấy chính là Cát Hồng Xuân, giáo chủ áo đỏ của Sinh Mệnh giáo ta.”

Một giây sau thì thấy toàn thân của Cát Hồng Xuân bắn ra ánh sáng sáng chói, thân hình mạnh mẽ bành trướng, không ngừng cao ra lớn lên!

Chương 1072: Hiến Tế (1)

100m, 500m, 800m...

Trong chốc lát, Cát Hồng Xuân lại biến thành một người khổng lồ cao hơn 5000m, đội trời đạp đất, uy phong凛冽, chấn động bát hoang.

Cao hơn Nỗ Sơn đại vương 1000m!

Đầu như núi Thái Sơn, thắt lưng như trùng điệp, mắt như thiểm điện, miệng như thung lũng, hàm răng như cây đại thụ che trời!

Hai mắt của Phương Tri Hành hơi trừng lớn, mặt hiện lên vẻ khó tin.

Cậu đã nhìn thấy rất nhiều võ giả biến hình, lợi hại nhất không ai bằng Hoàng tộc Đại Chu, có thể biến thành Thần Long, thân dài cả nghìn mét.

Nhưng nghìn mét cũng gần với cực hạn rồi.

Lớn hơn cái này có lẽ là hình thái tinh thần.

Ví dụ hình thái bạo quân của Phương Tri Hành, Phật môn xưng là pháp tướng, đạo môn kêu là Dương Thần.

Chỉ có điều, hình thái tinh thần là giả, không phải thực thể, tất nhiên có thể phóng lớn vô hạn, cứ như thể khí vậy.

Nhưng Cát Hồng Xuân lại khác, ông là thực thể phóng đại, thân thể máu thịt cự đại hóa.

Làm như vậy, không khác gì tìm đường chết!

Bởi vì điều này cũng giống như phóng đại một khối sắt thép lên vạn lần, kết quả tất nhiên là biến thành miếng sắt, vô cùng yếu ớt.

Khối sắt còn như vậy, chứ đừng nói đến thân thể huyết nhục?

Àm!

Cát Hồng Xuân cự đại hóa luân phiên đánh quyền lên Nỗ Sơn đại vương, quyền kinh to lớn, lực phá hoại mạnh mẽ vượt quá tưởng tượng.

Mặc cho Nỗ Sơn đại vương liều mạng vùng vẫy, bắn ra pháo laser, hoàn toàn không làm nên chuyện gì.

Chỉ khoảng nửa khắc, Nỗ Sơn đại vương chịu khổ, bị Cát Hồng Xuân dùng hai tay tháo thành tám khối, xé xác bóc lột.

Hình ảnh đến đây thì dừng lại.

Phương Tri Hành bọn họ nhìn đến tinh thần chấn động, hô hấp dừng lại.

Mặc Thủ Cự đột nhiên sợ hãi nói: “Chẳng lẽ sức mạnh mà Cát Hồng Xuân thi triển là Pháp Thiên Tượng Địa?”

Hướng Tế Hoa ồ một tiếng, ngạc nhiên nói: “Thoạt nhìn ngài bác học nhiều kiến thức, vậy mà cũng biết Pháp Thiên Tượng Địa!”

Mặc Thủ Cự xua tay cười nói: “Chỉ là từng nhìn thấy trong điển tịch, có điều Pháp Thiên Tượng Địa chỉ là một đại thần thông trong tưởng tượng, bởi vì nó quá nghịch thiên mà bị cho rằng là chuyện không thể nào làm được.”

Hướng Tế Hoa cười ha ha nói: “Tri thức mà các người hiểu

biết cùng với hệ thống tu luyện đều quá cũ kỹ, lạc hậu hơn thời đại.

Nói cho các người biết, Pháp Thiên Tượng Địa quả thật là một bộ đại thần thông, hơn nữa sớm được người ta nghiên cứu, cũng là pháp môn mạnh nhất mà Nhân tộc chúng ta kháng cự lại Cơ Thần!”

Tu Xá ngạc nhiên nói: “Pháp Thiên Địa Tượng gì chứ, bản thăng cấp của pháp tướng à?”

Hướng Tế Hoa vội vàng xua tay nói: “Pháp tướng chỉ là hình thái tinh thần, thiên phú tuyệt đối khác nhau, nó tiến hành cự tượng hóa mọi thứ của bản thân ngưỡng thực thành, hóa thân thành thiên địa, cao lớn như trời, rộng rãi như đất, là đại thần thông có thể cao lớn như thiên địa.

Pháp Thiên Tượng Địa đối trời đạp đất, thậm chí có thể hóa thành thân cao vạn trượng, lực công kích càng lớn vô biên!

Lúc Cơ Thần đối mặt với hình thể kém xa thì Pháp Thiên Tượng Địa có thể lớn đến mức độ bù trừ tình thế xấu.”

Vừa nói ra lời này, mọi người càng chấn động hơn.

Phượng Tri Hành như có điều suy nghĩ, trầm ngâm nói: “Cơ Thần lớn như vậy, sức mạnh vô cùng vô tận, còn nắm giữ vô số võ công, siêu năng lực, khoa học kỹ thuật...

Vậy thì pháp môn đánh bại Cơ Thần thật ra không cần nói cũng biết, Nhân tộc phải khổng lồ hơn Cơ Thần, sức mạnh phải càng mạnh hơn, dùng lực phá hoại tuyệt đối để phá hủy bọn nó!”

Mặc cho người có muôn vàn pháp thuật, tất cả thần thông, Pháp Thiên Tượng Địa sẽ phá hết!

Hướng Tế Hoa vỗ tay tán thưởng, cười nói: “Nói hay lắm,

chính là đạo lý này! Các người đến từ hải ngoại, hoàn toàn tách rời với thời đại, hệ thống tu luyện cổ xưa lại lạc hậu.

Nhưng chỉ cần các người gia nhập vào Sinh Mệnh giáo, bọn ta nhất định sẽ truyền thụ cho các người pháp môn tu luyện tân tiến nhất, cải tạo hệ thống sức mạnh cho các người để các người đổi mới, thăng cấp toàn diện.”

Phượng Tri Hành nghe xong lời này, vẫn bình tĩnh tự nhiên.

Nhưng cậu vừa nhìn quanh, đám người Đại Hắc Phật Mẫu không khỏi mơ hồ có chút rung động, tinh thần nhộn nhào.

Phượng Tri Hành thấy thế thì đột nhiên mở miệng nói: “Người giới thiệu kỹ cho bọn ta đôi chút về hệ thống tu luyện của Pháp Thiên Tượng Địa đi.”

“Không thành vấn đề!”

Hương Tế Hoa gật đầu bảo vệ lên đeo trên cổ tay, nói tỉ mỉ: “Hệ thống chia làm ba giai đoạn từ thấp đến cao lần lượt là Địa Sát cảnh, Thiên Cang cảnh, cùng với Pháp Tượng cảnh.

Địa Sát cảnh có thể khiến bản thân cự tượng hóa, hơn nữa còn thay đổi hình thái một bộ phận thân thể, ví dụ mọc thêm một cánh tay, hoặc là một con mắt, đến tăng cường sức chiến đấu.

Thiên Cang cảnh thì lợi hại hơn, có thể dùng cự tượng hóa của bản thân thành nhiều hình thái, hơn nữa còn nắm giữ năng lực đối phó với hình thái.

Ví dụ người có thể biến hóa thành một con phượng hoàng, phóng ra thánh hóa niết bàn cấp cao nhất, ví dụ như vậy.

Chương 1073: Hiến Tế (2)

Còn Pháp Tượng cảnh, thân cao vạn trượng là điều cơ bản nhất, sức mạnh khổng lồ không thể đo lường, đáng sợ hơn là có nhiều đại thần thông không thể tưởng tượng nổi, làm tan vỡ thời không, không nói chơi.”

Phương Tri Hành hiểu rõ, cậu tắc lưỡi nói: “Sau khi cự tượng hóa còn có thể thay đổi hình thái, đây chẳng phải là hệ Biến Thân ư?”

Hướng Tế Hoa cười nói: “Quá khứ, Cơ Thể Thành Thánh quả thật bị nghiêm khắc chia thành hệ Nhân tộc và hệ Biến Thân.

Sở dĩ phân chia như vậy là vì duy trì nhân tính, tách thú và người ra.

Bởi vì võ giả có thể biến thân, thường không xem bản thân là nhân loại, thậm chí còn làm chuyện ác là ăn thịt người.

Nhưng phân chia này thật ra có ý nghĩa không lớn, nhân tính nằm ở bản tâm, ở hình thái ý thức, không phải hình thái thân thể có thể quyết định được.

Có người lựa chọn hệ Nhân tộc, cũng có mặt người dạ thú, làm nhiều việc ác, nhưng mấy hệ Biến Thân khác lại có tâm địa hiền lành.

Nói chung, những lý luận võ đạo mà người quen thuộc đã sớm bị đào thải hết rồi.”

Phương Tri Hành đã hiểu, cậu lại hỏi: “Võ giả có cảnh giới gì mới có tư cách tu luyện Pháp Thiên Tượng Địa?”

Hướng Tế Hoa đáp lại: “Ít nhất phải là võ giả cấp 6, dựa theo hệ thống tu luyện các người vừa nhắc đến, chính là Niết Bàn cảnh!”

Nói cách khác, có thể bảo đảm bản thân bất tử là điều kiện đầu tiên tu luyện Pháp Thiên Tượng Địa.

Bởi vì quá trình tu luyện Pháp Thiên Tượng Địa cực kỳ hung hiểm, sau khi thân bất tử cự tượng hóa, tình hình sẽ hoàn toàn thay đổi, trở nên dễ dàng tử vong.”

Phương Tri Hành thầm tắc lưỡi, gật đầu đáp lại: “Bọn ta cần thương lượng đôi chút.”

“Dễ nói, dễ nói thôi.”

Hướng Tế Hoa liên tục gật đầu, cười nói: “Tin rằng các người có thể cảm nhận được thành ý của ta, đưa ra lựa chọn có lợi cho các người nhất.”

Sau đó, hắn tiện tay móc ra một vòng tay đưa qua, nhắc nhở: “Lắc vòng tay này là có thể gọi ta.”

Hắn dứt lời, quanh thân dâng lên gió xoáy bao vây hắn lại.

Gió xoáy càng chuyển động càng nhanh, cuộn lên bùn đất và lá rụng xung quanh, sau đó chợt tán loạn.

Hướng Tế Hoa biến mất tăm.

Tu Không thấy vậy thì cân nhắc: “Có lẽ là pháp môn truyền tống nào đấy, không phải là sức mạnh của bản thân hắn, mà hoàn thành thông qua trang bị nào đấy.”

Phương Tri Hành đáp lại: “Xem ra Sinh Mệnh giáo vốn không bài xích kỹ thuật, cũng sử dụng trang bị truyền tống.”

Mặc Thủ Cự gật đầu, nhìn nhóm người dò hỏi: “Các người thấy thế nào, có muốn gia nhập vào Sinh Mệnh giáo hay không?”

Đại Hắc Phật Mẫu quả quyết nói: “Nếu như phải lựa chọn giữa Sinh Mệnh giáo và Hải Thần, đương nhiên là ta sẽ chọn Sinh Mệnh giáo, ít nhất thì nó cũng chiến vì Nhân tộc!”

Phương Tri Hành hơi trầm ngâm, chậm rãi nói: “Được, vậy chúng ta phân công nhau làm việc.”

Lời này vừa nói ra!

Tất cả mọi người ngẩn người, không rõ chuyện gì.

Chỉ có Tế Cửu chớp mắt, chợt hiểu được cái gì, miệng chó nức ra cười như không cười.

Nó là con chó hiểu tính tình của Phương Tri Hành nhất.

Lúc này, Phương Tri Hành đưa ra lựa chọn cực kỳ phù hợp với diễn xuất của cậu!

Đại Hắc Phật Mẫu khó hiểu không thôi, chần chờ kinh ngạc nói: “Sao vậy, chẳng lẽ ngươi muốn đi đến chỗ Hải Thần?”

Phương Tri Hành thản nhiên gật đầu.

Đại Hắc Phật Mẫu thấy thế cùng Mặc Thủ Cự nhìn nhau, cực kỳ hoang mang khó hiểu kinh ngạc nói: “Tại sao?”

Phương Tri Hành nghiêm mặt nói: “Muốn thắng ổn định không thua, phương pháp tốt nhất chính là đặt cược hai đầu.”

“Hai đầu...”

Đại Hắc Phật Mẫu biến sắc, cúi đầu nghĩ, nhất thời cảm giác cao minh đáp: “Được, vậy chúng ta phân ra ở đây đi.”

“Ừm, có duyên gặp lại.” Phương Tri Hành giao tay vòng tay cho Đại Hắc Phật Mẫu, sau đó cậu dẫn theo Quân Dao và Tế Cửu, thoải mái rời đi.

Đại Hắc Phật Mẫu nhìn theo, sắc mặt biến đổi không ngừng, trong ánh mắt kìm lòng không đậu chợt xuất hiện sự tiếc nuối to lớn.

Tu Xá cảm thán nói: “Nói là đặt cược hai đầu, thật ra là tìm cái cớ, rút ra rồi khỏi thôi.”

Tu Mật gật đầu, tâm trạng phức tạp nói: “Ta đã sớm nhận ra Phương Tri Hành vẫn không bằng lòng dính líu quá nhiều với chúng ta.”

“Haiz, không cùng đường thì không cùng chí hướng!”

Mặc Thủ Cự cũng thất vọng không thôi, thở dài nói: “Phương Tri Hành này luôn theo đuổi lớn mạnh tuyệt đối cá nhân, tuyệt đối tự do, quá mức bá đạo, quá mức tàn nhẫn!

Hắn và chúng ta xác định không phải người cùng đường, đã đến lúc đưa ra quyết định, không bị làm phiền.”

Đại Hắc Phật Mẫu nhẹ giọng nỉ non: “Kỳ tài như thế lại không thể vì ta sử dụng, đáng tiếc.”

...

Thành Hải Vương!

Ngũ Thải Tường Vân nhanh chóng bay tới.

Lần này, Phương Tri Hành không hề lén lút tới gần mà là công khai xâm nhập trong thành.

“Ha ha!”

Một tiếng cười to lập tức truyền đến.

Phàn Cao Vân cười phi hành khí ngênh đón, ngoắc tay nói: “Đạo hữu, ta đã đợi được người đến rồi.”

Phương Tri Hành trả lời: “Làm phiền, vẫn mong dẫn ta đi gặp Hải Thần.”

Chương 1074: Thăng Cấp (1)

“Mời bên ngoài.” Phàn Cao Vân không có bất kì chần chừ, lập tức điều khiển phi hành khí dẫn đường ở phía trước.

Phương Tri Hành bay ở tầng trời thấp, quan sát phía dưới, phong cảnh bên trong thành nhất thời nhìn không sót một cái gì.

Tế Cầu cũng quan sát một lúc, âm thầm tặc lưỡi nói: “Rốt cuộc Hải Thần này đã sống bao lâu? Mà xem những kiến trúc đó đi, phong cách khác nhau, rõ ràng có đặc thù của thời đại khác nhau, ít nhất vượt qua mấy kỷ nguyên nhỉ.”

Phương Tri Hành thầm chấp nhận, phân tích nói: “Ừm, một vài kiến trúc cổ xưa, mặt ngoài loang lổ nghiêm trọng, dấu vết của năm tháng ăn mòn cực kỳ nặng, không biết trải qua bao nhiêu mưa gió, thời gian mà Hải Thần tồn tại có thể phải lấy đơn vị vạn năm để tính toán.”

Trong lúc tâm thần trao đổi, phi hành khí lái vào khu vực trung tâm thành, lập tức bay về phía một tòa nhà chọc trời cao ngất.

“Tới rồi!”

Phàn Cao Vân kêu một tiếng, người lái phi hành khí đáp xuống mái nhà.

“Tòa nhà này tên là ‘Hải Thần Chi Nhãn’ cũng là nơi tổng bộ mà quân đoàn Hồ Bôn bọn ta ở.”

Phàn Cao Vân nụ cười đầy mặt, vươn tay làm tư thế mời, tay phải chỉ một thông đạo.

Phương Tri Hành thu hồi Ngũ Thủ Tường Vân, không nhanh

không chậm đi tới thông đạo kia.

Phàn Cao Vân giới thiệu nói: “Tất cả phần đỉnh của toà nhà đều là phòng tổng thống, tổng cộng có tám phòng, bao hàm phòng sinh hoạt, phòng tu luyện, mật thất bế quan thậm chí phòng luyện đan v.v..., đầy đủ mọi thứ.”

Khi nói chuyện, hắn tiến vào một hành lang thật dài, đẩy một cánh cửa ra.

Phóng mắt nhìn lại, phòng cực kỳ xa hoa, đèn treo hoa lệ, thảm tinh xảo, sofa xa hoa, bàn trà trang nhã, thậm chí tranh chữ danh gia trên tường, mỗi một chỗ đều là độc đáo, tràn ngập cảm giác nghệ thuật.

“Xem đi, có vừa lòng không?”

Phàn Cao Vân cười nói: “Nơi này sau này chính là phòng của người.”

Phương Tri Hành giật mình, kinh ngạc nói: “Hải Thần ở đâu?”

Phàn Cao Vân cười nói: “Hải Thần không chỗ nào không ở, người có thể thông qua thiết bị trong phòng luyện công, tùy thời tùy chỗ đăng ký hệ thống Hải Thần, gặp mặt Hải Thần.”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng sáng tỏ, liếc mắt bản đồ bố cục căn phòng trên tường, chợt xoay người đi tới một bức tường trắng.

Cạch cạch ~

Tường trắng đột nhiên nứt ra, lộ ra một căn phòng trắng tinh sạch sẽ.

Phòng vô cùng lớn nhưng không có gì cả, trống trơn, trông có vẻ khá trống trải.

Nhưng mà, khi Phương Tri Hành tiến vào phòng, sàn nhà đột nhiên sáng lên, hiện lên từng đường hoa văn nước chảy, hội tụ thành bản đồ ánh sáng phức tạp, cảm giác khoa học viễn tưởng mười phần.

Xì xì ~

Cùng với một trận tạp âm trắng, một hình chiếu từ từ dâng lên tạo thành một bé gái áo xanh lam 3D.

“Phương Tri Hành, hoan nghênh người gia nhập hoài bão của ta, trở thành con dân của Hải Thần.” Bé gái áo xanh lam lộ ra nụ cười ngọt ngào đáng yêu.

Phương Tri Hành nhướn mày, đáp: “Hải Thần, có thể trở thành con dân của ngài, ta cảm giác vinh hạnh sâu sắc nhưng đồng thời, ta cũng có mấy yêu cầu quá đáng.”

Bé gái áo xanh lam hơi im lặng, trả lời: “Nói xem.”

Vẻ mặt Phương Tri Hành nghiêm túc, nhìn về phía Quân Dao nói: “Cô ta tu hành Đại Tự Tại Vô Vi kiếm ý, không muốn bị bất kì sự vật trói buộc, cho nên ta hy vọng ngài có thể thu cô ta làm cư dân thường trú, không lấp đặt Trí Tinh trong cơ thể.”

Bé gái áo xanh lam nhìn Quân Dao, trên mặt đất lập tức dâng lên một lưu quang đảo qua thân thể của cô.

Giây lát sau, bé gái áo xanh lam gật đầu nói: “Có thể, nhưng nếu cô ta thăng lên tới cấp 6, nhất định phải trang bị Trí Tinh, bằng không ta sẽ hủy bỏ mọi phúc lợi của cô ta.”

Trong lòng Phương Tri Hành vui vẻ, cười nói: “Hải Thần rộng lượng, vô cùng cảm kích.”

Bé gái áo xanh lam hỏi: “Còn có điều kiện gì?”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi nói: “Ta muốn đòi hỏi ngài một môn thần công ‘Pháp Thiên Tượng Địa’.”

“Ồ...”

Trên mặt bé gái áo xanh lam lộ ra vẻ ngạc nhiên, kinh ngạc nói: “Nói như vậy, người không muốn trở thành sinh mệnh cơ giới, vẫn muốn đi tiếp con đường Cơ Thể Thành Thánh này?”

Phương Tri Hành nghiêm túc nói: “Ta tin tưởng vững chắc Cơ Thể Thành Thánh mới là tương lai!”

Bé gái áo xanh lam truy hỏi: “Vậy người có biết điểm bất lợi của Pháp Thiên Tượng Địa không?”

Phương Tri Hành im lặng không có gì để nói.

Bé gái áo xanh lam thấy thế đi qua đi lại, cẩn thận nói: “Ta dùng lời mà người có thể nghe hiểu để nói vậy, từ trên bản chất để nói, thật ra Pháp Thiên Tượng Địa chính là chân ngã ở trạng thái cực hạn, một khi thi triển ra, tương đương với giải quyết dứt điểm, chẳng những hủy diệt bản thân tái sinh, cũng hủy diệt con đường sống lại, cho nên chiến bại ắt phải chết!”

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, trịnh trọng nói: “Ta không hối hận, vẫn mong Hải Thần ban cho thần công.”

“Ồ!”

Bé gái áo xanh lam chấn động cười nói: “Cố chấp như vậy à! Ừm, cũng được, ta cũng rất tò mò, đến tột cùng người có thể phát triển đến cảnh giới gì!”

Chương 1075: Thăng Cấp (2)

Phương Tri Hành căng chặt da mặt.

Rất hiển nhiên, Hải Thần vô cùng rõ ràng cậu lựa chọn tu hành Pháp Thiên Tượng Địa có ý nghĩa gì.

“Hừ hừ, thật thú vị đấy!”

Ngược lại bé gái áo xanh lam rất vui vẻ, cười nói: “Nhân loại quả nhiên là sinh vật carbon thú vị nhất, các người rõ ràng hèn mọn, nhỏ bé như thế, nhưng lại ôm một tâm linh bất khuất mà vĩ đại, luôn có thể sáng tạo kỳ tích hết lần này đến lần khác!”

Được, vậy ta cược với người một trận vậy!

Nếu có một ngày người có thể vượt qua ta, ta sẽ cam tâm tình nguyện bị người cắn nuốt.”

Trong lòng Phương Tri Hành rung mình, liền nói: “Không dám.”

Vừa dứt lời, mặt đất đột nhiên nhúc nhích, phân ra từng cây kim châm thật nhỏ giống như đàn rắn bò tới trên người Phương Tri Hành.

Vù vù vù!

Vô số kim châm cắm trên người cậu, kề sát làn da.

Bé gái áo xanh lam nói: “Ta sẽ thiết kế riêng cho người một môn thần công tuyệt thế, hiện tại người thi triển toàn bộ những thủ bản thân học ra một lần, đừng giữ lại bất kỳ cái gì.”

Phương Tri Hành ngằm hiểu, nâng tay phải lên, búng tay.

“Đạn Chỉ Thập Nhật!”

Ánh mắt bé gái áo xanh lam chợt lóe, đột nhiên xoay đầu qua...

Trên vách tường phía sau, rõ ràng có thêm ba chữ bằng máu: Phương Tri Hành!

“Ồ, đây là &LTNg;ô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công>, được lắm được lắm!” Bé gái áo xanh lam vỗ tay ca ngợi.

Tiếp theo, Phương Tri Hành lại thi triển ra Đại Uy Thiên Long Pháp Tướng, hóa thân thành Sơ Quả La Hán, kim quang rực rỡ, uy nghiêm như trời.

“Phật Môn Pháp Tướng, cũng được đi!” Bé gái áo xanh lam chỉ là gật đầu.

Sau đó!

Tích Huyết Trọng Sinh, Tha Đà Chi Thủ, Ngũ Hành Hợp Nhất, Dao Sơn Hoả Hải, Hạch Bạo Huyết Liên, Thần La Thiên Chinh!

Phương Tri Hành một hơi thi triển ra việc học suốt đời, lật ra tất cả con bài chưa lật.

Xem xong!

Hai tay bé gái áo xanh lam nâng lên, trước mặt của bà dâng lên một màn ánh sáng, có nét chữ nhanh chóng hiện lên.

[Đang phân tích công pháp...]

[Sắp xếp hoàn tất!]

[Hiện tại bắt đầu mô phỏng thôi diễn...]

[Thôi diễn lần 1 thất bại!]

[Thôi diễn lần 2 thất bại!]

...

[Thôi diễn lần thứ 97153872826167, thành công!]

“Ting ting...”

Cùng với tiếng chuông vui vẻ mà kỳ diệu bám vào những kim châm trên người Phương Tri Hành, hưng phấn rung động.

Kim châm phân bố ra chất lỏng màu bạc, phun lên người Phương Tri Hành.

Trong giây lát, toàn thân Phương Tri Hành bị vẽ loạn một tầng màu bạc, sền sệt như sữa đậu nành.

Như vậy còn chưa hết!

Chốc lát, tất cả nhót màu bạc bắt đầu di chuyển, tụ lại ở phần đầu, tụ tập đến ấn đường của Phương Tri Hành.

Dần dần, nhót màu bạc ngưng đọng lại, biến thành một cục bấu hình tứ giác, loé lên sáng bóng của kim loại lạnh.

Cục bấu hình tứ giác và máu thịt dung hợp hoàn mỹ cùng một chỗ.

Mà đây chính là Trí Tinh mà Hải Thần trang bị trên người Phương Tri Hành!

Ngay lúc Trí Tinh sinh ra, trong đầu Phương Tri Hành vừa động não, tin tức khổng lồ cuộn trào mãnh liệt, chậm rãi tràn vào.

Một môn võ công hoàn toàn mới hiện ra.

<Đại La Huyết Ma Công>

Phương Tri Hành mở hai mắt, không khỏi phun ra một ngụm khí dơ, biểu cảm trên mặt hơi phức tạp.

Cùng lúc đó!

Trước mặt bé gái áo xanh lam cũng hiện lên một bộ bí tịch huyết sắc thật dày.

Trên bìa điều khắc một Quan Tướng đồ đằng.

Tế Cửu lộ đầu nhìn, vừa nhìn thì hay rồi, trên mặt chó tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bức Quan Tướng đồ đằng đó nhìn cực kỳ nhìn quen mắt.

Hình ảnh ánh vào mi mắt là huyết vụ khôn cùng vô tận, ở chỗ sâu trong huyết vụ có một bóng dáng khổng lồ vươn ra một xúc tu trắng kiện!

Vãi chưởng, đây rõ ràng là đồ đằng huyết vụ phía trên &LTThiên La Hoá Huyết Công>!

Tế Cửu sợ ngây người, khó hiểu nói: “Sao lại thế này, thần công Pháp Thiên Tượng Địa thích hợp nhất với mày lại là biến thành quái vật xúc tu?”

Phương Tri Hành rất cạn lời, cũng rất bất ngờ.

Lúc này, cậu có cảm giác bị ký ức quá khứ hung hăng đánh mạnh vào.

Tuyệt đối không ngờ!

Quanh đi quẩn lại một vòng lớn, từ Cửu Ngưu cảnh đến Bách Ngưu cảnh, từ quái vật xúc tu đến hệ Nhân Tộc, náo loạn đến cuối cùng, bản thân lại quay lại quái vật xúc tu đi lên!

Chơi kiểu gì?

Phương Tri Hành hơi im lặng, không khỏi hỏi: “Hải Thần, ngài xác định đây là công pháp thích hợp nhất với ta à?”

Bé gái áo xanh lam nghiêm túc nói: “Xác định và khẳng định! Ta dung hợp tất cả võ công mà người từng tu hành thành một lò, loại bỏ những thứ vô ích giữ lại những thứ cần thiết, mới thôi diễn ra môn <Đại La Huyết Ma Công> này.”

Phương Tri Hành âm thầm tặc lưỡi, dò hỏi: “Với góc nhìn của ngài, môn <Đại La Huyết Ma Công> này như thế nào?”

Bé gái áo xanh lam liền nói: “Cái gọi là võ công, nói cách khác chính là thiết kế con đường tiến hóa, nhưng rất nhiều con đường tiến hóa chỉ là một loại lý luận thôi!

Nói thật cho người biết, môn <Đại La Huyết Ma Công> này chẳng những là một môn công pháp hoàn toàn mới, còn là lý luận mới mẻ độc đáo mà ta chưa bao giờ gặp.

Chương 1076: Thánh Thể (1)

Cho nên, tương lai người có thể phát triển đến mức nào, ngay cả ta cũng không cách nào đánh giá ra.

Ta không thể tưởng tượng ra sự vật ta chưa bao giờ gặp!”

Phượng Tri Hành chấn động tinh thần, nâng tay sờ Trí Tinh trên trán hỏi: “Trí Tinh này trang bị trên làn da của ta, có thể ghi chép chi tiết toàn bộ cuộc sống của ta thậm chí suy nghĩ của ta à?”

Bé gái áo xanh lam trả lời: “Trí Tinh quả thật sở hữu công năng ghi chép mọi thứ, ví dụ như một đứa trẻ, sau khi Trí Tinh trang bị trong đầu bọn họ, phát triển cùng bọn họ, tự nhiên sẽ lột xác thành một phần thân thể.

Nhưng người thì khác, người đã trở thành một cao thủ tuyệt thế, tinh thần vô cùng lớn mạnh, chỉ cần người kháng cự hoặc là tự tiện thay đổi trí nhớ của người, Trí Tinh sẽ không thể ghi chép được thứ chân thật.

Nguyên nhân chính vì như vậy, ta trang bị Trí Tinh ở ngoài thân của người, tác dụng của nó chỉ là ghi chép dấu vết lưu lại khi người tu hành võ công, giống như thu thập từng dấu chân.

Căn cứ những dấu chân này, ta có thể truy tìm dấu chân của người, cùng hưởng võ học mà người nghiên cứu ra.”

Phượng Tri Hành hiểu được, gật đầu cười nói: “Ta nhất định cố gắng, tuyệt đối không cô phụ tâm ý của Hải Thần!”

Bé gái áo xanh lam gật đầu nói: “Phần lớn tài nguyên mà người tu hành cần, ta cơ bản có thể cung cấp.

Bộ phận tài nguyên khan hiếm có thể cần bản thân người đi tìm, nhưng ta cũng sẽ cung cấp trợ giúp cho người.

Còn nữa, ta sẽ tuyên bố một vài nhiệm vụ cho người, khi người chấp hành nhiệm vụ, sẽ đạt được cơ hội ma luyện.

Người còn có yêu cầu khác không?”

Phương Tri Hành nghĩ, đột nhiên mở miệng nói: “Có một hạm đội đi dạo ở hải ngoại, vô cùng có khả năng đổ bộ ở đường bờ biển nào đó, hy vọng Hải Thần có thể giúp ta lưu ý một chút.”

Bé gái áo xanh lam hỏi: “Hạm đội ở đâu ra?”

Phương Tri Hành trả lời: “Hạm đội đến từ đại lục mà ta đến, bọn họ là kẻ địch của ta!”

Bé gái áo xanh lam hiểu được, gật đầu nói: “Được, có tin tức ta sẽ thông báo cho người.”

Dứt lời, lại là một trận xì xì, bé gái áo xanh lam đột nhiên biến mất không thấy.

Phương Tri Hành xoay người, nhìn Quân Dao và Tế Cấu, trên mặt nở rộ một nụ cười.

Quân Dao do dự, mở miệng nói: “Phương đại ca, như vậy thật sự ổn không? Huynh bị Hải Thần theo dõi còn muốn bán mạng cho bà ta?”

Phương Tri Hành cười nói: “Thu hoạch lớn hơn trả giá, đó là đáng giá. Chúng ta đi vào đại lục Cơ Thần, không chốn nương tựa, đầu tiên phải làm đó là tìm kiếm một chỗ dựa vững chắc, đứng vững gót chân rồi nghĩ đến chuyện khác.”

Quân Dao hiểu được, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Mạnh như Phương đại ca cũng có lúc không thể không cúi đầu...

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều.”

Phương Tri Hành lạnh nhạt như thường, nếu tâm ý đã quyết thì sẽ không hối hận vì lựa chọn của bản thân.

Dù sao, có <Đại La Huyết Ma Công>, mọi thứ giữ trong mình thì càng yên tâm.

Đội này không thiệt!

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng!”

Phương Tri Hành nhìn Quân Dao cười nói: “Kế tiếp, chỉ cần chúng ta tu luyện dần từng bước mạnh lên, vận mệnh vẫn sẽ nằm trong tay bản thân chúng ta.”

“Ừm!” Quân Dao gật đầu cười.

Cô tin tưởng không chút giữ lại đối với Phương Tri Hành, đáp: “Ta sẽ tranh thủ sớm bước vào cảnh giới Quy Chân.”

“Thực lực vi tôn, gia tăng thực lực mới là vương đạo.”

Phương Tri Hành cười, nhìn quanh phòng luyện công, dặn dò với không khí: “Mở kho hàng ra, ta muốn xem xét tài nguyên tu luyện.”

Vách tường bên trái lập tức loé lên, hiện lên một màn hình kích thước cỡ tấm gương.

Phương Tri Hành đi lên trước, nhìn thấy trên màn hình bày ra một biểu mẫu.

Có thể lựa chọn các loại thuốc bổ như sau:

Dịch dinh dưỡng cấp 1 hoặc Nhục Đan cô đặc cấp 1

Phá Hận đan cấp 1

Dịch dinh dưỡng cấp 2 hoặc Nhục Đan cô đặc cấp 2

Phá Hận đan cấp 2

...

Có thể lựa chọn được vật chữa thương như sau:

Dịch chữa thương cấp 1, Giải Độc đan cấp 1...

Đoạn Cốt Cao cấp 2, rượu Thiết Đả cấp 2...

Rực rỡ muôn màu!

Đáy mắt Phương Tri Hành tỏa sáng, không khỏi tấm tắc nói: “Không hổ là đại lục Cơ Thân, hệ thống tu luyện quả nhiên cực kỳ hoàn thiện, đầy đủ các loại tài nguyên.”

Tế Cầu lộ đầu chó nhìn tới nhìn lui, hỏi: “Có thuốc bổ chuyên môn bồi dưỡng dị thú không?”

Phương Tri Hành xem xét một lát, nhíu mày nói: “Thật sự có, nhà khoa học khai phá ra một loại ‘Thú Vương đan’, có thể xúc tiến dị thú tiến hóa.”

“Thú vương!!”

Tế Cầu nhất thời kích động, tâm tư không khỏi linh hoạt.

Cho tới nay nó chỉ có thể dựa vào Phương Tri Hành thăng cấp, kéo nó gia tăng huyết mạch.

Nhưng nếu có thứ tốt như Thú Vương đan này, có lẽ...

Đột nhiên, Phương Tri Hành lại nói: “Nơi này có một ‘Cấm Khu

Đấu Thú', bên trong có vô số dị thú hoạt động, cực kỳ thích hợp với mày, muốn đi không?"

Tế Cầu hỏi: "Cấp mấy?"

Chương 1077: Thánh Thể (2)

Phương Tri Hành trả lời: “Cấp 6! Bốn phương hướng đông tây nam bắc của thành Hải Vương này, đều có một Cấm Khu cấp 6, nơi nào đó bên trong thành còn cất giấu một Cấm Khu cấp 7.”

Tâm thần Tế Cửu chấn động, tắc lưỡi nói: “Cả Đại Chu chỉ có hai Cấm Khu cấp 6, hơn nữa không có một Cấm Khu cấp 7!”

Không thể không thừa nhận, tài nguyên tu hành của đại lục Cơ Thần càng thêm hùng hậu dồi dào, vượt quá tưởng tượng.

Khó trách Cơ Nguyên Võ quyết tâm phải rời bến!

Vì thế!

Phương Tri Hành ở trên màn hình ầm ầm ầm, sau một loạt thao tác hoàn thành đặt đơn.

Rất nhanh có một người máy tiến vào phòng tổng thống, đưa tới vật tư tương ứng.

Tế Cửu như nguyện lấy được một vài Thú Vương đan, mà Quân Dao nhận được một đồng dịch dinh dưỡng cấp 5.

Phương Tri Hành lại đăng ký hệ thống Hải Thần tiến hành tuần tra: “Có Cấm Khu chênh lệch thời gian không, ví dụ như người ở trong Cấm Khu một năm, bên ngoài chỉ trải qua một ngày kiểu vậy.”

Hệ thống Hải Thần trả lời: “Trong thành Hải Vương có mười bảy Cấm Khu chênh lệch thời gian, địa điểm như sau: ‘Cấm Khu số 717’ điểm cuối của đường 58, ‘Cấm Khu Bạch Thủ’ tầng 13 của toà nhà Thăng Long...”

Khóe miệng Phương Tri Hành co giật, thật sự bị chấn động nho nhỏ.

Cấm Khu chênh lệch giờ đặt ở thiên hạ Đại Chu, đó là một động thiên phúc địa của đại môn phái đó!

Nào ngờ, ở đại lục Cơ Thần dường như tùy ý có thể thấy được.

Chuyện đột nhiên trở nên dễ làm hơn!

Phương Tri Hành tiễn Quân Dao và Tế Cầu đi, trở về phòng luyện công, khoanh chân ngồi xuống.

Tầm mắt của cậu dừng trên giao diện hệ thống của mình.

[Phân tích xong Đại La Huyết Ma Công.]

[Công pháp chia làm bài Nhập Môn, bài Địa Sát, bài Thiên Cang và bài Pháp Tượng.]

[Tư cách yêu cầu để tu luyện bài Nhập Môn là thân bất tử.]

[Tu vi của người là Niết Bàn cảnh trung kỳ viên mãn, đạt tới ngưỡng cửa tu luyện bài Nhập Môn.]

[Kiểm tra thấy Đại La Huyết Ma Công có nguồn gốc đến từ võ công như Ngô Hoàng Vạn Tuế Chân Long Công, Đại Uy Thiên Long Pháp Tượng mà bản thân người tu luyện.]

[Điều kiện để đạt tới Đại La Huyết Ma Công - bài Nhập Môn viên mãn:

1. Xem công pháp 10 lần trở lên (1/10)

2. Đoạt lấy 100 vạn lít máu sinh mạng cùng cấp (Chưa hoàn thành)

3. 10000 lít dịch dinh dưỡng cấp 6 hoặc hơn 1000 miếng Nhục Đan cấp 6 (Chưa hoàn thành)]

“Cái này...”

Đáy mắt Phương Tri Hành sáng ngời, tim đập không khỏi nhanh hơn!

Vừa rồi cậu xem sơ qua bài Nhập Môn của Đại La Huyết Ma Công một lần.

Tuy một chương này là nhập môn, nội dung công pháp cũng khổng lồ phức tạp.

Đơn giản mà nói, bài Nhập Môn cô đặc cả giai đoạn Niết Bàn cảnh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong thành một mục lục.

Nói cách khác, chỉ cần Phương Tri Hành luyện thành bài Nhập Môn, thực lực của cậu sẽ trực tiếp tăng lên tới Niết Bàn cảnh đỉnh phong đại viên mãn.

Một bước đúng chỗ!

Tiết kiệm không biết bao nhiêu phiền phức!

Đây là ưu thế của công pháp!

Mà bước tiếp theo, Phương Tri Hành sẽ có thể thăng lên tới Địa Sát cảnh.

Pháp Thiên Tượng Địa của Địa Sát cảnh, thực lực càng mạnh đủ để chống lại Cơ Thần cấp Anh Hùng!

“Tu hành bài Nhập Môn sẽ khiến thực lực của ta đột nhiên tăng mạnh, một bước nhảy trở thành công dân hạng 2 mạnh nhất!”

Phương Tri Hành hít sâu một hơi, cảm xúc kim lòng không đập

trở nên kích động.

Càng khiến cậu vui vẻ chính là ba điều kiện max cấp cực kỳ dễ dàng đạt thành.

Điều kiện 1 thì không cần nhiều lời.

‘Máu sinh mạng cùng cấp’ mà điều kiện 2 cần thật ra thuộc về một trong những tài nguyên chuẩn bị chiến đấu thường thấy nhất đại lục Cơ Thần.

Trên đại lục Cơ Thần, số lượng nhân loại vẫn cực kỳ khổng lồ, hơn nữa khoa học kỹ thuật cực kỳ phát triển.

Ví dụ như máu của dị thú cấp 6 hoặc nhân loại hoàn toàn có thể sử dụng thiết bị công nghệ cao chế tạo ra, lượng lớn bao no.

Về phần dịch dinh dưỡng cấp 6 mà điều kiện 3 cần cũng dự trữ đầy đủ.

Tóm lại, trực tiếp đặt đơn là được.

“Ha ha, điều này cũng quá dễ dàng đi!”

Tâm trạng Phương Tri Hành cực tốt, nhanh chóng hoàn thành đặt đơn.

Đang chờ đợi người máy đưa vật tư tới, cậu không quên nghiêm túc đọc bài Nhập Môn.

Trong bất tri bất giác!

[1. Xem công pháp hơn 10 lần (Đã hoàn thành)]

Chốc lát, người máy đẩy cửa ra đưa tới từng thùng lớn, bên trong chứa đầy máu sền sệt, tản mát ra hàn khí nhẹ nhẹ.

Vừa nhìn chính là vừa lấy ra từ trong tủ đông lạnh.

Màu máu không giống nhau có màu đỏ, cũng có màu lam, màu xanh biếc, màu đen.

Trừ máu của cao thủ nhân tộc còn có máu thú!

Phượng Tri Hành chọn lựa mười loại máu dị thú cấp 6, có máu của cùng kỳ, máu của phượng hoàng, máu kim long, máu thần tượng, máu bạch trạch v.v...

“Thu!”

Phượng Tri Hành không có bất kỳ chần chờ, bàn tay to xẹt qua từng thùng lớn giống như một ác ma hút máu, tùy ý cắn nuốt hết tất cả máu.

Tròn một trăm vạn lít!

Ngay sau đó, cậu lại mở ra từng hộp gấm, lấy ra dịch dinh dưỡng cấp 6 trong hộp, toàn bộ luyện hóa hấp thu.

Chương 1078: Thánh Thể (3)

Đương nhiên!

Phượng Tri Hành lo lắng đến ấn đường có Trí Tinh luôn tiến hành ghi chép và theo dõi tức thời.

Cậu không hoàn thành duy nhất nhiều máu và dịch dinh dưỡng như thế.

Mà phân ra trong nửa tháng, mỗi ngày lấy một chút đầu vào đây.

Ngay buổi sáng hôm nay!

[Đã hoàn thành điều kiện để đạt tới Đại La Huyết Ma Công - bài Nhập Môn viên mãn, có thăng cấp hay không?]

Phượng Tri Hành hít sâu một hơi, trên mặt không có bất kỳ vẻ sốt ruột.

Cậu đẩy cửa sổ ra, lấy ra Ngũ Thái Tường Vân ngồi lên.

Ngũ Thái Tường Vân xông ra, rời xa cao ốc Hải Thần Chi Nhãn, xuyên qua tòa nhà cao tầng phức tạp.

“Két két ~”

Một chiếc phi hành khí nhanh chóng bay qua, đột nhiên phát hiện Ngũ Thái Tường Vân, bên trong xe có người thanh niên ló đầu ra, hai mắt tỏa sáng, kinh ngạc kêu lên: “Oa, đây là phi hành khí kiểu dáng gì, mua ở đâu thế?”

Khóe miệng Phượng Tri Hành cong lên, không phản ứng với

đối phương.

Không bao lâu, phía trước xuất hiện một khu phố đèn đỏ.

Phương Tri Hành thấy vậy, thu Ngũ Thải Tường Vân, nhẹ nhàng đáp trên đường.

Cậu nhìn thấy trên ngã tư đường có một tủ kính, bên trong bày từng đồ chơi máy móc tinh xảo xinh đẹp.

“Quý khách, đến chơi đi.”

“Ngài thích loại hình gì, cô gái thành thực, ngọc nữ thanh thuần hay là Loli gợi cảm?”

“Nữ hầu máy, chó mẹ máy móc, muốn thử không? Chỗ bọn ta còn có nô lệ tình dục sinh vật cacbon, ngài không cần lo lắng sức mạnh của bản thân quá lớn, chơi chết cũng không sao.”

...

Phương Tri Hành mỉm cười, đi vào một cửa hàng, ẩn hơn mười người máy cùng chơi.

Kỹ nữ máy móc quyến rũ nhiều vẻ, quay chung quanh múa may bên cạnh cậu, cười lên xuống.

Vừa chơi đã chơi tới trời tối.

Bỗng nhiên!

Cả người Phương Tri Hành chấn động, phát ra ánh sáng màu sắc khác nhau, đầy màu sắc!

Chỉ thấy cậu hơi run rẩy, mỗi một cơ bắp trên người nhanh chóng nhúc nhích, bành trướng, xương cốt kết kết rung động.

Thân thể cậu đã xảy ra một loại biến hóa khó có thể miêu tả

bằng lời, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng lên.

Nhiệt độ xung quanh cũng theo đó tăng lên.

Một đám kỹ nữ máy móc nhận thấy nguy hiểm, nhấc mông chạy ra ngoài.

Cũng may!

Không bao lâu, mọi thứ đột nhiên yên ổn lại.

Phượng Tri Hành trần như nhộng nằm trên giường, khoe miệng gợi lên một nụ cười sung sướng.

Thăng cấp hoàn tất!

Lúc này tu vi của cậu rõ ràng thăng lên tới Niết Bàn cảnh đỉnh phong!

[Pháp Thiên Tượng Địa: Huyết Đồ Bạo Quân]

[Tác dụng: Hút máu như thủy triều, đồ thiên sát địa, mạnh mẽ vô song, bá đạo thiên thành]

Dường như một khắc sau đó!

Xì xì ~

Cùng với một trận tạp âm trắng, thiết bị hình chiếu trong phòng đột nhiên sáng lên.

Một bé gái áo xanh lam 3D xuất hiện ở bên giường.

Phượng Tri Hành không có bất kỳ bất ngờ gì về điều này, không nhanh không chậm cầm lấy quần áo đắp trên người, cười hỏi: “Hải Thần, sao ngài lại tới đây?”

Bé gái áo xanh lam kinh ngạc nhìn Phượng Tri Hành, nhàn

nhật nói: “Nhanh lên trở về phòng luyện công.”

Phương Tri Hành hơi im lặng, đáp: “Được!”

Bé gái áo xanh lam chợt lóe biến mất không thấy.

Một lát sau...

Phương Tri Hành tiến vào phòng luyện công của mình.

Không cần cậu làm cái gì, trên mặt đất đột nhiên hiện lên rất nhiều kim châm, cắm lên đỉnh đầu của cậu.

Phương Tri Hành thấy trước mắt hoa lên, lần nữa đi đến hoa viên đó.

Một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, mặc váy dài màu lam đứng ở trong biển hoa.

Chính là Hải Thần!

Cô đánh giá Phương Tri Hành, mở miệng nói: “Có phải người luyện thành bài Nhập Môn của Đại La Huyết Ma Công rồi không?”

Phương Tri Hành gật đầu nói: “Phải, ngài thông qua Trí Tinh, chắc là có thể nhìn thấy mọi thứ.”

Nghe xong lời này, Hải Thần rơi vào trầm mặc.

Phương Tri Hành kinh ngạc nói: “Làm sao vậy, ta làm sai cái gì à?”

Hải Thần thở dài, buồn bực nói: “Nếu người tu hành tiến bộ từng chút, ta sẽ căn cứ dấu vết tu luyện mà người để lại, bắt chước nguyên trạng cả quá trình tu luyện của người, nhưng người cố tình là ngộ đạo!”

Phương Tri Hành nhú mày nói: “Ngộ đạo làm sao?”

Hải Thần bữu môi nói: “Ngộ đạo là thứ mà Cơ Thần bọn ta ghét nhất. Thử nghĩ xem, một lý luận võ học phức tạp huyền ảo, một khắc trước người rõ ràng không hiểu gì cả, ngay sau đó người lại đột nhiên hiểu ra, dấu vết lưu lại quá ít!”

Phương Tri Hành tỉnh ngộ ra, bật cười nói: “Nói cách khác, Trí Tinh chỉ là ghi chép lại nháy mắt mà ta đột phá, nhưng không ghi chép lại toàn bộ quá trình ta đột phá.”

Hải Thần sửa cho đúng nói: “Bởi vì đột phá của người căn bản không có quá trình gì, chính là lập tức đột phá thăng cấp, không có đạo lý gì đáng nói.”

Phương Tri Hành buông tay nói: “Ngộ đạo là chuyện thường xảy ra lúc nhân loại tu hành, không bị khống chế, điều này cũng không nên trách ta!”

Hải Thần đáp: “Ta không trách người, cho nên ta dự định cho người một cơ hội hồi tưởng. Hiện tại người thi triển Pháp Thiên Tượng Địa cho ta xem.”

Phương Tri Hành nói ra một hơi, thân hình đột nhiên tăng vọt.

Chương 1079: Tam phẩm (1)

Xi xì xì ~

Quần áo trên người cậu nứt vỡ từng chút!

Cả người nhanh chóng cao lên, 100m, 300m, 500m!

Còn đang tiếp tục cao lên!

Hải Thần ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phương Tri Hành càng biến càng lớn, cơ bắp cả người vất ngang giống như kim loại đổ bê tông thành.

Giây lát sau, biến hóa ngừng lại!

Lúc này, Phương Tri Hành cao tới hơn 1800m, khuôn mặt cậu vẫn lãnh khốc tuấn đạt, thân thể vẫn duy trì hình người.

Chẳng qua, hình thể quá lớn, đầu như ngọn núi cao, mắt như tia chớp, mồm to như bồn máu, khí phách khôn cùng!

Khôi ngô uy nghiêm!

Vô cùng rung động!

Thấy cảnh tượng này, ánh mắt Hải Thần lóe ra, thân thể mềm mại đột nhiên run lên cũng bắt đầu cự tượng hóa.

Vù vù vù ~

Thân hình Hải Thần không ngừng cao lớn, lúc cao đến 1700m đột nhiên ngừng phát triển.

Lùn hơn Phương Tri Hành một cái đầu!

“Ừm, ta chỉ thôi diễn ra kết quả 94%!”

Hải Thần nhẹ nhàng gật đầu, một lát sau thân hình thu nhỏ lại, khôi phục nguyên trạng.

Phương Tri Hành cũng thu Pháp Thiên Tượng Địa, cười nói: “Ta tin rằng với trí tuệ lớn mạnh của Hải Thần, rất nhanh có thể thôi diễn ra toàn bộ kết quả.”

Hải Thần đối với lời khen này chỉ nói: “Hiện tại ta cho người một cơ hội thực chiến, kẻ địch của người tới rồi!”

Hai mắt Phương Tri Hành hơi nhúu lại, liếm đầu lưỡi, lạnh lạnh cười nói: “Tới hay lắm!”

Hải Thần lại nói: “Ta tặng người một bộ chiến y Nano, người mặc vào đi, khoả thân chạy lung tung không phải là thói quen tốt gì.”

Dứt lời, Phương Tri Hành bị đuổi ra khỏi hoa viên.

Cậu đứng trong phòng luyện công, trước mặt có thêm một hộp gấm thanh lịch.

“Chiến y Nano!”

Mặt Phương Tri Hành lộ vẻ chờ mong, mở ra hộp gấm nhìn.

Bên trong hộp không có quần áo, chỉ có một thứ hình dạng như đất sét tản mát ra ánh sáng năm màu.

Phương Tri Hành vươn tay sờ thử đất sét, đất sét lập tức bám vào bên ngoài thân của cậu, lan tràn toàn thân.

Rất nhanh, đất sét bao trùm toàn thân, hơi nhúc nhích, liền ngưng tụ thành một bộ tây trang.

Phương Tri Hành thấy vậy, trong lòng nhanh chóng sáng tỏ.

“Biển thành khô giáp!”

Câu vừa ra lệnh, tây trang nhúc nhích biến hóa, lại ngừng tụ thành một bộ chiến giáp phong cách cổ đại, phía sau còn có một cái áo choàng tung bay theo gió.

“Trâu bò!”

Phượng Tri Hành không khỏi vui mừng quá đổi, mặc chiến giáp Nano bay ra.

...

Bờ biển ngoài 30 dặm!

Trên mặt biển xanh biếc, chiến hạm hoàng gia đứng yên bất động.

Trên mũi tàu khổng lồ có một nam tử trung niên thân hình cao lớn, mặc hoàng bào!

Người này trời sinh trọng đồng, hai mắt sắc bén, cả người tản mát ra một luồng khí phách, khinh thường quần hùng, dũng cảm không kiêng chế được!

Bên cạnh nam tử hoàng bào rất nhiều người bảo vệ xung quanh, bao gồm trưởng công chúa Cơ Hồng Chân, tam hoàng tử Cơ Hồng Xung, quý phi Đoan Mộc Ánh Tuyết, Đại tướng quân Đoan Mộc Nguyên Túc v.v...

Về mặt nam tử hoàng bào bình thản, nhìn đường bờ biển phía xa, trên mặt không nhìn ra bất kỳ cảm xúc, khiến người ta không thể nào phỏng đoán được tâm tư của ông ta.

Ông ta chính là Cơ Nguyên Vô!

Hoàng đế tọa trấn thiên hạ Đại Chu vượt qua 800 năm, trên vạn người, cứu ngũ chí tôn!

Lúc này, cuối cùng Cơ Nguyên Võ thấy được đại lục Cơ Thần mà bản thân nhớ mãi không quên!

Cho dù trên đường xuất hiện một vài khúc chiết.

Ví dụ như đám người Phương Tri Hành, Đại Hắc Phật Mẫu kia gây ra phong ba liên tiếp.

Thậm chí bọn họ còn vứt bỏ mọi người, thoát khỏi hoàng gia hạm đội trước tiên, quả thực là tội ác tày trời!

Sau đó mọi người mới muộn màng ý thức được hải đồ mà Đại Hắc Phật Mẫu lấy ra có vấn đề.

Cũng may, Cơ Nguyên Võ hùng tài đại lược, trí tuệ siêu tuyệt, rất nhanh phân tích ra một kết luận.

Sở dĩ đám người Phương Tri Hành có lá gan vứt bỏ hạm đội hoàng gia, chứng tỏ đại lục Cơ Thần đã không còn xa.

Có thể chính là lộ trình vài ngày!

Vì thế, Cơ Nguyên Võ phái ra hạm đội tiên phong, tiến hành tìm kiếm phương hướng khác nhau.

Công sức không phụ lòng người!

Trải qua hơn 10 ngày thăm dò, bọn họ cũng như nguyện tìm được đại lục Cơ Thần.

Tâm trạng mọi người đương nhiên là vô cùng hưng phấn, hận không thể lập tức đổ bộ.

Nhưng vì cẩn thận, Cơ Nguyên Võ phái ra một đội cảm tử, lên bờ trước một bước để điều tra tình huống.

“Chư vị ái khanh!”

Cơ Nguyên Võ nhìn phía xa, trên mặt chợt xuất hiện vẻ chờ mong vô hạn, thở dài: “Cả đời này trăm vạn phúc hạnh thông, các người nói xem trăm có thể đến bờ đối diện không?”

“Có thể!”

Quần chúng kích động!

Các thần tử cảm xúc mênh mông, ngửa mặt lên trời hét dài, hô to vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, quỳ đầy đất!

Đùng!

Đúng vào lúc này, một tiếng nổ to thành linh cắt ngang tiếng hô to của mọi người.

Đồng tử Cơ Nguyên Võ hơi co rụt, nhìn đường bờ biển phía xa.

Vừa nhìn thì hay rồi!

Đội cảm tử mà ông ta phái ra còn chưa cập bến, quân hạm đã bị một luồng sức mạnh to lớn phá hủy.

Khói đặc cuồn cuộn, ánh lửa tận trời!

“Làm sao vậy?”

Chương 1080: Tam phẩm (2)

Mọi người trừng mắt há miệng, biểu cảm từng người kinh ngạc.

Có người reo lên: “Quân hạm nổ tung rồi, toàn bộ đội cảm tử đã chết rồi!”

Đến đại lục mới này, mở màn đúng là thuyền hủ người vong.

Như vậy còn chưa hết!

Vù vù vù...

Mảnh nhỏ do quân hạm nổ tung ra mang theo tốc độ và sức mạnh khủng bố xông đến.

Giống như sao băng rơi xuống đất, khủng bố như vậy!

Toàn bộ hạm đội hoàng gia ở trong phạm vi xung kích của mảnh nhỏ, tràn ngập nguy cơ!

Bốn hạm đội tiên phong đứng mũi chịu sào, bị ngàn vạn mảnh nhỏ đánh trúng.

Chỉ là trong nháy mắt, quân hạm kiên cố giống như tờ giấy bị xé rách, phá hủy, không chịu nổi một kích.

Hạm đội tiên phong toàn quân bị diệt!

Thẳng đến lúc này, cuối cùng mọi người ý thức được uy lực của những mảnh nhỏ to lớn vượt quá tưởng tượng, quả thực thể không thể đỡ!

Nhưng như vậy còn chưa hết!

Sau khi mảnh nhỏ phá hủy hạm đội tiên phong, tiếp tục chạy như bay về phía trước, vô cùng nhanh chóng xông về phía tàu khổng lồ, thanh thế cực kỳ lớn.

“Hộ, hộ giá!”

Trong nháy mắt này toàn bộ đám người tam hoàng tử Cơ Hồng Xung, thập thất hoàng tử Cơ Hồng Lực, Đại tướng quân Đoan Mộc Nguyên Túc đều đại biến, chen chúc nhau bay lên trời, chắn phía trước tàu khổng lồ.

Trong lúc nhất thời, mọi người cùng thi triển uy năng của mình, chống đỡ mảnh nhỏ tập kích.

Cơ Hồng Lực là “Đoạn Long Bí Hí” cha mẹ sinh con trời sinh tính, dùng lực cắt chiêu.

Chỉ thấy thân hình hắn ta nhoáng lên, bay đến trước mặt.

Bỗng nhiên, một mảnh nhỏ kích thước cỡ nắm tay xông tới, mảnh nhỏ ma sát không khí, kéo ra đuôi sao chổi thật dài, tốc độ nhanh không thể tin nổi.

“Chậc!” Cơ Hồng Lực không dám sơ ý, toàn lực ứng phó, vùng quyền trún đánh mạnh.

Đùng!

Mảnh nhỏ va chạm lên quyền phong của hắn ta, bẻ gãy nghiền nát.

Nắm tay nổ tung, máu thịt bay tứ tung!

Mảnh nhỏ thẳng tiến không lùi, xuyên qua trong thân thể Cơ Hồng Lực.

Hai mắt Cơ Hồng Lực trừng lớn, ngực có thêm một lỗ máu bị đốt trụi.

Đau nhức bén nhọn đánh úp lại khiến hắn ta không thể hô hấp.

Ngẩng đầu, trong tầm nhìn, vô số mảnh nhỏ kéo đuôi sao chổi thật dài giống như thiên quân vạn mã, chậm rãi đánh úp lại.

Trên mặt Cơ Hồng Lực hiện lên vẻ kinh ngạc!

“Phế vật, xem ta!”

Một tiếng châm chọc đột nhiên truyền vào trong lỗ tai Cơ Hồng Lực.

Chỉ nhìn thấy Cơ Hồng Xung giẫm chân bước đến, đầy vẻ cười khẩy kiêu ngạo.

Vị tam hoàng tử này là “Chấn Long Nhai Bì”.

Rồng này uy nghiêm trang trọng, hiếu chiến thích giết, có hiệu quả thủ vệ.

Chấn Long Nhai Bì giỏi nhất công phu hộ thể, có thể dùng nội lực mạnh mẽ quét ngang mọi công kích, tương tự Thần La Thiên Chinh.

“Chấn!”

Sức mạnh to lớn bằng bạc từ trong cơ thể Cơ Hồng Xung mãnh liệt tràn ra, ở trên mặt biển tạo ra một màn chắn mịt mờ đứng vững giữa trời đất.

Hơn mười mảnh nhỏ bay tới, liên tiếp va chạm trên màn chắn.

Ầm ầm ~

Màn chắn theo đó vỡ vụn!

Yếu ớt giống như thủy tinh chỉ có vẻ bề ngoài.

“Hả cái này?!”

Cơ Hồng Xung hoảng sợ biến sắc, ngay sau đó, người khác trợn tròn mắt, không thể không dùng thân thể nghênh đón sự càn quét của mảnh nhỏ.

Ầm ầm ầm!

Cả người Cơ Hồng Xung chấn động kịch liệt giống như bị súng máy bắn đùng đùng, viên đạn tùy ý xuyên qua thân thể hắn, mang theo một chuỗi huyết hoa.

Không bao lâu, người của hai vị hoàng tử lớn mạnh đầy lỗ thủng, máu thịt đứt đoạn, phá thành mảnh nhỏ khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Bọn họ còn như thế, những người khác càng thảm hại hơn, máu thịt bay tứ tung, bỏ mạng tại chỗ!

Xì xì xì ~

Từng thi thể tàn phá ngã xuống biển lớn, làm mồi cho cá.

Một đám cao thủ chết và bị thương nặng nề!

Ngay cả nước biển đều bị nhiễm đỏ, quả thực vô cùng thảm.

Ngay sau đó!

Cơ Hồng Lực và Cơ Hồng Xung trốn về tàu khổng lồ, đặt mông tê liệt ngồi trên boong tàu, mặt như tro bụi, vẫn chưa hết sốc.

Bọn họ là cao thủ Quy Chân, đều có thủ đoạn giữ mạng.

“Bệ hạ, chúng thần vô năng!”

Doan Mộc Nguyên Túc nhiễm máu cả người, khô giáp vỡ vụn, vô cùng đau đớn kêu rên: “Mảnh nhỏ xung kích quá mức mãnh liệt, chúng thần không ngăn cản được!”

Đối với điều này, Cơ Nguyên Võ thờ ơ, biểu cảm trên mặt không có bất kỳ biến hóa.

Nhưng một người bên cạnh ông ta đột nhiên nhúc nhích, ngón tay cái chống lên lưỡi đao, bắn ra!

Vù!

Trường đao ra khỏi vỏ, ánh đao che trời!

Ánh đao đầy trời tung hoành vô cùng giống như khổng tước xòe đuôi, tinh chuẩn bổ vào những mảnh nhỏ.

Đùng đùng đùng ~

Mảnh nhỏ và ánh đao gặp nhau, kịch liệt va chạm, nổ tung giống như Thiên Lôị đụng địa hỏa, tiếng nổ vang không dứt bên tai.

“Là Hoành Đao thánh chủ!”

“Đao thánh ra tay rồi!”

Mọi người phát ra tiếng hoan hô.

Hoành Đao thánh chủ yên lặng nhiều năm, đao pháp hàng đầu Đại Chu, vào một khắc này triển lộ sự nổi bật.

Ánh đao mạnh mẽ, chém vào trời đất, phá hủy lượng lớn mảnh nhỏ.

Rốt cục!

Cùng với một khối mảnh nhỏ cuối cùng vỡ vụn, trên mặt biển yên tĩnh trở lại.

Chương 1081: Nhị phẩm (1)

“Đây, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Trên bờ có quái vật hả?”

“Đại lục Cơ Thần rất khủng bố, ta không muốn đi, ta muốn về nhà!”

Mọi người kinh hồn bạt vía, mồ hôi lạnh như mưa.

Rất dọa người!

Nói thật, quân hạm xa ngoài 30 dặm bị một luồng sức mạnh phá hủy, mà mảnh nhỏ bắn bay lại hủy diệt hạm đội tiên phong khiến bọn họ chết và tổn thương thật lớn.

Đây là sức mạnh khủng bố cỡ nào!

Mọi người thấy đại lục xa lạ kia, sợ hãi trong lòng phóng đại vô hạn.

Người còn chưa đổ bộ đã chịu vô số chấn động!

“Ha ha ha...”

Cơ Nguyên Võ đột nhiên ngửa đầu cười to, nụ cười tùy ý phô trương, khí phách bá đạo.

Ông ta nâng ngón tay chỉ đại lục Cơ Thần, điên cuồng cười nói: “Chư vị ái khanh, cảm nhận được không, đại lục mới đó chính là miền đất hứa mà chúng ta vất vả tìm kiếm!”

Mọi người đầy ngơ ngác, thật sự khó có thể đồng cảm.

Nhưng ý nghĩa trong lời nói của Cơ Nguyên Võ, mọi người nghe hiểu.

Đại lục Cơ Thần đương nhiên hung hiểm vạn phần, nhưng đây không phải là bờ đối diện mà bọn họ suốt dọc đường băng qua biển, vất vả theo đuổi à?

Tài nguyên Đại Chu khô kiệt, sớm đã không có hy vọng.

Tương lai của bọn họ ở đại lục Cơ Thần.

Không có lựa chọn nào khác!

“Bệ hạ thánh minh!”

Mọi người dần dần tỉnh táo lại, lại một lần cúi đầu, hô vạn tuế ba lần.

Cơ Nguyên Võ nâng ngón tay chỉ đại lục mới, cười ngạo nghễ nói: “Theo trẫm cùng nhau đi tới! Chỉ cần có trẫm ở đây, chúng ta đi về phía trước, tuyệt đối không dịch thủ!”

Vừa dứt lời.

“Nói khoác mà không biết ngượng!”

Một âm thanh mang theo trêu tức đột ngột truyền đến.

Cơ Nguyên Võ ngừng hô hấp, vẻ mặt sửng sốt.

Mọi người cũng lập bộp trong lòng, lần lượt quay đầu nhìn quanh tìm kiếm.

Trên trời, một người chân đạp hư không, nhìn xuống chúng sinh như con kiến.

Lòng Cơ Nguyên Võ có cảm giác, chợt ngẩng cổ lên, tầm mắt đột nhiên dừng trên người của người đó.

Trong nháy mắt này, đồng tử của ông ta không tự chủ được hung hăng co rút lại.

“Phương Tri Hành!”

Sắc mặt Cơ Nguyên Võ u ám, nhấn mạnh từng chữ, nghiêng rằng nghiêng lợi, ở chỗ sâu trong đồng tử sát khí bốn phía.

Lần này rời bến, mọi thứ vốn nằm trong kế hoạch của ông ta.

Mượn dùng lời hẹn bất chiến, dẫn đến tất cả thù địch không dám hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa lợi dụng bọn họ mở đường, dọn dẹp mọi trở ngại.

Mà nhân thời cơ này, Cơ Nguyên Võ có thể yên tâm bề quan, không chịu quấy rầy loại trừ chặt đứt hậu di chứng mà long mạch mang lại.

Vì thế, đợi đến khi bọn họ đến đại lục mới, Cơ Nguyên Võ chỉ dựa vào thực lực tuyệt đối, xử lý đám người Phương Tri Hành xử lý hết mọi chuyện.

Nhưng chính vì Phương Tri Hành làm khó dễ từ giữa, dẫn đến đám người lão tổ Vu tộc, Phi Long chân nhân liên tiếp thân vẫn đạo tiêu.

Một đại nghịch nho nhỏ dám tùy ý làm bậy như thế, quả thực buồn cười!

Ngày Cơ Nguyên Võ xuất quan, phát hiện bản thân tổn binh hao tướng, ngay cả hoàng hậu nương nương cũng không còn, lửa giận trong lòng có thể nghĩ mà biết.

Mấy ngày qua, ông ta sớm đã ghen một bụng không có chỗ phát tiết.

Cùng lúc đó, mọi người cũng ngẩng đầu lên, nhất thời sắc mặt

kịch biến, bật thốt lên kinh hô: “Là hắc, đại nghịch đó!”

Nói thật, ai cũng không ngờ Phương Tri Hành đã đi vậy mà quay lại.

Đây là sao?

Rõ ràng hắc đã lên bờ!

Kẹt ở đây chẳng lẽ là vì...

Da đầu mọi người run lên, không dám tưởng tượng.

“Phương Tri Hành, người tập kích hạm đội là người à?” Doan Mộc Nguyên Túc rống giận đặt câu hỏi.

Phương Tri Hành khoanh tay, khẽ cười nói: “Đại lục mới mà các người muốn tìm kiếm ở ngay phía trước. Hiện tại chỉ cần các người vứt bỏ Cơ Nguyên Võ, nhảy xuống biển bơi qua, ta tuyệt đối không ngăn cản.”

“Làm càn!”

Doan Mộc Nguyên Túc lòng son dạ sắt, tuy rằng ông từng được Phương Tri Hành chiếu cố, thậm chí có thể nói ơn cứu mệnh những chút ơn huệ nhỏ này xem như cái gì, căn bản không đủ khiến ông phản bội Cơ Nguyên Võ.

Lão tướng quân tức sùi bọt mép, sát ý dày đặc, rít gào nói: “Đại nghịch cuồng bội, nơi này há cho người giương oai?”

Vừa giậm chân, kéo hành trên đất khô!

Doan Mộc Nguyên Túc không để ý thương thế, nhắc một cây trường thương phóng lên cao, dùng khí thế giống như phá trời cao, giết lên trời.

“Như Ý Thiên Quân thương!”

Mũi thương bộc phát ra hàn quang rực rỡ, trọng du thiên quân, tùy tâm sở dục, nhanh chóng vô cùng tới gần Phương Tri Hành, điểm vào trong ngực cậu.

Phương Tri Hành nâng tay trái lên, không chút để ý kích thích giống như phỉ đi một hạt bụi.

Mũi thương lập tức lệch một bên!

“Hả?!”

Đoan Mộc Nguyên Túc hoảng sợ biến sắc, cảm rớt xuống, lộ ra biểu cảm giống như gặp ma.

Tiếp theo, ông liền nghe thấy âm thanh của Phương Tri Hành truyền vào trong tai.

“Người cổ hủ, không tự lượng...”

Lúc nghe thấy chữ “Lượng” này, trước mắt Đoan Mộc Nguyên Túc đột nhiên rơi vào bóng tối khôn cùng vô tận, âm thanh gì cũng không nghe được.

Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người!

Tất cả mọi người hít ngược một luồng khí lạnh.

Chương 1082: Nhị phẩm (2)

Lão tướng quân bị giết!

Bị giết trong nháy mắt!

Thân thể ông nháy mắt bị một luồng sức mạnh khủng bố hoàn toàn phá hủy, hoàn toàn không có cơ hội tái sinh.

Hình thần câu diệt, chết không toàn thây!

Thậm chí, bởi vì bị chết quá nhanh, bản thân của Đoan Mộc Nguyên Túc vốn có thể không biết bản thân chết như thế nào.

“Phụ thân!”

Quý phi Đoan Mộc Ánh Tuyết đau đớn kêu thảm, không, hiện tại bà đã được sắc phong làm hoàng hậu.

“Giết hắn!”

“Giết hắn cho ta!”

Đoan Mộc Ánh Tuyết chỉ vào Phương Tri Hành, hận ý ngập trời, quá khích.

Ngay sau đó, Hoành Dao thánh chủ giậm chân bước ra, thân hình nhoáng lên, đột nhiên đi đến trước mặt Phương Tri Hành, nâng đao chỉ về phía trước.

“Phương Tri Hành, lấy ra đao của ngươi!”

Hoành Dao thánh chủ chiến ý nồng đậm, ông đã sớm muốn chiến một trận với Phương Tri Hành.

Bởi vì từ trên người Phương Tri Hành, ông cảm nhận được đao ý vô cùng tinh diệu.

Đối với một đao khách cuồng đao như mạng mà nói, đánh bại một đao khách khác là chuyện vô cùng sung sướng.

Phương Tri Hành thờ ơ nói: “Nghe nói ông vì luyện đao, tuyệt tình tuyệt địa, không tiếc tay giết chết cả nhà già trẻ, hừ hừ, hạng người giống như ông, không xứng chết dưới đao của ta!”

Hoành Đao thánh chủ trừng to hai mắt, giận tím mặt, nâng lên Tuyệt Tình Hoành đao vung đao liên chém.

“Chém nứt trời đất!”

Một ánh đao khủng bố ngưng tụ thành, mang theo uy xé rách vòm trời, chậm rãi chém về phía đỉnh đầu Phương Tri Hành.

Ngay lúc này, Phương Tri Hành nâng tay lên, tay phải của cậu trở nên khổng lồ.

Pháp Thiên Tượng Địa không cần phải biến lớn toàn thân, một phần thân thể cũng có thể cự tượng hóa.

Cự chưởng từ trái sang phải, vù ra ngoài.

Ầm!

Hoành Đao thánh chủ cùng với Tuyệt Tình Hoành đao của ông lập tức nổ tung, vỡ thành bột mịn.

Người không còn!

Đao cũng không còn!

Hoành Đao thánh chủ hoàn toàn biến mất trên thế gian!

Toàn bộ mọi người sợ ngây người, khó có thể tin.

Bởi vì Hoành Đào thánh chủ là cường giả Niết Bàn cảnh, hình thái chân ngã bất tử bất diệt.

Nhưng mà...

Không đợi mọi người nghĩ ra nguyên cớ, giọng nói của Phương Tri Hành từ từ truyền đến: “Ta đếm ngược từ năm, còn lựa chọn ở lại thì đi chết đi!”

“Năm!”

“Bốn!”

...

Mọi người nhìn nhau, một đám thấp thỏm lo âu.

Có người muốn nhảy xuống biển, có người do dự, cũng có người kiên định đứng ở phía sau Cơ Nguyên Võ, thề sống chết đi theo.

“Chúng ta đi!”

Một đám người từ đuôi thuyền lặng yên rời khỏi, người dẫn đầu chính là “Thanh Vân kiếm tiên”.

Ông và Phương Tri Hành không có bất kỳ ân oán, ngược lại nhận nhân tình lẫn nhau.

Vả lại đám người Thanh Vân kiếm tiên căn bản không phải dưới trướng Cơ Nguyên Võ, đối với ông ta không có bất kỳ lòng trung thành đáng nói.

Một đám người không có bất kỳ chần chờ, nhanh chóng rời khỏi tàu khổng lồ, xông về phía đại lục mới!

Lúc này, Cơ Nguyên Võ mở miệng, khí phách hào hùng nói: “Phương Tri Hành, trầm lòng khoan dung đối đãi với người,

người lại lần nữa làm xằng làm bậy, quả thực tội không thể tha. Hôm nay cho dù lão thiên gia bỏ qua cho người, trăm cũng sẽ không tha cho người.”

Lời này vừa nói ra!

Hai mắt Phương Tri Hành hơi híp lại, nhú chân mày, kinh ngạc nói: “Thú vị đó, người lại có thể thông qua ngôn ngữ, gia tăng dũng khí và sức mạnh của mọi người!”

Cơ Nguyên Võ cười ha ha nói: “Trăm là cửu ngũ chí tôn, thiên hạ cộng chủ, bất kỳ người nào nguyện trung thành với trăm, người tụ lại bên cạnh trăm, sức mạnh đều sẽ tăng vọt!”

Mọi người nghe vậy, không khỏi sĩ khí đại chấn.

Khỏe miệng Phương Tri Hành cong lên, bật cười nói: “Chẳng qua là đặc hiệu của &LTC;Ưu Long Chân Hoàng Đồ > mang đến thôi, chiêu này có lẽ gọi là ‘Kim Long Chân Ngôn’ nhỉ, đặc hiệu của nó là người có thể gia tăng sức mạnh của mọi người chung quanh, cùng lúc đó, sức mạnh của người cũng sẽ được mọi người thêm vào!”

Cơ Nguyên Võ nhếch miệng cười nói: “Không sai, người tụ lại bên cạnh trăm càng nhiều, sức mạnh của trăm càng lớn mạnh.”

“Hay!”

Phương Tri Hành vỗ tay cảm thán, phấn chấn nói: “Cơ Nguyên Võ như vậy có tư cách làm đối thủ của ta.”

Cậu nhìn quanh mọi người nói: “Ta thay đổi chủ ý rồi, người còn lại chớ đi, toàn bộ đứng ở bên phía Cơ Nguyên Võ cùng ông ta đồng sinh cộng tử đi!”

“Gi?” Những người muốn chạy trốn nhất thời trợn tròn mắt, ngơ ngác tại chỗ.

“Không không không, ta không phải người của triều đình, ta muốn đi!” Có người nóng nảy, xoay người nhảy xuống biển.

Vù ~

Một trận gió biển thổi đến.

Long bào trên người Cơ Nguyên Võ bay lên, đón gió bay lên cao, càng lúc càng lớn, trải ra phía trên vòm trời.

Chín thần long ngũ trảo trên long bào theo đó trở nên sống động bay lên trời, vờn quanh trên tàu khổng lồ.

Cửu Long Cuồng Vũ!

Mọi người chỉ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể nhanh chóng dâng lên, cảm nhận được lớn mạnh trước nay chưa có.

“Trời ạ, ta mạnh lên rồi!”

“Ha ha, tu vi của ta ước chừng tăng lên một tiểu cảnh giới!”

Mọi người hô to gọi nhỏ, tâm trạng vô cùng phấn khởi.

Chương 1083: Chúc mừng Quốc Khánh (1)

Tình cảnh này...

Mặt Phương Tri Hành không đổi sắc, cười lạnh nói: “Cơ Nguyên Võ, đừng ở trước mặt ta giả vờ làm nhân quân gì đó, nhanh chóng hiến tế bọn họ trở nên mạnh hơn đi.”

Lời này vừa nói ra!

Biểu cảm mọi người cứng đờ, đáy lòng lạnh lẽo.

Cơ Nguyên Võ hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên ý cười dữ tợn, lạnh giọng nói: “Vì sự nghiệp to lớn của trăm, chư vị ái khanh, hãy dâng ra lòng trung thành của các người!”

Tiếng nói vừa dứt!

Chín kim long ngũ trảo đột nhiên lao xuống, gặp người thì giết, cắn nuốt hết từng võ giả Bách Ngưu cảnh.

Mọi người ý đồ phản kháng, nhưng mà bọn họ bị một luồng sức mạnh thần bí trói buộc, không thể động đậy.

“Bệ hạ, bệ hạ!”

Doan Mộc Ánh Tuyết bị một kim long cắn, đau đến kêu rên liên tục.

Nhưng mà, Cơ Nguyên Võ thờ ơ đối với điều này.

“Phụ hoàng, tại sao ngay cả bọn ta cũng hiến tế...”

Cơ Hồng Lực phần nộ rít gào, nửa người dưới bị một kim long ngũ trảo cắn, trơ mắt nhìn bản thân bị nuốt mất.

Cơ Hồng Xung điên cuồng ra quyền công kích kim long, nhưng cũng không làm nên chuyện gì, bị cắn xé thành hai nửa, tiến vào trong bụng kim long.

Cơ Nguyên Võ nhìn quanh bốn phía, miệt thị chúng sinh, lạnh lùng nói: “Trẫm không cần người vô năng...”

Hoàng tử, Hải Lưu Vương, quý phi, trung thần gì đó...

Chín con Ngũ Trảo Kim Long nuốt chửng tất cả, mặc kệ người là Cơ Thể Thành Thánh hay là cơ giáp.

Cuối cùng, ngay cả những mảnh vỡ của con tàu khổng lồ và tàu chiến cũng bị kim long nuốt chửng.

Không vật nào không nuốt!

Hiển tế tất cả!

Trong chốc lát, chỉ còn lại ba bóng người ở hiện trường.

Cơ Nguyên Võ, trưởng công chúa Cơ Hồng Chân cùng với Lộc Minh Vương Cơ Nguyên Thiên.

Thanh Vân kiếm tiên đã từng đề cập đến năm người có thực lực đánh bại Phương Tri Hành, vừa khéo chính là ba vị này cùng với lão tổ Vu tộc đã chết và Hoành Dao thánh chủ vừa mới bỏ mạng.

Đương nhiên!

Thực lực lúc đó là chỉ đánh bại Phương Tri Hành ở Niết Bàn cảnh sơ kỳ viên mãn.

Hiển tế kết thúc, chín con Ngũ Trảo Kim Long cũng theo đó

thay đổi, thân rồng biến thành huyết sắc, còn mọc thêm hai móng vuốt.

Thất Trảo Huyết Long, hung thần ác sát!

Lúc này, chín con Thất Trảo Huyết Long lơ lửng trên đầu ba người Cơ Nguyên Võ, huyết quang tràn ngập, sát khí bức người khiến người ta không rét mà run, kinh hãi tột độ!

“Ừm, huyết long hiện thế, tốt tốt tốt!”

Cơ Nguyên Võ nhìn chín con Thất Trảo Huyết Long ngạo nghễ, sự hài lòng mãn nguyện hiện lên trên mặt.

“Phương Tri Hành, người chính là người đầu tiên có thể ép trăm đến bước này!”

Cơ Nguyên Võ dang rộng hai tay, giống như ôm cả thiên hạ, thể hiện rõ uy nghiêm của bậc đế vương.

Vinh quang vô thượng của đế vương được thể hiện vô cùng tinh tế vào khoảnh khắc này.

Phương Tri Hành thấy vậy, không khỏi cười nhạo: “Vô đạo hôn quân, mở to mắt chó của người ra mà nhìn cho kỹ, đây không phải Đại Chu, không phải thiên hạ của người, lấy đâu ra trăm? Chẳng lẽ người còn tưởng mình là hoàng đế hả?”

Cơ Nguyên Võ ngửa đầu cười lớn, hào tình vạn trượng, bá khí tuyên bố: “Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ, trăm đứng ở đâu thì nơi đó chính là thiên hạ!”

Phương Tri Hành hoàn toàn cạn lời với chuyện này, chỉ đơn giản bình luận một câu: “Tự cho mình là đúng, nào tàn!”

Ngạo mạn tự đại, ếch ngồi đáy giếng, đại khái chính là như thế này.

Nghĩ đến đây, một tia thất vọng không khỏi hiện lên trên mặt Phương Tri Hành.

Cậu vẫy tay nói: “Đến đây đi, ta sẽ cho các người mở mang tầm mắt về võ đạo của đại lục Cơ Thần!”

“Hừ!”

Cơ Nguyên Vô tỏ khinh thường, đáp: “Trên đời này chỉ có hai loại võ đạo, một là võ đạo vô địch của bậc đế vương, hai là võ đạo phục tùng của tiện dân!

Cho dù người ở Đại Chu hay đại lục Cơ Thần, người đều là tiện dân, còn trăm mãi mãi là bậc đế vương, thuận trăm thì sống nghịch trăm thì chết!”

Trong tiếng cười cuồng vọng của ông ta, chín con rồng cùng gầm lên, kinh thiên động địa!

Sát ý khủng bố giống như có thực chất bao trùm lấy Phương Tri Hành, lạnh thấu xương.

Ngay sau đó, Lộc Minh Vương Cơ Nguyên Thiên lao ra, thân hình bỗng nhiên phình to lên, lộ ra hình thái chân ngã.

Thân chim đầu hươu, trên người có lông báo!

Chính là thần thú thượng cổ: Phi Liêm!

Cũng được gọi là Phong Bá hoặc Phong Thần, nắm giữ gió!

Lộc Minh Vương Cơ Nguyên Thiên rõ ràng là cao thủ điều khiển gió.

Chín con Thất Trảo Huyết Long bắn ra từng đạo huyết quang, chiếu vào người Cơ Nguyên Thiên.

Nhất thời, Cơ Nguyên Thiên mặt mày đỏ bừng, khí huyết tăng

vọt, khí tức nhanh chóng tăng lên, ngày càng mạnh mẽ.

“Sao, người đánh trận đầu hả?”

Phượng Tri Hành chẳng thèm ngó tới.

Thực lực của Cơ Nguyên Thiên và Hoành Dao thánh chủ không khác nhau là mấy.

Hoành Dao thánh chủ vừa bị giết trong nháy mắt, Cơ Nguyên Thiên lập tức chạy đến chịu chết.

Vì vậy...

Dũng cảm đáng khen!

Nhưng rõ ràng Cơ Nguyên Thiên không nghĩ như vậy, ông ta lạnh lùng hừ một tiếng: “Hoành Dao thánh chủ là cái thá gì, chỉ là một tên thất phu mà thôi.”

Chương 1084: Chúc mừng Quốc Khánh (2)

“Bốn vương là chủ Phong Long, có cửu long huyết long tăng cường!”

“Người nhìn đi, gió nổi lên rồi!”

Cơ Nguyên Thiên bắt đầu vỗ cánh.

Vù vù~

Một vòng xoáy đen chợt xuất hiện trên mặt biển, nhanh chóng mở rộng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hình thành một cơn cuồng phong trong nháy mắt, xông thẳng lên trời cao, xuyên qua thiên địa.

Cơn cuồng phong đen như mực, quét qua biển cả, chỉ trong một hơi thở, đã mở rộng đến phạm vi vạn mét.

Ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thì ra là một con hải thú bị cuốn vào trong cuồng phong.

Con hải thú này có hình dạng giống hồ cá mập, dài hơn 500 mét, vô cùng hung hãn, tuyệt đối chính là dị thú cấp 5.

Nó bị mùi máu tươi thu hút đến đây.

Nào ngờ, lúc đến thì tốt đẹp, chưa ăn được gì đã bị lực hút khủng bố từ đáy biển kéo mạnh lên, cuốn lên không trung.

Ngay sau đó, thân hình khổng lồ của hải thú hồ cá mập chợt

vỡ vụn, giống như bị vô số lưỡi liềm chém ngang qua, vỡ thành thịt vụn.

“Tử Diệt Hắc Phong!”

Cơ Nguyên Thiên sát khí hiện rõ, ông ta thổi một hơi, đột nhiên, cơn cuồng phong màu đen lại to hơn một vòng, lập tức bao phủ Phương Tri Hành vào trong.

Keng keng keng~

Phương Tri Hành ở trong cuồng phong, giống như có vô số lưỡi liềm chém vào người, tia lửa bắn tung tóe.

“Hừm, Niết Bàn cảnh trung kỳ!”

Trong lòng Phương Tri Hành nhanh chóng hiểu rõ.

Cơ Nguyên Thiên thật sự mạnh hơn Hoàn Đao thánh chủ một chút, Tử Diệt Hắc Phong càng là một sát chiêu xuất sắc.

Có chút bản lĩnh.

Nhưng, không nhiều!

Phương Tri Hành không nhanh không chậm đưa hai tay ra, hai lòng bàn tay lập tức biến thành hình voi khổng lồ, chống sang hai bên.

Ầm!

Cơn cuồng phong màu đen lập tức bị phá vỡ hai lỗ lớn, sụp đổ tan rã.

“Chuyện này?!”

Cơ Nguyên Thiên hoảng sợ, da đầu tê dại.

Sức mạnh của ông ta dưới sự che chở của chín con Thất Trảo Huyết Long, trước nay chưa từng mạnh mẽ như vậy, thế nhưng...

“Rốt cuộc người đã làm gì?”

Cơ Nguyên Thiên hoàn toàn không hiểu được chiêu thức của Phương Tri Hành, chỉ là hai tay biến lớn mà thôi, tại sao sức mạnh lại khủng bố như vậy?

Phương Tri Hành lười trả lời, hai tay khép lại.

Bốp!

Cơ Nguyên Thiên cảm thấy thiên địa tối sầm.

Ông ta muốn vỗ cánh bay đi.

Nhưng...

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh!

Cùng với một tiếng vỗ tay thanh thúy, người đứng đầu tứ đại thân vương Lộc Minh Vương giống như một con muỗi ghê tởm, biến thành một vệt đỏ trong lòng bàn tay của Phương Tri Hành.

Lại giết trong nháy mắt!

Hai mắt Cơ Nguyên Võ hơi trợn to, trong lòng vô cùng chấn động.

Dưới sự vây quanh của Thất Trảo Huyết Long, huyết mạch hoàng tộc sẽ được kích hoạt hoàn toàn, bộc phát ra tiềm lực vô song.

Thực lực của Cơ Nguyên Thiên ít nhất đã tăng lên gấp đôi, tại sao vẫn bị giết trong nháy mắt?

Chuyện này, chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi!

“Phụ hoàng...”

Trưởng công chúa Cơ Hồng Chân cũng hoảng hốt, vẻ u ám sâu sắc hiện lên trên mặt, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Chắc Phương Tri Hành đã có được đại cơ duyên ở đại lục Cơ Thần rồi, thực lực đột nhiên tăng mạnh, e rằng đã vượt qua người.”

Cơ Nguyên Võ ngừng thở, lạnh lùng nói: “Đừng hoảng, trăm còn có át chủ bài.”

“Át chủ bài gì?”

Phương Tri Hành bước tới một bước, ép sát nói: “Nhanh lên đi, ta đã hơi chán rồi đó.”

Cơ Nguyên Võ lập tức trở nên dữ tợn, vẻ hung ác lộ rõ, lạnh lùng nói: “Phương Tri Hành, người quá tự đại rồi, lại để cho hiền tế hoàn thành thuận lợi như vậy, trăm nhất định sẽ khiến người hối hận.”

Vừa nói, chín con Thất Trảo Huyết Long đột nhiên run rẩy, dường như mỗi một con đều đang giãy giụa, chống cự!

“Chín con rồng này chính là Dương Thần của chín lão tổ hoàng tộc Cơ thị hóa thành, ý nghĩa tồn tại của chúng là bảo vệ hoàng tộc được tiếp tục, truyền đến muôn đời!”

Cơ Nguyên Võ hai tay bấm niệm pháp quyết, một sự điên cuồng hiện ra trên mặt, sau đó ông ta lộ ra chân thân, biến thành một con Hoàng Kim Cự Long dài ngàn mét.

“Phụ hoàng, chẳng lẽ người muốn...”

Cơ Hồng Chân tái mặt, đã hiểu rõ át chủ bài của Cơ Nguyên Võ là gì.

Không ngoài dự đoán!

Cơ Nguyên Võ chột há miệng rộng, một ngụm hút mạnh!

Một con Thất Trảo Huyết Long bị kéo xuống một cách cứng nhắc, lao thẳng vào miệng Cơ Nguyên Võ.

Ừc~

Cơ Nguyên Võ nuốt xuống, uy nghiêm trên người theo đó tăng vọt.

Tiếp theo, ông ta nuốt con Thất Trảo Huyết Long thứ hai, thứ ba...

Hoàng Kim Cự Long tiếp tục phình to, khí thế ngút trời, thân rồng dần dần kéo dài đến hơn 1500 mét, vô cùng khủng bố.

“Ha ha ha~”

Cơ Nguyên Võ ngẩng đầu Hoàng Kim Long, cười hung dữ giống như găm thét, gào lên: “Phương Tri Hành, người tính sai rồi, sau khi ‘Cửu Long Chân Hoàng đồ’ nhận được hiến tế, lại dung hợp với trẫm, sẽ thăng cấp thành ‘Diệt Thế Thần Long’.”

Phương Tri Hành hơi im lặng rồi nhướn mày nói: “Hoàng tộc dòng chính có thể phóng ra ‘Diệt Thế Long Túc’, chẳng lẽ là bắt nguồn từ cái này?”

Cơ Nguyên Võ đáp: “Ha ha, đáng tiếc bây giờ người mới tỉnh ngộ thì đã quá muộn rồi.”

Chương 1085: Nhị phẩm (1)

Phương Tri Hành không khỏi cười ha hả: “Chỉ có vậy thôi à?”

“...”

Lòng Cơ Nguyên Võ chùng xuống, liếc nhìn Cơ Hồng Chân rồi ra lệnh: “Mở đường cho trẫm!”

Cơ Hồng Chân hít sâu một hơi rồi lao ra, trong lúc bay, một ngọn lửa lớn bốc cháy trên người.

Ngọn lửa đó rực rỡ như sao trời, ánh sáng tràn ngập, biến ảo như thời gian.

“Tuế Nguyệt Tinh Hỏa!”

Cơ Hồng Chân tu luyện công pháp hệ thời gian, cô ta đã nắm vững đạo biến hóa của Tuế Nguyệt Tinh Thần, hóa thành ngọn lửa, không giống bình thường.

Hoàng Kim Cự Long bám sát phía sau.

Nhìn thấy cảnh này!

“Hừ, Cơ Nguyên Võ, ngay cả người cũng không dám xông lên phía trước hử!”

Phương Tri Hành không khỏi lộ ra vẻ khinh bỉ, thân hình đột nhiên tăng vọt.

“Pháp Thiên Tượng Địa · Huyết Đồ Bạo Quân!”

Toàn thân Phương Tri Hành biến thành voi khổng lồ, nửa thân

trên cao lên vô hạn, đứng trên mây, hai chân như cột chống trời
cắm xuống biển.

Thân hình vĩ đại, cao tới hơn 1800 mét!

“Đây là...”

Cơ Hồng Chân vội vàng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Phương Tri
Hành, vô cùng kinh ngạc.

Hoàng Kim Cự Long cũng không khỏi co rúm thân rồng, tim
đập chân run.

Bọn họ chưa từng thấy Pháp Thiên Tượng Địa.

Cảnh tượng này vượt quá dự đoán rồi!

Phương Tri Hành nắm chặt tay, dấm ra!

Cơ Hồng Chân là người đầu tiên chịu đòn, cô ta hét lên một
tiếng rồi phóng Tuế Nguyệt Tinh Hỏa.

Vù vù~

Một ngọn lửa lớn dài hơn trăm mét xuất hiện giữa thiên địa,
nơi nó đi qua, hư không lập tức bị đốt cháy.

Tuế Nguyệt Tinh Hỏa phun ra tùy ý, cuộn cuộn không ngừng.

Cách đó hàng trăm mét, một con chim biển khổng lồ bay
qua, bị khí tức của Tuế Nguyệt Tinh Hỏa quét trúng.

Trong nháy mắt, cơ thể của chim biển già đi, lông rụng hết,
nhanh chóng biến thành một đồng xương khô, rơi xuống biển với
tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tuế Nguyệt Tinh Hỏa, tăng tốc lão hóa!

Cho dù người bất tử bất diệt thì khi bị Tuế Nguyệt Tinh Hỏa thiêu đốt cũng sẽ hóa thành xương khô, không thể hồi sinh.

Bởi vì tốc độ người chết đi sống lại, không nhanh bằng tốc độ lão hóa mà Tuế Nguyệt Tinh Hỏa gây ra.

Điều này dẫn đến việc người vĩnh viễn không thể có được sự tái sinh.

Tuế Nguyệt Tinh Hỏa cháy hừng hực, phun lên năm đấm khổng lồ của Phương Tri Hành.

Một vết trắng lập tức xuất hiện trên năm đấm khổng lồ.

Nhưng chỉ có vậy thôi.

Ầm!

Năm đấm khổng lồ lao đến, đánh thật mạnh vào người Cơ Hồng Chân, toàn thân cô ta nổ tung, vỡ thành tro bụi.

Sau đó...

Không còn sau đó nữa!

Theo lẽ thường, trọng điểm tu luyện của <Tuế Nguyệt Tinh Hỏa> chính là xây dựng con đường tái sinh.

Cơ Hồng Chân có cơ hội tái sinh.

Nhưng cô ta không!

“Sao có thể như vậy?!”

Cơ Nguyên Võ đã biến thành Hoàng Kim Cự Long, vẻ mặt không thể tin được, trợn mắt há mồm.

Phương Tri Hành lại hài lòng tươi cười.

Không hổ là Pháp Thiên Tượng Địa, vô cùng bá đạo, bộc phát uy lực tuyệt thế, hủy thiên diệt địa, phá hủy tất cả.

Hình thái chân ngã gì đó, con đường tái sinh gì đó, trước sức mạnh thực sự, chỉ là mấy trò vật vãnh, kỹ xảo tầm thường, không có ý nghĩa gì.

Pháp Thiên Tượng Địa, ẩn chứa ý nghĩa của thiên địa!

Phương Tri Hành hiện tại, chính là trời, chính là đất.

Còn người Cơ Hồng Chân, dù có tái sinh thế nào, vẫn ở trong thiên địa này.

Vậy thì người đã định sẵn không thể thoát khỏi số phận bị Pháp Thiên Tượng Địa hủy diệt.

Có thể nói như vậy, Pháp Thiên Tượng Địa chính là đứng ở góc độ cao hơn, tiến hành tấn công giảm chiều.

Đương nhiên, Cơ Hồng Chân và Cơ Nguyên Võ không thể hiểu được điều này, lý luận võ đạo của bọn họ quá lạc hậu.

Mà càng không hiểu được, càng khiến người ta cảm thấy khủng khiếp.

Cơ Nguyên Võ sợ hãi rồi!

Từ khi sinh ra đến giờ, ông ta vẫn luôn là tồn tại tôn quý nhất, cả đời chưa từng sợ hãi như vậy.

“Trầm, trầm...”

Hoàng Kim Cự Long run rẩy không kiểm soát, sau đó ông ta giống như phát điên, bụng phình to dữ dội.

Một luồng khí tức mạnh mẽ nhanh chóng được ủa ra.

Phù!

Ngay sau đó, Hoàng Kim Cự Long phun ra một luồng long tức huyết sắc, mang theo khí tức diệt thế.

Ầm ~

Diệt Thế Long Tức đánh vào bụng Phương Tri Hành.

Gần như đồng thời, lớp giáp Nano bao phủ trên người Phương Tri Hành tự động ngưng tụ thành một tấm khiên để chống đỡ.

“Chuyện này...”

Phương Tri Hành sửng sờ, sau đó cậu bật cười.

Diệt Thế Long Tức, lại bị khiên Nano chặn lại.

Căn bản không cần cậu ra tay!

Cũng đúng, bộ giáp nano này chính là sản phẩm công nghệ rất đỉnh, thậm chí có thể chống lại cuộc tấn công của Cơ Thần cấp anh hùng.

Hoàng Kim Cự Long Cơ Nguyên Võ, cùng lắm chỉ là Niết Bàn cảnh hậu kỳ mà thôi.

“Cơ Nguyên Võ, người khiến ta thất vọng quá rồi.”

Phương Tri Hành giơ hai tay ra, đột nhiên tóm lấy Hoàng Kim Cự Long, tay trái nắm đuôi rồng, tay phải nắm cổ rồng.

Một cái kéo ngang!

Phập!

Hoàng Kim Cự Long đứt lìa!

Trong nháy mắt, máu rồng màu vàng giống như thác nước ào

ào chảy xuống.

“A a a...”

Cơ Nguyên Võ kêu thảm thiết, đau đớn không muốn sống.

Phượng Tri Hành kéo hai đoạn thân rồng đập vào nhau.

Chương 1086: Nhị phẩm (2)

Bùm!

Vảy rồng vỡ tung, máu thịt văng tung tóe!

“Dừng tay, trẫm không thể chết được...”

Cơ Nguyên Võ mất bình tĩnh, kinh hãi thét lên, dùng hết sức lực cuối cùng để điên cuồng giãy giụa.

Nhưng Phương Tri Hành làm như không nghe thấy, cậu gioi thân rồng đứt lìa lên rồi há miệng, mặc cho máu rồng màu vàng tràn vào cổ họng.

Ực ực ực~

Thỏa thích uống máu rồng, hương vị vô cùng tuyệt diệu!

Tiếp theo, cậu nhét Hoàng Kim Cự Long vào miệng, nhai một miếng lớn, nước ngập đầy miệng.

Ừm ừm!

Hương vị của thịt rồng, không thể diễn tả bằng lời!

“Ngươi dám đại nghịch!”

“Ngươi...”

Cơ Nguyên Võ mang theo sự không cam lòng và tuyệt vọng vô tận, trở thành bữa ăn trong bụng Phương Tri Hành.

Pháp Thiên Tượng Địa, không chỉ hóa thân thành thiên địa, mà còn lấy thiên địa làm thức ăn!

“Sảng khoái!”

Phượng Tri Hành ngửa đầu cười lớn, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Đến bây giờ, kẻ thù trong thiên hạ Đại Chu, có một tính một, cậu đã giải quyết hết rồi.

Cậu lập tức trở về thành Hải Vương rồi tiến vào phòng luyện công một lần nữa.

Bé gái áo xanh lam lóe lên xuất hiện, mở miệng nói: “Ta đã quan sát quá trình chiến đấu của ngài, có được một số gợi ý, hiện tại ta đã suy luận ra 99% kết quả của Huyết Đồ Bạo Quân.”

Phượng Tri Hành cũng không cảm thấy quá bất ngờ về chuyện này.

Trên đời không có bức tường nào không lọt gió.

Cho dù Pháp Thiên Tượng Địa của cậu có thần bí kỳ lạ đến đâu, rồi cũng sẽ có một ngày bị giải mã.

Phượng Tri Hành khoanh chân ngồi xuống, luyện hóa hấp thu Hoàng Kim Cự Long.

Thời gian trôi qua rất nhanh...

Bỗng nhiên, bảng hệ thống của cậu lấp lóe ánh sáng.

[Huyết Đồ Bạo Quân đã hoàn toàn tiêu hóa Hoàng Kim Cự Long]

[Pháp Thiên Tượng Địa đã thức tỉnh kỹ năng bộc phát diễn sinh...]

[Kỹ năng bộc phát diễn sinh: Nghịch Lân]

Rồng có nghịch lân, chạm vào chắc chắn nổi giận!

Khí thế bốc lên tận trời, tiếng gầm vang vọng trăm dặm!

Thực ra, thần thông mạnh mẽ nhất của dòng dõi Long tộc không phải là Diệt Thế Long Tức, mà là Nghịch Lân Nhất Nộ!

Chẳng qua cả đời Cơ Nguyên Vũ thuận buồm xuôi gió, chưa từng chịu đựng khổ nạn, sỉ nhục, bi thương hay bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào, đến nỗi ông ta căn bản không biết phần nộ là gì.

Vì vậy, kỹ năng bộc phát huyết mạch Nghịch Lân Nhất Nộ, tự nhiên không thể thức tỉnh được.

Nhưng Phương Tri Hành thì khác, sự bá đạo của cậu được ta luyện từng bước một từ tận đáy, trời sinh đã có nghịch lân, chạm vào chắc chắn nổi giận, giận thì chắc chắn giết.

[Hiệu ứng đặc biệt Nghịch Lân 1: Khi cơn giận bùng phát, kỹ năng phòng thủ ‘Bái Nhiên Mạc Ngự’ sẽ được kích hoạt thụ động.]

[Hiệu ứng đặc biệt Nghịch lân 2: Khi cơn giận bùng nổ, tăng mạnh khả năng đánh trúng và phá phòng ngự, sức sát thương ít nhất tăng gấp đôi.]

“Tốt quá!”

Phương Tri Hành không khỏi mừng rỡ khôn xiết, Nghịch Lân Nhất Nộ không chỉ tự động tăng cường phòng ngự, mà còn trực tiếp tăng gấp đôi sát thương.

“Có Nghịch lân, trong số những công dân hạng 2 ở thành Hải Vương, chắc không ai là đối thủ của ta.”

Nghĩ đến đây, Phương Tri Hành lập tức gọi Hải Thần ra.

Cô bé áo xanh lam lóe lên, mở miệng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Phương Tri Hành đáp: “Ta đã thức tỉnh kỹ năng bộc phát diễn sinh.”

Cô bé áo xanh lam sững sờ, nhìn chăm chăm Phương Tri Hành, ánh mắt lấp lánh, dường như đang xem xét kỹ lưỡng những ghi chép trong Trí Tinh.

Thấy vậy, Phương Tri Hành ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ ngài không phát hiện ra ta đã thức tỉnh hả?”

Cô bé áo xanh lam trả lời: “Kỹ năng bộc phát diễn sinh chỉ là cách vận dụng cụ thể sức mạnh, không đáng để ta quan tâm, ta quan tâm hơn đến việc tu vi của người được nâng cao hơn.”

Phương Tri Hành hiểu ra.

Lần thăm dò nhỏ này đã giúp cậu khám phá ra một số quy tắc vận hành của hệ thống Hải Thần.

Hải Thần dựa vào Trí Tinh để giám sát cậu, hơn nữa tác dụng của Trí Tinh thực chất giống như camera giám sát.

Thứ nhất, camera giám sát có thể nhìn thấy mọi thứ, nhưng không nhất thiết sẽ thu hút sự chú ý của Hải Thần.

Thứ hai, có điểm mù giám sát, ví dụ, một khi Phương Tri Hành ngộ ra điều gì đó, Hải Thần chỉ có thể theo sau cậu mà thôi.

Nghĩ đến những điều này, Phương Tri Hành không nhịn được mà hỏi: “Trong thành Hải Vương, công dân hạng 2 mạnh nhất là ai?”

Hải Thần nhếch mép cười: “Sao vậy, người muốn thách đấu với người đó à?”

Phương Tri Hành tỏ vẻ đương nhiên trả lời: “Ta mới đến, còn rất xa lạ với đại lục Cơ Thần, cần phải tiếp xúc với đám cường giả

nhiều hơn để có thể tiến bộ nhanh hơn.”

“Ừm, có lý đấy.”

Cô bé áo xanh lam suy nghĩ một chút, đáp: “Công dân hạng 2 mạnh nhất chính là đoàn trưởng của Hùng Sư quân đoàn, tên là Sư Hữu Giới, hắn là Toàn Sinh Mệnh Kim Chúc. Hiện tại hắn đang trấn thủ ‘Ái Sư Khẩu’, e rằng nhất thời không rảnh để ý đến người đâu.”

Nói đến đây, cô dừng lại một chút rồi bổ sung: “Hơn nữa, hiện tại có lẽ người vẫn chưa phải là đối thủ của hắn, ngoài thực lực bản thân mạnh mẽ, hắn còn sở hữu rất nhiều vũ khí khủng bố, có thể mài mòn người đến chết.”

Chương 1087: Thiên Nhân (1)

Phương Tri Hành cúi đầu nhìn Ngũ Hành Vạn Nhân đao, lập tức nhận ra điểm yếu của mình là gì.

Ngũ Hành Vạn Nhân đao chỉ là vũ khí cấp 5, đã không còn xứng với cậu nữa.

May mà thanh đao này vẫn có thể nâng cấp, chỉ cần thu thập đủ ba vật phẩm là được.

Nước Tử Tinh Thiên, Băng Phách vạn năm cùng với lửa Vạn Kiếp!

Sau đó, cô bé áo xanh lam lóe lên rồi biến mất.

Phương Tri Hành đi đến cửa sổ, mở danh sách vật tư rồi tìm kiếm thử.

“Ồ, có nước Tử Tinh Thiên có, cũng có Băng Phách vạn năm!”

Trong lòng Phương Tri Hành mừng rỡ không thôi, thành Hải Vương đúng là đất rộng của nhiều, đầy đủ các loại vật phẩm hiếm có.

Tiếp đó, cậu tìm kiếm lửa Vạn Kiếp, vừa nhìn kỹ, sắc mặt lập tức thay đổi.

Thì ra, lửa Vạn Kiếp chính là thể dung hợp của một vạn loại lửa.

Lửa ở đây là chỉ những loại kỳ hỏa tồn tại trong tự nhiên, hoặc thú hỏa, cũng có thể là ngọn lửa do con người tạo ra.

Hơn nữa, lửa Vạn Kiếp là ngọn lửa dùng một lần, dùng xong sẽ tan biến ngay.

Không có hàng sẵn trên thế gian.

Nói cách khác, Phương Tri Hành phải thu thập một vạn loại lửa, đặt trong một vật chứa đặc biệt, mới có thể có được lửa Vạn Kiếp.

“Đây đúng là một công trình lớn!”

Phương Tri Hành có chút khó xử.

Thu thập một vạn loại lửa, chắc chắn cần tốn rất nhiều thời gian.

Có thời gian rảnh này, còn không bằng đi làm nhiệm vụ, tranh thủ sớm bước vào Địa Sát cảnh.

Tuy nhiên, điều kiện đạt max cấp của Đại La Huyết Ma Công bài Địa Sát vẫn chưa xuất hiện.

Bây giờ Phương Tri Hành không có việc gì làm, thật sự không bận rộn chút nào.

Suy đi nghĩ lại...

Phương Tri Hành đổi từ khóa tìm kiếm: “Tra cứu trường hợp thành công có được lửa Vạn Kiếp của người nào đó trong quá khứ.”

Ting, hệ thống Hải Thần ngay lập tức có phản hồi.

Trên tuyến đường 715, có một Cấm Khu cấp 6 được gọi là “hang động Liệt Hỏa”, bên trong chứa vô số loại lửa khác nhau.

Phương Tri Hành lập tức phấn chấn tinh thần, tặc lưỡi nói: “Chuyện này thật đúng là buồn ngủ thì có người mang gối đến.”

Cậu không chân chừ nữa, lập tức đặt hàng.

Không lâu sau, người máy phục vụ mang ba món đồ đến, lần lượt chính là nước Tử Tinh Thiên, Băng Phách vạn năm cùng với một cái lò nung có hình dáng giống như nôi áp suất.

Phương Tri Hành nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi xách theo nôi áp suất trèo qua cửa sổ nhảy xuống lầu.

715 là một tuyến đường giao thông đông đúc, một lượng lớn các phương tiện bay cá nhân đi lại vào giờ cao điểm, thường xuyên bị ùn tắc.

Lúc này vừa khéo chính là giờ tan tầm, từng chiếc phương tiện bay xếp thành một hàng dài, chậm rãi di chuyển về phía trước trên không trung.

Nhiều tài xế mất kiên nhẫn, liên tục bấm còi, tạo ra tiếng ồn chói tai.

Ngay lúc đó, một luồng sáng lao tới với tốc độ chóng mặt, tùy ý đánh vỡng giữa dòng xe cộ cực kỳ khéo léo.

Mọi người chưa kịp nhìn rõ tia sáng ấy là gì thì nó đã biến khỏi tầm mắt, để lại một bầu không khí ngờ ngàng.

Chẳng mấy chốc, tia sáng ấy bỗng dừng lại, một đám mây tuyệt đẹp hiện ra, ánh sáng năm màu rạng rỡ, vô cùng lộng lẫy.

Lúc này, Phương Tri Hành đã đặt chân xuống đất, cậu cất Ngũ Thái Tường Vân rồi ngẩng đầu lên.

Một hang động khổng lồ hiện ra trước mắt!

Bên trong hang động tối đen như mực, chẳng thể nhìn thấy gì.

Có một tảng đá lớn trước miệng hang, khắc bốn chữ to tướng “Động Liệu Hỏa”.

Phương Tri Hành mặc một bộ vest chỉnh tề, cầm một cái nôi áp suất, tự tin bước vào trong hang.

Xuyên qua khoảng tối đen ấy...

Phía trước đột nhiên mở rộng, hình ảnh phản chiếu trong đồng tử chính là một khu rừng sâu thẳm, xa xa núi non trùng điệp, thiên địa bao la, không nhìn thấy điểm cuối.

Phương Tri Hành đột nhiên rung mình, cảm thấy một cơn đau nhói ập đến.

Giống như có người đang dùng kim bạc đâm mạnh vào cậu.

“Bức xạ mạnh quá...”

Phương Tri Hành cau mày, sắc mặt hơi nghiêm trọng.

Cậu chỉ mới đến Cấm Khu cấp 6 một lần, chính là Cấm Khu Cổ Hoàng.

Lúc đó, cậu vẫn chưa bước vào cảnh giới Quy Chân, nên cảm nhận về khí bức xạ của Cấm Khu cấp 6 không mạnh mẽ như vậy.

Nhưng bây giờ, cậu đang ở cảnh giới Niết Bàn đỉnh phong viên mãn, tu vi đã tăng lên một cảnh giới lớn.

Cậu cảm nhận rõ ràng rằng khí tức bức xạ giống như có thực chất, tràn ngập khắp thế giới, không nơi nào không có.

Phương Tri Hành bước đi trong Cấm Khu này, giống như đang bơi trong nước thải hạt nhân.

Hơn nữa tình huống này cũng xác nhận một phỏng đoán bấy lâu nay của cậu.

Đó chính là con người không thể sống lâu dài trong các Cấm Khu cấp cao.

Hơn nữa người càng mạnh mẽ thì càng khó thích nghi.

Phương Tri Hành hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh cơ thể, để bản thân dần thích nghi.

Cậu giơ tay trái lên, nhìn chiếc nhẫn đen mà Thiên Ân đã tặng cậu.

“Phản đại ca!”

Phương Tri Hành mở miệng gọi, tiếng này nối tiếp tiếng khác, kéo dài hơn mười phút.

Chương 1088: Thiên Nhân (2)

Đáng tiếc, phía bên Phàn Thu Lai hoàn toàn im lặng. Từ khi Phương Tri Hành đến lục địa Cơ Thần, cậu đã hoàn toàn mất liên lạc với Đại Chu.

“Xem ra, một khi chiếc nhẫn này rời khỏi phạm vi thể lực Thiên Nhân kiểm soát thì sẽ mất hiệu lực.”

Phương Tri Hành thầm đoán, cậu nhanh chóng lấy lại tinh thần, mở rộng thần hồn cảm nhận, thăm dò trong phạm vi ngàn dặm.

Chẳng mấy chốc, một hồ nước cách đó hơn 70 dặm đã thu hút sự chú ý của cậu.

Trong hồ có rất nhiều hoa sen, sau khi những bông hoa sen nở, đài sen bốc cháy hừng hực, phun ra một chùm lửa trắng gần như trong suốt.

“Kỳ hỏa...”

Phương Tri Hành lắc mình một cái, nhanh chóng đến bên hồ.

Nhìn ra xa, cả hồ sen trắng, từng chùm lửa xinh đẹp giống như ngọn nến nhảy múa, đung đưa trong gió, tạo nên một khung cảnh thiên nhiên đẹp để kỳ thú.

Phương Tri Hành lấy một chiếc vòng đeo tay ra rồi đeo vào cánh tay, sau đó cậu hỏi: “Đây là loại lửa gì?”

Vòng đeo tay phát ra giọng nói giống như máy móc: “Đây là một loại kỳ hỏa của thiên địa, tên là Địa Dũng Bạch Liên Hỏa, ngọn lửa vô cùng kỳ diệu, có tác dụng chữa bệnh.

Nếu người bị thương nặng, chẳng hạn như mất một cánh tay, chỉ cần nướng phần chi bị đứt trên lửa Địa Dũng Bạch Liên thì chi bị đứt có thể mọc lại.

Ngoài ra, xin hãy đặc biệt cẩn thận với hồ nước này, có ghi chép cho thấy có một con cá quái dị ẩn náu dưới đáy hồ, thích ăn thịt người, số nạn nhân lên tới hàng chục nghìn.”

Phượng Tri Hành tặc lưỡi khen ngợi, thuận tay hái một bông hoa sen rồi ném vào nồi áp suất.

Gần như ngay sau đó!

Vèo vèo!

Hai bóng người đột nhiên nhảy ra từ trong rừng, đáp xuống sau lưng Phượng Tri Hành.

Phượng Tri Hành vẫn bình tĩnh, không quay đầu lại.

Cậu đã phát hiện ra hai kẻ này từ lâu.

Bọn họ là người cải tạo, hơn nữa cơ thể từng trải qua cải tạo lớn, cơ bản không còn lại bao nhiêu mô thịt, gần như cả người đều là các bộ phận cơ khí.

“Này, cái người kia!”

Người cải tạo có hình dáng giống như cảnh sát cơ giới, hét lên: “Bọn ta là người canh giữ hồ nước này, Địa Dũng Bạch Liên Hỏa cũng là của chúng ta, mau giao ra đây.”

Phượng Tri Hành nghiêng đầu, liếc mắt một cái, phát hiện bên cạnh hai người cải tạo cũng có một chiếc nồi áp suất.

Cậu mở miệng nói: “Các người cũng đang thu thập lửa hả?”

“Vậy thì sao chứ?”

Người cải tạo có bốn cánh tay cơ khí, hai cánh tay trong số đó luôn đặt trên eo, đặt trên súng laser, luôn sẵn sàng rút súng bất cứ lúc nào.

Phương Tri Hành hỏi: “Các người đã thu thập được bao nhiêu loại lửa rồi?”

Người cải tạo cười khẩy nói: “Liên quan gì đến người, không muốn chết thì mau giao Địa Dũng Bạch Liên Hỏa ra đây.”

Phương Tri Hành cười ha hả, đột nhiên biến mất khỏi chỗ cũ.

Hai người cải tạo giật mình, bọn chúng được lắp mắt cơ khí, có thể tự động khóa và theo dõi mục tiêu.

Không thể mất dấu một người sống sờ sờ được!

Nhưng người đâu?

Ngay sau đó, người cải tạo đứng bên trái nòng áp suất, đầu hẳn không một dấu hiệu báo trước đột nhiên bay lên trời!

Bịch ~

Chiếc đầu nặng nề rơi xuống đất, lăn thẳng đến bờ hồ nước.

“A, đầu của ta rơi xuống rồi!”

Người cải tạo hét lên kinh hãi, may mà hắn đã thay bộ não người, nếu không bây giờ đã toi rồi.

Tiếp theo, một cái bóng bao phủ lên.

Đó là một bàn chân!

“Ặc...”

Người cải tạo ngớ người, trơ mắt nhìn đầu mình bị một bàn

chân giẫm lên.

Gần như cùng lúc, người cải tạo còn lại cũng giật mình, hấn vô rút súng, nhắm vào Phương Tri Hành, bóp cò.

Pằng! Pằng!

Hai tia laser màu đỏ bắn ra.

Tuy nhiên, nửa thân dưới của người cải tạo đầu tiên đột nhiên bay lên khỏi mặt đất, di chuyển ngang qua, chặn trước họng súng.

Tia laser bắn vào tấm kim loại trước ngực, để lại hai vết lõm cháy đen sâu hoắm.

Người cải tạo thứ hai cứng đờ người, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Tha mạng, đại ca tha mạng!”

Cái đầu trên mặt đất, đứt khoát nhận thua, hét lên: “Là bọn ta có mắt như mù, đại ca bớt giận.”

Phương Tri Hành bình tĩnh nhìn hấn, cười khẩy: “Các người thấy ta là sinh vật carbon, còn mình là người cải tạo nên cảm thấy ta dễ bắt nạt, muốn động thủ cướp bóc, đúng không?”

Cái đầu chột dạ nói: “Đại ca, bọn ta là nhân viên của công ty Lạc Khắc Mã, chuyên thu thập lửa ở đây, không phải là kẻ cướp, mong ngài hãy nương tay.”

Phương Tri Hành khịt mũi, thờ ơ nói: “Cấm Khu Liệt Hỏa là nơi không có luật pháp, mặc kệ các người làm gì ở đây, Hải Thần cũng sẽ không can thiệp và truy cứu, vì vậy các người có thể hành động vô pháp vô thiên, đúng không?”

Hai người cải tạo trở nên im lặng.

Phương Tri Hành hiểu rõ trong lòng, ở trong Cấm Khu, chắc hơi giống như “rớt mạng”.

Thành Hải Vương có trật tự là vì mọi thứ đều nằm dưới sự giám sát của Hải Thần.

Nhưng Hải Thần không thể giám sát bên trong Cấm Khu cấp 6.

Nếu vậy thì...

Phương Tri Hành giẫm một phát xuống, nghiền nát cái đầu đó.

Chương 1089: Thiên Nhân (3)

“Người!”

Người cải tạo thứ hai quay người bỏ chạy, nhưng hắn chưa kịp bước đi thì thân kim loại của hắn đột nhiên bị một lực khủng khiếp đánh vào lưng, toàn thân lập tức vỡ vụn.

Phương Tri Hành moi Trí Tinh trong cơ thể bọn họ ra rồi nhẹ nhàng chà xát, nó lập tức vỡ thành bột mịn.

Tiếp theo, cậu mở nôi áp suất của bọn họ ra, nhìn vào, không ngờ lại có hai mươi bảy loại lửa khác nhau.

“Ha, cũng bớt được không ít phiền phức.”

Phương Tri Hành cười, giết người đốt nhà đai lương vàng, một đêm phất lên không phải là mơ.

Cậu đổ tất cả hai mươi bảy loại lửa đó vào nôi áp suất của mình, quay người rời đi.

Một lát sau!

Ánh sáng lóe lên, Phương Tri Hành từ trên trời đáp xuống, xuất hiện ở một ngọn núi lớn hùng vĩ.

Đỉnh núi có một cái hang sâu, bên trong đường hầm quanh co khúc khuỷu.

Ngay sâu trong hang động này, có một con Hỏa Kỳ lân đang trú ngụ.

Phương Tri Hành dựa vào thần hồn cảm nhận mạnh mẽ, nhìn

thấy rõ vị trí của nó.

Cậu chậm rãi bước vào hang động.

Không lâu sau, một tiếng gầm giận dữ vang lên từ chỗ sâu trong hang động.

Cùng với một trận rung chuyển núi lở đất, thoáng chốc, ngọn núi lớn bất ngờ vỡ ra.

Một bàn tay khổng lồ bay ra, nắm một con Hỏa Kỳ lân đang vùng vẫy trong tay.

Phập!

Bàn tay siết chặt, Hỏa Kỳ lân bị bóp nát ngay lập tức, cảnh tượng thật quá tàn bạo.

“29 loại lửa rồi!” Phương Tri Hành khẽ cười, tiếp tục chạy đến địa điểm tiếp theo.

Không lâu sau, cách đó ngàn dặm.

Tiếng ầm vang không ngừng, bụi mù cuồn cuộn.

Trong rừng rậm, hai nhóm người đang giao tranh ác liệt, bắn súng, bắn pháo vào nhau, không ngừng đánh nhau.

Trong số bọn họ có con người, cũng có người cường hóa, người máy, hơn nữa một vài con chó máy, vàng thau lẫn lộn.

Phương Tri Hành từ trên cao nhìn xuống, cậu liếc mắt một cái rồi vung tay tát đến.

Vù ~

Sức mạnh khủng khiếp tạo nên một cơn gió mạnh, thổi bay hai bên tham chiến, hiện trường bụi mù mịt.

Đợi đến khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, hai nhóm người này kinh hãi phát hiện, nỗi áp suất mà bọn họ mang theo đã không cánh mà bay...

Bảy ngày trôi qua trong nháy mắt.

Cơn đau trên người Phương Tri Hành ngày càng dữ dội, dần dần không chịu nổi nữa.

Khí tức bức xạ của Cẩm Khu cấp 6 quá khủng khiếp!

Giống như ngọn lửa, từng giây từng phút thiêu đốt thể xác, khiến người ta đau đớn không muốn sống.

Phương Tri Hành vốn tưởng rằng dựa vào thực lực của bản thân, có thể dần dần thích nghi, nhưng kết quả...

Không còn cách nào khác.

Phương Tri Hành ổn định tinh thần, sờ vào chiến giáp Nano trên người.

Ngay lập tức, chiến giáp Nano nhanh chóng thay đổi hình dạng, biến thành một bộ đồ bảo hộ bao phủ toàn thân.

Chức năng của chiến giáp Nano cực kỳ mạnh mẽ, khả năng bịt kín càng không cần phải nói.

Khí tức bức xạ hoàn toàn bị chặn lại bên ngoài.

Thấy vậy, Phương Tri Hành thở phào nhẹ nhõm.

Thật lòng mà nói, tuy cậu là cường giả Niết Bàn cảnh đỉnh phong, nhưng trong Cẩm Khu cấp 6, khả năng thích ứng của cậu vẫn không bằng đám người cường hóa và sinh mệnh cơ giới kia.

“Ừm, tình hình cũng không tệ lắm...”

Phường Tri Hành cầm nôi áp suất lao tới một khe núi, cậu cảm nhận được có rất nhiều ngọn lửa ở đó.

...

Công ty Lạc Khắc Mã!

Sáng sớm, tại tầng thượng của một tòa nhà cao ba mươi sáu tầng, có mười hai người đang họp quanh một chiếc bàn tròn lớn.

Nói là mười hai người, thực ra chỉ có một người có mặt, mười một người khác chỉ là hình ảnh toàn cảnh.

Người có mặt là một nữ nhân trẻ tuổi, trắng nõn xinh đẹp, vóc dáng kiêu hãnh, tóc dài đến thắt lưng, mặc bộ đồng phục trắng, đội mũ lính, toát lên vẻ oai phong凛冽.

Cô gõ nhẹ xuống bàn rồi cười nói: “Các vị đồng liêu, cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian bận rộn để tham dự cuộc họp này, nhưng thật tiếc rằng ta không có tin tốt nào cho mọi người, chỉ có một tin rất xấu.”

Mọi người nhìn nhau, mặt đối mặt.

“Ồ, tin xấu gì mà cần triệu tập mười hai đồng sự cùng nhau họp thảo luận vậy?”

Lúc này, một thanh niên tóc bạc mắt bạc lên tiếng, vừa nói vừa ngáp.

Người này có thân hình vạm vỡ, mặt trắng không râu, tóc chải ngược ra sau, nằm nghiêng trên ghế, hai chân gác lên bàn rung rung, vẻ mặt vô cùng lười biếng.

Nữ tử trẻ tuổi đáp: “Nguồn thu nhập quan trọng nhất của công ty chúng ta đến từ việc rèn vũ khí, hơn nữa để rèn ra những vũ khí chất lượng tốt nhất thì cần có lửa Vạn Kiếp.

Chắc mọi người cũng biết, lửa Vạn Kiếp cần thu thập một vạn loại lửa để dung hợp mới có được, chính vì vậy, tiến độ thu thập lửa trực tiếp quyết định hiệu quả rèn vũ khí.”

Nghe đến đây, nam tử tóc bạc vẻ mặt nghiêm nghị, ngắt lời: “Sao, chẳng lẽ hang động Liêu Hỏa có vấn đề à?”

Nữ tử trẻ tuổi gật đầu: “Công ty chúng ta đã độc quyền ngọn lửa do hang động Liêu Hỏa tạo ra từ lâu, lẽ ra không thể xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Nhưng hai tháng nay, sản lượng lửa giảm mạnh, tháng trước giảm xuống còn năm phần, tháng này còn giảm xuống còn chưa đến một phần”

Chương 1090: Đại Đế - Vĩ Thanh (1)

Mọi người đều thay đổi sắc mặt, nhao nhao hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nữ tử trẻ tuổi nói rõ ràng hơn: “Sau khi điều tra sơ bộ, phát hiện trong hang động Liêu Hỏa xuất hiện một hoặc một thể lực nào đó điên cuồng cướp bóc những mạo hiểm giả thu thập lửa.”

Nam tử tóc bạc lộ ra vẻ sát khí, hừ lạnh một tiếng: “Chắc không có ai trong thành Hải Vương dám làm chuyện này đâu.”

Nữ tử trẻ tuổi vô cùng đồng ý, trả lời: “Ta đã sử dụng tất cả các kênh thông tin để xác nhận nhiều lần, người làm việc này hẳn không phải là đối thủ cạnh tranh thương mại của chúng ta. Ngoài ra, ngọn lửa bị cướp cũng không chảy vào chợ đen.”

Một sinh mệnh cơ khí với mào gà trên đầu nói với giọng khàn khàn: “Nói cách khác, một thể lực mới đã xuất hiện ở thành Hải Vương đang nhắm vào công ty Lạc Khắc Mã của chúng ta.”

Nữ tử trẻ tuổi im lặng một lúc rồi đáp: “So với một thể lực, ta càng thiên hướng rằng kẻ phá hoại là một con sói đơn độc.”

Nam tử tóc bạc hỏi ngược lại: “Sao lại nói vậy?”

Nữ tử trẻ tuổi lập tức trả lời: “Xét từ quy luật cướp bóc, mỗi lần đối phương chỉ cướp bóc một đội mạo hiểm, hơn nữa còn tiến hành theo kiểu đẩy ngang dọc.”

Đôi mắt nam tử tóc bạc hơi mở to, trầm ngâm nói: “Vậy là, một cao thủ!”

Nữ tử trẻ tuổi gật đầu nói: “Ừm, dù là người máy hay người cường hóa đều không phải là đối thủ của người này, thậm chí còn không thể bắt được cái bóng của hắn nữa.”

“Ta nghĩ, chắc hẳn con sói đơn độc này có rất tự tin về thực lực của mình.”

Lời này vừa nói ra!

Một vị đồng sự có đôi sừng bò trên đầu, không nhận được mà hỏi: “Người muốn xử lý việc này như thế nào?”

Nữ tử trẻ tuổi lạnh lùng nói: “Vẫn chưa rõ danh tính của con sói đơn độc, thực lực cũng không rõ ràng, suy nghĩ của ta là cử từ ba vị đồng sự trở lên để bao vây săn lùng con sói này, tùy tình huống mà giết chết hoặc bắt sống.”

Nam tử tóc bạc đứng lên, cười nhạt nói: “Hừ, có cần thiết phải vậy không? Cứ giao chuyện này cho ta xử lý đi.”

Nữ tử trẻ tuổi nhìn quanh mọi người, thấy những người khác không có ý kiến gì, gật đầu nói: “Nếu người có thể hoàn thành việc này, người sẽ được thêm một phần trăm lợi nhuận từ hang động Liệt Hỏa.”

“Được!” Nam tử tóc bạc nhếch mép cười hung tợn, để lộ hàm răng sắc nhọn như cá mập.

...

Trên bãi cát trắng nhạt, một bóng người toàn thân bốc cháy bước tới.

Nó có hình dáng của con người, khuôn mặt và chiều cao giống như một đứa trẻ.

“Đây là Hỏa Tinh Linh à?”

Cách đó không xa, Phương Tri Hành nhìn chăm chăm vào người lửa, khuôn mặt vô cùng kinh ngạc.

Trước khi đến, cậu thực sự không ngờ rằng trong hang động Liệt Hỏa lại có sinh vật kỳ ảo tồn tại.

“Hỏa Tinh Linh chính là thể năng lượng thuần túy, hơi giống Thiên Nhân...”

Phương Tri Hành trầm ngâm một lát, thân hình lay động, đột nhiên dịch chuyển đến trước mặt Hỏa Tinh Linh.

Hỏa Tinh Linh dừng bước, nghiêng đầu, hình như nó đang tò mò nhìn Phương Tri Hành.

“Không cảm thấy sợ hãi à?”

Phương Tri Hành đưa tay ra, bóp cổ Hỏa Tinh Linh.

Sau đó, những ngón tay của cậu xuyên qua ngọn lửa, nắm chặt thành nắm đấm.

Hỏa Tinh Linh sững sờ, sau đó mới cảm nhận được sự thù địch, nó há miệng phun ra một quả cầu lửa, bay tới chỗ cậu.

Phương Tri Hành nhẹ nhàng vung tay, quả cầu lửa bị đánh vào mặt hồ bên cạnh.

Phụt phụt~

Một lượng lớn hơi nước bốc lên, khói mù mờ mịt.

Sau đó Phương Tri Hành tung một cú đấm, pháp lực mạnh mẽ xuyên qua cơ thể.

Bùm~

Hỏa Tinh Linh lập tức nổ tung, hóa thành ngọn lửa đầy trời,

rơi tán loạn xuống đất.

Tuy Hỏa Tinh Linh này thần kỳ, nhưng chỉ là sinh mệnh cấp 5, đương nhiên không phải đối thủ của Phương Tri Hành.

Nhưng ngay sau đó, ngọn lửa trên mặt đất nhanh chóng tụ lại với nhau, dần dần ngưng tụ thành hình người, hóa thành một Hỏa Tinh Linh hoàn chỉnh.

Chỉ là, thân hình của Hỏa Tinh Linh đã thu nhỏ lại một vòng.

Phương Tri Hành không hề bất ngờ về điều này, cậu lại đắm nổ Hỏa Tinh Linh một lần nữa.

Lặp đi lặp lại vài lần như vậy...

Hỏa Tinh Linh hoàn toàn tan rã, không thể ngưng tụ lại với nhau nữa.

Phương Tri Hành thấy vậy, giống như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Hỏa Tinh Linh là thể nguyên tố, chắc thứ chống đỡ nó trở thành sinh mệnh chính là một loại tư tưởng có trí tuệ, giống như bộ não của con người.”

“Vấn đề là, Hỏa Tinh Linh không có não, hoặc có thể nói não của nó cũng được cấu tạo từ nguyên tố.”

“Tấn công Hỏa Tinh Linh có thể khiến nó suy yếu, hơn nữa chỉ cần ta tiếp tục làm suy yếu nó, ta có thể khiến nó phân hủy, thậm chí hoàn toàn tiêu diệt nó.”

“Có lẽ đây là cách để giết Thiên Nhân...”

Phương Tri Hành nghĩ vậy, cậu đưa tay thu thập ngọn lửa trên mặt đất rồi nhét vào nôi áp suất.

Đến lúc này, cậu đã thu thập được 9952 loại lửa rồi.

Đương nhiên!

Cậu cướp phần lớn số lửa này từ trong tay người khác. Dù sao trong hang Liệt Hỏa này, các nhà thám hiểm không phải ta cướp người thì chính là người cướp ta, chia bè kết phái, chém giết không ngừng.

Chương 1091: Đại Đế - Vĩ Thanh (2)

Phượng Tri Hành đối xử bình đẳng, bắt được ai thì cướp người nấy.

Như vậy, mọi người không còn tự giết hại lẫn nhau nữa, đều có thể sống sót trở về nhà.

Ừm, mình đúng là một người tốt.

Phượng Tri Hành nghỉ ngơi một lát, cậu lại mở rộng thần hồn cảm nhận.

Chẳng mấy chốc, cậu chú ý đến một đội thám hiểm.

Chính xác mà nói, trong vòng nghìn dặm, đây là đội thám hiểm duy nhất còn sót lại.

Sau khi mấy đội khác chịu thiệt thòi trong tay cậu, bọn họ đều biết điều chạy hết rồi.

Phượng Tri Hành liếc nhìn nồi áp suất, nghĩ thầm: “Chỉ cần mình lấy thêm 48 loại lửa nữa là đủ một vạn rồi.”

Nghĩ đến đây, cậu lao về phía đội thám hiểm đó, thành thạo cướp nồi áp suất trong tay bọn họ.

Sau khi kiểm tra, cậu gặp may rồi!

Đội thám hiểm này đã lấy được hơn một trăm loại lửa, sau khi cậu loại bỏ một số loại trùng lặp thì vẫn còn hơn sáu mươi loại lửa mới.

“Đủ rồi!”

Phương Tri Hành vui mừng khôn xiết, lập tức trốn vào một hang động.

Cậu tập trung tất cả ngọn lửa vào một nôi áp suất trước, sau đó thi triển Ngũ Hành Hợp Nhất, luyện hóa vạn vật.

Vù! Một Thái Cực đồ chậm rãi bay lên, bao bọc lấy nôi áp suất.

Trong nháy mắt, hơn một vạn loại lửa bắt đầu nuốt chửng và dung hợp lẫn nhau.

Trong chớp mắt, hai tiếng đã trôi qua.

Sự dung hợp của ngọn lửa diễn ra vô cùng suôn sẻ, hoàn thành không chút sóng gió.

Lúc này, chỉ còn lại một loại lửa trong suốt không màu, mắt thường không thể nhìn thấy nhưng nhiệt độ lại nóng kinh người trong nôi áp suất, chính là lửa Vạn Kiếp!

[Điều kiện để Ngũ Hành Vạn Nhân đao trở thành max cấp:

1. 3 miếng Long Lân Thiết (đã hoàn thành)
2. Cán dao làm bằng Hồn Thiên Mộc dài ít nhất 1 mét (đã hoàn thành)
3. 1 Hắc Diệu Chi Châu để trang trí (đã hoàn thành)
4. Rửa lưỡi dao bằng nước Tử Tinh Thiên 10 lần trở lên (đã hoàn thành)
5. 1 khối Thái Ất Tinh Kim (đã hoàn thành)
6. Làm lạnh lưỡi dao bằng băng Vạn Niên từ 7 ngày trở lên (đã hoàn thành)

7. Rèn đao bằng lửa Vạn Kiếp từ 7 ngày trở lên (chưa hoàn thành)]

Phương Tri Hành không hề do dự, cậu cầm Ngũ Hành Vạn Nhân đao ném vào nồi áp suất.

Sau đó, cậu quay đầu nhìn ra ngoài hang, thản nhiên nói: “Đạo hữu đã nhìn lén lâu như vậy, không biết có gì chỉ giáo?”

Bên ngoài hang im lặng như tờ.

Một lúc sau, có tiếng bước chân vang lên.

Một thanh niên tóc bạc mắt bạc bước ra từ rừng cây, dừng lại trước cửa hang, cười như không cười nói: “Người gọi ta là gì, đạo hữu? Haha, đây là cách gọi của thời đại nào vậy?”

Hắn chớp mắt, đột nhiên vỗ trán, kinh ngạc nói: “Ôi trời, ta biết người là ai rồi. Gần đây, nghe nói có một tên ngoại lai đến thành Hải Vương của bọn ta gây náo loạn một trận, cuối cùng bị quân đoàn Hồ Bôn thu phục, người đó chính là người phải không?”

Phương Tri Hành nghe vậy, trong lòng không khỏi buồn cười.

Cậu đã đánh bại quân đoàn Hồ Bôn, nhưng hình như người ngoài không biết chuyện này, có thể là quân đoàn Hồ Bôn giữ mặt mũi nên cố ý tung tin giả, đánh lừa dư luận.

Phương Tri Hành bước ra khỏi hang, không trả lời mà hỏi lại: “Đạo hữu là ai, tại sao lại lén lút nhìn trộm ta?”

Nam tử tóc bạc hừ một tiếng, cười nói: “Tên ngoại lai kia, ta tên là Khương Bột Du, biết ta là ai không?”

Phương Tri Hành đáp: “Ta đoán người là người do công ty Lạc Khắc Mã phái đến, đúng không?”

Đôi mắt bạc của Khương Bột Du lóe lên, hắn sờ mặt, ngạc

nhiên nói: “Người đã gặp ta rồi hả? Không thể nào, đây là một khuôn mặt mới, ta mới chỉnh sửa gần đây thôi.”

Phương Tri Hành đáp lại: “Những mạo hiểm giả bị ta cướp, hầu hết bọn họ đều có logo của công ty Lạc Khắc Mã trên người, ta đã sớm đoán được các người nhất định sẽ đến tìm ta để tính sổ.”

Khương Bột Du chợt hiểu ra, cười khẩy: “Người cũng có tầm nhìn xa đấy.”

Sau đó, sắc mặt hắn trở nên lạnh lùng, nói với giọng lạnh lẽo: “Người đã biết mình sẽ chọc giận công ty bọn ta, tại sao còn liên tục cướp bóc?”

Phương Tri Hành cười nói: “Đừng trách ta, là người của các người ra tay với ta trước.”

Khương Bột Du tức giận, cười gằn: “Con chó hoang đến từ thời đại cũ này, người thật sự dám làm càn! Hừ hừ, hôm nay ta không cho người ném chút lợi hại, người thật sự không biết trời cao đất dày.”

Tay phải của hắn duỗi thẳng ra sau, một phi tiêu hình chữ thập xuất hiện giữa các ngón tay, ném tới.

“Ninja?”

Lông mày Phương Tri Hành hơi nhướng lên, pháp lực trong cơ thể tràn ra.

Phi tiêu chữ thập cũng theo đó dừng lại, lơ lửng giữa không trung.

Khóe miệng Khương Bột Du nhếch lên, ngay sau đó, phi tiêu chữ thập nổ tung.

Ầm!

Bụi mù tràn ngập khắp nơi.

Nhưng nó lại ngừng tụ lại ngay lập tức, tạo thành một hình người, dần dần có mũi có mắt.

Phương Tri Hành sửng sờ, phát hiện hình người này trông giống hệt cậu.

“Đây là người phục chế!”

Khương Bột Du đắc ý cười nói: “Sản phẩm tiên tiến nhất do công ty chúng ta dốc sức tạo ra, chỉ cần quét qua một người là có thể sao chép thành hình.”

Chương 1092: Đại Đế - Vĩ Thanh (3)

Phương Tri Hành không khỏi nhìn kỹ bản sao của mình, lè lưỡi nói: “Sao chép hoàn toàn?”

“Đương nhiên!”

Khương Bột Du cười khẽ một tiếng, “Bây giờ người phục chế này giống hệt người...”

Chưa nói xong, người phục chế đột nhiên co giật toàn thân, hơn nửa người tan rã giống như sụp đổ, lại biến thành khói.

“???”

Khương Bột Du sững sờ, hắc trường mắt rất to, vẻ mặt bối rối.

Phương Tri Hành bật cười: “Công nghệ tiên tiến của người không ổn lắm đâu!”

Khương Bột Du hỏi: “Người phục chế, chuyện gì vậy?”

Người phục chế trả lời: “Cơ thể đối tượng phục chế có cường độ cực cao, cấu tạo sức mạnh rất phức tạp, không thể phân tích và sao chép hoàn toàn được!”

Khương Bột Du lập tức cạn lời, hắc phát tay, người phục chế ngay lập tức ngừng tự tái tạo, biến thành một phi tiêu chữ thập, trở lại trong tay hắn.

Trước tình cảnh này, Phương Tri Hành khẽ lắc đầu, khinh bỉ nói: “Người đến đây để làm trò cười hả?”

“Tìm chết!” Khương Bột Du tức giận đến mức hai mắt mở to, đồng tử màu bạc lóe lên, đột nhiên phun ra hai tia sáng bạc, bắn tới với tốc độ nhanh như chớp.

Quá nhanh!

Gần như chỉ trong nháy mắt!

Đột nhiên cánh tay phải Phương Tri Hành cự tượng hóa, chắn trước người.

Ầm ầm ~

Hai tia sáng bạc đánh trúng lòng bàn tay, lực va chạm mạnh mẽ khiến bàn tay khổng lồ rung lên bần bật.

Một lát sau, Khương Bột Du kết thúc đợt tấn công, nhìn kỹ lại.

“Cái gì?!”

Vừa nhìn thì chịu không nổi, Khương Bột Du hoảng sợ tột độ.

Chỉ thấy, bàn tay khổng lồ bốc lên từng làn khói trắng, vị trí lòng bàn tay có hai vết cháy đen.

“Người là công dân hạng 2, Toàn Sinh Mệnh Kim Chúc đúng không?”

Phương Tri Hành cười khẩy, trong mắt tràn đầy chiến ý, “Trùng hợp thay, ta đang muốn tìm những kẻ hạng 2 các người để đánh một trận thật đã!”

Khương Bột Du không khỏi nghiêm túc, hấn lùi về phía sau, đồng thời đưa tay phải ra.

Đột nhiên một con chó máy chạy ra từ trong rừng, nó đeo một chiếc hộp bạc trên lưng.

Khương Bột Du dùng tay phải chộp lấy chiếc hộp rồi nhanh chóng mở ra.

Phụt ~

Một làn khói dày đặc bay ra từ chiếc hộp, tụ lại xung quanh Khương Bột Du, nhanh chóng ngưng tụ biến đổi, tạo thành một bộ giáp chiến màu trắng bạc.

Chiến giáp màu trắng bạc vô cùng đẹp đẽ, ánh sáng rạng rỡ, chói mắt người khác.

Chỗ bắt mắt nhất là phía trên hai vai có pháo đồng thô dài.

Khương Bột Du mặc bộ vũ trang này khiến cho tinh thần có chút an ổn.

Sau nháy mắt!

Nã pháo!

Pháo đồng trên hai vai hiện lên ánh sáng đỏ, đột nhiên đồng thời bắn ra đạn Plasma có nhiệt cao.

Hai phát đạn cùng tiến, bắn về phía trước với tốc độ khó tin.

Phương Tri Hành bình tĩnh tự nhiên, hai tay cự tượng hóa trực tiếp nghênh đón.

Ầm! Ầm!

Đạn pháo nổ tung trong lòng bàn tay của Phương Tri Hành.

Hai chưởng lớn hơi chấn động, miễn cưỡng chống đỡ lấy.

Lòng bàn tay lưu lại một mảng cháy đen.

“Không phải đấy chứ, làn da không bị rách?”

Khương Bột Du nhìn thấy tình hình này thì hô hấp không khỏi ngừng trệ, đầu óc linh hoạt.

“Chẳng lẽ đây là Pháp Thiên Tượng Địa?”

Khương Bột Du giật mình, ngạc nhiên biến sắc.

Hắn cho rằng Phương Tri Hành chỉ là một lão ngoan đồng đến từ thời đại trước, nắm giữ chút võ học cổ xưa mà thôi, hoàn toàn không biết gì về sức mạnh của khoa học kỹ thuật.

Nhưng tuyệt đối không ngờ Phương Tri Hành đã sớm học được Pháp Thiên Tượng Địa.

Nói thật, con đường tu hành Cơ Thể Thành Thánh bình thường không có gì lạ ở đại lục Cơ Thần, không có tiền đồ, khó mà ra hồn.

Thậm chí, Cơ Thể Thành Thánh bị cho rằng là kết quả sớm bị thời đại đào thải.

Chỉ có những sinh vật carbon có điều kiện sống nghèo khổ, bởi vì không có tiền cải tạo thân thể, không thể không lựa chọn Cơ Thể Thành Thánh.

Còn có mấy nhân sĩ tông giáo tin tưởng sinh mệnh chí thượng, khư khư cố chấp, không chịu thay đổi theo thời đại, cũng chọn Cơ Thể Thành Thánh.

Nhưng thử nghĩ xem, lấy thân thể huyết nhục chống lại cơ giáp là hành vi ngu xuẩn cỡ nào, sao có thể thắng được?

Chỉ là Cơ Thể Thành Thánh cũng không phải là sai hoàn toàn, có những thiên tài đã nghiên cứu ra một số thứ.

Ví dụ như Pháp Thiên Tượng Địa!

Đây là kỹ nghệ cao siêu cực kỳ, độ khó khi tu luyện rất lớn, quá trình tu luyện hung hiểm khó lường.

Chính vì nguyên nhân này nên có rất ít người có thể lĩnh ngộ ra áo nghĩa của Pháp Thiên Tượng Địa, hơn nữa còn tu luyện thành công.

Một khi người nắm giữ Pháp Thiên Tượng Địa, chiến lược cá nhân tất nhiên sẽ không gì sánh kịp, thậm chí còn có thể khiêu chiến Cơ Thần!

“Ta đúng là không may mắn...”

Khương Bột Du nhìn Phương Tri Hành, sắc mặt ngày càng xấu xí, một lòng chìm thẳng xuống.

Hắn hối hận vì bản thân đã lỗ mãng.

Đáng giận, đáng giận!

Ai mà ngờ, người xứ khác lại nắm giữ sức mạnh khinh khủng như Pháp Thiên Tượng Địa chứ.

Tuy nói như vậy...

Khương Bột Du nhìn chiến giáp màu bạc trên người mình, nhanh chóng bình tĩnh lại, trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn.

“Hừ, cho dù người luyện thành Pháp Thiên Tượng Địa thì thế nào, đây là thời đại thuộc về Cơ Thần, các người không là cái thá gì cả!”